

Vương Vũ Thần  
Hồng Vũ dịch



MỖI ĐÊM MỘT  
TRUYỆN KINH DỊ

AMAK

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

# MỖI ĐÊM MỘT CÂU CHUYỆN KINH DỊ

Vương Vũ Thần

Sachvui.Com

Huyền Huyền, Linh Dị, Trinh Thám

**Dịch:** Bánh Tiêu

Mỗi đêm một câu chuyện kinh dị: Kích thích chí mạng lúc nửa đêm.

Nửa đêm nghe chuyện kinh dị, tựa như tỉnh táo giữa cơn mộng. Nỗi sợ như mũi nhọn từ sau lưng bao lấy bạn, bạn trần trọc trần trở. Bạn nghe thấy tiếng than nhẹ đầu tiên của truyền thuyết xa xưa ngàn năm tĩnh mịch sau khi tỉnh dậy, bạn phát hiện những sự kiện kỳ lạ ngày qua ngày phát sinh bên cạnh bạn! Biết tôi đang đợi bạn không? Tối nay câu chuyện của tôi sẽ bắt đầu, có can đảm xin mời vào, thể nghiệm đỉnh cao khoái cảm của một phen càng khủng bố càng vui sướng!

**Nội dung chính:** Tôi có một người bạn cực kỳ thân thiết, từ khi cậu ta tốt nghiệp đại học y khoa sau đó kế thừa di sản hậu hĩnh của cha mẹ, mặc dù cả đời không làm việc cũng đủ cho cậu ấy tiêu pha. Chỉ có điều cậu ấy không thích phụ nữ cũng không thích hưởng thụ, cậu

ấy thích sưu tập đủ loại chuyện thiên kỳ bách quái, phần lớn thời gian cậu ấy đều không ở nhà mà ở bên ngoài du lịch, cậu ấy không có bạn bè nào khác, trong mắt người khác cậu ấy là một người lập dị, nhưng trùng hợp tôi cũng là một kẻ hiếu kỳ, do đó mỗi lần gặp chuyện kỳ quái cậu ấy đều nguyện ý tới tìm tôi chia sẻ niềm hạnh phúc được phiêu lưu của mình. Lúc này cũng vậy, tôi vừa nhận được điện thoại của cậu ấy, nói cậu ấy bên ngoài chu du một vòng trở về lại mang đến rất nhiều câu chuyện mới mẻ mà thú vị, tôi lập tức chạy sang. Bởi vì tôi đang nghỉ tết, vì vậy dứt khoát chuyển đến nhà cậu ấy, mỗi tối đều nghe cậu ấy giảng giải thuật lại những câu chuyện kỳ dị này, vừa vặn mỗi đêm một câu chuyện.

# Mục lục

- Chương 1: Ngón thực
- Chương 2: Nửa khuôn mặt người
- Chương 3: Dầu
- Chương 4: Mèo tám đuôi
- Chương 5: Dao phẫu thuật
- Chương 6: Phấn hồng hương
- Chương 7: Rằm tháng 7
- Chương 8: Hình phạt đóng đinh
- Chương 9: Miêu anh
- Chương 10: Khí nước
- Chương 11: Cô dâu một mắt
- Chương 12: Nhìn trộm
- Chương 13: Nhà cổ
- Chương 14: Nhóm bảy người
- Chương 15: Gương yêu
- Chương 16: Ảnh phê
- Chương 17: Mẹ bà
- Chương 18: Sơn thần
- Chương 19: Nợ
- Chương 20: Căn nhà tai hoạ
- Chương 21: Hồ song giới
- Chương 22: Yểm thuật
- Chương 23: Nhà giải phẫu
- Chương 24: Đêm giáng sinh
- Chương 25: Quyết đấu
- Chương 26: Rận thuyền
- Chương 27
- Chương 28: Mở mắt
- Chương 29: Cổ
- Chương 30: Mua quần áo
- Chương 31: Ngô cầu

Chương 32: Co đầu  
Chương 33: Long xà  
Chương 34: Mắt tiền  
Chương 35: Lầu  
Chương 36  
Chương 37: Thịt phù  
Chương 38: Xe tang  
Chương 39: Quai long  
Chương 40: Cáo phó  
Chương 41: Nhân quan  
Chương 42: Giường mẹ  
Chương 43: Tín miếu  
Chương 44: Thi nô  
Chương 45: Không mang giày  
Chương 46: Gói trụng  
Chương 47: Vụ tảo  
Chương 48: Hộp quà  
Chương 49: Dưỡng hồ  
Chương 50: Vô đồng  
Chương 51: Đản  
Chương 52: Mưa thanh minh  
Chương 53: Trộm thọ  
Chương 54: Rắn nhà  
Chương 55: Ăn tóc  
Chương 56: Nhật  
Chương 57: Điểm huyết  
Chương 58: Khe nứt  
Chương 59: Khuyến nương  
Chương 60: Cắt cổ  
Chương 61: Hổ giấy  
Chương 62: Cống  
Chương 63: Ngăn kéo  
Chương 64: Tỷ muội

Chương 65: Tường  
Chương 66: Hí hồn  
Chương 67: Răng hài nhi  
Chương 68: Minh hôn  
Chương 69: Đồ chơi  
Chương 70: Lỗ kim châm  
Chương 71: Tế cầu  
Chương 72: Thi Thủy  
Chương 73: Họa Đầu  
Chương 74: Đan Duyên  
Chương 75: Hồi Đường  
Chương 76: Nghìn mắt  
Chương 77: Minh Hà  
Chương 78: Chơi Trốn Tim  
Chương 79: Nửa cây kim  
Chương 80: Dê Ăn Thịt Người  
Chương 81: Mặt nạ  
Chương 82: Hoài Mộng Thảo  
Chương 83: Hạt giống  
Chương 84: Vồng Lượng  
Chương 85: Lang Ngung  
Chương 86: Học sinh mới  
Chương 87: Lộ Bạch  
Chương 88: Trộm Mắt  
Chương 89: Hình Xăm  
Chương 90: Nhìn trộm não  
Chương 91: Xem tướng cốt  
Chương 92: Mộ Sống  
Chương 93: Tên  
Chương 94: Người Tuyết  
Chương 95: Chia Bài  
Chương 96: Khóa  
Chương 97: Quá âm

Chương 98: Đói

Chương 99: Cầm Chết

Chương 100: Bắt cóc

Chương 101: Ong Chúa

# Chương 1: Ngón thực

(Tiêu: Ngón trở tiếng Hán là "Thực Chi" trong đó "thực" là ăn, "chi" là ngón)

Bạn tôi một bên hút thuốc một bên thần bí dựng thẳng ngón thực của cậu ta cho tôi xem. "Nhìn này, ngón thực của mỗi người đều đại biểu cho sự tham lam của con người, bởi vì dục vọng ăn uống là dục vọng cơ bản nhất và nguyên thủy nhất của nhân loại. Biết tại sao gọi là ngón thực không? Bởi vì người xưa nói một khi nhìn thấy thứ gì đó ngon ngón trở sẽ nảy lên, không phải có câu thành ngữ nói 'Ngón thực đại động' sao? Tớ hiện giờ sẽ kể cho cậu nghe một câu chuyện về ngón thực." Nói xong, cậu ta dập tắt điếu thuốc, bắt đầu tự thuật lại câu chuyện này.

"Khi tớ đến một trấn nhỏ phía tây nam ở nhờ trong một hộ gia đình nọ, nơi đó có một cụ già tuổi tác đã rất lớn, tinh thần cụ rất tốt, tớ không có gì làm liền cùng cụ tán gẫu. Cũng từ trong miệng cụ biết được một câu chuyện thế này. Thời kỳ dân quốc, con gái vùng này muốn gả cho gia đình tốt đầu tiên phải có một vóc dáng tốt, nhất là thất lưng. Nghe nói một số gia đình còn có thước đo tiêu chuẩn rõ ràng, chuẩn xác đến từng milimet đấy. (Tôi cười nói: "Thế thì quá khoa trương rồi"). Con gái càng gầy bọn họ càng cảm thấy xinh đẹp, xem ra vừa vặn trái ngược với vẻ đẹp béo tốt thời Đường đây. Có khả năng người địa phương cực kỳ phản cảm với heo, cũng càng cho rằng chỉ cần mập mập đều đặn tằm không chịu nổi. Vì vậy con gái nơi đó đều liều mạng ăn kiêng, để có thể có một dáng người mềm mại liễu yếu đào tơ.

Trong đó có một cô gái tên Tú, từ khi cô bắt đầu hiểu được hạnh



phúc cả đời mình sẽ tỷ lệ nghịch với thất lưng của mình thì không ăn thịt nữa, còn bao gồm cả ăn mì. Nhưng tựa hồ vận mệnh rất thích trêu đùa người khác. mặc dù Tú từ sáng đến tối không ngừng vận động, chỉ ăn chút trái cây, cô cũng sẽ béo lên. Có lẽ ẩn theo hiện tại mà nói đây là vấn đề về gien, có lẽ căn bản là một loại bệnh. Nhưng người thời đó không hề cho là thế. Những cô gái gầy còm đều ở phía sau cười nhạo Tú, nói cô là heo tinh đầu thai. Người trong nhà cũng không ngừng than vắn thờ dài. Bởi vì vóc người Tú cứ càng ngày càng béo, đừng nói gả cho gia đình tốt, chỉ sợ lão Tứ nghèo nhất địa phương cũng không thèm cô.

Nói đến lão Tứ, kỳ thật tính đến trong nhà Tú có thể tìm được vài tia quan hệ thân thích, nhưng loại thân thích này giống như tóc trên đầu, nhiều không đếm xuể, mỗi ngày không ngừng rơi vài sợi. Nhưng con trai của lão Tứ cùng Tú là thanh mai trúc mã, hai người khi còn nhỏ thường chơi đùa với nhau. Chẳng qua từ khi Tú lập chí gả vào gia đình giàu có liền cắt đứt quan hệ với con trai lão Tứ. Song con trai lão Tứ vẫn đặt Tú trong lòng. Hiện giờ loại thời điểm này cha mẹ Tú cũng cố không được nữa, nguyện vọng lớn nhất của bọn họ là mau chóng gả Tú ra ngoài, đỡ phải để ở nhà dọa người nhìn thấy. Dù sao, bọn họ cho rằng hàng hóa loại con gái này trong nhà có rất nhiều.

Con trai lão Tứ tên Dân, kỳ thật luận tướng mạo cũng xem như anh tuấn, chỉ là nhà nghèo, ăn mặc cũ nát, nhưng vô cùng sạch sẽ, bất kể là người hay quần áo. Cha của Tú đem việc này nhắc với lão Tứ, cha con lão Tứ không hề nghĩ ngợi đồng ý ngay. Kết quả trong vòng một ngày liền hoàn thành việc cầu hôn, đặt sính lễ, hồi âm, trình tự tiệc rước gả con gái rầy rà gì đó, vào khi ấy cũng xem như kỷ lục hạng nhất.

Tú mặc dù hờn giận trăm chiều, nhưng không còn cách nào, ai bảo mệnh mình không tốt. Nếu còn không gả, qua vài năm sợ rằng ngay

cả Dân cũng chường mắt mình, hướng chi chòng đối với mình trăm theo ngàn chiều, thương yêu chỉ có tăng không giảm, cuộc sống qua ngày cũng chín bỏ làm mười.

Sự tình thường đúng dịp như vậy, có lẽ do phong thủy, có lẽ do tâm tình. Tú sau khi gả đến nhà họ Tứ ngược lại dần dần gầy đi, cuối cùng trở thành mỹ nhân gầy nổi danh địa phương. Đáng tiếc cô sớm đã thành vợ người ta. Nhưng như trước rất nhiều người để ý cô. Người nơi đó cũng không quan tâm cưới lần đầu, cưới lần hai gì. Bởi vì người vợ đối với những người đó mà nói chẳng qua chỉ là công cụ sinh đẻ cùng tác dụng thay đổi phong thủy trong nhà mà thôi.

Bản thân Tú cũng không an phận. Hơn nữa cô kiên trì không có con. Việc này khiến Dân khổ não vô cùng. Anh biết không có con mình không giữ được Tú. Kỳ thật có con có thể giữ được cô sao? Cuộc sống trong nhà thế nào Tú cũng mặc kệ, mỗi ngày cùng vài người bạn tán gẫu shopping, hoặc đến làm khách những nhà giàu có. Nào giống một người vợ nhà nghèo khổ.

Xem ra đều là do việc gầy gầy họa, Dân biết, chỉ khi nào Tú béo lên, cô mới có thể an tâm ở lại nhà này.

Không lâu sau, quả nhiên Tú lại phát phì, hết thảy phảng phất như trở lại trước đây. Cô lại trở về làm một nông phụ. Cô oán hận vận mệnh trêu ngươi. Chỉ có Dân âm thầm bật cười. Nhưng ngoài mặt lại một bên cùng cô oán hận một bên an ủi cô.

Cuộc sống thấm thoát thoi đưa, nhóang cái đã chục năm qua đi. Tú cũng đã sinh con. Cô cũng không còn mơ mộng nữa. Yên ổn sống cùng Dân. Mãi đến khi con gái của bọn họ là Nguyệt Nhi lớn lên.

Nguyệt Nhi sinh ra vô cùng xinh đẹp, hấp thụ ưu điểm của cha mẹ. Nhưng tựa hồ cô cũng luôn trong tình trạng không gầy không mập.

Thậm chí thỉnh thoảng còn có thể đầy đặn lên một tí. Kỳ thật dựa theo tiêu chuẩn hiện tại một chút cũng không béo. Song Tú không muốn con gái giẫm lên vết xe đổ của mình. Cô từ rất sớm đã bắt đầu kiểm soát chế độ ăn uống của Nguyệt Nhi, chẳng qua công hiệu không lớn lắm. Mắt thấy Nguyệt Nhi sắp 16. Nhưng thắt lưng so với những cô gái cùng tuổi của nó lớn hơn cả một vòng. Tú gấp đến mỗi ngày đều ngủ không được.

Nhìn vợ mỗi ngày thức đến vành mắt đen xì. Dân rất cuộc nhin không được nữa, có lẽ anh cho rằng thời gian đã xóa nhòa hết thảy. Lúc này kể cho vợ nghe cũng không sao nữa.

Hôm đó hai người cùng ngủ trên giường. Tú như trước trần trờ không ngủ được. Dân xoay người cô sang. Nghiêm mặt nói: "Em biết khi em xuất giá tại sao bỗng dưng gầy thế không?"

Tú kỳ quái lắc đầu, lập tức hỏi: "Tại sao?"

"Đó là vì anh, nhà của anh mặc dù nghèo, nhưng biết một biện pháp có thể làm cho người ta trở nên gầy đi. Nhưng tổ tiên dặn dò đây là cấm thuật, dùng nhiều khổng chế không tốt sẽ bị báo ứng, song đến tốt cùng là báo ứng gì thì không biết. Sau khi em về nhà này anh liền làm thuật này với em, về sau em muốn bỏ đi anh mới giải thuật, cho nên em lại béo lên." Dân buồn bã nói.

Tú đã qua tuổi tức giận. Kỳ thật cô sớm đã nghĩ mình đột nhiên trở nên gầy rồi lại béo lên có thể là do chồng mình giờ trò, nhưng nghe được loại cách làm kỳ diệu này cũng cảm thấy hiếu kỳ. "Quên đi, đều đã là quá khứ, em không trách anh, có điều anh không thể làm lỡ Nguyệt Nhi nha, em phải cho nó gả vào một gia đình tốt! Anh nhanh nói cho em biết đi!"

Dân nhìn vợ sốt ruột, cũng không nhin được. Rốt cuộc anh giờ ngón

thực của mình lên, nói với Tú: "Là ngón tay."

"Ngón tay? Có ý gì?" Tú kỳ quái hỏi. Dân kể cho Tú biết, tương truyền mấy trăm năm trước, tổ tiên vào nạn đói tốt bụng thu nhận một người ăn mày. Nghe nói người ăn mày này không phải người phàm, là thuật sĩ Mao sơn du lịch dân gian, song giả trang thành ăn mày để xem thiện tâm của mọi người. Ông ta thấy tổ tiên Dân tâm địa thiện lương. Nên dạy một chút pháp thuật cho tổ tiên Dân. Về sau đời đời truyền xuống, phần lớn cũng đã thất truyền, chỉ còn một phương pháp làm ốm này lại bảo lưu được đến giờ một cách khó hiểu. Nhưng gia tộc Dân từ đó bắt đầu suy tàn. Sợ rằng việc đó cùng việc sử dụng pháp thuật Mao Sơn truyền lưu lại chứa nhiều kiêng kỵ có liên quan. Mao Sơn thuật rất nhiều cấm kỵ, một khi vi phạm, nhẹ thì xui xẻo hao tài, nặng thì có huyết quang tai ương thậm chí tổn thất đến đời sau. Có thể tổ tiên Dân đã quyết định dùng pháp thuật để làm gì đó bất nghĩa mới bị báo ứng như vậy.

Về phần pháp thuật Dân kể cho Tú này, kỳ thật chỉ cần nuốt móng tay của ngón thực mình là được. Nhưng thuật này nhiều nhất mỗi lần chỉ có thể duy trì vài năm. Hơn nữa mỗi người có thể gầy đến mức độ hữu hạn. Dùng hơn, nghe nói cuối cùng sẽ phát sinh chuyện rất kinh khủng. Bởi vì chỉ làm cho gầy đi, nên người nhà Dân cũng rất ít khi sử dụng, nhưng cha của Dân vẫn dạy Dân sử dụng.

"Khó trách về sau mỗi lần anh gặp em đều tốt bụng giúp em cắt móng tay như vậy." Giọng Tú là lạ nói. Dân cảm thấy có chút khó xử. Vuốt mặt vợ, "Anh đây chẳng phải là vì thích em sao."

"Quên đi, em cũng không tức giận, ngày mai anh liền làm thuật này đi, mau chóng làm cho Nguyệt Nhi gầy xuống."

Dân gật đầu, hai vợ chồng lại an tâm ngủ tiếp.

Quả nhiên, không lâu sau, Nguyệt Nhi thật sự gầy xuống hơn nữa trở thành cô gái gầy hoạt bát xinh đẹp có tiếng trong vùng. Hàng xóm xung quanh đều khen Dân và Tú nuôi được con gái tốt như vậy, khẳng định có thể gả cho một gia đình tử tế. Hai vợ chồng nghe xong cười không khép được miệng.

Nhưng sự tình rất không may, một hộ tài chủ lớn nhất địa phương muốn tìm con dâu. Ông nhà giàu này từng đề cập trước thể trọng vòng eo của con dâu đều phải chuẩn xác đến đơn vị nhỏ nhất. Tú đương nhiên để con gái đi thử. Đáng tiếc còn kém một chút. Hơn nữa Nguyệt Nhi đã nhẹ nhất rồi. Ông nhà giàu tuyên bố, qua một tuần nữa nếu không ai đủ tư cách, sẽ đến vùng khác tìm. Tú một mực muốn cho con gái gả vào. Liền bức Dân làm phép lần nữa. Dân bất đắc dĩ nói: "Em có nghe qua Thần Hành Thái Bảo Đới Tông không? Kỳ thật những loại thuật này đều có mức độ bất đồng. Nghe nói có một vị sứ giả khi đưa tin chậm trễ thời gian. Sợ bị quở trách, một vị thuật sĩ Mao Sơn dạy hắn lấy châm bạc đâm vào lòng bàn chân, nhịn xuống đau nhức, nặn máu ra. Có thể ngày đi ba trăm dặm, đêm đi ba trăm dặm. Quả nhiên đúng vậy. Về sau sứ giả lại hướng thuật sĩ lãnh giáo biện pháp chạy nhanh hơn. Thuật sĩ nói, chỉ cần móc xương bánh chè hai chân ra, có thể đi được hai ngàn dặm chỉ trong một ngày một đêm. Kết quả sứ giả bị dọa bỏ chạy."

(Tiêu: Thần Hành Thái Bảo Đới Tông là một nhân vật trong truyện Thủy Hử. Trong truyện, ông có phép thần hành, đeo một chiếc giáp mã vào chân có thể đi 200 dặm một ngày, đeo 2 chiếc giáp mã có thể đi 400 dặm, 1 ngày đeo 4 chiếc giáp mã có thể đi 800 dặm.)

"Anh nói việc này với em làm gì?" Tú kỳ quái hỏi.

"Anh muốn nói cho em biết, nếu em còn muốn làm cho Nguyệt Nhi gầy xuống nữa, sẽ không chỉ trả giá bằng móng tay đâu." Dân lo lắng nói. Tú trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn cứ muốn kiên trì để cho

Nguyệt Nhi phải vào được gia đình giàu có lắm tiền kia. Dân hỏi ý kiến con gái, Nguyệt Nhi hiển nhiên muốn mẹ được vui vẻ, trong nhà thoát khỏi cảnh nghèo khó, một hơi đáp ứng ngay. Dân ngần không được hai người. Nhưng lần này cần Nguyệt Nhi phải ăn luôn cả ngón thực của mình!

Người ta nhà giàu cũng không quan tâm thiếu mất một ngón tay, chỉ cần đủ những tiêu chuẩn khác là được, ngón tay có thể nói trước kia còn bé làm bị thương. Vì vậy Nguyệt Nhi chỉ cần cắn răng chặt đứt ngón thực, rồi ăn vào. Quả nhiên, ngày thứ hai Nguyệt Nhi liền gầy xuống rõ ràng, vết thương trên tay vừa lành, lập tức đến nhà phú ông kia, phú ông đang râu rĩ, vừa nhìn thấy Nguyệt Nhi liền vui mừng khôn xiết. Việc hôn sự này rất nhanh được định xong. Chuyện ngón tay mọi người tựa hồ cũng dần dần quên mất. Sự tình chậm rãi khôi phục lại bình thường. Dân và Tú đều dựa vào tiền của nhà phú ông kia mà có cuộc sống sung túc. Lúc này mặc dù Trung Nguyên đang đánh giặc. Nhưng chiến hỏa lại không đốt tới chỗ này, nơi đây như trước một mảnh bồng lai tiên cảnh.

Không lâu sau, Nguyệt Nhi có thai, sinh hạ một đứa con trai. Tựa hồ là chuyện tốt. Nhưng rất nhanh thân thể của Nguyệt Nhi tăng lên tựa như thổi bong bóng. Một phát không thể vỡ hời. Người bên nhà chồng đối với sự béo lên này của Nguyệt Nhi cảm thấy khó hiểu, bọn họ nói lại việc này cho Dân và Tú, cũng nói sau khi cưới béo một chút cũng được, nhưng cứ như Nguyệt Nhi hiện giờ sợ rằng khó có thể mang thân phận con dâu nhà bọn họ nữa. Nếu Nguyệt Nhi còn tiếp tục béo lên, bọn họ quyết định bỏ rơi cô.

Tú khóc hỏi Dân, Dân vắt óc suy nghĩ một lúc lâu. Tìm đọc chút sách. Rốt cuộc biết được, sản phụ khi sinh nở, mất máu nhiều sẽ phá hủy pháp thuật này. Tú khi sinh Nguyệt Nhi có béo lên, do đó Dân không để ý thuật này lại bị giải. Sự tình tới nước này rồi Tú nhìn thân thể con gái như quả bóng hơi khóc lóc vặn hỏi Dân: "Cho dù phải biến về

nguyên dạng, cũng đừng để Nguyệt Nhi của chúng ta biến thành như vậy chứ!"

Dân nói với Tú, pháp thuật một khi được giải, thân thể sẽ như lò xo nén lâu bắn ngược lại, hơn nữa khi ở cử dinh dưỡng dồi dào, ngay cả người thường cũng dễ béo lên mà.

"Em mặc kệ, cứ tiếp tục như vậy cả nhà chúng ta đều không còn cách nào đặt chân ở đây, hơn nữa cháu ngoại em, con trai của Nguyệt Nhi cũng không được gặp, anh nhẫn tâm sao?"

Dân ôm đầu, nhìn con gái và vợ khóc lóc một bên, rớt cuộc gian nan nói: "Thuật này chỉ có thể làm một lần. Nhưng mà. . . . ."

"Đừng có nhưng mà, có thể cứu con gái bắt em trả giá thế nào cũng được." Tú khóc cầu Dân, Nguyệt Nhi cũng quỳ trên mặt đất cầu xin cha.

"Anh không biết sẽ có hậu quả gì, bởi vì cho dù là tổ tiên ngày trước cũng chưa từng làm đến vậy, làm phép ba lần, bọn họ nhiều lần răn đe con cháu, dùng nhiều thuật sẽ bị trời phạt đó."

"Nói không chừng chỉ là đạo sĩ kia hù dọa người ta thôi, anh cũng nói chưa ai dùng qua, anh làm sao biết sẽ bị trời phạt chứ?" Tú hỏi ngược lại. Dân im lặng không trả lời, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là đáp ứng làm phép lần cuối cùng.

Lúc này đây không chỉ là ngón tay của Nguyệt Nhi nữa, mà là ngón thực của cả Dân và Tú, bởi vì con cái có mối ràng buộc vô hình với cha mẹ. Nếu một bên dùng phương thức chuyển đổi đem chút tật bệnh hoặc thống khổ của mình có thể chuyển dời sang bên kia. Cho nên Nguyệt Nhi nuốt vào ngón thực cha mẹ chặt ra cho mình. Dân và Tú chịu đựng đau đớn kịch liệt thu xếp cho con gái đi ngủ xong. Hai

người trắng đêm không ngủ canh giữ bên cạnh, rất sợ xuất hiện chuyện gì xấu, song tựa hồ tất cả đều thuận lợi, sáng ngày thứ hai, Nguyệt Nhi liền khôi phục dáng người trước khi cưới, tựa như thiếu nữ vậy. Vợ chồng hai người lúc này mới an tâm tiễn Nguyệt Nhi trở về nhà chồng, gia đình chồng bên kia vừa nhìn cũng thất kinh, nhưng nếu gầy đi hiển nhiên là chuyện tốt, cũng liền cười trừ mở cửa chào đón người trở về. Dân và Tú cũng về nhà dưỡng thương.

Nhưng đêm khuya ngày thứ hai. Đang lúc Dân và Tú còn ngủ say, sui gia bỗng dựng phái người báo tang, gọi Dân và Tú mau đến. Hóa ra khi màn đêm buông xuống Nguyệt Nhi liền bạo vong. Hơn nữa tử trạng khủng bố. Tú vừa nghe liền ngất xỉu tại chỗ. Dân không thể làm gì khác hơn là một mình đi nhận xác. Dọc đường đầu óc Dân trống rỗng, giống như xác không hồn đi trên đường được người ta dắt vào hiện trường. Con gái bỗng chốc đã mất như vậy, thật làm anh khó có thể tiếp nhận. Nhưng khi anh nhìn thấy thi thể của con gái, hay tạm thời có thể gọi là thi thể, anh cũng cơ hồ bị dọa ngất.

Cả người Nguyệt Nhi tựa như bị động vật gặm cắn vậy, quanh thân không có một khối thịt nào nguyên vẹn, cùng xương khô không sai biệt lắm. Từ trên giường đến cách mặt đất gần hai thước đều là dấu vết Nguyệt Nhi kéo lê ra, máu cùng thịt nát rơi tản mát khắp nơi, đầu Nguyệt Nhi ngóc cao, bàn tay hướng về phía ngoài cửa, phỏng chừng là từ trên giường lăn xuống muốn ra mở cửa, nhưng chỉ bò vài bước liền tắt thở, hơn nữa trước khi chết chỉ sợ phải chịu thống khổ đủ bề. Dân làm thế nào cũng không hiểu được, chẳng lẽ đây là báo ứng từng nói tới? Nhìn thi thể con gái, anh đặt mộng ngồi trên đất, nhất thời nước mắt ràn rụa.

Bởi vì tử trạng khủng bố hơn nữa nề nếp gia đình nhà giàu này quá nghiêm. Chân tướng cái chết của Nguyệt Nhi cũng không mấy ai biết đến. Đối với bên ngoài thì nói mợ trẻ bị bệnh cấp tính chết. Ông chủ nhà cho Dân và Tú khoản tiền để bọn họ rời khỏi đây. Đáng tiếc sau



cái chết thảm của con gái Tú không ngừng tự trách, về sau cũng tự sát. Dân thì bốc hơi khỏi nhân gian.

Nghe nói, thuật Mao Sơn bản thân chính là một loại pháp thuật xua quỷ cùng chuyển vận. Tỷ như người làm phép có thể đem thịt hoặc đồ ăn của nhà người khác biến đến tay mình, cũng có thể làm cho đau đớn của mình chuyển dời đến trên người kẻ khác. Phòng chừng thuật này cũng đem mỡ trên người mình chuyển dời đến kẻ khác. Phàm là thuật luôn luôn có một mặt tự tổn hại. Dân nhiều lần làm phép rồi cuộc chịu báo ứng, đáng tiếc chính là báo ứng lên người thân nhân mình. Về phần Nguyệt Nhi chết thảm. Kỳ thật là phản phê của thuật. Trong lục đạo của phật giáo có một loại quỷ là quỷ chết đói, bọn chúng rất nhỏ, như con kiến vậy, nhưng số lượng đông đảo. Bọn chúng khi còn sống đói khát, chết đi hóa thành quỷ sẽ ăn tươi hết thảy mọi thứ. Ngón thực là tượng trưng cho người thèm ăn. Ăn tươi ngón thực của mình kỳ thật chính là đạt thành kế ước cùng quỷ đói. Chúng nó sẽ giúp bạn ăn sống thịt béo và mỡ béo mà bạn chán ghét không muốn này. Nhưng một khi kế ước không kiểm soát được nữa hoặc quá liều lượng, chúng nó sẽ nuốt sống cả chính bạn."

Bạn tôi nói tới đây, kè sát qua thấp giọng nói với tôi: "Khi tớ nghe xong câu chuyện này của ông cụ, tớ cũng nhin không được vuốt ve ngón thực của mình, tớ nghĩ, chẳng lẽ ăn ngón trỏ của mình có thể gầy đi thật sao? Đang lúc tớ nghi hoặc, cụ già cười cười đứng dậy rời đi. Tớ chú ý thấy trên tay của cụ chỉ có bốn ngón, duy chỉ thiếu ngón trỏ nọ. Về sau tớ nghe ngóng khắp nơi, mọi người xóm bên nói không biết ông cụ, nói ông cụ hình như sau giải phóng mới đến, tất cả mọi người đều gọi ông ấy là bác Dân."

Tôi nghe đến há hốc miệng không nói được lời nào. Tôi cũng giống bạn mình khẽ vuốt ngón thực, trong đầu chợt nhớ tới vài ngày trước đó nhìn thấy đàn kiến. Bỗng dưng cảm thấy một trận ngứa ngáy. Bạn

tôi thấy tôi ngẩn người, cười vỗ mạnh vai tôi, "Không cần lo lắng, có vài thứ nếu có thì phải có, nếu không thì là không, không nên dựa vào sức người cưỡng cầu."

"Vậy cũng chưa chắc nha, mọi chuyện đều do con người làm ra, cậu đừng nói theo kiểu vận mệnh vậy." Tôi cũng cười phản bác.

Bạn tôi nhìn tôi, "Vậy cậu từng nghe nói đến câu chuyện nửa khuôn mặt chưa?"

"Chưa." Tôi nhìn lại cậu ấy, trên mặt của cậu ấy chợt mang theo vài tia quỷ dị, khuôn mặt nọ phẳng phất như con tò he vậy.

"Quên đi, ngày mai nói tiếp, cậu xem mặt trời đã lên rồi." Bạn tôi bỗng nhiên khôi phục thái độ bình thường, chỉ chỉ thái dương ngoài cửa sổ. Tôi cũng đành kiềm chế lòng hiếu kỳ của mình, đi ngủ trước. Chờ đến tối lại tiếp tục.

## Chương 2: Nửa khuôn mặt người

"Ban đêm mới thích hợp để kể những câu chuyện ly kỳ này mà." Bạn tôi vươn vai. Cởi áo ra, ngồi xếp bằng trên mặt đất. Trong nhà cậu ấy không có đồ đạc gì, mọi người đến thăm đều ngồi trên mặt đất. Bởi vì cậu ấy nói mình ghét ghế, ngồi đất mới mang phong độ của người xưa.

"Kể tiếp đi, chuyện nửa khuôn mặt gì đó." Tôi thúc giục nói.

"Ừ, đúng rồi. Sợ rằng đây là câu chuyện quý dị nhất trong những chuyện mà tớ biết đó. Thậm chí ngay cả khi tớ kể lại về nó cũng đều có chút phát run.

Tớ theo thường lệ du lịch không mục đích, nhưng bình thường tớ đều chọn nơi tương đối hẻo lánh, cậu biết đó những nơi như vậy thường thường sẽ có rất nhiều chuyện xưa kỳ quái thú vị. Song trước kia tớ đều là nghe kể mà thôi, nhưng lần này tớ lại tự mình trải qua.

Tớ đi tới một thôn làng, kỳ thật thôn này rất lớn, cơ hồ có thể xem như một thành thị cỡ nhỏ. Người trong thôn đều có công việc bất đồng, vừa vắn cấu thành một vòng cung cầu, mọi người tự cấp tự túc. Vì vậy chậm rãi cùng bên ngoài có chút cách biệt. Nhưng bọn họ như cũ rất hiếu khách, khi tớ tới đó bọn họ đều chiêu đãi tớ rất thân thiện. Hơn nữa tớ từng được học qua vài năm y thuật, còn có thể giúp bọn họ trị một vài tật bệnh bình thường. Bọn họ liền xem tớ như khách quý. Hơn nữa truyền thành một thần y. Ha ha." Bạn tôi cười đắc ý, tôi biết kỳ thật thành tích của cậu ấy khi còn ở đại học cũng rất

xuất chúng, mặc dù cậu ấy không thích làm bác sĩ, nhưng cậu ấy thuộc về loại người mặc dù không thích nhưng học vẫn rất tốt này. Do đó dù cậu ấy không kế thừa tài sản này, cậu ấy cũng sẽ trở thành một bác sĩ ưu tú. Nhìn cậu ấy cao húng như thế, phỏng chừng khi đó người của thôn kia quả thực rất tôn kính cậu ta đây.

"Nhưng cũng không lâu sau. Trưởng thôn liền mời tớ đến nhà ông ấy. Trưởng thôn là người đức cao vọng trọng nhất thôn, tương đương cùng tộc trưởng vậy. Có thể nói cơ hồ là vua của địa phương. Đương nhiên, ông ấy cũng vô cùng thân thiện. Chỉ có điều ông ấy trước sau luôn bảo trì một phần tôn nghiêm và uy nghi cần có. Nhưng lần này ông ấy lại lộ vẻ rất thấp hèn, tựa hồ như có điều muốn cầu tớ.

'Ngài quả thực đã thành thần rồi, mọi người thôn này nói ngài y thuật siêu việt, thậm chí còn giải quyết mấy bệnh nan y hành hạ bọn họ lâu dài, ngài quả thật lợi hại.' Trưởng thôn không ngừng khen tớ, cơ hồ thổi tớ đến lằng lằng.

'Nói ra xem, trong nhà ngài chẳng lẽ cũng có người ngã bệnh?' Tớ cười hỏi ông ta. Nhưng trưởng thôn lộ vẻ khó xử, tựa hồ rất khó mở miệng, mỗi lần muốn nói lại nuốt trở vào. Cuối cùng ông ta giống như hạ quyết tâm nhỏ giọng nói với tớ: 'Là con trai của tôi, cũng xấp xỉ tuổi ngài, vốn là một người vô cùng ưu tú. Nhưng chẳng biết từ khi nào nó khép mình lại, mỗi ngày đứng trong phòng, chỉ ăn thức ăn chúng tôi đưa đến, cự tuyệt không gặp người trong nhà tôi. Tôi cùng mẹ nó đều sắp phát điên rồi. Kết quả ông trời phái ngài tới, ngài nhất định phải cứu nó.' Trưởng thôn nói xong lời cuối cùng thì khóc lóc than thở, cơ hồ muốn quỳ xuống lạy. Tớ nghĩ sự tình tựa hồ không đơn giản lắm, sợ rằng dựa vào y thuật của tớ thôi thì không ổn. Nhưng tớ vẫn đáp ứng đi cùng trưởng thôn đến nhà ông ấy nắm rõ tình huống rồi hẵng nói.

Nhà trưởng thôn quả nhiên rất khí thế, nhưng nhìn chung cũng là nhà ngói bình thường. Chỉ có điều so với nhà của thôn dân bình thường có lớn hơn một chút. Nhà có hai tầng. Trước cửa còn có một cái sân không nhỏ, nuôi thả một ít gia cầm. Bên phải nhà bay tới từng đợt mùi vị của rau dưa ban sơ (kỳ thật chính là phân bón). Xem ra nơi đó là nhà xí và vườn rau. Duy nhất khiến tớ không an tâm chính là con chó đen lớn màu bánh ú cao hơn nửa người, thấy tớ là người lạ liền nhe răng nhếch miệng với tớ, trong cổ họng gầm gừ kêu. Tớ biết loại chó này cực kỳ nguy hiểm. Cho nên tớ dừng lại. Trưởng thôn vội vàng quát đuổi nó đi tớ mới dám vào.

Người nhà của trưởng thôn rất thân thiện, là người nhà nông hiếu khách điển hình. Tớ một mực kỳ quái đứa trẻ nuôi ở gia đình bình thường như vậy tớ cũng bị bệnh gì.

Trưởng thôn mang tớ lên lầu hai, đi tới trước một gian phòng.

"Đây, con tôi tên là Trụ Tử, nó đã giam mình bên trong suốt một tháng rồi. Tôi thật sự không còn cách nào, nếu cậu không đến, tôi cũng phải ra ngoài tìm bác sĩ." Trong lời nói của trưởng thôn đầy phiền não.

"Ông có nói chuyện nhiều với cậu ấy không? Từ sau khi cậu ấy tự giam mình." Tớ hỏi.

Trưởng thôn lắc đầu, tớ ra hiệu cho ông ấy đi xuống, tớ khi ấy xem chừng có thể là một vài vấn đề tâm lý buồn bực do tuổi dậy thì mang đến, cho nên tớ bảo trưởng thôn thân là cha ruột tránh đi khả năng sẽ tốt hơn. Kết quả trên thực tế cách nghĩ của tớ quá đơn giản.

Trưởng thôn lúc xuống lầu, trong miệng nhỏ giọng thầm thì, ngờ ngờ có thể nghe được là hy vọng lần này tớ có thể chữa khỏi. Tớ nhìn bóng lưng của ông ta cảm thấy ông ta quả thật rất đáng thương.

"Trụ Tử ở trong đó phải không?" Tớ khế gõ lên cửa, chất gỗ của cửa rất thô, còn mang theo gờ ráp, lần đầu tiên gõ tớ rất đau, cho nên tớ thả nhẹ sức hơn chút.

Trụ Tử không trả lời tớ, đó cũng là chuyện nằm trong dự liệu. Vì vậy tớ bắt đầu cái gọi là trị liệu tâm lý. Đơn giản đều là những thứ môn tâm lý thời đại học vẫn chưa quên hết. Đáng tiếc hoàn toàn không có hiệu quả. Một giờ sau, tớ bắt đầu sốt ruột, bỗng nhiên sinh ra hiếu kỳ với người bên trong. Tớ nhìn khắp nơi, phát hiện dưới góc phải của cửa có một lỗ nhỏ bất quy tắc. Tớ dùng sức ngòi xồm xuống, nhìn vào trong một chút.

Tớ rớt cuộc đem mắt mình nhắm ngay cái lỗ kia. Ánh sáng không đủ, nhìn không rõ ràng lắm. Nhưng tớ vẫn ngò ngợ nhìn thấy một bên mặt của thân hình cao lớn ngòi ở đầu giường. Phòng chừng cậu ấy chính là Trụ Tử. Cậu ấy giống như pho tượng điêu khắc ngòi ở đó không chút cảm xúc. Tớ bỗng dựng sinh ra một loại ý nghĩ rất kích thích. Nếu hiện giờ tớ hô to một câu tôi thấy cậu rồi thì sẽ ra sao?

Tớ đã làm như vậy, hướng cánh cửa hô to một câu: "Trụ Tử, tôi nhìn thấy cậu rồi, cậu đang ngòi trên mép giường!"

Cậu ấy quả nhiên có phản ứng, hơn nữa rất kịch liệt. Cậu ấy ôm đầu sợ hãi lăn lộn trên giường. Trong miệng hô to: "Đừng tìm tôi! Tôi đã nhận được trừng phạt rồi!" Nhìn thấy cậu ấy như vậy tớ ý thức được tình huống không hay. Ngay sau đó cậu ta bất động trên giường, ngửa mặt nằm trên đó, thành một hình chữ đại.

Tớ vội vàng gọi trưởng thôn tới. Bảo ông ấy phá cửa. Cánh cửa rất kiên cố. Tớ cùng trưởng thôn mất sức lực thật lớn mới phá mở được. Nhưng khi tớ và trưởng thôn tiến vào trưởng thôn nghi hoặc nhìn người nằm trên giường nói một câu khiến tớ sửng sốt: "Đây,

đây không phải là con tôi!"

Tớ giật mình nhìn trưởng thôn lại nhìn người trẻ tuổi trên giường một chút. Da mặt cậu ta rất đen, trán rất rộng, mũi ưng cực lớn, trên cặp môi đầy đặn lúng phúng ria mép nhìn có vẻ cứng rắn, khiến tớ liên tưởng đến miếng thịt ba rọi còn chưa nhổ sạch lông heo trong quán ăn. Đích xác từ góc độ nào đến xem cũng không giống trưởng thôn.

"Đây là Tiểu Lục, là bạn thân của Trụ Tử." Trưởng thôn lại bổ sung nói.

Tớ nhìn mặt Tiểu Lục, tựa hồ chung quy cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại nhìn đoán không ra. Kỳ thật về sau ngẫm lại, nếu khi ấy cẩn thận hơn chút là có thể nhìn ra được rồi.

Tiểu Lục nhanh chóng tỉnh lại. Cậu ta vẫn rất sợ hãi. Hơn nữa bụm má phải không nói lời nào. Hiển nhiên tung tích của Trụ Tử cậu ta phải biết. Nhưng tâm tình của cậu ta rất không ổn định, hỏi cũng hỏi không ra được nguyên do gì. Chúng tớ không thể làm gì khác hơn là để cho cậu ta nghỉ ngơi trước, tớ cùng trưởng thôn xuống dưới lầu.

"Tiểu Lục này sống ở đâu? Là người thế nào?" Tớ trước hết muốn làm rõ ràng về người gọi là Tiểu Lục này.

"Nó là anh em tốt cùng lăn lộn chơi đùa với Trụ Tử từ bé. Hai đứa dính lấy nhau như thuốc dán vậy." Trưởng thôn thở dài một hơi. "Kỳ thật tôi rất phản đối, vì Tiểu Lục ngày thường du thủ du thực, cả ngày nghĩ làm thế nào một bước lên mây phát tài. Thường xuyên xúi giục Trụ Tử của chúng tôi cùng đi theo nó làm chút chuyện vô vị, nói là chuẩn bị cho sau này phát tài. Trụ Tử cũng ngờ nghệch đi theo nó. Aiz, thật là tạo nghiệt."

Xem ra Tiểu Lục này chỉ là một gã vô công rồi nghề mà thôi. Nhưng

cậu ta làm thế nào lại ở trong phòng Trạ Tử, hơn nữa ở một mạch cả nửa tháng?

"Lần cuối cùng ông nhìn thấy Trạ Tử là khi nào? Tình hình lúc ấy ra sao?" Tớ bỗng dưng cảm thấy mình không phải đang hành nghề y, mà đang phá án, giấc mộng làm thám tử hồi nhỏ của tớ khiến tớ cảm thấy hưng phấn khó tả.

"Một tháng trước, đó là vào buổi tối, nó vội vàng chạy về nhà, nói là đau bụng bỏ chạy lên lầu. Kết quả không thấy xuống nữa."

"Ông chắc đó là Trạ Tử? Về sau ông cũng không phát hiện ra Tiểu Lục có tới?"

"Tuyệt đối là Trạ Tử, con trai của mình tôi sao không nhận ra được?" Trưởng thôn khẳng định chắc chắn nói.

Kỳ thật dựa vào kết cấu nhà của trưởng thôn, Trạ Tử nếu về sau lên ra ngoài để Tiểu Lục vào thay thế cũng có khả năng lắm. Nhưng cậu ta tới cùng đang trốn tránh cái gì? Hơn nữa khi tớ hô lên câu kia tại sao cậu ta lại bối rối và sợ hãi như vậy? Song tớ vẫn muốn tìm hiểu trước về Tiểu Lục hơn.

Tớ dưới sự hướng dẫn của trưởng thôn đi tới nhà Tiểu Lục. Quả nhiên gia đình dạng này thường thường vô cùng bần hàn. Cha mẹ Tiểu Lục đều là người nhà nông cực kỳ chân chất. Tớ còn khám qua cho chân của mẹ Tiểu Lục. Cho nên bọn họ rất quen thuộc với tớ.

Chào hỏi xong, chúng tớ hướng bọn họ hỏi tình hình gần đây của Tiểu Lục, hai người đều lắc đầu nói cậu ta đã mất tích gần một tháng nay. Bởi vì bình thường cậu ta thường xuyên đi dạo khắp nơi không về nhà, nên hai ông bà cũng không để ý. Vẫn là bà mẹ chu đáo cảnh giác hỏi câu: "Tiểu Lục có phải ở bên ngoài gây họa rồi không?"



"Không có không có, là Trạ Tử bảo tôi đến thăm nó." Trưởng thôn dựa theo sự chuẩn bị trước đó ứng phó. Hai vợ chồng cũng lộ vẻ an tâm hơn chút.

Từ nhà họ Lục đi ra, trưởng thôn càng thêm lo lắng.

"Từ thời gian đến xem, quả nhiên Tiểu Lục từ khi Trạ Tử về vẫn ở phòng kia." Tớ vuốt cằm, đây là dáng vẻ theo thói quen của tớ, mặc dù tớ không có ria mép.

Vấn đề hiện tại là Trạ Tử rốt cuộc đã đi đâu, nếu muốn biết chỉ có chờ Tiểu Lục trong nhà trưởng thôn tỉnh lại.

Nhưng Tiểu Lục vẫn chưa tỉnh lại.

Tớ cùng trưởng thôn mới vừa trở về liền nghe tin, Tiểu Lục sau khi chúng tớ ra ngoài chưa đến nửa nén hương đã chết bất đắc kỳ tử ngay trong phòng. Tư thế lúc chúng tớ đi giống nhau. Nhưng khi chúng tớ rời đi cậu ta vẫn còn thở mà.

Chuyện chết người liền không còn giống như trước nữa. Tớ cảm giác được mình đã không cách nào ứng phó được rồi. Tớ bảo trưởng thôn báo cảnh sát.

"Cảnh sát? Chỗ chúng tôi không có." Đầu Trưởng thôn lắc như trống bỏi.

"Vậy bình thường xảy ra chuyện mọi các ông giải quyết như thế nào?"

"Chúng tôi dựa vào cộng đồng người trong thôn quyết định." Trưởng thôn nói như theo lẽ thường phải làm. Thật đúng là một thôn kỳ lạ, cư

nhiên còn bảo lưu luật lệ giống thời Chu Văn Vương.

Tớ không thể làm gì khác hơn là bảo trưởng thôn tập trung tất cả lại đây, trước hết đừng nói cho cha mẹ của Tiểu Lục. Tớ không đành lòng thấy bọn họ thương tâm, hơn nữa quan trọng nhất là nếu bọn họ khóc nháo ắt sẽ làm sự tình càng phiền toái. Tớ một mình đứng trong phòng nơi Tiểu Lục tử vong nhìn thi thể của cậu ta, bởi vì tớ tin chắc cậu ta hẳn là chết rất không cam tâm.

Tớ không phải pháp y, nhưng tớ tốt xấu gì cũng là một người tốt nghiệp học viện y. Tớ còn nhớ mang máng những thứ giáo sư khoa giải phẫu đã dạy. Tớ bắt đầu cẩn thận nhìn thi thể của Tiểu Lục.

Mặt ngoài không có tổn thương gì, ít nhất mắt thường nhìn qua là đúng vậy. Tớ mới vừa cùng trưởng thôn ra ngoài khoảng hơn một giờ, thôn mặc dù không lớn, nhưng nhà Tiểu Lục cùng nhà trưởng thôn vừa vặn là hai cực khác nhau, cho nên đi bộ vẫn mất chút thời gian. Thi thể vẫn rất ấm, nhưng đã bắt đầu xuất hiện tụ máu, mặc dù còn chưa nổi rõ. Nhưng làm tớ cảm thấy hứng thú nhất chính là má trái của cậu ta.

Má trái của cậu ấy đã hoàn toàn bất đối xứng với má phải. Cơ hồ có thể nói là hai mặt bất đồng bị cắt giảm xuống một nửa khâu vào với nhau. Hơn nữa tớ phát hiện tụ máu mặt bên má trái có chút khác biệt.

Tụ máu xuất hiện sớm nhất là 30 phút sau khi người chết đi, bình thường bắt đầu xuất hiện sau khi tử vong 1 - 2 tiếng. Hình thành, phát triển tụ máu phải chia làm mấy giai đoạn.

Giai đoạn đầu hình thành tụ máu, gọi là kỳ trụ tích (máu sẽ chảy xuống những phần cơ thể thấp do lực hút trái đất và tích lũy ở đó) . Thời kỳ này trong vòng 5 - 6 tiếng sau khi chết có thể đạt tới mức có

thể thấy rõ ràng. Nhưng duy trì liên tục trong 6 - 12 tiếng. Tụ máu giai đoạn trụy tích bị nén tụ máu phai màu hoặc biến mất, ấn bên ngoài thì tụ máu lại hiện ra. Trước giai đoạn này nếu thay đổi vị trí thi thể. Tụ máu cũng theo đó thay đổi, bộ vị thấp mới một lần nữa xuất hiện.

Giai đoạn phát triển thứ hai của tụ máu là kỳ khuếch tán. Từ sau khi tử vong đến kỳ khuếch tán cần 8 tiếng, kéo dài từ 26 - 32 tiếng. Kỳ này huyết tương bị huyết sắc tố nhiễm đỏ thấm vào bộ phận chung quanh, lúc này ấn tụ máu đã không thể biến mất toàn toàn, chỉ là hơi phai màu, sau khi ngừng ấn tụ máu khôi phục màu gốc cũng chậm. Thay đổi vị trí thi thể, bộ phận tụ máu có khả năng lệch vị trí, bộ phận tụ máu thì bảo lưu ở bộ vị hình thành ban đầu.

Giai đoạn phát triển thứ ba của tụ máu là thời gian ngấm vào trong bộ phận khác lâu, kỳ này dùng ngón tay đè lên tụ máu không hề đổi màu, cũng không biến mất nữa, thay đổi vị trí thì tụ máu không hề dời đi.

Tụ máu ở các bộ vị khác của thi thể Tiểu Lục thuộc về giai đoạn thứ nhất, điều này cũng rất bình thường, nhưng khó hiểu chính là tụ máu của mặt bên trái cậu ta cư nhiên dưới ngón cái ấn vào lại không biến sắc, cũng không biến mất. Rõ ràng là thi thể đặt một thời gian dài mới có thể sinh ra tụ máu.

Hơn nữa, tụ máu của má trái hiện ra một loại màu đỏ, người mới chết cóng sẽ xuất hiện tụ máu màu đỏ.

Chết cóng?

Giờ là mùa hè mà!

Tớ cau mày rời khỏi đó, mặc dù tớ tiếp xúc với rất nhiều thi thể, nhưng đã lâu lắm rồi chưa gặp, vẫn có chút không thoải mái. Tớ đi

xuống dưới lầu.

Trưởng thôn đã tìm mấy nhân vật quan trọng tới, bọn họ đều là những người đảm nhiệm một vài chức vụ trong thôn. Bọn họ đều tin tưởng trưởng thôn trước hết khẳng định sẽ không hại Tiểu Lục. Sau đó bọn họ bàn bạc có nên cứ như vậy chôn Tiểu Lục luôn hay không. Tới đứng một bên chờ bọn họ đều tản đi rồi mới qua hỏi trưởng thôn.

"Phụ cận có chỗ nào cực lạnh không? Lạnh đến nỗi có thể đông chết người?" Tôi hỏi.

"Lạnh?" Trưởng thôn kỳ quái nhìn tới, điều này cũng khó trách, nhưng ông ta suy nghĩ một chút, cư nhiên nói cho tới biết: "Có, nơi này mùa hè có khi quá nóng, ngay phía sau núi của chúng tôi có mở một hầm băng, đựng một ít đá, làm sao vậy?"

"Lập tức mang tôi đi, mau." Tới dùng giọng điệu không cần chất vấn nhiều nói. Trưởng thôn không thể làm gì khác hơn là mang tới qua đó, mặc dù ông ấy lộ vẻ rất kinh ngạc.

Chúng tới rất nhanh đã tới hầm băng phía sau núi kia. Nói là hầm băng, kỳ thật chẳng qua là một tầng hầm thôi. Phòng chừng trước kia chỉ dùng để trữ thức ăn. Song chỉ vừa đến gần đã cảm thấy có chút lạnh.

Trưởng thôn dưới sự năn nỉ của tới mở hầm băng ra. Tới cùng ông ta đi vào. Quả nhiên, tới dựa vào trực giác đã tìm được thứ mà tới muốn tìm, không hẳn là người, có lẽ chuẩn xác mà nói phải là thi thể.

Bộ thi thể này không phải Trạ Tử, hơn nữa rất kỳ quái, ăn mặc không giống người trong thôn, nhìn rất giống tới từ thành thị, hần ăn mặc rất cầu kỳ, xem chừng hẳn là chết cóng, bởi vì hần còn duy trì trạng thái cuộn tròn. Hơn nữa, bộ thi thể này không có mặt.

Bạn có thể tưởng tượng thi thể không mặt mũi thì có bộ dạng thế nào, mặc dù đang trong hầm băng mặt của hắn rơi đầy hạt băng, nhưng ngược lại càng lộ vẻ khủng bố. Nhưng từ vóc dáng đến xem, tớ vẫn có thể nhìn ra hắn đại khái là nam giới khoảng 30 tuổi.

Chúng tớ rất nhanh liền mang người đến, song tớ không để bọn họ nâng thi thể ra, bởi vì dạng thời tiết này rất nhanh sẽ bị thổi rữa cao, nếu suy nghĩ trong đầu của tớ đúng, hắn hẳn có quan hệ rất lớn với cái chết của Tiểu Lục và sự mất tích của Trụ Tử.

Mọi người đều đứng phía sau nghị luận, tớ đột nhiên phát hiện sắc mặt của trưởng thôn rất khó nhìn. Giữa đám người nhỏ giọng nghị luận, tớ dường như nghe được Trụ Tử là quản lý hầm băng này, chìa khóa của hầm băng cũng chỉ Trụ Tử và trưởng thôn có. Cứ thế, hiềm nghi đối với Trụ Tử giống như con rắn trên cái đầu trọc rành rành ra đó.

Liên tục hai bộ thi thể, hơn nữa đều là tử vong phi bình thường. Tớ vẫn là báo cảnh sát, mặc dù trưởng thôn phản đối, nhưng mọi người vẫn cho rằng báo cảnh sát thỏa đáng hơn, trên mặt một nhóm trong đám người tớ nhìn thấy không phải là trách nhiệm, mà là một loại thần thái bỏ đá xuống giếng nhìn có chút hả hê. Bọn họ tựa hồ cũng có hai mặt, một mặt chính nghĩa nghiêm từ yêu cầu báo cảnh sát lấy lại công đạo thay kẻ chết, một mặt khác lại đang cười trộm.

Cảnh sát muốn tới phải mất chút thời gian, tớ phải nhìn xem tớ còn có thể làm được những gì. Trưởng thôn tựa hồ rất không vui, khó trách, tựa hồ tớ vừa đến liền ném ra cho sơn thôn an tĩnh vắng vẻ này hai bộ thi thể nguyên nhân chết kỳ quặc, đổi lại là ai cũng sẽ không vui nổi.

Thi thể không mặt, cùng má trái tụ máu ly kỳ kia của Tiểu Lục. Tớ

bỗng dưng nghĩ đến má phải của người chết dưới hầm băng đâu? Tớ chợt đê hết thảy suy nghĩ lại một chút, lấy được một đáp án, nhưng trước hết tớ phải chứng thật với trưởng thôn.

Tớ thành linh nhìn về phía trưởng thôn, thần sắc ông ta hoảng hốt nhìn bốn phía. Tớ lôi ông ta sang một bên. Thanh âm trầm thấp hỏi ông ta: "Nói đi, ông giấu Trụ Tử ở đâu rồi?"

Trưởng thôn kinh hãi: "Cậu nói cái gì chứ, Trụ Tử nhà tôi đều đã nhiều tháng rồi không thấy đâu, sao cậu hỏi tôi."

"Tiểu Lục không phải nguyện ý ở lại đó đúng không, có lẽ là ông đã nhốt cậu ta ở đó?" Tớ quệt một cây diêm, châm thuốc lá. Tớ không nhìn về phía trưởng thôn, bởi vì ánh mắt nếu là vũ khí, dùng nhiều quá sẽ không dùng được nữa.

Quả nhiên trưởng thôn bắt đầu đổ mồ hôi, đôi mắt vòng vo như súc sắc trong chén. Nhưng ông ta vẫn không nói được một lời.

"Khi tôi vừa tới giúp mẹ Tiểu Lục xem bệnh, bà liền đề cập tới con của bà, nói con của bà mắc bệnh cổ họng lâu năm, tiếng nói chuyện khàn khàn, cùng người khác chênh lệch rất lớn. Ông trong một ngày chẳng lẽ chưa từng nghe qua người gọi là Trụ Tử bên trong mở miệng nói chuyện sao? Cho dù không có. Ông nói ông mỗi ngày đều đưa cơm, nhưng da Tiểu Lục rất đen, mà Trụ Tử nhà các ông hẳn là không đen đến thế chứ? Chẳng lẽ ông cho tới giờ chưa từng hoài nghi? Được rồi, tôi thừa nhận đều là giả thiết của tôi, nhưng chờ cảnh sát tới, ông giấu giếm không được nữa đâu."

Trán trưởng thôn che kín mồ hôi. "Trụ Tử tôi giấu đi rồi, nhưng tôi sẽ không giao nó ra đâu, bởi vì nó đã nhận được báo ứng rồi, dù giao nó cho cảnh sát, cũng chỉ tạo thành hỗn loạn mà thôi."

"Báo ứng?" Tớ nghi hoặc hỏi.

"Đúng vậy." Trương thôn cúi đầu, bắt đầu kể lại cảnh tượng khủng bố ông ta đã chứng kiến một tháng trước.

"Ngày đó tôi cùng mẹ Trụ Tử mới ăn cơm tối xong, Trụ Tử liền thờ hồn hển chạy về nhà, lục tung toàn bộ, còn đòi tiền của chúng tôi, nói là muốn cùng Lục Tử ra ngoài một thời gian ngắn. Tôi bắt đầu cảm thấy không ổn, sau khi bảo mẹ nó ra chỗ khác thì ép hỏi nó. Đứa nhỏ này không có tâm kế gì, tôi vừa dồn ép liền khai toàn bộ. Khi đó tôi mới biết, nó cùng Tiểu Lục giết người." Trương thôn nói tới đây, nước mắt ràn rụa, cơ hồ nghẹn ngào nói không nên lời, tớ đành phải vỗ vỗ vai ông ta an ủi, ý bảo đừng quá kích động.

"Nó nói nó cùng Tiểu Lục lừa một người bên ngoài mua nước đá. Nghe nói người nọ muốn mở một tiệm nước đá, cần loại băng chất nước không bị ô nhiễm ở nơi này của chúng tôi, rồi bán lại cho người có tiền. Trụ Tử dưới sự khuyên bảo của Tiểu Lục không thể làm gì khác hơn là mang người nọ đi tới hầm băng. Nhưng người ta nói muốn mua hết toàn bộ, cũng uy hiếp nói không bán cũng phải bán, nếu không hẳn sẽ dẫn người đến. Băng trong hầm toàn bộ là của người trong thôn, thôn không có tủ lạnh gì đó, tiêu nóng chống chọi với mùa hè đều dựa vào hầm băng này. Cho nên Trụ Tử không muốn bán, kết quả ba người cứ như vậy tranh chấp. Trong lúc xô đẩy, người nọ bị Tiểu Lục đẩy mạnh một cái, mặt nện trên khối băng che kín góc cạnh sắc bén, đập đến khuôn mặt hoàn toàn biến đổi. Hẳn hô to giết người, giết người. Kết quả Trụ Tử liền dùng băng đập sau đầu hẳn một cái, người nọ gục xuống không nói gì nữa. Hai người thấy đã xảy ra chuyện liền nhanh chóng trốn về nhà với nhau nghĩ muốn hẹn cùng đi lánh nạn."

"Xác chết trong hầm băng kia tại sao lại mất khuôn mặt?" Tôi hỏi, cho dù là đập nát như, nhưng cùng mặt bị lột ra không giống nhau mà.

"Tôi cũng không biết, có lẽ đây chính là báo ứng của bọn họ."  
Trưởng thôn nói tiếp.

"Biết việc này phổi tôi tức muốn nổ tung. Tôi cầm ghế gỗ đập lên người nó, nhưng nói thế nào nó cũng là con tôi. Chuyện hầm băng một khi bị người trong thôn biết được, nó trốn không thoát khỏi liên quan. Tôi đành phải đáp ứng giấu nó đi, hơn nữa dự định qua mấy ngày nữa tìm cơ niêm phong hầm băng lại. Nhưng chưa đến vài ngày sau, mặt Trụ Tử phát sinh biến hóa." Giọng điệu của trưởng thôn bỗng trở nên rất khùng bố.

Má phải của nó bắt đầu ngứa ngáy, sau đó thường xuyên nói lạnh, tiếp theo là mọc rất nhiều lốm đốm, cuối cùng cư nhiên rữa nát, hơn nữa rất thối, từng bước từng bước bọc mù. Nó mỗi ngày đều kêu đau đớn. Chính tôi dùng rất nhiều biện pháp cũng vô ích. Chờ thêm một đoạn thời gian nữa, mặt cư nhiên lại tốt lên, nhưng mà, nhưng mà. . . . . ." Trưởng thôn dừng nói.

"Nhưng mà má phải của nó cư nhiên mất tri giác, tựa như người phong vậy, tất cả động tác bên kia đều không làm được, mắt cũng khép không được, ăn cơm uống nước đều chảy ra. Nó thường xuyên hô có quỷ có quỷ. Tôi sợ nó gây sự chú ý của người khác, không thể làm gì khác hơn là giấu nó đi, liền giấu ở gần nhà xí thái ấp mặt sau nhà. Hơn nữa Tiểu Lục cũng tới, nó nói nó cũng có bệnh trạng tương tự, sợ cho nên mới tìm Trụ Tử. Tôi đành giấu Tiểu Lục trong phòng Trụ Tử. Đối với bên ngoài nói Trụ Tử bị quái bệnh không muốn gặp người. Khi đó cậu vừa vặn tới đây, tôi liền muốn lấy cậu làm nạn trang, dù sao một bác sĩ tới cũng không khiến người đó lấy việc xem bệnh cho Trụ Tử làm đầu đề câu chuyện cho mọi người."

Trưởng thôn rốt cuộc đã kể xong. Điều thuốc của tứ cũng hút xong. Tứ chằm chằm nói với trưởng thôn: "Người này là chết cồng, phòng



chừng khi ấy Trụ Tử cùng Tiểu Lục chỉ đánh hấn bất tỉnh. Nhưng kỳ thật có thể cứu sống, nhưng hai người bọn họ sợ hãi cư nhiên nhất hấn trong hầm băng khiến hấn tươi sống chết cóng. Về phần quái bệnh của Trụ Tử và Tiểu Lục, tôi cũng không nói rõ ràng được, mặc dù trên lý luận tôi là một người theo chủ nghĩa vô thần. Ông vẫn nên mang tôi đến gặp Trụ Tử trước đi."

Trưởng thôn nhìn tở, cuối cùng vẫn tin tưởng tở, ông ta gật đầu, dặn dò người khác xử lý mọi chuyện ở đây. Mang theo tở về nhà.

Tở ở trong căn phòng âm u phía sau viện rất cuộc gặp được Trụ Tử. Cậu ta đã gần như si ngốc. Tinh thần rã rời kéo dài sợ ánh sáng, cứ cười ngây dại. Nhưng nụ cười này rất kinh khủng. Chỉ có nửa bên mặt đang cười. Trưởng thôn lau nước mắt nói: "Cho dù nuôi nó cả đời, tôi cũng nuôi nó."

"Đừng đánh anh ta, Tiểu Lục à, đừng mà." Trụ Tử bỗng dựng gào to một câu, sau đó lại như nổi điên quỳ trên mặt đất ngất đi. Trưởng thôn cùng tở vội vàng qua đỡ cậu ấy. Nhưng vừa nâng cậu ấy dậy nhìn. Bên mặt vốn không có biểu cảm gì của cậu ta cư nhiên có một tia tươi cười, mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng tở khẳng định không nhìn lầm. Đó là một loại sắc mặt cười đắc ý đã trả được thù. Hơn nữa trên nửa bên mặt kia, tở nhìn thấy tụ máu đồng dạng trên mặt Tiểu Lục.

"Cậu ấy đã chết." Tở xem xét đồng tử của Trụ Tử, nhẹ giọng nói. Trưởng thôn như một đứa trẻ thất thanh khóc lớn, ôm thi thể Trụ Tử không buông. Nước mắt nước mũi đều dính lên mặt Trụ Tử.

Tở đứng dậy. Ra khỏi phòng. Đầu bỗng nhiên nghĩ đến một quyển sách đã xem thật lâu trước kia. Nói người trước khi chết mang theo oán niệm cực mạnh cắt lấy mặt mình có thể trả thù người khác. Khi ấy tưởng rằng chẳng qua là chuyện bậy bạ, không nghĩ tới cư nhiên

có thực.

Sự tình rất nhanh chấm dứt, trưởng thôn cũng không làm trưởng thôn nữa, thi thể của Trụ Tử và Tiểu Lục cũng được mang đi. Chúng cứ ở hiện trường cũng cho thấy quả thật như lời trưởng thôn kể. Hơn nữa cũng giống suy nghĩ của tớ, mặt của thi thể trong hầm băng là hấn tự mình cắt bỏ.

Tớ rời khỏi thôn. Trước khi đi ghé thăm cha mẹ của Tiểu Lục. Bọn họ như trước không có quá nhiều bi thương, có lẽ chỉ do tớ nhìn không thấy thôi.

Khi tớ đi khỏi, người trong thôn đã thương lượng làm thế nào xây mới lại hầm băng cũng dự định làm sao để bán đi."

Tôi nhìn bạn mình, tựa hồ mặt của cậu ấy cũng mang theo nụ cười quỷ dị.

"Thật sự có loại chuyện này? Tự mình cắt bỏ khuôn mặt có thể trả thù người khác?" Tôi hiếu kỳ hỏi.

"Ai biết được? Có lẽ Trụ Tử và Tiểu Lục chẳng qua đang tự dọa chính mình, nhưng bọn họ trước khi chết đến tột cùng nhìn thấy cái gì ai cũng không thể biết. Còn nữa, về sau nghe nói trong khi khám nghiệm tử thi, tụ máu trên mặt bọn họ lại biến mất. Haha, kỳ quái không?"

"Quả là rất kỳ quái, haiz, có đôi khi phạm tội chỉ là ý niệm chợt lóe. Nhận được báo ứng cũng không cách nào trốn tránh." Tôi cảm khái.

"Vậy thì chưa chắc, có đôi khi, vận hạn sẽ tự tìm tới cậu. Tựa như một nhân viên bán hàng mà tớ biết kia một lòng muốn làm cho da mình biến trắng vậy."

"A? Đó là câu chuyện thế nào?"

"Một đêm chỉ kể một câu chuyện." Bạn tôi đứng dậy, cười nói: "Tối ngày mai nói tiếp nhé, nghe nhiều cẩn thận gặp ác mộng. Mau ngủ đi, tớ kể cũng mệt chết được." Nói xong liền trở về phòng mình.

Tôi đành nằm xuống ngủ, rất nhanh liền thiếp đi, hoàn hảo, có lẽ ban ngày ngủ không dễ mơ thấy ác mộng, tôi ngủ rất thoải mái.

## Chương 3: Dầu

"Mỗi người đều có một khát vọng được xinh đẹp, nhất là con gái, họ tuyệt đối sẽ không phải loại như Bạch Nham Tùng khát vọng tuổi già. Các nàng sẽ tìm lượng lớn tiền tài cùng thời gian đặt trên da mặt hoặc những bộ vị thân thể khác. Đây là tính thông thường của con gái." Bạn tôi cười nói, tôi cũng không biết cậu ta từng tiếp xúc với những loại nữ giới gì, nhưng cậu ta nói vẫn rất có đạo lý.

(Tiêu: Bạch Nham Tùng là người dẫn chương trình nổi tiếng của Đài Truyền hình Trung ương Trung Quốc)

"Tôi đã từng gặp một cô gái, cô ấy rất đẹp, thuộc về loại ngũ quan đoan chính, khéo léo mà tinh xảo, vóc người cũng rất tốt, vừa có sự mảnh khảnh của nữ giới phương Đông nhưng cũng không mất đi sự đầy đặn, quả thật là giảm một phân thành quá gầy, tăng một phân thành quá béo. Nhưng Thượng Đế mở ra một cánh cửa sổ, sẽ đóng lại một cánh cửa khác. Cô ấy có một khuyết điểm không cách nào trốn tránh được. Da của cô ấy rất đen. Mặc dù đen là khỏe mạnh. Nhưng cô ấy tựa hồ do di truyền. Kỳ thật chúng ta thường nói quốc gia khác nhau có kỳ thị chủng tộc khác nhau, nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, chúng ta là loài xa lánh những ngoại tộc bất đồng với chúng ta nhất. Cô ấy thường xuyên bị đồng nghiệp giễu cợt. Kể cả một vài gã đàn ông, mặc dù có chàng trai nào muốn theo đuổi cô ấy, nhưng giữa miệng đời cũng sẽ lùi bước. Càng buồn cười chính là công việc của cô ấy cách quày bán mỹ phẩm chỉ có vài bước. Việc này càng làm cô ấy khổ sở. Nhưng cuộc sống cứ phải tiếp tục. Cô gái tên Mai này cũng cứ như vậy tiếp tục sống, mãi đến ngày đó.

Khi Mai đang nói chuyện với tứ cả người đều run rẩy, cơ hồ rất khó

nói ra một câu đầy đủ. Tớ không quan tâm đến phép lịch sự bình thường dừng lại ôm cô ấy. (Tôi cười nhìn cậu ta, cậu ta cũng cười nói: "Đừng hiểu lầm, tớ chỉ muốn an ủi cô ấy, ôm là là sự tiếp xúc thân thể có thể khiến người ta thả lỏng nhất.) Bình tĩnh thật lâu cô ấy mới có thể tiếp tục kể lại câu chuyện của mình.

Đó là một buổi cuối tuần bình thường, Mai một mình một người khoát túi xách, cầm dù che nắng đi trên đường dành cho người đi bộ. Không ngờ đụng phải một cô gái khác. Cô gái nhìn Mai một chút, dùng giọng điệu trào phúng nói: "Đen còn che dù làm gì, dư thừa." Nói xong quay đầu bước đi, Mai tức giận suýt khóc. Vóc người béo có thể giảm, ngũ quan nghiêng lệch có thể chỉnh, nhưng màu da từ trong bụng mẹ mà ra thì đã được định sẵn, Mai không tin mỹ phẩm trắng đẹp này, đám chị em bán hàng này, hiển nhiên biết dùng cũng chỉ uống công tốn tiền mà thôi. Nghĩ đến đây, Mai liền vô cùng uể oải. Bước đi không mục đích.

Thình lình một chiếc sedan xa hoa lướt qua bên người, két một tiếng đập cạnh Mai, dọa Mai sợ giật mình. Mai vừa muốn mắng. Liền thấy trên ô tô bước xuống một người trẻ tuổi mặc quần áo nghiêm cứu.

Thanh niên xem chừng so với Mai lớn hơn vài tuổi, nhưng dáng người cao lớn, hơn nữa tướng mạo anh tuấn, anh ta trước sau nhìn chăm chú vào mặt Mai, nhìn đến Mai cảm thấy xấu hổ, cô vô thức xoay người, nhưng thân thể như trước vẫn cảm giác được ánh mắt như lửa đốt của thanh niên.

"Thật ngại quá, làm cô hoảng sợ rồi sao?" Thanh niên làm một động tác xin lỗi.

"Không, hoàn hảo, anh có chuyện gì sao?" Mai tận lực tỏ vẻ ôn tồn hữu lễ, mặc dù việc đó cùng cá tính bình thường của cô không khớp nhau.

"Cô có vui lòng ăn một bữa cơm cùng tôi không?"

Sự tình có đôi khi tiến triển thuận lợi như thế, Mai cùng vị thanh niên tên Triển Việt này thoảng cái đã trở thành bạn tốt không giấu nhau chuyện gì. Mai không nhịn được cảm thán sự kỳ diệu của tạo hóa, có lẽ mất đi một vài thứ nhất định sẽ ở những mặt khác nhận được bồi thường. Đồng nghiệp bên cạnh đều hâm mộ Mai tìm được bạn trai vừa đẹp trai vừa giàu có như vậy, thế nên bọn họ thường xuyên cầm dù tới lui trên đường cái, hy vọng cũng có thể có một công tử phú gia nào đó nhìn thấy bọn họ. Nhưng việc này nhiều nhất chỉ dẫn tới vài vụ tắc nghẽn giao thông mà thôi.

Vào một buổi hẹn hò tràn ngập tình yêu, Triển Việt bỗng đứng dụi dàng nói với Mai: "Mai, biết tại sao lần đầu tiên nhìn thấy anh liền yêu em không."

"Không biết, có lẽ là thần linh an bài nhỉ?" Mai cười nói.

"Không, bởi vì em lớn lên quá giống một cô gái thanh mai trúc mã trước kia của anh, em có đôi mắt to, mũi thẳng tắp, cùng cái miệng tinh nghịch giống cô ấy."

Mai có chút không hài lòng, hóa ra mình chỉ là thể thân mà thôi, cô bất mãn nói: "Vậy anh tìm em làm gì? Cô gái kia đâu?"

"Cô ấy đi rồi." Triển Việt vẻ mặt âm đạm nói. Thấy Triển Việt không vui, Mai cũng có chút khổ sở, dù sao chàng trai nhớ bạn cũ cũng rất khó được, việc này chẳng phải chứng minh anh ấy si tình sao, vừa nghĩ vậy Mai ngược lại cao hứng.

"Kỳ thật cùng em một chỗ anh cơ hồ đã quên mất cô ấy." Triển Việt đột nhiên nói.

"Đúng rồi, Mai, em chẳng phải thường phàn nàn da mình không tốt sao, nhà anh có phương thức điều chế tổ truyền, là một loại dầu làm trắng. Rất có hiệu quả, không bằng em thử xem sao?"

"Có tác dụng không? Em đã thử qua rất nhiều phương pháp cũng không thấy hiệu quả gì." Mai không muốn cự tuyệt ý tốt của Triển Việt, nhưng đối với những loại thuốc này không mấy tin tưởng.

"Hãy tin anh, nhất định có tác dụng, hôm nay vừa vặn anh có mang một chút, em cầm dùng thử xem, hiệu quả tốt cứ tiếp tục dùng, nếu da Mai của chúng ta trắng ra, sẽ trở thành cô gái xinh đẹp nhất thiên hạ."

Mai không cự tuyệt nữa, tiếp nhận một bình nhỏ màu đen Triển Việt đưa cho cô, có lẽ phương thuốc cổ truyền đều thần thần bí bí như vậy. Giống như nước thuốc của bà phù thủy trong truyện cổ tích, tràn ngập lực hấp dẫn và bí ẩn.

Sau khi Mai về nhà thử quét trên tay một ít, quả thật tính mạnh, hơn nữa ngửi vào là lạ, tựa hồ chỉ có một loại cảm giác là gay mũi. Song hiệu quả rất tốt, ngày thứ hai phần da tay thoa liền có thay đổi rõ ràng so với những nơi khác. Mai cũng yên tâm thoa lên mặt.

Mấy ngày nay người nhà và đồng nghiệp của Mai đều trừng to mắt nhìn Mai, cơ hồ không quen cô, có câu một trắng che ba xấu, như Mai vậy vốn là một cô gái xinh đẹp da vừa trắng lên liền chói mắt như hoa hậu. Những người trước kia từng cười nhạo cô đều trốn một bên âm thầm nhìn da mình lại nhìn da Mai. Đối nghịch rõ ràng tựa như mực cùng tuyết trắng, cũng nhin không được tận lực đem những nơi lộ ra khỏi quần áo che khuất. Mọi người một bên đồng thanh tán dương, một bên hỏi bí quyết làm trắng. Mai chỉ cười mà không đáp, trong lòng thầm cảm kích Triển Việt.

"Hôm nay đến nhà anh nhé. Chúng ta cùng nhau ăn một bữa tối dưới ánh nến." Triển Việt nhìn Mai càng ngày càng trắng, ánh mắt có chút tan rã.

"Được, đây là lần đầu em đến đó, buổi tối em sẽ trang điểm lại một chút." Quả thật, hai người quen biết đã lâu như vậy, Mai chưa bao giờ đến nhà Triển Việt, về phần nghỉ ngơi ở đâu càng không thể nào biết được.

Phong cảnh buổi tối luôn vô cùng tốt đẹp, nhưng mang theo chút cảm giác bất an. Ngồi trong xe Mai bị tốc độ xe mang theo gió thốc tới đến mắt mở không ra. Chỉ biết đã lái xe thật lâu. Lâu đến nỗi Mai không biết đây là nơi nào, cảnh sắc trước mắt cũng thật xa lạ.

"Tới rồi." Xe của Triển Việt ngừng lại bên một khu nhà biệt thự. Anh ta đem xe lái vào ga ra. Sau đó cầm tay Mai đi vào. Mai cảm giác nơi này rất lạnh, mặc dù hiện giờ mới giữa tháng 8. Mai nhìn bên cạnh, cơ hồ không còn nhà nào khác. Chung quanh trống trải chỉ có một tòa nhà này của Triển Việt. Mà ngoại hình của ngôi nhà cũng là hình chữ nhật thẳng. Nếu nói khó nghe hơn, xa xa nhìn lại, căn nhà tựa như mộ bia dựng sừng sững ở nơi này.

Tay được Triển Việt nắm có chút ẩm ướt, có lẽ là khăn trương. Nam nữ trẻ tuổi sau bữa cơm chiều ở chung một phòng, có lẽ sẽ thuận lý thành chương mà đến với nhau. Mai không phải cô gái bảo thủ, nhưng tuyệt đối không phải người phóng khoáng, mặc dù cô từ ngày đầu tiên quen biết Triển Việt đã sớm chuẩn bị, chẳng qua ngày này thật sự tới, cô vẫn rất hồi hộp, dù sao đây là người bạn trai đầu tiên cô ở chung.

Vào trong rồi mới phát hiện bên trong biệt thự thật sự rất hoa lệ, có rất nhiều đồ cổ và danh họa Mai không kể được tên. Một bên phòng



khách bày một bàn ăn thật dài, trên bàn có đủ loại mỹ thực như thịt bò, tôm hùm, ngỗng nướng rượu đỏ. Bên cạnh là một lò sưởi đang cháy bập bùng.

"Đến đây, Mai." Triển Việt làm một động tác mời, hai người ngồi xuống trước bàn ăn.

Thức ăn rất ngon, Triển Việt tựa hồ rất vui vẻ, khẩu vị cũng rất tốt, nhưng Mai không tập trung vào thức ăn trên bàn, một bên dùng ánh mắt liếc Triển Việt, hơn nữa Mai tựa hồ cảm giác căn nhà lớn như vậy dường như ngay cả một người hầu cũng không có.

"Bình thường chỉ có mình anh ở căn nhà lớn như vậy? Không sợ sao?"

"Không, hẳn không thể tính là một mình đâu." Triển Việt nhìn Mai, "Chí ít thì từ hôm nay trở đi anh sẽ không ở một mình nữa, có em ở cùng anh rồi."

Mặt Mai nóng bừng lên, đỏ tựa như rượu vang trong ly, rượu có thể say lòng người, mặt Mai trong trắng lộ hồng đồng dạng cũng có thể say lòng người. Triển Việt cơ hồ nhìn đến ngây ngốc, anh ta đứng dậy đi tới ôm Mai.

"Em, em muốn tắm rửa trước." Mai bị Triển Việt ôm rất chặt, thở phì phò nói. Triển Việt do dự một chút, sau đó chỉ chỉ phía trên. "Lầu hai bên trái gian thứ ba là phòng tắm, bên trong có bồn."

Mai vội chạy đi, trước khi chạy lên lầu còn hướng Triển Việt làm mặt quỷ, "Em lập tức tới ngay!"

Triển Việt nhìn bóng lưng của Mai. Trên mặt không có biểu cảm gì, chỉ đem rượu trong ly mình uống một hơi cạn sạch.

Mai chạy lên lầu hai, bước qua từng gian phòng, bỗng dừng cô người được một luồng mùi rất gay mũi đồng thời cũng rất quen thuộc từ một phòng nhỏ bên cạnh thổi qua. Mai biết, đây là loại mùi của dầu làm trắng Triễn Việt đưa cho cô.

Mai không biết bị sức mạnh gì thúc giục, cô không đến phòng tắm, mà từng bước từng bước đi về hướng gian phòng nọ. Càng đến gần, loại mùi này càng nặng. Đợi đến được cửa, Mai đã nhin không được muốn bịt mũi. Bởi vì mùi này tựa hồ không chỉ khó ngửi, hơn nữa còn có chút gay mắt.

Mai vịn nắm cửa. Tốt quá, cửa không khóa. Cô nhìn bốn phía, phòng chừng Triễn Việt tưởng rằng cô đã đi tắm. Dù sao chỉ nhìn một chút, xem bài thuốc gia truyền của tổ tiên anh ấy là gì. Lòng hiếu kỳ mỗi người đều có, nhất là phụ nữ.

Nói tới đây, Mai khựng lại một chút, hít sâu một hơi. Tớ biết, tớ cũng rất muốn biết rõ dầu tác dụng tẩy trắng kỳ diệu kia rốt cuộc là thứ gì.

Phòng không lớn, nhưng tràn ngập loại mùi này. Rất thối, thậm chí có chút cay mắt. Mai nghĩ, dường như quá nhiều các loại nước hoa nồng nặc trộn lẫn sẽ hôi. Có lẽ loại này cũng vậy. Nhưng loại mùi này rất giống loại mùi tương tự thịt hư biến chất.

Mai nhìn quanh dưới phòng. Cả phòng trải sàn màu xanh lá cây. Phòng chỉ có một lọ màu đen, lọ kia tựa hồ đang hứng một thứ gì đó chảy ra từ một cái rương thật lớn. Phòng chừng chính là loại dầu này. Mai đến gần rương kia rồi. Cái rương dài cỡ nửa người. Đặt ngang ở góc phòng. Mai đi tới đó. Dùng chút sức đẩy nắp. Tốt quá, nắp không khóa lại hoặc đóng chết. Nhưng nắp rất nặng, cũng không biết là gì. Mai mất rất nhiều sức mới đẩy ra được một khe hở hẹp, Mai dùng điện thoại di động của mình xem như nguồn sáng chiếu

vào bên trong, xem thử bên trong có thứ gì.

Phòng chường cả đời Mai cũng không thể quên được thứ mình nhìn thấy. Ánh sáng màu lam nhạt của điện thoại vừa vắn chiếu vào một con mắt. Đúng, đúng vậy, là một con mắt, hơn nữa là một con mắt của nữ giới, một con mắt đang mở ra. Mang theo oán khí cùng không cam lòng cực mạnh. Mai sợ lùi liền vài bước, chân mềm nhũn ngồi phịch trên mặt đất. Nữ chính trong phòng khi phát hiện chuyện gì khủng khiếp thường sẽ hét chói tai. Mai cũng cho là vậy. Nhưng hiện giờ cô đã biết rõ, con người khi gặp phải chuyện khủng khiếp chân chính sẽ không hét chói tai, mà là nói không nên lời, phát không ra được thanh âm nào. Mai lập tức đứng dậy xoay người muốn rời đi. Nhưng cô lập tức khựng lại. Bởi vì Triển Việt đã đứng ở cửa, cầm trong tay một sợi dây.

Trên mặt người đàn ông này đã không còn vẻ dịu dàng hiền lành ngày thường, thay vào đó chính là lãnh khốc cùng hờ hững.

"Tại sao cô phải mở cửa gian phòng này? Nếu không không có Tiểu Tuyết, nếu không quen biết Tiểu Tuyết tôi có thể thật sự đã yêu cô. Tôi vốn định không thể cô chết trong đau khổ. Nhưng lòng hiếu kỳ của cô đã chọc giận tôi. Cô đã muốn biết, tôi sẽ nói toàn bộ cho cô biết." Triển Việt xoay bước nhanh tới, một phen dùng dây trói Mai lại. Sau đó tự mình đi tới trước cái rương kia quỳ xuống. Nhưng đang làm bầm lều bầu. Lại tựa như đang nói với Mai.

"Tôi cùng Tiểu Tuyết từ nhỏ đã quen biết nhau, cô ấy hoàn toàn là một cô gái thiện lương không hề có tâm kế gì. Tôi xuất thân danh môn, cô ấy cũng từng như vậy. Nhưng sau khi tôi lớn lên công việc làm ăn của gia tộc cô ấy liền suy tàn. Giống như cái mà chúng ta gọi là phú hào tiền tới đã nhanh đi còn nhanh hơn. Rất nhanh, nhà Tiểu Tuyết liền trắng tay, thậm chí còn mắc nợ khắp nơi. Cha của cô ấy không chịu nổi đá kích nháy lâu tự sát. Mẹ cũng phát điên. Cô ấy

không thể làm gì khác hơn là từ bỏ học nghiệp đại học của mình để giúp mẹ. Tôi muốn giúp cô ấy, nhưng cô ấy chưa bao giờ nguyện ý tiếp nhận sự trợ giúp của tôi, cô ấy là một cô gái cực kỳ tự lập tự cường. Vốn chúng tôi quyết định sau khi tốt nghiệp đại học sẽ kết hôn. Nhưng cha tôi không đồng ý. Ông hy vọng tôi kết hôn với con gái của nhóm bạn làm ăn của ông. Trăm chiều bất đắc dĩ, tôi muốn gọi Tiểu Tuyết cùng bỏ trốn. Nhưng cô ấy không bỏ xuống được người mẹ điên của mình, có lẽ khi đó nếu chúng tôi đi rồi sẽ không gặp thảm kịch về sau." Thanh âm của Triển Việt mang theo giọng nghẹn ngào. Mai rất sợ hãi, cô không biết người trước mặt này tới cùng muốn làm gì. Nhưng cô đoán được người trong hộp này phỏng chừng chính là Tiểu Tuyết.

Tôi cuối cùng vẫn kết hôn với người tôi không thương. Về sau mẹ của Tiểu Tuyết chết đi, chúng tôi lại ở cùng với nhau. Tiểu Tuyết không cầu danh phận gì, chỉ hy vọng tôi có thể dành chút thời gian với cô ấy. Nhưng rất nhanh việc này bị vợ tôi cùng người trong nhà biết. Cô ta mang người đến nhục mạ cô ấy, mắng nhiếc cô ấy, đánh cô ấy. Ngày thứ hai, Tiểu Tuyết liền uống thuốc độc tự vẫn. Tôi vĩnh viễn mất đi cô ấy. Nhưng mà, tôi nhìn thấy cô, cô lớn lên quá giống Tiểu Tuyết." Triển Việt đứng dậy, đem nắp hộp đẩy ra. Mai rốt cuộc nhìn thấy toàn bộ người bên trong. Đó là một bộ thi thể thối rữa cao độ. Cho dù khi cô ấy còn sống xinh đẹp mảnh khảnh cỡ nào, hiện giờ cũng là một đồng thịt nát. Bộ thi thể đã sưng phù lên. Khắp nơi trên người đều chảy ra xuống dầu xác. Chỉ có ánh mắt lại tựa như người sống, gắt gao trừng to.

"Cô xem, hai người chẳng phải rất giống sao? Nhưng cô so với Tiểu Tuyết đen hơn." Triển Việt vừa vuốt ve khuôn mặt rữa nát và giòi mọt, một bên hỏi.

Mai chỉ có thể nhìn anh ta, Mai nghĩ anh ta chắc chắn đã điên rồi.

"Tôi từ lâu đã chú ý cô. Rất may, tôi thông qua rất nhiều cửa ngõ biết trong vụ thuật của Thái Lan có một loại thuật hoán đổi. Dem dầu xác của người chết cùng loại dầu vụ cực kỳ bí mật pha trộn. Thao trên mặt người khác. Người này sẽ chậm rãi thay đổi giống người chết. Đến cuối cùng, người chết có thể hoàn toàn sống lại trên người kẻ đó, cùng khi còn sống giống nhau như đúc. Cho nên."

"Cho nên anh tới tìm tôi? Dem vụ thuật nọ dùng trên người tôi? Anh không biết anh rất tàn nhẫn sao? Tôi lại không thù không oán với anh? Sao anh không làm chuyện đó trên người vợ mình ấy? Là cô ta hại chết Tiểu Tuyết mà." Mai lớn tiếng giải thích nói.

"Loại thuật này nếu dùng trên những người tương tự nhau sẽ nhanh hơn nhiều. Chớ có trách tôi, có trách chỉ trách cô và Tiểu Tuyết quá giống nhau." Triển Việt bước tới.

"Hôm nay là ngày cuối cùng, cô phải uống hết dầu chỗ này, cô sẽ hoàn toàn biến thành Tiểu Tuyết." Triển Việt cầm lọ màu đen kia sang.

Mai sợ hãi, trong lọ kia chứa dầu xác mà. Cô ra sức giãy giụa, nhưng dây thừng buộc rất chặt. Lọ của Triển Việt đã đưa đến bên miệng cô. Mai mang máng nhìn thấy trong lọ đen có giòi bọt trôi nổi và mùi xác thối cực kỳ buồn nôn.

Lúc này, Mai nhìn thấy thi thể của Tiểu Tuyết trong rương đứng dậy, Mai cho là mình đã nhìn nhầm, nhưng cô quả thật đã nhìn thấy. Triển Việt thấy Mai gắt gao nhìn phía sau anh ta. Cũng quay đầu nhìn lại.

Tiểu Tuyết quả thật đứng dậy, song đi rất thong thả, nhưng dùng từ bò thích hợp hơn, từng chút bò tới, để lại trên mặt đất từng vệt dầu xác, giống như ốc sên vậy.

"Đừng, đừng tới đây, đừng tới đây!" Ngoài dự liệu của Mai, Triển Việt tựa hồ rất sợ hãi, sợ hãi cuống quít lùi về sau, lọ cũng ném sang một bên.

Triển Việt vừa hô lớn, vừa mở cửa. Nhưng cánh cửa vừa mở, Tiểu Tuyết bỗng dưng giống như ếch nhảy mạnh qua, nhào vào người Triển Việt, cùng Triển Việt dính vào nhau. Triển Việt vừa kêu rên vừa lăn lộn trên mặt đất. Cuối cùng thanh âm càng ngày càng nhỏ. Sau đó nằm bất động.

Mai di chuyển người sang nhìn. Hóa ra thi thể của Tiểu Tuyết giống như a xít mạnh đem hai người hoàn toàn dung hợp với nhau. Mặt Triển Việt đã hoàn toàn không nhận ra được nữa, tựa như một đồng thịt nát.

Mai ngồi ước chừng hơn 10 phút mới khôi phục lại. Sau đó cô tựa mình tháo dây, gọi điện thoại cho cảnh sát.

Sự tình cứ như vậy kết thúc. Mai về sau mới biết được, hóa ra Tiểu Tuyết hy vọng Triển Việt ly hôn, mà Triển Việt trong lúc khắc khổ đã bóp chết cô ấy. Vu thuật Triển Việt hy vọng kỳ thật là muốn trói buộc linh hồn của Tiểu Tuyết trong cơ thể Mai, mà không cách nào trả thù được anh ta.

Tuy Mai mặc dù thiếu chút nữa mất mạng, nhưng lại khiến da mình trở nên trắng hơn. Sau khi kể xong câu chuyện này, cô ấy cũng tươi cười nhẹ nhõm. Nói sau khi chuyện này chấm dứt cô ấy cũng sẽ dần quên đi."

Tôi hồi lâu mới lấy lại tinh thần, khó hiểu hỏi: "Mai kia hiện giờ ra sao?"

Bạn tôi cười với tôi: "Kỳ thật chuyện trên đời này phần lớn đều là

nghe người ta kể lại, khi tớ chào tạm biệt Mai, tớ mơ hồ nhìn thấy trên tay cô ấy có lốm đốm màu đỏ, mặc dù rất nhỏ, nhưng tớ sẽ không nhìn lầm đâu. Đó là tụ máu."

"Tụ máu?" Tôi kinh hô.

"Đừng hét lên như vậy, quả thực là tụ máu, nhưng tớ cũng không nói toạc ra, kỳ thật sự tình ngay lúc đó ai mà biết được? Khi tớ đi điều tra thông tin tại thời điểm đó, không có ghi chép gì, về sau lăn lộn đến một người bạn cảnh sát ở địa phương khác mới biết được hiện trường vụ án vô cùng quý dị bị liệt vào nghi án. Hơn nữa đích xác có hai bộ thi thể. Một xác nam, một xác nữ thối rữa mức độ cao. Nhưng Mai có thật sự là Mai hay không ai mà biết được? Kỳ thật chỉ cần sau này cô ấy vui vẻ sống tiếp, dựa vào thân phận một người bình thường mà sống vậy là đủ rồi, công việc của tớ chỉ là ghi chép lại sự tình này mà thôi."

Tôi như có điều suy nghĩ gật đầu. Thời gian lại sắp đến sáng rồi, xem chừng câu chuyện tối nay cũng kết thúc ở đây. Tôi vừa muốn nằm xuống ngủ. Đột nhiên con mèo của bạn tôi từ bên ngoài chạy vào, cả người rất bần.

"Mèo của cậu nhìn thật đẹp, tớ cũng nuôi một con, như đồ chơi vậy." Tôi chỉ vào con mèo nói, mèo nhìn tôi rất mất thiện cảm, gừ nhẹ một tiếng.

Bạn tôi nghiêm túc nói: "Mèo là động vật rất có linh tính, nếu cậu biết câu chuyện của mèo tám đuôi chỉ sợ cậu sẽ không nói ra những lời như thế nữa."

"Mèo tám đuôi?" Tôi hưng phấn nói, nhưng tôi biết bạn tôi lại muốn đi ngủ rồi.

"Đúng vậy, tối sẽ kể tiếp." Nói xong, cậu ấy lách mình đi ra.

**Ebook miễn phí tại : [www.Sachvui.Com](http://www.Sachvui.Com)**



## Chương 4: Mèo tám đuôi

"Trong thần thoại Ai Cập cổ, mèo đóng vai nhân vật rất quan trọng. Nghe nói thật lâu trước kia, mèo thống trị nhân loại, chúng nó xảo trá, tàn nhẫn mà cực kỳ thông minh. Chúng nó biến nhân loại thành nô lệ sai bảo. Ai ngờ sau cùng chó xuất hiện, chúng đuổi mèo đi, cũng khiến mèo từ kẻ thống trị biến thành thú cưng của nhân loại. Vì vậy chó được người Ai Cập xem như bạn tốt quan trọng nhất trong cuộc sống. Hơn nữa người Ai Cập rất tin mèo sẽ mang đến tử vong." Bạn tôi uống trà, chậm rãi nói.

"Chỉ có thần thoại Ai Cập đề cập đến mèo sao?" Tôi nhìn khắp nơi, con mèo nhỏ đáng yêu kia lại ra ngoài lêu lổng rồi.

"Đương nhiên không phải, hôm nay tớ kể chính là câu chuyện về một con mèo phương Đông." Bạn tôi cười tự thuật.

"Nghe nói lúc ấy Phật tổ từng nói, thế gian trái lại những kẻ có thất khiếu (7 lỗ trên mặt, 2 tai 2 mắt mũi miệng) đều có thể tu luyện thành tiên. Gọi là thất khiếu kỳ thật ẩn theo cách nói ngày nay chính là sinh vật đấy. Mèo hiển nhiên cũng xem như nằm trong đó. Hơn nữa theo ghi chép. Mèo tu luyện cứ mỗi 20 năm là có thể mọc ra một cái đuôi, khi đuôi mọc đến cái thứ 9, nó có thể tu đến cảnh giới nhất định rồi. Nhưng cái đuôi thứ chín này cũng không thật sự mọc ra, khi một con mèo sở hữu tám đuôi, nó sẽ nhận được một gợi ý, nó phải thỏa mãn nguyện vọng của một người. Mà mỗi lần thực hiện một nguyện vọng, mèo nhất định phải biến mất một cái đuôi để thực hiện. Cho nên đây cơ hồ thành một vòng tuần hoàn cố định. Nhưng mèo chân thực theo như lời tớ nói để hoàn thành tuần hoàn này vóc dáng cực kỳ tiều tụy. Do đó nó mặc dù vẫn là tám đuôi, nhưng không biết đã sống bao

nhieu năm, cũng không biết từng giúp bao nhiêu người đạt thành nguyện vọng rồi. Nó cũng từng hướng Phật tổ oán giận, tiếp tục như vậy làm sao có thể tu luyện đắc đạo? Phật tổ cười mà không đáp." Bạn tôi ngừng một chút, thần bí nói: "Kỳ thật lời phía trên tớ nói chỉ là nghe tổ tiên của tớ kể lại thôi. Bởi vì mèo tám đuôi sẽ không tùy tiện giúp người, nó chỉ giúp cho con cháu của người chủ đầu tiên nó thực hiện nguyện vọng. Ở quê tớ, nghe đồn mèo tám đuôi rất phổ biến, tất cả mọi người hy vọng có thể gặp nó, bởi vì nó nếu nguyện ý trợ giúp cậu, cậu có thể thực hiện bất cứ nguyện vọng gì, bất cứ nguyện vọng gì."

Tôi nhìn xa xăm, mơ hồ nhớ lại trước khi cậu ấy kế thừa tài sản từng về quê một lần, tôi nhin không được hỏi cậu ấy: "Chẳng lẽ cậu từng gặp nó rồi sao? Cho nên cậu mới có thể kế thừa số di sản đó?"

"Đồ ngốc, cha mẹ tớ sớm đã qua đời, tài sản chẳng qua cha mẹ quy định sau khi tớ tốt nghiệp đại học mới có thể nhận thôi." Bạn tôi cười to. Cười đến nỗi tôi cũng có chút ngượng ngùng.

"Nhưng mà lần đó tớ trở về, quả thật biết vài câu chuyện về mèo tám đuôi."

"Quê của tớ là một địa phương sản vật vô cùng phong phú, đương nhiên chuột cũng rất nhiều, để giải quyết nạn chuột, từ rất lâu trước kia mọi nhà đều có nuôi mèo. Rất kỳ quái, địa phương chúng tớ không ai nuôi chó, chúng tớ cũng chưa từng ăn thịt chó. Sự tồn tại của mèo đem lại lợi ích thực tế rất lớn cho dân bản xứ. Không có chuột quấy nhiễu, lương thực được mùa, cũng sẽ không lây truyền bệnh tật. Cho nên mọi người đều càng thương yêu mèo. Mà truyền thuyết về mèo tự nhiên cũng rất nhiều.

Câu chuyện đầu tiên tớ biết là do ông bác của tớ kể. Ông năm ngoài đã qua đời. Khi ông kể lại chuyện này cho tớ vẫn còn khỏe mạnh

lắm, ông cụ mặc dù đã gần 80, nhưng hạc phát đồng nhan (tóc trắng như lông hạc, mặt hồng hào như mặt trẻ con, ý nói già nhưng tráng kiện) , nói chuyện rõ ràng lưu loát. Chẳng qua đôi mắt lõm thật sâu, thoát nhìn có chút dọa người, bởi vì có bệnh đục thủy tinh thể nghiêm trọng, ông lại không muốn làm phẫu thuật, cũng đành phải để như vậy.

Để tiện kể lại, phía dưới này sẽ dùng vị trí của ông mà kể.

"Năm ấy ta và a công con (ông nội tớ) mới chừng mười tuổi. Sau thôn có ngọn núi. Bọn ta thường xuyên lên núi chơi, hoặc vận khí tốt có thể bắt được vài động vật nhỏ, phải biết rằng, trẻ con nông thôn đã tự biết nuôi sống mình từ rất sớm. Đương nhiên, bọn ta biết trên núi có sói, nhưng bọn ta bình thường không đi xa, chỉ ở sườn núi, hơn nữa a công con rất biết phân biệt lãnh địa của sói, anh ấy biết địa phương nào không đi được, địa phương nào có thể đi.

Trước kia bọn ta cũng từng nghe nói trong thôn có truyền thuyết mèo tám đuôi, nghe nói nó là của một vị thiếu niên trong thôn nuôi mấy trăm năm trước, là một con mèo cực kỳ lớn. Lớn đến cơ hồ có thể bằng một con chó bình thường. Hơn nữa toàn thân tuyết trắng, đuôi thô lại dài. Người thời đó đều rất kính sợ con mèo này. Bọn họ cho rằng con mèo này có khả năng chính là mèo yêu.

Sau khi thiếu niên qua đời, con mèo này liền không thấy tăm hơi, sau đó lần lượt có người tuyên bố từng thấy con mèo này, mà con cháu của thiếu niên này không ai mà không thăng quan tiến chức. Cuối cùng thành vọng tộc nổi danh trong thôn. Tất cả mọi người đều cho rằng đây là của mèo yêu ban tặng. Nhưng con cháu của thiếu niên ngậm miệng không đề cập tới. Bởi vì cấm kỵ, nếu kể chuyện của bạn và mèo tám đuôi cho người bên ngoài sẽ giảm thọ. Nhưng dù sao ông cũng sống đủ rồi, nói cho con biết cũng không hề gì (nói tới đây, ông chú cười sang sảng).

Thời tiết ngày đó vốn rất tốt, nhưng thời tiết tháng sáu chỉ trong khoảnh khắc đều có thể biến hóa, mặc dù một tay quan sát thời tiết giỏi như ông đây cũng sơ sót. Lần đó ông không gọi ông nội con đi cùng. Bởi vì anh ấy phải đến trường ở tỉnh lị học. Không thể buông thả giống ông vậy. Do đó ông một mình một người muốn lên núi hái chút nấm hoặc chuẩn bị chút thịt rừng. Nhưng chưa chờ ông đi tới sườn núi. Đã đổ xuống một trận mưa thật lớn, giờ nhớ lại ông đây mấy mươi năm qua cho tới giờ chưa từng gặp trận mưa nào to như vậy. Ông đành phải tìm một nơi lá cây tương đối rậm rạp trú một chút. Bầu trời nhanh chóng ảm đạm, không khí cũng rất áp lực. Ông cơ hồ quên mất đang là buổi sáng. Ngay khi mưa to xối xả cùng chớp giạt, ông mơ hồ nghe thấy tiếng sói tru. Theo lý thời điểm này, hơn nữa lại dưới cơn mưa to này sói chắc hẳn không thể nào ra ngoài kiếm ăn. Nhưng rất nhanh tiếng sói tru thứ hai đã chứng thật suy đoán của ông.

Không đợi ông rời khỏi đó, ông đã nhìn thấy bốn con sói vây quanh mình. Ông không phải lần đầu tiên thấy sói, trước kia từng theo cha lên núi bắt sói. Nhưng về sau chỉ đi theo người lớn chơi một chút. Nhưng lần này ông có khả năng thực sự sẽ sa vào bụng sói rồi. Ông bắt đầu run lấy bầy, cũng không rõ là sợ hãi, hay là do mưa tưới lạnh.

Bốn con sói đều là sói trưởng thành, giữa nước mưa bộ lông của chúng đều gắt gao dính vào nhau, điều này làm cho thân hình của chúng hoàn toàn lộ ra. Ông thậm chí có thể đếm rõ xương sườn của chúng có mấy cái, xem chừng bọn chúng đói bụng đã lâu rồi. Ông cứ như vậy cùng chúng giằng co, ông biết sói sẽ không lập tức công kích người. Chúng nó sẽ cẩn thận, kiên nhẫn quan sát, tìm kiếm cơ hội tốt nhất cam đoan một kích trúng ngay. Chính mình cũng không biết có lẽ giây tiếp theo yết hầu của ông có khả năng sẽ bị cắn xé.

Lúc này, ông nhìn thấy con sói bỗng đứng lúi búi, trong miệng thỉnh thoảng còn phát tiếng gầm nhẹ, ông biết đó là tiếng gầm gừ mang theo uy hiếp và sợ hãi. Ông nhìn lại bốn phía. Quả nhiên ông nhìn thấy nó.

Chiều cao của nó cơ hồ vượt quá tưởng tượng của ông, cơ hồ có thể xem như một con sư tử nhỏ. Nhưng cả người tuyết trắng, mưa tạt hồ căn bản không che được bộ lông xinh đẹp của nó. Con mắt giống như hai viên mã não màu đen, phỉếm ra ánh sáng không rõ ràng. Hơn nữa bắt mắt nhất chính là cái đuôi của nó. Là tám cái, tựa như hoàng đế đi tuần dựa vào tán che đứng phía sau.

Ông bỗng nhiên nhớ tới, người trong thôn đều nói, mèo tám đuôi bình thường sẽ xuất hiện giữa cơn mưa to bất bình thường, hơn nữa sẽ tìm kiếm người cần thực hiện nguyện vọng.

Sói rất nhanh bị dọa bỏ chạy. Mèo tám đuôi cũng lừng thững đi tới trước mặt ông. Trước mặt nó ông cơ hồ quên mất mình là một người, một con người vốn phải cùng những con người khác ngự trị các loài sinh vật khác. Ông cảm thấy mình rất nhỏ bé. Nhưng ông lại khát vọng sở hữu nó, bởi vì nó thật sự cực đẹp. (Nói tới đây, ánh mắt ông chú rất nhu hòa, nhìn phía trước, cơ hồ đắm chìm trong ký ức trước kia)

Nó nhẹ lắc lư cái đuôi, sau đó đong đưa đầu, duỗi thắt lưng lưng biếng một cái thật dài, sau đó nhìn ông.

Ông biết nó đang đợi ông đưa ra yêu cầu. Hóa ra nhà của chúng ta chính là hậu duệ của thiếu niên kia, điều này làm cho ông vừa kích động vừa hưng phấn. Nhưng nó thành linh xảy ra khiến ông chân tay luống cuống, ông thật sự chưa nghĩ ra ông nên bảo nó giúp ông thực hiện nguyện vọng gì. Ông cẩn thận hỏi nó: "Ta có thể sờ người chút không?"

Nó không lộ vẻ gì híp hai mắt, lúc này mưa đã tạnh. Vàng dương rất nhanh lại xuất hiện. Bộ lông màu trắng của nó cư nhiên dưới ánh mặt trời thành trạng thái bán trong suốt. Có thể nó đã đáp ứng. Cho nên ông dùng hai tay run rẩy sờ sờ bộ lông gần cổ nó.

Người cả đời sẽ sờ qua rất nhiều đồ vật, những xúc cảm tốt như tơ lụa, gấm vóc, đồ sứ quang hoa, hoặc như da con gái. Nhưng lông của mèo tám đuôi sờ vào cảm giác cùng những bộ lông ông từng sờ qua không hề giống nhau. Không hỗn độn như lông mèo bình thường, cũng không mềm mại giống da lông của đám hồ ly người khác đưa cho ông. Không biết là loại cảm giác gì, nhưng vuốt rất thoải mái. Tay của ông phảng phất như đã dính vào đó. Ông thậm chí nghĩ muốn cứ như vậy gối lên da lông nó mà ngủ.

Nhưng nó rất nhanh liền né tránh, có lẽ nó không thích tới quá gần con người. Ông biết nó còn đang chờ nguyện vọng của ông, tám cái đuôi của nó đang không an phận lúc ẩn lúc hiện. Ông thật sự không biết phải thực hiện nguyện vọng gì, không thể làm gì khác hơn là nói với nó không bằng theo ông về nhà trước, chờ cho đến khi ông nghĩ ra sẽ nói cho nó biết.

Mèo tám đuôi nhìn ông, bỗng dựng toàn thân thoáng cái lấp lánh, cơ hồ sáng đến mắt ông mở không ra. Sau đó ông thấy trên mặt đất một con mèo. Một con mèo trắng chẳng khác gì mèo bình thường, hơn nữa, chỉ có một cái đuôi.

Ông biết nó là tám đuôi, ông cao hứng muốn ôm lấy nó, hăng hái hướng nhà trở về.

Cuộc sống tiếp đó của ông cơ hồ mỗi ngày đều chơi đùa cùng mèo tám đuôi. Người lớn trong thôn cũng không can thiệp vào việc trẻ con chơi đùa cùng mèo. Dù sao khi đó ông lại không phải đi học giống

ông nội con, trong nhà lại giàu có, cũng liền tùy ông tính tình ham chơi. Nhưng tám đuôi mới đầu rất không hài lòng loại chơi đùa này. Mỗi khi ông giống người ta đùa với những con mèo khác đem nắm giấy cầu len linh tinh ném cho nó. Nó luôn thờ ơ nhìn ông. Tựa như một ông già nhìn đứa con nít ấu trĩ vậy. Ông rất cuộc ý thực được đùa nó như vậy kỳ thật là không tôn kính nó.

Mỗi ngày nó đều kêu lên với ông, nếu không thì phe phẩy đuôi ngồi xổm ở cửa. Ông biết nó không muốn sống ở đây. Nó muốn mau chóng thỏa mãn nguyện vọng của ông, thiếu một cái đuôi, sau đó lại lặp lại việc tu luyện vĩnh viễn như vậy. Nhìn bóng lưng nó ông cảm thấy nó rất đáng thương.

Ngày đó ông ngồi trước mặt nó hỏi: "Có phải nguyện vọng gì cũng có thể thực hiện hay không?"

Nó không lên tiếng, chỉ uể oải nhìn ông.

"Vậy, nguyện vọng của ta chính là người có thể có chín cái đuôi." Ông nói rõ ràng từng chữ.

Mèo tám đuôi ngây dại. Con mắt màu đen mã não tràn ngập nghi hoặc, sau đó là một loại ánh mắt mà về sau ông biết nó gọi là cảm kích. Có lẽ nó rất cuộc đã hiểu được ý của Phật tổ, chỉ có gặp một người đồng ý nói nguyện vọng để cho nó viên mãn, nó mới có thể có chín cái đuôi. Mọi người trước kia ích kỷ vì mình lo lắng, bọn họ cho rằng mèo tám đuôi vì bọn họ thực hiện nguyện vọng gì hẳn đều có nguyên nhân, bọn họ sẽ không quan tâm đến cảm thụ của tám đuôi, bởi vì mỗi một cái đuôi đều phải trải qua tu luyện mấy mươi năm.

Mèo tám đuôi chậm rãi đứng dậy, nằm trước mặt ông, liếm tay ông, thật ấm áp. Ông nhìn thấy mắt nó có chút ẩm ướt, có lẽ là nước mắt nhỉ.

Tám đuôi không thể gọi là tám đuôi nữa, ông nhìn thấy nó mọc ra chín đuôi, là hoa mỹ tráng lệ đến thế, thân thể nó lóe ra ánh sáng trắng. Đến nỗi về sau Thiết Đản cùng thôn luôn thề thốt nói ngày đó nhìn thấy nhà ông lóe cường quang màu trắng.

Ông đưa mắt nhìn nó rời đi, vẫn có chút mất mát. Ông biết cuộc đời ông sẽ không bao giờ gặp lại nó nữa.

Song tựa hồ trong cuộc sống sau này đều được nó che chở thì phải, ông đây cả đời không làm gì ngược lại trải qua vui sướng mà bình an, con cái ông đều rất hiếu thuận, cơ thể ông cực kỳ khỏe mạnh. Có lẽ đều là nhờ phúc của nó, còn nữa, ngày hôm qua ông nằm mơ thấy nó, nó nói nó sẽ tới đón ông."

Phía trên chính là lời tự thuật của ông chú, ngay lúc đó tứ nghe xong chỉ có thể nửa tin nửa ngờ, tứ biết trong y học có loại bệnh là tưởng tượng. Tỷ lệ phát sinh cao ở người già, thân thể bọn họ rất khỏe mạnh, nhưng ký ức lại hỗn loạn. Bọn họ thường thường đem một vài chuyện không liên quan gì xâu chuỗi cùng một chỗ tổ hợp thành cái gọi là ký ức của mình. Tứ không biết ông chú có phải cũng mắc loại bệnh này hay không.

Nhưng rất nhanh, trước khi tứ rời quê ông cụ đã qua đời. Đi vô cùng an tường. Chính là ban ngày ngủ trên ghế mây mà đi. Người trong nhà cũng nói, đây, gọi là hỷ tang.

Trong tang lễ, tứ vai vế lớn nhất. Cho nên linh cửu ngày đầu tiên là tứ đến thủ, đêm đó đã phát sinh chuyện chứng thật câu chuyện của ông chú.

Đại khái sau rạng sáng hơn hai giờ, phần lớn mọi người đã tản đi, chỉ có vài người túc trực bên linh cửu còn ở đó, nhưng phần lớn đã



ngủ như chết. Nhưng tớ lại thần kỳ thanh tỉnh. Vừa nghĩ tới thân nhân mấy ngày hôm trước còn cùng tớ chuyện trò vui vẻ thoáng cái đã âm dương cách biệt tớ nhiều ít cũng có chút bi thương. Nhưng đang đêm yên tĩnh, tớ lại nghe thấy một tiếng mèo kêu. Cũng không khủng bố quý dị như trong phim ảnh kia, mà là tiếng kêu tràn ngập ôn nhu.

Tớ cũng nhìn thấy, nhìn thấy mèo tám đuôi, không hẳn phải gọi nó là chín đuôi rồi. Giống hệt như ông chú miêu tả, lần đầu tiên thấy nó mọi người sẽ kinh thán về xinh đẹp của nó. Bộ lông trắng như tuyết còn có hai mắt đen nhánh như mặc ngọc. Hơn nữa chín cái đuôi màu trắng bông bành kia càng thêm lộ vẻ quý phái ung dung.

Nó đi thẳng về phía tớ, hoàn toàn không để ý đến sự kinh ngạc của tớ. Tớ rất muốn đánh thức những người khác. Nhưng miệng tớ cái gì cũng nói không nên lời.

Tớ liền nhìn nó đi tới trước linh cữu của ông chú, như khi rời khỏi ông chú năm đó, liếm liếm tay ông, sau đó liền biến mất như một trận khói vậy.

Qua thật lâu, tớ phát hiện tớ đã có thể nói thành tiếng. Nhưng tớ không kể cho những người khác, tớ biết thế nào cũng sẽ bị trêu chọc cười nhạo mà thôi, hơn nữa trong lúc mai táng nghiêm túc thế này chỗ chúng tớ rất kiêng dè. Sau khi tang lễ của ông chú kết thúc, tớ mới trở về nhà, hơn nữa sau này tớ cũng chưa từng gặp qua mèo tám đuôi nữa. Truyền thuyết về nó tựa hồ cũng đã kết thúc.

"Con mèo thật thần kỳ mà." Tôi nhin không được cảm thán nói.

"Chính xác, nhưng cậu tin không?" Bạn tôi hỏi.

"Đương nhiên, nếu người khác nói tớ còn có thể không tin, nhưng

cậu nói có lý kỳ mấy tớ cũng tin." Tôi kiên định nói.

"Vậy là tốt rồi, nhân sinh có được một tri kỷ chết cũng không tiếc, có cậu tin là đủ rồi." Bạn tôi cười vỗ vỗ bả vai tôi, ý bảo tôi nghỉ ngơi sớm một chút. Tôi biết câu chuyện đêm nay đã kết thúc. Sau khi bạn tôi rời khỏi. Phòng lại khôi phục sự yên tĩnh của mình tôi. Lúc này, con mèo của bạn tôi lại từ bên ngoài trở về. Tôi nhìn con mèo đáng yêu này, nghĩ thầm, nó có thể chính là con mèo tám đuôi kia không. Nếu ai có duyên nhìn thấy mèo tám đuôi, nhớ kỹ nhất định phải nói nguyện vọng muốn nó có chín đuôi, bởi vì chúng quanh quẩn ở nhân thế rất cô đơn tịch mịch.

## Chương 5: Dao phẫu thuật

"Có rất nhiều người học y đều là theo tính bắt buộc. Bạn Lâm học chung đại học với tớ cũng vậy. Nhưng chuyện đó cũng đành chịu thôi, bởi vì cậu ấy là gia đình bác sĩ. Nhà cậu ấy ba đời học y, ông nội và cha đều là những nhân vật nổi tiếng trong giới y học. Cho nên cậu ấy tự nói, năm đó thi tốt nghiệp từ nguyện vọng 1 đến 8 tất cả đều là học viện y.

Không thể phủ nhận di truyền quả thật rất có ích. Lâm tựa hồ trời sinh đã được dự liệu làm bác sĩ. Sách giáo khoa dày như vậy cậu ấy đều nhớ cực kỳ kỹ. Dựa theo cách nói của bạn học là cậu ấy có thể biết rõ mỗi một mạch máu trên cơ thể người nhưng lại thường xuyên bị lạc đường về nhà mình.

Cậu ấy có thành tích tốt nghiệp trội nhất, nhưng đồng thời lại cự tuyệt ở lại trường làm đề cử đi học nghiên cứu sinh. Dưới cái nhìn của chúng tớ cậu ta có chút quái dị, cư nhiên cự tuyệt cơ hội đề cử hậu đãi như vậy. Nhưng gần đây khi tớ ở bên ngoài du lịch bỗng dưng nhận được điện thoại của cậu ấy, muốn tớ lập tức đến một chuyến, nói là có chuyện gấp, cho nên hai người chúng tớ sau khi tốt nghiệp lại cùng nhau ngồi nói chuyện, hiển nhiên tớ cũng hỏi tại sao cậu ấy cự tuyệt đề cử.

Cự tuyệt đề cử kỳ thật cũng không phải chủ ý của Lâm, mà là quyết định của nhà cậu ấy. Ông nội cậu ấy cũng không tán thành Lâm đi học nghiên cứu, ông hy vọng Lâm hiện giờ sẽ đến bệnh viện của mình và cha Lâm. Có lẽ ông cụ đã không thể chờ được nữa. Bản thân Lâm cũng không phản đối. Bởi vì con đường của cậu ấy cũng là ông nội giúp chọn lựa.

Đáng tiếc chính là, không đợi Lâm chính thức làm việc ở bệnh viện, ông nội Lâm liền đột phát xuất huyết não mà qua đời.

Ông nội qua đời gây đả kích không nhỏ cho gia đình. Nhân khẩu nhà bọn họ cũng không hưng thịnh. Lâm là con trai độc nhất, cha cũng thế. Sau khi tang lễ kết thúc. Cha của Lâm cho Lâm một cái hộp.

"Cầm đi, đây là ông nội con khi còn sống thường xuyên dặn dò, nhất định phải đưa cho con." Cha đem hộp trịnh trọng giao cho Lâm. Điều này làm cho Lâm rất giật mình, bởi vì dưới cái nhìn của Lâm ông nội có đôi khi rất nghiêm túc thậm chí có chút ngang ngược. Cậu ấy vẫn cho rằng ông nội không hề quan tâm đến mình, chỉ là vì cái gọi là danh vọng thế gia mới bắt buộc mình học y.

"Thứ này ông nội cất rất kỹ, con phải cẩn thận giữ gìn, phải biết rằng ba chưa từng có tư cách kế thừa đâu, ông nội con thường xuyên nói với ba, con được dự đoán là học y, đồ vật này đến tay con mới có thể phát huy tác dụng lớn hơn nữa." Cha chậm rãi nói. Nhưng trong lòng Lâm đã dâng lên bi thương cùng hoài niệm với ông nội.

Khi Lâm nói tới đây, tứ nhện không được hỏi Lâm, tới cùng trong hộp là gì?

Lâm nói, ông nội ngay lúc đó dặn dò, khi con còn chưa bó tay hết cách với bệnh nhân, đừng mở hộp.

Lâm hiển nhiên trưởng thành làm một bác sĩ tên tuổi ưu tú, nhưng tựa hồ con đường hành nghề y dị thường thuận lợi, chính cậu ấy cũng từng tự giễu có lẽ ông nội trên trời có linh thiêng đã phù hộ. Nhưng rất nhanh cậu ấy gặp căn bệnh mà cậu ấy dùng hết sức lực cuối cùng cũng không cách nào giải quyết được.

"Bệnh nhân kia đến từ tuần trước, khi hắn tới trước mặt tớ, tớ nhìn thấy một quả cầu to mọng, có người nói nhìn người dựa vào y trang nhìn phật dựa vào kim trang, nhưng tên béo này mặc dù mặc một thân hàng hiệu tớ vẫn có thể cảm thấy hắn thấp kém và bình dân, quan trọng nhất là hắn vừa đến gần tớ đã ngửi được một cỗ mùi thối. Phía sau hắn còn có một đám người đi theo, nào giống khám bệnh, quả thực là xã hội đen đàm phán. Mặc dù ăn mặc đúng mực, quần áo quý giá. Còn có đông đảo thủ hạ. Nhưng tớ biết căn bệnh của hắn hành hạ hắn không nhẹ, bởi vì tớ nhìn thấy trên khuôn mặt béo như bột nhào của hắn, tựa như nếu bị người ta xoa nhẹ một chút, ngũ quan đều sẽ không phân được rõ ràng nữa." Khi Lâm đang tự thuật thường mang theo chút cảm giác đang giảng bài.

"Lúc ấy tớ rất khó hiểu, bởi vì đang mùa đông, hắn cư nhiên chỉ phủ bên ngoài một bộ áo lót rất mỏng, hơn nữa tớ nhìn thấy trên tay thủ hạ của hắn còn có rất nhiều bộ quần áo tương tự.

Khi tớ hỏi bệnh tình của hắn, hắn lộ vẻ mặt khó xử, cuối cùng hắn bảo tất cả mọi người ra ngoài, chỉ chừa lại hai người chúng tớ trong phòng.

Tớ vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên thứ hắn bỏ ra áo khoác cùng quần áo cho tớ nhìn. Đó là bệnh nan y từ khi vào nghề đã lâu đến khi đó vẫn chưa từng thấy qua." Giọng nói của Lâm có chút run rẩy, hầu kết đang bất giác trợt lên xuống, mặc dù rất nhẹ, nhưng tớ vẫn nhìn thấy.

"Lưng của hắn đã không thể gọi là lưng nữa, cậu có thể tưởng tượng một chút, cậu có thể đã từng gặp qua tổ ong vò vẽ rồi chứ. Lở loét nặng cùng vết thương chằng chịt khiến mầm thịt của hắn làm thế nào cũng không kéo da non được, những vết thương xé rách lẫn nhau. Hắn có thể sống tiếp tớ cũng rất ngạc nhiên rồi. Tớ còn ngửi được mùi mù thối cực kỳ gay mũi. Nhưng tớ là bác sĩ, tớ chỉ có thể ngừng

thở, đến gần quan sát vết thương.

Vết thương kia quả thực vô cùng kỳ lạ, nếu cậu mà thấy cậu sẽ cảm giác như là có người dùng đại lực kim cương chỉ trong tiểu thuyết võ hiệp ấn vào vậy. Từng vết thương đều là những hình tròn theo quy luật. Nhưng đều đã lõm xuống hơn nữa bắt đầu hoại tử. Hơn nữa ngay khi tớ quan sát vết thương của hắn tớ còn nhìn thấy một màn làm tớ kinh ngạc không thôi.

Tớ tận mắt chứng kiến ngay phía bên phải cổ hắn tớ gần xương quai xanh cơ thể vốn hoàn hảo nọ cứ nhiên chậm rãi xuất hiện dấu ngón tay số lượng không nhiều lắm, đầu tiên là lõm xuống bình thường, sau đó càng ngày càng sâu, cuối cùng bắt đầu biến thành màu đen, tớ biết mạch máu đã bắt đầu hoại tử, cuối cùng như là túi nước bị đâm thủng vậy, vết thương đã hình thành. Nhưng kỳ quái chính là, mặc dù thứ này đang chậm chậm phát sinh đầy, nhưng người này tựa hồ không có chút tri giác nào.

Kiểm tra chấm dứt, tớ ra hiệu cho hắn mặc quần áo tử tế vào, bởi vì nhìn thêm nữa mắt tớ sẽ thật sự chịu không được nữa.

Tớ hỏi hắn tớ cùng khi nào thì bắt đầu như vậy, hắn thống khổ trả lời đã gần một tháng rồi, bắt đầu không để ý, bởi vì cũng không đau đớn gì, nhưng về sau phát hiện cởi quần áo ra thì đều là mủ máu, trên người cũng tràn ngập mùi hôi thối. Liên không thể không đến gặp bác sĩ nữa. Tớ đây mới hiểu tại sao thủ hạ của hắn mang nhiều quần áo như vậy." Nói tới đây, Lâm đột nhiên nhìn tớ, "Cậu biết khi ấy tớ kinh ngạc thế nào không, bởi vì tớ cũng không phải bác sĩ chuyên trị bệnh ngoài da, huống chi tớ ra nghề chưa được bao lâu, tại sao bệnh hắn nghiêm trọng thế mà lại đến tìm tớ chữa trị?"

"Khi ấy tớ có hỏi hắn, nhưng hắn ngậm miệng không đáp. Tớ cũng không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là bảo hắn trở về

trước, tớ đang suy nghĩ biện pháp. Nhìn dáng đi loạng choạng ra về của hắn. Tớ bỗng đứng nghĩ tới di vật ông nội lưu lại. Hộp kia đang lẳng lẳng nằm ở đầu giường trong nhà tớ. Hiện tại có lẽ là lúc mở ra."

Lúc này Lâm chạy vào phòng, sau đó lấy ra một cái hộp. Cái hộp toàn thân là màu xanh lá cây, dài khoảng một gang tay. Khi Lâm từ phòng lấy ra tớ đã bị cái hộp hấp dẫn. Bởi vì nó phỉm ra lục quang thần bí.

Lâm ở trước mặt tớ chậm rãi mở hộp, trong nháy mắt hộp được mở ra tờ hoài nghi vào mắt mình, bởi vì tớ dường như đã nhìn thấy vật thể gì đó bán trong suốt như từ trong hộp rời đi vậy.

Tớ và Lâm rất cuộc nhìn thấy thứ trong hộp là gì rồi. Hơi chút thất vọng, trong hộp chỉ là dao phẫu thuật bình thường. Chẳng qua có chút không bình thường, bởi vì chuôi dao là màu vàng, mà lưỡi dao, lưỡi dao cư nhiên không có!

Lâm cẩn thận tỉ mỉ cầm lấy dao phẫu thuật kia, kỳ quái tại sao không có lưỡi chỉ có cán, không ngờ cậu ấy bỗng nhiên a một tiếng, lúc này chúng tớ mới phát hiện, cũng không phải không có lưỡi dao, mà là lưỡi dao cực mỏng, mỏng đến nỗi toàn thể trong suốt như không khí. Mà vừa rồi Lâm không cẩn thận, đã bị lưỡi dao sắc bén cắt phải. Máu rất nhanh liền chảy đến mặt dao, lúc này nguyên hình của dao mới nhìn được rõ ràng. Hóa ra phần lưỡi dao so với cán dao còn muốn dài hơn rất nhiều, như vậy nó cũng so với phân nửa dao phẫu thuật phải dài hơn khoảng một tấc. Đang lúc Lâm băng bó vết thương, tớ lại đột nhiên phát hiện trên lưỡi dao trong suốt bị sau khi thấm máu cư nhiên tựa hồ có chút đường hoa văn. Tớ cầm lên quay về hướng ánh sáng nhìn kỹ, hóa ra không phải hoa văn gì, mà là hai hàng chữ nhỏ.

"Bác sĩ thi thuật cứu người, thi nhân cứu hồn." Chỉ có mười chữ này.

"Đây là di vật ông nội cậu để lại khi cậu bó tay đối với bệnh tình sao?"  
Tôi hỏi. "Có lẽ cha cậu có thể biết sự huyền bí trong đó."

"Vô dụng, ba tứ phòng chừng cũng như chúng ta, trước đó chưa bao giờ nghe nói tới. Nhưng ông nội khi còn sống là chuyên gia khoa ngoại cực kỳ nổi tiếng. Nhưng nghe nói cùng chuyên môn của ông bất đồng, ông am hiểu nhất là khám một vài loại bệnh vô cùng kỳ dị, bởi vì những người này phần lớn không hy vọng phơi bày bệnh tình của mình ra ánh sáng, cho nên ông nội mặc dù nổi tiếng, nhưng không dựa vào ca bệnh nào trở thành thần y thế nhân đều biết."

Nhưng con dao này tới cùng có thể giúp được gì đây? Tối thiểu bệnh lưng trước mắt này nên trị liệu thế nào. Tứ hỏi Lâm, Lâm cũng im lặng không lên tiếng.

Cuối cùng tứ kiến nghị đặt dao ở đây trước, chứng bệnh của bệnh nhân kia vô cùng kỳ quái, hơn nữa tại sao hẳn chỉ tìm Lâm để khám chứ. Lâm gật đầu, nói tứ thấy nhiều việc lạ, muốn gọi tứ cùng cậu ấy điều tra bệnh nhân kia. Tứ cười nói, chuyện tốt thì không thấy cậu tới tìm tứ đâu.

Rất nhanh, chúng tứ biết thân phận của tên béo, quả nhiên không phải người thường. Hẳn là một ông chủ công trình xây dựng của địa phương. Đội xây dựng dưới trướng rất nhiều, do hẳn nhận công trình xây cũng rất nhiều. Nhưng tên béo tựa hồ không phải thương nhân nghiêm túc gì, lười thôi tiền lương, cắt xén vật liệu, song đến giờ cũng chưa có sai lầm gì lớn. Theo bản thân hẳn nói quy chế ăn uống làm việc nghỉ ngơi cũng rất bình thường, càng chưa từng tiếp xúc với độc vật hoặc có lịch sử ngoại thương về lưng. Nhưng việc này lại gây khó khăn cho hai người chúng tứ. Mặc dù tứ biết triệu chứng của tên mập có chút giống trùng cổ của người Miêu gia. Nhưng cũng



không giống toàn bộ, bởi vì cổ hạ mạnh như vậy mọi người rất khó sống sót, dựa theo bệnh tình của hắn, hắn sống không được bao lâu. Hơn nữa hiện giờ thời đại này sợ rằng muốn tìm được người hạ cổ thì quá khó khăn.

"Vậy đi, cậu đi dọa dẫm tên mập kia một chút, để hắn nói cho cậu biết tới cùng tại sao hắn muốn chọn ra cậu để trị bệnh cho hắn, có lẽ từ chỗ này có thể tìm được chút nguyên nhân."

Quả nhiên, tên béo nghe chúng tớ nói hắn sống không đến vài ngày nữa, hoảng sợ như một con sâu to mọng nhìn thấy thuốc xịt côn trùng. Khóc hu hu, vừa khóc vừa nói, hắn biết ông nội của Lâm có con dao phẫu thuật, kẻ cầm dao có thể trị liệu bất cứ bệnh gì.

Lâm và tớ đều rất kỳ quái, xem ra là bệnh nhân trước kia từng được ông nội trị bệnh đã kể cho tên béo. Nhưng tên béo nói, chưa ai từng thấy ông nội của Lâm làm thế nào sử dụng con dao phẫu thuật kia.

Tớ và Lâm không thể làm gì khác hơn là trở lại nhà cậu ấy, đem con dao phẫu thuật kỳ dị nọ lấy ra quan sát lần nữa, tớ đột nhiên dùng dao vẽ lên tay một đường, quả nhiên rất đau, nhưng tựa hồ rất nhanh sẽ không còn cảm giác. Tớ lại nhìn vết thương, vết thương như phecmortuya nhanh chóng khép lại. Nếu không có vết máu bên cạnh, căn bản không nhìn ra chút vết thương nào.

Lâm kỳ quái nhìn tớ, "Cậu điên rồi."

"Cậu lần trước bị vết cắt ngay tay có phải cũng rất mau lành không?"  
Tớ hỏi Lâm.

Lâm lập tức nghĩ ra, "Chẳng lẽ con dao này có thể nhanh chóng khôi phục vết thương?"

"Đúng, cũng chính là ý của câu đầu tiên thi thuật cứu người đây mà."

"Vậy câu thứ hai thi nhân cứu hồn thì sao?" Lâm hỏi.

"Đừng quan tâm nhiều vậy nữa, cứu tên béo trước rồi nói."

Chúng tớ lập tức bảo tên béo đến bệnh viện phẫu thuật cho hẳn, đã có con dao phẫu thuật thần kỳ này, Lâm dự định chỉ cùng tớ làm phẫu thuật. Kỳ thuật nói là phẫu thuật, chẳng qua chỉ là muốn thí nghiệm trên người tên béo mà thôi.

Nhưng tình hình tên béo đã không cho phép chúng tớ thí nghiệm nữa. Vết thương của hẳn đã nát vụn hết, chúng tớ thậm chí có thể xuyên thấu qua lỗ vết thương thối rữa nhìn thấy lớp mỡ dày của hẳn, cùng đầu khớp xương.

Lâm lập tức hướng phía bệnh viện xin phẫu thuật, nhưng bệnh viện không đồng ý, nói bệnh của tên béo phẫu thuật tỉ lệ tử vong rất cao, bảo tên béo tự chuyển viện. Nhưng tên béo nói mình đã khám rất nhiều bác sĩ, kết quả càng khám càng nghiêm trọng, nếu Lâm không phẫu thuật cho hẳn hẳn sẽ khiếu nại bệnh viện và Lâm không làm tròn trách nhiệm, đến lúc đó bệnh viện và Lâm đều phải lên hầu tòa.

Phía bệnh viện miễn cưỡng đáp ứng rồi. Lâm chỉ đích danh bảo tớ vào. Hơn nữa không cần trợ thủ nào khác, cậu ấy không hy vọng dao phẫu thuật của ông nội bị người khác biết.

Gây mê tên béo không phải chuyện dễ dàng, lòng tớ nghĩ có nên cho hẳn lượng thuốc gấp đôi hay không. Lâm dùng dao phẫu thuật của ông nội cắt thành một hình tròn trên vết thương đang sinh thành, quả nhiên, vết thương bắt đầu nhanh chóng khép lại, cũng đem máu mủ nặn ra.

Quả nhiên là dao phẫu thuật thần kỳ, Lâm và Tớ đã bị phần kích cực độ, vết thương rất nhiều, chúng tớ cẩn thận cắt bỏ từng cái, dao phẫu thuật đến đi đến đâu chỗ cơ thể và da đó khép lại rất mau, cuối cùng, chỉ còn lại có một vết thương lớn nhất quan trọng của lưng, vết thương này đã ăn sâu vào xương cột sống. Tớ vẫn không cách nào hiểu được, tại sao tên béo không có chút cảm giác đau đớn.

Đang lúc dao vừa mới tiếp xúc đến vết thương kia, chuyện lạ lùng đã xuất hiện. Tên béo cứ nhiên tự mình thức dậy. Kỹ thuật gây mê phân lượng loại này tuyệt đối không thể biến mất trong thời gian ngắn như vậy. Chúng tớ hoảng sợ nhìn tên béo chậm rãi ngồi lên, hấn chậm rãi bước xuống bàn mổ, vải che trên người cũng rơi xuống, hấn cả người trần truồng đứng nơi đó, tớ bỗng dung liên tưởng tới thi thể một con heo treo trong lò sát sinh.

"Các người không ngăn cản được ta đâu!" Tên béo bỗng nhiên phát ra giọng nói phụ nữ cực kỳ đỉnh tai, chuyện càng kỳ quái hơn nữa là tớ vậy mà không nhìn thấy miệng của tên béo mấp má.

"Súc sinh này nhất định phải chết!" Tên béo lại 'nói chuyện'.

Cả người Lâm đều đang run rẩy, việc này đã vượt quá phạm vi xử lý năng lực bác sĩ của cậu ấy.

"Người là ai?" Tớ nghiêm nghị hỏi.

"Ta đã nói, hấn nhất định phải chết, ta không thể để cho các người phá hỏng kế hoạch của ta!" Thanh âm càng ngày càng cao, sợ rằng tiếp tục gào như vậy sẽ thu hút sự chú ý của người khác.

"Được, chúng tôi không cứu hấn, nhưng người cũng đừng ở đó la lối, nếu người muốn hấn chết, người cũng phải nói cho chúng tôi biết nguyên nhân." Tớ cực lực trấn an thứ chẳng biết nên gọi là gì này.

Tên béo như trước giống xác chết đứng đó. Tớ chú ý phần trái tim hẳn cứ nhiên phồng lên.

"Ta nói rồi, hẳn chỉ có thể chết!" Thứ này xem ra quả thực có oán khí rất lớn với tên béo, cũng không chịu nói gì.

Tớ một bên trấn an nó, một bên ra hiệu cho Lâm ra ngoài gọi người, hiện giờ chế ngự tên béo trước. Bởi vì tớ nhìn thấy hẳn tựa như mộng du cầm lên một con dao phẫu thuật bên cạnh chậm rãi quẹt lên cổ. Nếu chờ Lâm đến phỏng chừng tên béo liền thật sự toi đời.

Tớ không biết từ đâu nghĩ ra, bỗng dung hô lớn một câu: "Chồng cô cũng không mong cô làm như vậy đâu!" Tớ hoàn toàn là nói bừa, hoặc nói là đánh cược thì đúng hơn.

Quả nhiên, thứ kia không tiếp tục động tác nữa, tên béo cũng ngừng lại. Vừa vặn lúc này Lâm mang theo một số người vọt đến. Lập tức chế ngự tên béo.

Lúc này tên béo lại tiếp tục rơi vào trạng thái gây mê. Tớ và Lâm bị làm cho đổ một thân mồ hôi lạnh.

"Vết thương cuối cùng trên lưng không nên động tới. Tớ nghĩ trước hết để hẳn đi chụp CT phần tim." Tớ nói với Lâm.

"Chụp CT? Mà lại là phần tim? Tại sao?" Lâm nghi hoặc hỏi.

"Đừng hỏi nữa, cứ nghe theo là được. Hơn nữa đừng để cho nhiều người nhìn thấy phim chụp."

Hơn 10 phút sau, tớ và Lâm đều đang xem CT của tim tên béo.

Chúng tớ đều nói không nên lời. Bởi vì CT trái tim tên béo rõ ràng nhìn thấy một khuôn mặt người. Cũng chính là trái tim tên béo cư nhiên đã biến hóa thành khuôn mặt người.

"Thế này là sao đây." Lâm cười khổ nói.

"E rằng nguyên nhân thật sự là trái tim. Cần làm phẫu thuật một lần nữa." Tớ nói với Lâm.

Lần phẫu thuật này Lâm không cách nào làm một mình được, cậu ấy đem đầu đuôi sự tình báo cho phía bệnh viện. Viện trưởng rất chú trọng. Mấy vị chuyên gia giải phẫu tim cùng nhau làm phẫu thuật này, đương nhiên tớ và Lâm cũng cùng nhau tới đó.

Khi trái tim của tên béo thật sự lộ ra trước mắt chúng tớ, chúng tớ đều hai mặt nhìn nhau. Tim của hắn đã sưng tấy cực độ, hơn nữa đích thật hé ra khuôn mặt người kia, nói chính xác hơn là một khuôn mặt của phụ nữ đang nhắm mắt.

Phần mặt người vừa vặn là phần trái tim thừa ra. Hiện giờ phải để Lâm phẫu thuật cắt xuống một khối.

Khi dao phẫu thuật của Lâm vừa mới tiếp xúc đến khuôn mặt người, mặt người đột ngột mở mắt, hơn nữa dùng miệng, tạm gọi là miệng đi, đột nhiên cắn lấy dao. Hơn nữa phát ra tiếng cười chói tai như lần trước. Những bác sĩ khác đều bị dọa đến bủn rủn. Một y tá bên cạnh trực tiếp ngất đi.

"Buông tay đi, tiếp tục như vậy có ý nghĩa gì?" Tớ nói với khuôn mặt kia.

Nhưng đôi mắt của khuôn mặt này tràn ngập thù hận nhìn tớ. Thành linh phun con dao ra, lớn tiếng nói: "Người thì biết cái gì? Các người

chẳng qua thấy hẳn nhiều tiền, khám bệnh đều là độc quyền của kẻ giàu, con ta bệnh có từng thấy cái người chữa trị bao giờ đâu? Các người chỉ đi xem bệnh cho những thứ súc sinh này, các người dứt khoát gọi thành bác sĩ thú ý luôn đi!" Nghe tiếng nói chuyện, mấy vị chuyên gia như nổi điên chạy vụt ra, vừa chạy vừa hô quỷ a.

Tớ không thể không thừa nhận lời của cô ta.

"Cô có thể kể lại tất cả mọi chuyện không." Lâm thành khẩn nói.

Mặt người tựa hồ có chút xúc động, thanh âm cũng nhu hòa hơn.

"Tôi không muốn nói nhiều như vậy, các người đi tìm một người tên là công nhân A Cống hỏi đi, tất cả mọi chuyện anh ta đều biết. Tôi khuyên các người, thứ súc sinh như vậy các người bớt cứu chút đi. Tôi biết tôi không có cách nào chống lại con dao kia." Nói rồi cô ta nhìn dao phẫu thuật của Lâm. Sau đó không lên tiếng nữa.

Lâm lại thử chạm vào một chút, quả nhiên không có phản ứng. Lâm lập tức cắt mặt người xuống. Trong nháy mắt cắt bỏ, mặt người liền biến thành máu loãng, chỉ để lại cây kim.

Sự tình bị che đậy. Dù sao bệnh viện sở trường nhất là chuyện này. Mấy chuyên gia bị dọa chạy kia cũng cho rằng khi ấy hẳn là ảo giác mà thôi. Mà tớ đợi lâm trình báo cáo xử lý xong tất cả sự tình rồi đi tìm công nhân tên A Cống kia.

Cuối cùng chúng tớ ở một lán trại tìm được A Cống. Cả người hẳn tựa như củi còn chưa đốt sạch, vừa đen lại gầy. Suy dinh dưỡng cùng mệt nhọc thời gian dài khiến hẳn nhìn qua cực kỳ suy yếu và uể oải. Tớ không nhìn được nghĩ, dựa vào trạng thái sống của hẳn như thế, căn bản không cách nào đề kháng một vài bệnh xâm lấn, mà một khi ngã bệnh, bọn họ liền như quy luật sinh tồn của tự nhiên bị đào thải, bởi vì bọn họ căn bản không có tiền chữa trị.

A Cống nghe chúng tớ kể lại xong, câu đầu tiên chính là: "Tên béo chết chưa?" Khiến chúng tớ bị sặc một cái. Cuối cùng Lâm khó xử nói tên béo đã không hề gì nữa, hơn nữa khôi phục rất tốt. A Cống cười lạnh với chúng tớ, cuối cùng chậm rãi kể lại ngọn nguồn sự tình.

Khuôn mặt người chúng tớ nhìn thấy trên quả tim kia là của một cô gái tên Tiểu Phượng, cô ấy cùng chồng là đồng hương của A Cống, ba người cùng đến thành thị làm công. A Cống và chồng Tiểu Phượng làm công ngay trên công trường của tên béo. Tiểu Phượng thì làm chút việc vặt. Vốn cuộc sống dù gian khổ, nhưng còn sống được qua ngày. Nhưng mãi đến khi con của Tiểu Phượng bị bệnh nặng cần gấp tiền thuốc men. Mà tên béo lại khát tiền lương, chồng của Tiểu Phượng cùng công nhân đến đòi tiền lương, bị cảnh sát dùng tội gây rối bắt về. Cuối cùng không còn cách nào, chồng của Tiểu Phượng tước xăng lên người đến uy hiếp tên béo. Ai ngờ tên béo căn bản không để mắt tới, mà chồng Tiểu Phượng không cẩn thận đến gần ngọn lửa của công trường, kết quả trước mặt tên béo tươi sống chết cháy. A Cống không còn cách nào, chỉ có thể an ủi Tiểu Phượng. Tiểu Phượng kiên trì muốn kiện tên béo, kết quả có thể lường trước được. Mà con của Tiểu Phượng vì không có tiền thuốc men, chết ở hành lang bệnh viện. Tiểu Phượng rồi cuộc phát điên. Sau đó biến mất. Sống chết không biết. Sau khi A Cống kể xong, khinh thường nhìn chúng tớ, nói các người có thể rút. Sau đó phải mộng đi làm tiếp.

Tớ và Lâm không nói gì hồi lâu. Lâm nói với tớ, tớ cùng câu sau trên dao phẫu thuật, thi nhân cứu hồn rốt cuộc có ý nghĩa gì? Tớ không trả lời cậu ấy, bởi vì tớ cũng không biết.

Sau khi tôi nghe xong, nói với bạn mình: "Có lẽ ý của ông nội Lâm là kỳ thật cứu hồn là bác sĩ tự cứu chính mình."

Bạn tôi đột nhiên tỉnh ngộ, vui vẻ vỗ vai tôi: "Đúng vậy, sao tớ lại không nghĩ tới, bác sĩ có lòng nhân ái, như vậy mới là một bác sĩ có hồn."

"Tiểu Phượng kia tới cùng ra sao?" Thấy bạn mình nói xong, tôi âm thầm vì cô gái đáng thương kia tiếc hận.

"Không biết, tớ đến giờ vẫn chưa rõ cô ấy tới cùng đã làm phù phép gì với tên béo, song con dao phẫu thuật của ông nội Lâm quả thật thần kỳ, hơn nữa lai lịch thần bí. Lâm đã rời khỏi bệnh viện, cha của cậu ấy rất ủng hộ cậu ấy, cậu ấy hiện giờ trở thành một bác sĩ, thường xuyên tặng thuốc chữa bệnh cứu người."

"Thi nhân để cứu hồn." Tôi nói.

"Đúng." Bạn tôi tán thành nói.



# Chương 6: Phản hồn hương

Hôm nay đã là đêm thứ sáu, hiện tại đã vào hạ, thời tiết dần dần nóng bức, nhưng lúc này cũng càng thích hợp để nghe kể chuyện. Hôm nay bạn tôi sẽ kể gì nhỉ, tôi đã sớm ngâm xong hai chén trà.

Đợi hồi lâu không thấy cậu ấy đến, vừa muốn đi tìm cậu ấy, phát hiện cậu ấy từ bên ngoài đi vào, hai người thiếu chút nữa đã đụng một cái nảy lửa.

"Gấp cái gì?" Bạn tôi trách cứ nói, "Tớ đi lấy đồ, thứ này cực kỳ quý, nếu bị cậu đụng hư cậu liền mang tội lớn đó."

"Vật gì mà quý báu đến vậy hả." Tôi hiếu kỳ nhìn tay của cậu ấy, nhưng lại nhìn thấy vật thể màu đen cỡ quả trứng gà, bóng loáng như mã não, thật là đẹp mắt. Tôi nhịn không được lấy tay sờ lên. Cậu ấy lại nhanh nhẹn tránh ra.

"Nghe tớ kể lai lịch của thứ này trước đã, sau khi nghe xong cậu sẽ không vội sờ nó đâu." Cậu ấy thần bí cười nói.

"Được, cậu kể đi." Tôi cao hứng ngồi xuống, vừa uống trà vừa nghe.

"Giáng sinh năm ngoái, tớ một mình đến Thượng Hải nghỉ ngơi. Bỗng dưng nhận được một phong thư, phải chú ý, không phải email đâu. Hơn nữa khó hiểu nhất chính là người gửi phong thư này khiến tớ nháy mắt liền rùng mình.

Bởi vì, người ký tên Tạ Y Đạt này rõ ràng là một người bạn đã chết của tớ mấy năm trước.

Nói đến Tạ Y Đạt tớ không thể không giải thích với cậu. Cậu ấy là một nhà khảo cổ học. Chú ý, tớ nói chính là khảo (đọc là kào) của khảo sơn, không khảo (đọc là kảo) trong khảo thí. Bởi vì cậu ta chuyên dựa vào buôn bán di vật văn hóa để sinh nhai.

(Tiêu: Khảo có nghĩa là "dựa", Khảo Sơn nghĩa là "chỗ dựa vững chắc")

Tuy nói là bạn, kỳ thật cũng không tính là thế, chỉ tính là cùng cậu ta có duyên gặp mặt. Bởi vì tớ đối với loại người này từ trước đến nay rất khinh bỉ, nhưng đôi khi cậu ta chung quy có vài thứ làm người ta hiếu kỳ, do đó bất đắc dĩ có gặp mặt vài lần. Mà một lần cuối cùng là tớ tận mắt nhìn thấy thi thể của cậu ấy.

Cái chết của cậu ấy có thể nói là ngoài ý muốn, hoặc cũng có thể nói là đắc tội với thần linh bị trừng phạt. Bởi vì thứ cậu ấy thường xuyên bán là Phật khí.

Cậu ta khi đang đào một Phật đầu không cẩn thận ngã chết. Lần đó không chỉ có tớ ở đó, còn có ba người bạn khác của cậu ta nữa. Chúng tớ qua loa xử lý thi thể của cậu ấy. Gọi cho vợ của cậu ta. Nhưng rất kỳ quái. Người góa phụ này nhìn qua chẳng mảy may bi thương, cô ta vô cùng kiên nghị tỏ vẻ nhất định sẽ cứu sống chồng, lúc ấy chúng tớ đều tưởng rằng cô ta thương tâm quá độ mà thôi.

"Thế lá thư thì sao? Rốt cuộc nói gì hả?"

"Cậu làm gì mà gặp thế. Lá thư này đích thật là Tạ Y Đạt viết, nét chữ của cậu ta tớ sẽ không nhận lầm. Tớ trước giờ có bản lãnh nhớ đặc trưng của người, mặc dù từng gặp mặt một lần, chỉ cần tớ muốn nhớ kỹ hẳn, tớ sẽ phát hiện hẳn có chỗ khác với những người khác. Chữ của Tạ Y Đạt chính là như thế. Bởi vì những năm này sợ rằng

rất khó tìm được người chịu viết thư, hơn nữa dùng bút lông để viết.

Thư đại khái nói cậu ta gặp chuyện thần kỳ, xin chúng tớ đừng sợ, ngoài ra mấy người còn lại cũng đã được gửi thư rồi, hy vọng chúng tớ đến nhà cậu ta. một thành nhỏ của Cam Túc tụ họp.

Tớ đã không còn nhớ rõ cách thức liên lạc với những người kia, chẳng qua tớ đối với phong thư này cảm thấy rất hứng thú. Vì vậy tớ thu dọn hành lý đi tới thành thị nhỏ kia, cũng dựa theo địa chỉ trong thư tới nhà của Tạ Y Đạt.

Ngoài dự liệu của tớ chính là anh chàng này cư nhiên ở biệt thự cực kỳ hoa lệ đấy, mặc dù ở ngoại ô, nhưng biệt thự như vậy phỏng chừng phí tổn cũng không rẻ.

Rất nhanh một người bộ dáng người hầu tiếp đãi tớ, cũng để tớ chờ ở phòng khách. Bên trong phòng khách càng làm tớ kinh thán, bên trong bày đủ loại tác phẩm nghệ thuật ưu tú nhất mọi thời đại. 《 Tổng tử thiên vương đồ 》 , 《 Thanh minh thượng hà đồ 》 của Ngô Đạo Tử, còn có rất nhiều loại bia thiếp 《 Huyền Bí Tháp 》 của Liễu Công Quyền, đồ sứ làm từ hai triều Minh Thanh. Những món đồ nhái này độ mô phỏng rất chân thật, phỏng chừng cũng tốn không ít tiền.

"Tôi biết ngay cậu sẽ đến." Khi tớ đang thưởng thức những tác phẩm nghệ thuật này, tớ nghe được một thanh âm giống như đã từng quen biết.

Tớ mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng bất chợt nhìn thấy một người đã chết trước mặt tớ mấy năm trước hiện giờ hăm hở đi về phía tớ chào hỏi, vẫn cứ bị dọa một phen.

Hiện tại Tạ Y Đạt đã không còn là con buôn di vật văn hóa mà trước kia tớ quen biết. Cậu ta toàn thân âu phục giày da mang kính vàng

không gọn, đầu chải ngược về phía sau bóng loáng đến nỗi có thể đảm đương nhiệm vụ bóng đèn trong phòng. Duy chỉ có cái mũi bã rượu cực lớn vẫn trước sau như một.

"Tôi biết ngay cậu sẽ đến." Tạ Y Đạt tựa hồ rất hưng phấn, cư nhiên lặp lại hai lần. Tớ cau mày: "Đừng nói nữa, tôi nghe rõ rồi mà."

"Haha, ngại quá, tôi thật sự rất kích động, cậu ngẩng lại xem một người chết có thể gặp lại được bạn cũ cậu nói xem tôi kiếm chế được sao?" Cậu ta đến gần hơn. Tớ cũng nhìn thấy đầu trái của cậu ta lồm xướng phía dưới. Đó hẳn là nơi té bị thương năm ấy.

Tớ ngênh tiếp bắt tay với cậu ta. Không có cảm giác gì đặc biệt, cũng giống người thường. Nếu miễn cưỡng mà nói, tớ cảm giác bàn tay của cậu ta so với người thường có cứng rắn hơn một chút.

"Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì. Tôi bề bộn nhiều việc, không muốn chiêm ngưỡng cậu mãi." Tớ nửa thật nửa giỡn nói.

Sắc mặt Tạ Y Đạt có chút mất tự nhiên, khóe miệng co rúm, nhưng lập tức khôi phục thái độ bình thường. "Quả nhiên vẫn tính tình như vậy, cậu đã trực tiếp, tôi cũng không che giấu. Chúng ta lên lầu nói." Nói xong liền dẫn tớ lên thư phòng của cậu ta.

Nếu tác phẩm nghệ thuật bày biện ở đại sảnh là đồ nhái. Vậy thư phòng quả thực chính là một viện bảo tàng. Phần lớn có những món tớ không kể được tên, nhưng tớ có thể cảm giác được chúng nó có linh hồn riêng. Đồ cổ tốt là đồ có hồn.

"Cậu nhất định rất kinh ngạc nhỉ, nhưng cậu tính không sai đâu, mấy tên ngốc kia hẳn đã bị dọa sợ không dám tới, nếu không thì dốt đặc không tin. Cậu là người duy nhất tới, tớ rất vui vì đã không nhìn lầm cậu." Tạ Y Đạt vẻ mặt tự tin ngồi trên sofa nhìn tớ. Nói thật tớ rất

chán ghét loại tự tin này của cậu ta.

"Kỳ thật tôi có thể sống lại là nhờ có vợ của tôi." Tạ Y Đạt chậm rãi tự thuật, ngữ khí có chút thê lương.

"Đương nhiên, nếu như không có món đồ cổ trong truyền thuyết kia, tôi cũng không sống được." Tớ nhìn cậu ta, chung quy cảm giác trong thân thể cậu ta có loại sức mạnh bí ẩn nào đó chống đỡ.

"Năm đó các cậu sau khi đưa thi thể tôi về cho vợ tôi cô ấy cũng không mai táng. Mà dùng đồ dự trữ vội vàng đông lạnh tớ lại. Một mình đi tìm kỳ bảo có thể khiến tôi từ cõi chết sống lại."

"Kỳ bảo?" Tớ nghi hoặc hỏi, sau đó trong đầu giống như máy tính chuyển động tốc độ cao, trong truyền thuyết mấy ngàn năm trước có thể khiến người sống lại chỉ có một thứ.

"Phản hồn hương!" Tớ cùng cậu ta cơ hồ đồng thời nói ra.

"Không có khả năng." Tớ lập tức phủ định, "Loại đồ vật này chỉ là truyền thuyết mà thôi, lại nói, trong lịch sử ghi lại Phản Hồn Hương không có tác dụng lớn như vậy, nhiều nhất cũng chỉ là thuốc khử hủ sinh cơ, dùng để trị liệu chứng bệnh nặng mà thôi. 'Phản Hồn Hương. Đây là linh vật, mùi hương lan xa mấy trăm dặm, từ thi trong đất, ngửi vào liền sống' là cổ nhân khoa trương thôi."

(Tiêu: Khử hủ sinh cơ nghĩa là loại thuốc loại trừ phần hoại tử thúc đẩy cơ thịt kéo da non.)

"Hừ, tôi vốn tưởng rằng học rộng biết nhiều như cậu nghe thấy sẽ tin, hóa ra cậu cũng cùng những người thường này giống nhau không biết gì cả." Tạ Y Đạt cười lạnh, "Nếu đó là truyền thuyết, tôi đây sao có thể sống lại?"

"Hừ, trời mới biết, nói không chừng cậu khi ấy căn bản chưa chết, chẳng qua là tạm thời ngất xỉu mà thôi, đầu đã bị thương nặng rất dễ dẫn đến chết giả, việc này trong lịch sử y học cũng không phải chuyện gì hiếm hoi.

Tạ Y Đạt nhìn tứ, ánh mắt rét lạnh, tứ chỉ từng thấy loại ánh mắt này trên tử thi. "Tôi mời cậu tới là để giúp tôi, không phải tới nghe cậu nói về y học! Cậu đã không tin, tôi chỉ có thể đưa ra chứng cứ, đỡ cho cậu phải nói nhiều, nhưng cậu tốt nhất nên chuẩn bị tốt tâm lý." Nói xong, cậu ta liền đứng dậy, đi đến giá sách trong góc phòng, chẳng biết mở ra cơ quan gì, cứ nhiên xuất hiện một mật thất.

"Đến đây đi, nhưng nếu cậu tiến vào sẽ không hối hận đâu." Nói xong cậu ta tự mình đi vào.

Bóng tối đại biểu cho những điều chưa biết, tứ có chút sợ hãi, nhưng hiếu kỳ chiếm ưu thế. Mặc dù về sau tứ may mắn còn mạng, song tứ cũng không hối hận, bởi vì dù sao tứ cũng chiếm được bảo vật chỉ có trong truyền thuyết mới xuất hiện.

Đó là một thông đạo cực kỳ lớn, cơ hồ đi chừng hơn 200 thước, trong thông đạo đốt đèn tường rất tàn cũ, bởi vì tứ biết loại gi sét này không chỉ vài ngày vài tháng là có thể hình thành được. Thông đạo rất khô ráo, con đường này khiến tứ rất kinh ngạc, bởi vì địa phương thuộc khu vực này mưa rất nhiều, tiếp tục đi sâu xuống phía dưới vậy mà còn có thể bảo trì khô ráo dị thường không đổi.

Sau khi đi qua thông đạo, chúng tứ đi đến một căn phòng hình quạt cực kỳ trống trải. Bốn phía của phòng đều là thạch bích, có khắc rất nhiều tranh vẽ, thật đáng tiếc tứ đối với khảo cổ không tinh thông lắm, chỉ biết ít nhất cũng phải trước thời Đường, bởi vì phục sức của nhân vật cùng họa pháp đều có khác biệt rất lớn với nét vẽ phiêu dật

đầy đặn của thời Đường.

Tạ Y Đạt đi đến chính giữa căn phòng, đốt sáng một trần đèn thất bảo. Tiếp đó bắt đầu cởi y phục. Tớ nghi hoặc hỏi cậu ta làm gì, cậu ta lại không nói một lời, thoáng cái đã cởi sạch trơn. Sau đó xoay người lại.

Khi tớ nhìn thấy thân thể cậu ta, tớ mới biết được chứng cứ mà cậu ấy nói vừa rồi là gì. Bởi vì trên người cậu ta từ phần ngực trở xuống cũng chỉ còn lại có xương cột sống, phía trên còn treo vài sợi thịt vụn giống như vài rách vậy. Chân trái đã bị rữa nát nghiêm trọng. Nhưng đây tuyệt đối không phải người chết giả sau khi sống lại có thể biểu diễn được.

"Đủ rồi, mặc quần áo vào đi, tôi nhìn muốn nôn." Tớ quay đi, khoát tay áo với cậu ta. Chờ sau khi tớ xoay trở lại, Tạ Y Đạt đã mặc quần áo tử tế không khác gì người thường. Cười như có như không nhìn tớ, phảng phất như đang cười nhạo sự ngu xuẩn của tớ.

"Cậu rất cuộc muốn tôi làm gì?"

"Rất đơn giản, tôi cần một trợ thủ để âm huyết một lần nữa!" Tạ kiên định nói. (Viết tên phiên toái, từ đây về sau cứ viết Tạ đi, mọi người biết là được)

"Theo tài liệu lịch sử ghi lại, Phán Hồn Hương lần đầu tiên xuất hiện là thời Hán Vũ Đế, nước Nguyệt Thị ở Tây Vực cống ba miếng Phán Hồn Hương. Lớn như trứng chim yến, đen như dâu tằm, cháy phát ra mùi hương, người bệnh ngửi vào lập tức khỏi, kẻ chết chưa đến ba ngày, xông lập tức sống. Chẳng lẽ vợ cậu trong ba ngày đã tìm được?"

"Chẳng phải tôi đã nói rồi sao, đông lạnh có thể kéo dài thời gian bảo

tồn thi thể. Cậu nói đúng, Nguyệt Thị trước đây thật sự là nơi sản sinh của Phán Hồn Hương, nhưng tới thời đại này đã tuyệt tích rất nhiều năm rồi." Tạ không nhịn được nói.

Tớ suy xét một chút về địa lý của nước Nguyệt Thị, dựa theo bản đồ ngày nay, nó hẳn ở Lan Châu tỉnh Cam Túc từ phía tây thẳng đến khu hành lang Hà Tây của Đôn Hoàng, quốc gia này vào thời Chiến Quốc thì bắt đầu ra đời và phát triển, cường thịnh cùng Tần mạt Hán sơ, về sau bị dân tộc Hung Nô đuổi đi, bắt đầu suy yếu dần, cuối cùng vào thế kỷ thứ năm công nguyên bị người Khương dần dần thôn tính. Nếu Phán Hồn Hương sản xuất cùng Nguyệt Thị, vậy hiện giờ đây chẳng phải là nơi tồn tại trước kia của nó sao. Tớ nhìn lại chỗ này, quả nhiên có vài phần văn hóa ngoại tộc, nhưng Nguyệt Thị làm thế nào xây lại cổ mộ Hán hóa như thế chứ, hơn nữa nếu là cổ mộ, chẳng lẽ Tạ chỉ dựa vào sức một người đã có thể mở ra được? Tớ mang theo nghi hoặc nhìn cậu ta. Cậu ta hiển nhiên hiểu được, bắt đầu hướng tớ giải thích hết thảy những việc này.

"Cậu hiện có thể đoán được nơi này là đâu rồi nhỉ? Tôi có thể nói cho cậu biết, nơi này chính là mộ Trương Khiên." (Tiêu: vị này là người khai phá ra con đường tơ lụa)

"Bậy bạ, mộ Trương Khiên ở Hán Trung, đừng lừa tôi." Tớ phẫn nộ chỉ ra chỗ sai của cậu ta, mặc dù tớ không hiểu rõ lịch sử lắm, nhưng đừng xem tớ là thằng ngốc mà lừa gạt.

"Biết ngay cậu không tin, mộ này kỳ thật của tộc nhân nước Nguyệt Thị vì Trương Khiên mà xây dựng. Nói đúng hơn, nơi này không có thi thể ông ấy. Nhưng mộ thất này có thứ so với thi thể Trương Khiên còn giá trị hơn."

"Cậu là nói, Phán Hồn Hương?" Tôi hỏi.



"Đúng vậy, người Nguyệt Thị đem những bảo vật cực kỳ quý giá coi như kỷ vật vì Trương Khiên xây mộ thất này, mộ thất cho dù ghi chép lại căn bản nhỏ nhặt không đáng kể. Nhưng trong mắt những kẻ yêu thích đồ cổ giống như tôi nó chính là mục tiêu truy đuổi cả đời."

"Cậu mới vừa nói âm huyết là cái gì?"

"Phản Hồn Hương vô cùng trân quý, người Nguyệt Thị khi đang tu kiến cổ mộ sẽ đem nó giấu ở trung tâm cổ mộ. Bảo vật có thể khiến người chết sống lại sẽ thu hút những thứ gì đó đến cướp đoạt tôi cũng không cần nhiều lời nữa, cậu biết bao không, trung tâm mắt bão gió ngược lại sẽ yên tĩnh nhất, Phản Hồn Hương chính là mắt bão này, nhưng gọi là âm huyết thích hợp hơn, chung quanh nó đều là những thứ kia, họ muốn mượn sức mạnh của bảo vật một lần nữa trở về nhân thế." Lời Tạ nói khiến tứ kinh ngạc, chẳng lẽ sự xuất hiện của Phản Hồn Hương sẽ tạo thành cục diện người chết trở về nhân thế?

"Phản Hồn Hương từng truyền lưu đến Nhật Bản, kết quả ở Nhật Bản bạo phát một trận chiến tranh thảm thiết giữa thường thế và hiện thế của người và quỷ hồn, biến kinh đô khi đó thành một tòa quỷ thành. Có thể thấy được sức mạnh cường đại của nó."

"Nhưng nó không phải chỉ có thể khiến người chết trong vòng 3 ngày mới có khả năng sống lại sao?" Tứ nghi hoặc nói.

"Đây không phải là Phản Hồn Hương chân chính, Trương Khiên mang về bởi vì không bảo quản thỏa đáng hơn nữa mặt trời chiếu gay gắt, quan trọng nhất là Phản Hồn Hương cùng với hương liệu ông ta trộn lẫn. Nhưng mặc dù không phải Phản Hồn Hương tinh khiết vẫn còn hiệu quả trị liệu bệnh nặng không sai. Đó cũng kết quả tài liệu lịch sử ghi lại." Tạ tiếp tục tự thuật, tứ nghe cũng cảm thấy rất hứng thú, đích xác, trong lịch sử Nhật Bản thời đại Heian có âm

dương sư nổi tiếng Abe no Seimei đích thật là thời kỳ hỗn loạn người và quỷ yêu cùng tồn tại như thế.

"Chúng ta xuất phát ngay bây giờ đi, tôi thấy tình trạng thân thể cậu tựa hồ có chút vấn đề." Tớ chỉ chỉ thân thể cậu ta. Tạ cười khổ nói: "Đích xác, năm đó Phản Hồn Hương giúp tớ sống lại không tinh khiết, mặc dù vợ tớ đã trả giá bằng tính mạng của mình để tớ sống lại, kết quả vẫn khiến tớ rơi vào bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ thế này, cho nên tớ phải tìm được Phản Hồn Hương tinh khiết chân chính." Tạ nhìn tớ, tớ biết người bên bờ vực sinh tử thống khổ cỡ nào.

Tớ đã đáp ứng, bởi vì tớ cũng là người phạm mà, ai mà không muốn thấy bảo vật trong truyền thuyết một lần chứ. Mặc dù hành trình này có khả năng sẽ khá nguy hiểm.

"Tại sao không tìm thêm vài người nữa chứ?" Tớ hỏi Tạ.

"Không cần nhiều người, một trăm phế vật cũng không bằng một trợ thủ hữu dụng." Cậu ta vừa nói vừa nhìn tớ một chút. Sau đó đi tới vách tường phía trước. Trên vách tường có một thứ gì đó tương tự hình xếp, chỉ thấy cậu ta di chuyển vài khối trong đó. Mặt đất đột nhiên từ từ mở ra, cuối cùng lộ ra một hang tròn như miệng giếng vậy. Chẳng qua rất lớn, đường kính khoảng 2m không sai biệt lắm. Cửa hang nhìn qua rất âm trầm khủng bố. Đứng bên cạnh cũng có thể cảm giác được sống lưng lạnh toát.

"Hiện giờ hối hận còn kịp." Tạ nhìn tớ chần chừ, khích tớ.

"Không cần khích tướng, tôi đã quyết định sẽ không thay đổi, không muốn đi cậu có giết tôi cũng vô dụng. Nhưng tôi muốn nói chúng ta làm sao đi lên được." Tớ đã nhìn thử cái hang, sâu không lường được.

"Chỗ này có trục xoay điện, thời gian vừa đến, tự nó sẽ kéo chúng ta lên. Thời gian của chúng ta không nhiều lắm, chỉ có lúc này mới tương đối an toàn, nếu qua thời gian này, tôi sẽ phải đợi 10 năm, chỉ sợ tôi chờ không được." Tạ cúi đầu thu dọn hành lý, tở không chú ý cậu ta đã thay quần áo, hơn nữa cư nhiên đang kéo ra một bộ máy bên cạnh, máy móc có ổ xoay cực lớn, phía trên cột dây thừng cùng loại với dây bảo hộ leo núi.

Cậu ta đưa một bộ quần áo cùng một túi công cụ cho tở. "Thay đi, hành động sẽ thuận tiện hơn."

Mấy phút sau, bọn tở đã chuẩn bị sẵn sàng đầu ra đây. Tạ nhìn đồng hồ một chút. Sau đó làm một động tác nhảy. Chúng tở đồng loạt nhảy xuống.

Hang cũng không sâu, song cũng có hơn 10 thước, chúng tở dựa vào sợi dây chậm rãi trượt xuống, nhưng vách hang cực kỳ trơn, khiến chúng tở rất không thuận lợi, nửa giờ sau chúng tở thật vất vả mới tiếp đất.

Chúng tở bật sáng đèn pin mang theo bên mình, là cái loại có thể ngậm trong miệng đó. Tạ nói cho tở biết, trong vòng 2 tiếng cậu ta có thể khống chế ổ xoay kéo chúng tở lên, sau hai tiếng ổ xoay cũng sẽ tự động kéo chúng tở. Nhưng loại địa phương này vẫn nên nán lại càng ít càng tốt.

Hóa ra cả mộ thất thiết kế thành một hình đồng hồ cát. Chẳng phía dưới còn lớn hơn nữa. Nguồn sáng của đèn pin không mạnh, nhưng có thể chiếu vài bước, bên dưới toàn bộ xây từ hơn mười khối thạch bích vuông vức tạo thành. Mỗi một mặt của thạch bích đều ghi lại văn tự kỳ quái, cũng có tranh vẽ, văn tự tở nhìn không rõ, nhưng tranh vẽ đại khái vẫn có thể xem hiểu được. Mặt đầu tiên tựa hồ là một vị tăng

nhân tọa hóa (đạo Phật chỉ hoà thượng ngồi chết) . Nhưng từ phục sức lại không giống người Trung Quốc. Thứ hai, lại là một con hồ ly nhìn vị tăng nhân phía trước. Tăng nhân thì nằm trên một đống củi, bên cạnh tựa hồ có vài đệ tử của ông ta đang giơ đuốc. Xem ra là muốn hỏa táng ông ấy. Mà bức thứ ba thì lại là hình ảnh một cô gái bầu bạn cùng một vị quân vương. Nhưng con mắt của cô gái này thủy chung nhìn chăm chăm cái rương bên cạnh quân vương.

Tớ nhìn không được hỏi Tạ, bích họa chữ tiếng Nhật này tới cùng nói gì.

"Bích họa này giảng thuật đầy đủ lai lịch của Phán Hồn Hương." Tạ nhìn cũng không thèm nhìn, một bên tìm kiếm gì đó trên mặt đất, một bên trả lời tớ.

"A" Nói chút nghe xem, cái thứ nhất có ý gì?" Tớ hỏi.

"Đó là một vị cao tăng đang tọa hóa, sau đó yêu quái nổi tiếng thời ấy là cửu vĩ hồ vì được xá lợi của cao tăng, biến hóa thành hình người gả cho quân vương Ấn Độ thời đó, cũng chính là con trai của vị cao tăng kia Tân Đầu Sa La."

"Con trai? Hòa thượng có con trai?" Nghe rất khó hiểu.

"Tân Đầu Sa La đích thật là con trai của vị cao tăng kia, tăng nhân trong bức họa thứ nhất tên là Chiên Đà La Cấp Đa, ông ta là người thành lập vương triều Khổng Tước, đồng thời cũng là một tín đồ ngoan đạo của Kỳ Na giáo. Kỳ Na giáo là tôn giáo Phiệt Đà Ma Na sáng lập vào thế kỷ 6 trước công nguyên, cùng Ấn Độ giáo và Phật giáo giống nhau, tin tưởng linh hồn giải thoát, nghiệp báo luân hồi, chủ trương không bạo lực, không sát sinh, làm việc thiện tích đức. Khi ông ta chết đi được hỏa táng, để lại ba khối gì đó tương tự bảo thạch. Cửu vĩ hồ hy vọng lấy được ba khối này. Mà thứ đó đều giao

cho con trai của Chiên Đà La Cấp Đa bảo quản. Nhưng cứu vĩ không ngờ tới con trai của Chiên Đà La Cấp Đa cũng vô cùng lợi hại, nhìn thấu thân phận của nó, cho nên đuổi nó khỏi Ấn Độ."

"Con trai của Chiên Đà La Cấp Đa? Tôi nghe đến rồi mù."

"Cậu nhất định rất quen thuộc, chính là vua Ashoka." Thì ra là thế.

"Cậu làm sao biết được những việc này?" Tớ hiếu kỳ hỏi, tớ cũng không nghĩ đến cậu ta có thể đọc hiểu văn tự Ấn Độ.

Tạ im lặng hồi lâu. Đột nhiên nói: "Vợ tớ là người Ấn Độ." Sau đó không nói gì thêm nữa. Tớ đành phải tiếp tục xem bích họa, quả nhiên mặt sau miêu tả cứu vĩ bị một người trẻ tuổi uy vũ mang kiếm đuổi khỏi hoàng cung. Song tựa hồ về sau nó lại tới một quốc gia khác. Rồi những bức tranh sau đó không thể quen thuộc hơn nữa, bởi vì nhân vật trên đó rõ ràng chính là những nhân vật thời Xuân Thu Chiến Quốc của Trung Quốc.

Một mặt trong đó cũng là một vị quân vương tay cầm một khối gì đó trong suốt hình tròn đang cùng một vị cung phi thưởng thức, mà vị cung phi kia chính là cứu vĩ xuất hiện phần trước. Mà khối đồ nọ rất giống Hòa Thị Bích được miêu tả trong truyền thuyết.

(Tiêu: Hòa Thị Bích là mỹ ngọc nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc, trong mấy trăm năm lưu truyền, được tôn sùng là "chí bảo vô giá")

"Giải thích tiếp cho tôi đi, tôi lại nhìn không hiểu rồi." Tớ đành phải năn nỉ Tạ.

"Một vị cao tăng Ấn Độ đem một trong ba khối bảo vật cùng loại với xá lợi nọ mang đến Trung Quốc, hơn nữa năn nỉ công tượng ngọc nổi danh nơi ấy đem nó cùng một khối danh ngọc khám nạm cùng

một chỗ, khối ngọc đó chính là Hòa Thị Bích. Do đó truyền thuyết Hòa Thị Bích có sức mạnh thần kỳ, lại có người nói kẻ có được bích sẽ có được thiên hạ. Về sau ba khối xá lợi một khối lưu tại Ấn Độ một khối khác lăn lộn lạc đến trong tay người Nguyệt Thị, về sau câu cũng biết đó, Trương Khiên đem chúng mang về Trung thổ, một khối ở Ấn Độ lúc pháp sư Huyền Trang cùng phật pháp Ấn Độ trao đổi cũng đã mang tới Đại Đường Trường An cung phụng. Một khối khi Đường Nghiêm tông kế thừa cũng chính là năm 753 theo giao lưu phật pháp Trung Nhật được Giám Chân hòa thượng mang đến Nhật Bản. Khối mang đến Nhật Bản nọ lại khiến cho Nhật Bản rung chuyển, trở thành bảo vật đông đảo yêu ma tranh đoạt. Năm 794 công nguyên, thiên hoàng Hẳng Vũ xây kinh đô chưa tới 10 năm, hoàng thái tử Sawara bị hàm oan mà chết oán linh không tiêu tan, thiên hoàng bắt buộc phải dời đến Heian, thiết lập Mạc phủ tướng quân Sakanoue no Tamuramaro trấn nhiếp quý hờn hoàng thái tử từ nay về sau mở màn cho thời đại Heian trị vì hơn 400 năm. Mà cửu vĩ truy tung tới lại không ngờ rằng bị một đám người phàm đánh bại, cũng vĩnh viễn phong ấn sâu bên trong đá sát sinh. Khối xá lợi cuối cùng nọ cũng mất tích."

"Nó cũng thật đáng thương." Tớ nhin không được tiếc hận nói.  
Nhưng thứ đó và Phản Hồn Hương có quan hệ gì?"

"Chúng ta tìm chính là một khối cuối cùng Huyền Trang mang về từ Ấn Độ. Khối này về sau lại được hậu nhân của Trương Khiên lấy được sau đó trả lại cho người Nguyệt Thị, hơn nữa hy vọng có thể trả lại nó cho cố hương Ấn Độ, song không thành công, nhưng vị tăng nhân Ấn Độ vẽ xuống bức bích họa ở đây, đã chứng thật lai lịch của nó. Mà khối cuối cùng này chính là đặt trong mộ Trương Khiên bọn họ xây dựng." Tà không trả lời vấn đề của tớ.

"Tôi hiểu, xá lợi cuối cùng kia chính là Phản Hồn Hương?" Tớ bỗng nhiên tỉnh ngộ. Tà gật đầu với tớ.

Nguyên lai bảo vật nhiều loạn thiên hạ gần hơn một ngàn năm qua chính là thứ này. "Đừng suy nghĩ nhiều, thời gian của chúng ta không đủ, mau chóng tìm đi. Vị tăng nhân Ấn Độ vẽ bích họa này, đồng thời cũng thiết kế cơ quan nơi này. Người Nguyệt Thị cũng sẽ không dễ dàng để người ta lấy đi Phán Hồn Hương."

Tớ gật đầu nói phải, cũng cùng Tạ tìm kiếm. Quả nhiên, nửa giờ sau chúng tớ tìm được một bức bích họa cuối cùng, cũng chính là một bộ vị tăng nhân Ấn Độ tu kiến mộ thất. Nhìn qua dường như có thể di chuyển vậy. Song vô luận chúng tớ từ hướng nào dùng sức cũng không nhúc nhích được. Cuối cùng Tạ bảo tớ cùng đứng hai hướng ngược nhau dùng sức. Tớ cười nói, như vậy làm chẳng phải trung hòa nhau không thể đẩy ra sao. Nhưng không ngờ tớ. Bức tranh này nguyên lai là tường đá rỗng ruột bọc với nhau. Quả nhiên, sau khi đẩy ra xuất hiện hai cánh cửa nhỏ chỉ có thể chứa một người ra vào.

Thời gian không nhiều lắm. Chúng tớ không thể làm gì khác hơn là tách ra đi. Ai tìm được Phán Hồn Hương trước thì kéo sợi dây cột vào trên chân nhau, thứ nhất không dễ bị lạc đường, thứ hai cũng mau chóng thông báo cho nhau. Hơn nữa chúng tớ cũng mang theo bộ đàm.

Tạ đi bên trái, tớ đi bên phải. Nếu tớ chọn một lần nữa, tớ tuyệt không chọn bên phải. (Bạn tôi cười nói với tôi, lòng tôi nghĩ dựa vào tính cách của cậu ta cái gì cũng không sợ, nhất định đã gặp chuyện cực kỳ hung hiểm)

Thông đạo rất hẹp, tớ nếu béo chút nữa thật đúng là đi không lọt. Sau khi đi khoảng 20 thước, bên phải xuất hiện một bậc thang không dài, mỗi một bậc đều rất gập ghềnh, giẫm lên cảm giác thật quái dị, nhưng ánh sáng quá tối, tớ cũng không để ý nhiều. Khi đi xuống bậc thang. Tớ cảm thấy phía trước có ánh sáng bất thường. Quả nhiên,

phòng cuối dưới bậc thang, một hài cốt tương tự tầng nhân tựa như xác ướp ngời đỏ, trên có một cái hộp màu đen. Tớ đoán rằng đây đúng rồi, lập tức gọi Tạ, nhưng thanh âm rất ồn, khả năng tín hiệu không tốt. Tớ đành phải kéo sợi dây, đồng thời tự mình đi lấy cái hộp.

Tớ không phải đũa ngọc, đương nhiên dùng đồ thử đụng đụng trước, rất tốt, không có cơ quan. Cái hộp rất nặng. Hẳn là kim loại chế thành. Rất kỳ quái cái hộp cũng không nhìn thấy thứ gì tương tự khóa bên ngoài. Lúc này lòng hiếu kỳ hại tớ không ít. Ai lại không muốn nhìn xem bảo bối có thể làm người chết sống dậy chứ? Tớ dùng hai tay run rẩy mở hộp ra. Nhưng tớ đã quên, bên cạnh tớ còn có xác chết.

Cái hộp vừa mở, liền nghe được mùi hương khiếp người, là loại mùi ngửi được sẽ làm tinh thần con người rung lên. Hơn nữa cảm giác như nghiện vậy. Tớ vừa nhìn vào trong hộp. Một khối vật thể bóng loáng cỡ quả trứng gà được miệng bốn con rồng vững vàng vây quanh. Bên trong hộp còn khắc văn tự giống văn Ấn Độ. Xem ra chính là nó rồi, tớ vui vẻ đóng hộp lại đặt vào trong túi. Hoàn toàn không để ý phía sau có cái gì đang từ từ hướng tớ bò tới.

Lúc này bộ đàm vang lên, tớ thềm mắng, thứ này lúc không cần ngược lại hiệu nghiệm. Lập tức chuyển máy, Tạ ở bên trong sốt ruột gào thét: "Cậu đã lấy được rồi sao? Sau khi lấy được ngàn vạn lần đừng mở ra, mau chóng ra ngoài."

## Đêm thứ 6 - Phán hồn hương (2)

"Tại sao không được mở?" Tớ vừa nói xong, bỗng dưng cảm giác phía sau có một trận gió mát. Vô thức nhìn lại, cư nhiên đứng phía sau là mấy chiến sĩ hình dáng như cương thi cầm trong tay binh khí cổ đại, bọn chúng phần lớn đều đã thành xương khô, xem ra mới



vừa bò dậy không lâu, bởi vì tớ nhìn thấy trên mặt chúng còn rơi rớt bụi. Tớ thầm kêu khổ rồi, chẳng lẽ vừa rồi mở hộp đã khiến chúng thức tỉnh? Khó trách không có cơ quan gì, nguyên lai chúng nó chính là cơ quan lớn nhất. Tớ quay đầu lại nhìn tăng nhân tọa hóa nọ, kỳ quái chính là ông ta lại không hề thức tỉnh. Cũng tốt, bớt một đũa liền đỡ đối phó một đũa. Song đối mặt với đám quái vật phi nhân loại này tớ cũng không có biện pháp gì. Không gian trong phòng có hạn. Chúng nó đang cầm binh khí từng bước tới gần tớ. Tớ đành phải từng bước lùi về phía sau. Vừa lùi vừa hô to vào bộ đàm: "Không còn thời gian để nhiều lời nữa, mau tới cứu tớ!"

Mới vừa nói xong tớ chợt nghe thấy Tạ ở đầu bên kia chửi má nó.

Tớ nhìn cầu thang vừa rồi đi xuống cứ nhiên không thấy đâu nữa, lại nhìn trên vai một binh sĩ trong đó rõ ràng có dấu giày thể thao Nike của tớ, hóa ra bọn chúng vẫn đầu trần nằm đó, hèn gì tớ cứ cảm thấy bậc thang giẫm lên là lạ. Nhưng hiện giờ không còn thời gian suy nghĩ nữa. Trong lòng tớ hô, thế này thì toi rồi. Đột nhiên nghe thấy tiếng súng bằng một phát trường thương rơi xuống đất, đám quái vật quay phắt đầu lại. Một đầu lâu khô trong đó lập tức theo tiếng súng thứ hai vang lên bị bắn nát bấy rơi trên tay tớ. Tớ vội vứt bỏ, xúc cảm đó thật sự rất buồn nôn.

"Cậu tới thật kịp lúc, mới đầu tôi nhìn bọn chúng còn tưởng rằng là thân thích của cậu." Tớ thừa dịp đám quái vật này chuyển hướng sự chú ý sang Tạ Y Đạt ở bệ cao phá thông một con đường, được Tạ đưa tay kéo tới. Tạ kéo tớ lên liền vội vàng hô chạy mau.

"Sợ cái gì, xương khô chẳng lẽ còn có thể nhảy lên được?" Tớ phì phì đất, nhìn lại, họ quả thực không thể nhảy, chẳng họ từng bước từng bước giẫm lên nhau trèo lên. Xem ra chúng nó thông minh hơn nhiều so với tưởng tượng của tớ.

Người đang trong cơn nguy nan thể hiện sức vận động quả nhiên không giống người thường. Tớ cùng Tạ Y Đạt lao như bay ra hành lang. Hơn nữa trong nháy mắt đám quái vật kia ra tới đem cửa đá lần thứ hai đẩy lại. Mặc cho chúng nó ở phía sau nện thế nào cũng không có biện pháp. Dù sao chúng nó cũng không phải Trương Vô Kỵ luyện Càn Khôn Đại Na Di.

Tớ cùng Tạ một nhọc ngồi dưới đất. Tớ chỉ chỉ cánh cửa: "Đây rốt cuộc là thứ gì vậy?"

"Phòng chừng là vệ binh lúc tạo mộ lưu lại. Chỉ cần có người chạm vào cái rương chúng nó sẽ thức tỉnh. Đã bảo cậu đừng mở, nếu không phải cậu có được cái rương thật chẳng muốn cứu cậu." Tạ Y Đạt trách cứ tớ nói. Tớ tự biết đui lý, không thể làm gì khác hơn là cười cười.

"Sức mạnh của Phản Hồn Hương quả nhiên cực mạnh. Chúng ta phải lập tức rời khỏi đây. Cậu đem nó chuyển khỏi nơi ban đầu rất nhanh nơi này sẽ không còn được an bình nữa. Không đi sẽ không còn cơ hội." Tạ lấy ra một trang bị tương tự điều khiển từ xa, ấn vào một nút. Chúng tớ chờ được kéo lên. Tớ nhìn đồng hồ, vừa vặn cách 2h còn 5 phút.

Nhưng chúng tớ cũng không được kéo lên như kế hoạch, Tạ nhấn vài lần cũng không hề có phản ứng, xem ra máy móc đã trục trặc. Lúc này tớ cảm giác được một trận gió nóng rực. Nhìn lại, là tòa xuống từ cửa vĩ hồ trên bích họa.

Ngọn lửa của nó cơ hồ chiếu rực cả căn phòng như ban ngày. Bộ lông toàn thân đỏ bừng toàn bộ dựng đứng lên, khiến cho thân hình vốn vô cùng to lớn của nó cơ hồ nhét đầy phòng. Còn có chín cái đuôi đánh dấu tính chất của nó. Tớ cơ hồ bị yêu quái trong thần thoại này dọa đến đờ đẫn.

"Không ngờ nó cũng tới rồi." Tạ ảo não hô.

"Chẳng phải cậu nói nó đã bị phong trụ rồi sao?" Tớ hỏi Tạ Y Đạt.

"Đây không phải bản thể của nó, mà là ý niệm chấp nhất của nó với Phản Hồn Hương hình thành yêu quái mới. Đầu óc nó chỉ biết suy nghĩ một việc."

"Việc gì?"

"Giết chúng ta, lấy lại cái hộp." Tạ dừng một chút, nói rõ ràng từng chữ.

Nếu mấy binh sĩ xương khô vừa rồi chúng tớ còn có thể dùng súng đối phó, sợ rằng đối với nó sẽ không tác dụng gì. Thể ý niệm của cừu vĩ hồ một bên hướng đến gần chúng tớ, một bên lộ ra hàm răng sắc bén. Ánh mắt của nó như lửa thiêu đốt nhìn chăm chăm túi đựng cái hộp sau lưng tớ.

"Làm sao bây giờ? Máy móc quý quái lại bị hỏng vào lúc này. Chúng ta chỉ có thể gắng gượng chống chọi đến khi máy tự động kéo chúng ta lên." Tạ Y Đạt bất đắc dĩ nói.

"Cậu cho rằng chúng ta có thể chống chọi được 5 phút sao?" Tớ chỉ vào cừu vĩ hồ đang từng bước bực chúng tớ đến đường cùng.

"Đừng sợ, nó chẳng qua chỉ là một thể ý niệm, phỏng chừng sẽ không có bao nhiêu bản lĩnh." Tạ Y Đạt còn chưa nói hết, liền nhìn thấy cái gọi là thể ý niệm kia một trào đánh về phía một tấm bia đá, tấm bia đá nọ như đậu hũ vỡ đầy đất. Chúng tớ nuốt nước bọt.

Tớ đã có thể rõ ràng cảm nhận được sự nhiệt tình của nó đối với

Phản Hồn Hương, góc áo của tứ cũng đã bắt đầu ươn ướt.

"Cậu chẳng phải hiểu rất rõ mộ thất này sao, ngấm lại biện pháp đi."  
Tứ kéo áo Tạ Y Đạt.

Tạ Y Đạt nhanh chóng mở bọc đồ của tứ, từ bên trong lấy ra một vật thể trong suốt hình nửa vòng tròn, hơn nữa từ trong túi xách của mình cũng lấy ra một khối đồng dạng. Hai cái hợp lại cư nhiên phát ra tiếng va chạm vang dội. Trong tay hắn cư nhiên xuất hiện một vòng ngọc trong suốt hình tròn.

"Hòa Thị Bích?" Tứ kinh hô.

Tạ Y Đạt không để ý đến tứ, mà chỉ niệm trong miệng hy vọng hiệu nghiệm, tiếp đó hướng cửu vĩ ném qua.

"Cậu điên rồi? Đó là Hòa Thị Bích sao?"

"Đúng, nhưng đã vô dụng rồi, khối Phản Hồn Hương bên trong đã bị tứ dùng hết. Nếu không tứ cũng vẫn chưa tỉnh lại, song hy vọng nó có thể tạm thời trấn an oán linh nóng nảy của cửu vĩ."

Quả nhiên, niệm thể của cửu vĩ hồ tựa hồ cảm thấy rất hứng thú với Hòa Thị Bích, lửa giận sau thân hình nó lắng lại cũng nhỏ hơn nhiều, tựa như một con mèo đang đùa giỡn với món đồ chơi vậy, đem Hòa Thị Bích tha tới tha lui.

"Còn hai phút nữa, hy vọng nó đừng phát giác." Tứ nhìn đồng hồ.

Thời gian trôi qua thật chậm, hai phút tựa như hai năm, tứ biết ẩn dụ này rất nhàm, nhưng đích thật là như vậy.

"Còn 10 giây." Tạ Y Đạt thở phào một hơi. Chúng tứ cũng đã nghe

thấy thanh âm khởi động của máy móc trên đầu. Đang lúc tở cảm giác dây thừng căng lên, cửu vĩ giống như chợt phát hiện chúng tở muốn rời đi. Nhào mạnh sang cắn chân Tạ Y Đạt!

Tở a một tiếng kêu lên. Quả thực kỳ quái, Tạ Y Đạt bị cắn không có phản ứng gì, tở đến gọi. Nhưng lại thấy hắn lấy ra cây rựa mang theo bên người thoáng cái đem chân mình chém rớt. Chuyện kỳ quái là hắn vậy mà không hề đổ máu.

Chúng tở đưa mắt nhìn cửu vĩ cuồng bạo bên dưới rống giận, cái chân rụng của Tạ Y Đạt cũng bị nó ném qua một bên.

"Cậu, không sao chứ?" Một bên bay lên, tở một bên hỏi cậu ta. Khuôn mặt Tạ Y Đạt chỉ không chút cảm xúc, từ lỗ mũi hừ ra một chữ ừ.

Hai người bọn tở nhanh chóng bay lên rút cuộc thoát khỏi cửa hang, nhưng e rằng chúng tở không ngờ tới, còn có thứ khác đang chờ đón chúng tở.

Vừa mới đi lên đã bị giáng một gậy vào đầu, tở bị đánh ngất xỉu. Lúc tỉnh dậy, lại phát hiện người còn đang bên mép hang, nhưng sớm đã bị trói gô, Tạ Y Đạt hiển nhiên cũng không kém tở là bao. Tở nhìn người bên cạnh. Cư nhiên có mấy tên dường như đã từng quen biết.

"Lão Tạ, nhận được tin của cậu tôi liền chạy tới, cậu xem tôi tận tâm với anh em hay không." Một gã trung niên thấp lùn mắt màu trà cười lạnh nói với Tạ Y Đạt. Tở rút cuộc nhớ ra, bọn chúng chính là những người năm đó cùng tở chứng kiến cái chết của Tạ Y Đạt, Tạ Y Đạt nói cũng gửi thư cho bọn họ, nhưng chẳng phải nói bọn họ không có gan đến sao.

"Không ngờ tới thằng nhóc cậu cùng tên này cư nhiên thật sự lấy

được Phán Hồn Hương, thật không đơn giản nha." Một tên vóc người to lớn mặc áo gió khác tở cũng quen, gã hiện hiện tại là con buôn văn vật lớn nhất trên thị trường chợ đen hiện nay. Trong tay của gã đang cầm Phán Hồn Hương chúng tở khổ cực lấy được!

"Trả lại cho bọn tao, có bản lãnh tự mình xuống lấy!" Tở gào to một câu, đối lấy chỉ là bụng và mặt đều trúng một đấm.

"Đừng xúc động." Tạ Y Đạt khuyên nhủ. Sau đó lớn tiếng hô: "Bọn mày không phải là muốn Phán Hồn Hương và Hòa Thị Bích sao? Cứ giết một kẻ gần chết như tao này, chỉ cần bọn mày thả cậu ấy ra, tao cho bọn mày biết cách sử dụng thế nào."

"VẬY THÌ TỐT QUÁ." Tên đứng bên cạnh đánh tở nói, gã hỏi đầu bóng lưỡng này cũng là một trong ba người năm đó, xem ra bọn chúng đều đã tới. Hóa ra chỉ có tở không biết chuyện Phán Hồn Hương.

"Năm đó chị dâu dùng bảo vật không tinh khiết kia tạm thời cứu sống mày bọn tao liền đuổi theo mày. Mày cùng chị dâu thật không hổ là nhân tài kiệt xuất của nhóm chúng ta. Cả người Nguyệt Thị và Ấn Độ cũng không có tài liệu lịch sử ghi chép mộ Trương Khiên vậy mà chúng mày đều có thể tìm được. Đáng tiếc chị dâu vì cứu mày hít quá nhiều chướng khí mà chết. Mày hiện giờ thành cái dạng này có cầm cũng lãng phí, không bằng cho mấy người bọn tao đem đi tạo phúc cho nhân loại?" Gã lùn miệng mồm đường đường chính chính.

"Được, tốt thôi. Chẳng qua một kẻ chết như tao làm sao giúp bọn mày biểu diễn đây?" Tạ Y Đạt nhẹ nhàng nói một câu khiến ba đứa nó đột nhiên ngậy ra một lúc. Gã hỏi đứng bên cạnh tở còn chưa nói gì, tở liền nhìn thấy tay gã cao nâng lên một cái, gã hỏi hừ cũng không kịp hừ một tiếng liền ngã phịch bên cạnh tở, giữa trán một lỗ nhỏ đang đổ máu. Nhìn lại trong tay gã cao súng ngắn giảm thanh còn đang bốc khói.

Gã cao thả Tạ Y Đạt ra. Một tay dìu hẳn đến một tay dùng súng chia vào hẳn. Một khi bọn chúng biết phương pháp sử dụng tó và Tạ đều sống không được nữa, không biết Tạ tới cùng muốn làm gì.

Tạ Y Đạt nắm Phản Hồn Hương trong tay, xem ra ba người kia đã hoàn toàn nạy nó khỏi miệng rồng trong hộp. Hiện tại khối bảo vật hình dạng như mã não đen bình thường này hoàn toàn bày ra trước mặt chúng tó. Tạ Y Đạt dùng hai tay ra sức chà lau hai bên Phản Hồn Hương. Không lâu sau, chúng tó đều ngửi được một trận mùi thơm, tiếp theo mí mắt bắt đầu đánh nhau. Về sau tó cư nhiên ngủ thiếp đi.

"Tỉnh tỉnh! Tỉnh tỉnh." Tó cảm giác có người đang ra sức đánh vào miệng tó, đang muốn tức giận, phát hiện cư nhiên là Tạ Y Đạt, rồi nhìn lại mấy thằng bên cạnh cũng giống như lợn chết ngủ trên mặt đất.

"Thế này là thế nào?" Tó đứng dậy, phát hiện dây thừng cũng đã tháo mở, song chân còn có chút mềm nhũn, thiếu chút nữa không đứng nổi.

"Phản Hồn Hương còn có một công dụng khác, hai bên của Phản Hồn Hương dùng tay ma sát có thể khiến người ta tạm thời ngất xỉu." Tạ Y Đạt giải thích.

"Vậy sao cậu không bị gì?" Tó gãi đầu hỏi cậu ta.

"Bởi vì nó chỉ hữu hiệu với người sống." Tạ Y Đạt thấp giọng trả lời. Tó không lên tiếng, mà hỏi hẳn bọn người này nên tính sao đây.

"Ném xuống đi, cứu vĩ bên dưới đang tức giận đấy." Tạ Y Đạt cười lạnh, bộ dáng rất khiến người ta sợ hãi.

"Ném xuống?" Tớ có chút không đành lòng.

"Cậu đã quên chúng vừa rồi muốn giết chúng ta à?"

Tớ không còn sức cãi cọ, dựa theo sự phân phó của hắn đem ba người kể cả thi thể của gã hói ném xuống. Khi tên lùn vừa xuống tựa hồ chưa chết, xem ra hắn đã ngã trên người gã cao.

"Tạ Y Đạt! Cứu tớ với, van cầu cậu! Tất cả tài sản của tớ đều cho cậu! Cậu cũng niệm tình tớ cho cậu nhiều đồ cổ thư họa như vậy mà cứu tớ ra ngoài đi mà!" Gã lùn khóc thét không ngừng, tiếp đó nghe được tiếng gào nổi giận của cứu vĩ cùng tiếng kêu hoảng sợ của tên lùn. Không bao lâu sau đã không còn tiếng động gì nữa. Câu nói sau cùng của gã lùn trước khi chết tựa như tiếng khóc gào phát ra từ địa ngục.

"Tạ Y Đạt! Người sẽ không được chết tử tế đâu!"

Tạ Y Đạt dưới sự dìu đỡ của tớ đứng lên, đang hướng cửa động đi ra ngoài, nghe nói thế quay đầu lại cười nói: "Ta đã là người chết."

Tớ nâng hắn ra khỏi huyết mộ, lại trở về thư phòng của hắn. Thư phòng đã bị lục lọi đến rối tinh rối mù. Không cần phải nói hiển nhiên là mấy thằng cha vừa rồi làm. Phòng chừng máy móc trục trặc cũng là bọn chúng giở trò.

"Đi, mau, cõng tớ đến phòng của Lê Y." Tạ tựa hồ rất sốt ruột. Tớ đành phải cõng hắn lên theo sự chỉ dẫn của hắn đến phòng vợ hắn.

Tớ vừa đi vào liền cảm thấy rùng mình, nguyên lai phòng của Lê Y hoàn toàn là một hầm lạnh. Nằm trên xe trượt tuyết chính là vợ của Tạ Y Đạt - Lê Y. Cô ta cơ hồ không có thay đổi gì, chẳng qua mặt



không chút sức sống.

"Cô ấy đã chết được vài năm rồi, mấy năm nay tôi vẫn luôn tìm kiếm Phán Hồn Hương chân chính cứu sống cô ấy. Tôi là một người đã chết không đáng để cô ấy trả giá vì tôi." Tạ Y Đạt vừa nói vừa khóc, nguyên lai hẳn tìm Phán Hồn Hương không phải vì để cho mình hoàn toàn sống lại, mà là để cứu vợ hẳn.

"Phán Hồn Hương chỉ có thể cứu một người?" Tớ hỏi hẳn.

"Không, nhưng mỗi khi sử dụng một lần sẽ phải chờ 30 năm, năm đó Lý Thế Dân chết đi mấy ngày sau sống lại chính là dựa vào năng lực của Phán Hồn Hương. Nhưng muốn sống lại đầu tiên thi thể của kẻ chết không thể hư thối, cho nên tôi xây hầm lạnh này."

"Trong ba khối, uy lực của Hòa Thị Bích đã yếu bớt, hơn nữa cậu đã sử dụng qua, khối mang đến Nhật Bản kia cũng không biết nơi nào, vậy khối này chính là một khối cuối cùng?" Tớ hỏi Tạ Y Đạt.

"Đúng vậy, nhưng tớ không chắc có thể thật sự cứu sống Lê Y hay không." Tạ Y Đạt đốt Phán Hồn Hương, đưa đến gần mũi vợ mình. Tớ lại ngửi được mùi thơm kỳ lạ kia, nhưng lần này không té xỉu nữa.

Kỳ tích đã xuất hiện, mặt của Lê Y dần dần hồng nhuận hẳn lên, mà vẻ sáng bóng của Phán Hồn Hương lại chậm rãi ảm đạm. Cuối cùng biến thành một khối đá màu đen bóng loáng tầm thường.

Nhìn mắt vợ mình chậm rãi mở ra, ánh mắt Tạ Y Đạt lại tựa như Phán Hồn Hương dần dần mất đi ánh sáng, ngã xuống trên người Lê Y. Sau đó nhanh chóng héo rũ chưa tới vài giây liền như một bó củi bị đốt sạch, tớ vừa muốn lấy tay đỡ hẳn, ai ngờ vừa chạm vào thân thể hẳn liền hóa thành tro tàn, tớ ngơ ngác đứng bên giường Lê Y,

nhìn tro bụi này từng chút từng chút biến mất.

"Anh ấy thật khờ." Lê Y tỉnh dậy, mặt không chút thay đổi, nhưng trên đó đã đầy nước mắt.

"Đúng vậy, nhưng khi cậu ấy ra đi đã rất vui vẻ. Có lẽ vài năm trước cô căn bản không nên cứu sống cậu ấy, vốn nên chết thì phải chết, vốn nên sống cuối cùng vẫn sẽ sống." Tớ lấy tay vỗ vỗ Lê Y. Đem Phán Hồn Hương giao cho cô ấy.

"Đây là di vật cuối cùng của cậu ấy."

"Không, tôi nhìn thấy thứ này sẽ nhớ tới nhiều chuyện. Anh có thể cùng Tạ mạo hiểm lấy Phán Hồn Hương tin rằng anh ấy nhất định rất tin tưởng anh. Thứ này tặng cho anh làm kỷ niệm nhé." Lê Y mới vừa sống lại, nói nhiều một chút liền thở dốc.

Tớ nhìn Phán Hồn Hương trong tay, mặc dù nó đã mất đi vẻ sáng bóng, nhưng vẫn như cũ tản ra mị lực thần bí. Tớ không cách nào cự tuyệt, vì vậy thế nhân này đều nghĩ muốn chiếm hữu bảo vật nhưng lại như vỡ hài kịch rơi vào trong tay tớ." Bạn tôi cười đùa mắt lim dim nhìn Phán Hồn Hương.

"Lê Y về sau thế nào?"

"Tớ trước giờ luôn giữ liên lạc với cô ấy, cô ấy đã dốc sức vào công cuộc bảo vệ di sản văn hóa. Cô ấy nói Ấn Độ và Trung Quốc đều có mấy ngàn năm văn minh, bên trong ấu giấu sức mạnh thần bí mà chúng ta không cách nào tưởng tượng nổi, cô ấy hy vọng sinh thời có thể khai quật nhiều hơn một chút."

Tôi nhìn tảng đá thần kỳ kia, chợt hỏi: "Hiện giờ có còn có sức mạnh gì không?"

"Có!" Bạn tôi khẳng định nói, "Mặc dù không cách nào khiến người chết tái sinh, nhưng đối với trị bệnh rất hữu dụng, hơn nữa mang nó theo ngủ, cậu sẽ ở trong mộng nhìn thấy thân nhân hoặc bạn bè đã qua đời của mình."

"Thật sao? Đêm nay cho tớ mượn dùng đi." Tôi đi tới cầm Phán Hồn Hương, không ngờ bị cự tuyệt.

"Không được, duy chỉ hôm nay là không được. Tớ đi ngủ, ngày mai cho cậu mượn nhé." Cậu ta trốn như bay ra ngoài, sợ tôi tranh với cậu ấy.

"Thật nhỏ mọn mà." Tôi oán giận nằm xuống, nhìn đồng hồ một chút, nhật ký trên đồng hồ rõ ràng ghi nhớ hôm nay là 14 tháng 7, tôi chợt nhớ ra, hôm nay chính là ngày cha cậu ấy qua đời.

"Chúc cậu buổi tối có thể mơ thấy mộng đẹp." Tôi nhẹ nhàng nói, rồi cũng ngủ thiếp đi.

# Chương 7: Rằm tháng 7

Đêm thứ 7 - Rằm tháng 7

Rằm tháng bảy là quý lễ truyền thống của Trung Quốc, ngày này trẻ con đều bị người lớn xách lồng tai cảnh cáo nói, một khi trời tối đen ngàn vạn lần không được đi dạo bên ngoài, nếu có người gọi tên của mày, ngàn vạn lần không được trả lời.

"Tên à, có liên quan gì, tên không phải dùng để gọi sao?" Tôi đọc đoạn chuyện này trên mạng tự nhủ.

"Cậu là đồ ngốc, chắc cậu chưa từng nghe qua câu chuyện của A Quang chứ gì, nếu như cậu biết rồi, đêm rằm tháng 7 có người gọi tên cậu cậu sẽ không sáng khoái trả lời đâu."

"Ồ? Thế đó là câu chuyện như thế nào?" Tôi biết cậu ta lại muốn bắt đầu rồi, quả nhiên, bạn tôi cầm sách trên tay ném qua một bên, lấy ra hai lon bia, kể về câu chuyện của A Quang.

"A Quang là bạn tớ chơi khi còn ở quê, tớ nhớ hình như đã kể với cậu, nhờ phúc của mèo tám đuôi ban thường, nhà của chúng tớ là vọng tộc có tiếng ở địa phương. A Quang khi còn nhỏ kỳ thật chơi với tớ tương đối phù hợp, vì mẹ của hắn làm việc ngay tại nhà của tớ."

Mà ký ức khi đó đối với hắn chính là thông minh, thông minh đến có chút xảo trá, trên cái đầu cực lớn của hắn trang trí vài cây cỏ nát không nhiều lắm, một đôi mắt lé thường xuyên loạn chuyển bốn phía, hắn lùn hơn tớ nửa đầu, tay chân dị thường linh hoạt, trèo cây lấy tổ

chim xuống sông mò cá đều là hấn đi. Mặc dù tở hơn hấn nửa tuổi, nhưng lại già giặn khiến tở như em trai hấn, thường xuyên đi theo sau đuôi hấn, hấn cũng hay dạy tở chút trò mới lạ. Mặc dù tở chỉ ở quê nán lại đến tuổi đi học thì trở về thành phố, nhưng A Quang là ký ức quan trọng thời thơ ấu tở không cách nào quên được.

Năm ấy tở tốt nghiệp trung học. Tở rất nhớ người bạn thời nhỏ, nhớ cuộc sống không lo không buồn khi còn bé.

Một ngày tháng tám, tở rớt cuộc lại trở về quê. Gặp được A Quang.

A Quang đã cao hơn tở một cái đầu, thân thể cũng đã phát triển xong so với tở, cả người bọc cơ bắp cường tráng mà rắn chắc. Hấn đã là lao động chủ yếu trong nhà. Mặc dù quanh năm lao động khổ cực, nhưng hấn như trước nhìn qua cực kỳ cơ trí giáo hoạt.

"Cậu đã về." A Quang nhìn thấy tở, nhếch miệng cười nói, lộ ra hàm răng tuyết trắng. Trên tay đang bề bộn việc đồng áng.

"Ừ, đi, đi chơi thôi, chúng ta đã thật lâu chưa gặp rồi." Tở nhiệt tình mời hấn. A Quang nhìn cha mình một chút, một ông già chống gậy bước đến, A Quang là con út. Cho nên cha của hấn cũng gần 60 rồi.

Cha hấn cười phất tay, ý bảo có thể đi. A Quang hưng phấn vút mấy thứ trong tay. Lau trên người vài cái. Đi về hướng tở.

Ngày đó chơi rất vui, cơ hồ đem tất cả trò chơi thời bé ra chơi lại một lần. Ngay cả không khí cũng tràn ngập mùi vị vui sướng. Nhưng chúng tở không phát giác, trời đã tối. Trời tháng 8 sập tối rất đột ngột. Dường như mới rồi còn có chút tàn quang của trời chiều, chớp mắt bốn phía đã đen ngịt rồi vậy.

"Đi thôi, trời tối sập tối rồi, hôm nay là rằm tháng bảy đó." A Quang

phủi phủi đất trên người, kéo tứ trở về. Tứ có chút không tình nguyện, dù sao tứ nghĩ thời gian có thể tới đây quá ngắn ngủi.

"Được rồi, ngày mai rồi chơi tiếp." Tứ cũng đứng dậy. A Quang tựa hồ rất gấp gáp, bước chân rất vội, chúng tứ thoáng cái liền cách xa vài thước.

Trên đường núi trở về thôn có chút dọa người. Ban ngày chưa phát giác, trời vừa tối cảm giác đường vô cùng khó đi, tứ khác A Quang không đi nhanh được như vậy.

Bỗng dưng hấn dừng lại, quay về hướng tứ nói: "Làm sao vậy?"

"Cái gì làm sao vậy?" Tứ kỳ quái đuổi kịp hỏi hấn.

"Chẳng phải cậu vừa mới gọi tứ sao. Kêu A Quang A Quang." Hấn cũng kỳ quái hỏi.

"Không có nha, cậu nghe lầm rồi đó, phỏng chừng là tiếng gió." Tứ giải thích.

Sắc mặt A Quang đại biến, trong đêm tối ánh mắt hấn lóe sáng, rất giống ma trời mà người già miêu tả. Hấn không ngừng nhìn khắp nơi, cổ chuyển động rất nhanh.

"Cậu, cậu làm sao vậy?" Tứ có chút sợ hãi, dù sao tứ khi đó mới chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi.

A Quang không trả lời tứ, kéo tay tứ chạy như bay về nhà, sức tay hấn rất lớn, tứ cơ hồ là bị hấn kéo về.

A Quang đưa tứ về nhà rồi liền bỏ đi, trước khi đi tứ nhìn thấy mặt hấn trắng bệch, một chút sức sống cũng không có.

Nhà cũ của tứ ở quê rất lớn, tứ ngủ ở lầu hai, cách vách chính là chú của tứ, chú chính là con trai của ông bác đã từng thấy mèo tám đuôi. Vóc dáng chú rất cao lớn, nhưng tính tình rất tốt, vẻ mặt trưởng giả. Cho nên mỗi ngày tứ đều quần lấy bắt chú kể chuyện ma cho tứ, hôm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ. Không ngờ hôm nay chú lại cự tuyệt.

Chú dùng bàn tay dày rộng vuốt ve đầu tứ, cười nói: "Hôm nay không được, hôm nay là quý lễ, chúng ta không kể những chuyện này, nếu không tối con rất khó ngủ đó." Nói xong xoay người muốn trở về.

Tứ bỗng dưng gọi chú lại, hỏi: "Chú, nếu có người gọi tên chú nhưng chú lại không nhìn thấy được là có chuyện gì xảy ra thì sao?"

Chú thoáng ngậy người, xông mạnh tới chụp lấy tay của tứ, gấp gáp hô: "Con có nghe thấy có người gọi tên con? Con đã trả lời?"

Tứ bị dọa sợ, vội vàng nói không có, chú lúc này mới an tâm, trước khi ra ngoài còn luôn miệng dặn dò, mấy tối gần đây đừng ra ngoài, nếu nghe có người gọi con, đừng vội trả lời, phải nhìn kỹ lại xem, xác định là ai đang gọi con.

Tứ đắp mền ngủ, trước mắt hiện lên ánh mắt sợ hãi của A Quang cùng bộ dáng sốt ruột của chú. Tứ mơ hồ cảm thấy dường như thôn này đang cất giấu chuyện gì đó. Có lẽ đó thiên tính hiếu kỳ của trẻ nhỏ.

Ngày thứ hai sau khi tứ rời giường chuyện đầu tiên là muốn đi tìm A Quang. Tứ sợ cậu ấy xảy ra chuyện gì, nhưng cụ thể xảy ra chuyện gì bản thân cũng không nói được, dù sao khi ấy vẫn không có lý do gì để lo lắng.

A Quang dụi mắt đi ra, ngáp nói sao mới sáng sớm đã kêu réo hần ầm ĩ, tớ rất vui bạn của mình không sao cả, hôm nay hiển nhiên lại cùng nhau chơi đùa vui vẻ. Bất quá chúng tớ thấy mặt trời vừa sắp xuống xuống núi liền lập tức về nhà.

Cuộc sống nhìn qua an toàn như vậy vẫn duy trì liên tục đến ngày cuối cùng của tháng bảy âm lịch, cũng chính là sinh nhật của A Quang. Năm ấy hần vừa tròn 16 tuổi. Bởi vì ngày mùa, tớ đã vài ngày chưa đến tìm hần.

Buổi sáng hôm đó thôn rất an tĩnh, tất cả mọi người đều bận rộn với công việc, sáng sớm nổi sương mù, bất quá chờ tớ tới nhà A Quang thì sương đã tản. Tớ bung trứng gà đỏ tối qua năn nỉ bà luộc cho đến chúc mừng sinh nhật hần.

Cửa không khóa, tớ liền đẩy mở, khi đó mọi người không có thói quen khóa cửa, đặc biệt trong nhà còn có người ở, tớ biết A Quang phòng chừng còn đang ngủ đây, từ khi tớ tới hần phải chơi với tớ, trở về còn phải bận làm việc, đương nhiên mệt chết được, cho nên tớ cũng có chút áy náy. Ngẫm lại hôm nay nhất định phải cùng hần trải qua sinh nhật thật vui vẻ.

"A Quang A Quang?" Tớ đi vào. Nhà A Quang rất tối, mặc dù mặt trời bên ngoài đã lên cao, nhưng nhà hần chỉ cần đi vào đã cảm thấy cực kỳ âm u. Phòng của A Quang ở trên gác. Gác này là cố gắng ghép vào, vốn là không có. Gác cũng rất thấp, chỉ có thể cúi đầu đi vào.

Tớ kêu tên A Quang hết lần này đến lần khác, nhưng căn phòng không lớn này phảng phất như chết lặng. Tớ cẩn thận trèo lên cầu thang. Gác rất tối, tớ lại kêu lần nữa, không ai nói gì. Tớ tưởng rằng A Quang đã ra ngoài, vừa muốn xoay người xuống lầu, đột nhiên nhìn thấy trong góc hắc ám của gác tựa hồ có gì đó đang nhấp nháy.



"A Quang đó hả? Tại sao không trả lời?" Tớ vui vẻ bò qua, trước đó đã nói rồi, gác rất thấp, tớ chỉ có thể bò qua.

Gác có một cánh cửa sổ. Khi tớ bò qua từng chút một tới gần, ánh mặt trời cũng từng chút từng chút chiếu vào căn gác. Cuối cùng tớ đã nhìn thấy, nhìn thấy A Quang.

Tớ kinh ngạc há hốc miệng, mới vài ngày không gặp cả người hẳn tớ cơ hồ hoàn toàn không nhận ra nữa. A Quang trước kia cường tráng tựa hồ đã chết. Trước mắt tớ hẳn cực kỳ gầy yếu, vành mắt đen lốm sẫm vào trong hốc mắt thật lớn, xương gò má cao ngất, cả người gầy đến dọa người, hẳn không mặc áo, tớ nhìn thấy xương sườn hẳn như phím đàn từng cái từng cái nhô ra.

Chỉ có tròng trắng trong hốc mắt thỉnh thoảng thay đổi một chút tớ mới biết hẳn còn sống.

"Xảy ra chuyện gì? Tại sao có thể như vậy hả?" Tớ một bên lắc lư đầu cực lớn của hẳn, một bên khóc hỏi hẳn. Hẳn không nói được một lời, ngó ra nhìn phía sau tớ.

"Nó đang gọi tên tớ nữa đó, nó lại gọi tên tớ nữa đó. Nó muốn dẫn tớ đi." A Quang giống như nói mớ từ trong cổ họng lảm bảm mấy câu này.

"Nó? Nó là ai hả? A Quang cậu đừng làm tớ sợ, tớ sẽ tìm người cứu cậu." Tớ buông A Quang ra, vừa muốn đi xuống tìm người, thành linh hẳn sống chết bắt lấy vạt áo của tớ, sức lực cực lớn, cơ hồ kéo tớ ngã nhào.

"Đừng đi! Nó tới rồi, tớ thấy mà, nó ngay phía sau cậu!" A Quang khàn giọng gào lớn. Ngón tay chìa về căn gác đen ngòm phía sau tớ, cực kỳ kích động.

Tớ sợ hãi quay đầu, phát hiện phía sau không hề có gì. Tớ vội vàng ôm đầu A Quang, nhìn vào mắt hắn, hy vọng hắn có thể tỉnh trở lại.

"Không có, A Quang đừng sợ, cái gì cũng không có mà." Tớ an ủi hắn, còn chưa chờ tớ nói xong, tớ ở trong ánh mắt vô thần của A Quang, không, hắn phải nói là đồng tử mới đúng, nhìn thấy thứ gì đó!

Tớ tưởng rằng mình hoa mắt, tới gần hơn chút nữa, quả nhiên, trong mắt cậu ấy quả thực có gì đó, tớ chậm chậm quay đầu, nhưng cái gì tớ cũng không thấy được. Nhưng tớ cảm giác được, có gì đó đang từ phía sau tớ từng chút tới gần A Quang, tựa như một vật thể đang mấp máy bên chân tớ chậm rãi bò lên người A Quang.

A Quang thống khổ co rúm lại, tớ tìm cũng tìm không được. Tớ nhìn thấy, ánh mắt của hắn mở rất lớn, cơ hồ muốn nháy khỏi hốc mắt, trong đồng tử màu đen có một bóng trắng hình người, từ xa đến gần, dần dần biến lớn, cuối cùng tràn ngập cả đồng tử của A Quang.

A Quang cuối cùng co giật trong lòng tớ vài cái, rồi chết. Trước khi chết mang theo nụ cười. Tớ biết hắn rất cuộc đã được giải thoát. Tớ mặc dù ôm hắn, nhưng cảm giác trong lòng trống rỗng cái gì cũng không có. Tớ không cách nào ức chế được nỗi sợ hãi và bi thương của mình, gào khóc lớn lên. Cứ như vậy ôm thi thể hắn khóc chừng mấy tiếng, mãi cho đến khi người lớn đi lên, sau đó tớ liền hôn mê bất tỉnh.

Khi tớ tỉnh lại tớ đang trên giường nhà mình, đầu rất đau, cổ họng cũng rất đau. Tớ nhìn chú đang đứng bên giường tớ, giãy giụa muốn đứng dậy hỏi chú A Quang đến tột cùng ra sao rồi. Chú tôi thần sắc âm đạm nói đã chết.

Tớ lại hôn mê bất tỉnh. Sau đó đầu óc mê man ngủ thật lâu, khoảng

thời gian đó phảng phất như nhìn thấy một người như đạo sĩ đang làm phép ở giường tở, dường như lại có thân nhân ở bên cạnh hỏi, dường như lại nhìn thấy A Quang đang hướng tở ngoắc tay. Cứ như vậy ba ngày sau tở hoàn toàn tỉnh dậy.

Chú thấy tở tỉnh dậy, vội vàng thông báo cho người nhà, tất cả mọi người rất vui vẻ, bà thì cầu thần bái phật. Tở hỏi chú rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chú lại tránh né không đáp. Cuối cùng thật sự bị tở truy hỏi đến cùng không còn cách nào, mới nói cho tở biết.

Người trong thôn đều rất để ý, đêm rằm tháng bảy, ngàn vạn lần đừng lên núi, lại càng không nên tùy tiện trả lời người khác gọi tên bạn. Phía sau núi từng là chiến trường cổ đại, bên trong nghe nói có hố chôn vạn người, mai táng vô số binh lính vô danh bỏ mình. Mỗi lần vào thời điểm này, trong thôn đều mời người đến làm phép trấn an bọn họ.

Sau khi tở nghe xong cảm thấy tự trách, tở biết tở đã gián tiếp hại chết A Quang, hẳn nhất định biết cấm kỵ này, nếu không phải cùng tở chơi đùa mãi miết làm sao quên được? Hoặc nếu không phải ở cùng một chỗ với tở tưởng làm tở gọi hẳn thì hẳn làm sao trả lời được? Tở có lỗi với A Quang, có lỗi với đồng bọn cũng là bạn bè duy nhất của tở khi ở đây.

Sau khi khỏi bệnh tở đến nhà A Quang, cha mẹ hẳn không bị thương quá lớn, phản đối lời xin lỗi đầy rối ren của tở, bọn họ lắc tay nói sai lầm này không liên quan đến tở, đều là mệnh của A Quang, cuối cùng mẹ của A Quang cũng bật khóc.

Tở rời khỏi thôn kia, về sau rất ít trở về. Tở thủy chung không rõ ngày đó tại sao là A Quang bị gọi tên, mà không phải tở, có lẽ A Quang dưới tiềm thức đã trả lời cho tở rồi?

Tóm lại, đêm rằm tháng 7 đừng tùy tiện trả lời tiếng gọi của người khác, nhất là gọi tên của cậu."

"Câu chuyện của A Quang cứ thế mà kết thúc?" Tôi uống bia xong đột nhiên cảm thấy một trận mát lạnh.

"Không, hoàn toàn chỉ là bắt đầu." Rất ít khi thấy được bộ dáng nghiêm túc của cậu ấy.

"Thời gian có thể hòa tan hết thảy, có lẽ quả thực như thế, về sau tốt bạn thi đại học, về sau cha mẹ tốt cũng qua đời, việc này cậu cũng biết đó. Nhưng khi cha tốt qua đời tốt dựa theo quy củ trở về quê một lần, đem tro cốt của ông mai táng ở phần mộ tổ tiên. Nhưng không ngờ tốt ký ức khủng bố thuở nhỏ kia cứ nhiên như băng thu quay ngược lại vậy mà cứ thế lặp lại một lần nữa." Cậu ấy uống xuống một ngụm bia cuối cùng, tiếp tục kể.

"Cái chết của cha không khiến tốt bị thương nhiều lắm, bởi vì nếu thân nhân cậu thoáng cái đã xa rời cậu, tỷ như tai nạn xe hoặc mấy thứ linh khác cậu có khả năng sẽ rất khó chịu. Nhưng thân thể cha tốt luôn kém, cơ hồ bị ung thư hành hạ, tốt chỉ có thể trơ mắt nhìn ông đi hết con đường dài dòng thống khổ nợ. Cho nên khi ông qua đời tốt cảm thấy đối với ông là một loại giải thoát. Đương nhiên, tốt không phải động vật máu lạnh, dù sao người thân nhất trên thế giới này của tốt đã mất. Ngay lúc đó tốt chỉ cảm thấy áp lực, cực kỳ áp lực. Sau khi về thôn lại nghĩ tới cái chết của A Quang, càng thêm khó chịu. Tối ngày thứ hai sau khi tốt chôn tro cốt của cha xuống chính là 15 tháng 7.

Lúc ấy tốt đem bình rượu thôn tự ủ không biết từ đâu ra uống không ngừng, loại rượu này rất thuần uống rất ngon, nhưng sức ngắm về sau rất lớn. Tốt vừa uống vừa đi không mục đích, hoàn toàn chẳng biết mình đã chạy tới phía sau núi nơi cấm kỵ nhất trong thôn.

Chống tường ói ra một trận, cảm thấy đầu rất đau, tiếp theo bỗng dừng một luồng gió lạnh vô cùng mát mẻ thổi tới tỉnh táo một chút. Tớ bắt đầu có chút tri giác. Rằm tháng bảy mọi người ngủ rất sớm. Từ sau núi nhìn về thôn chỉ có một vài ngọn đèn le lói, như ánh nến vậy.

Tớ bắt đầu biết tớ đã đi tới chỗ nào. Nhưng tớ còn chưa cảm thấy sợ hãi, tớ chợt nhớ tới A Quang, giữa cánh đồng bát ngát mượn rượu lớn tiếng hô tên A Quang. Vừa hô vừa đi trở về.

Ngay khi tớ sắp rời khỏi núi trở về thôn, bên tay như có như không nghe thấy một câu "Tiểu Tứ!" Tiểu Tứ là nữ danh của tớ, rất ít có ai biết được, nhưng A Quang cũng là một trong số đó.

Tớ tưởng rằng nghe lầm nên không để ý, tiếp tục loạng choạng về nhà. Tiếp đó lại nghe thấy một câu, lần này vô cùng rõ ràng, phảng phất như ngay bên tai, tớ thậm chí cảm giác được có tiếng hít thở ngay sau tai tớ.

Tớ lúc này hoàn toàn tỉnh táo, ném bình rượu một cái, thét lớn: "Ai? Ai đang gọi tao?"

Tớ hô một tiếng, không nghe thấy hồi âm nào, sơn thôn trống trải ngoại trừ vài tiếng chó sủa tiếng gió hiu hiu, tớ có thể nghe thấy chỉ có tiếng hít thở dày đặc của mình.

Tớ bỏ chạy, một mạch chạy về nhà, mặt cũng không rửa nằm ngửa trên giường liền ngủ. Kỳ thật cả đêm không ngủ, bên tai tất cả đều là tiếng kêu Tiểu Tứ Tiểu Tứ.

Mãi đến sáng ngày thứ hai, thanh âm đã không còn, tớ mang vành mắt đen xuống lầu. Người trong nhà hỏi tớ cũng chỉ nói là đau lòng chuyện cha mình. Chú nhìn tớ một chút, gọi tớ qua, chú từ trong túi

áo trịnh trọng lấy ra một cái túi nhỏ tương tự bùa hộ mệnh treo lên đầu tở, cười hiền lành với tở. Cũng dặn dò ngàn vạn lần đừng để mất. Còn xem tở như đứa nhỏ vậy chứ.

Sau đó liên tục vài ngày không xuất hiện loại thanh âm này nữa, tở cũng không để trong lòng làm theo lệ thường đến thăm nhà người quen. Bọn họ không ngừng khen ngợi tở trưởng thành lại hoài niệm cha đã mất.

Cuối cùng, chỉ còn nhà A Quang.

Tở vốn không muốn đi, tở e ngại đoạn hồi ức đau đớn thời niên thiếu. Nhưng một loại sức mạnh khó tả cư nhiên thúc đẩy tở đi tới nhà hắn.

Nhà A Quang đã hoang phế. A Quang chết đi. Người nhà hắn liên tiếp gặp chuyện không may, hoặc bệnh nặng, hoặc phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Nhất là căn gác kia. Nghe nói buổi tối nghe thấy có người gọi tên A Quang. Bất quá đến cùng vẫn chưa có ai chính tai nghe được.

Về sau người nhà A Quang rời đi, nhà cửa cũng không ai dám mua, tự nhiên phế bỏ. Bất quá cũng không khóa lại. Tở rất dễ dàng đẩy cửa ra. Bên trong cư nhiên bày biện giống hệt ngày đó A Quang chết đi. Tở cảm thấy một trận đau đầu. Thời gian phảng phất như nhanh chóng chạy lùi về ngày đó.

Bày trí giống nhau, nhịp bước giống nhau, tìm kiếm giống nhau. Tở từng bước từng bước đi lên gác. Căn gác kia còn đó, nhà cửa càng thêm âm u. Tở không muốn đi nữa, nhưng lại có khát vọng phi thường được nhìn thấy hắn, tở không biết hắn có phải đang chờ tở ngay trên đó không. Tở bò lên cầu thang, mỗi lần giẫm lên một bậc sẽ phát ra một tiếng kẽo kẹt, gỗ xây cầu thang lâu năm không sử

dụng tựa hồ đã không chịu nổi gánh nặng.

Tớ rớt cuộc tiến lên gác, rất oi bức, bên trong một cỗ mùi mốc meo. Bất quá bên trong rất sáng, khác với khi đó, ánh mặt trời thật ấm áp tràn ngập căn phòng không lớn này.

Tớ chậm chậm bò đến nơi A Quang ngồi năm đó, cũng giống tư thế của hắn, nhìn phía trước.

"A Quang, cậu có ở đây không?" Tớ thầm hỏi trong lòng.

"Tiểu Tứ." Đang khi tớ sắp ngủ gật, một tiếng gọi rõ ràng vang lên khiến tớ tỉnh dậy.

"Tiểu Tứ." Lại một tiếng nữa. Tớ sợ hãi, tớ đương nhiên biết cấm kỵ. Lúc này tớ mới tỉnh táo lại, kỳ dị tại sao mình đến đây. Tớ bò đến lối ra nghĩ muốn đi xuống nhưng phát hiện căn bản không có thang!

Gác cách mặt đất cũng cao, nhiều nhất ba thước, nhưng lúc này nhìn qua lại như vực sâu vạn trượng vậy.

"Tiểu Tứ!" Tiếng gọi âm ỉ dần sắc bén hơn. Tớ gào to: "Đừng tới đây!" Nhưng trong căn gác cái gì cũng không có.

Tớ bắt lực vung vẩy hai tay, nhưng trong không khí chỉ có tro bụi tớ hất lên, trong chùm nắng mặt trời kia rất nhanh quay cuồng.

"Tiểu Tứ."

Tớ rớt cuộc đã nhìn thấy, là A Quang, hắn ngồi ngay vị trí khi đó hắn ngồi nhìn tớ, bất quá hắn cũng không khủng bố như khi hắn sắp chết, hắn giống như trước kia, tựa hồ cho tới giờ cũng chưa từng thay đổi. Tớ phảng phất như trở về thời niên thiếu chúng tớ cùng nhau trêu

đùa. Hấn vẫn thông minh khỏe mạnh như vậy, mà tớ thì đi theo phía sau hấn cười khúc khích.

Tớ khóc, nước mắt không ngừng rơi xuống, tớ không biết là đang sợ hãi hay kích động, nhưng tớ không nói ra lời, tớ chỉ có thể khóc.

A Quang cười chậm rãi bò tới gần tớ, một bên sang đây, một bên gọi tên tớ. Mỗi lần bò một tấc, trên sàn nhà sẽ vang lên thanh âm chói tai của móng tay hấn cào xuống.

Càng ngày càng gần, gần đến nỗi hấn chỉ cần duỗi tay ra là có thể sờ được mặt tớ.

"Tiểu Tứ, tớ vẫn luôn chờ cậu đó." A Quang bò đến trước mặt tớ thì dừng lại. Tớ mở to hai mắt nhìn hấn, giống như hấn năm đó trợn tròn mắt vậy. Bộ dáng của hấn trong mắt tớ càng lúc càng lớn, đôi mắt tớ cơ hồ sắp bị thân thể hấn lấp đầy.

Tớ sắp tuyệt vọng, có lẽ là chuyện tốt, trên đời này không còn gì đáng để tớ lưu niệm nữa.

Lúc này trong lúc hốt nhiên tớ có thể di chuyển, cũng có thể nói chuyện rồi. Mà bóng dáng của A Quang cũng không thấy đâu nữa, căn gác như trước chỉ có tớ, chuyện vừa rồi tựa hồ căn bản chưa từng phát sinh.

Tớ thờ hốt hốt thật lâu mới khôi phục lại hơi. Chờ tớ bò đến cửa nhìn, cầu thang vẫn yên lành nằm đó.

Tớ sợ rằng là người duy nhất trái với điều cấm kỵ này mà còn sống sót, tớ có loại xúc động được sống sót sau tai nạn. Nhưng tớ nghĩ sai rồi, khi tớ về đến nhà phát hiện người trong nhà lại vô cùng bi thương.



Khi tứ hỏi ra mới biết, chú đang yên ổn đọc sách trong phòng khách thì qua đời. Không có dấu hiệu báo trước gì, ngay vừa rồi. Tứ mặt không chút thay đổi nhìn thi thể của chú, mắt của chú trừng rất to.

Tứ quỳ trước mặt chú suốt một ngày một đêm. Cuối cùng tứ hôn mê bất tỉnh. Về sau mọi người nói cho tứ biết, chú trước khi chết chỉ nói duy nhất một câu là chờ Tiểu Tứ trở về, nói cho nó biết phải quý trọng bản thân hơn.

Bởi vì tứ, tứ đã hại chết hai người thân cận nhất của mình, tứ không trách A Quang, hẳn không được lựa chọn. Tứ chỉ tự trách mình, nếu tứ có thể suy nghĩ thấu đáo hơn, bớt xúc động hơn. Có lẽ kết cục mọi chuyện sẽ không như vậy." Tôi lần đầu nhìn thấy cậu ấy bi thương như thế, bạn tôi lấy bùa hộ mệnh trên cổ ra.

"Đây là của chú tứ cho, tứ vẫn luôn mang theo." Cậu ấy nhìn tôi, còn nói thêm, "Hiện giờ đã biết chưa? Nhớ đừng tùy tiện trả lời người khác vào đêm rằm tháng 7."

Tôi máy móc gật đầu, thuận tiện thoáng rét lạnh bản thân từ nhỏ đến lớn đã trả lời vô số lần rồi.

# Chương 8: Hình phạt đóng đinh

Đêm thứ 8 - Hình phạt đóng đinh (1)

"Một cô gái trẻ được phát hiện bị người ta đâm chết trong nhà mình." Trên TV lại phát một tin tức, phóng viên kề sát máy quay vào một thi thể, cô gái rất trẻ tuổi, tử trạng khủng bố. Tôi không khỏi cảm thán một câu: "Thật đáng thương mà."

"Cái gì thật đáng thương?" Bạn tôi ở phía sau xem bản đồ Vân Nam, đột nhiên quay đầu lại hỏi.

"Cô gái này nè, còn trẻ như vậy đã chết, còn chết thảm thế." Tôi chỉ chỉ TV.

"Đúng là rất thảm, bất quá nếu cậu là pháp y hoặc cảnh sát xử lý ở hiện trường thì ngàn vạn lần đừng nói những lời như thế." Cậu ấy ý vị sâu xa nói. Tôi biết cậu ấy lại sắp kể chuyện xưa, đùa cậu ấy, "Vậy thì có quan hệ gì, chỉ là lời nói mà thôi."

"Hắc hắc, có liên quan hay không hãy nghe tớ kể xong sẽ biết."

"Có một lần đến ngủ trọ ở một khách sạn, không ngờ tới cư nhiên xảy ra hung án, lúc ấy không biết, chỉ biết mọi người trong quán đều bị gọi dậy, tiếp đó một đám cảnh sát niêm phong quán. Sau đó thẩm vấn từng người. Về sau mới biết, một lữ khách cư nhiên dưới sàn nhà phát hiện một bộ nữ thi bị đóng đinh.

Nữ thi khi được mang ra dường như còn chưa thối rữa, rất trẻ tuổi.

Nhưng tớ nhìn không rõ lắm, cậu biết đó cảnh sát và khách trọ trong ba lớp ngoài ba lớp. Chủ khách sạn ở bên cạnh tớ, một người phụ nữ trung niên hơn 40, đang ngồi bệt trên đất. Thân thể mập mạp như lốp xe Michelin vừa bơm không nhìn rõ còn tưởng là giường nệm. Bà ta gào khóc lớn, nói chuyện không liên quan đến bà ta. Kỳ thật chuyện liên quan đến bà ta hay không thì khách sạn cũng phải đóng cửa.

Nhớ rõ khi ấy có một cảnh sát vô cùng trẻ tuổi. Mặc cảnh phục. (Hình như là lời thừa). Bộ dáng trắng nõn trắng nà, rất giống ngôi sao điện ảnh Hồng Kông. Cậu ta nhìn thi thể cô gái nói một câu: "Quá thảm." Mới vừa nói xong, một vị cảnh quan khá lớn tuổi bên cạnh cậu ta liền kéo lại, sau đó ở bên cạnh quờ mắng cậu ta, cụ thể nói gì tớ cũng không nhớ rõ nữa.

Sau đó theo thường lệ làm vài giấy tờ, rất vừa khéo, ghi chép lời khai của tớ chính là vị cảnh sát trẻ tuổi kia. Tớ đem chuyện mình đêm đó nói cho cậu ta biết không sót một chữ. Cậu ta ghi chép rất nghiêm túc, rất giống như học sinh học bài trong trường. Tớ nhìn cậu ta hẳn vừa tham gia công tác chưa bao lâu. Nếu không sẽ không thể nào ngay cả cấm kỵ đơn giản như vậy cũng không biết. Ghi chép xong cậu ta vừa định đi, tớ đưa cho cậu ta điều thuốc, cậu ta chần chừ một chút nhưng vẫn nhận. Nếu đã cùng nhau hút thuốc, hai người tự nhiên liền tranh thủ lúc rảnh rồi tán gẫu một chút.

"Mới vào làm sao?" Tớ thử hỏi.

"Ừa, thiệt là, tôi mới vừa về nhà còn chưa tắm rửa liền nhận được mệnh lệnh, bất quá vụ án này cũng quá thảm." Cậu ta nghĩ lại còn có chút sợ hãi.

"Đúng rồi, tôi thấy có một cảnh sát kéo cậu qua nói gì với cậu vậy?"

Người trẻ tuổi có chút khó xử, tuy khựng một chút nhưng vẫn kể, có thể thấy được người này không biết nói dối đâu.

"Ông ấy là sư phụ của tôi, ông ấy cơ hồ bằng tuổi cha tôi, bất quá lão bày ra dáng vẻ như ông cụ vậy, ông ấy có con trai lớn bằng tôi, cho nên ông hay nói muốn xem tôi như con mình mà trông nom." Cậu ta tức tối nói, "Ông ấy nói tôi chán sống rồi, ở hiện trường lại nói lời như thế, còn nói cái gì mau nhanh về nhà thấp nhang trả phật, tắm nước nóng linh tinh gì đó. Thật sự là chuyện bé xé ra to. Tôi bất quá chỉ nói câu quá thảm thôi mà."

Tớ nhìn cậu ta, xem ra cậu ta thật sự không biết. Ở hiện trường nhất là hiện trường mưu sát có quy định bất thành văn. Luôn không được nói ra những lời đồng cảm với người chết hoặc muốn giúp người ta báo thù gì gì đó, tốt nhất chính là cứ làm tốt công tác của mình.

"Cậu tên gì?" Tớ muốn để lại phương thức liên lạc với cậu ta.

"Diệp Húc, Húc trong mặt trời mới mọc." Cậu ta vẽ ra cho tớ xem, "Tôi là người của đội hình cảnh, đây, số điện thoại di động của tôi." Cậu ta tiện tay đưa cho tớ tờ giấy. Tớ cũng đưa lại cho cậu ta một tờ. Cậu ta nhìn danh thiếp của tớ, kinh ngạc nói: "Là ngài à, sớm biết ngài là người hiểu sâu biết rộng mà." Kỳ thật tớ cũng chẳng lớn hơn cậu ta là bao, nhưng chung quy cảm giác tớ so với cậu ta già hơn nhiều. Người trẻ tuổi vẫn luôn dễ kết thân, bất quá mấy năm sau cậu ta còn có thể sáng khoái như thế không thì có trời mới biết.

Khách sạn không thể ở nữa, tớ đành phải tìm một cái khác, án mưu sát vừa rồi làm tớ đối với phòng ván gỗ cũng ám ảnh. Sau đó tớ ở lại thành phố này nán lại thêm vài ngày, bởi vì Diệp Húc nói mời tớ trong vòng 48 giờ tốt nhất chớ đi quá xa, thuận tiện gọi thăm vấn.

Ngày đầu tiên yên ổn vô sự, nhưng sáng ngày thứ hai, tớ liền nhận

được điện thoại của Diệp Húc, là loại điện thoại cơ hồ mang theo âm khóc.

"Là ngài sao? Tôi là Diệp Húc đây."

"Làm sao vậy, cậu khóc cái gì thế, hôm trước chẳng phải vẫn ổn sao." Kỳ thật Diệp Húc gọi điện đến, tớ đã có dự cảm chẳng lành.

"Tôi thật sự không còn cách nào, chỉ có thể cầu anh, tôi biết anh nhất định có thể giúp tôi, cũng chỉ có anh có thể giúp tôi thôi." Tiếng khóc của cậu ta càng lúc càng lớn. Tớ không nói hai lời, vội vàng thu dọn đồ đạc, chạy đến địa chỉ gặp mặt Diệp Húc nói cho tớ biết.

Đó là một quán cafe của địa phương, trước đó vài ngày tớ vừa vặn đi ngang qua, cho nên coi như quen thuộc. Vừa vào cửa tớ liền nhìn thấy Diệp Húc ngồi trong góc. Hai tay cậu ta cầm tách. Hoảng sợ nhìn tớ nhìn lui.

Tớ vội bước nhanh tới, cậu ta nhìn thấy tớ như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng vậy. Thoáng cái bắt lấy tay tớ, đến nỗi tớ rất đau, thật vất vả mới tách ra được.

"Cậu thả lỏng trước một chút, nơi này rất an toàn, chậm rãi nói xem xảy ra chuyện gì." Tớ thấy trạng thái cậu ta rất không ổn định, chóp mũi đều tích mồ hôi. Mặt trắng xanh. Hoàn toàn mất đi bộ dáng vài ngày trước đó.

"Đã xảy ra chuyện, đầu tiên là Lê đội trưởng, lập tức sẽ tới phiên tôi." Cậu ta ôm đầu thấp giọng nói, "Sau khi tạm biệt anh, tôi cùng Lê đội trưởng, cũng chính là sư phụ của tôi. Chúng tôi sau khi xử lý xong vụ án dự định lái xe quay về cục ăn chút bữa tối, sau đó tiếp tục tra án. Khi đó đã là rạng sáng 3h. Cục cách khách sạn phát sinh án khoảng 15 phút đường xe. Lê đội trưởng lái xe, mặc dù chúng tôi đều có chút

bùn ngủ, nhưng dù sao thức đêm đối với hình cảnh mà nói đã là chuyện thường như cơm bữa, cho nên lúc ấy chúng tôi tuyệt đối cực kỳ tinh táo! Bất quá tôi đến giờ nghĩ lại thà rằng khi đó mình ngủ trái lại sẽ tốt hơn." Nói đến đây, Diệp Húc dùng bàn tay run rẩy bung tách lên, ừng ực hớp một ngụm lớn cafe. Sau đó tựa hồ đã bình tĩnh lại. Cậu ta trầm mặc một chút lại nói tiếp.

"Lê đội trưởng và tớ vừa nói chuyện phiếm vừa lái xe. Đại khái 10 phút sau, lốp xe bị thủng không rõ tại sao. Anh phải biết rằng lốp xe sáng cùng ngày hôm đó tôi vừa mới thay xong. Không còn cách nào. Tôi đành phải xuống xe xem một chút. Khi đó trên quốc lộ đã không còn ô tô nào khác, hơn nữa đường chúng tôi đi khá vắng. Tôi vừa bước xuống xe liền lạnh toát, lạnh thấu tim.

Tôi lập tức phát hiện là bánh sau bị thủng. Tiếp đó tôi cư nhiên phát hiện trên bánh xe rõ ràng có một cây đinh tròn, dài chừng hơn 3 tấc, hơn nữa cây đinh nhìn qua cũng đã hoen gỉ. Tôi thật vất vả rút cây đinh ra, chuẩn bị đổi lốp.

Lúc này Lê đội trưởng còn nói chuyện với tôi, đơn giản hỏi làm sao vậy, tôi nói có cây đinh đâm thủng lốp xe. Ông ấy ồ một tiếng rồi không nói nữa.

Khi tôi thay vỏ xong cảm giác càng ngày càng lạnh. Nghĩ thầm không đúng nha, anh cũng biết đó, lúc này mới là tháng mấy chứ. Hơn nữa chất liệu của cảnh phục rất tốt. Nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, vội vàng thay xong liền đi trở về.

Lên xe tôi mới phát hiện Lê đội trưởng cư nhiên không thấy đâu nữa. Chìa khóa còn cắm trên đó, người lại biến mất như bốc hơi. Tôi gọi tên Lê đội trưởng bốn phía cũng không thấy trả lời. Tôi tưởng rằng ông ấy đi vệ sinh rồi, nhưng đợi một tiếng đồng hồ vẫn không thấy người đâu. Tôi bắt đầu sợ, bấm số di động của ông ấy, kết quả ngoài

vùng phủ sóng. Không còn cách nào, tôi lái xe quay về cục, ở lại cục ngủ một đêm."

"Vậy phải là ngày hôm qua chứ, nhưng tại sao hôm qua không tới tìm tôi?" Tớ kỳ quái nói.

"Chính xác, bởi vì buổi sáng Lê đội trưởng lại như thường lệ đến làm việc, tôi hỏi ông ấy, ông ấy chỉ nói có việc gấp tự đi trước, tôi còn hơi trách ông ấy bỏ lại tôi một mình ở đó. Nhưng thấy ông ấy không có việc gì cũng an tâm hơn. Hai người tiếp tục điều tra vụ án hôm qua."

Nạn nhân kia rất trẻ tuổi, khuôn mặt nhu mì xinh đẹp. Chẳng qua hẳn là làm nghề tương tự như gái điếm. Kiểm tra pháp y cho thấy cô ta có bệnh lậu, hơn nữa trước khi chết cũng từng phát sinh hành vi tình dục. Nhưng kỳ lạ nhất chính là kiểu chết này của cô ta. Cô ta bị người dùng đinh tươi sống đóng cọc. Bên miệng cô ta còn có dấu vết bị siết, có thể là sợ cao giọng gào to. Hai tay, hai chân. Hung thủ rất tàn nhẫn, chí mạng nhất chính là một đinh ngay ấn đường. Cũng là vết thương đã lấy mạng cô ta. Sau đó thi thể được lật xuống nằm bên dưới sàn nhà."

"Cậu không thấy giết người như vậy quá rườm rà sao, giết một gái điếm mà cần rắc rối như vậy sao, còn phải dỡ sàn nhà ra nữa." Tớ nhin không được hỏi, bởi vì cậu muốn mưu sát một người làm càng nhiều động tác sơ hở sẽ càng lớn, làm càng nhiều mật thất, chứng cứ vắng mặt tại hiện trường cuối cùng cũng sẽ có lỗ hổng. Vụ án gì khó phá nhất? Cậu tùy tiện giết một người qua đường là khó phá nhất!

"Đúng vậy, chúng tôi cũng kỳ quái, kết quả nhất trí nhận định hung thủ là một kẻ biến thái." Diệp Húc cũng nói.

"Sự tình vốn không có gì ngoài ý muốn, nhưng mấu chốt là giữa trưa

đã xảy ra chuyện." Thanh âm của cậu ta lại có chút run rẩy. Tớ kiên nhẫn nghe tiếp.

"Cơm trưa là tôi đi mua, khi đó tôi và Lê đội đang trực ban. Những việc nhỏ như mua giúp đồ đều là những tay mới như chúng tôi làm, hơn nữa tuổi tôi cũng lớn rồi. Khi tôi mua cơm phần quay về phát hiện Lê đội đang cầm lòng bàn tay của mình kêu to. Tôi lập tức xông qua. Phát hiện ông đau đến nổi đầu đều đổ mồ hôi. Tôi vội lật tay phải ông ấy đang che qua nhưng phía trên nhìn ngang nhìn dọc một chút vết thương cũng không có mà.

Nhưng Lê đội chỉ kêu đau, cũng hình dung tựa như kim châm vậy. Tôi biết ông ấy là con người rấn rỏi, nếu là vết thương bình thường ông ấy tuyệt đối không để vào mắt, tôi đành phải đỡ ông ấy đến bệnh viện. Nhưng kết quả kiểm tra cũng không thu hoạch được gì. Tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn Lê đội kêu đau."

"Cậu là nói lòng bàn tay? Hơn nữa là giống như kim đâm?" Tớ đang mơ hồ cảm thấy rất quen thuộc, nhưng không nhớ ra được.

"Ừ, Lê đội nói như thế. Về sau đau đớn của ông ấy có nhẹ hơn chút, chúng tôi có thảo luận về vụ án, con trai của Lê đội cũng ở đó, cậu ta còn khuyên Lê đội đừng quá mệt nhọc. Kết quả buổi tối tôi lại bị kêu về, nói Lê đội lại kêu đau, hơn nữa lần này đã bất tỉnh. Tôi cùng Lê đội cho dù là cấp trên cấp dưới nhưng cũng tình như phụ tử. Tôi vừa đến bệnh viện liền phát hiện lần này ông ấy đau chính là chân trái, bệnh trạng giống nhau, cũng không hề có ngoại thương, nhưng lại như kim châm vậy."

"Chờ một chút, cậu còn nhớ rõ thời gian hai lần phát tác không?" Tớ nổi lên suy nghĩ gì đó, hỏi Diệp Húc.

"Ừ, lần đầu tiên là giữa trưa, đại khái 11h30 hay sao ấy, lần thứ hai



là gần rạng sáng, đúng, cũng là 11h30."

"11h30?" Tớ âm thầm suy nghĩ, lúc ấy thi thể được phát hiện cũng là 11h30! Tớ càng hiểu rõ hơn, nhưng có vài thứ cậu càng muốn nhớ tới lại càng nghĩ không ra. Diệp Húc thấy tớ cau mày, còn tưởng rằng tớ khó chịu.

"Tôi không còn cách nào, tôi không thể nhìn Lê đội bị đau đến chết, cha tôi bị giết, Lê đội chính là người mang theo đội giúp cha tôi phá án, cho nên tôi cũng dưới sự trợ giúp của ông mới thi được vào hình cảnh. Tôi vẫn xem ông ấy như cha ruột của mình." Thằng nhóc này nói xong cứ nhiên khóc lên, bắt đầu còn nghẹn ngào, cuối cùng cứ nhiên khóc thành tiếng, mọi người của quán cafe hiếu kỳ nhìn chúng tớ, làm tớ biết bao khó xử.

Lúc này điện thoại di động của Diệp Húc lại vang lên, cậu ta khóc quá xúc động cơ hồ không nghe thấy, vẫn là tớ nhắc nhở mới đón nghe. Mới vừa nói hai câu sắc mặt liền thay đổi. Lập tức xốc quần áo kéo tớ đi ra ngoài. Vừa đi vừa nói chuyện: "Nhanh đến bệnh viện, Lê đội lại tăng thêm." Tôi nhìn đồng hồ, 11h30 đúng.

Tớ lại thấy được vị Lê đội trưởng kia. Hiện tại về cơ bản đã là phế nhân. Ngày hôm trước khi nhìn thấy ông ấy vẻ mặt rất anh khí, cao lớn khôi ngô. Hiện tại giống như một đồng củi nằm trên giường, người vừa đen vừa gầy.

"Có đúng là tay phải hay không?" Tớ vừa nhìn liền đến hỏi. Bên cạnh một vị lớn tuổi cùng một người trẻ tuổi xấp xỉ Diệp Húc rất mất hứng nhìn tớ, sau đó lại nhìn Diệp Húc, đại khái ý là thằng cha này là ai? Vừa đến đã không đầu không đuôi nói một câu như vậy.

Diệp Húc vừa mới tiến đến liền đến thăm hỏi Lê đội, không buồn giới thiệu tớ. Lúc này hắn mới phản ứng, vội vàng kéo tớ qua nói: "Cậu

ấy là Lê Chính, là con trai của Lê đội, nhưng cậu ấy lớn hơn tôi vài tuổi, học nghiên cứu ở đại học, hình như là học xã hội học hay dân tộc học gì đó."

Sau đó Diệp Húc lại giới thiệu tớ với Lê Chính, thằng nhóc này hoàn toàn không đem tớ để vào mắt, sau khi biết thì từ lỗ mũi hừ một tiếng rút điếu thuốc ra. Nói thật gã bộ dáng anh tuấn, nhưng tư thái của gã khiến tớ rất khó chịu, hơn nữa cha của mình bệnh trên giường mà gã nhìn qua không chút nào quan tâm, ngược lại Diệp Húc càng giống như là con trai hơn. Tớ cảm thấy kỳ quái, song ngẫm lại việc gia đình người ta, tớ quan tâm nhiều làm gì. Vẫn hỏi trước về bệnh tình thì hơn.

"Là tay phải đau sao?" Tớ tới gần Lê đội nhẹ giọng hỏi.

"Ừ." Chữ ừ này kéo rất dài, xem ra ông ấy muốn nói một câu phải mất sức rất nhiều. Tớ nghĩ vậy, kêu Diệp Húc đến, đương nhiên, Lê Chính cũng đang ở đó, một bên hút thuốc một bên dùng mắt liếc tớ.

"Nếu tôi nhớ không lầm, Lê đội hẳn đang chịu hình phạt đóng đinh." Tớ từng chữ rõ ràng nói. Mới vừa nói xong, Diệp Húc liền kinh ngạc cực kỳ, mà Lê Chính phảng phất như không có biểu cảm gì, hỏi lại tớ: "Mày biết hình phạt đóng đinh là cái gì sao? Đừng nói lung tung."

"Đương nhiên biết, hình phạt đóng đinh bắt nguồn ở Roma, vốn là một loại hình pháp mà hội trưởng lão xử trí phản đồ hoặc sử dụng cho những kẻ lâm chiến chạy trốn. Nổi tiếng cùng Kinh Thánh. Chúa Giê Su chính là bị xử tử theo hình phạt đóng đinh. Bất quá hình phạt đóng đinh từ sớm nhất không phải hình thập tự. Mà là hình T hoặc hình X." Tớ hút điếu thuốc.

"Thế thì thế nào, cái đó có liên quan gì đến cha tôi?" Lê Chính cười nhạo nhìn tớ, tràn ngập khiêu khích, nói thật có một loại người cho

dù lần đầu tiên nhìn thấy cũng có xúc động muốn đánh hấn, Lê Chính tuyệt đối là một trong số đó. Tớ nhẩn nại tiếp tục nói.

"Đặc điểm lớn nhất của hình phạt đóng đinh hiển nhiên là người chịu hình rất đau đớn, hơn nữa cây đinh có thể đóng giữ linh hồn của người bị hại, bất quá nếu người bị đóng có oán khí cực lớn, tốt nhất vẫn nên đem mặt của hấn ta (cô ta) hướng xuống để xử lý thi thể. Một khi bị lật qua, hấn ta (cô ta) sẽ đem những thống khổ phải chịu khi còn sống trả lại gấp bội cho người khác, nhớ kỹ, không phải kẻ thù của hấn ta (cô ta), mà là tùy tiện cho người khác, hơn nữa mỗi cây đinh cách nhau 12 tiếng. Vừa rồi Lê đội phát tác lúc 11h30 đúng chứ?" Tớ một hơi nói xong, Diệp Húc đã có chút hồ đồ rồi.

"Khôi hài, loại chuyện vô căn cứ này mà mày cũng có thể nói ra, cha tao cả đời làm cảnh sát tại sao ông phải chịu hình phạt mà không phải hung phạm chứ?" Lê Chính kích động hô.

"Đúng vậy, tôi cũng hy vọng là hung phạm." Tớ nhìn gã thuận miệng nói, gã đột nhiên thét lên với Diệp Húc: "Mang thằng điên này đi ngay!" Nói xong nổi giận ùng ùng tiến vào phòng bệnh. Diệp Húc khó xử nhìn tớ. Tớ vỗ vai hấn, bảo hấn tiến tớ.

Chúng tớ ở cửa bệnh viện lại hàn huyên. "Tình hình Lê đội không lạc quan, theo cậu nói nữ thi kia tổng cộng có 5 cây đinh đúng không? Đã đâm ba rồi, chúng ta chỉ còn chưa tới 24h nữa để giúp cô ta tìm được hung phạm, nếu tìm không được, một đinh ngay ấn đường kia sẽ lấy mạng của Lê đội!" Tớ không muốn dọa Diệp Húc, nhưng phải đem tính nghiêm trọng của sự việc nói rõ ràng.

Quả nhiên Diệp Húc lại vẻ mặt khóc tang, hấn cầm lấy tay của tớ cầu xin tớ, "Vậy làm sao bây giờ? Thời gian chưa tới một ngày làm sao phá được vụ án này. Anh nhất định phải giúp tôi, bằng không Lê đội sẽ không cứu nổi!" Nói rồi cứ nhiên muốn quỳ xuống trước mặt tớ.

Tớ vội nâng hẳn đứng dậy, nghĩ thầm thời đại này cư nhiên còn có người nặng tình như vậy.

"Tớ không phải đạo sĩ gì cũng không biết pháp thuật, nhưng chúng ta cũng phải thử hết sức một lần, có một số việc không bỏ cuộc thì tự nhiên lại có thể xoay chuyển. Vậy đi, chúng ta đi xem bộ thi thể kia trước, cậu hẳn sẽ lo liệu được chứ?" Tớ đỡ thân thể Diệp Húc, dù sao một gã cảnh sát ở đây khóc lóc không phải chuyện gì đẹp mặt. Diệp Húc cũng lập tức điều chỉnh lại.

"Mặc kệ, tớ dù có phải chia súng vào pháp y cũng phải để hẳn cho chúng ta xem thi thể." Nói rồi liền kéo tớ lên xe chạy thẳng đến nhà xác. Dọc theo đường đi trong lòng tớ cũng không nắm chắc, hình phạt đóng đinh tớ chỉ nghe người khác kể qua, ngay cả sách cũng không hề có ghi chép. Cũng không biết hung thủ kia từ đâu được, hơn nữa nghe nói oán khí của người bị đóng đinh cực lớn, làm không tốt cứu không được Lê đội, mạng của tớ và Diệp Húc cũng sẽ đắp vào.

Đang lúc suy nghĩ xe đã dừng lại, Diệp Húc lo lắng không yên lại kéo tớ vào.

Trải qua một phen thương lượng chúng tớ rốt cuộc được quyền vào xem thi thể, chẳng qua hiện giờ đã hơn 1h chiều. Thời gian không nhiều lắm, chúng tớ phải nắm chắc.

Nữ thi đích xác như lời bọn họ nói, rất trẻ tuổi, cũng rất đẹp, hơn nữa không có loại cảm giác dung tục hoặc nói là ti tiện như gái điếm bình thường. Nhưng loại chết tà khí này khiến tớ nhìn có chút lạnh tim, tớ đành phải phủ lại đầu cô ta. Tớ bắt đầu hoài nghi từ khi nào mà đẳng cấp gái điếm của khách sạn tăng cao như vậy. Nhưng không có thời gian nói lung tung nữa. Tớ lật xem năm vết thương của cô ta. Mỗi vết thương đều là do đinh tạo thành, hơn nữa tay chân, cổ đều có vết

dây. Xem ra là bị trói lại áp dụng hình phạt đóng đinh. Nhưng khách sạn đó có phải là hiện trường đầu tiên hay không thì tớ không có cách nào xác nhận được. Song theo lời Diệp Húc nữ thi hản chết chưa lâu. Hơn nữa trên người không phát hiện bùn đất hoặc thứ gì bên ngoài khách sạn mang tới, hẳn là bị giết trong phòng khách sạn. Như loại khách sạn này tớ biết, đóng cửa lại rồi thì có quý mới thêm quan tâm cậu làm gì bên trong. Đóng tiền thích ở bao lâu thì ở.

Diệp Húc nhìn một hồi có chút chịu không nổi, tớ đành phải bảo cậu ta đứng ở cửa trước, còn mình thì hy vọng có thể từ trên thi thể tìm được chút đầu mối.

Tớ từng xem ghi chép của Diệp Húc, dựa theo suy đoán thời gian tử vong của nữ thi, căn cứ ghi chép lui tới của chủ khách sạn, mấy ngày nay đến ngủ lại hơn nữa ở tại phòng phát sinh án cũng không có nhiều người. Chỉ có hai. Một người rất trẻ tuổi, buổi sáng cùng ngày tìm đến ngủ trọ, buổi tối liền rời đi. Sau đó là một người khác đến ngay sau đó chưa tới mấy giờ, hơn nữa chỉ đích danh phòng vừa rời để ngủ trọ. Nhưng đáng tiếc bà chủ nói bọn họ đều mang khẩu trang mũ trùm sợ người khác nhận ra. Về phần người phụ nữ chết, bà chủ không nhận ra, lưu oanh (Tiêu: cũng giống "gà móng đỏ" bên mình) phụ cận cũng chưa từng thấy qua.

Thi thể cô gái này nhìn tới nhìn lui chỉ có năm vết thương. Pháp y còn chưa tiến hành giải phẫu, nhưng báo cáo sơ bộ cơ bản cũng giống những gì tớ nhìn thấy. Không có đầu mối nào, tớ cùng Diệp Húc phải trước 11h30 ngày mai tìm được hung phạm quả thực không có khả năng. Xem ra cô ta trả thù Lê đội vậy, cũng chỉ có thể trách Diệp Húc cảm thán như thế. Khi đó vừa vặn mặt người chết bị lật qua. Mấu chốt nhất chính là, Diệp Húc nói, trong nháy mắt lật qua đó, mắt của cô ta vậy mà mở to. Người đầu tiên mắt cô ta nhìn thấy, hẳn chính là Lê đội.

Tớ cuối cùng vẫn là bỏ cuộc, gọi Diệp Húc rời đi. Xem ra muốn phá vụ án này, trừ phi nữ thi tự mình mở miệng nói. Lúc này Diệp Húc vừa vặn tiến đến. Cậu ấy nhìn tớ một chút, đột nhiên chia vào phía sau người tớ, miệng há hốc như con tò he không nói nên lời. Tớ kỳ quái cậu ta làm sao vậy. Cậu ta lại chỉ có thể phát ra mấy chữ phía sau, phía sau. Tớ quay đầu. Nhìn thấy nữ thi đang phun máu ra ngoài.

Lúc ấy tớ tựa như bị sét đánh vậy, huyết mạch cũng ngừng chảy, nghĩ thầm sao lại đụng phải loại chuyện này. Chẳng qua tớ cũng đã có kinh nghiệm. Tớ đè miệng Diệp Húc lại, ý bảo cậu ta mau tỉnh táo. Hơn nữa chậm rãi di chuyển qua cửa. Vạn nhất có việc gì cũng dễ chạy.

Chúng tớ liền nhìn thấy máu như suối phun, phun mãi tràn đến mặt đất và xung quanh. Ước chừng mất vài phút, tớ cùng Diệp Húc đều có thể ngửi được căn phòng này đã tràn ngập mùi máu tươi.

Cuối cùng tớ thật sự chịu không nổi nữa, cao giọng quát cô ta: "Chúng tôi tới giúp cô tìm kiếm hung phạm, hy vọng cô đừng hành hạ Lê đội nữa." Không có phản ứng, tớ đành phải lặp lại một lần nữa, chẳng qua lời đã có chút lắp bắp.

Cuối cùng rốt cuộc ngừng lại, tớ cùng hấn khó khăn lắm mới để cho đôi chân ngừng run rẩy. Tớ nhìn máu tươi đầy đất, nghĩ thầm chẳng lẽ cô ta đang ám chỉ cái gì sao? Tớ bỗng nhiên nghĩ tớ, là cây đinh!

"Cây đinh đâu? Cây đinh hiện giờ ở đâu?" Tớ lắc Diệp Húc còn đang ngăn người quát.

"Ở phòng vật chứng đó, sao, làm sao vậy?" Diệp Húc cơ hồ bị tớ dọa sợ.

"Mau, nhanh đi." Lần này là tứ lôi kéo Diệp Húc. Lúc ra cửa, phía sau vang lên tiếng thét sợ hãi của nhân viên quản lý. Đổi lại là người khác nhìn thấy máu đầy đất cũng không cách nào không kêu thành tiếng được.

Tứ nhìn đồng hồ, sắp 3h rồi.

Hoàn hảo, cảnh sát phòng vật chứng cũng người của Lê đội, nghe nói chúng tôi đi lấy chứng cứ giúp Lê đội, liền để chúng tứ vào xem, nhưng không thể lấy đi.

Đêm thứ 8 - Hình phạt đóng đinh (2)

Tứ cầm đinh trong túi nhựa lên, phía trên còn mang theo vết máu chưa vội lau. Đinh dài ba tấc đầu tròn, thân dưới đinh có vân xoắn. Loại đinh này hẳn rất phổ biến. Tứ đem năm cây đinh lật đi lật lại quan sát cũng không phát hiện chỗ nào đặc biệt. Chẳng lẽ tứ hiểu sai ám chỉ của nữ thi rồi?

Vân xoắn? Chờ một chút! Tứ nhớ kỹ trong báo cáo khám nghiệm tử thi không đề cập tới vết thương hình xoắn ốc, đây không phải cây đinh chân chính đã giết chết cô ta!

Vậy cây đinh thật sự đến tội cùng đang ở đâu. Tứ biết nếu hung thủ thật muốn đóng đinh linh hồn của nữ thi kia ở đó nên dùng đinh gỗ đào, loại đinh này không thường có.

Diệp Húc bỗng dưng nhận được một cú điện thoại, nói vài câu đã biết rồi cao hứng nói thân phận của nữ thi đã điều tra xong, là một sinh viên đại học của địa phương.

Tứ còn đang nhìn cây đinh, không chú ý Diệp Húc nói, "Sinh viên đại học? Không phải nói là gái điểm sao?"

"Gái điếm là Lê đội nói, ông ấy nói nữ giới trẻ tuổi hoạt động ở nơi này phỏng chừng đều là vậy."

Khó trách mọi người gần đó không nhận ra cô ta, nhưng cô ta tới đây làm gì, hơn nữa chủ khách sạn không phải đã nói chưa từng thấy cô ta sao.

4h chiều, tớ cùng Diệp Húc lại tới trường đại học của cô gái, hy vọng có thể điều tra ra tình hình bên cạnh cô ta.

Rất nhanh chúng tớ biết, cô gái tên Thu Toàn, là sinh viên năm 4 của khoa xã hội. Hơn nữa tác phong tựa hồ không tốt lắm, bạn bè rất nhiều. Mất tích đã rất nhiều ngày. Khi còn sống có bạn trai, bất quá hai người đang vì chuyện cô sau khi tốt nghiệp có ở lại đây hay không mà tranh chấp.

Chúng tớ tìm được bạn trai của cô ta, một người thoạt nhìn hiền lành, đừng nói dùng hình phạt đóng đinh, tớ thấy hẳn ngay cả búa cũng cầm không nổi.

Điều tra không có kết quả, chúng tớ đành nản chí rời đi, trước khi đi tớ cư nhiên phát hiện một người.

Lê Chính! Gã cư nhiên mang theo một quyển sách vôi vàng từ thư viện đi ra, gã không ở bệnh viện chăm sóc cha gã mà chạy đến đây làm gì. Tớ hỏi Diệp Húc, Diệp Húc nói Lê Chính đọc sách rất dữ dội. Thật sự là vậy sao?

Tớ lập tức trở về thư viện muốn điều tra sách Lê Chính mượn, mới đầu cô nhân viên quản lý gây khó dễ không chịu, chờ sau khi nhìn thấy Diệp Húc tiến đến lập tức cười tra tìm.



" 《 Phong Quý 》 , sách rất xưa, khi mượn đã sắp nát rồi." Cô gái dịu dàng nói.

Gã mượn cái này làm gì. Cám ơn cô gái. Lại cùng Diệp Húc chạy về bệnh viện. Chúng tớ cũng không còn nơi nào để tra xét, về trước xem Lê đội rồi nói.

Đến bệnh viện đã quá 4 tiếng, lúc 7h chân phải nó đã phát tác.

Lê đội nhìn qua khí sắc tốt hơn chút, vừa rồi chiến hữu cùng lãnh đạo trong cục trong đội đều đến thăm ông, phòng chừng Lê Chính kia đã chạy ra ngoài vào lúc đó.

An ủi Diệp Húc vài câu, tớ liền ra ngoài thăm dò tư liệu của Phong Quý.

Khó tìm, không phải bởi vì tìm không được, mà là nhiều lắm. Nhưng cuối cùng cũng tìm được thông tin đầu tiên về hình phạt đóng đinh phong quý xong nên xử lý như thế nào.

Chạy một ngày mệt chết được, tớ cùng Diệp Húc vội vã lùa vài đĩa cơm tối chuẩn bị một lần nữa đến khách sạn phát sinh án, nơi đó đã bị đóng cửa. Lê Chính cũng tới, lạnh lùng nhìn chúng tớ. Diệp Húc đã dặn dò gã vài câu bảo gã chăm nom Lê đội, một khi có việc mau chóng gọi cho cậu ta, kết quả bị Lê Chính trả lời lại một câu.

"Đây là ba tao! Cũng không phải ba mà!" Diệp Húc bị nghẹn không nói được một lời, mặt đỏ bừng, tớ vội vã lôi cậu ta đi.

7h30, chúng tớ đi đến khách sạn phát sinh án, kỳ thật đây là lần đầu tiên tớ chân chính tiến vào hiện trường. Góc nơi đó chỉ có mấy vị đồng nghiệp của Diệp Húc, Diệp Húc nói tớ là chuyên gia tâm lý phạm tội cấp trên cử tới, cư nhiên lừa qua được.

Hiện trường rất bừa bộn, nhìn ra được ngay lúc đó hỗn loạn. Trên sàn nhà dùng phấn vẽ một hình người. Tớ giờ mới phát hiện nguyên lai sàn phòng cư nhiên là rỗng ruột, cho nên mới có thể bỏ người vào đó. Phòng đã bị cảnh sát càn quét mấy lần, người thường như tớ cũng không cần tìm gì nữa.

Sở dĩ đi tới hiện trường chỉ là muốn cảm giác một chút, nếu tớ là hung thủ sẽ làm như thế nào.

Tớ nhắm mắt lại nằm trên giường, tận lực cảm giác mình chính là hung thủ, Diệp Húc cho rằng tớ đang suy nghĩ chuyện gì, cũng không dám quấy rầy, không thể làm gì khác hơn là ở một bên nhìn tớ.

Cùng ngày phát sinh án có hai người tới, không có đeo ba lô hoặc túi du lịch gì gì đó, cho nên trong hai người hẳn là có một người chính là nạn nhân, một người khác đương nhiên là hung thủ. Nếu cãi tranh, nghĩa là sợ người ta nhận ra. Theo lý sinh viên đại học hẳn không có loại bản khoán này, bất quá nạn nhân cư nhiên còn mắc bệnh lậu, hơn nữa tác phong lại không tốt, chẳng lẽ chỉ khi hung thủ đạt thành giao dịch xác thịt không thỏa thuận được giá dẫn đến nhất thời nổi tính giết người? Nhưng phương pháp giết người phiền như thế thì tên này cũng quá dư thừa rồi.

Tớ đột nhiên nghĩ đến một hình ảnh, hung thủ quen biết với nạn nhân, mục đích tới nơi này chính là chuẩn bị giết cô ta, hơn nữa gã rất sợ quỷ hồn trả thù, cũng lợi dụng hình phạt đóng đinh trong truyền thuyết để giam cầm linh hồn cô ta, nhưng tại sao cần hình phạt đóng đinh chứ.

Tớ chợt nghĩ đến thông tin tớ tra tìm về hình phạt đóng đinh, trong đó dường như có một điều nói rằng hình phạt đóng đinh nếu dùng

cho nữ giới, đại biểu cho trừng phạt sự lạm giao và bất trung của cô ta.

8h17, chúng tớ ra khỏi hiện trường, hiện giờ chúng tớ thật sự không thu hoạch được gì. Tớ nhìn tư liệu đang có, không thể làm gì khác hơn là điều tra lại tư liệu về cô gái kia khi còn sống.

Chúng tớ trở về trường đại học kia. Ban đêm đại học rất náo nhiệt, khiến tớ cũng nhin không được nhớ tới thời sinh viên của mình.

Nửa giờ sau, chúng tớ cuối cùng tìm được một trong những người bạn không nhiều lắm của cô ta.

Cô gái là bạn cùng phòng của nạn nhân. Dáng mạo rất đẹp, chẳng qua trang phục tương đối thời trang và khá lộ. Tớ kinh ngạc con gái bây giờ quả là thoáng nhĩ.

"Lần cuối cùng tôi nhìn thấy cô ấy đã là một tuần trước rồi, khi đó cô ấy còn hỏi vay tiền tôi nữa." Cô ta một bên nhai kẹo cao su một bên thờ ơ trả lời.

"Vay tiền? Vay tiền làm gì?" Diệp Húc hỏi.

Cô gái kia khinh bỉ liếc mắt nhìn Diệp Húc, "Tôi làm sao biết được, có lẽ là sẩy thai có lẽ là khám bệnh, dù sao không phải lần đầu tiên. Bạn trai cô ấy căn bản mặc kệ, nhưng hai người lại chẳng chia tay được, sống chết níu kéo. Đúng rồi, gần đây cô ta dường như còn cùng một nghiên cứu sinh khoa xã hội có quan hệ mật thiết. Không bằng anh đi hỏi nghiên cứu sinh kia đi." Cô ta đột nhiên nói.

"Tên gì?" Diệp Húc lấy sổ ra chuẩn bị ghi chép.

"Lê Chính, lê trong lê dân (dân đen) , chính của chính xác. Rất đẹp

trai đó." Nói xong một nam sinh bên cạnh huýt sáo với cô ta, cô ta phi như bay qua.

Tớ cùng Diệp Húc đứng tại chỗ. Nhất là Diệp Húc, cậu ta ngây ngốc nhìn tớ, "Làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao bây giờ nữa, đến bệnh viện tìm Lê Chính đi."

9h10', bệnh viện.

Lê đội đang ngủ, mặc dù nhìn qua rất mệt nhọc, bất quá cuối cùng có thể nghỉ ngơi, nhưng hai giờ sau ông ấy sợ rằng lại phải bị đau đớn cực độ hành hạ.

Tớ, Diệp Húc, Lê Chính ba người đứng trên hành lang ngoài cửa đều không nói chuyện.

"Anh không muốn cha mình tiếp tục chịu hành hạ nữa thì kể hết tất cả những gì anh biết cho chúng tôi đi, chính anh cũng học nghiên cứu dân tộc, hẳn phải biết sự tàn khốc của hình phạt đóng đinh, anh sẽ không chờ ngày mai trơ mắt nhìn cha mình chết đi trong đau đớn đó chứ?" Tớ mở miệng trước, không nghĩ tới Lê Chính cười lạnh với tớ một trận.

"Từ đầu tới cuối cả sự kiện hẳn là chẳng quan hệ gì tới mày nhỉ? Mày cũng không phải cảnh sát, dựa vào cái gì nhúng tay vào chuyện này?" Gã bắt đầu cười nhạo tớ.

"Anh ấy là bạn của tôi, là tôi nhờ anh ấy đó." Tớ vừa muốn phản kích gã, đột nhiên Diệp Húc nói, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

"Nếu anh còn là con trai Lê đội, anh hãy đem hết những điều biết được nói ra, chúng tôi sẽ cứu ông ấy."

"Ông ấy là cha tao, tao chẳng lẽ nhẫn tâm nhìn ông ấy chịu khổ?" Lê Chính thiếu chút nữa nhảy dựng lên nói.

"Thời gian không còn nhiều lắm, tôi nói ngắn gọn, anh cùng Thu Toàn tới cùng có quan hệ gì? Buổi chiều hôm nay anh mượn 《Phong Quỷ》 có mục đích gì? Còn lúc phát sinh án nữa anh tốt nhất nói rõ ràng anh đang ở đâu, làm chuyện gì." Diệp Húc một hơi nói xong, thở dài một hơi.

Con người Lê Chính trừng lớn nhìn Diệp Húc bình thường đối với gã khép nép vậy mà nghiêm khắc thăm vấn gã như thế, tức giận đến nổi gân xanh. "Mày có ý gì? Mày nói là tao giết Thu Toàn? Tao mượn sách gì mày quản được hả? Còn nữa làm sao mày biết, bọn mày theo dõi tao?"

Mặc dù Lê Chính đang rất tức giận, nhưng gã vẫn nói cho chúng tớ biết Thu Toàn chẳng qua là đàn em bình thường của gã, hai người vô tình gặp nhau ở thư viện, gã đối với cô bé này bắt đầu có thiện cảm, nhưng về sau nghe nói tác phong cô nàng không tốt liền ngắt liên lạc. Về phần mượn sách, cũng chỉ là muốn rõ ràng hình phạt đóng đinh xem có thể hỗ trợ được gì. Tớ không biết có nên tin gã hay không, Diệp Húc phỏng chừng cũng thế. Chúng tớ nhìn nhau. Lê Chính nói xong nhìn chúng tớ, dường như cảm thấy chúng tớ vẫn đầy vẻ không tin nhiệm, không thể làm gì khác hơn là nói khi án phát sinh mình đang ở nhà, khi ấy cha gã và gã đang xem TV. Mọi người tranh chấp nữa cũng không có kết quả, chỉ có thể cụt hứng chia tay, tớ và Diệp Húc không thể làm gì khác hơn là ngồi bên ngoài cầm đầu hút thuốc, nhìn thời gian chậm rãi trôi qua.

Lê đội đang ngủ, chúng tớ không muốn quấy rầy, tạm thời tin tưởng gã. Nhưng lại không còn đầu mối. Xem ra chỉ có thể từ cây đinh rơi mất kia bắt tay vào. Rất rõ ràng, có người đã tráo vật chứng. Hơn

nữa xem ra rất sốt ruột, từ chỗ Diệp Húc biết được, loại đinh xoắn ốc này dường như trên xe cảnh sát của bọn họ cũng có, rất bình thường.

Người có thể tiếp xúc với vật chứng không nhiều lắm, Diệp Húc nói cho tớ biết, vật chứng cùng ngày là cậu ta và Lê đội mang về cuối cùng. Kể cả tiền lưu lại trên người nạn nhân cùng đinh này, cùng với một cây búa gần đó, trên búa không có dấu vân tay nào, cũng là trên đường tùy ý có thể mua được, cho nên cơ bản không có giá trị gì.

"Cậu nói Lê đội sau khi cậu xuống xe thì đã không thấy tăm hơi?"

"Ừ, đừng nói ngay cả Lê đội anh cũng hoài nghi nhé? Chúng tôi trước giờ luôn đi cùng nhau đến mọi nơi." Diệp Húc vội trả lời.

"Nhưng cậu cũng nhìn thấy, cây đinh vật chứng không phải trên người của nạn nhân, vật chứng đã vào phòng vật chứng quản lý nghiêm ngặt cỡ nào cậu hẳn phải rõ ràng hơn tôi, có thể tráo vật chứng chỉ có thể là Lê đội."

"Ông ấy cần gì phải mạo hiểm lớn như vậy chứ. Người chẳng phải cũng đã bị giết, ông ấy sẽ càng không nhàm chán đến mức dùng hình phạt đóng đinh làm gì." Diệp Húc có chút không hài lòng, cậu ta lại cách lớp kính thủy tinh nhìn Lê đội đang ngủ bên trong một chút, Lê Chính vừa mới tiến đến, ngồi bên cạnh đọc sách.

"Cậu không thấy khả nghi sao, ông ta đầu tiên là cảnh cáo cậu đừng quá chú ý tới nữ thi, phỏng chừng là sợ cậu bị liên lụy vào, sau đó ô tô ở trên đường bị thùng lớp khó hiểu, tiếp đó vật chứng bị tráo, tôi đương nhiên không thể không nói là Lê đội làm, nhưng rất có khả năng ông ấy đang giúp một người khác thoát tội, vì gã, mặc dù Lê đội mạo hiểm ảnh hưởng đến tư pháp công chính cũng vẫn phải làm."

Diệp Húc chỉ chỉ Lê Chính bên trong, tở gật đầu. Hiện giờ chỉ thiếu làm thế nào chứng minh Lê Chính mới là hung thủ sát hại Thu Toàn.

Sử dụng hình phạt đóng đinh ngay ấn đường nhất định phải dùng đinh gỗ đào, nếu không một khi nhổ đinh, người chết lập tức sẽ đến trả thù, phỏng chừng Lê đội xuống xe giữa đường chính là để đổi cây gỗ đào nọ, hơn nữa ném nó ở đâu đó. Nếu thật là như vậy, cây đinh gỗ đào kia nhất định mang theo chứng cứ có thể chứng minh Lê Chính là hung thủ!

"A!" Bỗngưng phòng bệnh truyền ra một trận thét chói tai, Lê đội thống khổ bụm chân phải, trên mặt vẻ thống khổ đem ngũ quan đều vặn vẹo lại, nào còn nhận ra được đội trưởng hình cảnh từng khiến phần tử phạm tội khiếp sợ nữa?

Tở cùng Diệp Húc lập tức chạy vọt đến, trợ giúp Lê Chính đè lại Lê đội trưởng, đồng hồ treo trên tường hiển thị rõ ràng bây giờ là 11h30.

Lần này càng thêm nghiêm trọng, cả người Lê đội cơ hồ đều lâm vào trạng thái bán điên cuồng, quả nhiên mỗi một cây đinh so với cây trước càng lợi hại hơn. Còn 12h nữa, đến lúc đó cho dù không cần cây ở ấn đường kia, Lê đội cũng chỉ còn lại nửa cái mạng. Tở nhìn Lê Chính bên cạnh một chút, như trước mặt không chút thay đổi, không, tựa hồ còn có chút mừng thầm, tở cảm thấy hơi phần nộ rồi.

Về sau y tá và bác sĩ tới, chích thuốc an thần mới giúp ông ấy ngủ. Tở túm quần áo Diệp Húc kéo cậu ta chạy ra khỏi bệnh viện.

"Đi, bây giờ lập tức đến chỗ cậu dừng xe ngày đó, chúng ta cho dù không ngủ cả đêm cũng phải tìm được cây đinh gỗ đào kia."

"Gọi thêm người đi, hai người chúng ta quá miễn cưỡng, chỗ đó rất trống trải, hơn nữa cũng không biết Lê đội tới cùng đã ném nơi nào."

Diệp Húc kiến nghị nói.

"Không được, đầu tiên lý do này sẽ không giải thích rõ được, hơn nữa chuyện Lê đội trộm tráo vật chứng vẫn dừng nên công khai, chúng ta đi trước, về phần xác định phạm vi, tôi có biện pháp." Tớ khẽ cắn môi, xem ra không dùng cái kia thì không được.

Rạng sáng 1strong0, chúng tớ tới trước phòng giữ xác. Thừa dịp Diệp Húc cùng nhân viên quản lý nói chuyện, tớ chuồn vào. Tìm được thi thể của Thu Toàn.

Tớ kéo thi thể của cô ta ra, ở miệng vết thương nơi ấn đường dùng ngón trỏ tay phải đè lại, đem nước gạo sống đã chuẩn bị tốt lấy ra vẽ loạn lên phần mắt cô ta.

Trong lòng tớ thầm niệm, nếu cô oan khuất muốn được rửa sạch, đừng để người vô tội chịu đau khổ, cứ giúp chúng tôi, cho tôi mượn một tia hồn phách cuối cùng trong cơ thể cô.

Tớ cắn ngón trỏ chảy máu vừa vặn nhỏ vào vết thương của cô ta, sau đó lại dùng ngón trỏ che lên.

Có thành công hay không phải dựa vào tạo hóa nữa, hiện giờ tất cả ký ức cùng những thứ cô ta nhìn thấy khi còn sống đều ở trên cây đinh gỗ đào nọ. Ngón tay của tớ mang theo hồn phách cuối cùng của cô ta có thể cùng đinh gỗ đào sinh ra cộng hưởng, hơn nữa chỉ cần tớ tiếp xúc đến đinh gỗ đào tớ có thể nhìn thấy hết thấy hiện trường khi ấy. Bất quá phương pháp kia độ nguy hiểm rất lớn, bởi vì vặn nhất tìm không được cây đinh kia, sau 12h, ấn đường bị đinh đóng vào chính là tớ!

Tớ làm xong hết thấy, nhanh chóng cùng Diệp Húc lên xe. Tớ bảo Diệp Húc dùng tốc độ nhanh nhất đến nơi đậu xe khi ấy. Hoàn hảo,



mới 2h30.

Tớ giờ tay phải, cảm giác giống như radar tìm đinh gỗ đào bốn phía chỉ dựa vào chút hờn phách của Thu Toàn. Nhưng mãi đến khi tay phải của tớ đau nhức vẫn không thu hoạch được gì.

Tìm tòi vô nghĩa như vậy mãi cho đến 6h30 sáng, chỉ còn 5 tiếng nữa. Diệp Húc cũng mệt mỏi ngồi bệt dưới đất.

Tớ bắt đầu có chút hối hận bản thân đã xúc động, tớ quá tin tưởng vào khả năng trinh thám của mình. Xem ra tớ phải trả giá đắt rồi.

Có lẽ suy nghĩ chỗ nào đó của tớ xảy ra vấn đề? Tớ đành phải cùng Diệp húc lái xe về bệnh viện trước. Khi xuống xe vừa vặn bệnh viện bắt đầu bán cơm sáng, bình thường lúc này đều là 7h15, nhìn sinh mệnh mình chậm rãi đi về điểm cuối, ngược lại thản nhiên.

Lúc ở trên đường đụng phải một người đến choáng váng. Người nọ nhìn cũng không thèm nhìn tớ đã bỏ đi. Lúc này ngón trỏ cứ nhiên đau đớn kịch liệt.

Có cảm ứng rồi, chẳng lẽ cây đinh ngay trên người tên kia? Tớ lập tức gọi Diệp Húc chặn hấn, nhìn kỹ là một người trẻ tuổi chừng 17 18 tuổi, một thân quần áo Hàn Quốc, xem ra bị chúng tớ dọa sợ. Diệp Húc lục tìm trên người hấn, quả nhiên ở trong túi xách tìm được cây đinh gỗ đào kia.

Tớ cùng Diệp Húc lớn tiếng hỏi hấn cây đinh ở đâu ra, hấn lắp bắp nói trước đó vài ngày đã nhặt được ở đâu đó, nghĩ đặc biệt nên giữ lại chơi, tớ thấy hấn không giống nói dối, mà địa điểm hấn nói đích xác chính là nơi hai chúng tớ khổ cực tìm suốt đêm.

Hấn ngây ngốc đứng tại chỗ, tớ cố tình nghiêm túc giáo huấn hấn,

sau này đặng ai phải xin lỗi, lúc này mới thả hẳn đi, thẳng nhóc này sợ hãi lập tức chuồn mất.

Cầm cây đinh chúng tớ tựa như chích một liều thuốc kích thích. Hiện giờ chỉ cần cây đinh lần thứ hai cắm vào ấn đường của Thu Toàn, tớ có thể thấy được hình ảnh của cô ta khi chết.

8h40 sáng, chúng tớ len lén chuồn vào, Diệp Húc giúp tớ canh chừng.

Tớ đem cây đinh chậm rãi bỏ vào, cũng lại nhỏ thêm máu mình. Sau đó nhắm mắt lại. Bản thân cũng rất kích động, bởi vì rốt cuộc có thể biết ai mới là hung thủ.

Tớ phát hiện một cảnh tượng hoàn toàn lạ lẫm, cư nhiên không phải phòng khách sạn, tiếp đó là bóng lưng của một người, tiếp đó dường như nhìn thấy tờ gì đó tương tự phiếu xét nghiệm. Người nọ bỗng đứng xoay lại đánh tớ, tiếp theo là hình ảnh không ngừng chớp tắt, một đôi tay gắt gao bóp lấy yết hầu, tớ cơ hồ cũng cảm thấy hít thở không thông, cuối cùng hình ảnh biến mất.

Tớ giống như bị điện giật bắn ngược trở ra, mặc dù chỉ có một tích tắc, nhưng tớ vẫn thấy rõ ràng dung mạo của người nọ, hiện giờ chỉ còn lấy chứng cứ.

9h30. Tớ và Diệp Húc đem tất cả người liên quan đều mang đến bệnh viện, kể cả Lê Chính, cô bé kia, còn có bạn trai của Thu Toàn, sau đó phân biệt lấy mẫu máu của bọn họ, đương nhiên, đây đều là để Diệp Húc dùng làm chứng cứ phá án. Một lát sau, tớ cầm kết quả xét nghiệm đi ra.

Tớ nhìn bọn họ, thở sâu một hơi. Lấy ra tờ phiếu kiểm nghiệm. Lần lượt đưa cho bọn họ.

"Đây là có ý gì hả?" Lê Chính hỏi.

"Những thứ này là phiếu kiểm tra của mọi người, trong danh sách phiếu này, chỉ có một người bất đồng, người đó bị bệnh lậu, hơn nữa giống nạn nhân Thu Toàn." Tài liệu kiểm nghiệm trong tay tứ rung lên, bọn họ vẻ mặt không hề gì, lòng tứ nghĩ, vệt chết còn mạnh miệng, không thể kéo dài, phải nhanh chóng chứng minh ai là hung thủ.

"Hình phạt đóng đinh chỉ dùng để trừng phạt những kẻ không trong sạch và người phản bội. Thu Toàn này quả thực tác phong không tốt, thậm chí ở bên ngoài còn làm những giao dịch xác thịt. Chúng tôi đều tưởng rằng khách sạn là hiện trường phát sinh án đầu tiên, đích xác, máu phun ra từ đinh cắm vào thân thể, búa ở gần đó, quan trọng nhất là suy đoán của pháp y, hơn nữa thời gian cô ta mất tích tựa hồ hết thảy đều thuận lợi suông sẻ.

Nhưng kỳ thật, Thu Toàn là bị bóp cổ chết! Cô ta sau khi chết rồi mới bị dùng hình phạt đóng đinh." Tứ nhìn Lê Chính, cười nói: "Nói đúng không?"

Lê Chính như trước mặt mang sương lạnh, không trả lời tứ.

"Tôi không biết hung thủ dùng biện pháp gì, cứ nhiên có thể khiến pháp y đưa ra suy đoán thời gian tử vong lùi lại hai đến ba ngày, nhưng hung thủ khi áp dụng hình phạt đóng đinh cứ nhiên để lại mẩu máu của mình, ngay trên cây đinh ở ấn đường, cây đinh gỗ đào." Tứ lấy ra cây đinh gỗ đào kia, cây đinh màu đỏ sậm.

"Phía trên hình như khắc chữ." Cô bé kia nhìn cây đinh, nhin không được hô.

"Đúng vậy, tôi có thể đọc lớn ra, là Lê Dân Thương Sinh, Chính Khí Vĩnh Tồn, kỳ thật cũng chính là lai lịch của cái tên Lê Chính của anh, nói cách khác, đỉnh gỗ đào chính là của anh!" Tớ giơ cây đỉnh lên trước mặt Lê Chính, gã nhìn cây đỉnh một chút, nhin không được nở nụ cười.

"Chỉ dựa vào một cây đỉnh đã muốn chứng minh tao là hung thủ? Quá nực cười."

"Đích xác, tôi không có ý nói anh là hung thủ, bởi vì hung thủ là y." Tôi xoay người, đem cây đỉnh chỉ hướng người bạn trai tưởng rằng yếu không chịu nổi gió kia của Thu Toàn, đích xác, tôi nhìn thấy trong ký ức cuối cùng của Thu Toàn chính là y!

"Không phải tôi, anh đừng vu tội cho người tốt." Y lớn tiếng nói xạo, nhưng trán đã túa mồ hôi như mưa.

"Tôi không cần phải vu tội cho cậu, trên cây đỉnh có mẫu máu của Thu Toàn, cũng có của cậu!" Tôi giơ cao tay y lên, quả nhiên trên ngón cái có một vết thương mới, mặc dù không lớn lắm, nhưng vừa vặn mới mọc da non

"Cậu không cần phủ nhận, kỳ thật quan hệ của cậu và Thu Toàn tôi cũng đã biết, gia cảnh các người không tốt, nhưng lớn lên với nhau từ nhỏ, Thu Toàn sở dĩ làm như vậy là để cho cậu hoàn thành giấc mộng được đi nước ngoài, nhưng cô ta không ngờ tới sắp tốt nghiệp, thủ tục xuất ngoại của cậu cũng đã gần xong thì cậu cư nhiên muốn vứt bỏ cô ấy. Ngày đó cô ấy đi tới phòng cậu, cố ý nói muốn cùng cậu ôn tồn một đêm, nhưng sau khi kết thúc cô ấy lấy ra phiếu xét nghiệm cô ấy bị bệnh lậu để cười nhạo cậu. Nếu bị loại bệnh này vậy trong kỳ kiểm tra sức khỏe nhất định sẽ bị đánh rớt. Cậu trong lúc tức giận cư nhiên đã bóp chết cô ấy. Có lẽ cậu sợ linh hồn cô ấy trả thù, có lẽ cậu thẹn trong lòng, cậu nghĩ tới một người, một người

có thể dùng kỹ thuật giúp cậu thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật và linh hồn." Tớ một hơi nói xong, nhìn phía Lê Chính.

"Người biết rõ cách làm này, tôi không biết hẳn đã sử dụng thủ đoạn gì, dù sao cuối cùng các người trong phòng của khách sạn đã áp dụng hình phạt đình, đình gỗ đào máu chốt nhất kia chính là hẳn đưa cho cậu."

Nam sinh kia giống như mất hồn quỳ xuống, trong miệng thì thào lẩm bẩm: "Anh xin lỗi Toàn Toàn."

Tớ nhìn đầu hồ, vừa vặn 11h, xem ra hết thảy đều đã kết thúc.

"Ngu xuẩn." Về mặt Lê Chính đột nhiên thay đổi, mang theo tức giận cùng nóng nảy, gã đột nhiên lại yên ổn xuống nhìn tớ.

"Xem ra tao đã đánh giá thấp mày, kỳ thật mày vừa đến thành phố này tao đã chú ý đến mày, trùng hợp tên ngu xuẩn này gọi điện nói cho tao biết nó đã giết Thu Toàn, quên nói cho mày biết, bọn chúng vẫn luôn xem tao như bạn tốt, nào đâu biết rằng giả vờ ngu ngốc kết giao với chúng thật sự thống khổ. Mà mày đã xuất hiện, tao đương nhiên vẽ mày vào một phần trong kế hoạch báo thù của tao. Tao biết mày có khả năng sẽ xáo trộn sự bố trí của tao, bất quá trò chơi không có biến số không thú vị.

Đúng vậy, là tao dạy y hình phạt đóng đinh, Thu Toàn kỳ thật đã chết hai ngày trước thời gian án phát sinh các người suy luận. Khi y tìm đến tao thi thể đã có chút biến chất. Tao dùng dầu bảo quản tưới toàn thân ả phong kín mùi thối. Mày chẳng phải rất muốn biết tại sao ả bị bóp chết nhưng trên cổ lại không có vết thương gì sao, tại sao rõ ràng chết đi mới cắm đinh vào nhưng vẫn có máu bắn ra? Hết thảy những việc này công lao đều thuộc về phát minh của tao." Lê Chính lấy ra một cái hộp nhỏ, cư nhiên từ trong hộp lấy ra một con trùng

toàn thân trong suốt chỉ dài nửa tấc cùng loại với con tằm.

"Đây là trùng khổng chế xác, loại trùng này một khi tiến vào cơ thể người, không hẳn phải nói là tử thi, phải là tử thi chết chưa quá ba ngày sẽ không ngừng phân tách, cuối cùng có thể có bao nhiêu con đây? Nói cho mày biết, chúng nó còn nhỏ hơn cả virus, trong cơ thể tử thi chúng sẽ không ngừng cắn nuốt tế bào tử vong, hơn nữa có thể tổ chức lại chúng, khiến cho máu của thi thể lại chảy. Tất cả phán đoán pháp y đều thành lập trên căn cứ máu không chảy, dẫn đến hoại tử, đương nhiên bọn mày sẽ bị lừa.

Kế tiếp, trùng này khổng chế tất cả thần kinh khung xương của cơ thể, tao có thể khổng chế thi thể làm động tác gì, thậm chí kể cả nói chuyện. Rất thú vị nhỉ?" Lê Chính cầm con trùng cười nói.

"Ngày đó người đầu tiên bà chủ nhìn thấy chính là thằng ngu kia, người thứ hai chính là thi thể tao khổng chế. Sau khi hình phạt đóng đinh kết thúc là tao báo cảnh sát, bởi vì tao biết mày đã ở trong đó, người gặp loại chuyện này sẽ có lòng hiếu kỳ mãnh liệt như mày thế nào cũng sẽ để ý đến đúng không?"

"Nhưng tôi không rõ cái báo thù mà anh nói có ý gì? Chúng ta dường như chưa từng gặp mà?" Tớ nhìn đồng hồ, 11strong0.

"Hừ, việc này mày phải đợi đến khi ông già trên giường tỉnh dậy tự mình đi hỏi nghiêm ông ta đã tạo 20 năm trước, mặc dù lần này không có cách nào giết ông ta, nhưng cũng làm cho ông ta ăn chút đau khổ. Đinh gỗ đào là tao cố ý lưu lại, tao vốn hy vọng mày dựa vào cây đinh này tới tìm tao, chúng ta có thể chơi trò mèo bắt chuột một lần, đáng tiếc bị ông già này phá hủy, bất quá trò chơi có biến hóa chơi mới thích mà!" Lê Chính cười rộ lên, tớ nhìn tên coi mạng người như cỏ rác này cảm thấy lạnh tim.

"Tao phải đi, bắt quá tao sẽ đến tìm mày nữa, cùng mày giao thủ thật thú vị!" Nói xong Lê Chính xoay người chạy ra ban công, tở cùng Diệp Húc vội ngăn cản, nơi này chính là tầng 11 đó.

Lê Chính như điều giấy ngã xuống, thảm không nở nhìn. Tở cùng Diệp Húc nhìn nhau một chút, không thể làm gì khác hơn là trở về phòng điều trị, lúc này đã là 11h30, Lê đội tỉnh lại, xem ra lời nguyện rửa đã thực sự biến mất. Đang lúc tở và Diệp Húc vui vẻ bỗng dừng ngoài cửa vang lên một tràn tiếng kêu thảm thiết. Tở chạy ra cửa, chứng kiến bạn trai của Thu Toàn thống khổ quay cuồng dưới đất, tở vội nâng y dậy, nhưng tở vừa chạm đến thân thể y liền cảm thấy một trận bén nhọn gì đó từ trong cơ thể y lao tới.

Đoạn kế tiếp cả đời tở cũng khó có thể phai nhạt, toàn thân gã tựa như con nhím vậy, vô số đinh từ trong cơ thể gã xuyên ra, máu tươi cùng xương thịt nát phun lên tường cùng khắp nơi trên mặt đất, những cô gái có mặt ở đó bị dọa xỉu tại chỗ.

Diệp Húc trợn mắt há hốc mồm nhìn tở, "Tại sao lại như vậy?"

"Là hình phạt đóng đinh phản phệ, kẻ dùng hình sẽ phải chịu sự trả thù gấp trăm ngàn lần." Tở thờ dài, có lẽ y cùng Thu Toàn có thể nói chuyện nhiều hơn, không đáng để đem khúc mắc biến thành tâm ma thì đã không không như vậy.

Chuyện sau đó do Diệp Húc đi kết thúc. Bắt quá tở còn có nghi vấn phải đợi Lê đội hoàn toàn khôi phục để hỏi ông ta.

Mấy ngày sau, tở, Diệp Húc tới đón Lê đội xuất viện.

"Lê Chính không phải con ruột của tôi." Câu đầu tiên Lê đội nói liền khiến chúng tôi rất kinh ngạc, nhất là Diệp Húc.

"Tôi phỏng chừng nó sớm muộn cũng biết, 20 năm trước tôi phá một vụ hung án, kỳ thật quá trình phá án hoàn toàn là trùng hợp, khi đó tôi vẫn chỉ là một cảnh sát quen, tựa như Diệp Húc hiện giờ. Tôi vừa vặn nhìn thấy hung thủ hành hung, gã chính là sử dụng hình phạt đóng đinh, hơn nữa trong lúc phản kháng tôi đã bắn chết người nọ. Đó là lần đầu tiên tôi nổ súng, về sau tôi biết phạm nhân này bởi vì hoài nghi vợ ở bên ngoài ăn vụng cư nhiên đóng đinh vợ mình. Bọn họ còn có một đứa con mới vài tuổi, tôi không đành lòng để đứa bé này trở thành cô nhi, nên đã nhận nuôi nó. Hơn nữa di vật của cha nó, cũng chính là tổng cộng 7 cây đinh gỗ đào trên đó có Lê Dân Thương Sinh, Chính Khí Vĩnh Tồn cũng vừa vặn đặt tên nó là Lê Chính, kỳ thật thấy nó và tôi có duyên cũng là nguyên nhân tôi nhận nuôi nó. Tôi mặc dù biết nó sẽ biết tôi giết cha nó, nhưng không nghĩ tới nó cư nhiên bố trí cục diện như vậy để trả thù tôi.

Lần đó là tôi cố ý đâm đinh lên lớp xe, sau đó trộm tráo vật chứng. Kỳ thật sự tình này là nó bảo tôi làm, nó nói nó nhất thời kích động giết cô bé kia, xin tôi cứu nó, tôi đành phải đáp ứng nó đổi đinh."

"Khó trách Thu Toàn lại tìm được ngài, kỳ thật trên cây đinh kia không có máu của nam sinh đó, có chỉ là máu của ngài." Tôi nói với Lê đội.

"Máu của tôi?" Lê đội kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, lúc ấy tôi chỉ là gài cho thằng bé kia tự mình thừa nhận, kỳ thật trên cây đinh là máu của ngài.

Tôi sau khi có xét nghiệm của tất cả mọi người liên quan mới biết được. Như vậy hình phạt đóng đinh tìm tới ngài cũng không có gì kỳ quái nữa, xem ra Lê Chính muốn dùng hình phạt đóng đinh giết chết ngài."



Tớ vốn tưởng rằng Lê đội sẽ phản nộ, nhưng ông ấy vẻ mặt bình tĩnh, trải qua việc này ông ấy trở nên già nua hơn rất nhiều.

"Tôi không trách nó, hết thảy việc này đều đã được định trước, mặc dù tôi là cảnh sát, nhưng dù sao cũng là tôi tự tay giết cha nó."

Tớ và Diệp Húc im lặng không nói.

Điện thoại di động của Diệp Húc vang lên, sau khi nghe máy sắc mặt cậu ta có chút biến hóa, tớ vội hỏi làm sao vậy.

"Kiểm nghiệm tử thi cho biết, cổ thi thể kia không phải của Lê Chính, cũng không biết gã từ đâu đem tới, đều đã chết được vài ngày rồi." Diệp Húc đáp.

Quả nhiên gã sẽ không dễ dàng tự sát mà, xem ra gã đã sử dụng trùng khống chế xác, gã sớm biết sự tình sẽ bại lộ, ngay cả đường lui cũng đã an bài xong, vừa nghĩ tới lời gã trước khi đi đã nói, tớ đều cảm thấy sống lưng lạnh toát."

Tôi nhìn bộ dáng như có điều suy nghĩ của bạn mình, an ủi cậu ấy nói: "Có lẽ gã chỉ hù dọa cậu thôi. Không cần lo lắng, nhưng mà dựa theo lời cậu, Lê Chính giống cậu cũng tinh thông về loại đồ kia."

"Chính xác, có lẽ gã hiện giờ đang trốn ở góc xó xỉnh nào đó lại đang cài bẫy chờ tớ chui vào đấy."

"Nếu lần đó không gặp người trẻ tuổi Hàn Quốc kia, cậu tìm không được đinh gõ đào thì làm sao đây?" Tôi trêu ghẹo hỏi cậu ấy.

Cậu ấy bất đắc dĩ nhún vai, làm ra một động tác đành chịu.

"Vậy liền kết thúc, xong đời thôi." Lập tức cậu ấy lại giảo hoạt cười

cười: "Kỳ thật vận khí cũng là một phần của thực lực đó."

"Haha." Chúng tôi đều nở nụ cười.

# Chương 9: Miêu anh

Đêm thứ 9 - Miêu anh

(Có lẽ câu chuyện này cũng không kinh dị, nhưng đã từng phát sinh thật.)

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, hơn nữa khá lớn. Tôi kỳ quái tại sao người tới không nhấn chuông mà lại gõ cửa. Tôi đứng dậy mở cửa ra, đứng ở cửa là một bà cụ.

Bà lão chừng sáu bảy mươi tuổi rồi, mặc một thân áo khoác vải thô màu xám, mặc dù bên trong cũ nát nhưng vô cùng sạch sẽ, trên vai đeo một túi vải bố thật to, cũng không biết là gì, nhìn qua có vẻ nặng lắm. Bà nhìn qua mặt mũi hiền lành, mặt chữ điền mắt to, kỳ quái nhìn tôi, nhưng không nói lời nào.

"Bà tìm ai?" Tôi hỏi. Bà bác vẫn không nói lời nào, chỉ hoài nghi nhìn tôi, lại nhìn biển số nhà, tự nói thầm: "Chẳng lẽ làm rồi?"

Lúc này bạn tôi đi ra, vừa nhìn thấy bà lão này vui vẻ hô to: "Bác Hai, sao người tới đây?" Cậu ấy vội vàng chạy tới giúp bác Hai đón đồ đạc trên tay.

Lúc này bà cụ mới nở nụ cười, tôi cùng bạn mình dìu bà vào phòng.

Dưới sự giới thiệu qua lại của bạn tôi, hóa ra bà cụ này là bác Hai ở quê cậu ấy, khi còn bé ngoại trừ chú thì bác Hai này đối với cậu ấy tốt nhất.

"Tiểu Tứ à, đã lâu vậy sao không về thăm nhà hả?" Thanh âm của bác Hai hơi có chút trách cứ.

"Việc này cứ thông thả thôi, bác cũng biết con thích đến chỗ này chỗ kia, tìm kiếm những chuyện mới mẻ mà." Bạn tôi sờ đầu cười nói.

"Aiz, nếu Thúy nhà bác có thể sống đến giờ, phỏng chừng cũng lớn như mấy đứa vậy." Bác Hai đột nhiên cảm thán.

"Thúy? Chẳng phải bác chỉ sinh mỗi mình anh họ con sao." Bạn tôi kỳ quái hỏi.

Bác Hai đột nhiên như nhớ ra gì đó, mặt mang theo ưu thương, tôi nhìn thấy bà xoa nắn những vết chai dày trên đầu ngón tay với nhau.

"Con không biết Thúy, bởi vì con bé đã chết trước khi con sinh ra. Hơn nữa sự kiện kia bị che giấu, người trong nhà cũng không cho phép nói về chuyện của Thúy, con đương nhiên không biết."

"Đã nhiều năm vậy rồi, bác Hai mới nói cho con biết, vậy con cũng muốn nghe xem là chuyện gì xảy ra."

"Năm ấy cha mẹ con vừa mới kết hôn chưa lâu, bác liền mang bầu Thúy, lúc mới đầu rất thuận lợi, khi Thúy ra đời tất cả mọi người đều thật vui vẻ, con biết đó nhà của chúng ta cũng mặc kệ là bé trai hay bé gái đều thương yêu hết mực. Hơn nữa Thúy lớn lên vô cùng xinh đẹp, so với những nhà sinh con gái trong thôn đều xinh đẹp hơn hẳn, vừa nghe lời lại không khóc nhiều.

Nhưng Thúy sinh ra, trong nhà lại chưa từng được an bình.

Đầu tiên là mới vừa sinh con bé xong vết thương của bác bỗng dưng lại nứt ra, băng huyết, thiếu chút nữa hù chết bà nội con rồi, thật vất

và bác mới sống sót được. Suốt hai tháng Thúy đều là do một bà vú trong thôn gọi là Lý mụ cho bú.

Lý mụ khi đó cũng có con của mình, sau khi bà cho Thúy bú hai tháng sau vội vàng đưa trở về, bà sợ hãi nói Thúy sau khi đến nhà bà trong nhà liền xảy ra việc lạ, đầu tiên là con của bà ấy cáu kỉnh khó tả, vừa nhìn thấy Thúy liền sợ hãi khóc, hơn nữa Thúy bú sữa mẹ rất lợi hại, tiếp tục mang nữa con của mình sẽ bị chết đói.

Mấy bác cũng chưa để ý, dù sao con của mình vẫn không nở để cho nhà người ta mang, hơn nữa bản thân cũng đã khôi phục, vì vậy Thúy lại trở về nhà bác tự mình nuôi.

Nhưng cuộc sống tiếp đó khiến mọi người vô cùng sợ hãi, giống như lây bệnh vậy, ông nội con, chú Tư, dượng con đều đột nhiên mắc bệnh cấp tính, hơn nữa đều là bệnh rất lợi hại, trong nhà lại thường xuyên mất trộm. Gia súc cũng thường xuyên vô duyên vô cớ biến mất. Rốt cuộc, bắt đầu có người ở sau lưng nghị luận, về sau cư nhiên phát triển nói ngay mặt bác, đứa bé này không thể chấp nhận được, là tai tinh.

Bác ôm Thúy sống chết cũng không tin đứa con gái xinh đẹp dịu ngoan của bác là cái gì tai tinh, bác cùng bọn họ tranh cãi, cùng bọn họ âm ỉ. Nhưng cuộc sống về sau quả thực đã chứng minh, phạm là những thứ Thúy tiếp xúc qua đều hoặc nhiều hoặc ít gặp xui xẻo, nhẹ thì hao tài, nặng thì ngã bệnh.

Rốt cuộc ông nội con nói, mời Lưu mù đến xem quẻ!

Lưu mù là thần quẻ nổi danh khắp thôn xóm xa gần. Nghe nói khi chiến loạn rất nhiều đại quan muốn mời ông ta, đều bị ông ấy cự tuyệt. Ông ấy thường xuyên ở phụ cận vì lão bách tính xem bói miễn phí, giúp bọn họ tiêu tai trừ họa. Ông ấy là mù bẩm sinh, cũng chính

là vừa sinh ra mắt đã không nhìn thấy được gì, về sau người nhà ông ấy thấy ông ấy đáng thương đưa ông ấy đến chùa, cũng không biết ông ấy làm thế nào học được thuật bói toán, tóm lại tương đối linh nghiệm.

Lưu mù đem bát tự của Thúy bấm một quẻ, lại hỏi bát tự của bác và dựng con. Suy nghĩ hồi lâu, gọi một mình bác tới.

"Cô phải có chuẩn bị đi, đứa nhỏ này không phải người thường. Nó sinh ra là để gây trở ngại cho người khác, đầu tiên là mẹ, sau là cha, anh trai, ông nội, bà nội, cuối cùng chỉ còn lại mình nó, nó sẽ thăng quan tiến chức, có thể vượt trội, tướng mạo xuất chúng. Tất cả phúc của nhà các cô đều tập trung vào trên người một mình nó."

Bác khi ấy nghe xong thì giật mình, ngược lại hỏi ông ta: "Sao tiên sinh nói vậy, làm sao ông biết được lời ông nói là đúng? Tiểu Thúy nhà chúng tôi xinh đẹp nhu thuận, sao có thể là người nhẫn tâm như thế?"

"Tin hay không là ở chị, con bé đó là miêu tinh, chị cầm tinh con gà, chồng chị cầm tinh con chuột, những người khác chưa cần tính đến, hai vợ chồng chị tuyệt đối không qua được đến khi con bé 18. Chị nếu không tin, tôi ở trước ngực chị vẽ một đạo phù, phù này vẽ lên, con gái chị nhất định không bú sữa mẹ nữa, không thể làm gì khác hơn là để nó chết đói, một nhà các chị mới được cứu."

Bác đành phải ôm tư tưởng thử xem, để Lưu mù vẽ trước ngực bác một đạo phù. Sau khi Lưu mù vẽ xong còn đặc biệt dặn dò, ba ngày sau bé gái sơ sinh hẳn phải chết, trước khi con bé chết có đông đảo mèo đến đưa tiễn. Ngàn vạn lần đừng ra khỏi nhà, cũng đừng cao giọng ồn ào, mới có thể bảo vệ gia đình bình an.

Quả nhiên, cùng ngày hôm đó Thúy không bú sữa mẹ nữa, mặc cho

bác đỡ nó thế nào nó cũng không uống, hơn nữa vô cùng phản cảm với bác, luôn dùng bàn tay nhỏ bé đẩy bác. Trong lòng bác nguội lạnh, chẳng lẽ con bác thật là miêu tinh?

Không có sữa mẹ uống Thúy đói nằm trên giường gào khóc, tiếng kêu cực kỳ chói tai, kêu đến bác thật sự khó chịu, bác thật muốn tẩy sạch phù này dứt sữa cho nó, nhưng vẫn bị người trong nhà ngăn chặn. Nếu thật sự là miêu tinh, nhất định là tới đòi nợ, bác không quan tâm đến mạng mình chung quy cũng phải bận tâm đến những người khác trong nhà chứ.

Bác cứ như vậy nghe tiếng kêu của Thúy, trong lòng tựa như có người lấy dao xẻo bác vậy." Bác Hai nói tới đây, nhin không được nước mắt ràn rụa, bác thật vất vả lau khô, lại tiếp tục nói.

"Rốt cuộc tới tối ngày thứ ba, tiếng khóc của Thúy càng ngày càng nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng càng ngày càng trắng. Lúc này bác phát hiện trong nhà không đúng lắm. Chẳng biết mèo từ đâu tới, đủ loại khác nhau, lông trắng đen xơ cọ hỗn tạp lớn lớn nhỏ nhỏ, chí ít cũng có mấy chục con vây quanh căn nhà, khi đó còn chưa có đèn điện, trong nhà đều dựa vào chút đèn dầu, nhưng ngày đó vô luận đốt thế nào đều đốt không lên, dựng con dứt khoát không đốt đèn nữa, ôm bác và anh họ con ngồi xồm ở góc tường. Tình cảnh nợ miễn bàn có bao nhiêu kinh người, trời càng ngày càng tối đen, mèo tới cũng càng ngày càng nhiều, bọn bác nhìn không thấy mèo, nhưng lại nhìn thấy được mắt mèo, một đôi mắt xanh biếc, lóe sáng trong đêm. Hơn nữa chúng nó như hướng về tiếng khóc của Thúy cùng hợp nhất, cũng cùng nhau kêu lên, con có thể tưởng nổi không? Trên trăm con mèo đồng thời rít lên thì có dạng gì. Bọn bác nghe đến sắp phát điên. Anh họ con sợ gắt gao ôm lấy bác.

Mèo cứ kêu như vậy, nhưng tiếng khóc của Thúy càng ngày càng nhỏ, cuối cùng rốt cuộc không còn tiếng gì nữa. Đàn mèo này cũng

chưa chịu rời đi. Vẫn ở đó canh giữ chung quanh, tiếng kêu cũng càng ngày càng trầm thấp.

Lúc này ngoài cửa nổi mưa to, con cũng biết đó, tổ tiên thường răn đe chúng ta, phàm khi mưa to có mèo xuất hiện đa số đều không may mắn. Mèo này thật lâu đứng đó không chịu rời đi. Chỉ là trong cổ họng phát ra thanh âm gừ gừ. Bác khi ấy cứ sợ chúng nó đồng loạt nhào lên cắn chết cả nhà bác.

Cũng không biết qua bao lâu, đám mèo mới dần dần tản đi. Ổn ào đến hơn nửa đêm. Bọn bác thấy mèo đều đi cả rồi, mới đánh bạo nhìn Thúy nhi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thúy phát tím, hai con mắt trũng lên rất lớn, tay cũng đã cứng đờ. Chung quy vẫn là do bác sinh ra, bác ôm thi thể nó khóc thật lâu.

Khi bọn bác chôn Thúy như trước có rất nhiều mèo tới, yên lặng theo sát bọn bác, mặc dù sợ hãi, nhưng phát hiện chúng nó dường như cũng không có ác ý gì.

Mộ phần của Thúy không chôn trong phần mộ tổ tiên. Đó cũng là Lưu mù nói, ông ấy nói thi thể Thúy không thể đi vào, nói một khi nó tiến vào phong thủy của cả gia tộc đều bị phá hủy. Bọn bác không thể làm gì khác hơn là mai táng thi thể Thúy ở sau núi."

Bác Hai nhìn bạn tôi một chút, vuốt đầu cậu ấy nói: "Về sau cha con trở về, nghe xong cực kỳ tức giận, nói đều đã là thời đại nào rồi, cứ nhiên để cho trẻ con chết đói. Cha con còn đi tìm Lưu mù, đáng tiếc không tìm được. Trong các anh chị em cảm tình của bác và cha con tốt nhất, về sau cha con còn nói nếu sinh con gái sẽ cho bác làm con nuôi, kết quả sinh ra con. Haha."



"Về sau thì sao, về sau thì sao, cha cũng chưa từng kể cho con." Hóa ra cậu ấy nghe kể chuyện so với tôi còn tò mò hơn.

"Từ khi Thúy chết, trong nhà chưa có khi nào không có mèo. Có đôi khi ngủ đứng dậy đi tiểu, bất chợt con sẽ phát hiện ở trên mái nhà, hoặc góc tường sẽ có một đôi mắt xanh biếc như vậy. Làm cho cả nhà bác đều ngủ không ngon, mới vừa ngủ, mèo bốn phía như đã bàn bạc trước mà bắt đầu kêu, thanh âm cực kỳ thâm trầm, ra ngoài đuổi, chúng nó nhoáng cái đã không thấy tăm hơi. Cứ như vậy giằng co hơn nửa năm, mãi đến khi Lưu mù từ bên ngoài trở về.

Bọn bác như tìm được rơm cứu mạng, Lưu mù nghe bọn bác tố khổ xong, cúi đầu không nói lời nào, hơn nửa ngày ngẩng đầu, dùng cặp mắt xám trắng không có nhãn cầu kia của ông ta nhìn bác. Bác có đôi khi hoài nghi ông ta không phải người mù, sao dường như nhìn thấy được người vậy.

"Con bé không chịu đi, mặc dù nó đã chết, nhưng nó còn ở nơi này, chẳng qua lần này nó là mèo thật. Chị có thể đi điều tra phụ cận ngày đó có mèo con vừa ra đời đã chết, nếu có con nào toàn thân đen nhánh đó nhất định là con bé. Mang nó đến, đừng làm bị thương nó, tôi sẽ chỉ chị làm thế nào." Lúc này bọn bác cũng đành phải tin lời ông ta.

Bác và dựng con kể cả bà nội và chú con đi khắp nơi thăm những người nuôi mèo phụ cận. Tìm tới tìm lui, cuối cùng rốt cuộc ở một hộ gia đình gần cửa thôn tìm được. Quả nhiên một con mèo nhỏ toàn thân đen nhánh. Hơn nữa vừa vận sinh ra lúc trời đổ mưa to ngày Thúy mất.

Hộ gia đình họ cũng đó, ngày mưa to ấy, mèo mẹ không ngừng kêu gào. Buổi sáng hôm sau bọn họ đến xem. Lại càng hoảng sợ. Bởi vì mèo bình thường sinh bốn đến sáu con mèo, nhưng trong ổ chỉ có

duy nhất con mèo màu đen này. Chủ nhà tưởng rằng nhất định là thần tiên, liền cực kỳ cung ứng.

Bác mất khí lực thật lớn còn bù tiền vào mới mua được con mèo đen này về. Nhưng nó sống chết cũng không cho bác ôm. Kéo cũng không nhúc nhích. Không còn cách nào, chỉ đành cho chú con ôm đến trước mặt Lưu mù.

Lưu mù đang ở trong nhà bọn bác. Nhưng thấy ông ấy đã thay bộ đạo phục, một thân trường bào xám có in đồ án bát quái, đã rất cũ nát. Bác lần đầu tiên nhìn thấy ông ấy mặc thành như vậy, hiển nhiên có chút hiếu kỳ.

Con mèo đen nọ ở trên tay chú con, vừa nhìn thấy Lưu mù liền không ngừng kêu gào, đôi mắt trừng lớn như chuông đồng. Lưu mù nghe thấy mèo kêu, cười cười nói: "Người cũng chớ trách ta, người dù đáng đương, nhưng ta cũng không thể trơ mắt nhìn người gây họa cho cả nhà người ta. Người vừa đầu thai đến đây, nhất định có duyên với gia đình này, nghiệt duyên cũng được, cát duyên cũng được. Hôm nay phải kết thúc nó thôi." Nói rồi đem một đạo phù đốt sạch vào không trung rồi đem tay trái đặt trên đầu mèo. Mèo lập tức không kêu nữa, có vẻ cực kỳ dịu ngoan.

Đại khái nghỉ 15 phút, liền nhìn thấy Lưu mù không biết làm bầm niệm gì đó. Một đầu đầy mồ hôi. Khi đó đã là tháng bảy tháng tám, ông ấy mặc đạo bào thật dày có thể không đổ mồ hôi sao.

Sau đó ông ấy bảo chú con mang con mèo về nhà. Cũng nói với bác: "Chị đối xử tốt với con mèo đen này, coi như đền bù nghiệt nợ của con chị. Chờ con mèo đen sống thọ chết tại nhà, cả nhà chị liền vô sự. Hết thầy đều đã định trong số mệnh, về phần đứa con đã chết của chị cũng không cần quá bi thương. Con bé vốn là tiểu thư khuê các trong nhà quan, vốn có tình cảm mẹ con với chị, bất đắc dĩ bất

tự nó quá ngạnh, tương khắc với người nhà chị, tôi làm phép thu nó cũng là hành động bất đắc dĩ, hiện giờ chị xem con mèo này như con gái chị, sáng tỏ đoạn duyên phận này tự nhiên sẽ không sao nữa." Nói rồi, Lưu mù thu dọn đồ đạc rời đi.

Con mèo đen nọ quả thật rất khôn khéo, nán lại nhà bác vài chục năm, về sau bệnh chết." Bác Hai thở dài một hơi, "Chỉ trách con bé mệnh khổ, bác và nó tới cùng có duyên không phận."

Bạn tôi im lặng, an ủi bác Hai nói: "Bác Hai cũng đừng quá khổ sở, đều đã qua lâu vậy rồi, đúng rồi, hôm nay bác tới có chuyện gì thế?"

Bác Hai nín khóc mỉm cười, mở bao bố ra, đều là chút thổ sản trái cây, thịt khô vân vân.

Bạn tôi nhìn mừng rỡ, "Đều là thứ con thích ăn, cảm ơn bác Hai."

"Không cần cảm ơn, kỳ thật mục đích hôm nay bác tới chủ yếu là bảo con mau chóng trở về quê một chuyến. Bà nội của con đã xem cho con một cô gái tốt lắm, con nhất định phải đi xem mắt một chút."

Bác Hai vừa nói xong bạn tôi liền sững sờ, tôi thì ở bên cạnh cười trộm, không nghĩ tới cậu ấy cư nhiên còn phải về quê xem mắt nha.

Một phen chối từ, nói hết lời bác Hai cũng không chịu lưu lại, chỉ là lúc gần đi luôn miệng dặn dò, nhất định phải trước cuối tháng này trở về, có được hay không cũng không sao, nhưng nhất định phải tới, câu này là nguyên văn lời của bà nội bạn tôi.

Tiến bác Hai đi rồi, tôi cười hỏi cậu ấy: "Thế nào? Cậu phải về quê xem mắt rồi, tớ vẫn nên về nhà thôi."

Cậu ấy bỗng dưng cũng cười, nhìn tôi nói: "Có hứng thú đi cùng tớ

về đó không? Nói không chừng tớ đã thật lâu chưa trở về, lại phát sinh rất nhiều chuyện rồi đó."

Tôi không chút suy nghĩ liền đồng ý, dù sao một tháng nghỉ tết, nhàn rỗi vẫn là nhàn rỗi, vì vậy chia tay lập tức về nhà thu dọn đồ đạc, chuẩn bị theo cậu ấy cùng về làng quê thần bí nọ xem sao.

# Chương 10: Khí nước

## Đêm thứ 10 - Khí nước

Từ nơi này về quê của cậu ấy phải mất lộ trình vài ngày, nếu như vậy, không bằng kể một chút hoàn cảnh tôi làm thế nào quen biết cậu ấy.

Tôi là một biên tập viên, một biên tập viên bình thường, mỗi ngày mang bộ dáng nhẩn nại hện bản thảo, xem xét bản thảo, sửa chữa bản thảo sắp chữ, ngày qua ngày, tựa hồ lặp lại công việc vĩnh viễn không có hồi cuối.

Mãi đến một ngày hai năm trước, đoạn thời gian kia tin tức đặc biệt nhiều, phóng viên không đủ dùng, lão sếp trong phòng máy lạnh tuyệt bút vung lên, để tôi đi kiêm chức phóng viên vài ngày. Chú ý, không có phần thưởng gì thêm đâu, mang danh hiệu cao đẹp là người trẻ tuổi nên rèn luyện nhiều hơn, học tập nhiều hơn.

Vì vậy tôi mệt nhọc cả ngày, còn phải bớt thời gian đi phỏng vấn lấy tin tức. Bất quá cũng là chuyện tốt, tôi rất cuộc có thể không cần ngồi mãi trong văn phòng chết tiệt kia mười mấy giờ liền nữa.

Sự kiện đầu tiên tôi nhận được chính là một thằng nhóc con đang nghịch nước thì chết đuối. Đứa nhóc mới 12 tuổi, cha mẹ của nó cơ hồ đã mất trí. Nhưng con sông tự nhiên này cách khu nội thành của thành phố chúng tôi rất gần, hàng năm vào hạ đều có lượng lớn trẻ con đến bơi lội nghỉ hè, đương nhiên, hàng năm cũng có số lượng trẻ con nhất định vĩnh viễn xa cách với cha mẹ chúng.

Nói thật ra tôi không muốn đến phỏng vấn thân quyến của đương sự đâu, đây chẳng khác nào đào bới vết thương. Tôi đem trọng tâm đặt ở nơi xảy ra sự cố.

Bờ sông rất bình thường, hơn nữa cách toàn soạn không bao xa, tôi thường xuyên lái xe đi ngang qua. Hiện giờ vẫn có rất nhiều người đang bơi lội, còn có những đứa trẻ so với thằng bé xảy ra tai nạn trước đó càng ít tuổi hơn. Tôi tùy tiện phỏng vấn vài người, đang hỏi vài vấn đề như mấy cách đề phòng bị nước cuốn. Phát hiện xa xa có một thanh niên trẻ tuổi đang đứng. Vóc người thon dài, da rất trắng, nhìn trang phục của cậu ta tựa hồ là một người đi du lịch, bởi vì trên người cậu ấy Vaccin bọc hành lý cực lớn. Tôi nhìn thấy cậu ấy đứng đó mãi không nhúc nhích, cực kỳ quái lạ, cậu ta không phải đến bơi đó chứ.

Tôi tạm thời gác việc này sang một bên, nhưng không lâu sau, bờ kia sông cứ nhiên lại có trẻ con xảy ra chuyện, chẳng qua rất may mắn, đứa bé được cứu, hơn nữa lúc ấy tôi ngay bên cạnh.

Tôi cũng là ngẫu nhiên đi ngang qua, chợt nghe thấy một phụ nữ trung niên tóc tai hỗn độn hướng về phía mọi người hô cứu mạng, tôi vút xe đạp sang một bên vội vàng chạy tới. Vài người vây quanh bờ sông, nhưng kỹ năng bơi đều không tốt, đứa bé rơi vào khu nước sâu, vừa rồi dường như còn lộ một cái đầu, hiện tại đã hoàn toàn nhìn không thấy đâu nữa, xem ra lạnh ít dữ nhiều.

Tôi đang chuẩn bị gọi điện thoại, lúc này liền cảm giác một trận gió phía sau, tôi vừa nhìn cứ nhiên là quái nhân ngày hôm qua kia, chẳng qua cậu ta nhanh chóng cởi áo khoác ngoài nhằm về phía mặt nước, tôi tựa hồ nhìn thấy cậu ta khi nháy xuống nước nơi cổ tay còn buộc vật gì đó, dường như là một sợi thừng đỏ.

Qua một hồi, người này ôm đứa bé lên, mẹ đứa bé như điên rồi lao

tới tiếp nhận, ngay cả cảm ơn cũng quên nói.

Đứa trẻ xảy ra chuyện đại khái cũng đã 11 12 tuổi, trên mặt xanh tím, vẫn không nhúc nhích, không biết còn sống nổi hay không.

Cậu ấy cũng mệt mỏi quá sức, đặt mông ngồi dưới đất.

"Anh bạn thật dũng cảm, tôi là phóng viên của tòa soạn XX, tôi có thể phỏng vấn anh không?" Tư liệu trực tiếp không hề đề phòng.

Cậu ta liếc mắt nhìn tôi một cái, lạnh lùng nói: "Anh có thời gian không bằng giúp đưa bé đáng thương kia đi."

Tôi khó xử nhún vai. "Tôi có thể làm chỉ có báo cảnh sát, nhưng sao anh mỗi ngày đều đảo qua đảo lại nơi này?"

Cậu ta nhìn tôi, không nói một lời đã rời đi.

Lòng tôi nghĩ rất kiêu ngạo nha, đây là lần đối thoại đầu tiên của chúng tôi, quả thật rất thú vị.

Chẳng qua đứa trẻ không cứu sống được, sự tình này dần dần truyền ra, nói trong sông có quỷ nước, nghe nói những thi thể được vớt lên trên mặt cá chân đều có dấu tay đen sì, lần trước tôi cũng không nhìn kỹ, cũng không biết có phải thật vậy hay không, nhưng sếp đã dặn, nhất định phải tìm được anh chàng cứu người kia, đặc tả một phen, tòa soạn vĩnh viễn là như vậy, chỉ e thiên hạ không loạn, truyền thông truyền thông, truyền không được chẳng phải sẽ meo mốc sao?

Tôi không tìm cậu ta, tôi biết cậu ta sẽ đến đây lần nữa, quả nhiên, sáng ngày thứ hai, tôi lấy danh nghĩa phóng viên, lại ở bờ sông gặp được cậu ta.

"Anh quả nhiên lại đến rồi." Tôi qua đó thân thiện đưa tay. Cậu ta có chút kinh ngạc nhìn tôi, lập tức lại khôi phục thái độ lạnh lùng.

"Làm sao anh biết tôi cũng sẽ tới?"

"Bởi vì tôi biết anh sẽ đến thôi, yên tâm, tôi không phỏng vấn anh, tôi chỉ theo trực giác đến gần nơi trẻ con nghịch nước xảy ra nhiều vấn đề này."

Cậu ấy nhìn chằm chằm tôi, ánh mắt rất sắc bén, nhìn đến nỗi tôi mất tự nhiên, bỗng dưng cười hỏi tôi: "Anh tin trên thế giới này có quỷ thần chứ?"

Tôi cười cười, "Tin thì có, không tin thì không, tôi mặc dù không tin lắm, nhưng không hoàn toàn phủ nhận, tựa như hỏi có người ngoài hành tinh hay không vậy, mặc dù nghe đồn nhiều, nhưng chưa từng tung ra được chứng cứ nào, làm sao tin đây?"

"Anh là một người sống bằng lý trí, chỉ tin tưởng hai mắt mình, quả nhiên là phóng viên." Cậu ta phá lên cười, lộ ra hai hàng răng chỉnh tề mà tuyết trắng.

"Vậy đi, nếu anh có thời gian lại không sợ, hôm nay tôi cho anh xem chứng cứ." Cậu ấy cởi hành lý trên người ra, lục lọi hồi lâu, lấy ra một ít dụng cụ lặn.

"Biết lặn không?" Cậu ấy ném dụng cụ cho tôi.

Tôi gật đầu, trên thực tế lặn của tôi chỉ giới hạn ở độ sâu vài mét trong bể bơi thành phố vào mùa hè năm ngoái mà thôi.

"Vậy là tốt rồi, đến đây, đeo cái này lên." Cậu ấy ném cho tôi một sợi



thường đỏ, quả nhiên là cái lần trước cậu ấy buộc ở cổ tay, tôi không hỏi gì, những loại người như vậy nếu sẵn lòng nói cho bạn biết cậu ta sẽ chủ động nói, không muốn nói thì có hỏi cũng phí công.

Nói là dụng cụ lặn kỳ thật rất đơn giản, chẳng qua là một kính bảo hộ mang theo ống. Chúng tôi từ bờ sông đi xuống. Trước kia còn chưa chân chính xuống sông, giờ vào rồi đại khái sâu quá sáu bảy mét, nhìn mặt sông rất sạch sẽ, không ngờ phía dưới lại lộn xộn, còn trôi rất nhiều vật dạng sợi xơ, hoàn hảo mùi vị của nước cũng vừa phải, còn có thể chịu được.

Ngay khi tiếp cận khu nước sâu, cậu ta dừng lại, làm một động tác ngăn cản, sau đó chỉ về phía trước, phỏng chừng bảo tôi chú ý nhìn xem.

Nhưng mà tôi không thấy được gì cả, chỉ thấy được mấy đũa tre như trước đang nghịch ngợm chơi đùa trên mặt nước gần chúng tôi.

Nhưng tôi chợt phát hiện vùng nước phía trước dường như thấp thoáng nổi lên thứ gì đó, màu sắc không rõ ràng lắm, nhưng ngờ ngợ nhìn thấy có tứ chi, bộ dáng lướt nước của nó rất buồn cười, hai cái phía trước không biết nên gọi là tay hay là gì nhưng chân dài hơn rất nhiều, tựa như hải cẩu vậy.

Chờ đến gần hơn chút nữa tôi mới nhìn rõ, cư nhiên lại như con khỉ.

Nói là khỉ hoàn toàn là vì ngoại trừ chi trước nổi trội ra, tất cả đặc thù của nó đều là khỉ mà. Đầu tròn, thân thể lông lá, còn có cái đuôi cong vòng nọ. Bất quá chi trước lại tựa như thứ gì đó tương tự cánh gà, hơn nữa kỳ quái nhất chính là cuối đoạn đuôi của nó dường như có một bàn tay.

Con khỉ cẩn thận chậm rãi tới gần đũa tre bơi lội phía trên. Hiện tại

nó đã cách chúng tôi gần hơn, nhưng kỳ quái nó có thể phát hiện những đứa trẻ đó nhưng không phát hiện ra chúng tôi?

Chỉ thấy nó như đi săn mà tiếp cận chân của những đứa trẻ từ dưới nước, nó đuổi cái đuôi qua, bàn tay trên đó thoáng cái đã siết chặt lấy phần mắt cá chân của đứa trẻ.

Tôi kinh hãi, nghĩ muốn tiến tới ngăn cản, nhưng cư nhiên bị cậu ta chặn lại, tôi phần nộ nhìn cậu ấy, cậu ấy lại như không có việc gì tỉnh táo nhìn.

Tôi âm thầm mắng một câu, đẩy tay cậu ta ra bơi thẳng về hướng đứa trẻ, đứa bé kia đã bị con khi quái kéo khá xa, tôi không am hiểu bơi lội lắm, không thể làm gì khác hơn là tăng tốc.

Con khi vốn đã không nhanh, hơn nữa kéo một đứa trẻ, mắt thấy sẽ bị tôi đuổi kịp, tôi xem chuẩn khoảng cách đưa tay qua, vốn tưởng rằng có thể bắt được tay đứa trẻ, nhưng tôi kinh ngạc phát hiện, cái gì tôi cũng không bắt được!

Tôi đứng tại chỗ nhìn con khi nọ kéo đứa trẻ đi, sau đó biến mất trong tầm mắt tôi.

Lúc này cậu ấy đã tới, chỉ chỉ phía trên, chúng tôi không thể làm gì khác hơn là lên bờ.

"Xảy ra chuyện gì?" Tôi khó hiểu nói.

"Cái anh xem chính là tình cảnh mấy ngày trước tôi cứu thằng bé kia chứng kiến, thứ buộc trên tay anh kỳ thật chính là mảnh vỡ thủy tinh cực nhỏ nối liền vào, đây là ảnh tinh thạch, bởi vì trên tay tôi cũng có, như vậy ở trong nước tôi có thể cho anh nhìn thấy những gì ngày đó tôi thấy." Tôi đã nhìn kỹ, quả nhiên không phải dây thừng gì, chỉ là

làm quá nhỏ, không nhìn kỹ sẽ không nhận ra được. Chỉ thấy cậu ấy duỗi tay về hướng tôi, lại đem ảnh tinh thạch gì đó muốn thu về.

"Đó là thứ gì vậy? Nhìn qua giống như con khi." Tôi đối với quái vật vừa rồi nhìn thấy được rất khó hiểu đó.

"Khi nước, chúng nó trường kỳ sinh sống tại sông ngòi hoặc ao hồ nhiều bùn cát, ở tình huống bình thường chúng sẽ không chủ động công kích người, nhưng đứa bé này đã là người thứ ba, trên mặt cá chân mỗi thi thể đều có thể rõ ràng nhìn thấy dấu tay bọn nó kéo người."

"Trẻ con không phải bị nó kéo đi sao, thi thể sao lại lên được?" Tôi nhớ tới lúc ấy cậu ta hình như đã ôm đứa nhỏ lên rồi mà.

"Bị kéo đi chính là linh hồn." Cậu ấy nhìn đông đảo mọi người đang bơi lội, "Không mau chóng giải quyết tôi sợ sẽ càng có nhiều người bị hại, vùng nước nơi này rất rộng, tôi không có cách nào ở đây mãi để tuần tra, hơn nữa một khi bị nó ngăn chặn tôi cũng rất khó cứu được nạn nhân lên, tựa như đứa trẻ ngày đó, mặc dù tôi đã cố hết sức." Nói đến đây cậu ấy có chút thương cảm.

"Đây không phải là lỗi của cậu, nhưng khi nước tại sao lại tập kích trẻ con mãi thế?"

"Bởi vì bản thân khi nước chính là oán linh của trẻ con chết chìm, ở những quốc gia khác nhau chúng nó cũng có những cái tên khác nhau, có người đồn đại chúng nó nửa người nửa khi, thích bắt giết người cạnh mép sông, cũng ăn mắt của bọn họ, trong thần thoại châu Mỹ, qua khảo chứng của nhà dân tộc học Ishikawa Junichiro nổi tiếng của Nhật Bản, đích xác có vài sông ngòi hẻo lánh tồn tại Kappa. Kỳ thật truyền thuyết Kappa sớm nhất lại bắt nguồn ở thượng du lưu vực Hoàng Hà Trung Quốc, khi đó chúng được gọi là "Hồ Nước"

hoặc là "Hà Bá" khi còn bé không phải có một cố sự gì mà Tây Môn Báo phá trừ Hà Bá đón dâu sao? Về sau khi đến Nhật Bản, được chuyển thành Kappa." Cậu ấy bắt đầu giải thích thao thao bất tuyệt, nói xong tôi lại hoàn toàn ngơ ngẩn.

"Khi nước về sau lại bị thổi phồng, kỳ thật chúng chưa từng chủ động tập kích con người, bình thường đều dựa vào linh hồn động vật trong sông làm thức ăn, hơn nữa ẩn núp trong bùn cát cực sâu. Cực kỳ hiếm thấy."

"Nói cách khác nếu muốn giải quyết khi nước trước hết phải biết được nguyên nhân vì sao chúng dị biến?" Cậu ấy gật đầu.

Tôi nhìn mặt sông, nhìn thấy mấy chiếc thuyền to.

"Tôi nghĩ tôi biết rồi." Tôi chỉ vào mấy cái thuyền. "Đó là xà lan nạo vét, trước kia nguồn tài nguyên bùn cát nơi này rất phong phú, nhưng mấy năm gần đây khai thác tràn lan, đều lấy dùng cho công trường thi công. Khai thác bùn cát cơ hồ không có phí tổn gì, hiện giờ người khai thác cát đến càng nhiều, ngày hôm qua hình như còn nói cả móng cầu cũng có nguy cơ đổ sập rồi."

Cậu ấy cúi đầu suy nghĩ, "Đúng, đúng vậy, khi nước không chịu nổi bị quấy nhiễu mới trả thù điên cuồng như vậy. Khi nước này đã lấy đi linh hồn của ba đứa trẻ, tôi sợ năng lực của nó đang lớn dần sẽ xuống tay cả với người trưởng thành."

Còn chưa dứt lời, những người bơi lội ở bờ sông đã xảy ra rối loạn, nguyên lai lại có người xảy ra chuyện. Chúng tôi chạy tới bờ sông người đã bị kéo đi, nghe nói là một sinh viên đại học, bạn học của hắn ở bên cạnh đều bị dọa nói không nên lời, toàn thân run rẩy.

Tôi vội hỏi một người trong số đó chuyện gì xảy ra, hắn cực kỳ sợ hãi

đáp: "Khi, con khi kéo cậu ấy đi rồi!"

"Không xong rồi, hiện giờ người thường cũng có thể nhìn thấy nó, chúng ta phải lập tức bảo bọn họ ngừng khai thác cát đồng thời để cho khi nước trở về nơi nó sống." Người thanh niên kia thu dọn đồ đạc đi về hướng đường quốc lộ. Bên cạnh bờ sông chính là đường cái, cũng là do lấp sông tạo ra.

"Chờ tôi một chút, còn nữa, tôi nên gọi cậu là gì đây hả?" Tôi đuổi theo cậu ấy, tôi không muốn bỏ qua cơ hội này, cũng không phải tôi nghĩ muốn đưa tin gì, mà là từ trước tới nay tôi đối với loại chuyện này cảm thấy rất hứng thú.

"Tôi tên là Kỷ Nhan, cậu gọi tôi Tiểu Tứ đi." Cậu ấy xoay sang tôi, "Cậu thì sao?"

"Âu Dương Hiên Viên." Cậu ấy nghe xong cười nói: "Tên cậu thật là đầy phong cách đó."

Tôi cũng cười cười, "Tiểu Tứ cũng rất thú vị nha."

Nửa giờ sau, chúng tôi đi tới cục công an đường thủy.

"Đã có bốn người chết rồi, tôi hy vọng các anh mau chóng dừng việc đào cát của họ, hơn nữa tạm thời phong tỏa bờ sông, chỉ cần cho tôi thời gian một ngày là đủ rồi." Kỷ Nhan cầu xin cảnh sát trực ban nói.

Cảnh sát trực ban khôi hài nhìn cậu ấy, làm một động tác đi ra ngoài, lại tiếp tục đọc báo. Kỷ Nhan vừa muốn nổi khùng, tôi giành trước qua ngăn cản cậu ấy, ra hiệu để cho tôi.

"Tôi là phóng viên của tòa soạn XX, gần đây nhiều người chết đuối đã khiến cho đông đảo dân thành phố khủng hoảng, nếu các anh còn

không phối hợp với chúng tôi, tôi sẽ đem chuyện các anh không làm tròn chức trách làm tiêu đề đưa tin." Nói xong đem giấy chứng nhận biên tập đè lại hai chữ biên tập vung lên trước mặt hắn. Cảnh sát trực ban sắc mặt sa sầm, nhưng lập tức khôi phục lại, bất quá giọng điệu tốt hơn chút, không ngờ tới tòa soạn của chúng tôi cũng có chút danh tiếng nha.

"Việc này, tôi không làm chủ được, nhưng tôi có thể cho các cậu đi gặp cục trưởng Hạ, ông ấy đang ở bên trong."

Trong lòng tôi nghĩ, có thể gặp người đứng đầu cũng tốt.

Cục trưởng rất gầy, phá vỡ ý nghĩ tôi luôn một mực cho rằng quan hàm cùng thể trọng luôn tỷ lệ thuận. Nhìn ông ấy có lẽ thường xuyên ra ngoài công tác, da ngăm đen, tôi nhìn không rõ ràng lắm ông ấy là bộ dáng gì nữa, vì lúc chúng tôi tiến vào ông ấy đang xem báo cáo gì đó.

"Xin chào." Tôi lấy ra giấy chứng nhận biên tập dự định tiếp tục qua mặt.

"Thu về đi. Lúc hai người ở ngoài tôi đã nghe được rồi." Cục trưởng đầu cũng không hề nâng lên, khiến tôi xấu hổ.

"Tôi có thể đáp ứng yêu cầu của các người, nhưng các người phải có cho tôi một lý do rõ ràng." Cục trưởng ngẩng đầu, hé ra đôi mắt như lưỡi câu nhìn thẳng chúng tôi, nhìn đến nỗi chúng tôi có chút phát hoảng.

Kỳ Nhan đi qua đó, hai tay chống trên bàn. "Hiện giờ tùy thời đều có người sẽ bị hại, về phần chứng cứ sau khi chuyện này kết thúc tôi sẽ cho ông tin phục."

Cục trưởng lắc đầu, "Phong tỏa bờ sông không phải việc nhỏ, không có nguyên nhân nào để qua đó giải thích bảo tôi làm sao chấp hành?"

Tôi kéo Kỳ Nhan, nhỏ giọng nói: "Không bằng nói cho ông ta biết chuyện khi nước đi."

"Ông ấy có thể tin sao?" Kỳ Nhan nói thầm. Không ngờ cục trưởng bỗng đứng đứng dậy, giọng nói và nét mặt nghiêm khắc hô: "Các cậu mới vừa nói gì? Cái gì khi nước?"

Tôi bị cục trưởng dọa sợ, chỉ có Kỳ Nhan nghiêm mặt nói: "Đích thật là khi nước, nó đã bị ảnh hưởng từ xà lan nạo vét cho nên mới ra ngoài tập kích con người, hôm nay nó vừa mới tập kích một sinh viên đại học, còn không ngăn cản nó tôi sợ sẽ không kịp nữa."

Cục trưởng nhìn chằm chằm Kỳ Nhan thật lâu, rồi cuộc nói: "Được, tôi sẽ mau chóng phong tỏa bờ sông, cũng thông báo xà lan rời đi, kỳ thật đã sớm bảo họ đừng khai thác quá độ, nhưng họ không nghe." Tôi kinh ngạc cục trưởng tại sao dễ dàng tin như vậy, thật là kỳ quái.

Bờ sông chỉ có thể phong tỏa sáu tiếng, nhưng Kỳ Nhan nói vậy là đủ rồi. Đợi sau hoàng hôn nước sông trở nên lạnh hơn là thích hợp nhất để đối phó khi nước.

Chúng tôi không thể làm gì khác hơn là ở bên bờ sông lo lắng chờ đợi, kết quả tôi cứ nhiên ngủ gục. Cũng không biết ngủ đến khi nào, giật mình tỉnh dậy trời đã đen kịt một mảnh, tôi vội nhìn đồng hồ, đã bảy giờ, không sai biệt lắm. Nhưng tôi không thấy Kỳ Nhan đâu. Cả bờ sông chỉ có mình tôi, yên tĩnh có chút dọa người.

"Kỳ Nhan!" Tôi đứng dậy cao giọng la lên, kết quả chỉ có tiếng gió.

"Đừng gọi nữa, tôi ở đây." Tôi hướng chỗ phát ra tiếng nhìn lại, quả nhiên, cậu ấy từ trong sông chậm rãi đi ra.

"Hiện giờ nhiệt độ nước sông đã xuống hơn 20 rồi. Có chút lạnh. Chúng ta bây giờ phải dụ nó ra."

"Ừ, ừ, là một cách tốt, chẳng qua hiện tại không có ai cả, nó làm sao ra được." Tôi gật đầu, sau đó thấy cậu ấy nhìn tôi cười xấu xa.

Tôi vội xua tay, tôi từng thấy khi nước kéo người, tôi cũng không muốn sớm như vậy đã chết trong tay nó.

"Như vậy sao được, vạn nhất tôi toi đời thì làm sao?"

"Không có việc gì đâu, ảnh tinh thạch cậu mang đó, nó đã được cao tăng khai quang, có tác dụng trừ tà, hơn nữa nó một khi bắt được cậu tớ có thể thông qua ảnh tinh thạch làm chất dẫn bức nó lên bờ, lên bờ nó chính là một con khi bình thường rồi." Nói đến rõ ràng mạch lạc nha.

Rốt cuộc tôi vẫn đồng ý, nhưng khi tôi thật sự xuống nước sông lạnh buốt tôi lại hối hận rồi, lòng hiếu kỳ thật sự hại người mà.

Tôi chậm chậm bơi tới nơi cách khu nước sâu không xa. Kỳ Nhan đứng bên bờ. Mặt nước rất tối tăm, cái gì cũng nhìn không thấy. Thịnh thoảng một trận gió sông thổi cả người tôi run rẩy, không ngờ thật quá là lạnh.

Dựa theo lời cậu ấy nói, chỉ có khi nhiệt độ nước sông giảm xuống, nhiệt độ cơ thể người mới có thể nhanh chóng khuếch tán khí nước sẽ xuất hiện, thị giác của nó không tốt, ở trong nước dựa vào cảm ứng nhiệt độ để công kích người.



Tôi đại khái đã cách bờ một khoảng rồi, mặc dù tôi không động đậy, tựa hồ nước sông vẫn cứ không ngừng cuốn tôi hướng ra xa. Tôi đành phải không ngừng quạt nước.

Đại khái qua hơn nửa canh giờ, tôi cảm giác thật sự lạnh không chịu nổi nữa, quay về hướng Kỳ Nhan bên bờ đòi lên, rồi bơi về hướng bờ.

Lúc này chân trái một trận đau đớn, mới đầu tưởng là chuột rút, nhưng rất nhanh loại đâm chích nóng rực này khiến tôi biết đây chắc chắn không phải là cơ thể bị chuột rút.

Sức mạnh đó rất lớn, liều mạng kéo tôi sâu xuống, hoàn hảo, Kỳ Nhan không gạt tôi, chí ít tôi không bị nó kéo hẳn ra, tôi một bên hô to, một bên bơi về phía sau. Vì vậy vài giây đầu tôi cơ hồ ở tại chỗ không hề di chuyển. Khả năng khi nước lần đầu tiên kéo người có chuẩn bị hơn nữa sức lực lớn như tôi.

Nhưng rất nhanh tôi phát hiện được sức tôi đã bị hao mòn hết trong nước sông lạnh cóng. Tôi bị khi nước kéo mạnh một cái, cả người trượt vào trong nước.

Trong miệng trong xoang mũi của tôi lập tức ngập đầy nước, rất khó chịu, tiếp theo là không cách nào hít thở. Một cỗ sức mạnh cực lớn nhanh chóng lôi kéo tôi. Tôi lập tức ngừng lại một hơi, mở ra đèn khẩn cấp của đồng hồ chống thấm nước đã chuẩn bị tốt trên tay. Trước khi nghĩ thứ công năng này chỉ dư thừa, không ngờ thời khắc mấu chốt cư nhiên có thể cứu tôi một mạng.

Đèn thẳng tắp chiếu vào mặt khi nước. Ngọn đèn không mạnh, nhưng dọa nó sợ. Dựa vào ngọn đèn, tôi nhìn rõ ràng mặt nó.

Lần này cùng lần trước bất đồng, khi nước hoàn toàn phơi bày chân

thật trước mặt tôi. Nó so với lần kia hình thể càng lớn hơn, hơn nữa bộ lông cũng dựng đứng, cả khuôn mặt tạm thời vẫn bảo lưu vài nét đặc điểm của khi. Nhưng đôi mắt đỏ tươi, khóe miệng cư nhiên còn lộ ra răng nanh. Trên mặt rất nhiều vị trí của cơ thịt đều lồi ra, rất dọa người. Đang bắt lấy chân tôi chính là đuôi của nó, bàn tay đoạn cuống đuôi dài mang theo gai ngược, khó trách lại đau nhức như vậy.

Trong lòng tôi thầm kêu, thằng nhóc chết tiệt kia đi đâu rồi?

Mắt thấy tôi sẽ bị kéo dài tới khu nước sâu, hơn nữa tôi cũng không còn nín thở được bao lâu nữa, chẳng lẽ thật sự phải bỏ mạng ở đây sao?

Lúc này cổ tay mang theo ảnh tinh thạch đột nhiên phát ra ánh sáng đỏ chói mắt, chiếu đỏ rực cả đáy sông. Khi nước cư nhiên thả chân tôi ra, trong ngư ngạc bất động tại chỗ, tựa như bị choáng váng vậy.

Cơ hội khó được, tôi lập tức bơi lên, vừa ra khỏi mặt nước lập tức ngụp lớn hít thở không khí. Tôi nhìn lại, anh chàng kia đang đứng bên bờ, ảnh tinh thạch trong tay cũng đang sáng lên.

"Mau bắt nó lên đây!" Cậu ấy một bên đỡ tay, một bên hướng tôi quát.

Có lộn không vậy, kéo nó lên? Tôi không tình nguyện mà đi xuống lần nữa, khi nước còn đang ngăn người, tôi cẩn thận tới gần, lo lắng nên xuống tay từ đâu.

Nhìn tới nhìn lui, không thể làm gì khác hơn là bắt lấy cái đuôi của nó.

Cái đuôi dài chừng 2m hơn, tôi không dám túm bàn tay mang theo

gai ngược của nó, trực tiếp cầm lấy đuôi chậm rãi bơi về hướng bờ. Cả quá trình nó giống như bị thôi miên mà không hề nhúc nhích.

Tôi cũng không biết bơi bao lâu, tóm lại bơi một chút lại quay đầu nhìn một chút, rất sợ nó đột nhiên tỉnh dậy. Quang mang của ảnh tinh thạch trên cổ tay cũng đã yếu bớt.

Tôi có cảm giác như một khi ánh sáng biến mất khi nước sẽ khôi phục lại trạng thái bình thường, vội vàng tăng nhanh tốc độ, cũng may trước khi ánh sáng đỏ biến mất đã lên tới bờ.

Vừa tiếp đất hai chân tôi vô lực, té trên mặt đất. Khi nước ở dưới sông còn chưa cảm thấy nặng lắm. Lên bờ rồi phát hiện nó đại khái phải nặng chừng hai người trưởng thành.

"Đến giúp với!" Tôi hô lớn, nghĩ thầm tôi thiếu chút nữa đã bỏ mạng dưới sông. Nhưng mặt Kỳ Nhan lại trắng như tờ giấy, thoáng cái đã té xỉu. Tôi kinh hãi, chạy tới vừa nhìn phát hiện trên cổ tay cậu ấy có một đường vết thương thật sâu, trên mặt đất đều là máu. Tôi sợ hãi, không biết nên làm gì.

Kỳ Nhan tự mình tỉnh dậy, cười khổ một chút, an ủi tôi nói: "Không sao đâu, chỉ là mất nhiều máu có chút suy yếu, tớ sẽ đè lại vết thương, cậu mau dùng máu của tớ vẽ một chữ vạn lên đỉnh đầu khi nước."

"Chữ vạn?" Tôi kỳ quái hỏi.

"Đúng vậy, chữ vạn trong Phật giáo, cũng chính là dấu hiệu ngược của Phát Xít, nhanh đi, nó sẽ tỉnh dậy ngay đấy." Cậu ấy hất mặt về hướng khi nước, quả nhiên, khi nước đã bắt đầu động dậy.

Tôi đem ngón tay chấm máu của Kỳ Nhan, ở trên đỉnh đầu khi nước

viết xuống chữ vụn, khi nước bỗng dừng phát ra tiếng kêu kin kít, tựa như móng tay cào trên bảng đen vậy, lăn lộn vài cái liền biến mất.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao cậu lại bị thương?" Tôi nâng Kỳ Nhan dậy, cậu ấy nhìn qua đã khá hơn nhiều, máu đã ngừng chảy, nhưng nói chuyện còn hơi thều thào.

"Tớ đã nói rồi, ảnh tinh thạch là tương thông. tớ đã dùng máu mình làm bức chắn tạm thời khống chế tư duy của khi nước, cho nên cậu có thể chế phục nó."

"Nó cứ vậy mà biến mất? Mất luôn?" Tôi nhìn nơi vừa rồi một chút, ngoại trừ dấu vết ra cái gì cũng không có.

"Không, chúng ta chỉ tiêu diệt thực thể của nó, nó vốn không có thực thể, chẳng qua sau khi hấp thu con người sinh ra, về sau chỉ cần không quấy rầy nó, sẽ không có chuyện gì nữa." Sắc mặt của cậu ấy rốt cuộc đã dễ nhìn hơn.

Chúng tôi ngồi ở bờ sông thật lâu, tiếp đó gọi điện thoại thông báo cục trưởng, ông ấy lập tức phái người lái xe đón chúng tôi về bệnh viện. Hoàn hảo, tôi chỉ bị thương ngoài da, sức khôi phục của Kỳ Nhan càng kinh người, lúc đến bệnh viện đã không còn gì đáng ngại, tôi kỳ quái cậu ấy chảy cả một vũng máu như vậy lại khôi phục nhanh đến thế

Về sau cảnh sát đình chỉ toàn diện không cho phép khai thác cát, dù đòi hỏi phải đào cũng nghiêm khắc khống chế. Quả nhiên về sau không nghe thấy có người đồn đãi chuyện bị vật thể không rõ kéo vào khu nước sâu nữa.

Cục trưởng sờ dĩ tin chúng tôi, bởi vì khi còn nhỏ ông ấy cũng từng tận mắt thấy khi nước, chẳng qua rất may, khi đó khi nước không đá

thương người. Đây là cục trường về sau mới kể cho chúng tôi biết, ông ấy còn nói, trước kia trẻ con nhà trên sông phần lớn đều từng gặp khi nước, kỳ thật trước kia chúng nó rất an toàn, cũng không dễ dàng tới gần người, mà hiện giờ cư nhiên bức nó thành ác ma giết người, cục trường thở dài một hơi.

"Tớ phải đi rồi, kỳ thật tớ là học sinh năm tư của viện y học, lợi dụng nghỉ hè ra ngoài dạo loanh quanh." Kỷ Nhan sau khi thân thể khôi phục hướng tôi chào tạm biệt.

"Tại sao máu cậu có thể chế ngự khi nước vậy?" Tôi vẫn luôn muốn hỏi cậu ấy, không có cơ hội, nếu không hỏi nữa tôi sẽ bị ghen chết.

"Không biết, nhưng nghe nói từ khi còn bé máu của tớ đã có tác dụng trừ tà, hơn nữa còn có tác dụng của ảnh tinh thạch, cho nên tớ thử một chút." Cậu ấy vui vẻ cười đáp.

"Thử?" Tôi rét lạnh. "Hóa ra cậu trước đó chưa từng có kinh nghiệm bắt khi nước?"

"Ừ, tôi nghĩ hẳn không có vấn đề gì." Cậu ấy gãi ót cười cười, nói tạm biệt tôi rồi lên xe đi. Để tôi một mình đứng ngơ ngác ở đó, ngay cả tạm biệt cũng quên mất. Vừa nghĩ tới khi ấy nếu biện pháp mất linh phòng chừng tôi liền an giấc nghìn thu dưới đáy sông là tôi lại lạnh người.

Hai năm sau, không nghĩ tới tại thành phố này chúng tôi lại thần kỳ gặp nhau, có lẽ chúng tôi đã định sẽ phải đi cùng nhau, hoàn thành sứ mạng của mỗi người.

"Nghĩ gì đấy?" Cậu ấy ở bên cạnh đẩy tôi.

"Không có, tớ đang nghĩ đến chuyện khi chúng ta lần đầu tiên gặp

mặt đã bắt khi nước đầy." Tôi bị cậu ấy đẩy tỉnh.

"Ồ, chuyện đã rất lâu trước kia, nhưng rất thú vị, được rồi, còn vài phút nữa là đến, chuẩn bị chút thôi." Cậu ấy bắt đầu thu dọn đồ đạc.

"Cậu thật sự chuẩn bị đi xem mắt à?" Tôi hiếu kỳ hỏi, không biết cậu ấy có thật sự sẽ lấy một cô gái ở quê làm vợ hay không.

"Không biết, gặp rồi hãy nói, chẳng qua tớ chung quy cảm giác có chuyện gì đó không tốt, cậu biết đó bên cạnh tớ thường không xuất hiện thứ gì hay ho." Cậu ấy thuận miệng nói xong, sau đó tự biết nói lỡ, vội giải thích: "Đương nhiên, tớ không phải nói cậu." Tôi liếc xéo cậu ấy một cái, không thèm nói chuyện.

Điện báo viên trên xe đã nhắc nhở, chúng tôi đã đến trạm.

# Chương 11: Cô dâu một mắt

Ở thành phố lâu ngày giờ về vùng nông thôn không khí trong lành, đất rộng người thưa là chuyện khiến người ta cực kỳ vui vẻ. Bạn tôi tạm thời nhận chức hướng dẫn viên du lịch. Thôn họ ba mặt được bao bọc bởi núi, vừa vặn một lối ra, nghe nói mỗi nhà mỗi hộ trong thôn bố cục nhà cửa đều là do một cao nhân thiết kế từ rất lâu trước kia, mặt sau núi vòng quanh thôn là một con sông, cửa sông cũng chính là cửa ra của thôn, cho nên người ở đây quen dùng đường thủy để liên lạc với thế giới bên ngoài.

Bởi vì được núi bao quanh, khí hậu nơi này vẫn luôn duy trì ẩm ướt, mùa gặt hàng năm giúp người nơi này trải qua cuộc sống rất hạnh phúc và sung túc.

Hai người chúng tôi đi tới cửa thôn, nhìn thấy một tấm bia đá cao 4m, tuổi tác của tấm bia hẳn đã rất lâu rồi, hơn nữa sứt mẻ rất lợi hại, bạn tôi nói, tấm bia đá này khi thành lập thôn đã có.

"Là con à, tiểu Tứ." Một người đàn ông trung niên khoảng ngoài 40 nhìn thấy tôi và Kỳ Nhan, hưng phấn chạy sang đón.

Tôi và Kỳ Nhan bộ dáng có vài phần tương tự, trán rộng mũi cao, môi rất mỏng, chẳng qua mặt cậu ấy dài hơn chút. Trên người mặc một áo sơ mi ngắn tay màu trắng, bên dưới quần tây đen, đứng phía trước.

"Chú Hai!" Hóa ra là chú của cậu ấy.

"Tiểu Tứ à, nếu không phải bà nội gọi con về coi mắt xem ra con

cũng không còn nhớ đến chú Hai nữa nha. À, vị này chính là?" Chú Hai này rốt cuộc đã nhìn thấy tôi.

"Cậu ấy là bạn của con, cũng muốn tới đây chơi, ở thành phố lâu ngày muốn hít thở chút không khí mới mẻ." Cậu ấy nhiệt tình muốn giới thiệu chú Hai với tôi.

"Ừ, tôi là Kỳ Học, nếu là bạn của Tiểu Tứ cũng là khách của nhà chúng tôi. Trước hết theo tôi vào thôn đã." Nói rồi ông ấy đi trước dẫn đường, chúng tôi theo phía sau, tôi vừa đi vừa nhìn, phát hiện đường nơi này quanh co khúc khuỷu thật khó đi.

"Đường ở đây người ngoài vào rất dễ đi lạc, tất cả kiến trúc đều vẫn duy trì bố cục của mấy trăm năm trước, không có người trong thôn dẫn đường, một khi đi qua tấm bia này cho dù la bàn cũng sẽ mất tác dụng." Mặc dù tôi chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của chú Hai này, nhưng lời ông ấy nói khiến tôi rất kinh ngạc, ông ấy tựa hồ biết tôi đang suy nghĩ gì.

"Nhưng đây cũng không có nghĩa là người trong thôn hoàn toàn tách biệt mình với bên ngoài, rất nhiều người trẻ tuổi đều đã rời khỏi thôn, kể cả anh của tôi, đương nhiên còn có Tiểu Tứ." Kỳ Học nói đến cha của bạn tôi có chút chậm lại, khả năng vẫn có chút xúc động.

"Thôn này người lấy họ Kỳ tuy nhiều, nhưng cũng không gọi là thôn Kỳ gia, các thế hệ ông bà tổ tiên đều gọi đây là — — Thôn Phạn."

"Thôn Phiền? Rất phiền nào sao?" Tôi ngây ngốc hỏi.

"Phạn không phải phiền, là Phạn trong Phạn ngữ Phật giáo, ý là chốn thanh tịnh." Kỳ Nhan giải thích rõ.

Về sau Kỳ Học không nói gì nữa, cũng không biết có phải do tôi nói



bậy hay không, tóm lại đi gần một tiếng chúng tôi mới đến nhà của Kỳ Nhan.

Nhà của cậu ấy xây trên một sườn núi cao, lên tới phải đi qua một cầu thang mười hai tầng. Sau khi đi hết cầu thang ở trước cửa chính là một sân hình tròn đường kính hơn 3m. Là đồ án bát quái của Thái Cực. Cửa chính cũng không rộng, cao hai trượng (1 trượng = 10m), vừa vặn chứa đủ ba người ra vào. Tất cả những thứ đó đều làm bằng gỗ, nhìn ra được đã có chút tuổi rồi.

Nhưng kỳ quái chính là, nhà họ cư nhiên có hai bậc cửa, mặc dù không cao, nhưng tôi không để ý thiết chút nữa vấp ngã.

Vào trong là một phòng khách hình chữ nhật cực kỳ lớn, tựa như trong phim truyền hình vậy, phía trước đặt bàn trà, hai bên mỗi bên có ghế bành, phía trên bàn treo vài bức tranh, tựa hồ là bức vẽ Quan Âm Tiễn Tử, đại khái là để phù hộ nhân khẩu gia tộc thịnh vượng.

Hai bên mỗi bên có bốn cái ghế. Tất cả gia cụ đều là màu xanh sẫm, bóng loáng như sứ. Mặt đất là đá trải thành, mỗi khối đá đại khái đều là hình vuông dài 20cm, rất sạch sẽ, một chút bụi cũng không nhìn thấy.

"Ngồi đi, chú đi gọi bà ra, bà nghe nói con hôm nay sẽ về, sớm đã thức dậy, hiện giờ đang ở buồng trong niệm Phật đấy." Kỳ Học bảo chúng tôi ngồi xuống, cũng gọi người bưng trà lên rồi vào trong. Tôi ngồi trên ghế thưởng thức trà, cảm giác thời không phảng phất như quay ngược về mấy mươi năm trước vậy.

Cũng không lâu sau, một cụ già dưới sự dìu đỡ của Kỳ Học bước chân tập tễnh đi ra. Bà cụ mặc áo khoác màu đỏ chất tơ tằm, phía trên thêu rất nhiều chữ thọ. Tay trái cầm một chuỗi Phật châu, tay phải chống quai trượng đầu rồng. Tuy nói tuổi tác đã lớn, nhưng

khuôn mặt thanh tú, ngũ quan rõ ràng, cũng không có cảm giác sa sút béo phệ bình thường của người già, trái ngược lại có vẻ vô cùng khỏe mạnh.

"Tiểu Tứ à." Bà cụ vừa nhìn thấy Kỳ Nhan, từng bước một đi qua, bạn tôi cuống quít đứng dậy, đi tới đón bà.

Bà cháu gặp nhau hiển nhiên có rất nhiều lời muốn nói, tôi là người ngoài, không tiện ở đây. Mới vừa đứng dậy, Kỳ Học lập tức đi tới, "Tôi mang cậu ra ngoài thăm thú nhé."

"Dạ." Quả nhiên là người thông minh.

Lần này khi bước ra ngoài tôi không bị vấp chân nữa.

Từ nhà của Kỳ gia ra ngoài, tôi đi theo Kỳ Học đến rất nhiều nơi, kể cả đồng ruộng mênh mông sau thôn, nói thật đi nhìn tận mắt quả là rất đẹp, hiện giờ đang là mùa hè bận rộn, tất cả mọi người đều ra sức làm việc. Trong thôn vẫn có thể nhìn thấy những thứ niên đại lâu đời khác, như miếu cổ, mộ cổ các loại, người trong thôn đều tự giác trân trọng. Hơn nữa bọn họ rất thân thiện. Chẳng qua tôi phát hiện trong tất cả nhà cửa, chỉ có nhà của Kỳ gia là nằm ở vị trí cao, quả nhiên vô cùng nổi bật dễ nhìn.

Trong thôn cũng có đồ điện, nhưng không nhiều lắm, dựa theo cách nói của Kỳ Học là mọi người không thích bị mấy thứ này ràng buộc quá nhiều, tôi cảm thán đến giờ xã hội còn có một nơi đất lành như đào nguyên này thật tốt.

Tôi đột nhiên nghĩ đến cấm kỵ của thôn bọn họ, cũng chính là phía sau núi kia.

"Nghe nói phía sau núi người bình thường đều rất ít vào phải

không?" Tôi chột hỏi. Kỳ Học thoáng sừng sốt, lập tức hỏi lại tôi là ai nói cho tôi biết. Tôi nói là Kỳ Nhan. Kỳ Học cười cười: "Đó đều đã là chuyện cũ năm xưa rồi, nhưng bởi vì phía sau núi có dã thú thường lui tới, bình thường chúng tôi cũng không để bọn họ tới đó một mình, kỳ thật nơi đó chỉ là núi bình thường mà thôi."

Nếu ông ấy đã nói vậy, tôi cũng không tiện hỏi nhiều. Kỳ Học nhìn mặt trời một chút, nói với tôi thời gian không còn sớm, nên trở về ăn cơm rồi. Nhắc đến ăn cơm bụng tôi lập tức kêu lên. Dù sao thức ăn trên xe lửa thật sự khó có thể nuốt trôi mà.

Trở về Kỳ gia, hai bà cháu còn đang trò chuyện. Nhưng tựa hồ bà nội đang khuyên bạn tôi đồng ý đi gặp mặt cô gái bà xem trọng.

"Tiểu Tứ à, con biết nội sống một ngày tính một ngày, nguyện vọng lớn nhất của bà chính là thừa dịp thân thể già cõi này của bà còn thể nhìn thấy nghe thấy con cưới vợ sinh con, bà cũng an lòng nhắm mắt." Nói rồi, bà cụ cư nhiên hai mắt rơi lệ. Kỳ Nhan một bên dờ khóc dờ cười, không thể làm gì khác hơn là an ủi bà cụ.

"Bà à con cũng không phải máy đẻ, huống chi con ngay cả mặt cô gái kia còn chưa từng thấy, sao dám bàn việc cưới xin? Bà cũng đừng làm khó con quá."

"Vậy ý của con đã đồng ý gặp con bé? Vậy thì tốt quá, ăn xong cơm trưa bà bảo chú Hai con đưa con bé tới, các con có thể gặp mặt nhau ở nhà. Dẫu thành hay không con đều phải gặp mặt nó một lần." Bà lập tức thay đổi sắc mặt, thoáng lại cười nói vui vẻ. Kỳ Nhan bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là gật đầu, đáp ứng. Cậu ấy nhìn tôi, tôi thì một bên cười trộm, may mắn mình không dính vào.

Cơm trưa rất hoa lệ, đích thật là, tất cả đều là thực phẩm tươi nguyên, gà ta thượng hạng cùng rau cải tươi mới, còn có cá nuôi

trong ao nhà tự mình bắt lên. Nhưng vì là khách, tôi nhiều ít cũng phải kiềm chế chút, chỉ ăn bốn chén.

Có điều Kỳ Nhan thì không có tâm tình ăn uống, nhìn tôi ăn ngấu nghiến cậu ấy chỉ cầm đũa cắm vào chén. Nhưng tôi rất kỳ lạ, nhà to như thế cư nhiên chỉ có bốn người chúng tôi ăn cơm.

Cơm nước xong, chú Hai Kỳ Học liền ra ngoài. Tôi thấy Kỳ Nhan bắt an đi qua đi lại trong phòng liền buồn cười. Nghĩ thầm cậu không phải từng trải qua nhiều chuyện ly kỳ đến thế sao không ngờ trước khi xem mắt lại chân tay luống cuống. Xem ra việc cậu ấy nói với tôi mình chưa từng yêu đương gì là sự thật. Tôi thì cùng bà nội cậu ấy tán gẫu câu có câu không.

Lúc này một cô gái đi đến, tôi nhìn lại, giật mình hoảng hốt. Cô gái này không phải ai khác, cư nhiên là đồng nghiệp ở tòa soạn của tôi, Nhạc Lạc Lôi.

Có điều cô ấy không biết tôi rõ lắm, trăm người trên tòa soạn cô ấy làm sao biết đến một kẻ vô danh tiểu tốt như tôi được. Nhưng cô ấy chính là nhân vật nổi tiếng của tòa soạn. Chủ biên tập trẻ tuổi nhất trong lịch sử thành lập tòa soạn, nữ biên tập xinh đẹp nhất, hơn nữa nghe nói gia cảnh hiển hách, chẳng qua không nghĩ tới đối tượng xem mắt cư nhiên là cô ấy?

Cô ấy hôm nay ăn mặc cũng rất bình thường, áo không tay chất cotton màu vàng bình thường, cùng quần jean. Tóc cũng tùy ý quăn sau đầu. Tôi nhìn Kỳ Nhan một chút, cậu ấy có chút kinh ngạc, không nghĩ tới cư nhiên là một cô gái thành thị.

Bên kia Lạc Lôi nhìn thấy cậu ấy cũng rất kinh ngạc, nhưng vẫn ngồi trên ghế nhìn bà nội Kỳ Nhan. Mọi người trầm mặc hồi lâu. Cuối cùng bà nội Kỳ Nhan nói: "Chúng ta lánh đi trước thôi, đỡ cho mấy người

trẻ tuổi các con xấu hổ." Nói rồi chú Hai Kỳ Học nâng bà vào trong. Tôi hiển nhiên không thể nhàn rỗi, không thể làm gì khác hơn là viện cớ nói ra ngoài ngắm cảnh. Trước khi đi tôi nhìn Lạc Lôi một chút không ngờ cô ấy cũng đang nhìn tôi, tôi có chút hoảng hốt, thiếu chút nữa ngã sấp ngoài cửa.

Lần này không có Kỳ Học dẫn đường tôi không dám đi lung tung, liền đi dọc theo nhà Kỳ gia tham quan. Không ngờ ở mặt sau nhà tôi cứ nhiên nhìn thấy một tượng phật bằng đá.

Nếu chỉ là một tượng phật bằng đá thì cũng không có gì để nói, chẳng qua kỹ thuật điêu khắc của nó khiến tôi kỳ quái. Tôi mặc dù biết lịch sử vùng này thuộc khu vực Bắc Ngụy, tượng phật Bắc Ngụy điêu khắc cực kỳ nổi tiếng, nhân vật vì sắc thái rục rở vẻ mặt phong phú mà nổi tiếng, tượng phật bằng đá này hẳn là điêu khắc Thích Ca Mâu Ni mặc dù có chút hủy hoại, nhưng cùng đặc điểm điêu khắc thời Bắc Ngụy kém khá xa. Cảm giác loại phong cách điêu khắc này có từ rất xưa.

Phía dưới tượng đá còn có chữ, nhưng tôi đọc không rõ, cũng không biết là văn tự gì. Tượng phật đá này có cao bằng hai người, xem ra điêu khắc xong nó cũng phải mất hết mấy ngày.

Tôi nhàm chán trở về Kỳ gia, Kỳ Nhan thấy tôi trở về như gặp cứu tinh.

"Âu Dương cậu về vừa đúng lúc, cô Nhạc nói cô ấy làm cùng một tòa soạn với cậu đấy." Nói rồi chỉ chỉ Nhạc Lạc Lôi.

Xin chào, tôi nhớ không lầm anh là đàn em của Lý tổng phải không. Ông ấy thường kể với tôi về anh, trước đó vài ngày tương đối khổ cực cho nên ông ấy cho anh nghỉ phép một tháng nhỉ." Thanh âm của cô ấy như mật ném vào trong nước sôi, ngọt tan chảy nha.

Tôi thụ sủng nhược kinh, ngượng ngùng cười cười.

"Hóa ra các anh là bạn bè à, kỳ thật tôi cũng là bị người trong nhà thúc ép. Nhưng coi như kết bạn là tốt rồi." Lạc Lôi thành thạo nói. Vì vậy ba người ngoài ý muốn trở thành bạn bè.

Bà nội của Kỳ Nhan còn tưởng rằng Kỳ Nhan cùng Nhạc Lạc Lôi phát triển tốt, thật vui vẻ, nhưng rất không thích tôi lớn vờn bên cạnh.

Mấy ngày kế tiếp ba người đều rất vui vẻ, nếu Lạc Lôi không xảy ra chuyện.

Ngày đó ba người chúng tôi tản bộ trong thôn, nhưng chúng tôi đã quên chúng tôi không quen thuộc đường. Hóa ra Lạc Lôi cũng là lần đầu tiên tới.

"Tôi hơi mệt rồi." Lạc Lôi ngồi dưới đất xoa chân, tôi và Kỳ Nhan cũng có chút mệt, cũng không biết ba người đã đi tới đâu rồi, tóm lại người rất thừa. Mắt thấy mặt trời cũng dần dần ngã về tây.

"Các cậu xem đó là gì thế, dường như là đội ngũ đón dâu nha." Lạc Lôi chỉ vào xa xa. Tôi và Kỳ Nhan nhìn lại nhưng cái gì cũng không thấy được.

"Không thể nào, đâu có, lúc này làm sao có thể có đội ngũ đón dâu, tháng này người kết hôn rất ít." Kỳ Nhan nhìn nói.

Nhưng Lạc Lôi kiên trì nói mình thấy được, mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng đội ngũ đồ tơi này tuyệt đối không nhìn lầm.

Tôi và Kỳ Nhan nhìn nhau, tôi cười đáp: "Không phải cậu muốn gả cho người ta quá rồi đó chứ?" Lạc Lôi vừa nghe mặt liền đỏ bừng,

không nghĩ tới bình thường cảm giác cô ấy cao cao tại thượng cư nhiên lại đỏ mặt thế này.

"Này!" Phía sau truyền đến thanh âm của Kỳ Học. Rốt cuộc có thể về nhà rồi.

"Mấy con đi đâu đến đây?" Kỳ Học vừa tới liền nghiêm khắc nói, lập tức quay đầu nhìn một chút, tựa hồ đang tìm gì đó.

"Chú Kỳ chú Kỳ, con mới vừa nói nhìn thấy đội ngũ đón dâu, hai người họ dám không tin con." Lạc Lôi hét lên với Kỳ Học.

Kỳ Học cười cười, bảo con nhìn nhầm rồi, rồi mang theo chúng tôi trở về Kỳ gia. Trong nhà Lạc Lôi nói để Lạc Lôi ở đây thêm vài ngày, dù sao cũng đều là bà con lối xóm không sao cả. Tôi nghĩ thầm quá tốt, có thể cùng cô ấy ngắm sao thường thức cảnh đêm.

Ăn xong cơm tối, Lạc Lôi nói mắt có chút khó chịu, sau đó muốn về phòng nghỉ ngơi. Tôi lo lắng, muốn đến phòng cô ấy xem sao.

"Lạc Lôi, có đó không?" Tôi khẽ gõ cửa, không ai trả lời. Tôi nghĩ chẳng lẽ đang ngủ? Vừa định trở về tìm Kỳ Nhan, đột nhiên nghe thấy bên trong tựa hồ có tiếng động.

Mỗi căn phòng nhà họ Kỳ đều có cửa sổ, không phải loại cửa sổ kéo bằng hợp kim nhôm thủy tinh, mà là cửa sổ chống đẩy một mặt. Tôi nghe thấy cửa sổ dường như bị va đập. Xoay nắm cửa một cái, cửa không khóa.

Mở cửa bên trong rất tối, nhưng nương theo ánh trăng tôi nhìn thấy Lạc Lôi không có trong phòng. Cửa sổ cũng đóng lại. Tôi chống cửa sổ ra, lại nhìn thấy Lạc Lôi đi một mình bên ngoài.

Từ cửa sổ bò ra ngoài? Tôi vừa định lớn tiếng gọi cô ấy, bỗng dưng miệng bị người bùng kín!

Nhìn lại, cư nhiên là Kỳ Nhan.

Cậu ấy làm một động tác yên lặng, nhỏ giọng nói: "Đừng gọi, hiện giờ đánh thức cô ấy sẽ dọa hỏng cô ấy đó. Xem chừng cô ấy có điểm gì là lạ. Chúng ta đi theo cô ấy, xem cô ấy đến đâu." Nói rồi kéo tôi ra ngoài theo đuôi Lạc Lôi.

Chúng tôi trước sau cùng cô ấy duy trì khoảng cách hơn 20m. Bước chân của cô ấy rất nhỏ, hơn nữa lộ vẻ rất loạn, tựa như người say rượu vậy.

Ban đêm tiếng động gì cũng không có, người nơi này xem ra ngủ rất sớm, cũng khó trách, cả ngày lao động đều mệt chết đi. Mọi người ăn cơm xong liền ngủ sớm. Hai chúng tôi cứ thế đi theo Lạc Lôi, cũng không biết đã đi bao xa.

"Có nên gọi cô ấy không, đều đã đi xa như vậy rồi, chẳng lẽ cứ để mặc cô ấy đi tiếp?" Tôi có chút lo lắng, nhìn thời gian đã sắp rạng sáng, cũng không thể cứ để cô ấy đi tới sáng mai nha.

Lạc Lôi dừng lại, điều này làm cho chúng tôi kỳ quái. Song chúng tôi không dám tới gần quá, như trước vẫn duy trì một khoảng cách cẩn thận quan sát.

Cô ấy giơ hai tay, trong miệng không biết làm bắm cái gì. Chậm rãi di chuyển về hướng chúng tôi, tôi cùng Kỳ Nhan cũng không biết nên tránh đi đâu, dứt khoát nằm sấp trên mặt đất.

Khi đã di chuyển qua rồi, tôi rõ ràng nhìn thấy mắt trái Lạc Lôi cư nhiên lóe ánh sáng đỏ, tại loại địa phương trống trải này nhìn đôi mắt



lóa ánh đỏ khiến tôi có chút ớn lạnh.

"Xảy ra chuyện gì? Đây không giống như mộng du sao?" Tôi quay đầu lại hỏi Kỳ Nhan, cậu ấy cắn môi dưới cũng lắc đầu.

"Mặc dù không biết, nhưng cảm giác như cô ấy đã trúng tà." Kỳ Nhan đứng dậy, "Nếu không phải mộng du chúng ta nên đến đó đưa cô ấy về đi." Nói rồi đi tới.

Tôi đương nhiên cũng đuổi theo, khi chúng tôi đi tới nơi cách Lạc Lôi chỉ còn vài mét, Lạc Lôi đột nhiên té xỉu. Chúng tôi vội vàng chạy đến, cô ấy lại như không có việc gì ngồi bật dậy dọa chúng tôi nhảy dựng.

"Tôi, tại sao tôi ở đây?" Cô ấy kinh ngạc nhìn bốn phía, lại nhìn chúng tôi. Tôi và Kỳ Nhan nhìn nhau một chút, quyết định soạn ra một lời nói dối lừa cô ấy.

"Cô đang ngủ, nên tôi và Âu Dương muốn chọc cô một chút, cô ban ngày không phải nói ở đây nhìn thấy đội ngũ đón dâu sao, cho nên chúng tôi lạng lẽ công cô tới đây, trở lại nhìn xem nha, nếu không có mọi người nhau ngắm sao." Tôi rất bội phục năng lực bịa chuyện của cậu ấy.

"Thật sao?" Lạc Lôi hỏi tôi, tôi đành phải gật đầu như gà mổ thóc. Đêm hôm đó chúng tôi không thể làm gì khác hơn là chen nhau cùng ngồi ngắm sao, đừng hỏi tôi tại sao không quay về, bởi vì tôi và Kỳ Nhan đều là dân mù đường.

Ngày thứ hai cô ấy đã khôi phục thái độ bình thường, chuyện tối hôm qua khiến tôi và Kỳ Nhan đều rất khó hiểu. Chẳng lẽ thật sự là mộng du? Nhưng ánh đỏ quỷ dị đó là gì?

Ban ngày mọi người lại đi khắp nơi chơi đùa, Lạc Lôi nói cô ấy cũng đã làm việc vất vả muốn nhân cơ hội này thả lỏng, làm nghề báo chí này áp lực quá lớn. Tôi khi không có việc gì lén nhìn mắt cô ấy, nhưng không thấy được gì.

Tựa hồ nơi này trời dị thường mau tối. Như ngày hôm qua, Lạc Lôi còn nói mắt đau, chưa ăn được bao nhiêu đã trở về phòng. Tôi và Kỳ Nhan cũng đặt chén cơm xuống. Một người trông chừng cửa chính, một người trông chừng cửa sổ, hôm nay không thể để cô ấy ra ngoài nữa.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã hơn 10h, rất kỳ quái, hôm nay dường như không có chuyện gì đặc biệt phát sinh. Tôi không biết Kỳ Nhan bên kia ra sao, dù gì tôi vẫn cứ dựa vào cửa cứ nhiên chậm rãi ngủ quên mất.

Trong thoáng chốc tôi dường như nghe được tiếng nhạc, dường như chính là điệu nhạc kết hôn lưu hành nhất ở nông thôn. Tôi giật mình tỉnh dậy. Lúc này, cửa gỗ sau lưng tôi phát ra một tiếng cửa mở kéo kẹt.

Sau lưng rét lạnh tựa như băng, nhìn lại, Lạc Lôi cứ nhiên mặc một thân áo cưới đỏ tươi! Thân trên là áo nhỏ tư lụa loại giai đoạn đầu dân quốc, thân dưới mặc váy đỏ mép gấp, trên chân thì mang giày thêu màu đỏ, môi cũng tô đỏ tươi, bốn phía rất tối, nhìn qua tựa như miệng đang nhỏ máu vậy. Cô ấy vô hồn nhìn tôi, không, phải nói căn bản là nhìn không thấy tôi, thong thả đi ra ngoài.

Áo cưới ở đâu ra chứ? Tôi dụi mắt tưởng rằng mình nhìn lầm rồi, nhưng trước mắt rõ ràng là áo cưới màu đỏ, hơn nữa cô ấy đã ra khỏi phòng.

Trong lòng tôi hô to không ổn, vội chạy đến cửa sổ bên kia, đánh một

vòng rất dài, nhưng Lạc Lô đi rất chậm, tôi nghĩ vẫn có thể đuổi kịp.

Tôi thở phì phò chạy đến cửa sổ, vừa nhìn không có một bóng người. Tôi thầm nghĩ Kỳ Nhan đừng nói cậu cũng trúng tà chạy mất rồi nhé. Không còn cách nào lại chạy về phát hiện Lạc Lô đã sắp rời khỏi căn nhà.

"Đừng lo, con bé không ra khỏi cánh cửa kia được." Đột nhiên thanh âm của Kỳ Học vang lên sau người, bên cạnh là Kỳ Nhan vẻ mặt thản nhiên đứng đó.

Tôi lại nhìn Lạc Lô, quả nhiên đang bước ra cánh cửa nọ thoáng cái đã té xỉu.

Xem ra bậc cửa đôi không chỉ biết làm người ta vấp té. Một khắc khi Lạc Lô ngã sắp xuống, áo cưới trên người cô ấy cũng biến mất. Không, phải nói như làn khói bay vào trong mắt trái của cô ấy.

"Cô dâu một mắt." Kỳ Nhan và Kỳ Học hai người đồng thanh nói.

Tôi ôm lấy Lạc Lô đặt trên ghế. Khuôn mặt không còn chút máu của cô ấy khiến người ta sợ hãi. Nhưng làm tôi cảm thấy khó chịu nhất chính là cô ấy hiện giờ rõ ràng đã ngất, nhưng mắt trái cô ấy cứ nhiên trợn tròn, đồng tử phiếm màu đỏ tươi.

"Cái gì cô dâu một mắt chứ." Tôi khó hiểu hỏi.

"Cậu là người ngoài, đương nhiên không biết truyền thuyết này. Thời dân quốc thôn có một cô gái rất đẹp, kết quả khi ấy chiến loạn hoành hành, ngay cả sơn thôn xa xôi như chúng tôi cũng không cách nào may mắn thoát khỏi. Cô ấy bị một sĩ quan tới đây quản lý lương coi trọng, nói là sĩ quan, kỳ thật không khác gì thổ phỉ. Cô ấy đương nhiên không muốn gả, nhưng sĩ quan lại dùng tính mạng của toàn bộ

thôn dân uy hiếp. Kết quả mọi người trong thôn tới khuyên nhủ cô gả cho sĩ quan kia, có người thậm chí nhục mạ cô không biết tốt xấu, muốn kéo mọi người chết cùng. Cuối cùng cô rơi lệ đáp ứng gả cho sĩ quan. Hơn nữa bảo sĩ quan thề chỉ cần mình gả cho hắn sẽ không thương tổn thôn nữa. Sĩ quan hiển nhiên đáp ứng.

Đêm đó, sĩ quan ở cửa thôn chờ kiệu hoa. Đội ngũ đưa cưới thật dài. Đợi đến cửa thôn, sĩ quan kia đến vén màn kiệu hi lên, kết quả bị hù đặt mông ngồi bệt trên đất. Lúc ấy có rất nhiều trong thôn ở đó. Có mấy người đánh bạo qua nhìn. Cô gái kia cư nhiên dùng kéo tự vẫn, tự vẫn thì thôi đi. Nhưng cô ấy cư nhiên trước khi chết dùng tay móc mắt mình ra nắm trên tay. Người địa phương biết, đó là một lời nguyền rủa cực độc. Bởi vì họ cho rằng khuôn mặt con người như một thái cực đồ. Hai mắt phân biệt là hai điểm trắng đen trên bức vẽ. Con mắt trái xem âm mắt phải xem dương sẽ đạt được cân bằng. Nhưng trước khi chết cô ấy móc mắt trái ra, đại biểu cho mọi người nhìn thấy con mắt trái ấy phải chết." Kỳ Học nhìn con mắt trái của Lạc Lô lóe ánh đỏ từ từ nói tiếp.

"Về sau thôn xuất hiện cuộc tàn sát lớn, liên tiếp có người chết, đầu tiên là sĩ quan kia, được bộ hạ phát hiện chết trong phòng. Mắt trái không còn nữa. Về sau là những thôn dân từng đe dọa cô ta, cũng không còn mắt trái. Hơn nữa có người nói buổi tối lúc xảy ra chuyện họ đều chứng kiến một cô gái mặc áo cưới đỏ xuất hiện. Cũng có một người tự nói đã nhìn thấy khuôn mặt của cô gái chỉ có một con mắt. Sự tình càng nháo càng lớn, kết quả là lão thái gia nhà họ Kỳ, cũng chính là ông nội tôi ra mặt, hy sinh mắt phải của mình để trả giá đem cô ta phong ấn lại trong hai mắt mình. Cho nên mọi người may mắn sống sót trong thôn vô cùng tôn trọng Kỳ gia chúng tôi cũng vì chúng tôi xây dựng tòa nhà này.

Nhưng tổ gia gia cũng ức chế không được oán khí của cô ta. Không lâu sau cũng mắc bệnh, trước khi chết nói, cô dâu một mắt 70 năm

sau sẽ lần nữa xuất hiện, nhưng sẽ không lạm sát nữa, mà là tìm được một cô gái cùng diện mạo tuổi tác của cô ta xấp xỉ ngồi trên kiệu hoa của cô ta, thay cô ta đi hết nghiệp lộ của mình."

Tôi nghe xong kinh hãi. Lạc Lôi còn chưa tỉnh lại. Chẳng lẽ cô ấy thật sự phải thành thể thân của cô dâu một mắt?

"Không còn cách nào khác sao?" Chẳng lẽ tôi cứ trơ mắt nhìn cô ấy chết đi không rõ ràng vậy sao?

"Không biết, cô ta mang theo oán khí cực kỳ không tin tưởng người khác mà chết. Rất khó đối phó. Bậc cửa đôi chẳng qua chỉ tạm thời trì hoãn bước chân của cô ta. Cậu thấy con mắt trái đang mở ra của cô ta chứ. Con mắt kia sẽ chậm rãi từ đồng tử bắt đầu biến đỏ, nếu cả con mắt đều biến thành màu đỏ sẽ hết cứu." Kỳ Nhan đi tới, chỉ vào con mắt phát ra ánh đỏ kia, quả nhiên phần màu đỏ so với vừa rồi đã chiếm lớn hơn.

"Mau cứu cô ấy đi." Tôi cầm bả vai Kỳ Nhan, rống lớn. Kỳ Nhan giật mình nhìn tôi, vỗ vai tôi. "Yên tâm, tớ và chú sẽ tạm thời đưa cô ấy đến miếu cổ, hy vọng có thể tạm thời khống chế một chút, có thời gian chúng ta mới có thể có biện pháp."

Cũng chỉ có thể làm thế. Miếu cổ ở trung tâm thôn, cũng không biết đã qua bao nhiêu năm lịch sử, dù sao dưới sự bảo vệ của thôn dân vẫn còn bảo tồn rất tốt. Chúng tôi đặt Lạc Lôi bên dưới tượng phật, đồng thời sử dụng phật châu kim sắc vây khắp toàn thân. Chúng tôi ba người ngồi quanh cô ấy.

Kỳ Học nói cho chúng tôi biết, tổ gia gia từng nói, muốn hoàn toàn chế ngự được cô ta phải bình ổn oán khí của cô ta. Về phần làm thế nào bình ổn, ông chưa kịp tỉ mỉ dặn dò đã qua đời. Chỉ nói một câu từ đâu tới nên trở về nơi đó.

Chúng tôi còn chưa cân nhắc xong câu này, ánh mắt Lạc Lôi lại càng ngày càng đỏ. Cơ hồ đã nhìn không thấy phần tròng trắng nữa. Miếu cổ và phật châu căn bản không có chút tác dụng nào.

Từ đâu tới đây thì trở về nơi đó? Tới cùng có ý gì, tôi nhìn khuôn mặt cô ấy trắng bệch cùng con mắt trái thủy chung không cách nào nhắm lại nọ đang tản ra ánh sáng đỏ như máu.

"Chẳng lẽ chúng ta phải thay cô ta đổi lại mắt?" Tôi nhin không được buột miệng nói ra câu này. Bên cạnh Kỳ Nhan giật mình cả kinh.

"Đúng rồi, có thể phải tìm được con mắt cô ta đã móc ra năm ấy mới bình ổn được oán khí của cô ta?" Kỳ Nhan nói rất có đạo lý, nhưng nói cũng như không, thôn không lớn, nhưng muốn ở chỗ này tìm một con mắt, đã là chuyện của mấy mươi năm trước rồi nói dễ vậy sao.

"Không, con mắt trái của cô ta hẳn là ngay trong mắt phải của tổ gia." Kỳ Nhan kiên định nói.

"Vậy năm đó lão thái gia nhà họ Kỳ tại sao không tự mình trả mắt trái cho cô ta?" Tôi hỏi.

"Có khả năng khi ấy oán khí cô ta quá mạnh mẽ chẳng." Kỳ Nhan trả lời.

"Ừm, cách nói của Tiểu Tứ rất có đạo lý. Nhưng nếu là như vậy, chúng ta phải khai quật phần mộ của ông, đừng nói bà không đáp ứng, chính con cũng khó tránh khỏi mang trên lưng tội danh bất hiếu." Kỳ Học cảnh cáo Kỳ Nhan.

"Không có gì, về phía bà nội để con thuyết phục bà, hai người hiện giờ cứ chuẩn bị mở mộ phần. Sự tình liên quan đến mạng người, tổ

gia gia sẽ hiểu cho chúng ta." Nói rồi, cậu ấy trước khi ra khỏi miếu cổ nói với tôi, "Yên tâm, Lạc Lô sẽ không có việc gì đâu, tứ tuyệt đối sẽ không nhìn bạn tốt của mình chết trước mặt mình nữa, tuyệt đối không." Tôi biết lời cậu ấy nói ám chỉ cái gì. Tôi tin tưởng Kỳ Nhan sẽ thành công.

Tôi cùng Kỳ Học kêu người trông chừng Lạc Lô. Sau đó mang theo những người khác đi trước đến mộ phần tổ tiên Kỳ gia chuẩn bị khai quan.

Phần mộ của Kỳ lão thái gia rất khí thế, hơn nữa vô cùng sạch sẽ thơm mát. Chúng tôi thắp hương quỳ lạy sau đó trong lòng thầm khẩn cầu lão thái gia tha thứ.

Mộ phần chỉ dùng đá cẩm thạch xây thành. Mở ra rất khó khăn, nhưng lại phải cẩn thận ngàn vạn lần cũng không thể để hư hao. Lúc này Kỳ Nhan tới.

"Phía bà nội tứ đã thuyết phục rồi. Tứ nói cháu dâu tương lai đang sớm chiều lâm nguy, cô ấy mà xảy ra chuyện gì tứ cũng không muốn sống nữa." Kỳ Nhan quả nhiên có bản lĩnh làm chủ trì.

Rốt cuộc, chúng tôi đào được quan tài bằng gỗ, lại một lần nữa quỳ xuống đất khẩn vái, sau đó chúng tôi mở quan tài. Thi thể Kỳ lão thái gia đã hoàn toàn thối rữa. Nhưng mắt phải của ông quả nhiên giống như đá hồng ngọc vẫn như cũ đang lóe ra ánh đỏ. Chúng tôi cẩn thận cầm nó lên, dùng vải đỏ bọc lại.

Ngay khi mọi người chuẩn bị đem mộ lão thái gia phục hồi lại như cũ, mấy người phụ trách trông coi Lạc Lô chạy tới. Lòng tôi trầm xuống biết đã xảy ra chuyện. Quả nhiên, bọn họ nói Lạc Lô vừa rồi bỗng đứng dậy, hướng ngoài cửa phóng đi, sức lực rất lớn, ngăn cũng ngăn không được. Bọn họ không còn cách nào đành phải tới

nói cho chúng tôi biết.

Thời gian không nhiều lắm, mấy người chúng tôi cầm con mắt mau chóng tìm Lạc Lôi, nhưng cô ấy sẽ đi đâu đây.

"Hẳn là nơi Lạc Lôi lần trước nói nhìn thấy đội ngũ đón dâu đó." Kỳ Nhan đoán. Không còn cách nào, chúng tôi cũng chỉ còn cách đến đó. Hoàn hảo cậu ấy đoán rất chuẩn xác.

Trên người Lạc Lôi lại mặc vào bộ áo cưới màu đỏ kia, nếu lần trước vào buổi tối nhìn thấy cô ấy mặc chỉ làm tôi cảm thấy khủng bố, rõ ràng ban ngày thế này nhìn cô ấy mặc tôi chỉ cảm thấy một loại vẻ đẹp vô cùng hấp dẫn và mê đắm.

Cô ấy cứ thế đứng đó không nói lời nào. Chỉ nhìn bầu trời. Tôi cầm con mắt nọ trên tay chậm rãi tiến đến gần cô ấy. Kỳ Nhan cũng muốn qua đó, bị Kỳ Học ngăn cản.

"Từ đâu tới thì cô nên trở về nơi đó, tôi không muốn nhìn thấy cô bé này trở thành thể thân của cô, nếu cô muốn cô ấy mặc áo cưới, tôi cũng hy vọng sau này cô ấy mặc nó bước cùng người cô ấy thích." Tôi cẩn thận nói.

"Cậu là ai? Cậu yêu cô gái này sao?" Cô ta mang theo nụ cười lạnh trả lời, thanh âm đã thay đổi, rất kỳ ảo.

"Hẳn chưa thể nói là yêu, chúng tôi quen biết chưa lâu, nhưng tôi không thể nhìn cô ấy chết, cũng không muốn nhìn cô tiếp tục sai lầm nữa."

"Sai? Cậu có thể cảm nhận được cảm giác mọi người phản bội cậu, đẩy cậu vào chỗ chết không? Cậu không thể cảm nhận được, nếu cậu là tôi, cậu sẽ hận người đời này gấp tôi trăm ngàn lần." Cô ta sâu



kín nhìn tôi, con mắt trái như trước đò bùng.

"Cho nên tôi đem vật vốn thuộc về cô trả lại cho cô, nếu cô cảm thấy không đủ." Tôi ngừng một chút, hít sâu một hơi, kiên định nói: "Tôi có thể đem mắt trái của tôi cho cô."

Cô ta giật mình nhìn tôi, lập tức cười nhạo nói: "Tốt lắm, cho tôi đi." Nói rồi vươn tay phải.

Tôi cũng ngây dại, nói ra thì dễ làm lại rất khó. Tay của tôi thủy chung dừng lại bên mắt trái.

"Móc đi? Tôi không có nhiều kiên nhẫn đâu, thời gian đã đến, kiệu hoa đón cô gái này sẽ tới. Cậu nhìn bên kia xem, dường như đã tới rồi đó." Cô ta không ngừng cười nhạo tôi. Tôi tựa hồ cũng đã nghe được tiếng nhạc đón dâu, quả nhiên, một đội ngũ toàn bộ mặc quần áo đỏ tươi nâng kiệu đi thẳng về hướng này.

Tựa như một cái lưỡi màu đỏ, kéo dài trên mặt đất trống trải mênh mông này.

Không còn thời gian nữa, nếu mất một con mắt có thể cứu cô ấy, đáng giá. Tôi hạ quyết tâm, móc vào mắt trái của mình.

Ngay một khắc khi đầu ngón tay tôi chạm vào mắt, nổi lên một trận gió lớn, cơ hồ đều thổi ngã tất cả chúng tôi. Kỳ Nhan và Kỳ Học cũng chạy tới giúp tôi. Gió lớn qua đi cái gì cũng biến mất. Lạc Lôi ngã trên mặt đất, trên người đã rút đi bộ áo cưới màu máu nọ.

Trên bầu trời vang lên thanh âm kia, u oán mà nói một câu: "Ta sau này sẽ còn để mắt tới ngươi, để xem ngươi có đang nói dối hay không." Tiếp theo, hết thảy đều kết thúc.

Cô dâu một mắt quấy rầy thôn mấy mươi năm rốt cuộc đã rời đi, tôi không dám cam đoan cô ta có thật sự rời đi hay không, hay con mắt trái phiểm ánh đỏ kia của cô ta vẫn còn trong góc xó xinh nào đó nhìn tôi, hoặc giả, nhìn các bạn.

# Chương 12: Nhìn trộm

Sau khi tỉnh lại Lạc Lôi không hề hay biết chuyện gì đã xảy ra, chúng tôi cũng không dám kể cho cô ấy. Ngày nghỉ của cô ấy không nhiều lắm, nên chẳng còn mấy ngày nữa, chúng tôi lại lên đường trở về. Kỷ Nhan tạm thời tạm biệt chúng tôi, bởi vì cậu ấy cũng phải bắt đầu chuyến phiêu lưu mới. Như vậy cũng vừa vặn tôi và Lạc Lôi cùng nhau trở về.

Trong hành trình có mỹ nữ làm bạn hiển nhiên là chuyện tốt, nhưng cuộc sống tuyệt vời luôn ngăn ngại. Sau khi ngày nghỉ kết thúc Lạc Lôi như thay đổi thành người khác. Đầy đầu đều là công việc, nào là làm sao để sửa bản in, thu tin tức thế nào viết báo cáo thế nào. Tôi rất cuộc hiểu được tại sao cô ấy tuổi còn trẻ mà đã lên làm tổng biên tập, căn bản là làm việc điên cuồng mà.

Nếu Kỷ Nhan đã đi, tôi cũng tự động trở về tòa soạn trả phép. Không nghĩ tới đội trưởng vừa thấy tôi liền cho một nhiệm vụ.

Một giai cấp tư sản trung niên, cũng chính là một tiểu tư lớn tuổi, hoặc có thể gọi là lão tiểu tư. Nghe nói ông ta rất thích dùng kính viễn vọng nhìn phương xa. Khả năng áp lực quá lớn, mà sinh ra một loại biến đổi tâm lý thích nhìn trộm người khác. Nhưng kỳ thật chuyện này cũng không ảnh hưởng đến ai cả. Nhưng hiện giờ ông ta đột nhiên chết đi, hơn nữa chết vì nhồi máu cơ tim. Nhưng ông ta không có tiền sử bệnh này. Vì vậy có người bắt đầu đồn đại, ông ta thấy thứ không nên thấy, bị hù chết.

(Tiêu: Tiểu Tư vốn là tên gọi tắt của "giai cấp tiểu tư sản", những người trẻ tuổi đặc biệt chỉ hướng tới tư tưởng cuộc sống phương

tây, theo đuổi thể nghiệm nội tâm, vật chất và tinh thần hưởng thụ. Tiểu tư là một loại người theo đuổi cuộc sống thưởng thức.)

Cả thành phố này người thích dùng kính viễn vọng nhìn thứ này thứ nọ cũng không ít, những ngày kế tiếp sự tình này tạo thành khủng hoảng không lớn không nhỏ, vợ của người bị hại kia đã chuyển ra ngoài. Nhưng về sau một đôi vợ chồng trẻ vào ở cũng không lâu sau lại xảy ra tai nạn tương tự, lần này không chết, nhưng người nam thì phát điên. Một chết một điên khiến cho mọi người bất giác đều nối hai câu chuyện lại. Căn nhà đó không ai dám vào ở nữa. Đội trưởng sau khi thấy tôi đọc xong tư liệu thì cổ vũ tôi, nói tôi là người quen gặp nhiều việc đời gan lớn, đây nhất định là tin tức hay, có thể viết thành sách được thưởng giải gì gì đó, vì vậy trong lúc mơ mơ hồ hồ tôi đã đáp ứng. Về sau tôi mới biết, bởi vì công việc này bản thân cũng phải sử dụng kính viễn vọng, nên tất cả phóng viên trong tòa soạn ai cũng cự tuyệt, vì vậy đội trưởng mới nghĩ tới tôi, nghĩ đến một phóng viên nghiệp dư từng đưa tin về Khỉ Nước thời gian trước.

Sau khi chào tạm biệt Lạc Lôi, tôi cầm vật dụng hàng ngày và trang bị nặng nề này tiến vào căn nhà từng có một chết một điên kia.

Giống khu nhà cao cấp của bạn tôi, bốn phòng hai sảnh điển hình. Phần lớn những đồ dùng trong nhà có thể dọn đi được đều đã dọn đi, chỉ còn lại bếp núc trong phòng bếp, tôi thử nấu nước ngâm mì gói ăn, rất tốt, còn có hơi có nước.

Nhà lớn như vậy một mình tôi ở quả thực có chút xa xỉ, vốn đang nỗ lực kiếm tiền chuẩn bị mua nhà, hiện giờ đến đây thì tốt rồi, trực tiếp vào ở luôn. Đang lúc mừng thầm, nhận được tin nhắn của đội trưởng, hỏi tôi đã bắt đầu công tác gì chưa.

Kỳ thật lúc tôi vào ở liền phát hiện chuyện kỳ quái, phích cắm của tất cả các phòng đều bị băng keo dán kín vững vàng. Mới đầu tôi tưởng

rằng vài cái bị dán chết hoặc rò điện hư hỏng. Nhưng tất cả đều bị che. Tôi đành phải tùy tiện giựt ra một cái, dùng laptop thử một lần cur nhiên có điện, tôi thăm mắng đĩa nào chơi xấu. Rồi bắt đầu công việc của mình.

Tòa nhà này là tòa nhà tầng đôi, toàn bộ cao 26 tầng, giữa lầu 6 có một ban công lộ thiên, một bên là cao ốc văn phòng cho doanh nghiệp, một bên là nhà ở. Từ tầng 6 trở lên thì giữa hai tòa nhà chính không còn gì gắn liền nữa. Thời gian đóng cửa ban công mỗi ngày là 10h30 tối, buổi sáng mãi cho đến 7h mới mở ra cho nhân viên quản lý dọn vệ sinh. Tòa nhà tôi ở này phía dưới còn có bảo vệ, vừa sau 11h, không cho phép bất cứ ai ra vào. Trừ phi có dân khu mang kèm theo giấy tờ chứng nhận. Hoặc phần lớn là người có thân phận liên quan đến người ở nơi này.

Đối diện cửa sổ cũng là một tòa nhà lầu, bất quá đó hẳn là một tòa nhà hộ gia đình. Từ góc độ kia dùng kính viễn vọng có thể rõ ràng nhìn thấy hoàn cảnh cuộc sống của hộ gia đình từ tầng 8 đến tầng 14. Thật sự không biết hai vị kia rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì mới thành như vậy, tôi cũng đành phải nhìn lần lượt từng tầng.

Mỗi ngày chúng kiến đơn giản đều là những chuyện trong cuộc sống thường ngày mà thôi, ngay cả mỹ nữ thay quần áo cơ bản nhất cũng không có, thật không rõ hai vị kia tới cùng đã nhìn thứ gì mà hăng say vậy.

Cứ thế ba ngày đã trôi qua, sang ngày thứ tư, trong lúc vô ý nhìn đến tòa nhà cùng tầng với tôi thì nhìn thấy chuyện kỳ quái.

Mỗi khi tôi nhìn tòa nhà đối diện tôi chung quy luôn cảm giác trong nhà tựa hồ có người đang nhìn tôi, có lẽ chỉ là một loại cảm giác, nhưng cảm giác này quá mãnh liệt, căn nhà này ngoại trừ tôi ra không có một bóng người.

Ở cùng tầng chính là một cô gái trẻ tuổi. Tôi đã nói rồi, tôi không phát hiện mỹ nữ thay quần áo, nhưng cũng không nói là không phát hiện mỹ nữ. Song khi cô ấy thay quần áo rất cẩn thận, mỗi lần đều kéo chặt màn cửa, thậm chí ngay cả đèn cũng không mở, ngay cả cơ hội nhìn bóng dáng ngọc ngà kia cũng không cho tôi.

Đó là một cô gái để tóc dài qua vai khoảng hai mươi mấy tuổi, nếu như nói sự xinh đẹp của Lạc Lô là loại nữ giới thành thị giỏi giang, mạnh mẽ, có nhiều cá tính, cô gái kia hoàn toàn là tạo hình từ thiên nhiên, một loại nét đẹp nguyên sơ, tôi thậm chí hơi lo thay cho cô ấy, loại phụ nữ này sao lại ở nơi này một mình ấm lạnh tự biết, tiếp tục sống trong xã hội nóng lạnh không ai hỏi tới này. Mặt của cô ấy luôn mang theo nét bi thương khó tả. Khiến tôi luôn có xúc động muốn vuốt ve khuôn mặt cô ấy, đương nhiên, nếu tôi có thể thôi.

Vì vậy công việc biến thành mỗi ngày đều nhìn cô gái kia, mỗi sáng tôi thay đổi tác phong mặt trời lên đến ba sào rồi vẫn không đánh thức nổi thường ngày, sớm rời giường nhìn cô ấy. Bởi vì cô ấy mỗi ngày đều thức dậy rất sớm, ở trong phòng bận rộn qua lại, sau đó đi làm. Tôi may mắn loại công việc hiện giờ của tôi xem như không tòi, ông sếp không yêu cầu chúng tôi có thời gian làm việc cố định.

Có một lần, cô ấy đột nhiên quay đầu, tôi cơ hồ tưởng rằng cô ấy đã phát hiện ra mình, hoàn hảo, cô ấy chỉ tùy ý nhìn một chút, có lẽ con người khi bị nhìn trộm đều có loại cảm giác đặc biệt. Cuộc sống trôi qua rất mau, thoáng cái tôi đã đến đây được một tuần. Điện thoại của sếp lớn gọi tới từng cuộc nối tiếp từng cuộc, hỏi tôi điều tra thế nào, kỳ thật tôi biết tâm lý ông ấy càng chờ mong điện thoại của tôi không ai nghe, sau đó mang một đám người đến vừa nhìn phát hiện tôi đã tay chân lạnh lẽo, hai mắt trũng trũng, tử trạng khủng bố, phơi thây trong nhà. Sau đó báo của tòa soạn chúng tôi sẽ bán đắt nhất. Đương nhiên, nếu tôi là ông ta tôi cũng sẽ nghĩ như vậy.

Tôi lúc nào cũng một bên ứng phó với ông ấy một bên nhìn cô gái đối diện, tôi thích Lạc Lôi, nhưng đối với cô gái này lại biểu hiện ra một loại mê luyến. Tôi nhìn cô ấy dựa trên bàn viết gì đó, nhìn cô ấy ăn cơm, nhìn cô ấy làm việc nhà. Hơn nữa đã nhiều ngày như vậy, cô ấy vẫn luôn một mình, xem ra không có bạn trai, chẳng lẽ ngay cả bạn thân cùng phòng cũng không có?

Hôm nay là ngày cuối tuần, tôi dậy thật sớm, đi thẳng tới trước kính viễn vọng nhìn gian phòng của cô ấy. Có lẽ tôi biết, tại sao hai người kia cũng si mê như thế, không có gì có thể sánh bằng việc đem tất cả nhất cử nhất động của người mình thích nhìn vào trong mắt khiến người ta vui vẻ hơn. Nhưng tôi đồng thời lại đang nghĩ, tôi sẽ không bước theo gót bọn họ đấy chứ?

Cô ấy không giống ngày thường mặc áo sơ mi trắng cao cổ cùng quần đen dài. Cô ấy buộc tóc sau đầu, thay đổi trang phục thể thao và giày chạy, xem bộ dáng hẳn là chuẩn bị tập thể dục. Tôi vội vàng đánh răng rửa mặt, tôi may mắn mình cũng có mang theo bộ đồ thể dục nhiều năm chưa mặc kia. Vốn khi chuẩn bị quần áo tôi dự định sáng dậy sớm rèn luyện, nhưng bạn thấy đó đây cũng giống như ngày nghỉ thời đại học hăng hái bừng bừng mà mang sách dự định về nhà học vậy.

Khi tôi đi xuống dưới lầu cô ấy vừa vặn ra khỏi cửa. Dọc theo con phố chạy về hướng đông. Tôi thì theo sau cô ấy.

Trước sau vẫn duy trì khoảng cách hơn 10m, cô ấy hẳn sẽ không phát hiện. Tôi bỗng dưng có thể thông cảm với những người theo đuôi và nhìn trộm này, nếu họ cũng giống như tình cảnh của tôi bây giờ.

Tôi đang lập kế hoạch làm sao tiếp cận cô ấy hơn nữa có thể cùng

cô ấy trò chuyện. Đang cúi đầu suy nghĩ. Không ngờ cô ấy ở phía trước dừng lại. Tôi hiển nhiên không chú ý cứ nhiên đụng phải cô ấy.

"Xin, xin, xin lỗi." Tôi đang căng thẳng nên nói lắp. Cô ấy cười cười nhìn tôi, tự mình bò dậy. Nhìn gần cô ấy càng đẹp hơn.

"Anh cũng thích chạy bộ sao?" Cô ấy phúi đất trên đùi.

"Cũng tạm tạm, chủ yếu là công việc ngồi lâu dễ béo phì." Tôi đưa mắt nhìn nơi khác nói chuyện với cô ấy, bởi vì tôi vừa chuyển sang đây liền trực tiếp mặt đối mặt nói chuyện với cô ấy, vì thế tôi nói chuyện không lưu loát được.

"Con trai cũng sợ béo sao?" Cô ấy mím miệng cười. Tôi cũng cười cười. Đột nhiên cô ấy cứ nhiên giống như có lực tương tác, thoáng cái kéo cả hai xích lại gần nhau.

Tôi chợt thấy ngón trỏ tay trái cô ấy chảy máu, máu kia là màu đỏ sậm, đặc sệt, chậm rãi từ vết thương chảy xuống, rất chậm.

"Đầu ngón tay cô chảy máu rồi." Tôi lấy băng cá nhân mang theo bên mình ra, đây là thói quen tốt của tôi, tôi bình thường ngoại trừ hoạt động đều mang theo. Cô ấy cảm kích để tôi giúp cô dán lên. Cứ thế chúng tôi lại càng nhích lại gần hơn.

Lần nói chuyện nọ giúp tôi biết cô ấy hóa ra làm việc ngay trong tòa nhà đôi tôi tạm thời ở. Tên là Lâm Lam, làm lập kế hoạch thiết kế quảng cáo, vừa tới chưa lâu. Công việc rất nặng nề. Cô ấy còn nói cho tôi biết mình là người vùng khác, ở đây không thể làm gì khác hơn là liều mạng làm việc.

Tôi cứ thế mỗi ngày một bên ở đây dùng kính viễn vọng nhìn cô ấy, một bên cùng cô ấy gọi điện thoại tán gẫu. Mỗi ngày đều gọi điện nói



chuyện hơn một tiếng. Tôi đang âm thầm vui vẻ, bình thường như vậy đã sớm gọi cháy máy vậy mà điện thoại cứ nhiên chổng đờ lâu đến thế.

"Anh đang làm gì đó?" Lâm Lam hiếu kỳ hỏi.

"Anh đang nhìn em đây." Không biết tại sao tôi lại nói ra một câu như vậy, sau khi nói xong bản thân cũng giật mình.

"Xạo quá." Tuy nói thế, tôi nhìn trong kiến viễn vọng vẫn thấy cô ấy vô thức quay đầu nhìn bốn phía.

"Haha, đương nhiên, em ở nơi cao như vậy, anh có thể nhìn thấy được em chẳng phải anh thành siêu nhân rồi sao."

"Anh thích em không?" Lâm Lam chợt hỏi. Tôi nhìn thấy cô ấy cẩn thận cầm điện thoại di động đi tới trước cửa sổ. Tôi vội kéo màn.

"Sao đột nhiên lại hỏi vậy?" Tôi có chút nói lắp.

"Chỉ đùa chút thôi, đúng rồi, nhà anh ở đâu?"

"Đối diện em." Tôi nói ra không cần nghĩ ngợi, có đôi khi phản ứng quá nhanh cũng không phải chuyện tốt.

"Đối diện em? Chẳng phải đó là tòa nhà đôi nơi em làm việc sao? Hóa ra anh ở rất gần nơi em làm việc nha."

"Ừ, đúng vậy."

"Vậy đi, em qua đó ngồi một chút." Nói rồi, ngắt điện thoại. Tôi như kiến bò trên chảo nóng, nếu cô ấy tới nhìn thấy phòng tôi như vậy chẳng phải hết thảy đều biết cả.

Tôi lại dùng kính viễn vọng nhìn một chút, quả nhiên đèn nhà cô ấy đã tắt.

Qua một hồi, điện thoại di động lại vang lên, tôi tưởng là của cô ấy, nhưng vừa nhìn là của Lạc Lôi.

"Âu Dương cậu còn chưa ngủ à." Đây không phải là nói thừa sao, ngủ làm thế nào nhận được điện thoại của cô ấy. Tôi chỉ đành nói qua loa rằng sắp ngủ.

"Cẩn thận thân thể nha, đừng quá mệt mỏi, tôi nghe sếp lớn nói cậu bị phái đi điều tra chuyện kỳ quái kia, cho nên gọi điện thoại ân cần thăm hỏi cậu một chút, sao, có phải đang ở đầu dây bên kia cảm động đến lệ nóng lưng tròng không? Nếu cậu muốn cảm ơn tớ, ngày mai mời tớ ăn cơm đi." Dùng lời an ủi không rõ ràng này để lấy có bắt bí tôi sao.

Tôi dở khóc dở cười, nơi này đã bị Lâm Lam làm cho sắp sứt đầu mẻ trán rồi, Lạc Lôi lại thế nữa.

"Được rồi được rồi, sếp Nhạc, ngày mai tôi mời cậu ăn cơm." Tôi đang muốn cúp điện thoại, chuông cửa vang lên. Đừng nói Lâm Lam nhanh như vậy đã tới rồi chứ?

"Hình như có người đến. Tớ ra mở cửa, ngày mai gặp nhé." Tôi ngắt máy, cuối cùng nghe thấy được Lạc Lôi nói câu: "Chúc cậu mọi sự bình an."

Tôi từng bước đến gần cửa, tiện tay nhìn thời gian trên điện thoại di động một chút, phía trên rõ ràng biểu hiện 11h40. Tôi lại nhìn thời gian cùng Lâm Lam trò chuyện, là 11h14.

Đầu của tôi cứng lại, mặc cho chuông cửa đang điên cuồng vang lên. Lâm Lam làm sao lên được?

Lúc này điện thoại di động của tôi lại vang lên, là Lâm Lam. Chuông cửa cùng tiếng chuông điện thoại của tôi đan xen vào nhau. Vang vọng trong phòng khách trống trải.

Tôi cắn răng, bấm nút nghe. Bên trong như trước là thanh âm dễ nghe của cô ấy.

"Em biết anh ở sau cửa, mở cửa đi." Thanh âm từ trong điện thoại truyền ra, tôi phảng phất như có thể ngửi được mầm móng bất an trong lời nói của cô ấy.

Tôi và cô ấy chỉ cách một cánh cửa. Tôi run rẩy đứng trước mắt mèo nhìn lại. Ngoài cửa không một bóng người. Nhưng chuông cửa lại như trước điên cuồng vang lên!

Tôi như nổi điên mà rút nguồn điện, chuông cửa rốt cuộc không vang nữa. Điện thoại di động cũng đóng lại. Hiện giờ đã an tĩnh, tất cả thanh âm thoáng cái đều biến mất.

Tôi ôm hai chân lui vào góc tường. Lúc này, tôi nhìn thấy ổ điện vốn khi đến bị băng keo dán chặt vào. Tôi rốt cuộc đã biết nam chủ nhân tiền nhiệm tại sao phải dán chặt nó lại.

Trong ổ điện tối om tôi nhìn thấy hai ngón tay chậm rãi duỗi ra, đó là hai khúc ngón tay tái nhợt, nhưng rõ ràng nhìn ra ngón tay vô cùng tinh tế, đó là ngón tay của phụ nữ, hoặc nói hẳn đó là của Lâm Lam, bởi vì trên đầu ngón trỏ đang dán băng cá nhân tôi không thể quen thuộc hơn nữa.

Ngón tay chậm rãi vươn đến, cực kỳ chậm. Tôi biết hàm răng tôi

đang run rẩy. Cũng không biết lấy ra sức lực từ đâu cư nhiên đem ngón tay cứng rắn đẩy trở về. Sau đó tôi tìm kiếm băng keo khắp nơi. Liều mạng đem tất cả ổ điện dán chặt lại.

Làm xong những việc này tôi chợt như bị khoét rỗng vậy, thoáng cái nằm thẳng trên sàn nhà. Điện thoại di động cư nhiên vang lên. Tôi rõ ràng đã đóng lại.

Một giây tiếp theo đó, tiếng chuông càng lúc càng lớn, tôi rất cuộc nhẹn không được nữa, sau khi nổi máy tôi quát lớn: "Đừng giày vò tôi nữa, tôi cũng không có quan hệ gì với cô!"

Bên kia trầm mặc thật lâu, tiếng động gì cũng không có, chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù.

"Thật sự không có sao? Chẳng phải anh thích em sao?" Giọng nói của Lâm Lam lúc này nghe như lời cầu khẩn của ma quỷ.

"Không có! Tuyệt đối không có! Tôi chưa từng thích cô!" Tôi lớn tiếng gào to, thanh âm quanh quẩn trong phòng.

"Vậy tại sao mỗi ngày anh đều dùng kính viễn vọng để nhìn em chứ?" Lời của nàng khiến tôi cả kinh.

"Hiện giờ tại sao không dùng kính viễn vọng nhìn em nữa chứ, giống như anh thường làm ấy." Lâm Lam chậm rãi nói, từng chữ từng chữ tiến vào tai tôi.

Đèn trong phòng thình lình phụt tắt. Bức rèm bị gió thổi tung lên, lộ ra bộ kính viễn vọng kia. Ánh trắng bên ngoài như tuyết trắng hắt trên sàn nhà phát ra quang mang đẹp đẽ mà yêu diễm. Tôi đặt di động xuống, thân thể không nghe theo sai bảo bò qua đó, đem mặt đặt trên kính viễn vọng nhìn tầng 13 đối diện mỗi ngày tôi đều nhìn.

Tôi nhìn thấy, Lâm Lam cũng đang ở đối diện dùng một bộ kính viễn vọng giống hệt như tôi nhìn tôi. Cô ta ngẩng đầu, mặt tái nhợt cười cười với tôi, nụ cười kia kiếp này tôi khó mà quên được. Tôi giống như bị bò cạp hay rắn độc cắn vậy theo phản xạ bản năng ra sau, ngã trên sàn nhà.

Tôi cảm giác phía sau có người. Tôi không quay đầu lại, một cánh tay vòng qua cổ vuốt mặt tôi. Lạnh như băng.

Tôi nhìn bàn tay kia, ngón trỏ trên tay dán một băng cá nhân.

Tôi biết phía sau là Lâm Lam.

Cô ta ngay bên tai tôi nhẹ nhàng nói, thờ ra hàn khí khiến toàn thân tôi rùng mình.

Cô ta nói: "Lúc anh đang nhìn em, em cũng đang nhìn anh."

Năng lực chịu đựng của tôi đã đạt tới cực hạn, mất đi tri giác.

Tỉnh lại đã là ngày hôm sau. Năng rục rở từ cửa sổ bò vào. Vừa vắn chiếu trên mắt tôi. Tôi nhắc thân thể cứng đờ, ngoại trừ ổ điện bị băng keo dán kín có thể chứng minh toàn bộ mọi chuyện xảy ra hôm qua, còn lại hết thảy đều vẫn nguyên như cũ.

Tôi dùng kính viễn vọng nhìn đối diện, đối diện cái gì cũng không có, phảng phất như cho tới giờ vẫn không có ai ở đó vậy.

Tôi lại chạy đến phòng lập kế hoạch quảng cáo kia, họ nói chưa từng có ai tên Lâm Lam làm việc ở nơi này. Tôi đi tới tòa nhà đối diện, tìm quản lý tòa nhà. Đó là một ông cụ tuổi tác đã cao.

"Tầng 13 sao? Rất lâu rồi không có ai ở, trước kia sau khi có một cô gái xinh đẹp nhảy lầu không còn ai ở đó nữa." Tôi đã ngờ tới loại kết quả này, chẳng qua kinh ngạc bản thân cư nhiên còn sống.

Thu dọn đồ đạc xong tôi lê thân thể uể oải không chịu nổi trở về tòa soạn. Tất cả mọi người kỳ quái hỏi tôi có phải ngã bệnh rồi không, tôi chỉ trả lời bằng nụ cười khổ.

Hướng sếp lớn báo cáo xong, tôi xin vài ngày nghỉ phép. Cũng đã đáp ứng viết cho xong tập bản thảo này. Nhưng khi tôi sắp rời đi, Tiểu Liễu mới vừa vào cửa đột nhiên gọi tôi lại.

"Vừa rồi khi tôi tới có một cô gái bảo tôi đem phong thư này cho anh. Mặt mũi rất đẹp đó, mặt áo trắng và quần đen dài."

Tôi nhận phong thư, sau khi mở ra chỉ có miếng băng cá nhân. Trong phong thư trống rỗng.

Vừa về tới nhà. Tôi liền tra tìm các tờ báo tin tức lớn, rốt cuộc biết Lâm Lam ở nhà bị chụp lén, sau đó bị người ta đem ảnh phát tán lên mạng cuối cùng trong lúc xấu hổ giận dữ đã nhảy lầu tự sát. Tôi ngỡ ngác nhìn tin tức kia, căn bản không chú ý nước mắt đã rơi xuống. Màn hình điện thoại của tôi cũng hiển thị, gần đây căn bản không hề nói chuyện với ai trừ sếp lớn và Lạc Lôi.

Điện thoại di động lại vang lên, tôi vừa nhìn, là Lạc Lôi.

"Âu Dương, cậu bệnh sao?" Cô ấy ân cần nói.

"Ừ, có chút khó chịu, không thể mời cậu ăn cơm rồi." Tôi cười nói.

"Ngốc quá, đợi tớ tan tầm sẽ mang đồ ăn sang cho cậu nhé, người bệnh đừng ăn bậy, mấy đứa con trai các cậu chẳng biết gì cả."

Tôi cầm điện thoại, vui vẻ trò chuyện với Lạc Lô cả ngày. Lâm Lam có lẽ chỉ là một giấc mộng của tôi mà thôi. Tỉnh mộng phải trở về hiện thực. Có lẽ nếu tôi có thể gặp cô ấy sớm hơn một chút, thì sẽ không chỉ là một giấc mộng rồi.

## Chương 13: Nhà cổ

Điện thoại không đúng lúc vang lên, quấy rầy giấc ngủ ngon của tôi. Tôi gắng gượng mở mắt nhìn, cư nhiên là điện thoại từ Kỳ Nhan đã biến mất thật lâu.

"Thằng nhóc cậu còn biết tìm tớ à. Tớ tưởng là cậu chết toi ở xó xỉnh nào rồi chứ."

"Đừng nói nữa, mau tới chỗ tớ, có vài thứ tuyệt đối sẽ làm cậu cảm thấy hứng thú." Nói rồi đọc ra tên một thành thị lân cận.

"Cậu có nói giỡn không vậy, cậu muốn tớ ngồi xe lửa qua đó?"

"Tới hay không tùy cậu, dù sao tớ đã gọi cho Lạc Lôi giúp cậu xin phép rồi, vé xe lửa cũng bảo cô ấy giúp cậu mua rồi, phỏng chừng cô ấy rất nhanh sẽ đến nhà cậu đó, nhớ kỹ đến nhanh nhé, tớ chờ cậu." Đầu kia điện thoại vang lên tiếng máy bận. Tôi vừa định mắng vài câu, chuông cửa vang lên. Chính đốn một chút vừa nhìn, cư nhiên là Lạc Lôi.

Cô ấy cầm vé xe lửa tới.

"Cậu đi cùng tớ sao?" Tôi vừa dùng khăn lau mặt vừa hỏi.

Lạc Lôi lắc đầu, "Không có thời gian, tớ đang chạy chuyên mục, hơn nữa Kỳ Nhan nói, tốt nhất tớ đừng đến." Nói xong liền trở về tòa soạn. Tôi nghi ngờ nhìn bóng lưng cô ấy, cũng không biết trong hồ lô của Kỳ Nhan bán thuốc gì.



Nếu vé xe lửa đều đã đưa tới rồi, hiển nhiên không thể không đi. Hoàn hảo đường xe không dài, song cũng mất năm, sáu tiếng. Tùy tiện chuẩn bị một chút mang theo laptop tôi liền lên đường.

Cơm trưa của xe lửa vừa đắt lại vừa khó ăn. Vừa xuống xe, tôi liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Kỳ Nhan chỉ gọi tôi mau tới, tựa hồ rất vội vàng.

Thành phố này là một huyện cấp thị mới mở rộng gần đây, giao thông còn chưa phát triển lắm. Cho tôi cảm giác trực tiếp nhất là không khí nơi này rất áp lực, trên mặt của mỗi người đều hiện lên một loại sắc thái rất bi quan.

(Huyện cấp thị là một đơn vị hành chính ở Trung Hoa đại lục. Các huyện cấp thị không phải là các đô thị theo nghĩa đúng nhất của nó vì chúng thường có vùng nông thôn có khi rộng gấp nhiều lần so với vùng đô thị.)

"Rốt cuộc có chuyện gì?" Ở trên xe tôi nhin không được hỏi cậu ấy. Kỳ Nhan suy nghĩ một chút, nhưng vẫn nói cho tôi biết.

Đêm hôm qua cảnh sát phát hiện một cái xác nam. Người đàn ông này từng nằm trong danh sách những người mất tích. Đã một tháng rồi, vẫn tìm không được. Nhưng tối qua hắn được phát hiện trong căn phòng của một tòa nhà hoang. Căn nhà kia đã lâu không ai ở, chủ nhân của căn nhà tạm thời còn chưa điều tra rõ, nhưng thú vị nhất chính là nguyên nhân chết của người này. Hắn bị bỏ đói mà chết hoặc nói là chết khát. Hơn nữa trong nhà vô cùng khô ráo, nhiệt độ cũng cao. Chậm trễ mấy ngày nữa, hắn cũng sắp biến thành xác ướp rồi.

"Việc này đơn giản thôi, có lẽ hắn bị ai đó bắt cóc đến đây, kết quả

bọn bắt cóc có khả năng bị trả thù hoặc vì nguyên nhân gì đó mà bỏ hắt lại nơi này." Tôi nghĩ việc này không có gì đáng ngạc nhiên.

"Hiện trường không có bất luận dấu chân của ai khác, tất cả dấu tay đều chỉ có mình hắt. Toàn bộ tập trung ở vòi nước, trên cửa sổ, nắm cửa bên trong. Nhưng cửa cái và cửa sổ không hề khóa. Nguồn cung cấp nước của nơi này vẫn chưa hoàn thành cơ chế mỗi nhà mỗi hộ có đồng hồ nước độc lập, do đó khi vào trong vẫn có nước. Trên người hắt cũng có tiền. Thật sự nghĩ không ra tại sao hắt lại dùng kiểu chết này chết trong phòng." Kỳ Nhan vừa nói xong, một bên lấy ra bức ảnh.

Bức ảnh đầu tiên là hiện trường, thi thể chưa tới mức khó coi, nạn nhân mặc áo gió đen và quần tây ống đứng màu xám. Là nửa quỳ rạp trên mặt đất, nhìn không rõ mặt lắm. Nhưng tay cùng các bộ vị khác cũng giống như thịt khô sấy cực kỹ. Bức ảnh thứ hai là đặc tả phần mặt người chết, rất hiển nhiên, trước khi chết hắt mang theo thống khổ cực lớn, da tay hắt vì mất nước quá độ mà thành một loại đỏ sậm, da khô như củi sau khi đốt trụi.

Bức ảnh tiếp sau là ảnh về căn nhà nạn, nhà là nhà lầu kiểu cũ xây từ thời thập niên 80 tổng cộng hai tầng. Cửa có một sân nhỏ không lớn cùng vài dây hàng rào vây quanh. Nhà chỉ dùng gạch đỏ xây nên, gạch đỏ kia như vừa mới hút máu vậy, đặc biệt đẹp, tôi nhìn rất không thoải mái.

Mãi đến bức cuối cùng, tôi nhìn thấy bên cạnh cửa sổ lầu hai ngò ngợ có thứ gì đó, nhìn qua tựa hồ là một hình người.

"Cậu đã xem bức ảnh này chưa?" Tôi đưa bức ảnh cho Kỳ Nhan. Kỳ Nhan gật đầu, cũng nói cậu ấy cũng rất để ý bức ảnh này.

Đích đến của chúng tôi kỳ thật là ở trong một công xưởng thật lớn,

nhà xưởng này suốt 20 năm trước vẫn luôn có hiệu ích rất tốt, làm về phân hóa học. Nhưng theo cải cách, nơi này trở nên tiêu điều, cảnh tượng mấy ngàn người làm việc trước kia không còn thấy nữa, loại nhà xưởng này bình thường cũng giống như một thành phố, công nhân và gia đình đều ở trong đó, kể cả một vài cửa hàng, địa điểm giải trí, tóm lại bọn họ cơ hồ có thể không cần bán nhà xưởng, mà hoàn thành vòng đời nhân sinh của mình. Dọc đường vào xưởng có đủ loại cây, nhưng không hề có ai bảo vệ quản lý, cỏ dại ven đường cũng đã sắp cao bằng người. Hai bên cơ hồ đều là ký túc xá công nhân viên hoặc nhà bọn họ tự xây, nhưng xe đi đã lâu như vậy, tôi cơ hồ nhìn không thấy mấy người, thỉnh thoảng chỉ là một ông cụ lớn tuổi đứng ở cửa như tượng, bên cạnh nằm sắp thứ gì đó như con chó uể oải.

Nếu muốn tìm một từ ngữ để hình dung nơi này, tôi nghĩ hoang vu là quá tốt rồi. Tài xế lái xe là đời thứ hai của nơi này, cha của ông trải qua hơn nửa đời người ở đây. Ông nói phần lớn mọi người đã đi hết, ra ngoài lăn lộn tốt cũng có, xui xẻo cũng có, ông không muốn ra ngoài, nhưng cũng không muốn ở đây mãi chờ chết, vì vậy mới lái xe, tốt xấu gì cũng có thể sống tạm qua ngày.

Đại khái chạy hơn 15 phút, rốt cuộc tới đích đến của chúng tôi. Căn nhà nọ so với trong ảnh nhìn có vẻ mới hơn. Không rõ tại sao nói nó đã lâu năm không ai ở.

"Chính là nơi này." Kỷ Nhan cùng tôi xuống xe, chỉ vào căn nhà. Tài xế liếc mắt nhìn chúng tôi, cổ quái nói: "Các cậu tới đây tìm người?"

"Không, à, cũng có thể xem là thế." Kỷ Nhan nhìn căn nhà một chút trả lời tài xế.

"Căn nhà này đã rất nhiều năm không ai ở, trước đó vài ngày còn bị phát hiện có người chết bên trong, các cậu cẩn thận một chút vẫn

hơn." Nói xong quay xe đi. Nhìn ô tô cuốn tung bụi chạy đi, tôi chung quy cảm thấy nơi này khiến tôi rất khó chịu. Thời tiết không tính là xấu, nhưng nơi này là nơi trường kỳ sản xuất phân hóa học, đã ô nhiễm rất nghiêm trọng, cho dù nhà xưởng đã vài năm không sản xuất nữa, nhưng nơi này vẫn tràn ngập mùi vị gay mũi, bầu trời luôn u ám tối tăm. Cây cối hai bên trái phải sinh trường tốt mất đi tác dụng tô điểm môi trường của chúng, lộ vẻ vô cùng dữ tợn.

Phía trước căn nhà đã bị cảnh sát dùng dây vắt ngang vây lại. Nhưng cư nhiên không gặp cảnh sát trông coi. Kỳ Nhan nhìn ra nghi hoặc của tôi, nói cho tôi biết phụ trách vụ án này chính là bạn của cậu ấy, bởi vì tương đối khó giải quyết và quý dị, đương nhiên liền gọi cậu ấy, hơn nữa Kỳ Nhan lấy cớ gây trở ngại cho công việc đuổi những cảnh sát còn lại đi. Phần lớn vật chứng của căn nhà cũng đã thu gom xong. Do đó chúng tôi có thể đi vào điều tra rõ ràng. Có lẽ khi ấy tôi và Kỳ Nhan chưa từng nghĩ đến, chúng tôi sẽ ở trong căn nhà này ngày ngốc mất bao lâu.

Đẩy cánh cửa rào bằng gỗ ra, chúng tôi đi vào trong khoảnh sân trước căn nhà cổ này, căn này không giống những ngôi nhà của công nhân khác, tôi bỗng nhiên đối với chủ nhân căn nhà này cảm thấy hiếu kỳ.

Kỳ Nhan nói cảnh sát điều tra sơ bộ chỉ biết căn nhà này rất lâu trước đây là nhà của một kỹ sư về hưu. Kỹ sư vào những năm 50 từ Hoa Kỳ du học trở về, về sau trải qua cách mạng văn hóa nhận chức nghiên cứu phân hóa học mới của nhà xưởng. Sau khi về hưu từng cùng vợ con ở đây. Sau này ông giáo sư già bệnh chết tại nhà, vợ cũng nối gót theo sau, con trai họ sau khi niêm phong nhà cửa thì không biết tung tích nữa.

Trong nhà cư nhiên không có chút mùi mốc, ngay cả từ trên bức ảnh nhìn thi thể người đàn ông kia cũng không phát sinh thối rữa nghiêm

trọng, loại thời tiết này nhà cửa không người ở lâu dài muốn bảo trì khô ráo thật sự phải cảm tạ người coi phòng rồi.

Từ cánh cửa nhìn lại, là một hành lang âm u, trên cánh cửa ánh sáng trong phòng nhiều nhất chỉ có thể chiếu xa khoảng hai ba thước, ban ngày còn thế, mức độ tối vào ban đêm có thể tưởng được. Hành lang đại khái rộng bằng nửa người, tôi đi lên phía trước, Kỳ Nhan theo sau. Hai bên là tường xi măng đã được quét sơn phủ, sờ lên dị thường bóng loáng. Tôi một bên sờ soạng vách tường, một bên đi hướng vào trong.

Đại khái đi được một nửa, phía trước queo trái là một căn phòng, tôi vừa định vào. Cảm giác tay phải mò tới một thứ gì đó khác thường, cực kỳ lạnh, hơn nữa là một loại cảm giác cứng ngắc đặc biệt. Tôi bỗng dừng nghĩ đến thịt đông vài ngày trước sờ vào trong siêu thị chính là loại cảm giác này.

Trong lòng cả kinh mạnh xoay người, nhưng vừa vặn đụng vào trán Kỳ Nhan phía sau. Hai người đồng thời ngồi xồm xuống xoa đầu.

"Cậu làm gì thế hả, tự nhiên xoay người." Kỳ Nhan oán giận.

Tôi đành phải kể cho cậu ấy vừa rồi tôi cảm thấy thứ gì đó có chút kỳ quái. Kỳ Nhan một bên lấy lòng bàn tay xoa đầu, vừa cười nói: "Xem ra mang cậu tới thật là một lựa chọn sáng suốt."

"Nói thế là sao?" Tôi hiếu kỳ hỏi.

"Vụ án này hiển nhiên rất cổ quái. Cậu không chú ý thấy bình thường cảnh sát phá án đều mang theo chó săn này, dụng cụ linh tinh các loại sao."

". . . . . ." Xem ra cậu ấy đem tôi làm dụng cụ kiểm tra rồi. Tôi giận

đổi đi vào phòng bên trái. Cùng hành lang hẹp bên ngoài trái ngược, bên trong rất rộng rãi. Hơn nữa đồ dùng mỗi thứ đều bảo trì rất đầy đủ. Dựa vào góc tường đặt một bộ sofa kiểu cũ. Nhưng đã rất dơ bẩn. Cả phòng có hình chữ nhật. Đối diện sofa ở vị trí vách tường cao 2m treo một đồng hồ tròn rất cũ kỹ, màu vàng, là loại cần con người lên dây cót. Chẳng qua đã sớm ngừng chạy rồi.

Phòng này phòng chừng chỉ dùng để đãi khách. Chúng tôi không phát hiện thứ gì đặc biệt đáng chú ý, không thể làm gì khác hơn là lui ra, bên phải hành lang là một gian phòng khác, cửa thông thẳng đến cầu thang tầng hai, bố cục gian này cơ bản cùng gian vừa rồi giống nhau, nhưng tôi nhìn thấy trên mặt đất dùng phấn vẽ ra một hình người, xem chừng người đàn ông kia chính là chết ở đây rồi.

Cả căn phòng nếu so với vừa rồi áp lực hơn nhiều, ánh sáng cũng càng âm đạm hơn. Trờ ra ngay phía trước có một cánh cửa sổ đẩy thủy tinh, trên cửa sổ có một lớp bụi, phía trên rõ ràng lưu lại mấy dấu tay lộn xộn, xem ra là của nạn nhân, hấn vội vã muốn đẩy cửa sổ ra làm gì. Kêu cứu? Chạy trốn? Hay để tránh né cái gì? Nhưng ai mà biết được vì sao hấn chết, chúng tôi chỉ có thể ở chỗ này điều tra từng chút, mới có thể biết được chân tướng. Sau khi rời khỏi phòng, cuối hành lang hai bên phân biệt là phòng bếp và phòng vệ sinh, tôi còn rửa tay được, xem ra quả nhiên có nước.

Lầu hai hấn là phòng ngủ, phía trên càng thêm tăm tối, cơ hồ vươn ngón ta ra cũng nhìn không thấy. Cầu thang rất cao, toàn bộ làm bằng gỗ, tuy nhìn vững chắc nhưng khác xa so với suy nghĩ của tôi, giẫm lên kéo kẹt âm vang. Phía trên có ba phòng xếp theo thứ tự, xem ra là gia đình của kỹ sư mỗi người một phòng. Tôi nhìn phòng chính giữa, mở cửa đi vào. Căn phòng này còn hẹp hơn phía dưới rất nhiều, chỉ có một chiếc giường đơn cùng một đèn bàn giản dị. Tôi tùy ý nhìn ngẩn kéo một chút, bên trong có một quyển nhật ký, tôi kinh ngạc cảnh sát chẳng lẽ không nhìn thấy nó, hay là họ thật sự

quá sơ suất rồi. Kỳ Nhan tựa hồ đang nói chuyện bên ngoài, tôi bỏ nhật ký vào túi laptop đi ra.

"Xem chừng căn nhà này thật sự không có gì đâu, thân phận người đàn ông kia bạn của tớ còn đang điều tra, nhưng có vẻ không phải người địa phương. Bởi vì họ từng hỏi qua rất nhiều người đều không nhận ra hắn. Khám nghiệm tử thi còn đang trong quá trình tiến hành, tạm thời không có đầu mối gì." Kỳ Nhan đóng điện thoại lại nói.

"Theo lời cậu nói, căn nhà này có vấn đề gì sao." Tôi dựa vào bàn học hỏi.

"Không biết, tớ đến thì không có cảm giác gì đặc biệt." Nói rồi cậu ấy đi tới cạnh phòng nhìn. Tôi cầm quyển nhật ký trong tay, rất dày. Bìa ngoài bằng nhựa đỏ cứng rắn phía trên có mấy chữ nổi.

"Tặng cho Băng Băng yêu dấu nhất" Tôi nhỏ giọng đọc, chợt nghe một tiếng Băng Băng giống vậy, tôi tưởng rằng tiếng vọng, lại đọc một lần nữa, nhưng chỉ có thanh âm của chính mình. Trên giường đơn trải một lớp ra giường, phía trên in hai chữ khen thưởng màu đỏ xỉn màu, phòng chừng là khi đó nhà xưởng cấp cho kỹ sư. Tôi nhìn đáy giường đen ngòm, bỗng nhiên muốn nhìn xem phía dưới có cái gì.

Chầm chậm ngồi xổm xuống, ai ngờ ngồi xổm xuống cũng rất khó thấy rõ, tôi không thể không nằm sấp trên mặt đất, lấy điện thoại làm nguồn sáng hướng chậm vào trong tìm kiếm, kết quả ngoại trừ một đôi giày lính cũ kỹ ra không còn gì cả, tôi mới vừa tắt đèn điện thoại muốn đứng dậy, đột nhiên cảm giác được có người đang hít thở, hơn nữa là loại hít thở gần trong gang tấc này, như gió lạnh phả trên mặt tôi, còn thêm một luồng mùi thối. Tôi sợ hãi đặt mông ngồi dưới đất, cao giọng kêu tên Kỳ Nhan.

Kỳ Nhan nhanh chóng sang đây, vội hỏi tôi làm sao vậy.

"Giường, dưới giường có gì đó, tớ cảm giác được có hơi thở, vừa vịn phả lên mặt tớ." Tôi nhin không được toàn thân phát run, nói chuyện cũng không lưu loát.

Kỳ Nhan hoài nghi nhìn tôi, xốc ra giường lên, cái gì cũng không có.

"Đâu có gì đâu, có phải chỉ là một trận gió thôi không, hoặc chuột chết gì đó. Tớ không thấy gì bên trong hết." Nói rồi đứng dậy phủi chân.

"Ừm, không có gì hết." Tôi cũng đứng dậy, nhưng nghĩ lại, cái gì cũng không có? Tôi rõ ràng nhìn thấy có đôi giày lính mà. Sao cái gì cũng đều không có, tôi lại nhìn lần nữa, quả nhiên dưới giường trống không. Lúc này bản thân cũng không chắc vừa rồi dưới loại tình huống kia có thật đã nhìn thấy đôi giày đó không nữa.

"Đi xuống thôi, dường như không có gì khả nghi, chúng ta đến nhà khách nghỉ ngơi trước, cậu đi xa vậy cũng mệt mỏi rồi." Kỳ Nhan nhìn đồng hồ. "Sắp 5h rồi." Tôi gật đầu, cất nhật ký vào.

Đang lúc chúng tôi muốn xuống lầu, tôi nghe thấy chuông đồng hồ vang lên, từng tiếng tiếp từng tiếng, cực kỳ khô khốc mà chói tai, giống như chuông báo tử trong tang lễ vậy. Tôi và Kỳ Nhan nhìn nhau, lập tức xuống lầu, chạy về phía căn phòng có đồng hồ treo tường kia.

Đã vang lên năm hồi, chuông vẫn tiếp tục gõ. Nhưng khi chúng tôi trở ra lại phát hiện trên tường không hề có đồng hồ, thậm chí ngay cả dấu vết từng có đồng hồ treo đó cũng không có, tựa hồ nó cho tới giờ cũng chưa từng treo trên đó. Chúng tôi không thể làm gì khác hơn là đến một căn phòng khác, quả nhiên đồng hồ treo nơi này,



đồng dạng là khoảng cách cao 2m. Lúc này đã vang lên 12 tiếng, tiếng chuông ngừng lại.

Đồng hồ kia lên dây cót hẹn giờ, không ai lên tuyệt đối sẽ không chạy lại càng không vang. Chẳng lẽ trong lúc chúng tôi lên lầu có người đã tiến vào hơn nữa gỡ đồng hồ xuống lên dây cót rồi treo ở phòng này? Hơn nữa tôi phát hiện bố cục của phòng tựa hồ đang chậm rãi biến hóa, mà mấu chốt nằm ở chỗ phần vẽ thi thể vốn trên mặt đất đã không thấy đâu nữa. Cả phòng như ảo giác vậy tôi và Kỳ Nhan giống như đang trong ảo ảnh.

Dần dần, bốn phía như sóng gợn trên mặt nước hiện ra rất nhiều đồ đạc, một cây đàn piano, mấy giá sách. Sau đó là một người đàn ông hơn 50 tuổi đi đến, ông ta mang theo nụ cười mỉm, mặc áo lót lông cừu màu trắng cao cổ không tay, dáng vẻ trượng giả, mang cặp kính rộng viền đen, rất hiền lành. Ngồi ở piano là một vị thiếu niên, rất thanh tú, đại khái 15 16 tuổi, đang nghiêm túc chơi đàn. Người đàn ông tựa hồ đang thảo luận gì đó với đứa trẻ. Nói cực kỳ nghiêm túc, cũng vuốt đầu đứa trẻ, đứa trẻ cũng rất chăm chú lắng nghe. Nhìn qua rất ấm áp. Tôi và Kỳ Nhan ngay bên cạnh mê hoặc nhìn những sự vật trước mắt. Tôi thầm nghĩ chẳng lẽ người đàn ông này chính là vị kỹ sư kia?

Tiếp theo, người đàn ông ra ngoài. Đứa trẻ đưa mắt nhìn ông ta ra ngoài. Đột nhiên mặt đứa trẻ trở nên cực kỳ dữ tợn, đó là một bộ dạng mà một thiếu niên không nên sở hữu. Mà càng khiến tôi khiếp sợ chính là, nó cứ nhiên lơ đãng liếc mắt nhìn chúng tôi, ánh mắt kia cực kỳ hắc ám. Tôi nhìn bốn phía, vốn phải không có gì chứ. Ảo giác rất nhanh biến mất. Bốn phía khôi phục lại yên bình. Tôi và Kỳ Nhan tựa như gặp một cơn ác mộng giống nhau, cả người đều toát mồ hôi.

"Đi thôi, căn nhà này quả nhiên có chuyện. Chúng ta về trước chuẩn bị đã. Sáng mai sẽ tiếp tục đến, sau 6h nơi này âm khí quá nặng." Kỳ

Nhan nhìn bốn phía một chút, thúc giục tôi đi mau.

Chúng tôi xuyên qua hành lang, đi về hướng cửa. Lúc này tôi mới phát hiện, hành lang được làm bằng gỗ đỏ, hẹp dài thẳng về hướng cửa, giống như một chiếc lưỡi vậy.

Kỳ Nhan vẫn nắm cửa, sau đó cau mày lại vặn xuống lần nữa, cậu ấy quay đầu nói: "Cửa cư nhiên đã khóa lại rồi."

Tôi có loại dự cảm chẳng lành, vội vàng đi tới những phòng khác, quả nhiên, tất cả những cửa nối ra ngoài phòng đều mở không ra nữa, kể cả cửa sổ. Hơn nữa nhiệt độ trong phòng cư nhiên từ từ tăng cao, tôi hướng đến chỗ ống nước của phòng bếp và nhà vệ sinh, phát hiện chỉ mới vừa rồi còn có nước chảy, hiện giờ vặn mở chỉ có thể phát ra tiếng kêu của chổi nhọn như tiếng vịt xoay vần trong căn phòng trống rỗng. Tôi buồn bực vặn tắt vòi nước, mới không nghe nữa.

"《 Bản Thảo Cương Mục - Bộ Lân 》 ghi lại, 'Giao chi chúc hữu thần', 'Có thể thổi khí thành dạng pháo đài thành quách, lập tức mang mưa tới, tên Thần Lôu, còn có nơi viết là Hải Thị.'" Cậu ấy cởi áo khoác, xắn tay áo lên, đứng ở cửa chính. Một bên thì thầm.

(Tiêu: Câu trên nghĩa là: 'Giao Long thuộc loài sò', Thần nghĩa là "sò biển", nên tòa thành nó thổi khí tạo ra mới gọi là Thần Lôu còn có nghĩa là Áo Ảnh, "Hải Thị" là thành phố biển. Ánh sáng soi biển rọi lên trên không trung thành ra muôn hình ngàn trạng, ngày xưa cho là vì con sò thần nó hóa ra và gọi là thần lôu hải thị.)

"Cậu lắm bả gì đó?" Tôi đối với cổ văn không hiểu lắm.

"Có loại quái vật gọi là Thần, chúng nó rất lớn, hơn nữa người thường căn bản không nhìn thấy được nó, nghe nói hình dáng như

cá, giương hai xúc tu rất dài. Chúng nó thường xuyên đến cùng cơn mưa to biến hóa ra nhà cửa khiến cho con người đi vào sau đó nuốt chửng họ."

"Cậu là nói căn nhà này?" Tôi nhìn bốn phía một chút, chẳng lẽ chúng tôi đang trong bụng quái vật?

"Đúng, nhưng không dám chắc, bởi vì căn nhà này đã tồn tại lâu rồi, Thần bất quá chỉ có thể biến hóa ra hư vật. Nhưng tớ phải thử xem, bằng không với loại nhiệt độ này chúng ta chẳng bao lâu nữa sẽ bị tươi sống biến thành xác khô." Kỳ Nhan lấy hai tai nghe mp3 ra. Một cái đưa cho tôi mang. Tôi hoài nghi tiếp nhận, vừa nhét vào nghe, cư nhiên là kinh văn.

"Nếu như là Thần tác quái hẳn chỉ là huyền thuật, bên trong là đại bi chú, Phật viết, tụng câu thần chú này, không chịu 15 loại sợ chết: (1) Không vì đói khát khổ khổ mà chết, (2) Không vì gông xiềng loạn gậy đánh chết, (3) Không bị kẻ thù giết chết, (4) Không bị giết chết trong chiến trận, (5) Không bị hổ lang ác thú giết chết, (6) Không bị độc xà bò cạp giết chết, (7) Không bị nước lửa thiêu chết nhấn chết, (8) Không bị độc trong thuốc giết chết, (9) Không bị trùng độc hại chết, (10) Không cuồng loạn đánh mất lý trí mà chết, (11) Không vì núi non sườn dốc rơi xuống chết. (12) Không vì ác nhân ma mị mà chết, (13) Không trúng tà thần ác quỷ mà chết, (14) Không bị bệnh quần người mà chết, (15) Không vì an phận mà tự hại chết mình. Cho nên vẫn có thể tạm thời bảo hộ chúng ta một chút."

Quả nhiên, sau khi mang vào nghe mặc dù không hiểu, nhưng tâm tình đã khá hơn nhiều, cảm giác cũng không bức dọc như vừa rồi nữa.

Kỳ Nhan cũng mang vào, hơn nữa tay trái đặt trên cửa, sau khi căn ngón tay phải dùng máu viết lên cửa gì đó, tóm lại tôi nhìn không

hiểu. Tiếp theo sau khi cậu ấy dùng sức kéo, cánh cửa cứ nhiên chỉ giựt ra được một khe hở nhỏ.

"Mau." Kỳ Nhan ra hiệu mau nhanh chạy ra ngoài. Tôi vội vàng chạy tới, nhưng đột nhiên cảm giác túi trên lưng thoáng nhẹ đi, hóa ra là nhật ký rơi ra. Tôi vô thức xoay người nhặt. Nhưng tôi lại nhìn thấy trên cầu thang của hành lang lầu hai có một người đang đứng.

Tôi nhận ra cậu ấy, cậu ấy chính là thiếu niên chơi đàn piano trong ảo giác vừa rồi, nhưng tựa hồ đã lớn hơn một chút. Cậu ấy mặc áo khoác cổ cao màu xanh lính khá lưu hành thời thập niên 80, sắc mặt trắng bệch, khoe miệng mang theo nụ cười khó tả nhìn tôi, tôi cũng ngây dại, miệng của cậu ta đang mấp máy, tựa hồ muốn nói gì đó. Tôi không nghe được, không thể làm gì khác hơn là tháo tai nghe xuống.

"Nhật. . . Ký." Nói xong ngón tay chỉ về hướng cửa.

"Nhanh lên đi, Âu Dương, cậu chờ cái gì nữa chứ, tớ sắp giữ không được nữa rồi." Tôi quay đầu lại nhìn, Kỳ Nhan đang nghẹn nín ra sức kéo cánh cửa, vừa quay đầu lại, thiếu niên ở cầu thang đã không thấy đâu. Tôi cầm lấy nhật ký không quan tâm nhiều nữa, vội vàng cùng Kỳ Nhan xông ra ngoài.

Mới vừa ra tới, cửa chính như lò xo nén bật ra vậ, rầm một cái khép lại. Chúng tôi thờ phì phò ngồi bệt trong sân.

"Sao cậu lại bất động như thế, còn nữa sao cậu lại tháo tai nghe ra, chẳng phải đã bảo cậu nên đeo vào sao, bên trong phòng tới cùng còn có gì đó chưa biết được, rất tà môn." Kỳ Nhan trách cứ hỏi tôi, lập tức đứng dậy. "Đi thôi, đến nhà khách ở một đêm trước. Thật sự không được nữa tớ sẽ gọi chú Hai đến hỗ trợ. Xem ra có mình tớ hơi ít."

Tôi cũng đứng dậy, đi theo Kỳ Nhan ra hàng rào cửa gỗ. Trước khi ra ngoài, tôi lại quay đầu nhìn, người thiếu niên vừa rồi mơ hồ như đang đứng ở cửa sổ lầu hai nhìn tôi.

Rốt cuộc trở về nhà khách, thà nói là nhà khách không bằng nói là một cái hộp lớn kém chất lượng. Trong khu quây cũ nát bên ngoài cô gái phục vụ, à, không, hẳn phải gọi là bác gái chứ. Lười biếng nằm đó đan áo len, thấy chúng tôi đến mí mắt cũng không nâng lên, trực tiếp báo giá phòng. Tôi nghe xong cảm giác như giá cả khá quen, không ngờ nhà khách như ngân hàng, giá cả noi theo bên ngoài làm chuẩn, không màng để ý đến đặc tính của mình.

Tiền cuối cùng vẫn trả, tôi mang theo chút bất mãn đi về phòng. Là một gian phòng hai người, bên trong đơn sơ chỉ có hai chiếc giường cùng một sợi dây điện cũ kéo qua đảm đương cái gọi là giá treo quần áo và khăn mặt.

Giường tương đối sạch sẽ. Tôi nằm một chút, lập tức đã cảm thấy thả lỏng.

"Cậu vừa rồi đã nhìn thấy gì trong căn nhà kia? Tớ thấy cậu rất kỳ quái." Kỳ Nhan nằm trên một cái giường khác hỏi tôi. Tôi đem chuyện nhìn thấy thiếu niên kia kể cho cậu ấy, nhưng rất kỳ quái, tôi cũng không biết tại sao mình không kể cho cậu ấy nghe chuyện quyển nhật ký. Thiếu niên kia khiến tôi rất tò mò về quyển nhật ký này, thậm chí không muốn nói cho Kỳ Nhan biết.

"Tớ chung quy cảm thấy cậu có việc muốn gạt tớ nha, haiz." Kỳ Nhan thờ dài, tay làm gối kê sau đầu, kỳ quái nói một câu.

"Nào có, cậu lo nhiều rồi." Tôi che giấu nói.

"Ngủ đi, thức dậy đi ăn chút gì đó, tớ mệt quá." Nói rồi cứ nhiên liền ngủ, tiếng ngáy như sấm. Tôi cười khổ, cũng nhắm mắt lại.

"Ôm anh ngủ thật ấm, ôm anh ngủ thật là thoải mái nha." Tôi lơ mơ nghe thấy bên tai truyền đến lời nói mơ cùng loại vang lên bên tai, cảm giác dưới nách tựa hồ có thứ gì đó. Mở mắt phát hiện mình như trước ở trên giường. Tôi trước giờ vừa tỉnh sẽ không biết đã từng mơ gì.

Cũng không biết ngủ bao lâu, dù sao bên ngoài trời đã sập tối. Sau khi tỉnh dậy cảm giác thân thể cực kỳ mệt, tựa như mới vừa vận động kịch liệt vậy, tôi ấn cổ ngồi trên giường. Nhìn thấy Kỳ Nhan đang ngủ ngon lành, vì vậy lấy quyển nhật ký ra xem. Để tránh đánh thức Kỳ Nhan, tôi phải ra hành lang.

Đèn hành lang u ám, nhưng vẫn miễn cưỡng xem rõ được. Tôi thử mở quyển nhật ký, phát hiện nó giống như bị hàn vậy, căn bản mở không ra. Chẳng lẽ khổ cực lấy được thứ này lại hoàn toàn vô dụng sao?

Trong hành lang rất yên tĩnh, xem ra nơi này cũng chỉ có hai người khách là tôi và Kỳ Nhan rồi. Tôi tạm thời cất quyển nhật ký vào, nhìn đồng hồ một chút, cũng đến lúc đánh thức cậu ấy ăn cơm rồi. Mới vừa vào cửa, Kỳ Nhan đã tỉnh dậy, nhìn giường của tôi ngẩn người.

"Nhìn cái gì đấy?"

Kỳ Nhan không nói lời nào, chỉ đưa tay về hướng giường của tôi, dưới giường chèn một tầng chăn gối, mặc dù tôi thức dậy đã lâu, nhưng hình dạng vẫn như còn đang ngủ. Nhưng tôi phát hiện bên cạnh dấu vết ngủ của tôi cứ nhiên còn có một dấu vết ngủ nữa, là nghiêng người, hơn nữa tương đối thấp bé, hẳn là dấu vết của thiếu niên hoặc nữ giới.

Tôi lại nhớ tới lúc nửa tỉnh nửa ngủ nghe được tiếng nói, "Ôm anh ngủ thật ấm." Chân thoáng mềm nhũn, ngồi ở đầu giường.

"Có phải cậu đã cầm thứ gì trong căn nhà kia không?" Kỳ Nhan nhìn dấu ngủ kia, lại nhìn chăm chăm tôi hỏi. Tôi biết không thể che giấu nữa, tôi giao quyền nhật ký cho cậu ấy. Kỳ Nhan kinh ngạc lật xem, song cậu ấy cũng mở không ra.

"Cậu mang đồ của nó ra ngoài, nó hiển nhiên cũng sẽ đi theo cậu." Kỳ Nhan thu hồi nhật ký, an ủi tôi nói: "Không có gì, nhật ký cứ để ở chỗ đó, cậu chắc cũng đã đói rồi, chúng ta cứ đi ăn chút gì trước đã." Nói rồi cứng rắn kéo tôi ra khỏi phòng.

Nhà khách không cung cấp thức ăn, chúng tôi không thể làm gì khác hơn là đi bộ đến gần đó xem có nhà hàng quán ăn nào không. Đi thật lâu, rốt cuộc nhìn thấy một quán mì, hai người không hề nghĩ ngợi, nhét đầy bụng quan trọng hơn.

Mì rất khó ăn, nhưng còn chưa đến nỗi không thể nuốt trôi. Chúng tôi nhanh chóng ăn xong mì, sau đó thảo luận về chuyện quyền nhật ký.

"Cậu nói xem tại sao lại không mở ra được chứ?" Tôi hỏi Kỳ Nhan, cậu ấy vừa châm điếu thuốc, hút mạnh một hơi, như có điều suy nghĩ.

"Không biết, lần trước cậu nói nhìn thấy người thiếu niên kia ở đầu cầu thang, còn có ảo giác chúng ta nhìn thấy lần trước nữa, tôi nghĩ thiếu niên kia rất có thể là con trai của giáo sư."

"Con trai của giáo sư chẳng phải sau khi cha mẹ qua đời đã bỏ đi sao, khi đó ít nhất cũng phải hai ba chục tuổi rồi, nhưng người chúng ta nhìn thấy chỉ có 15 16 tuổi." Tôi tranh luận nói.

"Hừ, làm thế nào cậu biết được ông ta chỉ có một đứa con trai?" Cậu ấy nở nụ cười, "Ba gian phòng ngủ chúng ta nhìn thấy, nếu có thể nói là gia đình ba người, nếu như hai đứa con trai một phòng cũng rất bình thường mà."

Tôi gật đầu, quả thật như thế.

"Đi trước tìm đứa con trai kia của kỹ sư xem sao, bây giờ người có thể biết chuyện của căn nhà này năm đó, cũng chỉ còn lại mình anh ta." Kỳ Nhan đứng dậy, lau lau miệng.

"Nói thì dễ, nhưng hiện giờ đi đâu tìm anh ta đây?" Tôi trả tiền cho ông chủ, nhưng ông ấy kiên quyết không nhận tờ tiền lớn, tôi đành phải lục tới lục lui đem tiền lẻ còn sót lại trên người đưa cho ông ta.

"Tôi mang cậu đi gặp một người, hẳn là hẳn có thể tra ra được." Kỳ Nhan thần bí vỗ vỗ vai tôi.

Nửa giờ sau, chúng tôi đến một khu nhà dân bình thường. Tôi đang kỳ quái cậu ấy dẫn tôi tới đây làm gì. Kỳ Nhan lại lôi kéo tôi lên lầu.

Có lẽ lâu lắm rồi không leo cầu thang, vừa leo đến lầu sáu đã có chút thở dốc. Kỳ Nhan lắc đầu nói tôi quá lười rèn luyện. Lòng tôi nghĩ chịu thôi, một ngày 24h đã có 12h phải ngồi bên máy tính rồi.

"Kỳ Nhan à." Cửa mở, một người cao ráo mập mạp, cậu ta đeo một cái kính thật lớn trên mặt nhưng lại lộ vẻ vô cùng tinh xảo khéo léo, khiến tôi cảm thấy cực kỳ buồn cười. Chàng béo kỳ quái nhìn tôi, sau đó dùng đôi môi dày của cậu ta hất hất về phía tôi. Kỳ Nhan lập tức giới thiệu: "Một người bạn làm ở tòa soạn báo của tớ, tên là Âu Dương Hiên Viên" Sau đó dùng ngón tay chọt chọt cái bụng sâu không thấy đáy của chàng béo. "Cậu ta là bạn đại học của tớ, tên là



Hứa Phi Dương." Tôi vừa nghe liền thích thú, cậu ta như vậy mà có thể phi dương (bay lên) .

Chàng béo tựa hồ cảm thấy được sự vô lễ của tôi, mang theo bất mãn mời chúng tôi vào. Đi vào tôi mới phát hiện hóa ra bên trong rất trống trải, mà sờ dĩ trống trải là vì đồ đạc gì bên trong cũng không có, chỉ có một máy tính bàn.

Cậu ta tùy tiện mang đến ghế nhỏ, nước trà cũng đừng mong, phát cho mỗi người một thanh kẹo cao su. Tôi vừa nhìn, hình như sắp hết hạn rồi.

"Tìm cậu có việc, biết cậu bản lĩnh lớn, hy vọng cậu giúp chúng tôi điều tra tư liệu của một người." Kỳ Nhan vừa nhai kẹo cao su vừa hỏi chàng béo, nhìn ra được cậu ấy nhai rất nhọc nhằn.

"Không có việc gì cậu sao lại đến tìm tôi được? Sau tốt nghiệp cũng chưa từng tới gặp tôi, còn nói là bạn hiền. Quên đi, muốn tôi điều tra ai nào?" Đôi mắt chàng béo nhìn chăm chăm màn hình cũng không quay đầu lại.

"Cậu chắc cũng biết, một khu nhà gần đây xảy ra vụ án mạng rất kỳ quái, cho nên cảnh sát hy vọng tôi điều tra một chút, chúng tôi hiện giờ cảm thấy rất hứng thú với chủ nhân của căn nhà đó. Hy vọng cậu giúp chúng tôi điều tra một chút." Kỳ Nhan lấy lòng vỗ vỗ chàng béo, bày tỏ sự thân mật.

Tôi nhìn thấy chàng béo lộp cộp gõ trên bàn phím, nghĩ thầm cậu có thể tra ra cái gì. Kỳ Nhan một bên ôm chàng béo một bên khen ngợi.

"Năm đó Phi Dương chính là cao thủ máy tính lợi hại nhất viện y học. Năm thứ ba cậu ấy không học tiếp nữa, về sau chuyên kiểm nghiệm tường lừa cho người khác, rất mạnh đó. Tôi bảo cậu ấy vào hệ thống

quản lý hồ sơ của cư dân nơi này xem, kiểm tra liệu cụ thể của gia đình kỹ sư kia."

Cũng không biết qua bao lâu, tôi nhàm chán nhìn chàng béo bệu rộ trước máy tính, bỗng đứng dậy hét lên: "Được rồi, các cậu tự mình xem đi, tôi đi ăn gì đó chút." Nói rồi lấy một thùng mì ăn liền trên mặt đất đi tìm nước sôi. Tôi và Kỳ Nhan tiến đến gần nhìn xem.

Kỹ sư họ Vương, tên Vương Nhạc, tốt nghiệp đại học, là chuyên ngành hóa học ứng dụng. Vợ của ông là con gái người bạn thân của cha ông khi còn trong nước. Hai người sau khi kết hôn thì đến đây. Nghe nói nhà này là cha vợ cho họ, về sau nơi này mới xây nhà xưởng. Bọn họ có một con trai, tên Vương Phi. 20 năm trước sau khi cha mẹ qua đời đã đến Hàng Châu, tình hình cụ thể không rõ. Nhà được Vương Phi niêm phong, vẫn chưa từng trở về nơi này.

Tôi và Kỳ Nhan xem đến đây vô cùng khó hiểu, xem ra vợ chồng Vương Nhạc quả thật chỉ có một đứa con trai. Vậy thiếu niên chúng tôi nhìn thấy trong ảo ảnh là ai. Xem ra hết thảy muốn rõ ràng phải đi một chuyến, nhưng tôi cũng không có nhiều thời gian như vậy. Chiều mai tôi còn phải trở về tòa soạn. Kỳ Nhan và tôi thương lượng, cậu ấy đến Hàng Châu tìm Vương Phi hỏi rõ ràng, tôi tạm thời trở về chờ tin của cậu ấy. Tôi đồng ý.

Sau khi tạm biệt Hứa Phi Dương, tôi chợt nhớ tới nhật ký. Nhật ký đã đưa cho Kỳ Nhan, nó có đến tìm tôi nữa không? Tôi hỏi Kỳ Nhan, cậu ấy nói không biết. Nhưng để tránh phiền toái. Kỳ Nhan lấy ra hai ảnh tinh thạch cho tôi, dặn dò tôi mang theo, cái khác đưa cho Lạc Lô, bất tự cô ấy quá thấp, mang phòng thân cũng tốt.

Tôi kỳ quái hỏi cậu ấy chẳng phải trước kia từng nói thứ này rất trân quý chỉ có hai cái sao. Kỳ Nhan khó xử cười cười: "Ớt cũng tưởng rằng rất trân quý, lúc ấy khi cao tăng cho tớ thì cho hai cái, gần đây

tới đến thăm hỏi ông ấy, ông ấy đột nhiên lại từ trong hộp lấy ra cả tá."

". . . . . ." Tôi nhìn ảnh tinh thạch, thật hoài nghi có tác dụng hay không đây.

"Cậu yên tâm, tớ sẽ trở về nhanh thôi, nhiều nhất là ba ngày. Nơi này đi xe tốc hành đến Hàng Châu chỉ mất 10 tiếng, hỏi rõ ràng Vương Phi rồi tớ sẽ lập tức quay về thông báo cho cậu."

"Ừ!" Vài giờ sau, tôi đã ngồi trên xe lửa trở về, nhìn bóng lưng Kỳ Nhan trên sân ga dần dần biến mất, trong lòng xẹt qua một tia bất an, tôi dự cảm luôn rất linh, hy vọng lần này chỉ quá lo xa mà thôi.

Tôi cực kỳ chán ghét ngồi xe lửa. Tôi đối với nhiều người chen chúc trong toa xe như vậy rất phiền, không khí lại không thông thoáng. Một đứa trẻ đang ngồi bên cạnh tôi vui vẻ chơi trò đoán chữ, căn cứ vào gợi ý để điền từ ngữ hoặc câu chữ vào chỗ trống, mãi đến điền đầy các ô vuông. Tôi cực kỳ buồn chán, xin đứa bé một tờ rời tùy ý điền lên.

Hàng dọc đầu tiên là danh ca học đường nổi tiếng Trung Quốc, từng hát ca khúc 《 Bạn cùng bàn 》 , tôi cười cười, chẳng phải là Lão Lang sao.

Hàng thứ hai là phim truyền hình mới với dàn diễn viên ban đầu đóng vai chính trong 《 Võ Lâm Ngoại Truyện 》 , tôi nhìn tiêu đề phim không đầy đủ kia, rất nhanh đã nghĩ ra, là 《 Phòng tiền ốc hậu 》 .

Tôi từng bước từng bước viết xuống, rất nhanh đã ra một hàng ngang. Tôi nối liền hàng ngang này lại.

"Đồ của nhà cổ, phải đến nhà cổ mới có thể mở."

Đồ của nhà cổ! Nhật ký? Tôi chấn động, bảng chữ rơi trên mặt đất, đũa bé hiếu kỳ nhặt lên đặt trước mặt tôi. "Chú à, rớt rớt." Tôi nhận lấy xoa mắt, chữ nọ lại không thấy đâu nữa.

Chẳng lẽ ý nó là nhất định phải đem nhật ký đến nhà cổ mới có thể mở? Tôi nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ xe lửa cao tốc. Thật sự không biết nên làm gì bây giờ. Thật sự tôi muốn mở quyển nhật ký, nhưng lần trước đến cùng Kỳ Nhan thiếu chút nữa đã chết trong đó. Một mình tôi không phải tự tìm đường chết sao.

Kỳ Nhan hiện giờ phòng chừng cũng đã lên xe lửa đến Hàng Châu. Tôi vẫn nên chờ cậu ấy trở về thôi. Tôi lại buồn ngủ, cũng không biết qua bao lâu, cảm giác mắc vệ sinh, chắc lúc ăn mì đã húp nhiều nước quá.

Phần lớn mọi người trong xe đã ngủ. Tôi cẩn thận xuyên qua hành lang. Đi vào WC. WC có cánh cửa sổ, ngờ ngợ dựa vào ánh trăng vẫn có thể thấy rõ bên ngoài.

Hiện giờ đang ở vùng ngoại ô, tôi còn có thể nhìn thấy một vài cánh đồng. Đột nhiên nghe thấy tựa hồ có người đang gõ cửa WC. Tôi vừa mở cửa nhìn, không một bóng người.

"Bộp bộp bộp." Thanh âm lại vang lên, lần này tôi nghe rõ ràng, ở sau lưng.

Xoay đầu, ngoài cửa kính phía sau một cánh tay gầy như đã rửa nát đang không ngừng vỗ vào cửa sổ, tiếp theo khuôn mặt cũng chậm chậm với sang, quả nhiên chính là thiếu niên nhìn thấy trong phòng kia, nhưng bộ dáng của nó đã dọa người hơn rồi. Xương gò má gầy gò mà cao ngất mang theo con mắt vành đen trợn trừng, tròng mắt tựa như tùy thời sẽ rơi ra vậy. Nó không ngừng đập ngoài cửa kính,

môi tái nhợt lại thì thầm gì đó. Tôi tốt xấu gì cũng coi nhưng nhìn thấy không ít cảnh tượng thế này nhưng chân vẫn không tự chủ được mềm nhũn ra, hoàn hảo có tay vịn ở nắm cửa mới không ngã vào nhà xí.

"Bên trong có người không hả, sao lâu vậy chứ?" Tôi đây mới tỉnh táo lại, mau chóng giựt cửa ra, ngoài cửa là một thằng nhóc khoảng 20 tuổi dùng ánh mắt kỳ dị nhìn tôi bước chân không yên, thất tha thất thểu đi ra.

"Đi nhà xí thôi mà cũng kiệt sức, thật khôi hài." Hắn ở phía sau nhỏ giọng cười nhạo, tôi không còn sức nào cãi cộ với hắn, bởi vì tôi biết vừa rồi nếu đổi lại là hắn phỏng chừng đã sớm ngất lịm.

Tôi chật vật trở về chỗ ngồi. Muốn lấy bình nước trong ba lô uống xoa dịu căng thẳng. Kết quả bàn tay mò vào trong ba lô liền mò được thứ gì đó cứng rắn. Tôi biết là gì. Nhưng tôi không muốn lấy ra nghiệm chứng suy nghĩ của tôi nữa. Con người luôn như vậy, thứ gì không cách nào tránh khỏi khi đã tới rồi chung quy sẽ ngậy thơ lựa chọn cách trốn tránh.

Tôi chần chừ hồi lâu, rốt cuộc vẫn mang thứ kia ra, là nhật ký, đúng, đích thật là nhật ký, là quyển nhật ký sau khi tôi lấy từ trong căn nhà cổ ra đã giao lại cho Kỳ Nhan mang đi đó. Nhưng hiện tại nó lại yên lành nằm trên tay tôi. Nhật ký màu đỏ phảng phất như đang nói với tôi, tôi trốn không thoát đâu, căn nhà cổ kia đang chờ tôi.

Tôi cầm nhật ký thật muốn đốt rụi nó, nhưng sức mạnh nào đó thúc đẩy tôi. Tôi quyết định trở về, vừa xuống trạm xe, phải trở lại căn nhà cổ tháo gỡ chân tượng.

Đột nhiên trong xe lửa vang lên tiếng của nhân viên tàu: "Các vị hành khách thân mến, thật sự lấy làm tiếc, bởi vì đường sắt tu sửa chúng

ta phải quay về thành phố XX, xin mọi người thông cảm." Tiếng nói vừa dứt, toa xe một trận hỗn loạn, tiếng chửi má nó hợp thành một mảnh. Chỉ có tôi yên tĩnh ngồi tại chỗ, tôi không biết là trùng hợp hay là nó cố ý làm ra.

Tôi lại trở về nơi cũ, đi theo đám người chửi bới ra cửa soát vé, kêu chiếc xe chạy thẳng đến nhà cổ.

Thời gian đã gần 12h. Thật vất vả mới gọi được xe. Tài xế kéo cửa sổ xe xuống một nửa, vươn một cái đầu tròn tròn cao thấp đánh giá tôi.

"Đi đâu?"

Tôi nói cho ông ta biết là nhà cổ của xưởng. Ông ta lập tức lắc đầu: "Không đi, chỗ đó ban ngày đã rất âm trầm rồi, ban đêm càng tà tính."

"Giá gấp đôi." Tôi duỗi tay vào túi áo, tính xem mình còn nhiều ít bao nhiêu.

"Không đi." Nhưng ông ta vẫn cứ ở mặt sau cửa sổ nhìn tôi, con mắt lớn như hạt đậu xanh nhìn tay trong ví tôi.

"Gấp 5." Tôi xòe bàn tay. Ông ta hiển nhiên đã động tâm, nhưng còn đang đắn đo, có thể còn muốn thêm chút nữa.

"Gấp 4!" Ông ta không ngờ tôi giảm giá, vừa định há mồm, tôi lập tức nói: "Gấp ba."

Hiển nhiên ông ta rất không hài lòng, nhưng tôi lại duỗi ra hai ngón tay: "Không đi thì thôi, cùng lắm thì tôi đi bộ."

"Được rồi!" Tài xế rút cuộc nhìn không được nữa. Tôi lên xe, trong tay cầm thật chắc túi đựng nhật ký. Buổi tối ô tô lái tương đối nhanh. Cảnh sắc hai bên quả nhiên so với ban ngày càng khiến người ta khó chịu nổi, mặc dù thời điểm này có ánh trăng, cây cối rậm rạp cũng che chắn nó hơn phân nửa, xuyên thấu qua khe hở vậy chút tàn quang ngược lại khiến nơi này càng lộ vẻ âm lãnh hơn.

Phía trước đã có thể miễn cưỡng nhận ra căn nhà cổ. Ô tô đậu ở cửa, tài xế thu tiền một câu cũng không thềm nói, như chạy trốn lập tức lái đi. Một mình tôi đứng ngoài cửa. Nhìn căn nhà, đây là lần thứ hai trong ngày tôi tiến vào. Bên cạnh một chút tiếng động cũng không có, bản thân cũng vô thức bước thật nhẹ. Cửa rất dễ dàng bị đẩy ra, sau đó lại chậm rãi khép lại. Bên trong cực kỳ tối, tôi phảng phất như thoáng cái đã bị ném vào trong hồ mực. Tôi duỗi tay tới miệng túi muốn lấy điện thoại di động ra tạm thời chiếu sáng, nhưng lại mò tới ảnh tinh thạch Kỷ Nhan đưa.

"Tạm thời mang nó đi, có chút tâm lý an ủi cũng hay." Tôi làm bầm, mang ảnh tinh thạch vào cổ tay, lập tức lấy di động ra chiếu sáng. Nguồn sáng của điện thoại di động nhiều nhất chỉ có thể chiếu chưa tới hai bước. Tôi như trước lần mò đi trên hành lang của căn nhà. Bước chân rất nhỏ, bởi vì tôi thật sự không có can đảm và khí chất để đi về phía trước. Song mặc dù chậm, nhưng rất nhanh cũng đã tới cửa căn phòng thứ nhất.

"Koong." Chuông thoáng cái vang lên, tiếp đó lại liên tục vài tiếng. Tôi cơ hồ bị tiếng chuông hù chết, điện thoại di động cũng đánh rơi trên mặt đất. Vừa cầm lên nhìn, hóa ra là 12h. Lần này lại không hề báo sai, chuông vang lên 12 tiếng.

Sau khi tiếng thứ 12 vừa dứt. Đồng hồ phát ra ánh sáng trắng mãnh liệt. Hai bên sáng rực như ban ngày, không khí nổi lên gợn sóng dạng nước, tiếp đó bày trí của phòng bắt đầu biến hóa, sofa, bàn trà

tựa như bãi cát sau khi thủy triều rút vẩy chậm rãi hiện lên. Tôi đứng tại chỗ, như xem phim cần thận quan sát.

Lại là thiếu niên kia, chẳng qua nhìn đã cao hơn chút, lần này cậu ta mặc chính là trang phục hè, áo bóng rổ màu xanh lá mạ, quần thể thao màu lam, cả người mồ hôi. Người đàn ông trung niên kia cũng xuất hiện, song tựa hồ so với lần trước nhìn qua đã già nua hơn nhiều. Tay trái ông ta cầm một tẩu thuốc, tay phải cầm tờ báo, bất đắc dĩ nhìn thiếu niên. Thiếu niên tựa hồ rất khinh thường bước đến, cầm trái cây trên bàn trà ăn.

Sau đó là hai người kịch liệt tranh chấp, tiếp theo người đàn ông trung niên vung một bạt tai đánh vào mặt thiếu niên, sau đó một phụ nữ trung niên chạy đến, tôi đoán đây hẳn là vợ của kỹ sư. Bà đau lòng vuốt mặt thiếu niên, tiếp theo lại cãi nhau ầm ĩ với kỹ sư. Thiếu niên lùi sang bên, tựa như cười nhạo nhìn họ cãi nhau. Ánh mắt kia rất đáng sợ, lạnh lùng mà tàn nhẫn. Tôi đứng một bên nhìn, thiếu niên đột nhiên dời tầm mắt, nhìn về phía tôi. Trong lòng tôi giật nảy, lúc này ảo giác lại biến mất. Phảng phất như chưa từng xảy ra vậy. Tôi lại trở về căn phòng đen nghịt mà trống rỗng.

Trên tay đều là mồ hôi, cái nhìn thoáng qua của thiếu niên cư nhiên khiến tôi hoảng sợ không thôi. Tôi chợt nhớ tới nhật ký, đúng vậy, không phải nói ở nhà cổ có thể mở ra sao. Vội lấy ra đặt trên mặt đất. Sau đó tay trái cầm điện thoại di động, tay phải run rẩy mở trang thứ nhất.

Quả nhiên, nhật ký đã có thể mở ra.

Trang trống đầu tiên có một dòng chữ viết bằng bút máy vô cùng cứng cáp mạnh mẽ, "Chúc mừng sinh nhật Băng Băng 14 tuổi, cha tặng." Tôi nhớ mang máng con trai của kỹ sư tên Vương Phi, xem ra Băng Băng là nữ danh của nó. Tiếp theo là chủ đề của nhật ký, chữ



viết thay đổi, mặc dù nắn nót, nhưng còn chưa hết vẻ ngây thơ.

"Ngày 10 tháng 11, trời trong.

Thật là vui, cha đã tặng quà sinh nhật cho tôi, tôi sẽ dùng quyển nhật ký này ghi chép mỗi một chuyện xảy ra hằng ngày, hôm nay ba đã đi làm, mẹ ở nhà giúp tôi ôn tập bài vở."

Tôi có chút thất vọng, mấy trang đầu của nhật ký đơn giản chỉ là nội dung gia đình bình thường này. Tôi không thú vị lật xem. Mãi đến một trang khiến tôi chú ý.

"Ngày 6 tháng 12, tuyết nhỏ.

Lạnh quá, dù có mặc thêm nhiều quần áo thế nào tôi vẫn cảm thấy lạnh, ban đêm ngủ cũng thế, luôn phải ôm gì đó mới có thể ngủ, cảm thấy như một phần thân thể đã tách rời khỏi mình vậy, dường như luôn thiếu chút gì đó, loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, thật kỳ quái mà. Mặc dù hôm nay luyện tập piano một chút, nhưng cha luôn nói tôi đàn không tốt, có khả năng liên quan đến tâm trạng đây." Đọc đến đây da đầu tôi lại tê rần, bên tai tựa hồ lại nghe thấy câu kia: "Ôm anh ngủ thật ấm áp nha." Phòng bắt đầu lạnh, tôi chà xát hai tay, tiếp tục đọc.

"Ngày 10 tháng 12, trời âm u

Thật kỳ quái, bọn A Lượng nói xế chiều hôm nay nhìn thấy tôi ở chỗ phòng bếp, hơn nữa gọi tôi còn không trả lời, nhưng cả ngày nay tôi đều ở nhà tập đàn mà, buổi chiều chỉ ngủ một chút, hơn nữa mẹ cũng ở nhà. Tôi giải thích thế nào họ cũng không tin, còn nói tôi xạo, thật sự là chẳng hiểu ra sao.

Ngày 7 tháng 1, trời trong.

Trên thế giới thật sự có linh hồn sao? Rất sợ, buổi sáng khi tôi đánh đàn ở phòng cảm giác dường như có người đang ở bên ngoài cửa sổ nhìn lén, kết quả qua đó chỉ nhìn thấy chính mình. Về sau cũng lặp lại vài lần, tôi không dám tập nữa, không thể làm gì khác hơn là chạy về phòng lấy chăn trùm đầu.

Ngày 8 tháng 1, trời nhiều mây

Mẹ rút cuộc cũng mua cho tôi cờ bi, thật là thích, tôi và mẹ chơi đến buổi chiều, biết ba trở về mới đi luyện đàn.

Ngày 15 tháng 1, trời trong.

Ba tặng tôi đôi giày lính, thật là đẹp, hơn nữa lại ấm áp, hiện giờ cảm giác không lạnh như trước kia nữa, nhưng vẫn cảm thấy vắng vẻ, tôi nghe người ta nói, có một phần hồn phách phiêu lưu bên ngoài sẽ trở nên như vậy, phải đem phần bay ra ngoài đó tìm về, mới ổn định, thật sự là thế sao? Nhật ký đến đây phía sau không còn nữa, và lại hẳn ở phần cuối còn viết đề xuống mấy nét.

14 tuổi sẽ đối với những sự vật chưa biết vừa hiếu kỳ vừa sợ hãi. Nhìn tự thuật của nó, tựa hồ thật sự có người hay thứ gì đó đã quán lên nó. Nhưng rốt cuộc là gì. Hơn nữa nhật ký chỉ ghi như thế rồi hết, phía sau tất cả đều là giấy trắng. Kỳ Nhan đang chạy đến Hàng Châu, có lẽ sau khi cậu ấy gặp chủ nhân của nhật ký Vương Phi thì hết thảy mới có thể kết luận được.

Xem xong nhật ký rồi, có phải có thể đi được rồi không. Tôi sờ cửa, quả nhiên, cánh cửa giống như buổi sáng khép chặt lại. Cửa sổ cũng thế. Tôi thở dài một hơi. Thiếu niên kia rốt cuộc muốn tôi làm gì đây.

Lầu hai vang lên một tràn tiếng động, tôi ngừng thở cẩn thận nghe.

Hóa ra là thanh âm giống như viên bi rơi xuống. Hơn nữa từng viên tiếp từng viên. Lên lầu hai nhìn xem, có lẽ còn có thể phát hiện được gì đó.

Từng bước một lên cầu thang. Cánh cửa ba phòng ở tầng hai đều mở ra. Nghe tiếng động phán đoán hẳn là trong căn phòng tôi lấy được cuốn nhật ký kia. Đứng ở cửa, quả nhiên thanh âm càng rõ ràng. Tôi nhẹ nhàng xoay nắm cửa. Như trước là giường và bàn học nọ, không có thứ gì đặc biệt. Tiếng viên bi cũng đã biến mất. Tôi nghĩ đại khái là tiếng gió nhỉ. Nhưng khi tôi muốn rời khỏi cửa, tôi nhìn thấy trong góc tựa hồ có gì đó đang lập lòe.

Là viên bi, một, hai, ba, viên bi không biết từ đâu rơi ra. Một đám rơi xuống, viên bi dưới ánh trăng thảm đạm ngoài cửa sổ ngờ ngợ chiếu xuống có thể thấy rõ phát ra ánh sáng quý dị mà kỳ quái. Chúng rơi trên sàn nhà, lại bắn lên, giống như có sinh mệnh lẫn ra bốn phía. Tôi cẩn thận tách chúng ra, nường theo ánh trăng từ từ xem, hóa ra chúng nó từ vị trí cao phía trước rơi xuống. Tôi quay về hướng viên bi rơi xuống ngẩng đầu nhìn lại.

Ở nóc nhà, ở nóc căn phòng lầu hai. Phía trên đã không thể dựa vào ánh trăng để phân biệt nữa. Tôi đành phải mở lại nguồn sáng của điện thoại di động. Tôi nhìn thấy xà nhà đen ngòm tựa hồ có một lỗ thủng, bi từng viên từ trong lỗ rơi ra.

Đây là một loại nhà để tránh cho nóc nhà bị chiếu xạ mạnh đều xây phía trên xà nhà có một tầng cách, nhìn như nóc nhà không có khe hở kỳ thật có thể đặt không ít tạp vật, nhà tôi khi còn bé cũng thế. Tôi chợt nghĩ phía trên có phải có thứ gì không? Tôi lại nhìn bốn phía một chút, quả nhiên trên giường có một cửa vào. Đại khái rộng bằng một người, vừa vặn đủ cho người ta ra vào.

Nhưng tôi phải làm sao để lên đó đây, cho dù dẫm lên bàn tôi cũng

chỉ miễn cưỡng đưa đủ hai tay lên, hơn nữa miệng hốc cũng không rộng, tôi leo không vào được. Viên bi không rớt nữa, tôi cũng vút bỏ mục đích tới đó xem xét. Mở cửa, đến phòng khác.

Gian phòng thứ nhất bên trái so với gian kia hơi rộng hơn một chút. Nhưng bên trong cũng chỉ là đồ dùng đơn giản cùng một ít giấy tờ rơi tãn mát, có thể là các cảnh sát tùy ý lật xem. Tôi nhặt lên vài tờ, một số là giấy trắng, một số là phương trình hóa học nhìn không hiểu được. Cũng không có gì đặc biệt. Nơi này hẳn là của kỹ sư Vương. Tôi rời khỏi đó tiến vào gian phòng thứ ba. Bên trong có một giá sách, chẳng qua một quyển sách cũng đã không còn nữa, chẳng lẽ đây là của vợ ông ấy? Nhưng sao phải chia làm hai phòng. Có lẽ kỹ sư thích có không gian làm việc riêng tư chẳng. Lầu hai đã không còn gì đáng giá để xem nữa. Tôi đành phải một mình xuống lầu. Bắt đầu còn có chút sợ hãi, song tựa hồ nán lại thời gian dài quá cũng đã thích ứng chút đỉnh. Tiếng chuông lại một lần nữa vang lên. Tôi đã nghe đã chán ngấy, nhưng tôi ngờ ngợ nghĩ tại sao mỗi lần tiếng chuông vang lên vòng ảo giác nọ lại hiện ra.

Lúc này cũng thế, vừa gõ xong 12 tiếng gian phòng lại sáng lên. Song lần này rất ngắn. Hơn nữa tôi thấy được một người khác.

Vợ chồng kỹ sư tựa hồ đang nói chuyện cùng một người. Người này vóc dáng trung bình, khoảng 30 tuổi. Phía dưới mắt phải còn có một nốt rùi đen rất rõ ràng, tóc húi cua chải sơ, mặc quần áo tương tự đồng phục. Hai vợ chồng tựa hồ rất sốt ruột nói chuyện với gã, thỉnh thoảng còn cùng nhau nhìn ra bên ngoài.

Trên đồng phục của người đàn ông kia tựa hồ có một bảng hiệu. Nhưng trong ảo giác như gợn nước tôi rất khó thấy rõ. Tôi cố gắng nhận ra.

"Viện phúc lợi trẻ em Hàng Châu." Tôi cơ hồ đem mắt nặn ra mới

miễn cưỡng thấy rõ ràng.

Cũng không lâu lắm, ảo giác biến mất. Mắt tôi tạm thời còn chưa kịp thích ứng, một mảnh đen nghịt. Tôi đành phải tạm thời che mắt lại.

Khi tôi mở mắt ra, tôi thấy đồng hồ báo thức trên đỉnh đầu. Nếu mỗi lần sau khi đồng hồ vang lên đều xuất hiện ảo giác, có phải đồng hồ này có huyền cơ gì hay không. Tôi tìm được cái bàn ước chừng có thể đặt chân lên. Đồng hồ rất nặng. Tôi cố gắng nhấc xuống, cơ hồ tuột tay ném trên mặt đất. Nhưng phía sau đồng hồ trống không. Tôi lật đồng hồ qua, cũng không phát hiện thứ gì đặc biệt.

12? Có lẽ điều chỉnh đồng hồ đến 12h sẽ có thu hoạch mới. Tôi vặn đồng hồ tới 12h. Quả nhiên, khoảnh khắc khi kim giờ kim phút trùng khít. Tôi cảm giác tay đỡ sau đồng hồ dường như đã mò được một vật gì đó nhô lên. Tôi hưng phấn xoay qua. Quả nhiên, mặt sau đồng hồ có một cái nút lồi, đè xuống bắn ra sau một cái hộp, bên trong tựa hồ có gì đó. Tôi cẩn thận lấy ra. Nguyên lai là một bức ảnh cũ ố vàng. Tôi nhanh chóng mở điện thoại di động chiếu sáng, thấy rõ bức ảnh. Tôi rất cuộc đã hiểu được, nơi phát ra ảo giác cùng những lời thiếu niên ghi lại trong nhật ký. Nhưng tôi chợt nghĩ, Kỳ Nhan đến Hàng Châu vậy sẽ gặp nguy hiểm rồi.

Tôi buông đồng hồ xuống, vội vàng gọi điện thoại cho Kỳ Nhan, nhưng điện thoại không kết nối. Nếu tôi đoán chính xác, Kỳ Nhan đến Hàng Châu tìm Vương Phi hỏi chuyện nhà cổ, không thể nghi ngờ chính là tự sa lưới. Cậu ấy có lẽ am hiểu xử lý sự kiện thần quái, nhưng lần này đối mặt với cậu ấy chính là người sống sờ sờ.

Tôi phải nghĩ cách rời khỏi đây. Điện thoại đã không liên lạc được. Tôi phải mau chóng chạy tới Hàng Châu. Thứ nhất để tìm người mặc đồng phục trong ảo giác kia, thứ hai để xem còn kịp thông báo Kỳ Nhan không.

Cánh cửa đã khóa cứng, tôi lại không làm được như Kỳ Nhan. Tôi phải tự mình tìm cách ra ngoài.

Mặt sau nhà đã bị bịt kín, đừng nói cửa, một song cửa sổ cũng không có. Tôi nghĩ thầm, có lẽ tầng cách lầu hai có lẽ có thể tìm được lối ra. Nhưng không tìm được thang tôi không thể lên đó.

Lăn qua lăn lại lâu như vậy tôi cảm thấy có chút mệt mỏi, tôi trở về căn phòng lầu hai. Nơi này chỉ có duy nhất một cái giường, tôi cũng đành phải ngủ tạm một giấc. Kỳ Nhan ít nhất cũng phải đến chiều ngày thứ hai mới có thể đến Hàng Châu, chỉ cần trước hừng đông tôi xuất phát thì vẫn kịp thông báo cậu ấy. Giường không thể nói là sạch sẽ, nhưng vẫn có thể ngủ được. Tôi nằm ngửa trên giường. Mặc dù rất mệt, nhưng chung quy vẫn không ngủ được.

Phía trên tôi chính là lỗ thủng kia, rốt cuộc trong đó có gì. Trong nhật ký nói mẹ của thiếu niên kia mua bộ cờ nháy. Chẳng lẽ đặt trên đó?

Nghĩ lại nghĩ tựa hồ tiến vào trạng thái rất mơ màng. Trên trán chợt cảm giác bị vật gì đó phía trên rớt trúng, rất đau, nhưng không rõ là cái gì. Tôi nhìn phía lỗ thủng, tối om om. Tôi cơ hồ cảm giác bên trong hẳn có thứ gì đó đang vươn đến vậy. Nhưng cái gì cũng không có.

"Bốp" lại rớt xuống. Lần này tôi tránh được. Thứ rơi xuống tựa hồ không phải viên bi, so với bi nhỏ hơn, và lại tiếng rơi trên mặt đất cũng không giống, trầm đục.

Khi lần thứ ba rơi xuống tôi lấy tay bắt được. Thực cứng, nhưng nhìn không rõ lắm là cái gì. Chưa đến mức vụn bất đắc dĩ tôi không muốn dùng điện thoại nữa. Đúng lúc còn có thể nhìn thấy chút ánh trăng. Tôi mở thứ trong tay kê qua nhìn.

Màu trắng, hoặc nói là màu xám trắng. Hình dạng khác thường. Song tôi vẫn nhận ra.

Là răng, răng người, chuẩn xác mà nói là một đoạn răng gãy, phía trên thậm chí còn có thể nhìn thấy một ít vết máu.

"Bộp" lại một cái nữa rơi xuống.

Tôi dọc theo vách tường chậm rãi di chuyển qua, nhìn thấy răng như mưa rào rào rơi xuống. Từ cái lỗ kia. Trên mặt đất khắp nơi đều là răng, tôi đếm sơ qua phòng chừng có khoảng 20 cái.

Lỗ đen kia giống như miệng người vậy. Căn phòng thoáng cái lại an tĩnh. Tôi chỉ nghe tiếng hít thở của chính mình.

Không, tôi còn nghe được một tiếng hít thở nữa. Rất nặng nề hỗn loạn, ngay trong lỗ đen kia. Tôi nghĩ tôi biết ai ở bên trong rồi. Nhưng tôi không biết nên lên đó thế nào. Tôi nhìn cái bàn và giường bên cạnh. Chợt nghĩ đến việc đem giường dựa nghiêng trên mặt bàn, một đầu khác dựa lên cái lỗ đó thử xem.

Nghĩ thì dễ, nhưng làm lại không đơn giản như vậy. Mặc dù nói là giường đơn, nhưng muốn lật hết nó qua vẫn rất khó khăn, huống chi tôi là một gã tay trái gà không chặt. Giường sau khi lật lên, tôi lại nhìn thấy đôi giày lính kia, có điều lần này là một chiếc, lẻ loi ở góc tường. Tôi không có tâm tình chú ý đến nó nữa.

Mặt bàn có chút trơn, thả vài lần đều thất bại. Song cuối cùng vẫn dựng lên được. Tôi nghỉ ngơi một lát, từ trên mặt bàn bò về một điểm hướng đầu giường, nơi đó có thành giường, có thể cố định thân thể.

Cũng may tôi vẫn bắt được, nhưng trong phút chốc bò lên trên lỗ kia

chân đặt xuống phía dưới giường cũng giẫm lên. Hiện tại đã thực sự thành lơ lửng trên không đưng trời dưới không đưng đất rồi.

Tầng cách chỉ cao một thước, tôi cố gắng cong lưng bò tới. Bò một lát, tôi cảm thấy tay ở phía trước đã sờ được gì đó. Tương đối dài hơn nữa rất cứng.

Hóa ra là chân. Phía trước dường như có một người nửa nằm nửa ngồi. Tôi run rẩy lấy di động ra chiếu sáng phía trước.

Thiếu niên tôi đã gặp vài lần kia đang ở ngay trước mặt tôi. Mặt của tôi cơ hồ cách nó chỉ hơn một thước. Nó tựa trên rương tạp vật phía sau, mặc bộ áo khoác cao cổ màu xanh lính tôi từng thấy ở cầu thang kia, chẳng qua đã bị xé rách còn có chút nát. Hai chân tách ra, một chân trần, một chân khác mang một chiếc giày lính, hai tay rủ hai bên. Vẫn là khuôn mặt trẻ tuổi nọ. Nhưng cơ hồ đã bị đánh không ra hình người nữa. Mắt trái sưng phù nhìn không thấy đâu, mắt phải đóng chặt, đen gầy dọa người, hốc mắt lõm sâu phảng phất như không có con ngươi vậy. Xương gò má cao ngất có rất nhiều vết thương, mũi cũng bị lệch. Nhưng làm toàn thân tôi rét run nhất chính là miệng của nó.

Miệng của nó bị thứ gì đó nhét phồng lên, bên phải có vết thương rõ ràng bị vật cứng đập vỡ. Tôi cẩn thận lấy tay chạm chạm vào miệng nó, một viên bi lăn lóc rơi ra, nện trên sàn nhà, lại tung vài cái, tiếp đó lăn xuống. Sau đó lại có vài viên rơi ra, còn kèm theo mấy cái răng vỡ.

Chẳng lẽ hẳn lúc còn sống bị người ta nhét bi vào trong miệng sau đó dùng đồ đập nát mặt nó? Quá tàn nhẫn, đó là hình pháp cực kỳ thống khổ. Nhưng làm tôi khó hiểu nhất chính là nếu nó là người thiếu niên kia, nó ít nhất cũng phải chết gần hai mươi mấy năm rồi, tại sao, tại sao không bị hư thối chứ?



Tiếng hít thở! Lại là loại tiếng hít thở này. Tôi lần này quả thật đã cảm giác được, ngay trong không gian nhỏ hẹp này. Nhưng tôi chỉ có thể cảm giác được hơi thở, không nhìn thấy thứ gì.

"Ai? Rốt cuộc ai đang ở đây?" Tôi dùng điện thoại di động chia loạn khắp nơi, ở đây chỉ có một vài cái rương cùng túi xách cũ nát.

Tôi lại bò đến lối vào, phía dưới như trước cái gì cũng không có. Nơi này chỉ có một mình tôi.

Không, nếu như hơn 20 năm không hư thối, chẳng lẽ?

Phía sau có cái gì.

Sau lưng tôi phảng phất như có gì đó đang nhích lại gần, tôi cúi đầu, nhìn thấy dưới nách một đôi bàn tay trắng bệch đã duỗi sang, sau đó gắt gao quấn lấy thắt lưng tôi. Tôi nhất thời cảm thấy một trận khó thở, sức lực rất lớn, tôi cơ hồ sắp bị siết đứt.

"Ôm anh, thật ấm áp." Sau tôi vang lên một câu nói mập mờ không rõ, thanh âm gần như không giống với con người, trầm thấp mà trống rỗng, có mang theo cảm giác trẻ con bập bẹ tập nói.

"Đừng đi, ở lại với em." Câu này cách tai tôi càng gần. Tôi thậm chí cảm giác được hơi thở lạnh lẽo từ trong miệng phả ra. Toàn thân tôi bỗng chốc đều nổi lên một tầng da gà. Sức tay trên lưng càng lớn, tôi sắp thở không được nữa.

Không quay đầu lại nhìn, tôi sợ tôi nhìn rồi sẽ không chịu nổi mà ngất xỉu, nếu tôi hôn mê thì toàn bộ liền xong đời. Tôi dùng sức muốn vặn bung ngón tay của nó. Ngón út, sức của ngón út là nhỏ nhất, tôi dùng hết toàn bộ sức lực, kết quả cách một tiếng, ngón út của nó bị tôi nạy

gãy, như một khúc gỗ rơi trên sàn nhà.

Nhưng nó tựa hồ căn bản không có ý định buông tay, ngược lại càng thêm dùng sức, giống như con trăn trên TV vậy, phản kháng sẽ làm nó phẫn nộ.

Ý thức của tôi đã mơ hồ, cổ tay nổi lên một chút ánh đỏ. "Ảnh tinh thạch." Mặc kệ, cứ thử xem. Tôi cúi xuống. Nhưng dùng thế nào đây.

Là máu chẳng, mỗi lần đều nhìn thấy Kỳ Nhan dùng máu. Tôi không thể cứ dựa vào cậu ấy, thậm chí nếu tôi chết ở chỗ này Kỳ Nhan ở Hàng Châu cũng rất nguy.

Tôi dùng sức lực cuối cùng cắn đứt ngón trỏ, đem máu xoa lên ảnh tinh thạch, quả nhiên, ánh đỏ của nó càng chói mắt, giống như mặt trời vậy. Tôi xoay người. Mặt của thiếu niên ngay trước mắt tôi. Miệng của nó đã mở ra, bên trong đều là viên bi, mắt phải không có sinh khí nhìn chằm chằm tôi.

"Nếu ngươi hy vọng ta báo thù cho ngươi, ngươi để ta ra đi!" Nói xong liền ném mạnh ảnh tinh thạch về phía mắt phải của nó. Nó kêu lên một tiếng kỳ quái, ném tôi xuống. Lúc xuống tới đầu vừa vịn nệm trên bàn phía dưới, tôi lập tức bất tỉnh nhân sự.

Cũng không biết đã hôn mê bao lâu. Nhưng tỉnh dậy tôi biết tôi đã an toàn, bởi vì tôi đã ở trên mặt đất bên ngoài căn nhà cổ. Không khí bên ngoài rất tốt, đặc biệt nếu bạn lại một lần nữa được tự do.

Tôi sờ sờ trên người, không thiếu phụ tùng nào, điện thoại cũng ở đây, bức ảnh cũng có. Nhưng nhật ký không còn nữa. Ảnh tinh thạch cũng không thấy đâu, song không hề gì, Kỳ Nhan nói, cao tăng kia còn có cả tá mà.

Tôi nhìn căn nhà cổ trong đêm tối, giống như một quái vật há to mồm. Giã giụa đứng dậy. Hiện giờ lúc này muốn tìm chỗ ngủ thẳng đến hừng đông đã không thể được nữa rồi, tôi dứt khoát ở bên cạnh nhà cổ tìm một khu gió không lớn lắm chợp mắt chút, đến hừng đông hẳn nói. Gọi điện thoại cho Kỳ Nhan vẫn như trước không kết nối, tôi đành phải nhắn tin cho cậu ấy, bảo cậu ấy mau trở về, có nguy hiểm.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, tôi bị người ta vỗ tỉnh giấc. Nhìn xung quanh đã là ban ngày. Vừa nhìn người vỗ tôi dường như có chút quen mặt.

Người này đã gần 60 tuổi, mặc áo sơ mi tay dài màu lam nhạt, nút áo đều cài đến nút cao nhất. Mặc dù đã lớn tuổi nhưng nhìn qua vô cùng cường tráng.

"Cậu thanh niên, sao ngủ ở đây hả, nơi này gió rất lớn đó." Tôi nhìn ông ấy, trên vai đeo một túi du lịch lớn, phía trên dường như viết "Viện phúc lợi trẻ em Hàng Châu" tôi giật mình, dụi mắt nhìn kỹ ông ta, quả nhiên, dưới mắt có nốt rùi đen. Là người từng xuất hiện trong ảo giác kia.

Tôi thoáng cái nhảy dựng lên, nắm tay ông ta kích động hô: "Tôi còn định đi tìm ngài đây, không ngờ ngài đã tới." Ông ta bị hành động của tôi dọa sợ, lui về sau mấy bước, sau đó cao thấp đánh giá tôi: "Cậu quen tôi sao?"

"Không không, đương nhiên không quen, nhưng ngài nhất định quen căn nhà phía sau này đúng không?" Tôi xoay người chỉ chỉ căn nhà cổ. Ông ta nhìn một chút, gật đầu, còn nói: "Tôi ở Hàng Châu nghe nói nơi này xảy ra chuyện, chủ căn nhà này liền ủy thác tôi tới đây xem sao."

Tôi kéo ông bác, "Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống trước rồi nói

chuyện, tôi cũng không muốn đứng mãi ở đây." Hai người lập tức đi về phía trước, tìm được một quán nhỏ bán sớm ngồi xuống. Tôi sau khi trải qua chuyện tối qua đói bụng lắm, kêu đầy một bàn ăn.

"Ngài cũng ăn chút đi." Tôi cầm chén bột củ sen mới mang lên đưa cho ông ấy. Đây là món ăn vặt tương đối phổ biến ở nơi này, tôi trước khi đến đã biết rồi, chẳng qua vẫn chưa có cơ hội ăn. Món này nhìn qua một chút hơi nóng cũng không có, nhưng khuấy lên ăn, nhiệt độ bên trong rất cao.

Ông bác từ chối vài lần, nhưng vẫn ăn, làm tôi kinh ngạc chính là, ông ấy một ngụm nối tiếp một ngụm, hoàn toàn xem nhẹ nhiệt độ cao như vậy.

"Bác à bác không sợ bỏng sao." Tôi ngơ ngác nhìn ông ấy. Ông ấy nhìn tôi một chút, cười nói: "Ăn quen rồi cũng như nhau cả thôi."

"Tôi còn chưa hỏi bác tên gì nhỉ."

"À, gọi tôi bác Trương là được." Bác Trương đột nhiên hạ giọng tới gần tôi nói: "Hình như nghe nói có người đã chết trong nhà đúng không?"

Tôi đem những gì mình biết kể hết cho ông ấy, hơn nữa đem bức ảnh nạn nhân lấy ra cho ông ấy xem. Về mặt bác Trương khác thường nhìn bức ảnh. Vừa định đưa tay đến lấy, tôi rút trở về.

"Bức ảnh này rất quan trọng, kỳ thật tôi muốn tìm bác cũng là để xác định việc này, hơn nữa nếu suy luận của tôi chính xác, chỉ sợ tôi phải kể cho ngài một bí mật cực kỳ kinh người, hóa ra . . . . ."

"Không cần phải nói nữa. Tôi cũng biết rồi." Phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nói khiến người nghe phát lạnh, mặc dù cực kỳ

đầy từ tính nhưng làm cho người ta cảm thấy rất bất an. Vừa xoay người nhìn, một người đàn ông cao lớn, mặc tây trang màu trắng cùng quần dài màu trắng đứng phía sau tôi. Khuôn mặt gã anh tuấn, nhưng cực kỳ nhợt nhạt. Mang theo một kính mắt màu trà xanh. Phía dưới mũi cao thẳng đôi môi mỏng như cánh ve cười khiêu khích. Một đầu tóc trắng bạc, hai tay cắm trong túi quần.

"Anh là ai?" Tôi lập tức hỏi gã, kỳ thật không hỏi cũng biết đến không có ý gì tốt.

Gã dùng ngón giữa đẩy gọng kính, mỉm cười nói: "Quên tự giới thiệu rồi, cậu tên là Âu Dương Hiên Viên đúng không, kỳ thật tôi là bạn cũ của Kỳ Nhan. Tôi tên là Lê Chính, Lê trong lê minh (bình minh), chính trong chính xác."

"Lê Chính!" Tôi giật nảy mình, không phải Kỳ Nhan từng kể rồi sao, thằng cha đùa bỡn với mạng người trong câu chuyện hình phạt đóng đinh kia, hình như gã là tội phạm quốc tế của toàn quốc đấy.

"Nhờ phước anh bạn chí cốt Kỳ Nhan của cậu ban tặng, hiện giờ tôi tựa như một con chó lưu vong, song tôi cũng rất nhanh tìm được cơ hội đối phó với các người rồi, Vương Phi tiên sinh ra giá đất để tôi dẹp yên sự tình này, haha, vừa vặn tôi đang cần gấp một số tiền lớn, có thể giết các người, thật sự là một công đôi việc." Nói rồi tay trái của gã từ trong túi quần lấy ra, dường như đang nắm vật gì đó.

Tôi vừa lui về phía sau vừa nhìn phía bên cạnh, thấy tình hình không ổn mọi người xung quanh sớm đã như chim thú tản ra. Tôi đành phải đỡ bàn nói: "Tôi nào có quen biết gì anh, tôi cũng không quen ai tên Kỳ Nhan, anh nhất định đã nhận lầm rồi." Nói rồi hướng về phía sau chạy đi, không ngờ bị bác Trương ôm lại, sức của ông ta rất lớn, tôi cơ hồ bị ông ta siết lấy.

"Bác Trương bác làm gì vậy? Buông tôi ra!" Bác Trương mặt không chút sức sống nhìn tôi, trong ánh mắt một mảnh tử khí. Tôi kinh hãi, chẳng lẽ bác Trương cũng là người của bọn chúng?

"Đừng chối nữa, tôi sẽ cho cậu chết thoải mái chút, nhưng mà linh hồn cậu sẽ vĩnh viễn không thể an nghỉ, bồi hồi giữa địa ngục và trần gian." Gã chậm rãi đi tới, trong miệng tựa hồ không ngừng lẩm nhẩm gì đó. Tay trái hướng gần về phía tôi. Tôi rất cuộc nhìn thấy, trên tay gã cầm một miếng sắt màu đen hình lục giác. Nhưng xem chừng tựa hồ gã muốn đâm nó vào yết hầu của tôi.

Tôi nhìn thứ kia đã sắp chạm đến cổ mình, trong đầu thầm nghĩ tại sao cảnh sát hoặc Kỳ Nhan không giống trên TV hô to một tiếng: "Dừng tay!" Sau đó xuất hiện cứu tôi thoát khỏi gã xấu xa này cuối cùng mọi người đều cùng nhau vui vẻ. Nhưng trước mặt tôi ngay cả một bóng người cũng không có.

"Dừng tay." Thành linh nghe thấy một tiếng này, trong lòng tôi mừng rỡ, xem ra cuộc đời này vẫn rất quan tâm tới tôi. Tôi nhìn một chút lại giật mình, hô dừng tay chính là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, mặc bộ đồ nghiên cứu, dáng vẻ sặc mùi thư sinh tựa như là giáo sư gì đó. Hơn nữa mặt của ông ta rất quen, tôi nghĩ một chút, hình như cùng người thiếu niên tôi đã gặp rất giống nhau.

"Giáo sư Vương, anh đã nói tôi có thể tùy ý xử lý hấn và Kỳ Nhan, hướng chi giữ lại bọn họ đối với ngài cũng không có gì hay ho mà." Lê Chính không quay đầu lại, nhàn nhạt nói, mặc dù giọng điệu nghe như rất tôn kính, nhưng hơi có vẻ khó chịu. Nhưng dù sao tôi cũng thở phào một hơi, ít nhất tôi còn có thể sống thêm một chút nữa.

"Không cần giết hấn ngay bây giờ, đưa hấn đến nhà cổ, tôi còn cần hấn tìm thứ kia." Chẳng lẽ người này là Vương Phi?

"Tùy anh thôi, dù sao chỉ cần cuối cùng giao hãn cho tôi là được, vốn dĩ tôi cũng không định giết hãn, chỉ muốn bức Kỳ Nhan ra, xem chừng hãn chỉ là một gã nhát gan mà thôi." Nói xong thu hồi miếng sắt hình lục giác kia, cười nhạt nhìn tôi. Bác Trương cũng thả tôi ra, song vẫn đứng ngay sau tôi.

Đoàn người lại đến nhà cổ. Dọc theo đường đi tôi nhìn hai bên, Kỳ Nhan có thể tới kịp không.

"Ông là Vương Phi?" Tôi hỏi giáo sư Vương kia, hãn không nhìn tôi, xem như ngầm thừa nhận.

"Trong căn nhà cổ kia chính là em trai song sinh của ông phải không." Tôi lại hỏi. Hãn đột nhiên dừng lại, cúi đầu, cười phá lên, cười đến nỗi tôi có chút phát hoảng.

"Dường như những gì cậu biết quả thực không ít, đúng vậy, là tôi giết nó." Khi hãn nói những lời này hời hợt, phảng phất như đang nói về một người xa lạ nào đó vậy.

"Ông cũng thật qua độc ác, mặc dù năm đó cậu ấy được nhận nuôi, nhưng ông tội gì mà phải giết chết cậu ta chứ."

"Cậu thì biết cái gì, năm đó vốn phải là tôi! Nó lấy đi thứ của tôi tôi không nên lấy lại sao?" Vương Phi đột nhiên rống to với tôi, bộ dáng rất dọa người. Lê Chính ở phía trước không nhịn được nói: "Đừng nhiều lời với hãn nữa, chúng ta mau lên thôi." Nói xong bác Trương ở phía sau hung hãn đẩy tôi một cái, suýt nữa ngã sấp xuống.

Wang Phi lại khôi phục thái độ bình thường. Phía trước đã mơ hồ có thể nhìn thấy căn nhà cổ. Tôi không rõ họ xa xôi từ Hàng Châu tới đây chỉ để giết tôi và Kỳ Nhan diệt khẩu?

"Giáo sư Vương, món đồ ông nói trong căn nhà cổ kia rốt cuộc là cái gì hả?" Lê Chính dừng lại, đẩy gọng kính, liếc mắt nhìn Vương Phi cười hỏi.

"Không có, không có gì, chẳng qua là một vài di vật quan trọng của cha mẹ nuôi tôi. Cậu lo chuyện này để làm gì, tôi trả tiền cho cậu cậu cứ làm tốt chuyện của mình là được!" Vương Phi nhìn qua có chút giấu giếm, cặp mắt phảng phất như nhìn thấu hết thầy kia của Lê Chính dường như đang dõi theo hắn.

Rốt cuộc đã tới nhà cổ, thật là buồn cười, tôi càng muốn rời khỏi đó, nhưng lại liên tiếp quay trở về. Hôm nay còn bị người ta kẹp hai bên, sớm biết thế cứ đi cùng Kỳ Nhan là tốt rồi.

Trong phòng vẫn tối tăm như trước, Vương Phi cũng đi vào, nhưng nhìn ra được hắn rất sợ hãi, tay vịn tường đều run run. Tôi cười nhạo hắn: "Sao, chợt dạ? Sợ linh hồn của em trai ông ra trả thù?"

"Nực cười, Lê Chính ở đây, nó dám?" Vương Phi nhìn Lê Chính một chút, cao giọng nói. Lê Chính không nhìn đến hắn, chỉ đảo mắt nhìn quanh bốn phía.

"Nó quả thật không dễ đối phó", Lê Chính đột nhiên quay đầu nói với Vương Phi: "Anh có chắc em trai của anh đã chết không?"

Vương Phi kiên định nói: "Ngày đó tôi nhìn thấy nó tắt thở. Tôi nói muốn cùng nó chơi cờ nháy, sau đó đánh ngất nó, rồi nhét bi vào miệng nó dùng búa đập miệng nó. Hắc hắc, bi và răng nó trộn lẫn với máu văng ra." Con mắt Vương Phi bốc lên hung quang, nửa điên nửa cuồng miêu tả. Tôi rốt cuộc đã hiểu được.

"Anh thật đúng là tàn nhẫn, cần phiền toái đến vậy sao?" Lê Chính cũng hơi kinh ngạc.



"Đương nhiên, không phải vì cái miệng ti tiện của nó, cuộc đời tôi cũng sẽ không thay đổi!" Vương Phi hung tợn nói. Thật khó mà tin được, người này lại có thể đối đãi với anh em sinh đôi của mình như thế. Tôi giật mình nhìn hắn, người trước mắt này cư nhiên còn khoác bộ áo vinh dự làm một giáo sư mẫu mực, thực chất bên trong cư nhiên ngay cả súc sinh còn không bằng.

"Vậy cũng kỳ quái, tôi hoàn toàn không cảm giác được có oán linh gì ở chỗ này, haha, việc này tựa hồ có chút khó giải quyết đây." Lê Chính tự nói một mình, sau đó đi về phía trước. Vương Phi nghe xong kinh ngạc đứng đó, sau đó cũng vội đi theo. Tôi cũng bị bác Trương áp tải đi tới.

"Tôi đã giết nó trên tầng cách mái nhà của phòng nó. Nó tuyệt đối đã chết!" Vương Phi nhìn mái nhà, nao núng thối lui.

Lê Chính nhìn phía trên. "Có thang không?" Gã hỏi Vương Phi. Vương Phi lắc đầu.

Lúc này, mái nhà phát ra chấn động kịch liệt, đánh bần bật khiến cho trên nóc rơi xuống rất nhiềuA tro bụi. Tiếp theo rất nhiều viên bi cũng lăn xuống, khắp nơi đều có. Vương Phi sợ hãi kêu lớn, lùì vào trong góc, ôm đầu khóc gào: "Chớ có trách tao! Mấy mươi năm nay tao đều gặp ác mộng! Tao chỉ muốn thêm nhiều cuộc sống tốt! Tao chỉ muốn thêm chút công bằng! Tha cho tao!"

Lê Chính cau mày, tháo mắt kính xuống, từ trong túi áo lấy ra tờ giấy, nhanh chóng gấp thành một con hạc, trong miệng lẩm bẫm một chút, hạc giấy cư nhiên tự bay khỏi tay Lê Chính, bay vào tầng cách mái nhà. Tiếng ồn ào phía trên ngừng lại. Vương Phi cũng dần dần đứng lên, lộ vẻ mặt vui mừng.

Mặt Lê Chính lại không chút biểu cảm, tôi nhìn Vương Phi, trên tường phía sau hẳn dường như có thứ gì đó đã nổi lên, tôi nhắm mắt lại, quả nhiên, hai cánh tay gầy gò tái nhợt như cây gậy từ vách tường chậm rãi duỗi ra, ngay sau đó là một cái đầu, sau đó là nửa người trên. Thứ kia vừa ngẩng đầu, tôi nhin không được kêu lên: "Sau, phía sau!" Mặt của thứ kia vẫn giống như tối qua tôi nhìn thấy, song vào ban ngày nhìn qua càng thêm đen và gầy, trong miệng vẫn phồng lên.

Vương Phi cũng cảm giác được phía sau có gì đó, nhưng hẳn không dám quay đầu lại, mà mang theo ánh mắt nài nỉ nhìn Lê Chính, Lê Chính lạnh lùng nói: "Giáo sư Vương, tôi chỉ phụ trách giúp anh giết chết Kỳ Nhan, chứ không có nghĩa vụ làm vệ sĩ của anh."

Vương Phi tuyệt vọng quay đầu, người phía sau đem hai tay khép chặt lại với nhau, tựa như động vật bắt được con mồi chờ đã lâu vậy, Vương Phi bị ôm chặt lấy.

"Anh à, anh tốt cuộc đã tới, Băng Băng rất lạnh đó, ôm anh thật dễ chịu." Vật kia vừa nói, bi và răng trong miệng cũng rút ra.

"Buông tao ra, buông tao ra, tao không cố ý muốn giết mày đâu!" Cánh tay siết chặt hơn, Vương Phi thống khổ kêu to.

"Em cô đơn lạnh lẽo lắm, em vẫn chờ anh suốt, chờ mãi." Thiếu niên kia chậm rãi nhắm mắt lại, đầu tựa trên vai Vương Phi. Tôi quay về phía Lê Chính nói: "Chẳng lẽ anh còn chưa ra tay?"

Lê Chính nhìn tôi cười nói: "Đây là nghiệt của chính hắn, tôi chịu thôi, hống chi thiếu niên này vẫn còn sống đó, pháp thuật của tôi không dùng được. Haha, thật thú vị, nhiều năm như vậy mà không chết, nhất định là thứ đó rồi." Lê Chính đi tới trước mặt Vương Phi, "Ngài còn chưa chịu nói cho tôi biết sao?" Nói rồi lấy miếng sắt lục giác vừa

rồi ra cắm trên cánh tay của thiếu niên, tay tựa hồ thoáng buông lỏng ra chút. Vương Phi lúc này mới thở phò phò hồi phục lại tinh thần.

"Mau, mau cứu tôi, thứ kia tôi có thể cho cậu, xin cậu cứu tôi."

Lê Chính đột nhiên nhìn thiếu niên kia một chút, nở nụ cười, rút miếng sắt ra. "Không cần nữa, tôi đã biết nó ở đâu, cho nên, ngài đối với tôi đã không còn tác dụng gì nữa." Lê Chính đứng lên. Xoay người mang kính đen vào.

"Anh à, chúng ta sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ nha!" Thiếu niên mở bừng mắt, trên tay dùng chút lực, Vương Phi hừ một tiếng, liền nhìn thấy thân thể hắn như cà chua bị bóp bể vò nhẹ một cái đã nát như, trên người thiếu niên đều là máu thịt của Vương Phi, nó liếm liếm, sau đó nhìn chằm chằm chúng tôi.

"Hình như chưa ăn no đâu, sắp đến cậu lên rồi." Lê Chính ra hiệu cho bác Trương, bác Trương ném tôi về phía thiếu niên kia, mắt thấy nó đã giang hai tay chờ đợi tôi, tôi nhìn máu và thịt nát trên mặt đất, thậm chí chẳng lẽ vài giây sau tôi cũng sẽ trở thành như vậy? Chết cũng không được chết kiểu tử tế sao.

"Xoảng" nường theo cửa sổ vỡ nát, một bóng người từ bên ngoài đu dây vọt vào, vừa vọt đánh bay tôi. Tôi lúc này mới thở phào một hơi, vừa bình tĩnh nhìn, haha, là Kỳ Nhan.

Kỳ Nhan đứng dậy, phúi phúi mảnh kính vỡ trên người. Đỡ tôi đứng dậy.

"Đừng nói cậu bắt chước trên TV đợi lúc này mới xuất hiện nha?" Tôi trách cứ.

"Đúng vậy, tớ quan sát bên ngoài đã lâu rồi, nếu Lê Chính không

ném cậu ra tứ sao cứu cậu được? Tối qua ảnh tinh thạch hiển thị cậu đã xảy ra chuyện, tứ đành phải chạy về suốt đêm. Nhưng trước khi các cậu tới tứ đã về đến nơi rồi, bởi vì ảnh tinh thạch chỉ hiển thị chỗ cuối cùng cậu sử dụng là nơi này, do đó tứ trốn bên ngoài nhìn các cậu."

"Đã lâu không gặp nhỉ, Kỳ Nhan." Lê Chính cười nhìn Kỳ Nhan.

"Đúng vậy, từ sau lần trước người chạy trốn chết đó." Kỳ Nhan cũng cười nói. Tứ tưởng rằng Lê Chính sẽ tức giận, kết quả hần mở hai tay làm ra động tác hết cách.

"Chuyện này chúng ta nói sau đi, giải quyết nó trước." Kỳ Nhan cời ba lô trên người.

"Người cũng nên biết, nó đã không phải người cũng chẳng phải oán linh." Lê Chính chỉ vào thiếu niên kia nói, thiếu niên như trước vô thần nhìn chúng tôi, thì thầm trong miệng: "Lạnh, lạnh quá." Nhiệt độ phòng đột ngột tăng vọt, hơn nữa rất nhanh.

"Chính xác, nó dựa vào năng lực của Phản Hồn Hương sống lại, nhưng không hoàn toàn, ý niệm muốn sống mãnh liệt khiến nó cùng căn nhà này kết hợp thành một thể." Kỳ Nhan mặc dù nói với thiếu niên, nhưng đôi mắt trước sau luôn đặt trên người Lê Chính.

"Cậu không nói giỡn đó chứ? Nói cách khác chúng ta đang trong bụng nó sao?" Tôi sắp sụp đổ rồi.

"Quanh năm nó dựa vào hút dinh dưỡng thống khổ của con người để sống sót, sức mạnh của Phản Hồn Hương khiến nó không thể hoàn toàn biến trở lại thành người nhưng cũng không thể chết được. Có lẽ hôm nay chúng ta để nó vĩnh viễn an nghỉ mới là biện pháp giải quyết tốt nhất."

"Vậy phải làm sao bây giờ đây?" Khi tôi hỏi Kỳ Nhan nhiệt độ đã rất cao, thiếu niên cũng đã mở mắt, cả vách tường và căn phòng giống như cơ thể bắt đầu mấp máy, sàn nhà cũng thế, cửa sổ vừa rồi Kỳ Nhan vào đã bị vách tường bốn phía chèn kín.

"Rất đơn giản, từ trong cơ thể nó lấy Phản Hồn Hương ra, nó tự nhiên sẽ chết." Lê Chính chỉ vào thiếu niên kia. Tôi nhìn theo, hóa ra trên vai trái của nó đang cắm một khối pha lê màu đen tỏa sáng, một nửa bên trong, cùng thứ tôi thấy ở nhà Kỳ Nhan lần trước giống nhau.

"Vậy nhanh lấy đi chứ." Tôi hô.

"Không được, nó đối với bất cứ kẻ nào cũng đều cảnh giác, qua đó sẽ bị nó siết chết." Lê Chính nhìn tôi, "Đúng rồi, hôm qua cậu chẳng phải nán lại ở đây cả đêm sao, xem ra nó đối với cậu không tồi nha, không bằng cậu đi thử xem."

Tôi không nói gì, nhìn phía Kỳ Nhan. "Chỉ cần thử xem, bằng không chúng ta đều sẽ chết ở đây."

Tôi không thể làm gì khác hơn là kiên trì đến cùng qua đó, nó cổ quái nhìn tôi. Tôi run rẩy đem tay dờ về phía Phản Hồn Hương, trong miệng lầm bầm: "Tôi là muốn giúp cậu thôi."

Khi tôi tiếp xúc đến Phản Hồn Hương, trong mắt nó cư nhiên chảy ra nước mắt, hai tay vô lực rơi xuống. Tôi cắn răng một cái, rút Phản Hồn Hương ra. Trong nháy mắt, căn phòng ngừng di động, nó cũng nhanh chóng biến thành bộ xương, tiếp đó toàn bộ lại hóa thành bột phấn, cùng máu thịt của Vương Phi dung hợp với nhau. Căn nhà khôi phục về nguyên dạng. Tôi ngơ ngác cầm Phản Hồn Hương đứng tại chỗ, trong lòng có chút thương cảm.

"Cám ơn!" Lê Chính đột ngột xông qua, cướp lấy Phản Hồn Hương trong tay tôi rồi từ cửa sổ nhảy ra ngoài. Chờ tôi và Kỳ Nhan kịp phản ứng, gã đã đứng dưới lầu vẫy tay chào tôi và Kỳ Nhan. Bác Trương cũng như bùn nhão té ngã trên sàn.

"Hôm nay không có thời gian cùng cho người nữa, sau này có cơ hội sẽ nói tiếp, dù sao thứ ta muốn đã lấy được." Nói rồi thoáng cái đã không thấy bóng dáng.

Tôi ngượng ngùng cười cười. "Đều tại tớ, để gã đoạt mất rồi."

Kỳ Nhan không nói gì, sắc mặt trắng bệch, đột ngột té xỉu.

Bệnh viện. Kỳ Nhan nằm ngửa trên giường bệnh.

"Sao cậu lại liều mạng vậy hả." Tôi ngồi bên cạnh cậu ấy, nhìn chân cậu ấy bị quấn như bánh ú vậy.

"Không còn cách nào, tớ đã lên xe lửa đi được rất xa rồi, không thể làm gì khác hơn là dùng cách lấy máu, bằng không có thể nào dạ hành tám trăm dặm gấp gấp chạy tới chỗ cậu được? Nếu tớ chậm phông chừng cậu ngay cả mảnh vụn cũng không thừa lại." Cậu ấy cười đáp.

"Hóa ra năm đó Phản Hồn Hương trong thế chiến thứ 2 được một lính Hoa Kỳ mang về Hoa Kỳ, sau lại qua tay nhiều người lưu lạc đến tay kỹ sư Vương, mấy mươi năm trước vợ ông ấy bệnh nặng bỏ mình, ông ấy chiếu theo cách trong truyền thuyết cư nhiên thật sự làm cho vợ sống lại được. Nhưng vợ ông ta từ đó về sau cũng mất đi khả năng sinh đẻ một cách kỳ lạ. Hai người quyết định nhận nuôi một đứa bé. Họ ở viện phúc lợi trẻ em của Hàng Châu vốn đã coi trọng Vương Phi, năm đó hẳn không tên là Vương Phi, hẳn và anh em

sinh đôi của mình là cô nhi, không có tên. Nhưng vì em trai đột nhiên nói chuyện khôn khéo, gọi ngay hai vợ chồng kỹ sư là ba mẹ. Kết quả được mang đi chính là em trai. Về sau Vương Phi 14 tuổi từ viện phúc lợi chạy đến muốn tìm em trai, kết quả bị vợ chồng kỹ sư ngăn cản còn bị đánh chửi. Hắn ở đầu đường cuối phố lang thang thật lâu. Cuối cùng hắn phát hiện mình và em trai vẻ ngoài cực kỳ giống nhau, sau đó quyết định một suy nghĩ khiến người ta sợ hãi. Hắn thừa lúc nhà không có ai gạt em trai mình, hai người khi đang chơi đùa thì Vương Phi giết nó, cũng thay thế vào." Tôi nói xong một hơi. Kỳ Nhan kinh ngạc nói: "Làm sao cậu biết được?"

Tôi nói cho cậu ấy biết cảnh sát lục tìm trong nhà Vương Phi, phát hiện di ngôn kỹ sư Vương lưu lại, nói cho Vương Phi biết, chí bảo Phán Hồn Hương đặt ngay tại tầng cách lầu hai trong nhà. Có lẽ ý trời trêu người, Phán Hồn Hương chậm rãi khôi phục sức mạnh, đồng thời cư nhiên tạo ra kỳ tích khiến thiếu niên kia "sống" lại, nhưng biến thành quái vật nửa người nửa quỷ. Mặc dù sự tình kết thúc, nhưng Phán Hồn Hương vẫn bị rơi vào tay Lê Chính. Cũng không biết gã tới cùng muốn làm gì. Bác Trương chính là công nhân viên viện phúc lợi phụ trách nhận nuôi năm đó, Vương Phi ở quê hương lâu dài đều có tai mắt, khi gã biết được nhà cổ xảy ra chuyện Kỳ Nhan muốn tới Hàng Châu, gã sai Lê Chính giết bác Trương diệt khẩu, chính mình suốt đêm ngồi xe chạy về đây. Lê Chính dùng trùng khổng chế xác biến bác Trương thành xác sống di chuyển, còn dự định thử tở, xem tở biết được bao nhiêu nội tình rồi. Bức ảnh nọ kỳ thật chính là lúc bác Trương phát hiện Vương Phi từ viện phúc lợi trốn ra được tới tìm vợ chồng kỹ sư đưa cho họ, phía trên là ảnh chụp chung của hai anh em, vợ chồng kỹ sư giấu bức ảnh trong đồng hồ, hy vọng sau này nói cho đứa nhỏ nghe chân tướng.

"Quên đi, có thể bình an là tốt rồi, nhưng đứa bé kia thật sự quá đáng thương." Kỳ Nhan thở dài. Tôi lấy nhật ký ra, đây là tôi tìm thấy được một lần nữa trong nhà, tôi không nói cho cảnh sát, giữ nó lại. Tôi lại

lật tới đoạn kia. Đoạn đó nó ghi chép cảnh tượng nó và anh trai mình lần đầu tiên gặp nhau.

"Ngày 7 tháng 1, trời trong

Trên thế giới này thật sự có quỷ hồn sao? Rất sợ hãi, ban sáng tôi ở phòng tập đàn cảm giác dường như có người ở bên ngoài cửa sổ nhìn lén, kết quả đi qua chỉ thấy chính mình. Về sau gặp lại vài lần, tôi không dám tập nữa, không thể làm gì khác hơn là chạy vào phòng trùm chăn kín đầu."

Có người nói anh em sinh đôi vốn chính là một người tách ra mà thành. Hai người một trong một ngoài căn nhà cổ lại có vận mệnh một trời một vực, có lẽ khi kỹ sư Vương bắt đầu quyết định nhận nuôi một người trong cặp bào thai kia, bị kịch cũng đã được định sẵn rồi.



# Chương 14: Nhóm bảy người

Tôi từ trước đến giờ luôn không thích bệnh viện, chán ghét khi vào cửa đã nghe thấy luồng mùi thuốc gay mũi kia. Song Kỳ Nhan vì cứu tôi mà bị thương tôi hiển nhiên không thể giả bộ xem như người không có liên quan gì. Buổi tối hết ca tôi liền chạy tới bệnh viện, nhìn đồng hồ, cũng đã gần 9h. Phòng bệnh của Kỳ Nhan ở lầu sáu.

Đẩy cửa ra, Lạc Lôi đã ở đó, đang giúp Kỳ Nhan gạt táo, vừa tiến đến Kỳ Nhan liền nhìn thấy tôi, ngoắc gọi tôi sang đó ngồi. Cậu ấy có tiền, ở đều là phòng đơn cách biệt. Kỳ thật chân của cậu ấy bị thương không nghiêm trọng, nhưng mất máu quá nhiều, mặc dù cậu ấy kiên trì muốn xuất viện nhưng tôi và Lạc Lôi muốn cậu ấy ở lại thêm mấy ngày nữa.

"Thật là nhàm chán mà, người có tính cách như tớ bắt tớ nằm viện quả thực chẳng khác nào ngồi tù." Kỳ Nhan cảm khái nhận táo, cắn một miếng lớn. Lạc Lôi cười cười, lấy nước rửa sạch dao.

"Bác sĩ nói, ở mấy ngày nữa là được rồi. Nhưng anh thật đúng là dũng mãnh đó, trên chân chảy máu còn chạy đường dài như vậy."

Tôi ngượng ngùng nhìn Kỳ Nhan. "Thật đúng là đã thiệt thòi cho cậu rồi, nếu không giờ tớ đã trở thành người thiên cổ."

Lạc Lôi cũng nhìn nhìn tôi, hơi có chút trách cứ. "Nếu các anh thích mạo hiểm như vậy thật không biết còn mấy cái mạng để bù vào đâu."

Ngoài cửa sổ đổ xuống trận mưa to, rất âm ỉ, tôi chán ghét trời mưa, bởi vì rất nhiều người nói, mưa là những giọt lệ hối hận của người

chết không muốn rời bỏ nhân thế. Kỳ Nhan dùng gối dựa vào ngòai dậu. "Các cậu đã ở đây, tớ dứt khoát kể một câu chuyện đi." Nói đến chuyện xưa, tôi liền hiếu kỳ ngòai xuống, Lạc Lô cũng mặc áo khoác vào, ngòai bên cạnh tôi vây quanh Kỳ Nhan.

"Tham ăn, tham lam, lừa dối, kiêu ngạo, dâm dục, nóng nảy, ghen ghét là những loại hành vi ác của nhân loại trong đạo Thiên Chúa, hơn nữa mỗi một loại tính ác đều tương ứng với một ác quỷ, ác quỷ dựa vào mặt đen tối của nội tâm con người mà tồn tại, nói cách khác, nếu một người có loại hành vi ác kể trên, vậy ác quỷ sẽ xuất hiện.

Phương đông kỳ thật cũng có truyền thuyết tương tự. Nghe nói mỗi khi đến ngày thứ 5 đầu tiên của tháng 8, sau 10h khuya, ở ngã tư đường sẽ xuất hiện bảy người. Bọn họ giống như người mù vậy người sau vươn tay trái gác lên vai người trước, do người đầu tiên dẫn đường, họ mặc quần áo giống nhau như đúc — Áo tơi cũ nát màu đen, đầu đội nón lá, đi chân trần. Tay phải mang theo đèn lồng, người đi đầu cầm gậy trúc.

Nghe đâu, chưa ai từng gặp họ. Bởi vì phàm là nhìn thấy họ mà lại từng xúc phạm đến bảy thứ ác tính của con người sẽ bị họ tóm đến đảm đương thể thân sau đó vĩnh viễn đi lại trên nhân thế, mãi cho đến khi bạn có thể tìm tới người kế tiếp.

Ngày đó tớ một mình đi trong bóng đêm. Có đôi khi tớ thích tản bộ về đêm. Như vậy có thể tránh tiếp xúc với đông người, có lẽ có liên quan đến việc tớ chán ghét sự huyền ảo. Tớ biết truyền thuyết nhóm bảy người. Ngày đó vừa vặn là ngày thứ 5 đầu tiên trong tháng 8. Mới đầu thời tiết còn rất tốt, song lại nổi lên trận mưa to kỳ lạ. Khi đó tớ đã chạy tới ngoài ô, ven đường đã vắng bóng người, bắt đầu còn có một hai ngọn đèn, về sau cái gì cũng không nhìn thấy nữa, tớ lại là người cực kỳ không muốn trở về chỗ cũ, không thể làm gì khác hơn là kiên trì đến cùng vừa tránh mưa vừa nhìn có chỗ nào có thể

tá túc một đêm không. Lúc tránh cơn mưa to nhìn thấy xa xa cư nhiên còn ánh đèn mờ. Tớ ôm tâm tư muốn thử xem đập vang cửa. Nếu tớ biết lần đập cửa này thiếu chút nữa đã mất toi mạng mình, tớ sẵn lòng dầm mưa cả đêm.

Mở cửa chính là một người đàn ông trung niên. Thân hình cao lớn, đứng đó cơ hồ cao hơn tớ cả một khúc. Cậu biết tớ mặc dù không tính là khôi ngô nhưng giữa những người thường cũng xem như khá cao rồi. Trong bóng đêm mịt mù này nhìn thấy hấn tớ đột nhiên có loại cảm giác sợ hãi.

Hấn mình trần, mặc một cái quần cộc tứ giác màu đen, hiếu kỳ nhìn tớ. Người đàn ông này rất béo, trên bộ ngực to mọng mọng đầy lông xoăn tít màu đen. Sẹo lồi hai bên mặt đã sạm xuống, ngũ quan giống như nhồi trong một đồng bột mì vậy, đôi mắt nho nhỏ, cơ hồ nhìn không thấy mũi. Tướng mạo hấn khiến tớ rất quen thuộc, tớ nhớ ra rồi, mặt mũi hấn rất giống một loại chó nuôi, hình như tên là chó mặt xệ. Tớ đứng ở đó rất khó xử. Cơ hồ quên cả dự tính ban đầu. Đại khái giằng co qua vài giây như vậy. Trong nhà truyền ra tiếng của một nữ giới, đại khái là người đàn ông lâu như vậy không lên tiếng nên cảm thấy kinh ngạc, người đàn ông kia không nhận được đáp lại một câu sau đó đổi giọng hỏi tôi.

"Ngài có chuyện gì sao? Mưa to như vậy ngài còn lang thang bên ngoài à." Mặc dù mặt mũi tương đối hung ác, nhưng nói chuyện lại rất lễ phép. Tớ vội vàng nói cho hấn biết tớ là một người qua đường, bởi vì mưa to muốn trú lại ở nhà hấn một chút. Trên mặt hấn lộ ra vẻ hoài nghi, cũng khó trách, ai chịu để một người xa lạ ngủ lại chứ. Tớ vội trình giấy tờ của mình, cũng lấy ra một ít tiền cho hấn. Người đàn ông trung niên nhìn tiền trong tay tớ, con mắt bắn ra vẻ muốn cướp lấy.

"Được được, ngài cứ ở ngay sân sau đi, tôi giúp ngài dọn giường,

ngủ tạm một đêm nhé." Nói rồi dẫn tớ vào. Trong phòng tương đối rộng rãi cũng rất ấm áp. Đi qua gian phòng phía trước tớ nhìn thấy một bệ máy trộn cùng rất nhiều bột mì, xem ra hai người này dựa vào buôn bán mì sợi kiếm sống. Bên trong là phòng ngủ. Trên giường lớn bên trái có một cô gái trẻ tuổi đang nằm, tớ chỉ nhìn thoáng qua, cô ta mặc rất ít đồ, hoặc nói kỳ thật không mặc gì, chỉ tùy ý quấn một cái mền trên người, thấy tớ tiến đến, sợ lui vào góc, một tay khác vội vàng lục quần áo mình. Tớ xấu hổ quay đầu. Vách tường ố vàng đã mọc đầy mốc vàng như mặt người mắc bệnh gan, được một tờ lịch treo tường hình nữ giới cũ nát tùy tiện dán lên, xà ngang của căn nhà treo một bóng đèn, ánh sáng tối mờ khiến người ta cảm thấy tựa hồ tùy thời đều sẽ lụi tắt.

Cô gái không ngừng trách cứ người đàn ông mang người lạ vào mà không nói một tiếng, tiếp đó dùng ánh mắt liếc xéo tớ. Tớ được dẫn đến sân sau, nói là sân sau, kỳ thật chỉ là một cái lán phủ rơm rạ, đại khái cũng chỉ vài mét vuông, đơn sơ nhưng coi như cũng bền chắc, cư nhiên không hắt nước mưa, tay nghề không tồi. Người đàn ông trung niên mang đến một cái giường xếp, vừa vặn trải xuống, lại lấy từ nơi nào đó một cái chăn ném cho tớ. Lập tức vồn vã hỏi tớ có đói không, nếu đói thì sẽ làm chút gì đó cho tớ ăn. Tớ cảm thấy rất vui vẻ, nguyên tưởng rằng thói đời nóng lạnh, không ngờ vẫn có người tốt bụng như vậy. Tớ nhẹ nhàng cự tuyệt, bởi vì tớ không thích ăn đêm lắm, như vậy dễ béo phì, hơn nữa đối với phản ứng tư duy cũng không tốt. Người đàn ông thấy tớ từ chối, lẩm bẩm một câu, thất vọng đi vào buồng trong. Tiếp theo lại nghe thấy tiếng cô gái bất mãn cùng tiếng lấy lòng của người đàn ông. Sau đó là một trận tiếng nhai nuốt và mùi thịt.

Bên ngoài mưa càng đổ càng lớn, thanh âm như thác lũ vậy. Tớ ngủ không được, nhưng vẫn cố gắng nhắm hai mắt lại để nghỉ ngơi. Ngày mai còn phải lên đường, tớ ép buộc mình thả lỏng người.

Không biết mơ màng qua bao lâu, bỗng dưng một trận sấm rền đánh thức tớ, tớ vô thức nhìn đồng hồ đeo tay một chút, màn hình dạ quang phía trên hiển thị 10h10'. Tớ xoay người muốn tiếp tục ngủ một chút, kết quả trong mộng lung lại chứng kiến một bóng người cao lớn đứng trước mặt tớ. Tớ giật nảy mình, ngồi dậy.

Bên ngoài lại một đường chớp lóe lên, tớ nương theo ánh sáng thấy được. Người đàn ông trung niên mang khuôn mặt dữ tợn tựa như ác ma đứng trước giường tớ, mặc dù chỉ là một giây, nhưng tớ vẫn thấy được con dao phay sáng loáng trên tay hắn.

Tớ biết hắn muốn làm gì, nhưng chúng tớ cũng không hề động đậy, tớ như trước ngồi trên giường, hắn thì đứng bên cạnh.

"Người đòi tiền ta có thể cho người, cần gì lấy mạng ta chứ?" Tớ muốn cố gắng giữ tinh táo, gấp gáp phần nộ khiếp đảm trong lúc nguy cấp đều sẽ khiến bạn mất mạng.

Người đàn ông cười lạnh vài cái, "Tiền? Mà bảo tao thả mày, sau đó mày sẽ tìm cảnh sát đến, mày cho tao là thằng ngu à? Giết mày rồi tiền đương nhiên là của tao, dù sao lão tử cũng không phải lần đầu phạm tội này." Nói rồi. Tớ mặc dù nhìn không thấy, nhưng một chút ánh sáng yếu ớt trên dao phay, lóe lên hàn quang kinh người.

"Xem ra căn nhà này của người là một hắc điểm." Tớ nói xong câu này lập tức lăn vào góc lều, tận lực giữ một khoảng cách. Tớ biết sức hắn lớn hơn tớ, dùng vũ lực tớ căn bản không phải đối thủ.

"Chớ né nha, nơi này như miếng đậu hũ lớn, tao tùy tiện bắt bậy bắt bạ cũng cũng thể chém chết mày, mày cam chịu nộp mạng đi, ai bảo nửa đêm nửa hôm đi lung tung, thật sự là từ trên trời té xuống con vịt béo. Hahaha." Người đàn ông bắt đầu cười như điên. Tiếng cười kia giống như tiếng chuông báo tử vậy, lòng tớ nghĩ chẳng lẽ mình sẽ bỏ

mạng ở nơi này?

Đèn bên trong đột ngột bật sáng, cô gái khoác áo ngoài chấm hoa chạy ra, chống hai tay lạnh lùng nhìn người đàn ông một chút, lại nhìn tó một chút, ánh mắt kia thật đúng là như nhà tó khi năm mới đầu bếp nhìn mấy con heo dê đợi giết thịt vậy.

"Nhanh nhen chút, chúng ta còn phải làm việc, sáng chút nữa tiểu nhị của cửa hàng bánh bao Trương Ký sẽ đến, chúng ta phải làm đủ số bánh bao cho nhà người ta, hắc hắc, thật đúng là nhân thịt dăng đến tận cửa." Tó vốn còn gửi gắm chút hy vọng vào cô gái này, hiện giờ xem ra không có khả năng nữa rồi, tó lập tức nhớ tới nghe đồn có bán bánh bao nhân thịt người, khi đó chỉ cho rằng là chuyện tiểu lâm, nào ngờ thời đại này thật là truyền nhân nhật y bát của Tôn Nhị Nương.

(Tiêu: y bát là áo cà sa và cái bát mà những nhà sư đạo Phật truyền lại cho môn đồ, sau này chỉ chung tư tưởng, học thuật, kỹ năng ... truyền lại cho đời sau)

"Tên này nhìn qua có chút ngông nghênh, khả năng là một tay lão luyện đây." Tên béo đem dao xoay trong tay, nhìn tó nói với cô ả kia.

Hiện giờ tó phải đối mặt không chỉ với mình tên béo, ả kia không biết từ nơi nào lấy ra một cái chày cán bột, chậm rãi di chuyển về phía sau tó. Tó không thể di chuyển, vừa động dao của tên béo sẽ rít gào chém rơi đầu tó, nhưng không động chày cán bột của ả cũng sẽ vung sang đây. Thời gian từng giây trôi qua. Trên đầu tó bắt đầu chảy mồ hôi.

Ngay khi ba người đang giằng co trong lán cỏ. Bên ngoài nổi một trận sấm rền, sấm này không giống với trước kia, bởi vì nó cực kỳ trầm, ba người chúng tó cũng nhin không được run rẩy, tất cả mọi người

cảm giác được một trận lạnh lẽo, tứ nhìn thấy cô ả khép chặt quần áo lại, bất an đảo mắt nhìn quanh, cô ả đã chạy sang bên cạnh tứ.

Tứ thừa dịp khi tên béo ngậy người, bật hướng một góc lều đánh tới, tứ đã nhìn thật lâu, chỉ có chỗ kia có thấm nước, cho nên từ đó đi ra ngoài hẳn sẽ dễ dàng nhất. Quả nhiên, tứ xông ra, lại dùng sức thật mạnh, lăn vài vòng trên mặt đất xong, còn trầy xước trán, mưa to bên ngoài lập tức dội tứ ướt sũng, tứ quay đầu nhìn lại, quả nhiên tên béo và cô ả kia cũng đã đuổi tới, tứ vội vàng đứng dậy muốn chạy, nhưng tứ vừa đứng lên liền không nhấc nổi chân nữa, bởi vì tứ thấy được, một luồng chớp lóe qua, rõ ràng chiếu sáng bảy người trước mặt tứ. Bọn họ dàn hàng đứng ngay trước mặt tứ.

Áo tơi, nón lá, nhóm bảy người.

Tứ kinh ngạc nói không nên lời, hóa ra truyền thuyết là thật. Hơn nữa nhóm bảy người nếu tồn tại, vậy họ không cách nào bị tiêu diệt được, họ vốn là thể tập hợp những mặt tối của con người, giống như sự tồn tại của bán thần vậy, cũng không phải pháp thuật gì gì đó có thể trừ. Tứ không nhìn thấy được khuôn mặt dưới nón lá, nhưng tứ có thể cảm giác được loại hơi thở tử vong nồng nặc này.

Hai người phía sau đã chạy sang, hiển nhiên bọn họ không biết sự đáng sợ của nhóm bảy người.

"Mày cho rằng đã tìm được người giúp?" Tên béo hơi hỗn hển, gã nhìn một người cầm gậy trong đó, cười to: "Lão tử ngay cả đám mù này cũng giết làm nhân bánh bao luôn." Nói rồi cầm dao vọt tới. Vẫn là ả đàn bà tựa hồ cảm giác được sự bất an, vùi về sau mấy bước, muốn kéo tên béo, nhưng trên người tên béo trơn bóng, ả cũng không kéo được.

Tứ vọt sang một bên, tên béo vọt thẳng tới, dao nhoáng cái đã bổ tới

vai phải của người cầm đầu, tên béo cười đắc ý. Nhưng hắn rất nhanh liền cười không nổi nữa, nụ cười giống như đọng lại trên mặt hắn, bởi vì hắn đã nhìn thấy mặt của người nọ, hơn nữa nhóm bảy người kể cả người bị chém kia tựa hồ một chút phản ứng cũng không có, tựa như tượng điêu khắc vậy.

Tên béo dùng sức muốn rút dao ra, nhưng làm thế nào cũng không nhổ ra được, hắn muốn buông tay, nhưng dao tựa hồ đã cùng hắn gắn liền thành một thể.

"Kẻ tham ăn, hình phạt trướng bụng." Tớ nghe thấy thanh âm của người cầm đầu trầm thấp mà cứng lạnh như đá tảng, tiếp theo bảy người lần lượt bắt được tay chân và đầu của tên béo, những người còn lại vạch miệng tên béo ra. Tên béo gào lên cứu mạng như heo thọc tiết, đưa mắt nhìn về hướng ả đàn bà kia, cô ả lúc này đã bị dọa đến không nói nổi, khuôn mặt vốn trắng nõn nay đã thành trắng bệch, ả đứng đó, nước mưa theo tóc chảy xuống, một tay đặt trên ngực, một tay che miệng, đôi mắt mở thật to nhìn tên béo.

Họ lật tên béo lại, tiếp theo một người cào đất trên mặt đất lên không ngừng nhét vào trong miệng tên béo đang thổng khổ gào to, nhưng căn bản không cách nào phản kháng. Tớ nhìn tình cảnh này đến quên cả chạy trốn, nhìn họ như nhồi vẹt mà nhét đất vào bụng tên béo. Lập tức sau đó mặt tên béo đã biến thành màu gan heo, bụng dướng như cũng tròn vo.

Tiếng khóc gào của tên béo quanh quẩn trên vùng ngoại ô trống trải. Thanh âm càng ngày càng yếu ớt, cuối cùng chỉ còn nhỏ giọng thảm thì, nhưng bảy người này vẫn cứ hướng miệng hắn nhét đất vào, mãi cho đến khi tên béo co quắp vài cái, bất động, không còn thanh âm gì nữa. Tớ hoảng sợ nhìn bảy người kia. Người đầu tiên trên vai còn cầm con dao kia đột nhiên run bật lên, cả người như khối băng hòa tan trong mưa, nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi. Ngay sau khi



tớ nhìn thấy một màn kia. Tớ quả thực không thể tin nổi vào mắt mình, cái bụng của tên béo bắt đầu mấp máy, bên trong tựa hồ có gì đó muốn chui ra vậy, tớ cảm giác cảnh tượng nọ cũng giống như trong phim Alien vậy.

(Tiêu:Ồ thì ra tác giả cũng có coi Alien XD các bạn ai chưa coi cũng nên coi đi 4 phần lun hay lắm XD)

Phảng phất như phá xác vậy, bụng tên béo rớt cuộc cũng phát ra tiếng vang giống như vải bị xé rách, tiếp đó một bàn tay từ giữa cái khe duỗi ra, nói là tay, không bằng nói là xương thì thích hợp hơn, ngay sau khi cánh tay vươn ra là bả vai, sau đó là đầu lâu. Cả người từ trong bụng chui ra, tương tự bộ dáng của người vừa rồi biến mất, chẳng qua khắp nơi trên cơ thể đều là nội tạng và máu thịt của tên béo, tí tách treo trên người. Tớ cơ hồ nôn ra. Mưa đã tạnh, ánh trăng cũng đã ló dạng. Dưới ánh trăng trên cơ thể người nọ cư nhiên còn treo thức ăn chưa tiêu hóa hết trong dạ dày của tên béo.

Họ lại đứng một hàng, ngoại trừ tên béo gương miệng rộng, mặt che kín bùn đất kia. Phảng phất như chưa từng phát sinh chuyện gì lại trở về trạng thái như con tò he. Á đàn bà lúc này tựa hồ đã hoàn toàn sợ đến choáng váng, ngơ ngác nhìn thi thể của tên béo không nhúc nhích nổi. Tớ gắng gượng đứng dậy, nhưng trước sau vẫn không đi được. Nhóm bảy người bỗng dựng đồng loạt xoay người, xếp thành một hàng dài đi về hướng tớ.

Càng ngày càng gần.

Thẳng đến khi cách tớ một khoảng chừng hơn một người thì dừng lại, sau đó bất động. Tớ biết họ đang quan sát tớ. Khi ấy tớ cơ hồ đã không còn cảm giác được gì nữa, phảng phất như linh hồn đã bị hút ra vậy. Qua một lát, họ lại đi, sát qua bên người tớ, còn đụng vai từng người, chậm rãi biến mất trong bóng đêm nồng đậm. Ngấm lại

cũng buồn cười, tên béo phỏng chừng đã giết không ít người, nhưng không ngờ tới khiến hắn mất mạng lại chính là thói quen ăn uống quá độ của hắn, phỏng chừng hắn đến chết cũng không hiểu được.

Tớ biết mọi thứ đã kết thúc. Cách đó không xa thi thể của tên béo thảm không nở nhìn. Á đàn bà kia cũng điên rồi. Tớ trở về lán cỏ tìm được hành lý củ mình, đi trước gọi điện thoại cho cảnh sát, sau đó lại ra đi.

Tớ tưởng rằng mọi chuyện cứ như vậy đã kết thúc, nhưng ngày thứ 5 đầu tiên của tháng 8 vào năm thứ hai, họ cư nhiên lại xuất hiện. Năm ấy vừa mới tốt nghiệp, cha cũng ngã bệnh, trong lòng vô cùng cáu kỉnh, buổi tối tớ một mình tản bộ gần nhà hút thuốc. Hoàn toàn chẳng biết thời gian đã đến khuya. Cũng như một năm trước, trời lại đổ mưa to không báo trước. Vừa vặn ven đường có một chòi nghỉ mát, tớ đi vào đó. Ngày ấy so với đêm hè bình thường lạnh hơn nhiều, tớ chỉ mặc áo sơ mi ngắn tay, cảm thấy có chút lạnh, vì vậy khoanh chặt hai tay ngồi trong chòi nghỉ mát chờ tạnh mưa.

Đột nhiên ngửi được một cỗ mùi nước hoa rẻ tiền gay mũi, tớ chán ghét xoay đầu, nhìn thấy một cô gái hơn 20 tuổi mặc áo ngực trễ bó sát người cùng váy ngắn. Cô gái trang điểm rất đậm, tóc uốn vàng tùy ý xõa tung, mặc dù trẻ tuổi, nhưng dựa vào ánh sáng gần đó vẫn nhìn thấy được dưới lớp trang điểm dày của cô ta là sự uế oải và phóng túng, phía trên vành mắt đen xì mặc dù đã dặm phấn thật dày, nhưng vẫn như cũ nhìn thấy được. Cô ta tựa hồ cũng đã nhìn thấy tớ, sững sốt một chút, lập tức cười hì hì đi về hướng tớ.

Chòi nghỉ mát không lớn, không đợi cô ta sang đây, mũi tớ đã sắp chịu không nổi nữa.

"Anh trai à, trễ như vậy còn ở bên ngoài à, chơi với em chút nha, hai bên đều hời." Cô gái đến gần, đôi môi tô son đỏ chót trêu ghẹo nói,

hóa ra cô ta là một em gà móng đỏ. Tớ có chút phiền não, đừng nói cha tớ đang bệnh nặng, mặc dù không phải, tớ cũng không có loại sở thích này, tớ đương nhiên khoát khoát tay với cô ta, xoay mặt sang chỗ khác, thân thể cũng di chuyển ra hướng ngoài. Cô ta cũng không chịu buông tha, cứ nhiên ngồi sát bên cạnh tớ, kéo tay tớ, đầu nhích lại gần.

"Anh trai à, nhìn đại chút đi, có thể thử trước xem sao mà, em còn trẻ lắm đó." Nói rồi cứ nhiên cầm tay tớ đưa lên sờ ngực cô ta. Tớ có chút tức giận, giãy khỏi tay cô ta, chòi nghỉ mát lại chật hẹp, tớ sợ cô ta cứ dây dưa, dứt khoát đứng sát rìa chòi nghỉ mát, mưa đã lớn hơn, còn thêm cả gió, quất lên mặt tớ.

"Không thích thì thôi, bày đặt cái gì!" Cô ta tựa hồ cũng có chút bất mãn. Hai người chúng tớ cứ thế im ắng đứng ở chòi nghỉ mát.

Qua một lát, chợt nghe thấy giọng nói nhiệt tình của cô gái, hoặc như là đang nói với tớ: "Ôi chao, bên kia có thêm mấy người tới nữa, tôi không tin bà đây không câu được một đứa, kệ xác đứa gốc nhà mày." Tớ không quay đầu lại, nghĩ chắc lại mấy người nữa đến tránh mưa.

"Mấy anh ơi, tay nghề em rất thạo, giá cả lại phải chăng." Cô ta lại chèo kéo khách. Tớ chợt cảm thấy sau lưng rất lạnh, cực kỳ lạnh, theo lý có người tiến vào sao mình một chút cảm giác cũng không có, hơn nữa tiếng động gì cũng không nghe được. Tôi mạnh xoay người.

Quả nhiên lại là họ.

Cùng ngày này một năm sau, tớ lại nhìn thấy họ. Nhóm bảy người một chút thay đổi cũng không có, họ đứng lại bên cạnh chòi nghỉ mát, nhìn cô gái điểm đang trên ghẹo bừa bãi kia, cô gái kia đã cởi quần

áo xuống, cơ hồ lộ ra cả nửa người trên. Cô ta tựa hồ rất bối rối, có lẽ nghĩ đám người này sao một chút phản ứng cũng không có.

Lúc này một người trong đó bước ra, túm tóc cô gái kia, trong miệng hấn lẩm bẩm: "Kẻ dâm dục, chịu hình phạt rút da." Cô gái sợ hãi, lớn tiếng kêu đau muốn tránh ra, nhưng xem chừng tựa hồ là phí công. Mấy người khác lại bắt lấy tứ chi của cô gái. Một người còn lại đưa tay đuổi về hướng đầu cô gái.

Tớ ngờ ngác nhìn họ hành hình. Từ lúc sinh ra đến nay lần đầu tiên cảm thấy bất lực và tuyệt vọng. Cô gái thống khổ đưa mắt nhìn về hướng tớ.

"Anh ơi, cứu em, cứu em." Nói còn chưa hết, bàn tay với móng thật dài màu đen đã cắm vào da đầu.

Lại tiếng rít thống khổ, nhưng chỉ kêu một tiếng, bởi vì miệng của cô ta đã bị một người bên cạnh dùng gậy trúc đâm xuyên qua, máu tươi như suối phun bắn ra bốn phía, trong mắt cô gái đều là nước mắt, hai chân bị đè lại tuyệt vọng co quắp. Nhưng việc kế tiếp lại khiến cô ta càng thêm thống khổ.

Bàn tay với vào trong da đầu nhanh chóng rạch mở một lỗ hổng lớn, tiếp theo cái tay còn lại cũng cắm vào, sau đó cả bộ da người giống như cởi quần áo mà xé rách, da người rướm máu bị họ vớt khắp nơi, tôi không dám nhìn nữa, trước kia từng nghe nói thời chiến tranh Việt Nam đội du kích Việt Cộng từng áp dụng loại phương pháp lột da người này với tù nhân, không ngờ tới hôm nay lại được thấy tận mắt, hơn nữa cô gái còn chưa chết, mất đi da cô ấy lại phải khổ sở sống thêm vài phút nữa.

(Tiêu: vấn đề này ko biết rõ thật hư ra sao, nhưng tốt nhất ko tranh luận về vấn đề chính trị trong blog mình nhé mấy bạn :D)

Da người mỏng manh kia bị họ ném xuống đất. Người thực hiện việc lột da lạnh lùng đứng bên cạnh cô gái, khi cô ta ngừng giãy giụa tắt thở, hắn kéo quần áo xuống, nón lá cũng rơi xuống, bên trong liền như không khí vậy, mỗi một kiện đồ hắn tháo ra hắn liền mất đi một phần thân thể, chờ sau khi toàn bộ quần áo đã rơi xong, hắn cũng đã biến mất. Những người còn lại cứ nhiên còn một tay chấp lại với nhau. Lúc này thi thể cô gái mất da đứng dậy, mặc vào quần áo đội nón vào xong lại đứng trong đội ngũ. Nhóm bảy người lần thứ hai đứng trước mặt tó, có lẽ tó là người duy nhất đã từng nhìn thấy họ mà còn sống, nhưng lần này thì sao đây?

Kế tiếp, có phải sẽ đến lượt tó không? Cũng giống năm ngoái, tó ngay cả dũng khí để chạy trốn cũng không có, bởi vì tó biết đây chẳng qua chỉ phí công, tó cứ như vậy đứng ngốc ở đó, ven đường rất an tĩnh, ngay cả xe cộ qua lại cũng không, nơi này chỉ có một mình tó.

Họ cứ như vậy đối diện tó, như gần, rồi lại như xa xôi đến thế, máu tươi trên mặt đất nhắc nhở tó, nếu họ nguyện ý, tùy thời có thể đem tó xé thành từng mảnh.

"Người đi đi!" Đột nhiên một người trong đó mở miệng, vẫn là tiếng nói âm trầm lạnh giá như vậy, tựa như dùng máy móc phát ra vậy.

Tó khó hiểu. Tó rất muốn hỏi họ tại sao. Nhưng nhóm bảy người đã đưa lưng về phía tó đi xa, rất nhanh liền biến mất. Tó thoáng cái như rút cạn sức, gắng gượng chống trên cột chòi nghỉ mát, ngồi thật lâu mới trở về bệnh viện, cha thấy sắc mặt tó không tốt liền hỏi tó làm sao vậy, tó không đành lòng lừa gạt ông, không thể làm gì khác hơn là kể toàn bộ cho ông nghe.

Ông im lặng hồi lâu, sau đó chậm rãi nói: "Có lẽ sau lần đầu gặp mặt

họ vẫn luôn đi theo con, nhóm bảy người vẫn sẽ tiếp tục đi mãi, mỗi khi họ dựng hình với một người, một người trong nhóm bảy người có thể siêu độ. Sau này con vẫn nên ít đi lại vào ban đêm đi, hơn nữa tu thân dưỡng tính, như vậy dù nhìn thấy họ, họ cũng không cách nào giết con được." Sau khi nghe xong, tứ gật đầu."

Kỳ Nhan kể xong, Lạc Lôi đã dựa vào bên cạnh ngủ say, có lẽ cô bé này vĩnh viễn đều thần kinh thô như vậy, nhưng thế cũng tốt, suy nghĩ quá nhiều đối với bản thân cũng không tốt, tôi cởi áo khoác đắp lên cho cô.

"Nhóm bảy người thật sự tồn tại sao?" Tôi nhin không được hỏi. Kỳ Nhan nhìn tôi, gật đầu, "Nhưng tựa hồ từ lần đó về sau rốt cuộc không gặp họ nữa, cũng chưa từng nghe nói họ thường lui tới." Cậu ấy chỉ chỉ Lạc Lôi bên cạnh. "Cô ấy tính sao đây? Bệnh viện có quy định hết thời gian thăm không cho người ở lại."

Tôi khoát tay, "Không sao cả, để cô ấy ngủ đi, gần đây công việc rất nhiều, cô ấy cũng mệt mỏi, cậu cũng nghỉ ngơi sớm, để tứ đánh thức Lạc Lôi cho."

Kỳ Nhan cũng đành phải đi ngủ. Phòng bệnh nhất thời yên tĩnh trở lại. Mưa bên ngoài còn nặng hạt. Tôi bất giác đứng ở cửa sổ, nhàm chán nhìn ra ngoài, bên ngoài đen ngịt, ngoại trừ thỉnh thoảng có vài ánh đèn ô tô lóe lên thì đến cả một quỹ ánh cũng không có. Đang lúc tôi muốn xoay người lại, một đường chớp xé mở màn đêm. Mặc dù chỉ trong nháy mắt. Nhưng tôi rõ ràng thấy được.

Trên bãi đỗ xe dưới lầu có bảy người, họ mang nón lá, mặc áo tơi màu đen, một người tiếp một người đi tới. Hơn nữa tôi còn nhìn thấy, người dẫn đầu ngẩng mặt lên, nhìn hướng chỗ này của tôi. Nhưng tôi còn chưa thấy rõ bộ dạng của hắn, bên ngoài đã quay về trong bóng tối.

Tôi vội vàng lao xuống lầu, nhưng bên ngoài cái gì cũng không có. Là ảo giác? Hay đó chính là nhóm bảy người trong truyền thuyết? Trong đêm mưa vĩnh viễn đi mãi, vĩnh viễn áp dụng hình pháp.

Thứ năm đầu tiên của tháng 8, vẫn nên ít ra ngoài vào ban đêm thì tốt hơn.

# Chương 15: Gương yêu

Ở tòa soạn không gặp được Lạc Lôi, hỏi đồng nghiệp của cô nói cô ngay cả nghỉ phép cũng chưa xin, tôi có chút kỳ quái, vốn hôm nay đã hẹn đi đón Kỳ Nhan xuất viện đâu ra đó rồi, Lạc Lôi cũng không phải người sai hẹn. Không có tâm tình chỉnh sửa bản thảo, xin phép sắp liền vội vã đến nhà Lạc Lôi.

Lạc Lôi ở nhà cũ của mình, cha mẹ cô đều ở nước ngoài, song trong thành phố nhà cao tầng cao chót vót này cư nhiên còn cắm vào một hộ nhà trệt xinh xắn, khả năng cũng là khu vực không tồi, cư nhiên vẫn chưa phá dỡ, nghe nói nhà này đã có tuổi, chính là ông ngoại cô ấy làm khi đó, xem như là nửa di tích cổ. Trong phòng có không ít đồ vật ông bà ngoại cô để lại, có vài thứ đã lâu năm, nhưng Lạc Lôi vẫn không chịu bán đi, khả năng vì đây là nơi cô lớn lên từ nhỏ.

Bẻ lái vòng vo hai lần tôi quẹo vào một ngõ nhỏ, khu phố này mặc dù thẳng, nhưng giống như chiếc đũa vậy, gầy dài mà chật hẹp, về cơ bản gặp mặt đối diện phải có một người nhường đường mới đi được. Hơn nữa hai bên rất cao, mặc dù ánh sáng đầy đủ, nơi này vẫn rất tối tăm, đi vào liền cảm thấy lạnh lẽo.

Nhà của Lạc Lôi trên một mảnh đất trống, bên cạnh cách hộ gần nhất phòng chừng cũng phải xa đến 180m, phòng chừng cho dù nơi này có vẻ rất nhanh cũng sẽ bị hủy đi. Cửa chính đóng chặt, tôi gõ đã lâu vẫn không thấy ai mở cửa, không thể làm gì khác hơn là chuyển tới bên hông nhà. Mặt sau có một khoảnh sân, cô thích trồng một ít hoa, bình thường đến coi như là một cửa sau. Cũng may nơi này trị an không tồi, nếu có trộm sẽ không hay đâu.



Tôi xuyên qua cửa sổ nhìn vào trong một chút, rất yên tĩnh, hơn nữa không có đèn, tôi biết nếu cô ấy ở nhà nhất định sẽ ở cửa sổ bên phải phòng ngủ đọc sách. Chẳng lẽ cô ấy không có nhà? Tôi lại gọi điện thoại, bên trong không ai nghe. Vừa muốn đi, bỗng dưng nghe thấy dường như có tiếng động của đồ vật ngã.

"Lạc Lôi! Lạc Lôi cậu có nhà không?" Tôi lại dùng sức đập cửa sổ vài cái. Lần này tôi đã nghe rõ ràng hơn, là tiếng động của thủy tinh rơi vỡ. Lòng tôi nghĩ không ổn, chẳng lẽ có trộm vào nhà? Tôi phá mở cửa sau, vọt vào, ở nhà vệ sinh tìm thấy Lạc Lôi.

Cô mặc áo ngủ đầu bù tóc rối nằm trên mặt đất, khắp nơi đều là vụn thủy tinh vỡ, tôi cẩn thận vòng qua, kết quả nhìn thấy cổ tay cô ấy cứ nhiên bị cắt, bàn tay khác đang cầm chặt mảnh thủy tinh còn dính máu. Tôi sợ hãi, vội đỡ cô ấy lên giường, dùng khăn tay mang theo bên mình đơn giản băng bó lại, sau đó gọi điện thoại cho bệnh viện và Kỳ Nhan. Song may mắn thay, vết thương của cô ấy không sâu, đại khái lúc cắt không dùng nhiều sức, nhưng người cô ấy rất suy yếu, vẫn bị vấp trong trạng thái hôn mê.

Tôi đặt cô ấy nằm xuống. Trong lòng kỳ quái, theo lý thường Lạc Lôi không có lý do để tự sát mà, mấy hôm trước còn cười hi hi, hơn nữa cho dù áp lực công việc lớn cũng chưa đến mức tự sát nha. Tôi nhìn căn nhà. Cơ hồ tất cả sản phẩm bằng thủy tinh đều không thấy, tôi lại nhìn thùng rác một chút, bên trong đều là mảnh nhỏ.

"Kỳ quái. Cho dù tự sát đập bể một miếng thủy tinh cũng đủ rồi chứ." Tôi ở trong bóng tối suy nghĩ, nguồn điện dường như cũng bị Lạc Lôi tự mình đóng lại. Tôi không tìm được cầu dao chính cũng đành mặc kệ.

Đột nhiên tôi nghe được tiếng kêu tựa như tiếng chuột vậy, mặc dù rất nhẹ, nhưng vẫn nghe được. Tiếp theo bên chân dường như có

thứ gì đó xẹt cực nhanh, quá nhanh, tôi cơ hồ không phản ứng kịp. Nhưng trong căn nhà cũ này đừng nói chuột, ngay cả có rắn cũng không có gì kỳ lạ.

Lạc Lôi rất nhanh đã được đưa vào bệnh viện, Kỳ Nhan cũng tới. Cậu ấy thoáng nhìn hiện trường cũng cảm thấy hoang mang, nhưng cậu ấy từ thùng rác lấy ra một mảnh thủy tinh nhìn một chút. Nhưng tựa hồ không có phát hiện gì mới.

"Cậu cảm thấy thế nào?" Tôi thấy cậu ấy cứ ngồi chồm hổm đó không mở miệng, liền chủ động hỏi cậu ấy. Kỳ Nhan ngẩng đầu nhìn tôi, thoáng nở nụ cười.

"Không biết, cứ chờ Lạc Lôi tỉnh dậy rồi hỏi cô ấy."

Chúng tôi chạy tới bệnh viện, Lạc Lôi đã tỉnh dậy, nhưng dường như tâm tình rất sa sút, hơn nữa không ngừng mượn gương. Nhưng gương vừa cầm sang cô ấy soi một chút liền lập tức ném lên tường, khi chúng tôi đến y tá đã bắt đầu nổi giận.

"Chưa từng thấy ai như vậy, đưa thẳng vào trại tâm thần đi." Một y tá trẻ nổi giận ùng ùng bước ra. Lạc Lôi nhìn thấy chúng tôi thì khóc.

"Kỳ Nhan, Âu Dương, tớ muốn gương! Tớ muốn gương." Nói rồi kéo tay chúng tôi, tôi không biết làm sao nhìn Kỳ Nhan. Cậu ấy như trước cười cười. Vươn tay trái trên nhân trung của Lạc Lôi ấn xuống một cái, tiếp theo ngón cái và ngón giữa tay phải cong lại quay về phía mắt cô ấy là một động tác sau đó kéo cô ấy vào trong lòng, Lạc Lôi cư nhiên rất nhanh đã an tĩnh lại.

"Nói cho tớ biết, cậu rốt cuộc bị sao vậy?" Kỳ Nhan đặt Lạc Lôi lên giường đỡ cô ấy nằm xuống.

"Tối qua sau khi tớ tắm rửa xong thay áo ngủ như mọi ngày rồi nhìn vào gương chải tóc. Mới đầu cũng không có gì. Chải một lát tớ lại phát hiện gương bỗng dựng trở nên càng ngày càng mờ." Lạc Lôi đặt hai tay trước ngực, đôi mắt mở thật to, xem ra cô ấy đối với những việc đã trải qua tối hôm trước vẫn rất sợ hãi.

"Mới đầu tớ tưởng hơi nước của phòng tắm, vì vậy mới lau nó, mới vừa lau khô xong, tớ liền nhìn thấy tóc của mình giống như bị hắt sơn trắng vậy. Tớ lại càng hoảng sợ, nhìn lại tóc vẫn là màu đen. Ngay sau đó tớ trong gương cấp tốc già yếu đi, tựa như trong phim vậy, biểu hiện da trở nên nhăn nheo sau đó là mắt hõm sâu gương mặt khô đét, cuối cùng cứ nhiên biến thành một đầu lâu khô. Cậu biết không tớ sợ hãi chạy ra khỏi phòng tắm, tớ lại đi tìm cái gương khác, kết quả nhìn thấy đều là cảnh tượng như vậy một lần nữa. Tớ đập nát tất cả gương. Cuối cùng cho dù không có gương, hình ảnh tớ nhanh chóng già cõi cũng sẽ xuất hiện trên bức tường trống rỗng, đèn điện cũng tắt không được, tớ đành phải đóng cầu dao. Tớ vật lộn cả đêm, đến sáng đầu óc mờ mịt, lúc đi vào phòng tắm lại nhìn thấy gạch men dưới chân phản chiếu ra hình ảnh nọ, tớ cuối cùng đã sụp đổ, đập nát kính trên tường, cảm giác như tớ đã thật sự như ngọn nến sắp tàn, sau đó vô thức cầm lấy mảnh kính tự sát, hoàn hảo Âu Dương tới sớm." Cô ấy như con mèo nhỏ co rúm thành một đoàn, xem chừng thật sự đã bị dọa không nhỏ.

"Cho nên vừa rồi cậu vẫn đòi gương? Muốn nhìn xem có thật sự đã trở nên già hay không?" Kỳ Nhan hỏi.

Lạc Lôi gật đầu, lập tức òa khóc, cô ngồi trên giường sờ mặt mình. "Các cậu nhìn xem, nhìn xem, xem tớ có phải thật sự đã biến thành bà già rồi không?" Tôi và Kỳ Nhan nhìn nhau một chút, dờ khóc dờ cười. Tớ để cô ấy nằm xuống, sau đó an ủi nói: "Không có, đương nhiên không có, cậu là cô gái xinh đẹp nhất tòa soạn chúng ta, bây giờ cũng vậy sau này cũng thế, cậu mau ngủ một giấc sau khi tỉnh

dậy sẽ vẫn xinh đẹp hoạt bát như bình thường, cậu còn có rất nhiều công việc đang chờ mình đó." Lạc Lôi quả nhiên an tĩnh lại không ít, như đứa trẻ ngoan ngoãn nằm xuống.

Kỷ Nhan nói với tôi: "Tớ đã biết là thứ gì rồi, song chúng ta phải về nhà cô ấy một chuyến, hiện giờ tâm tình Lạc Lôi không ổn định lắm, dứt khoát chờ cô ấy tốt hơn chút rồi chúng ta đi." Tôi gật đầu.

Tôi còn có việc, vì vậy qua hơn một giờ trông chừng Lạc Lôi ngủ say phải trở lại tòa soạn. Trước khi đi Kỷ Nhan nói với tôi vô luận nhìn thấy cái gì cũng đừng quá để ý, chờ cậu ấy tới tìm tôi, sau đó chúng tôi sẽ cùng đến nhà Lạc Lôi, tôi khó hiểu cậu ấy tại sao lại dặn dò tôi như vậy, nhưng cậu ấy là loại người không hỏi liền không nói, tôi vội vã có việc, cũng không suy nghĩ nhiều.

Lái xe trở về tòa soạn cảm giác có chút quá mát, vì vậy đi nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh của tòa soạn chúng tôi có mặt tường bằng kính cực kỳ lớn. Lúc tôi rửa tay nhìn vào soi soi, sửa sang lại một chút.

Vừa mới chuẩn bị xoay người rời đi, đột nhiên nghe thấy có người gọi tôi.

"Âu Dương!" Là thanh âm của Lạc Lôi, kỳ quái, sao cô ấy lại chạy đến đây? Hơn nữa cô ấy hẳn phải đang ở bệnh viện chứ. Tôi nhìn lại, trong nhà vệ sinh không hề có gì cả, tôi cười vồ vồ đầu mình, đây là nhà vệ sinh nam mà, cho dù cô ấy tới cũng không có khả năng ở chỗ này nha.

Nhưng khi lần thứ hai tôi xoay người tôi phát hiện có chút gì đó không được bình thường.

Trong tấm gương bề mặt cao rộng kia có một hình ảnh phản chiếu của tôi.

Mỗi người đều từng soi gương, hình ảnh bên trong chính là bản thân mình.

Nhưng dư quang khoe mắt của tôi nhìn thấy. Trong phút chốc khi tôi xoay người, tôi bên trong lại vẫn như trước đứng nơi đó. Tôi kỳ quái phát phát tay, nhưng "tôi" bên trong kia vẫn cứ đứng tại chỗ.

Vô luận nhìn thấy cái gì cũng đừng tin, tôi chợt nhớ tới lời dặn dò của Kỳ Nhan, đừng quan tâm, ảo giác mà thôi, nhắm mắt lại đi ra ngoài! Tôi thật sự nhắm mắt lại đi ra ngoài, nhưng khi tôi cho rằng mình đã ra khỏi nhà vệ sinh vừa trợn mắt nhìn tôi lại đi tới trước mặt tấm gương, mặt tôi cơ hồ kề sát gương, cơ hồ cũng kề sát với "tôi" bên trong gương kia.

Tôi bên trong tựa hồ là tôi, nhưng bộ dáng rất dữ tợn, hơn nữa đặc biệt là con mắt, cứ nhiên không có đồng tử! Chỉ là một mảnh xám trắng. Hơn nữa dường như rất nhanh sẽ lao khỏi gương vồ lên người tôi vậy. Tôi sợ hãi lấy tay chống bồn rửa tay tách ra, nhưng vô luận tôi dùng bao nhiêu sức lực, đều không được. Tôi chợt hiểu được, chúng ta bình thường soi gương khi bạn hướng về phía gương ảnh trong gương cũng sẽ hướng về phía bạn, nhưng hiện giờ dường như tôi là ảnh vậy, thân thể của mình hoàn toàn không khống chế được.

Hai chân tôi hoàn toàn mất cảm giác, phảng phất như vốn là bị hàn vào vậy, tôi trong gương mang theo nụ cười nhạo nhìn tôi, tôi lần đầu tiên cảm giác được mặt mình đáng ghét và khiến người ta oán hận như vậy.

Trên vai đột nhiên có thêm chút gì đó, tôi không cách nào quay đầu, tựa hồ toàn thân đều bị đông cứng, tôi chỉ có thể thông qua gương nhìn xem thứ trên người là gì, cho dù tôi biết rõ đó không hẳn là thật.

Là tay, vai có một bàn tay, chậm rãi từ bả vai sờ xuống. Cái tay kia rõ ràng tôi đã từng thấy, bàn tay chỉ có một miếng băng cá nhân nọ. Cái tay kia tôi không thể quen thuộc hơn được nữa, nỗi sợ hãi ẩn giấu sâu trong lòng tôi đột ngột bị tuôn ra hoàn toàn. Đó là tay cô ấy.

Bàn tay tái nhợt thon dài dọc theo bả vai vuốt xuống, tôi tựa hồ cảm giác được thật sự có thứ gì đó trên vai, sau đó lại là tiếng thầm thì quen thuộc nọ: "Em đến rồi, đang nhìn anh đây."

Tôi sắp chống đỡ không nổi nữa, chợt nghe thấy tiếng hét chẳng biết từ đâu tới của Kỳ Nhan, tựa hồ rất xa xôi lại dường như ngay bên cạnh. Tiếp theo ảnh của tôi trong gương bắt đầu mờ dần. Sau đó biến mất, thay vào đó chính là vẻ mặt hoảng sợ như kẻ đàn độn của tôi đứng đó, bên cạnh là Kỳ Nhan.

"Quả nhiên là gương yêu." Kỳ Nhan đi tới vỗ vỗ mặt tôi để tôi tỉnh táo lại, tôi cũng dùng nước lạnh xối lên, vừa nghe cậu ấy nói thế, kỳ quái hỏi: "Gương yêu?"

"Ừ." Kỳ Nhan một bên trả lời tôi, một bên lấy ra một cây bút lông. Lại lấy ra một hộp sắt đựng thuốc lá cỡ nhỏ.

"Gương yêu là yêu quái bình thường nhất, bình thường trốn trong gương hoặc trong tất cả những thứ có thể phản chiếu ra hình ảnh. Chúng thích đùa dai, con người một khi soi gương gương yêu bên trong sẽ biến thành ảnh trong mắt nhìn thấy, à, đúng rồi, gương yêu không giống con người, chúng không có đầy đủ hồn phách, cho nên nhân ảnh biến thành không có đồng tử, nhưng nếu cậu đối diện với con mắt này sẽ bị nó biết thứ đáy lòng cậu e ngại nhất." Cậu ấy mở hộp, bên trong vàng vàng. Tiếp đó cậu ấy cầm bút lông nhúng ngập sau đó viết chữ tràn ngập cả tấm gương, dường như là kinh Phật. Cuối cùng chỉ có vị trí chính giữa để lại một miệng chén lớn.

"Có bình thủy không?" Sau khi cậu ấy viết xong quay đầu lại hỏi tôi. Tôi lập tức vọt tới phòng làm việc, hiện giờ tìm một bình thủy cũng không dễ lắm, song vẫn tìm được một cái ở cách vách. Khi đem đến Kỳ Nhan đang dùng tay che vùng không có viết chữ kia. Cậu ấy nhận lấy bình thủy mở nắp, đem miệng bình nhắm chuẩn, nhanh mở bàn tay ra, đem bình kê sát vào. Tôi thấy bình thủy rung lên kịch liệt vài cái, sau đó lại là tiếng như chuột kêu. Kỳ Nhan nhanh chóng đậy nắp lên, sau đó dán giấy niêm phong từ trên xuống dưới.

"Phương pháp bình thường đối phó gương yêu vô dụng, chỉ cần có thứ để phản chiếu chúng nó có thể chạy thoát. Cho nên bắt nhốt nó vào trong bình thủy là tốt hơn hết. Haha." Nói rồi lúc lắc bình hai cái."

Tôi nghi hoặc hỏi cậu ấy: "Tại sao tứ động đây không được, hơn nữa dường như tứ và Lạc Lôi nhìn thấy cũng không giống nhau nha."

"Cậu và Lạc Lôi chẳng qua bị nó thôi miên thôi, gương yêu thông qua quan sát tâm tư của các cậu mà biết thứ các cậu sợ hãi, sau đó phóng ra trên gương, khi con người sợ hãi tự nhiên cũng lúc tinh thần kháng cự lại khống chế yếu kém nhất, gương yêu đương nhiên sẽ khống chế được cậu. Song nó không có ác ý gì, chẳng qua là thích chinh người ta thôi, tứ nhốt nó vào bình thủy vài ngày nó tự nhiên sẽ biết lỗi." Nói rồi lại lúc lắc bình thủy, bên trong bình vang ra vài tiếng kêu kỳ quái nặng nề.

"Thả nó? Vạn nhất nó lại chạy khắp nơi trong gương hại người thì làm sao?" Bộ dáng của Lạc Lôi và những gì tôi gặp phải khiến tôi có chút chán ghét thứ này. Kỳ Nhan nghe xong trầm tư một chút.

"Cậu và Lạc Lôi ở một mình khi gặp chúng rất nguy hiểm, không bằng như vậy, tứ niêm phong gương yêu trong mắt cậu, trở thành một phần của cậu, như vậy vừa có thể không cho nó đi khắp nơi

quấy phá, mà cậu cũng có thể vào lúc nguy cấp có năng lực bảo vệ mình."

"Nó dùng thế nào, thứ này rất lợi hại sao." Lòng tôi nghĩ nó ngoại trừ gây ảo giác ra thì dường như cũng không có bản lĩnh gì nữa.

"Cậu sai rồi, nếu cậu có năng lực của gương yêu có thể dễ dàng tìm ra nhược điểm của người khác, người thường đều sẽ bị cậu khống chế. Thế nào, nếu cậu phản đối tớ cũng đành phải bắt nó mang về vĩnh viễn phong ấn thôi." Gương yêu trong bình tựa hồ nhận biết được, lớn tiếng kêu gào, bình thủy cũng run rẩy lợi hại.

"Ừ, được rồi, nghe tựa hồ cũng hay." Tôi vẫn là đồng ý.

"Nhưng cậu phải nhớ kỹ, nếu mắt của cậu cất giữ gương yêu cậu cũng sẽ nhìn thấy những thứ cậu vốn nhìn không thấy, song cậu đừng sợ hãi là được." Kỷ Nhan bảo tôi đưa tay ra, sau đó cầm cây kim đâm một chút, đem máu của tớ nhỏ vào miệng bình.

"Ra đi." Kỷ Nhan hô với cái bình, một vật thể vóc dáng cùng loại với mèo con mới sinh nhảy ra, toàn thân màu trắng, nhưng bán trong suốt, lỗ tai dài nhỏ cùng cái miệng bé bé xinh xinh. Hai chân phía trước so với phía sau nhỏ hơn một tí, có chút như chân chuột. Con mắt lớn cỡ hạt đậu xanh, nhảy bèn nhìn tới nhìn lui.

"Nếu mày còn dám xằng bậy, tao sẽ vĩnh viễn phong ấn mày lại." Kỷ Nhan quát với nó. Gương yêu sợ hãi co thành một nhúm. Tôi bắt đầu hơi thích nhóc này rồi.

"Chỉ có cậu và tớ có thể nhìn thấy nó, người thường nhìn không thấy gương yêu, nếu cậu không muốn nhốt nó trong mắt để nó đi theo cậu đi, coi như nuôi con thú cưng." Gương yêu nhảy lên vai tớ, tựa hồ một chút cảm giác như có như không.



"Ừ, thật tốt quá." Tôi lấy tay chọc chọc gương yêu, thân thể nó rất lạnh.

"Tốt lắm, thời gian không còn sớm nữa, nếu cậu không muốn nhìn thấy nó có thể bảo nó biến mất, gương yêu luôn rất thông hiểu tính người." Kỳ Nhan nhìn đồng hồ đeo tay một chút, bảo tôi và cậu ấy cùng đi đón Lạc Lôi xuất viện, song chuyện gương yêu cũng đừng kể cho cô ấy, cứ nói với cô ấy là do áp lực công việc quá lớn xuất hiện ảo giác. Trên đường tôi hỏi Kỳ Nhan, tại sao chỗ Lạc Lôi ở lại xuất hiện gương yêu. Kỳ Nhan trả lời, vật phẩm dùng lâu đều sẽ hấp thụ hơi thở của con người, nhất là gương, hằng năm phản chiếu tướng mạo của con người, thời gian lâu dài tự nhiên sẽ hình thành linh vật. Chẳng qua chúng bình thường chỉ có thể lấy được một phần tâm linh của con người, cho nên phần lớn cũng không lợi hại lắm.

# Chương 16: Ảnh phệ

Từ khi phát hiện ra gương yêu quả là một thứ không tồi, gương yêu không những có thể nhìn trộm được sự sợ hãi trong lòng người khác, thậm chí dường như còn khiến cho thị lực của tôi được nâng cao, song đáng tiếc tôi không thể nói chuyện, nó muốn nói cho tôi biết cái gì liền trực tiếp cho tôi xem cảnh tượng.

Lạc Lôi đã khá hơn nhiều, kỳ thật chỉ là bị chút khiếp sợ, rất nhanh đã ra viện, nhưng đối với gương vẫn còn sợ hãi, ngay cả chút gì đó nhẵn bóng cũng sợ, nếu cô ấy biết gương yêu đang ngay bên cạnh mình khẳng định sẽ tức giận. Thời gian vẫn tiếp tục trôi qua trong vô vị, tôi bình thường sẽ dựa vào gương yêu tùy ý quan sát người qua lại trên đường phố, xem nỗi sợ hãi của nội tâm họ, kỳ thật cũng rất thú vị. Kỳ Nhan lại ra ngoài du lịch, vì tôi bị công việc quán chặt, nếu không nhất định sẽ cùng cậu ấy ra ngoài thám hiểm.

Tan ca giữa trưa, tôi ăn cơm xong lại như thường ngày nhìn người qua lại bên ngoài. Trong đó một người thân hình cao lớn tướng mạo hung ác khiến tôi chú ý.

Người đàn ông này mang kính đen, trên khuôn mặt đầy dử tợn, hai tay vẫn cầm trong túi quần, mặc áo khoác da màu đen tựa hồ đang đợi ai đó, luôn nhìn quanh còn không thì nhìn đồng hồ. Tôi hiếu kỳ để gương yêu qua đó, tôi muốn nhìn một chút xem hắn sẽ sợ cái gì.

Rất nhanh gương yêu đã trở lại, chỉ cần là vật có thể phản chiếu, gương yêu đều có thể qua lại trong đó. Trở về bên cạnh tôi, tôi nhắm mắt lại bắt đầu quan sát.

Mở đầu vô cùng đen tối, cũng không phải loại tối tăm không có ánh sáng bình thường của chúng ta, mà là mang theo luồng cảm giác áp bức và hít thở không thông mãnh liệt. Từ đầu đến cuối là bóng tối, chẳng lẽ người này chỉ sợ bóng tối?

Hình ảnh gương yêu cho tôi thấy rất nhanh đã không còn nữa tôi bỗng dưng cảm thấy rất hứng thú với người đàn ông này. Dù sao bài viết buổi chiều đã chính xong, sắp đã đi công tác, không bằng theo hẳn xem. Cẩn thận quyết định, tôi lập tức đi theo qua đó, dừng lại đối diện hẳn.

Rất nhanh, một người đàn ông khác đã tới, vóc dáng không cao, hơi béo, trên cái đầu tròn quay đội nón kết màu đen, cũng hai tay cầm trong túi quần. Họ dường như đang nói chuyện với nhau, đáng tiếc không nghe được, gương yêu chỉ có thể nhìn nhưng không có cách nào truyền tiếng động tới. Tôi đành phải quan sát trước. Qua một lát, tựa hồ hai người tranh cãi gay gắt, nhưng lại nhanh chóng lắng lại, trước khi chia tay hai người còn ôm nhau, song tôi nhìn thấy rõ ràng, người đàn ông lúc trước mang kính đen tựa hồ ném lên mặt đất thứ gì đó. Hiện giờ vừa vặn là lúc mặt trời lên cao nhất, cái bóng hai người đàn ông vào nhau, khiến tôi cảm thấy rất khó chịu, bởi vì hình dạng của cái bóng thật quái dị.

Người đàn ông béo lùn đi rồi, người đàn ông kính đen cười lạnh, lập tức nhìn bốn phía một chút cũng nhanh chóng rời đi. Lúc này tôi đã lựa chọn, quyết định vẫn cứ đi theo người đàn ông kính đen.

Hắn mặc dù rất cao to, nhưng cực kỳ nhanh nhẹn, ở trên phố người qua lại rất chen chúc, nhưng tốc độ đi của hắn lại rất mau, hoàn hảo Kỳ Nhan cũng là một người bước rất nhanh, cậu ấy thường xuyên thúc giục tôi, tốc độ chậm rãi của tôi cũng đã mau hơn người thường, nhưng đi theo hắn vẫn có chút trầy trật. Tôi sợ mất dấu hắn, trước hết để gương yêu đứng trong kính đen của hắn, như vậy cũng dễ

tìm.

Hoàn hảo, tôi miễn cưỡng đi theo hắn, đại khái đi qua hơn bốn trạm đường, hắn đi vào một tòa cao ốc văn phòng, tòa nhà này tôi biết, vốn hoang phế đã lâu, gần đây không biết nơi nào bỏ vốn đầu tư cư nhiên trùng kiến lại nó, nhưng nơi này nghe nói phong thủy không tốt, trước kia từng có người chết, trước kia ở chỗ này từng kinh doanh xí nghiệp kể cả khách sạn chuyên kinh doanh cửa hàng trung tâm mua sắm không chỗ nào mà không mấy tháng liền đóng cửa. Vì vậy con phố lớn phồn hoa nhất của cả thành phố cư nhiên có một tòa cao ốc trống trơn không hề có tí sức sống, đối nghịch với sự huyên náo quanh đó, người đi đường đều tự giác không đi phía bên kia. Phòng chùng doanh nghiệp đầu tư kia khẳng định không tốn bao nhiêu tiền đã mua được, về phần họ có thể chống đỡ bao lâu chỉ có trời mới biết. Cao ốc văn phòng đã hoàn thành gần 80%. Bên ngoài nhìn đã rất tốt, phòng chùng bên trong còn đang trang hoàng. Người đàn ông kính đen rất nhanh đã đi vào, tôi chần chờ một chút, cũng vào theo.

Quả nhiên, bên trong cơ hồ không có mấy người, nơi nơi còn lưu lại vật liệu thi công và sơn quét còn chưa dọn sạch, nơi trống trải như vậy đi theo hắn quá dễ bại lộ. Tôi đành phải cố gắng giữ khoảng cách xa một chút với hắn. Người đàn ông kính đen đi tới bên thang máy, nhìn bốn phía xong, đi vào. Xem ra thang máy đã cài đặt ổn thỏa. Chờ cửa thang máy đóng lại, tôi mới từ bên cạnh bước ra, nhìn một chút, thang máy dừng ở tầng 11. Tuy nói là hai thang máy, nhưng dường như cái bên cạnh kia không thể dùng, chờ cái bên trên xuống đi tìm hắn sẽ khó khăn. Sớm biết thế đã để gương yêu đi theo hắn rồi. Tôi đang ảo não, chợt bên cạnh lại có một người đến, quát lên với tôi.

"Anh là ai?" Tôi vừa quay đầu nhìn, một người đàn ông đội mũ an toàn công trường mặc quần áo bảo hộ, tướng tá trung bình, tay trái chỉ về phía tôi. Chờ vừa đến gần nhìn, tôi lập tức nhận ra gã. Gã

mấy hôm trước có xuất hiện trên truyền hình, gã tên là Kim Bác Danh, nghe nói rất có tiền, đương nhiên, tòa nhà này chính là gã bỏ vốn mà thi công. Nhưng sao gã lại một mình ở đây, người có tiền như vậy cư nhiên chẳng khác gì thâu khoán.

Tôi hướng gã tỏ rõ thân phận, nhưng xem ra gã đã hiểu lầm, mới đầu cho rằng tôi là kẻ trộm, hiện giờ thì cho rằng tôi tới đưa tin về cao ốc của gã. Đôi mắt một mí dài nhỏ quét qua nhìn tôi, hai bên cánh mũi phập phồng, cực kỳ bất mãn từ trong lỗ mũi hừ một tiếng.

"Tòa soạn báo các người cũng tới tìm lợi hả, tôi cho truyền thông các người không ít tiền rồi, đừng đến phiền tôi nữa." Quả nhiên tiền cùng tính tình tỉ lệ thuận.

"Ngài đừng hiểu lầm, tôi chỉ là," Tôi vốn định nói cho gã biết tôi đang theo dõi một người đàn ông khá nghi mà vào đây, nhưng tựa hồ lý do này quá gượng ép, tôi đành phải nói mình hiểu kỳ nên vào nhìn xem.

"Đi ra ngoài, tòa nhà này rất nhanh sẽ xây xong, đến lúc đó sẽ nhớ mời các người, nhưng hiện giờ xin mời ra ngoài!" Gã không nhận được hạ lệnh xua đuổi, sau đó lại chấp tay sau đít dò xét khắp nơi. Tôi đành phải rời khỏi cao ốc, trước khi ra khỏi cửa nhìn lại gã một chút, thật đúng là một người cổ quái.

Nếu không tìm được người đàn ông kính đen, hơn nữa sắp đến giờ làm rồi, tôi đành phải trở về. Nhưng người đàn ông kính đen trước sau vẫn đảo quanh trong đầu tôi, tôi chung quy có chút cảm giác bất an, có lẽ tôi đa tâm. Tan tầm về nhà mở TV, tin tức đầu tiên liền chứng thật dự cảm của tôi. Trên đường cái cách tòa soạn không xa, vào giữa trưa một người đàn ông dưới mắt của đám đông chứng kiến đột ngột chết bất đắc kỳ tử, người đàn ông này chính là người đã nói chuyện với tên đàn ông đeo kính đen tôi nhìn thấy giữa trưa kia. Người chết tên La Tinh, là một kiến trúc sư danh tiếng. Nhìn thời

gian ông ta chết sau khi cùng người đàn ông kính đen tách ra không lâu, bản tin nói không có ngoại thương rõ ràng, phỏng chừng là bệnh tim phát tác, nhưng tôi chợt nhớ tới lúc người đàn ông kính đen cùng ông ta tranh cãi và ôm nhau đã ném về phía mặt đất cái gì đó. Tôi có chút hối hận mình đã sơ ý, lúc ấy hẳn nên đến mặt đất nhìn xem chút. Song có thể khẳng định, việc này tuyệt đối không thoát khỏi liên quan với Kim Bác Danh. Nói không chừng phương diện này còn cất giấu nội tình gì đó, nếu đưa tin ra ngoài tuyệt đối sẽ gây kinh hoàng đây, phải biết rằng khi gã mua và xây tòa nhà đã hô hào khắp nơi, tòa nhà còn chưa xây xong nghe nói đã có người đến sắp hàng thuê tầng trệt. La Tinh này có phải đã biết gì nên mới bị người đàn ông kính đen diệt khẩu hay không?

Ăn cơm tối xong tôi liền gọi điện thoại cho bạn học cũng là phóng viên hơn nữa đã từng săn tin về việc này, bạn tôi nói cho tôi biết, La Tinh này chính là một trong những kiến trúc sư ban đầu Kim Danh Bác thuê thiết kế xây dựng cho tòa cao ốc. Lúc ấy Kim Bác Danh đồng thời thuê mức lương cao cho bốn kiến trúc sư nổi danh, cũng thông qua truyền thông trắng trợn tung hô, xem ra giá cả mời kiến trúc sư nổi tiếng cũng là một phần kế hoạch của Kim Bác Danh. Đương nhiên La Tinh nằm trong số đó. Tôi còn hỏi thăm được một vị khác là Vu Tự Hải còn đang ở thành phố này, hiện ở tại lầu bốn một khu nhà dân đường Lý Đôn gần cao ốc. Tôi quyết định ngay bây giờ sẽ đến viếng thăm ông ta.

Lúc ra khỏi cửa trời đã tối đen. Từ nhà đến đường Lý Đôn chỉ có hơn 10 phút. Song tôi vẫn bước nhanh hơn. Chạy tới địa chỉ theo lời bạn mình phát hiện đèn tầng nọ đang sáng. Tôi mừng thầm vận khí hôm nay thật sự không tồi. Dưới lầu có cửa điện tử, khi tôi đang định ấn vào số 401 hoặc 402 vừa vặn có người từ trong đi ra, song tựa hồ đèn tòa nhà không bật sáng, căn bản nhìn không rõ lắm bộ dáng của người tới, song có người mở cửa cũng tốt. Cửa vừa mở ra, tôi vừa vặn đi vào, nhưng người bên trong tựa hồ rất vội vàng, bóp một cái

va vào người tôi, hai người đụng vào nhau, thân thể người này rất cường tráng, thiếu chút nữa đụng tôi ngã lăn, tôi ổn định lại người, phát hiện trên mặt đất tựa hồ có một cuộn bản vẽ, nhưng thấy không rõ lắm là cái gì, người tới rất sốt ruột cất cuộn bản vẽ đi, căn bản xem tôi như người vô hình. Tôi xoa ngực bị đụng đau bò lên lầu bốn.

Tầng này không biết là do ít người ở, hay đều đã ra ngoài, dù sao khi ở phía dưới phát hiện lầu bốn sáng đèn, tôi vừa đến lầu bốn nhìn, cửa bên trái còn khép hờ. Cánh cửa chống trộm dày nặng hoàn toàn mất đi tác dụng, tôi cẩn thận mở cửa, hỏi câu: "Bên trong có ai không?" Nhưng như trước an tĩnh, tôi không muốn mắc tội tự tiện xông vào nhà dân, không thể làm gì khác hơn là đứng ngoài cửa ầm chuông, nhưng bên trong như trước không ai đi ra. Tôi đành phải vừa nói vừa tiến vào.

Vừa mới tiến đến một luồng gió mang cửa kéo lại, lòng tôi nghĩ cửa nặng như vậy nói kéo liền kéo vào được. Vào cửa là phòng khách có tổ hợp sofa còn có bàn trà, trên vách tường treo tranh vạn mã của Từ Bi Hồng, đương nhiên là giả, song nhìn qua rất có khí thế. Mặc dù sáng bóng, nhưng nền lót đá cẩm thạch khiến tôi cảm thấy rất lạnh. Bên trái có một phòng, cửa đóng chặt, chẳng lẽ ông ta làm việc bên trong không nghe được tôi vào nhà? Hiện giờ đi vào có thể bị ông ta kiện không nhỉ. Tôi đang do dự, đột nhiên nghĩ đến gương yêu, bảo nó vào xem. Gương yêu nghiêng đầu, chít một tiếng đã không thấy đâu. Vài giây sau, nó lại trở về trên vai tôi. Tôi nhắm mắt lại.

Một mảnh đen kịt, hơn nữa giống như lần trước nhìn thấy người đàn ông kính đen, thế này là thế nào? Tôi cẩn thận bước qua đó, cánh cửa nắm xoay tròn, tôi đưa tay qua nắm lấy lạnh lẽo, hơi dùng sức, cư nhiên không khóa. Kéo kẹt. Cửa được chậm rãi mở ra. Bên trong quả nhiên là một mảnh tối tăm. Nhưng sự tối tăm này lại có chút khác biệt, tựa hồ cả căn phòng bị bỏ thêm vào bóng đen vậy, cảm giác áp bức cực lớn cư nhiên khiến tôi không có cách nào đi vào trong. Thậm

chí tôi phát hiện ánh sáng của phòng khách chiếu tới cửa này liền hoàn toàn không lọt vào được nữa, không, phải nói là giống như gặp hố đen vậy, hoàn toàn bị cắn nuốt vào. Nguồn sáng điện thoại của tôi cắn bản cũng không chiếu vào được. Tôi nuốt ngụm nước bọt, nghĩ thầm trong phòng hẳn là có đèn chứ, tôi run rẩy vói tay vào muốn lần mò trên vách tường cạnh cửa có chốt mở hay không, quả nhiên, tôi mò được một cái, đè xuống.

Đèn trong phòng sáng lên, nhưng chỉ trong nháy mắt, hoặc ngắn hơn, ánh sáng cơ hồ còn chưa tản ra liền tắt ngúm. Mắt thường của tôi cơ hồ không kịp nhìn thấy thứ gì. Tôi đành phải vói tay vào lần nữa tìm công tắc. Nhưng lần này, khi tay tôi vói vào, lập tức cảm giác bị một bàn tay cầm lấy.

Tôi giật mình, người nắm tay tôi sức rất lớn, phảng phất như muốn kéo tôi vào vậy, nửa thân thể tôi đã vào phòng. Tôi đành phải dùng tay bắt lấy tường ngoài cửa liều mạng giãy giụa, ngay trong lúc đang giằng co như vậy chợt nghe được loại tiếng động ừng ực trong yết hầu động vật này, bàn tay nắm lấy tôi thả lỏng, tiếp đó một người chậm rãi từ trong bóng tối hiện ra.

Hé ra khuôn mặt hoàn toàn bị vắn vẹo, tóc trắng toàn bộ hỗn độn phủ trên đầu lâu lớn hơn so với người thường, con mắt mở thật to, tròng mắt màu xám căn bản không hề chuyển động, miệng đóng chặt, một tay còn chộp trên cổ tay tôi, thân thể ông ta phảng phất như bị căn phòng chậm rãi phun ra vậy, từng chút từng chút xuất hiện. Từ quần áo đến xem, ông ta mặc quần thường cùng áo ở nhà, trên chân còn mang dép. Chẳng lẽ ông ta chính là Vu Tự Hải? Tôi cẩn thận đỡ người ông ta, đặt ngang ông ta trên mặt đất.

Song việc này không còn quan trọng nữa, tôi dò xét hơi thở ông ta, đã chết. Nhưng nếu ông ta là người chết thì làm sao bắt được tay tôi? Tôi mất sức thật lớn mới gạt được tay ông ta, cả cổ tay để lại



bốn vết bầm xanh tím. Nhất định người đàn ông vừa xuống lầu kia đã giết ông ta, còn có bản vẽ nữa, chẳng lẽ là để cướp bản vẽ kiến trúc của ông ấy? Làm thế có lợi ích gì? Tòa cao ốc hầu như đã sắp hoàn thành rồi mà. Hiện giờ bốn kiến trúc sư đã chết hai. Còn lại hai người đấy.

20 phút sau cảnh sát rất nhanh chạy tới. Kỳ quái chính là lúc này căn phòng kia ánh sáng lại có thể chiếu vào. Tôi lúc này mới nhìn được bên trong là một phòng làm việc, có đèn cùng bàn vẽ, cùng một máy tính, máy tính cư nhiên vẫn còn nối với nguồn điện. Song màn hình tối đen. Công tắc đèn cũng ở đó, thiết bị bên trong rất đơn giản, xem ra đây chính là chỗ làm việc bình thường của ông ta.

Cảnh sát đặt ra không ít câu hỏi cho tôi, bọn họ mang theo ánh mắt hoài nghi nhìn tôi, bởi vì tôi xuất hiện ở đây quả thực quá bất thường, tôi không kể cho họ biết chuyện căn phòng kỳ quái. Chỉ nói vốn đến phòng vấn kiến trúc sư Vu nhưng phát hiện cửa không khóa, kêu thật lâu không ai trả lời, kết quả tiến vào thì nhìn thấy ông ta đổ tường rất thống khổ, vì vậy giúp ông ấy nằm xuống, sau đó thì ông ấy chết. Cảnh sát cũng không tìm ra được chứng cứ gì, dù sao thi thể của Vu Tự Hải tạm thời kiểm tra không ra ngoại thương nào. Song tôi dù được thả về, nhưng đến khi được gọi phải lập tức đến.

Khi trở về đã sắp 10h, tôi một mực suy nghĩ khi thi thể của Vu Tự Hải từ phòng đi ra tôi mặc dù khăn trương, nhưng dường như cảm giác được thi thể của ông ta có chỗ rất kỳ dị, nhưng tôi đã quên mất là gì. Có đôi khi chính là như vậy, càng muốn nhớ lại càng dễ quên, phảng phất như thứ kia chỉ gần trong tầm tay, nhưng vẫn không với tới.

Tôi dứt khoát không nghĩ nữa, về nhà liền ngâm mình trong bồn nước nóng lớn, loại bỏ mệt nhọc và khăn trương. Lúc tắm rửa tôi quen đắp khăn mặt lên mắt, sau đó ngâm hơn mười phút, hôm nay cũng không ngoại lệ. Vừa phủ lên mắt, gương yêu đột nhiên kêu lên,

nó bình thường rất ít khi kêu, nhưng hôm nay tựa hồ tiếng kêu rất cấp thiết. Tôi tháo khăn mặt xuống để nó đứng trên vai tôi, cái gì cũng không phát sinh, nhưng gương yêu vẫn như cũ kêu không ngừng. Tôi đành phải đứng lên quấn khăn tắm. Ngọn đèn màu vàng của phòng tắm kéo cái bóng của tôi thật dài, chiếu thẳng vào trong nước.

Cái bóng! Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, khi thi thể của Vu Tự Hải từ trong bóng tối của căn phòng bước ra phòng khách sáng đèn, thi thể của ông ta lại không hề có bóng! Một chút cũng không có! Cho nên tôi mới cảm giác được sự khó chịu trong khoảnh khắc ấy, mặc dù về sau cảnh sát tới bóng của ông ấy đã khôi phục, nhưng khi đó bóng của ông ta quả thật không thấy đâu. Tôi đang phấn chấn vì mình rốt cuộc đã nghĩ ra đầu mối này, đang muốn ra ngoài, gương yêu lại la lên, hơn nữa thanh âm càng thêm kịch liệt và chói tai. Tôi đành phải ép buộc ra lệnh cho gương yêu trở lại trong mắt tôi. Thoáng quay đầu, tôi phát hiện bóng mình cứ nhiên còn đứng trong bồn tắm, hơn nữa kéo thật dài, đèn phòng tắm không lý nào có thể làm được như vậy.

Tôi ngây ngốc đứng đó, nhìn bóng của mình, phần nước của bồn tắm tiếp xúc đến cái bóng nọ bắt đầu sôi sục, mà bên cạnh lại không có việc gì, sau sôi trào kịch liệt bắt đầu biến đen, đầu tiên là nước của bồn tắm, sau đó là cả bồn tắm, cái bóng như dây thường xuân nhanh chóng bò đầy tường, đất, đồ đạc trong phòng tắm. Hơn nữa áp sát về hướng tôi. Qua vài giây sau, tôi hoàn toàn rơi vào trong bóng tối, cái gì cũng không nhìn thấy nữa, điều này làm cho tôi nhớ tới Vu Tự Hải, chẳng lẽ ông ta cũng thế này? Lẽ nào tôi sẽ theo gót ông ta?

Tôi sợ hãi, nhưng nghĩ đến con mắt phong ấn gương yêu có thể không chịu hạn chế của nguồn sáng, tôi dứt khoát nhắm mắt lại, quả nhiên tôi nhìn thấy, mặc dù bốn phía đều là màu đen, nhưng tôi vẫn

nhìn thấy cái bóng của tôi trong bồn tắm bò ra một vật thể hình người, đầu tiên là đầu, tiếp theo rộng ra bả vai, thân hình rất cao lớn, đang thong thả bước ra khỏi bồn tắm đi về hướng tôi. Tôi cố gắng bình tĩnh lại, người này hẳn là không biết tôi có thể nhìn thấy hắn nhỉ.

Cơ hội chỉ có một lần, tôi không biết hắn là thực thể hay linh thể, dù sao không phản kháng tôi sẽ giống Vu Tự Hải chết đi không hề có vết thương nào.

Càng ngày càng gần, thứ kia cách tôi chỉ còn vài bước, lòng bàn tay tôi cảm giác đang toát mồ hôi. Vật thể hình người ở nơi cách tôi chưa tới một thước dừng lại, giơ tay lên hướng tôi đánh tới, tôi lách mạnh một cái, cầm tay hắn, tựa như cầm một đồng bùn vậ, chỉ thoáng cái, cả thân thể hắn liền biến mất. Tôi mở mắt ra, phòng tắm lại khôi phục bình thường, ngọn đèn như trước sáng lên, còn tôi đang đứng tại chỗ phảng phất như chưa từng phát sinh việc gì vậy. Nhưng mồ hôi đầy đầu này, chính là mồ hôi lạnh.

Tay bắt được tên kia giờ còn chút tê dại, tôi nhìn lòng bàn tay, cái gì cũng không có. Vậy rốt cuộc đó là thứ gì? Song tuyệt đối tới với ác ý, nếu không có gương yêu chỉ sợ tôi đã chết rồi. Không biết hắn còn đến nữa hay không, tôi cơ hồ một đêm không ngủ, song xem chừng hắn không còn hứng thú với tôi nữa. Tôi đau khổ phòng thủ đến hừng đông, rốt cuộc ngủ thiếp đi. Cũng không biết ngủ bao lâu, bị điện thoại trong nhà đánh thức.

Tôi híp mắt nhìn một chút, là sếp, vừa nối máy chợt nghe được tiếng gào như sấm của ông ấy.

"Cậu làm báo cái kiểu gì vậy? Hôm qua kiến trúc sư chết trong nhà, cậu chẳng những không lấy được tư liệu gì còn bị cuốn vào thành đối tượng tình nghi, đều sắp bị đồng nghiệp cười chết rồi đây! Mau trở

về!" Cộp, điện thoại treo máy. Tôi bị ông ấy hét như vậy cũng đã tỉnh táo chút. Nhìn thời gian quả nhiên sắp 10h rồi, khó trách ông ấy tức giận. Chuyện tối hôm qua khiến lòng tôi hẫy còn khiếp sợ, dấu vết trên cổ tay còn đó, cực kỳ bắt mắt. Hai kiến trúc sư khác không biết ra sao, không rõ tại sao lại muốn giết đồng thời cướp bản vẽ thiết kế của họ.

Trở lại tòa soạn sếp liền cho tôi ăn một trận giáo huấn, cũng nói cho tôi biết cảnh sát đã nói mấy ngày này phải giữ liên lạc với họ. Tôi lại muốn tìm tung tích của hai kiến trúc sư còn lại. Ra khỏi tòa soạn liền vội vàng gọi bạn mình tra xét, nhưng rất nhanh chỉ biết hai kiến trúc sư còn lại vẫn đang công tác ở vùng khác hiện thời không liên lạc được. Xem chừng muốn điều tra vẫn phải bắt đầu từ chỗ tòa cao ốc kia, nhưng chuyện hôm qua có chứng tỏ rằng họ đã phát hiện ra tôi không? Muốn diệt khẩu sao?

Có lẽ đến xem tòa cao ốc kia một chút có thể lấy được phát hiện mới. Nếu tôi đã bị dính vào, sếp hiển nhiên sẽ phái tôi đi, vừa vặn nhận được cơ hội, lần này có thể danh chính ngôn thuận đến xem.

Lần trước chỉ lo theo dõi người đàn ông kính đen, lần này tôi đến nhìn kỹ hơn, quả nhiên rất hùng vĩ, hơn nữa rất kỳ lạ, khiến tôi hiếu kỳ chính là bốn góc của tòa cao ốc đều dựng bia đá, nhưng cụ thể là gì nhìn không rõ. Nghe nói đây là phong thủy ông chủ Kim rất chú trọng, gã từng nói phong thủy nơi này không tốt, nhưng gã có tự tin sẽ xây nơi này thành phúc địa, vượng địa.

Chỉ lo nhìn kiến trúc tòa nhà, không ngờ thân thể đột nhiên bị người đẩy một cái, tôi và một người đồng thời ngã sang một bên, nhìn lại là một cô gái khoảng 20 tuổi. Tôi đang cảm thấy kỳ quái, phát hiện nơi vừa rồi tôi đứng đang bốc dỡ xuống một đồng榻 vật. Tài xế vội xuống xem tôi, tràn đầy xin lỗi, nói không chú ý bên cạnh có người, tôi nói không sao, ông ấy mới như trút được gánh nặng rời đi.

Đều nhờ cô bé kia, tôi phải cảm ơn đảng hoàng. Cô gái để tóc ngắn ngang tai, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt đưa tình, cái mũi xinh xắn mà cao thẳng, cằm đầy đặn, làm tôi hiếu kỳ nhất chính là trên tai trái của cô ấy cứ nhiên bấm 11 lỗ, từng lỗ đều đeo những khuyên tai nhỏ màu sắc khác nhau. Cô gái mặc áo màu vàng nhạt và quần thường cườì meo meo nhìn tôi.

"Anh không sao chứ. Mau cảm ơn tôi đi, nếu không có tôi anh đã chết rồi." Nói xong vỗ vai tôi, tôi nhìn bàn tay trên vai, có chút kinh ngạc, song tôi không thích người khác tùy tiện nói chết này chết kia, nhíu mày, nói câu: "Cám ơn."

Cô ấy tựa hồ rất tức giận, bĩu môi đứng đó. Tôi cũng hiểu dù sao người ta cũng đã cứu tôi một mạng, vì vậy thân thiện đưa tay.

"Chính thức cảm ơn cô đã cứu tôi, tôi tên Âu Dương Hiên Viên, là phóng viên của tòa soạn báo." Nói rồi cầm danh thiếp đưa cho cô ấy, cô ấy lật xem, vứt đi, tôi vừa sợ vừa giận, nghĩ thầm cô khinh thường mấy cũng chờ tôi xoay người rồi hãy ném chứ.

"Không cần thứ này, tôi vừa nhìn rồi, đều đã nhớ kỹ." Nói xong cười lấy tay chỉ đầu. Thấy tôi không tin, lập tức đọc ra số điện thoại nơi tôi công tác và số di động của tôi. Nhưng trí nhớ tốt cũng không để làm gì.

"Tôi tên là Lý Đa, anh có thể gọi tôi là Đa Đa, tôi là học sinh năm thứ tư khoa kiến trúc đại học Nam Kinh, thích chuyên nghiên cứu dân tộc dân phong." Nói rồi đưa thẻ học sinh cho tôi xem, đại học Nam Kinh là trường đại học trọng điểm không tồi, tôi nhìn thẻ học sinh rồi lại nhìn cô ta một chút, xem ra đúng là vậy.

Hỏi rõ mục đích đến tôi mới biết Lý Đa cũng muốn đến điều tra, theo

cô ấy nói, phong thủy của tòa nhà này rất có vấn đề.

"Cô còn biết phong thủy?" Tôi có chút buồn cười, không nghĩ tới còn có con gái cảm thấy hứng thú với thứ này, đặc biệt lại là cô gái nhìn qua thời thượng mà xinh đẹp như thế.

"Đương nhiên, phong thủy của Trung Quốc có hơn một ngàn năm lịch sử đấy, nếu có thể bảo lưu nhiều năm như vậy tự nhiên có đạo lý sinh tồn của nó, anh có lẽ không tin, nhưng không thể phủ nhận." Cô chớp đôi mắt to nghiêm túc nói, vừa nói vừa gật đầu, khuyên trên tai đong đưa. "Kỳ thật hiện giờ phương pháp xây dựng của thành thị hoặc là hoàn toàn mô phỏng theo hoặc là hoàn toàn biến đổi, cũng không thấy có cách tân cho dù là xây dựng tốt. Chúng ta xây nhà làm gì? Chính là để người ở nha, cho nên xây tốt phải đa dạng hóa nhiều phương diện thể hiện và bao hàm chung chung hai phương diện giá trị nghệ thuật và giá trị nhân văn này." Tôi nghe đến sững sờ, nghĩ thầm con bé này cũng ra dáng đấy, song thấy cô ấy nói rất nghiêm túc, cũng không đành lòng cắt ngang.

Cô ấy còn nói, hóa ra kể cả Vu Tự Hải đã chết hai vị kiến trúc sư kia đều là chuyên gia thiết kế xây dựng cực kỳ ưu tú, họ đều có đặc điểm chung, khi thiết kế đều vô cùng thích tham khảo lý luận phong thủy cổ điển Trung Quốc, dung hợp lý niệm kiến trúc thời nay, nhưng kiến trúc sư ưu tú thế cư nhiên sau khi thiết kế cao ốc này xong lại đột tử, cho nên cô cảm thấy kỳ quái và đáng ngờ, nên đến nơi này xem có đầu mối gì. Tôi vừa nghe có người hỗ trợ hiển nhiên không còn gì tốt hơn, vốn tôi định tìm Lạc Lôi, nhưng công việc cô ấy quá bận rộn, hướng chi cô ấy cũng không như cô gái lão luyện này. Kỳ Nhan sáng nay gửi fax đến, nói cậu ấy cư nhiên đã đến Tây Tạng, phỏng chừng vài ngày nữa chưa chắc sẽ xuất hiện. Vừa vặn có cô gái này hỗ trợ, thật sự là may mắn.

Chúng tôi không dùng thân phận phóng viên để vào, chỉ quan sát nơi

này trước, trong thời gian đó tôi đem chuyện cái bóng quỷ dị đã gặp tối qua kể cho cô ấy. Cô ấy vẻ mặt nghiêm túc nói đây dường như là một cấm thuật cổ đại.

"Trung Quốc thường xuyên lâm vào chiến loạn, bắt đầu từ Xuân Thu chiến quốc, ám sát được tôn sùng là thủ đoạn lật đổ chính trị nhanh nhất cũng hữu hiệu nhất. Như Công tử Quang để cho Chuyên Chư mượn cá che đậy ám sát Ngô Vương Liêu, Yêu Ly dùng móc vàng giết Khánh Kỵ, kể cả Kinh Kha thích Tần nổi danh nhất. Cho nên một tập đoàn ám sát phục vụ cho chính khách đương nhiên xuất hiện. Tôi khi ở ngoài sưu tầm dân ca từng sưu tập một ít truyền thuyết về họ. Làm việc quỷ bí hơn nữa không thể để cho ai biết mục đích khiến họ cho tới giờ đều không thể thấy ánh mặt trời, đương nhiên lịch sử cũng không thể nào khảo chứng. Nhưng những việc ám sát có chút danh tiếng này ít nhiều đều có liên quan đến họ, do đó như trước có người ghi lại họ sử dụng thần thú tổ truyền để khống chế cái bóng của nhân loại tiến hành ám sát, hơn nữa không hề có ngoại thương nào, thậm chí còn có thể khiến người ta chậm rãi tử vong bị làm là tật bệnh đưa đẩy. Thần thú họ sai khiến được gọi là Ảnh Phệ, hay còn gọi là Giới La, nghe nói là ăn ảnh mộc lớn lên, vô thực thể hoặc nói chỉ cần trong bóng râm có thể biến hóa ra bất cứ thực thể gì. Người khống chế chúng gọi là ảnh tộc, họ không giống người thường, khi họ muốn giết người sẽ đem ảnh mộc ném trong cái bóng của đối phương, thần thú khi ăn tươi ảnh mộc cũng sẽ đồng loạt ăn hết cả cái bóng, tiếp theo, ảnh tộc cũng có thể khiến Giới La đem cả cái bóng của nạn nhân hoàn toàn cắn nuốt tựa như Vu Tử Hải và La Tinh chết đi không hề có dấu hiệu và thương tích mà lại có thể khống chế cái bóng để đối tượng chậm rãi chết đi, ngày hôm qua anh rất may đó, đây chẳng qua là một chút sát ý còn sót lại khi Giới La cắn nuốt Vu Tử Hải, anh khi ấy tiếp xúc với Vu Tử Hải, đương nhiên cũng bị dẫn theo về, nhưng kỳ lạ, sao anh lại không xảy ra việc gì chứ?" Tôi giật mình cô ấy cư nhiên biết nhiều như thế, phảng phất như việc này đã sớm được thầy cô dạy dỗ cho học sinh vậy. Tôi không kể cho

cô ấy biết chuyện gương yêu, chỉ qua loa nói về sau cái bóng của mình đã biến mất, cô ấy nhìn chăm chăm tôi, nói một tiếng ờ.

"Vậy khổng chế cái bóng giết người như thế nào?" Tôi lại hỏi.

Cô ấy lắc đầu, "Tôi cũng không biết, chỉ nghe nói phương diện này rất vất vả." Thật là một cô gái thần kỳ, tuổi còn nhỏ mà sắp thành Kỳ Nhan thứ hai rồi, nếu cậu ấy ở đây hẳn sẽ cùng cô ấy tán gẫu không ngớt.

Đang khi tôi cảm thán, cao ốc bước ra một người, cư nhiên chính là người đàn ông kính đen ngày hôm qua, hiện giờ ngấm lại, ngày đó ở dưới lầu đụng vào người tôi nói không chừng cũng là hắn. Hôm nay hắn như trước cảnh giác nhìn ngó bốn phía, nhìn thấy tôi ở chỗ này Lý Đa rất tự nhiên khoác tay tôi giả bộ như người qua đường tham quan.

Người đàn ông kính đen thấy an toàn, lập tức bước nhanh rời khỏi, phía sau tôi cùng Lý Đa vội vàng đuổi theo, lần này tôi đã có kinh nghiệm, trong lòng dặn dò gương yêu chờ trên người gã đàn ông kính đen, như vậy cho dù mất dấu cũng có thể tìm được hắn. Quả nhiên, sau khi theo qua mấy con phố bị người đàn ông kính đen cắt đuôi, tôi lập tức cảm nhận gương yêu, dựa vào hình ảnh gương yêu truyền tới chúng tôi vẫn miến cưỡng tìm được người đàn ông kính đen, hắn cư nhiên tới một bệnh viện. Song lực bước của hắn quả thật rất mạnh, nếu hắn cứ không ngừng đi nữa, tôi và Lý Đa cũng theo không nổi.

"Sao anh biết hắn tới đây hả, vừa rồi rõ ràng đã lạc mất." Khi đó tôi cứng rắn kéo cô ấy chạy theo, hiện giờ cô ấy hỏi ngược lại tôi.

"A, việc này, thị lực của tôi rất tốt, lại nói đừng xa ở đây tôi đều quen thuộc, hắn đi đường đó hẳn là đến đây." Tôi cố gắng bịa ra một



cái có vụng về, Lý Đa không tin liếc nhìn tôi.

"Anh dường như có chuyện gạt tôi, anh đừng đánh giá thấp trí tuệ của tôi, tôi có IQ 145 đó, trong trường họ đều nói người thông minh thường không xinh đẹp, xinh đẹp thường không thông minh, nếu để tôi tìm ra anh muốn lừa tôi thì anh lãnh đủ đó!" Nói rồi cô rung lên đấm tay trắng trẻo mà nhỏ xinh, rồi đi vào. Tôi đành cười khổ, cũng không biết khi cô ấy biết gương yêu sẽ có vẻ mặt gì.

Chúng tôi vẫn đi theo người đàn ông kính đen tới tầng sáu bệnh viện, tôi vừa nhìn, cư nhiên là chuyên khoa thận, hơn nữa sau khi nghe ngóng, tầng này để những bệnh nhân suy thận ở, đều cực kỳ nghiêm trọng. Gã kính đen đến đây làm gì.

Hắn đi vào một gian phòng bệnh, chúng tôi không dám theo vào, qua ước chừng nửa giờ, hắn đi ra, kéo một bác sĩ dường như đang dọn dò gì đó, bác sĩ có chút bức mình, cuối cùng hắn đi khỏi, chúng tôi vội cản bác sĩ lại hỏi về hắn.

"Cậu nói anh ta à?" Bác sĩ đẩy gọng kính sốt ruột nói: "Anh ta là một người rất phiền phức, mỗi lần đến đều kéo tôi lại dọn dò phải hết sức chăm nom con anh ta, nhưng không nói thì tôi cũng biết mà, làm như chúng tôi là máu lạnh vậy, thiệt tình, nhưng mà anh ta đối với con mình tựa hồ cũng không được tốt lắm nha, mời một bảo mẫu ở đây chăm sóc, còn mình cũng không tới thường xuyên, mỗi lần đều hơn 10 phút đã đi, mới đầu tôi còn có chút sợ anh ta, về sau anh ta luôn dọn dò tôi, đáng về còn rất đáng thương." Bác sĩ nói một hơi.

"Vậy anh ta tên gì, con của anh ta đâu?" Tôi vội hỏi. Bác sĩ cảnh giác lui ra sau một bước, đem tay giấu ra phía sau.

"Các người rốt cuộc là ai? Là người nhà? Hỏi lung tung này kia làm gì? Còn không đi tôi sẽ gọi người đó." Nói rồi thật sự như muốn quay

đầu gọi người. Tôi vội vàng ngăn cản đồng thời nói cho ông ấy biết tôi ở tòa soạn muốn đưa tin về tinh thần bệnh viện cứu người và đạo đức cao quý của bác sĩ y tá. Ánh mắt ông ấy sáng lên, mau chóng lấy ra điều thuốc lá, song mới vừa đưa ra lại cất vào, ông ấy xấu hổ nói trong bệnh viện không thể hút, còn muốn kéo tôi đến chỗ ông ấy lấy bài, vô cùng nhiệt tình khiến tôi chịu không nổi, nhưng nhất thời lại tách không ra, tôi đành phải moi tên và số giường của con trai gã kính đen để Lý Đa đi vào điều tra.

Bác sĩ cơ hồ kể từ thời ông ấy ở vườn trẻ tham gia thi văn nghệ, làm như tôi là thư ký viên viết hồi ký, tôi đành phải nhẫn nại lắng nghe, vừa chờ Lý Đa điều tra, qua hồi lâu, đều đã kể đến kỳ thi giữa kỳ lớp 11 rồi, Lý Đa lắc lư đi tới, tôi vừa thấy cô ấy ra lập tức cắt ngang lời bác sĩ, đồng thời nói cho ông ấy biết lần sau tôi sẽ đến, nói nhiều quá tôi không nhớ được. Bác sĩ có chút ảo não, còn muốn tiếp tục tôi lập tức đẩy ông ấy ra cáo từ, khi chúng tôi tới dưới lầu còn có thể nghe được tiếng la của ông ấy nói lần sau nhất định phải đến."

"Làm phóng viên rất được hoan nghênh nha." Lý Đa làm mặt quý cưỡi nhạo tôi, tôi thì không thèm nhìn tới cô ấy, trực tiếp hỏi chuyện gã kính đen.

"Con của hấn 12 tuổi, bị suy thận rất nghiêm trọng, nằm viện đã ba tháng, nếu đổi thận thì cần hơn 10 vạn, nhưng gần đây hấn vừa giao đủ tất cả phí phẫu thuật. Đứa bé rất hiền lành, mặc dù sắc mặt nhìn qua rất kém, nhưng cực kỳ kiên cường đó, nó còn tưởng tôi là bạn của ba nó đặc biệt tới thăm, hơn nữa rất tự hào về cha mình." Lý Đa nói những lời này có chút thương cảm, xem ra con bé còn có một mặt này đấy.

"Tư liệu về gã kính đen kia rất ít, chỉ biết tên là Cao Binh, nhưng không biết có phải dùng tên giả hay không."

"Hắn bỗng dưng có được số tiền lớn, nhất định là có người thuê hắn giết hai kiến trúc sư nọ đồng thời cầm đi bản thiết kế. Xem ra hắn hẳn là hậu nhân của ảnh tộc trong truyền thuyết rồi. Nhưng hắn cũng thật đáng thương, đứa bé kia không làm phẫu thuật sẽ không sống nổi." Tôi nhìn Lý Đa, hiện giờ trực tiếp đi tiếp xúc với Cao Bình sợ rằng có chút khó khăn, đã như vậy không bằng đi điều tra tình hình của tên Kim Bác Danh kia.

Tư liệu của Kim Bác Danh nói gã là một thương nhân dựa vào chính sức mình để đi lên, từ làm lái buôn lập nghiệp, sau đó vào thập niên 80 mua đi bán lại vật liệu thép, hiện giờ thì đầu tư bất động sản, thoạt nhìn tựa hồ cùng hàng ngàn hàng vạn dân nhà giàu mới nổi của Trung Quốc không có gì khác biệt, song tôi vẫn chú ý, hóa ra nguyên quán gã chính là người địa phương. Cao ốc, đúng rồi, từ khi tôi còn bé dường như nơi này cũng rất hoang vu. Vì vậy tôi và Lý Đa đi hỏi những cụ già cao tuổi ở khu đó, nguyên lai nơi này mấy mươi năm trước là khu dân cư, khi đó đường xá còn chưa mở rộng, song trong một đêm phát sinh hỏa hoạn, chết cháy hơn 10 người, cứ thế về sau tất cả kiến trúc ở chỗ này đều không thuận lợi, việc buôn bán càng lố đến nát bét, còn có người lan truyền chỗ này đêm khuya ma quỷ lộng hành. Nói vậy, Kim Bác Danh lựa chọn nơi này xây cao ốc lại càng kỳ quái, ẩn theo tuổi tác của gã hẳn phải biết việc này.

"Không bằng chúng ta ở chỗ này trông coi con trai của Cao Bình, trước mặt con trai hắn chắc sẽ không dám lố mắng, nói không chừng có thể nói chuyện đằng hoàng với hắn, để xem Kim Bác Danh này tới cùng sắm vai nhân vật gì." Lý Đa kiến nghị, tôi vừa nghe quả thật là chủ ý hay, mấy ngày nữa sẽ phẫu thuật rồi, Cao Bình phỏng chừng sẽ tới tương đối thường xuyên, vì vậy tôi và Lý Đa nán lại bệnh viện, tôi thì đến tung hỏa mù với ông bác sĩ kia, Lý Đa đi trông coi đứa nhỏ.

Tôi cũng đã gặp con trai của Cao Bình, bé trai nếu không ngã bệnh

hắn sẽ là một cậu nhóc xinh xắn tràn đầy sức sống, nhưng hiện giờ trên lưng nó lại treo một túi, ống dẫn trực tiếp nối với thận của nó, tôi biết đây là thẩm tách, trước khi đổi thận vì thận suy kiệt khiến bệnh nhân không có cách nào thải độc thông qua nước tiểu, cho nên chỉ có thể dùng thẩm tách và lọc máu, lọc máu khá đắt, cho nên Cao Binh cũng không còn cách nào khác hơn là để đứa nhỏ mỗi ngày đeo túi nước biển.

"Chú, khi nào con làm phẫu thuật ba nhất định sẽ đến đó." Đứa trẻ ngây thơ nhìn tôi, tôi biết còn ba ngày nữa là đến ngày phẫu thuật của nó, tôi đành phải an ủi nó, Cao Binh nhất định sẽ đến. Lúc này đứa trẻ nhìn cửa, mừng rỡ hô lên: "Ba à!"

Tôi và Lý Đa nhanh chóng quay đầu lại, quả nhiên, Cao Binh ở cửa, song lần này hắn không mang kính đen, kỳ thật ánh mắt của hắn nhìn qua cũng không phải là thứ cùng hung cực ác. Nhưng hắn không nhúc nhích đứng ở cửa, tay vẫn như cũ cầm nắm cửa, cực kỳ cảnh giác nhìn tôi, lại nhìn đứa nhỏ một chút, xem chừng cần phải làm cho hắn an tâm trước, để hắn biết chúng tôi không hề có ác ý với hắn và đứa nhỏ.

"Ra ngoài nói chuyện nhé." Tôi nhấc tay, làm động tác xin mời, Cao Binh chần chờ một chút, lui ra ngoài, tôi để Lý Đa ở lại trò chuyện với đứa nhỏ, mình nói chuyện với Cao Binh.

Chúng tôi im lặng vài phút, Cao Binh rốt cuộc mở miệng nói trước, thanh âm của hắn rất nhẹ, khi nói còn thỉnh thoảng nhìn đứa nhỏ bên trong.

"Các cậu tìm đến đây, chắc đã biết rõ gì rồi nhỉ."

"Đúng vậy, tôi biết anh có nỗi khổ tâm, nhưng hai kiến trúc sư kia vô tội." Tôi dõi theo mắt hắn, hắn cũng nhìn tôi, nhưng rất nhanh lại cụp

mắt xuống.

"La Tinh hình như còn quên biết anh nhỉ." Tôi tiếp tục hỏi. Cao Bình gật đầu, rất đau khổ ngửa đầu lên, qua một hồi mới nói với tôi: "Tôi và anh ta từng là bạn. Nhưng tôi không còn cách nào, La Tinh không muốn tiền, kiên trì muốn công khai bản vẽ thiết kế, còn muốn đem bí mật của tòa nhà cũng công khai, như vậy một phần tiền tôi cũng không lấy được, con tôi mới mười mấy tuổi thôi, đừng nói là nó, ngay cả người lớn mỗi ngày thậm chí cũng chịu không nổi, nó còn phải đến trường, loại thủ đoạn nguy hiểm này tôi vốn không muốn sử dụng, nhưng trong tộc truyền từ đời này sang đời khác, từ lúc sinh ra đã thế, cậu chỉ cần có cái bóng, nó sẽ đi theo cậu, không học cũng không được, cho đến khi cậu chết." Nó này hẳn là chỉ thần thú ảnh phệ kia nhỉ.

"La Tinh lúc đang thi công được phân nửa thì rời khỏi, bởi vì Kim Bác Danh kiên trì đặt chỗ nền móng bốn tấm bia đá, gã nói gọi là Tứ Thần trận, dựa theo mấy phương hướng Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Thanh Long có thể trấn trụ oan hồn nơi này, thậm chí có thể khống chế chúng. Nhưng La Tinh về sau thầm nói cho tôi biết, anh ta phát hiện căn bản không phải như vậy, xây dựng tầng trệt rất nguy hiểm. Lúc La Tinh còn nghiệp dư thích học phong thủy. Kim Bác Danh lúc thi công đem móng xây thành hình bát quái đảo ngược tất cả vị trí, khiến nước nghịch lưu mà lên, hơn nữa trước cửa chính cao ốc trồng rất nhiều cây, đối diện đường cái, trần nhà đều đặt thành hình quan tài chữ nhật vân vân, tóm lại rất nhiều kiêng kỵ, nói chung anh ta không rõ Kim Bác Danh tới cùng muốn làm gì, nhưng chỉ cần mọi người vào cao ốc này ở sẽ xui xẻo, nhẹ thì hao tài nặng thì tính mạng khó giữ được, cho nên anh ta muốn cầm bản vẽ cùng chứng cứ công bố với những người khác. Kim Bác Danh cũng không biết từ đâu biết được tôi có thể sử dụng ảnh phệ giết người, liền hứa hẹn cho tôi 30 vạn để lấy lại tất cả bản vẽ thiết kế và chứng cứ đồng thời giết chết mấy kiến trúc sư chính khi đó. Mấy hôm trước tôi hẹn La

Tinh ra còn muốn khuyên anh ta từ bỏ, nhưng anh ta cự tuyệt, chúng tôi xảy ra cãi vã, cuối cùng tôi hạ quyết tâm giết anh ta. Tiếp sau đó giết chết Vu Tự Hải, hắn cũng là bạn đại học của La Tinh, hai người dự định cùng nhau tố cáo Kim Bác Danh. Về sau tôi lấy được 20 vạn đồng phí phẫu thuật. Hai người còn lại cũng bị dọa sợ, giao ra tất cả bản vẽ thiết kế đồng thời đáp ứng không can dự vào việc này. Tất cả chân tướng chỉ có thế." Cao Bình nói xong thở dài một hơi. Kỳ thật tôi rất thông cảm với hắn, một bên là công lý, một bên là con trai, quả thật rất khó lựa chọn.

"Anh có thể kêu gọi mọi người hỗ trợ mà, tôi có thể giúp anh đăng báo con anh gặp khó khăn, anh không nên lựa chọn thủ đoạn cực đoan như vậy."

"Đăng báo? Tôi thấy lúc xây cao ốc đám phóng viên các cậu như ruồi bâu lấy tên trùng thối Kim Bác Danh kia, các cậu sẽ quan tâm đến chuyện không có tí danh lợi này sao, hơn nữa việc này bây giờ đã quá nhiều rồi, muốn dựa vào quyền tặng để trả phí phẫu thuật quả thật là nằm mơ." Cao Bình nói khiến tôi không biết nói sao chống đỡ, có đôi khi hiện thực chính là tàn khốc như thế.

"Vậy bây giờ anh định làm thế nào? Mặc kệ tòa cao ốc đó xây xong sau đó khiến cho càng nhiều người giống con trai anh hoặc so với con anh còn thảm hại hơn?" Tôi chất vấn hắn. Cao Bình cười khổ, lắc đầu. "Tôi không lo được cho người khác, cậu muốn báo cánh sát cũng được, nhưng cậu không có bằng chứng gì, dù sao phí phẫu thuật cho con tôi đã lấy được, mấy ngày nữa phẫu thuật xong nó khôi phục rồi tôi sẽ rời khỏi thành phố này. Những việc khác tôi vô lực để làm." Nói xong đẩy tôi ra đi vào phòng bệnh nói cười với con trai. Tôi ở ngoài cửa nhìn hai cha con này rất khó chịu, vừa bất lực vừa cảm thấy đáng trách. Muốn Cao Bình hỗ trợ là không có khả năng. Chúng tôi chỉ có dựa vào chính mình, không để cho mọi người vào ở cao ốc, nếu không người bị thương tổn sẽ rất nhiều.

Cao Binh cảnh báo chúng tôi, ngàn vạn lần đừng đi tìm Kim Bác Danh gây phiền toái, bản thân đã quen biết gã từ rất sớm, người này rất âm hiểm. Tôi cảm ơn hẳn, rồi cùng Lý Đa ra khỏi bệnh viện. Trước khi đi con trai Cao Binh vẫy bàn tay nhỏ bé nhiệt tình chào tạm biệt chúng tôi.

Tôi chuyển lời của Cao Binh cho Lý Đa, cô ấy khinh thường hừ một tiếng, lắc đầu cười nói: "Đừng sợ, không phải chỉ là một gã nhà giàu mới nổi sao, bản lãnh của bốn cô nương rất lớn đấy, sáng không được thì tối chúng ta đến cao ốc, để xem có thể lấy chút tư liệu gì đó làm bằng chứng không." Tôi cảm thấy buồn cười, cô ấy chẳng khác gì con nít, nhưng ngẫm lại cũng có đạo lý, Kim Bác Danh để quảng cáo cho bản thân đã sớm bỏ phòng làm việc vào, gã hiện giờ mỗi ngày đều ở đó đốc thúc tiến độ công trình, nói không chừng thật có thể tìm ra được chút gì đó. Quyết định xong, tôi và cô ấy hẹn tối cùng đến tòa cao ốc nọ.

Sau 10h, chúng tôi đúng hẹn gặp nhau ngoài cao ốc. Chẳng qua ngoài cửa lớn có mấy bảo vệ trông coi, tôi đang không biết làm sao, cô ấy đột nhiên cười nói: "Dùng gương yêu đi, có thể thôi miên họ." Tôi giật thót, tại sao cô ấy biết được. Hỏi Lý Đa cô ấy cũng chỉ cười. Tôi cũng không hỏi nữa, để gương yêu đi.

Rất thuận lợi, bảo vệ mặc dù còn đứng đó, nhưng ánh mắt đã dại ra, chúng tôi đi vào, chờ hoàn toàn thoát khỏi tầm nhìn của họ rồi thu hồi gương yêu.

Phòng làm việc của Kim Bác Danh ở tầng 11, tòa nhà này tổng cộng 21 tầng, phòng làm việc của hắn vừa vặn ở chính giữa. Các tầng là một vòng tròn, chúng tôi đi thang máy lên. Phòng làm việc mặc dù sáng đèn, nhưng thông qua gương yêu quan sát bên trong không có ai, xem ra là một cơ hội tốt, hơn nữa cửa cũng không khóa, xem ra

Kim Bác Danh có việc đã ra ngoài. Lý Đa canh chừng, tôi cẩn thận bước vào.

Bên cạnh cửa kính sát đất của phòng làm việc có một bàn giấy, tôi nhanh chóng qua đó bắt đầu tra tìm, đáng tiếc đều là bảng báo giá và bản sao hợp đồng linh tinh, tôi có chút sốt ruột, không biết gã có đột ngột trở về hay không. Tôi còn đang tìm kiếm, nhưng gương yêu đột nhiên lại bắt đầu bất an, tôi nhìn bốn phía nhưng cũng không phát hiện gì, Lý Đa ở bên ngoài không lên tiếng, tôi tưởng rằng không có việc gì, nhưng không ngờ chợt cảm giác phía sau lưng có gì đó.

Cư nhiên là Kim Bác Danh, cùng lần đầu tiên gặp gã bắt đồng, lần này gã mặc một bộ tây trang, dùng keo vuốt tóc chỉnh tề về phía sau, lộ ra cái trán bóng loáng, đôi mắt cá chết kia mang theo nét đùa cợt nhìn tôi. Nhưng gã vào bằng cách nào. Lý Đa đâu?

"Đừng lo lắng, con bé bên ngoài vẫn đang ngây ngốc chờ ra ngoài ấy, cửa cách âm, lúc người tiến vào ta đã biết, chẳng qua muốn xem người định làm gì. Quả nhiên là đến tìm chúng cứ sao?" Gã ha ha cười, tiện tay đi đến bên cạnh, quay về hướng vách tường vuốt xuống, đột nhiên vách tường đẩy mạnh về phía trước, cư nhiên là một quầy rượu, gã tùy tiện rót ly rượu vang đỏ, rất hài lòng uống ngay một ngụm, ngồi trên ghế nhìn tôi.

"Người rất bất cẩn đó, Cao Binh không nhắc nhở người sao? Song hẳn thật đúng là không đáng tin, quả nhiên người như hẳn không cách nào kế thừa ảnh tộc. Lại càng không xứng sử dụng Giới La."

"Lúc tôi tiến vào không phát hiện ra ông." Tôi đứng tại chỗ, mặc dù gã như trước mỉm cười ngồi đó, nhưng tôi cảm thấy áp lực cực lớn.

"Không phải chỉ có Cao Binh sử dụng cái bóng đâu, ta thậm chí có thể hoàn toàn dung nhập mình vào trong cái bóng, Cao Binh chẳng



qua là đem Giới La làm công cụ, hấn chán ghét Giới La, nhưng ta thì khác, từ sau khi ta phát hiện thứ này ta liền mê mệt nó, mê mệt sức mạnh vô hạn của nó. 20 năm trước ta sinh ra ở đây. Hàng xóm bên cạnh đều xem thường ta, nói ta là tên du côn, là lười chảnh thây, chó họ nuôi so với ta ăn còn ngon hơn, cha ta mất mẹ vứt ta ở khu dân cư kia, ta giống như chó hoang dựa vào xin cơm mà sống. Song ta cũng không cam tâm như vậy, ta không định làm nhiều người chết chấy thế đâu, chẳng qua muốn dọa họ thôi, kết quả gió giúp lửa, không ngờ thiêu hủy toàn bộ." Hóa ra lửa là gã phóng, dựa theo tuổi tác đến xem, năm đó gã chẳng qua mới mười mấy tuổi, vẻ mặt hiền lành mỉm cười của gã so với ác ma còn đáng sợ hơn.

"Về sau ta gián tiếp quen được Cao Binh, cũng học được ảnh thuật, người nên biết vốn dĩ họ chỉ truyền cho người cùng tộc, nhưng tộc trưởng nói trong mắt ta tràn ngập bóng, ông ta có thể cảm giác được trên người ta có hơi thở tương tự Giới La, ta là người có điều kiện tốt nhất để luyện tập thuật này, ông ta gạt tất cả người trong tộc truyền thụ ảnh thuật cho ta." Nói rồi gã đứng dậy, mở cửa chính, Lý Đa bị một đám thủ hạ của gã bắt vào, hơn nữa cư nhiên còn có Cao Binh và con hấn.

"Người là phóng viên đúng không, thật đáng tiếc ngày mai trên báo sẽ đăng cáo phó của người rồi. Các người tưởng qua mặt được ta? Kỳ thật ta đều biết hết, nhất cử nhất động của Cao Binh ta đều nắm rõ. Ta như đang xem hài kịch mà quan sát các người biểu diễn. Chẳng qua ta đã chán ngấy, hiện giờ các người sẽ làm tế phẩm cuối cùng hoàn thành Tứ Thi Lô này." Hấn ra hiệu với thủ hạ, tôi cũng bị trói lại. Bốn người bị dẫn tới tầng hầm, tầng hầm là một hình vuông thật lớn, ở bốn góc có bốn tượng điêu khắc.

"Nơi này đã chết rất nhiều người, tầng hầm này vốn là địa điểm cũ nơi khu dân cư bị thiêu hủy, nhưng người chết nhiều ngược lại càng có thể lợi dụng. Đem linh hồn của bốn đứa các người vĩnh viễn trấn

ở đây, tất cả những người vào ở tòa nhà này mạng cùng sự may mắn của họ đều sẽ dồn về hướng ta ở trung gian, ta sẽ trở thành người giàu có quyền thế nhất thế giới. Ha ha ha ha." Kim Bác Danh có chút điên cuồng rồi, gã đứng ở tầng hầm trống trải giơ hai tay hô lớn. Thủ hạ của gã cũng ngơ ngác nhìn gã.

Cao Binh phẫn nộ hét lên: "Mày điên rồi phải không? Mày bức tao dùng Giới La giết người thì thôi đi, chẳng lẽ mày thật sự muốn hại chết nhiều người như vậy? Hậu quả của Tứ Thi Lô ai cũng không biết được, chẳng qua là truyền thuyết trong tộc mà thôi, vậy mà mày tưởng thật sao?"

Tôi chuyển sang hỏi Cao Binh: "Gã tới cùng muốn làm gì chúng ta?"

Cao Binh sợ hãi nói: "Gã sẽ ở trong cái bóng trực tiếp để Giới La ra ngoài nuốt sống cái bóng của chúng ta, chúng ta sẽ như xác không hồn vậy, không cảm giác nhưng sẽ không chết, sau đó ở đây chậm rãi thối rữa, linh hồn cũng vĩnh viễn đóng tại nơi này."

"Đúng vậy. Bọn mày rất nhanh sẽ nhìn thấy Giới La thôi, rất hiếm có đấy, thần thú thượng cổ." Kim Bác Danh nói rất đặc ý.

"Chẳng phải anh cũng có thể khống chế Giới La sao?" Tôi hỏi Cao Binh ngã bên cạnh tôi, Cao Binh buồn bã nói: "Tôi chẳng qua là khống chế một phần của Giới La, người có thể chân chính hoàn toàn sai khiến nó trong tộc chúng tôi chưa từng có, truyền thuyết chỉ có người ngay cả linh hồn cũng đen tối mới có thể hoàn toàn cùng nó tương thông đồng thời có thể sai khiến nó." Kim Bác Danh quả nhiên hoàn toàn điên mất rồi. Tôi lại nhìn Lý Đa một chút, cô ấy vậy mà vẫn cười như trước, nói cũng không nói, trong lòng tôi cảm thấy có chút áy náy đã kéo cô ấy vào chuyện này.

Tầng hầm đã bật sáng cường quang, trên Kim Bác Danh chiếu ra một vệt bóng thật dài. Gã từ trong lồng ngực lấy ra một thứ gì đó

tương tự thảo dược, trong suốt dưới ánh đèn chiếu, lá rất nhiều, mỗi lá đều là hình trứng.

"Ảnh mộc." Cao Bình buột miệng nói ra. Kim Bác Danh phát tay với thủ hạ, ý bảo họ lui xuống, tiếp theo đi tới trước mặt Cao Bình.

"Đúng, là ảnh mộc, là thức ăn yêu thích nhất của Giới La. Song cho dù là mây hần cũng chưa từng nhìn thấy toàn bộ Giới La nhỉ, hôm nay bọn mây rất may mắn được nhìn thấy đấy." Nói rồi gã cư nhiên tự mình nuốt ảnh mộc vào. Hầu kết của Kim Bác Danh cuộn cuộn lên xuống một chút. Ngay sau đó gã ôm đầu bắt đầu kịch liệt thờ dốc, sau đó là cao giọng tru lên, lăn lộn một hồi, nằm bất động trên mặt đất. Tôi tưởng rằng gã đã chết, chẳng qua tôi phát hiện bóng của gã đang biến dạng. Chậm rãi khuếch tán ra, càng lúc càng lớn, tầng hầm lớn xấp xỉ nửa sân bóng như vậy, bóng của gã cơ hồ đã sắp phủ một nửa.

Cái bóng ngừng khuếch tán, nhưng trung gian bắt đầu có cái gì đó nổi lên, đầu tiên là một góc màu đen, thân hình cực lớn cũng bắt đầu chậm rãi xuất hiện, trên lưng nó mọc ra cánh thịt cùng loại với dơi, thân thể cực dài cơ hồ có đến sáu bảy thước, đầu rất lớn, nhưng tựa hồ không có mắt, chỉ có một cái miệng rộng, tứ chi ngắn nhỏ, toàn thân đen nhánh. Lúc này Lý Đa thành linh đứng dậy. Cô ấy cư nhiên đã giãy thoát khỏi dây trói, nhưng Giới La đã bắt đầu chậm rãi áp sát về phía chúng tôi. Kim Bác Danh như trước té trên mặt đất, không nhúc nhích.

Trên tay Lý Đa có cũng có thêm bó cỏ, nhưng không giống với ảnh mộc, nó cơ hồ cùng thảo dược bình thường không có gì khác biệt, có chút giống Kim Tiền thảo. Cô ấy lập tức tháo dây trói cho chúng tôi.

"Đây là Động Minh thảo." Lý Đa tựa hồ nhìn thấu nghi vấn của tôi. Con trai Cao Bình hiện giờ đã hôn mê, thẩm tách qua mỗi 8 tiếng sẽ

phải thay nước muối. Bằng không sẽ giống như trứng độc. Cao Bình nhìn thấy thảo dược của Lý Đa cũng kinh ngạc nói: "Làm sao cô có được Động Minh thảo?" Lý Đa cười mà không đáp. Xoay ngược lại cầm cây cỏ quay về hướng Giới La, Giới La đột nhiên bất động, chẳng lẽ nó sợ Động Minh thảo?

"Động Minh thảo là thánh thảo, chỉ cần bẻ gãy là có thể sáng lên, sau khi ăn vào có thể gặp quỷ thần, Giới La dựa vào bóng mà sống, hiển nhiên rất sợ, nhưng thứ này còn chưa đủ để đối phó nó đâu." Lý Đa nói đến đây thì dừng lại, quả nhiên Giới La lại bắt đầu tới gần chúng tôi, mặc dù so với vừa rồi chậm hơn, nhưng cái bóng trên mặt đất càng ngày càng gần.

"Tôi biết, vào thời điểm nó cắn nuốt cái bóng, chỉ cần người bị cắn nuốt ăn Động Minh thảo đã bẻ gãy đúng không?" Cao Bình đột ngột đoạt lấy Động Minh thảo đã bẻ gãy nuốt xuống.

Lý Đa không kịp ngăn cản hẳn, Cao Bình khóc nhìn con trai mình, hẳn ôm lấy con trai giao cho tôi, "Tội nghiệt của tôi quá nặng, loại thuật giết người này cũng không nên lưu truyền tiếp nữa, hoàn hảo con tôi không liên quan gì tới nó, ngày mai nó phải phẫu thuật, nó hỏi thì nói tôi đã đi xa rồi. Đừng nói cho nó biết tôi là một kẻ giết người. Đây là yêu cầu duy nhất của tôi." Tôi há hốc miệng muốn nói gì đó, nhưng cái gì cũng nói không nên lời, Lý Đa cũng đứng phía sau tôi không nói gì.

Bóng chân của Giới La cách chúng tôi đã rất gần, Cao Bình nhào mạnh sang, đột nhiên Kim Bác Danh bò lên, ôm chặt lấy chân Cao Bình, mặt của gã đã biến đổi rất đáng sợ, da hoàn toàn biến thành màu đen, cũng nói không nên lời, chỉ gất gao bám lấy. Cao Bình ra sức giựt ra khỏi Kim Bác Danh, chúng tôi muốn tới giúp, Cao Bình vung tay lên: "Đừng tới đây! Nhớ kỹ phải chăm sóc con tôi!" Nói rồi tiến tới Giới La.

Cao Binh nhanh chóng hòa vào. Nhưng Giới La tựa hồ không có phản ứng, nhưng cũng không lâu sau nó đã bất động, chính giữa thân thể bắt đầu có ánh sáng bắn ra, tiếp theo cả thân thể bắt đầu nứt nẻ, cả cái bóng như bị xé nát ra. Cuối cùng biến mất vô ảnh vô tung. Chúng tôi đi qua xem xét Kim Bác Danh, gã trợn tròn mắt, răng cắn chặt môi, toàn thân đen sì đã tắt thở từ lâu. Thi thể Cao Binh cũng ở cạnh, song hấn ra đi rất an tường, không tiếc nuối.

Tình hình con trai Cao Binh cũng không tốt, mở cửa, tay sai của Kim Bác Danh dễ đối phó, tôi dùng gương yêu để qua mắt họ.

Hoàn hảo không lâu sau, bác sĩ lưỡng cuống tay chân đổi lại nước muối. Qua một hồi nó tỉnh dậy, nhìn thấy chúng tôi rất vui vẻ, nó nói cho chúng tôi biết buổi chiều sau khi chúng tôi đi nó bị một đám người mang đi, tiếp đó cha cũng bị uy hiếp bắt giữ, về sau mình ngất xỉu. Mặc dù nó luôn miệng hỏi Cao Binh đi đâu, chúng tôi không thể làm gì khác hơn là gạt nó, nói Cao Binh vì nó mới phẫu thuật nên đã mua thức ăn nó thích, nó tin, lại ngủ thiếp đi. Tôi và Lý Đa ra khỏi phòng bệnh.

Lý Đa đi phía trước tôi, nhìn bóng lưng cô ấy, tôi nhịn không được hỏi: "Cô rốt cuộc là ai. Những thứ cô biết vượt quá phạm vi tuổi tác và thân phận của cô."

Lý Đa sờ sờ khuyên tai, đem tay xoay ra sau, "Kỳ thật tôi đã quen biết anh từ sớm. Anh là bạn thân nhất của anh Kỳ Nhan nhỉ." Cô ấy cư nhiên quen biết Kỳ Nhan?

"Được rồi, để tôi giới thiệu lại một lần nữa, Lý Đa, học sinh năm tư, dưới ảnh hưởng của vị hôn phu mình cũng thích nghiên cứu dân phong dân tục và truyền thuyết thần thoại Trung Quốc."

"Chờ một chút." Tôi làm một động tác cắt ngang, "Cô nói ai là hôn phu của cô?"

Cô ấy vênh cái miệng nhỏ nhắn nói: "Chẳng lẽ anh Kỳ Nhan không nói cho anh biết? Em là vị hôn thê của anh ấy nha." Tôi nghe xong cơ hồ cười muốn ngất xỉu, tên ngốc kia chẳng phải có tiếng là không có hứng thú với phụ nữ sao, vậy mà còn có một vị hôn thê, hơn nữa cho tới giờ chưa từng nghe cậu ấy nhắc tới nha.

Lý Đa không quan tâm đến vẻ mặt của tôi, nói tiếp: "Kỳ thật em là dựa vào sự giúp đỡ của anh Kỳ Nhan mới lên được đại học, em rất thích anh ấy, nhưng anh ấy luôn nói em còn quá nhỏ, em hỏi anh ấy khi nào thì lấy em, anh ấy luôn nói sau này sau này, về sau anh ấy còn nói tốt nghiệp rồi hãy tính, vậy anh nói xem em không phải hôn thê của anh ấy thì là cái gì?" Nhìn cô ấy nghiêm túc tôi thật sự nhin hết nổi rồi.

"Quên đi, xem ra kiến thức này đều là Kỳ Nhan dạy em? Anh không tranh luận về thân phận của em với em nữa, tháng sau Kỳ Nhan trở về, chờ cậu ấy tới hai người nói cho rõ ràng đi."

"Đúng vậy, anh Kỳ Nhan dặn dò em, bí mật trông chừng anh, anh ấy nói anh dễ xảy ra chuyện, mặc dù có gương yêu, nhưng vẫn lo lắng, quả nhiên thiếu chút nữa toi mạng rồi, nhưng khi em tìm anh không nói cho anh biết, sợ anh không tin em." Kỳ Nhan quả nhiên lo lắng chu đáo, đáng tiếc cư nhiên còn để một cô gái đến bảo vệ tôi.

Tôi và Lý Đa còn nói nhiều chuyện nữa, cô ấy nói cho tôi biết cô ấy không biết cha mẹ mình là ai, mình lúc nhỏ được cha mẹ Kỳ Nhan giúp đỡ nuôi nấng, về sau cha mẹ Kỳ Nhan qua đời, hiển nhiên trách nhiệm này giao cho Kỳ Nhan. Hóa ra là vậy, có vị hôn thê xinh đẹp thế khó trách cậu ấy đối với những người khác không có hứng thú.

Ngày thứ hai làm phẫu thuật, con trai của Cao Binh sống chết không chịu vào, nói không gặp được cha tuyệt đối không làm, bác sĩ cũng không còn cách nào, muốn tiêm thuốc an thần cho nó, nhưng nó cứ nhiên rút kim tiêm ra, vừa khóc vừa gọi cha.

"Để tôi," Tôi bảo các bác sĩ ra ngoài trước. Gương yêu nghe xong lời dặn của tôi tiến vào đưa bé kia, đưa bé đầu tiên là thoáng ngây người, lập tức ôm tôi. "Ba, ba rốt cuộc đã tới rồi."

"Ừa, ba sẽ ở ngoài này chờ con, ba tin con có thể kiên cường làm xong phẫu thuật." Đứa bé nghe xong ngoan ngoãn nằm trên giường, tôi thì gọi bác sĩ vào, họ có chút kinh ngạc, vừa rồi còn cố chấp như vậy hiện giờ lại như con thỏ nằm trên giường. Lúc tiến vào phòng phẫu thuật tôi giơ ngón tay cái lên với nó, nó cũng giơ lại một cái.

"Anh cho nó nhìn thấy ảo giác sao, biến anh thành ba nó." Lý Đa ở bên cạnh hỏi.

Tôi gật đầu, một yêu cầu cuối cùng của Cao Binh tôi không có lý gì không tận lực hoàn thành, về phần sau này thế nào, đến lúc đó hãy tính. Khi ra khỏi bệnh viện, phát hiện ánh mặt trời đặc biệt rực rỡ, cái bóng phía sau còn đó, chẳng qua, cái bóng thủy chung chỉ có thể đi theo phía sau con người, chỉ cần trong lòng đừng để bóng tối chiếm lĩnh, bản thân cũng sẽ không bị cái bóng thôn tính. Tòa cao ốc của Kim Bác Danh một lần nữa tu sửa. Lý Đa cười nhìn tôi, "Xem ra anh Kỳ Nhan nói rất đúng."

"Cậu ấy nói gì?" Tôi cũng cười hỏi lại.

"Anh ấy nói anh rất thiện lương, ở cùng anh, anh ấy vốn tính cách trầm lặng cũng sẽ cảm thấy rất vui vẻ." Nhìn cô gái hoạt bát này, tôi chung quy cảm thấy tương mạo cô ấy rất quen thuộc, giống như đã gặp vậy, nhưng nhớ không ra, có lẽ là tôi đã nghĩ nhiều nhỉ.





# Chương 17: Mẹ bà

(Mẽ là gạo)

Tôi giới thiệu Lý Đa với Lạc Lôi, cũng kể quan hệ của cô ấy và Kỳ Nhan, rất kỳ quái, hai người thoán cái liền trở thành chị em tốt, tôi cơ hồ thành người thừa, hoặc nói phụ nữ vốn được làm bằng nước, hiển nhiên rất dễ dàng trộn vào nhau, chẳng qua Lý Đa sắp chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, nhưng chỉ cần có thời gian rảnh luôn tới tìm chúng tôi. Thời tiết bắt đầu chậm rãi chuyển lạnh, tôi có thể thường xuyên nhận được điện thoại dặn dò của mẹ, mặc dù có chút cảm râm, nhưng vẫn rất vui vẻ.

Buổi sáng mới vừa rời giường, điện thoại vang lên, vừa nổi máy chính là giọng của mẹ, nhưng tựa hồ không giống thường ngày lắm, mẹ bi thương nói: "Mau về một chuyến, Mẹ bà sắp không xong rồi."

Từ sau khi chú Hai qua đời, tư vị người thân rời đi cơ hồ sắp phai nhạt dần, hiện giờ đột ngột nhận được tin trong lòng như nghẹn một nắm muối, chèn kín đến phát hoảng. Tôi để điện thoại xuống liền gọi cho sếp, xin nghỉ phép vài ngày.

Mẽ bà không phải họ Mẽ, cụ thể họ gì cũng không nhớ nổi nữa, chỉ biết bà thường giúp trẻ con cạo gió, châm cứu hoặc bắt quỷ. Thích dùng một ống mẽ để chữa bệnh, cho nên dần dần tất cả mọi người gọi bà là Mẽ bà, bà cũng rất thích người khác gọi bà như vậy. Ấn theo vai vế Mẽ bà phải là thím của ông ngoại, do đó kỳ thật tôi có thể gọi bà là ngoại thúc tăng tổ mẫu, nhưng quá phiền toái, mọi người vẫn thích gọi bà là Mẽ bà. Mỗi lần có người gọi bà, bà luôn đem hai mắt nhắm lại cố gắng mở ra, sau đó loạng choạng dùng đôi chân bó

ba tấc từng bước một đi tới.

Về đến nhà, trên khuôn mặt của mẹ đã lâu không gặp rất bi thương, cũng khó trách, mặc dù huyết thống cách xa như thế, nhưng tay Mẹ bà từng xoa tóc vô số đứa trẻ, không chỉ có chúng tôi, trẻ con làng xóm xung quanh phần lớn là dưới sự che chở của Mẹ bà khỏe mạnh lớn lên. Cùng mẹ hỏi han vài câu, chúng tôi liền tới nhà Mẹ bà. Khi đến đã có rất nhiều người tới, già trẻ đều có, mỗi người nghiêm mặt im lặng, bọn nhỏ đều cắn chặt môi, xem chừng Mẹ bà ở bên trong, họ không dám quấy rầy bà.

Mẹ mang tôi đi vào, Mẹ bà ngủ trên chiếu trúc, đây là một trong những đặc điểm khác người thường của bà, đó chính là vô luận xuân hạ thu đông, bà đều ngủ trên chiếu trúc này, ngủ đã được hơn 50 năm rồi, chiếu đã biến thành màu đỏ. Mẹ bà đã gần hấp hối, tôi có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của bà trong phòng, mẹ và bà ngoại nói với bà, tôi đã tới.

Mẹ bà trong những hậu bối cực kỳ yêu thương tôi, vì tôi cực kỳ giống đứa con trai nhỏ bà yêu thích nhất cũng khiến bà khổ sở nhất. Mặc dù bà từng chữa bệnh cho rất nhiều người, nhưng cả đời lại cực kỳ lận đận, nghe bà ngoại nói, lúc trước bà sinh sáu đứa con đều không sống quá 1 tuổi, khi đứa thứ sáu chết, Mẹ bà giống như phát điên vọt tới trên phần mộ vừa gào thét vừa đào bới mộ phần.

Đứa thứ bảy cũng là đứa con trai mà bà thương nhất, thông minh dị thường, những năm 60 còn thi đậu đại học Thanh Hoa, tất cả mọi người còn đang khen ngợi Mẹ bà đã qua thời cực khổ rồi, con trai lại trong một trận bạo loạn ở Bắc Kinh bị đạn lạc bắn trúng, chết tại chỗ, tin tức này cơ hồ vượt quá sức chịu đựng của Mẹ bà, bà gần một tháng không nói năng gì, nhưng một tháng sau bà như trước xắn tay áo lên cầm ngân châm và ống mẹ chữa bệnh cho người.

"Lục à, con và mẹ con ra ngoài đi, bà muốn cùng Cương Cương ở lại một mình." Mẹ bà đột nhiên khó nhọc mạnh mẽ chống ngời dậy, tôi cực kỳ kinh ngạc, vì trước đó bà ngoại nói Mẹ bà đã hấp hối, nhưng hiện giờ cư nhiên ngời dậy được, chẳng qua bộ dáng bà ngồi càng làm cho người nhìn khó chịu, toàn thân cơ hồ đã gầy đến da bọc xương, ngời xuống đứng lên liền ho khan dữ dội, Lục là nhũ danh của mẹ tôi, bà ngoại và mẹ sau khi rời khỏi đây, trong phòng nhỏ chỉ còn tôi và Mẹ bà. Tôi tìm ghế nhỏ ngời xuống bên cạnh bà, cầm thật chặt tay bà, tay rất lạnh, cảm giác rất yếu ớt, tôi có thể cảm nhận được rõ ràng hoa văn thô ráp của ngón tay và đốt xương nhô ra.

Mẹ bà một bên chảy nước mắt một bên run rẩy dùng bàn tay khác vuốt đầu tôi, trong miệng nói: "Giống, giống quá."

"Mẹ bà, bà chú ý giữ gìn sức khỏe nha." Mũi tôi cũng một trận chua xót, nhớ khi còn bé chung quy cảm thấy bà rất thần kỳ, quái bệnh gì cũng có thể chữa khỏi, không ngờ tới bà hôm nay già yếu thành như vậy.

"Cương à, con biết tại sao Mẹ bà muốn nói chuyện một mình với con không?" Mẹ bà nói chuyện rất nhọc nhằn, hơn nữa giọng nói rất nặng, tôi phải suy đoán vài lần mới có thể rõ ràng ý tứ. Tôi hiển nhiên lắc đầu. Mẹ bà đột nhiên ngo ngoạy từ dưới gối lấy ra một quyển sách, song nhìn qua lại không giống.

"Đây là ghi chép kinh nghiệm của đời bà cùng những chuyện trị liệu trừ tà mà bà biết, bà vẫn xem con như Đức Lập (con trai đã chết của Mẹ bà), hiện giờ bà phải đi rồi, sách bà muốn truyền cho con, nếu con thích thì cứ xem, không thích thì đốt bỏ đi." Mẹ bà nói xong lại ho khan một trận, sau đó nhắm mắt lại không nói chuyện nữa, tôi gọi bà vài tiếng, bà phát phát tay với tôi, bảo tôi ra ngoài.

Bốn tiếng sau, Mẹ bà qua đời. Về sau người đưa linh cữu mỗi ngày

đều có, ngày đó hạ táng dân vùng này cơ hồ mọi người đều tới, tôi chợt nghĩ đến một câu nói, muốn biết một người có phải người tốt hay không, cứ xem ngày người đó chết có bao nhiêu người đưa tiễn sẽ biết.

Mẽ bà đi, cô đơn đến lại cô đơn rời đi. Tôi cất sách bà cho vội vàng tham gia xong tang lễ Mẽ bà, sau khi kết thúc tôi lại trở về tòa soạn. Công việc vừa chấm dứt, tôi liền bắt đầu đọc di vật Mẽ bà cho tôi.

Thà nói là sách không bằng nói là quyển sổ, văn rất lộn xộn cũ xưa, phiểm màu nâu vàng, tôi cẩn thận lắm nhẩm, bên trong dùng bút lông viết, đọc thẳng đứng, thời gian ấy có thể viết nhiều chữ như Mẽ bà phỏng chừng xem như cực hiếm.

Đọc có chút vất vả, tôi sao chép nó ra, nhưng càng chép về sau, tôi lại càng cảm thấy kinh dị.

Trong này cũng không kể gì về y thuật của Mẽ bà, không bằng nói là vu thuật thì đúng hơn. Nhưng nhìn qua hẳn là bà từ một cụ hàng xóm lén học được, nghe nói học cái này phải dựa vào thiên phú và duyên phận. Song lại ghi chép bà từ khi còn trẻ đã bắt đầu làm người trừ quỷ và đằng sau chuyện con cái mình chết non. Kỳ thật bà cũng không giống như trong phim miêu tả có thể hô mưa gọi gió, nhưng quả thật có thể làm được những chuyện chúng ta không làm được. Bà viết hay xen lẫn tiếng địa phương khó hiểu, tôi đã thỉnh giáo rất nhiều người, miễn cưỡng có thể đem ý đại khái dịch ra.

"Thím đến, xách một bé trai bảy tám tuổi bên nách, ánh mắt bé trai đại ra, cơ hồ như tượng gỗ, thời tiết lạnh dữ dội, trong lỗ mũi đứa bé chảy ra một đường nước mũi xanh, nhưng nó hoàn toàn không phát giác, chính là thím Sáu giúp nó lau.

Tôi ngờ ngờ cảm giác được, đứa nhỏ này đã trúng tà. Quả nhiên

thím Sáu nói cho tôi biết, bé trai này là con của chị gái thím, cha mẹ đứa nhỏ ra ngoài kiếm sống, tạm thời gửi nó ở nhà thím nuôi, lúc mới đầu đứa nhỏ rất hoạt bát hiếu động, vẫn luôn tràn đầy sức sống, nhưng tuần trước đột nhiên trở nên như vậy. Không còn cách nào khác, cho nên mới tìm tôi. Tôi có chút do dự, tôi vốn không muốn quản, nghe ông cha nói, nếu là vợ của người ta rồi, phụ nữ muốn sinh con không nên làm việc này, nếu không con cái sẽ gặp họa trời, nhưng dù sao cũng là truyền thuyết, tôi nhìn đứa bé này, cuối cùng vẫn đồng ý.

Tôi giống như bình thường mời những người khác ra ngoài, mang đứa bé tới phòng tôi (Mẽ bà có một phòng chữa bệnh riêng, rất hẹp, nhiều nhất có thể chứa bốn năm người, hơn nữa bên trong không lắp đèn điện, quanh năm cửa sổ đóng chặt. Bên trong chỉ có một bàn thờ, thờ phụng tượng Quan Âm, quanh năm đốt vài cây nến) tôi thắp hương cho Quan âm, sau đó lấy ra ống mẽ chứa đầy túi gạo đã được thắp hương, sau đó lay động trước mặt đứa trẻ. (Khi tôi còn nhỏ cũng thế, nhớ mang máng lúc sốt cao từng được bà lắc vài lần thế thì tốt ngay).

Tôi cầm tay trái đứa trẻ, khoảng giữa ngón trỏ và ngón cái tay trái có đường xanh đen rất rõ ràng, dày cỡ con giun, hơn nữa phồng lên dữ dội. Quả nhiên là bị dọa. Hồn phách của trẻ con yếu, bị hoảng sợ hoặc kinh hãi đều dễ mất hồn, nếu thời gian chưa lâu vẫn có thể triệu hồi. Như vậy chỉ cần giúp nó đuổi con quỷ đi, dùng châm điều trị huyết mạch rất dễ dàng.

Tôi mở ống mẽ ra, gạo chất chính giữa lõm xuống, bốn phía lồi lên, nhưng lại có ba hố nhỏ. Tôi mở miệng nó, nương theo ánh sáng có thể nhìn thấy phần lưỡi trong miệng có một mụn nước. Loại bệnh trạng này ở người phân nửa là do sốt độc và trúng gió. Ở tình huống bình thường tôi sẽ dùng ngân châm cạy rớt nhọt trong miệng, chích hai châm nữa thì xong, nhưng có lẽ tôi đã sai rồi (Mẽ bà biết châm

cứu, đây là do từng theo học một vị thầy lang nổi danh của địa phương)

Tôi vừa lấy châm ra, đi tới phía sau chuẩn bị đâm vào du huyệt ở mu bàn tay thái dương tiểu tràng giữa bả vai, nó đột nhiên khanh khách nở nụ cười, không giống như thanh âm của trẻ con, càng giống thanh âm của phụ nữ trưởng thành hơn.

"Con cười gì, để dì châm cho con, không đau đâu, rất nhanh sẽ ổn thôi." Tôi cầm lấy châm chuẩn bị đâm xuống. Đứa nhỏ chậm rãi xoay đầu, lúc đến bả vai một tiếng gãy mạnh vang lên, cả đầu nó đều vòng sang, đôi mắt nhìn thẳng tôi, trong miệng còn nước bọt đọng lại. Tôi sợ hãi, đặt móng ngò dưới đất, ngay cả sức quát lên cũng mất hết.

"Mày cứu con của người khác, vậy đưa con mày cho tao đi." Nó đột nhiên nói một câu kỳ lạ. Tôi nhắm mắt lại, vừa mở lên phát hiện đứa nhỏ vẫn ngồi yên ổn phía trước tôi, đưa lưng về phía tôi không hề nhúc nhích. Tôi cẩn thận đứng dậy, đi tới trước mặt nó nhìn, cũng không có gì biến hóa, tôi tưởng tôi nhìn nhầm, chiếu theo lệ vẫn đâm vài châm cho nó, cả kinh mạch dưới cổ dưới nách. Đứa trẻ rất nhanh liền khỏi hẳn, buổi tối không xảy ra chuyện gì nữa, thím rất vui vẻ, mang đứa trẻ đi, đứa trẻ trước khi đi cười với tôi, cười đến nỗi tôi phát hoảng. Vài ngày đầu tôi còn có chút cố kỵ, đều quyết định không xem bệnh cho người ta nữa, nhưng vẫn không có chuyện gì xảy ra, tôi dần dần cũng lãng quên.

Rất nhanh sau tôi cũng có Đại Lập (Đứa con đầu tiên của Mẹ bà) sau khi nó được sinh ra trắng trắng tròn tròn, cả nhà đều rất vui vẻ, nhưng vào tháng sáu, buổi sáng tôi thức dậy phát hiện mặt nó đã tím tái, tôi là người chữa bệnh, biết đứa nhỏ không cứu được nữa, nhưng vẫn như cũ điên cuồng gọi người, cuối cùng Đại Lập vẫn chết, khi chết mang trên mặt nụ cười cứng ngắc, về sau ngấm lại, nụ cười giống như đứa trẻ kia.

Tôi khi ấy còn chưa nhớ tới lời đứa nhỏ kia nói, chỉ đổ thừa mình mệnh khổ, nhưng đây chẳng qua chỉ mới bắt đầu, trong 10 năm sau đó tôi lại sinh năm đứa nữa, mỗi lần đều chết non, lớn nhất cũng chưa tới 1 tuổi, khi đứa thứ sáu ra đời tôi cơ hồ dùng hết toàn bộ tâm huyết nuôi dạy nó, đứa nhỏ lớn rất tốt, tôi tưởng rằng vận hạn đã qua đi, nhưng ngay một tối mùa hè, tôi nghe thấy ngoài cửa có người gọi tôi, vừa ra ngoài nhìn lại không có ai, khi trở về đứa nhỏ đã tắt thở.

Tôi thật sự muốn điên rồi, đứa nhỏ đều là máu thịt của mẹ, đây là róc xương róc thịt trong lòng tôi không thể nghi ngờ, tôi bắt đầu hoài nghi về những đứa nhỏ khác mười năm qua, nhưng chuyện cũng đã rồi, tôi rất nhanh lại mang thai, hơn nữa đem tất cả những quần áo vật phẩm của những đứa con trước lưu lại toàn bộ vứt hết, tôi quyết định một lần nữa bắt đầu nuôi nấng đứa bé này, xem như đứa con đầu tiên của mình mà nuôi dạy.

Đức Lập sinh ra, tôi dồn tất cả sức lực cuối cùng để nuôi dạy nó, nhưng từ khi nó ra đời vẫn không ngừng khóc, từ ban ngày khóc đến ban đêm, thanh âm dị thường chói tai, tôi dùng rất nhiều phương pháp cũng không hiệu quả, tôi bắt đầu sợ hãi, bắt đầu hối hận đã chữa trị cho đứa trẻ kia rồi.

Mãi đến ngày đó, hàng xóm của chúng tôi, một người đàn ông Đông Bắc cao lớn, thân thể của anh ta cực kỳ cường tráng, bình thường rất tốt với chúng tôi, ngày đó anh ta làm ca đêm, nhưng đứa nhỏ vẫn như cũ gào khóc, tôi đang dỗ nó, anh ta như môn thần vọt đến, hung thần ác sát, rống to một câu: "Khóc hoài khóc mãi, khóc tang hả!" Anh ta dọa tôi sợ ngây người, sau đó anh ta xông sang đây, tát Đức Lập một cái, Đức Lập tức khắc ngừng khóc, tôi còn tưởng rằng bị đánh choáng váng, ai ngờ từ đó về sau nó không còn khóc nữa, khỏe mạnh trưởng thành, nhưng người đàn ông này lại từ đó về sau nằm trên giường không dậy nổi chẳng lâu sau thì bệnh chết, người

nhà của anh ta cũng lần lượt bệnh chết, tôi biết, thứ trong Đức Lập đã tách ra, người đàn ông Đông Bắc kia thành người chịu tội thay.

Sau khi Đức Lập lớn lên, tôi mang nó tới trước mộ phần của người đàn ông Đông Bắc kia dập đầu, cũng nói cho nó biết đây là đại ân nhân của nó, mặc dù tôi rất khổ sở, nhưng không thể phủ nhận, càng nhiều hơn chính là vui mừng, bởi vì tôi cho rằng con trai mình từ nay về sau không phải lo nữa. Nhưng đó cũng chỉ là tôi tưởng thế.

Đức Lập rất ưu tú, ưu tú đến ngoài dự liệu của tôi, tôi thậm chí cảm thấy có chút lo lắng, tôi cũng không thông minh, cha Đức Lập cũng chỉ là một người thợ hiền lành, dựa vào đan giỏ trúc sinh sống. Nhưng đứa bé này từ nhỏ đã thông minh khác hẳn người thường, nhưng chưa bao giờ cười, trước sau xụ mặt, ngoại trừ đối với tôi, những người khác rất khó nói được vài câu với nó. Tôi như trước giúp đỡ hàng xóm chung quanh chữa bệnh, tiếng tăm cũng càng lúc càng lớn. Trước khi cách mạng văn hóa bắt đầu, nó thi vào Thanh Hoa, trước khi đi tôi và nó trò chuyện tới khuya. Nó kéo tay tôi, nói tôi và cha nó nuôi dạy nhiều năm như vậy thật không dễ dàng, nó sẽ nỗ lực học báo đáp chúng tôi. Còn có gì vui sướng bằng nghe được những lời này từ con mình chứ? Hai mẹ con đem tất cả chuyện của nó khi còn bé ôn lại một lần.

Đức Lập đến Bắc Kinh, thỉnh thoảng còn gửi ảnh màu về nhà, cho rằng ảnh chụp còn chưa phổ biến lắm, hơn nữa phần lớn là trắng đen, tôi trước tiên lấy ảnh ra, muốn nhìn một chút xem con trai ở Bắc Kinh có bị gầy đi không. Nhưng tôi vừa nhìn bức ảnh liền ngây người, nó trên bức ảnh đang cười, nụ cười kia tôi không thể quen thuộc hơn được nữa, chính là nụ cười đã nhiều lần xuất hiện trước kia, mắt tôi tối sầm, nụ cười kia phảng phất như đang cười nhạo sự ngu xuẩn và dốt nát của tôi. Vì vậy tôi như nổi điên muốn mau chóng đến Bắc Kinh tìm con trai. Cách mạng văn hóa nhanh chóng thổi quét qua cả nước, loại người như tôi đây đương nhiên bị coi như bà đồng



và bà mo mà bị bắt lên án, tôi không để ý họ lăng mạ tôi thế nào, nhưng tôi cầu xin họ thả tôi đến Bắc Kinh tìm con trai, nhưng căn bản vô dụng.

Nửa năm sau, tin Đức Lập chết truyền về, lần này tôi không khóc nữa, nhưng cha Đức Lập lại quá độ bi thương chẳng bao lâu sau cũng qua đời. Một tuần kế tiếp tôi tự giam mình trong phòng, đầu chỉ nghĩ một việc, cứu người tích đức, chẳng lẽ tôi làm điều này cũng là sai sao? Tôi đã cự tuyệt tất cả những đứa trẻ đến nhờ tôi chữa trị, mặc kệ họ cầu xin thế nào, mắng tôi thế nào.

Tôi cũng từng đến tìm thím, hỏi về chuyện của đứa trẻ kia, đứa trẻ kia về sau rất khỏe mạnh, bây giờ vẫn thế. Trong lòng tôi thoáng dễ chịu hơn chút.

Có lẽ người như tôi không nên có con cháu, hoặc nói tất cả những đứa trẻ từng được tôi chữa trị đều là con cháu của tôi? Đợi khi tôi đã nghĩ thông suốt, lại bắt đầu giúp đỡ những đứa trẻ đáng thương này, làm hết khả năng của tôi để trợ giúp. Tôi có thể ở trên người những đứa trẻ này tìm được những thứ tôi đã mất."

Tôi đọc đến đây, phát hiện bên trong kẹp tờ giấy, đã rất cũ nát, song tính chất của giấy không tồi, tôi cẩn thận mở ra, nguyên là là huyết vị châm cứu của cơ thể người, còn ghi lại huyết vị chính nào trị loại bệnh này. Thứ này tôi không hiểu lắm, nghĩ thầm chờ Kỳ Nhan trở về cho cậu ấy đi. Mặt sau còn ghi lại rất nhiều câu chuyện bà làm thế nào chữa bệnh cho những đứa trẻ, đại để đều giống nhau, như cảm nắng, sốt cao tìm Mễ bà nhiều nhất, chỉ cần đến một lần để Mễ bà ghim một châm, đem gân cốt nới lỏng một chút, toàn thân liền dễ chịu, thật sự là thần kỳ. Một tờ cuối sách rất hấp dẫn tôi, phía trên viết làm thế nào dùng mễ gọi quý. Đó là nguyên nhân Mễ bà được gọi là Mễ bà.

"Dùng ống trúc đựng mễ, lúa sớm tươi mới là tốt nhất. Lấy vải trắng ngâm nước sôi, phơi chỗ âm u, trước khi làm lễ cần phải tịnh thân tịnh tâm, đem vải trắng đặt trên ống, dùng hai tay che xung quanh. Ngồi trước bàn. Tĩnh tâm nhắm mắt. Trong lòng niệm dục xin danh xưng của quý khi còn sống, không thể gọi tên khác. Sau khi ống mễ lạnh lên là được." Đây là quá trình của ống mễ, bên cạnh đó còn phải tiến hành trong căn phòng tối đen. Hơn nữa phía trên nói dùng gạo mời quý cũng chưa chắc sẽ thành công, nếu có thể đem vật phẩm người chết sử dụng khi còn sống để vào trong ống cơ hội sẽ lớn hơn chút. Hơn nữa trước khi quý rời đi không thể buông tay che ống mễ ra, cũng không thể để lộ lớp vải.

Tôi dựa theo ghi chép trên đó mà làm, chính là dùng ống Mễ bà dùng khi còn sống kia. Trong lòng hô Mễ bà, quả nhiên ống mễ bắt đầu biến lạnh, tôi cơ hồ sắp cầm không được, tựa như khối băng vậy. Tôi cảm giác gạo bên trong ống đang không ngừng nháy lên, phảng phất như đang sôi trào vậy, nhưng vải lại không nhúc nhích tí nào. Khi tôi sắp lỏng tay ra. Bàn đối diện xuất hiện một bóng người mơ hồ không rõ, mắt tôi như bị hơi nước vờn quanh, song cái bóng càng ngày càng rõ ràng. Đích thật là Mễ bà, ngoại trừ sắc mặt hơi tối ra thì vẫn giống như ngày thường.

Tôi nhịn không được kêu một tiếng, "Mễ bà!" Cũng muốn rời khỏi chỗ ngồi qua đó. Mễ bà duỗi tay ngăn cản tôi. Cũng cười nhìn tôi. Kỳ quái chính là Mễ bà không nói lời nào, chỉ ngồi đó.

"Mễ bà ơi bà không thể nói chuyện sao?" Mễ bà gật đầu. Xem ra tôi còn chưa thể làm được như bà cùng người chết nối liền, song có thể nhìn thấy Mễ bà là tốt rồi. Mễ bà cứ như vậy ngồi trước mặt tôi, mặc dù vẫn mơ hồ, nhưng cảm thấy rất chân thật.

"Mễ bà, bà đi rồi, sau này trẻ con có chuyện gì nên làm sao đây, nếu như bệnh nhỏ bình thường thì không sao, nếu lại trúng tà gì gì đó thì

làm thế nào cho phải bây giờ?"

Mẽ bà cười cười, chỉ tôi. Tôi kỳ quái hỏi: "Bà nói con?" Mẽ bà gật đầu, lại duỗi tay ra, giơ ngón tay cái lên. Nhiệt độ ống trúc bắt đầu chậm rãi tăng lên, hình dáng của Mẽ bà cũng dần dần không còn rõ ràng nữa, tôi biết bà sắp phải đi rồi, nhưng vẫn đứng lên muốn qua đó, tôi thả lỏng tay che ống mẽ ra. Ai ngờ thành linh bà thoát cái đã biến mất. Tôi ngơ ngẩn đứng đó, lại nhìn ống mẽ, vải trắng cũng bị đùn lên. Gạo bên trong cứ nhiên xoay tròn thành một hình đồng hồ cát, và lại còn dọc theo thành ống chuyển động cao tốc. Chẳng qua đã bắt đầu chậm rãi dừng lại. Tôi lập tức tìm quyển sách kia, lật xem khắp nơi, hóa ra trong quá trình mời quý mà buông tay, sau này cũng không còn cách nào mời bà lên nữa, nói cách khác sau này cũng sẽ không được gặp Mẽ bà nữa.

Một tờ cuối cùng của sách Mẽ bà có một cái túi, bên trong có hơn mười cây ngân châm, đều là dụng cụ bà thường dùng để trị bệnh. Bên trong còn có bức ảnh ố vàng.

Tôi lấy ảnh ra, mặt sau có chữ viết bằng bút máy vô cùng xinh đẹp, "Gửi cho người mẹ con yêu nhất." Tôi vội lật qua, một người con trai cao ráo đeo kính đứng trước cửa trường Thanh Hoa chụp.

Chẳng lẽ đây chính là con trai của Mẽ bà? Tôi đem bức ảnh ra chỗ có ánh sáng nhìn kỹ. Tôi cơ hồ bị dọa mất mật, đích xác bộ dáng cực kỳ giống tôi, nhưng nụ cười của cậu ta thật sự khiến người ta khó chịu, nhìn rất không hài hòa. Bức ảnh dưới ánh mặt trời chiếu xuống lại bị phản ứng, tôi sợ làm hư nó, dù sao cũng là di vật của Mẽ bà, tôi vừa muốn cầm vào, cảm giác bức ảnh dường như lại có chút không ổn, vừa lật lại nhìn, kết quả sợ đến ném bức ảnh xuống.

Trên bức ảnh rõ ràng hiện rõ, một đôi tay trắng bệch từ phía sau con trai Mẽ bà vươn ra, dùng tay kéo mặt cậu ta thành một nụ cười.



## Chương 18: Sơn thần

Kỷ Nhan đã rời đi gần hơn hai tháng, công việc của tôi áp lực rất lớn, song Lý Đa không có việc gì sẽ tới tìm tôi và Lạc Lôi, cô ấy có sức hấp dẫn vui vẻ người khác không có. Ở cùng cô ấy thật sự sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái, xem ra loại tính cách này của cô ấy cùng Kỷ Nhan ngày thường không nói nhiều lắm lại nghiêm túc quả thật là tuyệt phối đây. Kỷ Nhan gửi tin, xế chiều hôm nay sẽ trở về, tôi vội vàng xin phép nửa ngày, mang theo Lạc Lôi và Lý Đa đón cậu ấy, đặc biệt Lý Đa dọc đường vô cùng hưng phấn, vì cô nói đã rất lâu rồi chưa gặp Kỷ Nhan.

Xe lửa chậm rãi ngừng lại, trong đám người tìm Kỷ Nhan không phải việc khó, cao, mặt trắng, túi du lịch to nặng đúng chuẩn là cậu ấy, không sai, cậu ấy tới rồi kìa.

Lý Đa vội chạy như bay tới tôi vốn tưởng rằng dựa theo cá tính của cô ấy nhất định sẽ ôm lấy cổ Kỷ Nhan xoay tròn, không ngờ cô ấy cực kỳ thận trọng một bên vuốt hoa tai, một bên nhìn Kỷ Nhan cười ngây ngô. Hóa ra con bé kia cũng biết thận trọng nha. Nhưng Kỷ Nhan nhìn qua rất mệt mỏi, hơn nữa tựa hồ khí sắc không tốt, nhìn Lý Đa một chút, cũng không tỏ vẻ kinh ngạc và kinh hỷ nhiều lắm. Chỉ lấy tay xoa mái tóc ngắn đáng yêu của cô rồi vòng qua cô đi về hướng tôi, tôi nhìn thấy Lý Đa thất vọng đứng đó.

"Khỏe chứ?" Tôi đón lấy túi của cậu ấy, hai mắt Kỷ Nhan vô thần, gian nan gật đầu, khô khốc nói câu: "Về trước đi."

Dọc đường đi tất cả mọi người im lặng, tôi vốn tưởng rằng sẽ rất vui vẻ, đặc biệt Lý Đa, vẫn bấu môi nhìn ngoài xe, Lạc Lôi chọc cô ấy

cũng không phản ứng, mà Kỳ Nhan thì một mực hút thuốc, tôi biết cậu ấy nhất định đã gặp chuyện rất khó chịu.

Trở về nhà Kỳ Nhan, cậu ấy như trút được gánh nặng nằm trên giường, khi không có cậu ấy là mấy người chúng tôi thay phiên nhau giúp cậu ấy quét dọn nhà cửa, cho nên dù thời gian dài không ở vẫn vô cùng sạch sẽ, tôi vỗ cậu ấy, "Nói đi, tới cùng làm sao vậy, thế này không giống cậu bình thường."

Kỳ Nhan rút cuộc ngồi dậy, nhìn tôi, lại nhìn Lạc Lôi và Lý Đa, nói câu: "Tớ chưa bao giờ nhìn thấy nhiều người chết như vậy, 147 người, cứ thế tươi sống bị chôn vùi." Nói rồi, đưa tay đề lên mũi. Tôi vừa nghe liền kinh hãi, "Tớ cùng xảy ra chuyện gì?"

"Tớ vốn muốn đến Tây Tạng, nhưng nửa đường một người bạn đột nhiên gọi điện thoại cho tớ, nói có chuyện gấp, cậu ấy vẫn chưa từng cầu xin tớ bất cứ chuyện gì, cho nên tớ quyết định đến giúp cậu ấy trước." Kỳ Nhan dùng thanh âm khàn khàn chậm rãi tự thuật, ngoài cửa sổ thời tiết bắt đầu âm ảm.

"Bạn của tớ là người Hà Nam, làm việc tại một công ty than đá cực kỳ nổi tiếng ở địa phương, nơi đó dự trữ than đá cực kỳ phong phú, đương nhiên lượng khai thác cũng rất lớn. Cho nên tớ tìm tớ, là vì khi họ hạ xuống một máy khai thác mỏ cỡ lớn gặp chuyện kỳ quái. Tớ khi ấy chẳng qua là vì hứa với bạn hiền đi hỗ trợ, nhưng tớ không ngờ, đó là lần cuối cùng chúng tớ gặp mặt.

Tớ vừa xuống xe lửa, bạn tớ đã tới rồi, khác với vài năm trước, cậu ta rõ ràng đen hơn cũng gầy hơn, bên vành mắt có vết đen sẫm nhàn nhạt, trên áo lao động màu xanh tớ thậm chí còn nhìn thấy một hai hạt xỉ than.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Tớ vừa đi vừa hỏi, cậu ta niềm nở giúp tớ

xách túi, nhưng tránh né trả lời tở.

"Chúng ta ăn cơm trước, sau đó ngồi xe đến quặng mỏ, lên xe rồi tôi sẽ từ từ kể cho cậu." Nói rồi liền túm tở lên xe.

"Quặng than của chúng tôi quy mô cả nước cũng thuộc loại cỡ lớn, nhiều năm như vậy hiệu suất vẫn rất an toàn. Chúng tôi đặt tên nó là quặng mỏ Thái Bình cũng để cầu may mắn, cậu biết đó, khai thác than không nói tở, bảo đảm an toàn mới là quan trọng. Nhưng mấy hôm trước lại lần lượt xảy ra rất nhiều việc lạ." Cậu ta muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nói ra.

"Khai thác than đá rất nhiều người đều không muốn làm, thứ nhất nguy hiểm khổ cực, mà kỳ thật chủ yếu nhất là truyền thuyết dân gian, núi than là huyết mạch của sơn thần, khai thác than lại phải xâm nhập vào lòng đất để làm việc, cực kỳ xui rủi, có cách nói 'nhập thổ', cho nên mọi người khai thác than vì sinh kế mới bị ép làm việc, do đó nhân viên cũng không ổn định, song loại sản nghiệp quốc gia chính quy như chúng tôi vẫn không có gì trở ngại. Nhưng bắt đầu từ tuần trước, đầu tiên có người trong đường hầm nhìn thấy ma trời, tiếp ngay sau đó nói khi khai thác than đá cư nhiên bắn tung tóe máu loãng, buổi tối đường đến quặng mỏ còn nghe thấy tiếng khóc, làm cho lòng người hoang mang, rất nhiều công nhân không dám xuống nữa, cho nên không còn cách nào khác, tôi mới nghĩ đến cậu đó." Tở nghe xong cậu ta kể rõ, cũng cảm thấy kỳ quái, mặc dù trước kia có cách nói xuống mỏ khai thác than đá sẽ đắc tội với sơn thần, nhưng cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, mặc dù gần đây tai nạn hầm mỏ không ngừng, nhưng đều là vì xí nghiệp xưởng nhỏ khai thác bậy bạ tạo thành, loại xí nghiệp nhà nước cỡ lớn như họ không nên xảy ra vấn đề này chứ, nếu cậu ta đưa ra đề nghị hỗ trợ tở đương nhiên phải đáp ứng, hướng chi lòng hiếu kỳ của tở lại nổi lên.

Ô tô chạy đường núi gập ghềnh, cơ hồ sắp đem dạ dày tở đảo điên

phun ngược ra. Dãy núi rất nguy nga, nhưng thời điểm chạng vạng tối nhìn vào lại khiến người ta có loại cảm giác ghê sợ, có lẽ so với thiên nhiên chúng ta quá nhỏ bé, ô tô lái vào căn cứ mỏ than đá, lập tức bày ra một màn hiện đại hóa, nơi này quả thực cùng thành thị thu nhỏ giống nhau, ăn ở đều bao gồm trong đó. Song hơi có vẻ tiêu điều. Trên khuôn mặt khô nứt của mỗi người đều mang theo biểu cảm cổ quái khó có thể nắm bắt, môi khô phát tím, tóm lại khiến tớ rất khó chịu.

Một người đàn ông khô ngô đội mũ an toàn màu vàng, mặc tây trang màu đen sẫm dường như đang đi về phía chúng tớ, mới vừa xuống xe, hắn đã cầm thật chặt tay tớ, sức lực vô cùng lớn, cơ hồ siết tớ phát đau.

"Ngài là đồng chí Kỳ Nhan sao, tôi là người phụ trách căn cứ quặng than đá này, tôi tên là Lý Thiên Hữu, Lưu đội thường kể về ngài lắm, chúng tôi gặp phải chút phiền phức, hy vọng ngài có thể giúp chúng tôi giải quyết." Tớ cười cười, nghĩ thầm không xảy ra chuyện đời nào cậu ta đem tớ treo bên mép chứ, lập tức nhìn bạn tôi một chút, cậu ta cũng không biết xấu hổ nhìn sang bên cạnh. Vị quản lý Lý này xem ra rất nhiệt tình, ông ta đưa tớ đến phòng làm việc của ông ấy trước, lúc tớ đi vào nhìn thấy miếng vải đỏ biểu ngữ trên đầu bị gió thổi vang lên vù vù.

"An toàn là trên hết!"

Bên ngoài gió núi quất vào mặt người rất đau, song bên trong rất tốt, tớ uống một ngụm trà, ông Lý kể lại với tớ.

"Bắt đầu từ thứ ba tuần trước." Ông ấy nhìn bạn của tớ, "Là thứ ba đúng không, Lưu đội? Trí nhớ của tôi không tồi." Bạn tôi hàm hậu cười gật đầu, Lý Thiên Hữu lại tiếp tục kể.



"Mỗi tối chúng tôi đều có công nhân trực đêm, ngày đó dường như là lão Tôn, chân của ông ta bị phong thấp, không thích hợp xuống giếng, do đó liền sắp xếp ông ta trực ban, bởi vì sợ có người trộm than, theo lời ông ta nói, nửa đêm ông ta có chút mơ màng, loáng thoáng nghe thấy có tiếng khóc khi có khi không, như trẻ sơ sinh, lại như mèo kêu, hơn nữa thanh âm từ miệng giếng truyền đến, ông ta đánh bạo mang đèn pin qua đó, quơ qua quơ lại trên miệng giếng, thanh âm ngưng bật, lão Tôn đang muốn rời đi, kết quả nhìn thấy ngọn lửa hình người màu lam chậm rãi từ bên trong bay ra, ông ta sợ hãi kêu một tiếng, đèn pin cũng ném luôn, bỏ chạy, còn té bị thương chân. Buổi sáng mọi người đi thăm dò xem, phát hiện hết thảy vẫn như cũ, nhưng lại tìm được đèn pin lão Tôn làm mất." Tớ nghe xong cười to, bạn tớ kỳ quái nhìn tớ, Lý Thiên Hữu kia cũng lấy làm lạ, có chút bất mãn, nhưng ông ta không phát tác, nhẵn nhụi hỏi tớ: "Kỳ tiên sinh cười cái gì? Có gì buồn cười sao?"

"Không phải, xin thứ lỗi cho sự vô lễ của tôi, nhưng việc này dễ hiểu quá mà, cửa hang dưới hoàn cảnh có gió núi thổi phát ra âm thanh rất bình thường, hơn nữa cái gọi là ma trời cũng có khả năng chỉ là ma trời thôi đúng không?"

Lý Thiên Hữu hắc hắc cười khan hai tiếng, "Ngài không phải thợ mỏ không biết, trong mỏ tuyệt đối không cho phép có ma trời tồn tại, trong động rất nhiều khí đốt thiên nhiên, một khi kích nổ tình hình không thể lường được, hơn nữa thanh âm bên trong động trước kia chưa từng phát sinh." Tớ có chút ngỡ ngàng, vì sự dốt đặc của mình cảm thấy khó xử, cũng may Lý Thiên Hữu cũng không đi sâu vào vấn đề này.

"Chuyện này mang đến chấn động không nhỏ cho mọi người, nhưng rất nhanh đã bình ổn. Các công nhân tiếp tục công tác khí thế ngất trời. Nhưng ngay hôm trước, gần giữa trưa ngày hôm trước lúc ăn cơm xong. Đáy giếng đột nhiên phát sinh hỗn loạn, mới đầu tôi còn

tường xảy ra vấn đề gì, cậu biết đó vạn nhất nếu đào trúng mạch nước ngầm thì hậu quả khó lường. Về sau công nhân đi lên trên người có mang theo thứ gì đó như vết máu, tôi vội hỏi có người bị thương không, kết quả họ đều hô to cái gì mà sơn thần tức giận, đào vách tường cứ nhiên phun ra máu loãng, cho nên họ chạy trốn lên đây, mấy ngày nay họ cũng không chịu xuống giếng nữa, mỗi ngày như thế tổn thất rất nhiều tiền đó, những nơi thế này không thể ngừng trệ được." Lý Thiên Hữu nói xong lông mày đều nhíu sấp thành một đường nối liền. Tớ suy nghĩ một chút, nói với bạn tớ: "Đi, chúng ta xuống trước xem sao." Bạn tớ có chút giật mình, "Cậu vội vã xuống đó làm gì, còn chưa biết rõ ràng tớ cùng có gì nguy hiểm không mà." Lý Thiên Hữu ngăn cản bạn tôi, cười nói với tớ: "Kỷ đồng chí nhiệt tình như vậy thật sự là khó được, nhưng trước khi xuống giếng phải chuẩn bị một chút, hơn nữa cậu không có kinh nghiệm xuống đó, cứ nghỉ ngơi trước đã." Nói rồi ra ngoài.

"Tôi chẳng hề muốn cậu xuống đó." Bạn tôi đi tới. Tôi lắc tay nói: "Không sao cả, không xuống xem sao tớ biết được nó là gì, nếu muốn giải quyết vấn đề dù sao vẫn phải đích thân lâm trận mới được." Qua một hồi, Lý Thiên Hữu đến, cầm trong tay vài cuốn sách, tớ nhìn một chút, tựa hồ đều là những hạng mục nói về chú ý an toàn khi xuống mỏ. Một quyển trong đó mặt bìa màu đỏ thật to hết sức bắt mắt, hóa ra là 《 Sổ tay hạng mục cần làm và xử lý tình huống khẩn cấp khi xuống mỏ than 》 . Tớ tùy tiện lật xem chút. Lý Thiên Hữu không ngại phiền giải thích cho tớ, dặn dò tớ phải chú ý cung cấp dưỡng khí, chú ý vật thể nhọn, chú ý lửa sáng lửa tối, chú ý đừng mang theo vật dễ cháy vân vân, nhưng tớ vẫn nhớ kỹ từng cái. Có thể Lý Thiên Hữu nói nhiều miệng cũng có chút khô, vì vậy phát tay với bạn tớ.

"Đi, Lưu đội, bây giờ chúng ta phải đưa đồng chí Kỷ Nhan xuống giếng, sự tình không thể kéo dài nữa. Tổng công ty đã gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho tôi." Bạn tớ không bằng lòng đứng dậy, thấp

giọng nói cạnh tớ: "Sau khi xuống cái gì cũng đừng lộn xộn, đừng cao giọng nói chuyện, tóm lại đi theo sau tôi." Tớ gật đầu, cầm mấy quyển sổ tay nhỏ đi cùng họ ra cửa.

Sau khi từ phòng làm việc ra ngoài ra cảm giác càng thêm lạnh, tớ rút đầu, còn bạn tớ đã thành quen rồi. Công nhân nghỉ ngơi tại chỗ bên cạnh đều dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn tớ, nhìn đến nỗi tớ cực kỳ mất tự nhiên. Rốt cuộc đi tới cửa mở, Lý Thiên Hữu cũng cởi âu phục, tròng vào một bộ quần áo lao động sấp bạc màu, tớ cũng mặc một bộ, cũng mang mũ an toàn có đèn mở vào. Bên trong đen ngòm, sâu không thấy đáy, mấy người chúng tớ đi thang máy lồng dọc theo đường ray trượt xuống, vừa đi vào liền cảm giác được một trận sóng nhiệt phả vào mặt, tiếp theo là mùi mốc cực kỳ gay mũi cùng mùi của nham thạch. Càng đi xuống càng tối đen, cơ bản hoàn toàn cần nhờ nguồn sáng nhân tạo, nơi này nghe bạn tớ nói bình thường đều dùng đèn vonfam chiếu sáng. Trong mỏ vang vọng tiếng bánh xe mở trượt trên đường ray, cọt kẹt cọt kẹt, chậm rãi tiến vào mỏ, tớ chung quy cảm thấy mình như vị đại thần Nhật Bản để tìm vong hồn vợ mình mà tiến vào âm phủ kia.

Nhiệt độ và độ ẩm càng ngày càng cao, cơ hồ khiến tớ hít thở không thông, tớ há hốc miệng thở phì phò, hai người họ lại không hề gì, chẳng qua trán ra chút mồ hôi mịn. Không biết trượt bao lâu, xe mở rốt cuộc loong coong một tiếng ngừng lại. Lý Thiên Hữu nhảy xuống xe mở, nhìn một chút, quay đầu nói với chúng tớ: "Đây là nơi công nhân phát hiện máu phun, cậu xem, trên mặt đất vẫn còn." Nói rồi chiếu đèn trên mặt đất. Tớ theo hướng đó nhìn lại, quả nhiên trên mặt đất đỏ bừng. Bốn phía rất yên tĩnh, nhưng tai tớ lại một trận ù ù, hơn nữa đầu cũng rất căng, cảm giác máu dồn lên não. Có khả năng dưới lòng đất sâu sẽ bị loại phản ứng này, chỉ cần qua lát nữa sẽ khá hơn nhiều. Bên cạnh đều là nham thạch nhú lên góc cạnh, còn có vài dụng cụ đào mỏ, chỗ họ làm việc quả thật cực khổ và gian nan tớ khó có thể tưởng nổi. Không chỉ vì hoàn cảnh tồi tệ, mà tớ cảm thấy

nán lại nơi này hơn 1 phút cũng cảm thấy có cảm giác áp bức bản thân không cách nào thoát ra nổi.

Tớ tiện tay cầm lấy một cây búa, chỉ một chỗ hỏi bạn tớ: "Nơi này có thể gõ sao." Bạn tớ nhìn một chút, gật đầu. Tớ hung hăng vung búa qua, vừa chạm vào, đá tảng văng khắp nơi, tớ cẩn thận nhìn nơi vỡ tan, quả nhiên, rướm chất lỏng màu đỏ như máu. Tớ dùng ngón tay chấm một chút đặt trước mũi ngửi ngửi, có mùi máu tươi và mùi thối rất nặng, chẳng lẽ thật sự là máu? Tớ có chút nghi hoặc, mặc dù nghe nói đào sơn động khai thác than thực tế là đào khoét thân thể sơn thần, nhưng không đến nỗi khoa trương vậy chứ, mỏ than đá nơi nơi đều có, sao chỉ nơi này xuất hiện chuyện kỳ quái như vậy.

Tớ quay đầu hỏi Lý Thiên Hữu, lúc khai thác có phát hiện thứ gì khác ngoài mỏ than không, Lý Thiên Hữu vỗ ngực thề chắc như đinh đóng cột là không có, còn nói nơi này là mỏ than cũng không phải mỏ vàng, khắp nơi đều là than đá đen như mực nào có thứ gì khác. Đang nói, trong đường hầm thật sự vang lên tiếng khóc như trẻ sơ sinh. Ba người chúng tớ thoáng cái ngưng ngẩn, nhất là Lý Thiên Hữu, đem tay nắm thành đấm, thân thể vẫn cứ phát run.

Tiếng vang quái lạ thoáng cái liền biến mất, chúng tớ thở phào một hơi. Nhưng vách đá đỏ máu giải thích thế nào đây. Tớ đem một vài tảng đá vụn cầm lên. Nói với Lý Thiên Hữu: "Tôi mang chút này về xem sao, còn có thể đi xuống tiếp không?" Tớ xem chừng vẫn còn có thể đi xuống.

"Không được, xuống nữa tôi sợ cậu chịu không nổi, hoàn cảnh bên trong quá kém, quá nhiều nước đọng, hơn nữa vừa mới đào, ra khỏi đây thôi, chúng ta lên trước." Bạn tớ ngăn cản tớ, nhưng cũng tốt, tớ ở lại thật sự có chút khó chịu, tựa như tắm hơi vào mùa nóng vậy.

Bạn tớ khởi động chốt xe mỏ, nhưng không có phản ứng, cậu ấy lại

vặn vài cái. Xe vẫn bất động.

"Chuyện gì xảy ra?" Tớ và Lý Thiên Hữu cùng nhau hỏi. Bạn tớ lo lắng nhìn xe, "Không biết nữa, xe mỏ cho tới giờ chưa từng xảy ra vấn đề, sao hôm nay đột nhiên mất tác dụng rồi." Tớ nhìn con đường đen ngòm phía trước, nếu phải bò lên trên đó cũng không biết đèn có đủ hay không. Đang nghĩ ngợi, đèn của ba người chúng tớ thành linh toàn bộ tối sầm xuống, một ngọn đèn cuối cùng rất nhanh bị bóng tối nuốt chửng. Tớ không nói chuyện, hai người họ càng rõ ràng ở chỗ này không có ánh sáng sẽ ra sao.

"Tôi thấy chúng ta vẫn nên ngồi đây chờ họ xuống cứu thôi, nếu không có đèn bò trong đường hầm tôi không dám chắc sẽ có nguy hiểm gì. Hơn nữa khoảng cách rất xa." Trong bóng tối nghe tiếng hắt là Lý Thiên Hữu. Ông ta còn bảo chúng tôi ít nói, cố gắng hít thở chậm một chút. Bảo trì thể lực chờ nhân viên cứu viện.

Trong đường hầm cực kỳ yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy thanh âm của nước nhỏ giọt, ở chỗ này nán lại hơn một giây thôi cũng khiến người ta khó chịu. Đợi người cứu viện đến phòng chừng phải mất vài giờ. Thời gian chậm rãi qua đi, chúng tớ đều cảm thấy có chút khát, trong bóng tối tựa hồ cũng có thể nghe thấy tiếng đối phương nuốt nước miếng. Không biết qua bao lâu, tớ tựa hồ nghe được tiếng rạn nứt, là tiếng rạn của vách tường.

"Sạt lở?" Lý Thiên Hữu và bạn tớ cơ hồ đồng thời hô lên, nhưng lập tức ngậm miệng, bởi vì họ biết nếu thật sự xuất hiện sạt lở, tiếp tục hô lớn không thể nghi ngờ chính là tự sát, nhưng hiện giờ không có đèn, chúng tớ không thể làm gì khác hơn là tận lực thấp giọng nói chuyện bên tai nhau.

"Chúng ta nắm tay nhau chậm rãi ra ngoài." Bạn tớ thấp giọng nói, lập tức kéo tay phải của tớ, có thể Lý Thiên Hữu đang dẫn đầu.

Chúng tớ cứ thế chậm rãi dọc theo vách đá đi về phía trước. Như vậy, tớ ngay phía sau cùng của đội ngũ.

Không biết đi bao lâu, hẳn là sắp ra đến cửa mỏ rồi, nhiệt độ tựa hồ cũng chậm chậm giảm xuống, hoàn cảnh xung quanh bắt đầu trở nên khó chịu như vậy, tớ thật vui không nổi, Lý Thiên Hữu cũng nói: "Mau ra khỏi đây thôi." Tay trái tớ cảm giác như bị ai đó nắm lấy, là đôi tay nhỏ bé, thật lạnh, thật cứng.

Đầu óc tớ ãm một tiếng rối loạn, chẳng lẽ ở đây còn có ai khác? Chân tớ ngừng bước, điều này làm cho hai người phía trước cảm thấy kỳ quái, họ cũng ngừng lại.

"Làm sao vậy? Có phải trật chân rồi không?" Bạn tớ ân cần hỏi han.

"Đồng chí Kỷ không sao chứ? Không có việc gì thì mau ra ngoài thôi, cũng sắp tới cửa động rồi." Giọng của Lý Thiên Hữu gấp gáp, tớ tựa hồ nhớ rõ ông ấy dường như còn phải mở một cuộc họp. Nhưng hiện giờ tay trái tớ chính là loại cảm giác này, hơn nữa khí lạnh theo tay hướng lên. Trước kia tớ cảm thấy oi bức, mà hiện giờ lại cảm thấy như đang đặt mình vào hầm băng. Tớ không dám quay đầu lại, mặc dù tớ biết kỳ thật có khả năng không nhìn thấy gì cả. Nhưng cổ cũng không tự chủ được xoay qua.

Tớ cứ nhiên thấy hẳn.

Có lẽ nên gọi là nó? Một đứa trẻ. Không thể gọi là người lùn, vì trên mặt rõ ràng mang theo nét ngây thơ, nó tròn tròn mắt nhìn chăm chăm tớ, một tay cầm tay trái tớ, tay khác chỉ vào tớ. Mặt của nó rất lớn, trắng bệch bệch, tóc đen lưa thưa mỗi cọng như măng tre dựng đứng trên xương sọ tròn vo. Tớ thật khác người vì sao tớ cứ nhiên có thể nhìn thấy nó. Nó lại chuyển hướng tay trái của tớ, chậm rãi tới gần, cứ nhiên đem miệng sáp qua, tớ còn tưởng nó muốn cắn tớ, ai

ngờ nó tựa hồ đang dùng mũi người người, sau đó đem mặt tựa trên bàn tay tở. Tở nhớ ra rồi, tay trái tở từng đụng vào chất lỏng màu đỏ từ nham thạch chảy ra.

"Kỳ Nhan?" Bạn tở tựa hồ đã tới gần tở, hiển nhiên cậu ta nhìn không thấy vật nhỏ kia đang nhắm mắt lại hưởng thụ dán chặt trên tay tở, nó chậm chậm di chuyển từng bước, cư nhiên không có lực cản gì, hóa ra tở vẫn có thể dẫn theo nó đi về phía trước. Họ thấy tở lại bắt đầu đi cũng không hỏi nữa, ba người lại cùng đi về hướng cửa hầm, chỉ khổ cho tở, bên trái người cơ hồ lạnh tê tái. Rốt cuộc có thể nhìn thấy chút ánh sáng rồi, chúng tở rất vui mừng, nhưng tay trái tở lại thoáng thả lỏng ra, quay đầu nhìn lại thằng bé vừa rồi không thấy đâu nữa, nếu tay trái vẫn không lạnh đến vậy tở còn tưởng rằng đây là ảo giác mà thôi.

Ra khỏi cửa mở chúng tở mới biết được hóa ra chúng tở đã ở phía dưới gần hai tiếng. Sau khi ra ngoài cũng không phát hiện người nào cả, thợ mỏ đã về nhà cả rồi, những người còn lại uể oải nhìn chúng tở từ cửa mở đi ra, xem ra trông cậy có người tới cứu phòng chừng còn phải ở đó thêm vài tiếng nữa.

Rốt cuộc ba chúng tở trở về phòng làm việc của Lý Thiên Hữu, hiện giờ đã là tháng 11, thời tiết biến hóa rất nhanh, nhất là trong núi, đã có cảm giác của mùa đông. Chúng tở mỗi người cầm một ly nước nóng vừa uống vừa tán gẫu, tở đem chuyện trong mỏ kể cho hai người họ, họ há hốc miệng, hiển nhiên không tin.

"Có phải ở trong đó lâu nên trước khi ra khỏi hầm mắt cậu sinh ra ảo giác không?" Lý Thiên Hữu đoán, tở lắc đầu, "Không thể nào, tôi rõ ràng nhìn thấy, hơn nữa vừa vặn khi ra ngoài nó cũng biến mất."

"Không có người nào có thể trường kỳ sinh sống trong quặng mỏ, đừng nói chi là trẻ con. Trừ phi." Bạn tở hai tay bung ly tráng men

bốc hơi nóng, hơi nước thổi mờ mặt cậu ta.

"Trừ phi cái gì?" Tớ hỏi. Lý Thiên Hữu tựa hồ rất căng thẳng, lớn tiếng cười nói: "Không đâu, không đâu, Lưu đội, đó chỉ là truyền thuyết mà thôi. Tôi và cậu làm việc này gần nửa đời rồi cũng chưa từng gặp mà, làm gì có chuyện vừa khéo như vậy."

"Rốt cuộc là cái gì?" Tớ biết Lý Thiên Hữu sẽ không chịu nói thật ra, tớ buông cái chén, đi tới trước mặt bạn tớ, nhìn vào mắt cậu ta. Bạn tớ nhìn Lý Thiên Hữu, hớp ngụm nước nóng, cười khổ nói: "Không có gì, tớ chỉ tùy tiện nói vậy thôi." Cứ nhiên ngay cả cậu ta cũng gạt tớ?

"Được rồi được rồi, bận bịu lâu như vậy chúng ta đến nhà ăn ăn cơm thôi, đồng chí Kỷ Nhan cũng đói bụng rồi phải không? Hơn nữa đi đường mệt nhọc mới vừa xuống xe lửa đã tới ngay nơi này rồi, vừa vặn lại gặp loại sự tình này, sau khi ăn cơm tôi sẽ bảo Lưu đội sắp xếp cho cậu nghỉ ngơi trước." Nói rồi bước ra ngoài. Bạn tớ cũng theo phía sau, tớ kéo cậu ta lại, cậu ấy lắc đầu, sau đó cầm bút viết lên tay tớ '9h tối nay gặp ở cửa hầm' tiếp đó vội vàng đuổi theo. Tớ nhìn chữ trong lòng bàn tay, nghĩ thầm họ tới cùng đang giấu giếm cái gì?"

Thức ăn của nhà ăn mặc dù thô sơ, nhưng cũng khá vừa miệng, hẳn là quá đói bụng tớ ăn rất nhiều, tiếp theo Lý Thiên Hữu cùng bạn tớ dẫn tớ đến một căn nhà nhỏ khoảng vài mét vuông cạnh ký túc xá công nhân, trong phòng rất sạch sẽ, có giường, đầu giường còn có một bàn học, ly nước và bình thủy cũng có.

"Thật ngại quá, nơi này tương đối gian khổ, cậu ở tạm nhé."

"Không sao, chỉ phiền Lý tổng thôi." Hai người sau khi rời khỏi, tớ nằm trên giường nhưng làm thế nào cũng ngủ không được, nhìn



đồng hồ chưa tới 7h, vì vậy dứt khoát mặc quần áo ra ngoài đi một vòng, có lẽ có thể có phát hiện mới.

Nơi này đêm tới khá sớm, bên ngoài đã tối đen hoàn toàn, song vẫn có thể nhìn thấy các công nhân tốp năm tốp ba bưng gà mên đi tới đi lui, họ nói chuyện nho nhỏ, tớ không biết đây có phải là thói quen lâu ngày của họ tạo thành hay là gì khác. Song tớ vẫn tìm được một người mặt mũi tương đối hiền lành tuổi tác khoảng xấp xỉ tới để trò chuyện.

Mặc dù nhìn qua rất trẻ tuổi, nhưng lộ vẻ rất già nua, song ánh mắt cậu ta lại đặc biệt linh hoạt, vẫn duy trì sức sống tuổi trẻ.

"Đến đây đã bao lâu rồi?" Tớ cũng không hỏi thẳng ngay, sự cảnh giác với người xa lạ làm cho đối phương rất khó khiến người ta nói cho bạn biết chuyện gì, tiện tay đưa qua điếu thuốc.

"Hai năm rồi, trong nhà cần tiền, không còn cách nào, nếu không chẳng ai muốn làm nghề này." Cậu ta nhận thuốc tớ đưa qua há mồm tham lam hút, hút mạnh một hơi, thoáng cái chỉ còn lại nửa cây.

"Làm việc này khổ thật, hôm nay tôi chỉ xuống một chút đã khó chịu muốn chết." Tớ nói theo cậu ta, cậu ta kinh ngạc nhìn, thuốc cũng không hút. "Cậu xuống mỏ rồi?"

"Đúng vậy. Có gì không ổn sao?" Tôi thấy vẻ mặt cậu ta có biến hóa, xem ra cậu ta quả thật biết chút gì đó.

"Không, không có gì, nhưng sống thế này mệt chết được, không có chuyện gì nữa tôi quay về ký túc xá đây." Nói xong cậu ta vội vã đem thuốc nghiền dưới đế giày vài cái, cầm lại lên tay, muốn ném lại có chút không muốn, chuyển qua để trên lỗ tai lại có chút bần.

Tớ rộng rãi đưa cả hộp thuốc cho cậu ta, cậu ta rất vui mừng, nhưng vẫn từ chối, nói trong mỏ có quy định không được nhận đồ của người ngoài, nhưng cậu ấy vẫn nhận, cẩn thận giấu thuốc trong quần áo, lập tức lén lút nói với tớ: "Trong mỏ không hề có thứ gì sạch sẽ, tất cả mọi người đánh chết cũng không muốn xuống mỏ, Lý tổng vì chuyện này mà đã chửi mấy người trở về, nhưng họ sống chết mặc kệ, cho nên Lý tổng nhờ Lưu đội gọi người đến, nhưng trước đó Lý tổng vẫn bảo chúng tôi đừng nói lung tung khắp nơi." Cậu ta đột nhiên cảnh giác hẳn, cách xa tớ vài bước, "Người đó không phải là cậu chứ?"

Tớ cười cười: "Cậu thấy giống không? Tôi là phóng viên, phía trên gọi tôi tới viết vài bài báo về an toàn mỏ than." Cậu ta nghi hoặc gật đầu. "Quên đi, tôi vẫn nên ít nói thì tốt hơn, tôi cũng không quan tâm cậu là ai, thấy cậu cho tôi hộp thuốc này nên tôi khuyên cậu bớt lo chuyện người khác đi, trong hầm tới cùng có gì ai cũng không nói rõ được, cậu nên ít xuống đó thì hơn." Cậu ta nói xong vừa đi về hướng ký túc xá, đi vài bước vòng ngược trở lại.

"Đưa luôn bật lửa cho tôi luôn đi." Cậu ta thật là thú vị, tớ ném bật lửa cho cậu ta.

"Dặn dò cậu một câu, trước khi xuống hầm ngàn vạn lần đừng nói chết chóc gì đó nha, xuống hầm chính là xuống đất, vốn chính là điềm cực xấu." Lần này thì cậu ta thật sự đi, vừa đi vừa ngấm nghĩa bật lửa. Tớ nhìn bóng lưng cậu ta, xem ra muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì phải chờ tới 9h.

Chưa tới 9h, tớ đã đứng đợi ở hầm mỏ, trên thao trường ngoài trừ vài chiếc xe không có đồ đạc gì, đèn ký túc xá đều đã sớm tắt, tớ một bên dậm chân một bên lo lắng chờ bạn mình xuất hiện, quả nhiên, đúng 9h, cậu ta đúng hẹn tới.

"Bên ngoài gió to, vào trong rồi nói." Nói rồi vào hầm, thoáng cái đã đứng bên trong hầm, tớ cũng theo vào, quả nhiên bên trong ấm áp hơn hẳn.

"Nói đi, hiện giờ chỉ có hai chúng ta." Tớ nói với cậu ta, bạn tớ nhìn hầm mỏ sâu không lường được một chút.

"Sự tình không đơn giản như Lý tổng nói, mỏ này đã khô cạn." Bên ngoài hầm mỏ tối đen nổi gió ào ào, nhưng cậu ấy nói gì tớ vẫn nghe được.

"Khô cạn?" Tớ còn tưởng mình nghe lầm.

"Ý nói là kỳ thật than đã sớm khai thác hết rồi, họ đã trước thời hạn 20 năm khai thác sạch than đá." Bạn tớ thở dài. Hóa ra là khai thác quá mức, nhưng có liên quan gì đến những việc lạ gần đây chứ.

"Vốn định bỏ mỏ than này đi, nhưng công ty nói phải lợi dụng hết khả năng, hiện giờ quặng mỏ cũng không còn nhiều, sản lượng hằng năm của công ty đang giảm xuống, cho nên vốn báo lên trên mỏ than phải bỏ hoang thì tổng công ty bảo tớ tận lực khai thác thêm chút.

Ngay buổi tối mấy hôm trước khi vách hầm phun máu, tôi nhìn thấy Lý tổng và vài người tựa hồ đang chuyển gì đó từ trong hầm ra, hơn nữa xem chừng rất nặng, từng khối từng khối như đá tảng, nhưng lại dùng giấy dai bọc lên. Tớ thấy họ đem đồ vật bung tới phòng để đồ bên cạnh phòng làm việc của Lý tổng, nơi đó chỉ có Lý tổng mới có chìa khóa. Một người bung đồ là đồng hương của tớ, tớ mất một ít khí lực cuối cùng cũng moi được vài lời, hôm qua tớ mới biết, hóa ra thứ Lý tổng bung ra là huyết thạch."

"Huyết thạch?" Tớ kinh hãi, đúng vậy, sao tớ không nghĩ tới. "Tại sao không sớm nói cho tôi biết?"

"Vẫn chưa có cơ hội, hơn nữa tôi sợ sau khi cậu biết sẽ để lộ ra."  
Bạn tớ đem tay đè lại bả vai tớ.

"Tôi khuyên cậu ngày mai nên nói với Lý tổng rằng mình chịu bó tay, sau đó rời đi thôi, tôi càng ngày càng cảm thấy hầm mỏ không được bình thường, vốn dĩ tôi cũng muốn mời cậu tới giúp đỡ giải quyết, nhưng xem ra đã vượt quá phạm vi năng lực của tôi và cậu." Quả thực, nếu Lý Thiên Hữu lấy đi đích thực là huyết thạch vậy chúng tớ thật sự không có biện pháp gì ngăn cản sự trả thù của sơn thần nữa. Huyết thạch cũng không phải loại khoáng thạch hiếm có hàm chứa chu sa lưu thông trên thị trường. Huyết thạch là máu huyết ngưng kết mấy ngàn năm trong cơ thể sơn thần hình thành, tính chất rất mềm, sau khi cắt vỡ còn có thể chảy ra chất lỏng màu đỏ, huyết thạch sẽ hấp dẫn rất nhiều quái vật, tớ ở trong hầm mỏ nhìn thấy chắc là một trong số đó.

"Cậu nhìn thấy thứ giống như trẻ con trong đó gọi là thạch oa, chúng nó là oán khí của những đứa trẻ chết trong núi này ngày trước thông qua đá hình thành, nơi nào có huyết thạch thì nơi đó có chúng nó, hoàn hảo tính tình chúng nó khá dịu ngoan, mặc dù bộ dáng dọa người, nhưng chỉ thích dán vào những thứ có huyết thạch."

"Cậu cũng từng nhìn thấy?" Tớ hỏi bạn tớ, cậu ta nói: "Đương nhiên, nhưng cũng không phải ai cũng đều có thể thấy được, cho nên lão Tôn mới có thể nhìn thấy ảo giác, về phần ngọn lửa màu lam tôi cũng không biết, nhưng trong mỏ gần đây hàm lượng khí đốt thiên nhiên tựa hồ đang tăng cao, sơn thần sẽ không để chúng ta tùy tiện dễ dàng lấy đi huyết thạch như vậy, gần đây mí mắt tôi cứ nháy mãi, tôi rất sợ xảy ra chuyện không may, nơi này vẫn còn mấy trăm người cần nhờ vào mỏ để nuôi sống gia đình. Nhưng Lý tổng cứ buộc chúng tôi đi vào khai thác, ngoài mặt thì nói khai thác than, kỳ thật là muốn huyết thạch, huyết thạch là chí bảo vô giá, nghe nói có thể

chữa bệnh thêm tuổi, nhưng chỉ là nghe nói, Lý tổng gọi cậu đến bất quá chỉ là muốn ngụ trang, để công nhân an tâm tiếp tục khai thác huyết thạch." Thì ra là thế.

"Nói đến đây rồi, cậu ngày mai trở về đi, nếu có cơ hội đi ngang qua nhà tôi, gửi chào giúp tôi một tiếng, tôi thật sự không có thời gian." Bọn tớ nói xong cong thắt lưng lách người ra khỏi hầm mỏ. Tớ đứng bên trong, phảng phất như trong đường hầm có thể nghe thấy tiếng thở dài nặng nề.

Ngày thứ hai, Lý Thiên Hữu hăng hái triệu tập tất cả công nhân lại, lớn tiếng nói đã giải quyết chuyện hầm mỏ, chỉ cần hôm nay khai thác ngày cuối cùng, đem tất cả tiền lương phát sạch liền đóng cửa hầm mỏ, mọi người có thể an tâm về nhà, sau đó chờ đến mỏ than kế tiếp. Mọi người bàn bạc với nhau một chút, nhưng không nhúc nhích gì, Lý Thiên Hữu lại hứa hẹn, nói hôm nay thưởng gấp ba tiền lương kết toán phí tăng ca. Lúc này các công nhân mới lục tục đi thu dọn công cụ chuẩn bị xuống hầm.

Tớ đứng ngoài cửa nhìn ông ta biểu diễn, rốt cuộc nhịn không được nữa, vừa định đi tới đã bị người kéo lại. Tớ quay đầu nhìn cư nhiên là thợ mỏ trẻ tuổi cùng trò chuyện với tớ ngày hôm qua, bên cạnh còn có mấy công nhân thân thể cường tráng. Họ nhanh chóng vây quanh tớ. lát sau Lý Thiên Hữu đã đi tới, cười nói với tớ: "Ngại quá, Kỳ tiên sinh, ủy khuất cho cậu rồi, chuyện hôm qua lão Lưu đi gặp cậu tôi đã biết, phỏng chừng cậu ta đã kể hết cho cậu rồi, dù sao hôm nay đào xong đám huyết thạch cuối cùng ra thì tất cả mọi người đều ổn cả, các công nhân vui vẻ, tôi cũng vui vẻ, hơn nữa tôi có thể chia cho cậu một phần, song trước khi kết thúc cậu tốt nhất nên thành thật đợi ở đây đi." Nói xong liền ra hiệu, chỉ chừa lại thợ mỏ lấy điều thuốc của tớ trông chừng tớ, những người khác đều xuống hầm.

"Cậu cần gì phải thế chứ? Tôi đã nói cậu đừng lo chuyện không đâu mà, ở chỗ này Lý tổng chính là hoàng đế, ai cũng không làm gì được ông ta đâu." Cậu ta dùng bật lửa tó cho châm một điếu, lạnh lùng nhìn tó.

"Các cậu sẽ bị báo ứng, sơn thần sẽ tức giận." Tó cũng lạnh lùng nói với cậu ta. Cậu ta sững sốt, lập tức cao giọng cười to: "Đừng có đem chuyện hù dọa trẻ con này gạt tôi!"

Vừa dứt lời, trong hầm mỏ truyền đến một tiếng ầm trầm đục, ngay cả mặt đất cũng chấn động, anh chàng trẻ tuổi cầm điếu thuốc cơ hồ không đứng vững, đặt mông ngồi dưới đất. Miệng hầm mỏ thoáng cái vây đầy người, một vài người bên cạnh mép hầm vừa tiến đến bị đá tảng đập vào người, thống khổ khóc gào, những tảng đá này đều nặng mấy trăm cân, trong lúc nhất thời căn bàn không dời ra được, người bên cạnh không thể làm gì khác hơn là nhìn họ chậm rãi kêu gào chết đi trong thống khổ.

"Mau thả tôi ra, còn không mau cứu người?" Tó dùng chân đá cậu ta, điếu thuốc lá anh chàng trẻ tuổi ngậm trong miệng rơi xuống, cậu ta ngây ngốc nhìn hầm mỏ, một bên thì thào tự nói: "Xong rồi, sơn thần đã tới, nó sẽ chôn sống toàn bộ chúng ta!" Nói rồi cậu ta như phát điên giãy giụa đứng dậy, lao đảo chạy ra ngoài, kết quả lại một tiếng vang thật lớn, hầm mỏ lại nổ mạnh lần nữa, tó thấy một tảng đá sắc bén trực tiếp bắn về hướng cậu ta đang chạy ra ngoài trực tiếp cắt cậu ta thành hai khúc.

Tó quay đầu, gọi một công nhân lập tức tháo dây trói của tó, sau đó giúp họ cứu người, bạn tó cũng không biết ở đâu, tó đành phải gọi người mau chóng thông báo bên ngoài phái đội cứu viện tới, sau đó bảo họ rời khỏi miệng hầm trước, bởi vì ai cũng không biết lúc nào lại phát sinh nổ mạnh.

Cả khu vực biến thành địa ngục, nơi nơi đều là tiếng gào thét cùng thân thể không trọn vẹn, tứ hiện giờ thăm nghĩ phải tìm được hai người, một là Lý Thiên Hữu, một là bạn tở.

"Nhìn thấy Lưu đội không?" Tở bắt lấy một thợ mỏ đang đội cái thau hỏi, hấn nhìn tở: "Lưu đội dưới hầm mỏ." Tở vừa nghe đầu liền phát đau. Tở đành phải cầu khẩn cậu ấy có thể kiên trì đến khi đội đào móc tở.

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, tở chạy đến chỗ kho lưu trữ, quả nhiên Lý Thiên Hữu đang cố sức đóng gói huyết thạch chất lên xe Jeep. Bộ dáng vô cùng chật vật, nào còn dáng vẻ của Lý tổng mấy ngày trước.

"Để tôi giúp ông." Lý Thiên Hữu xoay phắt người, khó xử nhìn tở.

"Huyết thạch ở đây chúng ta mỗi người một nửa, mỗi một khối đều giá trị hơn trăm vạn đấy, cậu buông tha tôi đi." Ông ta chỉ chỉ huyết thạch trên mặt đất.

"Tôi không có hứng thú, tôi muốn ông tự thú, ông phải chịu trách nhiệm cho chuyện mình làm." Trong lòng tở có cổ xúc động muốn giết ông ta.

"Đủ rồi đó, nếu tôi bị tóm, ít nhất phải đóng cửa 10 năm, hơn nữa cái gì cũng mất trắng, hiện giờ những mỏ than của Trung Quốc chẳng phải đều thế sao? Nhà nước có tư nhân cũng có, dựa vào cái gì bắt tôi? Xảy ra chuyện đều đổ lên đầu tôi, sản lượng được thì thành công lao của họ? Tôi là cái rắm gì chứ?" Lý Thiên Hữu càng nói càng kích động, ngay cả cà vạt cũng kéo xuống.

"Ông quả thật không tính là cái rắm gì, ông căn bản là súc sinh, ông biết rõ huyết thạch không thể lấy, nó là thần vật trấn an sơn thần, bây

giờ còn chưa biết đã chết bao nhiêu người, nếu ông không trả lại huyết thạch, cả ngọn núi này đều vĩnh viễn không còn yên bình nữa."

Lý Thiên Hữu cười lạnh, đẩy tó ra, lại chuyển huyết thạch lên xe, tó muốn ngăn cản ông ta, nhưng tó phát hiện huyết thạch cứ nhiên chậm rãi hòa tan giấy dai bên ngoài, nhưng Lý Thiên Hữu căn bản không phát hiện được.

"Ông đi đi, sơn thần sẽ tới tìm ông đó."

Lý Thiên Hữu cười ha ha: "Chẳng qua là khí đốt thiên nhiên phát nổ thôi, sơn thần cái gì, lão tử chả tin." Nói rồi leo lên xe, xe Jeep thoáng cái đã không thấy bóng dáng. Tó nhìn ô tô đã đi xa, trong lòng thầm nghĩ, ông không có khả năng mang được huyết thạch rời khỏi đây đâu.

Đội cứu viện đến, đào móc cực lực gần nửa tháng, lần lượt có thi thể từ trong hầm được nâng ra, kể cả bạn tó, lúc cậu ấy chết rất an tường, có lẽ đây là kết quả tốt nhất.

Thi thể Lý Thiên Hữu được phát hiện trên đường cách nơi này 2km, có lẽ nói là thi hài thì đúng hơn, cả người ông ta như bị nham thạch nóng chảy hòa tan, nếu không dựa vào xe Jeep và hộ chiếu trên xe ông ta, ai cũng không phân biệt rõ được đây là thứ gì, ngay cả xương cũng đã hóa thành cặn bã, sau khi để nguội cùng xe jeep hòa vào nhau, huyết thạch trên xe hiển nhiên cũng không thấy đâu nữa.

Cả khu mỏ gặp nạn đào ra được 147 bộ thi thể, còn nhiều người vẫn mất tích, tó vì sự vô năng của mình mà cảm thấy ử rĩ, nếu tó có thể phát giác sớm hơn, có lẽ tó đã có thể giúp được nhiều hơn, nói không chừng có thể ngăn chặn trận bi kịch này, nhưng tó lại nghĩ về lời Lý Thiên Hữu nói, cả nước nhiều quặng than như vậy, dựa vào mình tó có thể ngăn cản được bao nhiêu?" Kỳ Nhan nói xong đem



điều thuốc trong tay hung hăng ấn tắt trong gạt tàn, mấy người chúng tôi cũng không nói gì, căn phòng bị sự trầm lặng bao phủ.

Kỳ Nhan háng giọng một cái, nói tiếp: "Tớ đã đến nhà bạn mình, nhà cậu ấy không tính là giàu có, hoàn toàn dựa vào cậu ấy nuôi sống, tớ không nói tin bạn mình đã chết, dù họ rất nhanh cũng sẽ biết thôi, tớ chỉ để lại một số tiền, đây xem như một chút sức ít ỏi tớ có thể dốc ra, tớ nói cho họ biết đây là bạn tớ nhờ tớ mang đến, lúc rời ra về người nhà cậu ấy nhiệt tình muốn giữ tớ ở lại vài ngày, tớ từ chối."

Lạc Lôi nhìn Kỳ Nhan cúi đầu, chậm rãi nói: "Quên đi, cậu đã hết sức rồi, đừng quá khổ sở, cậu từ xa trở về như vậy nên nghỉ ngơi cho tốt, chúng tớ về trước đây, ngày mai tinh thần cậu tốt hơn rồi chúng ta lại hẹn gặp mặt." Nói rồi kéo Lý Đa đang khóc bên cạnh.

Tôi cũng chuẩn bị cáo từ ra về, nhưng Kỳ Nhan kéo tôi lại. "Âu Dương, chúng ta đã lâu chưa trò chuyện với nhau, tối nay tớ muốn làm vài bình rượu, cậu tâm sự với tớ nhé." Tôi chần chừ, rồi đáp ứng.

Lý Đa sống chết không chịu đi, nhưng tôi bảo cô ấy, nếu không trở về chuẩn bị bài thuyết trình thì nguy, cô ấy không thể làm gì khác hơn là rất không tình nguyện trở về cùng Lạc Lôi, lúc gần đi còn không ngừng bảo ngày mai sẽ đến, tôi và Kỳ Nhan không thể làm gì khác hơn là nhìn nhau cười.

## Chương 19: Nợ

Đầu đông ở thành phố này vẫn rất đẹp, mặc dù có chút lạnh, nhưng hai người có thể uống chút rượu nóng ăn chút thức nhắm cũng không tệ lắm.

Qua một hồi, trên đầu Kỳ Nhan cũng có thể thấy một ít hơi trắng bốc lên, tôi phồng chùng mình cũng vậy, cởi áo ngoài ra lại tiếp tục uống. Kỳ Nhan bung ly rượu, bỗng dừng lại thả xuống.

"Chúng ta hình như đã lâu không tụ họp cùng một chỗ uống rượu chuyện trò giống vậy rồi."

"Đúng thế, tớ vẫn rất hoài niệm những câu chuyện cậu kể lúc hè đấy." Tôi nâng ly uống cạn, cảm giác cay xè từ miệng đến yết hầu rồi chảy thẳng xuống dạ dày, sau đó nhanh chóng hòa tan trong máu chảy về cái góc xó xỉnh trong cơ thể.

"Vốn muốn ra ngoài du ngoạn một chuyến, nhưng xảy ra chuyện quặng mỏ cũng không còn tâm tình nữa, không thể làm gì khác hơn là trở về, song dọc đường vẫn nghe được rất nhiều câu chuyện." Kỳ Nhan lại rót một ly rượu.

"Ồ? Tớ sợ cậu tâm tình không tốt, cho nên không hỏi cậu, đó rốt cuộc là câu chuyện thế nào?" Tôi cũng giúp mình rót đầy một chén, chợt phát hiện tôi đã có chút men say.

"Chữ Hán của quốc gia chúng ta thật sự vô cùng kỳ diệu đấy." Kỳ Nhan nửa cười dùng tay chấm chút rượu, viết lên bàn một chữ, tôi vừa nhìn, là chữ "Nợ".

"Đây chẳng phải là chữ nợ sao? Có gì kỳ diệu chứ?" Tôi khó hiểu hỏi.

"Cậu xem, chữ 'Nợ' này chính là một chữ 'nhân' thêm vào một chữ 'trách', nói đúng ra là, nợ chính là trách nhiệm của con người. Có nhiều khi con người thiếu nợ chính là vì không thực hiện trách nhiệm của mình. Khi tở ở trên xe lửa, ngồi bên cạnh tở là một giáo viên, đêm dài nhàm chán, chúng tở kể chuyện cho nhau nghe, câu chuyện này là ông ấy kể cho tở biết.

Ông giáo này hơn 50 tuổi, vừa vặn đang đến vùng khác dự họp giảng dạy và nghiên cứu, ông ấy thấy tở không vui, vì vậy chủ động bắt chuyện, ông ấy họ Ngô, chúng ta tạm gọi ông ấy là thầy Ngô đi.

Thầy Ngô kể câu chuyện về nợ, ông nói trường học của ông từng xảy ra một việc thế này.

Khi đó hình như là năm 91, vừa vặn tiến hành Chiến Tranh Vùng Vịnh, đó là một ngôi trường trung học, các học sinh đều khoảng 14 15 tuổi, đều đang ở độ tuổi chơi đùa liều lĩnh, chiến tranh bên ngoài tựa hồ trở thành chất xúc tác của chúng, trong trường học hiện tượng tụ tập đánh nhau liên tiếp xuất hiện, lãnh đạo trường, nhất là đầu của chủ nhiệm kỷ luật đều sắp phát nổ, vì vậy trong cơn tức giận, đặt ra một nội quy trường học, một khi đánh nhau bị phát hiện, trách nhiệm toàn bộ sẽ đổ cho phía động thủ trước. Nghe chừng cũng có chút đạo lý, nhưng vẫn xảy ra chuyện.

(Chiến tranh vùng Vịnh năm 1991 [cũng gọi là Chiến tranh vịnh Ba Tư hay Chiến dịch Bão táp Sa mạc] là một cuộc xung đột giữa Iraq và liên minh gần 30 quốc gia do Hoa Kỳ lãnh đạo và được Liên Hiệp Quốc phê chuẩn để giải phóng Kuwait --- Theo Wiki)

Hôm ấy phòng làm việc của hiệu trưởng vẫn yên tĩnh như trước đây, bỗng dưng dưới lầu bắt đầu âm ỉ, tiếp theo là tiếng gào tê tâm liệt phé, khi đó nơi lãnh đạo trường làm việc chính là tòa nhà cũ vào thập niên 50 trước kia, tương đối âm u, bên ngoài mặc dù là mùa hè nóng cháy, bước vào lập tức liền tối mịt hơn nữa nhiệt độ cũng giảm xuống, từng có giáo viên kiến nghị, nhưng cân nhắc vấn đề kinh phí bị hiệu trưởng từ chối, hơn nữa hiệu trưởng còn hay nói đùa rằng nơi này mát mẻ, mùa hè làm việc rất thoải mái.

Nhưng hôm nay sẽ không hề dễ chịu nữa.

Mấy người đàn ông trung niên nâng một bộ thi thể, cùng một người đàn bà khóc sụt sướt vọt vào, hiệu trưởng kinh hãi. mấy người đàn ông xông tới muốn đánh hiệu trưởng, may mà bị ngăn cản, phòng làm việc này giống như nước đổ cháo dầu, nổ tung. Hỏi ra mới biết, nguyên lai đứa bé này sau hôm qua đánh nhau về nhà lại đột nhiên đột tử. Hơn nữa sự tình này giáo viên chủ nhiệm cũng biết.

Hiệu trưởng gọi chủ nhiệm kỷ luật tới, mấy người kia vừa nhìn thấy ông ta, lập tức nhào tới cho ăn đánh ngay. Chủ nhiệm kỷ luật bị đánh mặt mày toàn máu, răng cửa phía trước cũng rụng mất. Lần thứ hai bị kéo ra, người đàn bà khóc lóc trầy trật kéo cái xác đã có chút bốc mùi kia đến giữa đám người, sau đó ngồi dưới đất chỉ vào chủ nhiệm kỷ luật bị thương mắng chửi.

Hóa ra khi ấy đứa bé này thường xuyên bị người ta vây đánh, trong một lần đánh trả trùng hợp bị chủ nhiệm kỷ luật bắt gặp, hỏi ra, những đứa khác đều nói là đứa bé này động thủ trước, vì vậy chủ nhiệm kỷ luật lập tức xử phạt nó, nhưng không phạt mấy đứa khác. Kết quả sau việc này, học sinh kia mỗi ngày đều bị bạn học bắt nạt ẩu đả, khổ không thể tả, nếu đánh trả, ngược lại bị giáo viên xử phạt, mà đám học sinh bắt nạt nó thấy loại tình trạng giày vò này càng hưng phấn, kết quả có lẽ trong lúc đánh nhau ngày hôm qua, đá bị

thương nội tạng của đứa bé, dẫn đến mất máu quá nhiều mà bỏ mạng. Mất đứa bé cũng không hề nhắm lại, vì mùa hè, lộ ra cánh tay và đùi có thể nhìn thấy rõ ràng nhiều vết máu bầm. Chủ nhiệm kỷ luật không nói được một lời đứng bên cạnh, chịu đựng sự mắng nhiếc của họ hàng thân thuộc người chết.

Cuối cùng hiệu trưởng nhìn không được nữa.

"Các người tốt cuộc muốn thế nào đây? Sự việc đã xảy ra, chung quy vẫn phải dàn xếp, chủ nhiệm cũng là vì muốn hoàn cảnh học tập của trường được cải thiện, mặc dù trách nhiệm khiến trách sai, nhưng sự việc đã tới nước này rồi, dù sao vẫn phải dàn xếp." Lời của hiệu trưởng khiến thân quyền tạm thời ổn định lại, qua một hồi, một người vóc dáng cao nhất trong đó, vừa rồi đánh đấm cũng hung ác nhất đứng dậy, một đôi mắt tam giác, một cái mũi bã rượu đo đo thật to.

"Cháu trai tôi nếu không có cái nội quy chó má của ông căn bản sẽ không bị đánh chết tươi như vậy, ông phải nghiêm trị hung thủ, và lại phải công khai xin lỗi trước bài vị của cháu tôi, còn phải nâng linh cữu chịu tang ba tháng, và bồi thường." Chủ nhiệm kỷ luật nghe xong, cũng tức giận.

"Những thứ khác tôi có thể chấp nhận, tôi sẽ cố gắng bồi thường tổn thất của các người, nhưng nâng linh cữu chịu tang tuyệt đối không thể, tôi chết cũng không đáp ứng." Nhắm chặt mắt lại, chuẩn bị nghênh đón nắm đấm.

Hai bên lại bắt đầu tranh chấp, cuối cùng ngay cả cảnh sát cũng tới, về sau còn cãi lên tòa, kết quả hiển nhiên là yêu cầu của người chết bị bác bỏ, ngày tuyên án đó, thân quyền người chết hung tợn nhìn chủ nhiệm kỷ luật, nhìn đến nỗi ông ta phát hoảng.

Sau khi tuyên án trở về trường, chủ nhiệm kỷ luật mới vừa trở lại phòng làm việc, đột nhiên những người đó lại tới, các giáo viên khác trong phòng làm việc ngăn cản, họ không thể tiếp cận chủ nhiệm kỷ luật, nhưng chú của người chết kia cư nhiên ném vào ông ta một vật thể hình cầu, bởi vì được bọc vải, chủ nhiệm kỷ luật cũng không biết là gì, hơn nữa vừa vịn đón lấy ôm vào trong ngực.

Mở vải ra, đời này chủ nhiệm kỷ luật cũng không thể nào quên được cảnh tượng khi ấy.

Bên trong là một đầu người máu me đầm đìa, chính là của đứa bé kia, đầu người nằm trong lòng chủ nhiệm, đôi mắt trừng thật to, khuôn mặt trắng xanh đã thối rữa, đầu người há hốc mồm trống hoác lộ ra hàm răng trắng.

Chủ nhiệm kỷ luật ọe một tiếng ném đầu người đi, rồi phun ra. Xa xa ông chú của người chết cao giọng gào với vào, "Mày trốn được pháp luật, trốn không khỏi lương tâm đâu! Mày nhìn thấy rồi chứ? Mày cả đời đều thiếu nợ nó, mày trả không hết đâu!" Nói rồi lại bắt đầu chửi bới, kết quả bị đám người đẩy ra ngoài, trong phòng làm việc trống rỗng chỉ còn chủ nhiệm kỷ luật đang nôn cơ hồ muốn kiệt sức cùng cái đầu người lăn trên mặt đất.

Chủ nhiệm kỷ luật sau khi ói xong ngồi bệt dưới đất, cái đầu người cũng ngừng lăn, vừa vịn đối diện ông ta, hơn nữa mặt đối mặt.

Quạt trần cũ kỹ trên đầu cột kẹt kêu vang, chủ nhiệm kỷ luật thờ hồng hộc trên sàn nhà, gió mát từng trận, mặc dù là giữa trưa, nhưng phòng làm việc vẫn như cũ rất u ám, chủ nhiệm nhìn cái đầu người bỗng dựng cảm thấy rùng mình, bởi vì ông ta dường như nhìn thấy đầu người nở nụ cười.

Đích xác đã nở nụ cười, chủ nhiệm kỷ luật dụi mắt nhìn kỹ, đầu

người quả nhiên không giống với vẻ mặt vừa rồi nữa, khóe miệng có chút nhếch lên, đôi mắt cũng mị lên. Nhưng nụ cười này càng giống như nụ cười trào phúng, nụ cười khinh miệt hơn. Chủ nhiệm rút cuộc không nhịn nổi nữa, rú lên quái dị vùng chạy khỏi phòng làm việc, kết quả đâm đầu đụng phải ngực một người.

Người này là con gái ông ta, học lớp 12 trường này, thành tích ưu tú, hơn nữa tướng mạo thanh thuần, chủ nhiệm kỷ luật thường xuyên vì cô bé mà kêu ngạo, bạn bè khắp nơi đều khen ngợi con gái ông ta.

"Ba à, làm sao vậy? Con nghe bạn học nói ba xảy ra chuyện, cho nên mới đến gặp ba." Con gái dịu dàng đỡ ông, chủ nhiệm kỷ luật lúc này mới hơi bình tĩnh lại, nhưng vẫn chỉ vào trong nói: "Đầu người, đầu người, đầu người kia đang cười." Cô con gái kỳ quái đỡ ông ta đi vào, cũng nhìn thấy đầu người trên mặt đất, bị dọa nói không nên lời, chủ nhiệm kỷ luật càng không dám nhìn nữa.

"Ba à, thế này là sao? Hơn nữa đầu người kia không có cười mà?" Chủ nhiệm kỷ luật nghe con gái lắp bắp nói xong chậm rãi quay đầu, kỳ lạ, vừa rồi rõ ràng đầu người đang cười giờ bỗng dừng lại không cười nữa. Có lẽ chỉ là ảo giác. Cô con gái của chủ nhiệm ngược lại sợ hãi, chủ nhiệm an ủi con gái mình một chút, bảo cô bé trở về đi học. Sự việc chậm rãi lắng xuống, mặc dù phụ huynh vẫn còn đến trường náo loạn, song về sau cũng không tới nữa, thời gian thoáng cái đã qua bốn năm, chủ nhiệm cảm thấy cái bóng của sự kiện kia đè nặng, liền từ chức, làm một giáo viên bình thường. Song để tiện cho việc kể, chúng ta cứ gọi ông ấy là chủ nhiệm đi.

Con gái ông ta cũng như kỳ vọng của những người khác, thi đậu đại học nổi tiếng, hơn nữa thành tích ưu tú nhưng khi gần tốt nghiệp, ông nhận được một cú điện thoại, điện thoại là giáo viên của cô con gái gọi tới, bên trong lo lắng nói, con gái ông tựa hồ thoáng cái đã phát điên.

Lúc nhận được tin chủ nhiệm kỷ luật cơ hồ cũng phát điên. Ông lập tức xin nghỉ phép, cùng vợ cả đêm ngồi xe lửa chạy đến thành phố con gái ông học, bởi vì quá xa, ông mặc dù rất mệt nhọc lo lắng, nhưng vẫn ngủ thiếp trên xe. Trong mộng ông lại thấy đầu người kia, hết sức rõ ràng, mặc dù đã bốn năm, phảng phất như ngay trước mắt vậy. Đầu người há miệng phun ra một chữ, 'Nợ'. Giật nảy mình, chủ nhiệm kỷ luật tỉnh dậy, hóa ra đã đến trạm, hai vợ chồng bất chấp hành trình cực khổ, chạy thẳng tới bệnh viện.

Cùng bạn học và giáo viên của con gái nói chuyện một hồi mới biết, vốn học yên ổn, cô bé đột nhiên phát điên gào to "Thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng," Hơn nữa giọng rất khô khốc, căn bản không phải cảm giác bình thường, bạn học và giáo viên không thể làm gì khác hơn là đê cô bé lại, nhưng cô bé sức lực kinh người, cứ nhiên giấy thoát, vọt ra khỏi cửa muốn nhảy lầu, may thay được bạn học và giáo viên ngăn cản, đưa đến bệnh viện, cho nên giáo viên mới gọi điện thoại cho gia đình chủ nhiệm bảo ông chạy suốt đêm tới. Song bác sĩ nói hiện giờ vừa tiêm thuốc ngủ, phải chờ vào thăm sau.

Chủ nhiệm nghe xong mặt lập tức u ám, ông nghĩ ngay tới chuyện 4 năm trước, nhưng ông lại bỏ ngay ý niệm này trong đầu, ông không tin quỷ thần, lại càng không tin còn phải chờ vài năm sau mới trả thù. Ông cho rằng con gái mình hẳn là áp lực học quá lớn dẫn đến tinh thần thường xuyên căng thẳng, bạn học và giáo viên đều ra về, hai vợ chồng vào phòng bệnh.

Cô con gái yên lặng nằm trên giường bệnh, ánh trăng sáng tỏ bên ngoài lọt vào phòng chiếu trên khuôn mặt sắc sảo của cô bé. Lòng chủ nhiệm kỷ luật một trận chua xót, con gái mình nâng niu cứ nhiên tới nông nỗi này. Vợ ở một bên khóc, chủ nhiệm bảo bà ra ngoài cho tỉnh táo lại, bởi vì ông muốn ở lại một mình cùng con gái.



Đóng cửa lại, trong phòng cũng chỉ còn hai cha con, hiệu lực của thuốc phòng chùng còn chưa tan, chủ nhiệm quyết định canh chùng bên cạnh cô bé, chờ con gái tỉnh lại sẽ nói chuyện đàng hoàng, khuyên bảo cô. Chủ nhiệm vừa mới xoay người muốn ngồi xuống lại nhìn thấy con gái cứ nhiên đứng sau lưng mình. Ông giật mình không nhỏ, theo lý thuốc an thần sẽ không mất hiệu lực nhanh như vậy chứ, nhưng cẩn thận nhìn con gái, tựa hồ đã tốt hơn rất nhiều, ánh mắt nhu hòa.

"Ba à, con rất sợ." Cô con gái đột nhiên òa khóc, chui vào lòng cha mình, chủ nhiệm không thể làm gì khác hơn là vuốt mái tóc dài của con gái an ủi cô, lúc này bà mẹ bên ngoài cũng nghe tiếng đi vào, người một nhà ôm nhau mà khóc, qua một hồi, con gái chủ nhiệm mới bình tĩnh lại.

"Rốt cuộc làm sao vậy?" Chủ nhiệm hỏi. Cô con gái dứt quãng nói, mấy năm này kỳ thật cô vẫn luôn gặp ác mộng, mơ thấy một người khuôn mặt không rõ lắm chìa tay ra với cô, tựa hồ muốn đòi gì đó, nhưng lại nghe không rõ lắm. Tiếp theo là bình thường luôn hữu ý vô ý sẽ phải chịu rất nhiều oan ức, kể cả học tập, cuộc sống tình cảm vân vân. Ngày đó đi học, cũng là bạn trai đột nhiên gọi điện thoại đến, mấy ngày nay hai người có chút hiểu lầm nhỏ, nhưng lần này chàng trai bỗng dưng nói chia tay, hơn nữa không có lý do gì, nói xong liền ngắt máy. Cô con gái chợt cảm thấy tinh thần sụp đổ, uất ức áp lực nhiều năm qua thoáng cái bộc phát, bên tai chợt nghe có người nói những lời "Thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng" này, tiếp đó cái gì cũng không nhớ được nữa, sau đó tỉnh lại đã ở trên giường bệnh.

Chủ nhiệm nghe xong, an ủi con gái, cũng nói chờ bệnh con gái khá lên cả gia đình sẽ về nhà, cô con gái ngoan ngoãn nằm xuống nghỉ ngơi. Nhìn thấy con gái không còn gì đáng ngại, chủ nhiệm bảo vợ mua chút thức ăn, đồng thời đến bộ tài chính bệnh viện trả viện phí.

Còn mình thì ngồi bên giường con gái, nhìn con chặm rãi ngủ thiếp đi, bản thân chủ nhiệm cũng thoáng mơ màng. Không biết qua bao lâu, chủ nhiệm cảm thấy có gì đó vấy lên mặt mình, tựa hồ là nước, mắt chủ nhiệm mệt mỏi không mở lên nổi, nghĩ thầm chẳng lẽ cửa sổ không đóng mưa tạt vào sao? Tiếp theo ông nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của vợ, hoặc có thể nói là rú lên, ông giật mình mở mắt, con gái mình đang không chút biểu cảm ngồi trên giường, điên cuồng xé xuống mái tóc dài xinh đẹp của mình, hơn nữa đem tóc kéo theo da đầu và máu nhét vào miệng, giống như đang nhấm nháp mỹ vị vậy. Vừa rồi văng lên mặt ông không phải nước mưa, mà là máu của cô con gái!

Chủ nhiệm ngây dại, song phản ứng đầu tiên vẫn là tiến tới ngăn cản con gái, ông bắt lấy hai tay cô con gái, nhưng không ngờ sức cô bé cực lớn, cơ hồ muốn giã thoát, may mà bác sĩ và y tá chạy tới, vài người khống chế, con gái chủ nhiệm mới bị ghìm xuống giường, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm cha mình, trong miệng còn ngậm tóc, nhưng như trước hàm hồ không rõ quát: "Nợ mày thiếu, mày phải trả!" Chủ nhiệm nghe rõ ràng.

Bác sĩ quán chặt cô bé lại, hơn nữa tiêm thuốc an thần, còn dùng thất lưng da trói tay chân cô. Vợ chồng chủ nhiệm vội hỏi bác sĩ về bệnh tình của đứa con.

"Không khả quan lắm, tinh thần cô bé chấn động rất lớn, hơn nữa có tính công kích, bệnh nhân như vậy rất hiếm thấy, cô bé có khuynh hướng tự hại mình, các vị tốt nhất nên đưa cô bé đến bệnh viện tâm thần, trị liệu thêm nữa." Nói xong bác sĩ ra ngoài, vợ chủ nhiệm nghe xong đau khổ tột cùng, thoáng cái đã té xỉu. Chủ nhiệm thì cắn chặt môi, ôm vợ, chịu đựng không để mình khóc thành tiếng.

Quãng thời gian kế tiếp, vợ chồng chủ nhiệm cơ hồ dốc toàn lực chữa trị cho bệnh của con gái, mặc dù còn nhiều lần phát tác, nhưng

chậm rãi dưới sự tác động của gia đình cư nhiên tốt hẳn lên, cuối cùng bệnh viện thông báo chủ nhiệm, cô con gái đã hoàn toàn khỏe mạnh. Thời điểm xuất viện, đã cách ngày đầu phát bệnh đó gần ba năm.

Nếu cô con gái đã khỏi bệnh, chủ nhiệm lại trở về với cương vị giáo dục, ba năm này ông thường xuyên xin nghỉ chăm sóc con gái, người trong nháy mắt già hẳn đi, song mọi người đều biết nỗi khó khăn của ông cũng không so đo, đám học trò rất thích giờ học của ông, cho nên ông vừa dạy lại cũng hết lòng đi học.

Sự việc cuối cùng chậm rãi tốt hơn, trong lòng chủ nhiệm nghĩ như vậy, hốt có khó mấy cũng có thể bước qua. Nhưng ông đã quên, không phải ai cũng có thể bước qua được.

Mấy ngày nay trường học quyết định tân trang sửa sang lại phòng làm việc, nhưng không thể làm lúc đang làm việc, đành phải nhân lúc nghỉ trưa tranh thủ đổi cửa kính hoặc chà sơn bên ngoài, mấy ngày nay đầu chủ nhiệm đều bị tiếng ồn làm cho nhức cả đầu, thường xuyên quên đem đồ. Như mọi ngày lại một buổi chiều mùa hè, chủ nhiệm chưa về nhà ăn cơm, vợ về thăm quê, trong nhà chỉ còn hai cha con, cô con gái đã hoàn toàn khỏe lại, ít nhất chủ nhiệm cho là thế, thậm chí ông còn muốn giới thiệu đối tượng cho con gái. Lần này ông nhìn bao công văn mình mang theo một chút, phát hiện một phần giáo trình quan trọng cư nhiên không mang, ông đành phải gọi điện thoại cho con gái, bảo cô bé mang tới, cô con gái đáp ứng.

Nhà của chủ nhiệm cách trường rất gần, cho nên ông trực tiếp đứng trước cửa sổ phòng làm việc nhìn, đồng thời đợi con gái. Quả nhiên, bóng dáng quen thuộc của cô con gái xuất hiện trước mặt mình, cầm trong tay một món đồ, hẳn là giáo trình của mình, ông vui vẻ bước xuống lầu, đi đón con gái.

Lúc xuống lầu, vừa muốn ra ngoài, ông đột nhiên lao đảo một cái, tựa hồ bị cái gì đó đẩy một chút, thân thể nghiêng xuống, lúc này con gái ông đang ở phía trước cách ông hơn mười thước, nhìn thấy ông sắp ngã sắp xuống, vội vàng chạy tới. Ông cũng nhìn thấy cô con gái, khoảng cách hai người gần là thế.

Cùng lúc đó ngay trên lầu, một thợ sửa lắp thủy tinh đang chuẩn bị đem một tấm thủy tinh khảm vào, một nửa khác của anh ta còn có một tấm thủy tinh. Bỗng dưng cảm thấy mắt mũi tối sầm, thủy tinh trong tay bay thẳng xuống cửa dưới lầu.

Bịch một tiếng, thủy tinh rơi giữa chủ nhiệm và cô con gái, vừa vắn thiếu chút nữa nện trên đầu con gái chủ nhiệm, hai người giật nảy mình. Chủ nhiệm lúc này té lăn trên đất, cô con gái vội vàng chạy sang một bước khom lưng cúi đầu muốn đỡ cha lên, chủ nhiệm cũng đưa tay, lúc này tấm thủy tinh thứ hai lại rơi xuống, giống như máy chém đã xử tử vua Louis 16, cô con gái của chủ nhiệm ngay trước mặt chủ nhiệm bị thủy tinh rơi xuống chém đứt đầu.

Tốc độ cực nhanh, nét ân cần trên mặt cô con gái còn chưa kịp biến mất, máu như suối mở đập phun trào dội vào mặt chủ nhiệm, ông hoàn toàn đông cứng, toàn thân đều là máu của con gái, cái đầu nọ giống như bảy năm trước, rơi vào lòng ông. Như bảy năm trước mang theo nụ cười mỉm.

Chủ nhiệm loáng thoáng nghe được tiếng nói bên tai: "Nợ mày thiếu, mày sớm muộn cũng phải trả."

Thầy Ngô sau khi kể xong, tứ cũng không nhin được mà đánh bò cạp, tứ không biết có phải do học sinh đã chết kia, hay hết thầy chỉ là trùng hợp, nhưng gia đình chủ nhiệm này thật quá đáng thương." Kỳ Nhan nói, lại uống cạn một ly, cả người còn run lẩy bẩy.

"Là thật sao?" Tôi nhin không được hỏi.

"Đương nhiên, sau khi tớ nghe xong cũng lập tức hỏi thế, tớ thậm chí hoài nghi thầy Ngô này chính là chủ nhiệm kỷ luật kia, nhưng ông ta lập tức nhoẻn miệng cười: "Thật thì sao, giả thì thế nào, tóm lại chuyện gì đã xảy ra đều là quá khứ, suy nghĩ duy nhất của chủ nhiệm kỷ luật kia là muốn tiếp tục quãng đời còn lại của mình để làm tốt công việc giáo dục, hoàn thành trách nhiệm của mình."

Tớ nhìn miệng ông ta, hàm răng rất đầy đủ à. Cũng không suy nghĩ nhiều nữa, về sau mơ màng một hồi, thoát cái đã tới giờ cơm, tớ nhìn thấy thầy Ngô cẩn thận tháo răng cửa giả trong miệng xuống, bắt đầu chậm rãi ăn cơm. Ông ta nhìn tớ giật mình, lại chậm rãi nói: "Chuyện đã qua rồi, hố có khó mấy cũng có thể bước qua."

Tôi cũng giật mình nhìn Kỳ Nhan, hơi men tựa hồ cũng b hết. Kỳ Nhan lại ngẩng đầu than vãn: "Nếu trách nhiệm là nợ, vậy người có trách nhiệm càng lớn sống càng mệt chết được."

"Ừ." Tôi cũng đồng ý gật đầu.

## Chương 20: Căn nhà tai hoạ

Mặc dù hiện giờ phần lớn mọi người sinh sống trong thành thị trong những căn nhà xi măng cốt thép dày nặng kia, nhưng rất nhiều người ở nông thôn, có dư tiền vẫn thích tự mình xây cất nhà, tiêu tốn mấy vạn đồng, kéo tới gạch ngói, nhìn nhà mình thoáng cái từ đất bằng dựng lên, loại tâm tình này phỏng chừng không thua gì nhìn thấy con mình chậm rãi lớn lên vậy. Người dân trong nước coi trọng nhà cửa, cái gọi là ăn mặc ở đi lại, mà "ở" chỉ sau no ấm, mức độ chú trọng có thể tưởng được.

Từ khi tỉnh lại ở nhà Kỳ Nhan phát hiện mặt trời đã quá ba sào, vừa định vội vã đi làm, nhìn đồng hồ, phát hiện hôm nay hóa ra là cuối tuần, cũng khó trách trong lúc bận rộn chẳng biết thời gian dài ngắn, tôi ngay cả ngày nào trong tuần cũng quên mất. Nhìn ngày một chút, cư nhiên là ngày 6 tháng 12 rồi, lúc này mới nhớ tới lời mẹ nhắc -- một họ hàng ở quê xây tân phòng, mời chúng tôi đến ăn, tôi vốn không muốn đi, bởi vì thật sự quá xa, đi về cũng gần nửa ngày, nhưng mẹ cực kỳ nghiêm túc dặn dò tôi, nói người khác có thể không đi, nhưng bác Lưu này thì nhất định phải đi, bởi vì ông chính là người thân của bà đấy, khi đó trong nhà bà ngoại túng thiếu, hơn nữa thầy tướng số nói mẹ rất khó nuôi, mãi đến sáu tuổi mới đưa về nhà bà ngoại, việc này mẹ và bà ngoại vẫn luôn rất cảm tạ ông, cũng nhiều lần bắt tôi mang theo người bạn bán lãnh đặc biệt lớn mà tôi thường kể kia, giúp nhìn xem bố cục phong thủy các loại, người bạn bán lãnh đặc biệt lớn này đương nhiên là anh bạn Kỳ Nhan hiện giờ đang nằm trên sàn nhà ngủ say rồi.

Tôi không chút lưu tình trực tiếp dùng chân đá cậu ấy tỉnh dậy, cũng bảo cậu ấy đi cùng tôi một chuyến, Kỳ Nhan bất đắc dĩ đáp ứng. Hai

người tùy tiện ăn chút gì đó dưới lầu, kỳ thật không muốn ăn, đầu còn đau lắm, nhưng nghĩ đến đường xe xa như vậy, không ăn chút thức ăn nôn cũng nôn không ra.

Gọi điện thoại về nhà, phát hiện mẹ đã lên đường rồi. Tôi đành phải đi tìm xe, Kỳ Nhan mặc dù giàu có nhưng cực ghét ngồi xe, cậu ấy cho rằng thứ này chẳng khác gì quan tài di động, thậm chí yêu cầu tôi cùng cậu ấy đi bộ qua đó, tôi trực tiếp bác bỏ, cũng uy hiếp nói nếu cậu ấy không ngồi xe tôi liền gọi điện thoại tìm Lý Đa đến cùng nhau đi bộ qua đó, cậu ấy cân nhắc một chút, thỏa hiệp.

Tôi tìm được chiếc 16 chỗ, kỳ thật nói là xe cam nhông thì thỏa đáng hơn, đường xe dài dằng dặc, Kỳ Nhan vừa ngáp vừa giới thiệu cho tôi những cấm kỵ trong lúc xây nhà.

"Tổ sư gia của kiến trúc học là Lỗ Ban, truyền thuyết Lỗ Ban từng để lại một quyển sách, sách tên là 《 Sách Lỗ Ban 》 quyển sách này chia làm hai quyển, quyển thượng viết một ít về việc khi xây nhà dùng phương pháp thế nào để ảnh hưởng đến người vào ở, đương nhiên, kết quả có tốt có xấu, như tốt thì có thể thúc tài đông con, tiêu tai ngừa họa, xấu cũng thế, như khiến chủ nhà phá tài, đứt đường hương khói, nghiêm trọng thì cửa nát nhà tan." Kỳ Nhan nói thao thao bất tuyệt. Tôi nhíu mày.

"Dường như có chút ác độc đó, ai đắc tội với người biết 《 Sách Lỗ Ban 》 , chẳng phải xui xẻo rồi sao?" Tôi hỏi.

"Vậy cũng không phải, đầu tiên sách này có phải thật sự có tác dụng hay không tớ cũng không biết, song vẫn có rất nhiều người tin, hơn nữa quyển thượng của sách là cách làm phép, quyển hạ là cách giải quyết cùng một ít y thuật các loại, kỹ thuật trong hai quyển sách tương hỗ nhau. Hơn nữa quan trọng nhất, học 《 Lỗ Ban kinh 》 thật sự đồng thời sử dụng nhất định phải 'khuyết nhất môn'."

"Khuyết nhất môn?" Tôi nghi hoặc không giải thích được.

"Cái gọi là người khuyết nhất môn chính là chỉ hoặc không có con cái, hoặc tàn phế, hoặc thân nhân gặp họa. Cho nên sách này chắc chắn là dao hai lưỡi, muốn làm ác nhất định hại người hại mình. Song 《 Sách Lỗ Ban 》 trải qua các thế hệ tồn tại hai phiên bản, một bản nghe nói là do trưởng sở ngự tượng công bộ đề đốc Bắc Kinh Ngô Vinh biên soạn, sách hoàn thành vào thời Minh, đều là giảng thuật về viếng thăm nhà ở, chuyện xây dựng thế nào. Song lịch sử phong thủy nhà cửa đã rất lâu đời, bình thường khi vào ở chủ nhân sẽ đều có thêm trọng đãi với người xây dựng, dù có nghèo mấy, cũng phải cho vài quả trứng gà trong nhà, có thể thấy được tập tục này đã đi sâu vào lòng người tự nhiên có đạo lý của nó."

"Vậy cậu từng qua nhiều địa phương như vậy, cũng từng gặp chuyện tương tự sao?"

"Có, đương nhiên là có, thời gian này vào năm ngoái tớ còn ở Chương Châu Phúc Kiến, ở đó từng xảy ra một sự kiện lạ lùng." Kỷ Nhan bỗng dừng lại, nhìn khuôn mặt đầy mừng rỡ của tôi, đột nhiên tỉnh ngộ nói: "Hóa ra cái thằng này cậu dụ tớ kể chuyện đấy à, thôi thôi, nói cho cậu biết luôn."

"Chương Châu nằm ở hạ lưu sông Cửu Long, cùng Hạ Môn, Tuyền Châu hình thành 'Tam giác vàng', là một tòa cổ thành lịch sử lâu đời, lại là 'Quê hương của rau trái lắm cá nhiều gạo' nổi tiếng khắp thế giới. Nơi đó dân phong thuần phác, mặc dù tiếng Mân Nam nói rất khó hiểu, nhưng làm người vô cùng nhiệt tình, song lúc đến vừa vặn gặp họ đang chiêu hồn cho người ta, cảnh tượng cực kỳ xót xa.

Địa phương nghề chài phát đạt, đương nhiên cũng sẽ xuất hiện ngư dân hoặc thuyền dân vì nguyên nhân gì đó xảy ra tai nạn chết đuối,



gia quyến của người chết khi tìm thi thể dưới sông, phải treo ở đầu thuyền một bộ quần áo người chết từng mặc khi còn sống, ven sông than khóc, vô cùng mê lương. Những thuyền khác nếu phát hiện thi thể người chết trên mặt nước, sẽ chủ động báo với thân quyến của người chết, nếu trên mặt nước tìm không được thi thể người chết, thân quyến của người chết phải ở trên thuyền giương buồm chiêu hồn.

Nhưng việc này còn chưa tính là gì, kỳ lạ nhất là phong tục xây dựng ở địa phương. Trước đây, ban đầu trước khi xây nhà, phải mời thầy phong thủy chọn nền, xác định hướng, phương vị xây của nhà cửa. Khi phá thổ, dân gian quen dựng ở đại sảnh mộc bài 'Phúc đức chính thần', tục gọi là 'Thổ địa công'. Trước khi phá thổ cần tạ ơn một phen, lại dùng chùy sắt (kỵ dùng cuốc chim) từ đông sang tây xuôi theo căn nhà đào bốn phía một lần, gọi là 'động thổ'. Sau động thổ, công trình có thể khởi công. Nhưng mỗi lần gặp hai ngày đầu âm lịch, ngày 16, đều phải phụng kính thổ địa công. Cho đến khi việc xây nhà hoàn thành, đốt cháy thần bài 'tạ thổ', trên bàn đại sảnh chính thức cung phụng bài vị thổ địa công mới xong.

Trong lúc thi công, phàm là đặt gạch, lắp cửa, bắc xà, phong quy, hợp tích, phóng hàm, bình thường phải chọn ngày lành tháng tốt, tục xưng 'Xem ngày', trong đó thủ tục bắc xà là thần bí, long trọng nhất. Đầu tiên tuyển định ngày lành tháng tốt bắc xà, đến ngày lành, toàn bộ thôn lao động đều đến hỗ trợ, xà nhà dùng vải lưới đỏ quấn (hoặc treo lên, trên vẽ bát quái), búa thợ mộc cũng buộc vải đỏ. Ngày lành đến, chủ nhà, thợ rửa tay rửa mặt, chủ nhà thắp hương cúng thần, kính thổ địa. Thợ mộc đọc bài tế bắc xà, cầu thần phù hộ thi công thuận lợi cùng nhà cửa an bình, mọi người chung sức bắc xà. Cuối cùng là thợ mộc đi tới trên xà phong xà, tế rượu, chủ nhà phải cho thợ bắc xà tiền lì xì, tục này bây giờ vẫn lưu hành. Tập tục xây nhà dân xưa sợ nhất chính là thợ mộc, thợ trát vữa trong lúc xây nhà sử dụng vu thuật chú ngữ ngầm hạ 'trấn vật' tục xưng 'tố khắc'. Thợ

trước đây do vấn đề tiền công, khoán đãi, cùng chất lượng thi công cãi nhau mà kết oán thành thù, thợ 'tổ khắc' thì lời nguyện rửa quả thật sẽ xảy ra, do đó phần lớn mọi người càng lễ kính đối với thợ. Tớ muốn kể chính là một câu chuyện về 'tổ khắc'.

Khi đó đã có rất ít người xây nhà nữa, thợ lành nghề cũng dần giảm bớt, song ở vài nơi vẫn còn tồn tại, tớ không thích tản bộ giữa những cao ốc, vì vậy tớ một khu ngoại ô xa xôi, rất đúng lúc đi qua một hộ gia đình đang lo liệu việc cưới xin, hơn nữa vừa xây xong tân phòng. Tớ hiển nhiên cũng qua đó góp vui.

Phong tục kết hôn thời nay đã đơn giản hóa rất nhiều, cả lão giả lo liệu tiệc cưới cũng không gặp nhiều nữa, song xem chừng, chủ nhân lần này là một người cực kỳ coi trọng tập tục, phòng chừng ở địa phương cũng có chút thân phận.

Ngày đó đã gần giữa trưa, tiệc cưới đã dọn xong, mặc dù tớ là người lạ, nhưng họ vẫn mời tớ vô cùng nhiệt tình, giữa trưa là ăn 'Cửu tử bàn'. Trên bàn bày 12 món, mỗi lần thay một món, đều có kèm câu chúc. Trong 12 chén, 6 mặn 6 chay, tất cả gà, cá, thịt heo, rau, trái đều không cấm kỵ. Nhìn qua tựa hồ mỗi người đều mang vẻ mặt tươi cười, cô dâu chú rể cũng vô cùng xứng đôi, nhưng hình như tớ trời sinh mắt cảm luôn cảm thấy có chút cảm giác không vui.

Tớ đứng dậy, bung ly rượu tìm kiếm khắp nơi nguồn gốc của sự không vui này, quả nhiên trong đám người tớ phát hiện một người giống tớ không lòng dạ nào uống rượu. Người này khoảng 30, đầu đinh, sau đầu mang khăn trùm, da ngăm đen, mũi rộng mắt to, thân thể cường tráng, mặc dù ngồi im lìm uống rượu, nhưng vẫn như cũ có thể nhìn ra được vô cùng cao lớn, mặc dù ăn mặc rất tùy tiện, chỉ một bộ áo dài màu lam, ngay cả nút cũng không cài, nhưng anh ta lại ngồi bàn tiệc trên, hơn nữa tựa hồ những người bên cạnh cực kỳ tôn kính anh, chẳng qua anh ta lại có chút thờ ơ. Tớ rất khó hiểu, tùy tiện

hỏi một thành viên của chủ nhà đang chào hỏi khách khứa bên cạnh về thân phận người đàn ông này, chủ nhà kỳ quái nhìn tở, dùng tiếng phổ thông không thành thạo lắm nói.

'Ngài từ vùng khác tới phải không, anh ấy chính là thợ mộc nổi danh nhất của chúng tôi ở đây, tên là Trương Phú, đừng thấy anh ấy mới ngoài 30, trong công việc thợ mộc chính là một tay lành nghề, trong tân phòng này tất cả đồ đạc, xà gỗ đều tự tay anh ấy làm, chưa hết, đợi đến khi xong còn phải chờ anh ấy phong xà nữa đó. Cho nên mọi người ở đây đương nhiên rất khách khí với anh ta.' Nói xong, hấn lại vội vàng tiếp đãi người khác. Tở nhìn thời gian, 1h hơn rồi, hình như phong xà cũng phải đến hơn 2h mới bắt đầu, bình thường để thợ mộc làm chính đem một vài đồ vật may mắn đặt trong túi tiền treo trên đoạn xà cao nhất, hơn nữa nếu treo lên thì kiên quyết không thể lấy xuống mở ra, nếu không phong thủy sẽ rối loạn, về phần treo cái gì, thợ mộc trước khi treo phải cho chủ nhà xem, do đó bình thường cũng không có chuyện gì phát sinh.

Trương Phú này vẫn như cũ lẳng lạng uống rượu, như đang đổi hờn ai vậy. Chủ nhà có chút không hài lòng, nhưng vẫn nhún nhường với anh ta. Khi sắp đến giờ lành, phải treo túi lên, tất cả mọi người đều sáp qua đó, Trương Phú mở túi cho mọi người chủ nhà xem qua xong, bò lên xà chính treo lên. Sau đó mọi người đều reo hò vang dậy, Trương Phú thì biến mất trong đám đông.

Mọi người bắt đầu huyền não chuẩn bị nháo động phòng, tôi dù sao vẫn là người ngoài, vì vậy lách mình ra đình viện, trùng hợp nhìn thấy bóng lưng phía trước kia rất giống Trương Phú. Hơi xiêu vẹo, xem ra là uống nhiều quá, phần lớn mọi người đều vào xem tân phòng rồi, trên đường chỉ còn tở và anh ta hai người, tở không nhanh không chậm đi theo anh ta, thứ nhất có thể nhìn xem địa mạo nhân tình vùng này, thứ hai tở đối với anh ta có chút hiếu kỳ.

Nhà cửa ở Chương Châu xây dựng có chút giống Bắc Kinh, trước sau hai nhà chính xây cao lớn cùng nhà bên hơi thấp nổi lên bên hông còn thêm một cái sân, rất có hơi hướng của tứ hợp viện miền nam. Đường không hẹp, đến cũng không thấy rộng rãi lắm, nhưng đi vào vẫn cực kỳ thoải mái, tứ cứ thế đi theo Trương Phú mãi, đại khái chừng hơn nửa dặm đường. Rốt cuộc anh ta dừng lại trước một khu nhà gỗ thấp bé, nhà có chút lâu năm, có chút cũ nát, lớp sơn cửa gỗ cơ hồ tróc hết, tấm ván gỗ giòn giã vắt ngang xem như cánh cửa đẩy một cái liền mở ra vậy. Trương Phú mở cửa, lão đảo bước vào. Tứ âm thầm nghi hoặc, thợ mộc nổi danh như anh ta cư nhiên ở giản dị thế này.

Tứ tùy ý tìm một người qua đường hỏi Trương Phú, hắn nói Trương Phú mặc dù kiếm nhiều, nhưng tiêu xài lại càng nhiều hơn. Rảnh rỗi có tiền liền vào nội thành ăn to uống lớn, hoặc đánh bạc, tiền hiển nhiên tiêu xài dữ dội.

"Nhưng mà trước kia anh ta không như thế, từ khi anh ta không lấy được con gái của Khúc sư phụ thành ra cả người đều thay đổi." Người nọ tiếc hận nói.

"Con gái của Khúc sư phụ?" Tứ hiếu kỳ hỏi hắn.

"Đúng vậy, là hôn lễ nửa ngày trước đó. Họ vốn dĩ cực kỳ không muốn để Trương Phú làm, nhưng mười dặm tám hương cũng thật sự tìm không được người tài giỏi như anh ta, sản phẩm anh ta làm là độc nhất, hơn nữa Trương Phú cũng nói, tình cảm riêng là tình cảm riêng, công việc là công việc, hai cái tách biệt, trưởng thôn thấy Trương Phú cũng là người thành thật, vì vậy để cho anh ta làm, bây giờ anh ta đã uống rượu trở về rồi sao? Đúng rồi, cậu là gì của anh ấy hả?" Người qua đường đột nhiên hỏi tứ, tứ đành phải tùy tiện nói tứ tới đây vì thông gia nhờ tứ tìm Trương Phú làm chút gia cụ, sợ tìm sai người, vì vậy mới hỏi, người qua đường nghe xong cũng rời đi.

Cũng khó trách Trương Phú không mấy vui vẻ, người mình thích kết hôn, mình còn phải vì cô ta làm tân phòng. Nhưng tớ cũng không để việc này trong lòng, rất nhanh lãng quên nó, ai ngờ một năm sau tớ có việc đi ngang qua nơi này lần nữa, chợt nhớ tới, cảm thấy hiếu kỳ, liền đến đây nhìn một chút.

Tớ rất nhanh đã tìm được căn nhà nọ, một năm trước, nhà cửa khí phái khi ấy đã bị những căn nhà bê tông càng mọc càng cao lớn bên cạnh vượt qua, mặc dù nhà vẫn vô cùng mới đó, nhưng nhìn qua chung quy cảm thấy đã có hơi hướng cũ kỹ suy bại. Tớ hiếu kỳ ngồi xuống một quán ăn nhỏ bên cạnh, một là ăn chút gì đó lót dạ, hai là hỏi chút xem tớ cùng đã xảy ra chuyện gì.

Tớ ngồi đối diện bàn với vị trưởng giả, ông cụ hạc phát hồng nhan, ánh mắt quắc thước, một mình uống trà. Tớ đến gần, cười hỏi ông ta.

(Tiêu: hạc phát hồng nhan là da hồng tóc trắng. Còn 'quắc thước' trong từ điển tiếng Trung không chỉ hình dung vóc dáng mà còn để miêu tả ánh mắt sáng ngời, tinh thần sức khỏe dồi dào của người già.)

"Cụ à, con từ vùng khác tới, muốn cùng cụ hỏi thăm chút chuyện."

Ông cụ nhìn tớ, buông ấm trà, nói: "Cậu nói đi."

"Con muốn tìm đôi vợ chồng mới kết hôn ở đây năm ngoái, khi đó con từng đến uống rượu mừng của họ, cũng nói sau này sẽ thường đến thăm. Nhưng sao hiện giờ nhìn qua có chút quạnh quẽ vậy?" Tớ chỉ chỉ tân phòng phía sau. Ông cụ kia bỗng đứng biến sắc, di chuyển chỗ sang đây. Trong khoảng thời gian này tớ thường xuyên du ngoạn ở Phúc Kiến, đối với Mân Nam cũng có chút hiểu biết, mặc

dù không thông thạo lắm, nhưng ý tứ đại khái cũng biết.

Đôi vợ chồng mới cưới này nam tên là Trịnh Chu Danh, nữ tên là Khúc Hồng, Trịnh Chu Danh là con trai độc nhất của trưởng thôn, bây giờ là kế toán trong thôn, tốt nghiệp trung học, Khúc Hồng cũng là cô nương xinh đẹp nhất vùng này, người theo đuổi nàng không đếm xuể, đương nhiên, kể cả Trương Phú kia trong đó. Song Khúc Hồng vẫn lựa chọn gả cho Trịnh Chu Danh, nghe nói là trưởng thôn lợi dụng cha Khúc Hồng đau ốm liệt giường cần gấp tiền chữa trị, mặc dù quan hệ của nàng cùng Trương Phú không tồi, bởi vì Trương Phú chính là đồ đệ mà cha nàng thích nhất.

Bên ngoài nghe đồn một năm qua, từ sau khi hai người kết hôn, tân phòng việc lạ liên miên, đầu tiên là thức ăn khó có thể nấu chín lạ lùng, hoặc là trong viện nuôi gà, vịt sẽ bị lạc mất, hoặc bệnh chết. Bắt đầu đều là việc nhỏ, cũng không ai để ý, về sau càng kỳ quái hơn, nhà cửa buổi tối thường xuyên có tiếng động âm ỉ, trưởng thôn đến xem, còn sinh bệnh nặng, vẫn chưa khỏe, vợ của trưởng thôn hai chân cũng đột nhiên không thể cử động, tê liệt. Một nhà trưởng thôn cho rằng nhà có chuyện, trước hết đương nhiên nghĩ ngay tới Trương Phú, anh ta có khả năng tổ khắc nhất, nhưng nhà cửa sau khi xây xong, Trương Phú liền biến mất tăm, có người nói từng nhìn thấy anh ta ở nội thành, nói anh ta ở đó làm gia cụ kiếm sống, cũng có người truyền nhau rằng anh ta sớm đã chết bên ngoài, tóm lại hiện giờ một nhà trưởng thôn mỗi ngày đều không yên thân, không thể làm gì khác hơn là lấy Khúc Hồng trút giận.

Ông cụ kể xong, liền cầm bình trà tiếp tục tản bộ khắp nơi, tứ thì đứng lên đi vào tân phòng nọ. Từ đối diện đi sang đây là một thanh niên trẻ tuổi, vóc người gầy vừa phải, mặc một bộ tây trang màu sẫm ngấn không vừa người, tóc rối bời, đôi mắt trũng sâu, như mắt hờn bước ra ngoài, vừa đi một bên vừa lục lọi kiếm thuốc lá, hẩn phảng phất như không phát hiện ra tứ vậy, là tứ gọi hẩn lại trước.

"Xin hỏi, ngài là Trịnh Chu Danh sao?" Tớ đoán chừng là hấn, quả nhiên, người này chính là Trịnh Chu Danh, hấn hoài nghi nhìn tớ: "Anh là ai?"

Tớ ngẫm lại ở hôn lễ năm ngoái đã từng nhìn thấy hấn, không ngờ một năm sau cư nhiên biến thành thế này, xem ra tin đồn về căn nhà là thật.

"Nhà các anh có phải gần đây xảy ra chút phiền toái không? Tôi muốn xem có thể giúp được gì không." Tớ bắt đầu nói với hấn, cũng đã lường trước hấn sẽ cự tuyệt, song không ngờ hấn cư nhiên ha ha cười lên, tiếng cười tràn ngập khinh miệt.

"Mày tới thám thính à? Thăng Trương Phú phái mày tới? Nhà cửa không có vấn đề gì, bọn tao đã tìm người xem qua rồi, bên ngoài đều là đồn thổi mà thôi, tao lười đi làm rõ, nếu mày thật sự rảnh rỗi nhàm chán tao có thể dẫn mày vào, mày muốn xem thì cứ xem, đỡ cho mày sau khi rời khỏi đây lại đi tung tin đồn nhảm." Trịnh Chu Danh tựa hồ rất tức giận, cầm lấy tay tớ liền đi vào trong nhà, tớ không ngờ tự nhiên lại thuận lợi vào được như vậy. Thiết kế bên trong nhà rất bình thường, điển hình của nhà dân Phúc Kiến, song có vẻ rộng rãi hơn chút, vào cửa chính, giữa là cửa phòng khách, hai bên mỗi bên là một phòng, trái là đại phòng, phải là nhị phòng. Trước chính phòng có hộ long hai bên, khiến cả kiến trúc hình một mặt mở rộng, trung gian làm "Trình" (tên gọi của ruộng nuôi con trai vùng duyên hải tỉnh Phúc Kiến) vừa tắm nắng và chăn nuôi, như phía trước lại xây thêm tường vây, lắp thêm cửa, lại thành tứ hợp viện hình chữ nhật. Trịnh Chu Danh còn mang tớ đi hấn vào trong, bên trong bày biện rất sang trọng, cổ hươg cổ sắc. Có bàn dài, bàn bát tiên, ghế bành làm từ gỗ thượng đẳng. Trên vách treo thi họa danh nhân. Trong phòng thì có thập bát đồ (Tiêu: là tường chia thành 18 ngăn) sắp xếp thêm giường gỗ khắc hoa, mặt giường điêu khắc đủ loại nhân vật cổ sự

cùng hoa văn hoa điều. Giường do ghế con thấp chèn lên, trước giường có "Đạp đầu" (ghế con thấp loại cao, có ngăn kéo) , đặt hai bên tủ đầu giường. Trên giường treo màn, giống như sân khấu kịch, rất độc đáo. Xem ra nhà hấn vẫn tương đối nghiêm về kiến trúc và bố cục nhà phong cách cổ xưa, đầy đặc sắc. Tớ lại ngẩng đầu nhìn xà ngang, tớ mặc dù không phải thợ mộc, nhưng nhiều ít vẫn có chút hiểu biết, song cũng không phát hiện dị động gì, ngẫm lại cũng phải, Trịnh gia khẳng định đã tìm người xem qua, làm sao đến lượt một người thường như tớ đây nhìn ra được cái gì.

"Thế nào? Đều đã xem đủ rồi chứ? Có thể đi chưa?" Trịnh Chu Danh ra dấu xin mời.

"Anh đừng kích động, tôi không có ý gì khác, năm ngoái tôi từng dự hôn lễ của anh, tôi chỉ muốn giúp một phen." Tớ vội vàng giải thích, "Tôi là một lữ khách, biết chút đỉnh về phương diện này, thứ nhất hiếu kỳ, thứ hai muốn xem tôi có thể giúp được gì không."

Trịnh Chu Danh không nói gì, chẳng qua sắc mặt vẫn tức giận, lúc này một người phụ nữ đi vào gian phòng, mặc áo ngoài màu vàng nhạt, gài một cây trâm, cầm trong tay một chén mì kho, da rất trắng, song có chút bệnh trạng, khuôn mặt nhu mì xinh đẹp, ngũ quan rõ ràng, nhưng chau mày, vẻ mặt ưu sầu. Tớ nghĩ chẳng lẽ đây là Khúc Hồng?

"Chu Danh, mì xong rồi, anh ăn một chén rồi hãy đi nhé?" Nói rồi nàng đưa mì tới, Trịnh Chu Danh không nhìn được đưa tay ngăn lại, không thèm quan tâm đến lý lẽ, đi thẳng ra. Để lại cô gái kia đứng một mình.

"Xin chào, cô là Khúc Hồng sao?" Tớ hỏi. Nàng lúc này mới chú ý tới tớ, kinh ngạc.



Nói: "Đúng vậy, ngài là vị nào?"

"Tôi tên là Kỳ Nhan, năm ngoái tôi từng dự hôn lễ của hai người, tôi nhất thời hiếu kỳ muốn đến xem, nghe nói hai người tựa hồ có chút chuyện phiền toái, tôi muốn đến xem có thể giúp được gì không." Tớ thân thiện nhìn nàng. Khúc Hồng dừng một chút. Vừa định nói chuyện, trong phòng truyền đến một giọng già nua bèn nhọn, "Đồ của ta đâu? Còn không mau lại đây tìm giúp ta!" Khúc Hồng lập tức lên tiếng, sau đó thấp giọng xin lỗi. "Thế này đi, ngài ngồi chờ ở đây trước, tôi đi gọi người hầu hạ mẹ chồng tôi." Tớ cũng gật đầu, biết điều đứng trong viện.

Qua một hồi, Khúc Hồng đi ra, bưng một ly trà. Chúng tớ ngồi trên ghế đá ngoài sân trò chuyện. Khúc Hồng nói, sau khi kết hôn trong nhà liền quá sự liên miên, vốn định chuyển ra ngoài, nhưng nhất thời lại tìm không được chỗ thích hợp. Nàng còn nói đến Trương Phú, Khúc Hồng không tin Trương Phú sẽ tổ khắc trong nhà, sư phụ của anh ta cũng chính là cha Khúc Hồng từng răn đe Trương Phú, tổ khắc quyết không được làm, hại mình hại người, hơn nữa Trương Phú mặc dù là người tính tình nóng nảy, nói năng có nhiều đụng chạm người khác, nhưng bản tính không xấu.

"Cô hiểu rõ anh ta như vậy?" Tớ chột cắt ngang lời nàng. Khúc Hồng giật mình, lập tức nói: "Đúng vậy, tôi cùng anh ấy lớn lên từ nhỏ, a đại tôi xem anh ấy như con trai mà đối đãi, nếu không có đợt bệnh nọ, chúng tôi có thể đã sớm ở bên nhau rồi." Thần sắc Khúc Hồng có chút thương cảm. "Nhưng không ngờ, a đại một tháng sau khi tôi kết hôn vẫn bệnh chết. Thân thể ông vẫn rất tốt, nhưng vô duyên vô cớ mà mắc căn bệnh nọ."

Tớ an ủi nàng vài câu, nếu Trương Phú không tổ khắc trong nhà, vậy anh ta đã đi đâu, tớ tạm biệt Khúc Hồng, quyết định đến nhà Trương Phú xem.

Đại khái dựa vào ấn tượng, hơn nữa được người đi đường chỉ điểm, tới lại tới nhà của Trương Phú, song lần này thật sự không thể gọi là nhà nữa, ngay cả cánh cửa cũng bị mất, song trái lại tớ có thể tự do tiến vào. Đồng dạng, bên trong nhà Trương Phú cũng có một cái sân, nhưng so sánh với nhà Khúc Hồng thì nhỏ hơn nhiều, chỉ có hơn một cái cây. Trên cây dường như treo gì đó. Tớ vừa đến gần nhìn, hóa ra là xác mèo vừa mới chết chưa lâu.

Cả sân đầy đất đều là lá và rác rưởi. Một luồng mùi chua thối. Mọi người vùng này thích nuôi mèo nuôi chó, nhưng chết đi cũng không chôn xuống mồ, cái gọi là "Xác chó theo nước chảy, xác mèo treo đầu cành." Xem ra cái xác mèo này sợ rằng chính là lúc Trương Phú rời đi đã treo lên đây.

Thân là một thợ mộc, trong nhà Trương Phú cơ hồ không nhìn thấy gia cụ tinh xảo gì đặc thù. Mặc dù nơi này không ai trông coi, nhưng bà con làng xóm vẫn tự giác trông chừng dùm Trương Phú, phần lớn thời gian không ai đi vào, trước kia Trịnh gia từng tới đây lục soát, đập bể vài thứ rồi đi. Bên trong nhà rất yên tĩnh, tổng cộng trong ngoài hai gian phòng, bên trong hẳn là phòng ngủ của anh ta, trên mặt đất trong phòng ngủ, tớ phát hiện một cái khuyên tai tròn, vừa vặn treo bên giường, tớ vừa nhìn là chế bạc, thủ công rất tinh xảo. Đem khuyên tai thu hồi vào, tớ lại ở trong đám người hỏi thăm chút chuyện nhà trưởng thôn và chuyện nhà Khúc Hồng, nguyên lai trưởng thôn và cha Khúc Hồng sau giải phóng từng bái một vị nghệ nhân nổi tiếng của Phúc Kiến làm đồ đệ, người nọ tinh thông kiến trúc và phong thủy nhà cửa, song sau cách mạng văn hóa kết thúc hai người sau khi chôn cất sự phụ thì không còn qua lại với nhau nữa, về sau trưởng thôn từng muốn làm mai cho con trai, bị cha Khúc Hồng cự tuyệt. Tớ ghi chép lại chuyện nghe được, trở về tân phòng Trịnh gia.

Lần này Trịnh Chu Danh trở lại, hắn vừa thấy tứ liền cúi kính nói: "Mày sao còn ở đây?" Khúc Hồng vội vàng đi tới nói: "Kỷ tiên sinh nói muốn đến giúp chúng ta." Tứ gật đầu. Trịnh Chu Danh từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, "Tao đã đưa mày xem qua một lần, mày nói chút xem có vấn đề gì?"

"Khúc tiểu thư, phiền cô miêu tả lại bệnh tình của lệnh tôn được chứ." Tứ đột nhiên chuyển hướng Khúc Hồng, cẩn thận nhìn chằm chằm nàng. Khúc Hồng thoáng sửng sốt, nhìn Trịnh Chu Danh một chút, Trịnh Chu Danh cũng chẳng nói chẳng rằng ngồi xuống ghế đá, Khúc Hồng lúc này mới bắt đầu nói.

"Bệnh của a đại mắc rất dữ dội, chỉ một đêm bỗng dưng nói không được nữa, mới đầu chúng tôi tưởng đột quỵ, nhưng ông bắt đầu đau đầu, mỗi ngày đều ôm đầu, a đại không biết chữ, về sau đi bệnh viện, bác sĩ nói là cái gì nhồi máu não, nhưng a đại một mực lắc đầu, tôi cũng không biết có ý gì, Trương Phú khi đó thường xuyên giúp tôi chăm sóc a đại." Lúc này Khúc Hồng quay đầu lại nhìn Trịnh Chu Danh một chút, Trịnh Chu Danh một chút phản ứng cũng không có.

"A đại thường xuyên kéo tay Trương Phú tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng ông căn bản không có cách nào nói chuyện. Về sau phí điều trị càng ngày càng đắt, sau đó." Khúc Hồng bỗng dưng không nói nữa. Cúi đầu. Ở một bên Trịnh Chu Danh đột nhiên nháy dựng lên. Xông sang đây một cái tát đánh vào mặt Khúc Hồng, nổi giận đùng đùng chỉ vào Khúc Hồng tê liệt ngã trên đất mắng: "Mày còn muốn nói gì nữa? Nói nhà chúng tao cầm tiền bức mày gả tao sao? Tao biết ngay mày không cam tâm tình nguyện, lúc đầu đừng gả ha, bỏ trốn cùng Trương Phú đi, mày nhìn mày xem sau khi đến nhà của chúng tao nhà tao biến thành bộ dạng gì? Mẹ tao cùng phần lớn đã bệnh thành bộ dạng gì rồi? Cái công ty nát của tao cũng sắp sập tiệm, tất cả đều là ôn thần mày đến hại, mày còn mặt mũi trước mặt người ngoài nói." Một bên mắng một bên đưa chân đá, Khúc Hồng

bụm mặt khóc né tránh trên mặt đất. Thoáng cái bên ngoài rất nhiều người vây xem.

Tớ thật sự nhìn không được nữa, tiến lên bắt lấy Trịnh Chu Danh, "Đủ rồi, tôi có vài lời muốn nói với cha anh." Trịnh Chu Danh kỳ quái nhìn tớ. Sau đó kéo Khúc Hồng lên, đi tới cửa đuổi mấy người xem náo nhiệt tản đi.

"A đại tao thân thể không tốt, không gặp người ngoài."

"Tôi có thể chữa khỏi cho ông ấy." Tớ cười nói. Trịnh Chu Danh kinh ngạc nhìn tớ. Tớ đương nhiên là lừa hấn thôi, bởi vì tớ phải trực tiếp nói chuyện với trưởng thôn, không thể làm gì khác hơn là lừa hấn một phen.

"Mày chắc chứ?" Trịnh Chu Danh hoài nghi nhìn tớ. "Đương nhiên, nói không chừng ngay cả mẹ anh cũng có thể." Trịnh Chu Danh đắn đo một chút, dẫn tớ vào, song lần này là tới phòng trong.

Bên trong có gian phòng nhỏ. Bước vào chợt nghe thấy bên trong có người ho khan dữ dội. Trên giường một ông già đang nằm, lòng tớ nghĩ theo lý trưởng thôn hấn cũng chỉ hơn 50 mà thôi, sao lại già như bảy tám mươi thế này. Người trên giường thấy tớ vào, quở trách Trịnh Chu Danh mắng nói: "Mày cho người ngoài vào làm gì. Không phải tao đã nói ai cũng không gặp sao?"

"A đại, anh ta nói có thể chữa khỏi bệnh của cha." Trịnh Chu Danh ở trước mặt cha mình hết sức nể núp.

"Ông là trưởng thôn Trịnh sao." Tớ qua đó, đứng trước mặt ông ta, tướng mạo ông ta đến gần nhìn càng dọa người, da toàn thân đều nhão nhoẹt, đôi mắt cơ hồ lồi ra, cả mặt gầy cùng đầu lâu khô không khác là bao. Trên tay còn có rất nhiều đồi mồi. Tớ nói với ông ta:

"Chúng ta nói chuyện riêng nhé, có thể để con trai ngài ra ngoài không?" Trưởng thôn Trịnh phát tay. Trịnh Chu Danh lẩm bẩm, ra ngoài khép cửa.

Trong phòng chỉ còn lại hai người chúng tớ, tớ không kiêng dè nữa trực tiếp hỏi ông ta: "Cha của Khúc Hồng cũng chính là sư đệ của ông là bị ông tố khắc hại chết sao?"

Trưởng thôn nằm trên giường cả người chấn động, chống đỡ ngồi dậy, thở hổn hển nói: "Ta đều đã đến nước này rồi, lừa người cũng không có ý nghĩa gì, đúng vậy, Khúc sư đệ là ta làm hại, nó cũng biết là ta đã hạ thủ, ta sợ nó nói ra, nên dùng phong ngôn thuật."

"Phong ngôn thuật?" Tớ hỏi.

"Hừ hừ, ta ở tấm ván gỗ dưới gối đầu của nó thả một tiểu nhân, chỗ yết hầu của tiểu nhân dùng đinh gỗ ghim trụ, sau đó dùng khăn cô chú pháp (Tiêu: là trói chặt, Đường Tăng dùng khống chế Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký đó :D) . Nhưng ta không định hại chết nó, vốn dự định một tháng sau sẽ giải thuật cho nó, không ngờ trước được bỗng dưng chết đi, ta cũng thực sự áy náy thật lâu." Trưởng thôn Trịnh nói xong liền ho khan dữ dội.

"Khăn cô chú pháp?" Tớ kinh ngạc hỏi. "Khăn cô thân, khăn cô thân, chú mang bên người, khăn cô mắc trên xương sọ người tà pháp sư, lập tức cô đến đầu vỡ mắt hoa, đến Tây Thiên thỉnh Đường Tam Tạng, trên bờ Nam Hải thỉnh Quan Âm, thiên linh linh, địa linh linh, khăn cô khăn chú hàng lai linh. Xin mời sáu sao Nam Đẩu, bảy sao Bắc Đẩu, ta phụng Thái Thượng Lão Quân lập tức tuân lệnh?"

Trưởng thôn khinh thường nói: "Người chẳng qua đang đọc tục bản bên ngoài hiện giờ mà thôi, chú ngữ chỉ thế là vô ích. Còn phải luyện tập phương pháp sử dụng và phù chú. Nhưng mà người cư nhiên

cũng biết pháp chú của 《 Sách Lỗ Ban 》 ."

"Tôi đối với những sáng tác này cảm thấy khá hứng thú, nếu không cũng sẽ không xen vào chuyện này làm gì. Hơn nữa ông hẳn cũng biết, bản thân cũng đã bị hạ khẩn chú rồi nhỉ."

"Đương nhiên, chính là căn nhà này, nhưng chuyển đi hay không cũng không quan trọng nữa, bị hạ trấn vật, ta dù rời đi cũng vô dụng, lúc ấy ta sơ sót, ta ý vào chính mình tinh thông, không để thẳng Trương Phú kia vào mắt. Không ngờ nó vẫn chơi trò gian trá." Trương thôn tức giận, thở cũng gấp gáp.

"Ông cư nhiên cũng không biết?"

"Đương nhiên, sư phụ truyền cho chúng ta 《 Sách Lỗ Ban 》 chia làm hai quyển, mỗi người một quyển, chú pháp giải pháp trên đó khắc chế nhau, ý để hai người đừng tranh đấu với nhau. Chẳng qua phong ngôn thuật là ta biết được trước khi bái sư, cho nên hẳn không có cách nào giải khẩn cô chú pháp, giải pháp phải niệm chuyển chú pháp."

"Chẳng lẽ ông không biết thi thuật sẽ khuyết nhất môn sao? Hại người hại mình đó." Tởn than. Xem ra ông ta cũng cảm thấy rất đáng tiếc.

"Nói thật, ta cũng là lần đầu tiên dùng với sư đệ, trước kia sư phụ luôn thiên vị hẳn, hơn nữa vốn muốn cho con trai ta lấy con gái hẳn kết làm thông gia, không ngờ tới hẳn một hơi cự tuyệt. Lần này dưới cơn tức giận làm chuyện sai lầm, bây giờ hối hận cũng đã muộn, cho nên rơi xuống nông nổi hiện giờ cũng là báo ứng, song họa đến cả nhà, khiến ta rất khổ sở." Ông ta nói rồi cư nhiên hai mắt rơi lệ.

"Nếu như là Trương Phú tố khắc nhà, vậy anh ta nhất định đã kể

thừa bộ 《 Sách Lỗ Ban 》 kia của Khúc sư phụ, cho dù ông biết cũng không giải được." Tớ tới lui trong phòng một chút. Trưởng thôn lại nằm xuống không lên tiếng, tớ chợt cảm thấy ông ta phảng phất như nhìn người khác chậm rãi hành hạ mình nhưng không cách nào chống cự, loại cảm giác chờ chết này vô cùng dằn vặt người ta, chết không đáng sợ, chờ chết mới đáng sợ nhất.

"Trừ phi, ông có thể tìm được nửa bản khác chân chính của bộ 《 Sách Lỗ Ban 》 . Hơn nữa ông không bị người nào làm phong ngôn, hẳn có thể giải trừ." Trưởng thôn nghe ra ý trào phúng trong lời của tớ, nín thinh. Tớ cảm thấy có chút lỡ lời. "Tôi nghĩ Trương Phú sẽ không rời khỏi đây, hoặc nói anh ta sẽ không rời khỏi Khúc Hồng." Tớ nhìn thấy Khúc Hồng đã đi tới.

"Nếu cô nguyện ý, tôi hy vọng cô có thể liên lạc với Trương Phú." Tớ quay lại nói với Khúc Hồng. Nói rồi lấy khuyên tai ra.

Khúc Hồng giật mình nhìn khuyên tai, vô thức lấy tay sờ lỗ tai.

"Cô rút một cái khuyên tai, sợ bị phát hiện, không thể làm gì khác hơn là dùng một đôi khác, tôi phỏng chừng hẳn là của mẹ chồng cô phải không. Khuyên tai tìm được ở nhà Trương Phú. Gần đây cô có qua đó không?"

Khúc Hồng không lên tiếng. Trịnh Chu Danh vừa vịn đến lại vọt tới, trong miệng mắng lời thô tục muốn đánh nàng. Không ngờ lần này Khúc Hồng cư nhiên né tránh, hơn nữa vô cùng nhanh nhẹn, Trịnh Chu Danh không chuẩn bị, thoáng cái vồ hụt ngã trên mặt đất.

"Người nghĩ rằng ta sẽ thành thật để người xem như bao cát sao?" Khúc Hồng đổi giọng, cười lạnh nhìn Trịnh Chu Danh trên mặt đất. Trịnh Chu Danh cũng vô cùng kinh ngạc.

"Gọi Trương Phú tới đây, đem thuật giải đi, không cần phải hành hạ người khác." Tớ khuyên nàng. Khúc Hồng nhìn tớ: "Tôi nghĩ anh là một người tốt, cho nên không làm gì anh cả, không ngờ anh cũng đứng về phe cha con chúng. Đúng vậy, tôi lén lút gặp mặt anh Phú ở nhà anh ấy, ngay tuần trước, kỳ thật một năm trước chúng tôi đã biết trưởng thôn Trịnh hại chết a đại tôi, nhưng chúng tôi không có chứng cứ, người trong thôn căn bản sẽ không tin chúng tôi. Trương Phú biết kỳ thật ông ta muốn xúc tiến con trai mình kết hôn với tôi chẳng qua là muốn đem hai bản 《 Sách Lỗ Ban 》 cùng làm của riêng, ông ta cho rằng tôi biết a đại giấu 《 Sách Lỗ Ban 》 ở đâu, kỳ thật ông ta không biết a đại sau khi sớm truyền sách cho Trương Phú đã hủy đi rồi. Hơn nữa một mực dặn dò Trương Phú đừng nói nội dung trong sách cho trưởng thôn. Cho nên sau khi hôn lễ của tôi kết thúc Trương Phú liền một mình rời khỏi quê hương. Trước khi đi anh ấy nói cho tôi biết, lúc phong xà anh ấy đã hạ trấn vật, hơn nữa không ai trong bọn họ có thể phát giác ra."

"Là cái túi kia? Bên trong không có gì mà. Đều là chút vật cầu may." Trịnh Chu Danh nói.

"Hừ, máu chốt không ở phải là thứ trong túi, mà là cái túi." Cạnh cửa chậm rãi có người bước tới. Tớ cảm giác rất quen thuộc.

"Anh Phú!" Khúc Hồng hướng người nọ hô.

"Trương Phú!" Trịnh Chu Danh đứng lên muốn nhào tới, nhưng nhìn thấy Trương Phú so với hắn cao lớn hơn cả cái đầu, không thể làm gì khác hơn là nắm đấm tay đứng trong vườn hung hăng nhìn anh ta. "Mày cuối cùng cũng chịu ra à."

"Tao muốn mang Khúc Hồng đi, em ấy một năm này đã chịu đủ rồi, tất cả mọi chuyện coi như xong, a đại mày cũng đã nhận được báo ứng phải có, tao sẽ cởi bỏ thuật, tao không giống ông ta, đến khi hại



chết sư phụ cũng không dừng tay, kết cục như vậy chỉ sẽ gây báo ứng cho chính mình."

"Trương Phú, mày cho rằng mày có thể chạy thoát?" Tớ cảm giác sau lưng chợt lạnh, tựa hồ bị thứ gì đó đập một cái, sau đó mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại, tớ phát hiện tớ cùng Trương Phú, Khúc Hồng bị giam trong một căn phòng. Cha con Trịnh Chu Danh cư nhiên đang đứng trước mặt chúng tớ. Đặc biệt là vị trưởng thôn bệnh vô phương cứu chữa kia cư nhiên thân thể khỏe mạnh đứng đó.

"Ông giả bộ? Không thể nào, tôi rõ ràng." Trương Phú kinh ngạc nhìn trưởng thôn.

"Trấn vật mày hạ tao đã sớm biết, túi có hai tầng, bên trong tầng kia là gấm đen chế thành, có thêu đoạt thủ sinh hồn pháp, vay mượn thọ của chủ nhà, cũng chính là làm cho già yếu trước tuổi, đáng tiếc vừa vặn thuật này ta ngay năm đó từng lên lật xem sổ của sư phụ, cách làm không nhớ kỹ, chỉ nhớ kỹ cách giải thuật này. Song mày thật là độc ác, tao nếu không giải được, sau tao chết chính là con trai tao, con tao chết thì đến cháu trai tao, thẳng đến khi đàn ông trong nhà này chết hết mới thôi."

"Đương nhiên, nếu không sao cần gấm ứng với hai chữ 'đoạn tử' chứ." Trương Phú nói.

(Tiêu: Gấm tiếng trung đọc là 緞子 cùng âm đọc với 断子 nghĩa là đứt đường con cái.)

"Hiện giờ mày không ý kiến gì sao, tao giả vờ lâu như vậy, đơn giản là muốn dụ mày ra, giao 《 Sách Lỗ Ban 》 cho tao." Trương Phú không nói. Trịnh Chu Danh lập tức cho anh ta vài cái tát tai. Tớ nhìn

không nổi nữa.

"Trưởng thôn, hóa ra ông ở trong phòng chỉ là diễn kịch. Nhưng ông cũng nên biết, ông hại chết sư đệ, lại đối xử với con gái và đồ đệ của ông ta như vậy thật không sợ báo ứng sao, hưởng chi 'khuyết nhất môn' là kết quả tất nhiên của việc sử dụng 《 Sách Lỗ Ban 》 ."

Trưởng thôn nhìn tó. "Quả thật ta đã lừa cậu, bởi vì ta biết cậu rất thông minh, nếu bị cậu vạch trần Trương Phú nói không chừng sẽ không dám xuất hiện nữa, lời của cậu mặt khác là một phương diện khiến chúng tự mình nhảy ra, song ta sẽ không hại cậu, chờ Trương Phú giao sách kia ra ta sẽ thả cả đám các cậu."

"Sách là của sư phụ, tao sẽ không đưa cho mày." Trương Phú cắn răng nói.

"Được, mày không đưa tao sẽ giết gã người ngoài này trước, rồi giết Khúc Hồng, tao có rất nhiều phương pháp có thể lấy mạng chúng mà không để lại dấu vết, điểm ấy chắc mày cũng rất rõ ràng, sau đó tao còn có thể chậm rãi hành hạ mày." Trưởng thôn hí mắt nhìn Trương Phú, mũi Trương Phú tức giận đến phập phồng, anh ta cắn môi, gian nan lựa chọn.

"Tôi không rõ ông hợp hai quyển này lại rốt cuộc muốn làm gì." Tó hỏi.

"Hai quyển 《 Sách Lỗ Ban 》 hợp lại, có thể thấu triệt rất nhiều huyền cơ, người bên ngoài như cậu căn bản sẽ không hiểu được, thậm chí có thể đắc đạo phi tiên, nếu không được, chí ít ta cũng có thể tìm được một chỗ chân long phục trạch hạ táng, con cháu của ta sẽ đại phú đại quý, hừm hừm." Nói nói, trưởng thôn cơ hồ bắt đầu tự mình ngây ngất.

"Được, tao viết cho mày, kể cả chú pháp và phương pháp luyện tập, nhưng mày phải đáp ứng thả chúng tao đi." Trương Phú cuối cùng thỏa hiệp.

"Đương nhiên, tao cũng không làm đến đường cùng, phàm là việc gì cũng nên để lại một con đường, ngày sau còn vui vẻ gặp lại nhau, nhưng nếu mày dám gạt tao, tao sẽ không tha cho mày." Trương thôn uy hiếp nói.

Quả nhiên họ đúng hẹn thả tứ và Khúc Hồng, nhưng tay vẫn bị trói, để Trịnh Chu Danh dẫn ra ngoài, hóa ra đây là tầng hầm nhà hấn.

Trương Phú cùng trưởng thôn tiến vào một căn phòng. Tứ và Khúc Hồng thì bị đuổi tới trong viện. Qua hồi lâu, Trương Phú đi ra. Trưởng thôn cũng phấn chấn bước ra, cầm trong tay một xấp giấy.

"Cút đi, đừng để tao nhìn thấy bọn mày nữa." Nói xong, kéo Trịnh Chu Danh đi vào, Trịnh Chu Danh nhìn Khúc Hồng, trong mắt tràn ngập phần nộ và không muốn.

"Đi thôi, sau này phú quý rồi còn sợ không có được vợ? Con tiện nhân này bỏ đi!" Trưởng thôn kéo mạnh Trịnh Chu Danh vào nhà.

"Anh thật sự nói cho ông ta biết?" Tứ hỏi Trương Phú. Trương Phú gật đầu. "Nếu ông ta biết là giả, chúng ta chạy trốn tới đâu cũng vô dụng, ngũ quỷ thuật rất dễ dàng tra được chúng ta, đến lúc đó ông ta thật sự sẽ giết chết chúng ta, tựa như ông ta đã hại chết sư phụ vậy."

"Anh Phú, quên đi, thù của a đại không báo nữa, chúng ta đi thôi, đến vùng khác bắt đầu lại một lần nữa." Khúc Hồng dựa sát vào ngực Trương Phú, vừa khóc vừa nói, Trương Phú một bên an ủi Khúc Hồng, vừa nói: "Yên tâm, thù của sư phụ phải báo, chẳng qua không phải chúng ta, ông ta sẽ phải nhận báo ứng thôi." Nói xong sau khi

tạm biệt tớ, mang theo Khúc Hồng rời đi.

Đại môn Trịnh gia khép chặt, phòng chừng cha con Trịnh thị đang nghiên cứu đây, tớ cũng rời khỏi thôn kia. Về sau cũng mất tin tức của Trương Phú, song tớ nghĩ anh ta cùng Khúc Hồng hẳn sẽ có cuộc sống hạnh phúc."

Kỷ Nhan nói xong, ô tô liền ngừng lại, tôi vừa nhìn, đã đến nơi, hai người từ trên xe bước xuống, đến nhà bác Lưu còn một đoạn nữa.

"Về sau thế nào?" Tớ đối với cha con Trịnh thị cảm thấy rất hứng thú.

"Về sau? Haha, vị trưởng thôn kia căn bản không biết, cho dù là sư phụ ông ta cũng không dám học tất cả nội dung của hai quyển 《 Sách Lễ Ban 》 , năm đó mỗi người một quyển không phải vì sợ họ muốn tranh giành, mà vì lo nghĩ cho tính mạng của họ. Đại đa số mọi người nếu gắng gượng muốn học nội dung hai quyển, sẽ sa vào trong đó, cả người sẽ chết trong cơn điên dại. Trưởng thôn kia cũng không ngoại lệ, đương nhiên, còn có Trịnh Chu Danh. Đây hẳn là báo ứng mà Trương Phú nói."

"Thì ra là thế." Tôi nhìn phía trước, nhà bác Lưu đã đến, tân phòng xây cao ngất vô cùng xinh đẹp.

"Phàm là ai tố khắc cũng phải cẩn thận ngấm lại, hại người cuối cùng hại mình đó." Kỷ Nhan nhìn nhà cửa phát ra câu cảm thán. "Đi thôi, tớ nghĩ mẹ cậu có thể đã chờ đến sốt ruột rồi."

---

Tiêu: Chương này dịch thật sự rất vất vả đó T^T còn phải mua cả "Lời Nguyễn Lễ Ban" về nghiên cứu đó T^T



## Chương 21: Hồ song giới

Nhà của bác Lưu xây rất tốt, Kỳ Nhan nhìn một chút, chỉ đưa ra chút vấn đề nhỏ như làm thế nào sắp xếp gia cụ, bố trí phòng các loại. Như vị trí gia cụ chung quy không thể vượt qua một nửa diện tích nhà này, nếu không sẽ bất lợi cho không khí lưu thông.

Ở nông thôn không khí rất trong lành, tất cả mọi người bận chúc mừng tân phòng của bác Lưu, tôi và Kỳ Nhan không quen với những nơi náo nhiệt lắm, nói với mẹ tôi một tiếng, đợi ăn cơm chúng tôi trở về, trong khoảng thời gian này muốn ngắm phong cảnh nơi đây.

Hai người tùy ý đi một chút, lúc này một thanh niên thần sắc vội vàng cầm ngư cụ đầu cũng không nâng từ phía trước chạy tới, thiếu chút nữa đụng vào tôi, tôi bắt lấy cậu ta, hiếu kỳ hỏi: "Làm sao vậy?"

Cậu ấy bị tôi kéo, có chút sốt ruột, vóc người quá gầy yếu, nhất thời lại tránh không thoát, không thể làm gì khác hơn là thành thật nói: "Mau buông tay, trong hồ bên kia nhảy ra thật nhiều cá tươi, đến chậm sẽ bị người ta cướp hết."

"Ồ? Cá tự nhảy ra ngoài?" Kỳ Nhan cũng sáp đến kỳ quái hỏi.

"Đúng vậy, tôi thật vất vả mới trở về lấy đồ đến đựng cá, các anh mau buông ra mau, bằng không chúng ta cùng đến đó vớt cá đi." Nói rồi dừng chân một chút, mang theo ánh mắt nài nỉ nhìn hai người chúng tôi. Tôi nhìn Kỳ Nhan.

"Đi, đi xem, cách giờ ăn còn sớm." Kỳ Nhan ngẩng đầu nhìn vầng thái dương, làm một tư thế đi. Tôi buông thanh niên ra, ba người

cùng nhau đi tới hồ cậu ta nói.

Hồ này không lớn, mặt hồ trong suốt, nhưng không ngờ đã có rất nhiều người đứng đó. Quả nhiên, chúng tôi vừa đến gần nhìn, rất nhiều cá như nổi điên liều mạng bơi về hướng bờ, hoặc nhảy khỏi mặt hồ. Cảnh tượng cực kỳ đẹp mắt. Mà mọi người bên cạnh đều vui như trẻ hời, già trẻ lớn bé đều cầm túi, quần áo, hoặc thau rửa mặt của nhà mình mò cá. Thanh niên kia cũng bất chấp chúng tôi, một bên hô chậm đã chậm đã, một bên xông về phía hồ. Tôi nghĩ người mò cá ở đây so với cá càng điên hơn.

Chúng tôi đứng bên cạnh, muốn chờ bọn họ tỉnh táo hơn chút rồi mới hỏi rõ ngọn ngành. Không ngờ trong đám người bỗng dừng như ong vỡ tổ kêu lên, bắt đầu là một tiếng la bèn nhọn, tựa hồ của phụ nữ, sau đó là một đám người đến vây xem, tiếp theo mọi người một tràn tiếng thốn thức. Chúng tôi vội chạy tới xem.

Hóa ra bên hồ nổi lên hai bộ nữ thi.

Là nữ thi thì cũng thôi đi, vấn đề là bộ dáng của các cô chung quy cảm thấy có chút khó chịu. Da hai người đã bị ngâm trắng bệch, giống như từng được ướp muối trữ đông vậy, cơ hồ mang theo nửa sáng rực, dưới ánh mặt trời sáng sớm chiếu xuống, quần áo ướt đẫm trên người gắt gao dính vào thân thể, từ vóc dáng đến xem hẳn là cực kỳ trẻ tuổi, mà khiến tôi cảm thấy khó hiểu nhất chính là hai tay các cô ấy vòng quanh lấy đối phương, ôm siết, ngón tay hai người cơ hồ đã hoàn toàn nắm vững lấy phía sau lưng đối phương, như cây đinh vậy. Hai khuôn mặt kề sát vào một chỗ, cùng nhau nhìn về một phía, trên mặt là một loại biểu cảm cực độ sợ hãi trước khi chết, miệng há ra, trống hoác, đôi mắt cơ hồ hoàn toàn lồi ra ngoài.

Lúc này đã có người đi gọi người, ở đây thanh niên chiếm đa số, có người can đảm đã cời thi thể lên, nhưng hai cỗ thi thể như hàn dính

vào nhau, đã thành một chỉnh thể. Lúc này nhìn rõ ràng hơn chút rồi, một thắt bím dài, bím tóc thô như dây thừng quấn trên cổ, khuôn mặt trướng ngồng, mày mảnh mũi cao. Vóc dáng so ra hơi đầy đặn hơn người khác, song cũng có khả năng do bị ngâm nước, trên người tựa hồ mặc trang phục mùa hè, áo sơ mi ca rô tay ngắn cùng quần dài màu xanh biển, chẳng qua giày đã mất, quần áo cũng đã có chút bạc màu, người còn lại tóc ngắn, mặt tròn, trán rất rộng, mặc tương tự vị vừa rồi, song cô ta mảnh khảnh, khi còn sống hẳn là một cô gái rất đáng yêu, song cô ta hiện giờ khiến tôi cảm thấy rất không thoải mái, vì trong miệng cô ta dường như có rất nhiều bùn đen.

"Cậu thấy thế nào?" Tôi hỏi Kỳ Nhan bên cạnh im lặng không nói. Cậu ấy nhìn chăm chăm thi thể, đôi mắt chưa hề chớp, tôi thực bội phục sức chịu đựng của cậu ấy, bởi vì tôi đã có chút cảm giác muốn nôn rồi.

"Rất kỳ lạ. Các cô ấy không giống như chết đuối." Cậu ấy đột nhiên nói thềm một câu.

"Họ chết thế nào?" Tôi nhịn không được hỏi. Kỳ Nhan không nói lời nào, tôi nghĩ có khả năng cậu ấy không tiếp xúc được thi thể nên cũng không cách nào chắc chắn, song ngẫm lại, trên người họ mặc chính là trang phục hè, bây giờ cũng sắp đến mùa Giáng Sinh rồi, thời gian dài như vậy ở trong nước mà không bị ngâm đến phi thường sưng tấy, trên người cũng không mục nát hoặc dấu vết bị cá trùng gặm cắn. Thật sự quá bất bình thường.

Cũng không lâu lắm. Xem chừng tựa hồ là cảnh sát địa phương tới, mặt khác còn có rất nhiều thôn dân chạy sang, trong đó có một phụ nữ vẻ mặt thống khổ chừng chục tuổi đầy đám người vây xem ra hai bên, còn cao giọng hô: "Là con tôi phải không? Là con tôi phải không?" Đám người đều tránh ra. Phụ nữ trung niên vừa nhìn thấy thi thể liền ngẩn ngơ vài giây, sau đó òa một tiếng, gục trên thi thể.



Con người đến khi bị thương nhất sẽ không dùng khóc để biểu đạt được nữa, chỉ có thể dùng kêu rên.

Người chung quanh nhỏ giọng nghị luận, tôi kéo vạt áo một người bên cạnh.

"Người phụ nữ này là ai? Năm đó chính là con gái bà ta?"

Người nọ thở dài, giọng điệu chậm rãi nói: "Bà ta gọi là thím Dân, là vợ của chú Dân, cô gái để bím tóc trên mặt đất kia chính là con gái bà ấy. Nhưng mà." Hấn đột nhiên dừng lại, dường như đang do dự, lại có chút sợ hãi nói: "Con gái bà ấy mất tích vào mùa hè năm ngoái, khi ấy cũng tưởng ở trong hồ, mò thật lâu nhưng không mò được, thím Dân như bị trúng tà, cả ngày gặp người liền lôi kéo kể khổ, giống như Tường Lâm tẩu vậy, nhưng không ngờ thi thể lâu như vậy cứ nhiên lại nổi lên."

(Tiêu: Tường Lâm tẩu, là nhân vật trong tiểu thuyết 《Chúc Phúc》 của Lỗ Tấn. Tường Lâm tẩu là điển hình của phụ nữ lao động cần cù, thiện lương, chất phác, ngoan cường ở nông thôn Trung Quốc xưa. Bà liên tiếp chịu bất hạnh, cùng đường, cuối cùng trong tiếng "Chúc Phúc" vô cùng sung sướng "Hằng năm như thế, mọi nhà như thế, năm nay cũng như thế" của giai cấp địa chủ mà bị thảm chết đi.)

"Ôm con gái thím Dân là ai?" Tôi lại hỏi.

"Là bạn học của con gái bà ấy đó, hai người thường xuyên chơi chung, nhưng kỹ năng bơi của cả hai chắc chắn đều vô cùng tốt, hơn nữa hồ này cũng không sâu mà." Nói rồi, hấn lại thở dài một tiếng, không nói tiếp nữa. Tôi vòng ra khỏi đám người, phát hiện không thấy Kỳ Nhan đâu. Tìm khắp bốn phía, phát hiện cậu ấy cứ nhiên ở trên bờ xa hồ gần người.

Tôi qua đó vỗ cậu ấy, Kỳ Nhan nhìn hồ nói: "Hồ có chút kỳ quái."

"Kỳ quái? Không phải chứ, mặc dù tở ít đến, nhưng biết hồ này đã tồn tại có chút tuổi rồi, cư dân vùng này đều thường xuyên múc nước ở chỗ này, mùa hè chơi đùa ở chỗ này, bây giờ rất khó có được hồ nào chưa bị ô nhiễm hoàn toàn như vậy." Tôi nhìn hồ nước coi như trong suốt. Tôi kể hết tình hình vừa rồi cho Kỳ Nhan, cậu ấy phát tay.

"Đi thôi, chúng ta đi hỏi xem mùa hè một năm trước nơi này tới cùng đã xảy ra chuyện gì." Bệnh cũ của cậu ấy lại tái phát, song đó cũng là một trong những tật xấu của tôi.

Hỏi nhiều người, trả lời cũng không đầy đủ lắm, song chấp vá những lời tự thuật của từng người vào chúng tôi lại có một đáp án tương đối đầy đủ và hài lòng.

Mùa hè năm ngoái, nơi này xảy ra hạn hán nghiêm trọng, tôi cũng có chút ấn tượng, nhớ nhiệt độ lúc đó cao kỳ lạ, lại liên tục mấy tháng chưa hề có mưa, song trong thành phố vẫn tốt hơn chút, nghe mẹ nói nơi này phần lớn đất vườn đều khô cạn, các hộ nhà nông lỗ vốn rất nhiều. Hồ này cũng không ngoại lệ, bản thân đã không lớn lắm, cho nên cũng khô cạn lợi hại, thành một ao nước nhỏ, ngày hè nóng bức, đương nhiên có nhiều trẻ con muốn đến đây chơi, nhưng bị các thôn dân cấm, dù sao vạn nhất trời không có mưa, hoa màu chết khô cũng được, con người luôn phải uống nước, do đó mọi người phải người liên tục trực, trông chừng chút nguồn nước đáng thương này.

Mặc dù chút nước như vậy, cũng trở thành đối tượng cho người phụ cận tranh đoạt, người thôn khác thường xuyên muốn đến mượn nước, nói là mượn nước, không bằng nói là dùng nhờ nước thì đúng hơn, mọi người đương nhiên không đồng ý. Vì vậy giới giữa hai thôn cũng bắt đầu. Vì nguồn nước đánh nhau thậm chí gây chết người, ở đây cũng không phải chuyện gì mới mẻ nữa.

Song cũng may sự tình không leo thang. Đại khái thời tiết quá nóng, mọi người ngay cả sức để giơ tay đánh người cũng không còn. Nhưng trong thôn vẫn như cũ mỗi ngày phái người trông chừng hồ, sợ bị người khác cướp, mỗi ngày đều có người đặc biệt phụ trách phát lượng nước cơ bản cho mọi người dùng một ngày.

Ngày xảy ra chuyện đó vừa vặn là ngày đại thử (một trong 24 tiết, khoảng 22, 23, 24 tháng 7, là khoảng thời gian nóng nhất ở Trung Quốc) , chính là thời kỳ nóng bức nhất, con gái của thím Dân tên Hoa Hoa, năm ấy vừa học lớp 10, đang nghỉ hè, trẻ con đương nhiên không chịu ngồi yên, mặc dù bên ngoài mặt trời chiếu đến không khí cũng hiện lên màu trắng, cô bé như trước gọi một bạn học khác cũng chính là người còn lại trong thi thể đến hồ nước.

Hồ này đã tồn tại rất lâu rồi, ai cũng không biết khi nào thì có hồ này, song hạn hán đến mức cơ hồ khiến cả đáy hồ đều lộ ra thế này chưa từng có bao giờ.

Ngày đó trực ban chính là bác Lưu.

Bác Lưu nói ông nhìn thấy Hoa Hoa và bạn học của cô bé, hai người muốn chơi trong hồ một chút, bị bác Lưu dỗ về, hồ mặc dù cạn không ít, nhưng muốn người ta chết đuối vậy cũng đủ rồi, lại nói chơi trong hồ bị người ta nhìn thấy cũng không tốt, về sau bác Lưu mệt mỏi, nghỉ ngơi trong lán cỏ rồi ngủ thiếp đi.

Đêm hôm đó, thím Dân đã đi tìm con mình. Mới đầu đều tưởng rằng ra ngoài đi dạo, nhưng đợi đến hơn 10h vẫn không thấy bóng dáng, thím Dân bắt đầu sốt ruột, vì vậy van xin mọi người hỗ trợ tìm kiếm, mọi người đốt đuốc hô gọi bốn phía. Cuối cùng có người đề nghị đến hồ xem sao.

Ở bên hồ tìm được một đôi giày của Hoa Hoa, thím Dân bắt đầu khóc, mặc dù đã không còn hy vọng, nhưng thi thể nếu thật sự ở trong hồ mọi người cũng cảm thấy không thoải mái, ở chỗ này cực kiêng kỵ người chết trong nước. Nhưng đêm quá tối, mọi người không thể làm gì khác hơn là an ủi thím Dân, hơn nữa phải ba người kỹ năng bơi cực tốt xuống hồ tìm thi thể. Nhưng kỳ quái là hồ không lớn lắm, cứ nhiên tìm không ra thi thể, mọi người không thể làm gì khác hơn là từ bỏ, thím Dân cũng cứ như vậy thờ thẩn thẩn, tất cả mọi người không biết Hoa Hoa và bạn học tốt cuộc đã đi đâu.

Sự tình đã xảy ra chúng tôi cũng chỉ biết đến thế. Vì vậy tôi và Kỳ Nhan cảm thấy kỳ quái nhất là hai cô gái kia khi ấy tới cùng bị sao, hoặc nói nguyên nhân chết của họ như thế nào.

Thi thể đã được chở đi, cho nên muốn biết nguyên nhân chết sợ rằng phải đợi một thời gian nữa, Kỳ Nhan nói: "Không bằng chúng ta đi tìm ba người đã xuống hồ lúc ấy xem."

Chúng tôi trở lại nhà bác Lưu, ăn qua loa xong bữa trưa, cũng hỏi bác Lưu những người đã xuống hồ lúc ấy, hoàn hảo, có hai người ra ngoài làm thuê, còn một người rất vừa khéo, chính là thanh niên vội vã mò cá chúng tôi đã gặp sáng nay.

Thế chúng tôi mới biết, thanh niên họ tên là Đức Quý, tốt nghiệp cấp hai thì trở lại làm nghề nông, cậu ta và Hoa Hoa chính là bạn học cấp hai, song sau khi Hoa Hoa lên cấp 3 hai người liền lạnh nhạt, trước kia vẫn là bạn bè rất tốt.

Xem ra hôm nay cậu ta tựa hồ bị chút đả kích, khi chúng tôi tìm được cậu ta, cậu đang trốn ở nhà, nửa ngồi trên giường.

"Hoa Hoa chết quá thảm, bộ dáng của bạn ấy cứ lờn vờn trong mắt tôi." Đức Quý nói như vậy, cả người còn run rẩy, có lẽ người quá

thân thuộc chết trước mặt người ta ít nhiều cũng có chút khó chấp nhận.

"Mùa hè năm ngoái cậu xuống hồ mò tìm Hoa Hoa? Lúc ấy hồ hẳn là nhỏ hơn so với hiện tại nhỉ, sao lại không thấy được?" Tôi hỏi Đức Quý.

"Đừng nói nữa, lần đó thiếu chút nữa làm tôi sợ muốn chết, hai người đi cùng tôi cũng bị dọa không nhẹ đâu."

"Ồ? Nói nghe xem, tới cùng làm sao vậy?" Kỳ Nhan nhíu mày, kéo một cái ghế trúc ngồi bên cạnh cậu ta nghe cậu ta kể.

"Ngày đó thím Dân cơ hồ sắp điên rồi, liều mạng túm áo tôi, cầu xin tôi mau nhanh xuống đó, khi chúng tôi nhảy xuống liền cảm thấy không đúng."

"Có phải cảm thấy nước hồ đặc biệt lạnh không?" Kỳ Nhan nói chen vào hỏi. Đức Quý ngừng lại, đánh giá Kỳ Nhan. "Làm sao anh biết? Đúng vậy, mặc dù hồ nước sẽ thấp hơn bên ngoài vài độ, nhưng nước kia lại quá buốt, đâm vào xương, dường như chỉ có vài độ vậy. Chúng tôi lạnh hết sức, nhưng vẫn bắt đầu tìm kiếm trong đó. Tôi hướng đến tâm hồ tìm, hai người kia thì tìm hai bên.

Những người khác nhìn thấy gì tôi không biết, nhưng lúc lặn xuống cảm giác bốn phía càng ngày càng mờ, song vẫn nhìn thấy được đồ vật, hồ nước khá trong suốt, nhưng bốn phía căn bản không có bóng dáng Hoa Hoa, mấy người chúng tôi lên lấy hơi lại tiếp tục tìm.

Tôi cảm giác càng bơi đến giữa hồ càng lạnh, khi tôi muốn từ bỏ, bên tai tôi mơ hồ nghe được gì đó, tôi ngừng lại, quả thực, tôi nghe được tiếng Hoa Hoa gọi tên tôi.

Lúc ấy tôi đáp lại một tiếng, nhưng bốn phía căn bản không có bóng dáng bạn ấy, thanh âm trở nên cực kỳ yếu đi, tôi chỉ cho rằng mình nghe lầm. Hơn nữa khí cũng không đủ, liền bơi lên, lúc này chân cảm giác như bị cái gì siết lấy, nhìn lại là bàn tay người."

"Tay người?" Tôi và Kỳ Nhan cùng kêu lên kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, tôi cũng bị dọa chết khiếp, tay đó không biết từ đâu chui ra, không giống như tay đứt, giống như từ bóng tối đột ngột vươn đến vậy, lúc này tôi liền mạng giãy ra, sức tay cũng không lớn, nhưng dọa tôi sợ chết khiếp, dần dần tôi cư nhiên đem bàn tay trong bóng tối này kéo ra, tuy chỉ có một chút, song cũng đủ để tôi thấy rõ ràng, đó là nửa bên mặt của Hoa Hoa.

Tôi chỉ thấy nửa thân thể của bạn ấy, nửa khác tựa như bạn ấy đang đứng trong bóng đêm vậy, bạn ấy nhìn tôi cầu khẩn, vẻ mặt rất đáng thương, miệng hơi hé, tôi không nghe được bạn ấy nói gì, nhưng từ hình dáng miệng xem ra đang kêu cứu tôi.

Lúc này tôi đã sắp chịu không nổi, tôi không ngừng muốn rút chân ra, sau khi đạp vài cái, Hoa Hoa buông ra, tôi nhìn thấy bạn ấy lại lần nữa bị kéo vào, rất nhanh liền hoàn toàn biến mất. Tôi có kinh ngạc mấy cũng không cố được nữa, bởi vì nếu không lên tôi sẽ chết ngộp trong hồ. Về sau tôi không kể cho bất cứ ai, loại chuyện này nói cho người khác biết cũng không ai tin, tôi chối nói trong hồ không có gì cả, hai người khác đi lên cũng nói không có phát hiện. Về sau tôi gạt họ tìm một đạo sĩ giúp tôi trừ tà, cũng dần dần quên đi, buổi sáng nghe nói có cá từ trong hồ nhảy ra mượn đờ đến đó đứng, nên mới gặp các anh, nhưng không ngờ thi thể Hoa Hoa cư nhiên nổi lên. Các anh biết không, khi tôi nhìn thấy mặt của bạn ấy tôi cơ hồ sắp sụp đổ, tôi lập tức nhớ tới bộ dáng bạn ấy cầm lấy chân tôi muốn tôi cứu bạn ấy, bạn ấy sẽ trở về tìm tôi phải không? Phải không?" Đức Quý bỗng dựng xốc chần lên, hai tay cầm lấy vai tôi lớn tiếng hỏi, tôi

bị cậu ta hỏi choáng váng, Kỳ Nhan vội đè cậu ta lại, đồng thời dùng bàn tay che lấy mắt cậu ta, đỡ cậu ta nằm xuống.

"Không sao, không sao, cậu hiện giờ không hề bị gì cả, thờ sâu, thờ sâu, cố gắng thả lỏng." Đức Quý chậm rãi bình tĩnh lại, nằm trên giường.

Kỳ Nhan kéo tôi đến. "Biết lặn không?" Cậu ấy đột nhiên hỏi. Tôi đáp: "Biết bơi thôi, nhưng mà lặn chưa từng thử qua."

"Hắn là cũng được mà, chẳng phải trước kia lúc cậu bắt khỉ nước rất lợi hại sao." Kỳ Nhan nở nụ cười, sau đó nhìn đồng hồ.

"1h, nắng tốt, lúc này xuống đó tốt nhất. Cậu trở về chuẩn bị, 15 phút sau đến bên hồ tìm tớ." Nói rồi bỏ đi, tôi còn chưa kịp nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là lều bầu về nhà bác Lưu trước, song vấn đề là Đức Quý xuống vào mùa hè nha, bây giờ là mùa đông đó. Thật liều mạng.

Không khí bây giờ đang khoảng 6 độ, tôi mừng rằng mình còn đang ở miền nam, cầm bình rượu để thổ sản của địa phương cùng một khăn mặt khô lớn tôi đi tới bên hồ. Bác Lưu và mẹ đang trò chuyện, tôi dùng có đã trở về chắc chắn phải bơi mùa đông cầm những thứ trên, sau đó đi bộ tới bên hồ, vừa vặn 15 phút. Tình hình hiện giờ vừa vặn trái ngược với ban sáng, trời trái cực kỳ, chẳng qua vẫn có thể nhìn thấy mấy con cá giãy giụa nhảy lên bờ, sau đó phơi nắng chết tươi.

Tôi cẩn thận tránh né đám cá chết, thấy được Kỳ Nhan đang đứng phía trước. Cậu ấy cười cười. "Cầm theo nhiều như vậy à, còn cầm rượu đế?"

"Uống chút chống lạnh."

"Đừng xuống ngay." Nói rồi cậu ấy bắt đầu cởi y phục. Tôi cũng kéo áo khoác xuống, lạnh quá a, cởi từng lớp ra như chịu hình phạt vậy. Không bao lâu chúng tôi như hai cây xúc xích đứng trong gió rét, tôi dùng sức nốc một ngụm, thật cay, rượu thổ sản tựa hồ số độ không nhỏ.

Kỷ Nhan như người không có việc gì vậy. "Cậu không lạnh sao?" Tôi hỏi.

"Không sao cả, tớ trước kia thường xuyên bơi mùa đông." Cậu ấy khởi động chút. Chúng tôi hơi khởi động một chút, rồi tiến vào hồ. Lúc vừa vào thật sự đau buốt, đúng vậy, không phải lạnh, mà là đau, cảm giác giống như cắt thịt vậy, hơn nữa rõ ràng khó chịu vẫn phải bơi xuống. Lúc vừa tiến vào sóng không bằng chết, nhờ uống rượu, hơn nữa cũng đã chết lạng, hơi tốt hơn chút, Kỷ Nhan ở phía trước, tôi ở phía sau. Trong hồ nơi nơi cá chết trôi bập bênh, thiếu chút nữa đụng phải mặt tôi, trong nước đã có một cỗ mùi rất khó ngửi. Một mảnh tử khí. Vài phút sau chúng tôi bắt đầu di chuyển.

"Không được, nhiệt độ quá thấp, lặn như vậy rất khó đến được giữa hồ." Tôi thở phì phò nói. Kỷ Nhan cũng nói như vậy quá miễn cưỡng, dù sao hiện giờ hồ không thể so được với lúc mùa hè khô cạn. Chúng tôi quyết định lên trước, để xem có thể tìm được ngành nào liên quan có thể mượn trang bị lặn chuyên nghiệp không. Nhưng nói thì dễ làm mới khó, đừng nói là nơi này. Chúng tôi quyết định về trước, kiếm hai bộ đồ lặn, thuận tiện cũng nghe ngóng kết quả kiểm nghiệm thi thể của Hoa Hoa. Trên đường trở về ngồi xe Kỷ Nhan vẫn không nói chuyện, tựa hồ đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

"Đang nghĩ gì thế?" Tôi hỏi.

"Không có gì. Nhiều cá nhảy ra khỏi hồ như vậy phảng phất như



đang trốn tránh cái gì đó, kỳ thật ra khỏi hồ chúng cũng chết mà." Kỳ Nhan trả lời.

"Vây cũng không giống, có đôi khi có thể lựa chọn cái chết cho mình cũng là chuyện tốt."

"Tự mình lựa chọn cái chết quả thật so với nắm giữ trong tay người khác tốt hơn." Kỳ Nhan như có điều suy nghĩ gật đầu, tiếp đó nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ rồi không nói chuyện nữa. Trở lại thành phố rồi, chúng tôi liền chạy tới một cửa hàng chuyên kinh doanh dụng cụ lặn, cửa tiệm này là một câu lạc bộ những người thích lặn đầu tư. Đương nhiên, chúng tôi tìm được những thứ muốn tìm, một bộ trang bị cơ bản nhất, kể cả kính bơi, chân nhái, áo lặn, bình dưỡng khí, thiết bị đo khí áp và độ sâu, nếu như nói trang bị quan trọng và quý nhất trong những trang bị lặn, vậy không thể thiếu bình dưỡng khí rồi. Tác dụng của nó là đem khí trong bình khí nén giảm áp thành không khí bình thường chúng ta hít thở. Cũng đảm bảo chỉ có khi thợ lặn hút khí, không khí mới có thể từ hô hấp trong điều tiết khí thả ra. Trong đó loại cấp đầu là trực tiếp cùng khí bình tương tiếp, bước hai cùng đồ dự bị, cấp hai kèm đồ dự bị, còn có toàn bộ dụng cụ đã kể ở cấp đầu, đương nhiên, còn có hai đèn chiếu sáng dưới nước.

Cừ thật, hai bộ trang bị này mua vào cứ nhiên mất hơn 5 nghìn đồng, hoàn hảo chúng tôi đã thương lượng với ông chủ chỉ thuê một ngày, nhưng ông ta vẫn rất không tình nguyện nhận tiền thế chấp của chúng tôi, hơn nữa dặn dò ngàn vạn lần đừng làm hư, chúng tôi gật đầu ra khỏi cửa hàng. Báo cáo kiểm nghiệm tử thi trễ nhất cũng phải chiều mai mới có, cho nên chúng tôi nghỉ ngơi đằng hoàng một đêm, sáng sớm ngày thứ hai lại trở về hồ kia, chúng tôi đợi lúc nước ấm nhất mới xuống.

Trước khi xuống Kỳ Nhan cài một sợi dây trên eo tôi, đề phòng bất

ngờ. Mặc áo lặn quả thật tốt hơn nhiều, còn hơn hôm qua ở trên bơi quả thực kém nhau quá lớn, mặc dù vẫn lạnh, song đã có thể thích ứng. D dưỡng khí của bình cũng đủ dùng nửa giờ, chúng tôi dựa theo lời Đức Quý nói bơi đến giữa hồ, lúc này cả hồ đã không nhìn thấy thứ nào sống. Máy đo độ sâu chậm rãi hiển thị chúng tôi đang ở vị trí khoảng 14m, hồ này phỏng chừng sẽ không vượt quá 20m, chúng tôi rất nhanh có thể đến đáy hồ xem tới cùng có gì. Kỳ Nhan chỉ ngón cái xuống phía dưới, làm một động tác đi xuống, chúng tôi tăng tốc lặn xuống.

Càng xuống dưới càng tối tăm, hơn nữa tiếng động bên cạnh càng ngày càng chói tai, phảng phất như đang gào thét vậy, tôi kỳ quái nơi này tại sao có thể nghe thấy tiếng động. Nhiệt độ của hồ nước cũng kịch liệt giảm xuống, đã chỉ còn 3 độ.

Máy đo độ sâu vẫn đang hiển thị, nhưng tôi cùng Kỳ Nhan như trước lặn xuống, tựa hồ đáy hồ này căn bản sâu không lường được.

Vượt quá 20m rồi, nhưng căn bản không có xu hướng thấy đáy. D dưỡng khí đã dùng một phần ba, tôi hơi khựng lại, mở đèn chiếu sáng ra, ngọn đèn rất vừa đủ, tôi nhìn thấy Kỳ Nhan cũng đã ngừng, tôi đang suy nghĩ xem rốt cuộc có nên tiếp tục không. Kỳ Nhan cũng nhìn sang tôi, sau đó lại đi xuống, tôi bắt đắ dĩ lắc đầu, biết cậu ấy tuyệt đối sẽ không bỏ dờ giữa chừng.

37m. Tôi không nói gì, độ sâu cao nhất của hồ nước mặn Namtso cũng mới 37m, nhưng hiện giờ nơi này lại vẫn còn có thể lặn xuống, chẳng lẽ đây căn bản là một động không đáy? Nơi ngọn đèn chiếu đến không xa lắm, như sương đen vậy, song vẫn có thể nhìn thấy Kỳ Nhan một mực bơi phía trước. Rốt cuộc, đến 40m, Kỳ Nhan cũng ngừng. Tôi nhìn thấy Kỳ Nhan không di chuyển nữa, cậu ấy cư nhiên làm một động tác tay, quả thật, dưỡng khí của chúng tôi sợ rằng không cách nào chống đỡ được đến lúc quay trở về. Trong nháy mắt

quay đầu lại này, tôi dường như cảm giác được trên đỉnh có thứ gì đó đang lao nhanh xuống.

(Namtso hoặc hồ Nam là một hồ nước trên núi cao tại khu vực ranh giới giữa huyện Damxung của thành phố Lhasa và huyện Baingoin của địa khu Nagqu tại Khu tự trị Tây Tạng, Trung Quốc, cách 112 kilômét về phía bắc tây bắc của trung tâm Lhasa -- Theo wiki)

Tôi vô thức chiếu đèn qua đó, cũng nghiêng đầu. Xuất hiện trước mặt tôi chính là khuôn mặt người. Khuôn mặt của Đức Quý. Khuôn mặt nọ rõ ràng không hề tức giận, cùng một bộ dáng với thi thể Hoa Hoa, làm tôi giật mình nhất chính là cậu ta còn vừa vặn quay mặt về hướng tôi, chúng tôi cơ hồ mũi dán mũi. Dưới ánh đèn cậu ta càng lộ vẻ dữ tợn, tôi bối rối nghĩ muốn né đi, nhưng tốc độ cậu ta lao xuống cực nhanh, tôi bị cậu ta đụng phải, hơn nữa nhanh chóng rơi xuống. Máy đo độ sâu bên cạnh còn đang hướng lên trên nhảy số, Đức Quý như một quả tên lửa húc tôi xuống. Lòng tôi nghĩ thế là xong. Lúc này bên hông căng chặt một cái, tiếp theo chợt tràn cảm giác tím kéo, tôi thật vất vả đẩy Đức Quý ra, sau đó thừa dịp thời gian bình dưỡng khí còn thừa lại không nhiều lắm bơi hướng lên trên. Hoàn hảo sợi dây này đã cứu tôi.

Tôi quay đầu lại nhìn Đức Quý, cậu ta cứ thế như quả cân chìm xuống. Trước khi dưỡng khí dùng hết chúng tôi rớt cuộc cũng ngoi lên, có thể lại nhìn thấy ánh mắt trời thật tốt, nơi này cùng dưới nước vừa rồi căn bản là hai thế giới.

Chờ tôi bình tĩnh lại đã là lúc ngồi trong phòng, tôi mới hỏi Kỳ Nhan. Kỳ Nhan lau tóc, nói với tôi: "Đức Quý đã chết, giống như Hoa Hoa."

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao đáy hồ đó lại sâu như vậy?" Tôi bung chén trà nóng, ừng ực uống một ngụm.

"Đây không phải là đáy hồ, hoặc nói không hoàn toàn là đáy hồ, năm ngoái Hoa Hoa gặp phải hẳn cũng là cùng một loại chuyện, song lúc ấy có khả năng cô bé vừa vấp bị cuốn vào. Loại hồ này được gọi là hồ song giới."

"Hồ song giới?" Tôi không rõ.

"Thế giới này của chúng ta và thế giới kia thường tồn tại rất nhiều điểm tiếp nối, điểm tiếp nối này là di động, hơn nữa không có quy luật gì, chỉ cần nó xuất hiện, nếu bên cạnh có sinh vật đều sẽ bị hút vào, như hố đen vậy, sau đó cùng đợi đến điểm tiếp theo lại phun ra, cậu từng nghe vòi rồng chưa, vòi rồng ở thành phố này cuốn tung thứ gì đó lên sẽ hạ xuống ở một thành phố khác, tỷ như mưa tiền xu linh tinh gì đó." Kỳ Nhan tiếp tục giải thích.

"Cậu ta bây giờ chắc đã bị hút vào rồi, song cậu ấy hẳn là kích thích quá độ sau đó trước khi chúng ta xuống đã nhảy xuống hồ tự vẫn. Có lẽ một thời gian ngắn sau thi thể cậu ta lại ở chỗ nào đó hiện ra."

"Vậy có phải sau này hồ kia đều sẽ cứ như vậy?"

"Không biết, có lẽ như vậy, mà có lẽ sẽ di chuyển, chuyện con người bỗng dưng biến mất có rất nhiều, thậm chí kể cả một lượt hơn mấy trăm một ngàn người, thời kháng Nhật không phải thực sự có một quân đồn của Nhật Bản bỗng dưng trong một đêm hoàn toàn biến mất sao. Tớ đoán chừng họ gặp điểm tiếp nối đó. Nếu chúng ta khi ấy vẫn cứ đi xuống cho dù dưỡng khí dùng đủ cũng không thể lên được."

"Dưới đó rốt cuộc là gì?" Tôi uống xong trà, hỏi một vấn đề cuối cùng.

Kỳ Nhau lau khô tóc, khoát khăn mặt lên đầu, cười cười, lộ ra hàm

răng tuyết trắng "Việc này tớ cũng không biết, có lẽ vài năm sau chúng ta đều sẽ biết, song dù sao bây giờ còn chưa phải lúc."

Báo cáo kiểm nghiệm tử thi của Hoa Hoa và bạn học cô bé cũng đã có, không có bất cứ thương tổn gì, cũng không phải chết đuối. Bác sĩ không thể làm gì khác hơn là nói là nhồi máu cơ tim cấp tính.

Thật đáng tiếc, lúc trả lại bộ đồ lặn ông chủ vẫn phát hiện tổn hại nhỏ, nói thiệt nói hơn, vẫn phải đền ít tiền, song nếu ông ta biết nơi chúng tôi mặc đi, chỉ sợ ông ta cũng sẽ không cần nữa.

## Chương 22: Yểm thuật

"Những năm cuối Đường Trinh Quán, Trường An yêu khí tung hoành, thuật sĩ khắp nơi tụ lại tại thành, lập đàn làm phép, đến nỗi lòng dân hoảng hốt, dân trí ngu muội. Đường Thái Tông quở trách làm yểm thắng thuật, cũng hạ lệnh bãi bỏ, những pháp này liệt vào Đường luật." Tôi ngừng lại, buông sách, chẳng lẽ thật có yểm thuật sao? Từ trong hồ trở về Kỳ Nhan thông báo với thôn dân địa phương, đừng đến gần hồ kia nữa, cá trong hồ phần lớn đã chết sạch, trừ phi phát hiện trong hồ có thể một lần nữa có vật sống sinh tồn. Mấy ngày nay tương đối bận rộn, mọi người gặp mặt cũng ít, mỗi lần hẹn Lạc Lô muốn ra ngoài ăn cơm chung quy lại bị dùng công tác bề bộn làm cứ cự tuyệt. Sắp đến Giáng Sinh rồi, có lẽ ngày đó cô ấy sẽ rảnh rỗi nhỉ.

Công việc trên đầu đã làm xong, duỗi thắt lưng mệt mỏi thật dài. Buổi chiều có chút thời gian, mọi người có thể tụ họp ăn bữa cơm tối, lại nói cũng đã lâu không gặp Lý Đa. Vừa nghĩ đến đây, liền nhận được điện thoại của cô bé.

"Đồng chí biên tập, thời tiết lạnh như thế, buổi tối chúng ta hẹn anh Kỳ Nhan cùng chị Lạc Lô đi ăn lẩu được không?" Thanh âm của cô bé vẫn dí dỏm như trước, lại làm cho người ta nghe xong liền có cảm giác muốn cười. Tôi hỏi cô đã báo cho Lạc Lô chưa, cô nói đã báo, Lạc Lô cũng có thời gian, lúc này nghe xong trong lòng vẫn hơi bị chấn động. Cúp điện thoại, ngồi trước máy tính ngóng trông hết giờ làm sớm một chút.

Mặc dù cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm, nhưng sắc trời ngoài cửa sổ đã dần tối đen. Tôi lấy quần áo xong, đi đón Lạc Lô, thuận

tiện cùng cô ấy đến Quý Quý Hồng. Quán lẩu này là lớn nhất nổi tiếng nhất địa phương, mùa đông mấy người bạn bè tụ tập cùng một chỗ ăn lẩu tâm sự chuyện trò, sợ rằng không có nơi nào tốt hơn nơi này nữa.

Đến giờ Kỳ Nhan và Lý Đa cũng tới, chào hỏi nhau một chút, Lý Đa vui vẻ vuốt lỗ tai mình, chỉ vào nói với tôi: "Anh xem, em lại bấm thêm hai lỗ." Tôi vừa nhìn, quả nhiên trên vành tai nho nhỏ bấm đầy lỗ, cơ hồ sắp liền thành một đường, tôi lắc đầu cười khổ. Có lẽ thứ cô bé theo đuổi tôi thật sự khó có thể hiểu nổi. Đến Kỳ Nhan cũng không thể không liếc nhìn một chút, lại gọi thêm vài món ăn. Lý Đa có chút bất mãn, nhưng rất nhanh hơi lẩu được bung lên đã thổi bay toàn bộ sự mất vui của cô. Lạc Lôi có vẻ hơi uể oải, lời tuy không nhiều lắm, nhưng xem ra vẫn vô cùng vui vẻ, cùng Lý Đa câu có câu không trò chuyện.

Ăn được phân nửa, liền nói chuyện phiếm, tôi nghĩ đến yểm thuật kia, hỏi: "Yểm thuật rốt cuộc là gì? Có lợi ích gì sao?" Kỳ Nhan đang đem một miếng thịt dê xâu tuyết trắng gấp lên, nghe được câu hỏi liền để đũa xuống.

"Yểm thuật có thật, thời xưa có đôi khi là chỉ những thủ pháp biểu diễn của nghệ nhân giang hồ, cũng chính là ma thuật, nhưng có người nói yểm thuật là yêu thuật hoặc tà thuật, trong dã sử ghi lại nói con tam hoàng tử Dận Chỉ vạch trần đại hoàng tử Dận Đề lúc đó sử dụng yểm thuật của Lạc Ma, đối với thái tử lúc đó, cũng chính là con trai thứ hai của Khang Hi Dận Nhưng áp dụng yểm thuật, giật dây khiến tâm trí đại loạn, kết quả bị Khang Hi phế bỏ, song đây đều là đồn đại. Kỳ thật trong mắt tôi yểm thuật sau này rất có thể là một loại thuật thôi miên tương đối cao cấp." Kỳ Nhan nói xong nghĩ muốn gấp miếng thịt dê đó lần nữa nhưng phát hiện đã bị Lý Đa ăn mất, Lý Đa còn làm mặt quỷ với cậu ấy. Kỳ Nhan không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ lại xâu một miếng thịt dê khác.

"Sau này?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy, yểm thuật bắt đầu thịnh hành cùng Ân Thương và Đường, sau đó chậm rãi suy bại." Quả nhiên giống như trong sách đã ghi lại nha.

"Vậy là cậu chưa được biết qua yểm thuật chân chính sao?" Lạc Lôi đột nhiên hỏi một câu. Kỳ Nhan bị hỏi sững sờ, thật đúng là hiếm có đây. Cậu ấy cười cười, không trả lời, lúc này đến lượt Lý Đa sốt ruột, không ngừng kéo góc tay áo Kỳ Nhan.

"Nói đi, nói đi, có hay không chứ?"

"Nói thế nào đây, tứ cũng là từ chỗ thế hệ trước lấy được một vài truyền thuyết về yểm thuật, tổ phụ tứ đối với phương diện này đều rất có nghiên cứu, nhưng chỉ giới hạn trong nghiên cứu mà thôi, bởi vì ông cho rằng có một vài thứ sức người không cách nào tiếp cận được, đương nhiên, ba của tứ cũng không cho là vậy." Lần đầu tiên nghe Kỳ Nhan nhắc đến cha cậu ấy, chúng tôi đều rất kinh ngạc, cậu ấy rất hiếm khi đề cập đến chuyện của cha mình, cho dù là Lý Đa, cũng chỉ thỉnh thoảng mới gặp qua cha mẹ Kỳ Nhan. Tất cả mọi người đặt đũa xuống, nghe Kỳ Nhan kể chuyện, bên cạnh mặc dù tiếng người huyên náo, nhưng tôi cảm thấy tựa hồ bàn này đã bị tách biệt khỏi vậy.

"Khi đó cha tứ so với tứ bây giờ còn trẻ hơn một chút, ông đối với những thứ loại này cảm thấy rất hứng thú. Yểm thuật chính là một loại khi ấy ông cực lực tìm kiếm. Mặc dù từ chỗ tổ phụ tứ nhận được một ít lai lịch và kiến thức cơ bản về yểm thuật, nhưng những thứ đó không hề thỏa mãn được lòng hiếu kỳ của ông, cho nên ông đã đưa ra một quyết định khiến tổ phụ tứ cực kỳ tức giận và lo lắng. Đó chính là đi tìm truyền nhân chân chính của yểm thuật. Ông cũng



không biết, quyết định này của ông sẽ mang đến cho ông những chuyển biến đến mức nào.

Nhưng muốn tìm một thuật đã tiêu tan che giấu hơn ngàn năm nói dễ vậy sao, thậm chí hiện giờ tới cùng có còn tồn tại hay không cũng là một vấn đề. Cha tở khi ấy trình giấy phép xin nghỉ cho trường, xin nghỉ một học kỳ, công khóa với ông mà nói không thành vấn đề, ông cần chỉ là thời gian mà thôi. Nửa năm với ông mà nói là một dự toán, nếu không đủ ông cần về trước học đủ học phần, rồi đi dò xét tiếp, cứ như vậy thấm thoát qua hai năm, song ông cư nhiên vẫn tốt nghiệp đúng hạn.

Sau khi tốt nghiệp ông rớt cuộc tìm được chút manh mối, mục tiêu truy tìm nhiều năm rớt cuộc có kết quả. Cha tở đã nghe ngóng được ở Hà Nam, cũng chính ở phụ cận Triều Ca trung tâm thống trị của triều Ân Thương trước kia có một thị tộc kỳ lạ sinh hoạt, toàn bộ do nữ giới tạo thành, họ cư nhiên nắm giữ yếm thuật cổ xưa nhất. Cha tở quyết định đến xem.

Năm ấy là năm 1982, cha tở một mình phong trần mệt mỏi đi tới huyện Kỳ tỉnh Hà Nam. Từng là đô thành của một quốc gia, đã không còn sự tráng lệ hùng vĩ của mấy ngàn năm trước, nhưng cha tở nói, lần đầu ông đến đây vẫn cảm giác được cảm giác rung động không cách nào phai nhạt được, không có chỗ nào không có những di chỉ cổ đại không nói rõ được là thật hay giả thời thời khắc khắc nhắc nhở người lạ tới giá trị của nó. Cha tở dừng lại ở đây một ngày, bắt đầu tìm kiếm thị tộc nữ giới trong truyền thuyết kia.

Nghe nói, yếm thuật chân chính bắt người từ lễ cúng tế nữ giới thời cổ xưa, thời gian trước khi hình thành chế độ phụ hệ, nữ giới chiếm cứ địa vị chủ đạo, loại nghi thức thờ cúng thần bí này đều nắm trong tay nữ giới, khi đó Vu, Nam Vu gọi là Hịch, Hịch là từ tạo thành từ chữ Vu, có thể thấy được địa vị của Nữ Vu lúc ấy. Do đó yếm thuật

chân chính chỉ có thể do nữ giới sử dụng và truyền thừa, đó cũng là lý do tại sao cha tở tin tưởng thị tộc nữ giới này nắm giữ yểm thuật.

(Tiêu: Vu 巫 nghĩa là thầy (bà) mo, phù thủy. Hịch 覓 trong chữ Hịch có chữ Vu)

Nhưng ông tìm kiếm quanh huyện Kỳ rất nhiều ngày vẫn không có đầu mối. Mãi đến một hôm, địa phương này xuất hiện một sự kiện cực kỳ lạ lùng.

Một thôn dân lớn tuổi mắc một loại quái bệnh, cha tở cảm thấy hiếu kỳ, liền lập tức đi tới nhà thôn dân mắc bệnh." Kỳ Nhan nói tới đây dừng lại, sau đó nói tiếp: "Chuyện phát sinh về sau tở nghĩ vẫn là dùng lời tự thuật của cha tở thì tốt hơn. (Từ đây trở xuống là giọng điệu của cha Kỳ Nhan.)

"Tôi đi tới nhà vị thôn dân kia, đó là nhà dân đơn sơ nhất địa phương, là loại đơn giản dùng bùn đất trộn với cỏ cây dựng thành, nơi nơi đều là da tường bóc xuống kết thành từng mảng từng mảng. Cảm giác phảng phất như tùy thời sẽ đổ sụp vậy, nhưng dù sao cũng là cảm giác, căn nhà này đã cùng với người dùng trải qua rất nhiều mưa gió.

Cụ già ở chỗ này họ Lỗ, người bên ngoài gọi ông là Lỗ Tứ Gia, ông từng tham gia chiến tranh kháng Nhật, song ông là binh lính quốc dân đảng, lúc chiến tranh giải phóng bị bắt lại gia nhập giải phóng quân, trải qua cách mạng văn hóa ông cụ vẫn cứ lẻ loi một mình, hoàn hảo ông ngày thường cư xử hòa nhã, tất cả mọi người đều xem ông như trưởng bối nhà mình mà đối đãi, cho nên, trong nhà Lỗ Tứ Gia bây giờ đang quây quần rất nhiều người.

Chầm chậm bước đến bên đám người, mặc dù họ rất nhanh đã phát hiện tôi cũng không phải người trong thôn, nhưng lúc biết tôi tới thăm

Lỗ Tứ Gia thì vẫn vô cùng thân thiện để tôi tiến vào. Trong phòng không lớn, nhưng vô cùng sạch sẽ, vài món gia cụ đơn sơ được thu dọn gọn gàng ngăn nắp, nhưng cực kỳ tối tăm, song nương theo ánh sáng ban ngày vẫn có thể nhìn thấy nằm trên giường trúc cũ nát rên rĩ là Lỗ Tứ Gia.

Nếu nhìn thoáng qua ông ấy sợ rằng sẽ bị dọa một cú sốc, đầu của ông tựa như một quả bóng hơi màu đỏ đầy khí, tóc từng cọng dựng thẳng đứng, như con nhím bị cạo bớt một ít lông, cái trán vốn phải che kín nếp nhăn ngược lại trở nên trơn nhẵn nhô ra, nơi nơi đều là gân xanh phồng lên, con mắt cũng không nhắm lại được, mắt sung huyết đỏ như màu mã não cơ hồ sắp lòi ra.

"Đại khái đã bao lâu rồi?" Tôi đi ra hỏi một người trẻ tuổi ăn mặc kín đáo, mang kính mắt da dẻ trắng nõn bên cạnh, thanh niên vừa bị hỏi tự hồ hơi không hài lòng, nhưng vẫn rõ ràng từng chữ nói: "Tôi tên là Bạch Dương, là cán sự tổ chức của nơi này." Tôi cũng có chút buồn cười, nghĩ thầm tôi có hỏi cậu là ai đâu.

"Tôi chỉ muốn biết Lỗ Tứ Gia bị như vậy đã bao lâu rồi." Tôi không khách khí đốp chát một câu, khuôn mặt trắng của Bạch Dương hơi đỏ lên, cậu ta đẩy mắt kính, hơi kiềm chế lại.

"Gần một tuần rồi, mới đầu chỉ nói là chóng mặt hoa mắt, tiếp theo liền bắt đầu đau đầu, đến bệnh viện huyện khám, nhưng không khám ra được nguyên do. Đúng rồi, anh là ai? Thân thích của Lỗ Tứ Gia sao?" Bạch Dương mang theo khiêu khích hỏi. Tôi lười trả lời cậu ta, bệnh trạng của Lỗ Tứ Gia rất giống với đặc điểm phát tác của một loại yểm thuật 'Huyết Xung' trong truyền thuyết, lượng lớn máu tích trữ ở não bộ, mới đầu không có phản ứng quá lớn, thậm chí rất dễ bị cho là cao huyết áp, nhưng thời gian dài lại rất nguy hiểm, tình trạng của ông ta hiện giờ thật không ổn, trước hết chỉ có thể tạm thời trích máu hỏi xem ông ấy rốt cuộc xảy ra chuyện gì."

"Trích máu?" Tôi khó hiểu hỏi. Kỳ Nhan nói: "Trích máu kỳ thật là một loại liệu pháp Đông y, đối với một vài bệnh nhẹ có tác dụng xoa dịu, thời trung cổ trước đây cũng là phương pháp trị liệu chủ yếu nhất, đương nhiên, nó không phải vạn năng, hơn nữa không thể trích bậy, phải từ huyết đạo riêng biệt, còn phải chú ý số lượng máu trích, thời gian chờ." Kỳ Nhan giải thích xong, lại tiếp tục kể. Như trước đây là nhân xưng của cha cậu ấy.

"Hoàn hảo tôi từng nghiên cứu về châm cứu, song dựa vào y thuật của tôi sợ rằng nhiều nhất chỉ có thể giúp Lỗ Tứ Gia tạm thời khôi phục thần trí, nhưng hẳn là đủ để tôi tìm xem nguyên nhân. Tôi lấy ra ngân châm mình mang theo, đây vốn là sợ trong lúc du lịch phát sinh ngoài ý muốn tự cứu mình mà dùng, không ngờ cứ nhiên lại dùng đến.

Trích máu đầu cực kỳ quan trọng, tôi trước hết để mọi người đưa Lỗ Tứ Gia ra ngoài, thời tiết không tồi, phơi nắng dưới ánh mặt trời có thể giúp huyết khí vận hành, tỉ suất trích máu càng hữu hiệu. Đại khái mười phút sau, chuyển vào trong phòng, tình trạng Lỗ Tứ Gia hiện giờ mạch máu rất yếu ớt, không thích hợp dùng phương pháp cắt nghiêng tĩnh mạch, cho nên tôi đành phải dùng phương pháp lấy ngân châm trừ độc đâm vào động mạch đầu và gáy ông ấy. Phần đầu đến cổ trích máu có 21 chỗ: Mạch kim trụ một chỗ, mạch ngân trụ một chỗ, mạch xương chẩm hai chỗ, mạch song môn một chỗ, mạch tiểu tiêm hai chỗ, mạch hầu một chỗ, mạch thiết hai chỗ, động mạch gò má hai chỗ, mạch mắt hai chỗ, mạch đầu mũi một chỗ, mạch tai hai chỗ, mạch xương thái dương hai chỗ, mạch răng hai chỗ. Số lượng ngân châm không đủ, tôi đành phải theo thứ tự đâm xuống.

Bởi vì tương đối rắc rối, đại khái bận rộn hơn hai giờ, trích ra máu tươi chừng hai chén súp, bởi vì sợ ông ấy lớn tuổi thiếu máu ngất xỉu,

còn cố ý chuẩn bị máu trâu tươi, cùng nước lạnh và băng vải. Chẳng qua hiệu quả rất tốt, hết thầy cũng rất thuận lợi, đầu của Lỗ Đại Gia thoáng cái liền nhỏ đi rất nhiều, người cũng dần dần khôi phục tri giác, không còn triệu chứng sung huyết nữa. Mọi người vô cùng mừng rỡ, đều sang cảm tạ tôi, đương nhiên tôi biết, ngoại trừ một người, đó chính là Bạch Dương, cậu ta đã không thấy đâu nữa.

Lỗ Đại Gia vẫn vô cùng suy yếu, tôi bảo mọi người giúp tôi làm chút thức ăn bổ huyết lưu thông máu, lại qua một giờ nữa, ông ấy rốt cuộc có thể mở miệng nói chuyện.

"Đại khái mấy ngày trước, lúc tôi đang nấu cơm liền phát giác có chút không đúng, nhưng lúc ấy cũng không để ý nhiều." Lỗ Tứ Gia chậm rãi nói.

"Nấu cơm?" Nhìn thấy Lỗ Tứ Gia chuyển biến tốt đẹp, các vị hàng xóm đều tản đi, hiện giờ chỉ còn tôi và Lỗ Tứ Gia, đầu tiên ông nói với tôi vài lời cảm tạ, sau đó tôi hỏi ông ấy gần đây có tình huống gì dị thường không.

"Đúng vậy, ta cảm giác mắt một trận đau đớn, sau đó nhìn thứ gì cũng đều đỏ như máu, như bị một tấm vải đỏ, về sau nghỉ ngơi lại thì tốt hơn, nhưng càng ngày càng phát tác thường xuyên. Hơn nữa luôn nằm mơ. Trong mộng luôn nhìn thấy một cô gái trẻ, mang theo mặt nạ cổ quái, nhưng có thể nhìn được tay phải cô ta cầm một con rắn xanh dài hơn 2m, trong miệng nói những lời ta không nghe rõ được. Mỗi lần nằm mộng tỉnh lại đầu đau dữ dội, hơn nữa mặt cũng đỏ dọa người." Lỗ Tứ Gia vừa nói, vừa chỉ vào mặt mình.

Tôi vừa nghe, trong đầu đột nhiên nghĩ tới 《 Sơn Hải Kinh · Hải Ngoại Tây Kinh 》 ghi lại 'Vu Hàm quốc có nữ Sứu Bắc sống, tay phải cầm rắn xanh, tại Đãng Bảo sơn, tốp Vu từ trên đi xuống.' Chẳng lẽ Lỗ Tứ Gia thật sự bị trúng yểm thuật mà mình khổ cực tìm kiếm mới

mắc 'Huyết Xung'?

Trích máu chỉ là biện pháp trị phần ngọn, chưa tới ba ngày, Lỗ Tứ Gia lại phát bệnh, hơn nữa còn dữ dội hơn, kết quả cuối cùng chính là sẽ dẫn đến mất nổ tung, ngũ quan đổ máu bỏ mạng. Thời gian của tôi không nhiều lắm, phải tìm được người sử dụng yểm thuật.

Có ghi chép, dùng yểm thuật hại đối phương, bình thường đều thông qua năm mộng làm thể trung gian, xem ra quả nhiên là sự thật, hơn nữa sử dụng không cách nơi này quá xa, chỉ cần ở phụ cận tìm kiếm hẳn sẽ có được nghiệm thu. Tôi ôm suy nghĩ như vậy nơi nơi nghe ngóng nhưng chưa hề gặp được phụ nữ kỳ quái, mãi không có tiến triển, thời gian rất nhanh đã đến đêm.

Bởi vì tạm thời chữa hết quái bệnh cho Lỗ Tứ Gia, tôi được mọi người nhiệt tình khoản đãi, ở một hộ gia đình tương đối sung túc, tôi hỏi họ nơi này có từng xuất hiện quái nhân hay việc lạ nào không, nhưng họ nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra, cuối cùng nhất trí nói trong thôn quái nhất chính là cha con Bạch Dương.

"Bạch Dương?" Tôi uống xong một chén rượu nếp lão hương tự ủ hỏi.

"Đúng vậy, cậu không phải hỏi chỗ chúng tôi có quái nhân nào sao. Tôi nghĩ hai cha con cậu ta chỉ sợ là quái dị nhất rồi." Một thanh niên tương đối trẻ tuổi thần bí nói, người bên cạnh cũng phối hợp hòa theo.

"Đúng vậy đúng vậy, cha con họ đại khái là 20 năm trước bỗng dưng xuất hiện ở đây, song coi như tương đối an phận, mặc dù chúng tôi cảm thấy kỳ quái, tại sao mẹ đứa trẻ không thấy đâu, nhưng đến tột cùng vẫn là việc riêng của người ta, chúng tôi chỉ nghị luận sau lưng đôi chút." Ông chú diện mạo hàm hậu kia nhai một miếng thịt to nói.

"VẬY CŨNG CÓ GÌ KỶ QUÁI LẮM NHA, GÀ TRỐNG NUÔI CON RẤT THƯỜNG THẤY MÀ." TÔI THUẬN MIỆNG ĐÁP. HỌ THẤY TÔI KHÔNG THÈM ĐỂ Ý, LẠI SỐT RUỘT NÓI: "ĐƯƠNG NHIÊN KHÔNG TÍNH LÀ GÌ, NHƯNG MÀ HAI CHA CON HỌ NHẤT LÀ CHA CỦA BẠCH CÁN SỰ, LUÔN CHE MẶT, HƠN NỮA NGHE NÓI CÓ NGƯỜI TỪNG NGHE ÔNG ẤY NÓI CHUYỆN, NHỎ GIỌNG NHỎ TIẾNG, GIỐNG NHƯ MỘT CÔ GÁI VẬY, RẤT ÍT RA NGOÀI, CŨNG KHÔNG BIẾT ÔNG TA ĐẾN ĐÂY MẤY MƯƠI NĂM LÀM THẾ NÀO NUÔI LỚN ĐƯỢC BẠCH CÁN SỰ NỮA. NHƯNG MÀ BẠCH CÁN SỰ COI NHƯ CÓ CHÚT TIỀN ĐỒ, SAU KHI TỐT NGHIỆP TRUNG HỌC ĐẾN THÔN LÀM CÁN SỰ TỔ CHỨC, LÀM ĂN RẤT ĐƯỢC, NHƯNG GIAO TIẾP VỚI NGƯỜI KHÁC CÓ KÉM CHÚT, CHUNG QUY THÍCH PHÔ TRƯƠNG, THÍCH RA VÈ. LÚC CẬU TA HỌC HÀNH ĐƯỢC KHÔNG ÍT NGƯỜI CHĂM SÓC, DÙ SAO CẬU TA CŨNG LÀ NGƯỜI CÓ TRÌNH ĐỘ VĂN HÓA CAO NHẤT Ở CHỖ CHÚNG TÔI." ÔNG CHÚ VỪA RỜI UỐNG CẠN MỘT CHÉN RƯỢU NẾP NỮA, THỐNG KHOÁI ĐÁNH MỘT CÁI Ợ DÀI. TÔI ÂM THẦM NHỚ KỸ, NHƯNG HÔM NAY SẮC TRỜI KHÔNG CÒN SỚM, ĐỒNG HƯƠNG HIẾU KHÁCH TIẾP ĐÃI TÔI NGỦ LẠI, TÔI QUYẾT ĐỊNH NGÀY THỨ HAI PHẢI ĐẾN CHỖ BẠCH DƯƠNG XEM SAO, CÓ LẼ CÓ THỂ CÓ CHÚT THU HOẠCH GÌ ĐÓ.

Ngày thứ hai tôi dựa theo chỉ dẫn của họ đi tới nhà Bạch Dương, tôi cố ý chờ cậu ta ra ngoài làm việc mới qua đó thăm hỏi, nguyên nhân rất đơn giản, thật sự không muốn nhìn thấy khuôn mặt kia của cậu ta.

Nhà Bạch Dương cũng không khá hơn là bao so với nhà Lỗ Tứ Gia, chẳng qua tới cùng vẫn là cán sự, mặc dù cũ, nhưng không nát, thời tiết Hà Nam biến hóa cực lớn, mùa mưa nhiều, mà sau tháng sáu ánh mặt trời lại chiếu rất gắt, phần lớn tường gạch nhà sau khi bị gội rửa rồi lại phơi nắng đều biến thành tường đất, nhưng nhà Bạch Dương tựa hồ là dùng đá xây thành. Cực kỳ nhẵn bóng. Cửa làm bằng gỗ, mặt trên còn có bức vẽ môn thần đã bạc màu, cũng đã mất không sai biệt lắm. Nhưng chung quanh một khối đất lớn như vậy chỉ có một hộ nhà Bạch Dương, xem ra cha con họ không thích ở chung cùng người khác lắm.

Tôi ở ngoài cửa gọi vài tiếng có ai ở nhà không, qua hồi lâu, cánh cửa cọt kẹt một tiếng mở ra, nhưng chỉ mở một phần, vừa vặn đủ cho một cái đầu ra vào, tôi đang nghi hoặc sao không có ai, vì vậy khom lưng đưa đầu vào muốn nhìn một chút, kết quả một đôi mắt vừa vặn từ bên trong ló đến, tôi cùng người bên trong cụng đầu, mắt đối mắt.

Tôi chưa từng thấy loại mắt này, hoặc nói là trông mắt thì đúng hơn, đến nỗi tôi khi ấy ngớ ra vài giây, nhưng tôi nhanh chóng ý thức được mình tiếp tục nhìn như vậy sẽ có nguy cơ bị thôi miên, lập tức thẳng người dậy, tránh khỏi ánh mắt của đối phương. Tôi khó mà không thể tin được, bởi vì đồng tử của đôi mắt ấy là hình hẹp dài, như của động vật vậy.

"Ngài là chú Bạch sao?" Tôi thân thiện vươn tay. Người bên trong ừ một tiếng, nhưng vẫn không có ý định ra khỏi cửa. Tôi đứng bên ngoài rất khó xử, không thể làm gì khác hơn là lại giải thích với ông ấy.

"Tôi muốn nói chuyện với ngài, không biết có được không. Tôi là bạn của Bạch Dương." Mặc dù tôi không muốn nói dối như vậy, nhưng xem ra ông chú này không thân thiện lắm. Quả nhiên, ông ta tựa hồ hơi tin tưởng, mở cửa ra, cũng ngoắc tay ra hiệu tôi tiến đến. (Kỳ thật ngẫm lại con người khi đó vẫn tương đối thuần khiết, đâu như bây giờ người xa lạ làm sao dám tùy tiện cho vào - Kỳ Nhan nói.)

Đi vào, ông ta một lần nữa khép cửa lại, sau đó cư nhiên châm một ngọn đèn dầu, bên ngoài ánh dương vẫn sáng rọi nha, cư nhiên ở bên trong đốt đèn, làm như vậy chỉ có một nguyên nhân, ông ta sợ ánh mặt trời.

Mặc dù ở trong nhà ông ta vẫn như trước dùng khăn quàng màu trắng bao lấy đầu, chỉ chừa đôi mắt lộ ra bên ngoài. Đỉnh đầu của



ông ta không có một sợi tóc, nhưng da mọc xù xì như vảy cá, tôi nhìn sơ qua căn nhà không giống như nơi ở của hai người đàn ông, vô cùng sạch sẽ tươm tất, trên bàn gỗ bên trong đặt hai bộ chén đĩa, xem ra ông ta chưa kịp dọn dẹp.

"Ngài tới đây đã lâu rồi phải không? Trước kia có từng nghe nói phụ cận vùng này có một thị tộc nữ giới không? Tộc này không gần gũi với người ngoài lắm, trong tộc do nữ giới đứng đầu gia tộc?" Tôi bắt đầu hỏi. Ai ngờ ông ta căn bản không nói lời nào, nhưng ánh mắt loạn chuyển khắp nơi lại không che giấu được sự bối rối của ông ta.

"Cậu, hỏi cái này làm gì." Thanh âm của ông ta thật đúng là như thôn dân trước đó nói, nhỏ mà chói tai, như móng tay cào trên bảng đen vậy, nghe rất khó chịu, có chứa giọng mũi nặng.

"Có chút tò mò, tôi học lịch sử, tựa hồ nghe nói vùng này có một thị tộc sử dụng yểm thuật, cho nên muốn đến xem." Tôi nói trắng ra cho ông ta biết mục đích của mình.

"Yểm thuật?" Cha của Bạch Dương thất thanh hô, "Tôi khuyên cậu mau trở về đi thôi, đừng trêu chọc đến nó, đến lúc xảy ra chuyện cậu sẽ hối hận đó!" Nói rồi liền nghiêng đầu sang bên, không nói gì nữa.

"Xảy ra chuyện? Xảy ra chuyện gì? Ông chính là chỉ Lỗ Tứ Gia sao?" Tôi truy hỏi ông ta. Cha của Bạch Dương hừ một tiếng, "Lỗ Tứ là tự tìm đến, Dương Tử trở về kể bệnh tình của hắn cho ta biết, ta liền biết ngay là nàng làm."

"Nàng?" Tôi giật mình, quả nhiên cha của Bạch Dương biết chút bí mật. Nhưng ông ta nhanh chóng phát giác mình lỡ lời, ngậm miệng lại không nói nữa, mặc cho tôi có truy hỏi tiếp thế nào ông ta vẫn không nói. Tôi đành phải từ bỏ, đổi lại hỏi tại sao Lỗ Tứ Gia lại phải chịu 'Huyết Xung' hành hạ.

Vấn đề này chú Bạch lại trả lời rất sáng khoái.

"Lỗ Tứ từng đi lính, trước kia hắn thường xuyên khoác lác với mọi người chuyện lúc mình tham gia quân ngũ, hắn nói khi mình đánh giặc bởi vì bị bao vây, nhóm binh lính thiếu thức ăn, ngay ở địa phương tìm kiếm động vật hoang bốn phía. Hắn còn uống sống máu rắn, máu rắn bình thường cũng thôi đi, nhưng hắn uống lại là máu xà vương."

"Máu xà vương?" Tôi kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, hắn miêu tả cụ thể con rắn kia, dài 3m, miệng cỡ cái chén, da trắng, trên đầu có vằn màu đen, tất cả rắn đều ngủ đông, duy chỉ xà vương là ngủ hè, cho nên hắn mới dễ dàng bắt được xà vương. Không biết xem như hắn may mắn hay bất hạnh, xà vương cũng không phải bảo vật gì đáng ngạc nhiên, bản thân cũng không độc, nhưng máu của nó lại cực kỳ dữ dội, tính hàn, hơn nữa cực có linh lực. Lỗ Tứ nói khi ấy chính là giữa hè, kết quả hắn vừa uống vào toàn thân liền phát lạnh, như đang ở trong hầm băng vậy, mặc dù về sau khá hơn chút, nhưng rất nhiều năm từ ngày ấy về sau thân thể cứ rét run."

"Tại sao mãi cho đến hôm nay ông ấy mới bộc phát 'Huyết Xung' chứ?" Tôi lại hỏi.

"Máu xà vương phải có ngoại giới dẫn dắt mới có thể phát ra sức mạnh." Chú Bạch lại âm âm nói, "Như mộng gì gì đó, có đôi khi trả thù chuyện này cũng không chừng, không phải khi ấy sẽ phát tác ngay, trong mệnh đều đã an bài xong, tôi nghe nói cậu hôm qua dựa vào trích máu tạm thời cứu hắn một mạng, song cậu vẫn đừng nên miễn cưỡng xoay chuyển ý chỉ của ông trời, đến lúc đó ngay cả chính cậu cũng sẽ gặp tai ương."

"Ông nói dẫn dắt chính là yểm thuật sao?" Tôi tiếp tục hỏi, nhưng lần này ông ấy sống chết không chịu nói chuyện nữa, thậm chí đầu cũng xoay sang một bên. Cuối cùng tôi đành phải cáo từ.

Ông ta đưa tôi đến ngoài cửa thì không ra nữa. Song ông ta vẫn nói: "Anh bạn trẻ, tôi biết cậu không phải bạn của Dương Tử, tôi thấy cậu làm người rất thiện lương mới tâm sự cùng cậu nhiều như vậy. Song tôi vẫn nhắc một lần nữa, đừng quản chuyện của Lỗ Tứ nữa, ông ta tự làm tự chịu, một quỳ trả một lạy, cậu vẫn nên cẩn thận chính mình đi. Còn nữa, ví bằng cậu nguyện ý trò chuyện cùng Dương Tử nhiều hơn, nó nói mình ở đây một người bạn cũng không có, ta lại là một người ngay cả cửa cũng không bước ra, tui thân cho đứa bé kia rồi." Nói xong, than một tiếng liền khép cửa lại.

Tôi tinh tế suy nghĩ một chút lời của cha Bạch Dương, xem ra ông ấy vẫn che giấu rất nhiều chuyện, song có một số việc có thể khẳng định, ông ta tuyệt đối có liên quan đến yểm thuật. Tôi vừa mới xoay đầu định trở về, không ngờ phía sau đã đứng một người, không phải ai khác, chính là Bạch Dương. Mặt đối mặt phát hiện da tay của cậu ta quả đúng là trắng, trắng đến nỗi khiến người ta sợ hãi, sợ rằng ngay cả nữ giới cũng rất khó tìm được màu da như vậy, còn có đôi môi đỏ tươi cùng cằm đầy đặn, thật cảm giác phảng phất như con gái vậy.

"Anh tới nhà tôi làm gì?" Cậu ta vừa mở miệng nói thì không còn giống nữ nữa, hơn nữa cảm giác nghe rất muốn bị đánh, sau gọng kính thô màu đen đôi mắt cá chết của cậu ta cụp xuống dưới mí mắt quan sát tôi từ trên xuống dưới. Phảng phất như tôi đến trộm đồ vậy. Tôi nhin xuống không phát hỏa, cố gắng ôn hòa nói tôi tới tìm cha cậu ta. Không ngờ cậu ta càng thêm thất thố, cơ hồ tức giận thét lên: "Cha tao sẽ không gặp mày đâu! Mau đi đi, đừng quấy rầy cuộc sống của bọn tao nữa!"

Tôi thấy cậu ta có chút cuồng loạn rồi, không thể làm gì khác hơn là tạm thời tránh đi, không phải có vị triết nhân từng nói rồi sao, cùng người điên so đo trừ phi bạn cũng là người điên. Tôi ngấm lại rồi trở về nhà Lỗ Tứ Gia, quả nhiên, ông ấy phát triển còn nhanh hơn so với tôi dự liệu, cổ đã lại sưng tấy lên, mặt cũng đỏ bừng, chỉ có thể nằm trên giường, hôm qua vừa mới trích máu, trong thời gian ngắn không thể lập lại, hướng chi tuổi tác lớn như vậy, mất lượng lớn máu không khác gì tự sát.

Đang lúc tôi vô kể khả thi, một tin tức càng kinh người truyền đến, cha của Bạch Dương đột ngột chết, tin tức là Bạch Dương nói cho mọi người, ngay vừa rồi, cậu ta thậm chí mập mờ nói ngay khi tôi đi rồi cậu ta vào nhà phát hiện cha đã bỏ mình. Tất cả mọi người không rõ nội tình mang theo ánh mắt kỳ quái nhìn tôi.

Tôi cơ hồ bị một đám người bắt đến nhà Bạch Dương. Quả nhiên, mới vừa rồi còn cùng tôi đối thoại cha Bạch Dương an tĩnh nằm trên giường gỗ, trên mặt phủ khăn trắng, nếu như nói ông ta bị người giết chết tôi chỉ hoài nghi một người, mặc dù tôi thật sự rất hy vọng hoài nghi của tôi là sai lầm.

"Sau khi anh rời khỏi, tôi đi vào liền phát hiện cha đã sắp không xong rồi, cơ hồ thở ra thì nhiều hít vào thì ít cũng không lâu lắm, ông, ông liền bỏ mình." Nói xong Bạch Dương khóc lớn lên.

"Tôi không có lý do gì để mưu hại chú Bạch, tôi mới đến nơi này vài ngày? Hôm nay chính là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ông ấy." Nói dứt lời, mọi người lại bắt đầu nghị luận, quả thực, động cơ giết cha Bạch Dương cũng quá gượng ép. Bạch Dương lại không nói gì, chỉ dồn sức khóc, thành thật mà nói, tôi nhìn cậu ta khóc không có mấy may cảm giác thông cảm, chỉ cảm thấy rất làm bộ làm tịch.

Mọi người không còn cách nào, cuối cùng quyết định trước hết để tôi ở lại trong thôn, nhưng tất cả hành lý và giấy tờ chứng nhận họ cầm đi giao cho hội đồng ủy ban thôn bảo quản, chờ sau khi sự tình kết thúc sẽ trả lại cho tôi, tôi cũng đành phải đáp ứng, trên thực tế, tôi chẳng khác nào bị giam lỏng ở đây. Song cũng không sao cả, ở đây nán lại thêm chút thời gian cũng tốt.

Thôn dân dần dần tản đi, thời tiết rất nóng, thi thể đã chửi bốc mùi, mọi người muốn giúp Bạch Dương chuyển thi thể ra ngoài, nhưng cậu ta sống chết không chịu, nói phải ở cùng cha cả đêm, vì vậy cũng chỉ đành phải như thế. Tôi không đi, bởi vì tôi tin Bạch Dương có chuyện muốn nói với tôi.

Bên ngoài đã tối đen, quả nhiên, ở trong góc khóc thật lâu Bạch Dương rốt cuộc đứng lên, vào trong lấy ra một cái khăn lông màu trắng cùng một chậu rửa, ra lu nước bên ngoài múc ít nước, cẩn thận rửa mặt, cũng cầm quần áo sửa sang lại một chút, đeo mắt kính lên, một lần nữa đứng trước mặt tôi.

"Cậu hẳn là rõ ràng nhất, tôi không giết cha cậu. Hơn nữa, nguyên nhân cái chết của cha cậu rốt cuộc là gì?" Tôi hỏi cậu ta trước.

"Chính xác, cha tao không phải mày giết." Khóe miệng cậu ta nhếch lên, môi đỏ tươi sau khi rửa qua mọng ướm khiến người ta sợ hãi, hàm răng tuyết trắng rất giống răng nanh động vật.

"Đừng nói với tôi rằng cậu tự tay giết cha mình." Tôi nhin xuống tức giận, dù sao trong lúc nói chuyện cùng chú Bạch, tôi nghĩ ông ấy coi như là một người thiện lương, nếu không cũng sẽ không hết lần này đến lần khác nhắc nhở tôi chú ý an toàn.

"Không thể hoàn toàn xem là thế được." Cậu ta cười cười, phảng phất như đang bàn luận về sinh tử của người khác vậy. Tôi không

cách nào ức chế được nữa, đứng lên túm chặt lấy áo cậu ta, tôi rất ít khi tức giận, càng rất ít khi đánh người, nhưng lần này thì khác, tôi một đấm đánh vào mặt Bạch Dương, cả người cậu ta như con diều giấy từ trong tay tôi bay ra ngoài ngã bên cạnh giường chú Bạch nằm. Kỳ quái chính là cậu ta không đánh trả, chỉ cúi đầu ngồi đó cười lạnh.

Tôi rất kinh ngạc biểu hiện của cậu ta.

"Nhìn cách nói năng cử chỉ cùng cách mày ăn mặc hẳn là sống trong một gia đình tương đối giàu có nhỉ, áo cơm không lo, hưởng thụ sự cưng chiều của cha mẹ trường bối." Cậu ta như trước ngồi dưới đất, cúi đầu, tôi không nhìn thấy được vẻ mặt cậu ta, nhưng ngữ khí của cậu ta rất cay nghiệt.

"Mày không cách nào tưởng được tao cùng tuổi với mày đã lớn lên thế nào đâu, nghèo khó, cô độc, bị người cười nhạo cũng không tính là gì. Bởi vì cùng với nỗi cực khổ tao chịu đựng so sánh thì những thứ này đều quá nhỏ bé." Bạch Dương tiếp tục tự thuật, tôi thì đứng đó nghe. Trong phòng chỉ có tôi và cậu ta hai người, cùng một bộ thi thể đang thối rữa. Bên ngoài đã hoàn toàn tối đen.

"Tao biết mày đang tìm gì. Bởi vì tao cùng cha mình chính là từ đó mà ra." Bạch Dương hờ hững nói một câu lại làm tôi vô cùng khiếp sợ, chẳng lẽ họ chính là người của tộc sử dụng yểm thuật? Nhưng tộc đó không phải đều là phụ nữ sao.

"Mày nhất định đang đoán rằng thân phận của chúng tao, mày từng thấy ong mật chưa? Ong chúa ở tầng cao nhất thống trị tất cả, ong đực chẳng qua là dùng để giao phối sinh sản đời sau, trong thị tộc kia, đàn ông cùng lắm chỉ là công cụ sinh sản tộc nhân và sức lao động thôi, hơn nữa cả đời không cho phép rời khỏi đó. Cha của tao chính là một con ong đực." Tôi tiếp tục nghe, nhưng vẫn không nhìn

được kinh ngạc, đến mức không cách nào khống chế phát ra một tiếng há.

"Nhưng cân bằng bị phá vỡ, họ sẽ sử dụng yểm thuật, dựa theo xung hô của xã hội hiện tại hẳn là dì và mẹ của tao, đang từ từ thoát ly xã hội, họ ở một nơi ai cũng không cách nào tìm kiếm được, dùng cách sống của họ tiếp tục, yểm thuật khiến họ có thể cùng thần linh trao đổi, thậm chí có thể tạm thời sở hữu sức mạnh của thần linh để trừng trị người phạm, cơ hồ trở thành đại diện cho thần linh, vì thần chấp hành thưởng phạt. Lỗ Tứ Gia chính là một trường hợp trong đó.

Vốn họ hy vọng tao là một đứa con gái, kế thừa yểm thuật của thị tộc, nhưng họ ngoài ý muốn phát hiện, tao cư nhiên là một quái vật! Một quái vật nam không ra nam nữ không ra nữ!" Bạch Dương khàn giọng gào lên.

"Đúng vậy, một quái vật vừa không cách nào kế thừa yểm thuật lại không cách nào đảm đương sinh nở con cháu căn bản không cách nào sở hữu tư cách sống sót. Khi tao sắp bị mẹ ruột mình xử tử, cha của tao, hiện giờ đang làm con ong đực ở nơi này đứng dậy, dưới sự cầu khẩn của ông, tao được miễn, nhưng cái giá phải trả là hai người bọn tao vĩnh viễn rời khỏi thị tộc, hơn nữa để huyết mạch của thị tộc không bị lộ ra ngoài, họ áp dụng hình phạt thiếu với cha, còn hạ yểm thuật với ông." Tôi một mực lắng nghe, nhưng cảm giác mình đang phát run. Bỗng dưng trong phòng sáng hẳn lên, Bạch Dương cư nhiên đốt đèn dầu, ngọn đèn tối mù chiếu sáng phòng, cũng chiếu vào cha Bạch Dương lẳng lặng nằm trên giường.

Bạch Dương cơ hồ không lộ biểu cảm gì cầm lấy ngọn đèn, đi tới trước giường gỗ. Đụng vào miếng khăn trắng che thi thể.

"Mày có từng nghĩ xem mặt của ông ấy tới cùng có dạng gì không?"

Bạch Dương mang theo vẻ mặt khô hài nhìn tôi, như đang nói đùa vậy. Không đợi tôi trả lời, cậu ta kéo khăn trắng xuống.

Đó là nào có thể là khuôn mặt chứ. Ngoại trừ con mắt, những phần khác cơ hồ không thể gọi là ngũ quan được nữa, trên khuôn mặt trống rỗng không có mũi, môi, tai che kín vậy cá lấp lánh tỏa sáng, chỉ ở trung tâm có hai lỗ khí. (Tiêu: Voldemort???)

"Mày thấy rồi chứ. Từ khi tao còn bé thời khắc khắc đã phải đối diện với một khuôn mặt như thế, 20 năm qua tao mỗi ngày đều gặp ác mộng, tao chịu đựng việc người khác cười nhạo tao chưa bao giờ đi nhà xí, quái gở, lạnh lùng, mày nghĩ rằng tao nguyện ý sao? Tao hận ông ta, tại sao ông ta lúc đầu không để tao chết đi chứ? Lại để tao sống tiếp trên đời này chịu giày vò?" Bạch Dương đưa tay chỉ vào thi thể trên giường.

"Cậu thật sự đã giết ông ấy?"

"Không, là ông ta tự yêu cầu, mày đi rồi tao vào hỏi ông ta tới cùng đã nói chuyện gì với mày, ông ta lại một mực bảo tao giao thiệp với mày, nói mày là người tính cách cởi mở, cũng nói tao quá lãnh khốc, sẽ không sống chung được với người khác, bọn tao âm ỉ lên, oán hận 20 năm rồi cuộc bạo phát. Tao trùm túi nhựa lên đầu ông ta, tao không giết ông ta, chỉ không ngừng hỏi ông ấy, hỏi ông ấy tiếp tục sống còn có ý nghĩa gì không, hỏi ông ấy cuộc sống như quái vật còn có ý nghĩa gì. Ông ta bắt đầu khóc, hơn nữa là gào khóc, ông ta khóc nói lúc đầu sớm biết tao như vậy còn không bằng giết tao, còn nói ông ấy chịu đựng nhiều thống khổ như vậy nhưng lại đổi lấy kết quả thế này. Tao siết chặt túi nhựa, cha tao không giãy giụa, ông ấy đã buông xuôi, chỉ là hai tay vẫn vô thức muốn kéo ra, tiếp theo hai chân bắt lực đạp, tao siết càng chặt, lại càng chặt hơn, ông ta động đậy một chút, dưới thân còn chảy ra chất lỏng vàng nhạt, nghe người ta nói, con người lúc sắp bị siết chết sẽ không khống chế được tiểu



tiện, xem ra là thật đấy."

"Mày là tên súc sinh, chú Bạch cố gắng vì mày nhiều như vậy, ông ấy thậm muốn mày bình an sống sót. Mày lại giết ông ấy!" Tôi mắng. Nhưng Bạch Dương lại cười.

"Tao không giết người, nơi này nhiều lắm thì phát sinh một quái vật giết quái vật kia mà thôi." Nói xong, cậu ta đặt đèn lại chỗ cũ, một lần nữa phủ khăn trắng về. Hết thảy phảng phất như chưa từng phát sinh mà ngồi trên ghế nhìn tôi.

"Bây giờ, mày còn muốn đi tìm thị tộc trong truyền thuyết kia không? Mày vẫn bằng lòng vào trong đó làm một con ong đực? Haha." Bạch Dương càn rỡ cười ha hả. Tôi rất cuộc chịu không được nữa, như chạy trốn rời khỏi căn nhà kia, phía sau tiếng cười của Bạch Dương lại không cách nào xua được, rõ ràng như dùng dao khắc vậy. Tôi tìm được mọi người, lúc quay trở lại nhà Bạch Dương, phát hiện nơi đó vậy mà đã nổi lên một trận hỏa hoạn, Bạch Dương đã đốt cả căn nhà, tường đá bị thiêu đỏ bừng, tôi thậm chí vẫn còn ở trong đồng lửa nghe được tiếng cười của Bạch Dương.

Lửa rất lớn, chúng tôi mãi đến gần sáng mới hoàn toàn dập tắt được. Bên trong có hai bộ thi thể, gắt gao ôm lấy nhau. Đã cháy như hai khúc củi đen.

Lỗ Tứ Gia sau đó mấy giờ thì mất, không ai có thể ngăn cản họ thực thi hình phạt, tựa như bạn không cách nào ngăn cản được trời mưa vậy."

Nói tới đây, Kỷ Nhan ngừng lại, "Tự thuật của cha tớ chỉ tới đây thôi, về sau ông nói, có khả năng cha Bạch Dương là bị hạ xà thuật, ngũ quan dần dần từ trên mặt hư thối bóc ra, da chậm rãi bị sừng hóa, thay đổi giống rắn. Mà Bạch Dương ông cho rằng vì kết hôn cận

huyết trong thị tộc dẫn đến cậu ta trở thành người vô tính. Sau này, cha rốt cuộc cũng từ bỏ suy nghĩ điên cuồng muốn tìm thị tộc sử dụng yểm thuật kia, bắt đầu nghiên cứu lịch sử và khảo cổ, song thân thể của ông tựa hồ nhiều ít vẫn bị thương tổn, nếu không ông cũng sẽ không đột ngột mắc bệnh qua đời sớm như vậy, ông vốn để lại một ít bản thảo về yểm thuật cùng tranh ảnh chứng cứ nhưng cũng lập tức biến mất. Còn lại chỉ có câu chuyện ông kể cho tớ đây."

Chúng tôi sau khi nghe xong có chút bối ngại, đặc biệt Lý Đa, tựa hồ thân thể của Bạch Dương khiến cô có chút xúc động, dù sao cô cũng sớm biết rằng mình là được cha mẹ Kỳ Nhan nhận nuôi. Bốn người cùng vui đầu ăn tiếp. Lạc Lôi lại hỏi: "Vậy cậu mới vừa nói Trường An những năm cuối Trinh Quán đại loạn là xảy ra chuyện gì chứ?"

"Đó là vì Đường Thái Tông lúc tuổi già chứng kiến mấy đứa con trai của mình vì tranh đoạt ngôi vị mà giết chóc nhau, không màng đến thân tình, có cảm giác chính mình năm đó giết đệ thí huynh, cho rằng là vì nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai, vì vậy ở Trường An thường xuyên mời người lập đàn cầu phúc, chống quỷ bắt yêu. Mà kỳ thật nguyên nhân lớn nhất khiến thời cuộc khi ấy rung chuyển lại theo sự xuất hiện của Phán Hồn Hương. Được xem như bảo vật, sự xuất hiện của nó sẽ dẫn phát tranh đoạt trên mọi phương diện, mặc dù về sau nghe đồn nó được đưa đến Nhật Bản, nhưng vẫn gây cho Trường An khi đó những rối loạn không nhỏ, cho nên về sau Thái Tông mới ra lệnh xóa bỏ yểm thuật, bắt giam thuật sĩ, cho nên sau thời Đường yểm thuật liền hoàn toàn suy yếu." Kỳ Nhan lại giải thích.

"Được rồi, không nói việc này nữa, lẩu sắp nguội cả rồi." Tôi gọi phục vụ viên, nhờ bỏ thêm chút nước, mọi người lại bắt đầu ăn uống. Chỉ là trong lòng tôi như trước đối với cái chết của Bạch Dương cảm thấy xúc động, có lẽ đối với cậu ta mà nói, chết là sự giải thoát, mà sống lại là tranh đấu.



## Chương 23: Nhà giải phẫu

Bất luận là công việc hàng đầu nào làm lâu đều sẽ có cảm giác chán ngấy, phần lớn mọi người vùng vẫy trong công việc mà bản thân chẳng hề nhiệt tình hoặc không có hứng thú, họ không hài lòng, nhưng sinh kế bắt buộc, vì vậy rất có khả năng xuất hiện trường hợp thế này, khi bạn dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn người khác, rất có khả năng kẻ bị mình quan sát lại cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi.

Nhưng chung quy rất ít người đối với chức nghiệp của mình cực kỳ nhiệt tình, thậm chí tới một loại hoàn cảnh điên cuồng. Các anh (các chị) ấy thường khinh thường ánh mắt thế tục lao vào một vài công việc người thường khó có thể tưởng tượng hoặc chán ghét. Tựa như Kỳ Nhan từng giới thiệu với tôi một nữ pháp y tên là Vệ Giai.

Pháp y thời cổ đại gọi là ngõ tác. Lúc ấy những người làm loại nghề này đều bị người khác tránh né, điều này cũng khó trách, người quanh năm cùng người chết tiếp xúc dù sao cũng làm cho người ta cảm thấy ghê tởm hoặc không sạch sẽ, loại lo ngại này hiện giờ vẫn tồn tại như trước. Mà nữ pháp y chỉ sợ là loại khác trong những loại khác nữa.

Thực lòng mà nói cô bé này khá xinh đẹp, e rằng bạn không cách nào tưởng tượng được ngón tay tinh tế xinh đẹp trắng nõn của cô sẽ điều khiển dao nhỏ sáng loáng cắt vẽ một phen trên thịt người chết. Có người nói phụ nữ tàn nhẫn hơn so với đàn ông, phụ nữ học y càng tàn nhẫn nhất trong các phụ nữ. Vệ Giai tàn nhẫn hay không tôi không biết, nhưng quái thì chắc chắn có.

Cô ta lần lượt từng quen vài bạn trai, cô gái trẻ tuổi xinh đẹp như vậy

hiển nhiên không thiếu người theo đuổi, nhưng mỗi lần tựa hồ đều vô tật mà chết. Người đầu tiên nghe nói là một vận động viên, vóc dáng to lớn, Vệ Giai mỗi lần nhìn thấy người ta đều dùng ánh mắt quét tới quét lui, loại ánh mắt u oán này khiến người nọ rét lạnh hồi lâu. Cuối cùng Vệ Giai chậm rãi nói câu, khung xương anh rất tốt. Về sau biết được nghề nghiệp của cô thì như tránh né ôn dịch lập tức biến mất.

Lúc Kỳ Nhan và tôi nói đến việc này tôi luôn không nhịn được bật cười, có lẽ là phản ứng nghề nghiệp nhỉ, nữ sinh học y chung quy suy nghĩ tương đối khác người, trước kia tôi cũng từng có một bạn học viện y học. Cô ấy đến phòng ngủ tìm tôi, lúc ấy đang là mùa hè, bên trong có một bạn học chỉ mặc quần lót, vừa thấy nữ sinh đến cậu ta lập tức tìm quần mặc, kết quả bạn học tôi lập tức nói một câu: "Xí, đâu phải tôi chưa từng thấy qua, trong phòng tiêu bản dùng phóc môn ngâm nhiều lắm, phình như củ cải vậy." Kết quả toàn bộ phòng ngủ lúc ấy im bật, tôi đành phải lập tức mang cô ấy mau chóng ra ngoài.

Nhưng Vệ Giai dù sao cũng là con gái, vô luận cô ấy làm nghề gì, cô ấy sau này đều giống đại đa số nữ giới. Gánh chịu hai loại chức nghiệp — — Vợ và mẹ. Chẳng qua gần đây cô ấy tựa hồ gặp phải phiền toái. Nguồn gốc sâu xa ở một cuộc điện thoại cô ấy gọi cho tôi.

Khi tôi nhận được điện thoại khá giật mình, bởi vì dù sao tôi mới gặp qua cô ấy vài lần, nếu như có chuyện cô ấy hẳn nên tìm Kỳ Nhan mới đúng. Tôi còn chưa tự tin đến mức có thể dựa vào khuôn mặt mà mê đảo một mỹ nữ.

"Anh có thời gian không, tôi muốn cùng anh nói chuyện riêng." Giọng điệu của Vệ Giai vô cùng bình thản, nhưng có sắc điệu mang theo chút ra lệnh. Tôi nhìn đồng hồ, cách giờ nộp bản thảo còn nửa tiếng.

"Một giờ sau nhé, được chứ?" Tôi quyết định làm xong bản thảo mới

đi gặp cô ấy. Vệ Giai đồng ý.

Một giờ sau tôi ở trước hiệu sách đã hẹn gặp cô ấy, hôm nay cô ấy mặc bộ áo khoác màu vàng nhạt, tóc dài xõa phía sau. Tôi nhìn thấy rất nhiều nam giới đi ngang qua đều nhìn không được quay đầu nhìn cô ấy, quả thật tướng mạo của cô ấy cùng chiều cao đủ hấp dẫn rất nhiều người, đương nhiên, nếu họ biết nghề nghiệp của Vệ Giai thì lại là chuyện khác.

"Anh rất đúng giờ." Vệ Giai cười cười, như một trái cà chua nứt ra, khuôn mặt vốn tuyết trắng bị thổi đến đỏ ửng.

"Cô không chú ý chắn gió sao? Con gái chẳng phải đều rất chú ý dưỡng da à?" Tôi trêu ghẹo nói.

"Không sao cả, dưỡng cho ai xem chứ?"

"Có chuyện gì?" Tôi hỏi cô. Vệ Giai tựa hồ có chút khó mở miệng.

"Đi tìm một chỗ ngồi nói chuyện thôi."

Chúng tôi tới chỗ chiêu đãi bên trong hiệu sách. Tiếp theo Vệ Giai bắt đầu chậm rãi tự thuật. Mới đầu tôi tưởng rằng chỉ là một cô gái có chút chuyện phiền lòng tìm tôi trút bầu tâm sự, nhưng sau khi nghe xong tôi cảm thấy chuyện không phải như vậy.

"Tôi không biết nên kể từ đâu, việc này như một loại bệnh vậy, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng." Cô ấy lèn tay trái vào trong mái tóc đen nhánh, ngón tay dài mảnh giữa mái tóc từng đoạn từng đoạn, tôi bỗng dưng cảm thấy nó rất giống đầu khớp xương vọt lên từ mộ địa.

"Kỳ thật lúc tôi ghi danh viện y học đã biết, tôi căn bản đối với chữa

bệnh cứu người không có hứng thú, thậm chí tôi sợ lúc tôi làm phẫu thuật sẽ giết chết bệnh nhân của mình. Cho nên tôi ghi danh chuyên ngành pháp y, ít nhất sau này đối mặt với tôi đều là người chết.

Ban đầu khi tôi phát hiện mình khác hẳn những người khác là năm 12 tuổi. Lần đó tôi đến trường sớm hơn mọi ngày, nhà tôi ở trung tâm thành phố, mỗi lần đến trường đều băng qua một ngã tư giao thông tấp nập, trang bị ở đó rất thô sơ nhưng lượng xe cộ lại lớn kinh người, cha mẹ bận rộn, có rất ít thời gian đưa đón tôi, nhưng mỗi lần đều dặn dò, khi đi ở đó nhất định phải cẩn thận, bởi vì giao lộ kia thường xuyên có người bị tông chết.

Nhưng mà ngày đó tôi đã nhìn thấy.

Một cậu bé lớn hơn tôi vài tuổi có lẽ vội vàng đến trường bị một chiếc ô tô có lẽ cũng vội vàng có việc mà lái rất nhanh hất tung lên, tôi nhìn thấy thân thể cậu ta bay như tờ giấy, mà đồng dạng bay trên đó còn có máu và cặp sách.

Cậu ấy cuối cùng rơi trước mặt tôi, lúc ấy tôi không cảm thấy sợ hãi, tôi nhìn cậu ấy ở bên chân tôi không ngừng co giật, miệng như vòi nước máy chưa vặn tràn máu ra ngoài. Cậu ấy trừng to mắt nhìn chăm chăm tôi, tay mò tới mò lui trên mặt đất. Chưa tới nửa phút, cậu ấy đã tắt thở.

Tai nạn giao thông mỗi ngày đều xảy ra khắp nơi trên cả nước, ngoại trừ đương sự song phương e rằng ai cũng không đem việc này nhớ lâu, những người không liên quan có mắng, có cảm thán, có thương tiếc nhưng đều bận rộn làm chuyện của mình. Nhưng tôi phát hiện tôi lại bị việc này ảnh hưởng rất sâu.

Trở về trường tôi vẫn luôn nghĩ đến thân thể của bé trai kia, không, hẳn là thi thể. Tôi bỗng dưng đối với thi thể kia cảm thấy rất hứng

thú, tại sao người đang sống sờ sờ đột nhiên lại không cử động nữa, tại sao nhiều máu như vậy có thể từ trong miệng chảy ra. Từ ngày đó trở đi tôi khắp nơi thu gom những quyển sách liên quan đến thi thể và giải phẫu, đương nhiên những việc này đều gạt người khác, nếu bị người ta biết sẽ cho rằng tôi có bệnh.

Thời gian trôi qua rất nhanh, tôi đạo nghĩa không hề chùn bước đi xuống chuyên ngành pháp y của viện y học. Khi đó tôi đã vô cùng quen thuộc với cơ thể người, nhưng chỉ dừng lại trên cơ sở lý luận của tranh ảnh và văn bản, cho nên tôi khát vọng tự mình có thể chân chính giải phẫu một bộ thi thể, hoặc nói thân thể càng thỏa đáng hơn." Nói tới đây, Vệ Giai châm một điếu thuốc lá, tôi chợt nhớ tới một người từng nói, con gái bộ dáng có được hay không cùng động tác hút thuốc không liên quan, nhưng đầu ngón tay kẹp thuốc lá chỉ cần đẹp mắt là được, không thể nghi ngờ, Vệ Giai là cô gái hút thuốc đẹp mắt nhất mà tôi từng gặp. Hít sâu một hơi trấn định lại, cô ấy tiếp tục kể. "Tiết học giải phẫu đầu tiên ở đại học, tôi biểu hiện dị thường hưng phấn, bởi vì nghe thầy giáo nói đó là bộ thi thể của nam giới trẻ tuổi, thi thể mới của viện y học rất ít, mà lớp giải phẫu có thể sử dụng được lại càng hiếm, hơn nữa phần lớn đều là thi thể người già, bởi vì không thể nào mỗi ngày đều có thật nhiều người chết ngoài ý muốn đúng không. Do đó, thầy giáo nói chúng tôi rất may mắn, vì xác nam giới này vừa chết chưa lâu. Anh ta khoảng hai lăm hai sáu tuổi, cực kỳ to lớn, cơ thể cường tráng và khuôn mặt phong trần mệt mỏi chứng tỏ anh ta là một người lao động chân tay. Bên trái đầu lâu của anh ta gần lỗ tai có một cái lỗ đường kính 6mm, chúng tôi đối với nguyên nhân cái chết của anh ta không có hứng thú, nhưng bên trong cái lỗ ngò ngợ có thể thấy được não màu trắng vẫn có người không dám nhìn thẳng vào. Đã vào viện y học phải chuẩn bị tốt sẽ chạm trán với những việc thế này, để chuẩn bị tốt căn bản, lúc nghỉ hè tôi đã xem qua một ít tài liệu giải phẫu, nhưng khi thật sự lần đầu nhìn thấy thi thể người khác phái trần trụi sờ sờ trước mặt tôi vẫn rất kỳ quái. Tôi kỳ quái mình tại sao không sợ hãi hoặc ngợng ngừng



như đa số những người khác. Tôi cảm thấy trong lòng mình một loại cảm giác hưng phấn và hiếu kỳ lạ lùng, khi nhìn thầy cầm lấy dao tôi liền cực kỳ kích động, tôi rất cuộc có thể nhìn xem cơ thể người chân chính bị giải phẫu như thế nào. Anh biết không, nếu có thần linh, con người không thể nghi ngờ là kiệt tác hoàn mỹ nhất của thần linh, có thể tự mình hiểu rõ và thăm dò nó, anh sẽ cảm thấy mình cách thần càng gần hơn.

Quên nói, Kỷ Nhan khi ấy chính là bạn học của tôi, khi đó cậu ấy quả thực cực kỳ được các cô gái chào đón đấy, nhưng bạn bè cậu ấy rất ít, rất kỳ quái, tôi cũng là một trong những người bạn cực hiếm ấy, song hai chúng tôi thành bạn tốt, thiếu chút nữa còn bị người ta đồn là người yêu." Nói rồi Vệ Giai vui vẻ nở nụ cười, rất vui vẻ, hàm răng của cô ấy vô cùng trắng, không có chút cao răng và ám vàng.

"Song mặc dù là cậu ấy, cũng không biết bí mật của tôi, bởi vì khi đó tôi vẫn rất sợ người ta biết được. Khi thầy bắt đầu giải phẫu, dao sau khi xẹt qua lớp da dày tôi nghe được tiếng xì, về sau tôi biết đó là do cắt mở lớp mỡ. Sau đó dựa theo tài liệu giới thiệu đại khái một lượt nội tạng, khung xương, mạch máu. Nội tạng từng phần được lấy ra, để mọi người quan sát, dạy làm thế nào chế tác tiêu bản. Rất nhiều người đều che miệng, mà tôi thì lại tham lam quan sát, chăm chỉ ghi chép. Thầy giáo nói cái xác này có thể sẽ còn sử dụng nhiều lần nữa. Cả tiết học rất dài, nhưng tôi không cảm thấy mệt tí nào.

Kết quả hiển nhiên là môn mạch máu và khóa trình giải phẫu thế này tôi đều học cực tốt, cũng không lâu sau, tôi thậm chí vượt ve một đầu khớp xương là có thể biết đây là phần nào của cơ thể người. Nhưng thi thể của viện y học quá ít, về cơ bản sau này tài liệu học đều là trực tiếp lấy những bộ phận bên trong dung dịch phóc môn cùng những tiêu bản xương đã khô héo. Thi thể đối với học sinh đại học mà nói là xa xỉ phẩm, bằng không trong ngoài nước cũng sẽ không có những tổ chức buôn bán xác, nghe nói một bộ thi thể bình thường

đều khoảng năm nghìn, càng trẻ giá càng cao.

Sau khi tốt nghiệp đại học tôi được phân tới đơn vị hiện giờ, làm công tác pháp y. Hiện giờ tính ra tôi cũng không biết có bao nhiêu bộ thi thể đã qua tay mình. Xinh đẹp có, khó coi có, thối rữa có, hoặc từng khối một. Nhưng tôi chung quy luôn nghĩ mình đối với cơ thể người còn chưa hiểu rõ lắm, tựa hồ vẫn còn thiếu gì đó." Nói xong cô ấy đột nhiên dụi tắt thuốc, nhìn tôi hỏi: "Anh biết là gì không?" Tôi lắc đầu.

"Người sống." Cô ấy đột nhiên nói từng chữ rõ ràng, lúc này tôi cảm giác sống lưng lạnh toát, bốn phía có rất nhiều người tới lui, nhưng tôi nghĩ mình và Vệ Giai phảng phất như bị tách biệt ra vậy, lúc này tôi vừa muốn bỏ đi, lại muốn tiếp tục nghe thêm.

"Khi tôi biết suy nghĩ của mình tôi bị dọa giật mình, tôi thậm chí hoài nghi tâm lý mình có phải đã biến thái không, nhưng tôi lại sâu sắc cảm nhận được hóa ra suy nghĩ này kỳ thật đã có khi tôi 12 tuổi rồi, chỉ có điều tiềm thức bị trường kỳ đè nén, tôi thường xuyên nhìn vào gương ngắm thân thể mình, thậm chí ảo tưởng mình chậm rãi cắt mở, nhìn xem bộ phận đang làm việc thế nào, nhìn xem huyết dịch trong mạch máu vận chuyển đến các bộ vị khác của thân thể ra sao. Đương nhiên việc này không có khả năng.

Anh biết đó khi một loại dục vọng không cách nào thỏa mãn được người ta sẽ rất khó chịu. Tôi đành phải dùng động vật làm thay thế phẩm, chuột là nhiều nhất. Nghe tựa hồ có chút tàn nhẫn, nhưng tôi cũng không còn cách nào, mỗi lần sau khi giải phẫu cơ thể sống tôi đều tạm bình tĩnh lại, song rất nhanh loại khát vọng đối với cơ thể người này lại tuôn trào mãnh liệt.

Tôi không muốn tìm bạn trai, tôi không cảm thấy cô đơn, thậm chí tôi hoài nghi mình có bị bệnh nghiện xác hay không, nhưng rất nhanh

liền phủ định, khi tôi trở về với những tử thi đã chết không còn chút sức sống kia thì không có bất cứ gợn sóng tâm lý nào, tôi càng ngày càng hy vọng mình có thể chân chính giải phẫu một bộ cơ thể người còn sống.

Tốt lắm, bây giờ sẽ nói vào đề chính lý do tôi tìm đến anh." Tôi nhin không được nói: "Đừng nói rằng cô muốn tìm tôi làm đối tượng giải phẫu của cô nha?"

Cô ấy cười cười, "Giỡn hoài, tôi còn chưa điên đến mức đó đâu, tôi tìm anh là vì anh là phóng viên, hơn nữa có loại cảm giác khiến tôi tín nhiệm, cho nên không nói với Kỳ Nhan là vì tôi sợ cậu ấy sẽ ngăn cản tôi."

"Cô muốn làm gì? Chẳng lẽ không sợ tôi nói cho Kỳ Nhan sao?"

"Anh sẽ không đâu, vì chuyện này anh cũng sẽ rất hứng thú." Cô ấy cực kỳ khẳng định nói, tôi thích nhìn bộ dáng cực kỳ tự tin của cô gái xinh đẹp, đó cũng là một trong các nguyên nhân tôi thích Lạc Lôi.

"Bởi vì tôi đã tìm được một công việc có thể giải phẫu người sống nhưng khá an toàn." Vệ Giai thần bí nói, môi mỏng bĩu ra. Tôi kỳ quái chẳng lẽ còn có loại công việc này sao?

"Anh từng nghe tới buôn bán bộ phận cơ thể người chưa? Đó là một tổ chức cực kỳ khổng lồ, họ thông qua dụ dỗ uy hiếp hoặc dứt khoát dùng thủ đoạn ép buộc từ trên người sống lấy bộ phận, sau đó lưu thông trên chợ đen. Hằng năm xã hội này đều có 500 quả thận cùng 60 quả tim vừa mới lấy ra đang giao dịch đấy, nhưng họ cần một nhà giải phẫu tay nghề thành thạo hơn nữa cực kỳ tinh thông giải phẫu để lấy bộ phận, bởi vì không gây ra thiệt mạng là tốt nhất, phần lớn người sau khi lấy thận ra còn có thể sống sót, cho nên, tôi liền đảm đương nhà giải phẫu kia." Vệ Giai chậm rãi nói, mà tôi lại giật mình.

"Cô biết cô đang gì không? Đây là phạm tội đó, lúc cô hạ dao chẳng lẽ không cảm giác tội lỗi?" Tôi chất vấn cô ấy.

"Có, đương nhiên là có, nhưng loại cảm giác đem dao cắm vào trong cơ thể nóng ấm và tràn ngập sinh mệnh này anh không cách nào lĩnh hội được, nhưng cảm giác tội lỗi lại cùng cảm giác này đan xen vào nhau, cho nên, đó cũng là nguyên nhân tôi tìm tới anh." Rốt cuộc đã vào đề chính.

"Cô tới cùng cần tôi làm gì đây? Tôi chẳng qua là làm ở tòa soạn, chuyện thế này mặc dù tôi có chứng cứ cũng không có khả năng đăng tin, mỗi tờ báo đều phải được xét duyệt nha." Tôi bắt đầu nhún vai. Vệ Giai cười cười.

"Không phải muốn anh giúp tôi đem việc này vạch trần trước công chúng, hướng chi đối với tôi cũng không có chỗ nào tốt. Tôi tìm anh là tôi biết tôi có khả năng không cách nào tiếp tục làm nữa, tôi chỉ muốn trong những ngày cuối đời có người ghi chép lại chút chuyện này của tôi, bởi vì anh làm báo, cho nên tôi tin tưởng năng lực viết của anh." Hóa ra là vậy.

"Rốt cuộc là chuyện gì?"

"Sự tình phát sinh một tháng trước. Tôi sở dĩ gia nhập tổ chức này là do vô tình tìm được trên mạng website giao dịch khí quan kia, họ cần người như tôi vậy. Do đó tôi ôm tâm lý thử chút xem sao mà liên lạc với họ, rất khéo, họ cũng muốn ở thành phố này thành lập một nguồn cung ứng hàng. Bởi vì khí quan của nội địa so với các khu xa xôi khác của quốc gia tiện lợi hơn, một quả thận hảo hạng thu được phí tổn chỉ cần chưa tới bảy vạn, nhưng sang tay có thể bán lớn hơn 10 vạn, thậm chí nếu có thể bán ra nước ngoài, người có tiền nguyện ý trả trên trăm vạn.

Một năm qua tôi từng lấy nội tạng trong thân thể 14 người, họ có đàn ông, đàn bà, hoặc trẻ con vừa tròn 16 tuổi, sau mỗi lần công tác tôi sẽ thu được 7% tiền lời bán thận. Mới đầu tay còn phát run, về sau vô cùng thuần thục, phảng phất cứ như từ trong tủ lấy ra tiêu bản vậy, song một lần lấy thận cuối cùng đã thay đổi hết thảy.

Chiều ngày đó tôi vừa mới làm xong một phần báo cáo khám nghiệm tử thi, nhận được một tin nhắn, trên đó chỉ có vài chữ — — "Đến mau, có cá." Sau khi họ xác định mục tiêu, liền dùng cá làm dấu hiệu. Tôi thu dọn một chút, liền qua đó, không cần mang theo đồ đạc gì, họ có nguyên bộ dụng cụ giải phẫu cực kỳ cao cấp, có điều mĩa mai chính là thậm chí so với bệnh viện lớn còn có chút tốt hơn.

Phòng giải phẫu dưới tầng hầm, hơn 20 mét vuông, tôi cam đoan không ai dẫn đường sẽ không cách nào tìm được chỗ kia, kết cấu và bố cục của căn phòng cùng phòng phẫu thuật của bệnh viện giống nhau như đúc, cần dụng cụ gì cũng có, mặc dù cố gắng không để người chết trên giường phẫu thuật, nhưng nghe nói vẫn có vài người không thể còn sống cầm tiền ra ngoài. Cùng số tiền ít ỏi chi trả cho những người bán thận đáng thương kia so sánh, tinh lực thời gian và sự mạo hiểm khi xử lý thi thể còn lớn hơn nhiều. Chỉ có điều, trước đây, tôi cho tới giờ còn chưa từng thất thủ. Họ thường thông qua tiền thu hút một vài người thân thể cường tráng cần tiền gấp đến bán thận, lần này tôi nhìn người nằm trên giường một chút.

Cậu ta thân trên trần trụi, tuổi tác khoảng mười bảy mười tám, thân thể cực dài, chân cơ hồ sắp chìa ra khỏi bàn phẫu thuật. Cậu ta bị đèn mổ chiếu xạ, mặt lộ vẻ cực kỳ trắng bệch, xem chừng cậu ta rất sợ hãi, tay đặt ngang hai bên đang không ngừng run rẩy. Dùng ánh mắt chuyên nghiệp đến xem cậu ta là một 'ký chủ' cực kỳ tốt, chúng tôi đặt tên cho những người bán khí quan này là 'Ký Chủ'. Không phải ai cũng có thể làm 'Ký Chủ'. Thân thể cực kỳ suy yếu, từng mắc

bệnh thận hoặc bệnh về máu các loại đều không cần lo lắng. Thân thể thiếu niên này vô cùng tốt, điểm ấy có thể từ trên cơ thể ngăm đen mà cường tráng của cậu ta nhìn ra.

Kế tiếp theo lệ cũ gây mê cho cậu ấy, bình thường lấy thận trái là chính, đừng hỏi tôi tại sao, dù sao cũng đã là quy định bất thành văn. Tôi có một trợ thủ, rất trẻ tuổi, tôi không biết hắn tại sao lại làm phần công việc này, có khả năng cũng là vì tiền chẵn. Hôm nay hắn đứng sau tôi. Trợ giúp cho tôi. Kỳ thật lúc này tôi đối với giải phẫu người sống đã có chút mất hứng, song lại nghiện như hít thuốc phiện vậy, tôi cầm lấy dao thì có xúc động muốn cắt thứ gì đó. Tiền kiếm được phần lớn lại bị tôi cúng ra ngoài, tôi chung quy nghĩ như vậy tựa hồ sẽ dễ chịu hơn chút. Phương pháp lấy thận có rất nhiều loại. Có chọn dùng lấy qua khoang bụng, có chọn dùng qua cắt mở xương sườn thứ 11 lấy thận. Hai loại này đều được, chủ yếu là chú ý đừng làm cho 'Ký Chủ' bị nhiễm trùng hoặc tạo thành chấn thương do dụng cụ mất nhiều máu. Tôi nhanh chóng mở khoang bụng của cậu ta ra. Nhưng tôi phát hiện chuyện hoàn toàn không thể tưởng nổi.

Cậu ta không có thận trái.

Tôi bắt đầu đổ mồ hôi, lập tức quay đầu hỏi người công tác vận chuyển thận chuyên phụ trách thận nguyên và bảo vệ thận vừa lấy được của tổ chức — — Bình thường tôi gọi gã là mục sư. Mục sư thường xuyên mặc một thân quần áo đen sau đó đội một cái mũ viền đen rộng lớn trên đầu, chỉ có thể nhìn thấy trong miệng ngậm một điếu xì gà Cuba.

Mục sư cực kỳ gầy, hơn nữa cao lớn. Lúc này gã không nói gì, chỉ nói câu: "Lấy bên phải là được." Giọng nói lãnh khốc khiến tôi phát run. Tôi tạm thời khâu vết thương của 'Ký Chủ' trước, ngừng lại. Mục sư hiển nhiên có chút kinh ngạc.

"Thằng ngu cũng biết, lấy một quả thận nữa cậu ta nhất định sẽ chết, các người lúc tìm nguồn hàng cũng không biết kiểm tra sao." Tôi chất vấn gã, mục sư không nói gì.

"Quên đi, tôi không muốn làm, thả đứa nhỏ đi." Nhìn cậu ta còn đang ngủ say trên giường tôi có chút không đành lòng.

Mục sư như trước đứng trong bóng tối. Lúc này trợ thủ của tôi bước tới cầm lấy dao, đi về hướng đứa bé kia.

"Tôi có thể hoàn thành một mình, cảm ơn ý kiến của ngài." Đây là câu dài nhất mà tôi từng nghe hắn nói. Mục sư cũng mở miệng.

"Không còn cách nào, 'Ký Chủ' này có lẽ trời sinh chỉ có một quả thận, nhưng thận của cậu ta cực kỳ thích hợp với cơ thể của một phú hào, ông ta nguyện ý bỏ ra 30 vạn đô la. Vốn dĩ nếu cô chịu làm tôi sẽ sẵn lòng trả 5% cho cô, song xem ra trợ thủ của cô so với cô càng muốn làm hơn đấy." Nói xong mục sư hắc hắc nở nụ cười.

Tôi không cách nào chịu được nữa, cởi áo khoác trắng, cũng không quay đầu lại bước khỏi tầng hầm, phía sau mục sư chợt nói câu: "Cô sẽ hối hận." Có lẽ sẽ như thế, nhưng vậy cũng tốt, tôi cũng coi như đã hoàn toàn thoát khỏi đó nhỉ, song cũng đã chuẩn bị tốt tinh thần họ sẽ đến trả thù hoặc diệt khẩu. Song rất kỳ quái, một tháng sau đó vô cùng yên ổn, tôi nghĩ họ sẽ không thiện lương thế chứ. Chờ đợi cái chết là vô cùng thống khổ, tôi quyết định đến thăm dò.

Trong tay tôi chỉ có phương thức liên lạc với mục sư và trợ thủ kia, những người khác tôi không có, trong tổ chức mỗi tầng quản lý rất nghiêm ngặt, rất ít gặp mặt nhau. Tôi gọi điện thoại cho mục sư, không ai nghe. Trợ thủ kia tôi cũng không liên lạc được. Nơi duy nhất tôi có thể nghĩ đến chỉ có tầng hầm kia.

Nơi này tựa hồ đã rất cũ nát, tôi nhìn bốn phía, hẳn là không có người theo dõi. Ngạo mạn thông thả đi vào. So với một tháng trước cảm giác nơi này đã âm u hơn nhiều. Vừa mở cửa ra, một cỗ mùi thối trong không khí, mùi này cơ hồ khiến tôi hít thở không nổi, mùi này tôi rất quen thuộc, là mùi của cơ thể người thối rữa. Tôi cảm thấy có chút gì là lạ, dựa vào ký ức lục lọi chốt mở đèn trên vách tường.

Đèn bật sáng, ngọn đèn nhanh chóng chiếu đến từng góc xó xỉnh trong căn phòng, trợ thủ của tôi, tôi nghĩ hẳn là vậy, bởi vì tôi chỉ có thể từ vóc dáng và quần áo để phân rõ được hẳn. Mặc dù khi đó không phải mùa hè, nhiệt độ của tầng hầm cũng tương đối thấp, nhưng thời gian chỉ một tháng hẳn đã hư thối đến không nhìn ra được hình dạng rồi.

Hắn nửa nằm bên cạnh giường phẫu thuật, trên tay còn cầm một con dao phẫu thuật, tôi bịt mũi cẩn thận bước đến gần hẳn, hoàn hảo, bên cạnh còn lại mấy găng tay cao su. Không biết tại sao, nhìn thấy thi thể tôi vẫn có bản năng muốn xem xét một chút.

Khoang bụng hẳn bị tách ra một lỗ hồng cỡ quả bóng chuyền, cả nội tạng bị móc trống hoác, giống như chưa từng có ở đó. Nhìn vết thương hung khí tựa hồ vô cùng thô, hoặc đứt khoát nói là như bị tay xé mở như xé gà vậy.

Tôi không phát hiện ra mục sư, còn có thiếu niên kia nữa, cũng mất tích. Đó là lần cuối cùng tôi đến tầng hầm, sau này cũng chưa từng đến nữa. Trong cuộc sống kế tiếp tôi bị sự mê hoặc bao phủ. Trên mạng đột nhiên lại thường xuyên truyền lưu việc phát hiện thi thể bị móc rỗng nội tạng, tôi mơ hồ cảm thấy có liên quan đến việc 'Ký Chủ' kia biến mất. Mãi đến khi tôi nối được điện thoại với mục sư.

Trước đây mục sư chưa bao giờ gọi điện cho tôi, vẫn đều là gửi tin nhắn, cho nên bỗng nghe tiếng gã trong điện thoại cảm thấy rất



không quen. Trong điện thoại mục sư vẫn nói chuyện nhẹ nhàng như trước, nhưng không che giấu được sự hoảng loạn của gã.

"Cô đang ở đâu?" Mục sư há mồm liền hỏi, tôi trả lời gã nói tôi đang ở nhà, hơn nữa nói cho gã biết mình không muốn làm nữa, và tôi cũng sẽ không báo cảnh sát, kỳ thật tôi cũng không biết bao nhiêu bí mật của tổ chức, tôi nghĩ họ mặc dù không giết tôi cũng sẽ không bại lộ.

"Không phải vấn đề của tổ chức, 'Ký Chủ' kia," Mục sư nói tới đây thì khựng lại, tôi giật nảy mình, chẳng lẽ thật sự thiếu niên kia có vấn đề?"

"'Ký Chủ' kia là một quái vật." Mục sư gian nan nói ra nửa câu sau, tựa như hạ quyết tâm rất lớn vậy.

"Tôi không hiểu. Rốt cuộc hôm đó xảy ra chuyện gì?"

Mục sư ở đầu kia điện thoại phảng phất như đã chịu sự hành hạ cực lớn, tựa hồ gã hết sức không muốn nhớ lại, qua gần 1 phút, tôi còn tưởng rằng gã đã đi rồi, mục sư mới đem chuyện ngày đó kể cho tôi biết.

Tôi đi rồi, trợ thủ tiếp tục lấy thận, mục sư ngay bên cạnh. Tầng hầm chỉ có hai người họ. Loại công tác này tiếp xúc càng ít người càng tốt, lấy thận kỳ thật miễn cưỡng một người cũng có thể hoàn thành, song thời gian sẽ mất rất lâu, hơn nữa dễ dàng xảy ra sự cố, đương nhiên, vốn dĩ xảy ra sự cố phải là người bị lấy mới đúng.

Mục sư nói, trợ thủ mở ra khoang bụng bên phải của 'Ký Chủ' họ. Hấn lập tức sợ ngây người, hóa ra cậu ta căn bản không hề có thận.

Người không có thận có thể sống sao?

Hơn nữa càng làm mục sư biến sắc chính là, không chỉ có 'Ký Chủ' không có thận, tất cả nội tạng cậu ta đều không có, cả khoang bụng phẳng phất như túi thịt trống rỗng, việc này tuyệt đối không cách nào tưởng nổi, lúc quyết định dùng thiếu niên này làm 'Ký Chủ', ngay trước đó một ngày còn dùng X-quang kiểm tra, cậu ta có nội tạng. Khi trợ thủ còn đang hoàn toàn luống cuống tay chân ngơ ngác đứng trước giường phẫu thuật. Mục sư phát hiện thiếu niên kia cư nhiên tự mình ngồi dậy.

Ngay sau đó, thiếu niên trực tiếp cắm tay vào trong người trợ thủ, trợ thủ mãi cho đến lúc chết e rằng cũng chưa rõ tới cùng xảy ra chuyện gì, mục sư cũng bị dọa sợ. Tiếp theo thiếu niên đem từng kiện nội tạng của trợ thủ móc ra, sau đó theo vết mổ lấy thận vừa rồi từng kiện thả vào, hơn nữa tự mình đứng khâu lại mạch máu, kết tràng, ống dẫn niệu (Bản thân mục sư cũng là người tinh thông y lý) cả quá trình này kéo dài hơn một giờ. Thiếu niên cuối cùng cũng khâu xong vết thương. Mục sư ở một bên nhìn nói không nên lời, trợ thủ cuối cùng bị ném xuống giường phẫu thuật. Mà cả quá trình kia 'Ký Chủ' liên tục chảy máu, nhưng cậu ta dường như chẳng chút để ý. Cuối cùng, cậu ta dùng băng gạc lau khô máu trên người, mặc quần áo tử tế, mỉm cười đi tới trước mặt mục sư. Mục sư tự nhủ khi ấy chỉ hy vọng tại sao mình không ngất luôn đi.

"Ta không có hứng thú với ngươi. Còn chưa đến lượt ngươi đâu." Nói xong quay đầu ra ngoài, nhưng đi được vài bước, cậu ta lại vòng trở về, dọa mục sư sợ khiếp vía.

"Đúng rồi, nói cho các ngươi biết, đây mới là nhà giải phẫu chân chính đấy, chỉ dùng hai tay lấy nội tạng." Nói rồi, cậu ta đặc ý phe phẩy bàn tay mình vừa mới móc nội tạng từ trong bụng trợ thủ ra.

"Vậy ông làm gì mà lâu như vậy mới gọi điện thoại cho tôi?" Tôi nghe

xong tự thuật của mục sư, không hiểu nổi hỏi gã.

"Bởi vì ngày hôm qua tôi đã gặp 'Ký Chủ' kia," mục sư trả lời "Hắn hỏi tôi phương thức liên lạc với cô, còn hỏi địa chỉ và danh tính của cô." Tôi vừa nghe liền ngây dại.

"Ông nói cho cậu ta biết rồi?" Tôi nghĩ hỏi câu này có chút dư thừa.

"Ừ." Mục sư cư nhiên thoáng mang theo áy náy nói, "Cô biết đó tôi rất sợ, hẳn khi ấy toàn thân đầy máu."

Mục sư còn nói tôi biết, gọi cho tôi là để tôi đề phòng chút, xem như sự bồi thường của gã, cũng nói gã hiện giờ rất sợ hãi, nói xong lập tức cúp máy. Tôi để điện thoại xuống thẩn thờ ngồi trên ghế, co ro lại. Trong đầu đều hiện lên bộ dáng thi thể của trợ thủ, chẳng lẽ cậu ta muốn tới tìm tôi? Cũng muốn nội tạng của tôi?"

Vệ Giai lúc nói tới đây, thờ dài một hơi. Tôi kỳ quái hỏi cô ấy: "Về sau thế nào?"

"Đó cũng là nguyên nhân tôi tìm anh, tôi không sợ 'Ký Chủ' kia tới giết tôi, nhưng mà tôi không muốn chết không rõ ràng, cho nên tôi hy vọng anh có thể ghi chép lại, hoặc nói giúp tôi truyền bá một chút, cảnh giác cũng được, cảnh cáo cũng tốt, tôi sẽ cảm thấy an tâm hơn nhiều. Cú điện thoại của mục sư tôi mới nhận được hôm qua. Tôi đã lo lắng một đêm, bạn bè tôi rất ít, nghĩ tới nghĩ lui không thể làm gì khác hơn là làm phiền anh." Nói xong, cô ấy dụi tắt điếu thuốc, trong vẻ mặt cư nhiên có một tia bi thương. Tâm tình tôi rất phức tạp, nói không rõ được là căm ghét hay đồng cảm với cô ấy, dù sao loại chức nghiệp này của cô ấy thật sự trái pháp luật và đạo đức, hoặc nói là gần như tàn nhẫn.

Vệ Giai đứng dậy, muốn ra ngoài, lại chợt nhớ tới gì đó, quay đầu nói

với tôi: "Tôi còn một yêu cầu cuối cùng, đừng kể chuyện tôi từng là nhà giải phẫu nói cho Kỳ Nhan, tôi hy vọng cậu ấy có thể có ấn tượng tốt với tôi, cậu ấy là một người chuộng nghĩa khí rất mạnh, tôi sợ cậu ấy biết sẽ hận tôi." Lúc nói điều này cô ấy luôn dứt khoát vậy mà có chút bối rối và ngưng ngưng. Tiếp theo, cô ấy ra khỏi cửa, biến mất. Tôi vẫn ngồi lại một chút, rồi trở về tòa soạn báo.

Tối cùng ngày, tôi nhận được điện thoại của Kỳ Nhan, cậu ấy ở bên kia đầu dây rất khổ sở nói cho tôi biết, Vệ Giai đã chết, nội tạng bị móc rỗng, sự tình phát sinh sau khi tôi và cô ấy chia tay.

Tôi nhin không được, vẫn kể chuyện buổi chiều cho Kỳ Nhan. Kỳ Nhan ở bên kia đầu dây trầm mặc thật lâu, cuối cùng nói: "Cô ấy ngốc quá, phải nói cho tôi biết mới đúng, giống thời đại học, cô ấy có chuyện gì cũng giấu giếm, sợ người khác dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, cô ấy quá để ý đến cái nhìn và ánh mắt của người khác."

"Thứ kia, cậu biết rốt cuộc là gì không?" Tôi cẩn thận hỏi. Kỳ Nhan lại ngưng một lát.

"Tớ không rõ lắm, nhưng tớ nghe nói có vài sinh vật được hình thành qua oán niệm, sự phẫn hận của vô số người bị lấy thận hoặc những bộ phận khác hoặc của gia đình họ có lẽ có thể kết tụ thành một vật thể mới, loại vật thể này sẽ không ngừng tiến hành tìm kiếm nội tạng con người, nó không ngừng cướp đoạt nội tạng của kẻ khác coi như của mình."

"Thế không phải rất nguy hiểm sao?" Tôi thất kinh hỏi.

"Không biết, nhưng có thể khẳng định một chút, lúc nào oán khí biến mất, nó cũng sẽ biến mất, bởi vì chống đỡ sự tồn tại của nó chính là oán hận của những người đó." Kỳ Nhan dặn dò tôi vài câu rồi cúp điện thoại.

Mấy ngày sau, trên TV phát ra tin tức đầu tiên, một nhà đại lý rất nổi tiếng của giới y dược chết trong nhà, nội tạng của cơ thể bị móc sạch sẽ, cảnh sát điều tra ra gã đã tham dự vào rất nhiều cuộc mua bán khí quan, nhận định sơ bộ là trả thù. Tôi tắt TV, ngồi trước máy tính đem câu chuyện của Vệ Giai đăng lên.

# Chương 24: Đêm giáng sinh

Có lẽ câu chuyện này kể có muộn chút, nhưng tôi vẫn muốn ghi chép lại nó.

Đêm Giáng Sinh ấm áp, vô luận là ngày lễ ý nghĩa của bản thân hay trạng thái của mọi người trong ngày lễ. Tất cả mọi người tụ họp cùng nhau, một khắc kia là sự vui sướng hạnh phúc, hơn nữa đối với những người yêu nhau mà nói. Mặc dù hiện tại lưu hành một loại tư tưởng chống xâm phạm văn hóa nghe ra tương đối lừng lẫy, đem văn hóa truyền thống của nước ngoài này coi như nước lũ và thú dữ, phải loại trừ sạch sẽ khỏi bản thổ, nhưng mấy đám tiến sĩ thạc sĩ một tay cầm sách học tiếng Anh cao thâm, một tay lại cầm biển ủng hộ quốc văn không biết có phải an nhàn thoải mái quá mà lảm chuyện hay không, tại sao không đi đây đi đó làm chút khoa học, làm chút nghiên cứu, mà học liên danh cái gì công xa thượng thư, tựa hồ mười tiến sĩ là có thể chống lại được tiếng hô của mười vạn đồng bào vậy, nhưng không biết tên tuổi của những tiến sĩ này có trọng lượng như một ngôi sao điện ảnh cấp ba hay không. Lỗ Tấn nói đã nắm được chủ nghĩa, nhưng quan trọng phải nắm lấy, chứ không phải cước đá bay.

(Công Xa Thượng Thư: là chỉ Khang Hữu Vi cùng Lương Khải Siêu cùng 1200 cử nhân Bắc Kinh liên danh dâng thư lên hoàng đế Quang Tự triều Thanh, phản đối chiến phủ Thanh bại bởi Nhật Bản trong chiến tranh Giáp Ngọ ký kết 《 Mã Quan Điều Ước 》 )

Tựa hồ chỉ nói chút chuyện phiếm, nhưng kỳ thật lại có mối liên quan cực kỳ lớn với câu chuyện hôm nay.

Là một kẻ công tác văn hóa, hôm nay tôi đặc biệt phấn chấn đấy, bởi vì hôm nay rất có khả năng sẽ cùng Lạc Lô trải qua đêm Giáng Sinh này, trong không khí mà đồ rợp trời cảm giác gần như lễ tình nhân này, có lẽ tôi có thể có thu hoạch cũng không chừng.

Nhắc tới cơ hội lần này, không thể nghi ngờ phải cảm tạ một người.

Người này tên là Bách Nguyên, tựa hồ là một cái tên khá kỳ quái, ban đầu nghe tôi nghĩ là bút danh thì đúng hơn. Hắn là một người say mê cổ văn phục hưng, tại sao gọi lại phục hưng chứ, vì sợ rằng người thời nay có thể phiên dịch đầy đủ cổ văn nếu có thể so với phiên dịch tiếng Anh còn muốn ít hơn. Tôi vốn tưởng rằng người như vậy nhất định là học giả hơn 40, nói hắn là ông già 60 tuổi tôi cũng không kỳ quái, nhưng vừa nhìn tư liệu người này cư nhiên chỉ có 26 tuổi, thật sự khiến tôi xấu hổ.

Nhìn kỹ lại, hóa ra hắn xuất thân ở dòng dõi Nho học đấy, tổ tiên còn có người từng đỗ trạng nguyên, song đáng tiếc tổ tiên có đỗ trạng nguyên cũng không có được trang viên của tổ tiên. Bách Nguyên chẳng hề giàu có, nghe nói hắn có một cô bạn gái, nhưng tựa hồ về sau chẳng hiểu sao lại chia tay. Nhưng hắn vô cùng ham thích phong trào phục cổ, đề xướng một lần nữa học cổ văn, cũng đem hết thầy những thứ nước ngoài đuổi khỏi Trung Quốc, đương nhiên kể cả Giáng Sinh. Trước đó hắn nói tôi cũng tán thành, nhưng về sau đã có chút không hài lòng. Song hoàn hảo gần đây nhàn rồi, công việc Lạc Lô làm lại có liên quan đến phóng sự văn hóa, đêm Giáng Sinh không đủ người, hiển nhiên tôi chủ động xin đi đánh giặc, cùng cô ấy phỏng vấn vị Bách Nguyên tiên sinh này một chút.

Lúc ra ngoài mũ đỏ đầy đường xá, nơi nơi đều là người đi đường, đa số là nam nữ thanh niên, nếu bỏ đi nón Noel trên đầu, tôi thật sự sẽ tưởng rằng hôm nay là 14 tháng 2, song Lạc Lô tựa hồ không có tâm tình ngắm những thứ này, chỉ chăm chú lật xem tư liệu một mình,

chuẩn bị phỏng vấn, việc này cũng khiến tôi có chút mất hứng.

Bách Nguyên típ phía đông thành phố, chúng tôi cơ hồ chạy hết nửa thành phố. Song cũng may đây không phải thủ phủ như Bắc Kinh Thượng Hải, mặc dù nói nửa thành phố kỳ thật chẳng qua cũng chỉ hơn nửa giờ đường xe mà thôi. Vừa xuống xe là có thể nhìn thấy nhà của Bách Nguyên, quả nhiên là khác với người thường. Mặc dù cửa không lớn, nhưng loại cảm giác trang nghiêm cổ kính này hơi giống những ngôi nhà từng nhìn thấy trên TV. Tứ hợp viện điển hình, không ngờ tới miền nam cũng có người ở loại nhà này, phỏng chừng đối với việc tổ tiên hấn từ phương bắc chuyển tới đây không phải không có liên quan. Cửa đại khái rộng bằng bốn người, sơn màu đỏ thẫm, có tám phần mới, bên ngoài hai sư tử đá không lớn, vào cửa còn phải qua bốn bậc thang, cửa cũng không cao, cho nên bậc thang này có vẻ hơi vướng víu, phẳng phất như chỉ cao bằng nửa bậc thang bình thường, bước lên không thoải mái lắm. Chúng tôi nhấn chuông cửa, bỗng dưng cảm thấy buồn cười, trên cửa cổ kính như vậy cư nhiên có chuông điện, chỉ là nơi này cực kỳ quạnh quẽ, chẳng có chút không khí lễ nào.

Cũng không lâu sau cửa mở, một người trẻ tuổi bước ra, hấn chính là Bách Nguyên, cùng tưởng tượng của tôi có hơi chênh lệch, cạo đầu húi cua, áo khoác ngoài phía dưới là áo len đan màu đỏ cùng quần tây màu đen, trên chân chính là giày bông vải thật dày, nơi này mặc dù không rét căm căm như phương bắc, nhưng cũng ẩm lạnh, đó là một loại rét lạnh rót vào đầu khớp xương, cho nên ngược lại phải chú ý giữ ấm. Song có một điểm là đoán đúng, hấn mang cặp kính dày.

"Hai người, đã đến?" Bách Nguyên giật giật đôi môi mỏng, phun ra làn sương trắng. Quả nhiên nói chuyện ngắn gọn nha, tôi thật sự vì buổi phỏng vấn của Lạc Lô mà lo lắng.



"Chúng tôi là phóng viên đã hẹn anh phỏng vấn, không biết có thể bắt đầu được chứ?" Lạc Lôi đã cột mái tóc dài lên, bởi vì lạnh, đeo một mũ len màu vàng sữa, hơn nữa da cô khá trắng, nón đội trên đầu vô cùng đáng yêu, nào có ra dáng một tổng biên tập, một nữ cường nhân.

"Vào đi." Bách Nguyên không biểu lộ cảm xúc gì, bỏ lại hai chữ rồi xoay người vào, cũng không thèm nhìn tới hai chúng tôi, tôi hơi không hài lòng, nhìn Lạc Lôi, cô không nói gì, chỉ cười cười với tôi, xem ra cô ấy không phải lần đầu tiên gặp phải chuyện thế này, tôi càng không cần so đo, có khả năng loại người này đều là như vậy, thanh cao, hay là keo kiệt đây?

Bên trong rất rộng rãi, trung tâm sân nhà có một cái lu lớn, lu kia lớn kinh người, là sứ men xanh long văn, có khả năng đã có chút tuổi rồi, bởi vì tôi nhìn thấy trên miệng lu có chút rêu xanh đã bám lâu năm. Song thật sự rất lớn, tôi cơ hồ phải nhón chân mới miễn cưỡng nhìn được miệng lu.

Khiến tôi càng thấy không thoải mái hơn chính là phòng bên trái, tựa hồ cùng chính thể hoàn toàn không ăn nhập. Phảng phất như nó trước giờ vẫn nằm ở một thời đại khác hoặc từ đâu chui ra vậy. Không hề cũ nát, nhưng khóa trường sinh rỉ sét loang lổ trên cửa nọ còn có mép khung cửa sơn đỏ như máu kia, lúc này đã sập tối, màu đỏ nọ phảng phất như có sự sống đang đập vậy, nhìn khiến mắt tôi khó chịu.

"Phòng này của anh sao lại sơn đỏ vậy chứ." Tôi nhịn không được hỏi. Bách Nguyên từ bên trong cầm ấm trà và mấy chén trà. Người như hấn đạo đãi khách trà là không thể thiếu, mặc dù tôi không thích uống trà lắm, nhưng vì lễ độ tôi vẫn uống một ngụm, là hồng trà, mùi vị khá nặng, tôi buông chén. Song hấn tựa hồ không nghe thấy vấn đề của tôi, căn bản không đếm xỉa tới tôi. Tôi cũng nổi nóng, hấn

muốn giả vờ tôi càng không cho hẳn giả vờ, tôi nâng cao giọng hỏi lại.

"Tại sao sơn màu đỏ như vậy hả, không cần thiết phải vậy chứ?"

Bách Nguyên hiển nhiên có chút không hài lòng, hẳn nhíu mày lại, đôi mắt xéo tam giác càng mịn thật nhỏ, kỳ quái chính là hẳn ngược lại cười nói: "Tại sao không thể dùng màu đỏ chứ, đỏ Trung Quốc là màu của dân tộc, tôi đương nhiên thích nhất."

"Nhưng anh một mình ở trong căn phòng kia. . . . ." Tôi vẫn như cũ không nao không núng. Song Lạc Lôi bên cạnh một mực thường thức trà đột nhiên nói chen vào: "Âu Dương tại sao không uống trà đi? Đây chính là Vân Nam Phổ Nhị đó."

"Phổ Nhị?" Tôi mặc dù mù trà, nhưng tốt xấu gì cũng từng nghe qua. Bách Nguyên ở một bên đột nhiên cười ha ha lên.

"Cô họ Nhạc phải không? Xem ra cô cũng hiểu biết trà đạo đấy."Ồ hóa ra cũng là nhìn thấy người đẹp giọng điệu nói chuyện liền thay đổi.

"Chẳng tính là gì đâu, chỉ là thời trung học thường xuyên theo cha uống trà, dần dần thành quen, hơn nữa công việc này áp lực lớn, phụ nữ uống chút Phổ Nhị có thể giữ gìn da dẻ cũng tốt cho dạ dày." Tôi kinh ngạc nhìn Lạc Lôi, chỉ biết cô cả ngày thích cầm một cái ly hình mèo má, không ngờ cô thích uống Phổ Nhị.

"Phổ Nhị là đại diện cho hồng trà đó." Bách Nguyên nghe xong tán dương gật đầu, "Trà đối với thân thể và tinh thần con người đều có chỗ tốt, hiếm có con gái thích uống trà giống cô lắm, giá mà Minh Minh cũng giống như cô nói." Bách Nguyên đột nhiên cảm khái nói, nhưng phát giác không đúng lại lập tức ngậm miệng.

"Minh Minh?" Tôi lập tức hỏi. Bách Nguyên lại chuyển chủ đề, đồng thời hung hăng liếc mắt nhìn sang tôi, xem ra tôi và hắn đều không có hảo cảm gì với nhau. Tục ngữ đồng hành là oan gia, đồng giới là cái gì? Cộng sự? Kẻ thù?

Lạc Lôi đặt chén trà xuống, lấy ra máy ghi âm cùng sổ ghi chép. "Vây bắt đầu phỏng vấn nhé, miễn cho kéo dài quá muộn quấy rầy anh nghỉ ngơi."

"Tốt." Bách nguyên rất phối hợp, khoanh tay bắt chéo đùi nhìn Lạc Lôi. Tôi thì nhàm chán ở bên cạnh quan sát hắn.

Không hổ là văn hóa thế gia, nơi nơi đều là phong vị cổ kính. Chiếc ghế đàn màu đen vô cùng xinh đẹp, còn có ấm tử sa pha trà kia nữa, so với cái của cha tôi còn đẹp mắt hơn, và lại còn vô cùng đặc biệt, màu đỏ tía, cả ấm không giống hình rộng dẹt hình bầu dục bình thường, cư nhiên có góc lại có cạnh, mặt bên là hình cung lưng chừng hình thang, giống như quả cân vậy, miệng ấm tương đối dài, cũng thô hơn so với bình thường, hơn nữa là hình vòi, đỉnh ấm có khối long châu, màu sắc mượt mà, dường như làm từ ngọc, thật là đẹp mắt. Trên thành ấm khắc vài chữ, nhưng khoảng cách hơi xa, nhìn không rõ lắm, phỏng chừng lai lịch của ấm này không nhỏ.

"Tại sao ngài đề xướng vận động phục hưng cổ văn vậy?" Tôi thỉnh thoảng nghe thấy câu hỏi của Lạc Lôi. Bách Nguyên trầm mặc lại, nói: "Không đến mức đề xướng, chỉ là cảm thấy mình làm một người nghiên cứu văn hóa cổ, hoặc nói là số ít người thừa kế có nghĩa vụ tuyên dương và giữ gìn những thứ của dân tộc ta thôi, hiện giờ thế giới này tràn ngập những thứ dung tục không lành mạnh không nề nếp lắm." Hắn thật sự xem mình như nhà biện luận.

"Cho một ví dụ xem?"

"Tỷ như đầu tiên, hết thầy đều có liên quan đến tiền. Nói một ví dụ đơn giản nhất, tại sao đại đa số mọi người thà học ngoại ngữ cũng không sẵn lòng dành chút thời giờ học tiếng mẹ đẻ. Bởi vì tiếng mẹ đẻ chỉ cần có thể nói là được, mà học ngoại ngữ có nghĩa là công việc tốt hoặc du học đào tạo chuyên sâu, tóm lại mục đích cuối cùng chính là vì tiền! Hết thầy của hết thầy đều có liên quan đến tiền, chỉ cần có tiền, dù là một người vĩ Bắc dung tục đi nữa cũng sẽ nhận được sự tôn kính và ủng hộ của người ta, không phải đã nói sao, hiện giờ cười gã nghèo không cười gái điếm." Bách Nguyên hơi có chút kích động, tôi có thể nhìn thấy nước bọt của hắn theo tàn suất nói chuyện nhanh hơn mà phóng ra càng nhanh, đã sắp văng đến người Lạc Lôi. Đương nhiên, góc độ kia của Lạc Lôi không nhìn thấy được.

"Nhưng tiền cũng không tồi mà, tất cả mọi người phải sinh tồn mà, anh có nghĩ có thể chờ mọi người có cuộc sống và công việc ổn định rồi mới bắt tay vào học văn hóa cổ không, nghệ thuật cao nhã tỷ như 《 Hồng Lô Mộng 》 đấy, như vậy cũng chưa chậm mà?" Lạc Lôi tiếp tục hỏi.

Bách Nguyên không trả lời, hắn vô cùng thất vọng nhìn Lạc Lôi. Dùng giọng điệu cực kỳ khinh thường nói: "Quả nhiên ngay cả cô cũng là kẻ chủ trương tôn thờ đồng tiền, tôi còn tưởng rằng cô sẽ không giống với những cô gái khác chứ." Lạc Lôi vừa nghe có chút không hài lòng, nhưng vẫn mỉm cười.

"Chúng ta nói về vấn đề khác nhé, được rồi, đời sống tình cảm cá nhân anh thế nào? Nhà văn học cũng phải kết hôn chứ?" Lạc Lôi nói đùa một câu. Không ngờ lời vừa tới miệng Bách nguyên liền sầm mặt xuống, chân vừa gác lên vừa rồi cũng buông xuống, tay cắm vào túi quần, nửa ngày không nói lời nào. Buổi phỏng vấn bắt đầu lâm vào tẻ nhạt, tôi cũng cảm thấy vui vẻ, song tôi vẫn đi tới muốn nhìn

xem thành ẩm đến cùng viết cái gì. Ai ngờ tay chỉ thiếu tí nữa là đụng tới ẩm, Bách Nguyên liền từ trên ghế nhảy dựng lên đẩy tôi ra, tôi đảm bảo phút giây đó tuyệt đối đã phá nát suy nghĩ trước sau như một của tôi theo thói quen cho rằng mấy kẻ sáng tác văn học đều là xương sống vẹo xương đui hoại tử lâu ngày không đi lại dẫn đến hành động trì trệ.

Ngay sau đó miệng của hắn giống như bình phun vậy.

"Anh không được giáo dục chút nào sao? Không hỏi một tiếng đã tùy tiện sờ đồ đạc lung tung, anh biết đây là ẩm gì không? Ẩm trà có linh tính đó, tay anh sờ vào nó cũng sẽ thay đổi dung tục như anh đó, thế thì ẩm này liền xong đời!" Tôi không chấp hắn, nói với Lạc Lôi một câu ra ngoài chờ cô ấy sau đó quay lưng đi. Để lại Lạc Lôi cùng Bách Nguyên tiếp tục nói chuyện.

Tôi vừa đi tới trước lu nước vừa rồi. Nhìn kỹ thật sự cảm thấy lớn mà. Tôi vượt thành lu, vô cùng trơn bóng nhẵn nhụi, không biết tại sao, tôi lại sờ đến được một nơi rất không hài hòa, tựa hồ là cái khe, song rất nhỏ, chỉ dùng tay sờ mới sờ ra được, trời đã tối tôi nhìn không rõ, không thể làm gì khác hơn là hiếu kỳ mở điện thoại di động.

Dưới ánh đèn chiếu xạ, tôi cẩn thận nhìn, dường như trên vết rạn có chất lỏng chảy ra.

Cur nhiên là màu đỏ, hơn nữa rất đặc. Tôi nhúng một chút để trước mũi ngửi, tựa hồ là máu. Song tôi không dám khảng định. Hơn nữa tựa hồ bên trong còn có tiếng gì đó lọt ra, xúc cảm khi vượt vách lu có chấn động rất nhỏ. Tôi thử chậm rãi áp lỗ tai tới gần lu nước, lạnh cóng, nếu ở phương bắc phỏng chừng mặt tôi đã dính vào trên vách lu luôn rồi.

Tôi nghe thấy tiếng thứ gì đó đang cào, như loại thanh âm do móng tay cào ra.

Tôi sợ hãi lui về sau một bước, vừa vặn đụng tới thứ gì đó phía sau, Bách Nguyên như xác chết đứng sau tôi, mặt không chút thay đổi, con ngươi cũng không chuyển chút nào, lạnh lùng nhìn tôi.

"Không phải bảo anh đừng chạm lung tung vào đồ đạc nhà tôi sao?" Giọng Bách Nguyên quanh quẩn trong sân, tựa như ném tảng đá vào trong nước vậy.

"Tôi có chút buồn, cho nên tùy tiện nhìn một chút." Tôi không muốn nhiều lời với hắn, "Anh chẳng phải ở trong đó phỏng vấn sao? Lạc Lô đâu?"

"Âu Dương." Lạc Lô từ bên trong đi ra. "Đừng đụng lung tung vào đồ của Bách tiên sinh nữa." Nói rồi cúi chào Bách nguyên, xoay người kéo tôi trở về phòng. Tôi vẫn như trước nhìn lu nước thật lớn kia, bên trong nhất định có gì đó.

Phòng vấn tiếp tục tiến hành, mãi cho đến 9h, nói cách khác cho dù hiện giờ rời khỏi, chờ chúng tôi về đến nhà cũng gần hơn 10h, song hôm nay là đêm Giáng Sinh, trên đường 10h vẫn là náo nhiệt, tôi hy vọng mau chóng kết thúc, tôi và Lạc Lô còn có thể ở riêng thêm mấy tiếng nữa.

Quả nhiên, phòng vấn kết thúc. Lạc Lô thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi. Bách Nguyên lại đứng lên, mang theo nụ cười hiếm thấy nói chúng tôi trời đã khuya, không bằng ngủ lại đây. Đương nhiên chúng tôi không đồng ý, nhưng Lạc Lô vẫn uyển chuyển từ chối.

"Vây uống chút trà đi, đừng lãng phí, đây đều là tôi gọi người đặc biệt từ Vân Nam mua về." Bách Nguyên thấy lưu không được cũng

không nói nhiều, xoay người lại từ trong ấm rót trà cho chúng tôi. Tôi vốn không muốn uống, nhưng nhìn thấy Lạc Lôi dùng mắt ra hiệu, tôi đành phải uống hết, chẳng qua mùi nước trà hơi chát. Tôi thầm mắng, chẳng lẽ là ngâm trà lâu quá?

Tạm biệt Bách Nguyên, tôi và Lạc Lôi liền đi về hướng cửa, chỉ là vừa đến cửa ngực một trận khó chịu, nhìn lại Lạc Lôi cũng bụm ngực, tay khác chống cánh cửa. Tiếp đó mắt tôi tối sầm, cái gì cũng không biết nữa.

Mãi đến khi tôi tỉnh lại tôi cũng không biết tại sao lại té xỉu, là chén trà nọ sao? Nhưng tôi nhìn Bách Nguyên rót ra mà. Đau đầu dữ dội, mắt gượng gượng mở ra, phát hiện bốn phía rất tối miễn cưỡng có thể nhìn thấy Lạc Lôi ngay bên cạnh tôi, hơi nhúc nhích tí, cảm giác cơ thể rất vô lực, song tôi vẫn phát hiện, chân của tôi tựa hồ bị cái gì đó khóa lại.

"Đây là đâu." Lạc Lôi đỡ đầu, xem ra cô ấy cũng đau đầu đây. Tôi vừa định nói không biết, bỗng dưng chợt sáng ngời, trong phòng thoáng cái sáng sủa hẳn, vừa tiếp xúc ánh sáng, tôi và Lạc Lôi đều có chút không quen, lấy tay che mắt.

"Đêm Giáng Sinh vui vẻ." Tôi nghe thấy giọng của Bách Nguyên. Lúc này đôi mắt của tôi đã thích nghi, trước mặt Bách Nguyên mặc một bộ áo khoác đỏ dày mép lông nhung trắng, trên đầu còn đội nón Noel, quần màu đỏ cùng giày lớn thẳng hễ thường mang, nếu lưng vác một cái bao bố, màu vàng, chất thô, nếu lại thêm một chòm râu nữa vậy hẳn mười phần chính là ông già Noel rồi.

"Đừng nói giỡn nữa, đây cũng không phải Halloween." Tôi rống to một câu. Lạc Lôi vẫn rất suy yếu, nói không được, chỉ nghiêng người nằm một bên. Tôi nhìn thấy Bách Nguyên đặt ngón trỏ bên mép làm một động tác suyt.

"Đừng la, nơi này không có bất kỳ ai khác đâu, tôi nói rồi, hôm nay là đêm Giáng Sinh, tôi chuẩn bị cho các người chút quà nhỏ." Nói rồi hắn vút túi xuống, túi kia cư nhiên còn mấp máy. Thoáng cái bò sang hướng tôi và Lạc Lôi. Tôi lùi về sau chút, nhưng rất nhanh xiềng xích đã cố định tôi, Lạc Lôi cũng thế.

"Đừng sợ, cô ấy không cắn các người đâu. Hoặc nói cô ấy cắn người không được." Bách Nguyên mỉm cười, mắt kính theo thớ thịt nhô lên trên khuôn mặt cười rộ lóe sáng dưới ngọn đèn.

Cắn người? Trong túi là động vật sao?

Khi thứ trong túi mấp máy đến trước mặt tôi Bách Nguyên giẫm lên túi, sau đó ngồi bên cạnh nhìn chúng tôi, chân vẫn cứ giẫm lên túi nọ.

"Mày rất thích cô ta phải không?" Bách Nguyên nhìn tôi chỉ chỉ Lạc Lôi. Lạc Lôi nghe xong cũng trợn tròn mắt nhìn tôi.

"Mặc kệ chuyện của tôi, anh rốt cuộc muốn gì? Giam cầm trái phép là phạm pháp." Tôi không trả lời hay giải thích, lời vừa ra khỏi miệng tôi lại nhìn về phía Lạc Lôi, cô ấy cúi thấp đầu, tôi không nhìn được biểu cảm của cô.

Bách Nguyên phảng phất như rơi vào trầm tư, sau đó tốc độ nói rất chậm: "Tao vốn cũng có một bạn gái vô cùng tốt, cô ấy rất đẹp, thông minh, dịu dàng lương thiện, tao từng nghĩ mình là người hạnh phúc nhất thế giới. Tao học cổ văn, mà cô ấy là học tiếng Anh, người bên ngoài đều trêu ghẹo gọi bọn tao là Trung Tây hợp bích." Tôi vừa nghe Bách Nguyên nói vừa nhìn gian phòng này một chút.

Tôi và Lạc Lôi bị nhốt phía dưới một bồn rửa tay, xích của chúng tôi cột vào một ống nước kiên cố. Ống nước rất chắc, tôi dùng sức giãy



giấy, ngoại trừ khiến chân càng đau ra không có tác dụng gì. Phòng vô cùng cũ nát, trên đầu một trần đèn điện hơn chục watt, bệ rửa tay tựa hồ cũng đã thật lâu không dùng, kết đầy cặn bẩn, ống nước cũng rỉ sét loang lổ, đất lạnh lẽo, chính là cái loại gạch nền không hề có dấu vết sửa sang gì này. Đối diện chúng tôi, bên kia phòng còn đặt một bình thủy tinh lớn, chính là cái loại bình thường dùng để ngâm rượu thuốc, chẳng qua được tấm vải đen trùm lên, cũng không biết là thứ gì. Tôi nghĩ trong nhà Bách Nguyên khi nào thì có chỗ này, chẳng lẽ đây là bên trong căn phòng đã được khóa lại đã nhìn thấy lúc tiến vào kia?

"Cô ấy rất thích ngoại quốc, kể cả phong tục tập quán văn hóa mỹ thực, tôi thì trái ngược, hai người rất buồn cười như vậy cư nhiên lại yêu nhau, cư nhiên bàn chuyện kết hôn. Song mặc dù có mâu thuẫn, nhưng không ảnh hưởng đến cảm tình của tôi và cô ấy, ít nhất, tôi cho là vậy." Bách nguyên nhìn đèn điện, tự thì thào nói một mình, phảng phất như trong phòng chỉ có mình hẵn vậy.

"Việc đó có liên quan gì đến chúng tôi?" Lạc Lôi đột nhiên nhẹ giọng hỏi một câu.

Bách Nguyên ngừng lại, nhìn Lạc Lôi trên mặt đất co như con mèo, bỗng đứng không đầu không đuôi hỏi: "Cô có từng thích đêm Giáng Sinh không?"

"Không hẳn là thích cũng không hẳn là ghét." Lạc Lôi như trước run giọng trả lời.

"Cô ấy rất thích, cô ấy thậm chí nói ngày lễ tết âm lịch, đoan ngoạ gì gì đó nên hủy bỏ, đó đều là những ngày lễ quá cổ lỗ sĩ, mỗi lần đến Giáng Sinh cô ấy đều rất vui vẻ, còn muốn tôi cùng cô ấy thức suốt đêm, tôi mặc dù không hài lòng, nhưng vẫn đồng ý với cô ấy, một năm rồi lại một năm, mãi đến Giáng Sinh năm ngoái, tôi như trước

lòng tràn đầy vui mừng mặc thành ông già Noel, đúng, tựa như bây giờ, chờ cô ấy đến, trong túi của tôi còn chuẩn bị một món quà, muốn tặng cô ấy.

Cô ấy rất cuộc cũng tới, giật mình nhìn giống như tôi hóa trang thành thằng hề, không cười, mà là chán ghét quay đầu, trầm ngâm hồi lâu, rồi cuộc mở miệng nói chuyện.

"Anh muốn em nói anh thế nào mới tốt đây? Bách Nguyên, chúng ta không phải con nít nữa, có lẽ trước kia anh như vậy sẽ làm em vui, nhưng còn bây giờ thì sao? Em không muốn cùng anh chung sống thất lưng buộc bụng nữa, cuộc sống đã kém một bậc, anh có tài hoa, anh có bản lĩnh, tại sao phải học như ẩn sĩ chôn vùi bản thân? Tin em đi, ra ngoài, anh có thể có thế giới rất tốt. Song em không hợp với anh, em tiếp tục thế này những thứ em học được căn bản không thể nào phát huy, chuyện sự nghiệp của phụ nữ rất ngắn ngủi, em hôm nay tới là để nói cho anh biết, em muốn đến Hoa Kỳ, khoảng mấy ngày nữa, cho nên, cho nên em tới đây để nói tạm biệt anh." Nói xong, cô ấy cúi đầu, nhỏ giọng nức nở.

Tôi khi ấy choáng váng, thật sự choáng váng, tôi thậm chí quỳ trên mặt đất cầu xin cô ấy, cầu xin cô ấy đừng rời bỏ tôi, tôi có thể vì cô ấy mà thay đổi bất cứ điều gì, nhưng cô ấy không đồng ý, vừa khóc vừa đi ra ngoài, mãi đến khi chúng tôi giằng co đến bên cạnh lu nước." Tiếng của Bách Nguyên hạ thấp đột ngột rồi kéo thật dài, phảng phất như gà trống sắp bị giết vậy, tâm tình hẳn rất kích động, cổ rướn dài ra, mặt dưới ngọn đèn mờ nhạt một mảnh huyết hồng.

"Tôi phẫn nộ rồi, tôi một bên mắng chửi cô ấy, một bên đẩy cô ấy. Cô ấy như con diều giấy bay ra ngoài, đầu đập trên lu nước, đúng, chính là chỗ mà đã đứng, mà hẳn cũng đã mò được vết nứt nơi đó rồi nhỉ."

Tôi giật mình, hóa ra là vậy.

"Song cô ấy chưa chết, tôi còn ở trong túi xách cô ấy tìm được thứ cực kỳ thú vị." Bách Nguyên đứng dậy. Đi tới trước mặt tôi.

"Mày biết là gì không? Là phiếu xét nghiệm, cô ấy cư nhiên mang thai." Mặt của hắn co quắp, lập tức cười điên cuồng, "Mà tao, mà tao từ đầu tới cuối chưa từng chạm vào cô ấy! Cô ấy cư nhiên mang thai!"

"Tao rất cuộc đã hiểu tại sao, cô ấy đã sớm tư thông cùng kẻ khác, con điểm này! Lúc cô ta đang hôn mê còn không ngừng hô con ơi con ơi. Vì vậy tao nghĩ tới một phương pháp trả thù cực kỳ thỏa đáng. Tao không giết cô ta, nhưng dùng biện pháp so với giết cô ta còn tốt hơn." Bách Nguyên đắc ý nói.

"Tao có một người bạn, chuyên phụ trách phá thai, tao lập tức tìm đến cậu ta, cũng nói cho anh bạn bác sĩ này biết bạn gái tao mang thai, hơn nữa bị ngã sắp ở nhà, cần cậu ấy đến một chuyến làm phẫu thuật, vì vậy, đưa bé này, hoặc nói nghiêm túc này bị tao lấy ra. Về sau tao còn hậu tạ người bạn kia, cũng bảo cậu ta đừng kể cho bất kỳ ai.

Tiếp theo tao bỏ đứa trẻ chưa trưởng thành kia vào một cái bình thủy tinh lớn, đặt trong căn phòng này." Nói rồi chỉ chỉ cái bình kia, tôi nhìn nó, cảm thấy một trận buồn nôn.

"Về phần người đàn bà kia, tao nuôi cô ta trong lu nước, đúng rồi, chẳng phải mày đối với lu nước rất hiếu kỳ sao, tao sẽ thả cô ta ra cho mày xem." Nói rồi, Bách Nguyên thả miệng túi ra, sau đó ném túi vào góc, cũng đi tới trước bình thủy tinh kia, mở tấm vải đen.

Đó quả nhiên là một phôi thai chưa trưởng thành, song đã có hình

người sơ bộ, đầu phôi thai lớn dị thường, không biết là ánh sáng chiếu xạ lỗi giác hay xảy ra chuyện gì, ngâm trong chất lỏng màu vàng tứ chi trẻ sơ sinh qua thủy tinh bán trong suốt dường chưa tỏa sáng, nhưng con mắt còn chưa mở ra này lại quay ra ngoài, nắm tay nhỏ bé cũng siết gắt gao. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn biểu cảm hung ác, mang theo bất mãn và oán hận đối với nhân thể còn chưa được tiếp xúc, Bách Nguyên đi tới trước mặt Lạc Lô nâng mặt của cô, Lạc Lô sợ hãi sắc mặt tái nhợt, môi không ngừng run rẩy.

"Cô thật xinh đẹp, cũng rất giống cô ấy, song quên nói cho cô biết, phòng này sở dĩ là màu đỏ, là tôi dùng máu của con đàn bà kia phong trụ, máu mẹ phong con, tôi quả thật đã tìm tòi rất nhiều sách đấy, nhưng qua lát nữa, đứa bé kia sẽ ra ngoài, bị người ta cưỡng chế từ cơ thể mẹ lấy ra nó rất không vui đó, nó sẽ tìm tới thân thể nữ giới thích hợp hơn." Nói xong, cười lớn đi ra ngoài.

Tôi mắng to: "Mày là thằng điên!" Bách Nguyên cười nói: "Không phải mày yêu cô ta sao? Nhanh nghĩ biện pháp cứu cô ta đi, nếu không chờ đứa bé kia bò vào người phóng viên Nhạc sẽ chạm mất đó." Nói rồi ném chìa khóa xuống đất, đi ra ngoài.

Phòng chỉ còn lại hai người tôi và Lạc Lô, Lạc Lô không biết làm sao nhìn tôi, mắt to tràn đầy nước mắt, tôi liều mạng di chuyển về hướng chìa khóa ném xuống, nhưng chỗ Bách Nguyên nhìn như tùy ý ném đó cho dù tôi siết đau chân cũng không với tới, chung quy kém một chút, tôi không thể bỏ cuộc, dù cho giống lần trước với cô dâu một mắt, dù muốn mất tôi, tôi cũng phải cứu được Lạc Lô.

Nhưng khi tôi đang nghĩ biện pháp làm thế nào đến gần chìa khóa, miệng túi kia mở ra.

Trong túi vươn một bàn tay, đó tạm xem như là tay đi, hoặc nói là móng vuốt thì thích hợp hơn, vì cánh tay nọ quả thực như một khúc

củi còn chưa đốt sạch vậy, vừa đen vừa gầy, bàn tay đoạn cuối nối liền khúc củi đồng dạng như vuốt gà vậy, tôi nhìn thấy móng của ngón tay nó cơ hồ đã cọ nát, bùn và máu trộn cùng một chỗ, thành cùm máu màu đen.

Thứ trong túi dựa vào cái tay kia bò về hướng chỗ tôi. Ngay sau đó túi lại duỗi một cánh tay khác, song phía trên vết thương chằng chịt, có vết thương do dao, cũng có bóng của đầu lọ thuốc. Nếu bạn nhìn thấy một túi vải bố màu vàng dựa vào hai tay bò trong ngọn đèn âm đạm chậm rãi hướng về phía bạn cũng coi như có thể tiếp nhận đi, vậy chuyện kể tiếp chỉ sợ cả Lạc Lô cả đời cũng không thể quên.

Cơ hồ là cùng lúc, đứa trẻ kia xuất hiện trước Lạc Lô, tôi vốn đang chú ý cái túi kia, theo tiếng thét của Lạc Lô nhìn qua, quả nhiên, hài nhi chưa trưởng thành đầy đủ kia dựa vào tứ chi chậm rãi hướng Lạc Lô bò đến, mà thi thể đứa trẻ trong bình thủy tinh vẫn còn đó.

Là anh linh sao? Tôi nhớ kỹ nghe Kỳ Nhan từng nói, loại trẻ sơ sinh không cách nào được sinh ra ở nhân gian này thường mang theo phần hận rất mạnh, hơn nữa chúng không có suy nghĩ, chỉ đơn thuần muốn về trong tử cung ấm áp mà chúng thích, đây cũng không phải là điều tôi và Lạc Lô mong được nhìn thấy.

Nhưng vấn đề phiền toái cũng đang tiến đến chỗ tôi. Túi đã bò đến trước mặt tôi, một bên bò, tôi còn có thể nghe thấy thanh âm hu hu bên trong, giống như thanh âm của con thú con bị nhốt phát ra vậy, tôi muốn đá văng cái túi, nhưng cả người tôi lại vô lực, xem ra được tính còn chưa tan.

Đôi tay kia đã mò lấy tôi, tiếp đó theo chân tôi bò sang. Lạc Lô bên cạnh đã không kêu được nữa, chỉ cố hết sức rút vào trong góc, một bên nức nở một bên nhìn tôi, cô ấy nói không nên lời, nhưng ánh mắt này rõ ràng là đang cầu cứu tôi. Anh linh đã chỉ còn cách Lạc Lô vài

thước, nó vẫn không ngừng bò về phía trước, một bên loạng choạng thân thể duỗi tay về phía trước bắt lấy, một bên lấy cái đầu thật lớn dò xét phía trước.

"Đừng sợ, tớ sẽ cứu cậu." Tôi mặc dù đang an ủi Lạc Lôi, nhưng túi đã bò đến ngực tôi, mà tôi rốt cuộc đã gặp được người trong túi, không, hoặc nói là thứ thì đúng hơn.

Cô ta hẳn là cô gái mà Bách Nguyên đã kể nhỉ, hiện giờ nhìn lại nào còn bộ dáng của nữ giới? Mặt của cô ấy từ trong túi thong thả lộ ra, đối diện tôi, lúc này tôi đã nói không nên lời nữa.

Không biết mọi người từng nghe tới người Trệ (zhi) chưa?

Hán Cao Tổ Lưu Bang (tôi quen gọi hắn là Lưu Manh) sau khi qua đời, Lữ hậu giết chết đứa con trai khi còn sống Lưu Bang thích nhất là Triệu Vương Như Ý, tiếp đó đem mẹ của Như Ý, cũng chính là Thích phu nhân sủng phi của Lưu Bang đâm mù, cắt mũi, lỗ tai làm điếc, môi dùng chỉ khâu lại, chặt cả tay lẫn chân.

Đây là người Trệ.

Trước mắt cô ta mặc dù tay vẫn còn, nhưng Bách Nguyên tàn nhẫn không thua gì Lữ hậu. Mặt của cô ta bị mái tóc rối bù che một phần, nhưng dựa vào ánh đèn tôi vẫn có thể phân rõ được, mắt và môi cô bé này đều bị chỉ gai khâu lại, mặt gầy xương gò má cao ngất càng thêm nổi bật những vết dao trên mặt, lỗ tai cũng đã bị cắt đi, hơn nữa tôi còn nhìn thấy, hai chân cô ta mặc dù còn đó, nhưng bộ dáng không bình thường này nói cho tôi biết, nó đã bị người cố ý đánh gãy xương, khung xương đã hoàn toàn biến dạng. Cô ta bất lực lấy tay lay tôi, miệng phát ra thanh âm hu hu, siết chặt lấy quần áo tôi.

"Nếu cô nghe được, bên trái cô có chìa khóa, xin cô mau nhanh đưa

cho tôi, tôi phải cứu bạn mình." Tôi lớn tiếng hét lên với cô ta, cô gái này tựa hồ nghe được, gật đầu, bò qua bên phải.

Anh linh nhanh tay mò tới chân Lạc Lôi.

Dưới sự chỉ huy của tôi, cô ta rất nhanh mò được chìa khóa, tôi bảo cô ấy đưa qua, nhanh chóng mở khóa xích chân trên người, cũng nhào về phía Lạc Lôi.

Tôi muốn dùng tay đuổi anh linh đi, nhưng nó phảng phất như không nhìn thấy tôi vậy, chấp nhất bò về hướng Lạc Lôi, mà tay tôi cũng căn bản không bắt được nó. Anh linh đã bò lên người Lạc Lôi. Tôi tuyệt vọng.

Thình lình anh linh ngừng lại, đầu lúc lắc hai bên, tựa hồ đang tìm gì đó. Lúc này tôi nhìn thấy cô gái trong bao bố kia dùng chìa khóa cạy chỉ khâu trên miệng mình ra, miệng đầy máu tươi.

"Mẹ đây, mẹ ở đây." Thanh âm kia giống như dao nhíp khắc trên đá tảng the thé mà tê tâm liệt phế. Cô mở đôi tay kia ra, mò tìm khắp nơi trên mặt đất, trong miệng hô câu kia.

Anh linh như trước nhắm mắt lại, đầu của nó lưỡng lự giữa Lạc Lôi và người đàn bà kia, cuối cùng, nó lựa chọn người phụ nữ trong bao bố kia, cũng bò qua đó. Tôi ôm Lạc Lôi vào lòng, toàn thân cô ấy đều đang run rẩy, giống như rây sàng gạo vậy, tay cũng lạnh như băng.

Anh linh bò vào lòng người phụ nữ kia, sau đó biến mất. Tôi quay đầu lại nhìn bình thủy tinh một chút, quả nhiên, vẻ mặt đứa trẻ bên trong đã trở nên nhu hòa, nét hung ác lúc trước đã không thấy nữa, bàn tay nhỏ nắm chặt cũng thả lỏng ra. Mà cô gái kia thì quỳ rạp trên mặt đất khóc, nhưng đôi mắt đã bị khâu lại kia của cô rất khó chảy ra nước mắt, máu theo mép khe hở chảy ra. Hết thấy đều đã kết thúc.

Bách Nguyên đi đến. Mang theo ánh mắt vô cùng khinh thường nhìn cô gái trên mặt đất.

"Thế này đã vui vẻ chưa? Mẹ con đoàn tụ rồi? Đúng rồi, cô còn chưa nói cho tôi biết tình nhân của cô là ai đấy, đều tại tôi quá sốt ruột khâu mất miệng cô." Bách Nguyên ngồi xổm xuống, túm tóc cô gái lên, nhìn cô.

Tôi muốn tiến lên đánh hắn, nhưng sức lực vẫn chưa khôi phục, hơn nữa tôi nhìn trong tay Bách Nguyên còn có một con dao.

Chuyện kể tiếp khiến tôi khó mà tin được, cô gái kia đột nhiên giật giật khóe miệng, sau đó dùng tốc độ không tưởng nhào về phía Bách Nguyên, dùng miệng cắn cổ họng hắn, trong phòng Bách Nguyên thống khổ kêu to, nằm trên mặt đất giãy giụa, trong căn phòng nhỏ, Bách Nguyên phảng phất như đang chiến đấu cùng một con thú vậy, hắn dùng tay liều mạng kéo tóc cô gái muốn giựt cô ta ra, nhưng cô gái như con sói đói khát cắn chặt con mồi vậy, cắn bản sẽ không nhả ra, hắn dùng dao trong tay hung hăng đâm vào người cô gái, máu phun như suối, nhưng không tác dụng gì. Tôi che mắt Lạc Lôi, bởi vì dù là tôi nhìn cũng không khỏi sợ hãi.

Bách Nguyên quay cuồng trên mặt đất, kêu gào, thanh âm càng ngày càng thấp, động tác cũng càng ngày càng trì trệ, trên mặt đất đã có một vũng máu lớn, có của cô gái, cũng có của Bách Nguyên.

Qua hồi lâu, hắn đã bất động, cô gái trên người kia cũng không nhúc nhích nữa. Tôi qua đó, Bách Nguyên đã tắt thở, nhưng cô gái này còn có chút hơi thở.

Tôi ôm cô ấy sang, thanh âm của cô ấy rất mỏng manh, nhưng tôi vẫn nghe được.



"Tôi rất thương anh ấy." Nói rồi, vịn lấy thân thể Bách Nguyên, đem đôi môi bị máu nhuộm đỏ tươi kề bên mép Bách Nguyên, rồi chết đi. Tôi lắc đầu, từ trên người Bách Nguyên lục ra chìa khóa, mở xiềng xích cho Lạc Lôi.

Tôi tìm được điện thoại di động của mình, đã gần 12h, đêm Giáng Sinh này sẽ làm tôi nhớ kỹ thật lâu.

Ngồi bên trong phòng khách, nhìn cảnh sát bận rộn ra ra vào vào, tôi lại nhìn cái ấm kia, hóa ra đó là một ấm song tử, bên trong ấm chia hai phần, hơn nữa vô cùng chặt chẽ, chỉ cần di chuyển hạt châu dưới đỉnh ấm, rót ra chính là nước trà bên kia. Trên ấm viết nhóm chữ.

"Lưỡng tình nếu là dài lâu, há lại không sớm sớm chiều chiều." Tôi buông ấm. Nhìn Lạc Lôi một chút, cô ấy cười với tôi.

"Còn định tối nay cùng cậu đi chơi một chút, xem ra đêm Giáng Sinh đã qua rồi."

"Ừ, nhưng mà còn có năm mới mà, dù sao ngày lễ còn nhiều." Lạc Lôi trừng mắt.

Một tuần sau, Lạc Lôi từ trong khiếp sợ khôi phục lại. Hơn nữa tôi và Kỳ Nhan lại cùng đến đó một chuyến, tôi năn nỉ Kỳ Nhan siêu độ cho ba người họ một chút. Bởi vì dưới điều tra của cảnh sát, tôi còn biết thêm sự việc khác.

Cô bé kia cực kỳ yêu Bách Nguyên, cô ấy bị người ta cưỡng hiếp sau đó còn mang thai, cô ấy không dám nói cho Bách Nguyên, bởi vì cô ấy nghĩ Bách Nguyên hẳn sẽ không thể chấp nhận một kết quả như thế, vì vậy cô ấy muốn đề nghị chia tay, không muốn hai người

đều đau khổ, hơn nữa cũng muốn khích lệ Bách Nguyên dùng tài hoa của mình vun đắp sự nghiệp, nhưng không ngờ lại đổi lấy kết cục này.

"Đêm Giáng Sinh hình như là ngày Chúa Giê-su Ki-tô giáng thế đúng không?" Kỳ Nhan đột nhiên hỏi.

"Ừa, đúng vậy, vì vậy ngày thứ hai là Giáng Sinh." Tôi trả lời hiếu kỳ hỏi cậu ấy, "Cậu hỏi cái này để làm gì?"

"Giê-su kỳ thật cũng là con riêng nhỉ, mẹ của Ngài cũng đột nhiên mang thai."

"Ý của cậu là nếu Bách Nguyên có thể chấp nhận đứa trẻ kia, vậy đêm Giáng Sinh sẽ thật sự khớp với ý nghĩa của nó." Tôi đột nhiên tỉnh ngộ nói.

"Đáng tiếc, hẳn không chỉ không khoan dung giống chồng của bà Maria, cư nhiên còn hành hạ người mình yêu, làm thành kết cục thế này." Kỳ Nhan thở dài, sau đó cười hỏi tôi.

"Nhưng mà cậu nên cảm tạ hẳn nhé, có khả năng hẳn nhìn thấy cậu và Lạc Lôi trong lòng chợt nhớ tới mình trước kia, lòng ghen ghét khiến hẳn muốn hành hạ hai người, song tựa hồ càng đem cậu và Lạc Lôi nhích lại gần nhau."

Tôi cũng cười cười, điện thoại di động vang lên, là tin nhắn của Lạc Lôi, cô ấy hẹn tôi giữa trưa hôm nay cùng đi ăn cơm. Thật là một tin tức tốt đây.

## Chương 25: Quyết đấu

Có vài người, từ khi sinh ra đã được định là đối thủ, tựa như sư tử con cùng linh dương con trên thảo nguyên, sư tử phải chạy nhanh nhất vượt qua được linh dương mới không bị chết đói, mà linh dương phải chạy nhanh nhất vượt qua được sư tử để tránh trở thành thức ăn no bụng. Cho nên cũng không phải cứ là sư tử thì sẽ quyết định vận mệnh của linh dương, giữa hai con ảnh hưởng lẫn nhau.

Lê Chính và Kỳ Nhan chính là như thế. Từ vụ án hình phạt đóng đinh đến nhà cổ, Lê Chính phảng phất như ma quỷ vậy, gã tựa hồ đối với Kỳ Nhan có cảm giác thù địch trời sinh, nhưng tôi từng hỏi Kỳ Nhan, cậu ấy trước khi sự kiện hình phạt đóng đinh tới giờ chưa hề quen biết người tên Lê Chính này.

Năm mới sắp đến, trong quãng thời gian này mọi người làm chuyện gì cũng vui vẻ, phảng phất như một năm mới có thể gọi rửa tất cả những vận khí không vui và xui xẻo trước kia, trên mặt mỗi người đều là vẻ hài lòng, ngay cả ông sếp ngày thường nóng nảy cau có cũng lộ ra nụ cười ít có, nhưng kỳ thật nguyên đán chẳng qua cũng chỉ là một ngày bình thường, đặc biệt đối với vài người mà nói.

Âm huyết, đó từng là nơi Kỳ Nhan và Tạ Y Đạt lấy đi phần hồn hương, tới tận bây giờ vẫn có thể nghe được tiếng gào trầm thấp của linh thể cửu vĩ hồ, sau sự kiện kia, vợ Tạ Y Đạt phái người phong tỏa nơi đó lại, bất luận kẻ nào tiếp cận sau khi cảnh cáo có thể bắn chết, canh gác đều là lính đánh thuê. Thái Y (Vợ Tạ Y Đạt có chứa huyết thống Ấn Độ, xem đêm thứ 6) đem tất cả đồ cổ trước kia đào được kể cả mấy thứ chết ở âm huyết, đều bán lấy tiền, bạn e

rằng khó có thể tưởng được số đó giá trị cỡ nào, tôi chỉ có thể nói phỏng chừng sơ quan, đây tuyệt đối là tài sản bằng mấy trùm ma túy lớn của Nam Mỹ, Thái Y hiện giờ chuyên làm công việc bảo vệ cổ mộ. Nhưng hôm nay cô ấy cư nhiên tới thành phố này, đây là Kỳ Nhan vừa kể cho tôi biết.

"Tất cả thủ vệ biến mất, đúng vậy, tựa như bị bốc hơi vậy, không có tung tích gì, hiện trường chỉ để lại quần áo của họ cùng vũ khí súng ống. Mặc dù lính đánh thuê này không mạnh mẽ giống đội hải quân lục chiến, nhưng đều là chức nghiệp quân nhân, việc này quá khó bề tưởng tượng rồi." Kỳ Nhan vừa nhìn thấy tôi, đã nói. Bên cạnh là một nữ giới khoảng 30, da mang theo màu đen rám nắng khỏe mạnh, mặc một bộ áo khoác da màu đen cùng quần bó, khuôn mặt sạch sẽ, đôi mắt rất to, mũi rõ ràng khác với người Trung Quốc bình thường, tôi đoán cô ấy chính là Thái Y. Kỳ diệu nhất chính là, ánh mắt của cô ấy là một con màu nâu, một con màu đen.

"Xin chào, tôi tên Thái Y." Cô ấy thấy tôi tới, đứng dậy, tôi lúc này mới cảm thấy cô ấy cư nhiên cao xấp xỉ với mình.

"Xin chào, tôi tên là Âu Dương Hiên Viên, cô cứ gọi tôi Âu Dương là được." Tôi và cô ấy bắt tay. Một phen chào hỏi theo lệ xong, chúng tôi vào đề chính. Thái Y còn nói, sau khi phát hiện sự cố xảy ra cô ấy đã xem máy quay theo dõi. Phát hiện là hai người kỳ quái tiến vào căn nhà có giấu âm huyết kia của Tạ Y Đạt, song một người trong đó nhìn qua cực kỳ cổ quái.

Thái Y đem băng đến, song nhà Kỳ Nhan không chiếu được, chúng tôi không thể làm gì khác hơn là đi tới tòa soạn, nơi đó có máy chiếu phim, vốn là dùng để thu tiết mục, nhưng đã lâu không dùng, ngày thường cũng không ai trông coi, hiện giờ đã có tác dụng.

Ngay đầu hình ảnh, chính là hai người lính gác ở góc quay nghiêng

45 độ.

Hai người đều khá cao lớn, một người tựa hồ là người Mỹ, người kia là người Trung Quốc, bởi vì hắn về sau nói tiếng Trung.

Mới đầu hai người dùng tiếng Anh đơn giản trò chuyện, tựa hồ người Mỹ kia oán giận không có cách nào trở về đón Giáng Sinh, nhưng qua một lát họ liền cùng nhau chia súng về phía trước, bắt đầu hô lớn STOP, ngay sau đó họ nổ súng, nhưng từ vẻ kinh ngạc trên mặt hai người đến xem hiển nhiên hai người kia tiếp tục nhích lại gần.

Rốt cuộc, trên hình ảnh xuất hiện một người, người này tôi và Kỳ Nhan đều không thể quen thuộc hơn nữa, tóc trắng, tây trang trắng (chẳng lẽ gã không lạnh sao?) còn có khuôn mặt đeo kính đen luôn mỉm cười kia.

"Lê Chính!" Tôi và Kỳ Nhan đồng thanh hô. Song kể tiếp thứ chúng tôi chứng kiến không cách nào dùng kiến thức hiện có để giải thích được.

Chúng tôi nhìn thấy Lê Chính quay về phía sau phất tay, một người toàn thân bọc áo khoác, đầu đội khăn trùm đi tới, căn bản nhìn không thấy dung mạo, nhưng có một điểm có thể khẳng định, hắn rất cao lớn, bởi vì mặc dù hắn khom lưng, cơ hồ cũng cao giống Lê Chính.

Người đó đến gần binh lính, cũng chính là người Mỹ kia, sau đó tay mang găng huých anh ta một chút, người Mỹ đó ngay cả hừ cũng chưa kịp hừ một tiếng, thoáng cái liền biến mất, đúng vậy, là hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại quân phục, súng. Anh lính Trung Quốc bên cạnh sợ ngây người, nhin không được hô lớn một câu.

"Bọn mày rốt cuộc là ai."

Lúc này Lê Chính cười nói: "Nói cho người chết biết tên thì có nghĩa lý gì chứ?" Tiếp theo người này cũng theo gót người Mỹ vừa rồi, biến mất. Tôi và Kỳ Nhan nhìn đến ngây dại, "Cậu biết thế này là sao không?"

Kỳ Nhan nâng cằm trầm mặc hồi lâu nói: "Không biết đây là gì, mặc dù khu vực như hồ song giới sẽ hút người ta vào, nhưng loại đồ vật này là không cách nào khống chế được, mà người bên cạnh Lê Chính hiển nhiên khiến người ta biến mất rất thuận thực." Đang nói, Lê Chính cùng quái nhân kia lại đi ra, trong tay rõ ràng cầm một khối vật thể hình tròn, toàn thân trong suốt, vô cùng xinh đẹp. Gã tựa hồ biết có máy quay, như khiêu khích đưa thứ trong tay vẫy hướng bên này.

"Còn thiếu khối của mày nữa." Gã nói xong liền đi. Hiển nhiên thứ Lê Chính cầm trong tay là Hòa Thị Bích, trong đó có một khối phản hồn hương, hơn nữa một khối hấn cướp được ở nhà cổ, trong ba khối gã đã có hai. Phản hồn hương có thể cứu người, nhưng tựa hồ chưa từng có ai đề cập qua nếu ba khối hợp lại với nhau sẽ phát sinh cái gì.

"Băng này cũng chỉ đến đây, tôi không biết nên làm gì nữa, mặc dù vừa rồi Kỳ Nhan đã kể cho tôi nghe về ân oán của cậu ấy và Lê Chính trong dĩ vãng, nhưng tôi hy vọng mọi người cùng nhau lấy lại khối phản hồn hương kia, dù sao đó là thứ chòng tôi từng liều mạng lấy về." Trong lời nói của Thái Y có chút thương cảm. Cũng khó trách, dù sao cô ấy và Tạ Y Đạt cảm tình rất sâu.

"Hôm nay là ngày cuối cùng của năm, không bằng chúng ta đi lên phố xem sao, Lê Chính đang ở chỗ tối, đến lúc gã sẽ tự mình xuất hiện." Kỳ Nhan kiến nghị, tôi và Thái Y gật đầu, đương nhiên, chúng tôi cũng gọi Lạc Lôi và Lý Đa.

Ngày mai chính là tết Nguyên Đán, vốn đường xá ngày thường vô cùng náo nhiệt hiện giờ càng thêm đông đúc, còn có rất nhiều nghệ sĩ biểu diễn, phần lớn là thương gia mời tới quảng cáo thúc đẩy buôn bán, mặc dù Lạc Lôi và Lý Đa vô cùng vui vẻ, thường xuyên lưu luyến ở cửa hàng quần áo kimono quán quà vặt, nhưng ba người chúng tôi lại thời thời khắc khắc cảm thấy Lê Chính có đột ngột xuất hiện hay không.

"Nhìn xem, phía trước nhộn nhịp quá, qua đó xem đi." Lý Đa đột nhiên chỉ vào phía trước, một đám người vây xem, xem chừng đang có hoạt động gì đó. Kỳ Nhan tựa hồ không muốn đi, nơi đông người hỗn tạp rất dễ bị tách ra, nhưng chịu không nổi Lý Đa bằng mọi giá quấy rầy, vẫn phải đi.

Vừa chen vào đó nhìn, hóa ra đang biểu diễn ảo thuật. Một ảo thuật gia cực kỳ cao lớn mang mặt nạ, mặc trường bào màu đen đang biểu diễn ảo thuật cho người qua đường, mọi người vô cùng mê mẩn.

"Bây giờ tôi sẽ biểu diễn cho mọi người ảo thuật biến người, tôi cần một người tình nguyện." Nhà ảo thuật ngừng biểu diễn, đột nhiên đi tới trước mặt Lý Đa.

"Cô gái xinh đẹp, xin hỏi cô có sẵn lòng đảm đương diễn viên tạm thời không?" Người vừa nói vươn tay. Lý Đa vui vẻ bước ra, Kỳ Nhan nhất thời không kéo kịp, không thể làm gì khác hơn là khẽ thờ dài.

Nhà ảo thuật đưa Lý Đa đến trung tâm, bảo cô nhắm mắt lại, tiếp theo cầm đến một túi lớn màu đen, bọc toàn thân Lý Đa lại, sau đó vung tay lên, túi liền rơi trên mặt đất, hiển nhiên Lý Đa bên trong đã biến mất. Kỳ Nhan nhướn mày, vọt vào.

Kỳ Nhan muốn túm lấy nhà ảo thuật, nhưng bên cạnh đột nhiên có

người hô lớn: "Nơi này có phát quà tặng miễn phí kìa." Đám người ồn ào một tiếng tán mát, mọi người thoáng cái bị chen chúc tách ra, chờ gom lại với nhau mới phát hiện, ảo thuật gia và Lý Đa đã không thấy bóng dáng.

"Đáng chết, tôi quá sơ suất, người đó nhất định là Lê Chính." Kỳ Nhan nắm chặt tay, tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy khẩn trương và phần nộ như thế. Lúc này, phía trước một người đi tới, chính là ảo thuật gia vừa rồi, song hắn đã lấy mặt nạ xuống, quả nhiên là Lê Chính. Kỳ Nhan muốn tiến đến, song lại ngừng lại.

"Cuộc tranh đấu giữa tao và mày không liên quan đến em ấy, nếu mày là đàn ông thì để Lý Đa lại." Kỳ Nhan gằn tiếng gầm lên, giống như một con sư tử bị chọc giận. Tay Lê Chính cắm trong túi quần. Ngẩng cao đầu, khinh thường nhìn chúng tôi, cười haha.

"Mày đang nói giỡn à, tao ngay cả con người còn không phải, mày không cần khích tao, nhưng mà tao nói cho mày biết, nếu mày muốn cứu cô bé xinh đẹp kia về thì lấy phần hồn hương trong tay mày đến trao đổi, địa điểm trao đổi là Oán Nhai, mày hẳn biết nơi đó ở đâu, tao chỉ cho mày ba ngày để đến đó, thời gian quá dài, tao sợ vị trợ thủ kia của tao sẽ nhịn không được." Nói đến đây, Lê Chính đưa tay cắm vào trong tóc, lại càn rỡ cười ha hả, mọi người không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn gã, người đi đường cũng có người dừng lại, hiếu kỳ nhìn chúng tôi và Lê Chính.

"Tốt lắm, ba ngày sau, chúng ta gặp nhau tại Oán Nhai, mày cũng không muốn thấy cô bé hoạt bát đáng yêu như thế biến thành một đồng thịt thối đâu nhỉ." Lê Chính tiếp tục cao giọng cười rì rì đi.

"Tại sao không dứt khoát bắt hắn luôn?" Thái Y hỏi.

"Vô dụng, chúng ta không hề nắm chắc, thứ hai, hắn nói được thì



làm được." Kỳ Nhan cố gắng khống chế cơn giận của mình.

"Hắn rốt cuộc muốn phản hồn hương làm gì? Còn có Oán Nhai kia là ở nơi nào?" Lạc Lôi hỏi.

"Gần hơn một ngàn năm qua chưa từng có bất luận kẻ nào gom đủ ba khối phản hồn hương, tôi cũng không biết hắn tới cùng muốn làm gì. Nhưng Oán Nhai thì tôi biết, ông nội và cha tôi kể cả người trong tộc đều từng đề cập đến, người trong dòng họ Kỳ, ai cũng không dễ dàng tới gần nơi đó. Hơn nữa tôi chỉ nghe nói qua, cụ thể đi đến đó thế nào cũng không biết, tôi sẽ gọi chú tới đây một chuyến, có thêm người trợ giúp cũng tốt."

"Ừa, chúng ta cùng đi." Tôi nhìn Kỳ Nhan, Kỳ Nhan cũng nhìn tôi, chần chừ.

"Mặc dù rất nguy hiểm, nhưng tở biết tở không ngăn cản được cậu, được rồi, chúng ta cùng đi, nhưng mà mọi người cẩn thận nhé, tở cảm giác kẻ đi cùng Lê Chính trong cuộn băng tuyệt đối không phải người lương thiện, không, hoặc nói không phải con người mới đúng."

Kỳ Nhan và chúng tôi lập tức chuẩn bị đồ đạc, hơn nữa chú của Kỳ Nhan là Kỳ Học (xem Cô Dâu Một Mắt) buổi chiều cũng đã chạy đến, cùng lần trước gặp mặt so sánh ông ngoại trừ có chút gầy ra thì không có thay đổi gì quá lớn, như trước mặc áo khoác dài màu xám, trong thành phố này có vẻ hơi không ăn nhập.

"Không được, con tuyệt đối không thể đến Oán Nhai." Kỳ Học vừa nghe vội lắc đầu ngay.

"Tại sao? Trong vòng 3 ngày nữa con phải đến đó, bằng không sẽ càng nguy hiểm hơn." Kỳ Nhan sốt ruột thét lên.

"Chú nói không được là không được, từ thời Đường tới nay hơn một ngàn năm, tổ huấn của Kỳ gia chúng ta đã nói rõ ràng, ai cũng không được tới gần Oán Nhai, nếu không tính mạng khó bảo toàn, Kỳ gia đến đời con nhân khẩu đã ít ỏi, con lại là trưởng tử trưởng tôn, lại không có anh chị em nào, vạn nhất có sai sót gì, trở về làm sao ăn nói với bà nội con?" Kỳ Học cũng kích động lên. Chúng tôi không thể làm gì khác hơn là ngồi bên cạnh nhìn chú cháu họ tranh luận.

"Tổ huấn? Đã hơn một ngàn năm rồi, nếu có yêu ma quỷ quái gì cũng đã hóa thành tro, Lê Chính cái gì cũng làm ra được, nếu con không đi, sẽ còn phải chết nhiều hơn, con đi còn có thể liều một phen. Chú thường dạy bọn con, các thế hệ Kỳ gia chúng ta đều lấy việc cứu người làm nhiệm vụ của mình, ông cố tổ chẳng phải cũng vì cứu người mới hy sinh sao?" Kỳ Nhan cố gắng muốn thuyết phục chú. Kỳ Học không nói nữa, mà ngồi một bên ra sức hút thuốc.

"Chú, thời gian không đợi người, chúng ta lập tức xuất phát thôi." Kỳ Nhan lại sốt ruột thúc giục Kỳ Học. Kỳ Học đứng dậy, sửa sang lại quần áo một chút, thở dài một hơi.

"Được rồi, nhưng con và bạn con ngàn vạn lần phải cẩn thận, hấn bắt Lý Đa làm con tin có thể quấy rối tâm trạng của các con, gặp chuyện đừng hoảng là được. Oán Nhai kỳ thật không ngừng di chuyển trên đời này, bình thường cũng không biết phương vị chính xác của nó, nhưng phản hồn hương có thể tìm được."

"Ồ? Tại sao?" Tôi hiếu kỳ hỏi. Kỳ Học khựng lại, trịnh trọng nói: "Oán Nhai kỳ thật chính là nơi tập trung những người đã chết oan hoặc trước khi chết có chất chứa oán hận cực độ, họ không cách nào được siêu độ, như quả cầu tuyết tích lũy càng ngày càng nhiều. Hơn nữa không cách nào thoát được, tựa như hố đen vậy. Oán Nhai không có hình dạng gì cụ thể, đám oán linh sẽ chồng chất với nhau, không ngừng chấp nhất bò lên trên, hy vọng có thể tiến vào cực lạc,

nhưng kết quả như cồn cát vậy, cuối cùng lại lặn xuống. Cho nên nói, tựa như bò trên vách núi vậy.

Thay vì nói phản hồn hương có phản ứng với Oán Nhai, không bằng nói là phản hồn hương hấp dẫn đám oan hồn này, nghe nói ba khối phản hồn hương nếu gom lại cùng một chỗ, có thể có tác dụng hình thành chìa khóa, mở ra Oán Nhai. Nếu Lê Chính đang muốn làm việc này, thế giới này sẽ không còn an bình nữa." Kỳ Học nói xong, chúng tôi đều kinh ngạc không thôi, chẳng lẽ gã điên kia thật sự muốn làm vậy sao?

"Không biết tại sao. Tựa hồ Oán Nhai cùng gia tộc họ Kỳ có mối quan hệ lớn lao, cho nên chúng ta luôn được cảnh báo, đừng tới gần nó, được rồi, hiện giờ mọi người cũng đã biết cả, chúng ta vừa phải cứu người, hơn nữa không thể để Lê Chính gom lại ba khối phản hồn hương, nếu không mặc dù cứu được Lý Đa, nhưng rất nhiều người sẽ gặp xui xẻo." Vừa nghe Kỳ Học nói, tất cả mọi người không nói lời nào, mọi người cảm thấy bả vai có chút nặng nề. Kỳ Học lần này đến không mang theo gì, chỉ có một thanh dao găm cùng một cái túi nhỏ màu đen. Ông nói túi chứa bột vàng, dao găm là các thể hệ Kỳ gia lưu truyền, có thể tránh tà ma xua đuổi quỷ.

Kỳ Nhan lấy ra phản hồn hương, quả nhiên ngoài màu đen như mực lúc bình thường, ở trung tâm còn phát ra ánh đỏ nhàn nhạt, Kỳ Học cầm sang nắm trong tay.

"Chúng ta đi thôi." Kỳ Học cầm một chút, sau đó nói.

Căn cứ cảm giác của Kỳ Học đối với phản hồn hương, chúng tôi đến cố đô Tây An, chỗ này là thành thị cổ kính có lịch sử lâu đời, từng là đô thành của vương triều cường đại nhất trong lịch sử Trung Quốc. Nói cách khác, Oán Nhai cư nhiên ngay phụ cận thành Tây An.

Đến nơi này sẽ bất giác bị mị lực không cách nào kháng cự được trong thành thị này khuất phục, mặc dù không còn phồn hoa như năm nào, nhưng khí bá vương trong đó lại không cách nào phai nhạt. Tỷ như di chỉ Bán Pha thôn, tượng binh mã Tần Thủy Hoàng, Từ Ân tự thời Đường, rừng bia Tây An, tường thành thời Minh, Li Sơn Lâm Đồng vô luận là nơi nào cũng đều là đơn vị bảo vệ di sản văn hóa trọng điểm cấp quốc gia, nơi đó đều là những di tích cổ du khách thế giới hướng tới.

Nhưng chúng tôi cũng không an nhàn thoải mái để thưởng thức, hôm nay đã là ngày cuối cùng trong kỳ ước định với Lê Chính. Nhưng chúng tôi vẫn chưa cách nào tìm được vị trí chuẩn xác của Oán Nhai, xem ra phản hồn hương cũng chỉ có thể chỉ rõ phương hướng đại khái mà thôi.

"Trường An là cố đô thời Nam Bắc triều, vương khí vờn quanh, tám con sông ngòi ôm lấy thành, nam dựa vào Tần Lĩnh, bắc đối diện Vị Hà. Nhưng đồng thời cũng là nơi quanh năm binh gia chiến sự, Oán Nhai ở chỗ này cũng không kỳ quái. Song dựa theo bát môn so sánh, hẳn là ở hướng Đông Bắc thành thị." Kỳ Học vừa nhìn bản đồ Tây An, vừa nói.

"Nơi đó tên là Li Sơn, dân bản xứ nói bên trong có tòa tháp đồ chưa hoàn thành, nghe nói được dùng để thả tro cốt. Hơn nữa rất âm u, tôi nghĩ Lê Chính hẳn ở đó chờ chúng ta đấy." Kỳ Nhan cũng nói.

"Chúng ta đến Li Sơn thôi." Kỳ Học thu hồi bản vẽ, hiện giờ cách kỳ hạn cuối cùng chỉ còn 8 tiếng nữa.

4h chiều, chúng tôi đã đến Li Sơn. Mặc dù mới vừa rồi còn là trời quang mây tạnh, nhưng sau khi nhìn thấy ngọn tháp, không khí tựa hồ bắt đầu thay đổi đặc sệt lại, chúng tôi hít thở cũng nhanh hơn. Tòa tháp này xem ra quả thực có chút lâu đời, tháp có bảy tầng, cảm giác

cùng Phật tháp dùng để bảo tồn cốt Phật rất tương tự.

"Lần này không biết có nguy hiểm gì chờ chúng ta, chú là một nhánh của Kỳ thị, vốn không thể bảo vệ tốt cho cha con đã cảm thấy rất tội lỗi rồi, chú tuyệt đối sẽ không để con gặp bất cứ nguy hại gì nữa, nếu lần này chú không trở về được, con cũng phải đem tro cốt chú mang về thôn, con cháu gia tộc họ Kỳ nhất định phải táng ở phần mộ tổ tiên." Kỳ Học đột nhiên cảm khái nói.

"Không, sẽ không đâu chú! Chúng ta sẽ cùng nhau trở về." Kỳ Nhan dùng giọng điệu kiên định trả lời.

"VẬY CŨNG KHÓ NÓI À!" Cư nhiên là giọng của Lê Chính. Quả vậy, gã đang ở lối vào của tháp, nghiêng người dựa vào trên cột cửa.

"Lý Đa đâu?" Kỳ Nhan hỏi.

"Đừng lo, cô công chúa nhỏ nghỉ ngơi ở đỉnh tháp đấy, mày quả nhiên không sai hẹn nhỉ, mày đã có thể tìm được nơi này, chúng tớ mày mang theo phản hồn hương tới." Lê Chính đột nhiên nhìn về phía Kỳ Học.

"Cư nhiên còn nhờ người giúp nữa ha, nhưng cũng chỉ phí công thôi. Cùng tao lên tháp đi." Nói rồi, tự mình đi vào trong tháp.

"Không phải nói ở Oán Nhai sao?" Tôi kỳ quái hỏi.

"Oán Nhai không có hình thái cụ thể, trừ phi nó tự nguyện lộ ra trước mặt cậu." Kỳ Học trả lời, sau đó mọi người đi theo Lê Chính vào tháp.

"Mày biết không! Kỳ Nhan, tại sao tao trăm phương ngàn kế muốn lấy Phản Hồn Hương, tại sao tao biết mọi việc về mày còn mày

chẳng biết chút nào về tao?" Lê Chính dẫn chúng tôi lên cầu thang thông thả đi về phía trước, vừa đi, vừa nói lớn, thanh âm quanh quẩn bên trong tòa tháp cũ nát, phảng phất như tòa tháp cũng bị chấn động, tro bụi không ngừng rơi xuống. Trong tháp nơi nơi là tường đất tróc da, mặc dù màu sắc phần lớn đã trôi mất nhưng ngò ngợ có thể nhìn thấy tranh ảnh như bích họa Đôn Hoàng, nhân vật phần lớn quần áo rộng thùng thình hoa lệ, vóc dáng đầy đặn. Tay vịn cầu thang tràn đầy tro bụi, xem ra đã thật lâu chưa ai tới đây.

Kỳ Nhan và Kỳ Học không đáp lời, Lê Chính cứ nói một mình.

"Tổ tiên của tao và mày, vốn đều là hai đại gia tộc phụ tá Thái Tông Lý Thế Dân, chúng ta trên lịch sử văn hiến lạng lẽ vô danh, nhưng nếu không phải tổ tiên chúng ta vì hấn trừ yêu xua quỷ, dựa vào cái gọi là quân đội của hấn có thể nào thống nhất được Trung Quốc sao.

Mãi đến khi hấn giết đệ thí huynh, đăng cơ làm vua, tổ tiên chúng ta như trước chỉ có thể trốn trong góc âm u, củng cố vương vị của hấn dốc hết khả năng, kể cả trấn áp oan hồn của huynh đệ hấn, làm phép viễn chinh Cao Ly, bảo vệ hoàng cung an bình. Gia tộc họ Kỳ bọn mày am hiểu dùng sức mạnh của máu trừ yêu, mà họ Lê thì dựa vào điều khiển quỷ tiến hành ám sát, mà trong đó, nổi tiếng nhất là dùng gỗ đào đĩnh hình của Lê thị, cho nên Thái Tông ngự ban thưởng năm cây đĩnh gỗ đào, một cây trong đó còn viết "Lê dân thương sinh, chính khí vĩnh tồn" để khen ngợi. Thậm chí Lý Thế Dân còn dụ phong gia tộc bọn ta họ Lý.

Thế nhưng, tới những năm cuối Trinh Quán, phản hồn hương sau khi xuất hiện ở Trường An, yêu nghiệt hoành hành, cung điện của Thái Tông thường xuyên nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết, còn có người nghe đồn đã nhìn thấy anh em Lý Nguyên Cát và Lý Kiến Thành đã chết nhiều năm trước. Vì vậy Thái Tông lệnh cho Lê thị và Kỳ thị lần lượt phụ trách trông coi phản hồn hương và trừ yêu. Lúc

này, tổ tiên của tao, tộc trưởng của Lê thị thời đó, cũng là người mạnh nhất trong gia tộc Lê thị, lúc ấy ông còn có tên là Lý Liên, vô tình phát hiện phản hồn hương ngoại trừ có công dụng đặc thù khác ngoài khởi tử hồi sinh ra, ông báo cáo cho hoàng đế, nhưng Thái Tông khi đó đang vì mấy người con trai mình giết chóc lẫn nhau giành ngôi vị hoàng đế mà phiền não, hấn cho rằng đây là báo ứng của hấn. Hơn nữa lâu dài tới nay, đông đảo đại thần của hoàng đế đều e ngại năng lực ám sát và sai quỷ cường đại của bọn ta, cư nhiên dùng loại tội danh vô căn cứ Lê thị tiếp xúc nhiều vong hồn, lây nhiễm tà khí, mưu toan chiếm cứ bảo vật, ngầm liên kết Tề Vương Lý Hữu mưu đồ tạo phản muốn diệt tộc bọn ta. Mà kẻ chấp hành nhiệm vụ này, chính là gia tộc Kỳ thị bọn mày. Bởi vì hoàng đế cho rằng, như vậy vừa có thể xem sự trung thành của Kỳ thị, vừa có thể cho hai lực lượng mạnh tranh chấp suy yếu lẫn nhau, thật sự ác độc mà." Lê Chính đang nói đến đó, ngừng lại, quay đầu lạnh lùng nhìn hai chú cháu Kỳ Nhan.

"Hấn nói thật?" Kỳ Nhan hỏi. Kỳ Học lắc đầu, "Chú cũng không rõ ràng, nhưng gia tộc chúng ta quả thật là sau đời Đường mới chuyển đến thôn bấy giờ, hơn nữa trên gia huấn cũng nói qua, không thể kết giao cùng người họ Lê."

"Tốt, tao nói tiếp đây," Lê Chính hắng giọng một tiếng, chúng tôi đã lên tới tầng thứ ba.

"Đêm ngày đó, người tộc Kỳ thị đã bao vây nhà bọn tao, bởi vì trước đó đã hạ độc trong giếng, cơ hồ không chống cự được bao nhiêu mọi người toàn tộc đã bị tóm, mãi đến khi bị trói lại, tộc trưởng Lê của bọn tao cũng không hiểu được đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Khi ông biết mình sắp bị diệt tộc, ông khẩn cầu người bạn tốt của ông, cũng chính là người dẫn đầu bắt họ, tộc trưởng của gia tộc Kỳ thị thời đó, xin Kỳ Hiền bảo lưu một nhánh huyết mạch của Lê gia, cứ thế, có lẽ lương tâm đột nhiên xuất hiện, Kỳ Hiền thả một đứa con

trai nhỏ nhất của Lê Liên. Sau đó những người khác bị sao trăm cả nhà, một người cũng không sót.

Kỳ Hiền thấy bạn tốt rơi vào tình cảnh như thế, cũng hướng Thái Tông nói lời từ biệt, mang theo cả nhà ẩn cư. Mà cả tộc Lê thị bị giết, trong oán hận cực độ sinh ra Oán Nhai. Đó cũng là nguyên nhân ban đầu hình thành Oán Nhai. Về sau Thái Tông cho rằng phản hồn hương là vật chẳng lành, mệnh thâm tàng, về sau tặng cho Giám Chân vượt biển Đông mang về Nhật Bản.

Hơn một ngàn năm qua, sự tình này được đời đời tương truyền, cũng khắc vào trên vách tháp nơi này, tao cũng là trước khi mẹ tao chết mới biết được chuyện này, có lẽ buồn cười. Tao khi không cư nhiên lại được tên cảnh sát họ Lê kia nhận nuôi, có lẽ đây đều là vận mệnh an bài nhỉ." Thanh âm Lê Chính đột nhiên trở nên nhu hòa hơn nhiều, thật không giống gã nha.

"Vậy ngươi muốn phục sinh những người trong tộc mình?" Tôi hỏi gã. Lê Chính quay đầu lại cười nói: "Đây là bí mật, bọn mày lát nữa sẽ biết." Nói rồi ngẩng đầu nhìn, "Sắp đến đỉnh tháp rồi." Tôi vừa nhìn, quả nhiên, đã gấp đến đỉnh tháp. Tôi cảm giác áo phía sau bị nắm chặt, nhìn lại, Lạc Lôi hoảng sợ mở to mắt, nắm lấy áo tôi. Tôi nắm tay cô ấy, cô ấy nhìn mới tốt hơn chút. Đỉnh tháp là một hình trướng thật lớn, chính giữa có một người đứng, vóc dáng thon dài nhưng bởi vì mặc áo khoác màu đen, còn mang theo trùm đầu, tôi nhìn không rõ bộ dạng của hắn, nhưng bên chân hắn có một người, quả nhiên là Lý Đa, song đã bất tỉnh rồi.

Tất cả mọi người bước lên đỉnh tháp, Lê Chính thông thả bước đến trước mặt người nọ, tựa hồ nói gì đó.

"Đưa phản hồn hương cho tao, bọn tao thả ngươi." Lê Chính đứng ở phía trước, đỉnh tháp gió rất lớn, thổi đến tóc hắn phủ kín mặt. Người



bên cạnh nâng Lý Đa dật, lúc này cô ấy tựa hồ đã có chút tỉnh táo.

Kỷ Nhan cầm phản hồn hương, lúc này phản hồn hương đã hoàn toàn biến thành màu đỏ, giống như một khối huyết thạch vậy, Lê Chính áp giải Lý Đa tới. Hai người thoáng cái đã tới chính giữa đỉnh tháp.

"Thật sự phải đưa phản hồn hương cho hắn sao?" Tôi nhỏ giọng hỏi Kỷ Học bên cạnh.

"Tôi sẽ đi yểm hộ Kỷ Nhan, chờ Lý Đa vừa qua đây, tôi sẽ chạy về hướng họ, Kỷ Nhan sẽ quán lấy Lê Chính, mọi người chỉ cần bảo vệ tốt bản thân, cũng trông chừng tốt cho Lý Đa là được, nhưng mà kỳ lạ, trong video không phải có một người rất cao lớn sao, nhưng tựa hồ không có ở đây." Tôi vừa nhìn, người đứng kia mặc dù khá cao, nhưng hoàn toàn không giống người trong video kia.

Tựa hồ Lê Chính đang vô cùng lơ là, cư nhiên đẩy Lý Đa về phía trước, ánh mắt Lý Đa rất mê mang, bước đi cũng loạng choạng.

"Dường như cô ấy có chút không đúng." Thái Y kỳ quái nói.

Chỉ trong nháy mắt, ngay khi Kỷ Nhan tay cầm phản hồn hương, tay kia vừa muốn chạm tới Lý Đa. Tôi nhìn thấy Lê Chính nở nụ cười, nụ cười đó tràn ngập tự tin, tựa như khi gã thoát khỏi đũa bắt ở bệnh viện, tựa như khi gã trong nhà cổ lấy được khối phản hồn hương kia, tôi ngờ ngợ cảm thấy có chút không ổn. Kỷ Học đã cầm dao găm nhằm phía Lê Chính, đồng thời, Lý Đa mở choàng mắt, từ trong tay Kỷ Nhan đoạt lấy phản hồn hương, cũng thuận thế đem thứ gì đó cắm vào trong cổ tay Kỷ Nhan vốn đang đón lấy cô. Mà mặt khác, người mặc áo khoác đen kia đã chắn trước mặt Kỷ Học, ông lo lắng nhìn Kỷ Nhan nằm trên mặt đất nắm cổ tay bị thương, nhưng ông lại không cách nào qua đó.

Hết thầy phát sinh quá đột ngột, chúng tôi chưa hề kịp phản ứng, vẫn là Thái Y tiến lên đầu tiên, đỡ Kỳ Nhan dậy, Kỳ Nhan về mặt nghi hoặc nhìn Lý Đa cầm phản hồn hương đưa cho Lê Chính ở bên. Tôi đây mới nhìn rõ, cắm trên cổ tay Kỳ Nhan là một cây đinh, một cây đinh gỗ. Cây đinh kia cắm rất sâu, cơ hồ xuyên qua một mặt khác, Kỳ Nhan cắn môi, nhưng trán lại đầy mồ hôi lạnh, cùng thương tổn đã bị trong lòng so sánh, tay không tính là gì.

"Thật bất ngờ nhỉ? Tao tựa hồ quên nói một chút rồi, cô công chúa xinh đẹp này, chính là em gái ruột của tao." Lê Chính đắc ý bước sang, trong tay nghịch phản hồn hương.

Em gái? Thế này là thế nào?

"Khi tao và em gái lần lượt ra đời, cha cư nhiên không cách nào thừa nhận bọn tao từ nhỏ đã gây cho ông cảm giác bất an cực lớn, ông nghĩ bọn tao sẽ hủy diệt thế giới này, ông thậm chí muốn giết bọn tao, mẹ vừa sinh em gái tao chưa bao lâu đã giao nó cho cô nhi viện, cũng nhiều lần nói cho viện trưởng, em ấy tên là Lê Độ, phỏng chừng người nọ đã nghe lầm, cư nhiên nghe thành Lý Đa, song đêm lao phải theo lao, em gái cư nhiên được cha mày nhận nuôi, thật sự là vận mệnh trêu đùa mà. Một tuần trước, tao tìm được em ấy, hơn nữa đã nói hết cho nó, trò ảo thuật biểu diễn ngày đó, kỳ thật là bọn tao bày ra. Thế nào? Kỳ Nhan, có loại cảm giác thất bại và bị lường gạt cùng cực không?" Nói rồi, Lê Chính lại bắt đầu cuồng vọng cười to, Lê Độ mờ mịt đứng cạnh gã, tóc bị gió thổi tung đặc biệt thất thần, trên tay áo cô, còn có máu của Kỳ Nhan vừa rồi.

"Ba khối phản hồn hương đã vào tay, ngài đã có thể hiện thân." Lê Chính ném phản hồn hương trong tay cho người vóc dáng cao kế bên, người nọ tiếp nhận, cởi áo khoác ra.

Cũng là mái đầu bạc trắng, song hấn tựa hồ so với Lê Chính già nua hơn nhiều, râu dài quá ngực, xương gò má cao ngất, trong hốc mắt hõm sâu một đôi mắt trầm ngâm không lộ ra ngoài, môi dưới mũi cao thẳng, mỏng như nữ giới vậy. Hơn nữa hấn mặc tựa hồ là quần áo cổ đại.

"Ta là Lê Liên, cũng là tộc trưởng tộc Lê thị hơn một ngàn năm trước bị vua Đường xử tử." Hấn cao ngạo tự giới thiệu, mặc dù gió ở đỉnh tháp lớn như thế, chúng tôi lại rõ ràng nghe được lời của hấn, một chữ cũng không lọt. Hấn không phải đã chết rồi sao?

"Phản hồn hương sở dĩ có thể có tác dụng khởi tử hồi sinh, bởi vì bản thân nó chính là dựa vào hấp thu dục vọng muốn sống của con người để có được sức mạnh. Khi ba khối hợp cùng một chỗ, thậm chí có thể khiến Oán Nhai mở ra, đương nhiên, ta cũng có thể hoàn toàn khôi phục lại. Song trước đó bọn mày đều phải chết." Lê Liên mặc dù hình tượng trưởng giả, nhưng nói chuyện lại vô cùng ác độc. Hấn còn chưa dứt lời, một thứ thật lớn khom thắt lưng bọc áo gió đứng ngay sau Kỳ Học, thứ đó giống hệt quái nhân trong video kia.

Tôi nhin không được hô câu: "Cẩn thận!" Kỳ Học lập tức tránh né công kích của nó.

"Nếu bị nó chạm vào, mày sẽ được kéo sống vào Oán Nhai." Lê Chính cười hì hì nói. Rồi lại đem cây đinh thứ hai nện vào đùi phải của Kỳ Nhan. Kỳ Nhan kêu rên thành tiếng, thiếu chút nữa quy xuống. Tôi và Lạc Lôi muốn tới hỗ trợ, nhưng bị Kỳ Nhan phát tay ngăn cản, hơn nữa cậu ấy còn bảo Thái Y ra ngoài. Quả thực, chúng tôi có gặp thế nào cũng không giúp gì được.

"Hai chọi hai, oán hận hơn một ngàn năm hôm nay hấn nên chấm dứt thôi." Nói rồi, Kỳ Nhan gắng gượng đứng dậy, thoáng nhìn Kỳ Học, Kỳ Học cũng nhìn cậu ấy, ánh mắt tràn ngập tin tưởng, Kỳ Học

rút dao găm ra cư nhiên là thanh dao găm hai lưỡi, ông đem một cây trong đó ném cho Kỳ Nhan, đồng thời tay bên trái tìm thứ gì đó, dao găm cắm mạnh vào, khi Kỳ Học rút dao găm ra, đã là một thanh kiếm dài ba thước đỏ như máu.

"Huyết kiếm?" Lê Liên cười lạnh một tiếng, "Đáng tiếc nó nhiều nhất chỉ có thể duy trì nửa canh giờ, ta thật muốn nhìn xem máu của mày có thể chảy bao lâu." Hấn nói xong, cư nhiên cắm phản hồn hương vào thân thể chính mình. "Hiện giờ ba khối phản hồn hương đều ở trong thân thể ta, cơ thể ta chính là Oán Nhai, ta cho bọn mày nửa canh giờ, nếu bọn mày không thể chế ngự ta, cánh cửa của Oán Nhai sẽ phá tan, thế giới này đến lúc đó sẽ thành bộ dạng gì ta cũng không biết được đâu. Ha ha, bắt đầu đi!" Lê Liên hai tay rút ra mười cây đinh gỗ, hướng Kỳ Học đánh tới, một mặt khác, quái vật bọc áo gió kia cũng chạy về hướng Kỳ Học.

Kỳ Nhan cũng rút huyết kiếm ra, nhưng tựa hồ cậu ấy không có màu sắc đỏ tươi như của Kỳ Học, hơn nữa lúc ẩn lúc hiện, xem ra hai cây đinh nọ đã tổn thương cậu ấy không nhỏ. Kỳ Nhan hô to với Lê Độ: "Đa đa! Em có thể nghe được không? Anh không tin em sẽ biến thành như vậy! Anh nhất định sẽ cứu em ra!" Lê Độ xoay đầu, như trước không phản ứng, tôi đột nhiên nhìn thấy lỗ tai cô ấy hình như lóe sáng, rốt cuộc là cái gì?

"Lo cho mày trước đi! Em gái tao sẽ không đếm xỉa tới mày nữa!" Lê Chính lại hướng chân trái của Kỳ Nhan ném ra cây đinh, nhưng lần này đã né được. Lê Chính hợp hai tay lại với nhau, qua hồi lâu, trên vai cư nhiên xuất hiện một con trùng màu vàng giống loài bò sát, chậm rãi nhúc nhích, không có mắt, cũng không có tứ chi, song trên trán có một ấn ký chính tự màu đen.

"Đây mới là diện mục thật của khổng thi trùng, hôm nay hai chúng ta chỉ có một người có thể từ trong tháp này ra ngoài!" Khổng thi trùng

dùng tốc độ cực nhanh nhào về phía Kỳ Nhan, Kỳ Nhan vô thức đem huyết kiếm vung qua, khổng thi trùng lập tức bị chém nát, nhưng lại lập tức dính toàn bộ trên người cậu ấy, giống như nhựa cao su vậy, không thể cục cựa.

"Mày ở đó nán lại chút nhé." Lê Chính đã bước tới, đồng thời đem hai cây đinh còn lại lần lượt đóng vào đùi phải và tay trái của Kỳ Nhan.

"Tao còn có chuyện quan trọng hơn phải làm đó!" Nói xong, Lê Chính nhằm phía Lê Liên và Kỳ Học đang độ sức bên cạnh.

"Không ngờ tới một ngàn năm sau còn có hậu bối trình độ như mày vậy, gia tộc họ Kỳ quả nhiên nhân tài xuất hiện lớp lớp, đáng tiếc, hôm nay phải tuyệt hậu ở nơi này rồi!" Kỳ Học thoáng cái không đứng vững, chân bị quái vật kia bắt được, ông lập tức dùng huyết kiếm chém rơi, chân đứt kia thoáng cái liền biến mất.

"Mày xong rồi, chờ ta đóng năm cây đinh gỗ đào vào tứ chi và ấn đường của mày, mày vĩnh viễn vô pháp siêu sinh! Ờ, tao quên, mày đã không còn một chân nữa." Nói rồi quay đầu lại nhìn thoáng qua Lê Chính đang đi tới.

"Người thật đúng là hậu đại giỏi giang của ta đấy! Gia tộc Lê thì chúng ta rất nhanh sẽ một lần nữa trở lại trên đời này!" Lê Chính mặt vô cảm gật đầu. Lê Liên lại xoay sang cắm đinh vào ấn đường của Kỳ Học, Kỳ Nhan ở một bên bất đắc dĩ nhìn, chúng tôi muốn tiến tới, nhưng quái vật bọc áo khoác này ngáng ở giữa.

Cây đinh cách ấn đường của Kỳ Học chỉ còn vài milimet nữa, nhưng bỗng dừng ngừng lại. Về mặt Lê Liên rất kỳ quái, nhìn qua tựa hồ cực kỳ thống khổ, tôi nhìn kỹ, hóa ra trong ngực hấn vậy mà vươn ra một bàn tay! Bàn tay nọ còn cầm ba khối phản hồn hương hợp cùng

một chỗ! Lê Liên đầy mặt khó hiểu cúi đầu nhìn bàn tay kia, Lê Chính ở một bên nhìn hẩn.

Chủ nhân của bàn tay là Lê Độ, cô lặng yên đứng phía sau Lê Liên, chờ lúc hẩn không đề phòng nhất, cho hẩn một nhát chí mạng.

"Lão già kia, người thực sự cho rằng ta sẽ vì chuyện cũ hơn một ngàn năm kia mà để người sống lại? Ta chẳng qua lợi dụng người mà thôi, mời người từ Oán Nhai ra chỉ là muốn người giải quyết hai tên phiến toái này, song ta không thích thấy họ bị người giết chết, cho nên, người từ đâu tới đây, vẫn nên ngoan ngoãn quay về nơi đó đi!" Nói xong, Lê Độ rút tay ra, Lê Liên àm một cái té xuống, quái vật bọc áo khoác kia nháy mắt cũng biến mất. Lê Độ giao phản hồn hương cho Lê Chính.

"Tốt lắm, những tên cản trở đã biến mất." Lê Chính vui vẻ nắm phản hồn hương, sau đó ôm Lê Độ, vuốt tóc cô. "Nhanh thôi, rất nhanh thôi chúng ta và mẹ lại có thể đoàn tụ rồi." Lê Độ như trước không tỏ vẻ gì gật đầu.

"Người tới cùng muốn làm gì?" Té trên mặt đất Kỳ Học và Kỳ Nhan bị giam đồng thanh hỏi. Lê Chính không trả lời họ, chỉ đi về hướng chúng tôi. Gã thoáng cái đã bắt Lạc Lô qua, tôi và Thái Y tiến lên muốn cướp lại Lạc Lô, nhưng phát hiện chân đã bị phần còn lại của khổng thi trùng dán cứng, căn bản không cất bước nổi.

Lạc Lô cơ hồ sợ phát khóc. Lê Chính nhẹ giọng nói với cô: "Đừng sợ, mẹ trở về cần một thân thể, chỉ cần miễn cưỡng làm khó để cô một chút." Lê Chính để Lê Độ bắt lấy Lạc Lô, mình thì nâng phản hồn hương qua khỏi đầu, ở chính giữa tháp phía trước xuất hiện một lỗ đen cực lớn, bên trong lỗ mơ hồ có thể nghe thấy tiếng gào thét than khóc, tôi nhìn thấy vô số người trần truồng giãy giụa bò ra ngoài lỗ, nhưng vừa đến mép lại rơi trở về.

Một lát sau, một thứ gì đó như bùn tương tự cơ thể người từ trong lỗ chảy ra, sau đó đến đỉnh tháp, dần dần khôi phục thành một hình người.

Là một phụ nữ trung niên diện mạo vô cùng hiền lành, diện mạo cực kỳ tương tự với Lê Chính. Lê Chính nhìn thấy bà, cư nhiên khóc gọi: "Mẹ ơi!" Một bên Lê Độ tựa hồ cũng lộ vẻ xúc động, cũng hướng người phụ nữ kia đi đến. Người phụ nữ kia mỉm cười nhìn họ, sau đó đi về hướng Lạc Lôi.

Lạc Lôi xụi lơ trên mặt đất, người phụ nữ nọ lại hóa thành thứ dạng bùn màu đen, đi vòng quanh Lạc Lôi, đang lúc sắp tiếp xúc đến chân Lạc Lôi, bỗng dừng bị vật gì đó đánh nát, tan tác cả. Chúng tôi đều sợ ngây người, nhất là Lê Chính và Lê Độ, Lê Chính ngẩn ngơ đứng tại chỗ không biết tại sao, mà vẻ mặt của Lê Độ càng dọa người, lỗ tai cô bắt đầu phát ra ánh sáng chói mắt.

"Thằng thối tha, mày cư nhiên làm cho người mẹ đã chết của mày sống lại mà lợi dụng ta, ta đánh nát hồn phách của mẹ mày, để xem mày làm sao!" Lê Liên cư nhiên còn chưa biến mất, giãy giụa ném một cây đinh gỗ đào qua. Lỗ tai Lê Độ phát ra quang mang càng ngày càng sáng, một đường, hai đường, ba đường, mãi đến sau đường quang mang thứ 13, cô đã bị quang mang nuốt chửng. Mọi người ở đây đều kinh ngạc nói không nên lời, nhất là Lê Liên, đột nhiên như có điều suy nghĩ mà hô: "Ta biết nguyên nhân chân chính Hoàng Thượng muốn diệt tộc ta là gì rồi!"

Lời còn chưa dứt, hấn đã bị ánh sáng màu vàng cắn nuốt vào, rốt cuộc không thấy đâu nữa. Khống thi trùng vây khốn chúng tôi cũng không thấy nữa. Lê Chính đầy mặt mê mang quỳ trên mặt đất, trong tay cầm phản hồn hương. Ánh sáng của Lê Độ cũng biến mất, cả người tê liệt ngã trên mặt đất, bất tỉnh.

Hố đen ở đỉnh tháp càng lúc càng lớn, tựa hồ sắp có nhiều người nữa từ bên trong bò ra.

"Lê Chính! Mau đóng cửa Oán Nhai! Nếu không sẽ không kịp nữa!" Kỳ Nhan mặc dù không bị khống chế trói buộc nữa, nhưng thân thể bị thương quá nhiều, cũng không động đậy nổi. Chúng tôi chạy đến giúp cậu ấy. Kỳ Học cũng chậm chậm bò sang đây.

Lê Chính đứng dậy. Nhìn Lê Độ trên mặt đất một chút, lại nhìn chúng tôi. Bình thản nói: "Không còn kịp nữa rồi, vốn tôi chờ sau khi mẹ sống lại sẽ đóng cửa, hiện giờ đã chậm, trừ phi có người có thể mang theo phản hồn hương xông vào đó, bình ổn oán hận của những người này, Oán Nhai sẽ hoàn toàn biến mất." Nói xong, xoay người, đi về hướng Oán Nhai.

"Lê Chính! Chẳng lẽ ngươi!" Kỳ Nhan hô lên với gã. Lê Chính bế Lê Độ trên mặt đất lên, đặt trước mặt Kỳ Nhan.

"Chăm sóc tốt cho con bé, đừng để nó mở phong ấn trên lỗ tai nữa, lỗi tôi làm tôi sẽ tự mình gánh chịu. Mặt khác." Lê Chính nói tới đây dừng một chút, cư nhiên vỗ vai Kỳ Nhan.

"Có đối thủ như cậu thật tốt." Nói xong cười cười với Kỳ Nhan, cầm lấy phản hồn hương cực nhanh nhằm về phía Oán Nhai, hố đen thoáng cái đã nuốt chửng gã, ngay sau đó, bắt đầu chậm rãi thu nhỏ lại, mãi đến khi biến mất không thấy đâu.

Đỉnh tháp lại khôi phục sự yên lặng.

"Con không có việc gì thật tốt quá." Kỳ Học cười với Kỳ Nhan. Kỳ Nhan áy náy nhìn ông.



"Chú, chân của chú."

"Không sao cả, giữ được tính mạng đã rất không tồi rồi."

Hoàn hảo Kỳ Nhan nhanh chóng cầm máu cho mình. Chúng tôi nghi ngại chốc lát liền dìu nhau xuống lầu. Thái Y cảm thán nói: "Phản hồn hương cứ thế biến mất khỏi thế gian."

"Cậu nói xem Lê Chính không phải cứ thế mà chết chứ?" Tôi hỏi, Lạc Lôi bên cạnh một bên đỡ cầu thang, một bên dựa vào bả vai tôi.

"Không biết, nhưng có lẽ hẳn sẽ không xuất hiện trước mặt chúng ta nữa." Kỳ Nhan hơi chút thương cảm, Lê Độ nằm trên lưng cậu ấy vẫn chưa tỉnh lại, chúng tôi không biết nên làm thế nào giải thích mọi chuyện với cô ấy.

Một tuần sau. Kỳ Nhan ở nhà tĩnh dưỡng, Lê Độ chăm sóc cậu ấy. Kỳ Học đã trở về, ông nói không quen nán lại trong thành thị, hơn nữa ông cũng cần mau chóng trở về báo bình an. Thái Y cũng tiếp tục sự nghiệp điểm số cổ mộ của cô, cũng lần nữa yêu cầu Kỳ Nhan sau khi vết thương lành thì đến chỗ cô chơi. Chúng tôi đều đồng ý.

Tôi và Lạc Lôi lúc đến thăm Kỳ Nhan, Lê Độ đang chăm sóc cậu ấy. Nghe Kỳ Nhan nói, Lê Độ sau khi tỉnh lại không còn nhớ gì nữa. Có lẽ đối với cô ấy mà nói quên mất vài chuyện chưa hẳn là chuyện xấu.

"Tôi luôn cảm thấy, tôi luôn cảm thấy tựa hồ gần đây nằm một giấc mộng dài, hơn nữa dường như đã mất đi người nào đó cực kỳ thân cận, hoàn hảo anh Kỳ Nhan không sao cả, làm tôi sợ muốn chết." Chúng tôi vẫn quen gọi cô ấy là Lý Đa.

"Đa đa không sao cả, anh chẳng qua bị ô tô tông phải chút mà thôi, sẽ khôi phục rất nhanh." Kỳ Nhan vội lấp liếm. Chúng tôi cũng hứa

theo lấp liếm. Lý Đa hoài nghi nhìn chúng tôi, thì thầm nói: "Tôi cứ cảm thấy mọi người đang gạt tôi chuyện gì đó thì phải."

"Nào có, em chỉ số thông minh cao như vậy, bọn anh nào dám lừa em." Tôi cười nói.

"Vậy cũng đúng, hôm nay anh và chị Lạc Lôi đừng đi vội, ở lại ăn cơm em làm nhé." Nói rồi ngâm nga hát đi vào. Ba người chúng tôi nhìn bóng lưng của cô ấy, cũng nhịn không được thở dài.

"Để sau này đi, tớ không muốn lừa dối con bé, chờ tâm lý con bé trưởng thành hơn chút, tớ sẽ kể cho con bé biết." Kỳ Nhan cúi đầu nói. Tôi gạt đầu, đi vào nhìn Lý Đa nấu cơm. 13 cây đinh ghim trên lỗ tai cô bé phát ra quang mang chói mắt.

---

Tiêu: xem tập này ko đc hài lòng lắm. Bạn Kỳ Nhan khá là vô dụng, Lạc Lôi bánh bèo yếu còn khoái ra gió đi theo làm gì cho rách việc. Nhiều điểm vô lý quá coi bực cả mình grừ grừ =.=!

# Chương 26: Rận thuyền

## Đêm Thứ 26 - Rận Thuyền (1)

Thức ăn của Lý Đa (tôi vẫn quen gọi tên này) quả thật không dễ ăn lắm, chúng tôi miễn cưỡng ăn xong. Khi cô ấy vui tươi hơn hờ vào bếp rửa chén, tôi hỏi Kỳ Nhan, lời cuối cùng Lê Liên nói trước khi biến mất có ý gì, Lê Chính nói đừng để Lý Đa tháo phong ấn trên lỗ tai là tại sao. Kỳ Nhan lắc đầu, cậu ấy nói mình cũng từng hỏi Kỳ Học, cũng từng điều tra tư liệu, nhưng trong đó không hề kể về chuyện của tộc Lê thị, đừng nói gì đến 13 đỉnh tai. Tôi đành phải từ bỏ.

Vết thương của Kỳ Nhan cũng không nặng, tôi thậm chí bắt đầu bội phục sự khôi phục sức khỏe như dã thú của cậu ấy. Mới qua vài ngày, tay chân cậu ấy đã có thể di chuyển. Song chỉ là vẫn chưa thể tắm rửa, đại khái còn phải mấy ngày nữa vết thương mới có thể tiếp xúc với nước.

"Nếu còn không tắm rửa, trên người sẽ có rận." Lạc Lôi gọt một quả táo, cười nói.

"Tớ sẽ không có rận, được rồi, hai cậu có biết, đáy tàu hơi nước sẽ sản sinh ra cái gì không, rận thuyền." Kỳ Nhan nói.

"Ồ? Có nghĩa là gì?" Lý Đa cũng rửa chén xong, dựa vào sofa ngồi xếp bằng trên sàn nhà.

"Rận Thuyền vốn cũng không tính là gì, nhưng đôi khi, cũng chí mạng." Kỳ Nhan lấy khuỷu tay chống người dậy, thay đổi một tư thế

tương đối dễ chịu.

"Hè năm ngoái, tớ dự định đi thuyền từ Đại Liên xuất phát đến Yên Thai, ngồi một con thuyền khách hàng lẫn lộn, trong thuyền không chỉ chở mấy trăm người, còn có hơn mười chiếc ô tô. Phần trên là khoang thuyền, phần dưới chuyên chở ô tô vượt biển và các vật phẩm khác, Lúc tớ đến, một vài công nhân còn đang dọn dẹp đáy thuyền. Bên cạnh một người đàn ông vóc dáng khô ngô, mặt đầy râu quai nón mặc áo đen đang đứng chỉ huy, ông ta xắn ống quần tới đầu gối, chân trần tới lui trên bến tàu. Tớ đi tới, muốn bắt chuyện với ông ta một chút.

Ông ta tên Lưu Vĩ, là đội phó trên thuyền, làm người rất nhiệt tình, lái thuyền đã được một khoảng thời gian, chúng tớ ở bến tàu trò chuyện. Lưu Vĩ mặc dù mới hơn 30 tuổi, nhưng trên mặt bị gió biển ăn mòn rất lợi hại, mũi tựa hồ từng bị gãy, nghiêng về bên trái, đỏ đỏ như một trái ớt cong oằn. Trên tay, gò má đỏ au, hơn nữa xù xì, khô nẻ dữ dội, tớ không nhìn được nhớ tới đất ruộng thiếu nước quanh năm.

Ở bên cạnh ông ta tớ có thể rõ ràng ngửi được loại mùi trộn lẫn giữa nước biển và mùi vị đặc thù của cơ thể. Ông tay lúc nói đùa hay vuốt mũi mình.

"Bị cột buồm đập trúng, làn đó rời bến gặp cơn bão lớn, tôi ở boong thuyền thu buồm, kết quả chân bị trượt, nện phía trên, kết quả méo thành thế này, nhưng mà cũng không hề gì, có thể sống sót tôi đã rất cảm kích rồi." Nói xong ông ta hơi ngẩng đầu, hầu kết thô to cuộn xuống, tựa hồ nhớ ra chuyện gì đó. Tớ nhìn tàu thủy, vài người đang ở dưới nước lau rửa, vì vậy hỏi ông ấy có phải các thuyền viên mỗi ngày đều phải lau chùi tàu thủy không, bởi vì tớ nghĩ mặt thuyền không hề bẩn nha.

Đôi mắt Lưu Vĩ rất thâm thúy, như tượng Hy Lạp vậy, ông ta nhìn, chợt nói: "Họ lau, không phải loại đồ vật gì bản, mà là rận thuyền."

"Rận thuyền?" Tớ lần đầu tiên nghe thấy loại danh từ này.

Lưu Vĩ thấy vẻ mặt tớ kinh ngạc, khẽ nhếch khóe miệng. "Biết ngay là cậu sẽ lấy làm lạ, biết cá mập chứ? Chúng là bá chủ của đại dương, phần lớn cá nhìn thấy chúng đều sẽ bỏ đi xa, đương nhiên ngoại trừ cá ép, cá ép bộ dạng như một con thoi vậy, dài mảnh, trên lưng có một thứ như giác hút, chúng nó hút lấy bụng cá mập, hưởng thụ chuyến du lịch miễn phí, còn có thể từ trong miệng cá mập vớt chút thức ăn thừa. Đương nhiên, cái thứ tàu thủy lớn loại này trên biển cũng sẽ dẫn đến mấy thứ đó. Nhưng chúng không phải vấn đề lớn, chúng tôi cần đề phòng chính là một loại bản khác." Bỗng nói tới đây, Lưu Vĩ đề thấp giọng, tiến đến trước mặt tớ, tớ thấy tóc ông ta xoắn tít như lò xo thép, giống như sợi bị ma sát vậy.

"Cậu biết không? Biển cả kia có bao nhiêu oan hồn, họ đều là những người chết trong tai nạn trên biển. Nước biển lạnh giá vĩnh viễn vô tình lưu họ lại, đại đa số trong lòng những người đó trước khi chết đều kỳ vọng cái gì? Đương nhiên là tàu, họ khát vọng được cứu lên tàu, do đó những người chết này chỉ cần nhìn thấy tàu trên biển, đều sẽ chấp nhất muốn tiến đến, sau đó kéo mọi người cùng cả con thuyền vào trong đại dương, chúng tôi bình thường gọi họ là 'Rận Thuyền'. Lưu Vĩ nói xong, lại vỗ vỗ vai tớ, cười ha hả. Tớ bị lời của ông ấy làm cho kinh ngạc, sau đó lại bị cười cho mù mờ.

"Đừng sợ, nói chơi với cậu thôi, tôi đã nhiều năm trên biển như vậy, cho tới giờ chưa từng thấy 'Rận Thuyền' đâu, đó chẳng qua là truyền thuyết thôi, mọi người chỉ đang dọn dẹp vỏ động vật sò hến trên vách tàu mà thôi." Nói xong sáng khoái đứng dậy, hít thật sâu một hơi.

"Mùi vị kia thật tốt, ông đây chỉ cần một ngày không ngửi được mùi

gió biển mẫn mẫn này sẽ không thoải mái được." Ông ta kéo tór lên tàu thủy. "Đi thôi, chốc nữa chúng ta phải lên đường rồi, nói chuyện với cậu thật thoải mái, nếu ở trên thuyền có gì cần thì đến phòng nghỉ thủy thủ tìm tôi, tôi sẽ dốc sức giúp cậu." Tór nói vài câu cảm kích, theo ông ta lên thuyền.

Chiếc thuyền này tên hiệu "Thiên Thuận", đã phục dịch 5 năm, trên thuyền có những nhân viên như thủy thủ và đầu bếp các loại, du khách như tór có hơn 300 người, 5h chiều, mặt trời đã lặn, nhiệt độ đột ngột giảm xuống, tór không muốn đứng trên boong thuyền làm cây kem hình người, vì vậy vào phòng giải trí xem nào nhiệt. Bên ngoài âm u, tàu thủy bắt đầu lái xa khỏi bến, tór xuyên thấu qua cánh cửa sổ thủy tinh, nhìn đại lục dần dần cách xa, bỗng dưng có loại cảm giác rất không thật, hình dung thế nào đây, có lẽ có thể nói là cảm giác bất an của người lần đầu tiên đi tàu nhĩ.

Phòng giải trí đại khái cỡ hơn 80 mét vuông, có một vài thứ tiêu khiển như bài và sách báo, mặt khác còn có một cửa hàng nhỏ, bạn có thể mua chút đồ thức uống nhẹ, tór nhìn một chút, phần lớn đất dọa người, nhưng tór hơi say sóng, vì vậy mua túi gừng miếng, ngậm trong miệng, hiệu quả không tồi. Hơn nữa tór quen biết vài người, trong đó có một vị làm kéo hàng. Ông ta tên Triệu Vệ Đông, khoảng 40, ông chủ điển hình, đầu to cổ thô, mỗi lần nói đến vui vẻ đều ngửa đầu cười sang sảng, sau đó lập tức xuất hiện một vòng cổ tròn tròn.

"Lần này kéo 20 chiếc, nhưng cảm giác lần này ô tô của chuyến thuyền này thật đúng là không ít, trước kia nhiều nhất mới hơn 50, hôm nay cư nhiên chở 60 chiếc, nhìn lấp kín đến phát hoảng, tôi thật sự sợ họ kéo dây cố định không cẩn thận rơi một chiếc xuống biển tôi đây sẽ khóc đến chết." Triệu Vệ Đông uống một ly sữa bò lớn, ông ta nói bác sĩ bảo ông ta có bệnh đau bao tử nghiêm trọng, cho nên ông ta kiêng rượu sữa thành uống sữa, có đôi khi thật là, con người lúc sinh ra khỏe mạnh nhất, thân thể thường là do tự mình chà

đạp, dạo qua một vòng, lại nhớ tới thói quen ăn uống của mình trước kia, không phải có câu châm ngôn từng nói, người lúc trẻ theo đuổi bệnh, lúc về già bệnh theo đuổi người sao.

"Ồ? Trước kia chẳng lẽ từng xảy ra việc như thế sao?" Tớ vừa nghe lời này, ngập tràn háng hái hỏi ông ta. Triệu Béo đột nhiên lồi tớ sang một bên, hạ giọng cực thấp nói: "Cậu không biết đó thôi, có lần gió lớn, ô tô tầng dưới chở nhiều lắm, rơi một chiếc, về sau mấy thủy thủ muốn đi cố định lại lần nữa, kết quả cơ hồ chết toàn bộ, chỉ một người trở về. Việc này bị thuyền trưởng ém xuống, tổng công ty cũng mặc kệ, nhưng nghe nói mỗi lần ra thuyền, khoang chứa tầng dưới đều có thể nhìn thấy mấy thủy thủ chết oan kia nằm trên ô tô." Tớ có chút buồn cười, nhưng nhìn thấy vẻ mặt ông béo này nghiêm túc lại nhin xuống.

"Ông làm sao biết được chứ?" Tớ hỏi ông ta. Triệu Béo nghiêm túc nói: "Tôi đương nhiên biết, lần đó chính là tôi giúp đỡ vận chuyển hàng, hoàn hảo không phải tôi phụ trách cuối cùng, cấp trên của tôi chính vì xảy ra việc này mới bị đuổi, vì vậy tôi mới có cơ hội lên thay đó." Nói xong, ông ta rót một ngụm sữa bò tiếp theo, hài lòng ợ một cái rõ to, ngay cả khóe miệng cũng không lau, chạy đi xem người ta đánh bài. Tớ buồn chán lòng vòng ở chỗ này, chợt nhớ tới Lưu Vĩ, vì vậy liền đi tìm ông ta.

Tôi đi tới tầng tiếp theo của phòng giải trí, phòng nghỉ thủy thủ nằm tầng dưới phòng điện, bên cạnh không xa là phòng bếp, phụ trách thức ăn cho người cả thuyền, đoạn thời gian này ở đây rất náo nhiệt. Không khí của hành lang khoang tàu coi như khá tốt, mặc dù cách phòng bếp rất gần, song xem ra thiết bị thông gió làm việc không tồi. Hành lang chỉ có thể chứa một người thoải mái qua lại, lúc này phía trước một người đàn ông vóc dáng cao ráo đi tới.

Hắn mặc áo sơ mi tơ tằm màu xanh da trời tay ngắn chất vải cực tốt,

song nửa dưới lại mặc quần đồng phục màu đen viền vàng cùng giày da màu đen, tứ từ nét mặt nhìn qua như là đồ nhân viên. Hấn đã đến gần, song không có chút ý định nhường đường, xem ra tứ phải nhường rồi.

"Xin cho qua một chút." Hấn chung quy vẫn nói một câu, nhưng giọng điệu kẻ cả, cằm vuông dài nhẵn nhụi hất lên, mắt một mí dài mảnh chẳng mấy may chuyển động, ngoài miệng mặc dù khách khí, nhưng bước chân không hề dừng lại. Tứ né kịp, không bị hấn đụng vào. Tứ nhìn bóng lưng hấn, có chút không hài lòng. Trước đó, hình như phòng bếp vang lên tiếng quở mắng rất cao.

"A, cậu chẳng phải là anh bạn ở bến tàu đó sao?" Phía trước một người bước tới, cao giọng thét lên. Quả nhiên là Lưu Vĩ. Hai người chào hỏi vài câu, ông ta khăng khăng muốn dẫn tứ đến phòng bếp nếm chút hải sản, kỳ thật tứ đối với việc tiếp xúc hải sản chỉ dừng lại ở mức cá mà thôi.

"Miệng Rộng, đến làm chút thức ăn nào, tôi đói rồi." Lưu Vĩ hướng một đầu bếp vóc người ục ịch hung hăng vỗ lên lưng. Người nọ quay đầu lại, quả nhiên miệng thực sự rộng, phỏng chừng một quả táo nặng nửa ký có thể tự do ra vào.

Vẻ mặt Miệng Rộng cau có, "Vừa rồi thuyền trưởng đến quở mắng tôi, nói phòng bếp chúng tôi gần đây trình độ giám sát."

"Thuyền trưởng?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy, vừa rồi đã tới." Miệng Rộng đáp lại. Tôi hỏi Lưu Vĩ, dung mạo của thuyền trưởng. Lưu Vĩ khinh thường nói: "Cao lớn, như trai bao vậy, bộ dáng rất muốn ăn đánh, nhất là cái cằm kia, thật muốn dùng nắm đấm tiếp đả nó." Xem ra người tôi đã gặp chính là thuyền trưởng, quả nhiên có chút ngạo mạn.



Lưu Vĩ từ chỗ Miệng Rộng làm chút hải sản, phần lớn là những món tớ chưa từng thấy. Hải sâm, cá mực, ruột bào ngư biển hình nhím, xé ra ăn sống, thịt giống như màu sắc và hình dạng của trứng cá chép thông thường. Tớ lúc này mau chóng ngấu nghiến một phen, nguyên tưởng rằng ngòi thuyền sẽ không hứng thú ăn uống gì, không ngờ lại còn có mỹ thực như vậy. Uống liền hai chai bia "Hắc Sư" hảo hạng, vẫn còn chưa đã, nhưng không mặt dày gọi nữa.

Hai người sau khi ăn xong, cùng gọi sư phụ phòng bếp lên boong tàu trò chuyện.

Gió biển không lớn, hiện giờ đã sắp sập tối, trên biển nhìn bầu trời dần dần biến thành màu đen là chuyện rất mỹ diệu, bởi vì không chỉ là trời chậm rãi biến màu, biển rộng cũng dần dần biến sắc. Tớ và Lưu Vĩ đứng đó hưởng thụ không khí khoan khoái về đêm.

Tớ duỗi thắt lưng mệt mỏi thật dài, bỗng dưng nhìn thấy nơi phía trước không xa tựa hồ có thứ gì đó, sờ dĩ có cảm giác này, vì tớ cảm thấy dường như là một đôi mắt. Thị lực của tớ vô cùng tốt, nên tớ nheo mắt lại nhìn kỹ nơi đó.

Quả nhiên, đuôi tàu ló ra mấy nửa đầu người màu xanh trắng, chỉ lộ trán và mắt, nhìn chăm chăm tớ, hoặc nói nhìn chăm chăm con thuyền thì đúng hơn. Cuối cùng vài tia sáng phản xạ trên cái đầu sáng rực, phản chiếu bạch quang.

Tớ lập tức vỗ vỗ Lưu Vĩ, nhưng khi chúng tớ nhìn lại, dưới bầu trời tối đen, nơi đó nào còn đầu người nào nữa.

"Cậu hoa mắt rồi đó. Trên biển thường xuyên thấy xuất hiện ảo giác, hơn nữa trời sắp tối đen rồi, cậu nhất định nhìn lầm." Lưu Vĩ khẳng định nói tớ nhìn lầm, nhưng tớ đối với mắt mình cực kỳ tự tin, song

loại vấn đề này không muốn tranh luận nhiều.

Trong đêm đen, tàu biển cực lớn tới lui tuần tra trên biển, có lẽ trên đất liền nó đã được xem là lớn vô đối rồi, nhưng ở giữa biển, nó vẫn như cũ vô cùng bé nhỏ.

"Kỳ tiên sinh." Tớ nghe phía sau có người gọi mình, nhìn lại, cư nhiên là thuyền trưởng, cũng chính là anh chàng ngạo mạn gặp giữa hành lang kia, ấn tượng của tớ với hắn rất kém, nhưng vẫn lễ độ gật đầu.

Thuyền trưởng vô cùng khiêm tốn từ đằng xa đã vươn tay trái, cánh tay hắn thật dài, so với người thường muốn dài hơn cả khúc. Tớ cũng vươn tay ra.

"Thật sự xin lỗi, vừa rồi tôi vội vàng đến phòng bếp dạy dỗ họ vấn đề thức ăn, bởi vì có vài hành khách phàn nàn thức ăn làm khó ăn, cho nên sốt ruột chút, có thể đã có nhiều mạo phạm với ngài." Thuyền trưởng cười tủm tỉm, chà sát hai tay với nhau, tựa hồ có chút bất an, cái gì đã khiến thái độ của hắn đại biến vậy chứ.

"Không sao cả, tôi từ trước đến nay luôn gặp phải chuyện thế này, sớm đã luyện thành quen." Thuyền trưởng nghe xong, có chút khó xử. Hình như có lời gì muốn nói, nhưng muốn nói lại thôi.

"Có việc ngài đừng ngại nói thẳng." Tớ biết loại người này nếu không có việc muốn nhờ, chắc chắn sẽ không khom lưng khuyu gối đến năn nỉ, quả nhiên, vị thuyền trưởng này đã gặp phiền toái. Trong lúc chuyện trò, tớ biết hắn tên là Đường Lạc Phi.

"Tôi biết ngài là chuyên gia thường xuyên xử lý một vài hiện tượng phiền toái mà không cách nào giải thích, vừa rồi chúng tôi trên radar phát hiện chung quanh thuyền có rất nhiều vật thể không rõ, rất

nhều, hơn nữa số lượng đang tăng trưởng, mới đầu chúng tôi tưởng bày cá, nhưng chúng tôi phải thợ lặn xuống xem qua, nhưng mà." Sắc mặt thuyền trưởng Đường đột nhiên thay đổi, hơn nữa dừng lại.

"Làm sao vậy?" Tớ hỏi.

"Ba thợ lặn, họ đều nói phía dưới không hề có gì cả." Thuyền trưởng Đường rốt cuộc vẫn nói ra, mắt hấn nhìn đế giày, phảng phất như một học sinh tiểu học làm sai chuyện gì, nào có sự uy nghiêm của một thuyền trưởng. Tớ có thể nhìn ra được sự khủng hoảng của hắn, dù sao thuyền lớn như vậy áp lực của hắn cực kỳ lớn, vạn nhất có sự cố gì, như lần tai nạn lớn phát sinh vài năm trước, nếu hắn không lấy cái chết tạ tội thật sự cả đời đều chịu hành hạ của lương tâm.

"Mang tôi đến nhìn xem." Mặc dù nói vậy, nhưng tớ cũng không chắc mình có thể giải quyết chắc chắn được, bởi vì tớ cực ít tiếp xúc với biển cả.

Phòng chỉ huy rất rộng rãi, thiết bị bên trong tớ cũng không biết hết, song radar tớ vẫn hiểu rõ. Quả nhiên, điểm trắng trên màn hình đang không ngừng tăng trưởng, hơn nữa có xu hướng chậm rãi vây quanh thuyền.

"Hiện giờ tốc độ thuyền đã 12 hải lý, nhưng hình như mấy thứ kia vẫn đi theo chúng tôi, vừa rồi lúc phải thợ lặn xuống chúng nó lại cùng thuyền ngừng lại." Một nhân viên báo cáo với thuyền trưởng. Đường Lạc Phi mặt đau khổ nhìn tớ.

"Quá giống, cũng như lần đó, tất cả chúng ta đều sẽ chết, tất cả đều sẽ chết. Bọn họ đã trở lại!" Một gã thủy thủ mang một bình rượu, áo mũ không chỉnh tề, chảy nước miếng vọt vào phòng chỉ huy.

"Lôi hắn đi." Thuyền trưởng chán ghét thét lên, lập tức hai người tới

muốn lôi vị thủy thủ say xỉn này đi, nhưng sức lực của gã rất lớn, cứ nhiên giãy thoát, lao đảo bước đến trước mặt thuyền trưởng, một tay chụp trên vai hắn, say khướt cười nói.

"Đừng giả bộ nữa, mấy huynh đệ lần trước chết thế nào người rõ ràng nhất, còn nữa, hiện giờ chỗ này chính là địa điểm xảy ra tai nạn mấy năm trước, họ trở lại, trở về tìm người khóa mệnh đó!" Nghe gã nói chuyện cũng không giống người uống rượu mất trí. Đường Lạc Phi tức giận tím cả mặt, nổi trận lôi đình rống lên: "Còn đứng ngốc đó nhìn cái gì, mau đỡ xuống, gã này hoàn toàn điên rồi!" Hai thuyền viên nọ lập tức sợ hãi lôi người này đi, mãi đến bên ngoài, còn có thể nghe thấy gã gào thét tất cả mọi người sẽ chết.

Phòng chỉ huy an tĩnh lạ thường.

"Anh vẫn không nói cho tôi biết sao, nếu còn giấu giếm, tôi không cách nào giúp được anh." Tôi nói với Đường Lạc Phi.

"Thuyền trưởng, đừng giấu nữa." Nhiều thủy thủ trong phòng chỉ huy đều vây sang. Đường Lạc Phi đau khổ cắn môi. Hai tay bùng đầu.

"Tôi thật sự không cố ý muốn hại chết họ, đó thật sự chỉ là ngoài ý muốn."

"Tới cùng xảy ra chuyện gì?"

"Một năm trước, tôi còn là thuyền phó của chiếc thuyền này, chuyên phụ trách công tác an toàn của hàng hóa gửi tầng dưới. Nhưng hôm đó, cũng là nơi này, ngày kỷ niệm tai nạn lớn trên biển vài năm trước, thuyền sau khi chạy đến đây gặp giông tố, cực kỳ nguy hiểm, cả con thuyền tràn ngập bầu không khí chết chóc, đặc biệt thủy thủ, đều nói nơi này từ sau khi phát sinh tai nạn liền cực kỳ tà môn, thuyền xuyên có thuyền ở chỗ này không chạy được nữa một cách lạ lùng, đi

xuống xem động cơ cũng không có bất cứ vấn đề gì, nhưng vẫn cứ bất động. Mọi người trên biển có truyền thuyết, những người sau khi gặp tai nạn lớn chết trên biển sẽ biến thành rận thuyền, họ sẽ bám lấy thuyền qua lại, kéo thẳng vào đáy biển.

Mới đầu tôi cũng không tin, nhưng nếu mặc cho gió lốc tập kích, hàng hóa tầng dưới toàn bộ sẽ rơi xuống biển, tổn thất là một chuyện, quan trọng là sau khi hàng hóa rớt thân tàu sẽ không khống chế được thăng bằng, nếu thuyền phát sinh nghiêng lệch sẽ giữ không được nữa. Mặc dù không ai nguyện ý xuống tầng dưới, nhưng tôi là người phụ trách, vẫn tìm sáu thủy thủ xuống chỗ trữ hàng.

Lúc xuống người cabin bản không đứng thẳng được, bảy người chúng tôi mặc áo mưa, cầm sợi dây cột vào bên hông, một đầu khác buộc trên ống nước trong phòng, đội mưa gió đến dây thừng cột hàng hóa cỡ lớn cố định ô tô. Tình cảnh lúc đó tôi cơ hồ mỗi ngày đều mơ thấy." Đường Lạc Phi ngồi trên ghế, người bên cạnh rót cho hẩn ly nước, hẩn uống một ngụm, hơi bình tĩnh chút.

"Chúng tôi giữa cơn bão tố liều mạng gào thét, nhưng chút âm thanh này trong nháy mắt liền biến mất ở boong thuyền, lúc này đã có vài chiếc ô tô phát sinh va chạm nghiêng đi, nếu xử lý không tốt, sẽ bén lửa, đến lúc đó sẽ cực kỳ phiền toái. Tôi cố gắng kéo dây thừng, hoàn toàn không chú ý có thứ gì đã bò lên."

"Có cái gì?" Tớ kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, mấy người chúng tôi không hề chú ý, cuối cùng tôi vô tình đưa mắt nhìn về phía cột thừng an toàn phía sau, khi ấy vừa vặn có một tia chớp lóe lên, mặc dù chỉ hơn một giây, nhưng tôi hoàn toàn thấy rõ ràng.

Một đám gì đó hình người màu trắng cỡ con chó nhỏ, như con nhện

từ bên mép boong tàu bò ra, có vài con đã bò lên dây thừng của chúng tôi, cứ nhiên đang cắn dây, có con đang kéo xuống.

Tôi sợ hãi, cơ hồ không kịp gọi họ, lúc ấy chỉ có một ý niệm trong đầu, mau chóng chạy vào trong. Nhưng mấy anh em kia của tôi, tôi cơ hồ ngay cả tiếng kêu thảm thiết của họ cũng chưa hề nghe được. Toàn bộ đều bị cuốn vào biển. Đến nay cũng chưa tìm được xác. Mà mấy quái vật kia cũng biến mất. Tôi chờ chân bớt mềm nhũn mới về khoang thuyền, tôi kể cho họ biết những thứ tôi đã thấy, nhưng không ai tin, họ nghĩ tôi bị khiếp sợ, về người của tổng công ty bồi thường khoản tiền, việc này không được làm sáng tỏ, ô tô cũng rơi vài chiếc xuống biển, việc này bị nghiêm lệnh không cho nhắc lại, sợ ảnh hưởng hình tượng thuyền vận tải của công ty.

Nhưng có một thủy thủ lại nói cho tôi biết, mấy thứ kia chính là rận thuyền, họ đều là những người gặp nạn trên biển, họ muốn kéo lại những thuyền tới lui nơi phát sinh chuyện."

"Thủy thủ?" Tôi hỏi hẳn.

"Đúng vậy, anh ta bây giờ là đội phó của nơi này, tên Lưu Vĩ." Đường Lạc Phi ngẩng đầu, "Anh ta hiện giờ cũng ở trên con thuyền này, vốn lần này anh ta được nghỉ, nhưng anh ta kiên trì muốn lên thuyền." Sau khi tớ nghe xong có loại cảm giác, nhất định phải tìm được Lưu Vĩ, tớ cảm thấy ông ta hẳn biết chút gì đó.

Nhưng mà, bên ngoài đã phát sinh hỗn loạn.

Phần lớn lũ khách đều chen chúc đến đây, hành lang nhồi nhét người, có bộ phận người giàu có ngày thường quần áo chỉnh tề, cao ngạo mang đủ loại vẻ mặt.

Có hoảng sợ. Hai tay túm tóc, hoặc ôm cánh tay, lớn tiếng khóc rờn

nói: "Xong rồi xong rồi. Chúng ta đều phải chết ở đây."

Có phần nộ, chỉ tay vào thuyền trưởng và các thuyền viên mắng to: "Các người làm ăn cái gì không biết? Cứ nhiên cho thuyền chạy đến chỗ nguy hiểm như vậy."

Nhưng tất cả mọi người đều nhắc tới một từ. Rận thuyền.

"Thuyền trưởng, có phải có rận thuyền ở gần thuyền không, nghe nói chỉ cần chúng tới nhất định sẽ có người chết, thuyền cũng sẽ chìm đúng không?" Rất nhiều người thò đầu sang mang theo ánh mắt khao khát hỏi. Thuyền trưởng đứng dậy, kết quả người bên ngoài rụt lui lại.

"Có quả thực có rận thuyền." Mọi người ồ lên. Nhưng Đường Lạc Phi lập tức nói tiếp.

"Rận thuyền chẳng qua là một loại côn trùng, hay còn gọi là gián biển, tôi đã dặn dò mọi người quét dọn phòng rồi, hy vọng các vị đừng bị những lời đồn vô nghĩa làm quấy nhiễu, ở trên biển mọi người trên cùng chung một con thuyền, phải đồng tâm hợp lực, xin mọi người tin tưởng chúng tôi, nhất định sẽ bình an tới đích mà." Lần này lời tuy không thể hoàn toàn lắng lại trận phong ba này, nhưng đại đa số mọi người vẫn chậm rãi lui về, mấy trường hợp đặc biệt dưới sự khuyên bảo của các thuyền viên cũng cầu nhau quay về khoang thuyền. Đường Lạc Phi tiến bước một người cuối cùng xong thở dài một hơi.

"Thuyền trưởng, thứ chung quanh thuyền càng ngày càng nhiều, cơ hồ sắp nổi thành một mảnh rồi." Quả nhiên, trên màn hình nơi nơi đều là chấm trắng.

"Anh chắc chắn radar của các anh không bị hỏng hóc gì chứ?" Tôi

hỏi hẳn. Đường Lạc Phi vẫn không trả lời, một thuyền viên cướp lời: "Đây là radar đi biển MR-1000R2ICOM do Nhật sản xuất, có trang bị công năng theo dõi tự động tối tân, cung cấp thông tin đáng tin cậy cam đoan phòng tránh tàu bè va chạm. Phóng ra công suất 4Kw rất mạnh đo phạm vi lớn nhất đạt tới 36 hải lý, thàng trước vừa mới trang bị, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm."

"Cứ bảo trì tốc độ này, tôi đi tìm Lưu Vĩ, các anh phái những người này trấn an lũ khách, cho một nhóm người đi tăng cường biện pháp cố định hàng hóa tầng dưới." Thuyền trưởng Đường gật gù, lập tức khó hiểu hỏi: "Tìm Lưu Vĩ làm gì?"

"Tôi cũng không biết, nhưng tôi tin ông ta có thể trả lời chút vấn đề của tôi." Tờ ra khỏi phòng chỉ huy, nhưng nên đi đâu tìm Lưu Vĩ đây. Chờ một chút, nếu lũ khách vừa rồi là nghe Lưu Vĩ kích động, vậy ông ta hẳn ở gần phòng giải trí, chỉ có ở đó vào lúc này mọi người mới tập trung đông nhất. Quả nhiên, trong phòng giải trí, tờ nhìn thấy Lưu Vĩ đang ngậm điếu thuốc lá, đang một mình chơi bài.

Tờ đi tới, ông ta cũng không ngẩng đầu lên, rất chuyên chú nhìn Poker.

"Cậu đã đến rồi?" Lưu Vĩ khẽ lên tiếng.

"Ông tới cùng muốn làm gì? Kích động hành khách, nói thuyền bị rạn thuyền bao vây, nói cho Đường Lạc Phi chuyện lần đó anh ta gặp là rạn thuyền, khiến anh ta đến giờ cũng sống trong sợ hãi. Ông rốt cuộc là ai?" Tờ không dứt đoạn hỏi ông ta. Nhưng Lưu Vĩ không có phản ứng.

"Tôi có hai người thân, chỉ có hai người, một là mẹ tôi, một là em trai tôi." Lưu Vĩ bóp tắt điếu thuốc lá, chậm rãi nói.



"Mẹ tôi chết vài năm trước trong vụ tai nạn lớn trên biển kia. Khi ấy có hơn mấy trăm người chết, nếu không phải trang bị cố định khoang chứa hàng hỏng, nếu không phải thuyền chạy cắt ngang chiều gió có lẽ sẽ không xảy ra tai nạn loại này, song coi như thôi đi, dù sao việc đó không phải ai cũng muốn chứng kiến.

Nhưng em trai tôi, cũng chính là một trong sáu người cùng Đường Lạc Phi xuống đó cố định dây thừng, nó tuyệt đối không nên chết." Giọng điệu Lưu Vĩ thay đổi, trở nên cực kỳ gay gắt, cực kỳ kích động, ông ta tiện tay lật lên một lá K cơ đen.

"Ngày đó vốn là tôi đi xuống đó, nhưng chân có chút khó chịu, cậu biết đấy những người trường kỳ ở trên biển sẽ có chút bệnh cũ. Cho nên em trai thay tôi đi. Đường Lạc Phi chắc hẳn kể cho cậu biết sự cố lần đó không liên quan gì đến hẳn đúng không? Nhưng trên thực tế khi ấy tôi cũng ở hiện trường, bởi vì lo cho em trai, phụ trách giúp họ trông chừng nơi buộc thừng an toàn. Tôi tận mắt nhìn thấy đám quái vật này từ boong tàu bò lên, gặm cắn kéo sợi dây này, lúc ấy Đường Lạc Phi sợ ngây người, hẳn căn bản không đi hỗ trợ cố định, cậu ngẩng lại xem một phó thuyền trưởng như hẳn sẽ đi sao? Hẳn cũng giống tôi ở bên trong dùng bộ đàm chỉ huy, khi hẳn và tôi đồng thời nhìn thấy rận thuyền, hẳn thoáng cái đã bỏ chạy, ngay cả bộ đàm cũng vứt đó. Tôi đành phải lê đôi chân bệnh, cầm lấy bộ đàm gọi họ mau chóng trở về. Bởi vì tôi cũng không có dũng khí nhìn đám rận thuyền này, chúng nó như loài bò sát thân mềm vậy, cư nhiên có thể hành động tự nhiên trên boong thuyền bóng loáng.

Sáu người họ liều mạng chạy trở về. Tôi thiếu chút nữa có thể tiếp được tay em trai mình rồi, nó cả người là nước, xiêu vẹo chạy tới gian nan đuổi tay, ngay khoảnh khắc đó, một con rận thuyền cực nhanh từ bên cạnh nó nhào tới trước mặt tôi, hai tay kẹp em tôi từ mặt bên khác của boong tàu nhảy xuống biển, tôi chỉ ngây ngốc đuổi tay, tiếng gào khóc của em trai nhanh chóng bị bao phủ giữa cuồng

phong bạo vũ, tiếp theo là người thứ hai, người thứ ba, sáu người bị cắn đứt dây thối vào trong biển, hoặc bị rận thuyền bắt đi.

Mấy con rận biển cuối cùng phát ra thanh âm ùng ục ùng ục bò về hướng tôi, tôi đây mới nhớ tới mình không thể chết, tôi vừa kéo lê chân sau chạy sang một bên cột dây thừng còn lại vào người, cũng may về sau rất nhiều người chạy tới, rận thuyền mới chạy đi, toàn bộ nhảy xuống biển. Có vài người cũng nhìn thấy, nhưng đều sợ đến nói không nên lời, bởi vì rận thuyền chỉ có thể xuất hiện trong truyền thuyết, không ai từng tận mắt nhìn thấy."

"Hiện giờ bên cạnh thuyền chính là rận thuyền?"

Lưu Vĩ không trả lời, tiếp tục lật poker. Tớ gọi ông ta, kéo quần áo ông ta. Ông ta không lộ chút biểu cảm nào với tớ nói "Đi đi, cậu là người tốt, tôi không muốn thấy cậu chết, qua mấy giờ nữa, cậu có muốn chạy cũng không kịp, đuôi thuyền có xuồng và áo cứu sinh, nơi này cách bờ biển không xa, cậu vận khí tốt có thể gặp thuyền qua lại, trên xuồng còn có pháo sáng và đèn tín hiệu cùng một chút thức ăn, cũng không uổng phí một lần tôi cùng cậu quen biết."

"Ông quá tàn nhẫn, Đường Lạc Phi tham sống sợ chết, nhưng ông cần dùng cả con thuyền người để truy điệu em trai ông sao? Họ đã làm gì sai chứ?"

"Cậu sai rồi, thuyền này một năm trước đã phải chìm, rận thuyền ở đáy biển đã đợi một năm, chúng tuyệt đối sẽ không buông tha cho con thuyền này nữa, hiện giờ người trên thuyền này, trừ cậu ra, đều là những người trên thuyền một năm trước." Nói rồi, ông ta lại lật một lá Poker.

Tớ nghĩ đến Triệu Béo nói, chẳng lẽ trên đời thật có chuyện trùng hợp như vậy?

"Tôi mặc kệ, nếu tôi đã ở trên chiếc thuyền này, sẽ không để xảy ra chuyện đó." Tớ nhắc Lưu Vĩ lên, "Ông phải giúp tôi."

"Tôi không có cách nào giúp cậu, ở trên biển chúng nó cực mạnh, chúng ta đâu không lại chúng, tôi đã nói rồi, rận thuyền là oán linh của những người đã chết, mục đích duy nhất của chúng trên biển chính là kéo người và thuyền vào đáy biển. Chúng ta không ngăn cản được. Cậu vừa nãy hẳn là từ phòng chỉ huy ra, hẳn đã nhìn thấy trên radar có rất nhiều thứ, lát nữa thôi, thuyền sẽ ngừng chạy, sau đó chúng sẽ kéo cả con thuyền xuống, một người cũng không sót." Lưu Vĩ gạt tay tớ ra. Xoay người châm thuốc hút.

"Ông không đi tôi không ép ông, nhưng tôi không hy vọng nhiều người như vậy đều giống em trai ông an nghỉ tại đáy biển." Lưu Vĩ như trước không nói gì, tớ mất lòng tin với ông ta rồi, một mình đến phòng chỉ huy. Kết quả còn chưa ra khỏi đó, thuyền ầm một tiếng dừng lại, tớ không đứng vững, thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Sắc mặt Lưu Vĩ cũng thay đổi, miếng thuốc rơi trên mặt đất.

"Chúng tới, thuyền đã dừng, rất nhanh chúng nó sẽ kéo toàn bộ thuyền và chúng ta xuống." Mồi Lưu Vĩ run run, chẳng chút để ý đến miếng thuốc đã rớt, như cũ đưa tay đặt bên mép.

"Mau nói cho tôi biết! Ông nhất định biết có biện pháp gì đó." Tớ tiến đến nắm lấy bả vai loạng choạng của Lưu Vĩ.

"Niềm tin." Mắt Lưu Vĩ hốt hoảng, chỉ nói hai chữ.

"Niềm tin? Niềm tin cái gì?" Tớ vội hỏi ông ta. Nhưng đã không còn thời gian nữa. Tớ đã nghe được tiếng thét hỗn loạn của mọi người.

"Niềm tin sống sót, tôi đã nói rồi rận thuyền là những người chết

trong tai nạn biển hóa thành, chúng chỉ cần người được nỗi sợ hãi và tuyệt vọng, sẽ bắt cậu đi." Lưu Vĩ nhìn tở, "Chỉ cần niềm tin sống sót đủ mãnh liệt, có thể thoát được." Lưu Vĩ đứng lên. "Tôi nghe nói những người còn sống trong tai nạn biển, chỉ cần tin chắc mình sẽ không chết, mới có cơ hội sống sót." Ánh mắt ông ta lại khôi phục sức sống.

"Vừa rồi ông nói cho những người đó biết về rận thuyền, chính là muốn lòng tin của họ sụp đổ?" Tở hỏi ông ta, Lưu Vĩ gật đầu.

"Khi đó tôi nghĩ dù sao cũng trốn không thoát, lúc ấy tôi xin được lên thuyền, chẳng qua muốn đảm đương người dẫn đường cho những người này thôi."

"Ông biết sẽ xảy ra chuyện?" Tở kinh ngạc nói.

"Chỉ là cảm giác, bởi vì một năm qua, chỉ có chuyến tàu này là đi ngang tuyến đường này. Do đó tôi xin lên thuyền, sau lần cậu nói nhìn thấy mấy thứ kia kỳ thật tôi cũng nhìn thấy, tôi không muốn để cậu biết, để cậu đi một mình, dù sao cũng không liên quan đến cậu." Lưu Vĩ nói.

"Tôi tạo ra khủng hoảng, là hy vọng thuyền có thể lái vòng trở về, nhưng giờ đã muộn." Lưu Vĩ co ro người lại.

"Không muộn, ông cũng nói chỉ cần có niềm tin sống sót mới có thể sống." Tở cố vũ ông ta, Lưu Vĩ nhìn tở.

"Tạm thử xem sao." Ông ta đứng dậy."

"Chúng ta đến phòng chỉ huy trước." Tở kéo Lưu Vĩ đi về phía trước. Lên đến hành lang khắp nơi đều là hành khách chạy loạn, có người mặc đồ ngủ, còn có đắp mặt nạ. Trên mặt đều là hoảng sợ và bất an.

"Thuyền trưởng đâu?" Tớ vào phòng chỉ huy, bên trong đã loạn thành một đoàn, rất nhiều người đều đang chuẩn bị xuống hơi, đều đang bối rối mặc áo cứu sinh. Căn bản không ai để ý đến tớ.

"Đường Lạc Phi đâu!" Lưu Vĩ rống giận một câu, tất cả mọi người ngừng lại, nhìn chúng tớ vài giây, tớ không nhìn thấy trên mặt họ vẻ quyết tâm muốn tiếp tục kiên trì nào. Lúc này thuyền lại kịch liệt chấn động, tớ đỡ cửa mới không ngã sấp xuống.

"Hắn chạy rồi." Thuyền viên vừa rời giới thiệu radar lạnh lùng nói, "Chúng tôi cũng phải chạy, các người cũng nhanh lên chút đi, tối nay áo cứu sinh sẽ không đủ đâu." Nói xong, mọi người lại vội vàng thu dọn quần áo.

"Mẹ nó buông cả xuống!" Lưu Vĩ hô. Người trong hành lang cũng an tĩnh lại, nhìn chúng tớ.

"Chúng ta là thủy thủ, nếu chúng ta đều vội vã bỏ trốn, họ làm sao đây? Chúng ta có trách nhiệm rời khỏi con thuyền này cuối cùng, trừ phi có thể xác định thuyền chắc chắn sẽ chìm, còn không thủy thủ một người cũng không được rời đi trước, cho dù phải vớt bỏ thuyền, thủy thủ cũng phải rời khỏi cuối cùng!"

"Nhưng thuyền trưởng cũng đã bỏ chạy rồi." Một thủy thủ nhỏ giọng nói thầm. Lưu Vĩ lập tức hô: "Hắn không xứng làm thuyền trưởng, kể từ bây giờ tôi tạm thay mặt thuyền trưởng của 'Thiên Thuận', tôi cần biết tình hình thân tàu hiện tại, rồi sẽ quyết định có phải sơ tán mọi người hay không, còn nữa, mọi người phải tin tưởng chúng ta, chúng ta nhất định có thể còn sống trở về đất liền!" Thủy thủ tựa hồ đều xúc động, buông áo cứu sinh xuống, mọi người trong hành lang cũng thoáng lộ chút bình tĩnh.

Lưu Vĩ phân phó công việc cho từng người trông coi, tó thì được dặn dò mang theo vài thủy thủ đi trấn an hành khách.

Ở đuôi thuyền, tó ngoài ý muốn nhìn thấy Đường Lạc Phi. Hấn mang theo một cái rương lớn, mặc áo cứu sinh đang luống cuống mở thùng cố định của xuồng cấp cứu. Lúc tó qua đó, hấn cũng nhìn thấy tó.

"Đừng trách tôi, tôi không muốn chết." Hấn lắc đầu nói. Tó không nói gì.

"Cậu có thể sẽ nói tôi ích kỷ nhất gan hèn yếu, nhưng tôi không còn cách nào, con trai tôi mới hai tuổi, nó vẫn chờ tôi trở về." Đường Lạc Phi mở dây thùng, xuồng cấp cứu rơi xuống biển. Nương theo đèn thuyền, tó nhìn thấy hấn nhảy xuống.

"Anh cứ thế bỏ rơi con thuyền này? Anh quả thật không xứng làm thuyền trưởng của 'Thiên Thuận', anh ngay cả dũng khí cùng sống chết với con thuyền này cũng không có." Tó trào phúng hấn, nhưng hấn không hề nhúc nhích, như trước chèo xuồng cấp cứu, còn chưa được vài thước, trong nước nháy ra mấy con rận thuyền màu trắng, xuồng cấp cứu lắc lư vài cái, Đường Lạc Phi ngay cả hừ cũng chưa kịp hừ một tiếng, đã bị kéo xuống, bọt sóng thoáng bập bênh rồi chậm rãi biến mất, xuồng cấp cứu lại trở về bên mép thuyền. Tó đứng ở boong thuyền, rận thuyền bên dưới, cũng như lần đó chỉ lộ ra nửa đầu, trọn tròn mắt nhìn chăm chăm tó, ánh trắng ló dạng, chiếu bọn chúng rõ ràng.

"Ta sẽ không sợ bọn mày." Tó cũng nhìn chăm chăm chúng nói một câu, sau đó tiếp tục trấn an hành khách.

Thân tàu lắc lư càng dữ dội. Chúng tó cơ hồ không cách nào đứng vững. Trên radar đã một mảnh trắng xóa, ai cũng không biết tới cùng

có bao nhiêu rận thuyền ở chỗ này.

Mặc dù luôn khuyên nhủ, như trước vẫn có hành khách muốn chạy thoát thân, nhưng chỉ cần nháy xuống đều không ngoại lệ bị rận thuyền nhanh chóng kéo cả vào biển. Chúng nó cứ thế canh giữ bên thuyền, nhìn chùng chùng tở như nhìn con mồi trong lồng sắt.

Những hành khách còn lại không dám rời thuyền nữa, mọi người ôm nhau thấp giọng khóc, cả con thuyền tựa hồ cũng đang run rẩy.

"Thế nào?" Tở trở lại phòng chỉ huy, Lưu Vĩ đang cùng mọi người thương lượng.

"Không được, chúng nhiều lắm, dựa theo mã lực hiện giờ của thuyền, chúng ta chỉ có một biện pháp để lựa chọn. Đó chính là vứt bỏ toàn bộ hàng hóa, mới có thể liều mạng chút xem sao." Ông vừa mới dứt lời. Ngoài cửa liền nổ tung. Mọi người lập tức vọt đến, phản ứng dữ dội nhất chính là Triệu Vệ Đông.

"Không được! 20 chiếc xe đó, cả nửa đời sau của tôi hoàn toàn dựa vào những thứ này, xe này mất tôi sẽ mắc cả một cái mông nợ, không bằng tôi chết luôn tại đây cho rồi!" Ông ta kích động vung vẩy tay lên trời, tiếp theo dứt khoát ngồi ở cửa phòng chỉ huy, chắn kín cửa, cũng chẳng quan tâm người phía sau mắng ông ta. Vài người khác cũng cùng ý kiến.

"Hiện giờ không phải vấn đề của anh, là chuyện của hơn ba trăm mạng người trên thuyền này, tôi mặc kệ anh nghĩ thế nào, dù sao có một tia hy vọng cũng phải thử xem, chậm trễ chút hy vọng ấy cũng không còn đâu!" Lưu Vĩ lớn tiếng hét lên, nhìn tở một chút, tở ở trong ánh mắt ông ta rốt cuộc nhìn thấy hy vọng chúng tở có thể sống sót, mặc dù vô cùng xa vời, thân tàu tiếp tục lung lay, lần này dữ dội hơn. Lưu Vĩ và tở dẫn theo năm thủy thủ cường tráng khác, quyết

định xuống tầng dưới ném tất cả hàng hóa xuống, giảm bớt sức nặng của thuyền.

Trên đường Lưu Vĩ thở phì phò suốt. Tớ hỏi ông ta làm sao vậy, ông ta hồi lâu không nói lời nào, lúc xuống phía dưới boong tàu, ông ta rốt cuộc nói câu: "Cám ơn cậu, một năm nay tôi sống quá thống khổ, hy vọng chúng ta đều có thể còn sống trở về." Nói rồi, bắt đầu buộc thùng an toàn bên hông cho mọi người.

Hàng hóa đông đúc, chỉ ô tô thôi đã hơn mười chiếc, nhưng nhân thủ không đủ, chúng tôi phải chia ra nhờ hành khách giúp đỡ, cho nên chỉ có bảy chúng tớ.

Ô tô và hàng hóa lần lượt bị đẩy xuống biển, chỉ tung tóe chút bọt sóng, lập tức chìm ngấm, tớ ở bên cạnh boong tàu nhìn rận thuyền phía dưới, trong ánh mắt chúng tựa hồ tràn ngập khó hiểu.

"Còn một nửa! Mọi người cố lên, sớm một giây gỡ hết liền có thêm một phần hy vọng!" Lưu Vĩ cùng tớ đẩy một chiếc Buick lớn tiếng hô, đột nhiên một người vọt sang, kéo mạnh tớ và Lưu Vĩ ôm ô tô khóc lớn, hóa ra là Triệu Béo.

"Đừng, đừng ném nữa, để lại cho tôi chiếc này đi, tôi van các người!" Ông ta lau nước mắt nước mũi quỳ trên mặt đất, chúng tớ nhất thời chẳng biết làm thế nào cho phải.

Tớ chợt nghe thanh âm của thứ gì đó bò sát, từ đầu kia ô tô bò tới một con rận thuyền đã chứng minh suy đoán của tớ, Triệu Béo chẳng chút phát giác. Rận thuyền nhào mạnh tới liền nằm sấp trên đầu ông ta, gắt gao ôm lấy đầu ông ta, Triệu Vệ Đông liều mạng kéo xuống, nhưng phảng phất như bị giác hút dính lấy vậy. Chúng tớ vừa định qua đó giúp ông ta, lập tức lại có thêm mấy con nữa tới, ông ta cùng chiếc Buick kia bị kéo xuống. Chỉ vài giây sau, tớ và Lưu Vĩ cơ hồ



còn chưa kịp phản ứng.

"Không còn thời gian nữa, mau mau, nếu không chúng sẽ kéo thuyền xuống ngay đây." Lưu Vĩ vỗ vỗ tó. Chúng tó một mặt đề phòng rận thuyền, một mặt cố gắng đẩy hàng hóa xuống. Trong thời gian đó còn có thêm mấy con nữa lên, bị Lưu Vĩ dùng cò lê lớn vặn ốc vít đánh bay. Năm phút sau, tất cả hàng hóa đều đã gỡ hết. Chúng tó trở lại phòng chỉ huy.

"Hiện giờ để thuyền chạy hết tốc lực về phía trước!" Lưu Vĩ thét lên. Nhưng thuyền như trước không cách nào nhúc nhích. Đám người bên ngoài bắt đầu từ hy vọng biến thành tuyệt vọng mắng, chửi Lưu Vĩ đưa ra chủ ý ngu ngốc. Lưu Vĩ không để ý tới họ, chỉ tiếp tục mệnh lệnh toàn lực lái thuyền. Dần dần, tiếng mắng yếu bớt, thay vào đó là mọi người cùng yên lặng cầu khẩn.

Giảng co 1 phút sau, thuyền rớt cuộc đã di chuyển.

Nhìn đám chấm trắng trên màn hình radar kia chậm rãi biến mất, phòng chỉ huy vang dậy thanh âm chúc mừng, mọi người mừng muốn khóc, ôm lấy nhau. Tó nhìn thấy Lưu Vĩ rớt cuộc trầm tĩnh lại, thoáng cái xụi lơ trên ghế, tất cả thủy thủ đều vây đến, ôm tó và Lưu Vĩ.

Một ngày sau, chúng tó về tới bến cảng, lần này mặc dù kể cả thuyền trưởng Đường Lạc Phi trong đó tổng cộng 12 người chôn thân dưới đáy biển, hơn nữa tất cả hàng hóa cũng mất, song phần lớn thủy thủ và hành khách đều còn sống.

Về sau tó không gặp lại Lưu Vĩ, bởi vì tó đã sinh ra sợ hãi với thuyền rồi. Nhưng mà ông ấy hằng năm đều gửi thiệp chúc tết cho tó. Phía trên mỗi lần đều là hai chữ giống nhau. 'Niềm tin'.

Kỳ Nhan nói xong, rớt cuộc xô dịch vị trí nửa thân dưới, tôi cảm khái nói: "Có lẽ, niềm tin vào sự sinh tồn của con người mới là sức mạnh cường đại nhất."

Kỳ Nhan gật đầu, Lạc Lôi cũng đồng ý nói: "Chính xác, phần lớn thời gian đều là tâm lý của bản thân chúng ta quấy phá."

Nhưng Lý Đa đi đến bên cạnh nghiêm túc nhìn một bản nhạc, chẳng chút để ý đến cuộc nói chuyện của chúng tôi. Kỳ Nhan hiếu kỳ hỏi cô ấy làm gì đó, cô ấy lại thần bí nói: "Thứ ba tới, nhất định phải đến trường đó, có buổi diễn của em!"

"Ồ? Là gì? Hát sao?" Tôi hỏi cô ấy, Lý Đa lắc đầu rồi lại gật đầu, "Là hát, nhưng cũng không hẳn, dù sao các anh tới sẽ biết."

Tôi và Lạc Lôi đồng ý nhất định sẽ đi, Lý Đa mới thả cho chúng tôi đi. Tôi nhìn lịch một chút, hôm nay là cuối tuần, nói cách khác ngày mốt là tới rồi. Cô ấy rốt cuộc muốn cho chúng tôi xem cái gì đây? Tôi và Lạc Lôi đều rất ngạc nhiên.

## Chương 27

Đã thật lâu chưa đến trường đại học, phảng phất như đã cách rất lâu rồi, kỳ thật tôi quá lắm cũng chỉ mới tốt nghiệp vài năm mà thôi, nhưng lại nhìn thấy trường học xinh đẹp, mặc dù không phải trường học cũ của mình, cái loại cảm giác thân thiết cũng tự nhiên nảy sinh, chẳng qua đại học phần lớn ở thành thị xa xôi, chiếc xe phông vẫn tôi mượn, kỳ thật là Lạc Lôi mượn.

Lý Đa nói cho chúng tôi biết, xế chiều hôm nay có tiết mục của cô ấy. Hóa ra con bé tham gia dàn hợp xướng, tôi mãi đến giờ cũng không chú ý tới cô ấy có thiên phú ca hát, song ngẫm lại đê-xi-ben của cô ấy cao hơn bình thường có lẽ rất thích hợp.

Có thể thi được vào đây vẫn rất hay rồi, ít nhất cũng là một trường trọng điểm cả nước, không giống tôi, nếu không mở rộng chiêu sinh chỉ sợ cũng vào không được. Chẳng qua mở rộng chiêu sinh thì mở rộng chiêu sinh, kỳ thật là tuyển mấy đứa nhà giàu vào, hàng năm theo lệ đều có mấy ngàn sinh viên tốt nghiệp thành tích ưu tú cần nhờ sự đóng góp của mọi người mới có thể lên đại học. Mặc dù thương hiệu cũng tốt trọng điểm cũng tốt, một vốn cũng được, hai vốn cũng xong, mặc dù kiếm tràn chén đầy bồn, thu học phí của học sinh nghèo cũng chẳng chút nương tay.

Ba người ngồi xe phông vẫn vào cửa. Nhưng đường bên trong không quen thuộc, không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho Lý Đa ra. Trong xe quá nóng, không thể làm gì khác hơn là xuống xe chờ, thuận tiện cũng có thể nhìn xem bên trong dáng vẻ thế nào.

Tôi đang đi phía trước, đột nhiên phía sau bị ai đó đụng phải một cái,

tôi không sao cả, nhìn lại, trên mặt đất một cô bé tóc ngắn mặc quần áo học sinh đang ngồi, vẻ mặt non nớt, bên cạnh còn rơi là tả mấy tờ vài cuốn sách nhạc và bản nhạc. Cô bé xoa khuỷu tay, tựa hồ rất đau.

"Ngại quá, là em chạy quá nhanh." Cô bé đứng dậy, không ngừng hướng tôi cúi đầu, làm tôi ngược lại cảm thấy ngược ngùng.

"Em không sao chứ, cần đến cho bác sĩ xem không?" Tôi hỏi, cô bé ngược ngùng cười cười, cúi thấp đầu, mái tóc ngắn che khuất khuôn mặt.

"A, Lữ Lục, cậu ở đây à." Lý Đa đột nhiên không biết từ đâu nhảy ra, khoác tay cô gái.

"Hai người quen nhau?" Kỳ Nhan và Lạc Lôi cũng đã tới.

"Ừ, cô ấy là bạn tốt của em, cũng là một thành viên của dàn hợp xướng. Bạn ấy tên Lữ Lục, Lữ hai chữ khẩu, Lục của lục sắc." Lý Đa sau khi giới thiệu chúng tôi, lại quay đầu nói với Lữ Lục: "Thầy Cố đang tìm cậu đó, buổi chiều sẽ diễn rồi, còn phải diễn tập lần cuối nữa." Lữ Lục ờ một tiếng, gật đầu với chúng tôi. Ba người chúng tôi cũng theo Lý Đa đến kịch trường diễn tập, dù sao đã tới sớm, không bằng xem các cô ấy diễn tập, thời đại học tôi rất lười, chưa bao giờ tham gia hoạt động ngoại khóa nào. Cho nên đối với những em gái hợp xướng này rất ngạc nhiên, đúng rồi, quên nói, Lý Đa là dàn hợp xướng nữ, nhưng nghe nói giáo viên của các em ấy lại là đàn ông.

Trường học khá lớn, kịch viện dàn hợp xướng diễn tập cách cổng một khoảng. Bởi vì Lý Đa và Lữ Lục phải chạy đi diễn tập, đi theo đường Lý Đa chỉ, chúng tôi đi về hướng viện ca kịch. Trên đường Lý Đa nói không ngừng, chúng tôi cũng hơi hiểu rõ chút kiến thức cơ bản của hợp xướng.

Không phải tổ chức ca xướng tập thể nào cũng đều có thể được xem là dàn hợp xướng, đoàn thể ca xướng mang tính ngẫu nhiên hoặc đột phát chỉ có thể gọi là hoạt động ca hát quần chúng, hai thứ không chỉ khác biệt ở trình độ biểu diễn, quan trọng hơn cả là mục đích ca xướng bất đồng. Hành động ca hát biểu hiện cái trước là theo đuổi nghệ thuật, hành động ca hát cái sau lại là dùng ca hát tập thể làm phương tiện biểu đạt hoạt động xã hội riêng biệt. Dàn hợp xướng là một tập thể như vậy, nó nắm giữ trọn vẹn kỹ năng và nghệ thuật thể hiện tài năng hợp xướng không thể thiếu, dùng để biểu đạt tư tưởng, tình cảm và nội dung tư tưởng chứa đựng trong tác phẩm. Dàn hợp xướng là ấn theo bộ âm để kết cấu hệ thống tổ chức hợp xướng, bộ âm lại căn cứ vào đặc thù rộng lớn của chất giọng tức âm vực để phân chia. Chia làm âm nữ cao — — âm nam cao Soprano — — Tenore. Âm nữ trầm — — Âm nam trầm Alto — — Basso. Lý Đa hản là âm nữ cao thì phải.

Băng qua thư viện và sân vận động của trường, dọc theo phố ẩm thực phía tây trường học chạy đi. Kịch viện được dựng lên đồng thời với lúc xây trường, mặc dù giữa đường tân trang vài lần, nhưng vẫn tính là tương đối cũ nát, song nghe nói năm nay trường thu được một số tiền tài trợ kịch xù, chuyên dùng để làm mới kịch viện và sân khấu.

Trường học còn giữ lại phong cách kiến trúc kiểu Gothic tương đối đầy đủ. Hai bên là đỉnh nhọn cao vút, nước sơn tường màu than chì làm cho người ta cảm thấy khá mát mẻ. Cửa chính trung gian nửa vòng tròn kép, mặc dù chưa đến mức hào hùng, nhưng loại bố cục khắp nơi cảm nhận màu sắc cổ kính cùng nghiêm cẩn tinh tế này thấm thấu ra một loại cảm giác nghệ thuật. Cửa sổ kịch viện đều cao hẹp, mặt trên còn có hoa văn xanh biếc, vô cùng xinh đẹp.

Chúng tôi xuống xe, trước cửa chính còn có bậc thang, sau khi bước

lên, bên trong còn có đoạn bước tương đối dài, bước lên mới biết được, cư nhiên chính là mặt sàn, song từ lớp da sấp bạc màu đến xem, quả thật có chút lâu năm rồi. Năm người đi trên mặt sàn phát ra tiếng nện lộc cộc, nhất là Lý Đa, cô kéo Lữ Lục chạy rất vội, giày da cùng mặt sàn đánh tiếng rất lớn. Đi qua hành lang, có một cầu thang kiểu xoay tròn, nơi này có bốn tầng lầu, cho dù không có thang máy, leo lên cũng không tính là nhọc nhằn. Mỗi chỗ quẹo của các tầng cầu thang đều có ảnh danh nhân hoặc tác phẩm thạch cao nhỏ trưng bày. Cả kịch viện cơ hồ đều dùng gỗ tạo thành.

Nơi tập luyện ở lầu ba. Tới đón là một cô gái, khác với Lữ Lục vừa rồi, cô này vô cùng điệu đà, mặc áo len màu đỏ, tóc đen uốn quăn xõa trên vai. Mặc dù cô rất đẹp, mũi xinh xắn cùng đôi mắt to đặt đúng nơi đúng chỗ trên khuôn mặt trái xoan kia, có vài phần giống Phạm Bình Bình, song rất đáng tiếc, tôi không thích thể loại này, bởi vì trên mặt cô đồng thời mang theo vẻ ngạo mạn và ngả ngớn. Cô ta đứng ở đầu cầu thang cầm gương, sau khi nhìn thấy Lý Đa, khẽ mỉm cười bước tới.

(Tiêu: Ta nghĩ là Phạm Băng Băng đó nhưng mà chắc tác giả không muốn ghi tên chính chủ ~\_~)

"Sao vậy Lý Đa, thầy Cố tìm cậu lâu rồi, sao, mang theo một đám bạn bè thân thích nữa à." Nói xong nhìn thoáng qua chúng tôi, thà nói là nhìn, không bằng dùng liếc càng thỏa đáng hơn.

"Không cần cậu quan tâm, cậu có soi gương nữa thì cậu cũng chỉ có thể làm dự bị mà thôi, buổi diễn chiều nay có lãnh đạo trường đến đấy, đương nhiên phải cho đoàn viên ưu tú nhất ra hát, cậu vẫn nên làm tốt việc hóa trang của cậu đi." Nói xong, kéo Lữ Lục vào. Cô gái mặc áo đỏ kia tức giận tím cả mặt, quay phắt đi về hướng khác.

"Cô ấy là ai hả?" Lạc Lôi hỏi Lý Đa, Lý Đa thờ phì phì nói: "Cô ta tên

Lăng Phượng, nghe nói cha cô ta là một ông chủ đất, nếu không quyên khoản tiền cho trường học, cô ta làm sao vào được dàn hợp xướng, ca hát cứ lạc cả điệu."

"Dàn hợp xướng rất khó vào sao?" Tôi không nhịn được hỏi. Lữ Lục lúc này mới nói chuyện, cô tay trái ôm sách, tay phải vén tóc ra sau tai.

"Đúng vậy, trong đoàn, nhất là thầy Cố chọn lựa thành viên rất nghiêm khắc, hơn nữa dàn hợp xướng bọn em thuần một màu đều là con gái, tiền bối trước kia thường xuyên diễn xuất, còn từng ra nước ngoài ngoài nữa đấy." Nói xong, cô lại nhíu mày. Nắm tay Lý Đa. "Tớ thật sợ tớ không được."

"Không sao đâu, nơi này ngoại trừ tớ cậu hát tốt nhất rồi." Lý Đa nhiệt tình ôm Lữ Lục. Ba chúng tôi thì lại cười thầm.

Phòng tập luyện chúng tôi không thể vào, không thể làm gì khác hơn là ở bên ngoài, cách buổi diễn chính thức bắt đầu còn chút thời gian. Tôi và Kỳ Nhan quyết định dạo loanh quanh nơi này, Lạc Lôi thì kiên trì muốn đứng bên ngoài xem các cô gái diễn tập.

Nói tóm lại nơi này khiến tôi không thoải mái lắm, mặc dù bây giờ là mùa đông, nhưng bên ngoài ánh mặt trời sáng rực, mà nơi này một chút cũng nhìn không thấy, hơn nữa sự lạnh lẽo của nơi này lại khác biệt bên ngoài, tựa hồ sự rét lạnh của nơi này càng dễ dàng thấu tận xương.

"Hình như rất nhiều trường học đều có truyền thuyết của riêng mình nhỉ, kể cả tớ trước kia học đại học, nghe nói phòng thí nghiệm hóa học vĩnh viễn không mở cửa, bởi vì truyền thuyết trước kia có một giáo viên hóa dùng axit sulfuric tự sát trong đó." Tôi nhìn nơi này, bỗng đứng nói với Kỳ Nhan. Kỳ Nhan khép chặt quần áo, xem ra cậu

ấy cũng rất lạnh.

"Phần lớn đều là giả, chẳng qua là đám học trò bịa ra chơi mà thôi. Nhưng mà," Kỳ Nhan nghiêm mặt nói "Có vài thứ nếu trải qua nhiều người truyền nhau, sẽ sinh ra biến dị, tựa như tế bào ung thư, kỳ thật bắt đầu là lành, nhưng chung quy mãi hoài nghi lo lắng, làm không tốt sẽ thật sự biến thành u ác tính. Do đó, lời đồn tốt nhất nên hạn chế mới khôn ngoan."

"Các người là ai?" Một người đàn ông đeo mắt kính hơn 30 tuổi, khuôn mặt cực kỳ trắng nõn đi về hướng chúng tôi. Khiến chúng tôi giật mình chính là, thanh âm của hắn tinh tế như thế, nếu không phải nhìn hắn, tôi thật sự sẽ tưởng đang nói chuyện với phụ nữ.

"Chúng tôi là bạn của Lý Đa, cô ấy gọi chúng tôi đến xem buổi diễn." Kỳ Nhan giới thiệu.

"Tôi tên là Cố Bằng, là thầy của Lý Đa, dàn hợp xướng là tôi dẫn dắt." Hóa ra chính là thầy Cố mà Lý Đa và Lữ Lục nói. "Lý Đa tư chất không tồi, tiếp tục tôi luyện sẽ là một ca sĩ ưu tú, nhưng yêu cầu của hợp xướng là làm được cho đồng đảo mọi người cùng hát giống nhau, chủ yếu nhất là hài hòa, lấy hơi cùng chỗ, bật ra cùng lúc, chính xác mà biểu diễn giai điệu của mình, âm điệu thuần túy, không chạy nhịp. Mỗi người đều có sở trường thuần túy mà biểu diễn, sẽ có thể cam đoan âm điệu của cả dàn hợp xướng thuần túy. Thành phần âm hưởng hợp xướng này gọi là chuẩn âm. Nhưng tật của Lý Đa ở chỗ thích biểu hiện, luôn rất khó ăn nhịp với mọi người, nhưng mà cô bé đã sửa nhiều rồi, bằng không hôm nay cũng sẽ không để cho cô bé lên đâu." Cố Bằng nói một tràng, tôi và Kỳ Nhan nghe không hiểu lắm, không thể làm gì khác hơn là ra sức gật đầu. Xem ra hắn vừa đi nhà vệ sinh ra, cùng chúng tôi nói xong, lại đi về hướng phòng tập luyện.



"Hài hòa." Kỳ Nhan chột không đầu không đuôi nói câu này. Tôi nghi hoặc hỏi cậu ấy có ý gì, cậu ấy lại nói thuận miệng nói chút thôi.

Đúng lúc này, phòng tập luyện truyền đến một tràn tiếng la hét, tiếp theo là một đám người hô hoán ầm ĩ.

"Đã xảy ra chuyện!" Kỳ Nhan nhìn qua có vẻ như rất cao hứng và kinh ngạc. Tôi cùng cậu ấy vội vàng chạy qua đó.

Bảy tám cô gái đang túm tụm lại cùng nhau. Chúng tôi vừa vào nhìn. Một cô gái nằm trên mặt đất, hai tay bụm cổ họng, ngũ quan khuôn mặt thống khổ vắn vẹo, tôi phát hiện cổ họng cô ta sưng tấy dữ dội, hơn nữa mang theo màu xanh đen.

"Tránh ra." Kỳ Nhan gọi các cô gái trên mặt mỗi người đều mang vẻ hoảng sợ tản ra, để người nằm trên mặt đất có không gian thở, tiếp theo cậu ấy cầm lấy tay cô gái, nhẹ giọng nói: "Chớ khẩn trương, thả lỏng, tôi lập tức cứu cô." Nói rồi cậu ấy từ túi xách lấy ra một túi đen, vừa mở ra nhìn, cư nhiên là một bộ ngân châm. Cậu ấy lấy ra một cây khoảng 10mm cắm sau gáy cô gái, lại liên tiếp cắm vài cây nữa. Sưng đen bắt đầu biến mất, miệng vết thương chảy ra rất nhiều máu đen ngòm, hơn nữa cực kỳ thối. Sắc mặt cô gái đã tốt hơn chút, nhưng trắng bệch dọa người. Sau một trận bận rộn, đầu Kỳ Nhan cũng đầy mồ hôi.

"Xảy ra chuyện gì?" Tôi vội hỏi Kỳ Nhan, cậu ấy thu hồi ngân châm, lau mồ hôi.

"Không rõ lắm, nhìn qua như trúng độc, nếu không trích máu ra cô ấy sẽ ngạt thở. Nhưng hiện giờ mặc dù tốt hơn, song khẳng định trong khoảng thời gian này cổ họng cô ấy sẽ không cách nào phát ra tiếng nữa, càng miễn bàn đến ca hát." Thần sắc Kỳ Nhan ảm đạm nói. Đương nhiên, chúng tôi cũng không quá lớn tiếng. Loại chuyện này

phải xem đương sự đã, nếu báo cảnh sát kỳ thật cũng có thể lập án.

Bởi vì cứu cô bé kia, Kỳ Nhan thoáng cái đã gây sự chú ý của các nữ sinh chung quanh, soạt một cái đã bị vây quanh, hỏi cái này hỏi cái nọ, hoàn hảo Lý Đa kéo Kỳ Nhan ra, cũng giới thiệu đơn giản, chúng tôi mới có thể chạy thoát.

"Vị trí của Ngụy Hiểu Tuyết không thể làm gì khác hơn là tạm thời để Lăng Phượng thế vào thôi." Thầy Cố khoanh tay trước ngực, thờ dài. Hóa ra cô gái xảy ra chuyện tên là Ngụy Hiểu Tuyết, thật đáng thương, luyện lâu như vậy bỗng dừng vì sự cố mà tụt lại. Khi Ngụy Hiểu Tuyết được đưa đến bệnh viện phụ cận, những nữ sinh bên cạnh bắt đầu nghị luận.

"Không biết việc này giải quyết thế nào, tớ thấy tám phần là Lăng Phượng hạ độc."

"Đúng vậy, cậu nói có thể có cảnh sát đến hay không."

"Khó nói, có điều không sao cả, Lăng gia có cả đồng tiền." Các nữ sinh thừa dịp thời gian nghỉ, tụ một đám kê tai nói nhỏ, tuy nói là kê tai nói nhỏ, kỳ thật thanh âm lớn đến tôi cũng có thể nghe thấy chút. Lúc này Lăng Phượng đã thay quần áo xong từ nơi này đi qua, đầu chưa hề chuyển, lỗ mũi phát ra một tiếng hừ, tiếp theo bỏ một câu "ghen ăn tức ở". Rồi đến chỗ thầy Cố.

Tổng nhân số của dàn hợp xướng cũng không nhiều, bởi vì mỗi lần dư người, độ khó khi biểu diễn cũng gia tăng một phần, trừ Lăng Phượng, Lý Đa, Lữ Lục ba người, còn có bảy người khác. Nếu hợp lại mặc dù nói là dàn hợp xướng, kỳ thật lên hát cũng chỉ mười người. Thầy Cố ở một bên chỉ huy, hơn nữa bên cạnh còn có ghi âm, để cho các cô ấy tự mình nghe lại, tìm xem khuyết điểm.

Nghe nói là danh sách bài hát lần này có ba bài được chọn, bởi vì là hợp xướng nhỏ, cho nên danh sách bài hát chọn lựa cũng không nhiều mấy. Ba bài được chọn lần lượt là 《 Tổ Quốc Tôi 》 , 《 Trung Hoa tôi yêu 》 và 《 Âm Tửu Ca 》 . Chúng tôi đứng ngoài cửa nghe các cô ấy biểu diễn, quả thật rất êm tai, khó trách dàn hợp xướng của trường này vô cùng nổi tiếng. Sau buổi diễn luyện ngắn ngủi, thầy Cố gọi tất cả lại cùng nghe ghi âm, để tìm xem có chỗ nào thiếu sót. Chúng tôi cũng đi. Một cô gái trong đó đến nhà vệ sinh, nhà vệ sinh ở lầu bốn.

Ghi âm chạy một nửa, đột nhiên thanh âm có chút khác thường, trong hợp âm mỹ lệ hình như có thanh âm nào khác, hơn nữa không chỉ tôi, tất cả mọi người đều nghe thấy được. Vì vậy thầy Cố cho chạy chậm lại phần tiếng động nọ.

"Một tiếp một, màn che đã vén lên, cô gái xinh đẹp nhảy múa trong gió, nhưng không cách nào hát ra bài ca." Chạy tới chạy lui chỉ có một câu này. Trên mặt mọi người đầy màu sắc sợ hãi, bởi vì lúc tập luyện bức rèm kéo lên, phòng tập luyện không sáng sủa mấy.

"Có thể là tạp âm lẫn vào thôi, mọi người đừng để ý, tiếp tục, chúng ta không còn nhiều thời gian lắm." Thầy Cố vỗ vỗ tay, xem xét lại một chút, nhưng phát hiện thiếu một người, hóa ra cô gái đi nhà xí vẫn chưa về. Thầy Cố không thể làm gì khác hơn là tự mình đi tìm cô ấy, bọn học sinh thì nghỉ ngơi trò chuyện tại chỗ.

"Nghe nói nơi này từng có một tiền bối tự treo cổ, "Lữ Lục mặt mang vẻ u sầu nói, "Chính là 20 năm trước, các chị ấy là diễn viên hợp xướng ưu tú nhất của trường, nhưng một người trong đó lại kết thúc sinh mệnh như vậy."

"Treo cổ cũng không có gì đặc biệt nhỉ." Tôi hỏi. Lúc này Lý Đa thần bí trả lời.

"Anh không biết đó, cô ấy từ mái nhà nhảy xuống, nhưng không phải dùng sợi dây thắt cổ mình, mà là." Cô ấy còn chưa nói hết, tôi nghe thấy cửa sổ của bức rèm được vén lên phát ra tiếng đập bang bang, tựa hồ có người vỗ nó vậy. Cả phòng tập luyện an tĩnh lại, tiếng bang bang cứ quanh quẩn ở chỗ này, Kỳ Nhan cùng tôi đi tới, mấy cô bé bên cạnh đều sợ tránh sang một bên.

Tôi chậm rãi qua đó mở bức màn, đầu tiên nhìn thấy chính là một bàn tay.

Nó không ngừng đập cửa sổ, phía trên đầy vết máu, tôi kéo toàn bộ bức màn ra, một người bị treo bên ngoài, chính là cô gái đi nhà xí vừa rồi.

Chúng tôi xem chừng là bị lưới câu cá móc lên thì phải.

Hiện giờ chính là, hai tay cô gái đau đớn đập cửa sổ, hai chân đạp loạn, giống như cá bị câu lên, liều mạng mà bất lực giãy giụa, đầu ngẩng cao, trong cổ họng móc một sợi dây câu nhỏ, hơn nữa phun máu ra ngoài. Máu bắn trên cửa sổ. Chúng tôi đều sợ ngây người.

"Mau cứu người đi!" Vẫn là Kỳ Nhan hô to một câu, tiến lên mở cửa sổ, mọi người mới tỉnh táo lại, ba chân bốn cẳng đi hỗ trợ, nhưng rất khó để đưa cô ấy xuống, hơn nữa cô gái run rẩy kịch liệt, chỉ có thể phát ra thanh âm hư hư, đợi đến khi người phía trên cắt sợi dây móc yết hầu cô ấy rồi, cô ấy đã không nhúc nhích nữa. Thi thể được đưa vào.

"Cô gái xinh đẹp nhảy múa trong gió, nhưng không cách nào hát ra bài ca" Lữ Lục một bên khóc, một bên thấp giọng thì thầm.

"Tiền bối kia, chính là tự sát như vậy." Lý Đa chậm rãi nói. Nếu vừa

rồi trúng độc còn chưa tính là quá nghiêm trọng, vậy lần này đã xảy ra chuyện chết người, mọi thành viên dàn hợp xướng đều bị cái bóng bao phủ, phần lớn đều khóc.

Cảnh sát rất nhanh đã tới, đặt ra nghi vấn với mọi người, đột nhiên Lăng Phượng cao giọng hét lên: "Đủ rồi! Cảnh sát căn bản vô dụng, tất cả chúng ta đều sẽ bị giết hết!" Một nữ cảnh sát cố gắng đè cô ấy lại, nhưng chẳng ăn thua gì, bởi vì còn có mấy nữ sinh nữa cũng phát ra tiếng kêu gào cùng loại. Cảnh tượng một mảnh hỗn loạn. Máy ghi âm bỗng vang lên, như trước là thanh âm vừa rồi, kỳ ảo dễ nghe.

"Khi màu trắng biến thành màu đỏ, công chúa trầm mặc." Tất cả mọi người yên tĩnh trở lại, phòng huấn luyện to như vậy có thể nghe thấy thanh âm sần sật của máy ghi âm. Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn radio, phảng phất như nơi đó sắp xuất hiện quái vật vậy. Lăng Phượng quái lạ thừa dịp cảnh sát phân tâm, chạy ra ngoài.

"Tôi không muốn ở lại đây chờ chết!" Tôi cùng Kỳ Nhan đuổi theo, nhưng cô ta chạy rất nhanh, chúng tôi kéo lấy cô ấy. Khi Lăng Phượng đi tới cửa lầu hai, bỗng dừng một trận gió thổi tới, tượng thạch cao vốn đặt ở chỗ queo cầu thang ngã xuống mặt đất, bể nát. Ngay sau đó, chân Lăng Phượng trượt một cái, cả người từ cầu thang bay ra ngoài, Kỳ Nhan không kịp kéo, cô ta ngã xuống, mặt sau hướng xuống mảnh nhỏ tượng thạch cao nằm bên dưới, bất động, chờ chúng tôi đi xuống lật cô ấy qua, phát hiện cổ họng cô ta đã bị một mảnh tượng lớn cắm xuyên qua, mảnh thạch cao đều bị máu nhuộm thành màu đỏ. Lăng Phượng trừng to mắt, mang theo khó hiểu và mờ mịt rời đi.

"Khi màu trắng biến thành màu đỏ, công chúa trầm mặc." Mọi người bắt đầu yên lặng lắm nhảm. Hơn 10 phút ngắn ngủi, cư nhiên đã liên tục chết hai người. Ngay cả các cảnh sát đều có chút khiếp sợ. Sắc mặt của tất cả thành viên dàn hợp xướng đều thay đổi, Lý Đa khá

hơn, chỉ nhíu chặt mày không nói lời nào. Lữ Lục một mình ngồi bên cạnh, sắc mặt tái nhợt. Cảnh quan đi tới xem nhà vệ sinh lầu bốn cũng trở về, không hề có bất cứ dị thường nào, họ tìm được đầu kia dây câu trong cổ họng cô bé kia ở một chỗ khác trên ống nước của mái nhà. Mặt trong cổ họng là móc sắt, cũng vốn là của câu lạc bộ câu cá để lại trong phòng chứa đồ lầu bốn.

"Quá kỳ quái." Kỳ Nhan nhìn tôi nói, "Mỗi lần tiếng ca kia vang lên sẽ có người chết, hơn nữa người đầu tiên là dùng lưỡi câu thắt cổ mình, người thứ hai nhìn qua lại như ngoài ý muốn. Hơn nữa Lăng Phượng vốn là người thay thế, nếu cô gái tên Ngụy Hiểu Tuyết vừa rồi cổ họng không đột nhiên xảy ra chuyện, hợp xướng vừa rồi không tới lượt cô ta.

"Ý của cậu là, mười người hợp xướng vừa rồi, thậm chí," Tôi đề thấp giọng, "Thậm chí kể cả Lý Đa đều gặp nguy hiểm."

"Đích xác, vừa rồi Lăng Phượng là người thứ hai đứng bên trái, mà người thứ nhất, là cô gái chết đầu tiên."

"Người thứ ba là ai?" Tôi nhin không được hỏi. Kỳ Nhan lắc đầu.

"Không nhớ rõ, chỉ biết Lý Đa và cô gái tên Lữ Lục kia đứng thứ năm và thứ sáu. Tớ nghĩ tốt nhất nên làm rõ ràng dàn hợp xướng 20 năm trước tới cùng đã xảy ra chuyện gì." Tôi cũng gật đầu. Lạc Lôi quyết định về tòa soạn trước điều tra, còn tôi và Kỳ Nhan quyết định nán lại đây, để xem có đầu mối gì.

Bảy cô gái còn lại vẫn đứng ở phòng tập luyện, xảy ra loại chuyện này, buổi diễn ban đầu đương nhiên hủy bỏ, hơn nữa tin tức bị phong tỏa chặt chẽ, trường học chính là như vậy, nếu như một học sinh nào đó nhận được thành tựu gì, tỷ như gần đây nữ sinh kia nhận được nhiều giải thưởng phát minh, họ liền tuyên dương khắp

nơi, cũng không kiểm tra xem có phải sự thật hay không, nhưng chỉ cần là chuyện có ảnh hưởng đến danh dự nhà trường, liền hận không thể ngay cả y phục trên người cũng lột xuống, che che giấu giấu. Trước sau tới mấy vị lãnh đạo, đều thăm thì cùng đội cảnh quan. Đương nhiên, chúng tôi cũng theo lệ bị tiến hành gặng hỏi, sau khi không có kết quả, bị bắt nán lại đây, không thể tùy ý hành động.

Trong vài người đến sau, có hai người khiến tôi và Kỳ Nhan chú ý.

Một nam một nữ này quả thật vô cùng khác thường.

Nam tên Lăng Thủy Nguyên, đương nhiên, ông ta chính là cha của Lăng Phượng, ông ta nhìn qua vô cùng trẻ tuổi, nào giống người có con gái 20 tuổi, nhưng đối mặt với cái chết thảm của con gái yêu, ông ta mặc dù bị thương, nhưng cực lực khắc chế, phối hợp cảnh sát điều tra. Ông ta lại cố ý nhìn Lữ Lục vài lần, nhưng rất nhanh lại dời sang chỗ khác, nhưng Lữ Lục vẫn cứ nhìn ông ta.

Chúng tôi sờ dĩ chú ý ông ta, kỳ thật hoàn toàn là vì thái độ của thầy Cố với ông ấy. Không biết các bạn có từng thấy qua câu kẻ thù gặp lại, mắt long sòng sọc chưa. Tóm lại thầy Cố vừa nhìn thấy Lăng Thủy Nguyên quả nhiên hai mắt đỏ bừng, về căn bản cắn chặt, thậm chí khóe miệng đều co quắp. Nhưng khi Lăng Thủy Nguyên đi tới nói chuyện với hắn, thầy Cố lại khôi phục thái độ bình thường, tỉnh táo lại, điểm ấy, tôi và Kỳ Nhan cũng chú ý tới.

Đêm thứ 27 - Dàn hợp xướng (2)

Mà người thứ hai, cũng chính là mẹ của nữ sinh lúc đầu bị thương cổ họng. Thầy Cố chỉ gọi bà là mẹ của Diêu Diêu. Chúng ta cũng tạm gọi như vậy nhé.

Người mẹ này bình tĩnh ngoài dự liệu của chúng tôi, chỉ đến hỏi về

con gái, không, hoặc nói là tựa hồ đến để xác nhận thương thế của con gái.

"Diêu Diêu có phải trước kia diễn tập thì cổ họng xảy ra vấn đề không?" Bà ta hỏi vô cùng vội vàng, bản thân của không cũng phát hiện không đúng, vội vàng lấp liếm nói: "Con bé không có vấn đề gì lớn chứ?" Thầy Cố an ủi bà ta vài câu, bà ta cũng an tâm, vuốt phẳng quần áo, xoa xoa mồ hôi trên trán. Tôi và Kỳ Nhan nói với nhau, chúng tôi có cùng suy nghĩ, đó chính là bà mẹ của Diêu Diêu này nhất định biết thứ gì đó.

Khi bà ta muốn rời đi, tôi và Kỳ Nhan chặn bà ta lại. Bởi vì mới đầu mọi người có giới thiệu với bà ta, Kỳ Nhan đã cứu Diêu Diêu, người mẹ này vẫn cảm ơn, song lại có chút mùi vị qua loa lấy lệ.

"Không cần cảm ơn, kỳ thật con gái bà không cần tôi cấp cứu mấy ngày nữa máu độc nọ cũng sẽ tự mình đẩy ra hết đúng không, tôi chẳng qua nhất thời nóng lòng mà thôi. Tin rằng con gái bà hiện giờ đã không còn gì đáng ngại."

Mẹ của Diêu Diêu thoáng sửng sốt, lạnh mặt nói: "Nhà của tôi còn nời canh hầm, nếu không có gì tôi về trước đây." Nói xong liền muốn chạy.

"Chúng tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với bà." Kỳ Nhan như trước cười nói, "Tôi tin bà cũng không muốn nhìn thấy những cô gái cùng tuổi với con gái bà đây chết thảm nhỉ, tôi hy vọng bà kể hết những gì mình biết cho chúng tôi." Mẹ của Diêu Diêu như trước không nói lời nào, chỉ đứng ở đầu cầu thang, nhìn chăm chăm bộ thi thể phủ vải trắng nọ thật lâu không nói gì.

"Chúng ta tìm chỗ nói chuyện đi." Bà ta rốt cuộc nói. Ba người vòng qua đám đông, ở hành lang cách đó không xa trò chuyện.



"Tôi thật sự bất lực, tôi chỉ muốn bảo trụ Diêu Diêu nhà chúng tôi, kỳ thật tôi nghĩ các cậu đã đoán được, thành thật mà nói, tôi thả một loại thuốc đặc biệt trong nước uống giữa trưa của Diêu Diêu, trong thời gian ngắn có thể làm cho người ta không thể phát ra tiếng, chỉ cần hôm nay nó đừng tham gia biểu diễn hợp xướng gì, nó sẽ không xảy ra chuyện."

"Bà không cảm thấy quá ích kỷ sao, hai cô gái chết thảm kia cũng vô tội." Tôi nhin không được chất vấn bà ta. Ai ngờ mẹ của Diêu Diêu cười lạnh một tiếng, tiếng cười kia thiếu chút nữa khiến tôi phát run.

"Vô tội? Có thể bọn nó vô tội, nhưng những đứ đờ đồng lúa khác của bọn nó thì khó nói. Cho các cậu biết, tôi 20 năm trước, cũng là thành viên của dàn hợp xướng trường này, tôi đã từng tận mắt thấy thảm kịch nọ, thảm kịch kia căn bản vốn không phải phát sinh, cũng là 10 người, nhưng chỉ có tôi còn sống." Lời của bà ta khiến chúng tôi thất kinh.

"Người đầu tiên chết chính là Phong Linh, cô ấy mặc dù họ Điền, nhưng chúng tôi đều thích gọi cô ấy là Phong Linh, bởi vì cô ấy có thanh âm êm tai nhất trong dàn hợp xướng, tựa như tiếng chuông gió vậy, thanh thúy êm tai, nhắm mắt lại nghe cô ấy hát, cả người đều sẽ trầm tĩnh lại, hơn nữa cô ấy mặt mũi vô cùng xinh đẹp, thành tích ưu tú, cô ấy cơ hồ là một cô gái vô cùng hoàn mỹ, người theo đuổi cô ấy không sao kể xiết, khi đó cô ấy còn thường xuyên mang theo em trai mình đến trường học.

Mọi người trong dàn hợp xướng đều biết, ý trung nhân của Phong Linh là ai, chính là thầy của dàn nhạc chúng tôi năm đó, cũng chính là người đàn ông đứng đối diện kia." Mẹ của Diêu Diêu chỉ về phía trước. Chúng tôi nhìn theo, cư nhiên chính là Lăng Thủy Nguyên. Khó trách ông đặt tên cho con gái là Lăng Phượng.

"Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, vốn chuyện tình cảm của người đàn ông kia và Phong Linh chỉ có chúng tôi cùng số ít chị em biết được, cũng không biết ai đâm chọt ra ngoài. Cậu phải biết rằng, trường học thời ấy đối với loại chuyện này vẫn không cách nào dễ dàng tha thứ, hơn nữa Lăng Thủy Nguyên chính là thầy giáo. Sự tình lập tức dấy lên tin đồn, người đầu tiên tung ra là ai đã không còn quan trọng nữa.

Chủ nhiệm khoa thời ấy tôi đã không nhớ là ai nữa, chỉ biết là một người phụ nữ trung niên thường xuyên câu tiết." Nói tới đây, mẹ Diêu Diêu bỗng dựng ngược ngược ngừng cười cười, "Đây vốn là từ ngữ mà con gái tôi bây giờ thường dùng để hình dung tôi."

"Lạc đề rồi, chủ nhiệm khoa buộc Phong Linh viết kiểm điểm, thậm chí còn muốn để toàn bộ nhà trường đều biết, nói muốn lấy cô ấy làm gương, để chỉnh đốn tác phong và kỷ luật trong trường. Dàn hợp xướng cũng bị đình chỉ tạm thời. Hơn nữa Lăng Thủy Nguyên khi đó cư nhiên còn nói chia tay Phong Linh, mặc dù nói là trăm ngàn áp lực, nhưng trên thực tế việc này mới đã kích Phong Linh nặng nhất. Ngày đó tự sát, cô ấy trước sau nói với tôi, giọng của cô ấy đã hại cô ấy. Chúng tôi còn an ủi cô ấy, kết quả sáng ngày thứ hai, chúng tôi liền phát hiện cô ấy dùng dây câu và lưỡi câu treo mình chết trên mái nhà. Việc này bị phía nhà trường qua loa chấm dứt, bởi vì người nhà Phong Linh đều ở vùng khác, lúc ấy đưa tang em trai của cô khóc thật sự rất dữ dội, hơn nữa cực kỳ thù hận nhìn chúng tôi.

Chúng tôi đều tưởng rằng sự việc đã kết thúc, nhưng mà, trong một lần tập luyện chung của dàn hợp xướng, tôi vì cảm mạo không đến được, tránh thoát một kiếp, nhưng chị em của tôi, lại tươi sống chết cháy trong phòng tập luyện. Về sau mặc dù phía nhà trường cực lực che giấu, nhưng tôi vẫn biết, phòng tập luyện bị người khóa cửa ngoài, tưới xăng lên. Khi thi thể họ được nâng ra, đều là loại bộ dáng

thống khổ bụm yết hầu, những ngày về sau, tôi vẫn luôn trong cơn ác mộng, có đôi khi mơ thấy Phong Linh, có đôi khi mơ thấy những chị em này của tôi. Mãi đến khi gặp chồng tôi, kết hôn sinh con xong mới yên lòng lại. Nhưng tôi chưa từ bỏ ý định, mặc dù mọi người đồn là Phong Linh trở về trả thù, nói cô ấy trả thù người nói ra chuyện này. Nhưng tôi tuyệt đối không tin!"

"Ồ? Tại sao?" Kỳ Nhan đột nhiên hỏi, mẹ Diêu Diêu sửng sốt, quay đầu cắn môi nói: "Dù sao Phong Linh cũng không phải người như thế, bởi vì cô ấy hôm qua đã báo mộng bảo tôi ngàn vạn lần đừng để Diêu Diêu đi tập luyện." Bà ấy nói tới đây, đột nhiên rơi nước mắt.

"Được rồi, Phong Linh thỉnh thoảng sẽ hát một ca khúc, hình như lời phía trước là thế này 'Màn che đã vén lên, một tiếp một, cô gái xinh đẹp nhảy múa trong gió, nhưng không cách nào hát ra bài ca. Khi màu trắng biến thành màu đỏ, công chúa trầm mặc.' phía sau còn gì không?" Kỳ Nhan hỏi bà, nhưng mẹ Diêu Diêu vẻ mặt nghi ngờ.

"Đây là bài thơ, nhưng không phải Phong Linh thường xuyên hát, hình như là em trai của cô ấy viết, em trai cô ấy rất tài hoa, tuổi không lớn, nhưng cứ nhiên lại viết lời bài hát, về sau Phong Linh tìm được Lăng Thủy Nguyên sáng tác ca khúc. Tôi nhớ kỹ phía sau còn có, hình như là." Bà chậm rãi nhớ lại, nhưng lúc này phòng tập luyện đối diện lại sôi sục. Mọi người vọt vào. Trong lòng tôi và Kỳ Nhan trầm xuống, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện?

Quả nhiên, máy ghi âm vốn đã bị rút phích cắm lại vang lên.

"Tim đã vỡ nát đâm xuyên qua cổ họng em, nhìn em và anh vô lực nói tiếng yêu." Mẹ của Diêu Diêu cơ hồ đồng thời niệm ra câu này với máy ghi âm. Nhưng bà kỳ quái nói câu, đây không phải giọng của Phong Linh. Chúng tôi sửng sốt, ai cũng không rõ thế này ám chỉ gì. Một nữ sinh sắc mặt tái nhợt, vóc người cao ráo môi khô nứt, đại

khái đã khát nước, cầm một ly thủy tinh đi rót chút nước uống.

Kỷ Nhan nhìn cô bé. Bỗng dưng nghĩ tới gì đó, lập tức quát với cô gái: "Buông ly!" Cũng chạy về hướng cô gái.

Nhưng đã quá muộn.

Chúng tôi nghe thấy thanh âm ầm một tiếng nổ tung, mới vừa đưa ly thủy tinh đến bên mép cô gái hiện giờ đã nằm trên mặt đất, hai tay bung cổ họng, không ngừng học máu ra ngoài. Bên người đều là bột thủy tinh vỡ. Ly thủy tinh cư nhiên đã phát nổ, toàn bộ mảnh nhỏ bắn vào trong cổ họng cô bé. Cô gái như bị điện giật thống khổ run rẩy trên mặt đất, hai chân không ngừng đá tú bên cạnh, từng chút từng chút, cổ họng bị thủy tinh đâm thủng không phát được bất luận tiếng động gì. Nhưng chúng tôi không có chút biện pháp nào, thậm chí ngay cả giảm bớt đau đớn cho cô bé cũng không thể làm được. Đợi đến khi bác sĩ lên, cô bé đã tắt thở. Mọi người bắt đầu khóc thành tiếng, ngay cả tôi cũng không nhịn được đứng chết trân tại chỗ. Kỷ Nhan không lộ biểu cảm gì, chỉ vuốt lại đôi mắt mờ to của cô gái. Còn lại bảy người, mỗi người đều vô thần ngồi trên mặt đất, Lý Đa luôn kiên cường, tựa hồ cũng đánh hơi được mùi trên lưỡi hái tử thần, song cô vẫn như cũ an ủi Lữ Lục. Kỷ Nhan nhìn Lữ Lục một chút, đi qua hỏi.

"Mấy giờ rồi?"

Lữ Lục hồi phục tinh thần, nhìn đồng hồ một chút, nhỏ giọng trả lời: "Gần năm giờ rồi." Kỷ Nhan bảo hai người họ ngồi xuống xong, cũng nói vài câu an ủi. Cảnh sát hồi lâu sau thông báo giải quyết theo sự cố ngoài ý muốn, mặc dù họ cũng hiểu sự cố ngoài ý muốn này cũng quá ngoài ý muốn rồi.

Ba cô gái đã chết trừ Lăng Phượng ra hai người còn lại chúng tôi hỏi,

quả nhiên, cô gái bị lữ cơ đâm chết là con gái của chủ nhiệm khoa năm đó, cư nhiên gần 40 tuổi mới sinh được, cho nên được người nhà coi như minh châu trong tay, mà cô gái vừa rồi bị lữ cơ đâm chết cũng là con gái của người từng sỉ nhục ngay mặt và tát Phong Linh một bạt tai, nghe nói người này cũng rất thích Lăng Thủy Nguyên.

"Loại trả thù này tựa hồ quá mức ác độc, tứ chung quy cảm thấy tựa hồ còn có chuyện khác ẩn giấu trong đó." Kỳ Nhan sau khi biết thân thế của mấy người nợ, nghi hoặc nói, tôi cũng cảm thấy kỳ quái, nếu muốn trả thù, dùng loại hình thức này dường như quá mức tàn nhẫn, chẳng lẽ chỉ vì để những người đó biết được nỗi đau khổ mất đi thân nhân? Chúng tôi lại đi thăm dò mấy người còn lại, quả nhiên ngoại trừ Lý Đa và Lữ Lục, cha mẹ của họ đều có liên quan hoặc nhiều hoặc ít tới cái chết của Phong Linh.

"Những cô bé này đều là ai chọn vào dàn hợp xướng?" Kỳ Nhan đột nhiên hỏi tôi. Tôi nghĩ một chút, chợt giật mình hỏi: "Cậu là nói Cố Bằng?"

Kỳ Nhan im lặng không nói, hồi lâu sau mới trả lời: "Cậu nhớ Phong Linh từng có một em trai không, hình như nếu sống đến bây giờ, vừa vặn xấp xỉ tuổi Cố Bằng, hơn nữa cậu cũng nhìn thấy, ánh mắt ông ta nhìn Lăng Thủy Nguyên, có lẽ trên ý nghĩa nào đó mà nói, em trai của Phong Linh có khả năng tập trung sự thù hận trên người Lăng Thủy Nguyên." Vừa nghĩ vậy tựa hồ khá hợp lý, nếu muốn chứng thật, nhất định phải điều tra tư liệu về Cố Bằng một chút. Lúc này, tôi nhận được một cuộc điện thoại, là Lạc Lô gọi tới.

Dựa theo Lạc Lô tra tìm, quả thật trường học này từng có chuyện thành viên dàn hợp xướng trong lúc tập luyện bị hỏa hoạn chết cháy, hơn nữa thời gian chính là hôm nay.

Tư liệu của Cố Bằng nhanh chóng thăm dò được, phương diện này

tôi làm việc ở tòa soạn nhiều ít có chút ưu thế, quả nhiên như Kỳ Nhan suy nghĩ, tài liệu của ông ta chỉ có sau khi trưởng thành, hơn nữa ông ta không phải người địa phương mà nhận lời mời từ vùng khác, tất cả thành viên của dàn hợp xướng phần lớn đều là ông ta chủ động mời, những có gái đó dưới sự khuyến nhủ trường kỳ của ông ta mới gia nhập dàn hợp xướng. Tại sao nói là phần lớn, bởi vì Lý Đa không phải, Lý Đa đi theo Lữ Lục tới.

Lúc này, xảy ra chuyện càng làm chúng tôi không ngờ tới. Lăng Thủy Nguyên chẳng biết nói gì với Cố Bằng, đến nỗi khiến người này đột nhiên tính tình đại biến, cư nhiên đánh nhau. Thật vất vả tách họ ra, Cố Bằng cao giọng kêu "Chị tao sẽ không tha thứ cho mày." Người ở chỗ này đều kinh ngạc, kể cả mẹ của Diêu Diêu cùng Lăng Thủy Nguyên. Cố Bằng cũng tự phát giác mình lỡ lời. Vội vàng muốn chạy vào phòng tập luyện. Nhưng tôi và Kỳ Nhan đã tiến lên bắt được tay ông ta.

"Ông chính là em trai của cô ấy? Vì trả thù làm như vậy đáng sao?" Kỳ Nhan phẫn nộ hô, Cố Bằng ngây dại, lập tức hung tợn hất tay, từ trong ngực móc ra một con dao găm, hướng Lăng Thủy Nguyên đâm tới. Hơn nữa bắt ông ta làm con tin đi về hướng góc tường.

"Đều là vì mày, tao biết mày hại chết chị tao." Cố Bằng một bên khóc, một bên kề dao găm sát sao lên cổ Lăng Thủy Nguyên. Lăng Thủy Nguyên im lặng không nói gì, phảng phất như cam tâm tình nguyện chịu chết vậy. Cảnh sát ở đây đều rút súng chia về phía Cố Bằng, cũng bảo hấn buông dao găm. Hiện trường tiến vào trạng thái giằng co.

Lực chú ý của mọi người đều đặt trên hai người này, phòng tập luyện phía sau lại xuyên qua thanh âm vừa rồi.

"Em chờ mong, như chim chóc vậy, bay lượn trên bầu trời." Cố Bằng

thoáng ngậy người, thả Lăng Thủy Nguyên ra, một cảnh sát lập tức kéo Lăng Thủy Nguyên. Cảnh sát vây quanh hẳn, Cố Bằng đảo mắt nhìn bốn phía, nhìn chúng tôi rồi lại dường như đang nhìn ai đó.

"Tôi đi, cừu hận này vĩnh viễn sẽ không biến mất." Nói xong, từ cửa sổ trên lầu nhảy tung người nhảy xuống, lúc chúng tôi chạy xuống lầu, phát hiện đầu hẳn đã đập vào đá chết mất rồi.

"Kết thúc." Tôi nhìn thi thể Cố Bằng, thờ dài một hơi.

Nhưng Kỳ Nhan vẫn cau mày như trước. "Thật sự kết thúc? Tôi vẫn cảm thấy tựa hồ có rất nhiều nghi hoặc, nhưng không thể nói được là từ đâu." Tôi vỗ vỗ cậu ấy, "Đừng nói nữa, có lẽ cậu đa nghi thôi."

Sự tình nhìn qua thật sự đã kết thúc. Máy ghi âm quả thực không vang lên nữa, mọi người thở phào nhẹ nhõm. Lý Đa cũng mang theo Lữ Lục đi ra.

"Ông ấy rốt cuộc làm thế nào giết được ba cô gái kia, tôi vẫn nghĩ mãi không rõ." Kỳ Nhan trước sau vẫn cảm giác không hài lòng. Lý Đa kéo tay cậu ấy làm nũng nói: "Đừng quan tâm nữa, dù sao chẳng phải đã giải quyết cả rồi à."

"Các cậu về trước đi, tôi điều tra tiếp một chút, trước sau vẫn có chút lo lắng." Nói xong, cậu ấy giựt tay Lý Đa ra, bảo tôi đưa các cô ấy trở về, còn mình xoay người lại. Tôi đành phải lái xe đưa các cô ấy trở về phòng ngủ.

Trở lại tòa soạn, còn chưa ngồi ổn định, Kỳ Nhan liền gọi điện thoại cho tôi.

"Trong những nữ sinh chết cháy 20 năm trước, có một người họ Cố đấy." Câu nói đầu tiên của cậu ấy khiến tôi cảm thấy kỳ quái.

"Ông ta đích thật là vì chị gái báo thù, nhưng không phải Phong Linh, là một trong những người bị chết cháy trong tai nạn đó." Kỳ Nhan sốt ruột hô.

"Ý của cậu là, chẳng lẽ?" Tôi cũng kinh hãi.

"Đúng vậy, cậu mau chóng trở lại đây, đến phòng tập luyện, tớ chờ cậu, nhớ kỹ, đừng nói cho Lý Đa." Nói xong cậu ấy liền cúp máy. Tôi lái xe trở lại phòng tập luyện, lúc này đã hơn 7h tối. Trường học vô cùng náo nhiệt, trong bóng đêm khắp nơi đều là những cặp tình nhân, tôi chợt nhớ tới cô bé tên Phong Linh kia, có lẽ cô ấy sinh muộn 20 năm thôi, căn bản không xảy ra loại bi kịch này.

Đến phòng tập luyện, trái ngược với bên ngoài, cực kỳ im ắng, quả nhiên, Kỳ Nhan đang đứng ở cửa chờ tôi. Thấy tôi tới, lập tức chào đón.

"Cố Bằng không phải em trai Phong Linh, nghe nói, lần đó hỏa hoạn là Lăng Thủy Nguyên phóng, vì để trả thù nữ sinh trong dàn hợp xướng nói ra bí mật, khả năng Cố Bằng là vì việc này mới muốn giết Lăng Thủy Nguyên, còn nữa, cậu biết ai là người đầu tiên vào dàn hợp xướng không?" Tôi lắc đầu, Kỳ Nhan nghiêm nghị nói: "Là Lữ Lục."

"Việc này nói lên gì?" Tôi cũng kỳ quái nói.

"Tớ từng hỏi Lý Đa, Lữ Lục là từ nước ngoài chuyển về, tất cả tài liệu đều trống rỗng, hơn nữa cũng không ở trong trường học, cô ta ở bên ngoài thuê nhà ở." Tôi nghĩ một chút, quả thật, buổi chiều lúc tiễn cô ấy về cô ấy đã từ chối.

"Hơn nữa, lại có một cô gái trên đường về nhà bị ô tô đâm chết rồi."



Câu cuối cùng của Kỳ Nhan khiến tôi giật mình.

"Nhớ Diêu Diêu không, mẹ của cô ấy tìm tở, cô bé kia bây giờ đã mất tích, một mình rời khỏi bệnh viện," đèn phòng tập luyện đột nhiên sáng bừng lên. Hơn nữa truyền ra tiếng ca du dương.

Kỳ Nhan nhìn tôi một chút, tôi biết, ý của cậu ấy là muốn lên đó, mặc dù tôi cực kỳ không muốn.

Chúng tôi cơ hồ là lần mò đi lên, phòng tập luyện lâu ba quả nhiên sáng đèn, bên trong còn có tiếng ca. Vừa đi vào nhìn, cư nhiên có hai người.

Một người là cô gái tên Diêu Diêu kia, một người khác, chính là Lữ Lục. Các cô ấy phảng phất như căn bản không hề giật mình với việc chúng tôi đến.

"Tôi biết anh sẽ còn trở lại mà." Lữ Lục nhìn Kỳ Nhan cười nói, khác với ban ngày, hoàn toàn không có loại cảm giác ngây ngô nữa, phảng phất như đổi thành người khác. Diêu Diêu bên cạnh cũng chỉ cười đứng đó không nói lời nào.

"Người tốt cuộc là ai?" Kỳ Nhan lớn tiếng hỏi.

"Không cần phải dữ dằn như vậy, dù sao chị gái đã trở lại, thứ đáng chết, đều chết hết rồi." Giọng điệu Lữ Lục vững vàng, thanh âm thanh thúy quanh quẩn trong phòng tập luyện.

"Người mới là em trai của Phong Linh?" Tôi cũng kinh ngạc, không phải em trai sao. Lữ Lục cười cười, bỏ quần áo đi, hấn cư nhiên là nam, nhưng cho dù nam cải nữ trang, hấn hiện giờ cũng đã hơn 30 tuổi rồi mà.

"Đau buồn hoặc kích thích cực độ, có thể khiến người ta ngừng sinh trưởng, đồng thời cũng sẽ không biến hóa." Lữ Lục phảng phất như biết tôi nghĩ cái gì, như trước cười giải thích.

"Tôi chẳng qua dựa theo ý nguyện của chị gái mà làm thôi, tôi và chị vừa muốn báo thù, khiến những kẻ đó biết mùi vị đánh mất người thân, đồng thời, chị cũng muốn trở về, nhưng mà, chị cần một thân thể. Cho nên chị ấy mới báo mộng cho người đàn bà kia." Tôi nhìn Diêu Diêu một chút, cô ấy hình như bộ dáng có chút biến hóa so với ban ngày, tựa hồ hấp dẫn hơn nhiều.

"Cậu biết rốt cuộc là ai truyền ra chuyện của chị tôi và người đàn ông kia không, chính là mẹ của Diêu Diêu kia, thật đúng là chẳng biết xấu hổ mà, ghen ghét khiến cô ta bán đứng người bạn tốt nhất. Thuốc cô ta cho con gái uống đều dựa theo phương pháp chị tôi báo mộng cho để phối, cô ta ngây thơ tưởng rằng chị tôi đã tha thứ cho cô ta, kỳ thật chỉ là con gái cô ta thích hợp để làm vật chứa nhất mà thôi." Tôi và Kỳ Nhan đều hoảng sợ không nói gì, không có biện pháp trả thù nào tốt bằng việc biến những người thân thương thành người qua đường hờ hững, quả thực sống không bằng chết.

"Tôi rất khó hiểu, lúc chiều cậu tựa hồ đã nhìn thấu được tôi." Lữ Lục rốt cuộc thay đổi vẻ mặt.

"Đồng hồ, khi tôi hỏi anh giờ, đồng hồ đeo tay của anh là đồng hồ kiểu nam, có lẽ chính anh cũng không phát hiện? Lúc ấy trong lòng tôi cũng chỉ có chút khó hiểu, nhưng không suy nghĩ nhiều, còn nữa, Cố Bằng là bị anh lợi dụng đúng không."

"Đúng, là tôi nói cho hắn biết, lừa kia là Lăng Thủy Nguyên phóng. Hắn cư nhiên tin ngay, người hơn 30 tuổi cư nhiên xúc động như vậy, vì thế hắn đáp ứng bắt tay với tôi, tôi muốn trả thù con cháu của mấy người kia, còn hắn đối với việc có thể giết chết con gái của Lăng

Thủy Nguyên cũng hết sức vui vẻ. Cả phòng tập luyện đều sắp xếp thành chú trận cực lớn, chỉ cần tôi bằng lòng, người bước vào nơi này, đều có thể bị giết chết. Song không cần thiết, bình ổn oán khí của chị gái, tôi có thể làm cho chị ấy trở lại thế gian này, tôi có thể đưa chị ấy đến một nơi không người ẩn cư." Lữ Lục kêu ngạo tự thuật, nói đến đoạn sau, ánh mắt của hắn cư nhiên tỏa ra ánh sáng hưng phấn, phảng phất như nhìn thấy tương lai tươi đẹp.

"Kỳ thật, người mới là người phóng hỏa nhỉ?" Kỳ Nhan tiếp tục bình tĩnh nói, "Tôi từng hỏi người năm đó, có người nhìn thấy một đứa trẻ từ phòng tập luyện bối rối chạy ra, sau đó, phòng tập luyện bốc cháy, cửa bị người khóa kín." Lữ Lục không nói gì, mặt bắt đầu dửng dưng lên.

"Hát xong bài này, chị gái sẽ trở lại, hết thảy những việc tôi làm cũng xem như không uổng phí." Lữ Lục không để ý tới chúng tôi, tiếp tục cùng Diêu Diêu ca hát. Bài hát chính là bài hát trong máy ghi âm hôm nay.

"Màn che đã vén lên, một tiếp một, cô gái xinh đẹp nhảy múa trong gió, nhưng không cách nào hát ra bài ca. Khi màu trắng biến thành màu đỏ, công chúa trầm mặc. Tim đã vỡ nát đâm xuyên qua cổ họng em, nhìn em và anh vô lực nói tiếng yêu. Em chờ mong, như chim chóc, bay lượn trên bầu trời. Từ thiên đường bay xuống, lại trở về trên đời này, đem tay của anh và em, vĩnh viễn gắn liền cùng nhau." Tiếng ca kết thúc, Diêu Diêu mờ mịt nhìn phía trước, bỗng dưng òa khóc. Cả phòng tập luyện đột nhiên vang lên một tiếng thờ dài rất nặng nề của nữ giới. Lữ Lục kinh hãi, nâng đầu hô to trong phòng tập luyện, "Chị ơi, chị ơi, chị có đây không?" Nhưng đáp lại hắn chẳng qua chỉ là tiếng vọng mà thôi, trái lại Diêu Diêu, nghi hoặc nhìn bốn phía, không biết làm sao.

"Đừng gọi nữa, chị của người không về được, người chết vốn không nên trở lại trên đời này." Kỳ Nhan nói, Lữ Lục phẫn nộ bước sang,

ngũ quan vốn tuấn tú của hắn đã hoàn toàn vụn vẹo.

"Người tới cùng đã làm gì?" Hắn ý đồ muốn túm áo Kỳ Nhan, nhưng Kỳ Nhan dễ dàng tránh được.

"Người bố trí chú trận trong phòng tập, người cũng trở thành tử thần của nữ sinh bước vào nơi này. Người muốn họ chết thế nào, họ sẽ giống như tượng gỗ dựa theo kịch bản của người mà đi tìm cái chết. Còn người muốn đem vụ này đổ lên những người đã bị chết cháy 20 năm trước. Người và chị gái người đạo diễn một vở kịch hay, đáng tiếc, lần đầu tiên ta bước vào nơi này, đã phát hiện nơi này không đúng, mặc dù ta chưa kịp phá giải chú trận của người, nhưng trên người Diêu Diêu, trước sau có cây châm ta chưa rút ra. Sau gáy cô bé, một cây châm mỏng như sợi tóc, thân thể có kèm theo ngân châm, không cách nào bị nhập thể đầu thai được. Kỳ thật ta vốn dự định tối nay rút ra, bốn ý là trị liệu cổ họng cô bé, kết quả lại đánh bừa mà trúng, có lẽ, hết thảy những việc này đều đã được an bài ổn thỏa." Kỳ Nhan nói xong, đi tới trước mặt Diêu Diêu, từ cổ rút ra một cây châm, nếu không phải có ánh sáng phản chiếu, không thể nào nhìn thấy được.

Lữ Lục thống khổ tru lên, quỳ rạp xuống đất.

"Những cô gái đó căn bản không sai, người sao lại tàn nhẫn sát hại họ như thế, còn có những người bị người giết chết cháy 20 năm trước, chính người tự mình suy nghĩ lại đi, chị gái người dựa vào việc này sống lại cũng bằng lòng nhìn mặt người sao?" Kỳ Nhan diu Diêu Diêu sang giao cho tôi. Xoay người hướng Lữ Lục quỳ trên mặt đất nói: "Người đã biết nỗi đau khổ mất đi người thân, nhưng ngược lại thực hiện nó trên người khác càng tệ hại hơn." Kỳ Nhan không nói nữa, cùng tôi ra khỏi phòng tập luyện.

Tôi quay đầu lại nhìn Lữ Lục, hắn thủy chung quỳ gối nơi đó không

hề nhúc nhích.

Mẹ Diêu Diêu lúc gặp lại Diêu Diêu cơ hồ muốn phát điên, dùng sức hôn con gái. Sau đó trong lúc nói chuyện, bà thừa nhận bà đã kể chuyện của Phong Linh cho nhà trường, đến này bà vẫn cực kỳ hối hận, chúng tôi không kể chân tướng sự việc cho bà, chỉ nói tìm được Diêu Diêu trong trường học.

Về phần Lăng Thủy Nguyên, ông ta lần đó nhìn thấy Lữ Lục, liền phát giác hần quá giống Phong Linh, sau khi trở về, cái chết của con gái cùng hôm nay nhìn thấy Lữ Lục khiến ông ta đột nhiên khó có thể tự kiềm chế, trong lúc tự trách mình đã uống thuốc độc tự vẫn. Còn Lữ Lục, chúng tôi rất cuộc không gặp hần nữa, trong tư liệu của trường, đối với hần chỉ giải thích ngắn ngủi vài chữ, người này đã chuyển trường.

Lý Đa thường xuyên không vui oán giận, oán giận tại sao Lữ Lục lặng lẽ ra đi, không nói lời nào với cô, Kỳ Nhan vẫn an ủi cô. Cô cũng dần dần quên đi. Mãi đến một tháng sau, Lý Đa nhận được quà Lữ Lục gửi tới. Địa chỉ viết phía trên cách nơi này rất xa.

Là một băng từ, chúng tôi đã nghe qua, chính là bài hát nọ, bài hát hần phổ lời, Lăng Thủy Nguyên phổ nhạc. Là hần hát, song hiện giờ nghe lại cực kỳ trong trẻo êm tai.

"Phong Linh là họ Điền nhỉ?" Tôi hỏi Kỳ Nhan, Kỳ Nhan cười, "Cậu là muốn hỏi tại sao Lữ Lục lại chọn tên này à?" Tôi gật đầu.

"Ngốc quá, Lữ Lục chính là Lữ Lữ ghép lại, hai lữ chính là chữ điền đó." Kỳ Nhan cười nói. Tôi sờ sờ đầu, cũng cười nói, "Hóa ra là vậy."

(Tiêu: Chữ Lữ 吕 hai chữ Lữ ghép lại thành chữ Điền 田 )



# Chương 28: Mở mắt

Thường xuyên có độc giả nói với tôi, tại sao không viết tiếp truyện về cổ (sâu độc) chứ? Tôi luôn do dự không quyết định được, không phải không muốn viết, chẳng qua việc này thật sự quá kỳ diệu, không phải việc người ngoài có thể viết được, nếu vô căn cứ, rất ngại sẽ không tôn trọng bạn đọc. Vì vậy chậm chạp không dám hạ bút, cho tới hôm nay nghĩ muốn viết xuống câu chuyện này, nhưng phải kể rõ trước một câu chuyện, bởi vì trực tiếp viết về cổ, có chút cảm giác đường đột.

Sau khi viết xong câu chuyện đêm Giáng Sinh, tôi nhận được một cú điện thoại. Là một cô gái, cô ấy cực kỳ dứt khoát nói: "Tôi phải nói chuyện với anh."

Trong khi nói chuyện, tôi biết được hóa ra cô ấy cư nhiên cùng câu chuyện có phần kinh nghiệm tương tự, tôi không khỏi cảm thấy hiếu kỳ, bất đắc dĩ phí điện thoại của Trung Quốc thật là kinh người, câu chuyện nghe khá dài, vì vậy chúng tôi quyết định tán gẫu trên QQ.

(Tiêu: QQ là 1 phần mềm chat của Trung Quốc giống yahoo hay skype)

Trở xuống là đối thoại của tôi và cô ấy.

"Tôi là sinh viên đại học tốt nghiệp chưa lâu, đừng thấy tôi nhỏ hơn anh, nhưng kinh nghiệm của tôi tuyệt đối so với anh còn nhiều hơn." Tôi từ trước đến nay không thích nói chuyện, cho nên phần lớn đều là xem cô ấy đánh chữ.

"Giống với đại đa số các cô gái, tôi cũng hy vọng mình có một đoạn tình yêu, hơn nữa vào năm đầu, đoạn tình yêu này thật sự đã tới. Tôi gặp một anh chàng, tối thiểu, vào lúc ấy tôi vẫn cực kỳ thương anh ấy.

Năm hai, chúng tôi, không, hẳn là tôi thôi, vì niềm vui ngắn ngủi mà trả giá đắt, tôi đi phá thai một lần. Lúc ấy anh ta ở bên cạnh tôi, nắm tay tôi. Anh ta dìu tôi vào phòng phẫu thuật. Đây không phải một bệnh viện lớn, bởi vì tôi sợ gặp người quen ở bệnh viện, anh ta càng sợ hơn, hai chúng tôi như đứa trẻ làm chuyện sai vậy, lén lén lút lút tìm một bệnh viện nhỏ, một bệnh viện bề ngoài nhìn qua cũ nát, bên trong càng cũ nát hơn, nhưng thu phí so với phẫu thuật chính quy rẻ hơn một nửa. Lúc tôi vào, trên ghế dài của phòng chờ còn có một cô gái trẻ tuổi đang ngồi, một mình cô độc, nhìn qua cũng là một sinh viên đại học, khi ấy tôi nghĩ thầm, ít nhất tôi so với cô ấy vẫn tốt hơn chút.

Phẫu thuật diễn ra lúc 4h chiều, trời rất âm u, rất lạnh, rất nặng nề, phảng phất như chụp trên đỉnh đầu bạn vậy, ép người không thở nổi. Phòng phẫu thuật không lớn, chỉ có một cái giường phẫu thuật, bên cạnh đặt rất nhiều dụng cụ, trong phòng tràn ngập ánh sáng. Tôi bỗng dưng sợ hãi, bởi vì tôi cảm giác được sinh mệnh trong bụng đang liều mạng chống cự, ngày đó, tôi đã có thai hơn bốn tháng.

Người đàn ông kia, cư nhiên ở sau lưng thúc tôi, anh ta không nhin được nói câu 'Đừng sợ, rất nhanh thôi, không đau.' Bên trong có một bác sĩ, mang khẩu trang thật to, giấu kín cả khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt ưng, vẻ mặt hờ hững nhìn hai chúng tôi.

'Nhanh lên chút, đừng lè mề nữa.' Hấn thấp giọng quát. Bạn trai ra ngoài, thuận tiện ầm một cái đóng cửa phòng phẫu thuật lại. Tôi bắt lực hai tay ôm bụng, đi về hướng cái giường nọ, cũng bò lên đó.



"Dụ đạo hay phụ gia hấp dẫn?" Bác sĩ lật tới lật lui dụng cụ, thanh âm những thứ kia va chạm vô cùng thanh thúy, quanh quẩn trong phòng. Tôi bị hấn hỏi, nhất thời không hiểu được. Hấn thấy tôi không nói lời nào, thờ dãi.

(Tiêu: ta nghĩ Dụ Đạo là kích thích để thai tự trôi ra còn Phụ Gia Hấp Dẫn là hút thai :-?)

"Mấy tháng rồi?"

"Hơn bốn tháng rồi." Bác sĩ hơi kinh ngạc, ngó ra một chút, lập tức nói: "Vậy không thể dùng dụ đạo rồi, dùng phụ gia hấp dẫn đi. Hơn nữa, tốt nhất nên gây mê, nếu không sẽ rất đau." Hấn xoay người, lại nói thêm: "Đều đã hơn bốn tháng rồi, thật sự quá bất cần."

Tôi từ chối đề nghị gây mê, tôi bỗng dưng có loại suy nghĩ cực kỳ bức thiết, tôi muốn đứa bé này, sinh ra đứa bé không hoàn chỉnh này, tôi muốn mang ký ức đau đớn này cả đời. Bác sĩ khuyên tôi vài câu, thấy không có phản ứng, không thể làm gì khác hơn là nghe theo.

Tôi lựa chọn chính là thiết bị phá thai. Đích xác, tôi thật sự cả đời cũng sẽ không quên, lúc dụng cụ phẫu thuật lạnh như băng tiến vào thân thể tôi, cảm giác đầu tiên không phải đau nhức, mà là một loại cảm giác xé rách, theo đó là đau nhức trực tiếp truyền khắp mỗi một góc ngách trong thân thể tôi, cơ thể tôi kịch liệt co rút lại. Quá trình phẫu thuật tôi không muốn hồi tưởng lại nữa, tóm lại, tôi một mực đau đớn la hét trong phòng phẫu thuật, loại tiếng kêu này chính mình nghe cũng thấy dọa người.

Khi phẫu thuật chấm dứt, anh ta được vào, vẻ mặt bất an, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi dù suy yếu, nhưng thần trí vẫn rất thanh tỉnh, tôi lần nữa yêu cầu nhìn xem một phần máu thịt lấy đi

từ trong thân thể tôi. Bác sĩ chần chờ một chút. Gọi y tá ôm sang cho tôi.

Tôi cũng kinh ngạc, nó lớn lạ thường. Bốn tháng sao lại lớn như vậy. Nó đã có giới tính, là một bé trai, đầu rất lớn, tôi có loại cảm giác, đứa bé này nếu thật có thể sinh ra được nhất định sẽ rất thông minh rất đáng yêu.

Tôi quay đầu, phát phát tay, nước mắt không cách nào tự kiềm chế chảy xuống, y tá lại ôm đứa bé cho bạn trai tôi, anh ta run rẩy đón lấy đứa bé. Trầm mặc một chút. Đột nhiên duỗi tay về phía mặt đứa bé.

Thai nhi 27 tuần, mắt mới có thể phát triển và mở hoàn toàn, nó bây giờ là đóng chặt. Bạn trai tôi khi ấy không biết tại sao, anh ta cứ nhiên lấy tay mở mí mắt đứa bé ra. Bác sĩ một bên vòng sang, hô câu: "Đừng!" Nhưng mà, bạn trai tôi đã mở ra.

Tôi cũng không nhìn thấy bên trong bộ dáng thế nào, nhưng anh ta đột nhiên hoảng sợ ném đứa bé trên mặt đất, lao đảo lui về sau, thậm chí người cũng ngã trên mặt đất, một bên dùng tay chỉ vào đứa bé kia, một bên há hốc miệng, phun ra mấy chữ.

"Hố, hố, hố đen." Anh ta tựa hồ sợ hãi. Tôi khinh thường nhìn anh ta, người đàn ông tôi từng yêu sâu sắc này hiện giờ tôi lại thấy vô cùng xấu xí. Bác sĩ đã đi tới, một lần nữa ôm lấy đứa bé.

"Đương nhiên là hố đen, mắt chưa phát triển xong, có điều, những đứa trẻ bị nạn ra thế này, tốt nhất vẫn đừng nhìn mắt nó đã phát triển chưa thì hơn, sau khi mở mắt, nghe nói rất phiền toái." Ngữ khí của bác sĩ vẫn luôn cực kỳ lãnh đạm, có lẽ hẳn đã nhìn thấy nhiều chuyện thế này lắm rồi.

Cũng may không mất nhiều máu lắm, cơ thể tôi khôi phục rất mau.

Bạn trai tôi vẫn mang trên mặt vẻ xấu hổ ở bên giường bầu bạn với tôi, nhưng sau khi chờ tôi có thể xuống giường, chuyện đầu tiên làm chính là chia tay. Anh ta không níu kéo, cũng rất tự nhiên đáp ứng, đoạn tình này, cứ thế cùng đại đa số mọi người giống nhau, biến thành một vết sẹo sâu bên trong ký ức, chỉ có điều, của tôi so với người khác nặng hơn một ít.

Sau khi chia tay, kỳ thật tôi càng đau khổ hơn, uống thật nhiều rượu, trốn học, tôi dùng phương thức đọa lạc trừng phạt mình, nhóm bạn cùng phòng sau khi khuyên can không hiệu quả bắt đầu rời xa tôi, tôi thành kẻ cô độc chân chính trên ý nghĩa. Tôi thậm chí còn tiếp xúc với viper, loại thuốc lắc này, tạm thời làm thần kinh tê liệt, khiến tôi có thể dễ chịu một chút. Loại cuộc sống này giằng co nửa năm, mãi đến khi có một lần sau khi tôi hít quá liều, đầu đập vào góc ghế, tôi bụm vết thương phun máu, đau đớn khiến tôi thức tỉnh, tôi phát hiện hẳn là phải sống sót thì hơn, mặc dù sẹo trên trán bây giờ còn chưa thể xóa, nhưng lòng tôi lại cảm tạ nhìn nó, dù sao, tôi đã sống lại.

Chuyện về sau tương đối bình thản, tôi cố gắng học tập, dùng thành tích tốt nghiệp trội nhất, liên lạc với người đàn ông kia càng ít hơn, chỉ chào hỏi cho có lệ, muốn nói không hận anh ta là không có khả năng, nhưng phát hiện bây giờ lạnh lùng so với hận càng nhiều hơn chút.

Nhưng kỳ thật, chuyện chân chính chỉ vừa mới bắt đầu.

Tháng sáu năm nay, đầy tháng con của Linh bạn đại học tôi, tất cả mọi người đều đến ăn mừng, đương nhiên, cũng kể cả bạn trai trước của tôi, chúng tôi rất thân thiết hỏi han vài câu, trong bữa tiệc anh ta tựa hồ có rất nhiều chuyện muốn nói với tôi, nhưng biểu cảm trên mặt tôi, khiến anh ta muốn nói lại thôi. Nói thật, mới thời gian ngắn như vậy, anh ta thay đổi rất dữ dội, gầy gò mà suy yếu, vành mắt đen sẫm trũng sâu, tóc bạc trên đầu cứ nhiên cũng ngờ ngợ có thể thấy

được.

Linh sinh con trai, vô cùng đáng yêu, bụ bẫm, chỉ có chút không tốt, cực kỳ thích khóc, hơn nữa tiếng khóc nọ làm cho người ta nghe mà phát hoảng, giống như có gì đó đang cào vạy. Hoàn hảo đồng người, cũng không khó chịu lắm. Lúc này có bạn học đùa, nói mọi người thay phiên nhau ôm đứa bé này, xem đứa bé thích ai.

Trò chơi bắt đầu, mỗi người ôm đứa bé đều không ngăn được nó khóc, mỗi một lần ôm đều dẫn đến một trận cười to, hai vợ chồng Linh nhìn xem mà dờ khóc dờ cười. Mãi cho đến anh ta, bạn trai tôi, anh ta run rẩy ôm đứa bé sang, chỉ chốc lát sau, đứa bé kia như điện giật vậy, tiếng khóc ngừng bật. Người trong phòng không cười nữa, mà cực kỳ kinh ngạc nhìn anh ta.

Đứa bé nở nụ cười. Rất đẹp. Nhưng trong mắt tôi, tôi cảm thấy nó cười đến mức quá quý dị, không giống nụ cười của một đứa trẻ.

Trong ánh mắt của bạn trai trước tôi bỗng dưng có chút khác thường, anh ta muốn trả lại đứa bé cho người kế, nhưng tất cả mọi người đều chọc ghẹo, ngay cả hai vợ chồng Linh cũng nói để anh ta ôm thêm chút nữa, còn muốn anh ta làm cha nuôi của đứa bé, bất đắc dĩ, anh ta không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ôm nó.

Lúc này, đứa bé đột nhiên bắt đầu ngoạ ngoạ trong lòng anh ta, tay nhỏ bé cứ mãi sờ soạn hướng về phía trước, mãi đến khi mò tới mắt của anh ta.

Bạn trai trước của tôi bất động, mặc cho bàn tay nhỏ bé vuốt. Đợi đến khi Linh ôm đứa bé đi, tôi mới phát hiện, anh ta hóa ra đã sợ đến đờ người. Sau khi tiệc kết thúc, anh ta rút cuộc tìm tới tôi, cũng lần nữa yêu cầu cùng tôi nói chuyện.

Anh ta mặt đầy luống cuống, bối rối tìm điều thuốc, run run châm lửa, hút mạnh vài hơi, bắt đầu trấn định lại.

"Anh tới cùng muốn nói gì? Không muốn nói thì tôi đi đây, tôi còn nhiều chuyện phải làm." Tôi có chút sốt ruột, nhìn mặt anh ta nhiều tôi cảm thấy buồn bực. Anh ta kéo tay tôi, bàn tay kia vẫn lớn và chắc nịch như vài năm trước, nhưng loại ấm áp kia, đã không còn.

"Đừng, đừng đi." Anh ta như một đứa trẻ phạm sai lầm, ánh mắt đầy cầu khẩn, tôi bỗng dừng mềm lòng, ngừng lại, nghe anh ta tự thuật.

"Mấy năm nay, đúng, chính là sau lần cùng em đi phá thai, anh, anh vẫn luôn gặp cơn ác mộng, mơ thấy đứa bé kia, hốc mắt trống rỗng phát ra ánh sáng dọa người. Tiếp theo, bên tai anh sẽ thường xuyên nghe thấy tiếng cười của trẻ con, buổi sáng thức dậy, thường xuyên có thể nhìn thấy trên mặt, trên cổ, có, có loại dấu tay của trẻ sơ sinh này, màu tím đỏ. Còn có rất nhiều việc lạ. Hơn nữa gần đây anh sẽ bất giác vẽ vài bức tranh, khi anh tỉnh táo lại, phát hiện toàn bộ đều là vẽ những bức ảnh giống nhau, anh mang theo một bức, em xem." Quên nói, bạn trai trước của tôi học mỹ thuật, bây giờ là một họa sĩ có chút danh tiếng. Tôi đón lấy bức vẽ anh ta lấy từ trong túi ra, quay về hướng đèn đường tối mờ nhìn.

Bối cảnh cả bức tranh là màu tro đen, vẽ nghịch ngoạc không nhiều lắm, bên trong vẽ một trẻ sơ sinh đầu thật lớn, hai tay ôm trước ngực, cuộn thành một đoàn, nhưng mắt nó đang mờ, bên trong trống hoác, nhưng lại có một loại sức hút như hố đen vậy, phảng phất như có thể hút linh hồn của người nhìn vậy. Tôi cảm thấy hơi choáng đầu, lập tức khép lại tờ giấy vẽ.

"Anh, suy nghĩ nhiều quá đó, có thể là ảo giác thôi, lại nói họa sĩ các anh không phải thường xuyên thần kinh như vậy sao." Tôi tỉnh táo lại, ném trả bức vẽ cho anh ta. Sau đó xoay người rời đi, bỏ lại anh ta

một mình đứng dưới đèn đường.

Mấy tháng sau, tôi nghe nói anh ta mở triển lãm tranh, cũng cố gắng mời tôi đi, tôi thấy thời gian cũng rảnh rỗi, để xua đuổi cuộc sống nhàm chán, liền đến xem.

Kiểu cách triển lãm rất lớn, xem chừng anh ta lẫn lộn ở phương diện này không tòi, tôi nhìn tên triển lãm tranh, tên là Mở Mắt.

Tổng cộng có hơn mười bức họa, toàn bộ đều là vẽ mắt, người già, thiếu niên, đàn ông, đàn bà, người ngoại quốc, người Trung Quốc, những đôi mắt toàn bộ đều khác nhau, mang theo tình cảm cũng khác nhau hoàn toàn, không thể không thừa nhận, anh ta quả thực là một họa sĩ rất tài hoa.

Trung tâm phòng triển lãm ở vị trí nổi bật, bày một bức tranh thật lớn. Hấp dẫn rất nhiều người.

Tôi vừa qua đó nhìn, cư nhiên chính là bức tranh mà anh ta từng cho tôi xem. Chỉ có điều sau khi phóng đại nhìn qua càng thêm cảm giác khiến người ta bất an và lạnh lẽo. Ở bên cạnh, rất nhiều người nhỏ giọng bình luận, còn nói cái gì bức tranh ý nghĩa sâu sắc, đại biểu theo đuổi sinh mệnh, có người lại nói cảm giác mê mang của thế hệ hiện đại sau này, đủ loại như thế, tôi nghe quả muốn bật cười, tất cả đều là vô nghĩa.

Khi tôi từ cửa sau triển lãm tranh muốn ra ngoài, đột nhiên một bàn tay vỗ lên vai tôi. Tôi sợ hãi nhìn lại, cư nhiên là anh ta.

Bạn trai trước của tôi.

"Em tới rồi. Anh không thể không vẽ nó ra, phảng phất như không thể khống chế được vậy, phát tiết một chút như vậy anh mới dễ chịu

chút." Thanh âm của anh ta khàn khàn, xem ra lại hút không ít thuốc. Hành lang rất tối tăm, tôi nhìn không rõ mặt anh ta.

"Hút ít thôi, đừng không quý trọng thân thể mình." Tôi than nhỏ một câu. Trong bóng tối anh ta tựa hồ hít thở có chút dồn dập.

"Em, vẫn quan tâm đến anh."

"Không có ý gì khác, tôi thấy anh hiểu lầm rồi, tôi đã có bạn trai mới, cũng sắp kết hôn rồi, tôi không muốn tiếp tục dây dưa với anh nữa, tôi không hận anh, cũng không yêu anh, giữa tôi và anh không có ràng buộc gì, về phần sự hối hận của anh, tôi tiếp nhận." Nói xong tôi muốn đi. Anh ta im lặng không nói gì, tôi dường như ngờ ngợ nghe thấy anh ta đang nức nở.

Tôi cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, đột nhiên bên tai hình như nghe thấy được tiếng cười của trẻ con, khanh khách, vô cùng rõ ràng, tôi nhin không được quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Vừa vặn một chùm sáng không biết từ đâu bắn vào, anh ta đang quay đầu lại đi về hướng phòng triển lãm tranh, chiếu sáng trên chân anh ta, tôi nhìn thấy.

Một đứa trẻ sơ sinh.

Mập mập, ôm cứng chân anh ta, đang quay đầu lại nhìn tôi, trên mặt tràn đầy tươi cười, hai hố đen thật to, còn quay về hướng tôi vẫy vẫy cánh tay nhỏ bé như củ sen. Tôi không thể nhúc nhích được nữa, máu toàn thân giống như đông cứng lại vậy, mãi qua hơn 10 phút, tôi mới hồi phục lại. Sờ soạng vách tường ra khỏi hành lang, một lần nữa trở lại dưới ánh mặt trời.

Trong cuộc sống về sau, tôi thường xuyên biết được tin về bạn trai

cũ, anh ta từng cực kỳ nghèo túng, thậm chí khốn cùng thất vọng, lại còn từng mượn tiền tôi vài lần. Lần cuối cùng thấy anh ta, anh ta đã không còn nhìn ra dạng người nữa, nào còn có phong độ của họa sĩ.

Về sau, tôi không có tin tức gì của anh ta nữa, anh ta phảng phất như mất tích vậy." Câu chuyện của cô ấy dừng một hồi, tôi nhin không được hỏi: "Sau này thế này?"

Cô ta chuyển đề tài: "Anh biết hạ cổ không?" Tôi sửng sốt, đích xác, thường nghe nói tới, nhưng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì lại chưa bao giờ biết được.

"Chẳng lẽ, cô biết?" Tôi hỏi cô ấy. Trầm mặc hồi lâu, cô ấy mới trả lời.

"Đúng vậy, bởi vì tôi chính là con cháu của người Miêu, nhưng mà phương diện này rất phức tạp, hôm nay tôi còn có việc, lần sau bàn lại nhé." Nói xong, cô ta offline rồi tôi nhìn màn hình có chút mờ mịt. Tôi đành phải chờ sau khi cô ta liên lạc lại với tôi.



## Chương 29: Cổ

Buổi chiều vừa mở QQ, chỉ thấy phía trên một hình cái đầu lão liên không ngừng, hóa ra là cô bé ngày hôm qua trò chuyện với tôi, tất cả đều là hỏi tôi có nhà không, trả lời một câu qua đó, cô ấy cũng đang trên mạng, hiển nhiên lại tiếp tục chủ đề hôm qua.

"Ngày hôm qua nói đến đâu rồi? À, là hạ cổ." Cô ấy tự hỏi tự trả lời.

"Anh biết không, nguyên quán của tôi là Miêu tộc Vân Nam, chỉ có điều ông ngoại tôi thời trẻ đến Thượng Hải lang bạt, cho nên bắt đầu từ đời của mẹ tôi liền ở lại Thượng Hải. Nhưng mà, trên gia phả ở quê nhà, vẫn có tên của tôi.

Tôi từng thấy gia phả, có chút đặc thù, tất cả nam giới toàn bộ viết bên trái, tất cả nữ giới toàn bộ viết bên phải, vợ chồng huynh đệ tỷ muội lại phải chú thích một lần nữa. Trong gia tộc, tên nam giới tôi nhớ không rõ lắm, chỉ biết khi phát âm họ của nữ giới A Thổ A Bất Ha Nha. Hơn nữa gia phả này chỉ bắt đầu từ thời Tống. Bởi vì tổ tiên tôi cũng là từ nơi khác chuyển đến Vân Nam."

Tôi nghĩ một chút, không nhớ được thời Tống có sự kiện đổi dời quy mô lớn nào, vì vậy không thể làm gì khác hơn là tiếp tục xem cô ấy giải thích.

"Biết chiến tranh Tống Kim không, năm 1127, quân Kim diệt Bắc Tống, gồm Huy, Khâm nhị đế cùng đông đảo hoàng tộc cung nữ đại thần vàng bạc tài bảo cướp về phương bắc. Trong trận đại nạn kia, nữ nhân của hậu cung kỳ thật trước đó đã bắt đầu chuyển giao, tổng cộng chia làm ba đợt, giằng co hai ngày. Mà tổ tiên của tôi, người

trốn chạy trong lúc ấy tất nhiên vị trí cao nhất, hình như là quý nhân Đại Tổng thì phải. Khi ấy chính là một vị phi tần trong hậu cung. Nàng cùng người nhà của mình trong cơn chiến loạn chạy trốn đến cư trú tại khu vực của người Miêu Vân Nam. Anh phải biết rằng, nữ nhân trong hậu cung khuê phòng loại này, oán khí đều rất nặng, giữa mỗi người thường xuyên nghi ngờ và thường xuyên tranh chấp, có người còn có thể học chút hạ cổ, giáng đầu các loại để hại người, đáng tiếc thủ pháp phần lớn không đúng, hạ cổ nào có dễ dàng như vậy, cho nên cũng chỉ là hại người hại mình, vị tổ tiên kia của tôi tới Miêu gia rồi, khi ấy pháp sư Miêu tộc nói, quý nhân Tống triều này rất thích hợp kế thừa hạ cổ, bởi vì cổ thuật đầu tiên cần người kế thừa, thứ hai cũng có thể bảo hộ tộc nhân của địa phương.

Đáng tiếc, qua nhiều năm như vậy, hạ cổ đã chậm rãi suy bại. Bởi vì trong tộc đối với việc chọn người sử dụng cổ yêu cầu nghiêm khắc." Tôi đọc tới đây rất ngạc nhiên, rốt cuộc là dạng yêu cầu gì, cư nhiên nghiêm khắc đến mức khiến cổ thuật chậm rãi suy bại.

"Đầu tiên, phải là nữ giới, mặc dù nam giới cũng được, nhưng có điều phải là một người ít da lông, hơn nữa, cô bé này còn phải cực kỳ thông minh, hơn nữa thề vĩnh viễn không kết hôn, họ có thể có người yêu, nhưng một khi đứa con ra đời, họ sẽ tách ra. Cho nên nói tóm lại, vận mệnh của người thừa kế cổ thuật so ra tương đối bi thảm. Mà tộc chúng tôi, hình như cũng chỉ có một vị có thể chân chính sử dụng cổ thuật, dựa theo bối phận, bà đồng lú ra với mẹ của tôi, tôi tôn kính gọi bà một câu dì. Gian phòng của bà quanh năm đều rất âm u, có mùi thảo dược rất nặng, đại khái là vì hạ cổ chẳng. Tôi hằng năm đều phải cùng người nhà đi gặp mặt, nhưng năm nay lúc trở về, từ trước đến nay không cùng tôi nói chuyện nhiều dì lại trước sau nhìn chăm chăm tôi.

Quên nói, từ khi anh bạn trai kia chia tay tôi, cuộc sống của tôi bắt đầu trôi qua cực kỳ thuận lợi, vô luận là công việc hay tình yêu, tôi

cũng dần dần thoát khỏi bóng ma kia hoàn toàn. Mà lần này khi sắp trở về, dì tôi đột nhiên nói với tôi một câu thế này, bà nói bé con, hạnh phúc của mình không riêng gì của mình, gian khổ của người khác lại không chỉ là của người khác. Cũng muốn nói chuyện với tôi một lần. Tôi đột nhiên có chút cảm xúc, đồng ý.

Hai chúng tôi ngồi xếp bằng trong phòng bà, dì hỏi cụ thể tôi đã xảy ra chuyện gì, đương nhiên, đối với một vị trưởng bối như vậy tôi đương nhiên không dám giấu giếm gì, kể tất cả mọi chuyện cho bà. Sự tình kể lại xong, dì thở dài thật sâu. Bà nói với tôi, oán của trẻ sơ sinh là oán cực mạnh, chúng đối với thế giới này có sự chấp nhất cực kỳ mạnh mẽ, chúng khát vọng được ra đời. Người mở mắt, sẽ bị chúng nhìn chòng chọc cả đời. Còn tôi không mở mắt, hơn nữa dì nói, mạng của tôi cực kỳ cứng rắn, đứa bé kia sẽ không tới tìm tôi." Tôi nhất thời hiếu kỳ hỏi ngày sinh của cô gái này, quả nhiên, ngày này thật là ngày thường xuyên phát sinh tai nạn trong lịch sử.

"Dì nói tiếp, nếu tôi nguyện ý, bà có thể hạ một cổ, giúp bạn trai tôi, thoát khỏi bị điều xấu dây dưa. Anh có thể sẽ cảm thấy kỳ quái nhỉ, tôi khi ấy cũng cảm thấy kỳ quái, bởi vì trong mắt đa số mọi người, cổ thuật đơn giản là pháp thuật hại người, làm cho người ta xui xẻo hoặc cửa nát nhà tan. Nhưng khi tôi hỏi dì, bà cư nhiên nở nụ cười.

'Cổ thuật không phải như vậy đâu, cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết của mọi người, nói thế nào nhỉ, nó càng giống như là một loại mua bán, người dùng cổ thuật, có thể đạt thành giao dịch với tương lai, hoặc là một loại trao đổi. Con người khi còn sống, tất cả mọi thứ đều là do vận số, cổ thuật có thể cho con dự chi trước tương lai của mình. Có lẽ nghe vào khá đáng sợ, nhưng kỳ thật rất nhiều người cảm thấy tương lai vô cùng xa xôi, lợi ích trước mắt lại dễ như trở bàn tay, cho nên có rất nhiều người dùng cả đời theo đuổi, kết quả chẳng qua chỉ là một giấc mộng mà thôi. Song cổ thuật cũng có thể trừ tà chữa bệnh, người bạn kia của con vô cùng phiền toái, Đưa

bé kia là các con sinh ra, lại bị các con vớt bỏ, nó không tìm con, lại quần lấy cha nó, nếu không mau lên, chỉ sợ bạn trai con cả đời này đều sẽ bị hủy hoại.' Sau khi tôi nghe xong suy nghĩ hồi lâu, quả thật tôi đã không còn hận anh ta nữa, thậm chí có chút thương cảm anh ta, đặc biệt dì nói với tôi, hạnh phúc của mình không riêng gì của mình, gian khổ của người khác lại không chỉ đều là của người khác. Tôi quyết định giúp anh ta tránh lần tai vạ này.

Nếu đã chính thức quyết định, dì cũng phải đi chuẩn bị. Đương nhiên, trong đó có rất nhiều thứ tôi không cách nào giải thích ra cho anh được, vì chính tôi cũng không hiểu rõ ràng lắm. Chỉ biết cổ thuật cực kỳ phức tạp, không chỉ cần vật liệu nhiều, mà còn phải chỉ định thời gian riêng biệt.

Trong những ngày kế tiếp, dì tổng cộng từ trên người tôi lấy đi rất nhiều đồ vật. Tôi không thể nói hết tất cả cho anh biết, bởi vì dù sao cũng liên quan đến bí mật của người Miêu. Song phần lớn vẫn có thể kể.

Mấy thứ này bao gồm tóc, lông mi, máu của tôi. Kỳ diệu nhất chính là, cư nhiên còn cần tôi tự tay giết lấy dạ dày của một con gà trống. Khi hết thấy vật liệu chuẩn bị thỏa đáng. Dì từ trong góc phòng bà lấy ra một cái lọ sành màu đen sẫm phía trên dán kín miệng. Tôi rất tò mò bên trong có thứ gì.

Nhưng sau khi mở lọ ra thì tôi liền hối hận, mùi vô cùng nồng, tôi lén nhìn, tất cả đều là thứ gì đó màu xanh lá cây sẫm sền sệt, dì lấy ra một chút, trộn cùng vật liệu ban đầu. Liền chính thức chuẩn bị hạ cổ.

Chưa nói tới nghi lễ gì, hai tay bà cầm tay tôi, hai người đem tay để vào trong bình cùng loại với bình ướp dưa chua lớn đổ đầy tất cả các vật liệu, song, miệng tương đối rộng. Sau khi bỏ vào, dì dặn dò tôi, chờ về sau mặc kệ cảm giác được cái gì cũng không được lấy tay ra,

mãi cho đến khi bà bảo tôi có thể lấy ra mới thôi.

Thứ bên trong rất lạnh, tôi không nhận được cả người run cầm cập, dì ngồi đối diện tôi, nhắm mắt lại, không biết đang niệm cái gì. Mới đầu cũng không phát sinh cái gì, nhưng qua mấy phút sau, tôi cảm giác trong bình có gì đó đang chậm rãi nhú ra.

Tôi lấy làm kinh hãi, nhưng nhớ kỹ lời dì, không rút tay ra. Dì tiếp tục thấp giọng niệm, thứ trong bình cũng lắc lư càng ngày càng dữ dội.

Tôi rõ ràng mò được.

Từ trong bình chậm rãi trôi lên là một đứa trẻ, nói chính xác ra là đầu của một đứa trẻ. Bởi vì tôi đã cảm giác được thịt trên khuôn mặt và cổ của nó. Tiếp theo là tay nhỏ bé mập mạp. Tôi bắt đầu có chút hoảng hốt, nước mắt bỗng dưng chảy xuống không ngừng, trước mắt của tôi không ngừng hiện lên cảnh tượng ở bệnh viện khi ấy. Một màn kia phảng phất vụt qua như trong phim, trời xám xịt, phòng phẫu thuật âm trầm, dụng cụ lạnh giá lóe hàn quang, cùng bác sĩ mang ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi. Cuối cùng tôi phát hiện mình mặc một bộ váy màu trắng đơn bạc đứng trên mặt đất xám trống trải. Cục kỳ lạnh, trên mặt đất toàn bộ không nhìn thấy bất cứ thứ gì, tiếp theo từ đằng xa truyền đến tiếng cười như có như không, tôi theo thanh âm nhìn lại, nơi đó cứ nhiên có một đứa trẻ chậm rãi bò sang, tôi không thể quen thuộc hơn được nữa, nó mở to hốc mắt không có tròng hõm như hố đen kia, cùng nụ cười quỷ dị. Từng chút từng chút bò sang hướng tôi, tôi muốn tránh né, nhưng bốn phương tám hướng khắp nơi đều thế, chúng đứa thì ôm chân, cánh tay, thân thể tôi, miệng a a hé mở, hốc mắt trống hoác không có tròng quay về hướng tôi. Phảng phất như muốn nói gì đó, nhưng tôi lại không nghe được gì, cuối cùng những đứa trẻ này, chậm rãi hợp thành một khuôn mặt trẻ sơ sinh thật to, mà tôi thì đang đứng phía trên đó.

Rốt cuộc, tôi tỉnh táo lại, xuyên thấu qua đôi mắt ngập nước, tôi phát hiện tôi như trước ngồi trong phòng của dì. Bốn phía bắt đầu trở nên cực kỳ tối, tôi và dì ngồi gần như thế, cũng phải chớp mắt mấy lần mới có thể thấy rõ bà. Phòng bắt đầu quanh quẩn tiếng khóc của những đứa trẻ này từ nhỏ đến lớn, tiếng khóc tê tâm liệt phế nọ, tôi cơ hồ có xúc động muốn rời tay khỏi cái bình, tôi muốn đi tìm con của tôi, tôi biết, nó đang gọi tôi.

"A Hà." Dì gọi to một tiếng, tôi mới khôi phục thần trí, A Hà là họ của tôi ở Miêu tộc. Nghe nói, lúc con người ý niệm mê loạn, người già sẽ hô to họ của bạn, gọi linh hồn bạn về.

Ảo giác và thanh âm trong phòng bắt đầu chậm rãi tiêu tán, nhưng cái bình lại chấn động càng thêm dữ dội. Bên trong vang lên tiếng gào vô cùng nặng nề mà ác liệt, tựa như động vật nào đó vậy. Mà tay của tôi thủy chung mò đến phần mắt bên trong của nó, mềm mại, phảng phất như một túi vải rỗng vậy.

Tôi đột nhiên cảm thấy nghi hoặc, đứa bé kia chỉ có bốn tháng mà, tại sao tôi chung quy cảm thấy nó hình như đã trở nên lớn hơn nhiều. Dì tiếp tục niệm, tốc độ càng lúc càng nhanh, cái bình cũng di chuyển càng lúc càng nhanh, rốt cuộc, bà hô to một tiếng, bảo tôi rút tay ra, bà cũng đồng thời rút ra, tiếp theo nhanh chóng đem một cái nút nhét chặt miệng bình. Dì nhìn về mặt tôi hoảng sợ mà nghi hoặc, nhẹ nhàng nói đã kết thúc. Tôi cảm thấy mình thoáng cái như bị rút cạn sức lực, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Không biết ngủ bao lâu, chỉ biết khi tỉnh lại đã là ban đêm. Dì ngay bên cạnh tôi, phòng đã đốt nến, bà làm chút thức ăn cho tôi, sau khi ăn xong, tôi đã khôi phục chút sức, bà mới chậm rãi nói.

'Nguyện vọng của con con rất đơn giản, nó muốn lớn lên.' Dì sửa sang lại quần áo, bình thản nói với tôi.

'Lớn lên?' Tôi khó hiểu hỏi bà, dì nhìn tôi gật đầu, tiếp tục nói: 'Đúng vậy, nó muốn lớn lên, bởi vì đây là dự vọng cơ bản nhất cũng nguyên thủy nhất của nó. Do đó nó quán quít lấy bạn của con, tựa như ký sinh trùng vậy, dựa vào sinh khí của cậu ta để duy trì năng lực tồn tại của nó trên thế giới này. Nếu thời gian quá dài, bạn của con sẽ gặp nguy hiểm. Bây giờ dì đã niêm phong nó trong cái bình kia, trong không gian đó, nó có thể thỏa mãn nguyện vọng của mình, chậm rãi lớn lên. Mãi cho đến khi lớn lên đến mức độ nó muốn.' Tôi sau khi nghe xong, đảo mắt nhìn dưới phòng, quả nhiên, trong một góc ánh nến cơ hồ không chiếu tới kia, lẳng lặng đặt một cái bình. Tôi nhìn nó, chung quy cảm thấy nó phảng phất như đang ở trong bình nhìn tôi vậy.

Khi dì tiễn tôi có nói cho tôi biết, sự tình này sau khi qua đi tôi sẽ có khởi đầu tốt, cuộc sống của tôi sẽ hoàn toàn thay đổi, chỉ cần quan tâm đến người khác nhiều hơn, kỳ thật cũng chính là quan tâm đến mình. Đây là lời cuối cùng dì nói với tôi. Tôi hỏi bà, có hối hận đã học cổ thuật hay không, bà chần chừ một lát, cười cười nói, trước kia từng hối hận, nhưng hiện giờ không còn nữa, bởi vì có vài chuyện luôn cần người đi làm, đây đều là việc đã được định sẵn. Tôi nhìn bóng dì dần dần biến mất, thật không biết còn lại mấy người kế thừa cổ thuật giống như bà vậy. Về sau bà còn nói với tôi, người trần đều cho rằng hạ cổ, máu chốt quyết định ở cổ, kỳ thật hạ cổ máu chốt quyết định ở chỗ hạ, hạ phương pháp phù hợp, quyết định tác dụng của cổ." Cô ấy rốt cuộc cũng kể xong. Tôi nhin không được hỏi lại cô ấy, anh bạn trai bị cái kia dây dưa của cô ấy về sau tới cùng thế nào. Đáng tiếc cô ấy cũng chỉ trả lời, đến giờ như cũ không có bất cứ tin tức gì của anh ta.

Cô gái này đã rời mạng, tôi ngẫm nghĩ câu chuyện này, hồi tưởng lại một lượt tại sao các thời đại triều đình, bắt đầu từ thời Hán đều tiến hành bóc lột và giết chóc hàng loạt Miêu tộc, người Miêu mặc dù

nhiều lần khởi nghĩa đều chấm dứt trong thất bại, nhưng nhóm người Hán ở Trung Nguyên lại trước sau càng thêm kính sợ họ, nhắc tới Miêu nữ đều biến sắc, mặc dù trong đó có nhiều hiềm nghi khuếch đại, kỳ thật ngẫm lại quả thực cũng không phải không có lý.



## Chương 30: Mua quần áo

Trên thế giới luôn có vài loại nghề nghiệp, họ cần thường xuyên làm việc về đêm, đương nhiên, ai cũng không thích một mình tản bộ vào ban đêm, nhưng miễn cưỡng kiếm sống lại không có cách nào. Lái xe làm đêm là một loại trong đó. Bởi vì đêm câu chuyện của Kỳ Nhan đã chỉnh sửa lại một chút đăng lên mạng, cư nhiên có rất nhiều người thích, trong đó cư nhiên còn có một người bạn học cấp hai mà tôi đã lâu chưa gặp mặt.

Đã lâu không gặp, liền hẹn ở KFC tâm sự. Sau khi gặp lại mọi người ân cần chào hỏi hoàn cảnh của nhau vài câu, cô ấy tựa hồ mặt lộ vẻ ngượng ngịu, vài lần muốn nói gì đó rồi lại do dự.

"Người bạn kia của cậu, có phải thật sự có thể giải quyết chút việc lạ mà người bình thường chúng ta không cách nào giải quyết không?" Cô ấy rất cuộc cũng nói ra, tôi mặc dù đã ngờ tới, nhưng vẫn có chút kinh ngạc. Tôi hỏi cô ấy có phải gặp việc khó gì không, nếu tôi có thể hỗ trợ nhất định sẽ dốc sức, cô ấy lắc đầu.

"Không phải tớ, mà là cha tớ." Cô ấy vô cùng khổ não nói, "Ông nằm liệt giường đã lâu rồi. Khám rất nhiều bác sĩ, mất không ít tiền, nhưng không thấy khởi sắc, hỏi ông ấy tới cùng xảy ra chuyện gì, cha luôn mặt mang vẻ hoảng sợ, nhưng sau khi bình tĩnh, lại luôn ngậm miệng không đáp, tôi không còn cách nào, vừa vắn ở trên mạng đọc bài, không ngờ tới là cậu viết, vì vậy muốn đến thử thời vậy." Tôi nghĩ một chút, Kỳ Nhan cũng không thích tiếp xúc với người lạ lắm, tùy tiện gọi cậu ấy đến cậu ấy chưa chắc đã đáp ứng, vì vậy tôi quyết định đảm đương tiên phong, đi xem đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Nhà của bạn học tôi nằm ở phụ cận trung tâm thành phố, chính là khu dân cư cực kỳ đẹp, ở cửa còn có cửa sắt và bảo vệ gác cửa. Phía dưới mỗi tòa nhà còn có máy quay, xem ra thật là ngôi nhà tương đối an toàn.

Nhà cô ấy ở lầu bốn, sau khi vào trong trang hoàng trái lại vô cùng vừa phải, nhớ kỹ lúc cấp hai nhà cô ấy cũng không tính là giàu có lắm, khả năng mấy năm này đã phát đạt lên chăng. Dưới sự hướng dẫn của bạn tôi, chúng tôi vào trong nhà, bên trong nằm một người đàn ông hơn 50 tuổi, đang nghiêng đầu, kịch liệt ho khan, ông ta gầy rất dữ dội, mặt vàng như bị bệnh viêm gan vậy, cũng không hề phát hiện chúng tôi vào. Bạn tôi vội vàng nâng cha cô ấy dậy.

"Anh là?" Ông ta rất cuộc nhìn thấy tôi. Bạn tôi ngắn gọn giới thiệu tôi, cha cô ấy có chút không hài lòng, đại khái là trách con gái tùy tiện nói cho người ngoài biết.

Tôi thì nói "Bác trai, có chút bệnh là do buồn bực mà ra, bác đừng ngại nói cho con biết, hoặc nói cho người nhà, khả năng sẽ chuyển biến tốt hơn, và lại con quen biết vài người bạn, mặc dù vấn đề khó giải quyết, cũng có thể xử lý mà." Ông hồ nghi tôi một chút, hơn nữa bạn tôi lại ở bên khuyên nhủ, rất cuộc đồng ý kể cho tôi biết, nhưng điều kiện trước tiên là con gái ông ta phải ra ngoài.

"Cậu trai trẻ, cậu phải đáp ứng tôi, không thể nói cho người khác biết." Ông ta mặc dù có chứa bệnh trạng, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như trước, tôi gật đầu.

"Kỳ thật mấy năm trước, tôi còn là một gã tài xế lái taxi, mới đầu tiền không đủ, mua không được xe cho riêng mình. Cậu phải biết rằng, hết thầy tài xế có xe riêng đều là tự mình lái ca sáng, còn ca tối để cho người khác lái, rồi từ đó ăn hoa hồng, mà tôi, chính là chuyên lái

ca đêm cho người ta.

Mới đầu còn thuận lợi, tôi kinh nghiệm phong phú, khách buổi tối cũng coi như nhiều, mãi đến khi xảy ra sự kiện kia." Bác trai nuốt ngụm nước bọt, lại ho khan vài tiếng.

"Ngày đó là một buổi tối đầu thu, thời tiết xem như mát mẻ, mọi người lái ca đêm cực thích lái trời đêm này, quá nóng, ngồi lâu thân thể ngọt ngọt khó chịu, quá lạnh, hai chân cóng đến tê dại. Tôi một mình đi dạo xe ở cầu lớn Phủ Hà, lúc không có khách, chúng tôi lái xe trống tìm người gọi xe dạo.

Nhưng chuyện kỳ quái đã xuất hiện, tôi chợt thấy phía trước hiện lên một bóng người màu trắng, đúng vậy, cậu đừng có không tin, tôi đến nay vẫn nhớ kỹ rõ ràng, là một bóng người màu trắng, ngay cách đầu xe tôi không xa, tôi vô thức dừng xe. Lúc ấy đã gần 12h, trên cầu lớn không có một người. Xe đậu trên cầu, phảng phất như tùy thời đều sẽ bị màn đêm nuốt chửng vậy. Tôi lo lắng bước xuống xe, phát hiện phía trước vật gì cũng không có. Tôi đành phải lên xe một lần nữa, tiếp tục tìm khách.

Lái không bao lâu sau, lại cái loại cảm giác này, bóng người phảng phất như cách ô tô càng thêm gần, tôi lại dừng ô tô, lần này ngay cả động cơ xe tôi cũng tắt ngúm. Tôi không dám đi xuống, ngồi trong buồng lái. Đầu dựa vào vô lăng, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ xe. Đèn xe chiếu sáng không được xa lắm, bốn phía tối dọa người. Ngoại trừ tiếng gió thổi lay động mặt nước sông ra, thanh âm gì cũng không nghe được. Tôi lúc ấy thật sự sợ hãi bỗng dưng có thứ gì đó từ phía trước chạy đến. Tôi vốn muốn để ô tô lại đây gọi người kéo đi, mình thì quá giang xe về nhà. Nhưng kỳ quái, vốn dĩ cho dù rạng sáng mấy giờ nơi này đều xe cộ không ngừng, đột nhiên hồi lâu cũng chưa từng có một ai, cũng không có chiếc xe nào. Tôi nghe qua rất nhiều về truyền thuyết ca đêm, cái gì cấm kỵ quá giang

xe các loại, nhưng chỉ nói mấy câu chuyện đùa ngày thường mọi người hay tán gẫu tranh cãi, nhưng cho tới giờ cũng không biết thật hư, chưa từng nghĩ cứ nhiên thật sự rơi xuống đầu mình. Tôi cứ thế ngồi trong xe. Tôi hy vọng đợi được đến hừng đông.

Nhiệt độ bắt đầu chậm rãi giảm xuống, trên người bắt đầu run rẩy, tôi có chút mệt rã rời, đốt chút thuốc hút, muốn cố gắng làm cho mình bảo trì thanh tỉnh, khi đó tôi không thích gạt tàn thuốc trong xe, vì vậy duỗi tay ra ngoài cửa sổ xe, một bên hút thuốc, một bên nghĩ sự tình.

Thình lình, tay đặt bên ngoài bị người ta đẩy một cái, tôi bị dọa giật mình, điếu thuốc cũng bị chấn động rơi xuống, cả người cơ hồ nhảy dựng lên. Bên ngoài vang lên một thanh âm.

"Sur phụ, mượn tí lửa được chứ?" Tôi lấy lại bình tĩnh, hóa ra là một người qua đường, không ngờ trẻ thế còn có xe qua đường, tôi thật bất ngờ. Nương theo ánh sáng bên sườn xe, tôi nheo mắt nhìn người này. Anh ta rất trẻ tuổi, cơ hồ không lớn hơn con gái tôi là bao, bên ngoài mặc bộ áo khoác vải bạt màu xám, trên vai khiêng một túi vải gai, có thể là buổi tối đi làm về trễ chẳng. Vùng này có vài xưởng gia công đồ dùng trong nhà, thường xuyên mời một vài đứa trẻ nông thôn đến làm công, mỗi ngày đều làm đến khuya, tiền lương lại dị thường ít. Tôi châm lửa cho thiếu niên điếu thuốc. Trong nháy mắt đó, tôi thấy rõ ràng mặt cậu ta. Gương mặt nợ tôi vĩnh viễn cũng sẽ không quên.

Da tay cậu ta rất khô, trước trán gồ lên, con mắt một mí tràn ngập tơ máu cùng mệt mỏi, môi dày khô nứt như lòng sông hạn hán lâu ngày, nhất là mũi cậu ta, to thần kỳ, làm tôi nhớ tới Thành Long.

Thình lình, một suy nghĩ vô cùng tội ác giống như cái gáo gỗ bị ấn vào trong nước từ dưới đáy lòng tôi hiện ra, khi con người sợ hãi sẽ cực kỳ ích kỷ, ích kỷ đến căn bản xem sinh mệnh người khác chẳng

ra gì. Bởi vì tôi nhớ đến một lão tiền bối thường xuyên lái xe từng nói, nếu buổi tối lái xe mà lúc nào cũng nhìn thấy bóng người đảo quanh trước xe, đó ắt sẽ xảy ra tai nạn xe, nghề chúng tôi sợ nhất là xảy ra tai nạn, đụng hư xe phải đền người khác tiền không nói, mặc dù giữ được mạng mình, nhưng đâm chết người khác rồi, đền bao nhiêu tiền cũng không đủ, đụng bị thương đụng tàn tật càng xui xẻo, người một nhà đều xong luôn. Cái mà tài xế đều hiểu ngầm trong lòng là gì nhỉ (tôi gợi ý cho ông ta, quy tắc ngầm) đúng, gọi là quy tắc ngầm, những từ này thật thích hợp, đó chính là đụng bị thương không bằng đâm chết, đã đâm chết thì xong hết mọi người. Cậu đừng mất hứng, trên thực tế chính là như vậy, tôi mặc dù đã không đụng tới vô lăng, nhưng trước đó vài ngày không phải có nghe nói một tài xế cán qua cán lại một đứa bé hai lần sao? Hấn còn nói quay lại lần nữa là để cứu người. Chó má, ông đây còn không biết hấn nghĩ gì sao, cứu người chẳng phải dừng xe là được sao! (Ông ta nói tới đây, có chút kích động, lại kịch liệt ho khan vài tiếng, bạn tôi nghe tiếng từ bên ngoài tiến vào, bị ông ta quát lớn đuổi ra).

Kể lạc đề rồi, lúc ấy tôi xác thực thăm nghĩ bảo trụ lấy mình, sau đó cũng đành phải vậy. Người trẻ tuổi kia châm thuốc, cảm ơn một tiếng, thấy tôi không định đi, cư nhiên cùng tôi bắt chuyện. Tôi và cậu ta nói vài câu, liền đề nghị muốn mua quần áo của cậu ta."

"Mua quần áo?" Tôi nghe xong rất kinh ngạc, ông ta lại phất phất tay, ý bảo tôi đừng cắt ngang lời ông ta.

"Mới đầu cậu ta vô cùng kinh ngạc, nhìn quần áo mình một chút, bỗng dưng cười sang sảng, cũng hỏi tôi muốn bộ đồ rách nát này làm gì. Chẳng qua chỉ là bộ quần áo bình thường. Tôi khoát khoát tay, chần chừ chút, nói với cậu ta, tôi muốn chính là áo trong dán với thịt ấy. Lúc này cậu ta không cười nữa, bắt đầu cảnh giác, lui về sau một bước, không nói chuyện nữa. Tôi lập tức giải thích với cậu ta, mình cũng không có ý gì khác, chỉ nói đối với quần áo trong của cậu

ta cảm thấy rất hứng thú, muốn mua về để vợ cũng bắt chước làm một bộ. Cậu ta thờ phào, kéo kéo quần áo.

'Đây là mẹ tôi làm đó, người khác chưa chắc đã làm được vậy đâu, mẹ tôi là một người giỏi giang trong thôn.' Cậu ta quả nhiên rất chất phác, cư nhiên tin tưởng lý do hoang đường như thế, tôi lập tức đề xuất, cho cậu ta 50, cậu ta càng kinh ngạc. Tôi tưởng rằng cậu ta chê ít, liền đề nghị cho cậu ta 100, cũng chỉ chỉ áo cậu ta. Đứa nhỏ này lập tức đáp ứng, nhanh chóng cởi áo, đưa hết cho tôi, mà tôi thì đưa tiền kia cho cậu ta. Cậu ta vui vẻ cầm tiền, không ngừng nói cảm ơn tôi, sau đó biến mất trong bóng đêm.

Cậu biết tại sao cần quần áo lót của cậu ta không?" Ông bác quay đầu hỏi tôi. Tôi hiển nhiên lắc đầu, ông ta thờ dài.

"Tôi đã làm chuyện cả đời này đều hối hận, làm chuyện khiến lương tâm tôi vĩnh viễn bất an. Tôi thấy cậu ta đã đi xa, đem quần áo mở ra chỉnh tề đặt trước ô tô. Sau đó khởi động ô tô, ở mặt trên cán qua cán lại, còn xuống xe nhiều lần kiểm tra, có cán trúng quần áo hay không. Sau đó, tôi tiếp tục lái xe, quả nhiên không phát hiện cái gọi là bóng người gì nữa."

"Ồ? Đó là xảy ra chuyện gì?" Tôi kỳ quái hỏi.

"Cậu biết ứng vật không? Có đôi khi mọi người vì tránh né tai họa, sẽ chuẩn bị chút đồ vật để ứng với kiếp nạn của mình, bị cầm đến làm thể thân gọi là ứng vật, tôi vốn sẽ phát sinh tai nạn xe, vì vậy đem quần áo thẳng bé kia coi như ứng vật, cán qua cán lại, coi như là cán nạn của người. Đây, cũng là người khác dạy tôi. Tôi chỉ thử xem, không ngờ thật sự có thể dùng được.

Tôi vô cùng vui vẻ, về sau liền quên bẵng đi việc này. Chàng trai trẻ tới từ nông thôn kia, tôi cũng không đến tìm cậu ta nữa. Về sau sinh

ý của tôi càng làm càng tốt, rất nhanh liền mua xe riêng. Tiền cũng càng kiếm càng nhiều. Mãi đến khi còn mua được căn nhà này.

Nhưng mà, một lần bạn bè tụ tập, chúng tôi lúc say rượu ngẫu nhiên nhắc tới chuyện úng vật này. Một người trong đó nói.

'Nếu như là người bị cầm quần áo lót ra làm úng vật tránh nạn, đại đa số đều sống không lâu, sẽ chết oan chết uổng.'

Tôi vừa nghe liền kinh hãi, rượu cũng tỉnh, lập tức muốn chứng thực mãi, tất cả mọi người đều có câu trả lời nhất trí. Tôi qua loa úng phó với bữa nhậu, lập tức dựa vào ký ức còn sót lại, tại địa phương lần đầu gặp chàng trai kia hỏi khắp các cửa hàng mộc phụ cận. Mất thật nhiều rắc trở, hoàn hảo bề ngoài cậu ta tương đối đặc thù. Cuối cùng vẫn là ở một cửa hàng mộc cực kỳ nhỏ hỏi được.

'Cậu nói Tiểu Lý mũi to à.' Ông chủ bưng chén cơm, thờ ơ nói.

'Đúng vậy đúng vậy.' Tôi vừa thấy có manh mối, vô cùng cao hứng, ai ngờ ông chủ này lại nói, Tiểu Lý đã chết, sau khi gặp tôi chưa được vài ngày, đột nhiên trong lúc làm công hoảng hoảng hốt hốt xông về phía đường cái, kết quả bị ô tô lui tới đâm chết, trong nhà cậu ta đều là nông dân nghèo khổ, do mình trái với pháp quy trước, một phân tiền cũng không lấy được, ngay cả tiền hỏa táng đều là mấy đồng hương ít ỏi ở đây gom góp. Sau khi tôi nghe xong liền sững sờ. Ngơ ngẩn hồi lâu, ngay cả ông chủ gọi tôi cũng không phản ứng.

Cậu biết tôi lúc ấy có bao nhiêu tự trách không. Tôi vốn không ngờ tới cậu ta sẽ như vậy, tưởng rằng chàng trai kia nhiều lắm chỉ xui xẻo vài ngày, không ngờ lại hại tính mạng người ta. Cái đó và giết người có gì khác nhau? Việc tôi có thể làm chỉ là thường vì cậu ta tảo mộ, khẩn cầu cậu ta tha thứ. Cũng định kỳ đến nhà cậu ta, dùng hết chút

lực ít ỏi. Mỗi khi người thân cậu ta tiễn tôi ra cửa thiên ân vạn tạ. Tôi đều cảm thấy hết sức xấu hổ.

Thời gian chậm rãi qua đi, mỗi khi tôi rảnh rỗi, khuôn mặt người nọ chung quy luôn dạo lướt qua trước mắt tôi, sự tình này vĩnh viễn là khúc mắc trong tôi. Tôi nguyên tưởng rằng bí mật này sẽ được tôi mang theo vào quan tài. Nhưng sự thật chứng minh, có vài thứ tránh không xong, nên đến, thủy chung sẽ đến.

Khi Vũ Trúc (Tên của bạn tôi) học năm thứ hai đại học. Một lần chiếu theo lệ về nhà nghỉ ngơi, lúc tôi chợt phát hiện giày của con bé thiếu một chiếc vớ, tôi thuận miệng hỏi câu. Không ngờ câu trả lời của con bé cơ hồ khiến tôi bị dọa tuôn một thân mồ hôi lạnh.

Hóa ra vừa rồi ở dưới lầu, Vũ Trúc gặp một người mũ xám rộng vành. Khẩu âm của hắn không giống người địa phương. Qua cuộc trò chuyện, Vũ Trúc biết hắn từ vùng khác tới, lần nữa yêu cầu muốn mua món vật nhỏ bên người Vũ Trúc hoặc thứ tương tự như vớ. Mới đầu con gái tôi cho rằng người này quá hoang đường, thậm chí trách mắng đuổi hắn đi, nhưng người này than thở khóc lóc mà năn nỉ, cũng nói có chuyện cần, chỉ dùng để cứu người thôi. Vũ Trúc mềm lòng, không chịu được hắn thuyết phục, liền đem vớ chân trái cho hắn, trước khi đi, người nọ cho Vũ Trúc một tờ tiền mặt 100 đồng."

"Một trăm đồng?" Tôi nhin không được nói câu. Ông bác cũng dừng lại, quay đầu, vẻ mặt buồn bã nói: "Cậu cũng nghĩ ra được rồi nhỉ? Trong nháy mắt khi tôi nhận tờ tiền kia, thì có một loại cảm giác vô cùng bất an. Năm đó một trăm đồng tôi cho chàng trai kia thật đúng là không phải số lượng nhỏ, hơn nữa loại tiền tệ này về sau đã thay đổi rất hiếm thấy. Hơn nữa sợ là tiền giả, bình thường tôi sẽ ở bên góc trái viết lên một ký hiệu sao năm cánh. Tôi vừa đưa tờ tiền qua nhìn, quả nhiên, ký hiệu quen thuộc kia có ở phía trên.



Đầu tôi ằm một tiếng. Tới rồi. Quả nhiên đã tới rồi, mặc dù nhiều năm như vậy tôi luôn hết sức hướng thiện, tôi không cầu mong có thể được đưa bé kia tha thứ, chỉ hy vọng lương tâm mình dễ chịu chút. Tôi còn từng tưởng tượng kết quả của mình, nhưng khi cậu ta thật sự tới, hơn nữa là báo trên con cháu của mình, tôi lại bất ngờ không kịp đề phòng. Con gái ở bên cạnh gọi tôi cũng không hề nghe thấy."

"Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi, ngài có khả năng đã lo lắng quá rồi." Tôi mặc dù cũng nghe được có phần kỳ dị, nhưng vẫn muốn an ủi ông ta. Ông bác hừ một tiếng.

"Tôi lúc ấy cũng tự an ủi mình như vậy. Song tôi cho cậu xem chút đồ, cậu sẽ không nghĩ vậy nữa." Ông ta ngo ngoạ muốn xuống giường. Tôi ngăn cản ông ta, rồi dưới sự chỉ dẫn của ông ta, từ trong rương đối diện lấy ra một cuộn băng ghi hình. Tôi vô cùng kỳ quái, nhưng không tiện hỏi, không thể làm gì khác hơn là bỏ vào máy chiếu. Ông bác yêu cầu tôi cẩn thận xem.

Đây là một video theo dõi, tôi nhìn thấy ngày tháng rõ ràng là vài năm trước, tôi hiểu, đây là máy quay video dưới lầu. Video là trắng đen, nhưng tương đối rõ ràng, không lâu sau, trên hình ảnh xuất hiện một người đội mũ rộng vành màu xám, nhìn không rõ mặt lắm, hấn cúi rất thấp, tựa hồ đang đợi ai đó. Lại qua một lúc, một cô bé bộ dáng học sinh đi tới. Tôi thoáng cái đã nhận ra, đây chính là bạn tôi. Mới đầu người kỳ quái kia lập tức xông lên, ngăn cản Vũ Trúc và nói chuyện với cô ấy, Vũ Trúc ban đầu không phản ứng hấn, hai người còn nổi lên chút tranh chấp nhỏ. Về sau người nọ tựa hồ bắt đầu khóc lóc. Cuối cùng, Vũ Trúc cởi vớ ra, đưa cho người nọ xong liền vào nhà.

Sau khi có được vớ, người nọ liền đi về hướng máy quay. Đúng vậy, hấn hiện giờ đối diện với máy quay. Tôi nhìn thấy tay hấn chậm rãi duỗi về phía đầu, tháo khăn trùm xuống.

Khuôn mặt màu trắng, mặc dù trên băng hình trắng đen, màu trắng nọ vẫn vô cùng ghê người, phảng phất như nước sơn vừa quét vậy, nhất là cái mũi nọ, cái mũi cực lớn, vô cùng tương tự Thành Long. Diện mạo của hắn giống như đúc vừa rồi ông bác miêu tả. Nhất là cuối cùng, hắn cư nhiên hơi nở nụ cười, tôi phát hiện, hàm răng của hắn đều là màu đen, cười, phảng phất như không có hàm răng vậy. Người chung quanh kỳ quái nhìn hắn. Sau đó, người nọ đội khăn trùm lên, rời đi.

Băng hình kết thúc, màn hình đầy bông tuyết, mà tôi lại vẫn chưa phục hồi lại tinh thần. Ông bác từ trong tay tôi lấy qua điều khiển, tắt TV. Lúc này mới nói.

"Bây giờ, cậu đã tin chưa."

"Nhưng mà, bác cũng nói đây là chuyện mấy năm trước rồi mà, mấy năm nay Vũ Trúc chẳng phải đều khỏe mạnh sao?" Tôi như trước hỏi lại ông. Ông bác lắc đầu. Dùng ngón tay run rẩy chỉ trái tim ông.

"Hắn đang hành hạ tôi." Ông bác từng chữ từng chữ phun ra. Nhắm chặt mắt, mày nhíu cùng một chỗ. "Từng thấy mèo bắt chuột chưa, bắt được, thả ra, lại bắt được, lại thả ra, thẳng đến khi con mèo chán ngấy mới thôi. Bây giờ, tôi và con gái tôi, chính là con chuột đó. Mấy năm nay tôi vẫn trông chừng Vũ Trúc, con bé muốn đến vùng khác phát triển, bị tôi ngăn trở, muốn đi du lịch bị tôi cấm đoán. Ngày thường tôi thường xuyên dặn dò con bé cẩn thận này cẩn thận nọ. Cậu sẽ không thể hiểu được tâm tình của tôi. Tôi từng giờ từng phút đều lo lắng cho con bé. Tôi tựa như một tù nhân tùy thời chờ tuyên án, tôi sợ đột nhiên một cú điện thoại gọi tới báo cho tôi biết con gái tôi xảy ra chuyện. Sớm biết loại kết quả này, tôi thà rằng mình chết cũng không muốn Vũ Trúc xảy ra chuyện." Ông bác nói xong, không nhìn được lão lệ tung hoành. Tôi nhìn mà cũng một trận xót xa.

"Bác à, không bằng thế này, trước bác đừng lo lắng quá, con trở về kể cho bạn con biết, con tin cậu ấy có thể giúp bác." Tôi không biết Kỳ Nhan có thật sự nắm chắc không, song cậu ấy chung quy hẳn sẽ có biện pháp hơn so với chúng tôi. Ông bác nhìn tôi một chút, gian nan gật đầu.

Vũ Trúc tiễn tôi về, dọc đường luôn một mực cúi đầu. "Thật ngại quá, lãng phí nhiều thời gian của cậu như vậy, nhưng tớ vẫn ôm chút hy vọng, hy vọng bệnh ba tớ sẽ tốt lên."

Tôi an ủi cô ấy vài câu, sau đó Vũ Trúc liền đi lên. Tôi lập tức gọi điện thoại cho Kỳ Nhan, kể đại thể sự tình cho cậu ấy, cũng muốn cậu ấy tới một chuyến, để xem có thể giúp một tay không. Không ngờ Kỳ Nhan nghe xong ngữ khí đại biến.

"Quan trọng không phải vớ đã cầm đi đâu! Ứng vật có thể giải được, nhưng tờ tiền mới là mấu chốt, cậu mau chóng bảo họ tiêu hủy tờ tiền. Sau đó cậu đem tro tiền tới cho tớ, đúng rồi cậu bây giờ đang ở đâu? Tớ tới ngay." Tôi nói địa chỉ cho cậu ấy biết, Kỳ Nhan nhanh chóng cúp điện thoại. Tôi lại chạy lên nhà Vũ Trúc. Nhấn chuông thật lâu, cửa mới mở ra, cô ấy thấy tôi, có chút kinh ngạc.

"Làm sao vậy? Tại sao cậu lại trở lại? Tớ đang dùng lò vi sóng giúp ba tớ hâm chút canh, cậu cũng uống chút nhé." Tôi thấy hai tay cô ấy mang theo một cái găng hoạt hình thật to, đang chuẩn bị xoay người lại đi lấy canh. Tôi giữ cô ấy lại.

"Không cần, cậu mau gọi bác đem tờ tiền cho tớ." Vũ Trúc có chút hồ đồ, song tôi luôn miệng khẩn cầu, cô ấy vẫn là vẻ mặt kỳ quái dẫn tôi vào.

Nói với ông bác đại khái một chút, ông ấy ngẫm lại hồi lâu, nói là tờ tiền này mang theo trên người, lại nhất thời nghĩ không ra. Ông ấy

sốt ruột, liền ho khan dữ dội. Vũ Trúc không biết chúng tôi muốn tìm gì, còn ra sức khuyên cha mình nói tiền tìm không được cũng không sao cả.

Tôi giúp ông bác ở trên giường tìm thật lâu, rốt cuộc trong túi một bộ quần áo chèn dưới chăn ló ra một tờ tiền, quả nhiên, chính là cái loại tiền giấy trăm đồng bản cũ từ rất sớm này. Tôi lập tức ra khỏi phòng muốn đốt nó, nhưng tôi phát hiện không cần nữa.

Bởi vì phòng bếp đã nổi lên hỏa hoạn, tôi vừa định qua đó nhìn xem, lại một tiếng nổ mạnh, một bộ hài cốt của lò vi sóng mang theo nước sôi từ trong bếp bay ra, nện ở cửa, cả căn nhà bắt đầu nhanh chóng bốc cháy. Tôi lập tức trở về phòng.

"Mau, nhà cháy rồi, bác ơi con cũng bác ra ngoài." Tôi kéo ông ấy, mặc dù ông ấy nhìn qua vô cùng gầy yếu, nhưng thân thể lại dị thường nặng. Ông bác không ngừng hô lớn: "Tới, tới, hấn đã tới." Một bên Vũ Trúc lại căn bản nghe không rõ.

Chờ ông bác xuống giường, lửa đã lan rất nhanh. Song hiện giờ ra ngoài còn kịp. Nhưng tôi phát hiện không biết lúc này đầu thu cư nhiên khởi động. Chẳng lẽ vừa rồi lúc kiểm tiền vô tình ấn phải nút mở?

Hình ảnh lập tức xuất hiện, song không phải như lúc trước tôi xem.

Trên TV đích thực chính là người sắc mặt trắng bệch kia, bối cảnh cũng là một mảnh đen nhánh. Hấn không đội khăn trùm, cả khuôn mặt cơ hồ dán lên màn ảnh, có vẻ vô cùng bất thường, khiến ba người chúng tôi giật nảy mình.

"Trốn không thoát đâu, sẽ là mày, sẽ là con mày." Trên TV hấn lại còn nói một câu như vậy, thanh âm kia tựa như dây thanh đới của

con người kịch liệt mài mòn vọng lại, khàn khàn cực kỳ. Lập tức, TV không còn hình ảnh nữa, đầu thu bắt đầu phát ra tiếng rít dữ dội, tiếp theo băng từ trong băng hình bay ra, văng đầy khắp nơi, quẩn quanh chân ông bác và Vũ Trúc. Chúng tôi muốn tránh thoát, nhưng càng ngày càng gấp, lửa đã sắp cháy tới phòng ngủ. Mùi khói nồng nặc cùng mùi nhựa bị đốt bắt đầu tràn ngập cả phòng. Tôi muốn kéo dài băng từ ra ngoài để đốt, nhưng căn bản kéo không nhúc nhích, hóa ra băng từ còn kẹt trong băng và đầu thu còn có cả TV cư nhiên nối liền cùng nhau. Ông bác thống khổ, quay về TV hô lớn: "Tha cho con gái tôi đi, tha cho con gái tôi đi." Tiếp đó Vũ Trúc ngã nhào bên cạnh tôi.

"Mau, mang con gái tôi đi, nhanh lên chút." Ông bác hô với tôi. Vũ Trúc cũng khóc, không ngừng gọi ba ơi, ba ơi, tôi giữ cô ấy lại, bởi vì ông bác đã tự mình xông về phía biển lửa. Thoáng cái đã biến thành một hỏa nhân, ông không ngừng thống khổ gào khóc, lăn lộn trên mặt đất, Vũ Trúc khóc rống lên, căn bản không chấp nhận được, thoáng cái hôn mê bất tỉnh.

Nhưng lửa đã lan tới, cha Vũ Trúc đã nằm trên mặt đất không nhúc nhích nữa, thanh âm cũng không còn, tôi nhìn hỏa hoạn, thần trí bắt đầu không rõ ràng, chẳng lẽ tôi thật phải chết ở đây? Lại một trận khói đặc dữ dội, tôi bị sặc hôn mê bất tỉnh.

Chờ tôi tỉnh lại, đã ở bệnh viện, bên cạnh Vũ Trúc đang nằm, Kỳ Nhan đang ngồi bên cạnh tôi đọc sách, thấy tôi tỉnh dậy, lắc đầu nói: "Hoàn hảo mạng cậu lớn, lúc tứ tới đó nhìn thấy khói từ cửa sổ, lập tức gọi điện báo cháy các cậu mới vô sự, song hiện trường vẫn có một bộ thi thể." Tôi nhìn Vũ Trúc, phát hiện cô ấy còn chưa tỉnh, Kỳ Nhan lập tức giải thích: "Cô ấy cũng không sao cả, nhưng chịu kích thích quá lớn, vừa rồi cô ấy tỉnh dậy một lần, song tâm tình không ổn định, cho nên bác sĩ đã tiêm cho cô ấy."

Mặc dù đầu còn có chút đau, song vẫn kể hết những chuyện đã xảy ra cho Kỷ Nhan, sau khi cậu ấy nghe xong cúi đầu không nói, một lúc lâu mới nói: "Hai người chọn một, thật sự tàn nhẫn. Đúng rồi, tờ tiền đâu?" Tôi nhớ hình như cuối cùng đã bỏ tiền vào túi áo, vì vậy lập tức đưa tay lấy ra. Quả nhiên còn đó.

Tôi vừa lấy ra nhìn, tiền kia lại giống như đã bị chôn vùi dưới đất cả trăm ngàn năm vậy, đều biến thành màu đen. Chạm nhẹ vào liền toàn bộ vỡ nát, tiếp theo lại hóa thành tro, cái gì cũng chưa từng tồn tại. Tôi nhìn một mảnh duy nhất còn sót lại trong tay, thật không biết nên nói gì.

"Sức mạnh của quần áo không đáng sợ, đáng sợ chính là tâm trả thù." Kỷ Nhan từ trong tay tôi đón lấy mảnh nhỏ kia, ném ra ngoài cửa sổ. Cậu ấy nhìn Vũ Trúc nằm một bên.

"Nhưng thật ra cô ấy đáng thương nhất, vĩnh viễn cũng sẽ không biết tới cùng xảy ra chuyện gì." Bên ngoài đã gần xế chiều, một tia sáng cuối cùng của mặt trời hôm nay vừa vặn chiếu vào trên mặt Vũ Trúc, có thể rõ ràng nhìn thấy gò má cô ấy còn vết nước mắt chưa phai.

# Chương 31: Ngô câu

Đêm Thứ 31 - Ngô Câu (1)

Ngày nay trộm mộ trở thành thị hiếu, phía chính phủ cũng được, dân gian cũng được, những quân vương quý tộc trước vinh hoa phú quý, cao cao tại thượng, tính toán mọi cách đem xây mộ mình phức tạp như mê cung của Minotaur, nhưng không chịu nổi trí tuệ và dũng khí rộng lớn của nhân dân lao động tích lũy trong tám năm kháng chiến, một đám mộ bị đào ra, thử hỏi cổ kim năm ngàn năm còn có mấy ngôi mộ nổi danh dám nói mình chỗ của mộ mình đây?

Chúng tôi ở nơi này cũng không ngoại lệ, từng nghe nói cư nhiên mộ của nữ hoàng Võ Tắc Thiên cũng bị quật ra, các nhà khảo cổ học trong thành phố tựa như hưởng ứng lời kêu gọi vậy, tích cực hưởng ứng trung ương thăm dò ý kiến, cư nhiên ở ngoại ô thành thị khai quật ra một ngôi mộ thất, hơn nữa tựa hồ niên đại cực kỳ xưa, nghe nói là cuối thời Xuân Thu. Khi đó chúng tôi ở đây thuộc khu vực Ngô Việt. Từ vật phẩm chôn theo đến xem, chủ nhân của mộ thất lai lịch không nhỏ, song khẳng định không phải hoàng đế, phỏng chừng là đại phu tương tự đại thần gì đó. Tôi may mắn được sắp phái đi lấy tin về sự kiện này, nếu là cổ mộ hơn hai ngàn năm trước, tất nhiên tôi cầm lấy máy ảnh liền qua đó. Đương nhiên, tôi cũng nói cho Kỳ Nhan, đáng tiếc cậu ấy không cảm thấy hứng thú lắm, cho nên tôi đành phải một mình một người lái xe đi.

Tôi cho rằng mình đi xem như cũng nhanh, không ngờ tới nơi đó đã vây đầy người, đều là những phóng viên giới truyền thông lớn, tôi thật vất vả chen vào. Kỳ thật tôi không dự định làm gì cả, chỉ hiếu kỳ muốn nhìn một chút xem cổ mộ tới cùng bộ dạng thế nào.

Đáng tiếc bên trong bị một tấm nhựa dẻo màu trắng ngăn cản, mấy người mặc đồng phục mang phù hiệu trên tay áo đang nỗ lực đẩy đám người ra ngoài, tôi kẹt giữa đám người, giữa cơn sóng cả vậy,

đẩy đến đây đi, chân cơ hồ đều chạm được đất. Cuối cùng may mà có một người đàn ông bước ra nhìn qua hình như là sếp, ông ta khá béo, hơn nữa bên ngoài lại khoác một áo khoác lính màu xanh thật dày, khả năng càng béo càng sợ lạnh đây, tôi thấy ông ta đi vài bước liền dậm chân một cái, sờ sờ cái đầu tròn xoe cực lớn của ông ta. Song ông ta cuối cùng trật tự sửa sang lại một chút. Hóa ra mặt sau tấm nhựa vài thước chính là cổ mộ, tôi nhìn một chút, tựa hồ không có huyệt vĩ như dự đoán, chỉ nhìn thấy một cái hố nhỏ bằng đá đủ cho một người ra vào, có lẽ bên trong nối liền với mộ địa thật lớn chẳng.

“Rốt cuộc là ai tung tin ra ngoài? Nhiều phóng viên đến như vậy, làm sao tiến hành công tác khai quật?” Bên cạnh lại tiến tới một người đàn ông mặt mũi nghiêm túc tóc húi cua, trên trán có mấy cái nếp nhăn thật sâu, mày cau thành hình chữ xuyên, hai tay đặt sau lưng, từ trong động khom lưng đi tới, người chưa thấy đã nghe tiếng. Người hỏi đầu vội vàng cúi đầu, xoa xoa đôi tay béo cực lớn, lắp bắp mà lại tràn ngập oan ức giải thích.

“Lâm đội, tôi cũng không biết mà, họ cơ hồ đồng loạt tới.” Tôi vừa vặn bị đẩy tới bên tay trái hai người cách đó không xa, hơn nữa bản thân thính lực rất tốt, mặc dù điểm này bất cứ một vị giáo viên Anh ngữ nào của thời tôi học cũng tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Người được gã hỏi gọi là Lâm đội này lại quờ mắng vài câu, tiếp đó dường như gọi những người bên trong động gì đó. Sau đó hấn đi tới trung tâm, lớn tiếng nói với cái ký gải đang âm ỉ này: “Xin mời các bạn tạm thời tắt tất cả máy ảnh, đừng chụp hình, xin hợp tác, để chúng tôi thống nhất cho mọi người chút thời gian.” Sau khi lặp lại mấy lần, mọi người tự giác thu hồi máy ảnh. Qua một lát, có mấy người từ trong động mặt mày nghiêm túc cẩn thận chuyển mấy món đồ ra, tôi nhìn một chút, có gốm sứ, có tượng đồng, còn có chút binh khí. Mà trong đó làm tôi cảm thấy hiếu kỳ nhất chính là một cái móc câu.

Mọi người đều biết, Ngô câu Việt kiếm. Binh khí chính của Ngô quốc là câu, mà Việt quốc thì dựa vào chế tạo kiếm đồng thau sắc bén mà



nổi tiếng. Như kiếm sư vô cùng nổi tiếng Kiền Tương Mạc Tà, chúng mặc dù về sau ở Ngô quốc, kỳ thật lại là Việt vương Duẩn Thường đã sát hại sư phụ “Chú Kiếm Tử” của Kiền Tương mới miễn cưỡng trốn qua Ngô quốc, song Kiền Tương về sau lại chạy thoát, nhưng những chuyện này nói sau đi, bất quá bởi vậy có thể thấy được trình độ đúc kiếm của Việt quốc đã là trình độ đứng đầu thời đó. Nhưng Ngô câu thì khác, khi đó là một loại vũ khí tương đối thích hợp với thủy chiến, mặc dù về sau theo sự diệt vong của Ngô cũng đã biến mất, nhưng lúc ấy, chính là binh khí đặc trưng của Ngô quốc. Do đó người miền nam khu vực Ngô Việt thường nói, nam nhi đi ngàn dặm, bên hông buộc Ngô câu.

Song thanh câu này cùng trước kia tôi từng thấy hơi khác biệt. Tựa hồ dài hơn, lớn hơn nữa, mai một trong đất bùn ẩm ướt hơn mười thế kỷ, chẳng chút nào ảnh hưởng đến độ sáng bóng của nó.

Loại câu này, hình dạng cong như lưng tôm, đại khái tựa như một con bọ ngựa lớn dựng thẳng người lên dài khoảng hơn hai thước. Trên đầu của nó có một cái móc nhỏ cong về phía trước, trên đỉnh câu có một đầu thương nhọn, nó một mặt có thể là binh khí móc rơi địch nhân, hoặc móc vào thân thể địch nhân, đồng thời có thể đâm. Thân câu được gia tăng rộng ba phần năm so với toàn bộ câu, trở thành tám chấn nhỏ một mặt hình tròn ngoài lõi trong lõm -- Chỗ lõi ra phía trước tám chấn cũng có một đầu thương nhỏ -- Trong phần lõm phía sau có cán nửa vòng tròn. Tay của người nắm cái cán này để sử dụng, tay vừa vặn được che sau tám chấn nhỏ bảo vệ không đến nỗi bị địch nhân gây thương tích. Phần nửa sau giống như bụng và đuôi con bọ ngựa. Về sau mọi người sử dụng "Khuyên tay", "Đai câu", "cùng "Như ý", khả năng chính là hình dạng và cấu tạo của loại binh khí này truyền lại. — — Chẳng qua bên bụng và trên đỉnh đầu của mũi thương đã bị hủy bỏ. Loại câu đặc biệt và nhiều loại này sử dụng sẽ làm cho người dùng có không gian rất lớn, cho nên một trong tứ đại thích khách nổi danh thời Xuân Thu Chiến Quốc — — Phải dựa vào loại móc này mới có thể bù lại chỗ thiếu hụt cho một tay bị cụt của mình mà giết chết đệ nhất dũng sĩ Ngô quốc — —

Khánh Ky.

Nghe nói thời ấy Ngô Vương từng hạ lệnh treo giải trăm tiền vàng cho câu tốt, khiến rất nhiều lão bách tính bỏ hoang đất vườn đi trở thành câu sư đúc câu, ảnh hưởng của Ngô câu như đốm trên mình báo.

Tôi bỗng dưng có loại cảm giác quen thuộc vô cùng mãnh liệt, đúng vậy, đối với thanh Ngô câu kia tôi nghĩ dường như đã từng quen biết, phảng phất cứ như nó từng là một phần thân thể tôi vậy. Nhưng loại cảm giác này rất nhanh liền biến mất. Dưới sự ngăn cản của vị Lâm đội kia, phần lớn mọi người chúng tôi không chụp được gì, một giờ sau, hiện trường bị khóa cửa, mọi người cũng đành phải mất hứng mà quay về, đương nhiên, cũng bao gồm cả tôi.

“Sao? Cổ mộ đẹp mắt không? Có Tiểu Long Nữ không?” Trở về tòa soạn gặp Lạc Lôi, cô cười trêu ghẹo tôi. Tôi cũng cười lại, tựa hồ sau khi nhìn thấy câu kia tôi cảm giác cả người không còn tinh thần gì nữa, nếu trước đây khẳng định đã vui vẻ trò chuyện với cô, song cô tặng tôi một tượng sáp búp bê, một cô gái nhỏ, tôi nhận. Bây giờ chỉ muốn về nhà nằm nghỉ. Tôi báo cho sếp là về viết bản thảo, cũng đem hình cầm đi rửa.

Đầu bắt đầu cực kỳ đau đớn, từng trận từng trận, như nổ tung vậy. Tôi cảm giác trên người mỗi tấc da đều nóng rực, phảng phất như đang đứng bên cạnh lò luyện vậy, tôi vội nằm xuống, trong khoảng thời gian này dễ cảm cúm, tôi sợ mình sẽ sốt, vì vậy quyết định nghỉ ngơi, cởi quần áo, sau đó đặt tượng sáp trên bàn đầu giường. Tiếp theo tôi mau chóng ngủ thiếp đi.

Cực kỳ nóng, sóng nhiệt phả vào mặt cơ hồ khiến chân tôi đứng không vững, trên mặt, trên tay, phàm là chỗ da thịt lộ ra đều cảm thấy đau. Tôi không biết mình đang đứng ở đâu, nhưng chỉ nhìn thấy một ít dụng cụ đúc, búa linh tinh các loại. Tôi đi lung tung khắp bốn phía, trên mặt đất nơi nơi đều là câu bị vứt đi, đủ loại khác nhau, còn có phôi thô. Cách đó không xa, một người đàn ông thân trần trần trụi mồ hôi đầm đìa, da màu đồng thiếc dưới ánh lửa chiếu ra ánh sáng lấp lánh. Hắn tay trái dùng kim gấp than kẹp lấy một khối câu phôi, tay

phải quơ búa cố sức gõ, từng chút lại từng chút, trên cánh tay hẳn vài chỗ đều có vết sẹo phỏng, đầu ngón tay phải đã bị bụi hun thành màu đen. Mặt của hắn rất mơ hồ, tôi căn bản nhìn không rõ lắm. Lúc này một đứa bé mặc áo vải đay màu lam xám đầu buộc dây đỏ, bên hông đeo một sợi đai vải, chỉ khoảng 5 tuổi chạy tới, ôm lấy chân người đàn ông kia. Đứa bé mặt mũi rất đẹp, kéo ống quần người đàn ông, đầu cố gắng nhìn lên, như vậy rất đáng yêu.

“Ngô Hồng, đừng làm rộn, đi tìm anh trai con chơi đi.” Người đàn ông đẩy đứa bé, nhưng không dùng sức nhiều, đứa bé bướng bỉnh kéo ống quần người đàn ông, loạng choạng nói, thanh âm thanh thúy dễ nghe.

“Phụ thân, mẫu thân gọi ăn cơm.” Lúc này, bé trai chợt quay đầu nhìn tôi. Nó có thể nhìn thấy tôi? Song rất nhanh nó được người đàn ông kia bế lên. Tôi như trước nhìn không rõ tướng mạo của người đàn ông đúc câu, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng ông ta, nhưng lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, đứa bé dựa vào vai người đàn ông nhìn chăm chăm tôi, đôi mắt thật to, tôi nhìn họ đi xa. Lúc này, điện thoại vang lên, tôi mới từ trong mộng tỉnh dậy.

Tôi thức dậy mới phát hiện mình toàn thân là mồ hôi, ngay cả đồ lót cũng ướt đẫm, điện thoại réo ầm ĩ không ngừng, vừa nối máy thì ra là sếp.

“Âu Dương, xảy ra chuyện lớn.” Thanh âm của sếp xen lẫn lo lắng và hưng phấn, lòng tôi nghĩ ông ta cao hứng như thế khẳng định không có chuyện gì tốt, chúng tôi đây như ông chủ cửa hàng quan tài, chuyện xảy ra càng lớn, tốt nhất là chuyện xấu, chúng tôi càng vui vẻ.

“Cổ mộ khai quật ra một thanh Ngô câu cực kỳ trân quý, cậu hẳn đã nhìn thấy rồi đúng không, tôi có một người bạn của đội khảo cổ, cậu ta vừa nói cho tôi biết, thanh câu kia cư nhiên không cánh mà bay rồi.” Tôi chưa bao giờ biết sếp có một người bạn khảo cổ gì cả, tin tức này cũng không biết thật hay giả, nhưng vừa nghe Ngô câu biến mất, lòng tôi cư nhiên cũng trầm xuống theo.

“Cậu nếu có thời gian phải đi điều tra chút, để xem có yêu sách gì

hay, đầu năm nay tin tức khó khăn, đại gia mình tinh đã đọc phát chán rồi, nói không chừng việc này có thể thu hút người xem!” Tư tưởng sếp quả nhiên độc đáo, tôi hừ hừ ha ha đồng ý, ông ta cuối cùng cũng cúp điện thoại. Trên người cảm thấy có chút lạnh, tôi quyết định đi tắm.

Đồ lót thay giặt bởi vì ngày hôm qua sửa tủ quần áo, bị tôi thả trên tầng trên cùng, để thì dễ dàng, lấy ra lại khó khăn, tôi đành phải tìm cái ghế nhỏ, chèn chân, nhưng vẫn không đủ, ngọn đèn bên ngoài rất tối, tủ quần áo tối đen như mực, tôi đành phải miễn cưỡng đưa tay vào lục lọi, bên trong quần áo rất nhiều, tôi mất thật nhiều sức mới mò được, vừa được đưa tay lấy ra, lại nghe thấy một luồng mùi lại từ bên trong bay ra.

Một cỗ mùi hôi cháy sém, đúng vậy, cái loại mùi như thịt bị đốt trụi này. Đồng thời, tay vói vào bị thứ gì đó bắt được, sức lực mặc dù không lớn, như cực kỳ đột ngột, hơn nữa, cổ tay cảm giác như bị hỏa thiêu vậy. Tôi sợ hãi, dùng sức rút ra. Trên tay có thêm một vòng dấu bàn tay màu đen, tay sờ qua, cư nhiên vẫn còn nhiệt độ, còn mang theo một ít tro đen, nhìn khổ dấu tay, tựa hồ là tay trẻ con. Tủ quần áo vẫn như cũ nửa mở, ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy bên mép tủ, bên trong rất tối, thật sự nhìn không rõ ràng lắm. Tôi miễn cưỡng mò được vị trí chốt cửa vừa định đề xuống, nhưng nhanh chóng rút trở về, hóa ra chốt mở đèn đã cháy sạch phồng tay. Phòng không cách nào ở lại nữa, tượng sáp trên bàn cư nhiên đang nóng chảy, nhiệt độ phòng quá cao, cơ hồ biến thành một cái lồng hấp.

Chạy ra khỏi phòng ngủ tôi vào phòng tắm, dùng nước rửa dấu vết trên cổ tay, nhưng dấu tay màu đen này làm thế nào cũng cọ rửa không xong, chắc chắn chà tiếp cũng không làm nên trò trống gì. Nhớ lại giấc mộng vừa rồi cùng với sự mất tích lạ lùng của Ngô câu, tôi ngờ ngợ cảm thấy giữa hai chuyện này tựa hồ có liên quan gì đó, việc này tôi mặc kệ Kỳ Nhan có hứng thú với cỗ mộ hay không, bởi vì tôi biết cậu ta nhất định cảm thấy hứng thú với giấc mộng tôi gặp phải. Quả nhiên, điện thoại gọi đến, còn chưa nói xong, cậu ấy liền

vội bảo tôi qua đó, sau đó lại sửa miệng bảo tự cậu ấy sẽ sang đây, cũng dặn dò tôi đừng vào phòng ngủ nữa. Tôi đành phải tùy tiện tìm cái áo khoác ngoài, ngồi trong phòng khách chờ cậu ấy đến.

Sàn nhà lát đá cẩm thạch vô cùng xinh đẹp, cơ hồ như tấm gương, nhưng vào mùa đông cũng cực kỳ lạnh, vừa rồi liên tiếp bị mấy lần khiếp sợ, bây giờ mồ hôi đổ trên lưng bắt đầu chậm rãi bốc hơi, cả thân thể tôi như bị để vào nước ấm từ từ nguội lạnh vậy, dùng sức khép chặt áo lại, nhưng một chút cũng không ăn thua, tôi nghĩ Kỳ Nhan phỏng chừng phải hơn 10 phút nữa mới có thể đến, bởi vì tôn chỉ của cậu ấy là có thể đi bộ thì sẽ không ngồi xe.

Đầu lại bắt đầu đau đớn dữ dội, là cái loại cảm giác quen thuộc này, tôi rất kinh ngạc, bởi vì nương theo cơn đau đầu cư nhiên còn có buồn ngủ mãnh liệt, tôi vỗ vỗ mặt mình, nhưng một chút cũng không hiệu quả, giống như bị sâu ngủ của Tôn Đại Thánh bám vào, tôi cư nhiên ngủ ngay trong phòng khách.

Thật đáng kinh ngạc, tôi lại trở về địa phương lúc trước tôi đã nhìn thấy, song lần này cũng không có nhiệt độ cao như vậy, tôi nhìn thấy người đàn ông kia, chính là thợ đúc câu kia. Hắn không đang đúc câu, mà đang ngồi xỏm trước một đồng móc ngắn người, ở bên cạnh hắn, một cặp song sinh giống nhau như đúc đang vù vù ngủ say. Một đứa trong đó là bé trai năm tuổi tôi từng gặp. Một người đàn bà trẻ tuổi khoảng 26 27, mặc một thân quần áo màu vàng nhạt, đỉnh đầu vấn một búi tóc hình loa, dùng một khăn lụa màu tím sậm quấn quanh bốn phía. Vóc người khá cao lớn, sắc mặt gần như nâu đỏ. Trên tay bưng một khay gỗ màu đen. Trong đĩa đựng cơm lúa mạch chén dưa ấm nước, cá nướng tươi ngon còn có vài cái bánh quê. Tôi nhìn trang phục người phụ nữ cùng thức ăn, nghĩ họ hẳn là cư dân thời Ngô, bởi vì gần đây trên TV không phải vẫn đang chiếu 《Ngọa Tân Thường Đàm》 sao. Nhưng kỳ quái chính là, mặc dù tôi có thể rõ ràng nhìn thấy thức ăn trong khay, nhưng lại không cách nào thấy rõ mặt của người đàn ông kia, bởi vì ông ta cúi thấp đầu, hai tay cắm vào trong mái tóc đen dày.

(Tiêu: Ngọa Tân Thường Đàm nghĩa là nằm gai nếm mật. Do tích:

Câu Tiễn vua nước Việt, thời Xuân thu chiến quốc, sau khi bại trận bị nước Ngô bắt làm tù binh, chịu mọi nỗi khổ nhục. Sau đó, được Phù Sai vua nước Ngô thả về, Câu Tiễn quyết chí tìm cơ hội báo thù. Ông ra sức rèn binh và nằm ngủ trên đồng củi khô, ném mật đắng, xa rời món ngon để không quên mối thù sâu sắc của mình. Cuối cùng đánh bại nước Ngô, rửa được mối thù năm xưa.)

“Ăn chút gì đi, vì được phần thưởng thần câu trăm tiền vàng kia, anh đã lâu chưa ăn uống đàng hoàng rồi?” Người phụ nữ như trước đứng bên cạnh an ủi, mang trên mặt vẻ lo lắng, nhưng thanh âm lại dịu dàng ôn nhu. Người đàn ông ngồi xồm trên mặt đất không có động tác gì.

“Anh đã đúc trên trăm cái rồi, tại sao thủy chung đúc không ra thần câu kia? Rốt cuộc phải làm thế nào hả, ngày treo giải trăm tiền vàng sắp tới rồi!”

“Ngô Vương là vì đúc không ra được kiếm vượt mặt Việt quốc mới đi đúc câu, Kiền Tương và Mạc Tà đã đi rồi, không còn có kiếm nào có thể địch nổi Việt kiếm, trong đầu Đại vương chúng ta chỉ có chiến tranh và giết chóc, anh cần gì vì trăm tiền vàng kia mà hao phí tâm huyết chứ, con của chúng ta đang dần lớn lên, anh cự tuyệt không dạy chúng, Ngô Hồng thường xuyên oán giận với em, nói cha rất lạnh nhạt với nó.” Tôi đứng cách đó không xa, hiếu kỳ nghe hai vợ chồng họ trò chuyện, nói vậy cặp song sinh ngủ say bên cạnh có một đứa tên Ngô Hồng.

“Trăm tiền vàng đó, một thợ đúc câu nghèo khổ như anh phải đúc bao nhiêu câu mới có trăm kim? Hơn nữa quan trọng nhất là danh tiếng, nếu anh thành công, anh chính là thợ câu ưu tú nhất Ngô quốc.” Người đàn ông tựa hồ càng nói càng kích động, lại đứng dậy, xoay người, lại đi cố gắng đúc câu. Người đàn bà kia nhìn hẩn, thờ dãi thật sâu, yên lặng đi về hướng những đứa trẻ.

Lửa lò lại bùng cháy. Tay và mặt tôi lại cảm thấy được cảm giác nóng rực của lửa kia thiêu đốt, cảm giác này khiến tôi tỉnh lại. Nhìn bốn phía, Kỳ Nhan còn chưa tới, tôi như trước ngồi trên sofa trong phòng khách, bên cạnh rất yên tĩnh, đồng hồ treo trên vách tường

đối diện nhắc nhở tôi, hóa ra tôi chỉ ngủ vài phút, song hay thật, bởi vì đầu tôi lại đau rồi.

“Đứng lên đi một chút thôi, miễn cho ngài lâu bị cảm.” Tôi quần áo ngoài, vừa định đứng dậy, lập tức phát giác cảm giác mắt cá chân khác thường.

Tôi vừa cúi đầu nhìn, chỗ mắt cá chân của mình, bị hai bàn tay như củi cháy sạch vững vàng bắt được, ngón tay giống như móng gà, mặc dù gầy yếu, nhưng sức lực lại cực lớn, cơ hồ cắm vào thịt, tôi bị chộp phát đau, nhin không được hô một tiếng. Tôi cong thắt lưng xuống, theo cánh tay nọ nhìn lại, dưới đáy sofa tối tăm, tôi nương theo ánh sáng ít ỏi, chỉ có thể ngờ ngợ nhìn thấy có một khuôn mặt người.

Tam thời gọi là mặt đi, mặc dù thấy không rõ lắm, nhưng vẫn có thể phát hiện đã bị cháy đến rối tinh rối mù, chỉ là từ bộ phận tròng trắng mắt đến xem, vẫn giống như là mặt của trẻ con. Hơn nữa nó hơi nở nụ cười, lộ ra một loạt răng tuyết trắng, mặc dù răng cửa trước miệng chỉ có một nửa, tựa hồ bị vật cứng nào đó đập mẻ.

“Chơi với Ngô Hồng đi, đừng đi mà.” Nó lại còn nói nữa, Ngô Hồng? Vừa rồi trong mộng đưa bé mà thợ đúc câu nhắc tới không phải tên Ngô Hồng sao? Tôi thật sự có chút hỗn loạn, thẳng người lên, muốn cố gắng gạt tay đưa bé kia ra, nhưng gạt một hồi, tôi nhìn đá cẩm thạch trên mặt đất bóng loáng như gương, hoàn toàn hiện ra vách tường phía sau lưng, mới đầu cho rằng mắt mình nhìn lầm, nhưng khi tôi nhìn kỹ, đã không còn gạt tay đưa bé tên Ngô Hồng kia nữa. Trên vách tường phía sau lưng, một người cả thân thể bị cháy sạch như than đen, dần dần từ từ tường thể phá ra, hấn tựa như sớm đã dung hợp trong vách tường vậy, đầu tiên là tay, sau đó nữa là đầu và bả vai, chậm rãi đưa tay di chuyển về hướng tôi, tôi muốn bỏ chạy, nhưng chân lại bị Ngô Hồng gắt gao túm lấy, dưới sofa còn không ngừng truyền tới tiếng kêu mặc dù non nớt nhưng lại như băng cứa. “Đừng đi mà, chơi với bọn tôi đi.”

Tay phía sau đã rất gần, vòng tới trước mặt tôi, thoáng cái che lấy mắt tôi, tôi muốn ngăn cản, nhưng không hề có chút sức lực. Chỉ là

dựa vào thứ tựa trên vai sau của tôi, hướng vào lỗ tai tôi nhỏ giọng nói.

“Đoán xem tôi là ai.”

Con mắt bị siết chặt, ngón tay của hắn cơ hồ muốn cắm vào hốc mắt tôi. Ngoài cửa đã vang lên tiếng chuông, là Kỳ Nhan tới. Tôi không biết lấy đâu ra khí lực, cư nhiên giãy thoát, lao đảo chạy đến cạnh cửa.

Vừa mở cửa nhìn, quả nhiên là Kỳ Nhan, thấy tôi bộ dáng chật vật như vậy, cậu ấy có chút kỳ quái. Mà chính mình quay đầu nhìn lại, tay vươn ra dưới sofa và cơ thể người từ vách tường cũng không thấy đâu. Nhưng trên cánh tay và mắt cá chân dấu tay màu đen lại ngờ ngợ có thể thấy được.

“Mắt cậu bị làm sao vậy, giống như từng bị lửa hun vậy đó.” Kỳ Nhan bước vào nhà, chỉ chỉ mắt tôi, tôi lập tức cầm gương đến soi, quả nhiên, chung quanh mắt đều là cặn than đen, hiện giờ mắt còn có chút đau, thị lực cũng không tốt lắm.

Khi tôi kể đại khái những sự tình đã trải qua cho Kỳ Nhan, cậu ấy vừa nghe, vừa đi đến phòng ngủ, tôi cũng theo vào. Bên trong hết thảy như cũ, đã không còn nhiệt độ cao như trước nữa, nhưng trên bàn tượng sáp Lạc Lôi tặng đã tan chảy thành một đồng sáp, có thể thấy được đây không phải ảo giác của tôi. Kỳ Nhan tìm cái ghế nhỏ, vói tay vào tủ quần áo, lúc lấy ra, trên bàn tay dính đầy bột màu xám đen, sau đó từ túi xách lấy ra một túi nhựa, đem bột cẩn thận cất vào đó, dán kín lại.

“Nhà cậu xảy ra vấn đề, đến chỗ tớ thôi, thuận tiện tớ đi xét nghiệm, rốt cuộc là thứ gì. Còn nữa, cậu nói cậu mơ thấy một thợ đúc câu?” Tôi liếc mạng gật đầu. Cậu ấy trầm ngâm chốc lát, chợt nói: “Tớ quen biết một nhà khảo cổ học, tên Lâm Tư Bình, hình như gần đây ông ta đang đào một ngôi cổ mộ Ngô quốc, ngay phụ cận ngoại ô, bên trong khai quật được Ngô câu.”

“Lâm Tư Bình?” Tôi vừa nghe, chẳng lẽ người gọi là Lâm đội kia chính là hắn?



“VẬY ĐI, nếu cậu còn chịu đựng được, chúng ta sẽ đi tìm ông ta ngay bây giờ, ông ta là bạn cũ của cha tớ, trước giờ cùng nhà chúng tớ luôn lui tới mật thiết, tớ gọi ông là chú Lâm, kỳ thật ông chỉ lớn hơn tớ khoảng 10 tuổi, trước kia từng cứu cha tớ, nên trở thành bạn tốt của cha tớ.” Vậy thì tốt rồi, tôi còn đang lo không biết làm sao tiếp cận Lâm Tư Bình, có lẽ còn có thể bắt được chút tư liệu về cổ mộ, kinh nghiệm vừa rồi sớm đã quên mất, thói quen nghề nghiệp lại vùng lên.

Lâm Tư Bình bây giờ đang đứng trong một căn nhà trệt vùng ngoại ô gió lạnh rì rào, nơi này cách cổ mộ kia không xa, phần lớn nhân viên nghỉ ngơi ở nơi này, mùa đông ở miền nam mặc dù không rét căm căm như miền bắc, nhưng lại lộ ra cỗ âm lãnh, hơn nữa ẩm ướt gió to, ở lâu, cực kỳ dễ thương người, hơn nữa thời tiết u ám, làm như trời sắp mưa, do đó Lâm Tư Bình phân phó nhân viên dựng vải bạt che mưa bảo vệ tốt hiện trường, rồi theo mọi người về phòng.

Lúc tôi và Kỳ Nhan tới đó, trời đã bắt đầu mưa, còn chen lẫn cầu tuyết nhỏ, đồm độp đánh lên mặt đến phát đau. Người mở cửa, chính là Lâm Tư Bình, ông ta vừa thấy Kỳ Nhan, liền hơi sững sốt, sau đó lập tức buông chén tráng men bốc hơi nóng trong tay, hai tay nắm bả vai Kỳ Nhan.

“Không ngờ con đã cao lớn thế này rồi, nhớ lần trước gặp con, con còn đứng tới thắt lưng nhị thúc thôi đấy.” Lâm Tư Bình vô cùng kích động, mặt của ông ta cơ hồ bị gió sương mài đến sần sùi không chịu nổi, phảng phất như vỏ ngoài của mặt trăng vậy, dưới ngọn đèn tối tăm của căn phòng phỉếm ánh sáng vàng, trên đôi môi thâm đen khô nứt ghê gớm, song xem ra ông rất vui vẻ, ngũ quan cơ hồ đều cười nhả lại với nhau, cùng vẻ mặt nghiêm túc ở hiện trường khai quật hoàn toàn bất đồng.

“Chú Lâm, chú cũng thế nha, đã già đi nhiều đó.” Kỳ Nhan cũng cười nói, lập tức giới thiệu tôi.

“Vị này chính là bạn tốt của con, tên Âu Dương Hiên Viên, cậu ấy ở tòa soạn báo, buổi sáng còn chưa phỏng vấn, song cậu ấy vừa rồi gặp chút việc lạ, hình như có liên quan đến cổ mộ đội ngũ của chú

khai quật.” Lâm Tư Bình hoàn toàn không chú ý tới tôi, mãi đến khi Kỳ Nhan giới thiệu mới nhìn sang đây, ông dùng đôi mắt sẫm soi cao thấp đánh giá một phen xong, thu hồi nụ cười.

“Tôi còn đang buồn bực đây, rốt cuộc ai rò rỉ tin tức ra ngoài, nhưng mà đồng chí Âu Dương, tôi hy vọng cậu đừng đem những thứ cậu biết công bố trên báo nhanh như vậy, chúng tôi hy vọng có một hoàn cảnh công tác an tĩnh ổn định.” Tôi nghe xong, cũng chỉ nửa cười đáp ứng. Lâm Tư Bình lúc này mới dẫn chúng tôi vào phòng.

“Ngô Câu?” Lâm Tư Bình vừa nghe, mông đặt xuống lại như lò xo nhảy dựng lên, con mắt trũng lớn như chuông đồng nhìn chúng tôi, cũng không nói chuyện. Những người khác ở đây cũng đều ngừng nói, mang theo ánh mắt khác thường nhìn chúng tôi, trong lúc nhất thời cả phòng thần kỳ an tĩnh, tôi cùng Kỳ Nhan cũng không nói, cảm giác vô cùng khó xử, vẫn là Lâm Tư Bình phá tan sự im lặng trước. “Thanh câu kia, nói thiệt cho mấy đứa biết, rất kỳ quái.” Giọng điệu Lâm Tư Bình có chút khác thường. Ánh mắt cũng rất hoảng hốt, “Sau khi các ký giả đi chưa lâu, các chú vừa định vận chuyển thanh Ngô câu nọ đến nơi bảo quản thỏa đáng, nhưng nó lại đột ngột bay lên, xoay quanh trên đỉnh đầu bọn chú, còn rung động nữa.” Lúc ông đang tự thuật luôn theo thói quen dùng đầu lưỡi liếm môi, tôi phát hiện trán ông chảy mồ hôi, những người chung quanh cũng cúi đầu không nói, cả phòng đều chỉ có mỗi thanh âm của Lâm Tư Bình, thanh âm của ông tuyệt đối không êm tai, nhưng chuyện nói ra lại làm tôi và Kỳ Nhan tập trung tinh thần lắng nghe.

“Tiếp theo, nếu mấy đứa không ở hiện trường, chú đánh cược rằng không ai tin hết thấy những gì đã phát sinh đâu, thanh câu nọ cứ nhiên hát ra bài ca, mà thanh âm kia như là giọng của trẻ con, vô cùng dễ nghe, nhưng từ ngữ lại tối nghĩa khó hiểu, song các chú vẫn nhớ được.” Tôi nhờ Lâm Tư Bình chép ra ca từ, ông từ trong túi lấy ra tờ giấy nháp gấp làm bốn, vừa mở ra nhìn, và những chữ to nét bút cứng cõi.

“Thanh thanh chi thủy hề,

Kỳ lưu sần sần,  
Ngô vương tác câu hề,  
Dân câu nhĩ chiêm,  
Bách kim chi kỳ dụ hề,  
Ngã phu vi chi cuồng,  
Câu hề, câu hề,  
Hà nhật đắc thành,  
Mẫu lão tử ấu hề,  
Ngã tâm kỳ bi!  
Câu hề, câu hề,  
Thận mặc hủy ngã gia hề.”

Tôi nhìn những dòng thơ này hồi lâu, trên nguyên tắc đọc hiểu được chút, nhưng tôi trước sau cảm thấy câu kia còn có thể ca hát, thật sự quá khó bề tưởng nổi.

“Này, rốt cuộc là có ý gì?” Kỳ Nhan đến gần hỏi, tôi cũng dựa vào chút tri thức cổ văn trung học đọc được, hoàn hảo thơ ca thời Xuân Thu cũng không tính là quá khó hiểu.

“Nước trong vắt a, chảy róc rách, vua Ngô quốc muốn tìm câu a, bách tính đều cúi đầu không nói, trăm tiền vàng thật hấp dẫn a, khiến phu quân ta hơi điên cuồng, câu à, câu a, người khi nào thì mới đúc thành? Mẹ già con thơ a, lòng của ta đều bi thương làm sao, câu à, câu a, ngàn vạn lần đừng hủy diệt nhà ta nhé.” Tôi phiên dịch đại khái, Kỳ Nhan nghe xong, cũng không nói gì. Tôi nhìn Lâm Tư Bình, ông ấy cũng gật đầu, xem ra ông ấy cũng đồng ý giải thích của tôi.

“Nhưng cái đó và thanh quái câu nọ có quan hệ gì?” Lâm Tư Bình hỏi tôi, tôi không dám nói chuyện, bởi vì trong lòng tôi bỗng dưng cảm thấy đã biết đáp án, nhưng tôi thật sự không thể tin được, cũng không nguyện ý tin tưởng sự tình này, bởi vì nếu là sự thật, nó vô cùng tàn nhẫn và không cách nào giải thích được.

“Bài hát này hẳn là vợ của thợ đúc câu viết.” Tôi bình tĩnh nói, những người bên cạnh ngẩn ngơ, kể cả Lâm Tư Bình, nhưng rất nhanh họ bắt đầu cười nhạo tôi.

“Làm sao cậu biết? Chẳng lẽ chỉ dựa vào câu ‘ngã phu vi chi cuồng’

kia? Cho dù thế, cũng không thể chứng tỏ câu kia sẽ ca hát nha.” Thanh âm nghi vấn dội vào mặt, so với gió tuyết bên ngoài còn lợi hại hơn, tôi không để ý tới, chỉ truy hỏi Lâm Tư Bình.

“Tôi nghe nói câu đã bay mất rồi?” Lâm Tư Bình ngậy người, nói tiếp: “Cậu đã biết, hơn nữa lại là bạn của Kỳ Nhan, tôi sẽ không cần giấu giếm cậu.” Ông ta dùng tay ngăn cản một người bên cạnh nói chen vào tiếp tục nói: “Đích xác, sau khi hát xong, thanh câu nọ liền bay ra ngoài, về phần đi nơi đâu, chúng tôi cũng không biết, hiện giờ đang liều mạng tìm kiếm.” Tôi nhìn ngoài phòng, tuyết đã rơi, nổi đất trời thành một mảnh mờ mịt, giống như một khối màn cửa màu trắng thật lớn, chậm rãi vén nên sân khấu địa cầu này.

“Tuyết rất lớn, chúng ta chờ nó nhỏ lại rồi đi điều tra, hai đứa cũng đã tới rồi, vừa vặn có thêm người.” Lâm Tư Bình rót hai ly nước ấm đưa cho tôi và Kỳ Nhan, tôi nhận lấy, uống ngụm nhỏ, trong đầu vẫn như trước nghĩ đến đứa bé bị đốt thành than, đứa bé tên Ngô Hồng kia. “Chơi với em đi.” Bên tai lại nghe thấy thanh âm như có như không, tôi giật mình, tay cầm ly rung lên, cơ hồ hất cả nước ra, một bên uống nước Kỳ Nhan chú ý tới, kề sang nhỏ giọng hỏi tôi: “Làm sao vậy?”

Tôi không trả lời cậu ấy, vì thanh âm kia dường như từ nơi rất xa bay tới, dường như còn mang theo tiếng gió, quan trọng nhất là, cứ nhiên đang chậm rãi tới gần nơi này. Tôi đứng ngồi không yên, cầm cái ly đi tới trước cửa sổ, cửa sổ thủy tinh đã bị hơi thở của mọi người trong nhà hun đến mờ hồ, tôi đưa tay lau lau, kề mặt sát trước cửa sổ, muốn xem bên ngoài tuyết đã ngừng chưa.

“Bộp” một bàn tay đen thùi vỗ vào cửa sổ, ngay sau đó là khuôn mặt nhỏ nhắn. Đảo tròn mắt, miệng nứt ra, hàm răng tuyết trắng, cùng răng cửa thiếu một góc, hai bên khóe miệng nó bởi vì cười quá mạnh, đã vỡ ra, da cháy trụi đều rơi xuống, như tuyết đen vậy. Tôi sợ đến lùi về sau, vừa vặn va vào Lâm Tư Bình đang đọc sách.

“Làm cái gì!” Sách Lâm Tư Bình bị nước hắt ướt, oán giận tôi nói, tôi căn bản phun không ra được nửa chữ, chỉ bụm mắt, chỉ cửa kính, hơn nửa ngày lấp bấp nói: “Cửa sổ, trên cửa sổ có gì đó!”

Mọi người bu sang, sau đó là một trận cười to.

“Chẳng qua là gió tuyết cuồn cuộn thổi tung nhánh cây thôi mà, dọa cậu thành vậy rồi.” Tôi nhìn qua, quả nhiên một nhánh cây cháy sém dán trên cửa sổ, còn bị gió thổi bang bang rung động, nhưng tôi nhìn vào, nhánh cây kia lại cực giống cánh tay người, có lẽ vừa rồi thật là tôi nhìn lầm. Mọi người cười ồ vài câu, liền trở về vị trí cũ, yên lặng chờ tuyết ngừng.

“Cậu rốt cuộc bị sao vậy? Lại nhìn thấy gì?” Kỳ Nhan thấy sắc mặt tôi không tốt, quan tâm hỏi. Tôi lắc đầu, có lẽ sự tình quá kỳ quái, ngay cả Kỳ Nhan cũng không có cách nào giúp tôi. Rót ly nước nóng tiếp theo, tôi ngồi trước lò lửa, cứ nhiên buồn ngủ, việc này cũng không trách tôi được, vì đã có vài người cuộn tròn bên cạnh vù vù ngủ say, ngay cả Kỳ Nhan cũng lừ đừ nhìn đám lửa. Tôi thật sự chịu không được, đặt ly lên bàn, dựa vào tường liền ngủ.

“Của tôi là thần câu!” Tôi bỗng dừng nghe một người đang hô lớn, theo thanh âm nhìn lại, một ông già gầy yếu bị mấy người bộ dáng binh lính đẩy trên mặt đất, bên cạnh ông cụ bị ném thanh câu.

“Chó má! Cút mẹ mày đi, đâu ra được quý câu, thần câu, mày muốn tiền thưởng phát điên rồi sao? Câu của mày cùng những thứ này có gì khác biệt?” Một người mặc trường bào màu xanh, trên đầu quấn búi tóc mang mũ quan bộ dáng như quan viên từ phía sau binh lính bước ra, một bên chỉ vào ông cụ mẫn, một bên vung tay về phía sau. Tôi nhìn qua đó, tầng tầng lớp lớp, không biết bao nhiêu thanh Ngô câu đủ loại khác nhau chất đống trên mặt đất, hóa ra, nơi này chính là câu khố, nói vậy những người này chính là người chuyên phụ trách nhận câu của Ngô vương. Ông già đi rồi, lại mấy vị nữa đến, cơ bản đều gặp phải hoàn cảnh giống vừa rồi. Lúc này, tôi lại nhìn thấy hắn.

Mặc dù là bóng lưng, nhưng không thể quen thuộc hơn được nữa, chính là thợ câu kia, hắn đang đứng trước mặt tôi, nhưng tôi không cách nào nói chuyện, càng không cách nào tới gần hắn, đương nhiên miễn bàn đến việc qua đó xem diện mạo hắn.

“Sao xem như là thần câu được?” Hắn đi tới trước mặt quan viên,

quan viên nọ dùng đôi mắt ti hí liếc xéo hẳn, từ trong mũi hừ một câu. “Thần câu giống thần kiếm, có thể tự do điều khiển, đầu tiên là sắc bén vô cùng, sức mạnh vô địch, tiếp đó có thể tùy người sử dụng gọi liền đến, vẫy liền đi, Đại vương chúng ta nói, có loại câu này, Ngô quốc chúng ta muốn đánh thắng quốc gia nào, sẽ đánh thắng quốc gia ấy, Ngô quốc tự nhiên có thể ngẩng cao đầu cùng đại quốc Trung Nguyên ngang vai ngang vế! Dù có trở thành bá chủ, cũng là lẽ đương nhiên!”

“Thần câu tự do điều khiển?” Người đàn ông kia cúi đầu thì thào tự nói.

“Làm không ra thì đừng ở đây gây sự, mau rút!” Quan viên phất phất tay, binh lính liền đuổi người đàn ông kia đi. Thợ đúc câu một mình đi trên đường, mà tôi lại trước sau chỉ có thể theo sau hẳn. Phảng phất như hai khối nam chân cùng cực vậy, luôn bảo trì một khoảng cách, không cách nào đến gần hơn nữa.

Tôi vẫn đi theo hẳn, mãi đến khi hẳn về tới nhà. Câu sư tựa hồ ở trong nhà tìm kiếm gì đó, tôi thấy hẳn lục lọi cái rương đến rối tinh rối mù, khắp nơi đều là đồ đạc hỗn độn. Rốt cuộc, hẳn dừng lại.

“Muốn tạo thần binh, dùng ruột thịt để tế.” Hẳn khẽ niệm ra, niệm đi niệm lại mấy lần, mỗi lần niệm, ngữ tốc càng nhanh. Cuối cùng hẳn như nổi điên ném thứ gì đó về phía sau. Tôi nhìn thấy là một mảnh da dê úa vàng, bay xuống dưới chân tôi. Tôi nhìn kỹ.

Trên da dê dùng dao khắc rõ ràng mấy chữ, “Muốn tạo thần binh, dùng ruột thịt để tế.” Chính là câu người đàn ông kia lái nhái đi lái nhái lại kia, nhưng mặt sau những lời này còn khắc vài chữ nữa, so với cái trên nhỏ hơn chút, nhưng vẫn miễn cưỡng có thể thấy rõ.

“Vương Hủ đề.” Vương Hủ? Tên này nhìn rất quen mắt nha, nhưng lời đến bên môi, rồi lại nói không nên lời, thật sự kỳ quái. Tôi tạm thời không nghĩ người này nữa. Tiếp tục nhìn câu sư kia. Hẳn đi tới bên một cái giường, phía trên một đứa bé đang nằm.

Câu sư đứng lặng bên giường thật lâu, nắm tay hẳn nắm thật chặt chẽ, tôi biết hẳn đang nghĩ gì, nếu tôi có thể nói có thể di chuyển, thì nhất định sẽ ngăn cản hẳn, nhưng đáng tiếc, tôi chỉ là một người

xem. Câu sư rớt cuộc tiến lên, bên miệng hấn không ngừng lẩm bẩm:  
“Thần câu, thần câu.”

Tiếp theo, hấn đốt lò lửa, quạt gió ào ào thổi, ngọn lửa bên trong càng ngày càng lớn, đỏ như màu máu, câu sư cởi áo, trần trụi thân trên, đánh thức đứa trẻ trên giường.

“Phụ thân, làm gì vậy?” Đứa bé lấy tay dụi hai mắt, mơ mơ màng màng hỏi hấn. Câu sư không nói lời nào, mạnh lấy tay xách lấy đầu đứa bé, hướng vách lò quẳng đến, đứa bé trong nháy mắt bị ném đến huyết nhục mơ hồ, ngay cả hừ cũng chưa kịp hừ một tiếng, tiếp theo, câu sư ném thi thể đứa bé vào bếp lò.

Tôi không đành lòng nhìn lại, nếu đây là mộng, hãy để tôi tỉnh lại đi. Ngọn lửa bập bùng, thi thể đứa bé trong nháy mắt bị nuốt sống.

“Phụ thân, cha, cha làm gì Hồ Kê vậy?” Câu sư không nói gì. Tôi nhìn qua đó, hóa ra là một đứa trẻ khác, xem ra, nó chính là Ngô Hồng.

“Hồng Nhi, sang đây.” Câu sư ngoắc đứa trẻ này, Ngô Hồng sợ hãi lui về phía sau.

“Hồng Nhi, không phải con luôn trách cha không chơi với con sao, vừa rồi cha chơi cùng Hồ Kê, nó rất vui vẻ đấy, con cũng sang đây đi.” Trẻ con 5 tuổi nào biết gì, dễ dàng tin lời cha mình nói, chậm rãi đi về hướng câu sư. Câu sư thấy đứa bé sang đây, ôm lấy nó, lại làm theo cách cũ, muốn quẳng chết Ngô Hồng, nhưng tựa hồ lần này không thuận lợi lắm, Ngô Hồng lấy tay chống đỡ, miệng ngoạm vách lò, miệng đầy máu, tôi nhìn thấy một mảnh răng từ đó bay ra, rơi dưới chân tôi.

“Hụ hân (phụ thân) cha làm cái gì vậy?” Tiểu Ngô Hồng miệng phun máu, khóc mấp mề không rõ gào lên. Câu sư tựa hồ đã mất kiên nhẫn, trực tiếp ném nó vào lò. Đóng cửa lò. Tiếng khóc tê tâm liệt phế của đứa bé quanh quẩn, tôi bịt lỗ tai, nhưng như trước vẫn xuyên thấu sang, nương theo tiếng khóc chính là tiếng cười điên cuồng của câu sư.

“Đau quá, đau quá!”

“Thần câu! Thần câu!”

Tiếng cười cùng tiếng khóc la xen lẫn vào nhau, dẫn tới người đàn

bà từ bên ngoài tiến đến, nàng vừa nhìn, cái gì cũng đều hiểu ra, thoáng cái ngất xỉu. Mà đầu tôi cũng vô cùng đau đớn, tiếng khóc của Ngô Hồng giống như bên tai tôi, quanh quẩn không tiêu tan. Tiếp theo mắt tôi tối sầm cái gì cũng không biết nữa.

Tôi tỉnh lại vẫn ở trong căn phòng kia, nhưng chung quanh một người cũng không có, cánh cửa mở rộng, xem ra là rét lạnh khiến tôi tỉnh lại. Tôi sờ đầu, toàn là mồ hôi.

“Kỳ Nhan!” Tôi rời khỏi phòng, bên ngoài tuyết đã ngừng, tôi đứng trên mặt tuyết trắng trải rộng, nhưng thanh âm rất nhanh bị thôn tính.

Qua hồi lâu, xa xa bước tới một điểm đen, vừa đợi đến gần nhìn, quả nhiên là Kỳ Nhan. Cậu ấy thần sắc ngưng trọng, đi tới.

“Tớ và chú Lâm đã tìm được thanh câu kia. Nhưng không có cách nào lấy ra nữa.” Tôi vừa nghe, vội vàng bảo cậu ấy mang tôi đi, hai người lập tức giẫm tuyết ra đi. Tôi vặn hỏi cậu ấy tại sao không đánh thức tôi, Kỳ Nhan vẻ mặt vô tội giải thích nói tôi ngủ rất ngon lành, vì vậy dứt khoát để tôi ngủ thêm chút nữa, sau đó cậu ấy mới về tìm tôi. Tôi âm thầm kêu khổ, tôi nào ngủ ngon lành chứ, ngủ với tôi mà nói quả thực là hình pháp thống khổ.

Đi một đoạn đường, đã nhìn thấy đám người Lâm Tư Bình, chẳng qua họ đều vây quanh một hồ nước. Mặt hồ đã hoàn toàn đóng băng. Nhưng trung tâm mặt hồ dường như có một cái hố, không giống như bị búa đập bể, ngược lại như bị thứ gì đó sắc bén cắt vậy.

“Câu kia ngay trong hồ.” Lâm Tư Bình chỉ vào hồ nói. Tôi kinh ngạc nhìn ông ta.

“Ông không đùa đấy chứ? Chúng mình thế nào?” Lâm Tư Bình không hài lòng nhìn tôi.

“Cậu lúc ấy đang ngủ, hiển nhiên không biết, thanh câu nọ dẫn chúng tôi đến đây, nhiều người như vậy đều tận mắt nhìn thấy, câu bay vào trong hồ, là theo lỗ hổng kia.” Lâm Tư Bình chỉ vào khe nứt trong hồ nói, tôi nhìn Kỳ Nhan, cậu ấy cũng gật đầu, xem ra quả là sự thật. Mọi người bắt đầu bàn bạc rốt cuộc làm sao lấy ra, loại thời tiết hiện giờ xuống hồ không thể đùa được. Do đó quyết định tạm thời phong



tỏa bờ hồ trước, chờ sau khi nhiệt độ giảm xuống mới tìm đội lặn vớt chuyên nghiệp tới, mặc dù không phải là cách xử lý tốt, nhưng trước mắt cũng đành phải thế.

Tôi nhìn lỗ nứt nọ phát ngốc, vừa muốn theo mọi người xoay người rời đi. Nhưng không biết làm sao, chân không nghe theo sự điều khiển đi về hướng vết nứt nọ, tôi bước lên mặt hồ kết băng, dưới chân lập tức vang lên tiếng rảng rắc vỡ vụn, nhưng tôi vẫn cứ hướng về phía lỗ nứt nọ.

Trong cổ họng phảng phất như bị kẹt thứ gì đó, cái gì cũng không nói nên lời, tôi biết mặt hồ này mới đóng băng chưa bao lâu, tùy thời đều có thể sụp xuống, tôi nghe thanh âm băng vỡ dưới chân, mấy mươi năm qua, tôi chưa bao giờ chán ghét thể trọng của mình như hôm nay, quả nhiên là lúc cần đến sách mới hận quá ít, thật đến ngày trùng thiên mới oán quá nhiều.

(Tiêu: Trùng thiên là ngày tháng giống nhau, như 9 tháng 9 là lễ trùng cửu, 5 tháng 5 là lễ trùng ngũ vậy đó :D)

Người đầu tiên phát hiện tôi không đúng chính là Kỳ Nhan, cậu ấy ở phía sau tôi gọi vài câu, thấy tôi không trở về cũng không ngừng đi tới, liền lập tức xông sang muốn sang đây kéo trở về, nhưng đã chậm. Mặt băng nào chống đỡ sức nặng hai người.

Thân thể nhanh chóng chìm vào trong hồ nước rét cóng, bốn phía rất tối tăm, nhưng nhìn trên mặt nước lại một mảnh ánh sáng, nước hồ nhanh chóng từ miệng mũi tôi dững mảnh tràn vào phổi, trùng kích kịch liệt cùng nhiệt độ thấp, khiến lá phổi của tôi nhanh chóng co rút lại giãn nở, ngực tôi khó chịu dữ dội, hơn nữa đau đớn lan tràn, thần trí bắt đầu mơ hồ, tôi nhìn thấy Kỳ Nhan bơi về hướng tôi, nhưng thân thể của mình lại kịch liệt trầm xuống, lỗ tai đã không còn nghe được thanh âm gì. Ngoại trừ câu kia.

“Đến chơi với Ngô Hồng nha.” Đôi mắt tôi nhắm lại.

“Đây là Thần câu của ta.” Thanh âm quen thuộc khiến tôi lại thức tỉnh, tôi mở mắt ra, quần áo trên người đều đã khô, tôi lại trở về hơn hai ngàn năm trước? Tôi hướng chỗ thanh âm nhìn lại, câu sư kia

như trước đưa lưng về phía tôi, phía trước là quan viên thu câu lúc trước.

“Giống hoài, người làm sao chứng minh?” Quan viên kia nhìn cũng không thèm nhìn hắn, đối với ông ta, mỗi ngày người như thế ông ta đều đã thấy hơn trăm hơn ngàn rồi.

“Bên trong, cẩn thận nhìn đi, bên trong đôi câu này có huyết nhục của hai đứa trẻ song sinh, đôi câu này chính là con tôi!” Thanh âm của câu sư vô cùng kích động, cơ hồ nói không ra được câu hoàn chỉnh.

“Hahaha, thần câu?” Quan viên cười như điên, binh lính bên cạnh cũng cười phá lên, chung quanh những kẻ hiến câu khác cũng cười lên. Câu sư tựa hồ bị chọc giận, hắn lớn tiếng chất vấn nói: “Đây là pháp định Đại vương đưa ra, tôi đúc rõ ràng là thần câu! Tại sao không tin?” Tôi nhìn thấy có một đội nhân mã đã đi tới, vô cùng đông đảo, đầu lĩnh chính là một người bộ dáng tướng quân, khoác áo giáp, tay ấn bảo kiếm, tay kia cầm cương ngựa. Đám người nhìn thấy, lập tức vọt sang bên, tránh cho đội ngũ một con đường, quan viên này mới đầu còn đang cười to, nhưng hiện giờ đã nhún nhường quỳ gối trên mặt đất, câu sư đưa lưng lại, không biết Đại vương tới, nhưng rất nhanh cũng bị người bên cạnh ấn ngã.

Trên lưng ngựa ngồi một người, thân hình cao lớn, da ngăm đen, lộ ra màu đỏ sậm đại biểu cho sự khỏe mạnh, cằm và má mọc đầy râu tóc đen đen dày dày xoắn tít. Trên đỉnh đầu nơi thái dương cáo ngất đội vương miện, rủ xuống bảy sợi đai ngọc châu, lông mày dày rậm cơ hồ sắp nối liền thành hình chữ nhất, từ chính giữa nhô ra một cái cái mũi mở ửng thật to, đôi mắt kia đặc biệt lớn hãm sâu bên trong hốc mắt, lóe ra hồng quang khiến người ta sợ hãi, mọi người dừng dưới ngựa, tất cả đều không dám nhìn thẳng y.

“Vương thượng, nơi này đã là câu khố rồi.” Một người râu tóc bạc trắng, nhìn qua mặc dù lớn tuổi, nhưng tướng mạo cường tráng khỏe mạnh ăn mặc giống sĩ phu đi tới, lập tức vái chào người trên ngựa. Người nọ hóa ra chính là Ngô vương Hạp Lư.

“Kẻ này, rốt cuộc ằm ỉ cái gì?” Ngô vương chất vấn quan thu câu, quan viên nọ đem chuyện vừa rồi bẩm báo cho y, Hạp Lư rất hứng

thú lấy tay vượt chòm râu, được người bên cạnh đỡ, từ trên ngựa bước xuống.

Câu sư đứng dậy, rớt cuộc đã đối mặt với tôi, nhưng hẳn lại cúi đầu thật sâu, ôm câu đến trước mặt Ngô vương, Ngô vương cầm lấy quan sát, lại sờ sờ, thất vọng thả lại.

“Đây làm sao xưng được là thần câu? Nhiều nhất cũng chỉ là thanh câu tốt mà thôi.”

“Đại vương, trong đôi câu này có máu mủ của hai đứa trẻ song sinh, chỉ cần tôi gọi tên chúng, mặc dù ở xa, cũng sẽ bay đến, dán vào trong ngực tôi, còn không phải xem như thần câu sao?” Ngô vương hiểu kỳ nhìn câu sư.

“Ồ? Vậy người thử xem sao.” Mọi người đều nghị luận, mọi người tìm khối đất trống, binh lính vừa rời từng cười nhạo câu sư, ôm lấy một thanh câu trong đó, ở chỗ cách thợ đúc câu hơn mười thước đứng lại.

“Bắt đầu đi, người bây giờ la lên xem, câu kia có thể bay qua không, nếu có, ta liền ban thưởng câu của người là thần câu, hơn nữa phần thưởng trăm tiền vàng cũng là của người.”

Người đàn ông giết con mình kia đứng chính giữa, hắng giọng, giang hai tay, quay về hướng binh lính ôm câu quát: “Ngô Hồng! Hồ Kê! Lại đây đi, ta là phụ thân của các con!” Mọi người trong sân không nói lời nào, cũng không dám thờ mạnh, yên tĩnh đến dọa người. Binh lính ôm câu mồ hôi đều chảy xuống, trên mặt vừa sợ hãi, còn kèm theo một chút hưng phấn, phảng phất như gã có thể cảm giác được linh hồn trong câu vậy.

“Ngô Hồng! Hồ Kê! Sang đây đi, ta là phụ thân của các con!” Lần thứ hai gọi qua, nhưng không có bất cứ chuyện gì phát sinh. Mọi người bắt đầu xôn xao.

“Ngô Hồng! Hồ Kê! Sang đây đi, ta là phụ thân của các con!” Đã là lần thứ ba, mặc dù lần này thanh âm đã khàn khàn, nhưng câu vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào. Câu sư tuyệt vọng quỳ trên mặt đất, trong miệng lẩm bẩm nói: “Thần câu, thần câu à.” Sắc mặt quan viên vô cùng khó coi, ông ta vẫn nhìn Ngô vương suốt, sợ y dưới cơn

nóng giận sẽ trách cứ mình, nhưng Hạp Lư mặt nghiêm túc lại đột nhiên co rúm kỳ quái, cũng cười ha hả ầm ỹ.

“Thật là một gã điên mà,” y cười xong, liền mệnh lệnh quan viên thu câu, “Cho hắn trăm tiền vàng nhận phần thưởng đi, để báo đáp hắn trung thành với ta! Hắn cư nhiên giết con trai mình!” Ngô vương một bên lặp lại câu cuối cùng, một bên lên ngựa đi, trước khi đi, hắn đem một thanh câu trong đó đưa cho người đàn ông trung niên râu tóc bạc trắng kia.

“Ngũ tướng quốc, câu này liền cho ông nhé, coi như vật kỷ niệm.” Người nọ tiếp nhận câu, tạ ơn, sau đó nhìn câu sư nhận hoàng kim, lắc đầu, bỏ đi.

Hắn xoa búi tóc trên đầu, tóc dài tuôn xuống, trong ngực ôm hoàng kim, một hơi chạy trốn về nhà, tôi lại thủy chung đi theo phía sau hắn. Nhưng khi hắn về đến nhà, nhìn thấy chỉ là thi thể của vợ hắn, trên cổ một đường máu bầm màu tím đen.

“Nàng đã treo cổ, chúng tôi vẫn trông chừng chờ anh trở về.” Mấy người hàng xóm nói với hắn vài câu, sau đó tứ tán rời đi, thợ đúc câu ngơ ngác nhìn thi thể của vợ. Hồi lâu không nói gì. Sau đó quay đầu, chạy ra ngoài. Tôi nhìn thấy, đó là một cái hồ.

Hắn vứt bỏ hoàng kim, cầm trong tay thanh câu còn lại kia, nhảy vọt vào hồ.

Bốn phía của tôi lại bắt đầu tuôn trào nước hồ lạnh buốt. Kỳ Nhan đang mang theo tay tôi nỗ lực bơi lên, tôi dùng chút ý thức cuối cùng quay đầu nhìn lại.

Tôi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc.

Hắn ôm một thanh Ngô câu dần dần chìm xuống, cách tôi càng ngày càng xa.

Thật sự rất quen thuộc, bởi vì đó khuôn mặt của tôi.

Tiếp theo, mắt tôi lại tối đen. Khi tôi lại nhìn thấy đồ vật, đã ở trong nhà gỗ bên bếp lò, bên cạnh là Lâm đội và Kỳ Nhan bọn họ.

“Cậu tỉnh rồi?” Lâm Tư Bình cao hứng gọi, tôi phát hiện tay và chân mình đều ở trên tay của các đội viên khác, họ cầm tuyết dùng sức xoa xoa.

“Thật nguy hiểm, hoàn hảo kỹ năng bơi của Kỳ Nhan cực kỳ tốt, chẳng qua hai đứa các cậu lúc ra ngoài đã thành cây nước đá.” Lâm Tư Bình cười nói, tôi nhìn Kỳ Nhan, cậu ấy đang lấy tuyết chà lau cánh tay và thân thể.

Tôi muốn nói chuyện, nhưng Kỳ Nhan làm một động tác ngăn cản. “Không cần phải nói nữa, tở sau khi xuống cũng nhìn thấy.” Nghe xong câu này của cậu ấy, tôi đầu óc không tỉnh táo lại thiếp đi, bất quá, lần này, tôi không còn nằm mơ nữa.

Thân thể khôi phục rất nhanh, cũng không lâu sau, tôi lại khỏe mạnh nhảy nhót, nhiệt độ miền nam tụt nhanh, tăng cũng nhanh, rất nhanh, hồ tan băng. Tôi và Kỳ Nhan theo đội ngũ của Lâm Tư Bình trở lại hồ kia, nhìn họ luống cuống tay chân chuẩn bị vớt.

“Đó là kiếp trước của cậu đấy.” Kỳ Nhan nói. Tôi ừ một tiếng, có lẽ thế, cũng có lẽ không.

“Có lẽ chính là cậu lại nhìn thấy thanh câu nọ, cho nên mới gặp phải nhiều chuyện như vậy, mặc dù cậu cùng kiếp trước là hai người hoàn toàn bất đồng, nhưng đứa trẻ trong câu này lại không cho là thế.” Kỳ Nhan tiếp tục nói, tôi vừa nghĩ tới hai đứa trẻ kia, trong lòng vẫn cảm thấy căng thẳng.

“Còn nữa, bột trong tủ quần áo nhà cậu, sau khi xét nghiệm hình như là tro cốt của con người, song có chút lâu đời rồi. Còn có người tên Vương Hủ trên tấm da dê mà cậu kể với tôi, hình như là tên thật của Quỷ Cốc Tử.” Kỳ Nhan nói. Tôi vừa nghe, im lặng không nói gì.

“Hoàn hảo mọi chuyện đều kết thúc, đúng rồi, cậu biết hồ này tên gì không?” Kỳ Nhan đột nhiên quay đầu cười hỏi tôi, tôi lắc đầu.

“Tên ‘Ngô Vương Bách Kim Sát Nhi Hồ’, hoặc trực tiếp gọi là ‘Hồ Giết Con’.”

[ “Tìm được rồi!” Trong hồ đối diện trời lên một đầu người, trong tay anh ta cầm một đôi Ngô câu, dưới ánh sáng của trời đông giá lạnh chiếu rọi có vẻ vô cùng chói mắt, ít nhất, tôi cho là thế.

# Chương 32: Co đầu

Đêm Thứ 32 - Co đầu

Mùa đông rảnh rỗi không gì làm, hơn nữa Lâm Tư Bình và Kỳ Nhan đã lâu không gặp, mọi người liền đến nhà Kỳ Nhan uống rượu tụ họp, vào đông ban ngày quá ngắn, chưa tới sáu giờ, bên ngoài đã được bôi đen, vì vậy quyết định cùng nhau kể chút chuyện xưa hoặc kể kinh nghiệm của bản thân, người đầu tiên kể là Lâm Tư Bình.

"Đây có thể xem là cố sự không nhỉ?" Câu đầu tiên của ông ta khiến tôi nghe mà lạ lùng. Lâm Tư Bình phát phát tay, sau đó đem chút rượu sót lại trong ly uống cạn, lấy mu bàn tay lau khóe miệng. Trên mặt ông bắt đầu ửng hồng một mảnh, hơn nữa nhích lại gần bên cạnh bếp than, Kỳ Nhan không thích dùng bếp điện sưởi ấm, cậu ấy thường nói lúc mùa đông rét lạnh ngửi mùi của than đốt có thể làm cho cậu ấy có cảm giác trở lại quá khứ. Đương nhiên, điểm ấy tôi cũng đồng ý.

"Chú thường xuất ngoại khảo cổ, đương nhiên đồng ruộng thôn dã chạy khắp nơi, người nơi đó phần lớn đều vô cùng mộc mạc, thiện lương, vô cùng hiếu khách, con biết đó, chú cũng là người tò mò rất nặng, đối với những thứ gì không biết chung quy ôm tâm tìm tòi nghiên cứu đặc biệt, chẳng qua không cách nào làm được giống cha con vác bao quần áo, thống khoái du lịch khắp nơi. Song chú vẫn lựa chọn nghề khảo cổ này, coi như là tự an ủi bản thân đi.

Trong cuộc nói chuyện của họ, chú biết bệnh viện huyện của địa phương, từng phát sinh một câu chuyện vô cùng kỳ lạ. Anh hùng của câu chuyện là một vị bác sĩ khoa phụ sản, anh ta tên Vương Giác.

Câu chuyện của người này cơ hồ đã truyền khắp quê nhà, tất cả mọi người dùng nó để cảnh cáo, đương nhiên, tôi vừa tới, cho nên được chậm rãi báo cho.

Khi đó, sinh nở vẫn còn chứa nhiều cấm kỵ, bởi vì lúc sinh, máu chảy rất nhiều, bị cho rằng sẽ xúc phạm thần linh, đương nhiên, đây chẳng qua là một loại cách nói tương đối mê tín, nhưng rất nhiều sản phụ vẫn giữ vững nguyên tắc không tự mình sinh ở nơi ở, phần lớn đến bệnh viện. Mặt khác, xử lý nhau thai và cuống rốn cũng vô cùng đặc thù, bởi vì từ cổ đại bắt đầu, nhau thai và cuống rốn được cho rằng là bản thân thứ hai, nghe nói địa điểm mai táng chúng phải vô cùng cẩn thận. Xử lý nhau thai thậm chí trực tiếp liên quan đến vận mệnh ngày sau của đứa bé này. Là một bác sĩ khoa phụ sản, Vương Giác mặc dù tương đối trẻ tuổi, nhưng vẫn biết rõ những việc này, mặc dù không tính là vô cùng đầy đủ, nhưng vẫn hiểu được một ít. Danh tiếng của anh ta ở địa phương không nhỏ, rất nhiều trẻ con đều thông qua tay anh ta bước vào cuộc đời này.

Năm ấy 29 tuổi, đỡ đẻ vô số trẻ sơ sinh Vương Giác phạm một sai lầm. Có sai lầm có thể đền bù, hoặc nói vẫn có thể cứu vãn, nhưng Vương Giác sai vẫn sai chẳng những không biết hối cải, cứ nhiên càng ngày càng trầm trọng, do đó người như thế, kết cục ngày sau có thể tưởng được, song đây là nói sau. Chú vẫn kể trước tới cùng anh ta đã làm chuyện gì.

Hơn 10h đêm ngày đó, Vương Giác đang trực tại bệnh viện phụ sản huyện, mấy ngày nay anh ta rất phiền lòng, vì gần đây trong nhà xảy ra nhiều chuyện khiến anh ta đau cả đầu. Vợ àm ĩ muốn cải thiện phòng ốc trong nhà, hơn nữa mình vì có tật xấu thích đánh bạc, ở bên ngoài còn thiếu một số nợ bạc không nhỏ, biện pháp giải quyết tất cả mọi chuyện nói ra thì rất đơn giản, có thể làm được, nhưng tiền thường thường khó nhất là làm ra nó.

Đang lúc Vương Giác ngậm điều thuốc, uống trà nóng đọc báo, y tá ngoài cửa vội vàng chạy tới nói cho anh ta biết, có một sản phụ tới, hơn nữa sắp chuyển dạ.

Có lẽ mấy đứa muốn hỏi, tại sao không tính ngày sinh ở lại bệnh viện chứ, kỳ thật có vài người rất chán ghét bệnh viện, do đó hôm nay sản phụ này, kỳ thật cũng là con dâu của một trưởng thôn ở địa phương, cũng may nhà trưởng thôn cách bệnh viện không xa lắm.

Nếu bệnh nhân tới, Vương Giác tạm thời quên chuyện của mình, chuyên tâm vội đầu vào làm việc.

Sản phụ lúc tới nước ối đã chảy rất nhiều, Vương Giác lập tức đi gọi y tá chuẩn bị, nói ra kỹ thuật của anh ta, ở bệnh viện được coi như là tay nghề giỏi, nhiều năm như vậy, vẫn chưa bao giờ xảy ra sai lầm gì, đương nhiên, Vương Giác hôm nay cũng vô cùng có tự tin.

Lúc đỡ đẻ có chút khó khăn, song đối với tay già giặn như Vương Giác mà nói không tính là gì, mấy giờ sau, đầu đứa trẻ cơ hồ đã hoàn toàn đi ra, sản phụ sắp thuận lợi sinh nở. Ngay khoảnh khắc đó, Vương Giác chợt nghĩ tới một việc.

Hiện giờ tiền lương kén của bác sĩ bệnh viện liên quan đến doanh thu cùng bệnh viện, nói đúng ra là, nếu quy định trong thời gian bệnh viện thu phí phẫu thuật, phí điều trị, phí thuốc men của bệnh nhân càng nhiều, doanh thu của bác sĩ cũng càng nhiều. Vương Giác ôm đứa trẻ đã lộ ra hơn nửa đầu, chần chừ, tại phương hướng này không ai nhìn thấy đầu đứa trẻ đã lộ ra. Tiêu chuẩn thu phí của bệnh viện quy định, phí dụng mổ lấy thai gấp ba lần sinh thường. Vương Giác quyết định làm.

Phẫu thuật kết thúc, trưởng thôn cùng con của ông ta chi trả phí dụng phẫu thuật sinh khó, sau đó còn đưa cho Vương Giác một phong bì,



mặc dù không dày, nhưng tốt xấu cũng là tâm ý của người ta, Vương Giác từ chối một chút, cuối cùng vẫn là trường thôn nhét vào túi áo khoác dài của anh ta. Găng tay Vương Giác chưa kịp tháo, mặt trên còn máu của sản phụ, anh ta hơi gợn tay, nhìn thứ trong túi khó xử cười cười, nụ cười nọ như kẻ trộm vậy. Đương nhiên, mẹ con cũng đều bình an, Vương Giác thật cao hứng, nghĩ mình thông qua con đường này sẽ gia tăng thu nhập cho bản thân.

Về sau lại có rất nhiều sản phụ ở bệnh viện sinh con, cơ hồ có một nửa đều là khó sinh cần mổ lấy thai, mỗi lúc như thế Vương Giác đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt nghiêm túc thông báo cho người nhà phải chuẩn bị phẫu thuật, những người đó nào đâu biết rằng kỳ thật là vị bác sĩ phụ sản quyền uy tước mạo đường đường, vẻ mặt chính khí này trong phòng sanh chơi trò bịp chứ? Ai sẽ quan tâm đến chút tiền này, mà khiến cho vợ con xảy ra chuyện? Do đó, doanh thu của Vương Giác càng ngày càng cao, vợ anh ta vô cùng vui vẻ, không chỉ trả nợ bài bạc, trong nhà còn xây phòng mới, bệnh viện còn tuyên dương anh ta là nhân viên gương mẫu hằng năm, Vương Giác ngồi trên sofa mới mua vắt chéo chân, hút thuốc hàng hiệu bệnh nhân tặng, nhìn giấy khen cùng cờ thi đua "Nhân y nhân thuật, diệu thủ hồi xuân" người nhà bệnh nhân tặng trên tường, cười tỏa sáng không thôi.

Mọi người nói phúc đến thì ít, họa đến dồn dập, Vương Giác lại không biết được, anh ta khắc sâu suy nghĩ quyết định ngày đó của mình là vô cùng chính xác, bây giờ vợ anh ta cũng được kiểm tra ra mang thai, Vương Giác mỗi ngày đều đắm chìm trong hạnh phúc, danh lợi song thu, bản thân lại sắp làm cha, Vương Giác thật sự vô cùng thỏa mãn. Mà sự kiện kia, Vương Giác cũng đã làm rất nhiều rồi, vùng đó vẫn rất tin vào số mệnh, loại sự tình này làm nhiều tóm lại lương tâm cũng áy náy, hơn nữa việc này nếu như bị người vạch trần, anh ta cũng đừng mong tiếp tục sống ở đây nữa. Do đó, Vương Giác dự định làm một lần cuối cùng nữa, về sau làm một vị bác sĩ

đàng hoàng, coi như đèn bù sai lầm dĩ vãng của mình.

Cũng không lâu sau, một vị sản phụ nhập viện, đại khái còn vài ngày nữa thôi, bối cảnh của sản phụ rất sung túc, hình như là của đội công trình đoàn thể, hơn nữa chồng là con một mấy đời. Nghe nói em gái của sản phụ cũng là bác sĩ phụ sản, do đó ở nhà liền điều dưỡng rất tốt. Vương Giác mỗi ngày đến kiểm tra phòng, nhìn cái bụng cao ngất, nghĩ thầm loại gia đình này thích hợp nhất, muốn tiền của họ tuyệt đối sẽ không tay không mà về, chỉ cần bảo vệ mẫu tử bình an, trả giá bao nhiêu cũng đồng ý.

"Cứ chọn cô ấy đi, một lần cuối cùng, dù sao tiền của họ kiếm được cũng dễ dàng." Mỗi lần Vương Giác đều lấy cái cớ này để qua loa tắc trách, làm dư ra cũng không sao cả, thậm chí còn có thể nghĩ mình là một hiệp y cướp của người giàu chia cho người nghèo, con người chính là như vậy, mặc dù là chuyện xấu, chỉ cần ngay cả lương tâm mình cũng qua được, hấn cũng sẽ không cảm thấy chuyện gì xấu nữa.

Rất nhanh, Vương Giác lại đi vào phòng phẫu thuật, sản phụ trên giường lớn tiếng gào to, tiếng kêu này vốn đã nghe rất nhiều năm rồi, nhưng hôm nay lại cảm thấy dị thường chói tai, Vương Giác nhin không được nhíu mày. Sinh con rất thuận lợi, đầu thật to của đứa bé đã đi ra. Vương Giác nhìn bốn phía, chiếu theo phương pháp cũ lại làm một lần. Song, hôm nay đã xảy ra chuyện.

Bình thường mỗi lần Vương Giác sẽ kiến nghị gia đình áp dụng mổ lấy thai, nếu đối phương không đồng ý, ngay lúc sinh thường chơi chút trò bịp, kỳ thật trong lòng anh ta cũng biết, mổ lấy thai không qua loa được, vốn phải tiến hành kiểm tra nghiêm ngặt cùng các biện pháp an toàn, nếu không hậu quả không thể lường được. Song anh ta rất thông minh, sẽ thường xuyên kiểm tra mức độ khỏe mạnh của thân thể bà bầu, sau đó lại quyết định có áp dụng mổ lấy thai khẩn

cấp hay không. Do đó anh ta thường xuyên trước khi phẫu thuật chuẩn bị một bộ phương pháp và thiết bị khẩn cấp, gọi là thời khắc đề phòng ngoài ý muốn, chuẩn bị đầy đủ cho mình.

Lần này, anh ta lại lập tức ra lệnh cho y tá cắm ống dẫn tiểu cho sản phụ, hơn nữa tiến hành gây mê, Vương Giác không lựa chọn gây mê cột sống cùng gây mê màng cứng, bởi vì phẫu thuật khẩn cấp, do đó tê toàn bộ. Nhưng mà, anh ta không ngờ tới người bà bầu mấy hôm trước anh ta phán đoán thân thể mạnh khỏe này cư nhiên có phản ứng cực lớn với thuốc gây mê. Vốn phẫu thuật Vương Giác đã sớm thông thạo, nhưng mất máu lượng lớn lại không làm sao ngăn được. Sắc mặt sản phụ cực kỳ khó coi, hơn nữa lỗ mũi đã hít vào nhiều thở ra ít. Các y tá luống cuống, Vương Giác cũng luống cuống, nhìn mắt sản phụ, ánh mắt kia anh ta cả đời cũng không quên được, tràn ngập muốn sống, lại tràn ngập tuyệt vọng và đau khổ.

Đứa bé và người phụ nữ đều không giữ được.

Việc này cơ hồ là một thất bại cực lớn trong cuộc đời làm nghề y của Vương Giác. Gia đình ở bệnh viện khóc gào, theo lý sẽ dính dáng đến anh ta, song sự tình bị kết luận do tai nạn lúc điều trị, tai nạn cái gì chứ? Mặt sau tai nạn này phần lớn có chuyện, loại chuyện giống thế này cả nước không biết bao nhiêu, mặc dù các bác sĩ đa phần dựa theo tôn chỉ không cầu trị khỏi, cũng không cầu trị chết như bệnh nhân, nhưng chuyện cả gia đình ôm thi thể quỳ gối trước của viện cũng chẳng lạ lùng gì. Tin tức chú ý những chuyện mới mẻ, chuyện giống vậy phát sinh lần nữa, ngay cả truyền thông cũng lờ mờ tới, phần lớn lấy tiền bồi thường là xong việc. Sự tình này cũng không ngoại lệ, phía bệnh viện sau một phen đàm phán với gia đình bệnh nhân, chuyện này liền trôi qua.

Vương Giác bị xử phạt, cả người đều ngây ngốc, anh ta chờ dẫn nhìn chồng người phụ nữ khi khóc lóc ra khỏi cửa bệnh viện, mặc dù

người khác không biết, nhưng anh ta tự mình rõ ràng nhất, bà bầu kia hoàn toàn có thể thuận thuận lợi lợi sinh hạ một đứa bé khỏe mạnh, chẳng qua mình làm vậy, cứ nhiên tiến mất hai mạng người. Từ đó về sau, Vương Giác luôn tâm không yên, còn thiếu chút nữa nhiều lần xảy ra chuyện, kết quả bị phía bệnh viện phái đến làm những chuyện hậu cần. Người chung quanh đều rất thông cảm cho anh ta, nghĩ anh ta là vì lương tâm áy náy mà khiến cho sa sút tinh thần như thế, cũng khen ngợi bác sĩ có tinh thần trách nhiệm lại có đạo đức như anh ta đã không còn nhiều lắm.

Cuộc sống dần dần trôi qua, vợ của Vương Giác cũng sắp sinh. Anh ta hướng bệnh viện xin nghỉ một tuần, đặc biệt chăm sóc vợ. Nhìn bụng vợ, Vương Giác luôn có một loại cảm giác sợ hãi khó tả. Mấy ngày nay anh ta chỉ cần vừa ngủ, khuôn mặt người đàn ông mất vợ kia liền thoáng qua trước mắt, khi thì rõ ràng, khi thì mơ hồ, cuối cùng cứ nhiên biến thành mặt mình, những lúc này Vương Giác liền từ trong mộng tỉnh dậy, nhìn vợ đang ngủ say sưa bên cạnh một chút, anh ta không thể làm gì khác hơn là thở dài.

Rốt cuộc, thời điểm chờ mong nhất cũng sợ hãi nhất trong lòng Vương Giác cũng tới, vợ từ 8h đã bắt đầu nói khó chịu, anh ta lập tức đưa vợ vào bệnh viện, lúc đến bệnh viện, vợ thống khổ gào to, Vương Giác dựa vào kinh nghiệm nhiều năm, biết vợ sắp sinh rồi.

Phụ trách chính là một bác sĩ nữ trẻ tuổi, cô ta mang khẩu trang quần áo găng tay chỉnh tề xong vừa muốn đi vào, Vương Giác liền kéo cô ta. Hai người nhìn nhau vài giây, Vương Giác vốn muốn dặn dò các loại, nhưng tựa hồ thay đổi nhân vật khiến anh ta mở không nổi miệng, a a vài cái, một chữ cũng nói không nên lời. Nhưng trái lại cô bác sĩ kia cười cười.

"Bác sĩ Vương, ngài yên tâm, tôi sẽ giống ngài, làm một bác sĩ phụ sản tốt." Nói xong liền xoay người tiến vào. Vương Giác nghe những

lời này, càng nghe càng cảm thấy không đúng. Kết quả anh ta mãnh liệt yêu cầu được vào cùng, nhìn vợ sinh con. Việc này ở địa phương là đại kỵ, vốn phong tục là chồng tuyệt đối không thể ở bên cạnh vợ nhìn cô sinh nở, nếu không sẽ vô cùng bất lợi với đứa nhỏ. Song Vương Giác không quan tâm nhiều như vậy, anh ta nhất định phải nhìn vợ sinh nở.

Tiếng gào đau đớn từng tiếng tiếp từng tiếng vang trong phòng mổ, Vương Giác cầm lấy tay vợ ở bên tai cô cố vũ, thỉnh thoảng lại nhìn sang cô bác sĩ kia. Bởi vì đã lâu anh ta chưa tiếp xúc với bác sĩ của bệnh viện, hơn nữa mang khẩu trang, Vương Giác chỉ có thể nhìn đôi mắt kia, mặc dù cực kỳ quen thuộc, rồi lại nhớ không ra. Sinh nở rất không thuận lợi, thời gian từng chút qua đi, mỗi người trong phòng sinh đều thật sự khẩn trương. Cô bác sĩ trẻ tuổi này đầu đầy mồ hôi, không ngừng kêu dùng sức dùng sức.

"Khó lắm, vị trí thai không ngay, khả năng phải chuẩn bị phẫu thuật mổ lấy thai khẩn cấp." Cô bác sĩ nói với Vương Giác. Vương Giác vừa nghe giống như tiến vào khe nứt, anh ta sợ hãi nhìn cô bác sĩ, những lời này anh ta không thể quen thuộc hơn được nữa, đều là lời anh ta thường xuyên nói với người khác.

"Tháo khẩu trang của cô xuống." Vương Giác đột nhiên phun ra một câu như vậy. Mọi người ở đây đều kỳ quái. Nhất là cô bác sĩ.

"Bác sĩ Vương, việc này. . . . ." Cô bác sĩ mặt lộ vẻ khó xử. Nhưng Vương Giác kiên trì lần nữa. Cô không thể làm gì khác hơn là tháo xuống.

Vương Giác ngậy dại, chỉ cô bác sĩ hồi lâu không mở nổi miệng, Vương Giác rốt cuộc biết tại sao ánh mắt của bác sĩ quen như vậy, cô ta rõ ràng mặt mũi cùng vị sản phụ đã chết trước đó không lâu giống nhau như đúc. Vương Giác như nổi điên lùi vào góc, hô to.

"Tôi không cố ý mà, tôi không cố ý, cô đừng hại vợ và con tôi, tôi van xin cô đó." Nói rồi cư nhiên quỳ gối trên mặt đất, không ngừng dập đầu. Cô bác sĩ rất khó xử, một mặt bảo y tá đi gọi người chuẩn bị mổ lấy thai, một mặt nâng Vương Giác lên.

"Bác sĩ Vương, chị gái tôi xảy ra chuyện tôi không trách ngài, tôi cũng học y vậy, có một số việc có khả năng không cách nào tránh khỏi. Sở dĩ tôi yêu cầu điều đến đây thay thế ngài, cũng là muốn cho nhiều sản phụ có thể khỏe mạnh sinh con, để tránh bi kịch của chị gái tôi." Nói rồi cô bác sĩ rất cuộc rơi lệ. Sau khi nghe xong Vương Giác mới bình tĩnh lại, hóa ra vị bác sĩ này là em gái của sản phụ kia.

Đang lo lắng trong lòng, Vương Giác vẫn được ôm con anh ta. Lúc nghe vợ cũng bình an, anh ta mới thả được tảng đá trong lòng xuống. Đứa bé rất đáng yêu cũng rất khỏe mạnh, điều này làm cho Vương Giác vô cùng cao hứng. Nhưng mà, sự tình vẫn chưa chấm dứt.

Con trai của Vương Giác bắt đầu lớn lên, nhưng Vương Giác càng ngày càng phát hiện chỗ kỳ quái của thân thể con trai, mới đầu tuổi còn nhỏ không phát giác. Nhưng khi đứa bé và bạn cùng lứa so sánh, chỗ khác biệt thoáng cái liền nhìn ra. Đầu của con trai Vương Giác bị nhỏ.

Đúng vậy, những chỗ khác không hề gì, chỉ có đầu thần kỳ nhỏ, Vương Giác xem chừng từ khi rời từ trong bụng mẹ chui ra đầu nó căn bản không hề phát triển, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Tiếp tục như vậy đứa nhỏ sẽ biến thành quái vật, thân thể thật to mà lại có đầu của một trẻ sơ sinh. Vương Giác trước kia từng đọc một ít sách, nói có vài bộ lạc có thuật co đầu, đầu người chết sẽ bị thu nhỏ lại thành hình cầu rất nhỏ, nhưng hiện giờ đầu con anh ta vẫn sống sờ sờ trước mặt anh ta, nhưng lại nhỏ như vậy.

Không thể tiếp tục như vậy nữa, trải qua trị liệu cơ hồ táng gia bại sản, hai vợ chồng bị hành hạ đến chết khiếp, đứa bé cũng thử qua rất nhiều phương pháp, kết quả một chút cũng không dùng được. Mắt thấy con trai lớn lên, bị những người khác dùng ánh mắt quái dị xa lánh, hơn nữa càng ngày càng lìm lì không thích nói chuyện. Vương Giác thường xuyên vuốt ve cái đầu so với nắm tay không lớn hơn bao nhiêu của con trai, nhìn vợ buồn bã rơi lệ, trong lòng mình giống như dao cắt vậy. Anh ta hỏi đứa bé, có cảm thấy đầu có gì không khỏe hay không, nhưng con trai lại luôn lắc đầu.

Một buổi tối nọ, Vương Giác thức dậy đi tiểu, đi ngang qua phòng con trai, thời tiết dần lạnh, anh ta lo con trai đá chần, vì vậy mở cửa muốn đi vào vén chần cho nó. Cánh cửa chỉ mở một khe nhỏ, nhưng Vương Giác chưa tiến vào, bởi vì anh ta nhìn thấy.

Nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ, Vương Giác nhìn thấy có người đang đứng trước giường con trai, cong thắt lưng lấy tay ra sức ấn đầu đứa bé nhỏ. Mặt con trai mang theo đau đớn nhắm mắt lại, nhưng căn bản không hề tỉnh giấc. Vương Giác kinh hãi, đang muốn xông vào. Người nọ thẳng người dậy quay sang, đối diện với Vương Giác, thật sâu nở nụ cười. Nụ cười này, Vương Giác ngây người, không vào tiếp nữa. Sáng ngày thứ hai, Vương Giác bị người phát hiện treo cổ trong WC nhà mình."

Nghe đến đó, tôi và Kỳ Nhan không khỏi hiếu kỳ hỏi, tới cùng Vương Giác đã nhìn thấy gì. Lâm Tư Bình cười cười, chuyển đề tài nói.

"Mấy đứa bé biết Vương Giác làm thế nào để bà bầu vốn sinh tự nhiên lại làm cho khó sinh mà mổ lấy thai không?" Chúng tôi hiển nhiên lắc đầu. Lâm Tư Bình tiếp tục nói: "Kỳ thật rất đơn giản, hai tay của anh ta đè lên đầu đứa bé nhỏ nhét nó trở về. Sau đó liền nói khó sinh, chuẩn bị mổ lấy thai."

"Vương Giác kỳ thật nhìn thấy chính là bản thân mình. Anh ta nhìn thấy mình đặt trên đầu đứa trẻ, đầu đứa trẻ vô cùng mềm, đang phát triển, thời gian dài đè ép, hiển nhiên phát triển không nổi. Có lẽ Vương Giác hiểu được, kỳ thật kẻ đầu sỏ khiến đầu con trai anh ta lớn lên thành như vậy chính là bản thân, không, hoặc nói là bản thân kia của mình, một Vương Giác vì tiền cư nhiên nhét đứa trẻ vốn sinh bình thường trở về kia. Khi chú nghe người dân kể câu chuyện này, vốn không tin, nhưng họ cố ý đưa chú đi gặp đứa bé kia, đứa bé bị co đầu ấy.

Chú dưới sự hướng dẫn của bà con, đi tới nhà Vương Giác, chú giật mình không thôi, hóa ra đúng thật có chuyện lạ. Ở trong nhà, chú nhìn thấy một thiếu niên mười mấy tuổi đang đút một người phụ nữ ăn cơm. Thiếu niên kia mùa hè còn mang theo mũ rơm thật lớn, căn bản nhìn không thấy bộ dạng gì nữa, chẳng qua người phụ nữ kia, vẻ mặt không chút biểu cảm, chỉ chờ dẫn nhìn phía trước. Thiếu niên thấy bọn chú đến, nhiệt tình chào hỏi mọi người, sau đó họ nói gì đó với thiếu niên, thiếu niên tháo mũ rơm xuống.

Chú lần đầu tiên nhìn thấy người đầu nhỏ như vậy. Mặc dù theo lời thôn dân nói đầu đứa nhỏ này đã lớn hơn nhiều so với trước kia rồi. Nhưng chú vẫn không cách nào tiếp nhận được đầu nhân loại cư nhiên lại biến thành như vậy. Chú rõ ràng nhìn thấy hai bên huyết thái dương của cậu bé có vết hằn sâu rõ ràng. Đầu của cậu ta nhìn từ xa tựa như một hình chữ 'Công' (工) ."

Lâm Tư Bình không nói gì thêm, Kỳ Nhan qua hồi lâu nói: "Hy vọng người như Vương Giác bớt chút đi, cuối cùng hại người hại mình. Nhưng mà câu chuyện của Vương Giác lại làm con nhớ tới một câu chuyện." Kỳ Nhan ra vẻ thần bí nói: "Không biết mọi người đã nghe qua Long Xà chưa."



Lâm Tư Bình cười nói: "Chú chỉ nghe qua long xà hỗn tạp, còn chưa nghe qua Long Xà." Ông nói xong lại nhìn tôi, tôi hiển nhiên lắc đầu không nói.

Kỷ Nhan nói: "Vậy nghe chút chuyện về Long Xà nhé." Cậu ấy thêm than vào bếp lò, lửa cháy càng mạnh hơn.

# Chương 33: Long xà

Đêm Thứ 33 - Long xà

Kỷ Nhan vươn vai, sưởi ấm tay, hướng tôi và Lâm Tư Bình từ từ kể.

"Địa thế của Trung Quốc phân bố rất rộng, giống loài động vật đa dạng, đương nhiên, loài rắn cũng là một loại trong đó, nhất là măng xà, bình thường ở các tỉnh phía nam. Như các tỉnh Phúc Kiến nè, Quảng Đông, Vân Nam, bình thường trong núi rừng rậm rạp có thể tìm được chúng. Song long xà trong truyền thuyết tuyệt đối hiếm thấy.

Tôi là trong ghi chép của cha để lại tìm được một bộ lạc thiểu số tại Vân Nam, bộ lạc này dùng bắt rắn bán buôn duy trì cuộc sống, mà trong đó có một người đã kể về long xà. Song ghi chép rất ít. Kỳ thật long xà là một loại cự蟒, nhưng cùng những loài cự蟒 khác bất đồng. Cái gì được gọi là long xà, bút ký không ghi lại, chỉ lần nữa nhấn mạnh cực kỳ nguy hiểm, coi chừng gì gì đó, đồng thời dùng một vòng đỏ đánh dấu. Tôi hiếu kỳ, rốt cuộc tìm được một cơ hội đi Vân Nam tìm kiếm tung tích của long xà.

Vân Nam từ xưa chính là địa phương vô cùng thần bí, nơi đó cơ hồ bảo lưu lại cảnh sắc tự nhiên và hoàn cảnh sinh thái nguyên thủy nhất, rừng rậm nguyên sinh rậm rạp từng hấp dẫn đông đảo nhà thám hiểm, nhưng nguy hiểm cũng nhiều.

Năm 1942, Trung Quốc vì giải cứu 7000 lính Anh bị quân Nhật vây khốn ở Myanmar, 10 vạn quân viễn chinh Trung Quốc hành quân đến Myanmar, hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng thương vong trong lúc đánh

giặc không lớn, tuyệt đại đa số người lại vì xuyên qua rừng rậm nguyên sinh ở biên cảnh xa xôi mà mất mạng. Rừng rậm tràn ngập chướng khí, quân đoàn kiến ăn thịt người, đĩa cực to, cùng với đông đảo dã thú không biết tên, mặc dù có người còn sống nhưng cũng mãi mãi sống trong bóng ma sợ hãi. Có thể tưởng được, long xà sinh tồn tại loại địa phương kia được cũng không phải ngẫu nhiên.

Tôi trải qua vài ngày đường, đi tới Vân Nam, cũng căn cứ vào bản đồ cha tôi để lại cùng bút ký, bắt đầu tìm kiếm bộ lạc kia. Đương nhiên, tương đối khổ cực, song dân bản xứ vẫn rất nhiệt tình, sau nửa tháng, tôi rốt cuộc đi tới bộ lạc dựa vào loài rắn để duy trì cuộc sống kia.

Khác với dự đoán của tôi, thà nói họ là một bộ lạc, không bằng nói như một thôn trang. Xa xa nhìn lại, cùng quê nhà của tớ cũng không khác biệt mấy.

"Cậu đến mua rắn sao? Sớm vài ngày đó." Một người ăn mặc tương đối gần giống người Hán đi về hướng tôi kỳ quái hỏi. Tôi nói cho anh ta biết, mình là một người du lịch, là ngưỡng mộ tên tuổi mà đến. Người đó cười cười, cũng tự giới thiệu nói anh ta tên là Bố Lý, người nơi này cũng gọi anh ta là A Bố, bởi vì A Bố dùng Hán ngữ, do đó anh ta chuyên phụ trách liên lạc với người bên ngoài đến chọn mua da rắn mật rắn, còn giúp người trong thôn mua bán hàng hóa, do đó địa vị của A Bố trong thôn có lẽ rất cao.

"Hán ngữ của anh học từ ai vậy?" Tôi hiếu kỳ hỏi A Bố, A Bố cười cười, tôi chợt phát hiện đầu lưỡi anh ta vừa mỏng lại dài, hơn nữa đỏ bừng, mỗi lần trước khi nói chuyện đều vươn ra liếm môi mình. Da tay của anh ta rất thô ráp, hơn nữa da tróc ghê gớm, anh ta nói tôi biết gần đây ánh nắng quá gay gắt.

"Hán ngữ của tôi là học từ một người Hán, đã lâu rồi, người đó rất

tốt, dạy tôi rất nhiều thứ, khi đó tôi còn là một đứa trẻ, đảm đương hướng dẫn du lịch cho ông ấy." Tôi đoán nhất định là cha rồi, xem ra tôi tìm không nhầm chỗ. Tay chân A Bố rất dài, phảng phất như không có xương vậy, sơn đao gập ghềnh, đi trên đường, tay như dải băng lúc ẩn lúc hiện. Tôi nheo mắt nhìn phía trước một chút, có một đám người đang quây quần với nhau, tựa hồ đang làm lễ ăn mừng gì đó.

Chờ tôi và A Bố qua đó, người đã dần dần tản đi. Tôi vừa đến gần nhìn, hóa ra là có người mang tới một con măng xà.

Măng xà vẫn còn sống, song trên đầu chụp cái lồng rắn, hình như là một loại túi bện, lại có chút cùng loại với dây cương ngựa, dây đai nọ dường như rất chắc chắn, đầu măng xà kịch liệt lúc lắc, nhưng giãy không xong, nửa thân thể khác của nó bị cọc gỗ vững vàng ghim trên mặt đất. Rắn này không tính là lớn, song cũng dài hơn bốn thước, mặt sau thân thể màu nâu xám lưng có vảy lớn thành cặp. Mặt sau cùng mặt sườn có hình sọc vẫn lớn.

Một đầu khác của túi bện trên đầu nằm trong tay một hán tử trẻ tuổi vạm vỡ, trên mặt cậu ta tràn ngập đắc ý, một tay cầm lấy túi, tay còn lại chống trên hông. Trên người khoác một bộ áo ngắn đỏ đen xen kẽ, không có cài khuy, lộ ra cơ thể cường tráng, ánh mắt lợi hại của cậu ta lướt về phía trước, căn bản không phát hiện ra tôi đây là người lạ. Nhưng trái lại một người trung niên hơn 40 tuổi da ngăm đen béo ục ịch phát hiện ra chúng tôi. Sau đó tất cả mọi người dời tầm mắt lên người tôi. Người trẻ tuổi bắt rắn không hài lòng nhìn tôi, nhưng cậu ta xem chừng cũng rất ngạc nhiên.

Thoáng cái bị nhiều người vây quanh như vậy tôi cảm thấy có chút ngượng ngùng. Họ nói những ngôn ngữ tôi nghe không hiểu, mở to mắt chen chúc thành một đồng, phảng phất như ở sở thú xem động vật vậy. Hoàn hảo A Bố mau chóng giải thích một phen.

"Đừng để ý, bình thường người mua rắn không vào thôn, mọi người rất ít khi nhìn thấy người ngoại tộc, do đó có vẻ rất ngạc nhiên." A Bố vỗ bả vai tôi, anh ta đưa lưng về phía mặt trời, mặt như con thoi hướng ra ngoài phun đầu lưỡ. Tôi nhìn anh ta, lại nhìn mắg xà trên mặt đất.

Đám người từ từ tản đi, tôi theo A Bố tới nhà anh ta. Giống như những người khác, trong nhà rất đơn sơ, song đồ đạc bên trong lại đặc biệt. Phần lớn đều là sản phẩm da. Có quần da áo da, còn có một một bình thủy tinh lớn ngâm vài con rắn. Chất lỏng bên trong màu nâu đen. A Bố bảo tôi tự nhiên ngồi, anh ta đi uống nước. Tôi đáp một câu, sau đó đi tới trước bình thủy tinh nhìn kỹ.

Rắn bên trong hình như là rắn độc, có một con màu vàng, đầu hình tam giác. So với mấy con trước đều lớn hơn, tôi đưa tay đặt trên bình, mắt dán phía trên, muốn nhìn hoa văn nó một chút. Không ngờ, con rắn kia mở bừng mắt, con ngươi lớn màu xám sau khi lướt qua một vòng nhìn chằm chằm tôi. Tôi sợ đến lui về sau, vừa vịn đưng vào người A Bố đang đi từ trong ra.

"Cậu làm sao vậy?" A Bố kỳ quái hỏi tôi. Tôi kinh hoàng chỉ vào bình. "Con rắn kia, cư nhiên còn sống." A Bố cười lạnh, hừ một tiếng khinh thường.

"Con rắn kia đương nhiên còn sống, cậu không biết sao? Rượu rắn tự nhiên phải ngâm rắn sống, nếu không được lực sẽ yếu đi, nhiệt độ rượu thấp, cho nên rắn rơi vào trạng thái bán hôn mê, cậu vừa rời nhất định đã đặt tay lên đó, nhiệt độ vừa cao, nó tự nhiên sẽ sống lại." A Bố cười hì hì bước qua, lấy tay kéo vạt áo chùi vách bình vừa bị tay tôi vịn vào tạo ra vài dấu vết. Sau đó chỉ vào con rắn kia nói.

"Cậu cũng đừng xem thường nó, nó chính là đầu bàn ủi nổi danh, bị

nó cần một cái, nửa giờ không có huyết thanh sẽ mất mạng. Song nó ngâm rượu đúng là hết sức không tồi, nhưng mà rắn này trước đó vài ngày mới vừa bỏ vào, phải đợi nó bị say chết, sau đó mới có thể mở nắp ra uống." Tôi gật đầu, quả nhiên là thế gia bắt rắn mà. Ngoài cửa rất nhiều trẻ con ghé vào cửa nhìn tôi, sau đó lại bị mấy người phụ nữ túm cổ xách đi, mới đầu còn chưa quen lắm, về sau cũng không hề gì nữa, cùng A Bố bắt chuyện.

"Cuộc sống không dễ chịu mấy, người mua rắn càng đè giá càng thấp, người trong thôn lại càng ngày càng nhiều, đương nhiên có thể bắt được rắn cũng không nhiều như trước. Người ở ngoài kia ban nãy tên Ô Tô, cậu ta đã là người bắt rắn giỏi nhất thôn rồi, nhưng măng xà bốn trăm thước sống mới bán hơn hai trăm, đã chết lại càng không giá trị. Cứ mạo hiểm bắt độc xà, giá cả hơi cao hơn chút, nhưng người bị cắn chết cũng không ít, tóm lại sẽ chết đói, sẽ bị rắn cắn chết, cuộc sống rất khó khăn. Nghe trưởng bối nói, trước kia trong thôn tự cung tự cấp, mặc dù không giàu có nhưng cũng xong, từ khi có người bắt đầu bán rắn buôn bán lời ít tiền, tất cả mọi người đều vội vàng bắt rắn, rắn chộp được mà nhiều, giá cả liền rẻ đi. Kết quả khiến cho người trong thôn hiện giờ chỉ biết bắt rắn." Nghe xong lời anh ta nói, tôi rất khó tưởng tượng bộ lạc bắt rắn vốn thần bí mà cường đại trong ấn tượng của tôi cư nhiên hiện giờ bị rơi vào cục diện khó xử như vậy. Song tôi vẫn hỏi anh ta về chuyện long xà.

"Long xà? Cậu điên rồi sao? Tôi khuyên cậu mau chóng bỏ suy nghĩ này trong đầu đi, bộ lạc này của chúng tôi đã mấy trăm năm, cho tới giờ chưa ai từng gặp long xà, nó chỉ từng xuất hiện trong các câu chuyện của các cụ hù dọa trẻ nhỏ không nghe lời, trước kia người đàn ông dạy tôi Hán ngữ cũng nói đến tìm long xà." A Bố quan sát tôi một hồi, đột nhiên chỉ vào nói: "Đúng rồi, bộ dạng có chút giống cậu, hai người không phải là cha con đó chứ." Tôi cười cười, gật đầu, A Bố cũng cười cười.

"Vui thật, tôi cứ nhiên còn có thể được gặp con trai của Kỳ tiên sinh." Vẻ mặt của A Bố đối với tôi rõ ràng nhiệt tình hơn nhiều, song anh ta vẫn không đồng ý tôi đi tìm long xà, nhưng anh ta nói cho tôi biết, ngày mai chính là cuộc thi bắt rắn mỗi năm một lần, những người bắt rắn lợi hại nhất cùng so tài, phần thưởng cho quán quân rất thịnh soạn.

"Tôi và Ô Tô đi cùng nhau, cậu có thể đi xem cùng chúng tôi, làm thế nào bắt một con mãng xà lớn." A Bố thần bí nói, "Đây tuyệt đối là phương pháp bắt rắn mà cậu chưa từng thấy qua." Tôi có chút hiếu kỳ, nhưng A Bố cũng không nói thêm gì nữa, đành phải thôi. Ban đêm ở nhà anh ta ăn bữa cơm thịt rắn, coi như ngon miệng, buổi tối ngủ trên chiếu trúc, ánh trăng xuyên thấu qua bình rượu có chứa độc xà, lóe lên ngân quang. Ngủ một giấc thẳng đến bình minh, mãi đến khi A Bố đánh thức tôi. Tôi dụi mắt, nghe được ngoài cửa có tiếng hoan hô của rất nhiều người, vừa ra ngoài nhìn, hóa ra rất nhiều cô gái đang mặc trang phục dân tộc hết sức hoa lệ khiêu vũ.

"Sau cuộc thi bắt rắn chính là lễ rắn, do đó mọi người sẽ ăn mừng, song sau này cơ hội ăn mừng như vậy sợ rằng càng ngày càng ít." A Bố cảm thán nói. Anh ta nói cho tôi biết, bởi vì có phần lớn người trẻ tuổi kỹ thuật bắt rắn không mạnh, đã chết vài người, do đó tộc trưởng nói sau này hành hương bắt rắn chậm rãi giảm bớt, mãi đến khi ngừng hẳn. Hán tử trẻ tuổi ngày hôm qua, chính là Ô Tô đã tới, hôm nay cậu ta thay trang phục, mặc bộ đồ bó màu xám, chân và cánh tay đều bọc vải trắng thật dày, bên hông buộc túi vải thật to, trên vai đeo chéo một sợi thừng dày bằng ngón cái, xem ra đây đều dụng cụ chuẩn bị bắt rắn rồi. Cậu ta không nhìn tới tôi, đi thẳng vào nhà, sau đó nói chuyện với A Bố, đáng tiếc tôi một câu cũng nghe không hiểu được, nhưng Ô Tô hình như không vui lắm, chia chia tôi, rồi hướng A Bố cao giọng quát to, nhưng cuối cùng cậu ta hình như rất buồn bực bước ra khỏi nhà, lấy tay cầm sợi dây trước ngực, dùng sức trừng mắt liếc tôi.

Ba người chuẩn bị xuất phát, A Bố cũng bọc vải trắng cho tôi, bởi vì rừng cây trong thâm sơn chướng khí muỗi nhiều, lúc này vào núi là thời gian tương đối tốt, nhưng vẫn phải chú ý. A Bố còn mang theo rất nhiều thuốc, phần lớn dùng bình gói nhỏ đựng.

Sau 9h sáng, mọi người tham gia cuộc thi bắt rắn lục tục xuất phát.

"Chúng ta đi bắt nham xà." A Bố và Ô Tô nói chuyện với nhau xong, quay đầu lại nói cho tôi biết. Hiện giờ ba người chúng tôi đang leo trên tảng núi đá dốc đứng, tôi vừa nghe liền kỳ quái.

"Cái gì xà?"

"Nham xà, chúng rất lớn, đến sáu bảy thước, thậm chí dài hơn, ở trong sơn động, bình thường buổi tối mới ra ngoài, nham xà cùng những con rắn khác bắt đồng, nó khá chậm chạp, hơn nữa chúng dựa vào khứu giác bắt mồi, bình thường bị nó nhìn phải, chạy cũng chạy không thoát."

"Tại sao?" Tôi hiếu kỳ hỏi. A Bố cười nói: "Bởi vì miệng nham xà rất lớn, hình dẹp, thân thể cực to như cái bể vậy, sau khi cách gần con mồi, dựa vào lực hút trực tiếp hút sang, sau đó bóp nghẹt, cuối cùng nuốt chửng xuống. Nhưng mà, phương pháp bắt nó rất đặc biệt, cũng rất nguy hiểm, xem ra Ô Tô nhất định phải bắt nham xà để chứng minh bản thân." A Bố nhìn bóng lưng mạnh mẽ của Ô Tô dẫn đầu ra sức leo núi, thờ dài nói: "Hy vọng cậu ta đừng xảy ra sự cố gì."

Ba người dọc theo sơn đạo đi mãi tới khi mặt trời treo trên cao, tôi nhìn đồng hồ, đã gần giữa trưa. Nhưng Ô Tô chẳng hề có ý định dừng lại nghỉ, thể lực của tôi có chút chống đỡ hết nổi, chậm rãi bị tụt phía sau. A Bố và Ô Tô ở phía trước nói chuyện với nhau, khi thì lại



cao giọng cãi vã gì đó, tôi bắt đầu có chút chán ghét thẳng nhóc tên Ô Tô này, bởi vì lúc cậu ta quay đầu lại nhìn tôi, tôi luôn cảm thấy cậu ta mang theo sự khinh bỉ. Rốt cuộc, chúng tôi ngừng lại ở một vùng núi trống trải. Cách đó không xa, có một sơn động, tối om om, đại khái cao cỡ hai người.

"Mũi của nham xà rất lợi hại, cậu phải bôi cái này lên." A Bố từ trong chai lọ linh kinh mình mang theo lấy ra một chai màu xanh biếc, sau khi mở bên trong tỏa ra một luồng mùi vị vô cùng nồng nặc, vô cùng khó ngửi.

"Đây là cái gì hả?" Tôi đón lấy, cẩn thận bôi lên, A Bố cứ mãi dặn dò tôi, phải cố gắng đem bôi lên hết cả thân thể, đừng bỏ sót. Tôi bôi xong, đưa cái chai lại cho A Bố, nhưng anh ta thu hồi vào, bản thân lại không bôi.

Tôi không nhịn được hỏi anh ta, A Bố nở nụ cười, đầu lưỡi liếm liếm môi.

"Tôi và Ô Tô đều lớn lên ở đây, trên người có mùi của rắn, cậu là người ngoài tới, cho nên cậu cần bôi." Nói xong nhìn chăm chăm tôi, nhìn đến nỗi tôi phát hoảng, ánh mắt kia chẳng biết tại sao, rất giống ánh mắt con rắn trong cái bình ngày hôm qua, đều là màu xám.

Ô Tô hướng A Bố bên này hô to vài câu, A Bố trả lời vài câu, tựa hồ hai người còn đang tranh cãi, song cuối cùng Ô Tô cũng nhượng bộ, mất hứng chạy sang một bên.

"Muốn bắt thế nào đây?" Tôi hỏi A Bố, A Bố lại cười với tôi.

"Cậu biết phải làm sao để bắt long xà không?" Tôi rất kỳ quái, không phải nói muốn bắt nham xà sao, chẳng phải anh ta cứ nói tôi đừng đi bắt long xà mãi đó sao? Anh ta xoay vòng quanh tôi, vừa xoay,

vừa nhìn mặt trời.

"Long xà là thần vật, cậu biết đó, nó là đại xà sắp hóa rồng, nhưng giống con người vậy, người muốn tu tiên nhất định phải trải qua kiếp nạn, long xà thì lại phải nuốt chửng thi thể của người chết, để siêu độ vong linh, dựa vào cái này để tu hành. Nhưng nếu nó nuốt chửng người sống, vậy sẽ tạm thời mất đi sức mạnh, không còn bất cứ nguy hiểm gì nữa."

"Đây là ý gì?" Tôi bỗng dưng cảm thấy anh ta rất nguy hiểm. Vô thức lui ra sau vài bước. A Bố dừng lại, anh ta nhìn mặt trời một chút, cuối cùng lại nhìn tôi.

"Lúc giữa trưa là lúc long xà yếu nhất, trên người cậu bôi chính là một loại mỡ mùi xác chết, có thể che phủ mùi của người sống. Muốn bắt long xà phải có mùi. Mà cậu, chính là con mùi tốt nhất. Quy củ của nơi này là một khi có người chết sẽ nâng đến đây để long xà siêu độ, qua nhiều năm như vậy quy củ vẫn không thay đổi. Song tôi quản không được nữa, chỉ cần có thể bắt được long xà, đó chính là một đống vàng nha, cả thôn đều sẽ giàu có hơn, chính họ cũng không dám đi làm mùi, rất không may, cậu cứ tự nhiên tự mình dâng tới cửa. Hơn 20 năm trước, cha cậu xem qua long xà ăn xác chết, cho nên ông nghĩ làm long xà là mãnh thú. Song hôm nay cậu đã tới, thì có thể nhìn xem, hơn nữa là cự ly gần nữa, hahaha." A Bố bắt đầu cất tiếng cười to, mà tôi cảm giác một trận mê muội, chân mềm nhũn, liền ngã xuống. Trước khi tôi mất đi ý thức nghe được một câu cuối cùng là A Bố nói.

"Bên trong mỡ còn có mê hương, dưới ánh nắng mặt trời sẽ từ da cậu thấm vào, ngủ ngon nhé."

Không biết qua bao lâu, tôi dường như bị mặt đất rét buốt đông lạnh tỉnh dậy. Vừa trợn mắt nhìn, bản thân đang nằm trong sơn động, A

Bố và Ô Tô sớm không thấy bóng dáng, tôi muốn giãy giụa đứng dậy, nhưng thân thể một chút sức lực cũng không có, tay chân phảng phất như không phải của mình vậy. Nếu chỉ không thể động dậy cũng được, tác dụng của mê hương sớm muộn sẽ biến mất. Nhưng bên trong động lại truyền đến một trận thanh âm mấp máy.

Tôi nhìn thấy đôi mắt phát ra lục quang.

Là long xà?

Nương theo ánh sáng bên ngoài, tôi ngờ ngợ nhìn thấy có gì đó từ bên trong bò ra. Sau đó là tiếng hít thở nặng nề phả vào trên mặt tôi, rất khó ngửi, tôi cơ hồ muốn nôn mửa, mùi rửa nát hôi thối xen lẫn mùi của động vật. Tựa hồ dưới kích thích của thứ mùi này tác dụng của mê hương cũng giảm chút, tôi dường như có thể hơi động dậy, nhưng tại loại tình huống này, tôi có chạy cũng vô dụng, bởi vì tôi đã nhìn thấy nó.

Hình dung thế nào đây nhỉ, long xà đã không thể nói là xà nữa, trán nó phía trên gần sát mắt gồ lên hai túi to cùng loại với bướu, con mắt cũng lõm vào thật sâu, hai bên khóe miệng cư nhiên còn có râu, vô cùng dài, bay đến tận sau đầu. Vảy sau cổ so với vảy rắn bình thường lớn hơn cũng dày hơn rất nhiều, toàn thân thành màu đỏ, hai bên thân thể có thể nhìn thấy nguyên mẫu của chân, giống thằn lằn vậy, song không có công năng thực sự, nó như trước bò sát để di chuyển.

Lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi, chỉ đầu thôi mà cơ hồ lớn hơn cả thân thể của tôi rồi. Long xà cuộn lại bò sát tựa hồ đã phát hiện ra tôi, phun đầu lưỡi nhanh chóng di chuyển sang hướng tôi. Vảy xà cùng thanh âm ma sát trên mặt đất ngay cả da tôi cũng cảm giác được.

Chỉ trong tích tắc, tôi cảm giác chân một trận lạnh lẽo, hóa ra long xà đã nuốt chửng từ phần chân. Mắt tôi đối diện mắt long xà, ánh mắt nó rất lạnh nhạt, mặc dù tôi biết thị lực của nó không tốt, có lẽ căn bản không nhìn thấy gì, nhưng tôi vẫn rất e ngại mắt nó.

Bạn rất khó tưởng tượng nổi bị một loại vật sống nuốt có cảm giác thế nào.

Tôi từng biết có một loại người bắt rắn xem mình như thức ăn để dụ rắn làm cho cảm mình trật khớp để nuốt chửng, chờ nuốt đến phần chân mới nhanh chóng ngồi dậy giết rắn, lúc này rắn không hề có phòng bị gì. Tôi tưởng rằng đây chỉ là truyện cười, không ngờ hôm nay chính mình tự nếm thử một phen.

Miệng long xà rất lớn, nó hoàn toàn có thể thoáng cái nuốt chửng tôi vào, nhưng nó hết lần này tới lần khác từng chút từng chút một ngậm lấy, dựa vào mỗi lần há mồm hàm trên cùng hàm dưới nhúc nhích đưa thân thể tôi vào. Tôi thầm nghĩ có lẽ thời gian dài ăn thi thể khiến khẩu vị của nó biến đổi rất không tốt.

Đầu ngón chân của tôi có thể rõ ràng cảm giác được màng dính cùng cơ thể mập mạp bên trong long xà, nó đã nuốt đến đầu gối tôi, tôi không biết A Bố và Ô Tô tới cùng muốn làm gì. Lúc này, long xà bỗng dừng ngừng nuốt, sau đó phun mạnh tôi ra, tiếp theo ngẩng đầu lên, thống khổ lúc lắc, cơ thể tôi đã có thể di chuyển, vội vàng chống thạch bích chạy ra, trên chân đều là dịch dính của long xà.

"Cám ơn cậu!" A Bố không biết từ đâu xông ra, phảng phất như đang ngắm cảnh nhìn long xà bên cạnh kịch liệt giãy giụa, sau đó lại giật mình nói: "Nó so với mấy mươi năm trước càng lớn, hơn nữa càng gần đến rồng, có lẽ qua mấy ngày nữa nó thật có thể biến rồng thăng thiên rồi." Ô Tô đã đi tới, hai người nói chuyện với nhau, Ô Tô dùng sợi dây trói tôi lại như cái bánh tét.

"Chờ tôi mang long xà về, người trong thôn sẽ xem tôi như thần mà cung phục." A Bố đắc ý cười nói, đầu lưỡi dài mảnh lại duỗi ra, tựa hồ cái mồm đó đã không cách nào chứa nổi lưỡi lớn như vậy nữa.

"Không được, tôi nghe nói thịt long xà sinh ra có thể bất lão, tôi không thể bỏ qua cơ hội này." Trong ánh mắt A Bố lóe ra ánh sáng chiếm đoạt, từ bên hông rút ra thanh dao găm, hấn đang đợi long xà dừng lại, chờ long xà không còn sức lực.

Rốt cuộc, long xà tê liệt ngã xuống đất, đầu vô lực tựa một bên, thân thể cong lên. A Bố phấn chấn qua đó, nhưng bị Ô Tô kéo lại, Ô Tô liều mạng lắc đầu, hai người bắt đầu cãi vã. Cuối cùng A Bố không để ý đến Ô Tô ngăn cản, mạnh mẽ đi tới. Vừa đi, vừa lẩm bẫm. Hấn run rẩy bước đến phần cổ long xà, đem dao găm đâm vào. Long xà tựa hồ không có bất cứ phản ứng gì, mặc cho A Bố đem một miếng thịt sống cắt xuống.

Trong tay A Bố mang theo thịt long xà, hưng phấn bước ra.

"Ăn cái này, có thể trường sinh bất lão, có lẽ tôi còn có thể đem cái này bán đâu đó lấy tiền, hahaha." A Bố cuồng vọng cao giọng cười to, hấn đưa lưng về phía cửa động. Tôi và Ô Tô thì đối diện. Do đó, hai chúng tôi thấy được. Cái túi trên đầu long xà giống như bướm bướm phá kén, vươn ra hai sừng dài, tứ chi bên thân thể cũng duỗi ra, nó hiện giờ đã hoàn toàn không cần bò sát nữa. Cả đầu cũng trở nên thật lớn. Long xà đang đứng ngay phía sau A Bố, vết thương trên cổ nó cũng đã hoàn toàn khô phục.

Ô Tô lấp bắp chỉ vào A Bố, sau đó gào lên quái gở rồi bỏ chạy. A Bố cũng cảm giác được, mới vừa quay đầu lại, miệng rộng của long xà đã xuống tới.

Chỉ thoáng cái, cả người A Bố liền nằm trong miệng long xà, chân ngoài miệng đập loạn còn có bàn tay mang theo thịt long xà đều chứng minh hẳn còn chưa chết. Song rất nhanh long xà đã nuốt chửng cả người hẳn, tôi có thể nhìn thấy vết hầu long xà gồ ra một đoàn mấp máy.

Kế tiếp sẽ đến lượt tôi? Tôi nhắm mắt lại đón nhận cái chết, trước sức mạnh của thần vật trước mắt tôi hoàn toàn thừa thãi. Song nó tựa hồ nó cũng không cảm thấy hứng thú với tôi. Chờ khi tôi mở mắt, tôi đã không thấy nó đâu nữa.

Cả mặt đất ngoại trừ ít dụng cụ của A Bố lưu lại trên mặt đất ra cái gì cũng không có, tôi cảm giác giống như một giấc mộng vậy. Long xà đã biến thành rỗng? Hoặc phải đi địa phương khác?

Về sau tôi dựa vào tảng đá mài đứt dây trói, đi thật lâu cũng không tìm được thôn kia, song tôi vẫn may mắn được mấy người khách du lịch cứu, lúc này mới có thể sống sót trở về. Người khách du lịch này nói, họ nhìn thấy trên bầu trời có dị vật mới đi về hướng này. Tôi nghĩ, có lẽ họ nhìn thấy chính là long xà chằng." Tôi nhìn Kỷ Nhan, thật khó tin rằng cậu ấy cư nhiên kể việc này dễ dàng như thế, phải biết rằng tôi và Lâm Tư Bình nghe đều vô cùng kinh ngạc.

"Tôi đã tìm kiếm tất cả tư liệu lịch sử về long xà, hóa ra long xà dựa vào ăn xác siêu độ người chết để tu hành hóa rỗng, nhưng chờ lúc nó hóa rỗng thật phải cần ăn tươi kẻ ác, giống như thần thú kỳ lân trong truyền thuyết cổ đại, cũng sẽ đảm đương một loại nhân vật như quan tòa, e rằng A Bố đến chết cũng sẽ không biết tại sao mình lại bị ăn tươi."

"Chỉ vì một chữ tham mà thôi, tựa như vị cục trưởng kia thật sự rơi vào mắt tiền, tham lam là căn nguyên của hết thảy tội lỗi." Tôi nhin không được nói.

"Ồ, đó là câu chuyện như thế nào?" Kỳ Nhan và Lâm Tư Bình hỏi.  
Tôi hắng giọng một cái.

"Đây là một câu chuyện về mắt tiền."

---

Tiêu: Ta ghét chương này >\_\_<

# Chương 34: Mắt tiền

## Đêm thứ 34 - Mắt tiền

"Từng nghe có người rơi vào trong ô vuông tiền rồi, nhưng vị cục trưởng mắt tiền này là có ý gì?" Tôi dùng kẹp gấp một khối than đã cháy đỏ, đưa điếu thuốc lá qua, không thích dùng bật lửa, thậm chí diêm, cố gắng rời xa từng phần hiện đại, có thể cho bạn loại cảm giác thoải mái thả lỏng. Tôi phun khói thuốc, câu chuyện liền dần dần mở ra giữa sương khói tản mạn.

"Tôi vốn là học máy tính, tiếc rằng học chuyên ngành quá kém, lúc này mới làm công tác tại tòa soạn, đầu năm nay 80% mọi người làm công việc không liên quan đến sở thích của mình nhưng lại liên quan đến cái bụng của mình, đương nhiên, nếu thật sự là như vậy, tôi đây thuộc về 20% người rất may mắn còn lại, bởi vì tôi vẫn cực kỳ thích phần công việc này.

Đại đa số công việc đều phải vượt qua khoảng thời gian thực tập, chuyện vị cục trưởng kia, chỉ sợ là sự kiện khó quên nhất trong kỳ thực tập của tôi. Cục trưởng này họ Ngô, haha, riêng tôi cho rằng trong trăm họ Trung Quốc họ Ngô là khó phối tên nhất, phần lớn đều không hay lắm, cục trưởng Ngô này cũng không ngoại lệ, tên đầy đủ của ông ta là Ngô Đức Học, cục trưởng Ngô này có một đặc điểm rất lớn, yêu tiền.

Đừng hiểu lầm, yêu tiền cùng yêu tài kỳ thật cũng chưa chắc là cùng một chuyện. Ít nhất lúc mới bắt đầu, cục trưởng Ngô vẫn vô cùng chính trực. Ông ta yêu tiền, chỉ là thích sưu tập tiền mà thôi. Từ tiền cổ đại đến tiền phát hành hiện đại, thậm chí nhiều cái hiếm có không



còn phát hành nữa ông ta cũng đều có thể nhìn thấy một ít ở chỗ ông ta, có thể tưởng được cục trưởng Ngô si mê tiền tới mức độ nào, song ông ta chỉ thích tiền kim loại, chán ghét tiền giấy, dựa theo cách nói của ông ta tiền kim loại có thể lấy ra chơi, mà tiền giấy quá giống tiền âm phủ có chút điềm xấu.

Cục trưởng Ngô kỳ thật là phó cục, nhưng tất cả mọi người thuận miệng gọi cục trưởng, chỉ có lúc chính cục trưởng ở đó mọi người mới gọi ông ấy là Ngô phó, ông ấy phân công quản lý giám thị được vật của địa phương, cũng chính là kiểm tra bộ phận chất lượng, phần lớn tiêm chích cùng dùng thuốc lâm sàng đều phải trải qua phê duyệt của ông ấy, quyền hạn to lớn, có thể tưởng được. Lúc vừa nhận chức, cục trưởng Ngô còn làm ra vài hành động thực tế, xét xử chút vụ án rò rỉ thuốc vi phạm lệnh cấm, mà tôi cũng chính vì phải viết bài về ông ta, mới quen biết ông ấy, đối với bài báo nọ, cục trưởng Ngô kỳ kỳ cao hứng, còn từng khen ngợi ngay trước mặt tôi. Hai người nói đến nói đi, vì vậy tôi cũng thường xuyên sang nhà ông ấy ngồi một chút, do đó chuyện của ông ấy cũng biết một ít.

Nhưng mà, sau này ông ta thay đổi.

Cục trưởng Ngô là con trai cả, từ nhỏ đã ham mê đồ cổ, nghe nói tổ tiên trong nhà làm việc trong nhà máy ngọc lưu ly, giặc Nhật Bản xâm lược Trung Quốc, ông nội của ông ta liền mang theo vài món có giá trị lại dễ dàng mang theo -- Tiền cổ, chạy trốn tới miền nam, sau đó cũng ở ngay nơi này lấy vợ sinh con đâm cành kết lá. Cục trưởng Ngô từ nhỏ thường xuyên đau ốm, trong nhà liền thường dùng tiền cổ trấn tà, do đó ông ấy từ nhỏ đã thạo tiền cổ giống như những đứa trẻ thời những năm 80 thạo ảnh thu nhỏ vậy. Theo chính ông ấy nói, lúc sáu tuổi ông ấy có thể thông qua độ gi sét để giám định tiền cổ, tôi nghe xong trong lòng có chút không tin, dù sao nhận thức phân biệt gi sét cũng không phải chuyện chơi mà là cấp bậc của các nhà sưu tập.

Tiền cổ phần lớn là kim loại, dùng đồng nhiều nhất, tiền cổ hoen gỉ có nhiều loại đa dạng, hiện nay thật giả lẫn lộn, lại có khu vực, phân theo độ nặng nhẹ, phía nam đất đai nhiều mưa ẩm ướt mang theo tính axit, góc hoen gỉ nghiêm trọng mà lại tương đối xốp, gỉ xanh lục bình thường hỗn tạp có màu lam, gỉ màu lục cùng màu đỏ, gọi là "Gỉ hồng lục", trong màu xanh đồng còn có thể phiếm ra từng mảng hoặc sáng bóng như thủy ngân, gọi là gỉ thủy ngân, phương bắc ít mưa khô ráo, hoen gỉ cứng rắn chai sần, màu gỉ phần nhiều là xanh biếc hoặc lam lục, là bị gỉ xanh cứng. Thế tiền này phần lớn gỉ xanh đầy thân, nên thường nói giữa sông "Bắc Khanh" mò lên tiền cổ, hoen gỉ nhiều màu xám trắng, cứng rắn dị thường, rất khó thanh lý, thường gọi là gỉ cát.

Khi cục trưởng Ngô chậm rãi nói cho tôi biết, tôi thật sự đối với cán bộ phụ trách được phẩm đồng thời cũng tinh thông tiền tệ này bội phục không thôi. Đương nhiên, ông ta còn từng mời tôi đến tham quan bộ sưu tập của ông ta, chỉ có điều đây chẳng qua là một phần nhỏ bộ sưu tập của ông ta, cực phẩm dựa theo cách nói của ông ta, là có linh khí, chưa tới vạn bất đắc dĩ, tuyệt không cho người lạ thấy được. Tôi cũng đành phải thôi. Nhưng mà, một người mà có sở thích, vậy sở thích đó thường thường chính là nhược điểm.

Còn nhớ có bộ phim truyền hình từng thảo luận, hình như là 《 Lý Vệ làm quan 》 thì phải, trong phim Lý Vệ trước khi được điều nhiệm tới Dương Châu, Ung Chính lo ngại vị quan này cũng giống mấy vị quan địa phương nhậm chức trước đục ruỗng muối thương, vì vậy để ông ta tới nhà tù xem mấy vị tri phủ tiền nhiệm Dương Châu bị phán tội chết. Có khi là vì sắc, có khi là vì tỵ, có khi là vì tiền. Tóm lại dựa theo cách nói của muốn thương chính là không tin thế gian này có trúng không có kẽ hở, cho dù là một miếng sắt, cũng cần nung nóng đúc lại mở ra trút muối. Cho nên khi một người bị ngàn vạn kẻ tính kế, vậy thì nguy hiểm rồi.

Cục trưởng Ngô hiển nhiên không ngoại lệ. Ông ta không háo sắc không ham tài không nhìn thể diện nhân tình, vấn đề là ông ta thích tiền cổ. Sau khi những thương nhân, lái buôn được phẩm xem trúng điểm ấy, cơ hội liền tới. Họ khắp nơi thu gom tài liệu cục trưởng Ngô. Cũng trả giá cao để mua tiền cổ, mới đầu đương nhiên là mũi hít bụi, nhưng dần dần, người ngoài cửa tiến vào, người đi vào ngòi xuống, người ngòi xuống biếu quà, cục trưởng Ngô cũng bắt đầu nhận.

Lợi nhuận của thuốc được bao nhiêu? Trải qua xưởng thuốc, nhà buôn thuốc, người tiếp phẩm, thuốc bệnh viện, hiệu thuốc, bác sĩ, rồi mới đến bệnh nhân. Từng cửa nhiều như vậy sản phẩm rút lông dần, mới đến tay chúng ta, cũng khó trách nhóm nhà buôn thuốc muốn dùng tinh lực tiền tài nhiều như vậy đả động cục trưởng Ngô. Dân gian thậm chí lưu truyền câu nói, nếu không mắc bệnh, tốt nhất nên nhanh chết đi.

Hợp tác thời gian dài cũng yên ổn vô sự, thuốc mặc dù mắc chút, cũng không hết người trị, nhưng không xảy ra chuyện, ít nhất không xảy ra đại sự. Về sau cục trưởng Ngô lui xuống, tự nhiên tặng tiền cổ cũng ít đi. Nhưng có một ngày, phu nhân của Ngô cục gọi điện nói cho tôi biết, trong nhà đã xảy ra chuyện. Có lẽ mọi người cảm thấy kỳ quái, tại sao lại báo cho tôi, bởi vì Ngô cục thật sự không có bạn bè chịu hỗ trợ, ít nhất, tôi còn miễn cưỡng tính là một người, trong điện thoại, phu nhân cục trưởng đem ngọn nguồn sự tình nói cho tôi biết.

Ngày đó Ngô cục vẫn thưởng thức tiền cổ của ông ấy, một vị khách kỳ lạ đến nhà ông ta. Nói hẳn kỳ lạ, bởi vì lúc người đến mặc phàng phát như thời Dân quốc vậy, trường y áo khoác dài, mang mũ trùm màu đen, còn đeo đồng hồ quả quýt, mang một cái rương gỗ lim dài hơn một thước, nói thẳng là tới biếu quà. Nhưng Ngô cục trưởng về căn bản không nhận ra hẳn, song Ngô cục dựa vào cảm giác, người này không phải người thường, vì vậy vẫn tiếp đãi người này vào

cửa. Lúc ấy phu nhân cục trưởng ngay bên cạnh, hiển nhiên cũng nghe được họ nói chuyện.

"Tôi nghe nói cục trưởng Ngô yêu thích tiền cổ, hơn nữa mắt nhìn đặc biệt, nơi này có vài cái đặc thù, tại hạ muốn cho cục trưởng thưởng thức chút." Người nọ mang theo chút khẩu âm phương bắc, hơn nữa thân hình cao lớn. Cục trưởng Ngô hiển nhiên cao hứng, liền đề xuất muốn xem trước, hai người nói chuyện một lát, người khách còn nói để lại tiền, cho cục trưởng chậm rãi xem, một tháng sau mình lại đến lấy. Cục trưởng Ngô đương nhiên cao hứng, nhiệt tình tiễn hẳn ra cửa. Song bắt đầu từ ngày đó, cục trưởng Ngô giam mình trong phòng, trừ ăn cơm đi nhà xí ra, căn bản không bước ra, mặc dù là ăn cơm, cũng vội vã lùa vài đũa, cùng ngày thường trước nay hòa thuận với vợ cũng không thể nói vài câu. Cục trưởng phu nhân rất lo lắng, vì vậy muốn gọi tôi đến khuyên. Miễn cưỡng, tôi đành phải lên đường đến nhà cục trưởng Ngô.

"Âu Dương, là cậu à." Hoàn hảo, Ngô cục vẫn nhận ra tôi, song tôi sắp không nhận ra ông ta rồi, gần gũi mấy tháng không gặp, ông ta đã sớm mất thần thái lúc trước, lúc tôi đi vào phòng ông ta, ông ta đang cầm một cái kính phóng đại nhào đầu vào nghiên cứu một đồng tiền cổ, cả người giống như một con tôm hùm nướng chín, cuộn tròn thân thể ngồi trước bàn học. Tôi tiến đến đã lâu ông ta mới chú ý tới tôi, bởi vì lúc đó ông ta muốn đứng lên uống nước. Tóc ông ta đã rụng gần hết, con mắt cũng thâm trũng xuống, tất cả đều là tơ máu, tay có khả năng vì thời gian dài uốn cong, đều đã biến dạng. Bước đi đều phải từng bước từng bước, khó có thể tin, ông ta trước kia chính là người từng cùng bạn chơi bóng rổ.

Tôi và ông ta chào hỏi vài câu, câu chuyện tự nhiên chuyển đến mấy đồng tiền cổ. Vừa nói đến tiền cổ, mắt Ngô cục liền lóe tinh quang, thần thái sáng láng, phảng phất như hút thuốc phiện vậy. "Cậu biết không? Mấy cái này là cái gì biết không?" Ông ta chỉ chỉ tiền cổ trên

bàn, tôi là người ngoài ngành, hiển nhiên lắc đầu không nói.

"Tiền cổ ấn theo mức độ hiếm lạ cao thấp chia làm chuẩn 10 cấp, mỗi cấp lại có khả năng chia nhỏ làm ba cấp thượng, trung hạ, mà 'ngũ thập danh trân' là cực phẩm trong đó, nếu như 'Tam Khổng Bối' của Đông Chu, 'Tráng Tuyên Tứ Thập' thời Vương Mãng, 'Kiến Quốc Thông Bảo' thời Tống, 'Thiên Quốc Thông Bảo' thời Thanh, giá trị của tiền cổ không chỉ do niên đại lịch sử quyết định, chủ yếu là số lượng phát hành cùng lần tái bản, cho dù Thanh triều cách chúng ta gần nhất, rất nhiều đồng tiền cổ vẫn cực kỳ trân quý." Cục trưởng Ngô nói rất nhanh, tôi cơ hồ nghe không hoàn chỉnh. Không thể làm gì khác hơn là hiếu kỳ hỏi: "Vậy mấy cái này là gì?"

(Tiêu: Những cái tên trên là tên gọi của các loại tiền cổ tương ứng với các thời đại đó.)

Cục trưởng Ngô nhỏ giọng nói: "Có một loại trong đó là hàng thật chỉ tồn tại trên thế giới này hai cái. Một cái trong đó ngay chỗ của tôi." Tôi càng cảm thấy hiếu kỳ, trên thế giới chỉ có hai cái?

"Có khi nào là đồ dỏm không?" Lời tôi vừa ra khỏi miệng, lại cảm thấy đường đột, hoàn hảo cục trưởng Ngô cũng không ngại.

"Không đâu, tôi nhiều ngày nay một mực lật xem tư liệu, cẩn thận kiểm nghiệm rồi." Ngô cục cầm hai đồng tiền cổ kia lên, trong mắt tôi hình như dùng Đại Đường Thông Bảo không khác gì nhau, hình tròn, đường kính khoảng 2mm, chung quanh in bốn chữ Đại Tề Thông Bảo.

"Nó tên là Đại Tề Thông Bảo, là tiền Nam Đường. Tiền này hàng thật chỉ phát hiện hai cái, dựa vào văn tự hình dạng cấu tạo gần với Đại Đường Thông Bảo, cho nên xác định là Thăng Nguyên Từ Tri Cáo người lập nước Nam Đường những năm đầu xây dựng đất nước

đánh dấu thời Đại Tề đúc thành. Một cách nói khác là cuối thời Nam Đường khi đúc Đại Đường Thông Bảo đúc thành." Cục trưởng Ngô cầm một quyển sách qua, đem tranh vẽ chữ Nhật trong đó chỉ cho tôi. Song tôi phát hiện tiền trên bức tranh tựa hồ có chút khác biệt với tiền trên tay Ngô cục, nhưng tôi cũng không nói ra, chỉ là nghĩ thầm chuyên gia như ông ta phỏng chừng đã sớm chú ý tới.

"Nhưng qua vài ngày nữa, người kia sẽ lấy lại tiền cổ rồi." Giọng nói của cục trưởng Ngô đầy vẻ u sầu. Tôi thấy ông ta tựa hồ đã mê mẩn những đồng tiền này rồi.

"Tôi muốn làm cái giả, nếu không trực tiếp nói với hấn tôi làm mất tiền này rồi, mặc dù táng gia bại sản, tôi cũng nhất định phải mua đồng Đại Tề Thông Bảo này vào tay!" Vẻ mặt Ngô cục đột nhiên trở nên rất đáng sợ, diện mục dữ tợn trong nháy mắt tôi dường như không còn nhận ra ông ta nữa, nguyên lai dục vọng chiếm hữu dễ dàng thay đổi con người nhất.

Mọi người trầm mặc một hồi, tùy tiện hàn huyên tán gẫu rồi cáo từ, trước khi đi Ngô cục cầm lấy tay tôi, than thở nói: "Âu Dương à, cũng chỉ có cậu sau khi tôi về hưu vẫn còn đến thăm tôi." Tôi cười cười, cuối cùng ông ta còn hỏi dò mãi gần đây trung ương đối với việc cải cách thuốc có động tác gì, tôi nói không rõ lắm, ông ta lại còng lưng trở vào.

Một đoạn thời gian sau, công tác bận bịu, tôi cơ hồ quên mất chuyện Ngô cục, nhưng Ngô phu nhân lại gọi điện thoại tới, song lần này thanh âm rất gấp gáp: "Lão Ngô nhà chúng tôi không thấy đâu nữa!" Câu đầu tiên tôi đã cảm thấy kỳ quái, không thấy nữa thì báo cảnh sát chứ, sao khẩn trương vậy. Nhưng ngại giao tình ngày xưa, tôi vẫn đến nhà ông ta một chuyến.

Một người sống sờ sờ như thế sao lại không thấy đâu nữa? Quá

buồn cười. Nhưng căn cứ theo lời phu nhân của Ngô cục, Ngô cục từ ngày hôm qua sau bữa cơm chiều vào phòng rồi thì không thấy đi ra, hôm nay lúc bà vào phát hiện bên trong không có một ai.

Tôi cẩn thận nhìn bàn học một chút, phía trên chất đầy bộ sách về tiền cổ, đặt một kính phóng đại, còn có rất nhiều hộp thủy tinh, bên trong đều là tiền cổ, còn có Dao tệt, Nghi Tị tệt của nước Tề thời Xuân Thu. Trên tường treo một thanh kiếm gỗ đào, chỉ dùng để khám tiền cổ mà chế thành. Trong phòng không lớn cơ hồ mỗi dạng đồ vật đều hoặc nhiều hoặc ít có liên quan đến tiền cổ. Ngô phu nhân rót nước đưa qua cho tôi, mà tôi thì ở trong phòng tiếp tục xem xét.

Phòng cùng ban công nối liền, nhưng cũng không thể nói cục trưởng Ngô từ ban công chạy thoát chứ, chẳng lẽ ông ta mang theo đồng tiền cổ kia đi rồi? Chưa đến nỗi thế đâu, hơn nữa càng kỳ quái chính là, tôi ở trên giá sách ông ta tìm được một cái hộp, bên trong cư nhiên đựng đồng Đại Tề Thông Bảo kia.

"Quá kỳ quái, tiền cư nhiên còn đó." Tôi vốn định đặt nó lại chỗ cũ, chợt lòng hiếu kỳ lạ lùng lại khiến tôi đem nó ra. Đương nhiên, tôi đeo bao tay vào — — Đây là Ngô cục trước kia luôn yêu cầu tôi mãi, bởi vì mồ hôi trên tay có khả năng sẽ phá hủy món đồ cổ trân quý này.

"Thật tốt đến vậy sao." Tôi nhìn đồng tiền cùng tiền bình thường không khác là bao này, trên tay cũng không có cảm xúc gì đặc thù lắm, lúc này, xuyên thấu qua cửa sổ phòng, một chùm sáng bắn vào. Nói đến cũng khéo. Đường sáng nọ vừa vắn chiếu trên lỗ chính giữa đồng tiền. Tôi sợ bị nắng chiếu lâu không tốt, vừa muốn thu hồi, lại phát hiện một chuyện rất kỳ quái. Tiền vốn chính giữa trống rỗng, ánh sáng kia cư nhiên không cách nào xuyên qua, tôi lại thử lần nữa, quả nhiên, ánh sáng cư nhiên không cách nào xuyên qua lỗ vuông chính giữa bắn tới mặt đất. Tôi đưa tay xỏ vào, thông suốt không trở ngại, nhưng ánh sáng lại tiến vào không được.

"Thú vị thật." Tôi cười cười, cư nhiên còn có loại sự tình này, vì vậy đưa tiền đến gần hơn chút nữa nhìn. Toàn thân tiền cổ vàng nhạt đỏ thấu, tôi nhiều ít cũng từng ở với Ngô cục thời gian ngắn, đối với tiền cổ có chút hiểu biết, căn cứ vào hàm lượng đồng, gỉ sét và màu sắc của tiền cổ cũng không giống nhau, tiền đồng thời Ngũ Đại chứa đồng nhiều hiện ra màu đỏ tươi. Tôi dùng mắt gắt gao quan sát tiền cổ, tôi muốn nhìn xem, nếu ánh sáng không cách nào xuyên qua lỗ vuông kia, vậy mắt nhìn có thể nhìn thấy gì không.

Tôi quả thực đã nhìn thấy, đưa mắt chậm rãi tiến đến, song đến giờ tôi vẫn luôn hối hận vì quyết định kia. Đôi mắt của tôi thấy được một con mắt khác. Chuẩn xác mà nói là con người.

Già nua, bi thương, thậm chí lộ ra màu xám chết cứng, con mắt nọ phẳng phất như con mắt của người chết vậy. Tôi bị dọa giật mình. Tiền cổ trong tay cơ hồ rơi xuống mặt đất. Lúc này, cửa phòng đột nhiên mở, hiện vào một người.

Phu nhân Ngô cục vào tới, đưa trà cho tôi còn cảm rằm vài câu. Tôi hỏi bà ấy, người khách kỳ quái kia về sau có từng trở lại không. Phu nhân Ngô cục lắc đầu, nói từ sau lần đó, đã gần nửa tháng, người nọ tựa hồ đã quên việc này, mấy nay Ngô cục vui mừng như đứa trẻ vậy. Vốn mấy ngày nay ông ta thường xuyên đọc báo, nghe tin tức, mỗi lần đều khẩn trương muốn chết, còn gọi điện thoại mãi.

"Điện thoại?" Tôi hiếu kỳ hỏi, "Biết gọi cho ai không?"

Ngô phu nhân khinh thường khoát tay, "Còn không phải mấy lão buôn thuốc trước kia hay đến sao, họ thường xuyên mang tiền cổ tới nhà chúng tôi tìm lão Ngô, nói cái gì . . . . ." Ngô phu nhân đột nhiên tự giác mình nói lỡ, không nói gì thêm nữa, tôi cũng khéo khéo, liền uống trà, uống xong trà, bà hỏi tôi vừa rồi có phát hiện gì không, tôi



nói tạm thời không có, bà liền lui ra, còn nói mãi muốn tôi ở lại ăn cơm.

Đầu giường của Ngô cục, đặt rất nhiều tin tức chính trị cùng một ít sách báo nội bộ cục được phẩm, ông ta không phải đã lui về từ lâu rồi sao, thế nào mà vẫn quan tâm như vậy chứ, khó trách có nhóm cán bộ nói lui thân tâm không lui, người lui nói không lui.

Tôi lại nhìn tiền cổ trong tay một chút, tiền kia đỏ đến ghê người, tôi nhớ mang máng lần trước nhìn thấy cũng không đỏ đến vậy. Tôi không nguyện ý tin thứ vừa rồi đã nhìn thấy lắm, nhưng không có dũng khí nhìn lần nữa, vì vậy tôi nghĩ ra một biện pháp, dựng tiền đồng lên, sau đó dùng máy ảnh ở chỗ cục gần chụp một tấm. Cũng không biết ánh sáng chụp này có ảnh hưởng gì tới tiền cổ không.

Sau khi vội vã cáo từ, tôi liền lập tức đi rửa ảnh. Rất nhanh, bức ảnh được rửa ra, sau khi tôi phóng to nó, để dưới đèn. Về cơ bản hoàn toàn là chụp lỗ tiền kia, chờ tôi vừa nhìn, cơ hồ kinh hãi nói không ra lời, tôi rửa tất cả ảnh ra, mỗi bức ảnh cơ hồ đều không sai biệt mấy.

Trong lỗ tiền hình vuông kia, cư nhiên có một khuôn mặt người, khuôn mặt người không chút biểu cảm. Song từ góc độ đến xem, tựa hồ là cách miệng lỗ rất xa. Khuôn mặt kia tôi không thể quen hơn nữa, chính là cục trưởng Ngô. Nhưng bởi vì tối om, mặt ông ta luôn không trọn vẹn, nhìn không rõ lắm, có thể thấy chỉ có con mắt nửa mở nửa khép kia mà thôi.

Tôi đem tất cả ảnh và âm bản thiêu hủy, sẽ không ai chấp nhận một cục trưởng về hưu cư nhiên mất tích trong "mắt tiền" của một đồng tiền cổ. Qua vài ngày, tin tức đã đưa lên nói, nguyên lai quá trình phê duyệt thuốc của Ngô cục xảy ra vấn đề, tại lâm sàng dùng thuốc cư nhiên đã chết hai người, còn có mấy người đang ở phòng săn sóc đặc biệt, người có liên quan đều đang chờ bị bắt. Nhưng trong tin tức

cũng không chỉ ra tên cụ thể của Ngô cục, nhưng có nói địa danh còn có tên dược phẩm. Thời gian xảy ra sự cố, chính là mấy ngày trước, tôi bỗng dưng hiểu được dụng ý Ngô cục cực kỳ quan tâm đến cục dược phẩm.

Tôi lại tìm đến nhà Ngô cục, muốn nhìn chút xem đồng tiền cổ kỳ dị kia. Nhưng phu nhân Ngô cục cư nhiên nói với tôi ngay ngày hôm qua, người khách kỳ quái kia cư nhiên đã trở lại, muốn lấy đồng Đại Tề Thông Bảo kia. Ngô phu nhân vẫn vẻ mặt u sầu, nói với tôi đã báo cảnh sát, nhưng vẫn không có tung tích của Ngô cục. Tôi âm thầm nghĩ, nếu thật sự kể cho bà biết, chỉ sợ bà lại không tin đâu.

Sự cố dược phẩm lần đó kết thúc không có gì rõ ràng, Ngô cục trưởng cùng người khách thần bí kia cùng tiền cổ giá trị không xác định được kia đều bật vô âm tín. Không lâu, người thay thế cục trưởng Ngô đã nhận chức, nghe nói người này dễ dàn xếp hơn cục trưởng Ngô, hấn thích tiền giấy, hơn nữa tốt nhất là tiền đô." Tôi lại hút xong một điếu, khói thuốc tán đi, câu chuyện cũng kết thúc.

"Đồng tiền cổ kia đến tột cùng là gì? Lẽ chính giữa sao giống hố đen vậy? Cư nhiên có thể hút người ta vào đó? Nhưng những người khác nhìn lại không xảy ra chuyện gì mà." Lâm Tư Bình kỳ quái hỏi tôi. Tôi nhún vai, đành chịu nói: "Tôi đây cũng không biết, tôi chỉ kể ra những gì tôi biết. Sớm biết thế để lại một bức hình, đáng tiếc bức ảnh đó nhìn lâu rất tà môn, tôi nghĩ cũng không kịp nghĩ, toàn bộ tiêu hủy." Lâm Tư Bình nhìn qua Kỳ Nhan.

Kỳ Nhan không biết từ đâu cầm đến một đồng tiền cổ, thảy lên trong tay. "Con người sẽ không rơi vào mắt tiền, rơi vào đó, chẳng qua là sự tham lam của con người mà thôi." Nói xong, tiền cổ trên không trung nhào lộn vài vòng, rơi xuống bàn tay Kỳ Nhan. Ngoài phòng đã dần dần có sắc xanh, xem ra trời cũng sắp sáng. Ba người lại uống chút rượu, gối đầu lên nhau cùng ngủ.



## Chương 35: Lầu

Đêm thứ 35 – Lầu

Buổi sáng tỉnh lại, phát hiện Lâm Tư Bình và Kỳ Nhan còn đang vù vù ngủ say, bất đắc dĩ tôi lại còn phải làm việc, phỏng chừng hai người họ mấy ngày này còn có thể tâm sự nhiều, song tôi không có nhiều thời gian rảnh vậy để tham dự, dù sao tôi vẫn phải bảo trụ chén cơm.

Rửa mặt xong xuôi, vừa mới trở lại tòa soạn, tôi phát hiện mọi người đang thảo luận sự kiện học sinh giới trẻ gần đây tự sát nhiều. Tôi cũng xem một chút, tựa hồ năm nay sinh viên đại học nhảy lầu tự tử đã giống tai nạn mỏ quặng và sự cố điều trị giống nhau, mọi người không còn ngạc nhiên nữa, song mấy vụ này vẫn cực kỳ đáng tiếc, phần lớn là vì áp lực tìm việc quá lớn. Vừa định chuẩn bị công tác trong ngày, lại ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Đào Đào. Thời đại học không có nhiều bạn thân lắm, có thể nhận được tin từ cậu ta tôi vẫn cực kỳ vui vẻ, cậu ta nhỏ hơn tôi một khóa, đều là cùng hệ, hai người bởi vì thích thám hiểm cùng những câu chuyện kỳ dị mà quen biết, song từ khi tôi tốt nghiệp chưa từng gặp cậu ấy. Nhưng lần này, cậu ta lại nói cho tôi biết cậu ấy đang trong bệnh viện.

“Mau nhanh đến đây đi, em náo nức muốn kể những trải nghiệm sau tốt nghiệp của em cho anh biết, em không chết đã là vạn hạnh rồi.” Nghe cậu ấy nói một câu không suy nghĩ, khiến tôi vô cùng kỳ quái, song tôi nói với cậu ấy mặc dù tôi muốn qua đó cũng phải đợi đến sau giữa trưa, cậu ấy cũng sáng khoái đồng ý. Công tác nhàm chán của buổi sáng nhanh chóng kết thúc, tôi dựa theo địa chỉ đến bệnh viện Đào Đào nói.

Cậu ấy ở khoa chỉnh hình, khi tôi nhìn thấy cậu ấy, cơ hồ sắp nhận không ra nữa, cả người quẩn giống như xác ướp trở lại vậy, chân

trái còn bó thạch cao, bị treo lên. Đang nỗ lực hút một chai sữa bò, cậu ấy thấy tôi tới vô cùng cao hứng, tiếp đón tôi chính là ba mẹ của Đào Đào, thời đại học từng gặp vài lần, tựa hồ nhìn qua đã già hơn nhiều, dưới yêu cầu của Đào Đào, cha mẹ cậu ta lui ra ngoài. Cậu ta đang ở phòng bệnh đơn, do đó chỉ có hai người chúng tôi ở đây. Cười đùa vài câu với cậu ấy, hai người liền bắt đầu trò chuyện. “Đến tột cùng bị làm sao thế? Bị xe đụng à?” Tôi chuyển ghế nhỏ sang ngồi trên giường.”

“Anh xem trước cái này.” Đào Đào thả cho tôi một tờ báo. Tôi tùy tiện nhìn, đầu đề báo cư nhiên cũng không gì khác “Nghiên cứu sinh từ lầu bốn nhảy xuống bỏ mạng.” “Học sinh trường cao đẳng danh tiếng nào đó áp lực quá lớn nhảy lầu bỏ mạng.” Những việc như thế, tôi cũng không phải lần đầu nhìn thấy, dù sao mình tốt nghiệp cũng từng trải qua những năm tháng cực kỳ khốn khổ này.

“Biết em làm thế nào mà bị thương không?” Đào Đào bỗng dừng cắt đứt suy nghĩ của tôi. Tôi lại nhìn cậu ấy một chút, kinh ngạc nói:

“Chẳng lẽ cậu cũng thế?” Đào Đào gật đầu.

“Em cũng từ lầu bốn nhảy xuống, biến thành như vậy, nhưng mà em mạng lớn, chỉ gãy xương sườn và xương đùi, nhưng mà, một tháng trước khi em nhảy lầu đồng sự kia cũng từ lầu bốn nhảy xuống, không được may như em.” Đào Đào nói, con mắt nhìn ngoài ban công, tôi chợt phát hiện cậu ấy đã không còn là đứa trẻ chưa lớn thời đại học đuổi theo tôi hỏi oán linh và quái thú, khả năng thống khổ có thể khiến cậu bé trưởng thành nhanh hơn, tôi cơ hồ sắp không nhận ra cậu ấy nữa. Đào Đào trước kia để tóc dài phiêu dật, ngược lại là một đầu tóc húi cua thay thế, mũi nhìn ra được từng bị đánh gãy, trên khóe miệng cũng có vết thương, còn trên mặt cũng có nhiều chỗ cắt bị thương, mặc dù cậu ấy nói dễ dàng như thế, nhưng có thể tưởng được mức độ ghê gớm của thương tích cậu ta khi ấy.

“Tiền bối sau khi tốt nghiệp không lâu, em bắt đầu tìm việc làm.

Nhưng mà, cũng không dễ dàng giống như em nghĩ, loại bằng cấp hạng ba này của bọn em, cơ hồ người ta nhìn cũng không nhìn lý lịch, cái gọi là hơn 90% có công ăn việc làm đều là trường không

hiệu quả. Trong lớp tìm được công việc, cơ hồ có một nửa căn bản không phải chuyên ngành, hoặc có người tìm được nhờ quan hệ. Em định thi nghiên cứu, vì vậy chậm trễ, kết quả nghiên cứu sinh cũng không thi đậu được, công tác cũng chưa tìm thành công, cho nên em quyết định xuôi nam đi thử thời vận.” Đào Đào lúc kể những chuyện này ngữ tốc rất chậm, chẳng qua mắt vẫn vô thần. Tôi nghe được cũng không thoải mái, cậu ấy cơ hồ là đi con đường của tôi một năm trước, nếu không có ba mẹ bán khuôn mặt già nua, tôi nơi nào tìm được nghề căn bản không liên quan đến nghề nghiệp của mình này. “Mới đầu đương nhiên không thuận lợi, em thậm chí nghèo túng đến không dám ra khỏi cửa, điện thoại của bạn bè và bạn học cũng không dám nhận, tiền bố anh biết đó tính tình em rất quái lạ, lại có cái gọi là tự tôn cực kỳ không thực tế với cuộc sống. Lúc chờ tin tức liền một mực loanh quanh trên mạng. Trong đó cũng từng nhận lời mời vài lần, còn gặp mấy kẻ lừa bịp. Mãi đến buổi tối ngày hôm đó, em vô tình ở trên mạng nhìn thấy thông báo tuyển dụng đầu tiên. Đó là thông báo tuyển dụng không phải em nhìn thấy trên website chính quy, mà là em mò mẫm lướt bừa trên mạng, hơn nữa phát quảng cáo trên một vài diễn đàn, đem tư liệu của mình giống như quảng cáo tìm người phát loạn. Về sau trong email nhận được bức thư. Đối phương nói có một vị trí thiếu người, hy vọng em tới thử, đồng thời bổ sung thêm địa chỉ công ty cụ thể, còn nói người dự thi tới tìm một người họ Lưu. Em xem yêu cầu và đãi ngộ, quả thực như được chọn sẵn cho em vậy. Em lập tức chuẩn bị dựa theo địa chỉ email của hắn quay trở lại đó, nhưng hệ thống lại nói không cách nào tìm được.

Anh biết đó, khi một người đang rơi vào tuyệt vọng, mặc dù là bấy anh cũng sẽ ôm hy vọng giã lên. Em hạ quyết tâm, tóm lại nếu bắt em chi tiền cái gì huấn luyện đào tạo này, báo danh linh tinh em sẽ liền chạy lấy người, dù sao em cũng ăn thiệt vài lần rồi, hiện giờ tốt nghiệp đại học tìm việc so với thi đại học còn khó hơn, bên ngoài kẻ bịp còn nhiều hơn những kẻ tìm việc làm như bọn em đây, bởi vì họ cũng trồng cây từ trên người bọn em kiếm cơm.

Ngày thứ hai, em cầm sơ yếu lý lịch và tư liệu đi tới công ty kia, ngoài dự liệu của em, sự tình vô cùng thuận lợi, vị giám khảo họ Lưu kia cơ hồ không hề hỏi vấn đề gì liền gõ thước đồng ý, cũng bảo em lập tức đi theo hắn đến phòng làm việc. Em phảng phất như đang nằm mơ, thậm chí còn ngây ngốc hỏi hắn sao lại dễ dàng đồng ý như vậy. Vị giám khảo kia đột ngột quay đầu lại cười, đầu hói, ngay cả lông mi cơ hồ cũng rụng hết, khóe miệng hướng lên trên nứt ra, giống như một trái dưa bị đập nứt. Em nhìn thấy hàm răng hắn là màu đỏ.

“Công ty cần người gấp mà, nếu không cũng sẽ không dễ dàng vậy đâu, công việc của cậu chính là cực kỳ quan trọng.” Nói xong, lấy tay sửa sang lại âu phục, không để ý đến em nữa, mang theo em đi vào phòng làm việc. Công ty coi như không tòi, mặc dù không lớn, nhưng nhìn qua rất sạch sẽ, trên đường em nhìn thấy một vài viên chức, đều ăn mặc vô cùng chỉnh tề, bộ dáng sốt ruột, tựa hồ bề bộn nhiều việc. Em đều gật đầu chào hỏi, nhưng họ cũng không để ý tới em. Nhưng đều dùng ánh mắt quái dị nhìn em, dường như mang theo vài tia thương hại.

“Lưu tổng, là cậu ta à.” Một cô gái nhìn qua so với em không lớn hơn bao nhiêu đi tới, nhưng khí chất rất tốt, da trắng nõn, nhìn qua rất già dặn. Tóc dài được buộc sau đầu, mặc bộ đồ công sở màu cam, trên tay cầm một xấp văn kiện, em nhìn thấy trên cần cổ trắng nõn của cô ta đeo một sợi dây chuyền hình trái tim bằng bạc rất đẹp.

“Ừ, chính là cậu ta.” Giám khảo họ Lưu này hóa ra có địa vị rất cao ở đây, em âm thầm vui mừng, bởi vì không ngờ tiếp đãi dạng tiểu tốt như em chính là quan to nha.

Cô gái này không nói gì, chỉ cao thấp đánh giá em một phen, “Lưu tổng, tôi và Tiểu Trương đến chỗ khách hàng, có khả năng mất vài ngày.” Vị Lưu tổng này ừ hử một chút, em nhìn thấy cô gái này lúc đi qua bên cạnh em lắc đầu. Em kỳ quái phản ứng cô ta, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ theo sát Lưu tổng. Hắn đưa em tới một phòng nhỏ lầu bốn, phòng nọ cơ hồ chỉ có vài mét vuông.

“Cậu chỉ cần phụ trách giữ gìn máy tính nơi này, cùng giúp đỡ vệ

sinh một chút. Ký túc xá công ty tạm thời đang gấp, thiết thời cho cậu ở tạm nơi này.” Em mặc dù có chút thất vọng, nhưng tốt xấu luôn phải có khởi điểm, với em mà nói, mặc dù khởi điểm có thấp mấy cũng phải thử, có thể có tiền lương đã không tồi rồi, hưởng chi nghe nói còn có lĩnh tiền lương.

“Công việc không nhiều, chỉ cần nhớ mỗi ngày chờ tất cả mọi người tan ca, đi kiểm tra máy tính có tắt hết chưa.” Em vừa nghe, công tác này trên thực tế chủ yếu chính là nhân viên vệ sinh. Máy tính thật sự xảy ra chút vấn đề gì trình độ gà mờ như em cũng xử lý không được. Đành chịu, bốn năm đại học đều là căn bản, còn không bằng mấy đứa đi theo cửa học nghề. Song em vẫn đồng ý, liền lập tức bắt tay vào việc. Văn phòng nơi này từ mặt trước nhìn xem rất không thoải mái, em chung quy luôn có cảm giác áp lực.

Nhưng buổi tối ngày đầu tiên liền xảy ra chuyện.

Ngày đó em đang ăn mì gói bên ngoài phòng, tòa nhà này có tầng mười sáu, song sáu tầng dưới có ban công, cho nên em giống trước kia ở ký túc xá trường, dựa vào trên ban công vừa ăn vừa hiếu kỳ nhìn cảnh sắc bên ngoài. Phòng ăn không mở cho em, bởi vì em chỉ là nhân viên thử việc. Mì một đồng một gói là tiện dụng nhất, dù sao thời đại học cũng đã ăn không ít.

Phía dưới đã lục tục có người tan ca, tùm năm tùm ba kết bạn đi về, sắc trời đã âm đạm xuống, không biết tại sao, em chung quy nghĩ vàng thái dương kia rất đỏ, cả bầu trời cũng rất đỏ, em dụi mắt, vừa muốn quay đầu lại vớt hộp, lại nhìn thấy trên ban công có một mảng bóng râm thật lớn, hơn nữa đang nhanh chóng lan rộng.

Cơ hồ là cùng lúc, em nhìn thấy một người bay vụt rớt xuống. Lúc hấn rơi qua ban công em nhìn thấy hấn. Bọn em chỉ cách chưa tới 10cm, nhưng rất nhanh em và hấn đã mỗi người một thế giới. Một khắc kia phảng phất như đứng hình vậy, em tin hấn cũng nhìn thấy em, bởi vì em thấy hấn thoáng nở nụ cười. Thân thể hấn xuyên qua ban công còn chưa đến một giây, chỉ vì vóc người tương đối cao lớn, em vẫn nhìn thấy được mặt hấn.

Cực kỳ đẹp trai, mặc dù chỉ là con mắt tùy ý liếc qua một chút, em



vẫn thấy rõ ràng, hơn nữa cũng không có nhiều biểu cảm lắm, ngược lại cực kỳ ung dung. Tiếp đó liền vang lên một tiếng trầm đục cực lớn. Dưới lầu lập tức vang vọng tiếng thét chói tai. Em cũng nhanh chóng chạy xuống lầu. Người đàn ông kia đã chết, thảm trạng nó khiến em kinh ngạc hồi lâu, em lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy người chết, nhất là đột ngột và gần như thế.

Người đàn ông kia cư nhiên cùng họ với em, tên Đào Viêm Băng, bộ phận bán hàng, bộ phận bán hàng ở lầu bảy, anh ta là mở cửa sổ nhảy xuống, lúc ấy đồng sự của anh ta ngay cách đó không xa, nói anh ta vốn đang im lìm ngồi đó, lẳng lặng đi tới trước cửa sổ, mở ra nhảy xuống. Đào Viêm Băng khi còn sống không có bất cứ dị trạng nào, công trạng của anh ta tốt nhất, nhân duyên cũng tốt nhất, nghe nói còn đang để dành tiền kết hôn. Em bỗng dưng cảm giác sinh mệnh cư nhiên yếu ớt như vậy, có lẽ anh ta cũng có lý do tự sát của riêng mình chứ, ai biết được, mỗi người đều mang theo mặt nạ, khuôn mặt dưới mặt nạ là khóc hay cười chỉ có tự mình biết thôi. Sự tình rất nhanh liền qua đi, mọi người phảng phất như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh. Em vốn tưởng rằng ít nhất sẽ nghị luận chút, song họ nói nhiều nhất cũng chỉ là giá nhà cửa xe cộ gần đây hoặc cổ phiếu gần đây rớt giá lớn các loại, phảng phất như người tự sát mấy hôm trước căn bản không phải người ở đây. Mà ngay cả bác gái mỗi ngày em gặp ở chỗ này gửi thư tín, một bà tám thích nhất cùng em lái nhái đông dài tây ngắn cũng lười đàm luận về người này, hay là việc này quá bình thường? Police cũng tới, hình như giám định là tự sát, người chung quanh anh ta cũng tránh không kịp, police thậm chí muốn tìm người hiểu rõ tình hình gần đây của Đào Viêm Băng cũng không biết. Hỏi họ luôn lắc tay và đầu, sau đó đẩy cặp kính gọng vàng trên mũi phải tây trang thẳng tắp đi làm việc. Mà em đang ở bên cạnh thu dọn đồ đạc, hơn nữa còn có thể giúp họ giải quyết chút vấn đề máy tính nhìn như phức tạp nhưng trên thực tế ngớ ngẩn muốn chết. Thời gian nhoáng cái trôi nhanh, em ở đó làm đã gần một tháng, trong một tháng này em gặp Lưu tổng hai lần, hẳn khen ngợi em một chút, song rất nhanh nói tiếp, bởi vì công ty gần

đây tài chính eo hẹp, vốn tiền lương mấy trăm đồng cũng chỉ có thể ứng trước cho em một nửa, song hẳn an ủi em nói, chờ ba tháng thử việc kết thúc, chính thức ký hợp đồng, tiền lương sẽ tăng, em đương nhiên vui mừng, mặc dù mỗi ngày rất khổ cực, nhưng tốt xấu gì vẫn có chút triển vọng.

Từ khi Đào Viêm Băng nhảy xuống trước mặt em đã gần một tháng, em chiếu lệ chờ toàn bộ bọn họ rời đi xong mới bắt đầu kiểm tra máy tính và dọn dẹp. Bởi vì công ty cư nhiên xảy ra chuyện có người đem bộ phận máy tính như linh kiện kể cả bộ nhớ, ổ cứng các loại về nhà đổi cho mình dùng, cho nên tất cả thùng máy đều bị khóa, ngấm lại cũng thật buồn cười, cư nhiên cũng phát sinh cả loại chuyện này.

Kiểm tra mãi đến tầng 7.

Lúc đến tầng 7 trời đã tối đen, không muốn bật đèn, em nương theo ánh đèn pin chiếu sáng. Giúp nhặt giấy vụn trên mặt đất lên. Cũng kiểm tra tất cả nguồn điện và cửa sổ đều đã đóng chưa. Khi em định rời khỏi phòng làm việc, bỗng dừng nhớ tới máy tính Đào Viêm Băng đã từng dùng dường như vẫn chưa bị mang đi, bàn của anh ta cũng vẫn còn đó không suy suyển. Em nhất thời hiếu kỳ, muốn đi xem.

Bàn đã thu dọn chút, ngăn kéo đã không còn gì dư thừa nữa. Em tiện tay lục lợi chút, dùng tờ giấy nháp, phía trên viết ngoáy, Nhuế, anh yêu em.

Toàn bộ đều là câu này. Em không hứng thú thả tờ giấy lại. Nhìn máy tính này của anh ta, tựa hồ chỉ có máy này không bị khóa lại, em không biết đã nghĩ gì, cư nhiên muốn tháo ổ cứng máy tính anh ta xuống. Bởi vì em bỗng dừng thật là hiếu kỳ với người cùng họ này. Bởi vì dụng cụ khó tìm, em chỉ có thể miễn cưỡng dùng kéo xếp tùy thân. Một bên dùng răng cắn đèn pin, một bên dùng sức tháo gỡ, hiện tại ngấm lại thật là ngu xuẩn, nếu người khác thấy được, sẽ tưởng em là kẻ trộm. Phí một phen trắc trở, em tháo ổ cứng xuống. Hơn nữa nhanh chóng làm xong công tác.

Bản thân cũng không có máy tính, không thể làm gì khác hơn là nhờ một người bạn ở đó, cậu ta thường xuyên lê lòng bên ngoài, song tên này hack rất lợi hại, cho nên cậu ta cũng để miễn phí sử dụng

máy tính mà trả giá đắt để em giúp cậu ấy giữ nhà, khi em cầm ổ cứng qua đó, cậu ta vừa vặn muốn ra ngoài, hai đĩa gặp nhau, hiển nhiên là buồn ngủ gặp gối.

Em không thể chờ được đem ổ cứng kết nối, cũng khởi động máy tính.

Thứ bên trong không nhiều lắm, có chút hồ sơ, còn có chút bảng báo cáo. Mặt khác còn nhìn thấy một ít tài liệu về cổ phiếu, xem ra hẳn đang đầu tư cổ phiếu. Máy thứ này em không hứng thú lắm, song lại nhìn thấy một video tài liệu, tiêu đề là lâu. Em hiếu kỳ nhấp mở.

Hình ảnh rất tối, qua rồi sẽ lắc lư dữ dội. Nhìn ra được hình như là dùng máy quay tay. Trong hình ảnh là ban ngày, song hẳn là hoàng hôn, hình ảnh mang theo màu đỏ. Vừa vặn đối diện với tòa nhà văn phòng này. Thanh âm bên cạnh rất rõ ràng, là một thanh âm vô cùng có từ tính.

“Nhuế, lúc em xem được thứ này anh có khả năng đã từ trên lâu nhảy xuống. Anh rất muốn kết hôn với em, thật sự, có lẽ chúng ta làm nghề bán hàng phải tung rất nhiều câu dối trá, nhưng đây tuyệt đối không phải nói dối. Nhưng anh không còn cách nào nữa, anh chỉ có thể lựa chọn cái chết, có lẽ em sẽ đau khổ, song vậy còn hơn em cùng anh chịu khổ cả đời, em ưu tú vậy, hẳn có thể tìm một người đàn ông khác thích hợp hơn với mình. Thật buồn cười, anh một mực liều mạng công tác ở tòa nhà này, ngay cả sinh mệnh của mình cũng từ nơi này kết thúc. Tựa như dải Mobius vậy, chúng ta như những con kiến tự cho rằng có thể ra ngoài, nhưng cả đời cũng không ra khỏi tòa nhà lâu này.” Thanh âm kết thúc, màn hình chậm rãi chuyển sang.

Trong màn ảnh, văn phòng lâu bảy phía sau, em đếm một chút, vừa vặn là cửa sổ thứ hai hẳn mở ra nhảy xuống. Người nọ không phải ai khác, hơn nữa đang đứng một người, cũng chính là Đào Viên Băng! Đối mặt với loại tình huống này chỉ có thể nói bản thân nhìn lầm rồi, nhưng vấn đề là khuôn mặt kia của anh ta quá dễ nhận ra.” Đào Đào nói tới đây, lại nhìn tôi. Tôi đành phải nói tựa hồ từng nghe người ta kể tại thời khắc mình chết, khả năng sẽ xuất hiện tình huống nhìn

thấy hai bản thân, cũng chính là xuất hồn mà người ta thường nói chẳng. Đào Đào cũng nói, lúc ấy bản thân chính là nghĩ vậy.

“Em phục chế video rồi lưu lại xong, vào đêm tối lại đặt ổ cứng trở về. Song nằm trong căn phòng vài mét vuông, em nhắm mắt lại khuôn mặt Đào Viêm Băng liền hiện ra. Cuộc sống như vậy giằng co nhiều ngày, đến mức em có khoảng thời gian dài bị suy nhược thần kinh.

Mỗi khi em đứng dưới lầu nhìn tòa nhà kia, tựa hồ luôn có thể cảm thấy cái loại cảm giác trói buộc không chạy thoát được đi đâu này, trong tòa nhà ở lâu rất áp lực. Lại qua hơn hai tháng, thời gian thử việc của em kết thúc, Lưu tổng tìm đến em. Em đương nhiên rất vui mừng, bởi vì dù sao rất nhanh là có thể thành nhân viên chính thức rồi. Tiền ba tháng trước mỗi lần chỉ có thể nhận một nửa lương, lại còn phải khấu trừ phí ở trọ, về cơ bản chỉ dựa vào ăn mì duy trì, ăn mì gói mấy tháng em cũng teo thành cọng mì rồi.

Lưu tổng vẫn như trước, nhếch miệng cười, song hàm răng màu đỏ lần trước đã biến thành màu đen, hơn nữa dùng sức nhai.

‘Tiểu Đào, ba tháng này cậu biểu hiện không tồi.’ Nghe nói thế em rất vui, song Lưu tổng rất nhanh còn nói. ‘Nhưng mà, công ty rất túng thiếu, hơn nữa tôi nghĩ bằng cấp cậu như vậy cần phải tìm công việc tốt hơn, cho nên thế này đi, ngày mai cậu thu dọn chút.’ Nói xong, đem em như thẳng góc vứt một bên, tự mình rời đi.

Tiền bối anh có thể lĩnh hội được cảm thụ của em không, em nghĩ mình phảng phất giống như rác rưởi vậy, bị người ta dễ dàng vứt đi. Hùng tâm tráng chí trước kia đột nhiên bị đánh nát bấy, em kém cỏi như thế thậm chí ngay cả phần công tác giúp việc cũng không làm được. Uể oải đứng trên ban công lầu bốn. Vừa vặn lại nhận được tin nhắn của bạn học, cậu ấy là bạn học ở địa phương em, song em vẫn không liên lạc với cậu ấy, nhưng hôm nay cậu ấy lại gọi em ra ngoài tụ tập, bởi vì cậu ấy được thăng chức, muốn tìm em ăn mừng. Mà cha mẹ cũng một mực hỏi tình hình gần đây của em, em chỉ có thể dùng vài câu nói dối qua mặt họ. Nhưng trước kia tốt xấu gì cũng có chút hy vọng, hiện giờ không hề cơ sở để hy vọng ngay cả nói dối

cũng không thể thành lập.

Tất điện thoại em đứng trên ban công lâu bốn, lúc ấy cũng là hoàng hôn, màu đỏ sáng rực vừa vắn bắn vào mắt em, chẳng chói mắt chút nào, song em lại cảm thấy như nhìn cái gì cũng đều đỏ như máu. Hơn nữa phát hiện mình sớm đã rơi lệ đầy mặt, tay vịn lan can không tự giác đem cả thân thể chống lên, cả người nghiêng mạnh ra ngoài, đúng vậy, em có xúc động muốn bay xuống.

Song phía sau lưng lại bị người kéo lại, sức rất lớn, thoáng cái kéo em trở lại bên trong. Em tạm thời tỉnh táo lại, quay đầu nhìn, cư nhiên là cô gái lớn hơn em 1 tuổi đã nhìn thấy lúc vào đây. Song lần này cô ấy mặc một thân áo đen, quần đen, bên mặt tựa hồ còn có vệt nước mắt. Về mặt tức giận nhìn em. Em không biết làm sao, chỉ có thể ngồi dưới đất khóc.

“Cậu có giống một người đàn ông không? Có phải hẳn đã đuổi cậu không? Kỳ thật tôi nên sớm nói cho cậu biết, căn bản không nên tới, nếu không phải ngày đó khoản làm ăn khó khăn, hơn nữa gần đây nhiều chuyện như vậy.” Cô ấy bỗng dưng không nói nữa, tôi nhìn thấy khuôn mặt tuyết trắng không hề có sức sống, trên môi cũng không tô son, hàm răng trên gắt gao cắn môi. Trong tay còn ôm bao công văn màu đen này.

‘Tôi là một phế vật.’ Em cúi đầu, nói một câu. Mặt trời đã sắp hoàn toàn lặn xuống, hai cái bóng của bọn em ở ban công bị kéo thật dài, sau đó ở chỗ xa nhất lại vén cùng một chỗ.

‘Mấy người trước cậu cũng là sinh viên đại học vừa tốt nghiệp không lâu, họ đều là bị Lưu tổng lừa tới. Lưu tổng là người Đài Loan, là tổng công ty cất cứ. Ông ta đối với ai cũng cực kỳ keo kiệt, mặc dù là người phụ trách của phòng tiêu thụ và phòng nhân sự, nhưng ông ta thường xuyên lấy cớ thử việc cùng lợi ích công ty để qua loa tắc trách, cuối cùng cho các cậu nghỉ. Phần lớn mọi người đều rời đi trước khi kết thúc thử việc. Giống tôi đều là mất rất nhiều công sức mới lưu lại được. Hơn nữa, ông ta còn tham ô tài chính và phí quảng cáo của nhân viên để đầu tư cổ phiếu. Tôi góp nhặt chứng cứ gần ba tháng nay. Chờ ông ta đi rồi tôi sẽ đề cử cậu, đừng xem thường tự

sát, phải biết rằng, cậu chết rồi, vượt qua khó khăn nhất chính là người bên cạnh, càng gần gũi cậu, cậu càng tổn thương họ nặng nề hơn.' Cô gái nói xong, cầm lấy dây chuyền trước ngực nhìn một chút, tiếp theo, lại vỗ vỗ bả vai em, sau đó bỏ đi. Em suy nghĩ những lời cô ấy nói thật lâu, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt. Lúc xuống lầu bên ngoài đã sụp tối, song ánh trăng vẫn sáng ngời.

Ngày đó vừa vặn là ngày thứ 99 Đào Viêm Băng tự sát, nói cách khác ngày mai chính là tế lễ trăm ngày của anh ta, em không muốn nán lại nữa, em đứng dưới lầu, hướng về nơi Đào Viêm Băng chết muốn vì anh ta vái lại một cái. Nhưng khi em ngẩng đầu lên, cảm giác đỉnh đầu một trận gió gào thét mà đến, một người giống như bao tải đựng kem đánh răng ngã phịch trước mặt em, ánh trăng thẳng tắp chiếu vào trên mặt người ấy, em ngây người hồi lâu, mới nhận ra chính là cô gái vừa rồi đã khuyên em.

Mắt cô ấy trừng rất lớn, ngửa mặt nằm trên mặt đất, thân thể còn giống như bệnh nhân động kinh vậy, kịch liệt co giật. Trên quần áo có dấu vết xé rách. Sau đầu máu tươi đặc sệt như mật ong vậy, thong thả từ dưới thân tràn ra, dưới ánh trăng bạc chiếu rọi khuôn mặt nõn vì sợ hãi mà vặn vẹo. Dây chuyền trên cổ cũng bị đứt, lệch sang một bên. Mắt dây hình trái tim cũng rơi vỡ. Cur nhiên có thể mở ra, hơn nữa bên trong có hai bức ảnh rất nhỏ, một là cô ấy, một mặt khác là Đào Viêm Băng. Hai người đều cười đến cực kỳ vui vẻ. Em che miệng, qua hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, sau đó gọi điện báo cảnh sát, tiếp theo ngồi trên mặt đất cát đá dưới lầu trông chừng thi thể cô ấy.

Hóa ra cô ấy tên Đàm Nhuế, là người yêu của Đào Viêm Băng, rất nhanh, cảnh sát giám định cô ấy tự sát, rất dễ hiểu thôi, một trăm ngày sau khi người yêu tự sát cô ta cũng đi theo, đồng dạng, cái chết của Đàm Nhuế cũng không mang đến cho những người trong tòa nhà này nhiều rung động lắm, sau khi tuân theo thông lệ, liền tự ai làm việc nấy. Em bị Lưu tổng bắt buộc rời đi. Nhưng ở hiện trường em tìm được đồ vật, không giao cho cảnh sát. Bởi vì em nhìn thấy Lưu tổng cùng cảnh quan đứng đầu đội nói chuyện thân mật với

nhau.

Là một trái cau. Em từng nghe, cả công ty chỉ có Lưu tổng thích ăn cau. Em ở trên tay thi thể Đàm Nhuế tìm được trái cau kia, một trái cau đã bị gọt. Túi màu đen Đàm Nhuế mang theo cũng không thấy nữa, không cần phải nói, hiển nhiên là Lưu tổng cầm đi.

Chiều ngày thứ hai, em chưa rời đi, mà gọi điện cho Lưu tổng, em nói cho ông ta biết, nếu không đến gặp em, em sẽ giao trái cau kia cho cảnh sát. Ông ta đầu tiên là cười lạnh, song em nói với ông ta em bảo tồn trái cau rất tốt, nước bọt cũng có thể giám định được, sau đó ông ta không nói lời nào, điện thoại bên kia truyền đến tiếng thở rất lớn, ông ta đã đồng ý sau khi tan tầm sẽ gặp mặt em.

Một trăm ngày trước, em đứng ở lầu bốn, nhìn Đào Viêm Băng từ trước mặt em nhảy xuống. Mà lúc này, đứng trước mặt em chính là gã đầu trọc kia, trong miệng như trước nhai cau, mang danh sếp công ty khảo cứu. Em hẹn Lưu tổng tới nơi Đào Viêm Băng nhảy lầu tự sát.

“Ta đã đánh giá thấp ngươi, nghĩ ngươi chẳng qua là một thằng nhãi ranh.” Lưu tổng cười cười, lần này cả miệng ông ta đều mở, cả hàm răng đen sì, ông ta đưa lưng về phía màu đỏ sáng rực, nhìn qua giống như không có răng vậy, cả miệng tựa như một hố đen. “Nói đi, ngươi muốn bao nhiêu tiền? Ra giá, sau đó cầm lấy rút mau.” Ông ta nói tiếp, tôi xem chừng ông ta rất vội.

“Tiếng phổ thông của ông nói rất chuẩn.” Tôi lạnh lùng nhìn ông ta, Lưu tổng cười, “Không phải chuyện của ngươi.”

“Tôi chỉ muốn biết tới cùng tại sao Đào Viêm Băng lại tự sát.” Tôi hỏi tiếp. Lưu tổng hơi giật mình, song nói cho tôi biết, nguyên lai ông ta mắc nợ công quỹ, nóng lòng tìm một kẻ chịu tội thay, ông ta nhìn trúng Đào Viêm Băng đang vội vã kết hôn cần tiền, cũng dùng tin tức nội bộ mình có để giật giây hắn, tiếp theo ông ta đem tất cả nợ đều đổ lên người Đào Viêm Băng, đương nhiên, tất cả mọi chuyện đều được Lưu tổng chối sạch không còn một mảnh. Mà tính cách của Đào Viêm Băng lại cực kỳ tự bế, anh ta biết có tổ cũng tổ không được Lưu tổng, không thể làm gì khác hơn là thà bản thân tự sát

cũng không muốn liên lụy đến người yêu, mà Đàm Nhuế cũng là bị Lưu tổng từ trên đây xuống.

“Là thế sao.” Em thờ dài.

Lưu tổng có chút sốt ruột. “Người tốt cuộc muốn bao nhiêu, đưa ra một cái giá đi.”

“Tôi không cần tiền, tôi chỉ giao ông cho hai người họ mà thôi.” Nói xong, em liền xoay người rời khỏi tòa nhà kia.

“Người làm gì? Đừng tưởng rằng dọa được ta! Ta cũng chẳng sợ quỷ thần gì cả!” Lưu tổng ở phía sau điên cuồng gào to, mặt trời đã lặn, trong hành lang thoáng cái âm u hẳn. “Đừng đi, trái cau kia đâu?” Ông ta như trước ở phía sau em gào to, em xoay người, từ trong túi móc ra chìa khóa, ném cho Lưu tổng, ông ta nghi hoặc nhìn em.

“Tôi để nó trong thùng máy Đào Viêm Băng từng dùng, ông chậm rãi tìm đi.” Nói xong, em liền rời đi, Lưu tổng vội vàng vọt vào, em nghe thấy tiếng mắng chửi của ông ta cùng thanh âm tìm kiếm đồ vật. Em xuống dưới lầu, dùng chìa khóa được chia trước kia khóa kín tất cả cửa ra vào tòa nhà. Lúc rời đi, em ngờ ngợ nghe thấy Lưu tổng ở bên trong điên cuồng gào to thả ta ra.” Lúc Đào Đào tự thuật vẫn rất bình tĩnh.

Tôi cắt ngang lời cậu ấy. “Em nhốt ông ta lại trong tòa nhà một đêm?”

“Đúng vậy, sau đó em rời khỏi tòa nhà văn phòng kia, rời khỏi thành phố kia, về sau nghe nói ông ta phát điên, còn nói ông ta từ trên lầu nhảy xuống. Tóm lại sau này em cũng không biết.”

“Nói vậy em không phải té bị thương ở đó à?” Tôi cảm thấy có chút quái dị, Đào Đào tốt cuộc nở nụ cười. “Đúng vậy, em về tới đây, một lần nữa tìm công việc. Nhưng áp lực nặng nề như trước khiến em thờ không nổi, khả năng giống như Đào Viêm Băng nói, cho dù em có thể ra khỏi tòa nhà văn phòng kia, nhưng không ra khỏi được tòa nhà trong lòng em. Nhưng khi em thật sự nhảy xuống rồi em lại tỉnh ngộ, nếu cho em sự sống lần thứ hai, em tự nhiên sẽ vô cùng quý trọng, cho nên tiền bối yên tâm đi, em sẽ không làm chuyện điên rồ nữa.”



Nói xong, tôi dường như lại thấy được tiểu sư đệ tính tình sáng sủa như ánh mặt trời trước kia. Tiếp tục trò chuyện, cha mẹ cậu ấy đến, tôi cũng phải về làm việc, sau khi tạm biệt cậu ấy tôi ra khỏi bệnh viện. Song khi tôi đi vào tòa soạn, lúc nhìn tòa nhà văn phòng cao vút trong mây kia, tôi đột nhiên cảm thấy một trận khủng hoảng, đứng ở cửa cả buổi cũng không muốn vào, tôi không biết, có phải mình cũng giống như Đào Đào nói không, sống trong một tòa cao ốc.

---

Tiêu: Chán quá!!!! Khi nào hết chán ta lại làm tiếp :D

# Chương 36

## Đêm thứ 36 - Chạy

Lâm Tư Bình nán lại đây vài ngày liền rồi đi. Song gần đây trong thành phố chung quy truyền lưu một cách nói. Đó chính là lúc đi đường một mình vào ban đêm, sẽ thường gặp một quái nhân.

Nói là quái nhân, vì hắn luôn từ phía sau nhào lên, nếu bạn mang túi hay đồ vật khác các loại, hắn sẽ cướp đi, sau đó tiếp tục chạy. Nếu như đuổi theo hắn, hắn sẽ lớn tiếng gào to.

"Chạy đi, chạy đi, đến bắt tôi này!" Tiếp theo đó là cuộc thi chạy dài đằng đẵng. Tựa hồ cho tới giờ chưa có ai từng đuổi theo, hiển nhiên cũng chưa ai từng thấy dung mạo của hắn, hơn nữa theo những người từng gặp phải kể lại, người này sẽ thường xuyên thay đổi cách ăn mặc, thậm chí chiều cao, vân vân, tóm lại là vô cùng kỳ lạ. Đương nhiên, chỉ là truyền thuyết thôi, bởi vì ít nhất tôi và những người tôi quen biết đều chưa từng gặp.

Thứ sáu là ngày tương đối bận rộn, mỗi lần đều phải làm đến khuya, bởi vì phải đem bản in báo đã sắp chữ xong cầm đi in, gần năm mới rồi, những việc cần viết cũng nhiều, không ngờ sau khi làm xong tất cả cư nhiên đã gần 10h, lúc này mới nhớ tới ngay cả cơm tối cũng chưa ăn, vội vã dọn dồ xong hết thảy, liền khoác áo về nhà. Bởi vì bụng đói, tôi không đi đường cái ngày thường về nhà, mà rẽ qua một ngõ nhỏ, đi tắt, muốn đi ăn chút bữa khuya. Ngõ nhỏ coi như rộng rãi, nhưng lại cực kỳ dài, trên cả con đường đừng nói người, ngay cả con chó cũng không có, hoàn hảo tôi không phải con gái. Bởi vì không có đèn đường, tôi cơ hồ là vịn vách tường bên cạnh mà đi, đi chốc lát lại dùng điện thoại di động chiếu một cái, đêm đông mọi người tựa hồ cũng ngủ rất sớm, trên con đường hẹp dài tôi cư nhiên không nhìn thấy người đi đường nào. May mà điện thoại di động vừa mới sạc đầy, dùng để chiếu sáng cũng không sao cả.

Cũng không biết đi bao lâu, lại nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân rất dồn dập, tôi cảm giác được phía sau có người tiếp cận rất nhanh, song không đợi tôi kịp phản ứng, chỉ vừa mới xoay đầu, một luồng gió chen lẫn mùi mồ hôi liền phả vào mặt. Một người nhanh chóng cướp lấy điện thoại di động dùng để chiếu sáng trong tay tôi. Ngọn đèn của điện thoại di động khiến tôi thấy rõ ràng hơn chút, một người bậc trung, nhưng trong mùa đông lạnh như vậy gã cư nhiên chỉ mặc một bộ áo mỏng, nhưng quần vẫn là quần bông dày.

"Đuổi theo tôi đi!" Gã cư nhiên gào lên câu đó, nhưng thanh âm lại dị thường chói tai, thậm chí mang theo khổ sở như cầu khẩn, giống như giọt mực nhỏ vào nước ao, nhanh chóng quanh quẩn trong ngõ nhỏ. Tôi vô thức lui về sau hai bước. Khi gã phát ra tiếng thứ hai, cũng đã nhìn không thấy bóng người. Bạn có thể tưởng tượng, vào một đêm đông thế này bị người cướp điện thoại di động là cảm giác gì, tôi giống như đưa ngốc sững sờ vài giây, không thể làm gì khác hơn là tự nhận xui xẻo, vịn tường về nhà, đương nhiên, sau khi trở về quần kia liền không cách nào mặc nữa. Tôi có thể tưởng tượng ngày mai Kỳ Nhan biết sẽ có vẻ mặt gì. (Tiêu: Bạn í đấm dài hả? =[]=)

"Cậu nói thật? Thú vị quá nhỉ!" Kỳ Nhan cơ hồ đem bia vừa uống vào miệng phun ra, ra sức ôm bụng cười ha hả, tôi lại tủi thân dùng tay xoa trước ngực, vỗ mặt dựa trên sofa, tức giận nhìn cậu ấy, mãi đến khi cậu ấy hơi ngừng một chút.

"Đừng giễu cợt tớ nữa, một cái điện thoại di động không mắc, song phải một lần nữa đi xin lại số sau đó còn phải thông báo nhiều người như vậy phiền toái lắm, lần sau gặp cướp điện thoại tớ trực tiếp cho hẳn tiền coi như xong."

"Ừ, là một biện pháp tốt, cậu nói xem có thể là kẻ thích chạy đông hay không?" Cậu ấy lại nói đùa rồi, tôi không tiếp lời, mà đòi cậu ấy đi mua lại điện thoại di động với tôi. Thời tiết cuối tuần cũng giống những người đi trên đường, chen chúc khiến kẻ khác nóng lên, mọi người phảng phất như vừa mới từ trong lò bánh mì đi ra, phình xộp. Chúng tôi chọn đi bộ, lý do muôn thuở, Kỳ Nhan ghét ô tô. Khi chúng

tôi băng qua con hẻm nhỏ hôm qua, tôi cố ý đi lại lần nữa. Kỳ Nhan cười tôi ngốc — — Chẳng lẽ người ta cướp điện thoại cậu còn có thể lại ở chỗ này rao bán sao? Cái đó có khác gì khắc thuyền tìm gương. Tôi lại cực kỳ nghiêm túc nói, thứ gì bị mất, hẳn nên đến tìm chỗ mất mà tìm.

(Khắc Thuyền Tìm Gương: chuyện kể rằng nước Sở có một người khi đi qua sông, lỡ tay làm rớt thanh gương xuống nước, hẳn bèn khắc một dấu trên mạn thuyền để làm ký hiệu chỗ rơi gương, lúc sau thuyền dừng lại hẳn căn cứ vào chỗ khắc đó mà mò gương và dĩ nhiên là tìm chẳng thấy. Ở đây muốn ám chỉ sự khờ dại; không biết thời biết cuộc.)

Trong hẻm nhỏ chỉ có vài đứa trẻ đang chơi đùa, nơi này vốn là khu trung tâm sầm uất của thành phố, nhưng như trước có mấy con hẻm cũ chưa phá bỏ thế này, trái lại tiện cho mấy tiểu quý kia, không đến mức để chúng chơi trên đường cái. Vách tường màu xám đen thấm nước rất lờm chờm, ban ngày nhìn lại như trước khiến người ta khó chịu. Hai bên ngõ nhỏ phần lớn là những gia tộc ở đây đã vài thế hệ, rất quen thuộc với nhau, Song cũng dựng rất nhiều lán trúc nhà gạch linh tinh, đại khái chỉ dùng để chất đồ hỗn tạp, bất quá khiến cho con hẻm vốn đã không rộng rãi mấy này càng có vẻ chật chội. Đi trên mặt đất cao thấp không bằng phẳng lót đá phiến cũ màu xanh nứt nẻ, chúng tôi cố gắng thả chậm bước, quan sát bốn phía, còn nghe ngóng người ta xem có kẻ nào thích chạy bộ không, kết quả lúc đó không có. Lối ra của ngõ nhỏ đã có thể nhìn thấy, qua chút nữa chính là cửa hàng điện thoại di động. Xem ra tôi thật sự phải tốn tiền mua một cái mới rồi.

"Chi bằng chúng ta trực tiếp gọi thử xem, nói không chừng gã đang bên cạnh cầm điện thoại cậu rao hàng với người ra, chúng ta vừa gọi vừa đi khắp nơi xem." Nói xong cư nhiên thật sự bấm gọi.

Tôi vừa định cười cậu ấy, nhưng rất nhanh cười không nổi nữa.

Tôi nghe thấy được tiếng chuông cực kỳ quen thuộc của mình. Đó là tôi cài đặt. Mặc dù mới đầu tương đối yếu ớt, nhưng hiện giờ đã vô cùng rõ ràng, tôi có thể nghe được rõ ràng.

"Hôm nay vận khí tốt, lão lang mời ăn gà, mời ăn gà, bạn gọi điện tôi không tiếp, bạn gọi anh ta có ích gì chứ." Kỷ Nhan cũng nghe được rồi. Thanh âm đến từ phía trước.

Rất kỳ quái, lối ra của ngõ nhỏ hình như có một lán trúc bỏ trống, cửa khép hờ, thanh âm là từ bên trong truyền ra. Kỷ Nhan ra hiệu với tôi, đại khái là hai người chậm rãi qua đó, đánh bọc sườn, sợ hấn đột ngột lao tới lại chạy mất.

Chúng tôi giống như kẻ trộm mò mẫm qua đó, thậm chí còn chuẩn bị tốt để vật lộn, né tránh thế nào, đấm tay đánh móc trái, móc phải thế nào, cho gã biết chọc phải lông trên người tôi nguy hiểm ra sao.

Trong lòng cảm thán xem phim hành động nhiều như vậy rồi cuộc không cần ở nhà nhìn gương "tự đánh" nữa, đợi đến khi tên trộm kia vừa xuất hiện tôi liền xông lên, tôi tuyệt đối không phải một mình chiến đấu, Lý Tiểu Long Thành Long Thích Tiểu Long vào thời khắc kia sẽ linh hồn nhập thể. Huống chi hôm nay còn có Kỷ Nhan ở đây, tôi đương nhiên càng không phải sợ, song tự tình cũng không như tôi nghĩ, mãi đến khi chúng tôi tới cửa, bên trong một chút phản ứng cũng không có. Tôi giựt cửa ra, ánh mắt trời xuyên qua khe hở, thoáng cái như bức màn sân khấu màu đen được giựt ra vậy, mọi thứ bên trong bỗng chốc được nhìn thấy rõ ràng.

Bên trong chỉ có một người, một người nằm đắp một đồng cỏ khô thật dày, người nơi này thường sẽ chuẩn bị chút cỏ khô dùng để chống rét linh tinh. Song chuẩn xác mà nói, người kia hẳn là một cái xác mới đúng.

Cậu ta trần trụi nửa người trên, tôi trước kia chưa từng gặp người này, cạo tóc húi cua, đầu của cậu ta tựa như một cây xương rồng mập mập, trán cao ngất, giống như một cái bánh bao, lông mày lộn xộn thừa mà ngắn như băng dính dán trên con mắt. Cậu ta tựa như bệnh nhân bị cường giáp, con mắt vốn dài hẹp như cái khe bị tròng mắt lồi ra miễn cưỡng nạy lớn như chuông đồng. Miệng phía dưới cái mũi to rộng mà trũng hơi chút đỏ thắm sợ hãi há hốc, đầu lưỡi trắng bệch như bụng cá chết rũ ra, bên khoe miệng, ngực có chút máu tươi, mặt của gã tái nhợt như tờ giấy, giống như bị quét qua

một lớp sơn trắng vậy. Tôi nhìn thấy tay trái gã còn cầm điện thoại di động đang đổ chuông, đó chính là cái của tôi bị cướp hôm trước. Thân dưới cũng mặc quần bông, song kỳ quái chính là, đôi dép cao su đế bằng kia đã mòn dũ dội, cơ hồ sắp vứt đi. Bên cạnh thân thể gã, ném một bộ áo lót, tôi dùng chân đụng vào, cư nhiên đã đông cứng. Trên người gã không có vết thương rõ ràng, chẳng lẽ chết cóng?

Chúng tôi nhanh chóng báo cảnh sát, ngõ nhỏ vốn an bình bị làm cho náo nhiệt tung bừng, mấy hộ gia đình cũ bên cạnh nhà rồi không có gì làm có người cầm dao phay còn dính tí thịt hoặc trẻ con ôm bình sữa chạy ra xem náo nhiệt, xem ra lòng yêu thích xem náo nhiệt trong lòng nhân dân theo như Lỗ Tấn tiên sinh nói vẫn mãi mãi không suy giảm. Nhưng lại khổ thân chủ nhân căn nhà trúc kia, vẻ mặt khóc tang cực lực giải thích với cảnh sát mình cho tới giờ đều là người tốt, ngoại trừ từng lén trộm vài xâu cá muối thịt khô nhà hàng xóm, nhìn lén mấy cô gái váy ngắn cổ trễ vóc người quá đẹp, bắt nạt mấy tiểu quý không có người lớn bên cạnh, thậm mắng nhân viên chấp hành pháp luật công thương vài câu, phun vài ngụm nước miếng lên mấy chiếc Mercedes-Benz BMW trên đường cái ra ngay cả con kiến cũng không dám giết huống chi giết người, đương nhiên, ngày hôm trước giết con gà dùng nấu canh bồi bổ không tính. Cảnh sát thậm vẫn không nhin được cắt ngang trình bày của ông ta, đặt vài câu hỏi với ông ta bắt đầu điều tra thân phận nạn nhân. Là người phát hiện thi thể đầu tiên, tôi và Kỳ Nhan cũng bị vặn hỏi, song cảnh sát đối với việc gã cướp di động của tôi khá hứng thú, đương nhiên, điện thoại di động được coi như vật chứng bỏ vào trong túi nhựa, kết quả tôi e rằng vẫn phải mua một cái máy mới như trước, tôi nghĩ không ai mong muốn sử dụng một cái điện thoại di động bị người chết nắm cả đêm đâu.

"Cậu thấy thế nào? Là chết cóng?" Tôi hỏi Kỳ Nhan đối với phương diện này tương đối chuyên nghiệp, cậu ấy từ khi phát hiện thi thể đến giờ chưa từng nói câu nào, đương nhiên ngoại trừ ứng phó với câu hỏi của cảnh sát. Giống như bình thường, thu hồi vẻ tươi cười cậu

ấy vượt cái cảm bóng lưỡng nghiêm túc nhìn thi thể kia suốt.

"Không giống." Cậu ấy rất cuộc đã mở miệng nói chuyện.

"Hửm? Vậy cậu ta chết thế nào?" Tôi hiếu kỳ hỏi.

"Máu tươi, cậu cũng nói lúc ấy cậu ta chạy rất nhanh, đó cũng là lúc đầu hết đèn tắt, cuối cùng cậu ta đâm đầu vào trong lán, sắc trời quá mờ, cậu không phát giác. Máu tươi bên khóe miệng đến từ phổi, thời gian dài kịch liệt chạy trốn, nhất là vào đêm đông rét lạnh, cần lượng lớn hô hấp, không khí lạnh theo hô hấp tiến vào phổi, tạo thành vớ mao mạch phổi dẫn đến xuất huyết, đương nhiên, còn có triệu chứng khác, song làm tớ cảm thấy khó hiểu nhất chính là, khi người ta mệt đến hộc máu tại sao còn không ngừng chạy khắp nơi, thật lạ lùng." Ánh mắt cậu ấy không hề rời khỏi thi thể, không, chính xác hơn, hẳn là đôi giày trên chân thi thể.

"Xem ra cần phải biết rõ ràng thân phận của cậu ta." Kỳ Nhan đột nhiên đi qua nói chuyện với cảnh sát, sau đó Kỳ Nhan bấm điện thoại di động của cậu ấy rồi giao cho cảnh sát kia, rất nhanh tôi từ trên mặt anh ta thấy được vẻ kinh ngạc và sợ hãi. Hai người nói chuyện một lát, Kỳ Nhan quay trở lại.

"Được rồi, chúng ta có thể đi, thân phận nạn nhân còn đang điều tra, song họ rất nhanh sẽ gọi điện cho chúng ta biết." Nói xong liền kéo tôi đi trở về, đương nhiên, điện thoại di động cũng không mua thành công. Song tôi rất ngạc nhiên tại sao thái độ của cảnh sát đối với cậu ấy lại đại biến, hỏi đến, Kỳ Nhan lại nháy nháy mắt, cười nói: "Chỉ là quen biết bạn trong cảnh đội nơi này thôi." Xem ra người cậu ấy quen biết thật đúng là không ít.

Chúng tôi trở lại nhà Kỳ Nhan, rất nhanh liền nhận được một cuộc điện thoại, cậu ấy sau khi ừ vài tiếng cúp máy. Sau đó nhìn tôi nói: "Cậu ta là một vận động viên, chính xác hơn là vận động viên chạy đường dài." Tôi vừa nghe, khó trách, nhìn qua thân thể đầy cường tráng. Kỳ Nhan mặc áo ngoài, làm một động tác ra hiệu tôi đi ra ngoài.

"Đến đội điền kinh tỉnh thôi, có lẽ có thể được chút gì đó." Cậu ấy vẫn tính nết như cũ, đối với bất cứ chuyện kỳ dị nào nhất định phải điều

tra rõ ràng mới hài lòng. Đội điều kinh tinh cách nơi này không xa. Rất nhanh chúng tôi liền từ chỗ nhân viên quản lý trong đội biết được, vận động viên đã chết này tên Liên Phú Hoa, 22 tuổi, là vận động viên chạy đường dài rất có triển vọng trong tỉnh, song đã mất tích mấy ngày rồi, không ngờ cư nhiên đột tử trên phố. Trừ lần đó ra, không có bất kỳ tin tức nào khác, cậu ta cùng những người khác cũng không có bất kỳ thù oán gì, bình thường là một người rất nghiêm chỉnh. Chúng tôi sau khi thất vọng trở về, báo cáo khám nghiệm tử thi cũng đã có, xem ra cũng khá nhanh. Giống như Kỳ Nhan nghĩ, không có ngoại thương, thuộc về vận động quá độ dẫn đến suy hô hấp. Nói đơn giản, cậu ta là mệt chết, hoặc có thể nói là chạy đến chết. Từng thấy nhiều kiểu chết, nhưng chết kiểu này chẳng khác nào dùng hai tay bóp chết chính mình.

“Cậu nói xem cái gì thúc đẩy cậu ta không ngừng chạy chứ?” Đôi mắt Kỳ Nhan nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên hỏi câu này. Tôi đương nhiên không biết, chung quy không có khả năng nói Liên Phú Hoa là đang luyện tập chứ, thế này không khỏi có chút quá gượng gạo.

“Mặt khác, lúc đó cậu ta cướp điện thoại di động của cậu còn gọi cậu đuổi theo cậu ta, điều này cũng rất kỳ quái nha, dưới tình huống thế này phỏng chừng cậu ta đã gần đến cực hạn rồi, nhưng vẫn có thể chạy nhanh thế.” Kỳ Nhan tiếp tục nói, cậu ấy quen với việc lần lượt liệt kê ra tất cả các vấn đề, như vậy mới có thể giải quyết mạch lạc. Tôi cùng cậu ấy suy nghĩ một hồi, vẫn không có đầu mối nào. Nhưng rất nhanh, một nạn nhân khác cũng được phát hiện, chết với cùng triệu chứng — — Chết vì mệt. Xem ra Liên Phú Hoa không phải nạn nhân duy nhất.

Vào ban đêm, Kỳ Nhan nhận được cuốn băng ghi hình, thà nói là cậu ấy nhận được, chẳng bằng nói là cảnh sát cho, cuốn băng thu được khi phát hiện nạn nhân đầu tiên. Tôi và Kỳ Nhan ngồi xuống cùng nhau xem.

Hình ảnh rất tối, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng. Tựa hồ ở một chỗ cực kỳ trống trải, thời tiết rất u ám, bốn phía đều là đá vụn và cát đá màu đen. Còn có một đường băng màu trắng, mặt đất vô cùng đơn



sơ cũng rất lờm chờm, nhưng miễn cưỡng có thể xem như là đường băng đi. Trên đường băng có một người đang chạy bộ, tựa hồ là một chàng trai trẻ tuổi. Cậu ta nhìn qua rất mệt nhọc, nhưng vẫn liều mạng chạy, qua một hồi, phía trước chàng trai kia, trên đường băng không biết thế nào đã xuất hiện hai máy cắt kim loại, hơn nữa chúng đã bắt đầu khởi động, nhưng người chạy bộ chẳng hề có ý định dừng lại, mặc dù cậu lớn tiếng kêu không, nhưng thân thể lại kỳ quái mà vọt tới.

E rằng hình ảnh giãy tiếp theo mới thật sự khiến tôi và Kỳ Nhan hoảng sợ, chàng trai dùng tốc độ cực nhanh xuyên qua máy cắt kim loại, tiếp theo tựa như động tác chậm thả trở về, thân thể chàng trai như trước nghiêng về phía trước, nhưng bàn chân anh ta lại lưu lại đó, vết thương phun máu tươi ra ngoài, nhưng cậu ta lại đứng dậy, dùng đôi chân bị thương đã mất bàn chân tiếp tục chạy, trên đường băng gồ ghề màu trắng lưu lại một chuỗi dấu ấn hình tròn màu đỏ, mỗi một bước chạy cậu ta đều liều mạng gào một tiếng, cũng không lâu sau, cậu ta gục trên mặt đất, nhưng chân vẫn như cũ động tác ngồi chạy, nhưng càng ngày càng chậm, rốt cuộc, cậu ta không còn cử động nữa.

“Thấy chứ, vẫn tiếp tục chạy, cho đến chết.” Người mặc áo gió bắt đầu xuất hiện trước ống kính nói một câu như vậy. Tựa hồ đã qua xử lý, thanh âm của hắn nghe cứng nhắc lạnh lẽo như người máy vậy.

“Con người cả đời đều nỗ lực chạy về phía trước, vì mục tiêu phía trước, danh lợi tiền tài phụ nữ hoặc tôn nghiêm, dù thế nào vẫn cứ muốn lao đi, cho nên tôi để họ dứt khoát đồng loạt chạy, chỉ cần bạn bắt đầu chạy, bạn sẽ không cách nào ngừng lại, chỉ cần bạn bắt đầu chạy, chân của bạn thân thể của bạn sẽ không thuộc về bạn nữa, dừng lại nghĩa là chết, song cho dù vẫn chạy cũng sẽ chết, trừ phi có người có thể. . . . .” Hình ảnh ngừng, thành một mảnh hình bông tuyết.

Kỳ Nhan đứng dậy, tắt TV.

“Thế này nghĩa là gì, là khiêu khích sao?” Tôi tức giận nói, Kỳ Nhan tựa hồ như có điều suy nghĩ.

“Chạy, chạy đến chết, hoặc có người. . . . .” Cậu ấy xem chừng đã nghĩ ra vài thứ, song cũng không hoàn toàn.

“Người mặc áo gió này là người điên sao, hoặc đã xem quá nhiều loạt phim 《SAW》? Xem mạng người như không mà bày trò đùa giỡn?”

“Không, hẳn không phải đang nói đùa, cũng không phải đang giỡn.” Kỳ Nhan vươn tay trái cắt ngang lời tôi, “Người Gypsy có một loại chú ngữ, có thể cách từ rất xa khống chế thân thể con người, đạo thuật cũng có, dựa vào hình thức thể thân, nhưng người này lại làm cho những người kia không ngừng chạy, cái này có chút không hợp tình lý. Nếu như là cậu bị khống chế mà chạy, cho dù phía trước là vực thẳm hay biển lửa, cậu nói xem cậu sẽ có cảm giác gì?” Kỳ Nhan nhìn về phía tôi.

“Đương nhiên là oán hận, tuyệt vọng, hoặc là sợ chết gì gì đó chứ sao.” Tôi tựa trên sofa không chút suy nghĩ trả lời, đột nhiên nghĩ lại, “Sao cậu lấy tớ làm ví dụ so sánh hả, thật không may mắn.”

Kỳ Nhan cười nói, “Cậu còn đem cuộc gọi tới của tớ cài thành bài Lão Lang Mời Ăn Gà?” Tôi cũng cười cười. Song sau khi cười xong đương nhiên là muốn biết rõ ràng mục đích thực sự của người đàn ông mặc áo gió này. Chúng tôi về tới cảnh đội, tìm hiểu thông tin về nạn nhân thứ hai, người này là một tên trộm, hoặc nói là một kẻ cắp chuyên nghiệp, cực kỳ khó bắt, bởi vì nghe nói tốc độ chạy trốn của hắn không thua gì vận động viên chuyên nghiệp. Đương nhiên, hẳn cũng là chết vì vận động quá độ mà mất nước dẫn đến cơ thể nóng lên do đó biến chứng suy thận cấp tính. Nói cách khác, đồng dạng là chạy đến chết.

“Tựa hồ giống với Liên Phú Hoa, người này cũng là một người chạy cực nhanh.” Kỳ Nhan lật xem tài liệu của hắn. Tôi cũng phụ họa vài câu, đúng vậy, trước mắt ngoại trừ chàng trai trẻ trong video bị chém chân, phát hiện hai người chết đều là người có lượng vận động rất cao, hơn nữa rất am hiểu chạy bộ. Đầu mối cũng không nhiều, về phần cuộn băng nọ tựa hồ tạm thời đã nhìn không ra bất kỳ manh mối gì, cả bối cảnh tựa hồ là đang giải đất hẻo lánh nào đó ở ngoại ô,

cho dù tìm được phòng chùng người cũng đã sớm chạy. Bảng hiệu của máy cắt kim loại thì thấy rõ ràng, vấn đề loại máy móc này vô cùng thông dụng, bất luận kẻ nào chỉ cần có tiền là có thể mua được. Song nói đi cũng phải nói lại, đầu năm nay ngay cả hàng không mẫu hạm đều có thể mua, thật đúng là không biết có cái gì tiền không mua được không.

Xem ra, chúng ta chỉ có thể ôm cây đợi thỏ, chờ hẳn tiếp tục thao túng người ta như tượng gỗ để nạn nhân chạy không ngừng. Dù sao là cuối tuần, tôi hiển nhiên theo cậu ấy, lúc giữa trưa, hai người tùy tiện mua chút bánh mì thức uống coi như cơm trưa.

“Cậu nói xem chú ngữ kia là gì?” Chúng tôi đứng trên đường cái ánh mặt trời sáng lạn, tôi uống coke hỏi cậu ấy, Kỳ Nhan nuốt vào ngậm bánh mì, bắt đầu giải thích cho tôi.

“Tộc người này cực kỳ cổ xưa thần bí, họ lại vô cùng nhỏ yếu, trôi dạt khắp nơi, nghe nói thần thương cảm cho họ, đã dạy người Gypsy sử dụng ma pháp, kỳ thật chính là chú ngữ, kể cả thuật đọc tâm đơn giản, cùng bói toán. Nhưng mà, cũng chính là có một nhóm nhỏ trong đó lợi dụng chú ngữ khống chế con người, người Gypsy không sử dụng giới thể của ma pháp, cũng chính là máu và khế ước, cho nên họ cần dựa vào quả cầu thủy tinh hoặc thẻ bài các loại làm công cụ trợ giúp để thực hiện. Từ rất sớm đã có người Gypsy dựa vào sử dụng hắc thủy tinh để khống chế người khác, trở thành con rối. Do đó tớ nói lần này có hơi giống, nhưng tớ thủy chung không rõ mục đích của người đó, còn nữa, ma pháp sư của Gypsy bình thường không cách nào giải được, trừ phi kẻ làm phép chết đi. Mà theo ý của video hình như có phương pháp nào đó có thể cho người ta ngừng chạy, đây mới là trọng điểm nha.”

Tôi tỏ vẻ nghi hoặc có lẽ chỉ là gã điên kia nói đùa, Kỳ Nhan lắc đầu, cậu ấy nói cậu ấy nghĩ người đó không giống như một người tinh thần thất thường, làm như vậy nhất định có mục đích riêng, hơn nữa hẳn gửi băng ghi hình cho cục cảnh sát e rằng còn có thể gửi đến đài truyền hình hoặc báo chí, khả năng sẽ làm cho lòng người hoang mang. Kỳ Nhan đề nghị xem kỹ lại băng ghi hình lần nữa, mặc dù tôi

đối với màn đứt chân nọ không quá khó chịu, nhưng tốt xấu gì vừa mới ăn xong, tôi không muốn có cảm giác buồn nôn. Nhưng Kỳ Nhan vẫn cứng rắn kéo tôi đi xem.

Không biết lặp lại bao nhiêu lần, tôi cơ hồ thấy chán ghét rồi, nhưng Kỳ Nhan lại trước sau nhìn chăm chăm màn hình, sau đó thỉnh thoảng dừng hình tua ngược lại.

Thình lình, cậu ấy ngừng hình ảnh, chỉ một điểm nhỏ trên góc trái cho tôi thấy, tôi nheo mắt lại nhìn kỹ, hình như là một chiếc phi cơ.

“Chuẩn xác mà nói hẳn là máy bay tập sự.” Kỳ Nhan khẳng định nói, tôi kỳ quái cậu ấy làm sao chắc chắn vậy, cậu ấy nói cho tôi biết, bình thường phi cơ hàng không dân dụng ở độ cao này chúng tôi sẽ không nhìn thấy được, mà cái thành phố này phụ cận ngoại ô có một nhà máy phi cơ công nghiệp quân sự khổng lồ, có xuất hiện máy bay tập sự cũng không kỳ quái, xem thời tiết trong đoạn băng, hẳn là lúc mưa dầm mấy hôm trước. Kỳ Nhan hưng phấn nói cho tôi biết, chỉ cần có thể tra được lộ tuyến bay của máy bay tập sự gần đây, nhất định có thể tìm được nơi trong băng ghi hình. Đương nhiên, chúng tôi phải đi điều tra trước, bởi vì là sản nghiệp công nghiệp quân sự, nói chung không phải dễ nói chuyện lắm, chúng tôi mất rất nhiều công sức mới nghe ngóng được lộ tuyến bay của máy bay tập sự gần đây. Chúng tôi không nói cho cảnh sát, Kỳ Nhan nói mục tiêu cảnh sát hành động vô cùng rêu rao, cho nên mọi chuyện đều là chúng tôi một mình đi làm.

Dựa theo tư liệu thu thập được, chúng tôi chia nhau tìm kiếm, gần tới chiều, rốt cuộc đã phát hiện ngoại thành phía nam đang dựng lên trung tâm đại học thể thao rất phù hợp với hình ảnh trong băng, song lúc chúng tôi chạy tới đó, bởi vì là cuối tuần, tựa hồ trên công trường rất vắng vẻ, quả nhiên, chúng tôi thấy được đường băng, còn có máy cắt kim loại, toàn bộ ăn khóp. Nhưng tôi chung quy cảm thấy sự tình tựa hồ quá thuận lợi. Hơn nữa cả hiện trường thi công vô cùng yên tĩnh, một người cũng không thấy, tử khí trầm trầm, cho dù là cuối tuần cũng nên có vài nhân viên trực chứ, nơi nơi chất đống xi măng cốt thép và cát đá.

“Họ dường như đã đem chuyện xảy ra vớt cả sau đầu rồi.” Kỳ Nhan kỳ quái nhìn một mảnh cát bên cạnh, nắm xẻng đang cắm trên cát lên. Tôi hô to vài tiếng có ai không, nhưng đáp lại tôi chỉ có tiếng vang xa xa vọng lại. Ở cách đó không xa, có rất nhiều dấu chân hỗn loạn, tôi và Kỳ Nhan quyết định theo dấu chân tìm xem. Dấu chân mặc dù loạn, nhưng vẫn kéo dài đến thật xa, nhìn ra được có một nhóm người lớn, trên mặt đất còn có rất nhiều dấu nôn mửa. Tôi và Kỳ Nhan nhìn nhau một chút, trong lòng tuôn ra một cỗ dự cảm không tốt.

Quả nhiên, sau khi đuổi theo dấu chân mấy trăm thước, chúng tôi đã nhìn thấy.

Tin rằng mọi người đều đã từng xem tư liệu liên quan đến Nam Kinh đại đồ sát, có đôi khi bọn giặc đem những người phải chấp hành xử bắn đưa tới bên tường, sau đó bắn quét tập thể, thi thể tựa như những bó củi, từng chồng từng chồng, đè lên nhau. Hình ảnh hiện tại cũng giống thế, chỉ có điều nhìn không thấy nhiều máu me như vậy, nhưng càng làm người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Ước chừng hơn một trăm người trang phục công nhân, mỗi người mặt trắng như tờ giấy, có người miệng sùi bọt mép, ngã vào bên tường, hơn nữa cũng đều đã chết, nhưng thi thể cứ nhiên vẫn ấm áp. Chồng chất lên nhau, hình thành một đám thi thể chất đồng lớn nhỏ không đồng nhất. Nhưng rất kỳ quái, trên trán phần lớn thi thể đều có vết trầy xước hoặc nhiều hoặc ít, đều sưng đỏ lên.

Chúng tôi đang chuẩn bị gọi điện, nhưng từ góc tường chậm rãi xuất hiện một chiếc xe lăn. Người đàn ông ngồi phía trên đội mũ trùm mặc áo gió.

“Xem ra người đã phát hiện máy bay ta cố ý quay lại trong băng ghi hình nhỉ.” Thanh âm của gã không còn khó nghe như trong băng nữa, mang theo từ tính lại cực kỳ âm trầm. Kỳ Nhan không nói gì, chỉ vào thi thể.

“Người làm?”

Người xe lăn tháo mũ trùm xuống, lộ ra khuôn mặt cơ hồ tàn khuyết không đầy đủ, tóc của gã đã rụng sạch, con mắt bên trái hoàn toàn bị

thịt non xấu xí mọc từ vết thương trên trán rũ xuống che phủ, mũi ưng thật lớn lệch sang bên, trên môi chỉ còn lại một phần ba, không che được lợi màu đỏ thịt và hàm răng vỡ chỉ còn lại vài cái, trên má phải còn có vết sẹo rất rõ ràng. Gã tựa hồ bị thương tổn rất nghiêm trọng. Gã hơi nở nụ cười, tạm thời gọi là cười đi, sợ rằng trên thế giới không có nụ cười nào khó nhìn và ghê tởm hơn nó nữa.

Tiếp theo gã lắc đầu.

“Không phải ta giết họ, chỉ là để họ chạy thôi. Người tới chậm, vài phút trước còn có thể nhìn thấy cảnh tượng mấy trăm người liều mạng chạy, đẹp mắt xiết bao nha, mặc dù phía trước có trở ngại như bức tường này đi nữa, họ cũng gắng gượng chạy, mặc dù Trung Quốc có câu tục ngữ ‘Không đụng tường nam không quay đầu lại’ song tựa hồ vừa rồi áp dụng cũng không hợp lắm.” Nói xong, gã khó có thể nhịn được lại cười ha hả, bởi vì không có môi, tiếng cười của gã như quạt gió rò khí, hồng hộc hồng hộc.

(Tiêu: Tường nam chỉ tường xây làm bình phong ở cổng. Cổng của người Trung Quốc bình thường đều xây hướng về phía nam, thời trước ngoài cửa lớn những nhà có địa vị, có thể lực đều có tường bình phong, cho nên ra cửa phải rẽ trái hoặc phải mới đi được, đi thẳng kháng định đụng tường nam! Ấn dụ hành vi cố chấp của người nào đó.)

Trong đầu tôi và Kỳ Nhan sợ rằng đang đồng loạt xuất hiện hình ảnh thế này, hơn trăm người chen chúc cùng một chỗ, liều mạng hướng tường đánh tới, họ không muốn, nhưng thân thể lại không nghe điều khiển, liền giống như con ruồi nhìn không thấy thủy tinh, hết lần này tới lần khác lao đầu vào thế giới trong suốt, mãi đến khi khí tuyệt bỏ mình.

“Người tới cùng muốn làm gì? Đùa bỡn người ta vui lắm sao?” Tôi nhìn ra được Kỳ Nhan đang một mực kiềm chế, nhưng đôi mắt cậu ấy đã đỏ ngầu, môi cũng trở nên đỏ tươi, cả người như một con sư tử tức giận, nhìn trúng con mồi đang muốn tấn công. Quái nhân xe lăn có chút cảnh giác, thu hồi nụ cười, đẩy xe lăn hướng về phía sau vài cái.

“Ta từng là một vận động viên thiên tài, là một người yêu chạy bộ, nếu không phải vì tai nạn xe chết tiệt kia, không phải vì tránh cái tên ngu xuẩn phản ứng trì độn không biết chạy tránh kia, ta sẽ không phải thành như bây giờ, nói không chừng đến Olympic sẽ không phải là Lưu Phi mà là ta! Sau tai nạn xe ta phá sản, hơn nửa nửa người dưới liệt vĩnh viễn, ta cũng từng nghĩ tới tự sát, nhưng mà, ông trời công bằng, lúc ta đang rơi dưới đáy cốc, thần lực đã xuất hiện, ta có được thứ gì đó màu đen như đá mi ca vậy.” Nói xong, gã từ trong túi móc ra một khối tinh thể màu đen phát ra ánh sáng u ám cỡ bằng bàn tay, bên cạnh tinh thể cư nhiên nổi lên tầng sương đen cực dày. Song rất nhanh gã lại cất vào.

“Ta đã có được thần lực, đúng vậy, ta có thể khống chế đôi chân của con người, ta có thể cho họ không ngừng chạy đến chết, trừ phi mất đi hai chân, người cũng xem video rồi đó, mặc dù mất bàn chân, người đó vẫn chạy về phía trước, đối với một người không cách nào chạy được nữa, còn có gì so với nhìn một đám ngốc chạy có thể khiến người ta hưng phấn và vui vẻ bằng chứ?” Mặt gã co rúm, nhìn ra được rất muốn cười, nhưng đang nhịn xuống.

“Người dùng băng ghi hình đơn giản muốn dẫn bọn ta tới đây, rốt cuộc có mục đích gì?” Tôi lớn tiếng chất vấn gã, quái nhân khinh thường liếc nhìn tôi, vươn ngón tay như cành khô chỉ Kỳ Nhan.

“Ta chỉ muốn cậu ta, không liên quan đến người.”

Kỳ Nhan nghe xong giật mình nói: “Ta không quen người.”

“Đúng vậy, ta và người cũng không quen, một người đàn ông nói cho ta biết, chỉ cần ta dụ người đến đây rồi giết chết, ta có thể nhận càng nhiều thần lực.”

Đàn ông? Rốt cuộc là ai?

“Được rồi, nói nhảm xong rồi, chúng ta bắt đầu chơi chút nhé.” Quái nhân chỉ tay về phía tôi, “Kỳ thật ta có thể giết người, song ta luôn muốn chơi trò chơi mới thú vị, cứ thế cho hai người chạy chết không thú vị, thằng bốn mắt này là bạn tốt của người nhỉ, hiện giờ ta để nó chạy, ta nói rồi, muốn loại bỏ lời nguyền này, chỉ cần người khác chạy vượt qua được nó, vậy lời nguyền tự nhiên sẽ rơi xuống trên

người kia. Các người là bạn tốt, hai người chỉ có thể sống một, lựa chọn kỹ đi nhé, hơn nữa người tốt nhất nên nhanh lên, ta thấy thân thể của thằng bốn mắt này mà chạy 10 phút thôi đã tắt thở rồi, hahaha.” Gã vừa dứt lời, tôi cảm giác chân mình đã không còn tri giác nữa, bắt đầu tự động chạy, hơn nữa chạy về phía đường băng. Kỳ Nhan cùng quái nhân cách tôi càng ngày càng xa, tôi chỉ có thể nhìn, lại không nghe được họ nói chuyện, tốc độ chạy càng lúc càng nhanh, mới đầu tôi còn có thể chống đỡ, nhưng thở hồng hộc khiến cho lượng lớn không khí lạnh nhanh chóng tràn vào trong phổi tôi, cổ họng cuống phổi tôi như nghẹn một khối băng vừa sắc bén vừa góc cạnh, nhưng thân thể lại nóng muốn chết, con mắt cũng bắt đầu sung huyết, tầm nhìn phía trước bắt đầu hẹp lại. Từ phần eo trở xuống đùi bắt đầu chuột rút, nhưng vẫn như cũ lắc lư kịch liệt, mỗi một phần cơ thể trên người phảng phất như bị kim đâm, mỗi lần dừng đến đều sinh ra đau nhức. Cả thân thể phảng phất như đang bốc hơi không ngừng vậy, như thiêu như đốt.

Chân phải tôi đã không thuộc về mình, bình thường tôi tuyệt đối chạy không được loại tốc độ này, xem ra quái nhân chẳng những có thể khiến người ta chạy, thậm chí còn có thể khống chế tốc độ. Thần trí bắt đầu không rõ ràng lắm, đại khái vài phút sau, khi tôi sắp mất ý thức, tôi cảm giác có cái gì đó vụt qua tôi, tiếp theo liền bất tỉnh. Song khi tôi tỉnh dậy, bản thân lại nằm trên đường băng, Kỳ Nhan đang lấy ngón tay chấm nước vẽ lung tung trên môi tôi.

Hừm? Sao tôi không chạy nữa chứ? Hơn nữa Kỳ Nhan cũng không chạy nha. Kỳ Nhan thấy tôi tỉnh dậy, cười chỉ xa xa, quái nhân vốn ngồi xe lăn kia cứ nhiên đang chạy như bay phía trước!

“Thế mới ngộ, tớ vốn định dựa vào giết kẻ làm phép để phá trừ chú ngữ, nhưng gã cứ nhiên nhảy dựng lên bắt đầu chạy, cũng nói với tớ mình có thể khiến kẻ khác chạy đương nhiên cũng có thể khiến thân thể gã chạy. Tớ hiển nhiên đuổi theo gã, gã thỉnh thoảng quay đầu lại cười nhạo tớ ngu, nhưng không ngờ tầm nhìn mắt trái gã không tốt, cứ nhiên từ bên cạnh cậu chạy tới. Kết quả dựa theo lời gã, lời nguyện đã rơi xuống trên người chính gã, cậu sẽ không sao nữa



đâu.” Thật là kết cục mang tính hài kịch, song tôi cũng biết, tại sao Liên Phú Hoa muốn cướp di động của tôi, tại sao chỉ có hai người chạy nhanh nhất đã chết, vì không ai có thể đuổi kịp họ.

“Song, còn có việc chưa rõ ràng.” Kỳ Nhan đứng dậy, đi tới bên cầu của công trường, lấy ra một thùng xăng đến đường băng, sau đó châm một điếu thuốc lá, đứng đó nhìn người chạy bộ.

“Nói cho tôi biết, người đó là ai.” Kỳ Nhan hút mạnh điếu thuốc, ánh lửa lập lòe. Quái nhân thống khổ gào lên.

“Y là một người đàn ông cao lớn tóc trắng mang kính đen, trên vai còn đeo một con vật bộ dáng rất quái lạ có chút giống con tắc. Ta thật sự không biết y là ai, người tha cho ta, ta sai rồi!” Thanh âm của gã đã mơ hồ không rõ nữa, thờ dốc dữ dội.

Kỳ Nhan nghe xong, sắc mặt thay đổi, nhưng người này tiếp tục gào thét buông tha cho gã.

“Người muốn ta làm thế nào? Là muốn ta giết người, hay tìm cho người một thế thân? Coi như xong, người cứ chậm rãi chạy đi, hưởng thụ chút, dù sao người thích chạy bộ mà.” Nói xong, đứng dậy, đi rồi đi, chờ đi một đoạn, lúc quái nhân chạy đến chỗ bình xăng, Kỳ Nhan bắn điếu thuốc lá ra, đường băng lập tức bốc cháy dữ dội.

“Dùng nghiệt hỏa địa ngục gột rửa tội của người.” Kỳ Nhan trầm thấp nói một câu, tôi nhìn thấy quái nhân lập tức bốc cháy, như người lừa tiếp tục chạy, đồng thời phát ra tiếng kêu đau đớn quái dị, song không lâu sau, gã liền nằm xuống, bất động. Tôi không đành lòng nhìn tiếp, nghiêng đầu.

Chúng tôi nhặt thứ đồ màu đen hình dạng đá mi ca còn sót lại trên mặt đất, song tay Kỳ Nhan vừa chạm vào, vật kia tựa như băng gặp lửa mà tan biến.

“Rốt cuộc là cái gì?” Tôi thấy cậu ấy ngây người cả buổi, hỏi câu này, song Kỳ Nhan không trả lời tôi, chỉ nói câu đi thôi, trở về bàn lại. Trên đường Kỳ Nhan nói, mặc dù thiêu cháy người nọ là để siêu độ mà hoàn trả tội nghiệt, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên Kỳ Nhan tự tay giết người, trong lòng cũng vô cùng khó chịu. Tôi an ủi cậu ấy

vài câu, nhưng Kỳ Nhan như trước mặt mũi rầu rĩ, tôi biết cậu ấy còn suy nghĩ về khối nhỏ màu đen và người đàn ông tóc trắng kia.

# Chương 37: Thịt phù

## Đêm Thứ 37 – Thịt Phù

Mới vừa về đến nhà Kỳ Nhan, phát hiện trong hòm thư của cậu ấy nằm một tờ giấy mời, đóng gói vô cùng hoa lệ, miệng được niêm phong bằng sáp đèn cầy, cư nhiên còn có thể ngửi thấy mùi thơm. Kỳ Nhan nhìn một chút, lộ ra nụ cười lúc trước. Tôi hỏi cậu ấy là cái gì, cậu ấy cười nói thứ này là của người bạn chơi chung trước kia, hy vọng tôi có thể đến tham gia một buổi họp mặt, ngay tối nay. Kỳ Nhan còn nói, người này là con gái ông bạn thân của cha cậu ấy, hai nhà trước kia trước kia ở rất gần, cho nên cậu ấy cùng cô bé kia khi còn nhỏ thường xuyên chơi chung, chẳng qua sau 10 tuổi cô gái đã chuyển nhà.

“Í, vậy tính là thanh mai trúc mã rồi.” Tôi trêu chọc nói. Kỳ Nhan thấy thấy tay. Cười mà không đáp, một lúc sau mới nói: “Tớ chỉ xem cô ấy như em gái, nhưng mà nếu cô ấy mời tớ, mặt mũi này phải cho rồi, hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện, vốn muốn cùng đi uống rượu, chi bằng trực tiếp đến nhà cô ấy thôi.” Chuyện tốt bậc này tôi cũng cảm thấy rất hứng thú, lại nói từ giấy mời đến xem lai lịch người này không nhỏ. Quả nhiên, nửa giờ sau một chiếc Lincoln Limousine đậu ở nhà Kỳ Nhan, nhìn ra được Kỳ Nhan cũng giật mình không nhỏ. Cửa xe mở ra, một cô gái mang mặt nạ dạng lưới bằng tơ tằm trắng bước xuống, đầu đội mũ lông màu trắng, tôi nhìn không rõ mặt mũi lắm, song từ vóc dáng đến xem thật không tồi, rất cao, hơn nữa quần áo đều là hàng hiệu, quả nhiên là thiên kim nhà giàu.

Người trên xe bước xuống nhìn về phía chúng tôi, sau đó đi tới trước mặt Kỳ Nhan, bóc mặt nạ lên, quả nhiên cực kỳ xinh đẹp, song càng làm cho động lòng người chính là khí chất cao nhã. Nhất là cái mũi và làn da trắng nõn như Audrey Hepburn, làm cho người ta có cảm giác thương thức không nói nên lời.

“Anh Kỳ Nhan, đã lâu không gặp.” Cô gái cười nói một câu, Kỳ Nhan cũng cười, lập tức giới thiệu tôi, thế mới biết cô gái tên Tề Nhã Quỳnh.

Hóa ra cô ấy mời Kỳ Nhan đi là vì anh họ vừa mất để lại một số di sản lớn, tất cả người có tư cách thừa kế đều được mời đến nhà bố dựng đã qua đời nửa năm trước của cô, chờ phân chia. Tôi dù sao cũng là người ngoài, hơn nữa nhà của cô gái đường xá xa xôi, không thể làm gì khác hơn là tạm thời cùng Kỳ Nhan tách ra.

Ô tô nhanh chóng biến mất, xem ra mấy ngày nay sẽ khá buồn chán rồi, nhưng mà Kỳ Nhan để lại rất nhiều ghi chép thám hiểm trước kia, cùng bộ bản thảo của cha cậu ấy, rảnh rỗi đọc xem, vẫn có thể giết thời gian. Từ đó tùy ý lấy ra một quyển, liền đem về nhà mình, buổi tối TV nhàm chán, không biết sao thời đại internet lan tràn vậy mà đài truyền hình còn dừng ở phương pháp làm việc của thế kỷ trước, chiếu phim truyền hình nhàm chán cùng tiết mục văn nghệ nhàm chán, đương nhiên, tôi cũng không chat chit, cho nên sớm rửa mặt lên giường, sợ ngủ không được, không thể làm gì khác hơn là cầm ghi chép ra đọc, ai ngờ đọc xong phần đầu tiên càng không cách nào ngủ nổi.

Phần đầu tiên tên là Thịt Phù, kỳ thật cảm giác cũng giống nhật ký vậy, song không có thời gian mà thôi. Nhìn kiểu nói, đây là cha của Kỳ Nhan viết.

“Ngày hôm qua vừa về nhà, liền biết được một hộ gia đình chuyển đến bên cạnh, nhìn sắc trời đã muộn, cũng không muốn đi quấy rầy người ta, không ngờ họ lại chủ động tới.

Tôi vừa mở cửa nhìn, đó là một người phụ nữ có thai, mặc áo dài màu đỏ rộng thùng thình, tay trái đỡ bụng, tay phải được một người đàn ông trẻ tuổi nâng, người đàn ông trẻ tuổi nhìn qua vô cùng sợ hãi, phảng phất như đại tướng đang vén màn nâng thất bảo liên đăng, mặc dù cao hơn người phụ nữ nửa cái đầu, nhưng anh ta cong lưng cúi đầu, bộ dáng nhún nhường, ngược lại nhìn qua thấp hơn so với người phụ nữ không ít.

Người phụ nữ mang thai này tóc ngắn, da hơi đen, tổng thể coi như

thanh tú, thấy tôi có chút kinh ngạc, liền sang sáng cười tự giới thiệu nói mình vừa mới chuyển đến, vì sắp sinh nở, cho nên chọn một nơi hoàn cảnh yên tĩnh trong lành ưu nhã dưỡng thai. Tôi cũng vui vẻ, từ sau khi Tiểu Nhan ra đời đã thật lâu chưa nghe thấy tiếng cười của trẻ nhỏ. Tôi nói cho người phụ nữ, nếu có chuyện gì phiền toái tùy thời có thể gọi một tiếng, giữa đồng hương với nhau nhất định chiếu ứng lẫn nhau. Sau một phen tự giới thiệu, tôi biết họ làm ăn nhỏ, thuê nhà bên cạnh nhà tôi dùng để sinh con, hai làm mặt tiền cửa hiệu, vậy cũng một công đôi việc.

Người phụ nữ nói mình tên Đường Lan, tôi hỏi tên nam chủ, nhưng anh ta lại úp úp mở mở, trong lời nói hình như rất khó xử, trái lại Đường Lan nói cô thấy đàn ông sợ gặp người lạ nhất, kỳ thật cực kỳ dễ ở chung, sau đó hai người liền tạm biệt trở về. Nhìn bóng lưng họ, tôi chợt nghĩ, đã mở cửa hàng nhỏ kiếm tiền sao lại sợ người lạ? Hơn nữa về mặt người đàn ông kia quá kỳ quái, thà nói là chồng, nói là người hầu còn giống hơn, song thế gian này người sợ vợ rất nhiều, cũng không xem là hiếm lạ.

Nhưng tôi tuyệt đối không lường trước được, từ sau khi vợ chồng họ chuyển về, việc lạ lại lũ lượt kéo đến.

Đối với tôi mà nói, nếu vừa ra ngoài du lịch, trở về sẽ vội vàng chỉnh sửa lại bút ký hoặc ghi chép. Tôi mặc dù không cần môi trường cực kỳ an tĩnh, nhưng thanh âm hàng xóm mới của tôi tựa hồ có chút quá ồn ào, nghe được là đang trang hoàng, sau khi nhẫn nại một giờ, tôi quyết định xuống đó, coi như thăm đáp lễ ngày hôm qua. Thuận tiện đưa chút sơn tra thượng hạng tôi mang về từ Sơn Đông, sơn tra còn gọi là quả hồng, sau khi sinh ăn cũng không tệ lắm.

Nhà của Kỳ Nhan trước kia là ở một căn nhà trệt một tấm, hai nhà hàng xóm cách nhau rất gần bước ra khỏi cửa, liền tới trước cửa nhà họ, cửa không đóng, khép hờ, tôi đứng ngoài cửa gọi một tiếng, người đàn ông trẻ đi ra.

Trán của anh ta đầy mồ hôi, lông mày cũng nhíu chặt, tôi nghĩ anh ta đại khái vừa mới bộn bề công tác đối với người kêu cửa rất chán ghét nhỉ, nhưng sau khi anh ta nhìn thấy tôi lập tức điều chỉnh biểu

cảm, hơn nữa giấu mu bàn tay phải phía sau. Thời tiết hơi nóng, anh ta chỉ mặc một cái áo ba lỗ, nửa dưới là quần đùi ca rô, tay trái cầm một cây kìm nhỏ dính, đứng trong cánh cửa cười nói: "Là Kỳ tiên sinh à, có việc gì thế?"

Tôi hướng anh ta biểu đạt ý tứ thân thiện, đem sơn tra đưa cho anh ta, anh chàng có chút ngoài ý muốn, song từ chối hồi vẫn nhận lấy. "Là chúng ta tôi trang hoàng phía trước cửa hàng đã làm phiền đến anh rồi, tôi nghe người khác nói Kỳ tiên sinh thích viết lách, tôi mặc dù là quê mùa, nhưng biết việc viết lách này nhất định phải tĩnh tâm, môi trường không tĩnh tâm sao sinh tĩnh được? Chỉ là có chút vội vã khai trương, nhất thời mạo phạm hy vọng tiên sinh tha thứ." Anh ta nói vô cùng thành khẩn, mà tôi cũng không tiện tiếp tục cường điệu nữa, vì vậy chiếu lệ hỏi tình hình gần đây của vợ anh ta, nhưng kỳ lạ, anh chàng thủy chung không mời tôi vào, mà tay phải của anh ta cũng luôn để sau lưng.

Tôi mới đầu đối với đôi vợ chồng hàng xóm kỳ quái này cũng không nghĩ nhiều lắm, trang hoàng mặt tiền cửa hàng rất nhanh đã hoàn thành, đối với mọi người mà nói có một cửa hàng tạp hóa cũng thuận tiện. Về sau, Đường Lan và chồng cô ấy cũng thân thiết cùng mọi người, nhưng lúc trò chuyện lại thủy chung không biết họ là người ở đâu, mà họ nói chuyện khẩu âm rất lẫn lộn, cơ hồ tùy thời biến hóa, mọi người có nhiều nghị luận sau lưng, song hai vợ chồng cho tới giờ luôn mặt tươi cười đón chào, một tháng trôi qua, mọi người cũng dần dần quên việc đoán thân phận của họ.

Bởi vì tôi có thói quen thức dậy sớm, do khi đó sắc trời mờ tối, hơn nữa cũng yên tĩnh nhất, thích hợp suy nghĩ và viết lách, song từ sau khi vợ chồng Đường Lan đến, tôi lại thường xuyên nghe thấy có tiếng người đổ đồ vào buổi sáng, kỳ thật đổ rác cũng không nhất thiết phải sớm thế chứ, hay là chỗ "Rác" đó có gì đặc biệt chẳng.

Mọi người trong khu thích những lúc dùng cơm ngồi quây quần với nhau, nhấm nháp thức ăn của người khác cho nhau, loại thói quen này đã ngầm đồng ý, nhà ai làm đồ ăn ngon, đều sẽ gọi con cái mọi người đến nếm thử, có đôi khi trẻ con cũng sẽ tự động qua đó, lén

lấy tay ăn vụn, người lớn dù nhìn thấy cũng giả bộ không biết. Ngày hôm qua Đường Lan bưng chén cơm ngồi bên ngoài, cô ấy cũng cực thích trẻ con, thậm chí cưng chiều tới mức, vô luận là con cái nhà ai, chỉ cần cô ấy nhìn thấy, đều sẽ gọi sang chơi, hoặc nhét chút đường, hoa quả linh tinh, bọn nhỏ cũng rất thích dì xinh đẹp lại hiền lành này, thời gian dài, có đôi khi cũng không kiêng kỵ, ngay cả cha mẹ của bọn trẻ cũng có chút buồn bực có chút áy náy, nhưng hai vợ chồng họ vẫn luôn tươi cười, tất cả mọi người kỳ quái, sắp phải làm mẹ rồi, lại có thể thích trẻ con như thế.

Đường Lan thích nhất cháu trai của cô Tư, đứa bé lớn lên kháu khỉnh bụ bẫm, người đàn ông ở trong nhà gọi, Đường Lan đang cùng đứa trẻ chơi đùa liền tiến vào, chén cơm đặt trên mặt đất. Cháu trai cô Tư thấy trong chén tựa hồ có thịt, vì vậy tự tiện lấy tay cầm một miếng, vừa muốn đặt vào miệng, vừa vịn bị Đường Lan ra tới thấy được.

Chuyện phát sinh kế tiếp cơ hồ khiến cho mọi người ở đây không thể tưởng nổi, luôn đối xử hiền lành với trẻ con Đường Lan đột nhiên như sư tử mẹ nhào mạnh tới, hất đổ thịt trong tay đứa trẻ, sau đó túm lấy đứa bé hét lớn.

"Thịt này không thể ăn! Không thể ăn!"

Đứa trẻ sợ choáng váng tại chỗ, sau đó òa khóc lớn. Cô Tư cũng run rẩy một thân thịt béo chân bó chạy tới, một phen kéo đứa bé từ chỗ Đường Lan về, sau đó chống nạnh chia vào mũi đối phương bắt đầu mắng, nói trẻ con ăn miếng thịt có gì lớn lao, trẻ con làng trên xóm dưới không phải cũng ăn thức ăn của hàng xóm láng giềng lớn lên sao. Đường Lan cúi đầu không nói, mặc cho cô Tư chửi mắng, cùng những người bên cạnh chỉ trỏ.

"Cũng đâu phải thịt trên người cô xé xuống! Gấp cái gì mà gấp!"

Không biết mắng bao lâu, cô Tư càng ngại không đủ, tôi có chút nhìn không được, vừa định qua đó, Đường Lan vẫn cúi đầu suốt đột nhiên ngẩng phắt lên, nhìn thẳng cô Tư, cô Tư ngẩn người, cư nhiên nói không nên lời.

Một khắc kia tôi cũng hoảng sợ, ánh mắt của Đường Lan tựa như

ánh mắt của dã thú, đó tuyệt đối không phải là ánh mắt mà nhân loại nên có. Cô Tư không dám nhìn cô ấy nữa, cúi đầu mắng vài câu, ngược lại bắt đầu quở trách đứa cháu trai, hai người một bên khóc một bên chửi, đi về, người vây xem thấy không có náo nhiệt để nhìn nữa, cũng tản đi. Lúc này người đàn ông của Đường Lan mới bước ra, dìu vai Đường Lan, vỗ nhẹ hai cái, tôi thấy trong mắt Đường Lan đều là nước mắt, hai vợ chồng ôm nhau đi vào.

Tôi nhìn miếng thịt trên mặt đất, bỗng đứng vô cùng hiếu kỳ, vừa định qua đó nhặt lên, bỗng đứng người đàn ông trẻ tuổi thoáng cái che trước mặt tôi, cầm đi miếng thịt nọ. Tôi rõ ràng nhìn thấy, thịt trên cổ tay phải anh ta, dán một miếng gì đó rất kỳ quái, nhưng tốc độ quá nhanh, thật sự thấy không rõ lắm.

Cuộc sống mỗi ngày trôi qua, tựa hồ thời gian sinh nở của Đường Lan cũng không kém là bao nữa. Sinh ý cửa hàng tạp hóa của hai người vẫn tạm ổn, mặc dù những người khác đều đã dần lãng quên chuyện này, tôi lại là người có lòng hiếu kỳ rất nặng, có lẽ đây không nên xem như một ưu điểm nhỉ, nói là sở thích càng thỏa đáng hơn. Trong khoảng thời gian này tôi một mực viện cớ thân cận vợ chồng họ, không có việc gì tâm sự đủ chuyện trên trời dưới đất. Họ đối với tôi vẫn cực kỳ tôn trọng, nhưng không nhắc tới vấn đề máu chốt, như lai lịch, hoặc thân phận của họ, hai người cứ âm ờ, mãi đến hôm nay, tôi và họ nói tới con cái.

Tôi hỏi Đường Lan, là lần đầu mang thai sao. Đường Lan thoáng kinh ngạc, sau đó không nói gì nữa. Anh chồng bên cạnh thờ dài. "Nói đến con cái, không ai mệnh khổ hơn chúng tôi." Anh ta tựa hồ còn có ý muốn nói gì nữa, nhưng lập tức bị Đường Lan kéo tay áo bên dưới, hai người lấy cớ Đường Lan phải an thai trở về. Đây ngược lại làm tôi càng thêm kỳ quái. Hơn nữa tôi chưa bao giờ nhìn thấy Đường Lan đến bệnh viện kiểm tra, mặc dù bụng càng lớn, bước đi cũng không tiện lắm, nhưng cô ấy chưa hề đề cập tới việc khi nào sinh con. Ngẫm lại buồn cười, ngay cả vợ tôi cũng nói sao tôi tích cực quan tâm như con mình sinh ra vậy.

Cuối cùng, tôi đã có cơ hội vào phòng họ, song, tôi tình nguyện bản



thân chưa tiến vào thì hơn.

Ngày đó chồng của Đường Lan tìm tới tôi, tựa hồ có việc muốn nhờ, nhưng rồi muốn nói lại thôi, anh ta cầm tay phải trong túi, thời tiết rất nóng, anh ta lại mặc quần dài, hơn nữa tôi tựa hồ lơ mờ ngửi được mùi máu tươi. Anh chàng giải thích, vừa rồi giết con gà cho vợ, đun chút canh, nhưng mình có việc gấp, nhất định phải ra ngoài một chuyến, còn phiền tôi giúp đỡ chăm sóc một chút, hàng xóm chút nhỏ chuyện này, với tôi không thành vấn đề. Người đàn ông cảm ơn cáo từ, thuận tiện nói cho tôi biết, nồi đang đun gà, chờ Đường Lan tỉnh dậy bảo cô ấy ăn hết.

Tôi đi vào phòng họ, đây là lần đầu tiên tôi báỉ phòng hàng xóm của mình. Nhà rất ngăn nắp, xem ra hai vợ chồng đều là người thích sạch sẽ, mặc dù bên cạnh chất rất nhiều hàng hóa nhưng lại thu dọn rất gọn gàng. Đường Lan ở bên trong nghỉ ngơi, tôi không tiện quấy rầy, vì vậy ngồi ngoài cửa trông canh gà trên bếp. (Khi đó nấu ăn khả năng chưa có bếp gas nhĩ, đại khái giống bà ngoại tôi, mỗi nhà mỗi hộ đều ở bên ngoài phòng dựng một cái lán, sau đó chất chút than nắĩ các loại, dùng lò nấu nướĩĩ, mặc dù phiền toái hơn nữa có dễ gây hỏa hoạn, nhưng là biện pháp tốt nhất, mỗi lần đến giờ cơm thì tới đây, mùi thức ăn và than nắĩ đặc biệt có trộn lẫn mùi cháy, thật sự rất khó quên)

Tôi nhìn bếp lò tỏa hơi nóng, mùi thịt dần dần thông qua mũi truyền vào đầu, tôi đã từng ngửi qua rất nhiều loại thịt, nhưng thủy chung không nghĩ ra đây là mùi thịt gì, dù sao tuyệt đối không phải thịt gà. Mặc dù hiếu kỳ, nhưng dù gì mình không phải con nít, lục lọi nồi thức ăn nhà người ta, bị người khác biết chẳng phải cười đến rụng răng. Hương thịt không ngừng kích thích, phảng phất như một bàn tay, quét qua lòng tôi. Rốt cuộc, tôi nhĩĩ không được nữa, đi qua đó, nhìn bốn bề vắng lặĩĩ một chút, cảm giác mình giống như kẻ trộm. Đó là một lọ sành đáy xám đĩĩĩ đen, xem chừng có chút tuổi rồi, thịt bên trong đã bắt đầu sôi sùng sục, thịt từng lát từng lát màu trắng non mịn, nhưng vô cùng mỏng cũĩĩĩ không lớn, mùi thịt phả vào mặt, tôi càng thêm khẳng định đây không phải là thịt gà.

Bên cạnh vừa vặn có đôi đũa, tôi lập tức kẹp lên một miếng, rất trơn, cơ hồ kẹp không được, song tôi vẫn thành công gấp ra, gấp miếng thịt tôi chần chờ một lúc, tới cùng ăn xong sẽ phát sinh chuyện gì? Tôi do dự đưa đũa đến bên miệng, mãi vẫn chưa ăn, cuối cùng quyết định cứ mang về nhìn kỹ rồi hãy nói, không ngờ đột nhiên cảm giác phía sau có người. Tôi thả thịt lại lọ sành, quả nhiên, Đường Lan một tay nâng bụng, một tay khác vịn tường, lạnh lùng nhìn tôi. Loại tình huống này, thật sự là tôi cả đời cũng chưa từng khó xử thế, hai người ngơ ngác đứng đó, hồi lâu không nói câu nào.

“Kỳ tiên sinh, thịt này là chông tôi đun, cho phụ nữ mang thai ăn, ngài, không thích hợp.” Cô ấy rốt cuộc đã mở nói chuyện, tôi cũng gật đầu, đem chuyện anh chàng kia vừa rồi dặn dò kể cho Đường Lan, lập tức như chạy trốn trở về, khi tôi bước vào nhà, nhìn thấy Đường Lan đã bắt đầu ăn.

Đại khái nửa tháng sau, đang ngủ say tôi đột nhiên bị tiếng kêu cửa dồn dập đánh thức, an ủi vợ con xong, khoác áo ra ngoài mở cửa, mặc dù ban ngày coi như nóng bức, nhưng mùa thu đêm lạnh thôi vẫn rất đa thương người.

Vừa mở cửa nhìn, cư nhiên là chồng của Đường Lan, tay anh ta đầy máu tươi, trên mặt cũng có, tôi cơ hồ giật cả mình, vốn đang có một chút buồn ngủ giờ đã hoàn toàn bay sạch, lập tức hỏi anh ta xảy ra chuyện gì. Trên mặt người đàn ông vừa vội, nhưng lại vẫn mang theo ít hưng phấn.

“Tiểu Lan sắp sinh rồi! Nhưng mà tôi ứng phó không xuể, đầu đứa bé bị kẹt, tôi không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là tìm tiên sinh!” Anh ta lo lắng nói chuyện cũng không rõ ràng, hơn nửa ngày tôi mới hiểu được, dưới ánh trăng, tôi nhìn thấy trên cổ ta phải anh ta dán một khối gì đó cỡ hộp diêm, hình vuông, hơn nửa phía trên tựa hồ vẽ phù chú, tôi nhìn quen mắt, nhưng nhất thời nửa khắc cũng không nhớ nổi.

“Tại sao không đưa đến bệnh viện?” Tôi một bên lập tức đánh thức vợ, cô ấy biết chút chuyện về sinh nở.

Người đàn ông cúi đầu không nói lời nào, anh ta rửa tay, kéo tôi

sang một bên.

"Kỳ tiên sinh, không phải vợ chồng tôi giấu giếm ngài, thật sự là không tiện mở miệng, chờ Tiểu Lan sinh con xong, chúng tôi sẽ kể rõ đầu đuôi ngọn nguồn cho ngài được không?" Nếu anh ta đã nói vậy, tôi cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ trách anh ta vài câu sao không chú ý đến triệu chứng sinh nở của vợ.

Hai nhà cơ hồ bận rộn tới hừng đông, hoàn hảo, Đường Lan rốt cuộc sinh hạ một bé trai. Đứa bé rất đẹp, cực kỳ giống Đường Lan, tiếng khóc vang dội. Mà Đường Lan khôi phục thần trí chuyện đầu tiên làm lại khiến tôi kỳ quái.

Thị lực của cô ấy có thể do chảy máu quá nhiều, còn chưa tốt lắm, nhưng cố ý muốn sờ đứa bé, khi tay cô ấy tiếp xúc đến mặt, miệng trên mặt đứa bé, mới yên tâm cười cười, tiếp theo mới an ổn mà ngủ. Chồng Đường Lan bận rộn xong, mời tôi đến nhà anh ta, kể hết đầu đuôi mọi chuyện cho tôi biết.

"Ngài từng nghe đến 'Thiên Phong' chưa?" Người đàn ông đột nhiên hỏi. Tôi cực kỳ kinh ngạc, Thiên Phong tôi cũng chỉ từng nghe trong truyền thuyết, nghe nói Thiên Phong là loại bệnh kỳ quái, bình thường phát sinh trên trẻ con mới sinh, trẻ con bị Thiên Phong, sinh ra sẽ không có miệng, hơn nữa mắt cũng không mở được, qua không được bao lâu sẽ thống khổ chết đi, hơn nữa Thiên Phong tựa hồ khó giải, nghe nói là có liên quan đến cha mẹ, chỉ cần từng sinh con bị mắc Thiên Phong, sau này mỗi đứa trẻ sinh ra cũng sẽ giẫm vào bi kịch trước kia.

"Ba đứa con trước của tôi và Tiểu Lan, đều bị Thiên Phong." Mặc dù là một câu nói cực bình thường, lại khiến tôi vô cùng khiếp sợ, khó trách Đường Lan đối với trẻ con tốt như vậy. Nhưng mà, tôi mang theo ánh mắt kỳ quái nhìn đứa trẻ trong nôi, đứa bé kia rõ ràng rất bình thường mà.

"Tôi biết ngài rất kỳ quái, tôi hiện giờ nói cho ngài biết lý do tại sao." Người đàn ông đứng dậy, đi vào phòng bếp, chờ khi anh ta ra, trong tay mang theo một con dao phay.

"Kỳ tiên sinh từng trải nhiều chuyện đời, song vẫn hy vọng ngài đừng

hoảng hốt." Anh ta vừa nói xong, tiếp theo cuốn ống quần lên, sau đó dùng dao từ phía trên cắt lấy một mảng thịt lớn! Tôi nhất thời có loại cảm giác buồn nôn, tôi bắt đầu biết tại sao Đường Lan không cho cháu trai cô Tư ăn thịt rồi. Nhưng mà, chuyện càng kỳ lạ hơn lại xảy ra, vết thương vừa bị dao cắt, cứ nhiên nhanh chóng khép lại, tôi thậm chí có thể nhìn thấy thịt non bên cạnh vết thương đang mấp máy, như xúc tu vậy, cả quá trình giống như dùng kim khâu lại mảnh vải rách vậy, chưa đến 1 phút sau, vết thương đã bình phục, phẳng phất như chưa từng chịu đao thương vậy, nhưng mà, miếng thịt lớn máu chảy đầm đìa trên tay người đàn ông kia lại khiến tôi biết mới này không phải là ảo giác.

"Thịt phù!" Tôi rốt cuộc đã hiểu được, không tự giác mà hô lên.

Người đàn ông rất kinh ngạc, song lập tức cũng thản nhiên nói.

"Quả nhiên Kỳ tiên sinh cũng biết." Anh ta dừng một chút, đem tay phải vươn đến. "Đúng vậy, đây là thịt phù."

"Thịt phù trong tác phẩm chữa bệnh hiếm trước kia có ghi lại, song quả thật từng có nghe đồn, vốn là dùng để dán trên gia súc, thịt kia liền lấy hoài không hết. Sau này Hoa Đà dùng cho chỗ vết thương lở loét, cũng cải tiến thành linh dược trị liệu ngoại thương hủ sinh cơ, mặc dù công hiệu không thần kỳ như thịt phù, nhưng rất có hiệu quả trị liệu, đáng tiếc phương pháp phối dược theo một lần vứt bỏ của vợ cai ngục, rốt cuộc đã không thể nào khảo chứng. Nhưng hai người làm sao biết đến thịt phù?" Tôi hỏi, người đàn ông lắc đầu không nói. Nhưng lại nói.

"Tiểu Lan sau khi mang thai ba lần trước đều là Thiên Phong, người cơ hồ sắp phát điên rồi, về sau quê nhà chúng tôi có một đạo nhân dạo chơi ngang qua, sau khi hỏi rõ tình huống lại nói Thiên Phong có thể giải, nhưng phải dùng thịt của chồng làm thuốc dẫn, phối thành thuốc, từ ngày mang thai bắt đầu dùng, mãi đến khi sinh hạ thai nhi. Biện pháp như thế mới đầu Tiểu Lan căn bản không đồng ý, bởi vì thế này ăn sạch tôi thành xương sọ rằng còn chưa đủ, về sau đạo nhân chịu không nổi năn nỉ, lại để lại một cái phù, nói là thịt phù, dán chỗ cổ tay phải, liền không cần lo lắng đến sinh mệnh, còn dặn dò,

chỉ cần đợi đến khi đứa bé ra đời, phù chú có thể lấy xuống." Nói rồi, người đàn ông vuốt thịt phù trên cổ tay, tựa hồ có chút cảm khái.

"Kỳ thật, chỉ cần mẹ con họ bình an, cho dù đem thịt toàn thân tôi cắt xuống thì có tính là gì, vốn không định kể cho người khác biết, nhưng tôi biết thái độ làm người của Kỳ tiên sinh, hơn nữa ngài giúp tôi nhiều chuyện như vậy, gạt ngài nữa thật sự xấu hổ. Kỳ thật chúng tôi không phải người địa phương, tôi đợi mẹ con họ tĩnh dưỡng một ít thời gian, sẽ trở về quê." Nhìn ra được, đứa bé ra đời bình an khiến anh ta rất hưng phấn.

Rốt cuộc, vợ chồng Đường Lan vẫn chuyển đi, tên của đứa bé là tôi đặt, tôi vốn không chịu, nhưng họ kiên trì, tôi chỉ đành phải đặt cho đứa bé tên là Đường Hiếu, hy vọng đứa bé này sẽ không cô phụ một phen tâm huyết của cha mẹ nó. Về phần lá thịt phù kia, vợ chồng Đường Lan nói tặng cho tôi, tôi đương nhiên cao hứng, dù sao đây chính là thứ khả ngộ bất khả cầu, có đôi khi tôi cũng muốn dán thịt phù lên để thí nghiệm, nhưng dao đến bên người vẫn là bỏ qua, xem chừng không có loại dũng khí nguyện ý hy sinh này thì không làm được việc Phật tổ nói cắt thịt nuôi ưng kia."

Tôi lật đến mặt sau, quả nhiên kẹp theo lá phù chú, mặc dù đã phát vàng rồi. Nhìn thịt phù tôi cũng có loại xúc động nóng lòng muốn thử, song ngẫm lại vẫn là quên đi, sự tình qua lâu vậy rồi, vạn nhất phù chú này đã hết hạn sử dụng, tôi ngay cả đơn xin nghỉ ngày mai cũng chưa kịp viết.

# Chương 38: Xe tang

Trong truyền thuyết thần linh rất thích ngồi xe, như Hoàng Đế thượng cổ và Xi Vưu lúc chiến đấu đều cưỡi chiến xa, xe chim lửa của thần mặt trời Apollon. Từ năm 1885 kiến trúc sư của Đức Karl Friedrich Benz đã chế thành công một chiếc xe hơi, một chiếc xe chọn dùng xi lanh đơn động cơ xăng 0.9 mã lực, mang đầy đủ đặc điểm cơ bản của ô tô hiện đại, như đánh lửa, tuần hoàn nước lạnh, ống tuýp khung xe, giá treo lò xo giảm xóc. Song khi ông ta đặc ý đem quái vật sắt này lái lên phố, tất cả mọi người tránh còn không kịp, nhưng hiện giờ, ô tô đã trở thành vật tượng trưng cho thân phận, trở thành biện pháp tốt nhất phân biệt bạn với người thường, nhiều quan viên địa phương như vậy, kiêng dè mấy cũng không thể giả vờ nữa, khổ mấy cũng không thể khổ tôn chỉ của lãnh đạo, phạm là chức lớn đều phải có xe, dù cho không có đường, ở trong sân lái qua lái lại cũng đỡ ghiền mà.

Trong ghi chép của cha Kỳ Nhan từng ghi lại một câu chuyện về xe, đương nhiên, xe này cũng không phải tùy tiện là có thể mua được, hoặc nói, mặc dù tặng cho bạn, e rằng bạn cũng không dám lấy. “Tôi một mực tìm xe tang, một thứ trong thần thoại, mặc dù nói là thần thoại, nhưng mọi nơi trên thế giới đều có truyền thuyết của nó, có người nói người nhìn thấy xe tang vào ngày thứ hai sẽ bình tĩnh chết đi, cũng có người nói xe tang sẽ mang đi linh hồn của kẻ ác, người trên xe tang sẽ rất khó bước xuống lần nữa. Nhưng mà, chưa ai từng gặp, thậm chí ngay cả hình dáng của xe tang, đều không thể miêu tả được. Không biết là may mắn hay xui xẻo, tôi cứ nhiên trở thành người từng gặp xe tang, nhưng không chỉ một lần. Tôi dùng bút ghi chép lại nó, coi như là đền bù vào chỗ trống ở phương diện này.

Khi đó, xe lửa vẫn vô cùng khó khăn, mà máy bay đối với người

thường mà nói không khác gì UFO, cho nên, ngồi xe đò, trở thành phương pháp vận chuyển chủ yếu, đặc biệt cải tiến giai đoạn đầu, lượng lớn dân công ngày tết lúc trở về quê, đều chọn ngồi xe, vừa tiện nghi lại thoải mái.

Khả năng bởi vì đã quá muộn, lại là trạm trung chuyển, lúc gần 12h đêm, trạm xe to như vậy chỉ có hai người. Tôi, và một người đàn ông trung niên.

Anh ta rất cao lớn, cơ hồ so với tôi muốn cao hơn một cái đầu, cả người giống như ván cửa vậy, trên đầu đội một cái mũ lính vải, bọc áo bông màu xanh xám, dưới mũ trùm lộ ra vài cọng tóc như cỏ dại khô héo mùa thu, nhẹ dựng đứng, cảm giác như chạm vào một chút tôi sẽ rơi rụng vậy. Làn da trên khuôn mặt chữ quốc vuông vuông vức vức nứt nẻ dữ dội, xem ra thường xuyên công tác bên ngoài, song đôi mắt rất lớn, cũng rất linh hoạt, nhưng lại không mất sự chất phác, đối diện với đôi mắt loại này, ngay cả bản thân cũng sẽ không cách nào nói dối được, đầu mũi cao ngất lạnh đến đỏ bừng mang theo từng đợt sương trắng trong suốt theo đôi môi dày màu đỏ đen của anh ta khép mở phả ra. Trên vai đeo một túi du lịch rộng thùng thình, trên tay còn cầm một túi vải thô. Tôi ngồi trên ghế dài lạnh lẽo, anh ta tựa hồ lại rất gấp gáp, một đôi giày lính thật lớn đảo tới đảo lui, khiến tôi đều sắp hoa cả mắt.

Anh ta vài lần muốn tới đây cùng tôi bắt chuyện, song lại thôi, nhưng thật ra cuối cùng là tôi chủ động hỏi anh ta là người nơi nào, người đàn ông trung niên rất vui vẻ, dù sao trong lúc chờ đợi có thể trò chuyện thời gian sẽ không quá dài nữa.

“Tôi là người Giang Tây.” Tiếng phổ thông của anh ta nói rất tốt, sau đó cười cười, lộ ra hàm răng chính tề. Anh ta thoát nhìn vô cùng cường tráng, nhìn tuổi xem chừng còn lớn hơn so với tôi. Anh ta nói anh ta tới đây làm thuê, bạn bè đồng hương của anh ta sớm về mấy ngày trước. Bởi vì muốn ở lại vài ngày làm thêm chút việc, như vậy phí tăng ca cũng sẽ nhiều hơn. Song lại chậm trễ chuyển xe, nếu lần này không bắt được xe, trở về năm mới có chút nguy hiểm.

“Xe này sao còn chưa tới nhỉ.” Anh ta lắc lư đầu. Tôi cũng nhìn

hướng xe tới, hai chúng tôi đã đợi tròn một tiếng ròi.

“Có gì trong túi hả?” Tôi hiếu kỳ nhìn túi, túi kia còn đang nhúc nhích, người đàn ông trung niên then thùng cười.

“Là hai con gà, đồng hương lúc sắp đi thì tặng tôi, lại bán không xong, nên dứt khoát mang về. Sợ nó ồn ào, nên dùng băng dính bịt miệng lại.” Anh ta lại nói cho tôi biết, trong túi còn có rất nhiều đồ ăn, cũng lấy ra một khối bánh đậu xanh, bẻ một nửa, kiên trì đưa cho tôi ăn, tôi từ chối không được, không thể làm gì khác hơn là nhận lấy, hoàn hảo, cực kỳ ngọt. Thấy tôi thích, anh ta cũng vui vẻ, đem bánh đậu xanh còn lại cầm trên tay, nói để lên xe ăn.

Khi tôi gần ngủ gục, người đàn ông trung niên đẩy tôi tỉnh dậy, nói ô tô tới. Tôi mở mắt nhập nhèm ngái ngủ, nhìn thấy một chiếc xe buýt lặng yên chạy đến. Tôi không biết lúc đó là trực giác mơ hồ hay là xe này căn bản đột ngột xuất hiện ở đây, tóm lại ở nhà ga yên tĩnh này tôi một chút thanh âm cũng không nghe thấy, nhìn sang bốn phía, đêm tối thâm thúy dọa người, phảng phất như tùy thời sẽ nuốt chửng chúng tôi.

“Lên xe thôi, anh bạn.” Anh ta cố sức cầm lấy hành lý, thúc giục tôi. Tôi chần chờ. Đó là chiếc ô tô chở khách không thể bình thường hơn được, mặc dù ngọn đèn không rõ ràng lắm, cũng có thể ngờ ngợ nhận ra. Cực kỳ cũ nát, lớp sơn quét ngang màu đỏ cơ hồ đã tróc hết. Tôi cầm hành lý, đi theo người đàn ông kia, song khi một chân tôi vừa bước lên bậc thang, bên tai chợt nghe một câu, “Đi xuống.” Tôi nghi hoặc nhìn bốn phía, một người cũng không có, vừa nhìn phía trước, hóa ra tài xế đang nhìn tôi.

Một người đàn ông để râu chũm nhất, cực kỳ gầy, xương gò má hai bên cao ngất, môi mũi ưng thật lớn đỏ tươi như bôi son, khoa trương nhếch lên hai bên, cái loại cười này nhìn qua khiến người ta cực kỳ chán ghét. Đôi mắt thâm thúy trong đêm tối tự nhiên phát ra ánh sáng, môi gã giật giật, phun ra hai chữ.

“Đi xuống.” Tôi sợ hãi, thân thể không bị không chế mà bước xuống, bên trong xe không có một chút thanh âm, rất nhanh, ô tô bắt đầu lái vào trong bóng tối dày đặc, thoáng cái đã biến mất, tựa như chưa



từng xuất hiện vậy.

Đợi mãi đến gần hừng đông, tôi mới đợi được chuyển xe thứ hai. Lúc đi tới tất cả mọi người rất kinh ngạc. Tài xế nói, vốn tối hôm qua định tới, bởi vì trước đó thời tiết không tốt, cho nên đổi thành buổi sáng, vốn dĩ tưởng rằng không có người chờ.

“Đây là chuyến xe cuối.” Tài xế cười cười. Tôi bỗng dưng bắt đầu lo lắng cho người bạn cùng chờ xe với tôi kia, nhưng cơn buồn ngủ khổng chế khiến tôi không rảnh suy nghĩ nữa.

Sau khi sự tình này trôi qua hơn một năm, tôi không ngờ mình lại gặp chiếc ô tô kỳ quái kia lần nữa, kỳ thật từ bên ngoài nhìn chiếc xe kia không có chỗ nào đặc biệt, nhưng tôi liếc mắt một cái lại có thể nhận ra nó.

Đó là một đêm hè, vô cùng oi bức. Bởi vì cần đi gặp người bạn kia gấp, tôi đành phải một mình chờ ở trạm xe trong đêm khuya, mặt sau trạm xe là một bãi cỏ cao lớn bằng một người, tiếng dế kêu vô cùng âm ỉ, mà ô tô lại vẫn không đến. Ô tô mặc dù không tới, nhưng lại có hai người gã du côn tới.

Chính giữa họ phảng phất như đặt một chiếc gương vậy, một gầy một béo không sai biệt lắm, mặc áo sơ mi kẻ ca rô đen đỏ và quần chim cò màu nhạt, chân mang dép lê quai rộng thùng thình, trên khoe miệng ngậm điếu thuốc lá, hai tay cầm trong túi quần nhìn tôi. Chính xác hơn, hẳn là nhìn ba lô tôi đeo. Trong lòng tôi buồn cười, mặc dù tôi không phải cao thủ võ lâm, nhưng đối phó với hai tên côn đồ này hẳn là dư dả. Nhưng tôi không thích chọc vào rắc rối, dù sao cũng là bên ngoài, cho nên, khi chiếc xe kia im lặng đỗ bến, tôi không chút do dự lên xe, dù sao cứ đi trước, tới nội thành rồi hãy nói. Không ngờ, hai người phía sau cũng vọt lên, sau khi ba người lên xe, cửa xe đóng phịch lại, chậm rãi chạy về phía trước.

Sau khi lên xe mới phát hiện, trong xe cư nhiên cơ hồ đã ngồi đầy. Tất cả mọi người mặt không chút biểu cảm ngồi ngay ngắn, mang theo vẻ lạnh lùng nhìn chúng tôi. Trong xe vô cùng cũ nát, chẳng qua rất khác thường, người trên ô tô đều nhìn về phía trước, vẫn duy trì cùng một tư thế ngồi, hơn nữa một chút tiếng nói chuyện cũng không

có, nếu tôi nhắm mắt đi lên, sợ rằng còn tưởng xe trống. Trên xe ngay cả người bán vé cũng không có. Tài xế là một người phụ nữ đội nón nỉ màu vàng, nương theo ngọn đèn mờ cơ hồ như sắp tắt của trần xe nhìn lại khuôn mặt rất đẹp, song cũng có thể đã đầu ba mươi, trên mặt của cô ta mang theo nụ cười kỳ quái. Từ khi lên xe đến giờ, cô ta chỉ chăm chú lái xe, nhìn phía trước, nhưng ngọn đèn đầu xe rất yếu ớt, cùng bóng tối khôn cùng bên ngoài so sánh kém quá xa. Sau khi càng đi càng tối, song vẫn miễn cưỡng nhìn thấy được chút ít, tôi phát hiện hàng cuối cùng có hai chỗ ngồi, vì vậy ngồi xuống, mà một vị trí trống khác bị một trong hai gã du côn vừa rồi chiếm, ngồi vào bên cạnh tôi, ngậm điếu thuốc, cười quái dị nhìn tôi.

Tôi chán ghét quay đầu, nhưng lại phát hiện chuyện kỳ quái.

Ngồi cạnh một bên khác, cứ nhiên mặc áo bông thật dày. Trên đầu còn đội mũ lông quân đội màu đen thật lớn, nhưng đầu của quay ra ngoài cửa sổ, tôi không thấy rõ ràng tướng mạo hẳn hoi. Nhưng thời tiết nóng bức như thế, mặc một thân trang phục đông cũng quá buồn cười.

Song tôi cười không nổi nữa, bởi vì trong đầu nghĩ tới một ý niệm đáng sợ.

Bên chân tựa hồ có thứ gì đó, tôi vừa cúi đầu nhìn, một túi vải thô, song miệng túi được mở ra. Tôi hiểu kỳ dùng chân khều, một đầu gà rơi ra.

Nói là đầu gà, kỳ thật đầu đã thối rữa hơn phân nửa. Miệng gà bị băng dính che lại.

“Là hai con gà, đồng hương lúc sắp đi thì tặng tôi, lại bán không xong, nên dứt khoát mang về. Sợ nó ồn ào, nên dùng băng dính bịt miệng lại.” Câu nói hơn một năm trước của người đàn ông cùng tôi đợi xe vang vọng bên tai tôi.

Trán bắt đầu chảy mồ hôi, mồ hôi lạnh. Đầu của tôi thủy chung nhìn cái đầu đội mũ lông đen kia, chờ đợi hẳn có thể xoay sang đây, phủ định suy nghĩ trong lòng tôi. Lúc này, gã du côn ngồi bên cạnh tôi đột nhiên nhảy dựng, hét toáng lên.

“Ông là cướp đây!” Xem ra câu này gã đã luyện lâu rồi, sau khi nói

xong dùng sức nuốt ngụm nước bọt, tôi thấy hầu kết của gã cuộn xuống, nương theo cái nhìn đặc ý của đồng bọn đứng đầu xe. Nhưng tình huống phát sinh kế tiếp lại làm gã kinh ngạc.

Đáng tiếc trong xe không xuất hiện phản ứng bối rối như chúng mong đợi, mọi người phảng phất như người điếc vậy, như cũ đoan chính ngồi trên ghế, xem chúng như người vô hình.

Lũ du côn phần nộ rồi, lại rống lên, nhưng thanh âm rõ ràng mang theo run sợ.

Mặc dù là người ngu cách mấy, hẳn cũng phát giác ra sự quý dị của chuyến xe này. Con người trong lúc sợ hãi sẽ làm ra hành động kịch liệt để che giấu hoặc tỏ vẻ bản thân không e ngại. Chúng cũng thế. Gã du côn đứng bên cạnh tôi dùng dao kề cổ người ngồi bên cạnh tôi, nhưng hẳn không hề quay đầu lại.

“Chưa thấy máu đổ thì bọn bây khinh tao nói giỡn ha!” Gã du côn cầm dao dùng sức đâm vào cổ hẳn, nhưng lúc rút ra, phía trên dao một chút vết máu cũng không có, gã du côn nhìn dao, mắt đều muốn rớt ra.

Mà hẳn, rốt cuộc chậm rãi xoay mặt qua.

Giống với hơn một năm trước, vẫn là khuôn mặt quen thuộc nọ, nhưng gầy ghê gớm, song vẻ mặt lại lạnh lùng quái dị, con mắt như cá chết, khuôn mặt vốn đôn hậu ngăm đen nhưng giờ không có một chút huyết sắc, khuôn mặt tái nhợt dưới ngọn đèn âm đạm cư nhiên phỉếm ra chút ánh đỏ.

Mà trên khóe miệng anh ta, đang cắn nửa khối bánh đậu xanh, một khối bánh đậu xanh mốc meo giòi bọt. Tôi nhận ra miếng bánh đậu xanh kia, bởi vì nửa khối còn lại là tôi đã ăn.

Đã hơn một năm, đã hơn một năm nay anh ta đều ở trên chiếc ô tô này?

Đây là xe tang trong truyền thuyết? Trong đầu một mảnh hỗn loạn tôi đã không cách nào bình tĩnh suy nghĩ vấn đề nữa. Gã du côn đứng bên cạnh tôi nhìn chăm chăm dao, si ngốc ngồi xuống, trên mặt không còn bất cứ biểu cảm gì, gã cũng như những người khác, dùng tư thế ngồi đồng dạng, đôi mắt vô thần nhìn phía trước, đồng bọn

của gã cao giọng quát gọi gã, nhưng không có bất cứ hồi đáp nào. Mà tôi nhanh chóng đứng dậy, chạy về phía cửa xe.

Vị bằng hữu kia của tôi như trước căn bánh đậu xanh đã mốc meo khô héo, đại ra nhìn tôi.

Gã du côn đầu xe thấy đồng bọn im bật, con dao gác lên cổ nữ tài xế. “Dừng xe! Con mẹ nó mày mau dừng xe!” Lời nói của gã đã không còn liền mạch nữa, vừa nói vừa lấy chân giẫm sàn xe, nữ tài xế kéo kẹt một chút ngừng lại.

“Muốn xuống sao?” Thanh âm của cô ta cực kỳ dễ nghe, rất kỳ ảo, thậm chí mang theo hấp dẫn. Gã du côn cầm dao ngơ ngác nhìn cô ta, nhưng lại nhanh chóng lắc đầu làm cho mình tỉnh táo lại, cắn môi hét lớn.

“Mau mở cửa xe, nếu không ông đâm chết mày!” Nữ tài xế thuận theo mở cửa xe. Tôi đứng bên cạnh như trốn chạy xuống. Gã du côn nhìn thấy cửa xe mở ra, do dự một lát, vốn muốn đi gọi đồng bọn của gã, nhưng cuối cùng vẫn là một mình đi về phía cửa xe.

Ngay vài giây khi gã do dự, cửa xe đóng lại. Gã du côn vừa mới vươn đầu liền bị cửa xe gắt gao kẹp lấy, mà thân thể lại còn đang trong xe. Gã sợ hãi hét toáng lên, không ngừng dùng tay vỗ cửa xe.

“Mở cửa, mở cửa mau!” Thanh âm kia khó nghe như sói tru, cũng không lâu sau ô tô bắt đầu khởi động, gã du côn vè mặt khóc tang, mang theo ánh mắt cầu khẩn nhìn tôi.

“Cứu tôi! Cứu tôi với!” Thanh âm dần dần theo ô tô đi xa, biến mất. Tôi bị gió mát thổi, thần trí mới khôi phục lại. Nhìn bốn phía, xe chạy lâu như vậy, tôi lại phát hiện mình vẫn ở trạm xe, căn bản không hề rời đi nửa bước. Trên mặt đất còn lưu lại dấu chân và đầu lọc thuốc lá của hai người kia, chứng minh hết thảy vừa rồi cũng không phải ảo giác.

Kia đích thật là xe tang, mà tôi cư nhiên lại gặp liên tiếp hai lần.

Không biết chiếc xe kia lần sau dừng lại sẽ là lúc nào, song có một điểm có thể khẳng định, gã thanh niên bị cánh cửa kẹp đầu kia, gã sẽ vẫn tiếp tục thống khổ như vậy.

Làm tôi khó hiểu chính là, nếu là xe tang, tài xế kia là ai, là tử thần

sao, tôi không muốn trở lên kiểm chứng nữa, không ai có thể đảm bảo tôi vẫn còn có thể may mắn xuống được, song, xe tang vẫn sẽ lái đến, thỉnh thoảng dừng lại, để khách mới bước vào.”

Tôi đóng quyển sổ lại. Nhìn trạm xe vắng vẻ. Nếu sếp không bảo tôi đến nơi xa như vậy lấy bản thảo, nếu tác giả này không giống như động vật ngủ đông mà chạy trốn đến trấn nhỏ hẻo lánh này, tôi cũng không cần một mình vào mùa đông giá lạnh đứng ở trạm xe. Nhưng đọc xong câu chuyện này rồi, tôi thật sự không có tâm tình đợi xe tiếp nữa. Đang lúc tôi suy nghĩ nên tiếp tục chờ, hay là trở về tìm nhà trọ ngủ một đêm chờ trời sáng rồi đi, cảm giác phía sau có gì đó chậm rãi nhích lại gần.

Là một chiếc xe, một chiếc xe cực kỳ cũ nát. Trên cửa xe mang theo một khối đầu người. Ô tô chậm rãi từ trước mặt lướt qua. Tôi trợn mắt há hốc mồm đứng tại chỗ. Khi cửa xe lướt qua trước mặt tôi, đầu người nọ từ mũi trở xuống cơ hồ đã thối nát chỉ còn trơ xương, nhưng hai mắt nhắm lại đột ngột mở bừng.

“Mở cửa ra, mở cửa mau.” Hàm răng cơ hồ sắp rụng hết kia dưới va chạm, phát ra một thanh âm mơ hồ không rõ.

“Mở cửa, mở cửa mau.” Gã không ngừng nhắc đi nhắc lại, nhưng ô tô đã chạy qua, cả quá trình chỉ có vài giây, nhưng với tôi mà nói dài đằng đẵng như vài giờ đồng hồ.

“Trở về tìm một khách sạn tiện nghi thôi.” Tôi khép chặt cổ áo, cầm lấy ví tiền khô quắt trong túi hướng trấn nhỏ cách đó không xa đi đến.

# Chương 39: Quai long

## Đêm thứ 39 - Quai Long

Quen với thành thị náo nhiệt, thỉnh thoảng rời xa một chút vẫn cực kỳ thú vị. Khách sạn nơi này mặc dù đơn sơ, nhưng vô cùng sạch sẽ. Ít nhất khi bạn sử dụng chăn gối không cần lo lắng về tình trạng thân thể và vấn đề tác phong của người trọ phòng trước đây. Khó được một vị khách khiến cho phục vụ viên và ông chủ nhà trọ đều cười đến mắt híp lại. Hận không thể đánh què hai chân tôi để tôi ở đây suốt đời, đáng tiếc, sáng sớm ngày thứ hai tôi nghỉ ngơi lại sức sẽ cáo từ.

Ban ngày hẳn là an toàn, ít nhất mọi người cùng chung nhận thức là thế. Đây là do một người bạn cũng cho tới giờ chưa từng xảy ra chuyện gì tuyên bố nói mình ban ngày nhất định sẽ không ra ngoài, bởi vậy có thể thấy được, hết thảy mọi thứ chính là lòng người tác quái, cho rằng có thì có, cho rằng không sẽ không. Tựa như báo cáo của cảnh sát trực đêm trong phim Kaidan Shin Mimibukuro từng xem trước đây không lâu, bạn muốn thật sự đạt tới cảnh giới của anh bạn trong phim kia, nhìn thấy quỷ quái cũng xem như không, phòng chừng chúng cũng không làm gì được bạn đâu.

Cách bến xe phải đi qua một vùng đồng ruộng trống trải, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy mấy người thả nhé, đột nhiên có cảm giác thi vị của "Mục đồng chỉ về phía xa Hạnh Hoa thôn". Đáng tiếc cảm giác này rất nhanh đã bị tiếng sấm rền trên bầu trời đánh cho nát bấy. Tôi ngẩng đầu nhìn, buồn bực lúc này cư nhiên còn có thể có sấm nổ, mà thời tiết lại rất sáng sủa.

Phía trước xuất hiện một sừng trâu.

Một sừng trâu bình thường, song tôi hiếu kỳ nhặt nó lên. Trâu từ trước đến giờ luôn được cho rằng là động vật rất thông linh, nghe nói ở nông thôn trai tráng không cho phép giết trâu, hơn nữa lúc giết trâu phải xoay mặt đi, người giết trâu có quy tắc, chỉ giết một đao, nếu như một đao không chết tuyệt đối không thể thêm đao nữa, bởi vì việc này chứng minh mạng trâu kia không nên chấm dứt, hơn nữa nước mắt trâu trong truyền thuyết bơi lên mắt có thể nhìn thấy quỷ, đáng tiếc chưa từng có ai thử qua, cũng không phải sợ hãi, chỉ là nước mắt trâu không tốt lắm thôi. (Tiêu: Tiểu Kê với Tiểu Hắc thử rùi á XD)

Về phần sừng trâu, tôi chỉ nghe nói sừng tê ngưu đốt đèn cũng có hiệu quả tương tự như bơi nước mắt trâu, trong "Tấn thư" có ghi chép thế này: "Kiệu từng đến Vũ Xương. Tới bến Ngưu Chử, nước sâu thăm thẳm, người đời nói dưới đó có nhiều quái vật, Kiệu bèn đốt sừng tê mà chiếu sáng, chốc lát, thấy thủy tộc lộ ra, hình thù kỳ quái. Đêm đó mơ thấy có người bảo: "Cùng anh âm dương hai ngã, anh còn muốn soi chúng tôi làm gì!" Đại khái ý là nói: Người Trung Quốc xưa thông qua đốt sừng tê, dùng ánh sáng sừng tê phát ra, có thể chiếu thấy mấy thứ như thần tiên ma quái. Về sau được dùng để hình dung sự độc đáo của mắt người nhìn. Song sừng trâu có loại công năng này hay không thì chưa biết. Nhưng mà sừng trâu tựa hồ vừa mới gãy, tựa hồ bị cái gì đó đốt đứt, chỗ miệng khuyết cư nhiên còn cực kỳ bỏng tay. Tôi cẩn thận nhặt lên.

Cuối cùng chờ được xe, ngồi lên đó mê man xóc nảy gần hơn một giờ mới trở lại nội thành, mặc dù về muộn chút, song bản thảo sắp coi như hài lòng. Lạc Lôi để lại lời nhắn cho tôi, nói giữa trưa có chuyện tìm tôi.

Về đến nhà, cư nhiên quên bẵng chuyện sừng trâu, chỉ tùy tiện ném túi trên bàn. Kết quả chuyện lạ lùng xảy ra.

Túi cư nhiên nhúc nhích. Xem chừng tựa hồ là con rắn. Ở nông thôn nhiều rắn nước, cũng không sợ người, có lẽ trong lúc lộn xộn chạy vào túi tôi cũng không chừng, có thể nói tôi vô cùng sợ rắn, những thứ cùng loại như giun thằn lằn dòi bọ đều vô cùng chán ghét, nhưng hiện giờ cũng đành phải bất chấp khó khăn. Tôi dùng mắc áo mở túi ra, không ngờ một luồng sáng trắng từ trong túi lao ra, tốc độ cực nhanh, cư nhiên không thấy rõ ràng.

Ánh sáng trắng tựa hồ rất tức giận, ở phòng đánh tới đánh lui, qua một hồi, xem ra mệt mỏi, ghé trên mặt đất, tôi cẩn thận bước qua đó, lúc này mới phát hiện, nơi đó nào phải rắn nước gì, cư nhiên là con rồng!

Đúng vậy, là con rồng, song xem bộ dáng là con rồng chưa trưởng thành.

Nhiều lắm chỉ dài một thước, toàn thân sơn trắng, trên người có bảy vòng vân màu vàng, đại khái cỡ nửa cổ tay, đôi mắt cỡ quả cầu thủy tinh gắt gao nhắm chặt, miệng dài dẹt hé ra hợp lại, nằm soài trên sàn nhà, móng vuốt cũng thu lại, nhìn thoáng qua thật đúng là như bạch xà, song trên đỉnh đầu nó hai cái sừng và chòm râu thật dài đã chứng minh tôi không nhìn lầm, đích thật là con rồng, một con rồng con.

"Sao rồng mà nhỏ vậy?" Tôi kỳ quái, trong ấn tượng rồng phần lớn là anh tư uy vũ, to lớn vô cùng, hô phong hoán vũ, sao bộ dáng lại chật vật như vậy, cảm thấy buồn cười, cư nhiên liền lĩnh đưa tay qua sờ nó, nhưng về sau lại chứng minh tôi đã phạm vào sai lầm lớn.

Nằm úp sấp, nó thoáng cái liền cắn ngón tay tôi, con mắt cũng mở ra, là màu đỏ tươi, mặc dù không tính là quá đau, nhưng tóm lại đã cắn rồi, hơn nữa sống chết không mở miệng, tôi vậy hồi lâu, từng nghe



nói bị rùa cắn không mở miệng bắt chước tiếng lừa hí là có thể thoát, không biết rồng cùng rùa có phải họa hàng thân thiết không, tôi bắt chước tiếng lừa hí mèo kêu chó sủa cóc gọi cũng không thấy phản ứng, hận đến tôi hô lớn.

"Mày là cái đồ rắn có sừng, súc sinh mang vảy!" Không ngờ rắn còn chặt hơn. Lúc này, chuông cửa vang lên. Tôi đem tay bị cắn xoay ra sau đi mở cửa.

Là Lạc Lôi, trong tay cô ấy là túi thức ăn, vẻ mặt tươi cười.

"Đến nhà cậu ăn lẩu!" Tôi đang không biết làm sao cho phải, đột nhiên cảm giác đầu ngón tay thả lỏng, tên rắn này cứ nhiên nhả ra rồi.

Cơ hồ là cùng lúc, bạch long kia đậu trên vai Lạc Lôi, hí mắt đem đầu cọ tới cọ lui trên cổ Lạc Lôi, giống như con mèo nhỏ vậy. Trong lòng tôi hô to không ổn, Lạc Lôi sẽ bị dọa ngất xỉu mất thôi, đang tính toán làm sao giải thích cho cô ấy, không ngờ cô ấy đã hô lên.

"Thật đáng yêu mà!" Nói rồi, Lạc Lôi vớt đồ xuống, tay cầm lấy con rắn vuốt ve nó, mà con này cũng yên tâm thoải mái tiếp nhận, thỉnh thoảng dùng mắt liếc qua tôi, tràn ngập khinh thường.

"Cậu, không sợ? Không kỳ lạ sao?" Tôi nghĩ con gái thật sự quá khó hiểu.

"À không, dù sao ở cùng mấy cậu lâu lá gan cũng lớn, hơn nữa tới biết nó là gì." Lạc Lôi nở nụ cười, ôm con rắn chặt hơn chút. (Được rồi, tôi thừa nhận, tôi rất ganh tỵ với con rồng kia.)

Hai người đem mấy thứ bị con rắn đụng hư dọn dẹp, ngồi trên sofa.

"Cậu nói cậu biết đây là gì? Không phải là rồng sao." Tôi nhẹ nhàng nói.

"Đúng là rồng, nhưng long sinh cửu tử, chủng loại của chúng cũng rất nhiều." Lạc Lô sờ sờ tiểu long.

"Kia là cái gì? Xem chừng dường như còn chưa lớn."

"Không, nó chính là lớn cỡ này đó." Lạc Lô ném tiểu long lên, tiểu long lơ lửng trên không trung.

"Nó tên là Quai Long, trong 《Sưu Thần Ký》 ghi lại, Quai Long là trợ thủ chuyên giúp Long Vương và Vũ Bá làm mưa, hơn nữa chỉ có thể lớn cỡ này, song tên nhóc này rất chán ghét công việc đơn điệu, cho nên nó sẽ thường xuyên bỏ bê công việc, lén đến nhân gian chơi. Đương nhiên, lôi thần sẽ tìm kiếm nó khắp nơi, Quai Long thích trốn ở những chỗ hẹp, như góc tường, cây cột, thậm chí trên thân thể con người, có đôi khi cũng sẽ trốn trong sừng trâu, lôi thần sẽ dùng lôi để chấn dọa nó sợ chui ra, song thường thường là mấy mục đồng bởi vậy mà liên lụy, bị tưới sổng đánh chết. Quai Long là thần thú, hơn nữa nó sẽ làm cho người ta có thể thấy nó theo tính lựa chọn."

"Sao cậu biết nhiều thế?" Tôi kinh ngạc hỏi Lạc Lô, Lạc Lô đắc ý nói ông bà nội mình lưu lại rất nhiều sách về phương diện này, bản thân từ nhỏ đã được đọc, đương nhiên nhớ rõ.

Tôi suy nghĩ một lúc, chẳng lẽ chính là cái sừng trâu nọ chứa Quai Long? Tôi nhìn con Quai Long bơi qua bơi lại giữa không trung, vẻ mặt nhàn nhã tự đắc.

"Nó không phải phạm vật, chúng ta làm sao đưa nó trở về được." Tôi đi qua đó, song rất nhanh Quai Long nhe răng ra với tôi. Lạc Lô vội

đi sang, bế Quai Long lên.

"Tại sao phải đưa nó đi chứ, cậu không thấy được nó rất thích tở sao, tở cũng thích nó mà." Lạc Lô đùa với Quai Long, nó cư nhiên còn làm nũng.

Tôi nói không lại cô ấy, nhưng chung quy cảm thấy nuôi dưỡng thần thú không phải chuyện dễ, rất nhanh, tôi đã gặp nan đề đầu tiên.

Sức ăn của Quai Long.

Tôi rất kinh ngạc nó không lớn lắm, nhưng sức ăn cực lớn. Lẩu phần bốn người cơ hồ cho một người, à không, là một con rồng ăn sạch, Lạc Lô vội vàng dứt nó, con gái thích giảm cân, ăn ít là chuyện như cơm bữa, đáng thương cho tôi chỉ ăn được vài miếng rau, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó ăn một mạch đánh ợ no nê.

Đồ đã ăn xong, nên thương lượng tiếp vấn đề đi hay ở của Quai Long rồi. Tôi thuyết phục Lạc Lô thả nó, nhưng Quai Long kiên trì không tách khỏi Lạc Lô.

"Nó rất thích nữ giới sao?" Lạc Lô kỳ quái hỏi tôi. Tôi nhìn xuống con Quai Long đang chui vào lòng Lạc Lô, một tay xách nó ra.

"Để tở chứng minh." Tôi xách ngay cổ nó, như vậy nó không cắn được tôi. Vừa vặn, trên đường có một cô gái sang đây, chẳng qua mặt mũi không tính là tốt lắm. Tôi xoay Quai Long hai vòng, hướng cô bé kia ném qua. Khi gần đến cô gái Quai Long cực nhanh chạy thoát trở về, lòng còn sợ hãi tựa trên vai Lạc Lô.

"Nó không phải thích nữ giới, nghiêm khắc mà nói là thích mỹ nữ." Tôi liếc xéo con Quai Long, nó giả vờ như không nhìn thấy xoay đầu bĩu môi, lại tiếp tục đem đầu cọ cổ Lạc Lô, Lạc Lô bị chọc cho cười

ha ha.

"Âu Dương, tớ mang Quai Long về nuôi vài ngày được chứ?" Không đợi tôi nói gì, tên ranh kia đã gật đầu như gà mổ thóc, như vậy tôi còn biết nói gì nữa đây, không thể làm gì khác hơn là phải thế. Nhưng tôi không chú ý, bầu trời vốn đang trong xanh đã bắt đầu chậm rãi mây đen quần vũ.

Sau khi tiễn Lạc Lô mới cảm thấy vô cùng đói bụng, mới vừa nhận được điện thoại của Kỳ Nhan, đang oán giận cậu ấy sao vẫn chưa trở lại, có phải bị mỹ nữ vây quanh vui quên đường về không, Kỳ Nhan mắng cậu.

"Cậu nghĩ tớ là cậu à, cậu xem trọng Lạc Lô là được rồi." Cậu ấy còn nói, chuyện bên này tương đối phiền toái, khả năng phải đợi qua tết mới có thể trở về. Tôi cảm thấy thật không vui gì hết, vốn đang hy vọng cùng cậu ấy ăn một bữa cơm mừng năm mới, xem ra không được rồi. Tôi vô tình đem chuyện Quai Long kể cho Kỳ Nhan, cậu ấy cũng rất kinh ngạc, cũng luôn miệng dặn dò tôi, tốt nhất vẫn nên thả Quai Long đi.

"Hả? Tại sao?"

"Quai Long thuộc về loài rồng làm mưa, trong truyền thuyết, một khi Quai Long mất tích, lôi thần sẽ đến bắt nó, đến lúc đó một sấm đánh xuống, Quai Long thì không sao cả, người và đồ vật bên cạnh thì khó nói."

Tôi vừa nghe liền kinh hãi, chợt nhớ tới sừng trâu kia. Phía trên màu đen đứt gãy có dấu vết cháy trụi.

Bây giờ còn là buổi sáng, nhưng phía ngoài cửa sổ giống như có nhật thực vậy, toàn bộ tối đen.

Tôi cúp điện thoại, đi thẳng đến nhà Lạc Lôi.

Tôi cơ hồ dựa vào ánh sáng yếu ớt đi tới nhà cô ấy, cửa nhà đóng chặt, lúc này đỉnh đầu tầng mây đen dày đặc phảng phất như tùy thời sẽ sụp xuống.

Tôi gọi vài tiếng, nhưng không có phản ứng gì, gọi điện cũng không ai nhận.

Một tiếng sấm rền trực tiếp bổ xuống, nện lên nhà Lạc Lôi, căn nhà lập tức bốc cháy, rất nhanh phát thứ hai cũng xuống tới. Cửa nhà cũng bị hất tung.

Bởi vì mùa đông khô ráo, gió giúp thế lửa, nhà Lạc Lôi lại là kiến trúc gỗ cũ, rất nhanh bắt đầu bùng cháy lên, khi tôi vọt vào, khói đặc gay mũi và lửa đã bao bọc cả căn nhà.

Tôi ở trong phòng Lạc Lôi tìm được cô ấy, song Lạc Lôi đã ngất. Nhưng lửa lớn như vậy chúng tôi làm sao ra ngoài đây.

Quai Long không biết làm sao ở bên đầu Lạc Lôi bay tới bay lui, thỉnh thoảng lấy đầu đụng hoặc lè lưỡi liếm mặt Lạc Lôi, tôi tức giận tát nó một cái.

"Nếu không phải người kiên trì lưu lại, cũng sẽ không thành thế này." Tôi quát nó một câu, tựa hồ ngữ khí có chút quá nặng, nhưng sự thật chính là như thế, Quai Long trở về sớm hơn, cũng không đến nỗi để lòi thần quả trách đến đầu chúng tôi. Nhưng hiện giờ nhiều lời vô dụng, mấu chốt là chúng tôi làm sao chạy thoát. Cả căn nhà tùy thời đều có nguy cơ sụp xuống, tôi ôm Lạc Lôi mặc dù không nặng, nhưng một mình đã khó ra ngoài, hướng chi ôm theo một người.

Quai Long nhìn tôi, đột nhiên quanh thân phóng ra bạch quang chói mắt. Giống với lần đầu tôi gặp nó, cả thân thể đều bị bạch quang vây quanh, không, phải nói là cả phòng, ngọn lửa và khói độc bị ánh sáng cách ly khỏi người chúng tôi. Tiếp theo, Quai Long phá tan nóc nhà đang bốc cháy.

Trời mưa.

Giống như van nước cao áp phụt ra vậy, song rất kỳ quái, nước mưa nóng, không hề lạnh, ngọn lửa nhanh chóng bị dập tắt. Lúc này cảnh sát và đội phòng cháy chữa cháy cũng tới, người xung quanh đều vây sang, quang mang Quai Long bắt đầu yếu bớt, cuối cùng về với bộ dáng ban đầu, ngã sấp trên vai tôi. Quai Long rất suy yếu, một chút tinh thần cũng không có.

Tôi và Lạc Lôi cả người đều ướt sũng, giao cô ấy cho bác sĩ xong, chính mình vẫn còn khoát thảm về nhà. Quay đầu lại nhìn một chút, nhà Lạc Lôi cơ hồ đã bị san bằng.

Quai Long trên vai như trước chưa tỉnh lại, nhưng mây đen trên trời vẫn không tản ra, tiếng sấm mơ hồ vẫn có thể nghe thấy được.

"Người vẫn nên trở về đi, cứ tiếp tục thế này, sẽ liên lụy người vô tội đó." Tôi nâng Quai Long lên, nó nhắm mắt lại gật đầu, cật lực bay lên, chậm rãi biến mất.

Rất nhanh, mây đen liền tản đi, bầu trời lập tức khôi phục vạn dặm không mây ban đầu, ngay cả mọi người cũng đều kinh ngạc sao thời tiết gần năm mới lại biến hóa nhanh như vậy.

Về nhà thay quần áo, xế chiều lúc đến thăm Lạc Lôi cô ấy đã tỉnh dậy, bác sĩ nói chỉ là bị hít phải khói, không có gì trở ngại, cùng ngày có thể xuất viện. Lạc Lôi biết Quai Long đi, cúi đầu không nhắc nữa.

"Nó còn có thể quay lại không?" Lạc Lôi giương mắt nhìn tôi. Tôi không đành lòng nhìn cô ấy khổ sở, nhưng lại không biết làm sao an ủi cô ấy.

"Quai Long không thuộc về thế giới của chúng ta, nếu cậu thích động vật nhỏ ngày mai tớ giúp cậu mua một con mèo con nhé." Lạc Lôi lắc đầu, xoay người nằm xuống.

Khi tôi đón Lạc Lôi ra viện, vấn đề mới lại xuất hiện, Lạc Lôi sẽ ở đâu?

Cô ấy giống Kỳ Nhan, thân nhân còn lại đều ở quê nhà thôn Phạm, thành phố này không còn ai khác, đồng nghiệp phần lớn đã về nhà năm mới. May là cô ấy thường xuyên đem tư liệu quan trọng đặt ở phòng làm việc, cho nên chỉ tổn thất mấy đồ dùng hằng ngày và tòa nhà cũ kia.

"Dứt khoát ở nhà cậu nhé." Lạc Lôi cười với tôi. Lúc ấy tôi liền mặt đỏ tim đập hít thở gia tốc, tin hay không tùy bạn, tôi có một loại xúc động muốn mau trở về nhà ăn chay trả phật. Song khi tôi nghe xong câu sau của cô ấy, cả người lại từ xích đạo đánh ngược về Bắc cực.

"Kỳ Nhan chẳng phải vắng nhà sao, vừa vắng ở nhà cậu, cậu ở nhà Kỳ Nhan." Lạc Lôi lại cười, tôi có loại cảm giác bị lừa đảo, nếu cô ấy kiên trì, tôi còn biết nói gì nữa, chẳng qua không rõ tại sao cô ấy không trực tiếp ở nhà Kỳ Nhan.

"Bởi vì tớ chung quy cảm thấy nhà cậu ấy khá âm trầm." Lạc Lôi nhỏ giọng nói, thì ra là thế.

"Quai Long hẳn đã trở về nhỉ, có lẽ chúng ta sau này cũng sẽ không nhìn thấy nó nữa, kỳ thật nó rất đáng yêu." Tôi ngẩng đầu nhìn bầu

trời, bỗng cảm giác Quai Long vừa rời đi tựa hồ có chút quạnh quẽ, Lạc Lô càng không nói thêm lời nào.

Đột nhiên tôi dường như nhìn thấy thứ gì đó từ trên cao rơi xuống, tôi nheo mắt nhìn kỹ. Vật thể kia rơi xuống rất nhanh, cuối cùng tôi nhìn rõ ràng, cư nhiên là Quai Long.

Nó đã trở lại.

Song lần này là trực tiếp nện trên mặt tôi, tốc độ quá nhanh tôi chưa kịp tránh né, lúc ấy cả người thiếu chút nữa bị đụng đến hôn mê, nó tới rồi, căn bản không nhìn tôi, trực tiếp nhào vào lòng Lạc Lô. Tôi bụm mặt, Lạc Lô vui vẻ ôm lấy Quai Long hôn tới hôn lui, nhóc ranh kia nhìn qua rất đặc ý.

"Con cá chạch chết tiệt nhà ngươi, nói cho ngươi biết ta khi còn bé đã mang giày trượt patin, thường xuyên bám sau ô tô, bánh xe đều tóe lửa, giống phong hỏa luân vậy đó, mãi đến khi mọi người gọi ta là gì biết không? Na tra! Để xem hôm nay ta có rút gân rờng của ngươi không cho biết!" Tôi vọt tới, nhưng nó cuộn ra sau Lạc Lô, còn hướng mặt tôi phun nước miếng.

Lạc Lô cười cong cả thắt lưng, dùng tay đẩy tôi ra.

"Được rồi, đừng làm rộn nữa, cậu tí nạnh với nó làm gì."

"Nhưng cậu phải biết rằng, nếu giữ nó ở đây, lôi thần sẽ đến tìm chúng ta gây phiền toái nữa đó." Vừa nói đùa xong, tôi nghiêm mặt cảnh cáo Lạc Lô. Lạc Lô cũng thu hồi nụ cười chần chừ nhìn Quai Long.

Ở ngã tư đường rất yên tĩnh, bầu trời trên đỉnh đầu đột ngột vang lên tiếng cười nặng nề, phảng phất như một ông chú trung niên đang



dùng tay che miệng vậy, Quai Long đặc ý bay lên đỉnh đầu tôi, bám trên tóc tôi nhìn lên trời.

"Có lẽ lời thần đã cho phép nó rời đó, thật tốt quá, tớ có thể mỗi ngày chăm sóc Quai Long rồi." Lạc Lô vui vẻ vỗ tay.

Tôi có dự cảm, trong khoảng thời gian này cuộc sống của tôi chắc hẳn sẽ không dễ chịu rồi.

# Chương 40: Cáo phó

## Đêm Thứ 40 - Cáo phó

Cùng suy nghĩ của tôi hơi bất đồng, Quai Long tựa hồ cũng không thể sống ở đây thời gian dài, trong một ngày nó chỉ có 6 tiếng đồng hồ từ 10h sáng đến 4h chiều mới có thể ở bên cạnh Lạc Lô. Nhưng tôi vẫn vô cùng chán ghét nó, bởi vì một ngày tôi có thể ở cùng Lạc Lô cũng chỉ có mấy tiếng này.

Tết năm nay thật sự là muộn cực kỳ, bắt đầu từ tối qua đã không ngừng bị Lý Đa quấy rầy, cô bé cơ hồ là cứ cách hơn 10 phút liền gọi điện hỏi tôi tin tức của Kỳ Nhan. Tôi cũng không ngại phiền giải thích cho cô bé anh Kỳ của cô đã bị người ta gọi đi rồi, tôi tuyệt đối không phải đưa ngọc, sẽ không nói cho cô ấy biết gọi Kỳ Nhan đi chính là một cô nàng xinh đẹp.

"Được rồi được rồi, em muốn anh nói bao nhiêu lần nữa đây?" Tôi rất cuộc có chút tức giận, buổi chiều sếp mới đưa tài liệu cho tôi, tôi không thể không tăng ca buổi tối, bài vở trên đầu còn chưa xử lý xong. Đầu kia điện thoại đột nhiên im lặng, tôi ý thức được mình có chút quá đáng, vừa định xin lỗi cô bé, Lý Đa đột nhiên nói.

"Em thỉnh thoảng muốn phiền anh, chẳng qua là bỗng cảm thấy mình cô độc đến nỗi khiến em sợ hãi, bạn học đều đã về nhà ăn tết, trong túc xá chỉ có một mình em." Nói xong, điện thoại cắt ngang. Tiếng tút tút khiến tôi có chút thù người, tôi thật không ngờ con bé ngày thường diên diên khùng khùng này cư nhiên lại như vậy, có lẽ tôi thật sự chưa từng suy xét tới cảm thụ của cô bé, với tôi mà nói, Kỳ Nhan chỉ là một người bạn thân, mà với cô bé mà nói, Kỳ Nhan lại là tất cả.

Không bận nhận điện thoại nữa, tốc độ công tác nhanh hơn chút, bận rộn cả đêm, rốt cuộc đã đối phó xong bản thảo, vừa rồi lúc bắt đầu làm chuyên đề mới nhớ là lễ tình nhân, trong tòa soạn căn bản không có không khí gì, bởi vì phần lớn bận rộn muốn chết, nhóm người nhàn rỗi đều là lãnh đạo, mỗi người đều đứng đắn, không có mấy ai nói muốn mua quà cho vợ, tựa hồ lễ tình nhân là thú vui của những người trẻ tuổi, cùng hệ thống thao tác trái ngược, khi tình nhân đã thăng cấp lên thành bà xã, đại bộ phận phần mềm phần cứng ngược lại cập nhật không còn chịu khó như trước kia, đương nhiên, bạn cũng có thể lựa chọn bản lậu, thuận tiện rẻ hời.

Tôi hiển nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, sáng ngày mai thức dậy, phải hẹn Lạc Lôi thôi.

Trong ấn tượng hình như lễ tình nhân hằng năm thời tiết đều vô cùng tốt, năm nay cũng không ngoại lệ, vừa mới tới dưới lầu, phát hiện tết tây đầu năm nay so với tết ta còn được ưa chuộng hơn. Ngay cả mấy ông bác bán bánh bao cũng theo thời đại, nói là hôm nay chỉ bán bánh bao số chẵn, viết cái tên mỹ miều bánh bao tình lữ. Mặc dù là sáng sớm, nhưng ngã tư đường đã có thể nhìn thấy rất nhiều nhóm tình lữ tay nắm tay đầu chạm đầu, trên mặt tràn ngập thỏa mãn và vui sướng. Hình như sợ người ta không biết họ là một đôi, tựa như học Lôi Phong sợ người ta không biết mình sống theo Lôi Phong. Đương nhiên, thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy chút đại sát phong cảnh, tỷ như vừa rồi từ bên cạnh tôi đi qua một tốp đại lão gia từng đôi mặc áo khoác đen sau lưng in Đoàn Đi Chết Đi mười ngón tay đan chặt.

(Tiêu: Lôi Phong là một tấm gương anh hùng của Đảng Cộng Sản Trung Hoa nhưng mà tuyên truyền dữ quá làm màu quá nên gây nhiều tranh cãi và bị đưa ra làm đề tài mỉa mai nhạo báng.)

"Nơi này có bài cáo phó, cậu ở trang sáu tìm một chỗ đăng lên." Phụ trách quảng cáo Tiểu Lưu ném cho tôi tờ giấy mỏng, tôi nghĩ thầm nhiều ngày lễ như vậy, cứ nhiên chọn lễ tình nhân qua đời.

Khuôn mặt này rất quen thuộc.

Mặc dù là hình trắng đen, nhưng như trước có thể nhìn ra được anh ta là một người tướng mạo thanh tú, bình thường chúng ta nói con gái tướng mạo thanh tú, đàn ông dùng thanh tú để hình dung tựa hồ không thỏa đáng lắm, nhưng người trước mắt này thì vô cùng thích hợp, mặt gầy mà không dài, trán rộng mà không dồ, lông mi dài mảnh, đôi mắt nhìn không rõ lắm, bởi vì một cặp kính không gọng che chắn, song thế này càng lộ ra dáng vẻ thư sinh, môi mỏng đóng chặt, làm cho người ta cảm thấy anh ta mặc dù gầy yếu nhưng lại vô cùng cố chấp.

Nhưng nói thế nào đây nhỉ, người như thế là loại mặc dù rất có thể khiến con gái sinh ra cảm giác thân thiết nhưng không cách nào yêu được anh ta.

"Hoắc Tư Viễn." Tôi nhẹ giọng đọc thành tiếng, càng phát ra cảm giác quen thuộc, nhưng ký ức chính là thứ như vậy, phảng phất như một đứa trẻ tinh nghịch, càng muốn tìm được nó, nó càng chơi trò trốn tìm với bạn, tôi dứt khoát mặc kệ không nhớ nữa, nhưng bộ dáng người đàn ông này lại thủy chung lớn vờn trước mắt tôi.

Ở trang sáu tìm chỗ đặt ảnh anh ta.

"Chỉ mới 22 tuổi, thật trẻ tuổi." Tôi cảm thán một câu, Hoắc Tư Viễn là loại người nhìn qua rất ưu sầu, ngay cả chụp ảnh đều nhíu chặt mày.

Cáo phó bình thường không đăng ảnh, nhưng Tiểu Lưu nói người

nào đó cố ý dận dò phải đăng ảnh, Tiểu Lưu nhắc nhở hẳn giá cả sẽ cao chút, nhưng người này chẳng hề quan tâm.

Phía trên nguyên nhân cái chết của Hoắc Tư Viễn viết cắt cổ tay tự sát, song những tư liệu khác lại nói rất ít, chỉ có ít ỏi vài chữ.

Sau khi cầm đi duyệt lại tôi cũng không để ý, thời gian buổi sáng nhanh chóng trôi qua. Lúc tôi gần tan tầm sắp gọi tôi đến phòng tư liệu hình ảnh, bởi vì gần cuối năm, cho nên tư liệu bên kia cần dời xuống. Tôi xắn tay áo lên bắt đầu lục lợi mấy tờ báo cũ trước kia, coi như bảo tồn không tòi, không bị mốc, nhưng bụi là tránh không được.

Tôi chợt phát hiện tờ báo, là tờ báo 14 tháng 2 năm ngoái.

Tôi rất cuộc biết tại sao có chút quen thuộc ngờ ngợ với tướng mạo Hoắc Tư Viễn. Trên tờ báo năm ngoái, đồng dạng đăng hình ảnh ta, không, chính xác mà nói cũng là một cáo phó. Tôi nhanh chóng lật ra, quả nhiên, đích thật là anh ta, nguyên nhân chết lại là uống thuốc độc, hơn nữa cũng là 22 tuổi.

Không phải có người từng nói sao, sinh mệnh chỉ có một lần, chẳng lẽ có người có thể chết liên tục?

Phải chăng là trò đùa dai, nhưng người này cũng thật nhàm chán, phỏng chừng rất chán ghét người tên Hoắc Tư Viễn này. Tôi tiện tay ném tờ báo, đột nhiên trong đầu lóe lên một ý niệm.

Muốn chứng minh có phải trò đùa không chỉ có một biện pháp.

Cùng đồng nghiệp chỉnh lý tư liệu thương lượng, dùng tiền trả để tôi một mình sửa sang lại lừa gạt ta ra ngoài, tiếp theo đem tất cả báo nơi này có thể tìm được đều đem ra, sớm nhất chính là 12 năm trước.

12 tờ báo bày trước mặt tôi. Bấy giờ tôi che miệng, ngay cả bụi trên quần áo cũng quên phủi. Những tờ báo này đều là báo ngày 14 tháng 2 hằng năm. Phía trên đồng dạng đăng một bản cáo phó. Nhìn bức ảnh đen trắng kia đầu óc tôi nổ tung. Ngoại trừ mỗi lần là một nguyên nhân tử vong bất đồng thì cáo phó này không có gì khác biệt, 12 năm nay người đàn ông tên Hoắc Tư Viễn kia cứ nhiên dùng 12 loại phương thức tự sát, nhảy lầu uống thuốc độc cắt cổ tay treo cổ nuốt súng vùn vùn. Sau khi tôi hơi lấy lại tinh thần, tôi cuốn lại toàn bộ 12 tờ báo này.

"Nếu như là trò đùa cũng có chút quá đáng rồi." Tôi nhìn những tư liệu kia, nhưng lại có loại xúc động muốn điều tra rõ ràng, lực thúc đẩy của lòng hiếu kỳ thật kinh người.

Tôi tựa hồ cũng bị nhiễm tật xấu của Kỳ Nhan rồi, xem ra trước hết tìm được người phát cáo phó đã, song từ Tiểu Lưu biết được, người nợ bọc mình giống như bánh ú nhân thịt Gia Hưng, còn mang kính đen khẩu trang, làm sao nhận được bộ dáng gì nữa. Lòng tôi nghĩ thế này chẳng lẽ phải chờ tới lễ tình nhân sang năm sao.

Chung quy có thể tìm được chút đầu mối chứ, tôi âm thầm suy nghĩ một chút, vốn muốn hẹn Lạc Lôi tối đi dạo, xem chừng thời gian coi như còn dư dả, không bằng đi thăm dò xem đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Tôi đi điều tra các bệnh viện lớn hoặc nhà tang lễ, còn tìm vài người quen làm công việc liên quan, nhưng phát hiện trong những người gần đây qua đời căn bản không có ai tên Hoắc Tư Viễn, kể cả mấy năm trước, chẳng lẽ thật là một trò đùa sao? Nhưng một người bạn trung học làm cảnh sát khu vực trong điện thoại sau khi nghe kể xong chợt nhớ tới gì đó, song cậu ấy bảo nói qua điện thoại rất khó, vì vậy tôi đành phải đi một chuyến đến khu vực quản lý của cậu ta.

"Chỗ tớ trước đây, nghe nói trong quận chúng tớ có một quái nhân." Cậu ấy dùng ngón trỏ gõ bàn gỗ màu vàng, phần lớn mọi người đã ra ngoài, bởi vì cậu ấy ở khá gần, cho nên được lưu lại trực ban, anh chàng này thời trung học thường ra vẻ đáng thương, không ngờ tới đội mũ kê-pi lên liền bắt đầu khác hẳn. Nói cười vài câu, cậu ấy mới bắt đầu chính thức kể.

"Khi đó tớ cũng chỉ là một cảnh sát nhỏ ăn không ngồi rồi, giống như cháu trai vậy, đi theo đám cha chú sành sỏi, họ dạy tớ thương gia kia là nhà giàu, cửa hàng nọ bối cảnh khá giả, những người đó cậu có thể cao giọng hét to, những người này cậu phải lời ngon tiếng ngọt." Cậu ấy đặc ý châm điếu thuốc, tôi vừa nhìn, cư nhiên chính là Ngạnh Trung Hoa, dựa vào tiền lương của cậu ấy nào hút được thứ tốt này, phỏng chừng là người khác tặng rồi, khu vực quận này thuộc giải đất thành thị phần hoa, họ đương nhiên cũng theo giá trị con người mà tăng giá. Tôi nhẫn nhịn, nhắc nhở cậu ấy mau kể, bạn học không hài lòng liếc tôi một cái, đằng hắng cổ họng, phun ra một cục đàm.

"Nhưng mà nghe xong nhiều giáo huấn như vậy, khiến tớ giật mình lại là một người, chính là thằng cha tên Hoắc Tư Viễn kia." Thanh âm cậu ta hơi run rẩy. Tàn thuốc trong tay rơi xuống trên giày da hàng hiệu sáng bóng.

"Ồ? Vậy anh ta chưa từng chết à?" Tôi hiếu kỳ hỏi, bạn học cũng kinh ngạc nhìn tôi, tự giác nói lỡ, cũng không nói thêm nữa, cũng may người này thần kinh khá thô, cũng không suy nghĩ nhiều.

"Cơ hồ tất cả cảnh sát đều chỉ vào ảnh chân dung của thằng cha Hoắc Tư Viễn kia, bảo đừng trêu chọc hắn, cũng đừng nói chuyện với hắn, mặc dù phần lớn thời gian hắn cũng sẽ không bắt chuyện với người ta, mặc khác nhà của hắn cũng vô cùng kỳ lạ, nhà cửa rất nhỏ rất đơn sơ, nghe nói có chút tuổi rồi. Hắn ở chỗ này đã rất lâu,

bình thường luôn bọc mình kín kín kẽ kẽ, đến cả mùa hè cũng đội mũ trùm và kính đen, làm như bản thân là một danh nhân vậy, kỳ thật ở chỗ này đến ông cảnh sát già cũng biết, Hoắc Tư Viễn được xưng là nhà văn, nhà văn nhà văn, kỳ thật chính là làm ở nhà thối, mỗi ngày cầm đầu viết, nhưng trên báo tạp chí ngay cả cái rắm cũng chưa từng thấy hấn phóng, càng miễn bàn đến sách, nhưng nghe nói hấn mấy chục năm trước từng tự sát một lần, từng được cứu sống cả người liền thay đổi thành như vậy, văn nhân đều ưa đoán mò, ảo tưởng tình yêu tươi đẹp, nhưng có tươi đẹp mấy thì con gái nhà người ta cũng phải ăn cơm chứ, còn không bằng mấy anh đây, hiện tại đầy sung sướng." Tôi thấy cậu ta hưng phấn, vội vàng chặn đứng.

"Được rồi, thấy điểm tiền đồ này của cậu, cậu bây giờ cũng có vợ con làm ấm giường liền thỏa mãn, nhìn cậu cái mặt đắc ý của cậu kia, không tranh luận với cậu nữa, mau nói địa chỉ của người nọ cho tớ biết đi." Bạn học vội viết địa chỉ Hoắc Tư Viễn cho tôi, nhưng mà trước khi đi vẫn nói câu.

"Cậu tốt nhất vẫn đừng nên đi, ông nội tớ trước kia xem phong thủy, tớ có biết một ít, thằng cha kia mỗi lần đến tháng 2 trên người liền quái quái, tớ từ xa nhìn hấn là có thể gửi được hấn mang theo một cỗ tử khí." Nói xong, cậu ta thần bí lách vào nhà. Tôi thoáng sửng sốt, trong lòng thầm mắng một câu, nếu là người sống sợ cái quái gì.

Dựa theo địa chỉ, tôi tìm được nhà Hoắc Tư Viễn rồi, quả nhiên là cũ nát dữ dội, cả căn nhà bề ngoài nhìn qua trăm lỗ nghìn loét, thật kỳ lạ cư nhiên còn có thể chứa người ở.

Có lẽ ở đó không phải là người chằng?

Tôi đột nhiên rùng mình một cái, kỳ quái sao lại toát ra ý nghĩa như vậy chứ. Nhưng rất nhanh tôi cũng không suy nghĩ nhiều nữa, chỉ tiến lên trước, gõ cửa nhà, lớn tiếng gọi tên Hoắc Tư Viễn, nhưng rất



kỳ quái, cửa nhà tự mở, hơn nữa cũng không ai trả lời.

Tôi nhấc chân đi vào, trong phòng tràn ngập mùi lạ, nhưng rất quen thuộc, bởi vì phòng ngủ đại học của mình suốt bốn năm đều có mùi đó, so với nơi này dữ dội hơn. Phòng không nhỏ, nhưng đồ đạc nhiều lắm, chen chúc không chịu nổi, ngược lại ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, tôi cẩn thận vòng qua đám quần áo và vỏ bia, xem ra chủ nhân nơi này cực kỳ thích uống bia. Tôi mở hết cửa sổ ra, không khí đối lưu rồi, thoải mái hơn.

Phía trước có bàn học, chỉ sợ là thứ duy nhất ở đây có thể nhìn thuận mắt. Cái bàn không lớn, dài khoảng một thước, đặt kề sát tường, phía trên một chõng sách chỉnh tề, đều là tiểu thuyết, cổ kim trung ngoại đều có, đương nhiên cũng có thứ tôi ưa thích, như 《Tiếng Gọi Nơi Hoang Dã》, 《Chuyện Ở Hai Thành Phố》 các loại, mặt khác còn có rất nhiều quý thần dị chí, xem ra anh chàng này săn bản rất rộng, trên bàn còn có một chõng tập bản thảo, nhưng chưa hề động bút, đèn bàn bên cạnh mặc dù chà lau cực kỳ sạch sẽ, nhưng bóng đèn đã biến thành màu đen, cùng chụp đèn màu vàng cam cơ hồ đứt rụng đều chứng minh nó công tác đã có chút tuổi rồi.

"Không có chỗ nào đặc biệt hết." Tôi nhìn quanh bốn phía, trụ sở điển hình của thân trai tráng đơn độc, bên trong là phòng bếp và nhà vệ sinh, chẳng qua người không có nhà cũng không khóa cửa, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chỗ này của anh ta cũng ko có thứ gì trộm được, trừ cái TV 21 inch và đầu video già cỗi phủ đầy bụi kia. Hơn nữa trị an của tiểu khu này nổi tiếng không tồi, đêm không cần đóng cửa cũng không sao cả.

Nhưng tôi tìm được chút đồ vật.

Trong góc đầu giường kia là một bộ áo khoác đen, kính đen, khăn trùm, còn có một bộ quần áo trong, giày. Chẳng lẽ người vừa rời đến

tòa soạn đăng cáo phó chính là anh ta?

Cur nhiên có người tự mình phát cáo phó cho mình? Quả thực là hoang đường, nhưng chuyện nhìn như hoang đường này sau đó đã được chứng thật, tôi ở trong túi xách bọc bên ngoài tìm được giấy chứng nhận của tòa soạn chúng tôi.

Nhưng tôi nhanh chóng ý thức được hành vi của mình đã vi phạm pháp luật, nhất thời tình thế cấp bách cur nhiên xê dịch vật phẩm riêng tư của người ta. Vừa định rời khỏi nhà, rồi lại ở dưới TV tìm được một ít băng ghi hình. Tôi hiếu kỳ cầm một cái.

Mặt bên băng ghi hình dán nhãn, tôi nhỏ giọng đọc lên.

"Ngày 14 tháng 2 năm 1999" tôi giật mình, vội vàng đem cả những cái khác cầm lên nhìn, quả nhiên, tất cả băng ghi hình đều sắp đặt theo thời gian, từ 14 tháng 2 của 12 năm trước cho tới hôm nay!

Cứ xem thử đi. Tay tôi cầm băng ghi hình không tự chủ được duỗi về phía đầu video.

Hình ảnh rất tối, nhưng kỳ quái anh ta làm sao quay được, tôi lấy chính là băng của hôm nay. Trong màn ảnh, tôi rốt cuộc thấy được Hoắc Tư Viễn.

Anh ta so với bức ảnh còn muốn gầy hơn đen hơn, tóc rất ngắn, lưa thưa lớt thớt, như bãi cỏ bị dê gặm qua vậy. Theo lý anh ta hẳn chỉ mới là thanh niên, nhưng qua đã rất già nua, bên khoe mắt phủ lớp lớp vành mắt đen đen, hai mắt nửa khép vô thần nhìn màn hình.

"Lại lẽ tình nhân, năm nay đã là năm thứ 13, em rốt cuộc muốn thế nào mới bằng lòng tha thứ cho anh?" Anh ta mở miệng nói chuyện, lộ ra một hàm răng chính tề nhưng vàng phát đen. Bối cảnh tựa hồ

chính là trong nhà anh ta, thân trên anh ta trần trụi tựa hồ là ngồi trước màn ảnh, thanh âm Hoắc Tur Viễn khàn khàn, nhìn ra được dường như đã khóc, hai gò má còn vệt nước mắt, cầm trên tay con dao, quệt xuống động mạch của mình, máu tươi thoáng cái liền phụt ra. Ngay sau đó, anh ta không nói gì nữa, mím chặt môi, sắc mặt dần dần trở nên tái nhợt, sau đó nằm xuống. Tôi nhìn kỹ thời gian của băng ghi hình.

13:40.

Tôi nhìn đồng hồ, bây giờ là hơn 2h chiều, nói cách khác, trước đó khoảng 1 tiếng anh ta đã tự sát ở đây, tôi nhìn mặt đất một chút, tựa hồ có dấu vết được lau chùi, ở nhà vệ sinh, tôi còn phát hiện cây lau nhà dính máu.

Nếu anh ta tự sát, vậy thu dọn đồ đạc là ai? Hơn nữa nếu chính anh ta quay phim, nhưng tôi lại không phát hiện ra máy quay nha. Tôi vừa nghĩ đến đây, băng giống như đột ngột hết, tiếp theo là một mảnh bông tuyết, tôi muốn lấy ra xem cuộn khác, nhưng bị kẹt.

Cửa sổ và cánh cửa vốn mở ra cũng đóng lại toàn bộ. Tôi thử mở, kết quả tốn công vô ích, xem ra, tôi bị khóa ở đây rồi.

Băng dường như phát ra thanh âm kẽo kẹt, tiếp theo, màn hình vốn che kín bông tuyết xuất hiện hình ảnh, bối cảnh vẫn là trong nhà Hoắc Tur Viễn, nhưng mà, cùng vừa rồi có điểm bất đồng.

Tôi nhìn thấy một người, đứng bên cạnh cửa, người nọ tôi không thể quen thuộc hơn được nữa, vì đó là chính tôi.

Vô luận là lắc lư hai tay, hay nhảy về phía trước, người trong hình ảnh cũng làm động tác y hệt, tôi nhìn thời gian trong băng chính là thời gian hiện tại — — 2: 40.

Nhưng tôi không phát hiện camera.

Máy quay pinhole? Hay là máy quay compact? Tôi nhìn tầm nhìn của ống kính tựa hồ là bên phải, tôi chạy qua hướng đó, tôi trên hình ảnh cũng càng lúc càng lớn, quả nhiên, bên phải màn ảnh.

(Tiêu: pinhole là loại máy ảnh đơn giản không dùng tới ống kính. Pinhole là một hộp kín ánh sáng và bức ảnh được tạo ra nhờ một lỗ nhỏ như lỗ kim (thường là 0.5mm hoặc nhỏ hơn) ở cạnh hộp (nên người ta thường gọi là Máy chụp ảnh lỗ kim), đầu kia đặt phim hoặc giấy chuyên dụng trong nhiếp ảnh. “Lỗ kim” trên thành hộp lúc này trở thành một thấu kính với khẩu độ rất nhỏ. “Lỗ kim” càng nhỏ thì thời gian phơi sáng càng dài.)

Bên phải là đồng quần áo, một đồng quần áo Hoắc Tư Viễn đã thay ra. Tôi vẩy quần áo ra, nhưng bên trong cái gì cũng không có, đồng thời hình ảnh trên TV lại phát sinh biến hóa.

Tôi bắt đầu xoay tròn, không, chẳng bằng nói cái gọi là ống kính kia bắt đầu xoay tròn, tôi trong hình ảnh mang theo vẻ nghi hoặc và sợ hãi, tôi có thể từ trên đó nhìn thấy vẻ kinh ngạc và sợ hãi của chính mình.

Trong phòng chỉ có mình tôi, cùng thanh âm máy quay ghi hình kéo kẹt phát ra.

Rốt cuộc, hình ảnh dừng lại, tôi cũng thấy rõ ràng, ống kính kia đối diện tôi, hơn nữa từ khoảng cách nhìn cực kỳ gần, tôi thậm chí có thể nhìn thấy lỗ chân lông trên mặt chính mình. Do quá gần, đầu của tôi đã bắt đầu có chút vụng vụng, phảng phất như soi gương lồi lõm vậy, nhưng tôi lại không có tâm tư để cười. Bởi vì trước mặt tôi chỉ là không khí, tôi nhìn không thấy bất cứ thứ gì. Thử lấy tay đụng vào,

cũng chỉ tốn công vô ích.

"Người rớt cuộc là thứ gì?" Tôi đáp lại gào to câu này, nhưng trả lời tôi chỉ có thanh âm của chính mình. Hình ảnh trên TV lại bắt đầu chuyển động, đó phảng phất như đôi mắt tôi nhìn không thấy được. Nó vòng tới sau lưng tôi, vô luận tôi xoay người thế nào, cứ như dán dính vậy, hình ảnh trên TV luôn ở cổ và vai tôi.

Nó đột ngột bất động, tôi cũng đứng thẳng bất động, thời gian trôi qua vài phút, nhưng dài đằng đẵng tựa vài giờ.

Loa trên TV phát ra một tràn tiếng thở dài nặng nề của đàn ông. Thanh âm kia tôi từng nghe qua, người trường kỳ hút thuốc dẫn đến cổ họng khàn sẽ có loại thanh âm này.

Tôi nhìn chăm chăm TV, trong hình ảnh, tôi nhìn thấy trên vai mình có gì đó.

Là mảnh móng tay.

Đích thật là mảnh móng tay, tôi cho rằng mình nhìn lầm rồi, cứ nhiên kê sát TV, nhưng tôi nhìn thấy đã không chỉ là mảnh móng tay nữa.

Bây giờ là một đầu ngón tay, chính xác ra là một ngón giữa.

Tôi nhìn lại, thật sự có nửa đoạn ngón giữa trên vai tôi.

Ngay sau đó, trong không khí phảng phất như chạm rã từ trong nước hiện ra một người vậy. Hoặc giả thuyết giống như một họa sĩ cầm bút, vẽ trong không khí, hơn nữa tốc độ cực nhanh.

Hiện giờ tôi đã có thể nhìn thấy một cánh tay đầy đủ, từ cơ thể đến xem, tôi phán định đây là cánh tay của nam giới.

Sau đó là vai, cổ, cơ ngực, bụng, đùi, cuối cùng là cả thân thể.

Rất kỳ diệu, cơ hồ mỗi một bộ phận như cấp tốc phát triển vậy, hiển thị xương tủy màu trắng, là khung xương xám trắng không sai, tiếp theo là dây thần kinh, máu, mỡ, da, phảng phất như một quy trình kỹ thuật tạo ra vậy, chỉ thoáng cái như vậy, phảng phất như một cái chớp mắt, một người sống sờ sờ bỗng biến ra trước mặt tôi. Song tôi không chớp mắt, thậm chí quên cả sợ hãi, có gì có thể so với nhìn thấy quá trình Chúa tạo ra nhân loại khiến người ta kinh ngạc và hưng phấn hơn được nữa chứ?

Tay trái của người đàn ông này khoát trên vai tôi, cúi đầu, há hốc miệng thở hổn hển, anh ta không mặc quần áo, nhưng tôi nhìn thấy trên cổ tay trái để trên vai tôi, có một đường vết sẹo rõ ràng.

Tôi nâng anh ta dậy đến ngồi trên giường. Quả nhiên, người này chính là Hoắc Tư Viễn. Song anh ta rất suy yếu, tựa hồ ngay cả hít thở cũng rất cố sức, sau đó tôi rót cho anh ta ly nước, anh ta không thèm nhìn đến tôi, bụng ly liền uống sạch. Uống xong ném ly qua một bên giường, lại nằm xuống. Tôi lại rót nước tiếp cho anh ta. Anh ta cứ thế uống xong 4 ly nước, rốt cuộc nói chuyện.

"Lúc anh vừa vào tôi đã nhìn thấy anh rồi." Anh ta nhướng mắt nhìn tôi. "Chỉ có điều tôi vừa chết, anh nhìn không thấy tôi mà thôi."

"Đã chết?" Tôi kinh ngạc hỏi anh ta, Hoắc Tư Viễn còn rất yếu, nói chuyện nhanh chút sẽ thở gấp, anh ta tiện tay mặc áo khoác, dù sao thân trần cùng người ta nói chuyện không phải chuyện gì phong nhã, chúng tôi cũng không phải thi nhân.

"Đúng vậy, mặc dù tôi lại sẽ nhanh chóng trở về thế giới này, từ lần đầu tiên tự sát đến giờ, tôi có thể nói đã chết 13 lần." Về mặt anh ta

vô cùng ung dung, phảng phất như cùng tôi đàm luận chuyện cuộc sống hằng ngày vậy. Thấy bộ dáng tôi vẫn mê man, Hoắc Tư Viễn đột nhiên tự giễu cười cười.

"Anh là một phóng viên nhỉ." Anh ta đột nhiên hỏi, tôi gật đầu.

"Tôi từng đọc bài báo của anh, anh là một người tin vào quỷ thần nhỉ. Cho nên, câu chuyện của tôi anh hẳn sẽ cảm thấy hứng thú." Nếu anh ta bằng lòng nói cho tôi biết, đương nhiên cầu còn không được, tôi kéo ghế nhỏ tới, ngồi xuống đối diện anh ta.

"Tính mạng con người chỉ có một lần, đây là đại đa số, hoặc nói là tuyệt đại đa số suy nghĩ của con người, 14 năm trước tôi cho là vậy.

Là một nhà văn nghèo túng thiếu, tôi chỉ có thể dựa vào tiền tích góp còn lại trong nhà duy trì sinh kế, duy trì giấc mộng dưới cái nhìn của người khác là hư hoàng mờ mịt kia của tôi.

Chẳng qua tôi không ngờ, tôi cứ nhiên gặp một cô gái, tên của cô ấy tôi không muốn nhắc tới. Cuộc sống lúc đầu đương nhiên rất vui sướng, có một cô gái xinh đẹp bên cạnh cổ vũ bạn, còn có sự ủng hộ nào lớn hơn được nữa chứ?

Nhưng cha mẹ cô ấy cực lực phản đối, cũng khó trách, trên đời này không có bất kỳ cha mẹ nào đồng ý gả con gái mình cho một phế vật như tôi đây, nói là muốn làm cho cô ấy hạnh phúc, đây kỳ thật là lừa mình dối người mà thôi." Hoắc Tư Viễn nói tới đây nhếch nửa miệng, lắc đầu.

"Sau khi trải qua một khoảng thời gian dần vật, thậm chí chúng tôi còn từng cùng nhau bỏ trốn, nói ra anh đừng cười, thật sự giống hết tình tiết những phim cấp ba thô tục, nhưng hết thảy đều phí công.

Cô gái kia là một người bề ngoài nhu nhược nhưng tính cách vô cùng kiên cường hoặc nói có chút cực đoan.

"Chúng ta tự tử đi, cùng chết, tựa như những tình nhân trong truyện vậy, em tin người ta chết đi vẫn có linh hồn!" Cô ấy ngay buổi tối trước lễ tình nhân ôm tôi, tôi khi ấy bị lời của cô ấy dọa giật mình, nhìn kỹ gương mặt cô ấy, phát hiện cô ấy không nói giỡn.

Tôi không phải một người đàn ông kiên cường, cảm giác thất bại nhiều năm cùng ánh mắt khinh bỉ của người khác đã bóp nát chút tự tôn kia, nhưng nếu cô ấy đã hạ quyết tâm, tôi còn có thể nói gì đây. Cho nên chúng tôi hẹn vào 1h40 chiều ngày lễ tình nhân hôm đó cùng nhảy lầu tự sát, lúc ấy chúng tôi đã nghiên cứu rất nhiều phương thức, cô ấy kiên trì muốn nhảy lầu, nói chết thật nhanh, không đau đớn, hơn nữa quá trình tử vong rất tốt đẹp, hoa lệ.

Tôi đồng ý.

Chúng tôi không chọn nhà cao tầng, mà đến nhà xưởng bỏ hoang khá hẻo lánh. Hai người bò lên trên ống khói cao ngất.

Nhưng khi đã đứng trên đó rồi, tôi sợ, lần đầu tiên trong đời có nỗi sợ hãi với tử vong.

"Nhảy thôi." Cô ấy sửa sang lại áo, xinh đẹp như mọi ngày, nhưng hiện giờ tôi nhìn cô ấy lại cảm thấy rất không thoải mái.

"Hay là chúng ta nghĩ lại cách khác, không cần thiết phải tự sát." Tôi nhin hồi lâu, cuối cùng vẫn nói ra. Sau khi cô ấy nghe xong mặt không chút biểu cảm, cuối cùng hơi nở nụ cười.

"Anh sẽ hối hận đó." Nói xong cô ấy liền ở trước mặt tôi nhảy xuống. Vài giây sau. Tôi nghe được một tiếng vang lớn nặng nề. Bên trong



nhà xưởng trống trải thoáng cái liền biến mất. Chân tôi bất giác quy xuống, ở trên đó khóc suốt buổi chiều, mãi đến khi sắc trời trở tối mới đi xuống." Mắt Hoắc Tư Viễn lại đỏ, tôi rất thông cảm cho anh ta, tự sát quả thực cần dũng khí rất lớn, mà vào lúc này phản bội chính người mình yêu nhất, kỳ thật anh ta cũng rất đau khổ.

Giọng điệu Hoắc Tư Viễn đột nhiên thay đổi, cao vút mà khàn khàn, mặt cũng bắt đầu sung huyết, trong hốc mắt đều là tơ máu vằn vện.

"Nhưng khi tôi xuống ống khói, phía dưới căn bản không có thi thể, đúng vậy, chỉ có một vũng máu, không có thi thể!" Tôi vừa nghe liền ngây dại, chẳng lẽ có người có thể từ chỗ cao hơn mười thước té xuống không chết? Cho dù không chết, còn có sức để rời đi?

Hoắc Tư Viễn nói tiếp, từ sau sự kiện kia, mỗi ngày đều gặp ác mộng, trong mơ bạn gái trước kia cứ mãi nhìn anh ta, không hề nói chuyện, mang theo nụ cười trào phúng nhìn anh ta. Người nhà bạn gái cũng không trở lại tìm cô ấy, nhưng bên ngoài đều truyền nhau rằng cô ấy đã mất tích, nhưng tình hình thật sự chỉ có Hoắc Tư Viễn biết.

Rốt cuộc, một năm trôi qua, Hoắc Tư Viễn không thể chịu đựng loại hành hạ này, cũng đã lựa chọn tự sát, song anh ta uống thuốc độc.

"Tôi trút hết một bao thuốc chuột vào miệng." Hoắc Tư Viễn như giễu cợt nói.

"Tiếp theo chưa tới vài phút, dạ dày của tôi bắt đầu quặn thắt, tiếp theo là quay cuồng, cảm giác nôn mửa cực kỳ dữ dội. Sau đó là co rút, co rút kịch liệt, tôi biết độc tính phát tác, nhưng tôi không gọi điện thoại, tôi thật sự muốn chết, có lẽ tôi còn có thể nhìn thấy cô ấy, nói lời xin lỗi. Sau đó ý thức của tôi mơ hồ, ngã xuống bên giường.

Nhưng khi tôi tỉnh lại tôi vẫn ở nhà, mà trên bàn lại có thêm cuộn băng ghi hình. Tôi không biết ở đâu ra, vì vậy tôi để băng vào xem.

Anh cũng đoán được mà, đó chính là cuộn băng tự sát của tôi. Thậm chí bản thân cũng không biết ai quay. Nhưng tôi biết bản thân quả thực hẳn đã chết. Tôi vọt tới trước gương mới nhìn thấy.

Tôi chỉ có một nửa cơ thể, một nửa khác đang trong khôi phục cấp tốc, thật giống như tôi trước kia là người tàng hình vậy."

Vài phút trước, chỉ sợ một màn tôi chứng kiến kia cũng là như thế. Hoắc Tư Viễn nói tiếp.

"Tôi ý thức được mình hẳn đã chết, nhưng rồi lại bị sức mạnh gì đó làm cho sống dậy, hơn nữa sau mỗi lần tôi chết, phần cơ thể không còn nữa kia sẽ chậm rãi biến mất, nhưng trước khi tôi lại lần nữa có lại được cơ thể sẽ có đoạn quá trình cơ thể mắt thường nhìn không thấy được kia. Hơn nữa sau khi lấy lại cơ thể, tôi sẽ như trẻ con mới sinh, cực kỳ suy yếu, vừa rồi anh cũng thấy đấy, chính là như vậy.

Cuộn băng đột ngột kết thúc, tiếp theo trên đó xuất hiện mặt của bạn gái tôi, rất trắng, rất đẹp. Nhưng tôi lại nói không ra lời.

"Vui không? Cảm giác sống lại có thích không, nhưng sau này anh sẽ chán ghét thôi, tôi sẽ không tha thứ cho anh, mặc dù tôi bây giờ từng thật sự vui sướng, anh trong lòng tôi hoàn toàn là một tên lười gặt mà thôi, nhớ đó, lễ tình nhân hằng năm anh đều sẽ chết một lần, sau đó lại lần nữa sống dậy, anh vĩnh viễn chỉ ở mãi tuổi 22, anh vĩnh viễn chỉ có thể sống vào thời gian tôi và anh quyết định đi tự sát, tôi muốn anh phải sống trong thống khổ." Nói xong, cô ấy liền biến mất." Hoắc Tư Viễn thở dài một hơi. Không nói gì nữa.

Qua thật lâu, anh ta mới mở miệng.

"Bây giờ, anh cũng đã biết rồi đó, vết máu trên mặt đất là tôi lau, tôi thấy anh vào nhà, chẳng qua tôi không cách nào gọi anh được mà thôi, tôi giữ lại tất cả cuộn băng tự sát hằng năm. Bởi vì tôi phát hiện mắt mình có mối liên hệ kỳ lạ với máy quay phim, vì vậy tôi không cần quay phim, chỉ cần ngồi trước gương là được. Do đó trước lễ tình nhân hằng năm, tôi đều tự mình đến tòa soạn đăng cáo phó của mình, thật là nực cười ha." Anh ta chỉ một tấm gương bên tường, quả nhiên, có khả năng thường ngắm nhìn, mặt gương kia lau rất sáng, cao cỡ một người.

"Tại sao anh hằng năm đều đến tòa soạn đăng cáo phó?"

"Rất đơn giản, cô ấy cũng có thể, hơn nữa hiển nhiên còn đang trên thế giới này, lễ tình nhân hằng năm cô ấy ngay bên cạnh tôi, giống như nhìn chuột bạch trong lồng, trêu đùa tôi. Cho nên tôi đăng cáo phó lên, muốn cầu xin sự tha thứ của cô ấy."

"Tha thứ cái gì?" Tôi hỏi. Hoắc Tư Viễn đứng phắt dậy, đi tới trước cửa sổ xoay người, lấy tay chỉ vào ngực mình.

"Tha thứ sự phản bội của tôi, để tôi có thể chân chính chết đi, bởi vì loại hành hạ này quá thống khổ, mỗi lần thể nghiệm đối diện cái chết đều chân thật, chết một lần là đủ rồi, mà tôi đã chết lần thứ 13, còn phải chịu đựng áy náy và tội lỗi vĩnh viễn, cho nên tôi cầu xin cô ấy để tôi chết." Hoắc Tư Viễn nói rất thoải mái, phảng phất như nói sinh tử của người khác, tôi vẫn là lần đầu nhìn thấy có người muốn chết đến vậy.

"Chẳng lẽ không có cách nào giải quyết sao? Ví dụ như đây chỉ là pháp thuật, tôi quen một người bạn, có lẽ có thể giúp anh." Tôi cũng đứng dậy, đưa ra đề nghị với anh ta. Hoắc Tư Viễn cự tuyệt xòe bàn tay ra.

"Anh nghĩ rằng tôi không nghĩ biện pháp sao, cổ kim trung ngoại toàn bộ tôi đều thử qua, căn bản không có. Về sau một đạo sĩ nói, đó là Hồn Chú, người giống bạn gái tôi trước khi chết mang theo bất mãn và phần hận tự sát rất nhiều, nhưng chỉ có cô ấy không chết, tôi cũng không biết cô ấy là cái gì, tóm lại sau khi tự sát chưa chết cô ấy hận tôi thấu xương, có gì mạnh hơn so với việc dùng chính linh hồn mình để nguyên rửa một người chứ? Trừ phi cô ấy bằng lòng tha thứ cho tôi, nếu không sẽ không có bất cứ biện pháp nào, một năm tiếp một năm, tôi sẽ dùng đủ loại phương thức tự sát khác nhau, chết đi, sau đó lại như trẻ sơ sinh mà trở lại thế giới này. Có phải rất có ý nghĩa hay không?" Hoắc Tư Viễn nở nụ cười, mới đầu là kiềm nén, về sau cứ nhiên cười ha hả, song cuối cùng anh ta lại quỳ gối trên mặt đất thất thanh khóc rống. Tôi không biết làm sao an ủi anh ta. Hai người ngồi yên trong phòng vài phút. Sau khi khóc đã, anh ta tựa hồ có vẻ thả lỏng chút. Cũng nói cho tôi biết bảo tôi rời đi, bản thân cần yên tĩnh một chút. Tôi chào tạm biệt ra khỏi căn nhà kia.

Lúc đi tới hành lang, tôi nhìn thấy một cô gái đặc biệt. Cao gầy, nhưng tóc rất dài, cũng rất xinh đẹp, chẳng qua trên trán có một vết sẹo thật lớn, nhưng tóc phủ che lại, nên không mất vẻ thanh nhã.

Cô ấy thấy tôi, nhìn tôi cười, nụ cười kia làm tôi phát hoảng.

"Anh từ chỗ anh ta đến sao?" Cô gái đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi, tôi cũng bất giác ừ một tiếng.

"Hôm nay là lễ tình nhân. Có chuẩn bị socola cho bạn gái chưa?" Cô gái cười hỏi, tôi lắc đầu. Cô ấy từ trong túi lấy ra món đồ.

"Cho anh, tặng cô ấy đi, không có quà con gái sẽ không vui đâu." Tôi nhận lấy, là một khối socola hạt dẻ. Tôi vừa định nói cảm ơn, nhưng ngẩng đầu cô gái đã không thấy tăm hơi.

Tôi về tới toàn soạn, đúng lúc gặp Lạc Lôi.

"Tặng cậu." Tôi đưa socola cho cô ấy, Lạc Lôi kinh hỷ, vui vẻ nhận lấy, cô ấy nhìn socola một chút.

"Ồ? Là socola hạt dẻ à." Tôi hỏi cô ấy có gì không ổn sao, cô ấy cười không đáp, chỉ ăn socola, sau đó chạy mất.

Tôi cũng kỳ quái đi thăm dò, hóa ra socola hạt dẻ đại biểu cho lòng trung thành.

Trung thành sao, tôi ngẩng đầu, tôi chợt nhớ tới Hoắc Tư Viễn, lễ tình nhân sang năm, không biết anh ta có đến tòa soạn đăng cáo phó của mình nữa hay không.

# Chương 41: Nhân quan

## Đêm Thứ 41 - Nhân Quan

Kỷ Nhan rất cuộc trở lại, sáng nay tôi nhận được điện thoại của cậu ấy, nhưng khi tôi tới nhà cậu ấy, mở cửa lại là một đứa bé 10 tuổi.

Đứa bé bộ dáng rất tuấn tú, nhưng ánh mắt lạnh lùng, mặc một bộ trang phục thể thao màu hoa lan, đội nón lông màu phấn hồng, nó nhìn tôi một chút, không có kinh ngạc gì mấy, hai tay đút trong túi, nói với tôi câu vào đi.

Tôi mang đầy hiếu kỳ đi vào. Kỷ Nhan đang ngồi trên sofa.

Không đợi tôi hỏi cậu ấy đứa bé kia là ai, không ngờ cậu ấy lại giành trước hỏi tôi.

"Cậu nhất định rất muốn biết cậu bé này là ai, song hãy để tớ kể kinh nghiệm mấy ngày qua cho cậu biết đã nhé." Bộ dáng Kỷ Nhan hơi có chút tiều tụy, xem ra tết này trôi qua cũng không thoải mái lắm. Tôi vùi mình vào sofa dày mềm mại, cố gắng đặt một tư thế thích hợp, bắt đầu chăm chú lắng nghe cậu ấy kể.

Cậu nhóc khinh thường nhìn chúng tôi, kéo nón trên đầu đến mắt, lạnh lùng nói câu: "Tôi không có hứng thú nghe mấy người nói chuyện, tôi về phòng nghỉ ngơi, khi nào kể xong gọi tôi." Lòng tôi nghĩ bé trai này thật đúng là thích tỏ vẻ ngầu, nhưng Kỷ Nhan chẳng chút để ý, gật đầu với cậu bé. Nhưng tôi chung quy cảm thấy bé trai này rất quen mắt.

"Tớ thật không ngờ Nhã Quỳnh tìm tớ, cư nhiên là vì Nhân Quan."  
Cậu ấy bắt đầu nói, song thanh âm hơi chút trầm thấp, tôi nhớ mang máng Nhã Quỳnh hình như là cô gái xinh đẹp tới đón Kỳ Nhan.  
Nhưng mà, Nhân Quan là cái gì?

Kỳ Nhan nhìn thấu nghi vấn của tôi, đương nhiên giải thích cho tôi.

"Người Trung Quốc rất chú trọng quan tài, cái gọi là sinh lão bệnh tử, trắng đỏ nhị hỷ. Quan tài có đôi khi so với nhà cửa lúc còn sống còn muốn quan trọng hơn. Thế mới nói trong gia đình nghèo, mấy cụ đều sẽ để dành một khoản tiền, do đó mới nói thanh niên dành tiền cưới vợ, người già dành tiền mua quan tài. Đừng xem thường mấy hộp gỗ dài chưa đến vài thước này, đối với một số người mà nói lại so với bất kỳ thứ gì khác còn quan trọng hơn.

Quan tài rất nhiều chủng loại, từ xưa có "Mặc ở Tô Châu, chơi ở Hàng Châu, ăn ở Quảng Châu, trường thọ ở Liễu Châu", trường thọ ở Liễu Châu, thực tế là chỉ quan tài của Liễu Châu, nghề nào cũng có nhân tài kiệt xuất, làm quan tài cũng vậy." Nghe đến đó tôi không khỏi nở nụ cười, nhưng Kỳ Nhan mặt mày nghiêm túc ngăn cản tôi.

"Quan tài phát triển cho tới ngày nay, kỳ thật đã không chỉ riêng dùng để chôn cất người, bởi vì dân nước ta mê tín quan tài quan tài là thặng quan phát tài âm đọc gần giống, cho nên rất nhiều người sẽ đính chế một ít quan tài nhỏ tinh xảo làm đồ trang sức."

Tôi rất cuộc nhẹn không được hỏi cậu ấy, việc này có liên quan gì đến việc Kỳ Nhan được cô gái kia mời đi.

"Nhã Quỳnh đưa tớ đi, chính là để cho tớ xem một cái quan tài, một cái quan tài vô cùng kỳ lạ." Kỳ Nhan ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn tôi.

"Ồ? Kỳ lạ cỡ nào? Có khi nào là quan tài bằng vàng không?" Tôi nói đùa.

"Nếu là quan tài vàng thủy tinh cũng không có gì đáng ngạc nhiên, thú vị là thú vị ở chỗ quan tài không phải vàng cũng không phải gỗ, mà là người." Cậu ấy dùng tay làm một động tác hình chữ nhật.

Nực cười, quan tài chứa người, nào có đạo lý quan tài làm bằng người. Tôi chẳng ừ hử gì nghiêng đầu, Kỳ Nhan nhìn ra tôi không tin, tiếp tục nói.

"Cậu đừng có không tin, chính xác ra, cái gọi là Nhân Quan thực tế bên ngoài vẫn có quan tài, hoặc có thể nói như vậy, người được mai táng kỳ thật là bao lấy hai mặt trong quan tài."

"Ngày đó trên ô tô vừa nghe, tớ cũng giống cậu cười không ngớt, tớ tự nhận là kiến thức rộng rãi, hơn nữa cha tớ lúc còn sống cũng chưa bao giờ nhắc tới truyền thuyết hoặc chuyện về Nhân Quan. Nhưng cha từng nói, vĩnh viễn đừng nghĩ mình mạnh hơn người khác, con cuối cùng chẳng qua là thấy nhiều hơn người ta mà thôi. Mà khi Nhã Quỳnh đưa bức ảnh cho tớ, tớ sâu sắc cảm nhận được kiến thức mình vẫn còn quá nông cạn."

"Bức ảnh?" Tôi kinh ngạc nói, đã có ảnh, xem ra Nhân Quan cũng không phải là lời nói nhảm. Nhưng Kỳ Nhan không có ý đưa bức ảnh ra, chỉ phe phẩy tay.

"Cậu không nên nhìn thì hơn, bức ảnh kia đến cả người như tớ nhìn còn bị dọa sợ, cũng không phải là kinh dị hoặc ghê tởm, chỉ là sau khi nhìn cả người khó chịu và quỷ dị không thoát nổi."

Cái gì gọi là Nhân Quan, từ mặt chữ mà xem, đương nhiên là quan tài làm từ con người.



Tề gia không phải phú ông thế gia, nhà họ trở nên giàu có ở những năm đầu Dân Quốc, loạn thế xuất anh hùng, cụ Tề mặc dù chưa hẳn là anh hùng, nhưng tuyệt đối xem như người thông minh. Ông lợi dụng sưu tập đồ cổ đầu cơ trực lời buôn bán lời nhiều tiền. Kỳ thật theo cha tớ nói, đồ Tề gia thu gom kỳ thật chính là đạt thành giao dịch với những tên trộm mộ, mua những thứ thu được trong cổ mộ với giá thấp hơn giá chuyển tay bán ra, công việc này nói ra có dễ cũng có khó, thứ nhất những gã trộm mộ không phải người lương thiện, thứ hai lén mua đi bán lại đồ cổ bị tóm sẽ bị tố tụng, hai cái này thì ai cũng rõ rồi, nhưng điểm thứ ba, cũng là quan trọng nhất, quá trình tinh lọc đồ cổ tách khỏi cổ mộ.

Chúng ta gọi là tinh lọc, kỳ thật cái mà người Tề gia gọi là 'lột da' chỉ những thứ không sạch sẽ bị cao nhân xua đuổi, song hết thảy vô cùng thuận lợi, của cải của Tề gia như quả cầu tuyết càng lăn càng tích trữ nhiều lên, hơn nữa người Tề gia giỏi về tránh họa, do đó thời kỳ hỗn loạn cũng có thể toàn thân trở ra.

Ô tô chở tớ và Nhã Quỳnh cơ hồ chạy nửa ngày mới đến một địa phương rất xa, tớ nhớ mang máng nơi này là khu dân cư tư nhân, không có giấy thông hành không cho phép vào. Bởi vì địa thế nơi này kỳ lạ, là một nơi hình lõm dạng thau rửa mặt, ở bên cạnh một con sông nhỏ uốn lượn vòng quanh, thủy chủ tài vận, hơn nữa lại như một chậu châu báu, do đó rất nhiều người có tiền xây nhà cửa ở đây, vì có truyền thuyết kể rằng nơi này thực tế chính là một thái cực bát quái đồ, song đều là đồn thổi mà thôi.

Nhưng sự giàu có của Tề gia ngược lại thật sự làm tớ tặc lưỡi.

Bắt đầu từ dưới sườn núi, tớ đã thấy một tòa hoặc có thể nói là một khu nhà cực lớn, đầu tiên nhìn thấy chính là cánh cổng bằng đồng có hoa văn dài hơn mười thước, hai bên cánh cửa tường vây bằng đá

cẩm thạch kéo dài không dứt, đỉnh tường vôi có kính hình tròn cực lớn, trên vách chạm nổi tinh mỹ. Hai ông cũ lớn tuổi mặc đồ như bảo vệ cố sức mở cánh cổng đồng dày nặng, tớ không rõ tại sao lại để hai ông già làm việc tay chân nặng nhọc như vậy, nhưng không đợi tớ suy nghĩ nhiều, về ngoài chân chính của căn nhà chỉ như núi băng giữa đại dương dần dần lộ ra một góc. Thà nói là nhà, không bằng nói là trang viên thì thỏa đáng hơn.

Chính giữa là một suối phun thật lớn, cao bốn tầng, mỗi tầng đều không giống nhau, đáy hồ cài đèn màu, ánh sáng đủ màu từ đáy nước chiếu xạ lên cùng một chỗ với từng tầng nước hồ phun ra, nhìn qua rất đẹp. Song chung quy cảm giác nơi to như vậy người lại cực ít, cho dù người ngoài nhận nhiệm vụ công tác ở đây cũng phải nhiều chút chú. Hai bên là kết cấu nửa vòng tròn đồng tâm, trồng lượng lớn cây cỏ thực vật, cả địa thế đều hình nghiêng, phòng ốc được xây dựng tại nơi thấp nhất, tớ thậm nghĩ nào có ai lại xây như thế, mưa to chẳng phải sẽ ngập sao.

"Nhân Quan là cha em mấy năm trước nhờ người vận chuyển từ nhà cũ tới, từ thời của cha trong nhà đã không còn sinh sống bằng đồ cổ nữa, chẳng qua vẫn còn sở thích sưu tập, mà Nhân Quan này, cũng là từ chỗ tổ tiên truyền xuống, bởi vì trước kia đều đặt ở nhà cũ, lần này sau khi xây nhà mới mọi người liền vận chuyển Nhân Quan về. Kỳ thật nói là tổ truyền, nhưng gia quy nghiêm ngặt, không được bề trên yêu cầu tuyệt đối không cho phép tiếp xúc Nhân Quan. Do đó em và cha đối với việc này đều rất ngạc nhiên. Cho nên mở quan tài ra, đồng thời chụp bức ảnh này, nhưng việc lạ tiếp theo đó liền không ngừng." Ô tô vòng quanh đài phun nước lái vào khu vực bóng cây râm mát hẹp dài, cành lá hai bên mọc vô cùng tươi tốt. Cuối cùng ngừng trước một tòa kiến trúc màu đen cao lớn, Nhã Quỳnh từ ô tô bước xuống, vừa đưa tớ vào vừa nói. Cầu thang rất đẹp, là hình trụ, cũng là do đá cẩm thạch màu đen chế thành, bóng loáng có thể làm gương.

Lúc xuống xe, Nhã Quỳnh nhìn thấy cốp sau ô tô mở, nhắc nhở tài xế, tài xế giải thích nói vừa rồi lúc ngừng ở nhà tớ anh ta từng xuống lấy dụng cụ vệ sinh, nhưng anh ta lại khó hiểu nói mình rõ ràng đã đóng chặt rồi.

Bên ngoài căn nhà mặc dù mang theo phong cách cung đình châu Âu trung cổ, nhưng bên trong lại là nét riêng điển hình của Trung Quốc, song phần lớn sắc thái là màu đen, thấy hơi có chút khó chịu. Song tranh cổ trên tường và đồ cổ như gốm sứ tượng đồng bày biện quá thực khiến tớ cảm thấy mình đang trong viện bảo tàng. Tiếng bước chân tớ quanh quẩn bên trong, đồng dạng, an tĩnh đến đáng sợ, tớ không nhìn thấy bất kỳ ai qua lại.

Trong căn phòng bên trái, tớ nhìn thấy Nhân Quan.

Như đã nói với cậu, mặc dù mới đầu nhìn qua ảnh, nhưng tận mắt nhìn thấy thứ này vẫn cảm thấy cực kỳ rung động. Bên ngoài là quan tài bằng gỗ màu sẫm, vô cùng dày nặng, phía trên có rất nhiều đồ án tinh mỹ, song niên đại phỏng chừng đã lâu, đã mờ không còn rõ ràng nữa. Quan tài là bốn tầng hình giáp bản, giữa mỗi tầng đều rỗng ruột, đại khái khoảng 2,3 cm, phỏng chừng chính giữa bỏ thêm vào lượng lớn chất bảo quản như vôi các loại. Mà bên trong quan tài nằm hai người. Một người trong đó, đương nhiên chính là Nhân Quan mà tớ đã nói. Nhã Quỳnh tựa hồ có chút sợ hãi, chỉ đứng xa xa bên cạnh, tớ thì cẩn thận quan sát bên cạnh quan tài.

Tớ ở đó nhìn thấy, là một nữ thi ăn mặc vô cùng hoa lệ. Đại khái khoảng bảy tám mươi tuổi, rất kỳ lạ, đầu đội mũ da lông ấm áp, bên trong mặc áo khoác vải bố hoa quần dài đỏ đen xen kẽ, có vài phần giống quần áo triều Tống. Nhưng nói thế nào thời gian đã chết cũng có thể đã rất lâu, nhưng bà ta không có bất cứ sự thối rữa cực hạn nào, tướng mạo vẫn vô cùng thanh tú, khuôn mặt gầy gò, nhưng

giữa trán lại ẩn chứa khí đế vương. Ngoài thân thể nữ thi, còn bọc lấy một cỗ thi thể khác, đây, phỏng chừng chính là Nhân Quan.

Đó là một bộ thi thể vóc người vô cùng to lớn, đã bị cắt mở từ chính giữa, nội tạng và khung xương toàn thân đều bị móc rỗng, nói cách khác chỉ còn lại da, nữ thi giống như mặc y phục vậy, trốn giữa da cái xác, phỏng chừng lúc đầu hẳn đã được phong kín, khả năng bị người ta về sau cởi bớt da ra. Da bên ngoài người làm Nhân Quan cũng không bị thối rữa, bọc đầu nữ thi cũng bị tách ra hai bên, từ mặt bên nhìn đích xác rất khó chịu, bởi vì khuôn mặt chỉ có một con mắt và nửa mũi nửa miệng thật sự thấy có chút buồn nôn.

Tớ vô cùng kinh ngạc rốt cuộc làm thế nào bảo lưu da người đầy đủ nguyên trạng như thế mà từ chính giữa cắt ra, từ người đàn ông làm Nhân Quan bên ngoài cùng nữ thi bên trong đến xem, hai người tựa hồ đều là dân tộc thiểu số, đặc biệt nữ thi, thoạt nhìn hẳn là địa vị vô cùng cao quý, cổ tay phải của bà, bị đã bị chặt đứt.

Không có cổ tay phải? Tớ nhất thời bối rối, làm thế nào cũng nghĩ không ra.

"Nghỉ ngơi trước đã nhé, em còn có chuyện khác muốn nói cho anh biết." Nhã Quỳnh tựa hồ không nguyện ý ở lại đây lắm, hai người lên sảnh chéch lầu ba, nơi đó đã chuẩn bị xong cơm nước, tớ và cô ấy vừa ăn vừa nói chuyện.

"Bộ quan tài này không có khả năng chỉ đến thế, nhìn ra được chủ nhân khi còn sống địa vị tương đối hiển hách, hẳn là do lượng lớn vật phẩm chôn theo, song nếu bị mở quan lâu như vậy, cư nhiên một chút thối rữa cũng không có, hơn nữa Nhân Quan bên ngoài cũng không có dấu hiệu thối rữa." Tớ nói đến Nhân Quan, liền nhớ lại bộ da người mỏng manh vừa rồi nhìn thấy, trong thức ăn cư nhiên có da sứa, thật sự có chút buồn nôn. Nhã Quỳnh gật gật đầu.

"Kỳ thật em đang muốn nói cho anh biết, người đào bộ quan tài này sau khi bán những vật phẩm chôn theo trong đó, bộ quan tài này không tiện xử lý, nhưng tổ gia gia lại cố ý trả giá cao để mua, cũng bảo tồn thật tốt trong tổ miếu ở nhà cũ của gia đình em.

Nhưng mà, từ khi bộ quan tài được chuyển về đây, sự tình liền trở nên kỳ lạ."

Tớ có chút khó hiểu, nhìn ra được chỗ này hình như cũng không phát sinh chuyện gì lớn mà.

"Đầu tiên, cha em giải tán rất nhiều nhân viên, cũng tự mình tuyển một đám con gái, sau đó trong những ngày kế tiếp, thường xuyên có người mất tích ở đây." Nhã Quỳnh chậm rãi mở miệng nói. Tớ rất cuộc hiểu được tại sao nơi này ít người như vậy.

"Mất tích? Em chưa báo cảnh sát sao?" Tớ hỏi cô ấy. Nhã Quỳnh lắc đầu.

"Vốn dĩ nơi này có gần hơn một trăm người, kể cả người hầu người làm vườn và bảo vệ các loại, nhưng sau khi phát sinh việc lạ, mất tích cứ mất tích, trốn cứ trốn, ngoại trừ một ít nhân viên cũ trung thành với Tề gia nguyện ý lưu lại, chỗ này không còn mấy người nữa." Nhã Quỳnh mặt mang bi thương, kể ra thì tớ vẫn chưa phát hiện cha của cô ấy.

"Ông cụ bên nhà khỏe không?" Tớ cẩn thận thử hỏi, không ngờ Nhã Quỳnh đứng dậy, thờ dài thong thả bước tới cạnh tớ.

"Đây là nguyên nhân thực sự em tìm anh." Cô ấy cười khổ, "Cha em từ sau khi Nhân Quan chuyển về đây liền nằm liệt giường. Ông ít khi chịu ăn uống bất cứ thứ gì, cũng không nói chuyện nhiều, tự giam

mình trong phòng, dù là em, ngày thường em hỏi ba câu ông ấy mới đáp một câu."

Rời khỏi bàn ăn, tứ đề nghị gặp Tề lão gia, nhưng bị từ chối, Nhã Quỳnh cũng không còn cách nào, cô nói cha cô thường tự giam mình trong phòng đọc sách hoặc xem ảnh chụp Nhân Quan. Tứ biết rất ít về Nhân Quan, cũng nghĩ không ra nguyên do, không thể làm gì khác hơn là dưới sự hướng dẫn của Nhã Quỳnh đi loanh quanh khắp nơi.

Trang viên rất lớn, là kiến trúc kết cấu hình tam giác, phía trước lầu chính là hình chữ nhật, nơi này là nơi cất giữ đồ cổ và phòng tiếp khách của cha con Tề gia, mà phía sau bên trái là nơi nghỉ ngơi của người làm công ở đây. Đến nỗi phía sau bên phải trên thực tế vẫn còn đang bỏ trống.

Nhân quan chuyển đến chưa tới một tháng, đã mất tích mười mấy người, còn lại phần lớn từ chức không làm nữa, Tề lão gia cũng không ngăn cản, song mỗi người đều nhận được khoản phí thôi việc ưu đãi. Hiện giờ lưu lại phần lớn là người già.

"Có danh sách người mất tích không?" Tứ hỏi Nhã Quỳnh, cô đưa danh sách và ảnh cho Tứ. Những người này phần lớn gia cảnh bần hàn, người nhà những người mất tích nếu có thể lấy được số tiền bồi thường lớn, hiển nhiên cũng không ảm ỉ, nghe tựa hồ lạ lùng, nhưng kỳ thật ngấm lại, mọi người trong thành phố này khổ cực công tác mấy năm còn khiến một thân thương tích thậm chí trả giá tính mạng đều không có được một góc tiền lương này, cáo trạng lên trên là không có cửa, hướng phía dưới yêu cầu bị cự tuyệt, so ra, Tề gia thế này đã có chút khảng khái nhân từ rồi.

Cur nhiên đều là người trẻ tuổi, hơn nữa phần lớn là nữ giới.

"Em nói hiện giờ trang viên ngoại trừ em ra phần lớn là người già?"  
Tớ hỏi Nhã Quỳnh, cô ấy suy nghĩ một chút, gật đầu.

Nhã Quỳnh nói cho tớ biết, Nhân Quan là do một người trẻ tuổi mang đến, lúc ấy Tề lão gia rất kinh ngạc, thứ quan trọng như thể cư nhiên là một người lặn lội đường xa chuyển tới. Người thanh niên này vào phòng nói chuyện với Tề lão gia thật lâu, lúc ra, vẻ mặt Tề lão gia liền thay đổi, lo lắng muốn cạy mở Nhân Quan, sau đó liền trở thành như bây giờ.

"Thanh niên?" Tớ hỏi. Nhã Quỳnh ngẩng đầu suy nghĩ một chút, khẳng định hồi đáp.

"Đúng vậy, một thanh niên tướng mạo thanh tú tóc bạc trắng, mặc âu phục trắng mang mắt kính màu trà, nói thật rất gây chú ý, cho nên ấn tượng của em với anh ta tương đối khắc sâu. Song chung quy cảm thấy anh ta có chút âm u, hơn nữa đôi mắt anh ta . . . . ."

"Đôi mắt thế nào?"

"Không có đồng tử." Nhã Quỳnh nhỏ giọng trả lời.

"Lê Chính?" Tôi nghe đến đó nhin không được hô. Kỳ Nhan gật đầu:  
"Lúc ấy suy nghĩ của tớ và cậu giống nhau, nhưng lại không dám khẳng định, dù sao tớ chỉ là nghe Nhã Quỳnh miêu tả thôi, cho nên tớ không kinh ngạc nhiều lắm, kết quả về sau lại chứng minh, lo lắng của tớ chính xác." Kỳ Nhan tiếp tục kể.

Tớ tiếp tục hỏi về tung tích thanh niên tóc trắng, Nhã Quỳnh hơi khó xử nói anh ta sau khi đưa Nhân Quan tới liền đi. Cũng không biết tung tích.

Nếu không cách nào tìm được người nọ, tớ quyết định vẫn nên bắt

tay từ nữ thi trong Nhân Quan. Tìm được dụng cụ cần thiết và được sự phê chuẩn của Tề lão gia xong bắt đầu cẩn thận kiểm tra nữ thi.

Lớp Nhân Quan bong tróc kia thật sự không phải dễ làm, đầu tiên mỡ còn lại bên mép da đã vững vàng dính vào trên quần áo, hơi dùng chút sức, quần áo sẽ bị xé, tớ cẩn thận dùng máy sấy sau đó chậm rãi bóc ra.

Khi bóc được một nửa, tớ nhìn thấy bộ ngực người đàn ông làm Nhân Quan có một hình xăm đồ đằng kỳ quái.

(Tiêu: đồ đằng là vật thể tự nhiên, nhất là động vật, được người Anh-Điêng ở Bắc Mỹ coi như biểu tượng của một bộ tộc hoặc gia đình)

Là đầu sói.

Chuẩn xác mà nói hẳn là nửa đầu sói, lúc đầu bị lật vào trong, cho nên tớ không chú ý, hiện giờ, tớ biết người nằm bên trong là ai rồi.

Nhưng suy đoán này thật là quá kỳ diệu, không, quả thực có thể nói là hoang đường. Một người nổi danh như thế, sao lại dùng phương thức này hạ táng, hơn nữa thi thể của bà ta còn không bị thối rữa, mộ thất bà ta hẳn cực kỳ xa hoa, sao trong quan tài gỗ cái gì cũng không có, cho dù là kẻ trộm mộ gây nên, nhưng thi thể đưa ra không khí lâu như vậy cũng không có một chút khác thường nào.

Tớ không tách hoàn toàn Nhân Quan, chỉ dời đi nửa bộ phận trên, sau gáy nữ thi, còn cắm sáu ngân châm.

Nếu giống như tớ suy nghĩ, ngân châm thế này, cùng đặc thù vách kép chống phân hủy của quan tài cũng có thể giải thích. Vấn đề là Tề gia vì cái gì mà coi trọng quan tài này như thế.



"Biết được gì chưa?" Nhã Quỳnh nhìn thấy tứ đi ra, ân cần hỏi. Tứ khoát tay, bởi vì tạm thời không muốn làm cô ấy sợ. Cô ấy thất vọng cúi đầu.

"Ông cố tổ của em và ông nội mặc dù phú khả địch quốc, nhưng nhiều năm bệnh ma quái thân, họ thường nói là đầu cơ trục lợi vật cổ chọc giận thần linh, do đó một mực tìm kiếm biện pháp có thể tránh lời nguyền, nhưng cuối cùng đều chết đi trong đau đớn, nhân khẩu của Tề gia cũng không hưng thịnh, cha em là con trai duy nhất, mà em lại là đứa con duy nhất của ông, cho nên hy vọng lớn nhất của cha em chính là em tiếp tục trưởng thành bình an. Nhưng ông bây giờ lại nằm liệt giường, mà em chỉ có thể đứng nhìn, một chút biện pháp cũng không có." Sau khi dùng cơm tối, tứ và Nhã Quỳnh trò chuyện ở hoa viên, đương nhiên là nói về chuyện nhà của cô ấy, nói đến chỗ thương tâm, cô ấy cứ nhiên rơi lệ. Ngày đó vừa vặn là 29 tết, nhưng Tề gia một chút không khí tết cũng không có. Nhã Quỳnh năn nỉ tứ cùng cô ấy trải qua mùa tết này, cho nên tứ dứt khoát không về.

Cũng kỳ lạ, tựa hồ sau khi tứ tới, nơi này sôi nổi hơn nhiều cũng yên ổn hơn nhiều, đương nhiên, người của phòng bếp cũng tới báo cáo nói thường xuyên mất chút thức ăn, có thể là mèo hoang đói ăn thôi. Song tứ cách mấy tiếng đều sẽ đi quan sát Nhân Quan một chút, xem có gì khác thường không.

Mấy ngày này vẫn chưa hề có cơ hội bái kiến Tề lão gia. Rốt cuộc, tối đêm 30, ông ấy nói thân thể tốt hơn chút rồi, tứ có thể gặp mặt ông ta.

Phòng Tề lão gia cơ hồ bằng cỡ nhà tứ, từ cánh cửa tới bên giường ông ấy thậm chí xa hơn mười thước, trên mặt đất trải thảm Ba Tư hảo hạng, bước lên một chút tiếng động cũng không có, đó cũng là yêu cầu của ông ấy, nghe nói sau khi bệnh Tề lão gia hết sức e ngại

tiếng bước chân.

"Ngồi đi." Thanh âm hơi uể oải, nhưng vẫn lộ ra vài phần tôn uy của trưởng giả, ông dù sao cũng là trưởng bối của tó, hơn nữa từng là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong giới kinh doanh, mặc dù đang bệnh nhưng vẫn không tự giác bảo trì uy nghiêm vốn có.

Tó cúi người chào, ngồi đầu giường ông ấy.

"Tính ra, tôi và cha cậu đã 15 năm không gặp, đáng tiếc ông ấy sớm hơn tôi một bước cưới hạc về tây, song ông ấy lại được một đứa con trai như cậu, xem như cũng mỉm cười nơi chín suối." Tề lão gia dùng khuỷu tay chống đỡ thân thể, phảng phất như tùy thời sẽ trượt xuống vậy. Tó khiêm nhường nói vài câu thoái thác, ông ấy lại cười cười.

"Nhã Quỳnh cũng rất tốt, rất hiếu thuận ngài." Tó nói tới con gái ông ấy, ông ấy lại lộ vẻ không hài lòng.

"Con gái chung quy cũng là con gái, gia nghiệp Tề gia to lớn như thế sớm muộn cũng rơi vào tay người ngoài, nếu tôi có thể vĩnh viễn bảo trì tinh thần và thể xác như lúc trẻ thật tốt, có con hay không cũng không sao cả." Lời của Tề lão gia khiến lòng tó phát lạnh, hóa ra Nhã Quỳnh trong lòng ông ta cư nhiên ở vị trí như vậy.

"Đúng rồi, Nhân Quan này, so ra rất đáng quan tâm, từ trạng thái của nữ thi trong quan tài suy đoán nàng có thể là hoàng hậu của Liêu Thái Tổ Gia Luật A Bảo Cơ." Tó nói đến vấn đề trên, hai mắt Tề lão gia vô thần nhìn tó.

"Nói cho hết đi."

"Y thuật Liêu quốc vô cùng phát triển, hơn nữa biểu hiện ở thuật châm cứu và chống phân hủy, mặt khác đồ án đầu sói trước ngực

Nhân Quan cũng chỉ người Liêu đặc biệt có, hơn nữa máu chốt nhất chính là cổ tay phải nữ thi. Liêu Thái Tổ chết đi, từ khi A Bảo Cơ chết đến lúc chọn ra vua mới, trong khoảng thời gian này dựa theo thói quen truyền thống của dân tộc du mục, phải do hoàng hậu chủ trì chính vụ, chính là Thuật Luật hậu quản sự, người thừa kế cũng phải do hoàng hậu chủ trì triệu tập đại hội tuyển cử ra. Do đó, A Bảo Cơ chết, quyền lực của hoàng hậu càng lớn, ý kiến của nàng thường sẽ mang tính quyết định. Thuật Luật hậu nắm quyền cai trị, tạm thời còn nắm giữ đại quyền quân sự và chính trị. Song, lúc này Thuật Luật hậu muốn vĩnh viễn nắm giữ đại quyền. Vì vậy, nàng áp dụng một loạt các biện pháp.

Nàng sau khi an táng A Bảo Cơ, chủ trì quý tộc Khiết Đan tham gia đại hội đề cử người thừa kế, phế bỏ vị trí thái tử lúc đầu A Bảo Cơ lập trưởng tử Gia Luật Bội, dựa theo ý nguyện của mình chọn Gia Luật Đức Quang kế vị. Thuật Luật hậu vì bản thân nắm giữ thực quyền gầy dựng nền tảng.

Tiếp theo, chính là loại bỏ đối lập.

Vị hoàng hậu này đã làm một chuyện cực kỳ nổi trội, khiến cho đám đàn ông khát máu mấy cũng đều phải cúi đầu, tự đáy lòng mà thần phục: Ghê gớm lắm, xem như bà lợi hại. Lúc ấy có các trọng thần có công lớn không phục quản chế như Triệu Tư Ôn, vì ổn định triều cục, nàng dùng "Bề tôi thân cận nên theo gót hầu hạ Thái Tổ" làm lý do, muốn noi theo lệ cũ dân tộc thiểu số, ra lệnh họ chết theo thái tử A Bảo Cơ, dùng việc này thanh trừ đối thủ. Triệu Tư Ôn phản bác nàng: "Ai có thể thân cận hơn Thái Hậu được, vì sao Thái Hậu không dùng thân tuấn táng?" Chỉ thấy sắc mặt nàng hờ hững, vung lên kim đao, chặt bỏ tay phải mình, đặt bên trong quan tài Thái Tổ, nói: "Con cái còn nhỏ không thể xa mẹ, tạm thời không thể cùng theo vào lòng đất, lấy tay thay mặt." Đám người Triệu Tư Ôn không còn cách nào, toàn bộ đành phải chết theo Thái Tổ, do đó khiến hoàng thống Liêu

quốc có thể thuận lợi truyền kế, từ đó về sau Tiêu thái hậu cũng nhận được ngoại hiệu 'Hoàng hậu cắt cổ tay'. " Tớ nói thao thao bất tuyệt, một bên chú ý phản ứng của Tề lão gia. Song ông ta chỉ cúi thấp đầu, hồi lâu không nói gì.

"Kỳ thật dựa vào vật phẩm và quần áo phục sức chôn theo ta đã biết nàng là Tiêu thái hậu rồi. Chẳng qua về việc nàng dùng Nhân Quan hạ táng chưa từng nghe nói qua." Rốt cuộc, ông cũng mở miệng, tỏ cẩn thận ở một bên lắng nghe.

"Nhân Quan xuất xứ từ truyền thuyết lâu đời của Liêu quốc. Chỉ cần thông qua sàng lọc phức tạp, đem một người thích hợp loại bỏ nội tạng khung xương cơ thể toàn bộ móc ra, dùng da phủ ngoài thân, người được chôn vào Nhân Quan, không những được bảo trì bộ dáng trước khi chết, thân xác không thối rữa, hơn nữa nghe nói, nếu người sống dùng Nhân Quan, còn có tác dụng càng kỳ lạ hơn." Nói tới đây, Tề lão gia đột nhiên tinh thần tỉnh táo hẳn, hai mắt lóe ánh sáng chiếm đoạt nhìn chăm chăm tớ. Tớ vội đứng dậy, nói không quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa, sau đó lui ra khỏi phòng.

Xem ra, Tề lão gia đã hoàn toàn biết lai lịch và tác dụng của Nhân Quan. Nhưng người mất tích trong trang viên đã đi đâu. Sắc trời dần sẫm tối, mặc dù tết, nhưng nơi này phần lớn lại trống không quanh quẽ, tử khí trầm trầm, thậm chí ngay cả một chút ánh đỏ cũng không thấy. Mây đen đè xuống trên bầu trời phảng phất như tùy thời đều có thể phá hủy nơi này.

Sau khi trở lại phòng ngủ, trên bàn học cứ nhiên xuất hiện tờ giấy, nét chữ phía trên rất đẹp, nhưng tuyệt đối không phải chữ của Nhã Quỳnh.

"Đến đài phun nước trung tâm, đúng 7h." Không có đề tên gì. Tớ đưa tay nhìn đồng hồ, 6h30, bây giờ bắt đầu đi tới đó là vừa.

Lúc gần đi, Nhã Quỳnh nói cho tớ biết, cha cô lại nhốt mình trong phòng ngủ, cũng dặn dò bất cứ ai cũng không được phép vào, cô ghé vào bên cửa nghe ngóng, tựa hồ đang nói chuyện với ai đó. Tớ không có thời gian, tìm hiểu lai lịch tờ giấy trước đã.

Nếu ở đài phun nước, nơi đó vô cùng rộng rãi, muốn ám toán chỉ sợ không dễ như vậy.

6h50, từ phòng ngủ đi bộ tới quả thật mất chút thời gian, tớ không kể cho Nhã Quỳnh chuyện tờ giấy, chỉ viện cớ nói muốn ra ngoài chút, mà cô thì dặn dò nói nhanh trở về ăn cơm chiều.

Nhưng mà, tớ không ngờ, lại gặp được một đứa bé." Kỳ Nhan xoay đầu sang chỗ khác, nhìn căn phòng một chút, tôi chỉ ngón tay vào đó, cậu ấy gật đầu.

"Tớ đương nhiên muốn hỏi nó là ai, nhưng đứa bé không nói một lời, chỉ đút tay vào túi quần, quay lưng qua vẫy tay, ý bảo tớ qua đó với nó. Trẻ con như thế thật đúng là hiếm thấy.

Sự quen thuộc của nó với trang viên thật vượt quá sức tưởng tượng của tớ, giống như chầm chậm bước trong vườn hoa nhà mình vậy, chúng tớ nhanh chóng đi tới mặt sau tòa nhà nơi Tề lão gia ở, thằng bé đi tới, cư nhiên không biết từ đâu lần mò một chút, trên vách tường có thêm một lỗ thủng cỡ bằng cánh cửa. Phía dưới là cầu thang đi sâu vào tầng hầm.

"Đi thôi, đáp án anh cần cùng thứ tôi cần đều ở phía dưới." Đứa bé kia rất cuội cũng nói chuyện, thanh âm căn bản không tràn ngập ngây thơ, cùng khuôn mặt đáng yêu của nó hoàn toàn không phù hợp. Tớ đi theo nó vào tầng hầm.

Đường hầm rất tối, tứ mò mẫm đi về phía trước, nhưng tiếng bước chân của đứa bé này lại vô cùng có quy luật, có thể thấy được bóng tối căn bản không ảnh hưởng đến đường đi của nó.

Phía trước đột nhiên bay đến mùi máu tươi nồng nặc. Trong không gian hẹp mùi vị nọ tràn ngập nơi này, cho dù tứ dùng sức bịt mũi, nhưng mùi lại xuyên thấu qua lỗ chân lông của tứ thấm vào.

Phụt.

Phòng đột ngột bừng sáng, mắt tứ tạm thời còn chưa cách nào thích ứng, hóa ra đứa bé kia châm một cây đuốc, tiếp theo là vài thứ khác.

Tứ nhìn thấy một cái xác. Là nữ giới trẻ tuổi. Nhưng nơi này chỉ có một cái xác, không nhìn thấy những người mất tích khác.

"Ông ta mang tất cả những người mất tích đến đây, tiến hành kiểm tra nghiêm ngặt, tất cả nhân viên nữ đều là vị Tề lão gia kia tự mình chọn lựa, lúc đầu là chọn ngày sinh, sau đó là nhóm máu, mức độ khỏe mạnh của thân thể còn có rất nhiều chỉ tiêu lộn xộn khác. Tất cả những việc này, đều là để chọn ra người thích hợp làm Nhân Quan." Đứa bé kia từng bước từng bước qua lại trong phòng.

Tứ kinh ngạc làm sao nó biết được tường tận đến thế, đứa bé kia cười cười.

"Tôi đi theo anh đến đây, lúc ô tô đậu ở cửa nhà anh, tôi chui vào cốp xe. Ở chỗ khóa tôi để một miếng kẹo cao su, đương nhiên có thể dễ dàng mở ra xuống xe. Nhưng mà vội vàng, không thể làm gì khác hơn là trộm chút thức ăn trong bếp.

Hóa ra mèo hoang đói ăn kia là nó nha.

"Em rốt cuộc là ai?" Tớ có thể chắc chắn nó không phải con nít, chí ít, nó không phải con nít bình thường.

"Chờ tôi lấy được đồ của tôi đã, anh tự nhiên sẽ biết tôi là ai." Nó đầu cũng không quay lại nói.

Tớ nhìn nữ thi nằm trên bàn, ngoại trừ vết thương chỗ cổ tay ra tạm thời không có gì khác, theo phán đoán của tớ, cô ấy là bị rút sạch máu trong cơ thể mà chết.

"Hóa ra các người ở đây à." Sau lưng truyền đến một thanh âm, không phải Tề lão gia. Tớ vừa quay đầu lại, quả nhiên là thật.

Tóc bạc, râu phục trắng, hơn nữa theo như lời Nhã Quỳnh, đôi mắt người này, thật không có đồng tử, một mảnh đen nghịt. Chủ yếu nhất, là trên vai đậu một thứ tớ không thể quen thuộc hơn được, thân thể dài mà mập mạp, da màu vàng.

Khống thi trùng.

Đứa bé kia cũng bước tới, lạnh nhạt nhìn, cũng không nói chuyện.

Theo phía sau là Tề lão gia, ông ta nhìn qua tinh thần rất tốt, chẳng hề giống người có bệnh chút nào, ông ta còn ôm một người, tớ nhìn kỹ, cư nhiên là Nhã Quỳnh.

"Đó là con gái ông, chẳng lẽ ông muốn lấy cô ấy làm Nhân Quan?"  
Lời đứa bé khiến tôi bị dọa giật mình.

Tề lão gia sừng sốt, lập tức cúi đầu không nói lời nào, mắt nhìn đất, xem ra là sự thật.

"Sợ cái gì, ông chẳng phải vẫn lo lắng mình chết đi không có con trai

kế thừa sao, nếu ông có thể cả đời bắt lão bắt tử, còn cần con cháu làm gì, đến lúc đó ông muốn bao nhiêu con trai con gái cũng được mà." Người đàn ông tóc bạc độ ác chế nhạo Tề lão gia, thuận tiện lấy tay đẩy cặp kính đen trên mũi. Trong mặt thất lập lòe ánh lửa âm ảm, năm người chúng tôi giằng co.

"Quên đi, Kỳ Nhan, tôi thấy vẫn nên giải quyết cậu cho rồi, vốn muốn chơi đùa với cậu chút, mặc dù không có sức mạnh của cậu sự tình sẽ phiền toái chút, nhưng tôi chung quy cho rằng cậu tồn tại thêm một ngày thủy chung là tai họa." Người đàn ông tóc bạc phát tay, khổng thi trùng trên vai vỡ vụn, biến thành vô số trùng nhỏ, chui vào lòng đất, thoáng cái liền biến mất.

Chân tứ cảm giác được mặt đất đang chấn động. Một bàn tay màu đen từ phía dưới đâm ra, bắt lấy mắt cá chân tứ.

Tiếp theo là cái thứ hai, thứ ba, cả đứa bé đi cùng cũng bị nắm chặt.

"Quên nói, phía dưới trang viên này vốn là hố chôn vạn người, khổng thi trùng có đất dụng võ rồi." Người đàn ông tóc bạc cười cười. Xoay người nói với Tề lão gia đang ngẩn ra.

"Chút sức vụn chống đỡ không được bao lâu, ngươi phải hoàn toàn chữa khỏi bệnh của ngươi, hãy mau chế tạo Nhân Quan đi." Tề lão gia chờ dẫn gậy đầu, đặt Nhã Quỳnh đã bất tỉnh lên bàn.

Nhưng tứ căn bản không cách nào nhúc nhích, mặt đất chui ra càng ngày càng nhiều xác chết, tứ và đứa bé kia bị đám xác chết đen thùi vây lấy, chúng gắt gao bóp cổ và cơ thể tứ, tứ chỉ có thể từ khe hở không nhiều nhận thấy nhìn thấy Tề lão gia từ bên cạnh cầm lên một con dao.

Tứ trừng mắt nhìn Tề lão gia run rẩy cầm dao phẫu thuật đuổi về



phía cần cổ trắng nõn.

Nhưng dao này không cắt vào.

Một luồng ánh sáng chói mắt từ giữa đồng xác xuyên ra, tất cả thi thể bị hất văng.

Cư nhiên bị thứ gì đó đánh bay rồi. Bỗng dưng cảm thấy một trận dễ chịu, hóa ra đám thi thể giống như bóng xì hơi toàn bộ ngã trên mặt đất. Càng kỳ quái là, khống thi trùng vốn tản ra lại tụ họp cùng nhau, song lần này không phải đậu trên vai người đàn ông tóc bạc, mà là đậu trên người đứa bé kia, đứa bé kia thẳng tắp đứng giữa đám thi thể, nón trên đầu cũng rơi xuống, lộ ra một mái tóc vô cùng xinh đẹp, cư nhiên cũng là màu bạc.

Người đàn ông tóc bạc kinh ngạc từ trên mặt đất nhặt lên một cây đinh, chính là cây đinh đã đánh rớt dao phẫu thuật, hơn nữa đinh trên tay đứa bé kia đang đối diện với hai người Tề lão gia.

Đứa bé đi cùng vẻ mặt khinh thường dùng dao phẫu thuật rơi trên mặt đất cắt ra một đường trên tay, sau đó phủ lên đầu khống thi trùng ngoan ngoãn nằm bên người.

"Khống thi trùng chỉ có một chủ nhân, mặc dù người cung cấp thi thể cho nó sẽ tạm thời để nó phục tùng người, nhưng khi chủ nhân chân chính xuất hiện, nó sẽ không chút do dự chuyển sang đây." Đứa bé nói, một bên lấy tay ra, tó nhìn thấy đầu trùng xuất hiện một chữ "Chính".

Tó đã biết nó là ai. Nhưng vẫn như trước không thể tin nổi.

Người đàn ông tóc bạc cười cười.

"Hóa ra mày cũng ở đây, không ngờ cư nhiên có thể đồng thời gặp được truyền nhân của hai nhà Kỳ Lê." Gã nhìn Tề lão gia đang run rẩy bên cạnh một chút, cười lạnh nói: "Quên đi, dựa vào hiện tại ta còn không ngốc đến mức đồng thời đối địch với chúng bây, dù sao mảnh vỡ đã tinh lọc không sai biệt lắm." Gã đưa tay vào túi móc ra, cư nhiên là một hộp nhỏ màu đen.

Người đàn ông tóc bạc mở hộp ra, nhắm ngay Tề lão gia, chỉ thấy miệng Tề lão gia há ra, một thứ gì đó dài chừng một tấc tỏa sương đen bay ra, tiến vào hộp, mà Tề lão gia phảng phất như bị rút linh hồn, tê liệt ngã xuống đất.

"Mặc dù lần trước mảnh vỡ kia không thu lại được, song cũng không sao cả. Sau này gặp lại nhé." Gã cất hộp vào.

Cây đinh cầm trong tay đưa bé điều khiển khổng thi trùng bắn ra. Thân thể người đàn ông tóc bạc giống như vết mực bị nước giội rửa, dần dần tản ra, trở nên trong suốt, lúc còn một chút thân thể cuối cùng, thanh âm gã còn quanh quẩn trong mật thất.

"Lần sau, nhớ nhất định phải đi chung nha, đỡ cho ta phải đi tìm bọn mày."

Trong ám đạo của mật thất, chúng tớ tìm được những người đã mất tích, song rất đáng tiếc, các cô ấy tựa hồ đã mất trí nhớ, hơn nữa phần lớn đều thiếu máu. Tề lão gia nhanh chóng tỉnh dậy, nhưng rất suy yếu, về sau bác sĩ chẩn đoán ra ông ấy bị bệnh nặng, cũng kinh ngạc ông ta thời gian dài chưa hề ăn uống, lại có thể sống đến bây giờ. Khả năng ông ta dựa vào hút lượng lớn máu người mới có thể cầm cự được.

Chúng tớ không tra ra thân phận của cô gái chết trên giường phẫu thuật kia, không thể làm gì khác hơn là an táng trọng thể cho cô, sau

đó căn cứ hồ sơ đưa mọi người về nhà. Sự tình nhìn qua đã kết thúc, song tớ vẫn nhớ Nhân Quan kia.

Khi tớ trở lại trước Nhân Quan, phát hiện thi thể Tiêu thái hậu đã nhanh chóng thối rữa khô quắt, thật kỳ lạ tại sao khi đó thi thể lại hồi phục tình trạng trước kia.

Nhân Quan có lẽ thực sự có tác dụng chống phân hủy, Liêu quốc tồn tại không lâu, hơn nữa thuộc về quốc gia do dân tộc thiểu số thành lập, nhưng từ trên văn hiến còn sót lại thu được, y thuật của người Liêu đã đạt tới mức rất truyền kỳ, có lẽ, người sống sử dụng Nhân Quan nói không chừng thật có thể trường sinh bất lão. Song về phần Nhân Quan lựa chọn thế nào cho thích hợp, e rằng hiếm ai biết được.

Tạm biệt Nhã Quỳnh, tớ liền cùng Lê Chính trở về." Kỳ Nhan rút cuộc đã kể xong. Mà tôi thì muốn hồ đồ rồi.

"Cậu nói đứa bé kia, là Lê Chính?" Tôi hỏi, Kỳ Nhan còn chưa trả lời, cửa phòng đã mở ra. Đứa bé kia, à không, phải nói là Lê Chính đi ra.

Y quả nhiên không phải trẻ con bình thường, khó trách tôi cảm thấy y giống như người lớn vậy.

Lê Chính nhảy lên sofa, hai tay cắm trong túi quần.

"Tôi đói bụng, đi ăn gì thôi." Kỳ Nhan gật đầu, đứng dậy, quay đầu nói với tôi. "Cùng đi nhé, cậu chắc cũng chưa ăn cơm."

Tôi đồng ý, song bữa ăn tiếp đó, chủ yếu tôi muốn biết Lê Chính làm sao lại biến thành trẻ con.

## Chương 42: Giường mẹ

Trên bàn bày rất nhiều món ăn, xem ra hai người đều đã đói bụng lắm, tôi thấy họ hận không thể nuốt luôn cả đĩa vào.

"Tốt chất, chú ý tốt chất." Tôi nhỏ giọng nhắc nhở họ, lúc này mới hơi thu liễm lại.

"Sao anh lại biến thành như vậy?" Tôi rất cuộc nhin không được hỏi Lê Chính, đối phương lại không chút phản ứng, tiếp tục ăn ngấu nghiến, mãi đến khi Kỷ Nhan lạp lại lời tôi một lần nữa, y mới dừng lại. Tôi hình như đâu phải người ngoại quốc, chẳng lẽ còn phải phiên dịch?

"Tôi cũng không biết, tựa hồ sau khi Oán Nhai nổ đã cướp đi một phần thời gian của tôi, kết quả tôi trở về trong thân thể nhỏ xíu này, đương nhiên, tôi cũng mất thời gian rất lâu mới thích ứng được, kết quả muốn tìm Kỷ Nhan trước, lại gặp chiếc xe kia, chung quanh ô tô tôi cảm giác được mùi từ Khống Thi Trùng, cho nên một đường đi theo. Cũng ở nhà của Tề gia ẩn núp thật lâu, chuyện về sau anh cũng biết rồi đó."

"Người đàn ông kia rốt cuộc là ai hả? Là thân thích của anh?" Tôi lại hỏi, song về mặt Lê Chính thay đổi.

"Tôi không có thân nhân nào hết, mặc dù là Lý Đa, tôi cũng hy vọng mối quan hệ giữa tôi và em ấy càng ít càng tốt, tôi chỉ hy vọng em ấy bình an mà sống. Song nếu tôi đoán không lầm, hình như cú nổ của Oán Nhai đã tách thời gian trên người tôi, mà cộng vào trên người gã kia."

Lê Chính ném đôi đũa, lau miệng, ngửa về phía sau tựa trên ghế, thoải mái nhắm mắt lại.

"Mấu chốt hiện giờ là khôi phục cơ thể tôi, sau đó tìm ra gã tiểu nhân trốn trong bóng tối kia."

"Sau đó thì sao?" Kỳ Nhan cười hỏi.

Lê Chính nheo mắt lại, mỉm cười nhìn chằm chằm cậu ấy. Rõ ràng từng chữ nói: "Sau đó sẽ giết cậu. Tôi nhất định phải thắng cậu."

"Tốt lắm, dù sao chí ít bây giờ chúng ta là quan hệ hợp tác đúng chứ." Trên mặt Kỳ Nhan không hề biến hóa, như trước cười cười, ngược lại khiến tôi ngồi một bên, cảm thấy có chút khẩn trương.

"Cứ cho là vậy đi, nếu cậu có thể thanh toán bữa cơm này trước." Y duỗi lưng một cái.

"Không vội, bây giờ không có việc gì, cứ tâm sự đi, cậu hẳn cũng từng gặp rất nhiều chuyện nhỉ, cứ kể nghe chút xem." Kỳ Nhan đã đưa ra mục đích chân chính, Lê Chính kỳ quái nhìn cậu ấy, lại nhìn tôi cũng đang tràn đầy hiếu kỳ, không nhịn được nói, "Được rồi, tôi sẽ kể một câu chuyện về giường."

"Giường?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy, giường."

Khi tôi còn đang học trung học, đã từ trong sách mẹ tôi để lại loáng thoáng biết được chút chuyện về phương diện này, tỷ như pháp thuật linh thuật các thứ, nhưng vẫn là giai đoạn lý luận, song rất may, cha của bạn học tôi khi ấy, vừa vận cung cấp cho tôi một cơ hội, một

cơ hội để luyện tập.

Người nọ khoảng 40 tuổi, gia cảnh giàu có, nhưng là gà trống nuôi con. Theo bạn tôi nói, mẹ cậu ta từ sáu năm trước sau khi trốn khỏi nhà thì một chút tin tức cũng không có, mà cha cậu ta cùng ngày ấy mắc quái bệnh.

Đó quả thật là một loại chứng bệnh vô cùng kỳ lạ, từ bên ngoài nhìn không ra có gì bất ổn, nhưng chỉ có một điểm, cha cậu ta không cách nào rời khỏi giường, giường đó từng là giường cha mẹ cậu ta ngủ chung. Nói cách khác, suốt sáu năm, người đàn ông kia đều nằm trên giường, kể cả ăn uống đại tiện.

Quả thực giống như bị liệt không khác gì mấy, nhưng bác sĩ chẩn đoán bệnh xác thực ông ấy bình thường cả, người trong nhà cũng từng cố gắng tách ông ta khỏi giường, nhưng lưng vừa muốn rời ra, người đàn ông liền bắt đầu co giật và khó thở, cũng gào thét sống chết không muốn xuống giường. Kết quả, không thể làm gì khác hơn là mời một bảo mẫu tới, 24h chăm sóc ông ấy.

Bạn tôi cũng vô tình nhắc tới việc này với tôi, việc này cậu ta không kể cho bất cứ ai, dù sao trong nhà có một người cha như vậy không phải chuyện gì vẻ vang, học sinh trung học lại là độ tuổi cực sĩ diện, cho nên cậu ấy chỉ âm thầm nói với tôi, cũng năn nỉ tôi đến nhà cậu ta một chuyến, bởi vì lúc trước tôi từng giúp cậu ấy vài vấn đề nhỏ, tôi đương nhiên đồng ý, bởi vì khi đó đầu óc có chút nóng lên, tự cho rằng chuyện gì cũng không làm khó được mình.

Nhà của người giàu quả nhiên trang hoàng vô cùng hoa lệ, tôi đi theo bạn mình, cơ hồ sợ bản thân đi lạc. Song băng qua hành lang giống như mê cung rồi, tôi đi tới một gian phòng.

Cửa vừa mở ra, tôi liền có cổ xúc động muốn nôn.

Mặc dù kịp thời dọn dẹp, nhưng bên trong trường kỳ kiềm nén vật bài tiết cùng mùi mốc đồ dùng lâu ngày không thông thoáng chen lẫn vào nhau, thật khó bề tưởng tượng người nọ cư nhiên ở trong một căn phòng suốt sáu năm, không, hẳn là năm sáu năm, thân thể không hề nhúc nhích.

Ngoại trừ mùi khó ngửi ra, liếc mắt nhìn qua tôi lại không phát hiện có gì không ổn, dù sao vào xem đã rồi nói.

Ông ta quả thực chỉ hơn bốn mươi?

Người trước mắt tôi đây nếu ở bên ngoài gặp bảo ông ta sáu mươi tuổi cũng không ngoa. Tóc rụng giống như thảm cỏ lúa thừa sau trận cầu, cả cái trán giống như bậc thang vậy, những nếp nhăn thật sâu đè mí mắt sụp xuống, khóe miệng còn chảy nước miếng, sáu năm không phơi nắng, da lão hóa tái nhợt ghê gớm, giống như quần áo bị giặt tẩy nhiều lần, nhăn nhúm bạc màu rồi tinh rồi mù.

Cánh tay lộ ra ngoài cùng lồng ngực trần có nhiều chỗ lõm đốm vết bầm màu tím, khả năng thời gian dài bị đè ép. Song đôi mắt ông ta, lại rất có thần.

Chúng ta nói mất một người có thần, có thể dễ dàng đọc được thứ gì đó từ người ấy, tôi đã đọc được.

Ông ta rất bối rối, giống như động vật cực kỳ sợ người vậy, cố gắng thử đem thân thể nép vào trong, nhưng thời gian dài bất động, mỡ của ông ta cũng đã nuôi thành một đống lớn, cái loại bộ dáng này rất giống một con rắn béo muốn bò vậy.

Bạn học tôi an ủi cha cậu ấy vài câu, giới thiệu sơ qua thân phận của tôi và mục đích tới chơi, lúc này mới khiến ông ta an tâm.

"Bác à, có phải bác đang sợ hãi hoặc trốn tránh điều gì không? Giường này có chỗ nào đặc biệt sao?" Tôi cẩn thận ngồi vào bên giường, xem ra ông ấy không có ý cự tuyệt, chẳng qua mắt nhìn chăm chăm vào tôi.

"Không có, ta chẳng qua không muốn rời đi thôi, ta cũng không biết, chỉ cảm thấy một khi rời đi ta sẽ chết, thật đó, ta thật sự có cảm giác rất mãnh liệt." Ông ta rớt cuộc mở miệng nói chuyện, không tòi, rất rõ ràng, tôi sợ nhất là ông ta quên mất cả công năng ngôn ngữ, để hiểu được khá phiền toái.

Tôi lại đứng lên, cẩn thận quan sát cái giường này.

Một cái giường đôi rất bình thường. Ngoại trừ khá đắt ra.

Người giàu có gì mà không đắt chứ, ngay cả bồn cầu dùng vàng tạo ra cũng không phải chuyện mới mẻ gì, dựa theo cách nói của họ, "tiền vàng", đương nhiên cần bồn cầu vàng chứa tiền.

Song dù quý cũng không thể xem là lý do khiến ông ta sợ hãi.

Tôi chú ý tới bộ phận bên cạnh người đàn ông, kia vốn là có chỗ ngủ một người khác, một nửa mặt khác của giường đôi.

"Ngài thường xuyên lật tới lật lui ngủ?" Tôi hỏi. Người đàn ông lắc đầu, ông ta tự giễu nói mình béo thành như vậy, động đậy cũng khó khăn, bình thường chỉ ngủ bên này.

Nhưng tôi lại nhìn thấy rõ ràng một nửa khác của giường có một dấu hình người ngủ thật sâu.

Hơn nữa từ hình thể đến xem, là của nữ giới vóc dáng cao.



Tôi từ phòng lui ra.

"Vóc người của mẹ cậu rất cao phải không?" Tôi hỏi bạn học, cậu ấy suy nghĩ một chút, khẳng định trả lời: "Đúng vậy, trong trí nhớ tớ vóc dáng mẹ rất cao, cũng rất gầy."

Tôi lại hỏi cậu ấy sáu năm qua không có bất cứ tin tức gì của mẹ mình sao, bạn học như trước lắc đầu, nói mẹ là cô nhi, bạn bè cũng không nhiều, chỉ để lại tờ giấy nói ra nước ngoài rồi, sau đó thì mù mịt không tin tức. Tôi lại hỏi cậu ấy, nếu cha cậu ấy không chịu rời khỏi cái giường kia, vậy họ có nhìn thử xem giường có vấn đề gì hay không. Kết quả bạn học thờ dài nói, cha của cậu căn bản không thể rời khỏi cái giường kia, người xa lạ chỉ cần tới gần giường, ông ấy đều sẽ gào thét, hơn nữa giường kia là cha mẹ mua lúc kết hôn, chưa từng để ai khác chạm vào.

Xem ra giường có khả năng không phải nơi phát ra vấn đề.

Tôi về đến nhà, lần lượt tra xét tất cả các sách vở, thậm chí kể cả hỏi một người." Về mặt Lê Chính có chút khinh thường.

"Là Lê đội sao?" Kỳ Nhan hỏi, Lê Chính bắt giác gật đầu. Tôi thủy chung không rõ tại sao anh ta đối với Lê đội đã nuôi lớn anh ta lại căm ghét như thế.

"Song dù có là ông ta, cũng không máy may biết gì về việc này, ngược lại còn truy hỏi tôi xảy ra chuyện gì, tôi mặc kệ ông ta. Không thể làm gì khác hơn là quyết định một lần nữa đến nhà bạn học, bởi vì nhà hai đứa gần nhau, tối cùng ngày sau khi ăn cơm xong tôi liền qua đó.

Nhà họ mặc dù giàu có, nhưng rất kỳ quái, không hề mời bất cứ

người hầu nào. Chăm sóc ông bác nằm trên giường cũng là làm theo giờ, tuyệt không ở nhà qua đêm. Do đó trong nhà bình thường chỉ có ba người. Bạn tôi cùng với cha cậu ấy và bà nội.

Bà nội cậu ấy nghe nói trước kia là danh nhân trong giới xuất nhập thượng lưu cực kỳ nổi tiếng ở Thượng Hải. Cho nên dù tuổi tác đã lớn, nhưng vẫn duy trì phong độ sạch sẽ tao nhã. Lần trước có gặp qua bà, nhưng không thích nói chuyện, bà cụ da trắng nõn, mặt mũi thanh tú, tóc cũng chải chuốt chỉnh tề. Song bà luôn yêu quý con trai, nhiều lần đến thăm, đều dùng bàn tay gầy trơ xương yêu thương vuốt tóc con trai. Bà nói từ khi con dâu đi rồi, con trai liền biến thành như vậy, khiến trong lòng bà lão vô cùng khổ sở, bà lão cả đời này chỉ có một đứa con trai, có lẽ đối với bà, mặc dù con trai tóc đều đã hoa râm, nhưng trong mắt người mẹ, như trước là đứa trẻ cần sự chăm sóc của mẹ.

Nói vậy trong lòng bà cũng rất khó chịu.

Lúc đến nhà cậu ấy, bạn học có vẻ hơi kinh ngạc, song nhanh chóng đã bị sự phấn chấn thay thế, bởi vì tôi nói với cậu ấy quyết định hôm nay cùng cậu ngủ trong phòng cha cậu, nếu ban ngày không có phát hiện gì dị thường, vậy thử buổi tối xem sao.

Mới đầu bác ấy không bằng lòng lắm, có chút mâu thuẫn, mà bà nội của bạn học lúc tiến vào cũng không vui lắm, nhưng nể mặt cháu trai. Hai đứa trẻ liền trải hai chiếc giường trong phòng ngủ, mùi mặc dù khó ngửi, nhưng quen rồi thì cũng tốt thôi.

Chúng tôi vẫn luôn trò chuyện, song tiếng rất nhỏ, mãi đến khi trên giường vang lên tiếng ngáy, bạn học cũng mệt mỏi. Trong phòng chỉ còn lại mình tôi là tỉnh táo.

Rất kỳ quái, từ khi tôi còn bé tôi đã phát hiện. Tôi có năng lực có thể

khống chế giấc ngủ của mình.

Nói cách khác nếu tôi chưa muốn ngủ, tôi có thể liên tục thật lâu không đụng tới giường, hơn nữa không có một chút buồn ngủ, tinh thần như thường, nhưng tiền đề là sau đó phải gia tăng thời gian nghỉ ngơi. Cho nên cùng ngày đó tôi cả tối đều căng mắt, giường chúng tôi ngay phía bên phải giường ông bác, cũng chính là bên trống không kia.

Đúng giờ tắt đèn, nhưng đón lấy ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên thấu qua bức rèm, vẫn có thể ngờ ngợ thấy rõ giường.

Nếu cậu không tận mắt nhìn thấy, chỉ dựa vào miêu tả của tôi, không cách nào cảm nhận được cảm giác của tôi ngay lúc đó đâu.

Thân thể to mọng của ông bác theo hô hấp cùng nhô lên xẹp xuống, giống như ngọn núi thịt đang hoạt động vậy. Nhưng mà, làm tôi kinh dị chính là trên chỗ giường bên cạnh đáng lẽ chưa ai từng ngủ lại xuất hiện một dấu ấn.

Hơn nữa là cái loại từ nông sang sâu này, thật giống như có người chậm rãi từ bên giường nằm xuống ngủ vậy.

Nhưng tôi không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Khăn trải giường phủ trên người ông bác cũng dần dần phồng lên, thành hình người. Từ bên trong khăn trải giường thần kỳ xuất hiện một cánh tay, thon dài mà trắng nõn, giống như cột đá cẩm thạch màu trắng ngà chống đỡ thần điện Hy Lạp cổ vậy.

Kia rõ ràng là tay của phụ nữ.

Cái tay kia xuyên qua ngọn núi thịt cực lớn, linh hoạt như rắn. Bàn

tay luồn vào dưới nách ông bác. Đại khái là từ một bên khác vươn đến.

Tiếp theo, vốn nghiêng người ngủ ông bác lật lại, cả người nằm sấp. Người trong khăn trải giường chậm rãi mấp máy, đem thân thể thông thả nhét vào chính giữa phía dưới thân thể ông bác và giường mềm mại.

Cái loại vận động này giống như con sứa, chầm chậm mà sức thật lớn. Không lâu sau, thứ kia đã xuyên qua phía sau lưng ông bác. Nói cách khác, ông bác đã hoàn toàn nằm trên một cái đệm thịt.

Bị một người mập mạp như thế đè nặng, đổi lại là ai cũng sẽ không thoải mái.

Đương nhiên, tiền đề nếu bị đè nặng là người.

Hai cánh tay trắng nõn từ dưới thân ông bác duỗi ra, cánh tay từ bên ngoài gắt gao siết lại. Đồng dạng, mặc dù thông thả, nhưng lại dị thường kiên quyết, tựa hồ căn bản không cách nào ngăn cản. Phảng phất như bạn đứng giữa hai bức tường, bức tường chậm rãi khép lại, bạn không có chút biện pháp nào.

Hô hấp của ông bác bắt đầu cấp tốc, mặc dù tôi nhìn không thấy được bộ dáng ông ấy, nhưng ngực bị sợi dây siết càng ngày càng chặt như thế, đừng nói người mập mạp như ông ta, đổi lại là tôi cũng không chịu nổi.

Cánh tay kia mềm mại, nhưng cứng cỏi. Tôi đang buồn bực một cánh tay nữ tính như thế sao có thể siết lấy một thân thể nam tính. Nhưng về sau mới bắt đầu, cánh tay đã thật sâu lồm vào trong thịt ông bác.

Rốt cuộc đã biết nơi phát ra vết bầm tím trên cánh tay và ngực mà

ban ngày nhìn thấy.

Tiếng hít thở dồn dập như ống nước vừa tắt vừa khàn mà liên tục. Cánh tay nọ vẫn đang gắt gao siết chặt thân thể của cha bạn tôi, đích xác giống như con trăn, gắt gao quấn quanh.

Chẳng lẽ muốn siết chết tươi ông ta?

Tôi thử lay tỉnh bạn mình, nhưng phát hiện hoàn toàn vô dụng, cậu ấy hoàn toàn ngủ như lợn chết vậy.

Tôi đành phải rón rén đứng dậy, đến gần chiếc giường nọ.

Dần dần đến gần ông ấy tôi muốn gỡ cánh tay trên người ông ta ra. Tay tôi duỗi về phía cánh tay trắng nõn nọ.

Cánh tay lập tức thả lỏng, cư nhiên thoát khỏi thân thể ông bác, mà siết lấy cổ tay tôi. Bị dọa giật mình tôi còn chưa kịp phản ứng. Cảm giác chỗ cổ tay đau đến dị thường. Sức lực của cánh tay kia lại có thể lớn như thế. Giống như kìm sắt vậy.

Tôi liều mạng muốn giãy khỏi cánh tay kia, nhưng đầu ngón tay thon dài gắt gao siết lấy, ánh trăng ngoài cửa sổ đã thay đổi góc độ, thẳng tắp bắn vào.

Từ dưới cái đầu đã bị siết đến phát tím của ông bác, lộ ra nửa đầu.

Ánh trăng màu bạc vừa vắn chiếu lên mặt người nọ, nửa bên mặt.

Tôi sẽ không quên khuôn mặt nọ. Chính xác ra là khuôn mặt nữ giới vô cùng xinh đẹp.

Nhưng sự xinh đẹp này tôi tình nguyện chưa từng thấy qua. Đôi mắt

cô ta mở thật to nhìn chăm chăm tôi, tóc dài đen thùi từng sợi từng sợi phủ bên cái trán bóng lóang, cạnh miệng có một nốt ruồi mỹ nhân không lớn, khóe miệng hơi nhếch lên, mang theo ý cười ấm áp. Màu da nhẵn nhụi trắng bóng, nhưng dưới ánh trăng chiếu xạ lại làm tôi kinh sợ cực kỳ.

Người phụ nữ này là ai? Trong lòng tôi hoảng sợ tự hỏi, chẳng lẽ là mẹ của bạn tôi?

Nhưng không đợi tôi há miệng gọi người, tôi cảm giác cổ tay mình bị rút một chút, cả thân thể ngã sấp bên giường, vừa vịn bên cạnh ông bác, mà khuôn mặt kia đã cách mặt tôi rất gần.

Tôi gọi không thành tiếng, vì một tay khác đã bưng kín miệng tôi.

Lạnh buốt, môi tựa như chà trên khối băng, đông lạnh đến có chút tê dại. Cô ta cứ thế một tay bịt miệng tôi, một tay khác kéo cổ tay tôi, mặt tôi chậm rãi tới gần mặt cô ta.

Chỉ còn vài cen-ti-mét nữa, gần đến nỗi có thể cảm giác được hơi thở của cô ta.

Nhưng tôi không cảm giác được, người phụ nữ trước mắt này tựa như tượng sáp vậy.

Cổ họng cô ta chuyển động, phát ra tiếng nuốt ừng ực, chậm rãi mở môi kề bên lỗ tai tôi nhẹ nhàng nói.

"Phiền ngài chăm sóc con ta, phiền ngài rồi."

Thanh âm rất êm ái, tràn ngập nhu tình.

Vừa nói xong, cổ tay và miệng lập tức dễ chịu không ít, vừa ngẩng

đầu lại nhìn, nào còn phụ nữ gì, ông bác đang ngủ say, dường như hết thấy chưa từng xảy ra vậy.

Thật sự chưa hề phát sinh chuyện gì sao? Tôi vuốt trái tim còn đang đập dữ dội của mình hỏi. Môi mang theo hàn khí và vết bầm tím trên cổ tay nói cho tôi biết đây không phải giấc mơ.

Một đêm không chớp mắt, cũng không phải tự mình khống chế, thật sự ngủ không được, kỳ thật sau này sự nghiệp tôi trải qua dần dần nhiều hơn, hung hiểm cũng có, nhưng không có loại cảm giác kinh hãi thế này nữa, song có thể vì khi đó còn nhỏ tuổi, lại là lần đầu trải qua loại chuyện này, đương nhiên khắc sâu ấn tượng.

Sau hừng đông ông bác thức dậy sớm nhất, lúc này người làm công cũng đúng giờ tới, lúc này ông ta rửa mặt ăn cơm. Ông ta ngoại trừ nói cánh tay và ngực có chút mỏi ra, ký ức gì cũng không có.

Bà nội của bạn tôi cũng thức rất sớm, chiếu lệ cùng lưng đến thăm, cùng ông bác trò chuyện an ủi xong lại đi ra. Bạn tôi nói cho tôi biết bà nội cậu ấy quen dậy rất sớm, đại khái lúc tuổi còn trẻ đã dưỡng thành thói quen, cho nên lớn tuổi vậy rồi, da và tướng mạo đều chăm sóc rất tốt.

"Bà chỉ lo lắng cho cha tớ, mỗi lần nhìn thấy ông như vậy đều nhin không được rơi lệ lắc đầu." Bạn tôi thở dài. Đích xác, không sợ mắc bệnh, chỉ sợ mắc bệnh gì cũng không biết. Tôi vốn định kể chuyện tối qua, nhưng lời đến bên miệng, lại nuốt xuống, mạo muội nói ra, chỉ làm người ta thêm lo lắng mà thôi.

Cái giường nọ, thật sự quá tà môn. Nhưng đổi giường là không có khả năng. Tôi nhận định tối qua nhìn thấy chính là người mẹ đã mất tích của bạn tôi, nếu có thể tìm được tư liệu về mẹ cậu ấy, có lẽ sẽ giải quyết được chuyện phiền toái này.

Nhưng bắt đầu điều tra từ đâu đây.

Tôi thậm chí vận dụng quan hệ cá nhân, giúp tra xét hộ tịch, nhưng đối với tung tích của mẹ bạn tôi vẫn như cũ không mảy may biết được gì. Trong đầu tôi chợt hiện ra một ý nghĩ.

Có lẽ mẹ cậu ấy khả năng đã sớm không còn trên nhân thế nữa. Hơn nữa đêm đó không phải bà ấy còn dặn dò tôi sao, hy vọng tôi giúp chăm sóc con trai bà.

Như vậy xem chừng là một người mẹ lưu luyến con trai không muốn rời nhỉ." Lê Chính nói, đột nhiên dừng lại cắn môi dưới. Tôi nhìn Kỳ Nhan, sắc mặt cậu ấy ảm đạm, xem ra hai người đều đang nhớ tới mẹ mình, tôi đành cúi đầu không nói.

Kẻ đang có vĩnh viễn sẽ không thể nhận thức được tâm lý của kẻ mất đi.

Lê Chính rất cuộc tiếp tục nói: "Tôi liền tìm tất cả những bộ sách mà tôi biết, cũng không có đáp án chính xác về việc này. Mỗi lần hỏi bạn học, cậu ấy cứ thờ dài nói cha cậu ấy đã lâu mỗi buổi sáng đều than tay và ngực rất đau.

Tôi cũng không nói gì, đương nhiên biết nguyên nhân do đâu.

Chuyện kỳ quái này quấy rầy tôi nửa năm, nào ngờ có một ngày, tôi nhận được một tin tức làm tôi kinh ngạc.

Mẹ của bạn học tôi cư nhiên đã trở lại.

Khi bạn học tôi hưng phấn nói cho tôi biết tin tức này, tôi đã bị dọa giật mình, hỏi lại cậu ấy lần nữa có chắc không.



"Đương nhiên chắc chắn nhất định cùng khẳng định cùng hai lần phủ định!" Cậu ấy phấn chấn trả lời, cũng nói hôm qua mình còn cùng mẹ mới từ nước ngoài trở về đi ăn cơm. Cậu ấy vui vẻ đưa bức ảnh của mẹ mình cho tôi xem.

Quả thật là một người mẹ rất đẹp.

Nhưng tuyệt đối không phải người phụ nữ đêm đó tôi đã gặp!

Tôi đêm đó nhìn thấy đến tột cùng là ai? Hoặc nói là thứ gì?

Mẹ của bạn học tôi chỉ ở lại vài ngày, không lâu sau lại đi, trước khi đi bà muốn đi gặp chồng cũ, nghe nói họ đã làm thủ tục ly hôn, nhưng bị bà nội ngăn cản, bà cũng đành phải trở về.

Tôi như trước bị chuyện đêm đó quấy nhiễu, cũng không lâu sau, tôi nghe bạn học nói, bà nội cậu ta bệnh nặng. Lại không chịu đến bệnh viện, nói chết cũng phải nằm lại bộ xương già này ở nhà, cậu ấy gấp đến không còn cách nào, hy vọng tôi có thể qua đó giúp một tay, nghĩ thầm cũng khó trách, nhà họ đã sớm cắt đứt liên lạc với thân thích.

Người có tiền liền đông như trẩy hội, hoặc sẽ bị các thân thích phi nhỏ. Xem ra bạn học thuộc về vế sau, nghe nói đám thân thích vay tiền này phần lớn bị bà nội cậu ấy sau khi cho khoản tiền thì đuổi mắng, sau lưng bị nguyên rửa không ít. Nhà họ sở dĩ có tiền, kỳ thật đều dựa vào gia sản bà cụ trước kia kinh doanh khổ cực tích góp.

Bà cụ so với lần trước khi tôi đến đã già yếu không ít, mặc dù đang trạng thái hôn mê, nhưng vẫn như cũ gọi nhũ danh của con trai. Tôi vừa qua đó, đã bị bà kéo tay lại.

Cảm giác tương đối quen thuộc.

Không ngờ tới một bà cụ cận kề cái chết cư nhiên lực tay lớn như vậy.

"Con à!" Bà khàn giọng gọi một câu, tiếng la thê lương mà chấn động tâm can kia khiến tôi bị dọa giật mình.

Sau khi hô lên một câu, ý thức bà lão tựa hồ đã thanh tỉnh không ít, nhìn cháu trai, lại nhìn tôi, mang theo ánh mắt khẩn cầu.

"Phiền ngài chăm sóc con tôi, phiền ngài." Tôi nghe xong thân thể chấn động.

Bà cụ đã tắt thở, cánh tay bắt lấy tôi trước khi chết kia cũng vô lực buông lỏng. Nhìn mặt bà tôi lại tràn ngập nghi hoặc, khoe miệng cũng không có nốt ruồi mà.

Giúp bạn tôi xử lý xong tang sự. Tôi ngạc nhiên phát hiện ông bác cư nhiên đã có thể xuống giường. Cuộc sống ràng buộc giữa ông ấy và chiếc giường phảng phất đã bị chém đứt, những khó chịu cũng đã biến mất, chỉ có điều ông ấy phải mất lượng lớn thời gian rèn luyện thân thể giảm béo.

Mặc dù bà nội đã qua đời, nhưng cha mình một lần nữa khôi phục khỏe mạnh, cũng khiến bạn tôi vui mừng lẫn át bi thương. Không lâu sau, mẹ cậu ấy lại trở về, mặc dù không tái hôn, nhưng vẫn duy trì mối quan hệ tốt với ông bác.

Khi tôi lại tới nhà cậu ấy làm khách, nhin không được hỏi có hình của bà cụ lúc còn trẻ không, bạn tôi suy nghĩ hồi lâu, nói có, vì vậy lục lọi một trận, cậu ấy lấy ra album hình đã rất cũ.

Tôi nhìn bức ảnh sườn xám.

Người phụ nữ bên trong trẻ tuổi xinh đẹp, khoe miệng có một nốt ruồi, nàng chính là người phụ nữ đêm đó tôi từng gặp.

"Tại sao bà nội cậu về sau không có nốt ruồi nữa?" Tôi chỉ vào bức ảnh hỏi.

"Nghe nói khi đó lưu hành nốt ruồi mỹ nhân, bà nội thích mỗi ngày đeo một cái giả." Bạn học lắm lắm trả lời.

Hóa ra là giả, hóa ra người phụ nữ kia cư nhiên là bà nội của bạn tôi.

Trong lúc trò chuyện với mẹ của bạn tôi, tôi lại biết chút sự tình.

"Mẹ chồng dì quả thực có chút cưng chiều con trai bà. Thậm chí tới mức khó có thể dễ dàng tha thứ cho hoàn cảnh của dì, vô luận dì làm gì bà đều chướng mắt, dì cùng ba nó phát sinh chút to tiếng hoặc cãi vã bà đều ngang ngược đứng ra chỉ trích, đồ ăn bà cũng ghét bỏ dì làm không tốt, trong mắt bà không có phép bất cứ ai cướp đi địa vị trong suy nghĩ của con trai bà." Mẹ của bạn tôi kể chi tiết.

"Theo lời chồng cũ dì nói, anh ấy trước khi lên trung học, đều ngủ cùng mẹ, bố chồng dì mất sớm, mẹ chồng dì ở vậy nuôi con không hề tái hôn, đích xác không dễ dàng, nhưng như vậy tựa hồ cũng có chút bệnh tâm lý, bà rất thích ở trên giường ôm con, dỗ con ngủ, mãi đến khi con trai bà cũng có chút phiền chán mới thôi. Cuối cùng dì thật sự chịu không được, không thể làm gì khác hơn là trốn khỏi nhà, ra nước ngoài."

Tôi rất cuộc hiểu được ngọn nguồn sự tình.

Bà cụ vô cùng lo lắng cho con trai mình, mới đầu con trai bà vì vợ bỏ

đi mà bị bệnh, ý niệm của bà cứ nhiên nhập vào cái giường kia, bà cứ cố chấp nghĩ rằng chỉ cần giống như trước đây, ôm con trai sẽ không xảy ra chuyện gì nữa. Buổi tối bị ôm như vậy, khiến thân thể bác cứ nhiên sinh ra ý lại với giường, tựa như đứa trẻ ý lại vào ngực người mẹ vậy, nói ra cũng khó bề tưởng nổi, nhưng lại thật có đạo lý. Đương nhiên, nếu là thể ý niệm cũng chính cái gọi là xuất hồn, sức mạnh tự nhiên khổng lồ chế lệch một chút.

Về phần tại sao lại dùng bộ dáng kia xuất hiện, đại khái là do cảnh tượng hiện lên trong đầu phụ nữ lớn tuổi đều là bộ dáng mình xinh đẹp nhất khi còn trẻ.

Cho nên sau khi bà lão qua đời, bệnh của ông bác tự nhiên không trị mà khỏi.

Sự tình kết thúc viên mãn, chính yếu là tôi đã cởi bỏ được nghi vấn trong lòng. Song vẫn còn lại một cái cuối cùng." Lê Chính ngừng lại, không nói nữa. Trái lại Kỳ Nhan cười cười.

"Ý của anh là nói đến nguồn gốc ý niệm con người sinh ra có thực thể hay không, có thật sự có thể tiếp xúc được đến vật thể thật hay không." Lê Chính gật đầu.

"Tôi cũng không biết, kỳ thật thế giới này khó hiểu nhất thường thường chính là bản thân con người. Có rất nhiều người nói tư thế ngủ có thể làm mình thoải mái nhất chính là nghiêng người cong chân và tay lên. Kỳ thật đây là tư thế ban đầu của con người lúc ở trong tử cung cơ thể mẹ, bởi vì loại tư thế này có thể làm cho con người sinh ra cảm giác an toàn nhất.

Có lẽ bà cụ kia cũng là người cho rằng như vậy." Kỳ Nhan nói xong. Tôi nhìn thấy phía trước có hai người quen thuộc đang bước tới.

Không đợi tôi mở miệng, một cánh tay ngọc ngà trắng sáng xinh đẹp mò tới nón Lê Chính đội, bởi vì tóc y vô cùng nổi bật, cho nên ra ngoài nhất định kiên trì đội mũ. Lê Chính và Kỷ Nhan đồng thời nhìn lại.

Chủ nhân bàn tay kia chính là Lý Đa. Nhưng trái lại tôi cực kỳ chờ mong, xem hai anh em này gặp nhau, không biết Lý Đa còn có thể nhận ra được không.

## Chương 43: Tín miêu

Lúc Lý Đa cực nhanh chạy tới tôi đã nhìn thấy cô bé, song có chút không tin, cùng bình thường có chút bất đồng, cô bé để mặt mộc, đôi chút trang sức trang nhã, bởi vì mùa đông năm ngoái ấm áp, khiến cho nơi này đầu xuân đã hơn 20 độ rồi, mặc bộ váy đỏ cô bé có vẻ cực kỳ gây chú ý. Tôi nhớ mang máng Kỳ Nhan từng xoa đầu cô nói, con gái phải có bộ dáng con gái, tóc dài chút nhìn mới thích, cho nên cô cũng bắt đầu để tóc dài, quả nhiên phụ nữ trang điểm vì người mình thích mà. Song bộ dáng mặc dù thay đổi nhưng tính cách như trước, vẫn giống như con thỏ nhảy bắn sang đây. Lúc này, Lê Chính cũng quay sang, hai người đối mặt.

Lý Đa ngây dại. Mở to mắt nhìn chằm chằm Lê Chính, há miệng không nói lời nào, mà Lê Chính cũng có chút khẩn trương. Lòng tôi nghĩ quả nhiên là anh em, quan hệ huyết thống không cách nào chặt đứt được.

"Bé con thật đáng yêu mà!" Lý Đa đột nhiên ôm lấy Lê Chính, dùng tay mạnh mẽ xoa đầu y, chúng tôi nhin cười nhìn, vẻ mặt Lê Chính cực kỳ khó xử, muốn xoay qua chỗ khác, bất đắc dĩ sức Lý Đa rất lớn, cơ hồ bế y lên.

"Chờ một chút, nó nhìn qua thật quen mắt nha!" Lý Đa đột nhiên nghiêm mặt nói, sau đó nhìn Kỳ Nhan, lại nhìn sang Lê Chính trong lòng. Lòng tôi nghĩ quả nhiên vẫn sẽ nhận ra thôi.

"Mặt mũi rất giống nha đó, anh Kỳ Nhan." Lý Đa liếc mắt nhìn Kỳ Nhan một chút, "Không phải là con riêng của anh đó chứ?" Tôi nghe xong thiếu chút nữa phun Coke đang uống trong miệng ra.

Kỳ Nhan vẻ mặt bất đắc dĩ, cũng không biết làm sao biện bạch, tôi đành phải đứng ra hòa giải nói đứa bé này là thân thích của Kỳ Nhan ở quê, gửi nuôi trên này vài ngày. Lý Đa mặc dù vẫn vẻ mặt không tin tưởng, song rất nhanh lại chơi đùa với Lê Chính. Chỉ là Lê Chính không hề phản ứng cô ấy.

"Em sống thật vui vẻ thì tốt rồi." Lê Chính nói xong câu này, kéo mũ trùm xuống, che lại mắt, sau đó ngửa về sau ngủ. Lý Đa thấy Lê Chính không nói lời nào nữa không thể làm gì khác hơn là tán gẫu với chúng tôi.

"Đứa bé này thật ít nói, hay anh Kỳ Nhan kể chuyện xưa đi, thuận tiện gọi chút thức ăn cho em." Hóa ra cô bé vốn tới dùng cơm, kết quả vừa vặn được ở đây ăn chực rồi.

Kỳ Nhan cười cười.

"Kể câu chuyện về Tín Miêu nhé." Tôi và Lý Đa đều vênh tai nghe. Lê Chính cũng nghiêng đầu qua, mặc dù như trước không kéo nón trùm lên, nhưng nhìn ra được y đang lắng nghe.

"Trung Quốc rộng lớn, nếu dựa vào đi bộ e rằng mất cả đời cũng khó lòng đi hết. Song người có sở thích giống tớ cũng có không ít. Tớ từng đi qua sơn thôn khá hẻo lánh nọ, đầu tiên nhìn xem có câu chuyện kỳ dị nào không, thứ hai có thể tiếp tục quan sát dân tục dân phong khác nhau.

Ở vùng Vân Quý, tớ gặp bốn sinh viên đại học nhỏ tuổi hơn tớ chút. Họ còn chưa tốt nghiệp, tớ vốn tưởng rằng họ giống tớ, đều là bạn đồng hành. Song không ngờ, họ không chỉ đơn giản là đi du lịch.

Trong đó một cô gái vóc dáng cao gầy yếu ớt thích mặc đồ thể thao

màu vàng cột tóc đuôi ngựa kiêu ngạo nói với tớ, bốn người đang làm một chuyện rất có ý nghĩa.

Tớ hiển nhiên cảm thấy hiếu kỳ. Liền quyết định cùng lên đường với họ, trong chuyến du lịch có thể có bạn cùng đi như vậy, khiến cho chuyến du lịch không đến nỗi cô đơn tịch mịch lắm, hơn nữa cũng an toàn.

Theo lời cô bé này kể, tớ đã biết ngọn nguồn.

Mấy người kia đều là nhân viên tình nguyện của hiệp hội quỹ giáo dục. Bọn họ khắp nơi quyên góp tiền dự tính xây dựng cho khu vực nông thôn tương đối nghèo khó này một ngôi trường tiểu học. Thôn này quá nghèo, đừng nói trường học, nhà cửa của thôn dân đều là nhà cũ ngập ngập nguy cơ. Nhưng trẻ con nơi này khát vọng đọc sách, nhìn vào mắt con trẻ, cho dù là người cứng lòng cũng chịu không được, mặc dù mọi người đã ra sức gom góp xây lên một trường học tạm thời, nhưng vô cùng cũ nát, ngay cả bàn học đều là bàn gỗ cũ mượn từ địa phương khác về. Mặc dù thầy cô dạy nơi này rất muốn truyền thụ tri thức cho trẻ nhỏ, nhưng không có trường học cũng như không bột đổ gột nên hồ. Loại trường bằng gỗ này vừa không cách nào đi học bình thường, hơn nữa một khi trời mưa gió quất trẻ con khỏe mạnh cũng gặp vấn đề. Bởi vì có một phóng viên hảo tâm viết chuyện nơi đây thành bài báo đưa tin, cho nên những sinh viên này quyết định thành lập một quỹ để trợ giúp các trẻ em này thực hiện giấc mơ về trường học chân chính.

Nhưng tớ không rõ, cái đó và việc họ đến đây có liên quan gì, nếu tớ tính không làm, lúc này chính là thời gian học của đại học. Cô gái đã chứng thật suy nghĩ của tớ, đích xác, họ là xin phép nghỉ để đến.

"Chẳng lẽ không thể chờ kỳ nghỉ rồi trở lại trông những đứa trẻ này sao?" Tớ nhin không được hỏi.



Tớ tạm thời gọi cô gái dẫn đầu này là Đuôi Ngựa nhé.

Đuôi Ngựa hất tóc, hào hứng nói: "Đừng nhắc nữa, mới đầu đã quyên góp xong một số tiền, đều là bạn học của chúng tôi tiết kiệm được, còn có giáo viên và một ít phụ huynh tốt bụng. Kết quả không ngờ tới bọn nhỏ hồi âm nói cho chúng tôi biết, tiền căn bản không tới được thôn. Hỏi những cán bộ trung gian kia, đều đùn đẩy nói là thất lạc, mọi người lúc này mới nhớ tới trước kia thường truyền nhau kể lại tiền của công trình hy vọng đều bị tham ô, hóa ra cư nhiên là thật. Thật là thất đức mà. Kết quả chúng tôi không thể làm gì khác hơn là một bên hồi âm an ủi lũ trẻ, sau đó một lần nữa gom góp một số tiền quỹ, song chúng tôi không tin người khác nữa, cho nên mọi người xung phong muốn tự mình mang tiền đến, bốn chúng tôi được chọn ra." Cô ấy mới nói đến đây. Đột nhiên ý thức được có chút lỗ lờ, song cô ấy cùng mấy nam sinh bên cạnh nhìn nhau xong, lại dùng mắt quét về phía tớ, cười cười.

Phỏng chừng cô ấy sợ tớ cũng là loại người tọc mạch tới số tiền. Nói đi cũng phải nói lại, nếu tớ thật có tâm tư này, bốn người họ không phải đối thủ.

Tớ bảo cô ấy yên tâm, cũng nói cho cô ấy biết phía trước là một mảnh đất rừng khá hoang vu, đương nhiên, nếu từ đường lớn đi rất dễ dàng, nhưng đường phải đi vòng chút, nhưng nếu trực tiếp băng qua, sẽ nhanh hơn đường lớn ba ngày.

"Vậy đương nhiên cứ đi thẳng qua đó thôi, tôi vẫn muốn về nhà sớm một chút." Một nam sinh nói, tôi lắc đầu.

"Tốt nhất để tôi dẫn đường cho, nếu không trong khu rừng rậm kia rất dễ lạc đường. Hơn nữa mọi người tốt nhất nên chuẩn bị tinh thần, tranh thủ ban ngày băng qua đó." Bốn người đồng ý. Ngày thứ hai,

chúng tớ bắt đầu đi bộ xuyên qua khu rừng rậm kia.

Kỳ thật cho dù không phải vì giúp họ, tớ cũng sẽ lựa chọn đi qua khu rừng rậm đó.

Bởi vì tớ nghe nói truyền thuyết Tín Miêu thường lui tới chỗ này.

Tín Miêu là một loại yêu quái thích giúp người vận chuyển đồ vật, tất cả được gọi là Tín Miêu. Song ai cũng chưa từng thấy qua. Thậm chí có người đồn đại Tín Miêu trợ giúp người vận chuyển thư cùng vật phẩm là muốn nhận báo đáp. Song rốt cuộc là cái gì thì không biết được. Nhưng có thể khẳng định một chút, Tín Miêu cực ít xuất hiện trước mặt con người, càng miễn bàn đến hỗ trợ vận chuyển đồ.

Nhưng tớ vẫn muốn nhìn xem nó rốt cuộc bộ dạng thế nào.

Rừng rậm giống như mê cung, bản thân cũng không ngờ tới cư nhiên lại ở chỗ này bị lạc phương hướng. Mặc dù sớm có chuẩn bị, nhưng đối mặt với rừng cây tầng tầng núi non trùng điệp như quý quái bốn phía, chúng tớ mãi vẫn không ra ngoài được. Vốn xuyên qua khu rừng rậm này thông thường chỉ mất mấy tiếng. Nhưng chúng tớ đã cố ý bắt đầu từ sáng sớm, song mãi tới chiều còn chưa nhìn thấy đích. Sắc trời nơi này tối rất nhanh, bầu trời u ám hơn nữa lá cây dày đặc che sạch ánh nắng. Mặc dù tính cách Đuôi Ngựa rất đàn ông, nhưng vẫn sợ hãi kéo góc áo khoác của tớ đang đi trước nhất.

Qua đêm chỗ này là chuyện vô cùng nguy hiểm, không nói đến độc trùng dã thú, chỉ mỗi việc tối đến trong rừng sẽ tràn ngập sương độc và chướng khí cũng đều rất chí mạng. Tớ bắt đầu vô cùng hối hận mình cậy mạnh mang mọi người tiến vào đây. Hoàn hảo mấy người kia đều khá nhiệt tình cũng không dễ nổi giận.

Nhưng thể lực rất cuộc có lúc kiệt quệ. Theo Đuôi Ngựa nói, tiền tốt nhất nên đưa đến đúng thời gian quy định. Chúng tôi quyết định ở một khoảnh đất khá trống trải tạm thời nghỉ ngơi, uống nước hồi phục chút thể lực. Ánh sáng xuyên qua lá cây tủa xuống những ô vuông bất quy tắc, giống như bàn cờ vậy. Khoảnh đất này nơi nơi đều là lá cây rụng, từng lớp làm đệm vô cùng dày. Ngồi lên mềm mại, như ngồi trên giường lò xo vậy. Những lá cây này sau khi mục nát lại lần nữa làm đất đai phì nhiêu, khiến cho cây cối nơi này luôn duy trì thể sinh trưởng cực tốt. Song đáng tiếc, rừng cây bảo lưu hệ thống sinh thái nguyên sinh như vậy đã rất hiếm thấy. Thành thoảng từ trong đô thị ra ngoài tiếp xúc với thảm thực vật thiên nhiên chưa hề được qua gia công này, có thể khiến con người rất thoải mái.

"Tại sao? Cũng đâu cần vội vã, cho dù tiền tới rồi cũng phải mất một thời gian nhất định chứ?" Tớ kỳ quái hỏi cô ấy.

"Không phải, bởi vì đây là lời hứa." Đuôi Ngựa rũ mi xuống, cắn môi dưới, lấy ngón tay vắt khăn mặt đã hơi ố vàng vừa lau mồ hôi. Bộ dáng cô cúi đầu mặc dù chưa hẳn là đẹp nhất, nhưng có cảm giác nữ tính tú lệ và tự nhiên trời sinh.

"Chúng tôi đã thất tín với mấy đứa bé này một lần rồi, mặc dù tiền là bị những người đó cầm đi, nhưng chúng tôi cũng có sai mà, không dốc hết sức mình. Cho nên lần này chúng tôi đáp ứng chúng trước khi nghỉ hè nhất định sẽ đưa tiền tới. Chúng là con nít mà, nếu liên tục hai lần bị lừa, vậy chúng sau này còn có thể tin tưởng ai nữa đây? Còn có thể tin rằng có người tốt sao? Từ trước đến nay thư từ qua lại với chúng tôi là một đứa bé tên Bé Phúc, nó cứ nói mình rất may mắn, cư nhiên cùng tên với linh vật của Olympic, nhưng trên thực tế gia đình đứa nhỏ này nghèo nhất, bình thường em ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, người vàng vọt gầy ghê gớm, quần áo trên người phần lớn là sửa lại, rộng thùng thình, chạy đi liền hứng gió. Nhưng lại là đứa học giỏi nhất trong tất cả, chữ cũng viết không

tôi, cho nên luôn là em thư từ qua lại với chúng tôi. Do đó, chúng tôi tuyệt đối không thể để cho những đứa trẻ này bị tổn thương nữa." Đuôi Ngựa nói có chút kích động, khuôn mặt thanh tú nhợt nhạt cứ nhiên đỏ ửng. Mấy anh chàng bên cạnh mệt mỏi nằm trên mặt đất, song cũng gật đầu đồng ý.

Tớ nhìn những bạn trẻ tràn ngập cảm xúc mãnh liệt này, bỗng dưng cũng bị cuốn hút. Mọi người nghỉ ngơi một chút, quyết định xuất phát tiếp, bởi vì nhìn trên bản đồ địa phương, chỉ cần có thể băng qua nơi này, có thể tới được thôn kia. Tớ cầm bản đồ đi phía trước, cố gắng phân biệt phương hướng.

Đoàn người trong rừng rậm cất lực đi bộ. Tớ bỗng dưng nhìn thấy phía trước bốc lên mảng sương mù cực mỏng, mơ hồ nhìn thấy có thứ gì đó đang đi tới, hình thể rất lớn, tớ bị dọa giật mình, nghĩ thầm chắc không phải là gấu chứ, nếu thật vậy thì không xong rồi, lúc này trước mắt đột nhiên xuất hiện một con thú không biết loài gì. Mới đầu tưởng rằng hoa mắt. Nhưng mấy người còn lại đều sững sờ đứng tại chỗ. Xem ra cũng nhìn thấy nó.

Dựa vào sự sành sỏi và tri thức của tớ trước kia tuyệt đối chưa từng thấy qua loài thú này, trong lòng tớ căng thẳng, chẳng lẽ đây là Tín Miêu?

Con này vóc dáng mập mạp thần kỳ. Cơ hồ là híp mắt phe phẩy một thân thịt béo chặm rãi bước đến. Lông mèo màu xám phủ trên thân thể, khiến cho thân thể vốn cực lớn lại càng tăng thêm thật nhiều. Cái đầu tròn tròn lớn như cái thớt lắc lư hai bên, thần thái nhàn nhã dạo chơi tựa như đang tản bộ trong vườn nhà mình vậy. Chân nó rất ngắn, lại thô to, giống như bốn cây cột ngắn củn, chống đỡ một mái nhà nặng nề. Một cái đuôi trắng kiện như cây chổi đong đưa sau người.

Nào ngờ tới gần mới phát hiện nó nhiều ít có chút dáng dấp của mèo. Nếu như nói trước kia tớ từng thấy mèo tám đuôi là đại biểu tượng trưng cho sự xinh đẹp và thần thoại. Dáng mạo của con vật này lại thật sự khiến người ta không cách nào khen nổi. Song lại lộ ra cổ hàm hậu và đáng yêu.

"Hả là Tín Miêu nhỉ." Tớ lẩm bẩm. Đuôi Ngựa kỳ quái nhìn tớ.

"Anh vừa nói gì?" mấy người còn lại cũng đi tới, mới đầu nhìn thấy có chút kinh dị và sợ hãi. Nhưng phát hiện Tín Miêu nhàm chán ngồi xổm cách đó không xa phớt lờ mọi người, ngược lại khiến họ bắt đầu có chút thích thú. Có một nam sinh lá gan lớn muốn đưa tay qua sờ nó, nhưng Tín Miêu linh hoạt né tránh, trước sau bảo trì khoảng cách hơn mười thước với chúng tớ.

Lại nói, cơ thể của nó cơ hồ lớn bằng người trưởng thành. Sắc trời dần tối, chúng tớ muốn vòng qua Tín Miêu, nhưng nó lại một mực ngăn trở trước mặt chúng tớ.

Tín Miêu há mồm, ngáp một cái, sau đó lơ lơ nhìn chúng tớ. Chân ngắn khiến nó sau khi ngồi xuống thì không còn thấy được nữa, giấu trong lớp lông xám dày.

Tớ lúc này mới nghĩ đến, nếu đã gọi là Tín Miêu, đương nhiên sự xuất hiện của nó nghĩa là phải hoàn thành công tác của mình.

Nhưng không biết phải làm gì báo đáp, nó sẽ yêu cầu chúng tớ làm gì. Hơn nữa tại sao Tín Miêu lại xuất hiện trước mặt chúng tớ chứ. Tớ nhìn nhìn Tín Miêu, trên móng vuốt nó dường như treo thứ gì.

"Meow." Tín Miêu kêu một tiếng, không khác gì tiếng mèo kêu bình thường, song thanh âm lớn hơn chút.

Tín Miêu ngồi xổm ở đó, vươn chân trước vẫy Đuôi Ngựa. Thấy thế nào cũng giống mèo chiêu tài. Đuôi Ngựa nhìn một chút, cẩn thận bước qua, song lần này Tín Miêu không né tránh.

Nó đem thứ trên móng vuốt đưa cho Đuôi Ngựa. Tín Miêu lúc này mới đứng dậy, song không rời đi, vẫn như cũ nhìn chúng tó. Đuôi Ngựa đi trở về.

Trong tay cô cầm một túi vải bạt màu vàng nhạt. Cực kỳ cũ nát, còn có vài miếng vá. Tất cả mọi người rất tò mò trong túi chứa cái gì. Sau khi mở ra mới phát hiện cư nhiên là một trái táo, còn có tờ giấy xếp rất ngay ngắn.

Vừa mở tờ giấy nhìn, Đuôi Ngựa cư nhiên bật khóc. Tờ từ trong tay cô lấy qua nhìn, cũng rất khiếp sợ.

Tờ giấy rất thô ráp cũng rất vàng, song chữ rất ngay ngắn, lộ ra chút ngây thơ, mặc dù chữ viết có chút mờ. Nhưng nhìn thấy ký tên tôi biết là đứa bé tên Bé Phúc kia viết.

"Anh Chị thân mến

Bé Phúc bị bệnh, lúc viết thư này đến bút Bé Phúc cũng không cầm nổi, chữ có chút khó coi nha, xin anh chị đừng trách em, nếu bình thường chữ em đẹp nhất trong thôn đó.

Em và các bạn học một mực chờ anh chị đến, mặc dù có người nói bọn em bị lừa, nhưng bọn em không tin. Về sau em ở cửa thôn mắc mưa, về nhà thì bị bệnh. Trong nhà không có tiền, em đành phải nằm giường lò uống nhiều nước nóng. Ba mẹ nói uống nhiều nước nóng bệnh Bé Phúc sẽ tốt hơn.

Ngày hôm qua em nhìn thấy con mèo to, em hỏi nó có thể giúp em

đưa thư này cho anh chị không, nó gật đầu, cho nên mới viết xuống.

Đúng rồi, táo này vốn là ba cho em ăn đó, em không muốn ăn, nên cũng cho con mèo to này mang đến.

Em thật sự hy vọng có thể nhìn thấy anh chị tới, còn có bạn học em và ba mẹ tụi nó nữa.

Em buồn ngủ quá.

Bé Phúc viết"

Táo rất đẹp, nhưng mọi người không ăn. Chỉ cầm trong tay, truyền nhau. Tín Miêu như trước lơ lơ híp mắt quan sát chúng tôi.

"Chúng ta nhất định phải mau chóng ra ngoài." Đuôi Ngựa lau nước mắt, kiên định nói. Tớ cũng muốn, nhưng nào có dễ dàng như vậy. Đột nhiên nhìn thấy Tín Miêu vẫn còn chưa đi, nghĩ ra một cách.

Tớ ở xa xa Tín Miêu gọi một tiếng. Nó lắc lư cái đầu to mập nhìn tớ.

"Nếu người phụ trách đưa tin, vậy đưa bọn ta đến thôn nhé." Tớ lớn tiếng gọi. Tín Miêu bất động. Con mắt hoàn toàn mở to, mắt mèo cỡ chuông đồng lóe sáng nhìn chăm chăm tớ. Nhưng nó không tỏ ra đồng ý hay cự tuyệt.

"Bọn ta sẽ trả giá tương ứng, nhưng trước khi trời tối người phải đưa bọn ta đến thôn." Tớ lại hô, Đuôi Ngựa và những người khác cũng gật đầu. Lúc này Tín Miêu lại nheo mắt, há miệng rộng meow một tiếng. Sau đó, Tín Miêu bắt đầu mồm to hút khí, đang lúc tớ kỳ quái nó muốn làm gì, trước mắt lại xuất hiện cảnh tượng cực kỳ thú vị.

Quả thực khó bề tưởng tượng, thân thể Tín Miêu giống như bong

bóng thổi phình lên. Lông mới đầu rũ xuống lần lượt dựng đứng lên. Nó giống như một món đồ chơi nhồi bông cực lớn.

Nhưng mà, tớ đánh cược rằng cậu tuyệt đối chưa từng thấy cái nào lớn như vậy đâu.

Thân thể sau khi phồng lên, Tín Miêu quay đầu kêu với chúng tớ. Mọi người hiểu rằng nó bảo chúng tớ ngồi lên. Cầm lấy lớp lông vừa dài vừa cứng, chúng tớ rất dễ dàng lên được lưng nó.

Mềm mại và thoải mái không ngờ, nhưng lại phát ra một cỗ mùi mèo vô cùng thân thiết và nhàn nhạt. Tiếp theo, cái đuôi Tín Miêu giống như sợi dây bằng lông thô gắt gao quấn lên chúng tớ. Nó thấy chúng tớ đã lên hết. Bắt đầu phóng về phía trước. Đừng xem thường bốn chân ngắn ngủn của nó, chạy lại nhanh như điện chớp. Nếu không có đuôi nó cố định chúng tớ, nói không chừng sẽ té xuống mất.

Rất nhanh, Tín Miêu đã đưa nhóm tớ xuyên qua rừng rậm. Thôn cơ hồ đã có thể nhìn thấy từ xa xa. Lúc này đã là buổi tối. Tín Miêu cho mọi người xuống ở bờ sông, sau đó không đi tiếp nữa.

"Meow." Nó trầm thấp bỏ thêm một câu, sau đó trong cổ họng phát ra thanh âm lải nhải. Tớ và Tín Miêu đã hẹn rồi, đem đồ đến thôn trước, sau đó trở về tìm nó. Tín Miêu rất ngoan ngoãn nằm trên mặt đất. Giấu đầu ở hai chân trước.

Mọi người chạy tới thôn, cơ hồ đều được đối xử như khách quý. Mọi người giống như ăn tết vậy, nam nữ già trẻ đều ra nghênh đón. Song nói thật, mức độ nghèo khó của thôn này thậm chí còn vượt quá tưởng tượng của tớ, cơ hồ không phát hiện ai mặc quần áo lành lặn. Đuôi Ngựa kích động giao tiền cho trưởng thôn. Trưởng thôn cầm tay chúng tớ, hồi lâu nói không nên lời. Khuôn mặt lớn rắn chắc ngăm đen nghẹn đỏ bừng, cuối cùng quỳ trên mặt đất, vịn tay Đuôi



Ngựa, lời nói nghẹn ngào.

"Tôi thay mặt đám trẻ cảm ơn các cô cậu!" Chúng tôi vội đỡ trưởng thôn lên.

Nhưng Đuôi Ngựa xoay đầu tìm kiếm ai đó bốn phía, tôi hỏi cô chẳng lẽ không phát hiện Bé Phúc sao? Cô nói đúng vậy, đứa bé kia nếu biết chúng tớ đến nhất định sẽ ra gặp.

Trưởng Thôn im lặng không nói gì, chỉ mang theo chúng tớ đạp trên đường làng gập ghềnh đến nhà Bé Phúc.

Nhưng Bé Phúc đã không còn gặp được chúng tớ nữa. Nó an tĩnh nằm trên giường ván gỗ đơn sơ, trong tay nắm chặt một cặp sách màu xanh sẫm. Ba mẹ nó ở bên cạnh thấp giọng khóc.

"Bé bị mắc mưa, hơn nửa trước đó một ngày một đêm ở cửa thôn chờ các cô cậu, cho nên mắc bệnh viêm phổi, trong thôn không có thuốc, bệnh viện gần đây cũng phải hơn 50 dặm, lại nói, đưa đi rồi, chúng tôi cũng không lấy đâu ra tiền. Nhưng không ngờ nó đi nhanh như vậy." Trưởng thôn ở một bên lau nước mắt giải thích. Nhưng Đuôi Ngựa đã không nói nên lời nữa. Chỉ đi qua đó, từ trong túi lấy ra một cây bút máy màu sắc rực rỡ mới tinh và cục tẩy đặt trên ngực Bé Phúc. Còn có quả táo như trước đỏ tươi, Bé Phúc kia đến chết vẫn không nỡ ăn táo, một mực đặt bên cạnh đầu nó. Tiếp theo, Đuôi Ngựa lấy tay che miệng liền cúi đầu đi ra ngoài.

Tớ nhớ rõ ngày đó cả thôn náo nhiệt suốt. Tất cả trẻ con vây quanh chúng tớ muốn nghe chúng tớ kể chuyện xưa, tiếng cười nhanh chóng bao phủ nơi này. Mặc dù Đuôi Ngựa vẫn rất buồn, nhưng dáng vẻ hạnh phúc và vui sướng của những đứa trẻ khác nhiều ít vẫn cuốn hút cô.

Nhiều việc quá, nhất thời lại làm chúng tớ quên mất Tín Miêu vẫn còn đang ở xa xa chờ chúng tớ báo đáp. Tận sáng ngày thứ hai. Chúng tớ mới nhớ ra.

Vội vã chạy tới bờ sông, không ngờ tới tên to xác ấy vẫn nằm ngủ trên mặt đất. Về căn bản không hề oán trách và bất mãn gì. Chúng tớ đẩy tỉnh nó. Tín Miêu trừng mắt, nhìn chúng tớ trước mặt.

"Nói đi, cần trả giá gì?" Đuôi Ngựa cũng từ chỗ tớ biết chuyện Tín Miêu. Tín Miêu đột nhiên nằm xuống chống bốn vó lên trời, lộ ra cái bụng trắng trắng xù lông. Sau đó kêu meow một tiếng. Tất cả mọi người hoài nghi không hiểu, tên này rốt cuộc muốn làm gì.

May mà tớ tiếp xúc nhiều với mèo, đã nhìn ra nguyên lai chân Tín Miêu quá ngắn, không cách nào cong lên gãi được vài chỗ. Lông mèo nhiều lắm, khiến da nó rất ngứa ngáy.

Gọi là trả giá cư nhiên là muốn chúng tớ gãi ngứa cho nó.

Kết quả khiến chúng tớ dở khóc dở cười. Song năm người vẫn hết sức gãi cho nó. Từ cổ đến bụng. Tín Miêu lim dim mắt nhìn mặt trời, thỉnh thoảng thỏa mãn hài lòng kêu vài tiếng.

Khi Tín Miêu rốt cuộc xoay người lại, cái mông to mọng và cái đuôi phe phẩy đi vào rừng rồi. Chúng tớ vẫn thật lâu chưa rời đi.

Tớ và Đuôi Ngựa bọn họ chia tay ở đường lớn. Tớ đã giúp Đuôi Ngựa, đồng thời cũng giúp chính mình. Câu chuyện của Tín Miêu tớ đã ghi chép lại, miễn cho người trần hiểu lầm về nó. Nhưng có chuyện tớ vẫn không rõ, tớ cùng tiêu chuẩn mà Tín Miêu lựa chọn đưa tin rốt cuộc là gì."

"Thiện lương mà tim không hề vương tạp niệm đó!" Lý Đa đột nhiên

nói, "Tựa như đứa trẻ tên Bé Phúc kia, hoặc cô gái tóc đuôi ngựa ấy." Kỳ Nhan tán dương nhìn Lý Đa gật đầu.

Lúc này phục vụ viên tới dọn bàn. Bốn chúng tôi đứng lên, Kỳ Nhan và Lý Chính quyết định đưa Lý Đa về nhà, tôi cũng về nhà trước, bởi vì chúng tôi quyết định ba người sẽ đến một khu suối nước nóng cực kỳ nổi tiếng mới mở ở phụ cận ngâm mình.

Sau khi chia tay họ. Tôi về đến nhà, tìm được một bài báo nọ.

Có lẽ tôi không ngờ được. Vô tình vì một bài báo tôi viết, cư nhiên dẫn ra một câu chuyện như vậy, điều này lúc đầu tuyệt đối tôi không hề ngờ tới.

# Chương 44: Thi nô

Ngâm mình xuất hiện sớm từ đế quốc La Mã cổ hơn hai ngàn năm trước. Các quý tộc La Mã cổ đại cực kỳ thích xây dựng phòng tắm công cộng xa hoa, hơn nữa không thu bất kỳ tiền tắm nào. Đương nhiên, đối tượng gọi là miễn phí cũng không bao gồm cả những người tầng lớp thấp nhất là nô lệ.

Nhưng từ khi lây lan Cái Chết Đen phát sinh năm 1348, bởi vì tắm ở phòng tắm công cộng có nguy cơ lây nhiễm, phòng tắm công cộng nhất thời cơ hồ tuyệt tích. Mãi đến khi tiến vào thế kỷ 18, ở châu Âu ngâm mình lại phục hồi. Nhưng theo tiến trình đô thị hóa do cách mạng công nghiệp mang đến, vì công nghiệp ô nhiễm dân cư mắc bệnh tăng nhiều. Dưới bối cảnh ấy, sinh ra khái niệm hiện đại hóa vệ sinh, tư tưởng vệ sinh rất nhanh thông dụng đến toàn bộ thế giới. Cụ thể ở việc đặt đường thoát nước, một loại mảnh khốe tắm rửa làm vệ sinh hữu hiệu cũng một lần nữa được mọi người nhận thức.

Phòng tắm này lại không giống phòng tắm công cộng bình thường. Bởi vì nó được gọi là suối nước nóng trong thành phố. Nghe nói nơi này dùng nước dẫn suối nước nóng nhân tạo.

Song trong mắt tôi, cái gọi là suối nước nóng nhân tạo chẳng qua là một hồ nước nóng không ngừng châm nước vào trong. Đương nhiên, ông chủ có khả năng cũng thêm vào trong đó vụn sắt hoặc đá cuội. Như vậy liền thành suối nước nóng chứa đựng khoáng chất phong phú. Nhưng nơi này làm ăn thịnh vượng, cư dân còn phải xếp hàng. Do đó lần này đến mang tâm lý hiếu kỳ hơn là tắm rửa.

Lúc tôi tới, bốn người đã chờ hồi lâu. Không ngờ tới Lý Đa cư nhiên

cũng gọi cả Lạc Lôi theo, con gái chính là như vậy, shopping, tắm rửa đều phải gọi bạn theo.

"Đúng rồi, em tên gì?" Lạc Lôi ngồi xổm xuống, hỏi Lê Chính. Lê Chính hơi sững sốt. Nhưng chúng tôi còn chưa đặt tên cho y. Ba người nhìn nhau. Tôi lập tức kéo Lê Chính sang, vỗ đầu y cười cười.

"Nó họ Trịnh, em gọi nó Trịnh Lý đi, Lý trong đạo lý." Tôi tùy ý đặt một cái tên. Lê Chính ngẩng đầu liếc nhìn tôi, lập tức thờ dài.

"Tên thật quái nha." Lý Đa tay nâng cằm ngẩng đầu nhìn trời, làm trạng thái suy nghĩ.

"Đúng rồi, Tiểu Lý. Em bao nhiêu tuổi, chắc khoảng bảy tám tuổi nhỉ, hay là đi ngâm mình chung với chị nhé." Lạc Lôi nói rồi kéo Lê Chính đi.

Tôi nhanh chóng cứu Lê Chính về.

"Bé trai phải vào phòng tắm nam!" Lê Chính lại hé mắt nhìn tôi một chút, xòe tay lắc đầu. Tôi thì hung hăng trừng mắt liếc nó. Lý Đa và Lạc Lôi dặn dò chúng tôi phải giúp Lê Chính tắm rửa sạch sẽ, liền song song cao giọng cười nói tiến vào.

"Vừa rồi thật nguy hiểm." Tôi thờ dài, Kỳ Nhan cười cười.

"Vào thôi." Lê Chính cầm tay vào túi, quay đầu nhìn chúng tôi một chút, sau đó một mình đi vào. Tôi phát hiện mình càng ngày càng chán ghét tính tình thối của y. Còn hơn y trước kia càng làm người ta khó chịu.

Phòng tắm rất lớn. Bên trái một phòng thay đồ hình vuông. Cùng phòng tắm vài nhân dân tệ đúng là không giống. Bên phải là đá tắm

mô phỏng suối nước nóng thôn quê. Cởi hết quần áo dùng quần khăn tắm, liền theo một phục vụ viên giống như đứa bé giữ cửa dẫn chúng tôi đến đá tắm đã đặt trước. Tất cả đá tắm đều đặt trong phòng đơn, hơn nữa cư nhiên đều là đá chế tạo giống như hòn non bộ, xem ra ông chủ thật đúng là bỏ không ít tiền vốn.

Đá tắm này hình tròn bất quy tắc đường kính ba đến bốn mét đựng đầy nước. Giống một cái thau lớn. Bên ngoài đều dùng đá hoa cương chế thành, cảm giác thật sự giống như suối nước nóng. Ở đây ngâm mình cũng giống như hát Karaoke vậy. Dựa theo đầu người đếm số đặt ghế lô. Song nơi này hẳn nên gọi là bao bồn mới đúng. Chẳng qua một người thì gọi tiểu bồn, chúng tôi ba đến bốn người như vậy gọi trung bồn. Đương nhiên, còn có đại bồn và cự bồn, phòng chừng chỉ dùng để hội đàm thương vụ. Từng bao bồn đều cách xa nhau. Cũng cách âm và không nhìn thấy nhau. Nhưng có thiết bị loại khí rất tốt. Sẽ không bị hơi nước làm cho mờ mịt.

Tất cả nước đều là nước chảy, phía trên bồn đá có một miệng nước chảy, không ngừng cung ứng nước nóng, nước phía dưới thì chậm rãi chảy ra, nói chung chất nước rất tốt. Bên trong còn rất sâu, ngồi xuống có thể dăng đến cằm.

Ba người ngâm mình trong nước nóng. Trên mặt đều lộ ra vẻ cực kỳ thỏa mãn. Tôi cảm giác toàn thân ba vạn sáu ngàn năm trăm lỗ chân lông phảng phất như đều nở ra hết. Hơi nóng phảng phất như đang lưu động trong thân thể. Từ khắp nơi trên cơ thể liên tục xông lên não, từng đợt tê dại. Kỳ thật cơ thể người đối với nước có sự ỷ lại trời sinh, phổi của chúng ta lúc còn trong phôi thai vẫn có thể từ trong nước hít thở được.

"Cẩn thận chút, đừng để bị cảm." Kỳ Nhan thấy tôi nhắm mắt lại, dặn dò câu. Mùa đông ngâm mình cũng sẽ bị cảm, bởi vì đóng chặt cửa sổ này, hơi nóng không cách nào lưu thông, hơn nữa mồ hôi bài tiết

không nhanh, hiển nhiên sẽ bị cảm.

Tôi nhìn Lê Chính đối diện chỉ lộ một cái đầu, nhìn tôi và Kỳ Nhan, đột nhiên hiếu kỳ con khổng thi trùng bụ bẫm kia của y ngày thường rất cuộc để ở đâu. Tôi hỏi Kỳ Nhan, Kỳ Nhan cũng vô cùng hiếu kỳ. Vì vậy chúng tôi bảo Lê Chính giải thích.

"Các người thật là nhàm chán, chung quy suy nghĩ mấy loại vấn đề này, có rảnh lo lắng việc này, còn không bằng suy nghĩ xem làm sao bức kẻ trộm thân thể tôi ra đi." Lê Chính bắt đầu không muốn nói, song không chịu nổi chúng tôi sống chết quấy nhiễu, không thể làm gì khác hơn là chậm rãi nói ra.

"Tôi lấy được khổng thi trùng cũng giống như anh lấy được thứ trong mắt anh kia." Lê Chính đột nhiên từ trong nước vươn tay chia vào mắt tôi. Ồ, xem ra y biết trong mắt tôi niêm phong Gương Yêu.

Hơi nóng bên cạnh xông thẳng vào trán, tôi cảm giác được mắt một trận chua xót. Một vật nhỏ nhảy lên vai tôi, chậm rãi thả thân thể vào trong nước nóng. Sau đó híp đôi mắt nhỏ như hạt đậu cả người run rẩy, tiếp theo phát ra từng đợt tiếng kêu chít chít, có vẻ vô cùng thích thú.

Cư nhiên là Gương Yêu! Kỳ Nhan nói nó sẽ ngủ đông, xem ra thời tiết ấm áp nó vẫn có thể chạy ra. Tôi túm cổ nó, mắt Gương Yêu lập tức đảo lên trời, móng vuốt ngắn ngắn giãy giụa, còn không ngừng kêu loạn.

Tôi ra sức lắc nó, vừa nghĩ tới mình gặp bao nguy hiểm, lúc cần nó hỗ trợ, tên này lại ở trong mắt mình vù vù ngủ liền muốn phát điên.

"Mỗi lần tao xảy ra chuyện mày trái lại ngủ say sưa, bây giờ ngâm suốt nước nóng mày lại trượt ra? Còn về mặt thỏa mãn, tao rất cuộc

có phải chủ nhân mày không hả?" Gương Yêu bị tôi lắc lổ tai dài nhỏ đều mềm nhũn rũ xuống.

"Buông nó ra đi, ngũ đông là loại thiên tính của yêu quái, không thể trách nó, song Gương Yêu vốn là yêu quái cực kỳ nhát gan." Không phải Kỳ Nhan khuyên tôi, tôi thật muốn niêm phong nó hoàn toàn luôn. Từ trong tay tôi chạy ra Gương Yên nằm soài trên đá, run cầm cập, khép nép nhìn tôi.

"Thật sự người nào dưỡng yêu quái nấy." Lê Chính còn nói câu.

"Để tôi nói cho các anh biết, tôi làm thế nào trở thành chủ nhân của Khống Thi Trùng." Lê Chính dùng nước hắt lên mặt, tôi chợt phát hiện trong mắt y lướt qua chút đau thương, thanh âm thành thực cùng với bề ngoài chẳng hề tương xứng nương theo tiếng nước nóng chảy xuôi, trong căn phòng trống trải này hồi tưởng lại. Chúng tôi yên tĩnh trở lại, Gương Yêu cũng mở to hai mắt, nhảy lên đầu tôi, nằm sấp phía trên cần thận lắng nghe.

"Lúc tôi học đại học năm nhất, tôi vô tình phát hiện một quyển sách trong thư viện. Tôi là từ trong một đống sách vô cùng cũ nát tìm được nó, không, thà nói là tôi tìm được quyển sách kia, chẳng bằng nói là quyển sách kia đã tự lựa chọn tôi. Bởi vì khi tôi đang chuẩn bị rời đi, quyển sách kia từ trên giá sách rơi xuống, bịch một tiếng ngã trên mặt đất.

Không có tên sách, chỉ là một quyển đóng bìa buộc chỉ, nhìn qua có chút tuổi rồi, vừa không có tác giả, cũng không có tên sách, tôi cũng không biết làm sao mượn. Về sau tôi phát hiện lúc trực tiếp mang sách ra ngoài hệ thống báo động của thư viện cũng không vang lên.

Chuyện về quyển sách tôi không kể cho bất cứ ai, dù sao tôi không có bạn bè nào, ban ngày học xong tìm một phòng yên tĩnh đọc.



Mới đầu đọc không hiểu lắm, song tôi chậm rãi hiểu rõ, quyển sách này dạy bạn làm sao điều khiển xác. Trong lịch sử trước kia, những người cản thi Tương Tây vẫn đều mang chút sắc thái thần bí.

(Tiêu: Cản thi nghĩa là điều khiển xác chết hoạt động theo ý mình. Vùng Tương Tây Trung Quốc cổ đại từng có truyền thuyết về một loại Cản Thi thuật, khiến cho những người chết tha thương đất khách tự đi lại, ngàn dặm xa xôi trở về cố hương tiến hành mai táng lần nữa.)

Dưới cách nhìn của vài người, cản thi chỉ là lời nói vô căn cứ. Nghe nói một nơi nào đó ở Giang Tây có người chết đi cần được thân nhân nam giới cường tráng nào đó mặc áo đen cõng thi thể lên, dọc theo con đường anh ta hoặc cô ta quen đi cõng đi một vòng, hơn nữa phải đi qua mỗi bảy bước thì nhảy một lần. Nếu ở trong bóng đêm hoặc mắt ai không tốt nhìn lại, phảng phất như thi thể đang tự mình bước đi hoặc đang nhảy. Cái gọi là xác chết vùng dậy nguồn gốc cũng vì thế mà ra.

Mới đầu tôi cũng tưởng rằng đây là chân tướng của cản thi. Nhưng khi sau khi tôi đọc bộ sách này phát hiện. Người thao túng xác chết đi lại cũng không phải chỉ ở Trung Quốc.

Theo một du khách nước ngoài nói, hắn từng trên một đảo nhỏ nào đó phát hiện một trang viên bí mật trồng thuốc phiện. Mà tất cả những người trồng trọt đều mặt không chút cảm xúc hơn nữa có thể làm việc dưới thời tiết nắng chói chang tàn khốc tới cùng mà vẫn như trước liên tục công tác không cần ăn uống. Về sau hắn biết được, chủ trang viên thông qua loại thuốc nào đó cư nhiên có thể khống chế người chết làm việc do đó kiếm được món lãi kếp xù.

Loại chuyện này nhiều không đếm hết. Mà tôi trong quyển sách kia

cũng biết được, khổng thi cũng chia rất nhiều chủng loại và trình độ.

Trong đó cao cấp nhất, chính là thi nô."

"Thi nô?" Tôi hỏi. Kỳ Nhan thì vuốt cằm trầm tư.

"Tớ từng nghe cha mình đề cập qua. Hình như từ thời đại kia của tổ tiên chúng ta khổng thi thuật đã xuất hiện. Thậm chí sớm nhất có thể ngược dòng đến triều Hán. Nghe nói khởi nghĩa Khăn Vàng giai đoạn đầu sở dĩ cần quét Trung Quốc, là vì hấn lợi dụng người chết làm quân đội, binh lính như vậy căn bản sức mạnh vô địch. Song về sau thuật của hấn bị người ta phá, quân khởi nghĩa này hiển nhiên không thể là đối thủ của quân đội chính quy."

Lê Chính gật đầu, tiếp tục nói: "Yêu cầu của khổng thi thuật với thi thể rất cao, người năng lực bất đồng đạt tới hiệu quả bất đồng, như hiện giờ tôi sử dụng khổng thi thuật có thể khiến người chết nói chuyện làm việc như lúc đang sống vậy, thậm chí có thể che giấu mùi hôi thối trên người, mà người cấp bậc thấp chẳng qua chỉ tạm thời khiến thi thể di chuyển được mà thôi.

Khi đó tôi mê loại cấm thuật này điên cuồng. Cũng làm thí nghiệm trên một vài con thú nhỏ, kết quả rất thành công, động vật sau khi tử vong lại lần nữa có thể đứng lên. Chẳng qua tôi vẫn chưa dám áp dụng thuật này lên người sống.

Tôi không cách nào tìm được thi thể mới, cho nên đối với việc sử dụng thuật cũng đành phải bỏ dở một đoạn. Cuối cùng sách đề cập đến, đứng đầu khổng chế thi thể thật sự chính là thuần phục khổng thi trùng. Nhưng không nói làm sao lấy được nó. Hơn nữa một tờ cuối sách bị thứ gì đó dán dính. Tôi tiện tay ném sách sang một bên, dần dần lãng quên chuyện này.

Về sau sách cũng không cánh mà bay, tôi lơ là cho rằng bản thân không biết đã đặt ở đâu. Không tìm kiếm nữa. Nhưng sau đó trường học không ngừng liên tiếp phát sinh việc lạ.

Bắt đầu là vài học sinh mất tích. Tiếp đó, cách trường học không xa tìm được thi thể của họ. Phần lớn đã thối rữa cao độ.

Mặc dù trường học bí mật phong tỏa tin tức này. Nhưng tôi vẫn từ chỗ một bạn học biết được.

Anh ta tên là Văn Khắc. Tôi nói, bản thân cơ hồ không có bạn bè. Song Văn Khắc có thể xem là một người bạn. Bởi vì có sở thích giống tôi, cho nên đôi lúc tôi sẽ cùng anh ta thảo luận về những chuyện lạ kỳ thú về Trung Quốc cổ đại. Song anh ta khác với tôi, Văn Khắc đặc biệt hướng tới những thần thuật yêu thuật trong thần thoại này, trong mắt thường toát ra nhãn thần khát vọng chiếm đoạt, điểm ấy, ngay cả tôi cũng có chút khó chịu. Song tôi rất tin tưởng anh ta, thậm chí có loại cảm giác ỷ lại. Anh ta lớn hơn tôi một tuổi, hơn nữa gia cảnh giàu có, cho nên những thứ hiểu biết cũng nhiều hơn tôi, con người luôn như vậy, thích cùng người mạnh hơn mình kết bạn. Song tôi chưa bao giờ nói với anh ta thân thế của tôi, còn có quyển sách kia.

Nhưng làm con trai của lãnh đạo trường, Văn Khắc đích xác có thể nói cho tôi biết không ít tin tức nội tình.

"Cậu biết những thi thể này khác gì những thi thể khác không?" Ngày đó Văn Khắc tìm tôi, ra vẻ thần bí nói với tôi. Tôi đương nhiên lắc đầu, sau đó truy hỏi anh ta, Văn Khắc sau khi bán một cái nút thắt đặc ý nói.

"Trên tất cả thi thể, đều có lỗ nhỏ mắt thường nhìn không thấy được. Nó cơ hồ phải dùng kính lúp mới có thể quan sát được. Bởi vì lỗ này,

tất cả thi thể đã chết chỉ mấy ngày lại bị thối rữa cực độ. Hiện giờ đã tìm được bốn người bị hại. Toàn bộ đều là học sinh của trường. Mấy ngày nay bận rộn sứt đầu mẻ trán." Nói tới đây, Văn Khắc có loại vui sướng không nhịn được. Tôi biết, anh ta, vẫn luôn rất hận cha mình.

Tôi đề xuất cùng Văn Khắc đến chỗ phát hiện thi thể dạo quanh, anh ta sáng khoái đồng ý. Chúng tôi tìm một buổi chiều không có tiết, đi tới ngọn núi phát hiện thi thể phía sau trường.

Đại học tôi học cực kỳ lớn, trong đó ngọn núi phía sau vốn chính là ngọn núi hoang, nghe nói còn có người đồn đại từng nhìn thấy dã thú thường lui tới. Chân núi đào con đường nhỏ, dùng cung cấp vận chuyển thức ăn người lên núi ngắm cảnh cùng một ít học sinh học thực hành ngoại khóa. Mặt khác trên núi còn có rất nhiều cây cối học sinh tự gieo trồng, nơi phát hiện thi thể, chính là chỗ sườn núi. Nhưng mà, nhân số mất tích và thi thể so sánh ra, lạ lùng là vẫn thiếu một thi thể nữ.

Cô gái kia chính là hoa hậu giảng đường của chúng tôi, cô gái này Văn Khắc rất thích, nhưng hoa hậu giảng đường lại đồng thời bảo trì quan hệ với những chàng trai khác, dựa theo ý tứ của cô gái trong truyền thuyết nói chính là, cô ấy còn cần chọn lựa một chút, cô muốn xem ai yêu cô hơn, bởi vì cô cho rằng chỉ có sự tồn tại của đối thủ mới có thể kích thích dục vọng cạnh tranh của nam giới.

Nhưng mà Văn Khắc là cái loại người không có dục vọng cạnh tranh.

"Có thể ở cùng nhau thì ở cùng nhau, không thì thôi." Mỗi khi tôi và Văn Khắc nói về việc này, anh ta luôn nhún vai, hời hợt nói thế. Tôi chung quy nghĩ anh ta tựa hồ đối với bất cứ cái gì cũng không quan tâm, chưa bao giờ nghiêm túc đối đãi với một chuyện gì, giống như lão hòa thượng khám phá hồng trần vậy. Mặc dù tôi không thích loại cá tính này của anh ta lắm, song một người vô dục vô cầu làm bạn

luôn có loại tác dụng làm lòng bạn an tĩnh lại.

Chúng tôi trèo lên đó đại khái hơn một giờ. Bởi vì xảy ra chuyện như vậy, theo lý trên núi hẳn phải giới nghiêm mới đúng, nhưng một đường đi lên lại vô cùng thuận lợi. Tôi đoán đại khái là trường học thầm mong ém nhẹm việc này.

"Tới cùng ở đâu hả?" Tôi mệt chết được, thỉnh thoảng hỏi Văn Khắc dẫn đường phía trước. Mới đầu anh ta còn quay đầu lại cười nói sắp đến rồi. Nhưng chậm rãi anh ta không thèm để ý đến tôi nữa, tốc độ càng lúc càng nhanh, tôi cơ hồ sắp theo không kịp anh ta nữa. Bóng lưng của anh ta khiến tôi cảm thấy rất xa lạ, nhưng tôi lại một mực đi theo phía sau anh ta.

Đối với tôi mà nói, đối với một người thường xuyên giả vờ mặt lạnh lùng để không ai có thể tiếp cận như tôi mà nói, tôi từ tận đáy lòng hy vọng nhìn thấy một bóng lưng cao lớn có thể ngăn phía trước tôi, che chắn cho tôi chút mưa gió.

Là cha, hay huynh trưởng?

Dù sao Văn Khắc có thể thường xuyên gây cho tôi loại cảm giác này.

"A Chính." Văn Khắc đột ngột ngừng lại, vẫn cúi đầu nhìn đường núi gập ghềnh tôi không đề phòng, thiếu chút nữa va vào lưng anh ta.

"Hừm? Tới rồi sao?" Tôi nhìn bốn phía. Hóa ra chúng tôi đã tới một bãi đá nhô ra đột ngột trên núi. Đại khái cỡ một sân bóng rổ, vô cùng bằng phẳng, nơi này không hề có cỏ dại cũng không có cây cối. Song nếu tiếp tục đi về phía trước, sẽ tới bên mép vực thẳm. Nghe nói từ sau khi xây dựng trường học có rất nhiều người chọn nơi này tự sát. Song dù vậy, phần lớn lúc lên núi du ngoạn đều tới đây. Lý do một khoảnh đất trống lớn như vậy có thể nghỉ ngơi, mặt khác, nơi này

ngắm cảnh cũng cực kỳ tốt. Dọc đường đi chung quy cảm giác phía sau có thứ gì đó, nhưng quay đầu nhìn lại cái gì cũng không có.

Tôi nhớ từng xem qua quyển sách, trên sách nói những nơi phong cảnh càng đẹp, khả năng phía dưới chôn giấu càng nhiều thi hài.

Nơi này chính là vậy chằng.

Văn Khắc chậm rãi xoay lại, mang trên mặt nụ cười rất quái lạ.

"Tới giết anh đi." Văn Khắc giơ tay lên, làm một hình dạng như con dao, ở chỗ cần cổ dài mảnh của anh ta vẽ một cái.

"Anh điên rồi sao? Đùa như vậy làm chi." Mặc dù Văn Khắc bình thường hay nói lung tung, nhưng tôi cũng không chấp, nhưng lời như thế tôi lần đầu tiên nghe được. Tôi muốn qua đó, nhưng phát hiện chân không cách nào nhúc nhích.

Vừa cúi đầu nhìn, hai tay bàn tay bắt lấy mắt cá chân của tôi.

Đó là bàn tay rất xinh đẹp, thật vậy, trắng đến nỗi khiến người ta cảm thấy có chút chói mắt, có chút ngấy, có chút buồn nôn, cứ như bơ quá hạn vậy. Tôi theo cánh tay quay đầu nhìn thấy chủ nhân của nó.

Một cô gái áo quần tả tơi, cơ hồ là nửa thân trần, trên người có rất nhiều vết trầy xước. Cô ta rũ đầu xuống, tôi nhìn không thấy dung mạo, nhưng vóc dáng rất tốt, thon dài mà tinh tế. Song, trên cái đầu với mái tóc thật dài, có một lỗ máu cỡ miệng chén. Xem chừng là bị đá đập vào. Tôi cơ hồ không cách nào rời mắt được. Mặc dù sự kiện giường mẹ trước kia giúp tôi biết hóa ra trên thế giới này thực sự tồn tại một vài thứ người thường không cách nào giải thích và chống cự được, thật sự khiến tôi cảm thấy có chút khiếp đảm. Khuôn mặt sạch sẽ rõ ràng của Văn Khắc dần dần trở nên mơ hồ.

"A Chính, anh quay đầu không được nữa rồi." Văn Khắc chậm rãi đi về hướng tôi, hơn nữa giơ tay trái lên làm một động tác kỳ quái. Tôi cảm giác cánh tay người phía sau dùng chút sức, tôi bị kéo mạnh xuống, té sấp trên mặt đất đầy đá vụn. Văn Khắc ngồi xổm xuống, tôi ngẩng đầu nhìn anh ta.

"Tha thứ cho anh, anh cầm quyển sách kia của cậu." Anh ta nhàn nhạt nói câu, hóa ra sách kia là anh ta cầm, ngẫm lại cũng đúng, trừ anh ta ra, quả thực không còn ai khác có động cơ và cơ hội này.

"Thao túng người chết, là pháp thuật hấp dẫn người ta biết bao. Anh biết cậu học rất nhanh, tựa hồ cậu rất có tư chất phương diện này. Song cậu chỉ dừng lại trên cơ thể động vật. Đây, chính là bất đồng lớn nhất của anh và cậu. Cậu có khả năng cho rằng anh đối với bất cứ chuyện gì cũng đều ôm thái độ không quan tâm bỡn cợt với đời. Kỳ thật cậu sai rồi. Dục vọng chiếm hữu của anh với bất kỳ thứ gì đều mạnh hơn những người khác. Chẳng qua anh ghét biểu hiện ra mà thôi." Anh ta nhìn cô gái quỳ sấp phía sau một chút.

Mọi người, xem ra đều đã bị giết rồi. Chỉ là tôi không rõ, vì sao anh ta muốn giết người, trong sách cũng không hề nói luyện thứ này cần phải giết người.

"Thi thể, anh cần thi thể mới để bồi dưỡng khổng thi trùng. Tờ cuối sách kia anh đã mở ra. Phía trên ghi lại làm thế nào bồi dưỡng khổng thi trùng và ký kết quan hệ chủ tớ. Nhưng mà, giống như nuôi dưỡng trẻ con vậy, khổng thi trùng cần sinh sôi trong cơ thể người. Cuối cùng sau khi hút cạn chất dinh dưỡng từng con một sẽ từ trong thi thể bò ra. Chúng rất nhỏ, nhỏ đến nỗi thậm chí lớn như lỗ chân lông con người. Cuối cùng, lượng lớn khổng thi trùng có thể dung hợp thành một yêu quái sở hữu ý thức độc lập. Như vậy, chủ nhân của nó có thể tùy ý thao túng thi thể người chết, là tùy ý, hoàn toàn dựa theo

suy nghĩ của mình.

Anh cho rằng mình đã thành công, nhưng anh sai rồi." Anh ta nói xong nhìn tôi một chút, ánh mắt rất lạnh lẽo. Tôi không biết anh ta muốn làm gì, mặc dù mới đầu bảo tôi giết chết anh ta, nhưng từ đầu tới cuối tôi mới là dê con đợi làm thịt. Sức mạnh thi thể bị khống chế rất lớn, tôi không cách nào đứng thẳng dậy. Mà Văn Khắc như trước đứng trước mặt tôi phát biểu thao thao bất tuyệt.

"Anh hận cha anh, mẹ anh vì sinh anh mà chết, cho nên ông ta đem tất cả oán hận đổ hết cho anh. Trong trường này mọi người đều xem thường anh, mặt ngoài tôn kính tất cả đều vì địa vị của ông ta. Vô luận anh làm gì, mặc kệ thành công cũng được thất bại cũng được, sẽ luôn bị người ta nhắc đến cha anh, anh chẳng qua là cái bóng của ông ta. Mà ông ta cũng rất thỏa mãn vì anh là thứ lệ thuộc ông ta, ở nhà anh chẳng qua là con chó để ông ta phát tiết bất mãn, tùy tiện đánh chửi, tùy ý sỉ nhục. Cho nên trước khi quen cậu anh vẫn luôn sống đàn độn. Song cậu không giống thế, cậu sống trong thế giới của mình. Cậu là người duy nhất đối xử bình đẳng với anh, cậu cùng anh trò chuyện trao đổi là vì anh là Văn Khắc, mà không phải vì anh là con trai của ai đó.

Nhưng mà, lòng hiếu kỳ của anh đã hại anh, sau khi anh giết mấy người kia làm ra phôi thai của khống thi trùng. Những con trùng nhỏ này sau khi hút cạn dinh dưỡng còn lại của cơ thể người làm cho thi thể thối rữa tốc độ gấp bội. Nhưng trên sách này lại nói muốn có được khống thi trùng chân chính, có được khống thi trùng có ý thức độc lập cần dùng thân thể và ý thức của một người thân thiết nhất với mình để trả giá." Văn Khắc đột nhiên đứng dậy, cười lớn, hai tay bụm mặt mình.

"Người đầu tiên anh nghĩ đến chính là cha anh." Mặt Văn Khắc bắt đầu co quắp, anh ta dùng tay che lấy hai mắt mình.



"Thật sự, nếu có thể anh sẽ không chút do dự. Nhưng anh phát hiện căn bản vô dụng, đúng vậy, ông ta căn bản không phải người thân thiết nhất với anh. Tiếp đến anh nghĩ đến hoa hậu giảng đường từng thích kia, anh lừa cô bé đó đến đây. Đẩy cô ấy xuống vực. Lúc rơi xuống cô ấy quay đầu lại liếc mắt nhìn anh, tràn ngập nghi hoặc, cô ấy thậm chí còn chưa kịp kêu thành tiếng, thân thể như bao cát nặng nề rơi thẳng xuống, nện trên đá lại bắn lên. Nói thật, nhìn quá trình từ vong chỉ vài giây ngắn của một người sống cậu sẽ có loại hưng phấn và khoái cảm rất mãnh liệt. Đầu của cô ấy đập vào đá. Anh mất thật nhiều sức mới rửa sạch sẽ máu và óc.

Nhưng vẫn như cũ không được. Khống thi thuật của anh chỉ dừng lại trên thi thể thao túng ngắn ngủi. Cậu quay đầu lại nhìn xem, ánh mắt của cô ấy vẫn như cũ từ khí trầm trầm. Chân chính lợi dụng khống thi trùng đạt được thi nô phải không khác gì người thường."

Tôi nhìn lại, cô bé kia cũng ngẩng đầu lên. Ánh mắt tôi và cô ấy trùng hợp chạm nhau.

Đây không phải đôi mắt của người sống.

Rất mờ mịt, mang theo dáng vẻ cần cỗi, trong hốc mắt trắng dã phảng phất như bị ai cứng rắn nhét vào một viên sắt màu đen không chà lau sạch sẽ bịt kín tro bụi. Giống như người trong tượng sáp vậy. Loại ánh mắt này, mặc dù không có lỗ lớn trên đầu, tôi cũng sẽ không cho rằng cô ta còn là người sống. Xem ra Văn Khắc nói đúng.

"Chỉ có cậu, A Chính à." Văn Khắc vươn tay, vuốt tóc tôi. Anh ta thường xuyên như vậy, luôn nói anh muốn có một đứa em trai ngoan như cậu. Trước kia tôi sẽ thật vui vẻ, nhưng hôm nay tôi lại vô thức tránh né tay anh ta. Văn Khắc nhíu mày, nhưng nhanh chóng lại nhướng lên.

"Giết cậu, là có thể lấy được khố thi trùng chân chính. Nhưng anh không muốn giết cậu. Mà anh lại không thu tay được nữa. Cảnh sát giới nghiêm đã bị anh giết sạch. Do đó, bây giờ nơi này chỉ có hai chúng ta. Giết anh đi, anh đã nghĩ biện pháp ổn thỏa cho cậu, không cần tốn nhiều công sức, như vậy anh sẽ cảm thấy giải thoát." Văn Khắc cúi đầu nhìn tôi nằm soài trên mặt đất, từ trong túi móc ra một cái hộp.

"Anh còn chưa đổi ý, mau, hãy giết anh, nếu không, anh sẽ giết cậu." Anh ta nói rõ ràng từng chữ. Tôi biết, anh ta không đùa.

Tôi bình sinh lần thứ hai có cảm giác muốn khóc.

Lần đầu tiên là nhìn thấy cha giết chết mẹ, một cây đinh ghim xuống, mỗi một tiếng kêu thảm thiết của mẹ đều khiến tôi sợ hãi.

Mà lần này cũng thế, sợ hãi và thống khổ quấn lấy tôi.

"Trong hộp chính là khố thi trùng, sau khi mở ra tùy tiện cắt trên người anh một vết thương là được." Anh ta lấy ra dao lam. Đem hai thứ đưa cho tôi.

"Cầm lấy." Văn Khắc mang theo giọng điệu ra lệnh nói. Tôi run rẩy nhận lấy dao lam và cái hộp. Hộp kia là loại hộp giấy cứng đẹp. Lúc đón lấy, tôi cư nhiên có thể cảm giác được nhiệt độ và có gì đó mấp máy bên trong.

Văn Khắc đưa tay phải của mình qua, anh ta xắn tay áo lên, lộ ra cổ tay trắng nõn mảnh khảnh.

"Nhanh thôi, chỉ cần nhẹ nhàng cắt một nhát."

Tôi không xuống tay. Mặt Văn Khắc trở nên rất lạnh.

Thình lình cảm giác được lực ở mắt cá chân tăng lên, hơn nữa lại cảm giác kéo ra.

"Cho cậu cơ hội lần nữa. Nếu cậu còn không động thủ. Anh bảo thi thể phía sau cầm chân cậu xé thành hai mảnh." Văn Khắc mặt không chút biểu cảm nhìn tôi.

Dao lam từ cổ tay anh ta xẹt qua. Văn Khắc hài lòng nở nụ cười. Vết thương dài mảnh nhanh chóng chảy máu tươi. Tôi mở hộp ra. Một thứ gì đó toàn thân màu vàng cỡ con tằm cực nhanh nhúc nhích đến bên vết thương. Sau đó cứ nhiên chui vào. Mặt Văn Khắc vẫn không có vẻ thống khổ nhiều lắm. Anh ta mỉm cười với tôi.

"Anh một mực muốn tặng cho cậu một món quà gì đó. Bây giờ đã làm được. Đối với cậu mà nói, anh nhất định của là người thân thiết nhỉ. Giết anh, không thi trùng sẽ thuộc về cậu."

Chưa quá vài giây sau. Văn Khắc đã không thể nói được nữa, anh ta nhanh chóng ngã quy xuống, trên người không có bất kỳ vết thương nào. Thi nô phía sau tôi cũng thả tay ra. Tôi vội vàng đứng dậy chạy đến trước mặt Văn Khắc.

Anh ta không còn thở nữa.

Tôi chưa kịp bi thương. Liền nghe được tiếng sần sạt cực nhỏ cũng rất đều đặn. Tựa như thanh âm của tằm đang gặm lá dâu vậy.

Tiếp theo. Từ bên cạnh thân thể Văn Khắc dần dần xuất hiện một chấm vàng nho nhỏ. Chấm vàng lại hợp thành từng sợi vàng. Đại khái nửa phút sau. Tôi mặt mang đầy kinh ngạc nhìn thứ trước mắt tôi.

Con kia đại khái dài hơn một thước, mập mạp.

Đó chính là khổng thi trùng. Song nó không có ý định rời đi, chỉ lắc lư cái tạm gọi là cái đầu quay về phía tôi.

Tôi nhớ lại trong sách từng giới thiệu, muốn cùng nó ký kết quan hệ chủ tớ chỉ cần dùng máu của chính mình đem một chữ trong tên viết lên trán khổng thi trùng. Tôi lập tức dùng dao lam cắt đầu ngón tay, dùng máu viết một chữ Chính trên trán nó.

Chữ Chính vừa viết xong, chữ màu đỏ liền chậm rãi giống như dầu ấn dần dần rơi vào đầu khổng thi trùng. Tiếp theo, nó liền biến mất.

Song chỉ cần tôi muốn nó xuất hiện, nó sẽ theo tình hình đặc biệt lúc ấy xuất hiện trên vai tôi.

Nữ thi phía sau cũng nhanh chóng thối rữa.

Tôi cơ hồ là chậm rãi cất bước xuống núi. Sau đó ở khe núi phát hiện lượng lớn cảnh sát. Song họ không hề chết. Chỉ ngủ mê man.

Đó là lần duy nhất Văn Khắc nói dối tôi. Tôi đến tận bây giờ vẫn cho rằng, linh hồn của Văn Khắc ngay bên trong khổng thi trùng. Thi thể của Văn Khắc được nâng về chỗ cha anh ta. Rất nhanh, chuyện học sinh bị giết hại cũng phơi bày ra ánh sáng. Bởi vì Văn Khắc tự mình đem những tấm ảnh ngày đó gửi cho cảnh sát. Cha của Văn Khắc không có cảm giác bị thương nhiều lắm.

Song về sau rốt cuộc không ai gặp lại ông ta nữa. Có người truyền nhau rằng ông ta điên rồi, cũng có người nói ông ta tự sát, cũng có người nói ông ta lại cưới một bà vợ khác.

Tóm lại, Văn Khắc cứ thế mà chết. Giống như đại đa số mọi người mỗi ngày chết đi. Loại ý nghĩa này mà nói, cái chết của con người cùng cái chết của những động vật khác không khác biệt nhiều lắm. Có lẽ, sinh tử của người xa lạ còn không quan trọng bằng sức khỏe của con chuột hoặc con chó con mèo mình nuôi.

Nhưng mà, tôi sẽ nhớ kỹ anh ta. Bởi vì từ đó về sau, tôi không bao giờ tin tưởng bất kỳ ai nữa, tôi hiểu phải học bảo vệ mình mới có thể sống sót.

Do đó Văn Khắc là người bạn duy nhất của tôi, trước kia cũng vậy, sau này cũng vậy." Lê Chính nói xong. Sau đó nhắm mắt lại đem toàn bộ phần từ mũi mình trở xuống ngập vào trong nước. Tôi nhìn Kỳ Nhan, khuôn mặt cậu ấy không có nhiều biến hóa lắm.

"Hiện giờ chúng ta xem như quan hệ hợp tác nhỉ?" Kỳ Nhan mở miệng hỏi. Lê Chính không trả lời, có lẽ y ừ một tiếng, chẳng qua tiếng nước quá lớn tôi không nghe được.

"Đúng rồi, quyển sách kia đâu?" Tôi hỏi Lê Chính. Y từ trong nước trôi lên, vẩy nước.

"Không thấy nữa, sự tình này vẫn luôn làm tôi buồn bực, duy chỉ quyển sách này là không thấy nữa. Tôi từng đến tất cả những chỗ Văn Khắc có khả năng để sách, nhưng không thu hoạch được gì. Tôi không biết Văn Khắc dùng biện pháp gì để mở ra tờ cuối cùng, đương nhiên cũng không biết trên đó ngoại trừ ghi lại làm thế nào bởi dưỡng khổng thi trùng ra còn ghi gì nữa. Dù sao sách cứ như vậy thần bí biến mất."

Gương Yêu trên đỉnh đầu chít chít kêu lên, giống như biểu diễn nhảy cầu cao vậy. Bùm một cái nhảy tồm vào trong nước, bắn tung tóe nước lên mặt tôi. Sau đó tôi nhìn tên nhóc kia ở trước mặt tôi đặc ý

biểu diễn đủ loại động tác bơi lội.

"Nó từ đâu học được mấy thứ này." Tôi kỳ quái hỏi.

"Gương Yêu thông qua mắt cậu có thể quan sát sự vật bên ngoài, cậu nhìn thấy gì nó tự nhiên cũng học được cái đó." Kỳ Nhan giải thích "Loại yêu quái như vậy có thể tùy thời giúp mình thực thể hóa, đương nhiên, chỉ cần nó nguyện ý, kỳ thật cậu chạm vào nó không được đâu." Gương Yêu phảng phất như nghe được, đối diện mặt tôi, vươn chân ngắn béo ú phía chỉ có ba móng vuốt phía trước, quay về phía tôi làm động tác giơ ngón giữa. Lỗ tai thật dài bán trong suốt đặc ý đong đưa.

Tôi thề nhất định phải trở về chinh nó ra trò.

"Gương Yêu là hệ quang, do đó nó rất sợ rét lạnh, nhiệt độ mà thấp, nó tự nhiên sẽ ẩn náu. Nhiệt độ cơ thể người đương nhiên sẽ thích hợp hơn nhiều." Kỳ Nhan vỗ vỗ đầu trụ lúi của Gương Yêu.

Lê Chính nhìn chúng tôi, tôi mơ hồ nhìn thấy khóe miệng y cong lên, là cười sao, có lẽ tôi hoa mắt rồi.

~~~~~

Tiêu: Chương này hint bay tá là :3 Lê Chính kể về mối tình đầu của mình và trước mắt là thấy sắp có cuộc tình tay ba để coi rồi đó =))))))

# Chương 45: Không mang giày

Lê Chính tạm thời ở lại nhà Kỳ Nhan. Còn tôi tiếp tục công việc của tôi khi thì căng thẳng khi thì nhàn nhã. Chẳng qua hôm nay tôi tiếp đón một vị khách vô cùng kỳ quái.

Nói là khách cũng không hoàn toàn đúng. Cô ấy cơ hồ là xông vào nhà tôi. Hôm nay đang ở trong nhà nghỉ trưa. Cửa bị gõ rất dồn dập. Vừa mở cửa, một cô gái trẻ đột ngột chạy vào. Tôi còn chưa kịp hỏi cô ta đã đóng cửa lại.

Tôi vừa cúi đầu nhìn, cô gái không mang giày, chân trần, một đường chạy bước nhỏ ngồi trên sofa, chân gác lên.

Cô gái trẻ ở trong nhà người xa lạ rất ít ai có loại tư thế ngồi này.

"Xin hỏi cô là công an mặc thường phục sao?" Tôi cẩn thận hỏi cô ta, TV thường xuyên nhìn thấy loại tình cảnh này, cô gái lắc đầu, ngực phập phồng, tựa hồ vừa mới chạy tới, còn chưa kịp thở để nói chuyện. Tôi một mực nhìn chân cô gái, cũng không phải tôi có sở thích gì đặc thù, chỉ là cảm thấy bây giờ thời tiết bên ngoài còn chưa tới mức có thể chân trần chạy lung tung. Mặt của cô gái bị gió quất đỏ bừng, vóc người rất nhỏ gầy, mặc dù trên người bọc bộ áo lông thật dày cũng thấy được có thể dễ dàng nâng cô qua đầu.

"Vậy cô là đặc công sao?" Tôi lại hỏi cô ta, lúc này cô gái đã có thể nói chuyện.

"Ngài đừng đoán mò." Cô gái xoa hai chân vào nhau, ngón chân dùng sức uốn cong lên, tựa như móng gà mới từ tủ lạnh lấy ra vậy,

nhìn ra được rất lạnh. "Tôi là độc giả của ngài, chẳng qua gặp chút việc lạ, tôi thật sự chịu không được nữa. Không thể làm gì khác hơn là ôm tâm tình thử xem tìm đến ngài, điện thoại sợ nói không rõ ràng được." Tôi chưa từng thấy ai thẳng thắn như vậy.

Tôi bưng ly sữa bò nóng cho cô, cô gái như trẻ con lấy được sữa mẹ, tham lam một hơi uống sạch.

"Trước xin lỗi ngài, nhưng tôi vô cùng sợ hãi, đọc bài báo của ngài, tôi nghĩ bạn của ngài có thể giúp được tôi." Cô ấy hẳn đang chỉ Kỳ Nhan.

Tôi ra hiệu cô ấy đừng nóng vội, chậm rãi nói rõ ràng sự tình. Sau khi uống sữa xong, sắc mặt cô gái khá hơn nhiều, đã khôi phục hồng hào, mặc dù không bì kịp Lý Đa và Lạc Lôi xinh đẹp, nhưng có loại thanh thuần và trong trẻo rất khó được. Hai mắt thật to một mực nhìn chăm chăm hai tay đặt chéo trên đầu gối. Tôi nhìn hai chân trần của cô ấy rất không thoải mái, tôi ghét cái gì không hài hòa.

Muốn cầm đôi giày vải đưa cho cô, nhưng cô nhanh chóng từ chối. Tôi phát hiện tựa hồ cô ấy có loại chán ghét đối với giày, nên không thể làm gì khác hơn là đưa cô một tấm thảm lông, bọc lấy hai chân mình, bằng không, lạnh như vậy tuyệt đối sẽ ngã bệnh.

"Tôi đang là sinh viên đại học, năm nay bắt đầu quyết định ôn tập thi nghiên cứu sinh, sợ ở trong phòng ngủ tập thể ẩm ỉ, thuê ngay ngoài trường học một phòng. Tầng thứ năm một tòa nhà dân ngay đối diện xéo trường. Một căn hộ một phòng. Nhưng mà, từ tháng trước trở đi tôi chung quy cảm thấy không thoải mái."

"Ồ? Có thể nói cụ thể rõ ràng không?" Tôi hiếu kỳ hỏi cô, cô gái ngay ngốc dùng sức gật đầu.



"Căn nhà kia lúc vào cư nhiên đầy đủ gia cụ cả. Tôi nhìn thấy quảng cáo cho thuê phòng trên mạng. Bởi vì gần trường hơn nữa rất phù hợp yêu cầu của tôi, cho nên tôi không chút do dự đồng ý. Giá phòng hơi tiện nghi chút, nhưng chủ nhà vô cùng vui vẻ giao chìa khóa nhà cho tôi. Hiện giờ ngẫm lại, người này thật là xấu bụng, hẳn chắc chắn biết căn nhà kia có chuyện. Người nọ đại khái hơn 20 tuổi, cảm giác giống như vô lại đầu đường xó chợ vậy, tôi hỏi hắn vấn đề của căn nhà hắn đều trả lời rất bức mình, cuối cùng cầm tiền thoág cái đã bỏ chạy." Cô gái hung hăng cắn răng, nói thật, bộ dáng cô ấy tức giận rất giống trẻ con bị người khác đoạt mất món đồ chơi yêu thích vậy, có lẽ với tôi mà nói cô vốn chính là trẻ con.

"Đồ đạc trong nhà rất chỉnh tề. Đêm đó tôi liền vào ở. Người ở trong ký túc xá kia rất ít, đương nhiên cũng rất yên tĩnh. Tôi còn vì mình có thể tìm được môi trường như thế mà âm thầm may mắn.

Tùy tiện làm chút thức ăn cho mình, tôi bắt đầu ôn tập. Nhà rất lạnh, tôi không rõ tại sao ngay cả phòng ngủ cũng thích trải gạch men, tôi đành phải tìm một bộ quần áo không mặc nữa, lót dưới chân, ở trong phòng, tôi bình thường thích mang loại giày lông đầu hoạt hình, một là đẹp mắt, hai cũng để giữ ấm.

Nhưng cũng không lâu sau, tôi nghe thấy thanh âm của chuông điện.

Con gái một mình ở bên ngoài chung quy cảm thấy rất nguy hiểm, nhất là có vài phần tư sắc giống tôi đây." Cô bé vô cùng đáng yêu trừng mắt, rất nghiêm túc nói. Tôi thì cười cười, ý bảo cô bé tiếp tục.

"Đúng vậy, buổi tối cô mà đi trên đường như vậy không khác gì nói cho người ta biết trên thân người gầy yếu này có vác một túi vàng." Ở tòa soạn vài năm, cái gì không học được chứ khen người thì bạn nhất định sẽ học được.

"Lúc ấy tôi tìm một cái đèn pin, ngài đừng cười, tôi thật sự tìm không được vũ khí có tính công kích nào khác nữa." Cô khoa tay múa chân, tôi nhìn móng tay cô, nghĩ thầm cũng có thể trực tiếp luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo rồi.

"Cánh cửa có cài mắt mèo, đó cũng là nguyên nhân tôi coi trọng căn nhà này, theo mắt mèo nhìn một chút, là một anh chàng rất đẹp trai, mặc một thân đồng phục màu lam giặt đến bạc màu, có thể là do đèn bên ngoài tòa nhà quá mờ, bởi vì nhìn qua đầy thành thật. Tôi hỏi một tiếng là ai đó. Anh ta nhìn về phía mắt mèo cười cười. Đồng thời giơ lên một tấm bìa cứng kẹp giấy bằng biểu, tôi đoán anh ta hẳn là đến lấy tiền điện nước.

Tôi thấy không có ác ý, liền hé mấp cửa ra, phía dưới dùng xích sắt khóa. Bởi vì bên ngoài còn có cửa sắt, do đó tôi cũng không sợ lắm.

Nhưng mở cửa phát hiện bên ngoài không một bóng người. Mới đầu tôi cho rằng anh ta muốn dụ tôi ra ngoài, cho nên không để ý tới, tiếp tục trở vào đọc sách.

Đêm đó ngủ coi như yên ổn, chỉ hay nghe thấy trên đỉnh đầu có thanh âm đồm độp truyền tới, giống như trẻ con chân trần giẫm trên đá cẩm thạch bóng loáng vậy, không tính là lớn, nhưng có chút phiền, nghĩ thầm có thể là trẻ con trên lầu chạy tới chạy lui, con nít mà, như động vật nhỏ vậy, một khắc cũng không chịu ngồi yên. Hơn nữa sau khi ngủ sẽ thường xuyên bị gió thổi tỉnh, tôi tưởng cửa sổ không đóng, nhưng đóng lại vẫn có loại cảm giác gió mát thổi tới mặt tôi, phảng phất như còn mang theo một loại thanh âm của trẻ con mím miệng cười.

Ngày thứ hai, khi tôi thu dọn đồ đạc chuẩn bị đến trường. Tôi phát hiện ngoài cửa có đồ.

Là một đôi giày da kiểu nam.

Tôi cẩn thận ngồi xổm xuống, xách giày lên, giày da cực kỳ bình thường, song đã rất cũ nát, đầu giày cơ hồ đã bị ma sát bằng phẳng, hai bên đều xuất hiện nếp gấp màu trắng như nếp nhăn nơi khóe mắt. Tôi cẩn thận cầm một chiếc trên đó lên, phát hiện đế giày còn có chút bùn đã khô. Tôi hơi khó hiểu, ai nhầm chán vậy nhỉ, để ý tới làm gì, tôi tự nói với mình, tiếp theo dùng chân đá đôi giày da kia xuống lầu.

Lúc xuống lầu, từ trên lầu đi xuống có một người phụ nữ khoảng 30 mang theo một bé trai đáng yêu, cô ta còn đang sửa sang lại bộ quần áo công sở trắng đen đan xen của mình, bé trai vác một hộp đàn cực kỳ không tương xứng với hình thể của mình, một tay mang theo túi đựng sữa bò, nó tựa hồ rất không yên phận, chân mang giày thể thao nhỏ luôn cọ tới cọ lui, dường như rất chán ghét vậy. Tôi thân thiện cười với cô ta, gật đầu, xem như chào hỏi hàng xóm, nhưng cô ta lại rất giật mình nhìn tôi.

"Cô ở đây?" Cô ta hỏi tôi, tiếp theo thúc giục đưa con trai nghịch ngợm nhanh uống bữa sáng trên tay.

"Đúng vậy." Tôi nói cho cô ấy tôi là sinh viên, dự định thuê chỗ này để ôn thi nghiên cứu sinh, cô ta sau khi nghe xong đột nhiên tỉnh ngộ à một cái, lập tức gật đầu. Tiếp theo mang con trai đi xuống. Tôi thì đi theo phía sau hai người. Trò chuyện câu có câu không.

Lúc gần đến tầng dưới, chúng tôi tách ra. Đứa bé kia đột nhiên cao giọng kêu lên với mẹ mình.

"Mẹ à, con thấy phía sau gót giày của chị gái xinh đẹp kia có dấu tay, thật bẩn mà." Mẹ nó lập tức vỗ đầu nó.

"Ăn mau đi, học đàn xong còn phải đi luyện viết thư pháp, mẹ tan ca sẽ tới đón con." Cậu con trai rất tủi thân xoa đầu bị đánh đau, miệng lẩm bẩm. Mà tôi thì giật mình nhìn giày của mình một chút.

Cái gì cũng không có mà, ngày đó tôi mang chính là giày thường màu xám để lam, tôi rất yêu sạch sẽ, nếu là giày bản tuyệt đối sẽ không mang.

Tôi thầm nghĩ, tối qua đại khái chính là đứa bé kia chạy tới chạy lui nhí, nhìn qua rất nghịch ngợm.

Tối ngày thứ hai, tôi chiếu lệ học bài, nhà so với ngày hôm qua đã lạnh hơn, mặc dù dự báo thời tiết nói nhiệt độ so với hôm trước đã cao hơn.

"Chắc là vì ở tầng năm nhí." Tôi một bên xoa hai chân tê lạnh một bên đưa lý do an ủi mình. Ai ngờ càng ngày càng đói. Lạnh còn có thể chịu được, nhưng đói lại rất phiền, tỷ như tôi học bài, nếu học đến thứ gì như thức ăn sẽ không ngừng suy nghĩ. Dưới nhà có một căn tin, tôi quyết định đi mua chút thức ăn.

Nói đến cũng khéo, đang lúc tôi thay quần áo chuẩn bị ra ngoài, chuông cửa lại vang lên. Tôi vừa nhìn qua mắt mèo cư nhiên một bóng người cũng không có. Mở cửa lại nghe thấy một trận tiếng chạy bộ lên cầu thang dồn dập cùng thanh âm vui cười mơ hồ của trẻ con.

Trong hành lang rất tối, mặc dù từng đưa ý kiến với nhân viên quản lý, nhưng chẳng khi nào chịu thay đổi ngọn đèn cơ hồ sắp tắt thờ chỉ có thể phát ra ánh sáng ảm đạm kia.

Tôi cười cười, phỏng chừng lại là trò đùa của đứa bé kia.

Nhưng khi tôi cúi đầu, lại phát hiện đôi giày da lúc sáng kia đang đặt

ngay ngán trên mặt đất. Hơn nữa bên cạnh còn có thêm đôi giày trẻ con.

Một đôi giày trẻ con rất bẩn, phía trên mặt giày dính lổm đổm bùn đất, hơn nữa còn giống như đang di chuyển, bởi vì ánh sáng quá tối, tôi cũng nhìn không được rõ ràng, dù sao cũng là đôi giày nát không ai thèm ngó tới. Hai đôi giày đoan đoan chính chính ở trước cửa nhà tôi.

"Ai rảnh quá vậy!" Tôi tức giận đá giày ra ngoài, nhưng phát hiện có chút không đúng.

Trong giày hình như có gì đó, thế nên một cục đá qua giày không bay lên như tưởng tượng, mà nặng nề lăn hai cái.

Tôi ngồi xổm xuống, lấy đèn pin chiếu đôi giày trẻ con đen tuyền kia.

Một con giòi cực lớn từ bên trong bò ra, ngẩng đầu lên một bên nhúc nhích một bên lắc lư trái phải chậm chạp. Hóa ra tôi nhìn thấy giày nhúc nhích chính vì thứ này.

Tôi có chút cảm giác muốn nôn, nhưng chờ ánh sáng đèn pin trực tiếp chiếu vào trong giày, tôi ngay cả nôn cũng không thể phun ra.

Trong giày sờ dĩ có giòi e rằng chính bởi thế.

Bên trong có một bàn chân bị cắt ngay ngán từ chỗ mắt chân, đã thối rữa nặng. Hiển nhiên, đó là chân của trẻ con. Thịt nát của vết thương như cọng kẽm bị vụn gãy lật lên, thịt màu đỏ cùng xương gãy màu xám trắng như tro nham thạch kích thích mắt tôi. Tôi bụm miệng mình, nhìn bàn chân đứt trong giày, thân thể dựa vào tường không tự chủ được xụi lơ trượt xuống.

Tôi tự nói với mình, đây đều là ảo giác, trước kia xem nhiều phim, luôn cười nhạo nhân vật chính nhát gan, kết quả giờ đây phát hiện mình cũng chẳng kém là bao.

Đợi đến khi tôi hơi đứng lên được rồi, lập tức vọt lên lầu, gọi người phụ nữ gặp lúc sáng xuống nhìn.

Nhưng trước cửa đã sớm không còn thấy gì nữa. Tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn mặt đất, phảng phất như cái gì cũng chưa từng xảy ra vậy. Người phụ nữ rất hiền lành vỗ vai tôi.

"Lên đây ngồi một chút nhé." Tôi đành phải cùng cô ta lên nhà.

Nhà cô ta khá rộng rãi, bày trí cũng rất khéo, con cô ta thấy tôi tới rất vui vẻ, nhưng nhanh chóng bị mẹ mình mắng trở vào tiếp tục luyện đàn.

Người phụ nữ bưng tới tách trà nóng, tôi run rẩy uống vào bụng, dễ chịu hơn, thân thể cũng không run rẩy dữ dội vậy nữa.

"Cô không nên vào ở căn nhà đó." Người phụ nữ cầm tay đứng trước mặt tôi, vẻ mặt rất nghiêm túc. Da cô ta rất trắng, dưới ánh đèn trong phòng khách nhìn rất rõ ràng, nói thật, mặc dù bạn học tôi da cũng không tốt như cô ta, huống chi người ta còn từng sinh con.

Phụ nữ bất kỳ lúc nào cũng đều sinh ra khát vọng với thứ xinh đẹp, mặc dù mới vừa rồi còn sợ đến thất hồn lạc phách.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, cô có thể nói cho tôi biết không?" Tôi buông tách trà xuống, hy vọng có thể từ miệng cô ta biết được chút gì đó.

"Họ không muốn hại cô, chỉ hy vọng cô mau chóng rời đi, nếu muốn

giết cô, tối qua cô đã chết rồi." Cô ta nhẹ nhàng mấp máy đôi môi đỏ mỏng như cánh ve, tựa như một vết máu đang mấp máy.

Tôi nghe xong thất kinh. Người phụ nữ thấy tôi khó hiểu, không thể làm gì khác hơn là chậm rãi kể cho tôi biết ngọn nguồn.

"Căn nhà cô đang ở trước kia hình như là của một đôi vợ chồng, họ còn có một đứa con, không biết tại sao, mấy năm trước, cả nhà họ cư nhiên đều chết trong nhà, lúc chết ba người không hề mang giày. Về sau cảnh sát lúc tìm kiếm trong căn nhà phát hiện một đôi giày cũng không có. Về sau căn nhà này nghe nói liền biến thành căn nhà ma, người ở lâu trong tòa nhà này phần lớn sau khi mở cửa đều từng thấy giày. Tỳ như đôi giày da kiểu nam và đôi giày trẻ em kia, có một số người nhịn không được đã chuyển đi, đương nhiên cũng có vài người giống tôi tìm không được nhà thích hợp lại mang theo con nhỏ."

Tôi nghe xong lại càng hoảng sợ.

"Bây giờ muốn đi tìm nhà nào có dễ dàng. Tôi cần mang theo con mình, ở thành phố này tôi lại không còn thân nhân nào khác, rời khỏi đây sẽ ăn ngủ ngoài đầu đường xó chợ, có đôi khi, sự việc phải suy nghĩ từ mặt trái, một số đồ vật nhìn qua kỳ quái, nhưng nếu cô ngấm lại tự nhiên có nguyên nhân phát sinh, mặc dù ở rất khó chịu, nhưng tôi cũng không còn cách nào.

Điện thoại đột nhiên vang lên, người phụ nữ kia đứng dậy nghe máy. Tôi thuận tiện đứng lên nhìn một chút.

Cùng bố cục căn nhà thuê của tôi phía dưới giống nhau. Phía trên phòng ngủ của tôi quả nhiên cũng là phòng ngủ của đứa bé kia, nó đang trốn bên trong luyện đàn thì phải.

"Biết rồi, ngày mai đem tiền cho cậu." Người phụ nữ cúp điện thoại, cười đi tới.

Tôi lại cùng cô ta chuyện trò vài câu. Trong lúc đó cô ta vẫn luôn khuyên tôi mau chóng rời đi. Tôi cũng muốn chuyển, song ngẫm lại tính ra mọi người cũng đều ở đây được, dù sao tìm nhà tiện nghi vị trí tốt hơn so với nơi này quá khó khăn, hơn nữa tôi đã đưa tiền thuê nhà ba tháng cho tên chủ chết tiệt kia, chuyển đi bây giờ quá bất lợi.

Người phụ nữ thấy tôi không chuyển đi hơi thất vọng, song vẫn nhiệt tình nói với tôi chỉ cần cảm thấy không khỏe có thể lên nhà cô ta ngồi chơi.

"Nhớ kỹ, nghe người ta nói nhìn thấy giày da nam và giày trẻ con cũng không sao, nhưng người nhìn thấy giày nữ kiểu cổ màu trắng đều xảy ra chuyện. Sẽ bị thương ngoài ý muốn, hoặc lạ lùng chết đi." Người phụ nữ thần thái nghiêm túc dặn dò tôi, tôi gật đầu.

Trước khi đi, tôi phát hiện đứa bé và người phụ nữ ra ngoài chào tạm biệt tôi đều không mang giày. Chân đứa bé lạnh buốt đỏ bừng. Tôi có chút kinh dị, nhưng rất khó nói.

Lúc đóng cửa tôi nhìn phòng ngủ của đứa bé, chung quy cảm thấy nơi đó có chút không hài hòa.

Bởi vì thuê nhà, tôi đã giải quyết với trường học ngoại trú, trả lại giường nằm, do đó dù muốn chuyển cũng không được nữa. Nhưng một mình thật sự rất sợ, không thể làm gì khác hơn là kêu một bạn học cùng quê đến ở cùng với tôi, không ngờ lại hại bạn ấy." Bộ dáng cô bé có chút tiều tụy và khổ sở, tôi hơi khó hiểu, hy vọng cô bé tiếp tục kể.

"Cô ấy từng là bạn cùng phòng của tôi, bởi vì quan hệ không tồi, do



đó được gọi đến để tăng thêm dũng cảm.

Cô ấy là loại con gái vô cùng nhiệt tình hơn nữa lá gan rất lớn, không giống như tôi, hơn nữa giao phó việc gì cô ấy đều sẽ sáng khoái đáp ứng, lúc kể với cô ấy cô ấy còn cười tôi là tự mình đa nghi mà thôi. Ngày đó lúc tới còn mang theo gậy bóng chày mượn của đội thể dục trường, cô ấy rất thích thể thao, mặc trang phục vận động cùng một đôi giày thể thao màu đen. Hai người mua đồ ăn vặt về cười nói trò chuyện, cũng rất vui vẻ. Tôi kể sự tình cho cô ấy, nhưng không kể với cô ấy về cuộc nói chuyện của tôi và người phụ nữ lâu trên.

Cứ thế mãi cho đến đêm khuya.

Chúng tôi đều có chút buồn ngủ, thay quần áo xong. Lúc này, chuông cửa lại vang lên. Rất chói tai, hai chúng tôi đều không dám lên tiếng. Bạn tôi cầm lấy gậy bóng chày, làm động tác suýt với tôi, sau đó ló người đến gần cửa, cũng nhìn vào mắt mèo một chút.

Sau đó, cô ấy mang vẻ mặt mỉm cười nhún vai. Dem gậy bóng chày vác trên vai, xoay người lại đi về hướng tôi.

"Cái gì cũng không có mà. Tớ không nhìn thấy, có thể là trò đùa thôi, biết ngay cậu ở trường lá gan nhỏ vậy, tớ đã nói cậu rồi mà." Tôi cũng thật vui vẻ, dù sao nhiều người cũng phải khác chứ.

Khi tôi chuẩn bị đi qua đón lấy gậy bóng chày của cô ấy, tôi nhìn thấy cửa đối diện cư nhiên tự mở ra. Mở rất chậm, phảng phất như loại cửa sắt nặng nề trong hoàng cung trên phim truyền hình vậy. Tôi cơ hồ mở không nổi miệng, sửng sờ nhìn cửa mở.

Cửa sắt bên ngoài cũng tự mở ra.

Bạn gái thấy tôi ngẩn người, vì vậy lắc tôi hỏi làm sao vậy, tôi la

không thành tiếng, chỉ lấy tay chỉ cho cô ấy xem. Cô ấy vừa quay đầu lại nhìn, cũng bị dọa giật mình.

Cánh cửa kia đã hoàn toàn mở ra. Hơn nữa đèn tòa nhà không biết tại sao cũng phụt tắt. Ngọn đèn trong nhà phảng phất như căn bản chiếu không được tới bên ngoài, đen ngịt một mảnh, giống như một hố đen sẽ cắn nuốt người.

Ngoài cửa cái gì cũng không có.

Bạn tôi thở dài một hơi, cười tôi có lẽ chưa khóa cửa kỹ, cư nhiên bị gió thổi mở. Tôi thầm nghĩ nơi này mặc dù lạnh, nhưng vẫn chưa tới mức gió có thể thổi mở được cửa đâu. Hai người vì vậy mà muốn đi tới đóng cửa.

Đèn tòa nhà thoáng cái vụt sáng. Hơn nữa so với bình thường còn muốn sáng hơn gấp mấy lần, trong nháy mắt chiếu rõ ràng bên ngoài.

Lúc ấy tôi tình nguyện là một mảnh tối đen, dù sao đối mình đối người cái gì cũng không thấy vẫn tốt hơn.

Nhưng chúng tôi đã thấy được. Ngoài cửa đặt ngay ngắn hai đôi giày.

Đúng vậy, hai đôi, một đôi giày da nam, một đôi giày trẻ em. Giày ngày đó nhìn thấy đã trở lại. Bạn cùng phòng lại cười cười.

"Trò bịp kém như vậy." Cô ấy dùng gậy bóng chày giống như đánh golf mà đánh ra ngoài. Rất kỳ lạ, lần này lại không hề phát sinh thêm chuyện gì nữa.

Khi ấy tôi cứ nghĩ, có lẽ thật là mình đa tâm, có lẽ áp lực học tập quá

lớn khiến thần kinh của mình căng thẳng xuất hiện ảo giác.

Buổi tối, hai chúng tôi ôm nhau ngủ, vẫn như cũ nghe thấy thanh âm đồm độp trên lầu. Tôi cũng không suy nghĩ nhiều nữa, chỉ cho là đứa bé kia đang đùa giỡn, song hỏi bạn cùng phòng, cô ấy lơ mơ nói không hề nghe thấy gì.

Ngày thứ hai, khi tôi tỉnh dậy cô ấy đã đi trước. Nhưng khi tôi thay giày chuẩn bị đi học, lại phát hiện đôi giày thể thao đen của cô vẫn an tĩnh nằm ở cửa.

Cô ấy không mang giày của mình đã đi rồi. Mà tôi kiểm tra một lượt, giày của tôi đều còn nguyên.

Cô ấy rốt cuộc đã mang gì để đi?

Cả ngày hôm đó cô ấy không hề tới lớp, cũng không nghe nói xin phép. Tôi gọi điện thoại cho cô ấy, mới biết đã xảy ra chuyện.

Chờ tôi tới bệnh viện, cô bạn cùng phòng vốn nhiệt tình mặt mày thống khổ nằm trên giường. Cur nhiên cả người bị băng bó. Hoàn hảo thương thế cũng không quá nghiêm trọng, có vài chỗ gãy xương và trầy da. Tới khi tôi biết được đại khái, cô ấy cur nhiên bị ô tô tông phải, tôi buồn bực, cô ấy luôn phản ứng và động tác nhanh nhẹn rất cuộc tại sao lại bị vậy.

"Rốt cuộc là thế nào?" Tôi vội hỏi cô ấy.

"Buổi sáng thức dậy, tớ phát hiện không thấy giày mình đâu, nhìn cậu ngủ rất say, không đánh thức cậu, ở chỗ để giày cầm lấy một đôi, mang không thoải mái lắm, tớ dự định về nhà đổi giày đi chạy bộ. Nhưng không ngờ trên chân càng ngày càng nặng."

"Càng ngày càng nặng?" Tôi kỳ lạ hỏi. Cô ấy gật đầu. Tiếp tục nói.

"Đúng vậy, hơn nữa giày kia phằng phất như càng đi càng siết, gần như sắp găm vào thịt vậy. Khi tớ chuẩn bị qua đường, phát hiện chân mình như bị rút chì vậy. Căn bản cất không nổi bước, cuối cùng cứ nhiên như bị dính cứng, động cũng động không được. Tôi đành phải cúi đầu nhìn chân mình.

Mặt giày cứ nhiên bị đè thật sâu xuống.

Hai chân đều thế, tớ có thể rõ ràng nhìn thấy dấu vết của hai bàn tay, tiếp theo, chỉ trong nháy mắt, tớ chắc chắn đã nhìn thấy, một bé trai quỳ gối bên chân tớ, dùng hai tay ấn mặt giày của tớ, cứ nhiên còn ngẩng đầu cười với tớ.

Tớ khi đó sợ choáng váng, mãi đến khi một tràn tiếng còi xe ô tô vang lên mới kéo tớ quay về hiện thực.

Tiếp theo một chiếc xe hơi lao thẳng tới tớ. Coi như may mắn, tốc độ xe kia không nhanh, hơn nữa tài xế phản ứng kịp thời, song mép xe vẫn đụng trúng tớ. Kết quả chân trái và xương sườn bị gãy. Song tớ rất thỏa mãn, có thể nhạt mạng về đã không tồi rồi." Nói xong, cô ấy thở dài. Tôi cảm thấy vô cùng áy náy, nếu không phải tôi nhát gan gọi cô ấy tới với tôi sẽ không xảy ra loại chuyện này.

Trước khi đi, cô ấy khuyên tôi mau chóng chuyển nhà.

"Giày của cậu đâu?" Tôi đột nhiên hỏi cô ấy, "Nhà tớ cũng không thiếu giày mà."

"Một đôi giày da kiểu nữ màu trắng kiểu dáng rất cũ. Tớ cầm trên giá để giày của cậu, sau khi xảy ra chuyện thì không tìm được nữa, hiện trường cũng không có. Tớ còn đang buồn bực, tại sao cả giá để giày

của cậu đều là giày giống nhau như đúc, chẳng lẽ cậu muốn bắt chước Einstein sao?"

"Cả giá giày đều thế?" Tôi kinh hãi, bởi vì trên giá giày của tôi căn bản không có đôi giày da nào màu trắng.

"Đúng vậy," Bạn cùng phòng chém đinh chặt sắt gật đầu, "Nếu không tở sẽ không mang loại giày này đi trên đường đâu."

"Nhìn thấy giày da kiểu nữ màu trắng sẽ xảy ra chuyện bất trắc." Lời người phụ nữ kia quanh quẩn bên tai tôi.

Cả người tôi ngày nào cũng bị vây trong trạng thái thơ thần.

Mãi đến sáng hôm ấy. Mấy ngày qua tôi vô luận làm gì đều có thể nhìn thấy đôi giày da kiểu nữ màu trắng kia. Có đôi khi tôi từ trên giường tỉnh dậy là có thể nhìn thấy dép lê vốn ở dưới giường lại biến thành đôi giày da nữ màu trắng kia. Tôi nghĩ tôi sắp suy nhược thần kinh rồi. Muốn lên lầu tìm người phụ nữ kia tâm sự, nhưng cô ta cũng nói không thể làm gì hơn.

Buổi sáng lúc ra cửa, tôi phát hiện trong nhà không còn đôi giày nào khác nữa.

Tôi co mình vào góc tường, cả phòng khách đều chất đầy giày da màu trắng, ánh nắng lạnh lẽo bên ngoài chiếu trên mặt giày, phản xạ ra ánh sáng thảm bại. Đặt trước mặt tôi chỉ có một đồng giày da nữ màu trắng. Khắp nơi đều là nó. Trên bàn ăn, phòng khách, sàn nhà, bàn học, ghế, phòng bếp. Khắp nơi đều là nó, cả phòng cơ hồ sắp biến thành màu trắng. Tôi sắp điên rồi, không thể làm gì khác hơn là chân trần chạy ra.

Không còn cách nào khác, bình thường từng thấy những câu chuyện

ngài viết, cho nên tôi đành phải đến chỗ ngài." Cô gái rút cuộc đã kể xong, tôi cũng đã biết tại sao cô bé không mang giày.

"Giày da nữ kỳ quái sao?" Tôi từ trên sofa đứng dậy. "Tại sao, tại sao không dọn đi." Tôi hỏi cô bé.

"Vô ích, tôi không còn nơi nào để đi, vô luận đi tới đâu, ở trường học tôi cũng có thể nhìn thấy giày da màu trắng kia, nhưng người khác đều không nhìn thấy, hơn nữa tôi cũng sợ những người bên cạnh lại xảy ra tai nạn như bạn tôi." Cô bé lúc nói chuyện mắt khép hờ, nói rồi cứ nhiên dựa vào sofa ngủ thiếp đi. Xem ra nhiều ngày qua cô đều không ngủ đủ giấc.

Tôi giúp cô phủ tấm thảm lên. Gọi điện thoại cho Kỳ Nhan, kể đại khái sự tình cho cậu ấy.

Đây đích thật là chuyện kỳ quái.

Kỳ Nhan đã đồng ý, hơn nữa nhanh chóng chạy sang. Song chỉ có mình cậu ấy.

"Lê Chính đâu?" Tôi hỏi, Kỳ Nhan trả lời nói Lê Chính cảm thấy rất hứng thú với bút ký của cha cậu ấy để lại, mỗi ngày đều ngồi ở nhà đọc, cho nên sẽ không sang đây.

Bởi vì cô gái ngủ rất say, chúng tôi không đánh thức cô bé, nhưng cũng không thể để cô bé một mình ở lại nhà tôi. Tôi và Kỳ Nhan không thể làm gì khác hơn là vào buồng trong trò chuyện, cũng sợ thanh âm trò chuyện quấy rầy giấc ngủ của cô.

Sau khi nói chuyện cùng Kỳ Nhan, chúng tôi quyết định đi cùng cô bé đến nơi cô thuê nhà nhìn xem. Lát nữa, cô bé tỉnh dậy, nhưng vẫn không chịu mang giày.

"Tôi sợ mang giày." Cô ôm hai chân co ro trong góc sofa. Kỳ Nhan nhíu mày.

"Thế này đi, tôi và Âu Dương thay phiên nhau cõng cô, cô mang thêm vài đôi vớ, cứ để chân trần bước đi rất hại cho thân thể." Lời nói Kỳ Nhan rất nhu hòa, cô bé cảm kích ngẩng đầu nhìn cậu ấy, đỏ mặt gật đầu.

Đều nói con gái bây giờ thích mình dầy, nhìn qua gầy yếu thấp bé thế mà cô vừa lên vẫn có chút nặng, mới đầu tôi cõng, có thể do trường kỳ thiếu rèn luyện, ngồi lâu trước máy tính, cư nhiên có chút thờ đốc. Song lần này cũng coi như vác nặng đường dài.

Do đường xá xa xôi, Kỳ Nhan cũng kiên trì không chịu bắt xe nữa. Ba người vẫy một chiếc taxi.

Chờ chúng tôi tới khu dân cư kia đã gần 4h chiều. Sắc trời khá u ám, như thủy tinh phủ lớp tro vậy.

"Được rồi, cô có thể nói xem chủ nhà có bộ dạng thế nào không?" Kỳ Nhan cõng cô bé từ trên xe xuống.

"Rất trẻ tuổi, đại khái không kém tuổi hai anh là bao, khoảng 170cm, diện mạo rất bình thường. Song anh ta lúc nói chuyện với tôi thờ rất dữ dội, trên mặt đỏ bừng, mới đầu tôi còn tưởng anh ta bị lạnh, tiếng nói chuyện rất thô, như chà giấy nhám vậy. Tôi thấy anh ta từ trong túi cầm bình gì đó xịt vào miệng. Xịt xong sắc mặt tốt hơn."

"Xem ra người nợ bị suyễn." Kỳ Nhan quàng vai nâng cô gái. Chúng tôi đi vào tòa nhà dân cư kia.

Phía dưới tầng trệt có một lều trúc để xe đạp đổ nát. Bên trong có vài

chiếc xe đạp cơ hồ đã bay màu. Ngay cả trộm cũng lười trộm, hiển nhiên cũng không ai xử lý. Cả tòa nhà có vẻ rất hoang bại. Trên tường của bãi đỗ xe dán một tờ thông báo thật to, phía trên viết bốn chữ "Thông báo phá dỡ".

Chúng tôi tiến vào hành lang, cô bé nhỏ giọng nói: "Thả tôi xuống đây đi, tôi có thể tự đi." Kỳ Nhan buông cô bé xuống. Ngọn đèn nơi này quả nhiên rất tối, lâu dài không đổi bóng vờ ngoài cháy sạch nổi lên lớp màu đen dơ bẩn. Tôi theo vách tường mò mẫm đi qua. Phát hiện trên tường có rất nhiều vết rách.

Lần mò đến tầng năm, rốt cuộc tới nhà cô, cô bé thận trọng đưa chìa khóa cho chúng tôi, không dám tự mở cửa, Kỳ Nhan cười cười, tìm đúng chìa khóa mở cửa.

Bên trong dọn dẹp rất ngăn nắp, rất sạch sẽ, đồ đạc cũng rất ít, trong phòng khách không lớn lắm quả nhiên lát gạch men cẩm thạch hình vuông, một khối chừng hơn 40 cen ti mét vuông. Góc tường đặt bàn học. Bên trong phòng ngủ cũng có, phía trên chất rất nhiều sách, tôi tùy ý nhìn lướt qua, đều là sách dùng thi nghiên cứu sinh.

Bên cạnh bàn học là giường đôi. Trên tường phần lớn đã nổi mốc, đen tuyền, từng mảng liền với từng mảng, hoàn hảo bị người ta dùng giấy tường dán lên.

"Phía trên quá cao, cho nên tôi cũng không quan tâm, chẳng qua nhìn sơ có chút ghê tởm." Cô bé chỉ trần nhà.

Quả nhiên, phía trên đốm mốc lợi hại hơn, cơ hồ cả trần nhà đều là màu đen. Kỳ Nhan nhìn chăm chăm một chút, sau đó nói với tôi.

"Giường cũng là của cô mang tới?" Tôi hỏi cô bé. Cô bé cười cười.



"Không, tôi chỉ mang theo bàn học, giường có sẵn."

Có thể rót chút nước cho chúng tôi uống không, hơi khát." Cô bé cười cười, xoay người ra ngoài. Tôi đang kỳ quái, Kỳ Nhan cực ít khi ăn uống ở nhà người lạ, càng miễn bàn đến việc chủ động xin gì đó. Cô bé vừa ra ngoài, Kỳ Nhan liền vỗ vai tôi.

"Nhắm mắt cậu lại, dựa vào Gương Yêu nhìn trần nhà xem." Tôi kỳ quái nhìn cậu ấy một chút, Kỳ Nhan không nói gì thêm, tôi đành phải làm theo, nhắm mắt lại, ngẩng đầu, để Gương Yêu đảm đương thị lực của tôi.

Tôi nhìn thấy.

Trần nhà vốn một mảnh đen ngòm đã có một chuỗi dấu chân. Nhìn kích cỡ hẳn là của trẻ con, dấu chân rất lộn xộn, song kéo dài mãi đến tận phía trên đầu giường của cô gái thì không còn nữa. Hơn nữa, tựa hồ dấu chân nọ luôn có chút gì đó bất ổn, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra. Dù sao làm cho người ta có một loại cảm giác rất mất cân đối.

"Dụ cô bé đi để tránh dọa sợ cô bé, trải qua thêm kích thích nữa e rằng cô bé chịu không nổi." Kỳ Nhan ở bên tai tôi nhẹ giọng nói. Tôi mở mắt, ngẫm lại cũng đúng.

Bởi vì vật dụng trong nhà rất ít, tôi và Kỳ Nhan dứt khoát dạo quanh trong phòng một chút. Căn nhà cực kỳ bình thường, hơi chút cổ xưa.

"Hôm nay, hình như là ngày 8/3 nhỉ." Tôi thấy mọi người không nói một lời, không khí có chút ngột ngạt.

Cô bé cười cười, vén tóc ra sau tai. Tôi nhìn chân cô bé, như trước không chịu mang giày, chẳng lẽ đôi giày da nữ màu trắng kia thật sự

có sức mạnh lớn như vậy?

"Nơi này nhìn không ra thứ gì kỳ quái nữa." Kỳ Nhan trầm thấp nói câu.

"Đúng rồi, tên cô là gì?" Lâu như vậy còn chưa biết tên cô bé. Cô rất dứt khoát nói mình tên Trì Nguyệt.

Tên dễ nghe, đọc ngược lại chính là Nguyệt Trì (hồ phản chiếu ánh trăng) rồi.

"Tôi và Âu Dương muốn đi xuống xem tình hình dưới nhà, hình như tòa nhà này còn có mấy hộ gia đình nữa nhỉ." Kỳ Nhan hỏi Trì Nguyệt.

Vốn định tôi và Kỳ Nhan hai người đi, nhưng Trì Nguyệt sống chết không chịu ở lại một mình trong phòng. Mọi người không thể làm gì khác hơn là từ tầng năm lần lượt hỏi thăm.

Mãi đến tầng một, chúng tôi phát hiện nơi này ngoại trừ Trì Nguyệt và người phụ nữ mang theo con mình còn chưa gặp mặt ở lầu sáu kia, tổng cộng còn có sáu hộ gia đình.

Bọn họ phần lớn ôm tâm đề phòng rất nghiêm trọng đối với sự hiện diện của chúng tôi, có người ngay cả cửa cũng không mở, trong đó có một người đeo kính, cực kỳ không thân thiện đối với việc tôi cứ hỏi tới hỏi lui mãi, sau đó đem cửa rầm một cái đóng lại. Song trong những gia đình chúng tôi đã gặp, phát hiện có một đặc điểm chung.

Trời lạnh như thế, họ không hề mang giày.

Kỳ Nhan đứng ở đầu hành lang tầng một, dựng thẳng cổ áo lên, nheo mắt nhìn bầu trời.

"Trời sắp mưa."

Chính xác, sắc trời càng lúc càng nặng nề, giống như nồi sắt đun đã lâu úp ngược.

"Đi, đi thăm người phụ nữ tầng sáu kia." Kỳ Nhan phát tay. Trước đi về phía trước, tôi nghe thấy một tiếng rắc không lớn không nhỏ.

Cùng loại với thanh âm của cái gì đó vỡ ra hoặc nát bấy. Song chỉ trong nháy mắt, có lẽ tôi đã tâm.

Ba người đứng ở cửa lầu sáu, gõ cánh cửa, qua hồi lâu mới mở ra một khe hở.

Một bé trai chỉ lộ ra đôi mắt, cẩn thận đứng bên trong nhìn chăm chăm chúng tôi.

"Mẹ em ra ngoài rồi, không có nhà."

"Còn nhớ chị không? Em trai?" Trì Nguyệt ngồi xổm xuống, mỉm cười nhìn đứa bé, bé trai tựa hồ có chút phấn khích, nhưng vẫn không mở cửa, xem ra đứa bé này tính cảnh giác rất đáng khen ngợi.

"Em nhớ chị, chị là chị gái có đôi giày rất bản kia." Bé trai trả lời khiến Trì Nguyệt có chút khó xử. Lúc này, tôi nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng bước chân.

Một người phụ nữ diện mạo đoan trang tú lệ vóc dáng cao gầy mặc váy công sở màu đen đi tới. Tay trái xách một bọc thú nhồi bông còn chưa mở bao bì thật to, tay phải xách một ví đầm.

Cô ta đi lên nhìn thấy chúng tôi thì sừng sốt, rất nhanh sắc mặt trở

nên rất khó coi.

"Cô đã đến rồi?" Cô ta cơ hồ không nhìn tôi và Kỳ Nhan, lạnh lùng nhìn Trì Nguyệt. Trì Nguyệt tựa hồ có chút bối rối, chỉ có thể ngậy ngốc gật đầu.

"Tôi đã nói với cô, cô đã bị cả nhà đó lựa chọn rồi, cũng đừng đến đây dựa vào tôi nữa, tôi không giúp được cô, tôi chết thì không sao, nhưng con tôi vô tội, tôi xin cô tránh xa người tòa nhà này một chút, họ cũng còn muốn sống thêm vài năm nữa." Người phụ nữ đột nhiên mở miệng nói, một loạt tiếng phổ thông lưu loát, nhưng nghe vào lại làm tôi rất khó chịu.

"Ý cô nói sống chết của Trì Nguyệt không liên quan gì đến cô?" Tôi hỏi người đàn bà kia, cô ta không hề trả lời tôi, chỉ cố chấp quay đầu, sau đó từ trong túi lấy ra chìa khóa.

Vừa mới mở cửa, một bé trai kháu khỉnh bụng bẫm đã chạy tới ôm chân người phụ nữ.

"Mẹ à, con sợ lắm, bên ngoài thật tối, cậu lại không ngừng thở, mặt đỏ bừng bừng." Bé trai đột nhiên hô. Kỳ Nhan vừa nghe, một bước đi tới.

Người phụ nữ vừa định lấy tay che miệng bé trai, nhưng tay lại bị Kỳ Nhan kéo lấy.

"Để chúng tôi gặp em trai cô được chứ. Có lẽ sự tình sẽ rõ ràng chút." Âm điệu của Kỳ Nhan không cao, nhưng ngữ khí vô cùng nghiêm khắc, người phụ nữ giãy vài cái, rút tay ra, mái tóc dài sau đầu rũ trước mắt, cúi đầu vuốt ve khuôn mặt con trai, thấp giọng nghẹn ngào không nói lời nào.

"Chị. Nói cho họ biết đi, dù sao cũng không sống được bao lâu nữa, chi bằng nắm chắc thời gian đem tiền ra ngoài tiêu xài hưởng thụ một chút." Người đàn ông trẻ tuổi từ buồng trong lách ra, mặc một thân áo lông dày, trong tay nắm chặt một bình nhựa nhỏ, nhìn qua rất gầy yếu, mặc dù tôi không biết xem tướng, nhưng sắc mặt anh ta thật sự không dám khen, tối tăm lại còn mang theo tuyệt vọng.

Trì Nguyệt đột nhiên nhìn chăm chăm người đàn ông kia, chỉ vào anh ta gào lên.

"Là anh ta, chính anh ta đưa nhà cho tôi đó!" Người đàn ông kia cười cười.

"Cảm tạ tiền của cô, tôi chơi rất vui vẻ." Hiện giờ trong nhà chỉ có bé trai kia vẫn như cũ ngây thơ nhìn những người lớn thân thể cao hơn nó một khúc này, trong ánh mắt tràn ngập nghi hoặc.

Bên ngoài cơ hồ đã tối mịt, gió mang theo cát đá quất vào cửa kính run bần bật. Mọi người ngồi quây quần trên sofa phòng khách.

Ngoại trừ tôi và Kỳ Nhan, tất cả mọi người không mang giày.

"Là tôi bảo em trai cho cô thuê nhà, không, phải nói là quyết định của mọi người trong tòa nhà này." Tôi lấy làm kinh hãi, chẳng lẽ tất cả mọi người của tòa nhà đều có liên quan đến việc này?

"Biết tránh không? Những người sống tạm bợ như chúng tôi không khác gì tránh cả." Người phụ nữ khoanh tay trước ngực, từ trong mũi hơi thở ra một chút. Mà người đàn ông tự xưng là em trai kia thì huyết sáo điềm nhiên như không nhìn ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng lại trêu chọc bé trai kia, làm như sự tình không liên quan đến mình.

(Tiêu: Ngày xưa bảo rằng hổ ăn thịt người, hồn người không biết đi

đâu, lại theo con hổ, để đưa hổ về ăn thịt người khác, vì thế những kẻ giúp kẻ ác làm ác đều gọi là trành.)

"Căn nhà kia như một lỗ thủng cần không ngừng lấp bằng, tất cả mọi người trong tòa nhà này không cách nào rời khỏi đây quá 24 giờ. Mọi người đều từng gặp đôi giày da nữ màu trắng kia. Ngay năm năm trước khi sự kiện kia phát sinh, những người sống tạm bợ này kỳ thật nội tâm chẳng khác gì đã chết." Âm điệu người phụ nữ rất kỳ lạ, cực kỳ gay gắt, tràn ngập tự giễu.

"Tới cùng đã xảy ra chuyện gì? Chúng tôi vừa rồi đã từng đi hỏi những người khác, họ không thèm để ý đến chúng tôi." Tôi vội vàng hỏi. Lúc này, người đàn ông vẫn không hề mở miệng kia thành linh cười ha hả, cười đến mức tôi cảm thấy quái gở vô cùng.

"Bởi vì họ đều sợ, họ sợ bất cứ khi nào tỉnh dậy trên chân mình liền có một đôi giày màu trắng."

Người phụ nữ hung hăng liếc mắt trừng em trai cô ta.

"Em bớt nói một câu sẽ không nghẹn chết được đâu, đưa Tiểu Bảo vào trong." Người đàn ông thuận theo cúi đầu, bế đứa bé tên Tiểu Bảo kia lên.

"Đến, Tiểu Bảo, cậu mang con vào phòng chơi." Nói xong hai người đi vào.

"Tôi không muốn cho Tiểu Bảo biết, mặc dù nó không hiểu lắm." Người phụ nữ nhìn bé trai hoàn toàn biến mất sau cánh cửa phòng khép lại, mới thở phào một cái, tiếp tục kể.

"Người tòa nhà này vốn sống rất bình thản, trái quen phải biết mặc dù chưa nói tới thân như anh chị em, nhưng vẫn là có nói có cười.

Nhưng sau khi người đàn bà kia dọn đến hết thảy đều thay đổi.

Cô ta rất đẹp, rất trẻ tuổi ăn mặc thời trang, cực kỳ thích mang một đôi giày da trắng, mang theo một bé trai xấp xỉ tuổi Tiểu Bảo. Bé trai kia khỏi phải nói có bao nhiêu xinh đẹp, lúc mới đầu cô ta sống rất hòa thuận, hơn nữa bé trai đáng yêu, tất cả mọi người rất thích mẹ con họ. Nhưng về sau, vấn đề liền như những tảng đá trên bãi biển sau khi thủy triều rút, dần hiện ra.

Đầu tiên là người phụ nữ kia căn bản không đi làm, nhưng hoàn cảnh trong nhà so với bất cứ ai đều tốt hơn, thường xuyên đi sớm về muộn, bé trai thì giao cho hàng xóm trông chừng, mặc dù bé trai mỗi lần nhìn thấy mẹ rời đi đều lên tiếng khóc lớn, khóc rất bi thảm. Mọi người đều đoán nghề nghiệp của cô ta. Khi chúng tôi nhìn thấy một đám người khuôn mặt bất đồng tuổi tác bất đồng đều ăn mặc cầu kỳ đưa cô ta về, đại thể đã biết kết quả.

Nhưng có một người đàn ông lại khác biệt. Tới thường xuyên nhất.

Một lần tôi đi xuống mua đồ, nhìn thấy người đàn ông kia ở trần ngậm điếu thuốc trong tay nắm một ít tiền từ trong nhà hùng hùng hổ hổ chạy ra. Tiếp theo người phụ nữ kia tóc tai hỗn độn đuổi theo, vừa khóc vừa mắng, sau khi nhìn thấy tôi, cô ta không đuổi theo nữa, mà dựa cửa thoáng cái trượt xuống đất, khóc rống lên.

Tôi đương nhiên qua đó an ủi cô ta, nhìn thấy gò má cô ta sưng rất dữ dội, tựa hồ bị thứ gì đó quất vào, đỡ cô ta vào nhà. Sau khi trò chuyện, mới biết câu chuyện của cô ta.

Lưu lạc phong trần không phải cô ta sai, sai là sai do người đàn ông kia. Một mặt giả vờ mạnh mẽ tươi cười dùng thân thể chiều lòng gã đàn ông này, một mặt còn phải lấy tiền cho ăn cho nhậu nhẹt chờ bạc. Tôi nghĩ cô gái này rất ngu.

"Tại sao không chia tay chứ." Tôi kỳ quái hỏi cô ta. Nhưng cô ta lại ôm đứa bé, chảy nước mắt nói một câu thế này.

"Hắn uy hiếp tôi, chỉ cần tôi dám đi, sẽ không bỏ qua cho con tôi. Đứa bé kia không phải của hắn, súc sinh kia chuyện gì cũng làm được! Tôi không thể nhìn con mình xảy ra chuyện." Làm mẹ, tôi đương nhiên hiểu được khổ tâm của cô ta, nhưng làm người đứng nhìn, tôi lại bất lực, chỉ có thể bình thường rảnh rỗi an ủi cô ta một chút.

Tôi nguyên tưởng rằng sự tình này sẽ chậm rãi qua đi, nhưng không ngờ tới, thảm kịch liền xảy ra.

Khi cảnh sát gõ vang cửa nhà tôi, tôi còn chưa tỉnh ngủ. Kết quả tôi được thông báo, dưới lầu, căn nhà tầng năm ngay dưới giường tôi, nằm ba người.

Mẹ con nhà nọ, cùng người đàn ông thường xuyên tới kia.

Tôi dưới sự hướng dẫn của cảnh sát đi vào phòng, cơ hồ nôn ra.

Đầu tiên là đứa bé kia, bàn chân trái đã bị chém đứt. Trên mặt đất nơi nơi đều là máu, máu của ba người trộn lẫn vào nhau, nhiễm đỏ cả phòng khách. Sắc mặt đứa bé trắng bệch, cảnh sát nói là mất quá nhiều máu mà chết. Nhưng người đàn ông kia thì đáng sợ hơn.

Mặt của gã căn bản đã nát như.

Bình tĩnh mà xem xét, gã vốn dĩ xem như mặt mũi khá anh tuấn, nhưng lúc này tôi lại bị nó dọa gập ác mộng mấy đêm liền.

Lỗ tai người đàn ông kia đã không còn, cả bả vai bị máu thấm đẫm,



trên mặt đã phân không ra ngũ quan, tất cả đều là những vết thương bất quy tắc, nơi nơi đều là thịt rách dán vào xương, giống như một phần thịt đã bị lóc ra làm nhân bánh, giống như bị mãnh thú gì đó cắn xé vậy.

Mà người đàn bà kia, trên cổ cắm một con dao phay. Mặt của cô ta cũng trở nên khác với bình thường, hoàn toàn mất đi vẻ xinh đẹp, cực kỳ dữ tợn, tựa như những pho tượng quý từng thấy trong chùa miếu vậy, trùng to hai mắt.

Khiến tôi khó có thể quên nhất chính là nụ cười của cô ta.

Khóe miệng hướng một bên khoa trương hở ra. Mang theo giải thoát và thoải mái, hơn nữa bên mép miệng cô ta, còn ngậm một mảnh lỗ tai.

Tôi phỏng chừng người đàn ông kia là bị cô ta tươi sống cắn chết.

Nhưng hiện trường một đôi giày cũng không có, ba người đều là chân trần. Ai cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng trong mấy năm kế tiếp. Căn nhà mặc dù không bỏ trống. Nhưng những người ở chỗ này lại đều bắt đầu xui xẻo.

Đầu tiên chính là chồng tôi." Nói tới đây, mẹ của Tiểu Bảo hơi dừng lại, hít hít cánh mũi, sau đó ngẩng đầu tiếp tục nói. Tôi nhìn thấy trong mắt cô ta có nước mắt. Mà Kỳ Nhan cũng nghiêm túc lắng nghe.

"Chồng tôi là tài xế, ở cục thuế nào đó. Ngày ấy bởi vì có chuyện, đưa một cục trưởng ra ngoại thành công tác. Buổi sáng ra ngoài, giữa trưa tôi liền nhận được tin.

Chồng tôi cư nhiên xảy ra tai nạn xe, kỹ thuật của anh ấy được công

nhận, nếu không cũng sẽ không được cắt cử làm tài xế cho cục trưởng, hơn nữa làm người vô cùng cẩn thận. Nhận được tin dữ tôi cơ hồ ngất xỉu. Khi đến hiện trường nhận xác tôi lại càng giật mình.

Đương sự chính là cục trưởng, ông ta một chút việc cũng không có. Cục trưởng nói cho tôi biết, chồng tôi sau khi lái xe lên đường cao tốc, đột nhiên cúi đầu kỳ quái hô cầu.

"Sao tôi lại mang đôi giày này?" Tiếp theo tốc độ xe càng lúc càng nhanh, trực tiếp nhắm về phía tường chống. Chồng tôi cả người văng ra ngoài, cổ bị cửa kính cắt một lỗ lớn. Mà cục trưởng chỉ bị đụng ngất mà thôi.

Tôi nhớ mang máng anh ấy nói buổi sáng lúc ra cửa nhìn thấy cửa có đôi giày da nữ màu trắng.

Sau sự kiện kia, phàm là người nào ở tầng mình nhìn thấy đôi giày kia, chỉ cần rời khỏi nơi này quá một ngày, sẽ bỏ mạng mà chết. Do đó mặt ngoài chúng tôi còn ở chỗ này, nhưng tất cả mọi người đều bị sợi dây thừng nhìn không thấy được buộc chặt, ai cũng chạy không thoát.

Chúng tôi chán ghét giày, tất cả mọi người ở đây đều trải qua nỗi sợ giống như cô, nhưng dần dần cũng đã chết lặng, ngoại trừ bất đắc dĩ ra ngoài, nếu không tuyệt đối không đi giày, con tôi mặc dù nhỏ, nhưng cũng nhìn thấy, cho nên nó cũng rất e ngại giày, chỉ cần ở nhà tuyệt đối sẽ không mang giày." Người phụ nữ nhìn Trì Nguyệt nói, mặt mang theo áy náy: "Bạn học của cô tôi nghĩ có thể chỉ là cảnh cáo thôi. Kỳ thật tôi không muốn hại cô, nhưng tôi sợ con xảy ra chuyện, cũng không còn cách nào, hơn nữa người dưới lầu bức tôi làm vậy. Họ không biết từ đâu nghe được, chỉ cần một cô gái mặt mũi giống người phụ nữ kia chết, oán khí mới có thể bình ổn."

"Cho nên cô thấy sau khi tôi vào ở rồi liền muốn bảo tôi mau chóng dọn đi, chỉ cần qua một ngày, tôi sẽ chết?" Trì Nguyệt giật mình hỏi.

"Mấy thứ cô nhìn thấy không phải cô ta muốn cô rời đi, mà là cảnh cáo cô không cho phép rời đi. Do đó, tôi mới nói, chúng tôi đây giống như thành vậy, dẫn cô đến đây." Mẹ Tiểu Bảo nói xong, thở dài thườn thượt.

Kỳ Nhan từ sofa đứng dậy.

"Sự tình tựa hồ đã rõ ràng, song tôi vẫn muốn biết năm đó căn nhà kia tới cùng đã xảy ra chuyện gì." Cậu ấy phát tay, ý bảo tôi đi ra.

"Trì Nguyệt tạm thời ở đây đi, tôi và Âu Dương đi xuống xem một chút."

Tới cửa tầng năm, tôi hỏi Kỳ Nhan định làm thế nào.

"Kỳ thật sự kiện kia tớ có nghe nói, chẳng qua không nhớ được phát sinh ở chỗ này. Tớ luôn thích thu thập những vụ án tương đối đặc thù, hơn nữa có vài người bạn cảnh sát. Kỳ thật chuyện năm năm trước người phụ nữ kia chỉ nói được một phần." Kỳ Nhan châm điếu thuốc, thuận tiện cho tôi một điếu.

"Ồ? Chẳng lẽ còn có gì phía sau nữa?" Tôi không có tâm tư hút, hiếu kỳ truy hỏi cậu ấy.

"Đúng vậy, người đàn ông kia, kỳ thật lúc ấy cũng chưa chết. Song cũng gần rồi, lúc ở hiện trường nhịp tim hô hấp đều rất yếu ớt, mới bị nghĩ lầm đã chết. Về sau trên đường được cứu sống." Kỳ Nhan chậm rãi nói.

"Vậy thì tốt quá, tim ông ta đến là được." Tôi vội nói, nhưng Kỳ Nhan

nghe xong lại lắc đầu.

"Nếu tở là người đàn ông kia, tở sẽ hối hận bản thân không chết tại hiện trường. Ông ta sau khi được cứu sống, đã khai báo chuyện ngày đó, mặc dù môi ông ta đều bị cắn đứt, hơn nữa tinh thần rất không ổn định, nhưng đại thể vẫn nói rõ ràng chuyện xảy ra khi ấy.

Khi phát sinh án, ông ta đang ngồi trong nhà người phụ nữ nghỉ ngơi, bởi vì thiếu một phần nợ, ông ta dự định từ nơi này vơ vét một khoản tiền, rất đáng tiếc, người phụ nữ kia cơ hồ cũng bị vét cạn rồi. Khi ông ta cảm thấy mất hứng rời đi, phát hiện giày mình không thấy đâu nữa.

Một đôi giày da rất bình thường.

Tìm kiếm khắp nơi, ông ta liền rống lên. Kết quả phát hiện là bé trai đã giấu mất rồi, hỏi nó giấu ở đâu, nó cũng không nói, kết quả mẹ nó sau khi đi ra phát hiện tất cả giày đều không thấy. Đều bị bé trai giấu đi.

Hóa ra gã này rất thích dùng giày da đánh mẹ của bé trai. Bé trai luôn trốn một bên quan sát." Kỳ Nhan vừa nói, vừa đi vào nhà. Tôi đi theo cậu ấy, tới phòng ngủ của Trì Nguyệt.

"Khi người đàn ông phát hiện giày không thấy đâu nữa, tiền lại không lấy được, cực kỳ tức giận, gã bắt đầu đánh bé trai, kết quả người phụ nữ từ trong phòng bếp chạy ra, trong tay mang theo con dao phay.

Trong quá trình tranh chấp, người đàn ông đoạt lấy con dao, rồi đem dao kề lên đùi đứa bé.

"Nếu không đưa tiền cho tao, dù sao tao cũng sẽ bị bọn cho vay nặng

lãi chém chết, hay là, tao bây giờ chặt bỏ chân của thằng quý đáng ghét này, sau này xin cơm cũng dễ dàng hơn." Người đàn ông uy hiếp nói vậy.

Hiển nhiên đối lấy chính là những lời mắng nhiếc, không biết tại sao. Có lẽ con người lúc ý thức hỗn loạn hành vi cũng hỗn loạn, tóm lại người đàn ông này cứ nhiên thật sự xuống tay, một dao chém rơi chân đứa bé.

Bất cứ người mẹ nào đối mặt với loại tình huống này đều sẽ phát điên. Kia cũng thế, kết quả hiển nhiên là tiến lên đánh lẫn nhau. Một người bị cắn trọng thương, còn người phụ nữ kia bị chém vào động mạch cổ, chết tại chỗ, đứa bé cũng mất máu quá nhiều không cứu lại được. Nghe nói mới đầu người phụ nữ ở bên ngoài gọi thật lâu, muốn cầu xin trợ giúp, mặc dù là giữa trưa, tất cả mọi người nghe được người phụ nữ kêu rên, nhưng không ai chịu ra mặt.

Nếu sự việc cứ thế chấm dứt thì cũng thôi đi, nhưng người đàn ông trọng thương vào bệnh viện chưa tới mấy ngày liền mất tích, thi thể, không, phải nói là thi khối bị phát hiện ném giữa đồng rác bệnh viện.

Cơ hồ bị bằm đến nát bấy. Camera theo dõi chỉ quay được một hình ảnh." Kỳ Nhan một bên bỏ dép, một bên đứng trên giường của Trì Nguyệt.

Lúc tôi kỳ quái cậu ấy muốn làm gì, cậu ấy lại lấy tay gõ trần nhà.

"Tới cùng đã quay được cái gì?" Tôi hỏi cậu ấy.

"Một người phụ nữ, một người phụ nữ cầm dao đi vào phòng bệnh, tóc đều bạc trắng, nhưng chỉ có mặt sau." Kỳ Nhan lại nháy xuống, tiếp tục thông thả bước trong phòng, tựa hồ đang tìm gì đó.

"Cậu biết người chết chân trần không mang giày ý là gì không?" Kỳ Nhan đột nhiên hỏi, tôi đương nhiên lắc đầu không nói.

"Người không có giày, sẽ vĩnh viễn ở thường thế không ngừng đi tiếp, vĩnh viễn không có bờ bến, mãi đến khi tìm được giày thích hợp với mình mới thôi. Có lẽ người ở lại đây cho rằng Trì Nguyệt có khả năng chính là 'giày' thích hợp.

Khi một người mẹ nhìn con mình bị thương tổn, có yếu đuối hay dịu dàng mấy, một khắc kia cũng sẽ biến thành dạ xoa."

"Dạ xoa?"

"Vốn dĩ, dạ xoa trong phật giáo thực hiện chức trách hành hình, chúng sẽ ăn quỷ. Con người, cũng sẽ biến thành dạ xoa." Kỳ Nhan lại dạo một vòng về phòng ngủ. Lời của cậu ấy khiến tôi hồ đồ rồi.

"Cậu chẳng phải nhìn thấy trên trần nhà có dấu chân trẻ con sao. Có cảm giác được chỗ nào không ổn không?"

"Thấy được, dường như cảm thấy chỉ có dấu của một chân." Tôi rất cuộc nghĩ ra. Kỳ Nhan gật đầu, cậu ấy đột nhiên ngồi xổm xuống.

"Đến giúp một tay." Kỳ Nhan gọi tôi. Tôi đi qua đó, giúp cậu ấy lật giường lên.

Sàn giường hiện ra.

Kỳ Nhan cười rộ.

Phía trên dùng băng dán rất nhiều đôi giày cũ nát. Kể cả đôi giày da nữ trắng kia.

Chúng tôi về trên lầu, Trì Nguyệt vẫn đang nằm trên sofa cùng người phụ nữ kia trò chuyện.

"Lúc tôi nằm dưới lầu, Tiểu Bảo nhà cô hình như rất thích chân trần chạy tới chạy lui, có chút ồn ào nhỉ." Trì Nguyệt nói với mẹ của Tiểu Bảo. Người phụ nữ vô cùng kinh ngạc.

"Không có, trong phòng Tiểu Bảo trải thảm rất dày, tôi sợ nó cảm lạnh mới cố ý mua." Trì Nguyệt kinh ngạc nhìn người phụ nữ, lại cúi đầu.

Lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm rất âm ỉ.

Hóa ra tất cả các hộ gia đình đều lên một lượt. Trong tay họ đều cầm đồ vật, cây lau nhà, dao phay hoặc mắc áo.

"Đuổi con bé kia ra khỏi tòa nhà này! Như vậy nữ quý sẽ theo cô ta ra ngoài, như vậy tòa nhà này hủy đi mọi người cũng sẽ không xảy ra chuyện!" Trong đó người mới đầu mang mắt kính, bộ dáng thành phần trí thức kia hô, những người còn lại lập tức đồng ý.

Ngoại trừ tôi và Kỳ Nhan mọi người đều hai chân trần. Nhiều cặp chân như vậy chông chéo đứng cùng nhau.

"Các người không cảm thấy hơi quá ích kỷ sao?" Tôi nhin không được hỏi.

"Vậy anh nói xem chết một mạng người tốt hơn hay cả đám chết tốt hơn?" Mắt kính đột nhiên trừng mắt lên quắc cho tôi một câu, khiến tôi á khẩu không trả lời được.

"Nếu tôi rời đi mọi người có thể an toàn, tôi đồng ý đi." Trì Nguyệt đột nhiên đứng dậy. Nhất thời đám người ồn ào chợt im lặng.

Tôi và Kỳ Nhan kể cả mẹ Tiểu Bảo đều không thể khuyên can Trì Nguyệt rời đi. Trì Nguyệt không nói lời nào, chỉ im lặng mang giày vào.

"Nếu phải đi, vẫn nên mang thôi." Tôi và Kỳ Nhan cùng Trì Nguyệt bị đuổi ra khỏi tòa nhà.

Thời tiết bên ngoài đã rất xấu, mưa đầu xuân mang theo chút đông hàn còn chưa hoàn toàn rời đi đổ ập xuống.

"Các người hãy đi đi, chúng tôi muốn sống yên ổn, không muốn phải hoảng hốt lo sợ nữa!" Mắt kính cùng mọi người đứng ở cửa hành lang, lạnh lùng nói.

Lúc này, một tia chớp đánh xuống.

Mắt kính đột nhiên thất thanh la hoảng lên.

"Cô ta tới!" Người bên trong hai chân trần trụi đều tránh vào trong. Mẹ của Tiểu Bảo bị người ta chen tới ngoài mép tường, cơ hồ đã ra ngoài.

Nhưng tôi và Kỳ Nhan ở trong mưa cái gì cũng không thấy. Song Trì Nguyệt cũng ngồi bệt trên mặt đất.

"Cô ta tới." Cô cũng chỉ vào mặt đất thanh âm run rẩy nói, thân thể còn không tự chủ được mà lùi về phía sau.

Tiểu Bảo đột nhiên kêu một tiếng. Thân thể nó cứ nhiên tự mình đi ra, không, nó phảng phất như là bị cái gì đó thoát ra vậy.

Một mặt mẹ và cậu Tiểu Bảo liều mạng kéo một nửa khác của Tiểu



Bảo.

"Đừng cướp đi con tôi!" Âm thanh người phụ nữ kia cao vút, tiếp theo ánh đèn hành lang và tia chớp yếu ớt, tôi phát hiện vẻ mặt của người phụ nữ khiến người ta cực kỳ sợ hãi, thật sự giống như bức tượng dạ xoa tôi từng thấy.

Nhưng tựa hồ sức lực mẹ và cậu Tiểu Bảo cũng không cách nào ngăn cản Tiểu Bảo bị kéo ra ngoài. Thân thể nó hơn phân nửa đã bị đội ướt.

Người bên trong đột nhiên xông vào.

"Nếu cô ta muốn con của cô, thì cho cô ta đi! Đừng liên lụy đến chúng tôi!" Họ bất giác mà ăn ý cùng nhau từ phía sau đẩy ba người ra ngoài. Tôi và Kỳ Nhan vội vàng nâng Tiểu Bảo dậy, giúp nó che chắn mưa to. Kỳ Nhan thì cùng cậu Tiểu Bảo đỡ người phụ nữ sang một bên.

Trong hỗn loạn tôi nghe được một tiếng ầm vang thật lớn, tiếp theo là một trận tròng kích chấn động mặt đất. Chờ khi tôi ý thức được, phát hiện tòa nhà đã bắt đầu đổ sụp.

Nhưng Kỳ Nhan phản ứng nhanh chóng, vội vàng lôi chúng tôi lại.

Tòa nhà sụp cực nhanh, người ở bên trong một người cũng không kịp chạy thoát.

Giữa đồng hoang tàn, tôi nhìn thấy vô số đôi chân trần trụi, từ trong đồng gạch vụn duỗi ra, họ đến chết cũng không mang giày.

"Nhìn thấy không?" Kỳ Nhan ôm Tiểu Bảo, chỉ vào hướng đồng gạch vụn nói với tôi.

Đúng vậy. Tôi cũng nhìn thấy. Một đôi chân không mang giày. Một người phụ nữ tóc bạc trắng cầm dao, mặt của cô ta giống như mang mặt nạ, hoàn toàn đã biến thành bộ dáng của dạ xoa trong Phật giáo.

Tay khác của cô ta nắm tay một bé trai, bàn chân trái của bé trai đã bị chém đứt, trên tay bé trai mang theo một đôi giày da nữ màu trắng. Hai người họ dờ dẫm đứng trên đồng hoang tàn đó.

Song chỉ trong nháy mắt, rất nhanh lại biến mất.

Tòa nhà vốn sẽ bị phá dỡ, kết quả giữa mưa to tạt đổ sụp. Sự tình này kỳ thật cũng không xem là một tin mới gì.

Mà bốn người được cứu sống trong đó đương nhiên phải cảm giác may mắn sâu sắc.

Song may mắn cho tới giờ cũng không phải ông trời ban cho, may mắn cần nhờ bản thân giành được.

Giải quyết công việc theo lệ, Kỷ Nhan tạm thời tìm được chỗ ở cho bốn người này, liền cùng tôi tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi.

"Cậu làm sao biết giày ở dưới giường?" Tôi hỏi Kỷ Nhan.

"Đương nhiên là tìm khắp nơi rồi, song cũng phải nhờ cha tớ. Ông thường xuyên ra ngoài, khi còn bé tớ đơn giản cho rằng chỉ cần giấu giày của ông, ông sẽ không rời đi nữa. Tớ khi đó, cũng dùng băng dính dán giày dưới ván giường. Cho nên, tớ hiển nhiên sẽ tìm ở đó."

"Vậy hai mẹ con đáng thương kia còn có thể xuất hiện không?" Tôi nghĩ đến tình cảnh nhìn thấy trong đêm mưa, vẫn có chút khó chịu.

"Có thể. Người trở thành dạ xoa không cách nào biến mất được, mẹ con họ sẽ vĩnh viễn đi lại trên thế giới này." Kỳ Nhan đột nhiên nghiêm túc nói với tớ.

"Nếu ban đêm cậu ở ngã tư đường nhìn thấy người không mang giày bước đi, mau chóng cởi giày mình ra nhé, nếu không, nó sẽ nhìn chằm chằm vào giày cậu, đi theo cậu về nhà đó."

Nói xong, cậu ấy lại như con nít cười cười. Tôi truy hỏi mãi cậu ấy có đúng là thật không, nhưng cậu ấy ngậm miệng không nói nữa.

"Đi thôi, quay về nhà tớ cùng uống chút rượu ấm người nhé, nếu không sẽ ngã bệnh đó." Kỳ Nhan vỗ vỗ tôi cả người ướt đẫm.

Mưa đã tạnh.

## Chương 46: Gối trùng

Mặc dù đều nói mùa xuân ba tháng, nhưng mưa dầm không dứt, thời tiết vẫn lạnh làm người ta khó chịu. Tôi chưa từng thích đầu xuân, mùa đông lạnh trái lại còn có thể chấp nhận được, nhưng trên lịch rõ ràng để rõ là mùa xuân, lại vẫn như vậy thì thật sự làm người ta có chút bất mãn.

Tuần này đổ hai trận mưa, một kéo dài bốn ngày, một kéo dài ba ngày. Cả ngày che dù đi làm tâm tình tôi cũng âm u như thời tiết, tệ ghê gớm, hơi chút không vừa ý, liền có xúc động muốn quăng đồ, nhìn đồng nghiệp quanh mình, dường như đều có tình trạng tương tự, chúng tôi giống như cá mè sắp quá hạn biến chất mốc meo mắc kẹt trong hộp vậy.

Chỉ sau tan tầm, mới có chút giải thoát. Mọi người có gia đình đều chui trong nhà tìm kiếm ấm áp. Người như tôi, không thể làm gì khác hơn là đến nhà Kỳ Nhan thăm thú.

Chân đi bắn nước đã khiến ống quần hoàn toàn ướt nhẹp. Khi còn bé cực hâm mộ những người mặc dù mưa có lớn mấy, nhưng ống quần vẫn như trước sạch sẽ. Còn tôi thì ngược lại. Khi tôi xếp lại cây dù ướt nhẹp gõ cánh cửa màu đỏ bền chắc như bánh bò kia, mở cửa lại là Lê Chính.

"Là anh à." Y mở cửa, sau đó một mình đi vào. Tôi kỳ quái chẳng lẽ Kỳ Nhan để y ở lại đây mãi sao.

Nhà Kỳ Nhan là một tòa nhà trệt đơn. Bên trong dọn dẹp rất sạch sẽ, hoàn toàn không giống chỗ ở của một người đàn ông độc thân.

Tôi sửa lại, bây giờ phải nói là hai người đàn ông, hoặc nói là một người đàn ông và một đứa trẻ.

Kỳ Nhan mặt mang vẻ buồn ngủ từ bên trong đi ra. Vừa thấy tôi, nheo mắt rồi đột nhiên mở ra.

"Cậu tới rất đúng lúc, tớ còn đang định tìm cậu, thời tiết khiến tớ buồn ngủ quá." Xem ra câu xuân miên bất giác hiểu rất thích hợp với cậu ấy. Tôi cũng muốn giống như Kỳ Nhan, tâm tình khó chịu liền vù vù ngủ cho qua đi, chẳng qua sợ tỉnh dậy, chén cơm sẽ không cánh mà bay thôi, đành dùng nụ cười khổ trả lời cậu ấy.

(Tiêu: Xuân Miên Bất Giác Hiểu xuất phát từ bài thơ 《Xuân Hiểu》 của Mạnh Hạo Nhiên, chỉ đêm mùa xuân ngủ say thẳng giấc, bất tri bất giác đã đến hừng đông.)

"Âu Dương, tóc cậu ướt cả rồi." Kỳ Nhan ném cho tôi một cái khăn mặt, tôi chùi chùi cho có.

Đang muốn vút đi, đột nhiên Lê Chính một mực yên lặng bên cạnh mở miệng.

"Lau khô đi, mang theo nước mưa ngủ không tốt đâu." Y cực ít khi mở miệng, nhưng tôi chung quy cảm thấy câu chuyện của Lê Chính cũng rất nhiều, mặc dù mấy ngày này hai người ở cùng chỗ thương lượng làm sao đối phó thẳng cha lấy trộm thân thể Lê Chính kia, nhưng phỏng chừng nhiều lúc thường kể chuyện xưa cho nhau nghe thì đúng hơn.

Kỳ Nhan không biết từ đâu mang sang mấy tách trà nóng. Tôi đang cảm thấy toàn thân đều là hàn ý, bàn tay lạnh lẽo đón nhận ấm áp trước, sau đó đặt nước trà xanh biếc bên mép nhẹ nhàng nhấp một

ngụm, thoáng chốc toàn thân run rẩy, hơi nóng từ dạ dày chảy khắp thân thể tứ chi, cuối cùng tập hợp đến vùng đan điền, uống một hơi toàn thân thông thấu, tinh thần thông suốt. Thật sự là trà ngon, chỉ một ngụm, đã đuổi hết rét lạnh và mệt mỏi.

"Đó là câu chuyện thế nào?" Tôi bỏ áo khoác ra, ngồi trên sofa, dùng khăn mặt ra sức lau tóc. Lê Chính thì chậm rì rì uống xong ngụm trà, hai mắt vô thần nhìn mưa to ngoài cửa sổ. Nương theo thanh âm hạt mưa nhịp nhàng nện trên cửa sổ, thanh âm của y mặc dù không lớn, nhưng hết sức rõ ràng.

"Cái gọi là vô căn thủy, trong Tây Du Ký từng đề cập, chính là chỉ nước mưa từ trời rơi xuống chưa chạm phải bất kỳ thứ gì. Loại nước mưa này vốn cũng là một trong những thứ cần thiết để tu luyện của Đạo gia. Nhưng kỳ thật nước mưa cũng không sạch sẽ hoặc sở hữu sức mạnh thần kỳ như tưởng tượng, ngược lại, đôi khi có thể sẽ tạo thành kết quả không tốt.

Thời trẻ, những người đàn ông đều thích chứng tỏ sức sống của mình, có thể làm cho người ta, đặc biệt là phụ nữ nghĩ mình khác với mọi người, tạo cho người ta ấn tượng sâu sắc, những cách làm ngu xuẩn như nửa đêm ở dưới lầu ký túc xá gân cổ điên cuồng gào thét em ơi anh hai bàn tay trắng em lúc nào thì theo anh, lúc thì ở trong phòng học không coi ai ra gì cởi giày vớ chân trần gác lên bàn, thân trên mặc âu phục đeo cà vạt thân dưới mặc quần thể dục màu đen phối với đôi giày da không mang vớ đi học. Kỳ thật từ góc độ sinh học đến xem, cái đó và động vật giống đực thời kỳ động dục thích đi khắp nơi khoe khoang thân thể và năng lực sinh sản của mình không khác gì mấy, song nhân loại biết dùng biện pháp hàm súc hơn.

Tôi có một bạn học, cậu ta thuộc loại người như thế, tạm gọi cậu ta là A Long đi, bởi vì cậu ta thường thích người nhà gọi cậu ta là Arnold Schwarzenegger Stallone. A Long ngày ngày chờ đợi trời

mưa, nhất là mưa to xối xả, có đôi khi sét đánh cũng muốn ra ngoài, may mà bị mọi người ngăn cản.

(Tiêu: Arnold Schwarzenegger và Stallone là hai chú đống trong Escape Plan đó, tên tiếng Trung của chú Stallone là Sử Thái Long.)

Chỉ cần trời mưa, cậu ta liền giống như lạc đà trong sa mạc, cởi sạch áo chỉ mặc quần đùi chạy trên thao trường, vừa chạy vừa rống, cậu ta thường nói đây là chứng tỏ thanh xuân và cá tính. Nhưng dưới mắt mọi người, nhất là các bạn nữ, cậu ta phơi bày chắc chắn chỉ có cơ ngực và hai cơ bắp trên lưng thôi.

Nhưng dù vậy, thân thể cậu ta vẫn luôn khỏe mạnh, đúng vậy, luôn luôn, chẳng qua một vài thứ ngoài thân thể xảy ra vấn đề. Tôi mới đầu không để ý, bởi vì tôi và cậu ta luôn duy trì một khoảng cách. Nhưng sau khi tôi nhìn thấy động tác kỳ quái của cậu ta, bắt đầu biết cậu ta có chút vấn đề.

Ban đầu, A Long luôn ở trong phòng học vô thức làm một ít động tác, một ít động tác mà vài người khác kể cả chính cậu ta cũng không hề phát hiện, nhưng tôi ngồi phía sau nhìn thấy.

Cậu ta thường xuyên lắc đầu, hoặc lấy bàn tay vỗ vỗ tai mình.

Tiếp theo, A Long nói chuyện bắt đầu nói lắp lẹ kỳ, loại chuyện này trước kia cũng từng phát sinh, song tựa hồ lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Tôi bắt đầu tiếp cận cậu ta, bởi vì, tôi đối với những thứ kỳ dị có hứng thú lớn lao. Với tôi mà nói, cậu ta tựa như một con chuột bạch trong lồng bị chích những thứ không biết tên sinh ra phản ứng kỳ quái." Lê Chính mới đầu nghiêm túc nói tôi đây còn có chút buồn cười. Nhưng khi y nói ra câu này, lơ đãng nhìn tôi, cầm tách này

thường thức trà tôi bỗng dựng thoáng sợ run, trong lúc nhất thời vậy mà bị ánh mắt kỳ quái của y nhìn đến không biết nên làm gì cho phải, nhưng khi tầm mắt của y rời khỏi người tôi, tôi mới phát giác mình đã có thể động đậy.

Y chung quy vẫn là Lê Chính, ngàn vạn lần đừng bị bề ngoài trẻ con của y lừa gạt. Trong lòng tôi âm thầm nói một câu.

Câu chuyện vẫn như cũ tiếp tục.

"Khi tôi cùng cậu ta bắt đầu nói chuyện với nhau, sức khỏe A Long đã rất xấu, cậu ta phảng phất như ông già bảy tám mươi tuổi, vừa mới nói qua một chút đã quên, trí nhớ kém đến nỗi khiến người ta khó lý giải được.

'Cậu gần đây có ăn cái gì kỳ lạ không?' Tôi đành phải từ trong thói quen ăn uống của cậu ta bắt đầu. Nhưng lời vừa ra khỏi miệng tôi liền phát hiện mình sai rồi, muốn dựa vào trạng thái hiện tại của cậu ta nhớ lại thực đơn trong khoảng thời gian này, chẳng khác nào buộc cậu ta phải thi vậy.

Nhìn cậu ta khổ sở suy nghĩ, tôi phát tay nói quên đi. Đột nhiên, tôi nhìn mái tóc ướt sũng của cậu ta, mái tóc như cỏ dại sau cơn mưa.

Quả nhiên, vừa mới đến gần đã nghe một cỗ mùi mốc meo.

'Cậu bao lâu rồi chưa gội đầu?' Tôi hỏi cậu ta, lần này cậu ta rất oan ức nói mình mỗi ngày đều gội đầu, bởi vì gần đây có người cứ nói trên đầu cậu ấy có mùi lạ mãi. Nhưng mặc kệ có gội thế nào, tóc vẫn luôn như vậy.

'Gần đây trời mưa hoài, phiền muốn chết, hình như, hình như đã mưa một tuần rồi.' Cậu ta đột ngột ngẩng đầu, nhìn mưa to bên



ngoài. Tôi nhìn bóng lưng cậu ta, cảm thấy người suy nghĩ đơn thuần như cậu ta giờ rất ít, cậu ta cũng giống tôi không có bạn bè gì, mà nguyên nhân lại không giống, tôi là vì bên ngoài thân thể dựng lên một hàng rào, mà A Long lại là đối tượng cười nhạo của kẻ khác, vô luận là suy nghĩ hay thân thể càng kèngh to lớn của cậu ta đều là đề tài tán gẫu của nam sinh nữ sinh lúc rỗi rãi.

Tôi quyết định đến thăm phòng ngủ của A Long, có lẽ nơi đó, có thể có phát hiện mới.

May mắn, giường đệm của cậu ta sạch sẽ hơn so với tưởng tượng của tôi. Hết thấy cũng không có gì khác thường. Chỉ có cái gối nhìn qua rất kỳ quái.

Gối này là trường học phát thống nhất, lúc mới đầu được nhận đều là màu trắng. Song hiện tại đủ mọi màu sắc dạng gì cũng có, gối đủ loại công năng kỳ quái cũng được mở rộng triệt để.

Nhưng gối này của A Long kỳ quái không phải ở chỗ màu sắc. Mà nó cư nhiên ẩm ướt.

Các anh biết tôi khi ấy nghĩ tới gì không?

Là Vũ Nữ làm chẳng?"

"Vũ Nữ? Là yêu quái trong truyền thuyết Nhật Bản sao?" Tôi nghe đến đó nhin không được nói câu. Lê Chính mặt không chút biểu cảm gật đầu.

"Tương truyền Vũ Nữ chỉ cần trong mưa to sẽ muốn tìm người có dù cùng nó chung dù về nhà, sau này sẽ quán lấy người cầm dù, toàn bộ hoàn cảnh chung quanh người nọ sẽ trở nên ẩm ướt không chịu nổi, người bình thường căn bản không thể chịu được, rất nhanh sẽ

tử vong." Kỳ Nhan ở một bên giải thích thêm.

"Song đây không phải là Vũ Nữ làm." Lê Chính nói, "Chính xác, lúc mới đầu tôi hoài nghi thế, nhưng nghĩ đến A Long khi trời đổ mưa ra ngoài chưa bao giờ mang dù liền hoàn toàn phủ định.

Nhưng thế thì là chuyện gì xảy ra? Có lẽ chẳng qua gần đây tên kia thần kinh không đúng, nên thành bây giờ, hay là cậu ta thường xuyên mang đầu tóc ướt sũng thế này mà ngủ chăng.

'Bình thường tóc ướt hoặc mới tắm rửa xong lười chờ nó khô, cho nên ngủ luôn. Do đó gối có chút ẩm ướt đó.' A Long thấy tôi ngần ngừ, cười cười sờ ột giải thích.

Tôi cũng đành phải bắt đắ dĩ nhìn cậu ta.

Lúc ấy mặt cậu ta cách tôi rất gần, tôi lại thuộc loại người có thị lực cực kỳ tốt, do đó dù là râu trên mặt cậu ta, tôi cũng có thể thấy rõ.

Nhưng tôi không rảnh quan tâm đến râu mép của cậu ta.

Tôi nhìn thấy chính là huyết thái dương của cậu ta đột nhiên nhúc nhích một chút. Đúng vậy, một cuống giống như côn trùng thô chắc thật lớn không biết là mạch máu hay dây thần kinh hơi nhúc nhích. Mặc dù chỉ có một chút, nhưng tôi quả thật thấy rõ ràng, bởi vì nương theo sự nhúc nhích đó, mặt A Long cũng nhanh chóng làm ra phản ứng cổ quái, miệng của cậu ta bất giác nở nụ cười, nhưng cậu ta không hề phát giác, không biết các anh từng thấy người gỗ chưa, sau khi bị khống chế làm ra động tác chên lệch với động tác của bản thân rất lớn.

Rất nhanh, A Long lại theo thói quen vồ vồ lỗ tai mình.

'Sao vậy?' Tôi hỏi cậu ta.

'Gần đây cứ luôn cảm thấy lổ tai khó chịu, giống như cách một lớp màng mỏng, cũng giống như bị vào nước vậy, song vỗ vài cái thì không sao nữa.' Cậu ta cười trả lời.

Thật sự là vậy sao, tôi hoài nghi nhìn cậu ta một chút, không xảy ra dị trạng vừa rồi nữa. Nhưng tôi vẫn lấy gối của cậu ta. Cũng bảo cậu ta biết hôm nay lau khô tóc rồi hãy ngủ, A Long thật thà gật đầu.

Gối được tôi mang về. Nhưng tôi không phát hiện ra thứ gì đặc biệt. Có chút ảo não ném gối sang một bên, không quan tâm tới nó nữa.

Song buổi tối lúc ngủ, mới nhớ tới, vì vậy dứt khoát đặt bên cạnh gối mình.

Tôi cũng không biết tại sao mình làm như vậy, có lẽ nếu Văn Khắc ở đây nhất định có thể đưa ra phương pháp tốt.

Tôi chỉ là vô thức nghĩ, cái gối nhất định có chuyện.

Người như tôi thường xuyên nằm mơ, hơn nữa ngủ rất muộn. Ban đêm có chút âm thanh tôi liền trần trọc khó dò, hướng chi bên ngoài cửa sổ đổ mưa to, tôi không phải con gái, đương nhiên cũng không rảnh rỗi mơ mộng 'Dạ vũ phiêu song tiền, tháp phong đối trường miên'.

Nhưng rốt cuộc tôi vẫn ngủ. Song tôi rất dễ tỉnh giấc, việc này chỉ sợ cũng là một ưu điểm.

Người lúc đang ngủ là yếu ớt nhất. Mặc cho bạn có võ công lợi hại, có nhiều hộ vệ. Khi bạn đang ngủ, tính mạng của bạn liền trở nên yếu ớt dị thường. Mặc dù là một đứa bé tay trái gà không chặt, chỉ

cần một cây thước gấn dao nhỏ, hướng chỗ cổ họng mềm yếu nhất đâm một chút, hết thấy coi như xong.

Từ cổ chí kim nhiều ít anh hùng đều chết trên giường, mọi người thường cho rằng muốn giết một người đàn ông, nhất là một người đàn ông khó giết cần nhờ đến phụ nữ, không phải nói phụ nữ có thể làm cho đàn ông buông lỏng cảnh giác. Mà phụ nữ có thể khiến đàn ông ngủ say như chết.

Khi một người ngày đêm đề phòng người ngoài uy hiếp tính mạng mình mà ngủ say như chết, thì cách thần chết không xa nữa rồi.

Khó trách Tào Tháo tính toán mọi cách, không tiếc diễn một vở hài kịch trong mộng để giết người để cảnh cáo người bên cạnh, ta trong mộng để giết người!

Đương nhiên, tôi cũng không phải Trương Phi, có bản lĩnh mở mắt ngủ, nhưng tôi có khống thi trùng, nó có thể cho tôi giấc ngủ rất an ổn.

Khống thi trùng có bản lĩnh bảo hộ ký chủ trời sinh, bất cứ thứ gì mà nó cảm thấy có thể uy hiếp đến sinh mệnh tôi ó đều sẽ không chút do dự ngăn cản. Bởi vì nếu như tôi chết, khống thi trùng cũng sẽ biến mất.

Mới đầu, tôi chỉ cảm giác trên tay có một trận ngứa ngáy, đó là loại cảm giác rất nhẹ, giống như gió khẽ vuốt vậy, nhưng tôi cảm thấy không thoải mái. Rất nhanh, loại cảm giác này cư nhiên đã nhanh chóng chuyển đến bên tai, tôi nghe được một tràn tiếng động sột soạt cực kỳ mỏng manh nhưng rõ ràng.

Nói thế nào nhỉ, giống như tiếng vang của côn trùng bò trên cát sỏi vậy. Tôi bật dậy, khống thi trùng đã tự động xuất hiện, nằm bên cạnh

gối của tôi.

Nhưng tôi không phát hiện chỗ nào đặc biệt cả, song nếu không thi trùng đã xuất hiện, chứng tỏ vừa rồi quả thật có nguy hiểm. Song tôi ở bên cạnh gối nhìn thấy một cái chấm màu trắng cực nhỏ cơ hồ mắt thường không nhìn kỹ sẽ không thấy được. Bên cạnh gối tôi vốn không có thứ này.

Có lẽ là tôi đa tâm quá chăng.

Tôi lại ngủ tiếp, nhưng không xuất hiện tình huống lúc trước nữa. Ngày thứ hai tỉnh dậy, tôi cầm gối đi tìm A Long.

Nhưng cậu ta đã điên rồi. Khi tôi biết tin cũng giật mình.

Đúng vậy, người hôm qua còn cùng tôi nói chuyện vui vẻ cư nhiên đã điên mất rồi, không hề có triệu chứng và nguyên nhân. Cậu ta giống như đứa trẻ ba tuổi ồn ào đòi này đòi nọ, đồ sau khi tới tay rồi thì ngồi trên giường ngây ngốc chơi, song chưa tới vài phút đã vút thứ trong tay đi, bắt đầu lên tiếng khóc nháo. Bàn cùng phòng của cậu ta bị dày vò quá chừng, dù sao loại hình thể như cậu ta trở nên thô bạo rất khó đối phó. Đến cả bác sĩ trường cũng ghé qua, nhưng không có kết quả gì. Cậu ta căn bản không muốn rời khỏi phòng, mọi người không thể làm gì khác hơn là tạm thời để cậu ta lại đó, đi tìm người đưa cậu ta tới bệnh viện.

Tôi biết đưa đến bất kỳ bệnh viện nào cậu ta cũng sẽ bị chẩn đoán là rối loạn tâm thần sao đó bị tống vào viện. Phần lớn bác sĩ đều có thể tự học được bản lĩnh hạng nhất, đó chính là chẩn đoán lầm. Nói đường đường chính chính biết bao, vốn là vô tình, cần gì nói tôi cố ý, đùn đẩy sai lầm không còn một mảnh, trong lòng lại dễ chịu.

Nhưng khi tôi đến gần cậu ta, A Long lại ngoài ý muốn bình tĩnh trở

lại.

Mặt của cậu ta so với ngày hôm qua cứ nhiên đã béo thêm một vòng. Thà nói là béo, kỳ thật nói sưng càng thỏa đáng hơn, tựa như bánh bao lên men sau khi để qua đêm vậy.

Lần này tôi lại nhìn thấy, dây thần kinh như mạng nhện trên mặt cậu ta tựa như thứ gì đó không ngừng nhúc nhích. Một cái lớn nhất trong đó hướng lên trời linh hoạt bò đi.

Tôi rất cuộc đã biết đây là gì. Mặc dù không dám khẳng định, nhưng ít nhất tôi đã biết biện pháp đối phó. Khống thi trùng tách khỏi thân thể tôi mà nhập vào thân thể A Long.

'Dùng dây trói cậu ta lại, tốt nhất chắc chắn chút, buộc thêm vài vòng.' Tôi ra lệnh cho bạn cùng phòng trói cậu ta, mới đầu họ cảm thấy buồn bực, nhưng vẫn đi lấy dây.

Vừa mới cột chặt A Long xong, cậu ta bắt đầu phát cuồng. Thân thể 90kg tức giận vùng vẫy tựa như một con gấu đực nổi giận. Đôi mắt cậu ta che kín tơ máu, há to miệng, nước miếng từ khe miệng chảy xuôi xuống.

Mặc dù họ nhìn không thấy, nhưng tôi có thể nhìn thấy khống thi trùng đang ở trong óc A Long cắn nuốt.

Khống thi trùng đang cắn nuốt gối trùng, khống thi trùng phân tán ra như kẻ đi săn nhìn thấy con mồi vậy, cắn nuốt hàng loạt gối trùng này.

Gối trùng là một thứ thuật ngữ y học thường gọi là ký sinh trùng. Tôi vẫn không hề nghĩ tới nó, là vì tôi thật sự tưởng rằng gối trùng chỉ là một loại linh trùng không hề có thực thể, tựa như Vực hoặc là quái tai

Đông Phương Sóc dùng rượu tưới sẽ tan chảy, đối với não người không trực tiếp thương tổn, kể cả bản thân khổng thi trùng, đều không cách nào sinh ra ảnh hưởng tới tinh thần của người sống."

"Vực là cái gì?" Tôi hỏi Lê Chính, câu chuyện về Đông Phương Sóc tôi đương nhiên biết, nhưng cái này thì chưa từng nghe qua.

"Vực giải thích có rất nhiều loại, nhưng trong 《Bác Vật Chí》 thú vị nhất, tương truyền Vực là loại có mai, sống trong sơn khê. Dài vài tấc, trong miệng có hình nỏ, dùng khí bắn nhân ảnh, trúng phải vết thương, trị liệu trễ ắt chết." Kỳ Nhan ở bên cạnh giải thích cho tôi nghe. Lê Chính thấy Kỳ Nhan nói xong, kể tiếp.

"Nhưng khổng thi trùng lại có bản lĩnh có thể cắn nuốt những loại trùng khác. Chẳng qua, đầu A Long đã bị ăn mòn không sai biệt lắm, mặc dù đã tiêu diệt sạch tất cả gổ trùng bên trong, thần trí của cậu ta cũng không cách nào hồi phục nữa, gổ trùng dựa vào cắn nuốt ký ức của con người để sống, khi những gì con người từng học được không còn tồn tại nữa, vậy cậu ta cũng sẽ trở lại trạng thái mới sinh, cứ thế giống như một đứa trẻ.

Cậu ta vĩnh viễn dùng trạng thái vô thức kia mà sống, bởi vì loại phá hư này không cách nào nghịch chuyển được, mặc dù muốn chậm rãi học tập lại cũng không có khả năng nữa.

Tôi rất kỳ quái nơi phát ra gổ trùng, về sau biết thứ này vốn không có thân thể, chẳng qua sở hữu ý thức của mình, trường kỳ tụ tập thành từng đống lại với nhau. Chúng nó trôi nổi trong không khí sẽ hỗn tạp với nước mưa hoặc sương mù tới trên cơ thể người. Nếu trường kỳ bị nước mưa dội ướt mà không kịp lau khô tóc, lượng lớn gổ trùng sẽ tiến vào trong não người, cũng ở trong đó mọc rễ đâm chồi, cắn nuốt ký ức trong đầu, thậm chí có thể khiến bản thân từ linh trùng chuyển thành trùng có cơ thể thật sự.

Mà sờ dĩ tên là gổĩ trùng, vì chúng nó chung quy sau khi mọi người ngủ, sột sột soạt soạt từ trong tóc bay xuống, thông qua lỗ tai hoặc lỗ mũi con mắt tiến vào cơ thể người. Lượng nhỏ gổĩ trùng tiến vào đầu không cách nào tạo thành thương tổn, bởi vì chúng nó không cách nào chống cự với ý thức của bản thân con người, nhưng số lượng vô cùng khổng lồ thì khó nói. Mới đầu, người bị ăn mòn sẽ cảm giác đầu không khỏe, lỗ tai nghe không rõ ràng lắm, bởi vì gổĩ trùng sẽ như nhện giăng tơ tụ tập ở màng tai.

Lượng biến sinh ra chất biến. Tựa như con kiến, đơn thể cơ hồ có thể nói là động vật nhỏ yếu nhất, song đàn kiến hành quân có thể dễ dàng trong vài giây nuốt sạch bất kỳ động vật khổng lồ nào trên thế giới.

Loại trùng này rất yếu ớt, chỉ cần bảo trì tóc khô ráo khi ngủ, sẽ tránh được. Nhưng A Long phát hiện quá muộn. Có lẽ, phải nói là tôi phát hiện quá muộn." Lê Chính đột nhiên nhìn tôi.

Tôi rất cuộc biết cậu ta tại sao bảo tôi lau khô tóc rồi. Bên tai tựa hồ cũng truyền đến từng thanh âm đọt sột sột soạt soạt. Tôi cầm lấy khăn mặt hung hăng lau tóc, chà đến phát đau.

Kỳ Nhan nhìn động tác của tôi nhin không được bật cười.

"Không cần phải như vậy, cậu chỉ cần nhớ đừng để tóc ẩm mà ngủ là được." Kỳ Nhan góp ý nói với tôi.

"Có lẽ vậy." Mắt Lê Chính nhìn mưa ngoài cửa sổ ngăn người, không để ý tới chúng tôi nữa.



# Chương 47: Vụ tảo

Nam nữ có rất nhiều chỗ khác nhau, tắm rửa chính là một phương diện trong đó.

Đàn ông tắm rửa, giống như tôi muốn cạo râu, nhiều nhất cũng không quá 20 phút, nếu như bởi công tác mấy tháng tắm một lần cũng nửa giờ là đủ rồi. Nhưng phụ nữ không giống vậy, thời đại học từng theo bạn cùng phòng chờ bạn gái cậu ta tắm, cừ thật, tôi sau khi tắm đợi hơn 10 phút, tiếp theo đi nấu cơm, còn giúp cậu ta làm một phần, chờ tôi và bạn cùng phòng ăn xong bạn gái cậu ta còn chưa tắm ra. Từ đó về sau tôi mới biết tại sao con gái đều dùng nước tạo thành những lời này đích thực có hàm nghĩa.

Khả năng mọi người đã đoán được, hôm nay tôi muốn nói chính là về tắm rửa. Chính xác mà nói, là về phòng tắm nữ sinh. Từ nhỏ đến lớn, nhà tắm nhà vệ sinh tất cả đều quẹo trái, đừng nói đi vào quan sát, nếu con mắt hơi liếc qua chút, bị người ta phát giác đều cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, nhưng con người lại đều là động vật hiếu kỳ, càng không thể nhìn lại càng muốn nhìn. Rốt cuộc, nhờ Lý Đa ban tặng, tôi đây ngay cả phòng ngủ của một cô gái còn chưa từng đi qua, cư nhiên đứng trong phòng tắm nữ sinh, đương nhiên, bên cạnh tôi chính là anh bạn Kỷ Nhan.

Kỳ thật sự tình bắt đầu vào cuối tuần. Tôi đang cùng Kỷ Nhan, Lê Chính thẩm tra tư liệu ở thư viện tỉnh. Lại bị một cuộc điện thoại của Lý Đa trực tiếp gọi đến trường cô bé học, Lê Chính không muốn gặp mặt Lý Đa, liền ở lại thư viện một mình đọc sách. Kỳ thật từ sau chuyện dàn hợp xướng, tôi không thích trường của cô bé lắm, tựa hồ mỗi lần đi vào đó đều có chút cảm giác rất không thoải mái. Mà lần

này, là phòng tắm của các cô xảy ra vấn đề.

"Có rất nhiều bạn học đều phản ánh nói năm nay phòng tắm mới xây xảy ra vấn đề, hình như phòng tắm cũ trước kia từng xảy ra chuyện gì đó, mới đầu em không tin lắm, nhưng ngày hôm qua lại bị chuyện đã xảy ra dọa sợ." Đi tới trường chúng tôi cùng Lý Đa tới căn tin trường học, ngồi xuống trò chuyện.

"Ngày hôm qua thân thể em khó chịu, nên không đến tiết học buổi chiều. Anh biết đó, từ nhỏ em có chút không khỏe thì thích đi tắm nước nóng, tắm xong sẽ thoải mái hơn." Lý Đa bưng cafe nóng, thổi cái tách mấy hơi, hơi nước chậm rãi bốc lên, bấy giờ là buổi chiều, ánh sáng bên ngoài cửa sổ tiến vào, cùng sương mù hình thành một loại hình dáng rất màu mè lại rất hoa mỹ. Mặt Lý Đa như ẩn như hiện bên trong đó.

"Nhà tắm của trường mở cửa lúc 4h30, em sớm đã mang theo thau đứng đợi bên ngoài, bởi vì em không thích đông người, một mình vào tắm cảm giác giống nhà tắm của riêng mình hơn, nhà tắm lớn như vậy hơn nữa mỗi lần hai nhân dân tệ, không có thời gian hạn chế, vừa kinh tế vừa thỏa đáng." Lý Đa chậm rãi nói, thỉnh thoảng còn khoa tay múa chân. Kỳ Nhan ho khan hai tiếng, cô mới phản ứng lại, cười le lưỡi.

"Lúc đi vào quả nhiên chỉ có mình em, cả phòng tắm rất trống trải, nhưng rất lạnh, em không vội cởi đồ, mà mở cùng lúc vài ống nước nóng, tiếng nước chảy rất lớn, có thể là do tiếng vọng. Em để hơi nước tràn ngập, như vậy sẽ không quá lạnh, hệ thống máy nước nóng của phòng tắm rất tốt, từng vòi sen gọi đầu phía dưới đều có hiển thị nước nóng, rất dễ khống chế.

Không lâu sau, bên trong tất cả đều là hơi nước, khắp nơi mờ mờ lung lung, tiếp theo em liền bắt đầu tắm rửa. Nhưng lúc em gọi

đầu, em cúi xuống, đột nhiên trên đầu cảm giác phía trên có gì nhỏ xuống, lạnh lẽo, lạnh đến nỗi em rụt cổ, em tưởng nước trên trần nhà ngưng kết rơi xuống, không để ý lắm.

Không ngờ, xà phòng của em trượt khỏi tay, cảm giác là rơi bên chân, trên mặt bởi vì đều là bọt xà bông, em đành phải ngồi xổm xuống chậm rãi lấy tay sờ soạng, nhưng mà, em không mò được xà bông, lại ngoài ý muốn nhìn thấy trên mặt đất hình như có một bàn chân.

Em chợt cảm thấy rất lạnh, mặc dù trên đầu nước nóng vẫn đổ xuống, nhưng em vẫn run cầm cập. Em cảm thấy buồn bực, sao thời điểm này cũng có người? Hẳn là cũng giống em nhỉ, không thích phòng tắm quá đông đúc. Em đứng dậy, dùng nước rửa trôi bọt xà bông trên mặt, lúc này mới nhìn rõ cô ta. Phát hiện cô gái da rất trắng, tựa hồ có chút quá mức, cư nhiên so với em còn trắng hơn, nhưng lại cảm giác như cực kỳ khô héo, phảng phất như phô mai hỏng cũ mốc. Nhưng tóc cô ta cực kỳ dài, cơ hồ che cả khuôn mặt, cũng không mở vôi nước, chỉ ngơ ngác đứng bên cạnh không hề nhúc nhích.

"Bạn ơi, bạn cũng tới tắm sao? Nơi này nước nóng rất dễ sử dụng, có thể điều chỉnh nhiệt độ rất dễ dàng." Em tưởng rằng cô ta không biết dùng, tiện thể đưa tay dạy cô ta, cũng dạy cô ta chỉnh nhiệt độ, nhưng từ đầu đến cuối, cô ta đều không nói một câu nào, cũng không ngẩng đầu. Chỉ cúi đầu đứng bên cạnh em. Em cũng không để ý, dù sao giúp người là chuyện vui vẻ.

Cũng không biết qua bao lâu, em đang thoải mái gội nước nóng, đột nhiên cảm giác hơi nước bên cạnh càng dày, hơn nữa bắn ra những giọt nước đều rất bóng, em kỳ quái nhìn qua đó, ngơ ngợ nhìn thấy trên ký hiệu nước nóng bên cạnh cư nhiên hiển thị 80 độ." Lý Đa nói tới đây, tôi cũng không nhận được hít một ngụm khí lạnh, nước nóng

80 độ, mọi người có thể bị nấu chín rồi. Có thể tưởng được, vẻ mặt của Lý Đa nhìn thấy nước nóng sẽ thế nào.

"Em sợ quá, nhưng càng kinh người chính là cô gái tóc dài kia, cứ nhiên vẫn đang đứng trong nước, em có thể rõ ràng nhìn thấy da thịt bả vai cô ta đã mềm nhũn bong tróc, thịt màu trắng trộn lẫn với sợi tóc đen dài rơi xuống, sau đó lộ ra xương vai màu tro đen vô hóa.

Không hề nghĩ ngợi, ngay cả đồ đạc cũng không kịp thu dọn, em bỏ chạy khỏi phòng tắm, đi tới phòng thay đồ, vội vàng mặc xong quần áo ra ngoài, khi đó phòng tắm chỉ có một mình em. Nhưng cô ta cũng đã ra ngoài.

Từng bước một, mái tóc đen như trước rũ phía trước, song phần lớn đã rơi xuống cùng da đầu, mỗi bước chân, da thịt đều tróc từng mảng rơi trên mặt đất. Cả người em đều đã xụi lơ, ngồi trên ghế nhựa dài. Nhìn cô ta dần dần tới gần em.

Đến gần nhìn cũng rõ ràng hơn, mặc dù em muốn nhắm mắt, nhưng phát hiện cơ mặt mình đã hoàn toàn không khống chế được nữa, đầu của cô gái kia đã không còn bao nhiêu tóc, cả da đầu đều bị bong đến da tróc thịt bong. Nhưng mà, khi đi tới trước mặt em cô ta chần chừ, tiếp theo liền biến mất, nói thế nào nhỉ, phảng phất như chậm rãi hóa trong suốt vậy, giống như thể khí, bốc hơi vô ảnh vô tung. Em đợi sau khi mình bình tĩnh lại, mới run run mặc quần áo tử tế, vội vàng đi ra ngoài. Vừa về tới phòng ngủ liền gọi điện cho các anh." Sau khi kể xong, cô bé vẫn còn sợ hãi không thôi. Rất kỳ quái, tôi từ trước đến nay luôn cho rằng sự gan dạ sáng suốt của Lý Đa đừng nói trong đám con gái, ngay cả giữa thường nhân cũng coi như lớn rồi, sao lại sợ thành như vậy. Kỳ Nhan không nói gì, chỉ lấy tay vuốt cái cằm bóng loáng, đây là động tác khi cậu ấy đang suy nghĩ.

Đương nhiên, đây đều là chuyện hơn mười phút trước, mà bây giờ,

tôi và cậu ấy đang đứng trong phòng tắm vừa rời Lý Đa kể. Khi tôi quyết định đến phòng tắm tìm tòi nghiên cứu một phen, bác quản lý phòng tắm tựa hồ không hài lòng lắm.

Ông khoảng hơn năm mươi tuổi rồi, nghe nói từ trước khi phòng tắm này còn chưa xây mới ông ấy đã sống ở phụ cận nơi này. Ông ấy có một cái đầu trọc, hơn nữa cực thích hút thuốc, trên cổ tay trái còn có một vết sẹo lớn, tựa hồ nhìn qua như bị phỏng, thịt non dù sao cũng đã chồng chất nhau, có chút dọa người. Người ra vào chỉ kính trọng gọi ông một tiếng chú Lưu.

"Các cậu vào đó làm gì, phòng tắm này có vấn đề gì đâu, chẳng qua bé gái này bị hơi nước xông đến hoa mắt mà thôi." Chú Lưu khẳng khẳng muốn ngăn cản chúng tôi vào phòng tắm nữ, mặc dù đã nói với ông là sắp xếp của phía nhà trường, hơn nữa phòng tắm nữ đã đóng cửa, bên trong không có ai, nhưng ông ấy vẫn rất ngoan cố. Không còn cách nào, tôi đành phải dùng Gương Yêu, để ông ta tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Song lúc sử dụng Gương Yêu tiến vào ông ta, tôi cảm giác rất nóng, một loại cảm giác bỏng cực kỳ khó tả. Mặc dù chỉ trong nháy mắt, song vẫn rất kỳ quái. Lúc mới đầu nghe người ta nói, hình như vài năm trước phòng tắm cũ nơi này từng xảy ra tai nạn, từng làm bỏng một cô gái.

Song hôm nay nó tựa hồ rất không yên phận, đi tới cửa phòng tắm thì cựa quậy dữ dội, còn phát ra tiếng ong kêu.

Phòng tắm cũng không có chỗ nào đặc biệt, cũng từ nhỏ đến lớn đi qua một bên khác không có khác biệt quá lớn, thế này không khỏi khiến chúng tôi có chút thất vọng. Kỳ Nhan lại quan sát khắp nơi, song trên mặt đất không có bất cứ thứ gì ghê gớm, đương nhiên không có cái gì gọi là máu me.

"Cậu thấy thế nào?" Thật hiếm nha, Kỳ Nhan cư nhiên lại trưng cầu ý kiến của tôi. Tôi thoáng sửng sốt, có chút không quen, suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là trả lời cậu ấy thế này.

"Không rõ ràng lắm, song tớ nghĩ hẳn là không liên quan đến phong ấn kia đâu, có thể chỉ là linh thể đơn thuần dọa người mà thôi." Tôi biết trong lòng cậu ấy vẫn lo lắng sự kiện kia, nếu không cậu ấy sẽ không nghiêm túc như vậy, thậm chí còn hỏi quan điểm của tôi, Kỳ Nhan tựa hồ cảm thấy lời tôi nói đã chứng thực quan điểm của cậu ấy, tự mình gật đầu.

"Nhưng mà, cậu không cảm thấy kỳ lạ sao, tại sao đồng dạng là phòng tắm, đối diện hình như không truyền ra chuyện gì cả." Tôi đột nhiên hỏi, Kỳ Nhan vốn ngồi xổm bên một tủ quần áo quan sát, vừa nghe lời này, lập tức đứng dậy. Đột nhiên nở nụ cười.

"Đúng vậy, sương mù, phòng tắm nữ sinh, tớ cư nhiên quên mất nó." Kỳ Nhan nói, nhưng lại làm cho tôi hồ đồ mất rồi.

"Nhưng muốn nó đi ra, còn phải dựa vào Gương Yêu của cậu hỗ trợ." Kỳ Nhan chỉ chỉ Gương Yêu đang gập gù đặc ý nhìn tới nhìn lui trên vai tôi. Nó nhìn thấy Kỳ Nhan chỉ vào mình, ngượng ngùng cúi đầu xuống, tôi thầm nghĩ thẹn thùng cái quỷ gì chứ, cũng đâu phải khen ngợi mà đâu.

Kỳ Nhan bảo tôi đi mượn một tấm gương, tùy tiện thế nào cũng được, tốt nhất là tròn. Tôi mất thật nhiều sức, mới từ hai nữ sinh qua đường mua được một cái, sau khi mua xong tôi mơ hồ nghe thấy phía sau nhỏ giọng nghị luận.

"Một tên đàn ông mua gương làm gì ha?" Nữ sinh Giáp.

"Không biết, bên cạnh chính là phòng tắm nữ sinh đó, có phải anh ta định rình trộm không?" Nữ sinh Ất.

"A, biến thái quá." Nữ sinh Giáp.

Tôi khi ấy cũng chỉ có thể giả điếc, nhanh chân chạy về.

Gương đại khái chỉ cỡ bằng bàn tay. Kỳ Nhan nhìn một chút, nhíu mày, song miễn cưỡng chấp nhận. Sau đó cậu ấy cắn ngón giữa, ở giữa gương vẽ một phù chú tôi xem không hiểu. Tiếp theo, cậu ấy cũng ở trên cái đầu tròn của Gương Yêu vẽ một cái. Gương yêu mở đôi mắt to tròn kỳ quái nhìn lên trên. Sau khi vẽ xong, còn không nhin được dùng móng nhỏ sờ sờ đầu mình.

"Để nó đi vào." Kỳ Nhan nói với tôi. Tôi gật đầu, ra lệnh cho Gương Yêu tiến vào trong gương, lão đại kia không tình nguyện nhìn tôi, lê xác chậm rãi sát nhập với gương tròn kia. Kỳ Nhan thấy Gương Yêu đã hoàn toàn tiến vào, tiếp theo ném mạnh gương vào không trung.

Gương không rơi xuống mà như một trần đèn treo cao giữa không trung. Tiếp theo phát ra ánh sáng màu đỏ, lấp đầy cả phòng tắm. Ánh sáng đỏ tràn đầy đến chói mắt, giống như treo đầy đèn lồng đỏ thẫm vậy. Lúc này, từ góc tường bay ra một luồng khói màu trắng.

"Đó là gì?" Tôi chỉ vào đám sương trắng kỳ quái hỏi. Kỳ Nhan đi về phía đám sương trắng đối diện, song đám sương kia phảng phất như có sinh mệnh vậy, cứ nhiên tự động tránh né tay của Kỳ Nhan, tựa như một con rắn, uyển chuyển lơ lửng trong phòng tắm trống trải.

"Nó tên là Vụ Tảo, là một loại yêu quái rất kỳ lạ, không có thực thể, chỉ như một đám sương trắng, hơn nữa không cách nào sinh tồn bên ngoài. Cũng như Gương Yêu trong mắt cậu, cần dùng chất dẫn mới có thể di chuyển biến hóa, chỗ có hơi nước hoặc sương mù là nó có

thể sinh tồn, hơn nữa bản lãnh lớn nhất là có thể lợi dụng sương để tạo ra đủ loại ảo giác khác nhau, cảnh vật hoặc con người, cho nên Lý Đa nhìn thấy hẳn là ảo giác do Vụ Tảo biến hóa thành." Kỳ Nhan lại đưa tay qua đó, lần này đám sương trắng không tránh né nữa, mà cẩn thận dùng thứ dạng sương giống hình vòi đụng tay Kỳ Nhan, lại nhanh chóng rút trở về, khi phát hiện không có nguy hiểm, lại như sợi dây từng vòng từng vòng quấn quanh cánh tay Kỳ Nhan.

"Nhưng mà, cậu vẫn chưa trả lời tớ tại sao phòng tắm nam đối diện không có nha." Tôi vẫn cảm thấy hiếu kỳ. Kỳ Nhan cười cười.

"Trong đám yêu quái, háo sắc nhất chính là Vụ Tảo này, nó chỉ thích ở trong phòng tắm nữ, đương nhiên, lá gan của Vụ Tảo cũng nhỏ nhất, đồng người tuyệt đối sẽ không ra, cho nên nó chỉ trêu cợt Lý Đa một chút thôi." Vụ Tảo biến thành dạng dây phảng phất như nghe hiểu câu chuyện của chúng tôi, gật đầu, sau đó lại nhanh chóng tuột khỏi tay Kỳ Nhan.

"Vậy giờ làm gì đây?" Tôi hỏi Kỳ Nhan.

Kỳ Nhan suy nghĩ một chút, nói với tôi: "Để nó sống ở đây thôi, dạy dỗ nó lại đàng hoàng, đừng dọa người bậy bạ nữa, nếu đuổi nó khỏi phòng tắm, nó không cách nào sống sót được. Nhưng mà, lần này cần giúp nó đổi nhà." Kỳ Nhan vừa nói ra, Vụ Tảo tựa như bị máy hút bụi hút vậy, toàn bộ tiến vào trong tấm gương đang treo lơ lửng giữa không trung, chờ nó hoàn toàn không lọt trở ra được nữa, gương mới rơi xuống, trở lại trong tay Kỳ Nhan.

"Đi thôi, thả nó trong phòng tắm nam, haha." Rất hiếm khi thấy Kỳ Nhan cười vui vẻ như thế, xem ra đặt Vụ Tảo ở phòng tắm nam đối diện coi như là phạt nhỏ cảnh cáo rồi.

Nhưng khi chúng tôi muốn mở cửa phòng tắm, lại phát hiện bị khóa



cứng. Từ bên trong vô luận dùng bao nhiêu lực, cánh cửa vẫn không nhích nhích tí nào.

Lúc này, cửa mái bên trong phòng tắm đều tự đóng, kể cả cửa thông gió. Hơn nữa tôi nghe thấy tiếng nước chảy. Hóa ra tất cả vòi nước nóng đều tự mở ra. Trong lúc nhất thời vốn là phòng tắm trống trải sạch sẽ đã tràn ngập hơi nước, tôi cùng Kỳ Nhan phảng phất như đang sống trong ảo cảnh vậy. Hai người dần dần bị sương trắng dày đặc tách ra, tôi nhìn thấy thân thể Kỳ Nhan biến mất trong sương mù. Mà bản thân cũng không phân rõ được đông tây nam bắc.

Vòi nước còn đang mở, cả phòng tắm biến thành một lồng hấp lớn. Ngay sau đó, tôi nghe thấy một tiếng gương vỡ thanh thúy, bởi vì gương trong tay Kỳ Nhan, tôi đương nhiên dựa theo thanh âm đi qua, quả nhiên, tôi nhìn thấy một bóng người mơ hồ đứng đó.

"Kỳ Nhan? Là cậu sao?" Tôi bị hơi nước làm sặc đến khó chịu, vội vàng qua đó chụp vai cậu ấy, vì đưa lưng về phía tôi, cho nên tôi đành phải vòng đến phía trước cậu ấy, hơn nữa lấy tay xoa hơi nước.

Trước mắt nào phải Kỳ Nhan.

Người này cả khuôn mặt như phơi nắng làm lột da, toàn bộ héo rút, ngũ quan lõm sâu vào mặt, giống như một quả bóng bị rút khí, tôi hoảng hồn, lui về sau mấy bước.

Thanh âm của vòi nước dừng lại, tất cả hơi nước thoáng cái tụ lại, hình thành một hình người màu trắng, xem chừng dường như là một cô gái. Lúc này tôi mới nhìn thấy, Kỳ Nhan kỳ thật đang đứng bên cạnh tôi. Cầm trong tay tấm gương vừa rồi, song mặt kính đã vỡ.

"Vừa rồi Vụ Tảo chẳng phải bị cậu lấy đi rồi sao?" Tôi nghi hoặc hỏi

Kỷ Nhan, nhưng Kỷ Nhan không nói gì, chỉ nghiêm túc nhìn đám hơi nước như một cụm bông trắng kia. Hiện giờ thứ kia dường như một mực biến hình, giống như một khối bùn đang chỉnh hình, chậm rãi biến thành hình người.

"Xem ra phòng tắm này còn có thứ khác." Kỷ Nhan nói, ở trên gương vỡ lấy tay chỉ điểm một chút, Gương Yêu liền từ bên trong chui ra, thoát nhìn tựa hồ có chút uể oải, con mắt cũng đã nhắm lại.

Mặc dù đã hoàn toàn có thể nhìn ra là hình dạng cơ thể người, nhưng vẫn như đám mây vậy, tựa hồ chạm vào một chút sẽ tan mất. Đầu có hai hốc đen, nhìn trờng trờng chúng tôi. Kỷ Nhan ngồi xổm xuống, đồng thời cũng kéo tôi xuống.

"Không biết đây là thứ quái quỷ gì, nhưng hơi nước nhẹ hơn không khí, chúng ta ngồi xổm xuống sẽ an toàn hơn."

"An toàn? Nó rất nguy hiểm sao?" Tôi khó hiểu nhìn quái vật kia, chẳng qua là một đám hơi mà thôi.

Không đợi tôi nói hết, bốn phía liền bắt đầu sinh ra sóng nhiệt, tóc tôi có thể cảm giác được nó đang phun ra ngoài hơi nước cực nóng, lúc này nếu như bị phỏng có thể sẽ không dễ chịu đâu.

Hai chúng tôi không thể làm gì khác hơn là nửa ngồi xổm như con cóc nhảy tới cửa, nhưng cánh cửa đã khóa chặt, hơn nữa nhiệt độ nơi này bởi vì quái vật kia không ngừng phun hơi đang càng ngày càng tăng lên.

"Gọi là yêu ma quỷ quái, kỳ thật là bốn loại, yêu quái cũng không thể nói nhập làm một, đại đa số yêu không có thực thể, như Gương Yêu và Vụ Tảo, đều phải dựa vào một loại vật thể nào đó mới có thể phát hiện được, mà hiện tại thứ kia bản thân lại không thuộc về loại nào

cả." Kỳ Nhan vừa nói, vừa móc ra một con dao găm.

Tôi biết con dao găm này, lúc ở Oán Nhai, cậu ấy từng dùng nó. Song lần này mới nhìn gần, rất kỳ lạ, cơ hồ không có phần lưỡi dao, ngược lại như là một cái dùi, phía trước tay cầm là một ống rỗng ruột khoảng hơn 10cm, đại khái kích thước xấp xỉ cây kim.

"Nhưng mặc kệ nó là cái gì, có thực thể hay không cũng không sao, huyết kiếm vẫn có thể đâm thủng." Nói rồi, Kỳ Nhan cắm dao găm vào lòng bàn tay, chờ khi rút ra, tôi đã nhìn thấy hình dáng của huyết kiếm, thân kiếm màu đỏ rộng khoảng hai ngón tay, mỏng như cánh ve, bán trong suốt, đại khái dài cỡ hai mét. Mà vết thương rút ra cũng khôi phục rất nhanh.

Phần đỉnh đầu đều là hơi nóng hầm hập, tôi nhìn thấy mặt Kỳ Nhan đều đã đỏ bừng, chỉ cần đứng dậy sẽ bị thương ngay.

Mà tên kia tựa như một ấm nước bị đun sôi.

Kỳ Nhan quyết định ném huyết kiếm ra, chỉ cần có thể đụng vào nó là được.

Nghe tựa hồ rất dễ dàng, nhưng chúng tôi hiện giờ ngồi xổm, thứ nhất sức lực liền yếu bớt không ít, hơn nữa trong không gian lại tràn ngập lượng lớn hơi nước, chúng tôi đã nhìn không thấy tên kia ở nơi nào nữa.

Phòng tắm mặc dù không lớn, nhưng cũng bảy tám chục mét vuông.

"Cậu ném đi." Kỳ Nhan giao huyết kiếm cho tôi." Mắt của cậu phong ấn Gương Yêu, có thể xuyên thấu qua hơi nước nhìn thấy nó."

Tôi nhận huyết kiếm, nhẹ hơn so với dự liệu nhiều lắm, chẳng qua

dường như ngắn hơn so với lúc trước một chút.

"Huyết kiếm rút khỏi cơ thể sẽ chậm rãi biến mất, cho nên phải nắm bắt thời gian." Kỳ Nhan giải thích.

Tôi nhắm một mắt, quả nhiên, tôi có thể xuyên qua hơi nước nhìn thấy nó.

Huyết kiếm trong tay đã gần ngấm trúng, mặc dù tôi từ nhỏ đến lớn chơi mấy trò như xạ kích cực kém, nhưng lần này không cho phép trượt.

Tôi hơi ngấm một chút, huyết kiếm trong tay bay ra ngoài, trực tiếp đâm vào người quái vật kia. Chỉ trong nháy mắt, tất cả hơi nước ầm ầm biến mất, cửa mái cũng mở ra, ánh mặt trời chiếu xuống phòng tắm lại khôi phục rõ ràng tươi mát.

"Vụ Tảo đâu?" Tôi hỏi Kỳ Nhan, cậu ấy đứng dậy nhìn một chút.

"Không biết, chỗ có ánh mặt trời nhìn không thấy được nó, có lẽ đã trốn rồi." Kỳ Nhan từ mặt đất nhặt chuôi kiếm đã biến mất thân kiếm, thả lại túi xách. "Hình như, huyết kiếm lại một lần nữa tách Vụ Tảo và thứ kia ra."

Cánh cửa đã có thể mở.

Song không phải chúng tôi mở, chú Lưu kia tông vào, vè mặt sốt ruột đánh vài vòng trong phòng tắm, tiếp theo nắm bả vai tôi nói.

"Các cậu đã làm gì nó rồi?"

Một câu nói lạ lùng, trong phòng tắm rõ ràng không có một ai.

Kỳ Nhan tách hai chúng tôi ra. "Ngài có lời gì nói chậm lại chút, chúng tôi không hiểu lắm." Chú Lưu tức giận cầm tay chúng tôi lên, kéo chúng tôi ra, mãi đến bên ngoài, một đường vừa đi vừa hùng hùng hổ hổ.

"Tôi biết ngay mà, các cậu là trường học phái tới, căn bản không có ý tốt." Ông ta lại kỳ quái nói, một bên kéo chúng tôi tới bên ngoài một khu nhà trệt thấp bé.

Tới ngoài cửa, chú Lưu thoát nhìn thô bạo bỗng dừng thái độ khác thường dịu dàng hẳn, cẩn thận đến gần cánh cửa, móc ra chìa khóa chậm rãi mở, tựa như đứa trẻ làm sai về nhà muộn vậy, khiến tôi nhìn có chút buồn cười.

Nhưng khi tôi bước vào lại cười không nổi nữa.

Trong căn phòng tối tăm xập xệ, nằm một người, tôi không nhận ra được tuổi của cô ấy, bởi vì mặt cô ấy quấn đầy băng gạc, kể cả cánh tay. Song tôi từ bức ảnh treo trên tường cạnh giường đến xem, cô ấy phỏng chừng là con gái của chú Lưu.

Bên cạnh giường, còn có rất nhiều băng gạc đã thay, ngăn tủ đầu giường chất đầy thuốc và một ít bộ sách, tôi tùy tiện nhìn một chút, đều là vài cuốn giáo trình đại học và tiểu thuyết giả tưởng.

"Thế này là sao?" Cô gái khó hiểu chỉ vào chúng tôi, thanh âm của cô cũng rất thô ráp, hoàn toàn không giống thanh âm của con người, giống như máy móc vọng lại vậy. Chú Lưu khó xử giới thiệu chuyện vừa rồi, cô gái có chút bi thương thờ dãi.

Tôi và Kỳ Nhan đều hồ đồ rồi.

"Quái vật các anh nhìn thấy trong phòng tắm kỳ thật chính là tôi." Cô

gái đột nhiên nhẹ giọng nói.

Chú Lưu thở dài một hơi, nói cho chúng tôi biết đầu đuôi sự tình.

Hóa ra phòng tắm của trường học này trước kia tồn tại rất nhiều lỗ hỏng, đường ống cung cấp nước thường xuyên xảy ra vấn đề, trước kia từng có học sinh phản ánh nước nóng sẽ đột ngột tăng độ, nhưng phía nhà trường luôn dùng tài chính không đủ để lấy có kỳ kèo không thêm nhân viên chuyên phụ trách trông coi xử lý cấp tính cho phòng tắm. Kết quả một lần con gái của chú Lưu, đồng thời cũng là sinh viên đang học đại học này, một mình một người đi tắm rửa, nồi đun nước xuất hiện vấn đề, cô gái bị hơi nước phun ra tổn thương nghiêm trọng, vốn dĩ nếu xử lý thỏa đáng cũng sẽ không bị thương quá nặng, đơn giản là lúc ấy bên ngoài một người cũng không có, may mà chú Lưu phát hiện đầu tiên, nhưng khi đưa đến bệnh viện phần lớn da đều đã hoại tử, kết quả đến giờ làm nhiều lần phẫu thuật vẫn không khỏi hoàn toàn. Sau khi chuyện này xảy ra, nhà trường rốt cuộc mới đồng ý xây mới phòng tắm lần nữa thay thế phòng tắm vốn có vấn đề, hơn nữa để cho chú Lưu làm quản lý.

"Tôi rất muốn được tắm một lần nữa, nhưng bác sĩ nói da tôi e rằng vĩnh viễn không thể thích hợp với nhiệt độ của nước nóng, nhà cách phòng tắm mới mở rất gần, tôi mỗi ngày ghé vào đây đều có thể nhìn thấy các cô gái vui vẻ từ phòng tắm bước ra, tôi rất hâm mộ." Con gái của chú Lưu chậm rãi nói, "Kỳ thật tôi cũng từng rất ai oán, thậm chí nghĩ đến tự sát, bởi vì dung mạo và thanh âm của tôi đã bị hủy hoàn toàn, kết quả một lần tôi nằm mơ, phát hiện mình đi tới phòng tắm, hơn nữa còn có một đám sương trắng luôn xoay quanh tôi, ở trong mộng tôi cũng ngạc nhiên phát hiện dung mạo của mình đã trở lại, mỗi lần nằm mơ tôi đều rất vui vẻ, về sau tôi tìm đọc bộ sách biết đám sương trắng kia tên là Vụ Tảo, là một loại yêu quái ẩn náu trong phòng tắm, song ảo ảnh nó biến ra thật sự làm tôi thật vui, cũng cùng với tôi vượt qua cuộc sống khổ cực nhất khó khăn nhất, tôi đã từng

nói nó đừng hù dọa các bạn nữ trong phòng tắm, kết quả vẫn làm thành thế này." Cô gái đột nhiên ngẩng đầu nhìn chúng tôi, con mắt xinh đẹp còn lại chưa bị tổn hại kia mang theo cầu khẩn nhìn chúng tôi.

"Tôi hy vọng các anh đừng mang nó đi, sau này nó sẽ sửa chữa, tôi sẽ không để nó hù dọa những người khác nữa, tha cho nó nha." Tôi nghe xong nhìn Kỳ Nhan, Kỳ Nhan đi qua vỗ vai cô gái.

"Tôi không mang nó đi, Vụ Tảo còn đang trong nhà tắm, hôm nay cô ngủ rồi vẫn có thể nhìn thấy nó, tin tôi đi." Sau đó cười cười nhìn cô gái, con gái chú Lưu gật đầu, lại nằm xuống.

Khi chú Lưu tiến chúng tôi ra nói cho chúng tôi biết, tay của mình chính là khi ấy chạy tới cứu con gái mà bị thương.

"Đứa nhỏ này mệnh khổ, cho nên tôi không muốn hy vọng duy nhất của nó cũng mất đi, ít nhất để nó ở trong mộng vui vẻ chút." Giọng nói của chú Lưu có chút ghen ngào.

Chúng tôi an ủi ông vài câu, rời khỏi căn nhà trệt kia. Trên đường tôi khó hiểu hỏi Kỳ Nhan, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

"Tinh thần của cô bé kia cùng Vụ Tảo kết hợp với nhau, cho nên mới biến thành bộ dáng kia, hơn nữa không chịu rời khỏi phòng tắm." Kỳ Nhan cười nói. "Phần lớn yêu quái không có suy nghĩ và ý thức, sau khi gặp ý thức tự do của cô gái đương nhiên sẽ tóm lấy, coi như suy nghĩ của chính mình, song Vụ Tảo cũng không biến mất, hẳn là đã trốn rồi."

"Hóa ra là vậy, song cô bé kia thật sự đáng thương quá." Tôi nghĩ lại không nhịn được thở dài. Kỳ Nhan cũng có chút không vui.

"Sự tình thường thường sau khi xảy ra rồi mới có thể khiến người khác chú ý, tựa như trong thành ngữ trở bếp dùi củi hàng xóm kiến nghị chủ nhà làm ống khói cong và để củi tránh xa, chủ nhà không nghe quả nhiên đã xảy ra hỏa hoạn. Kẻ trí tuệ chân chính thường phòng họa từ lúc chưa xảy ra, nhưng kỳ thật không phải ai cũng có thể nhìn được tai họa ngầm tiềm ẩn." Kỳ Nhan khẽ thở dài một hơi, nhìn phòng tắm lại bắt đầu kinh doanh bình thường.

"Đi thôi, chúng ta trở về nào, bạn Lê Chính e rằng đang ở thư viện sốt ruột chờ đấy." Kỳ Nhan cười cười.



# Chương 48: Hộp quà

Hộp quà vốn là vật tầm thường, phần lớn không ai nhận được hộp quà mà không vui mừng nháy nhót. Nhưng cũng không phải ai nhận được quà cũng sẽ vui vẻ, ngược lại, có thể sẽ rơi vào trong những chuyện quái dị đến khó tả.

Không thể nghi ngờ, Triết Dĩ chính là một trong những người đó.

Cái tên Triết Dĩ nghe ra cũng rất kỳ, nhưng dù sao lần đầu tiên gặp mặt, tôi cũng không tiện thảo luận về tên người khác, như vậy rất không lịch sự.

"Tôi hy vọng cậu có thể giúp tôi đăng một thông báo tìm người." Triết Dĩ thành khẩn nói với tôi, nhìn dáng của anh ta tôi cảm thấy vô cùng tiều tụy, hai bên má giống như xương rỗng khô héo thật lâu chưa tưới nước, mang theo màu xanh thẫm, môi mỏng dính màu như tảo cát ra để lâu trong không khí, màu đỏ gỉ sắt khó coi. Tôi tưởng rằng anh ta đã hơn bốn mươi, bởi vì bên khóe mắt chất đầy nếp nhăn có vài sợi kéo dài ra ngoài. Nhưng vừa hỏi mới biết, anh ta cư nhiên chỉ hơn tôi hai tuổi.

"Thần sắc của anh, tựa hồ không tốt lắm đâu." Tôi vừa ghi chép nội dung anh ta muốn đăng, vừa khuyên nhủ anh ta. Cơ thể của tôi cũng không tốt, từ nhỏ đã vô cùng kém, ngã bệnh cơ hồ như cơm bữa, song có câu bệnh lâu thành y, mỗi lần nhìn thấy thần sắc người ta không tốt tôi đều thích nói cho họ biết vài câu đạo lý dưỡng sinh. Hôm nay cũng vậy, khi tôi đang muốn nói cho anh ta biết làm thế nào điều dưỡng thân thể mình, Triết Dĩ rũ đầu xuống, xua tay.

Ngón tay của anh ta rất dài nhọn, lại trắng nõn, bóng loáng như pho tượng thạch cao mới làm xong, cơ hồ nhìn không thấy khớp ngón hoặc lông tơ thô to, tôi thực hoài nghi đây là ngón tay của đàn ông sao.

"Việc này, không phải do thân thể, tự tôi biết, nếu kể ra, thật đúng là có liên quan đến thông báo tìm người đăng hôm nay." Thanh âm anh ta rất khô khốc, từ khi bước vào cửa, tôi nhìn thấy anh ta đã liếm môi mình sáu lần, anh ta liếm rất nhanh, lưỡi màu đỏ thẫm chỉ đảo qua, tôi liền nhìn thấy da môi trắng khô héo phát nứt nháy mắt sáng lên một chút, nhưng rất nhanh, giống như kết quả của sơn bong tróc, môi so với trước nhìn qua càng khô hơn.

Tôi rót cho anh ta ly nước, Triết Dĩ cảm kích một ngụm uống hết, lúc này mới khôi phục chút nguyên khí, thật tâm mà nói anh ta vẫn có thể dùng anh tuấn để hình dung, nhưng lại khác với Kỳ Nhan và Lê Chính mà tôi biết, mặt của anh ta chung quy khiến người ta cảm giác bất an và âm trầm, cằm cương quyết cùng mũi cao thẳng nhưng cực kỳ hẹp, cùng đôi mắt ưng kia, đều khiến tôi cảm thấy rất khó chịu.

Uống nước xong, Triết Dĩ bắt đầu kể chuyện của mình.

"Kỳ thật tôi là một đứa trẻ sinh ra ở nông thôn, đó là một thôn trang có bề dày lịch sử rất lâu đời, người nơi này thậm chí đã mấy trăm năm rồi chưa từng chuyển nhà, điều kiện địa lý đặc biệt khiến nơi này cơ hồ thành chốn đào nguyên khá ngăn cách. Nhà mặc dù xem như khá giả trong thôn, nhưng kỳ thật so với thành thị của các anh kém cỏi hơn. Thật giống như phú nhân ở nội địa chuyển nhà đến vùng duyên hải, đẳng cấp thoáng cái liền rơi xuống một bậc. Rất nhiều thứ đều cần vật tham chiếu, cho nên đối với bất kỳ sự vật gì đều không nên luận định chủ quan mù quáng.

Tôi dựa vào nỗ lực của chính mình từng bước từng bước vươn lên,

cuối cùng thuận lợi suông sẽ thi vào đại học danh tiếng, ở đại học tôi dựa vào công việc làm thêm của mình, chia sẻ một phần học phí cho gia đình, nhưng phí dụng đắt đỏ vẫn như cũ đè nặng khiến tôi không góc đầu lên nổi, tôi đành phải dựa vào học tập nỗ lực cùng thái độ đối nhân xử thế tốt đẹp, nhận được tôn kính của người khác.

Nhưng loại tôn kính này không đáng tiền.

Xã hội này phán đoán tiêu chuẩn một người có ưu tú hay không rất đơn giản, đó chính là bạn có phải là một người thành công hay không, cái gọi là thành công đương nhiên dựa vào tiền tài để cân nhắc rồi." Triết Dĩ nói tới đây, nhin không được hơi nở nụ cười, tràn ngập tự hào và đắc ý, tôi nhìn thấy lông mày anh ta vô thức giật lên hai cái. Có lẽ nhìn thấy tôi đối với kiến giải độc đáo của anh ta không tỏ thái độ gì, anh ta không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nói.

"Hoàn hảo, tôi dựa vào năng lực của mình khi tốt nghiệp tiến vào một công ty lớn, hơn nữa ở đây cố gắng công tác, có lẽ nếu tôi không gặp con gái của ông chủ, sự tình sẽ phát sinh chút thay đổi.

Cô ấy thật sự quá ưu tú, vô luận diện mạo khí chất hay năng lực trí tuệ. Đương nhiên, tôi nháy mắt liền say mê cô ấy. Nhưng hiện thực luôn tàn khốc, vì trong lòng tôi còn áp lực mang nợ một người phụ nữ khác, trải qua đấu tranh thống khổ, tôi tỏ tình với con gái của ông chủ, cũng chính là vợ tôi bây giờ.

Cô bé kia là bạn học cùng thôn, từ nhỏ học đến trung học. Tôi nói rồi, mặc dù nhà tôi ở thôn coi như không khó khăn lắm, nhưng gánh một khoản chi trả lớn vậy vẫn rất gian nan, hơn nữa trong nhà còn có em trai em gái còn phải đến trường. Cô gái tên Long Tú này vốn cũng thi đậu một đại học sư phạm. Nhưng cô ấy vì tôi, cư nhiên bỏ qua cơ hội đại học, ra làm việc, giao học phí cho tôi. Mà tôi mỗi lần khi quay về thôn, đều gặp mặt cô ấy, người nhà tôi và người trong thôn đã sớm

xem cô ấy như vợ của tôi, tôi cũng rất cảm kích cô ấy, thậm chí một lần đã thề không phải cô ấy sẽ không cưới, bởi vì bất cứ người đàn ông nào đối mặt với một cô gái nỗ lực vì mình như vậy, đều sẽ không cách nào cự tuyệt, tôi thậm chí lập kế hoạch khi nào kiếm đủ tiền sẽ trở về nhà cưới cô ấy, đương nhiên, hết thảy những việc này đều là suy nghĩ trước khi gặp con gái của ông chủ.

Tôi biết cậu có thể sẽ khinh bỉ tôi, nhưng tôi cũng không còn cách nào, có rất nhiều chuyện không sao miêu tả rõ ràng được, bởi vì tôi phát hiện đối với Long Tú chỉ là một loại tâm lý đội ơn, tôi nghĩ mang theo loại tâm lý này kết hôn với cô ấy thì tôi và cô ấy không biết có thể có được hạnh phúc hay không. Do đó, khi tôi trở về nhà vài năm trước, đã kể cho cô ấy tất cả, hơn nữa báo cô ấy tôi sắp kết hôn.

Tôi đã chuẩn bị hết thảy quở trách cuồng phong bạo vũ, thậm chí quyết định dù cô ấy sỉ nhục tôi thế nào, tôi cảm thấy cũng đáng lắm, vì dù sao cũng là tôi phụ cô ấy. Nhưng rất kỳ lạ, cô ấy không có bất cứ thái độ gì.

Chỉ nói câu.

'Ngày kết hôn, em sẽ tặng anh quà, sau này chỉ cần em có thời gian rảnh, em nhớ đến anh, tặng anh quà.' Sau đó nhàn nhạt bỏ đi, không có thái độ nào khác. Tôi cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, có lẽ tôi đã đánh giá thấp khí phách và lực khoan dung của cô gái đã bỏ qua con đường đến đại học này. Phảng phất như cô ấy đã sớm biết tôi đã thay lòng đổi dạ vậy.

Cậu biết không, tôi nghe cha mình nói trong nhà Long Tú không giống người bình thường, họ tựa hồ luôn có loại năng lực biết trước, hơn nữa Long gia thường xuyên mất sớm, phảng phất như là lời nguyên rủa, lại phảng phất như sự an bài của thần linh.

Cho anh một thứ, em sẽ lấy lại một thứ.

Long Tú trước kia thường xuyên nói với tôi như vậy. Cô ấy còn cười nói, mình có thể sẽ chết rất trẻ, cho nên tốt nhất vẫn đừng nên lấy tôi.

Dù vậy, tôi vẫn rất áy náy, cho cô ấy một số tiền lớn, thật sự, là một số tiền lớn, ước chừng gấp mấy chục lần cô ấy cho tôi. Đương nhiên, tôi biết, việc này không cách nào xóa được ân huệ mà cô ấy đã làm cho tôi. Từ cấp hai tôi đã biết Long Tú thích tôi, thường xuyên chăm sóc tôi. Bởi vì trường cách nhà xa, tất cả mọi người đều học nội trú, cô ấy chủ động yêu cầu giặt quần áo cho tôi, mặc dù việc này khiến tôi một dạo trở thành trò cười cho nam sinh của trường.

Long Tú không nhận tiền của tôi, mà yên lặng rời khỏi thôn, đêm hôm đó, cô ấy gọi tôi ra ngoài, đi tới ngọn núi phía sau thôn. Buổi tối ấy sắc trời đặc biệt âm đạm, cả mặt trăng bị che bởi một lớp màu xám thật dày. Tôi từng nghe nói, cái này gọi là nguyệt già. Các cụ thường nói, nhật già phong, nguyệt già vũ. Ý nói mặt trời xuất hiện loại tình huống này ngày thứ hai sẽ nổi gió lớn, mà trăng như vậy hiển nhiên đại biểu cho ngày thứ hai có mưa to.

Khi tôi tới Long Tú đã đứng đó, thấy tôi, liền đưa cho tôi một hộp quà, cô ấy nhìn chung không tính là đẹp, nhưng vô cùng thanh tú, một loại cảm giác khiến người ta trìu mến, dưới ánh trăng không sáng lắm, có vẻ có chút sạch sẽ động lòng người. Chẳng qua ánh trăng chỉ có thể chiếu được một nửa thân thể cô ấy.

Một hộp quà rất bình thường. Tôi không biết hình dung thế nào, chẳng qua cảm giác rất giống như hộp đựng tro cốt vậy.

Bởi vì trước kia khi còn bé tôi ôm hủ tro của ông nội chính là kích cỡ này, chẳng qua màu sắc không giống mà thôi.

Long Tú dặn dò tôi, nhất định phải chờ lúc kết hôn mới mở, đương nhiên, nếu tôi quá tò mò, mở trước thời hạn cũng không sao cả.

Nói xong, Long Tú liền bỏ đi. Khi ấy tôi nhìn bóng lưng cô chậm rãi biến mất trong bóng đêm dày đặc đột nhiên có loại cảm giác rất bi thương, tôi nghĩ sau này mình sẽ không còn gặp được cô nữa.

Ngày thứ hai, quả nhiên mưa to, nhưng tôi nghe nói Long Tú đã bắt xe lửa xuôi nam rời đi.

Người trong thôn không quở trách tôi, bởi vì tôi được cho biết, trước đó vài ngày Long Tú đã kể cho họ, tôi đã có ý trung nhân khác, cũng năn nỉ mọi người đừng trách cứ và chửi rủa tôi quá, tránh cho tôi thấy khó chịu.

Tôi rất cảm động, đối mặt với một người như vậy, tôi chỉ có thể dùng từ người thân này để hình dung.

Nhưng người thân không thể biến thành người yêu.

Do đó tôi trước sau đều xem cô ấy như em gái.

Về sau tôi sửa lại tên mình, thay đổi bằng cái tên hiện tại này, cùng vợ tôi làm việc và sinh sống ở thành phố này. Rất may, tôi dựa vào nỗ lực của bản thân và bối cảnh của cha vợ, thuận lợi trở thành thanh niên tài năng xuất chúng không nhiều nhận lắm trong giới thương nhân, bạn học và người quen của tôi đều dùng ánh mắt hâm mộ thiết tha nhìn tôi, loại cảm giác này, cũng không tệ lắm, chỉ ít cho đến trước năm ngoái." Triết Dĩ phảng phất như say sưa trong hạnh phúc và quá khứ của mình, ánh mắt có chút mê ly, loại chuyện qua cầu rút ván này tôi vốn tưởng rằng chỉ có trong truyện cổ tích và kịch bản phim mới có, không ngờ thật sự có loại chuyện này, đương nhiên, tôi cũng không thể nói chán ghét hay khinh bỉ anh ta. Tất cả

những ai đảm đương nhà phê bình tùy tiện bình phẩm những danh nhân hoặc những người thành công này, vô luận là bản thân hay người ngoài đều biết, đó là vì ghen ghét mà thôi, đổi lại là chính bạn ở vị trí kia, chưa chắc đã tốt hơn được bao nhiêu. Do đó tôi cũng vậy, không có tư cách phê bình Triết Dã đúng hay sai, nếu như là tôi, tôi cũng không biết mình sẽ lựa chọn làm cái gì, dù sao thế giới này không có hứa hẹn vĩnh hằng, chỉ có hấp dẫn vô hạn.

"Cuộc sống hạnh phúc của tôi bị một hộp quà phá hủy." Về mặt Triết Dã đột nhiên trở nên dữ tợn hẳn lên, như một con thú bị chọc giận, hàm răng trắng kỳ lạ cắn môi dưới của mình, con mắt cơ hồ lồi ra.

"Nhưng mà, tôi không rõ, việc đó cùng việc hôm nay ngài tới đăng báo tìm người rất cuộc có liên quan gì." Tôi rất cuộc vẫn không giải thích được hỏi anh ta, mặc dù buổi sáng tôi coi như rảnh rỗi, nhưng cũng không thể ở đây cả buổi nghe anh ta kể chuyện xưa. Triết Dã đã khôi phục khuôn mặt tôn nhã của anh ta, rất có phong độ xin lỗi tôi, cũng nhấn mạnh phía dưới đây mới là nguyên nhân chân chính hôm nay anh ta tới đây.

"Cậu còn nhớ rõ vừa rồi tôi nói Long Tú tặng tôi hộp quà không. Kỳ thật tôi vẫn chưa từng mở ra, tôi tuân thủ nghiêm ngặt những lời hứa hẹn không nhiều nhận lăm vớ Long Tú, bởi vì như thế sẽ khiến tôi dễ chịu hơn chút. Nhưng không ngờ tôi cứ nhiên quên băng mất nó. Cái hộp được sắp xếp vào trong tủ chứa đồ, cứ nhiên quên một mạch đến vài năm. Mãi đến năm ngoái tôi ở nhà làm tổng vệ sinh, mới lấy nó ra, mặc dù trong nhà có tiền, nhưng tôi không thích để người làm đến đụng vào đồ đạc của tôi, tôi tình nguyện tự mình quét dọn, bởi vì mỗi một đồ vật cũ đều có thể khuấy động những góc sâu bên trong đầu tôi mà bình thường không cách nào lục lọi. Hộp này cũng thế, lúc ấy tôi thậm chí vẫn ở đó nhớ lại hồi lâu xem đây rốt cuộc là thứ gì, cuối cùng thật vất vả mới nhớ ra, đây là của Long Tú tặng tôi.

Nếu đã qua lâu như vậy, mở ra, cũng không sao chứ. Vì vậy tôi dùng sức mở hộp ra, không biết là do cái hộp quá chặt hay sức của tôi yếu, tôi mất thật lớn công sức, khiến cả người đầy mồ hôi.

Nhưng rất kỳ lạ. Trước khi mở hộp tôi rõ ràng cảm thấy cái hộp có chút trọng lượng, nhưng sau khi mở ra bỗng dưng nhẹ hẫng.

Bên trong hộp trống không, cái gì cũng không có.

Chẳng lẽ Long Tú trêu tôi? Tôi cảm thấy rất kỳ quái, cô ấy hẳn không phải loại con gái thế này. Lúc đó tôi cảm giác phảng phất như có một thanh âm rất mỏng manh kêu bên tai tôi. Nhưng quay đầu nhìn lại trong căn phòng rộng lớn trống trải chỉ có mình tôi, bà xã đã về nhà cha vợ.

Tôi đập nắp hộp lại, trọng lượng lại lần nữa trở lại, nhất thời trầm xuống, nhưng mở ra, bên trong vẫn trống không. Cứ thế tôi mở ra đóng lại thí nghiệm rất nhiều lần, kết quả vẫn giống nhau.

Tôi quyết định liên lạc với Long Tú, bởi vì đã lâu không có tin tức của cô ấy, việc này hoàn toàn trách tôi, việc đời rất nhiều, đã dần dần quên mất cô ấy, tôi vốn phải nghĩ đến, cô gái như Long Tú chưa bao giờ chủ động yêu cầu cái gì.

Nhưng chờ tôi thật vất vả liên lạc với trong thôn, tất cả mọi người nói Long Tú từ ngày rời đi thì không còn bất cứ tin tức gì nữa. Chỉ biết tới một thành phố nào đó phía nam, nhưng gia đình cô ấy cũng không biết tung tích hoặc địa chỉ xác thực của cô ấy. Tôi mang theo thất vọng nhìn hộp quà kia.

Màu sắc của hộp vẫn xinh đẹp như mấy năm trước, chưa hề phai màu, màu đỏ.



Nhưng ngày thứ hai, cuộc sống của tôi liền thay đổi.

Sáng sớm, tôi liền nhận được một bưu phẩm. Bưu phẩm đặt ở cửa, hình vuông đặt trước cửa.

Nhưng sau khi mở, là một cái hộp, chính xác ra là một hộp quà, cùng màu với cái Long Tú đã tặng tôi, phẳng phất như xuất phát từ cùng tay một người.

Trong bưu phẩm còn có thiệp chúc mừng. Tôi vừa mở ra nhìn, cư nhiên là chữ viết của Long Tú.

'Anh đã mở hộp rồi nhỉ, tựa như ngày đó em đáp ứng anh, sẽ mãi tặng quà cho anh.' Lúc ấy tôi thật vui mừng, thậm chí chưa từng nghĩ hết thấy những việc này có gì không đúng, chỉ nghĩ Long Tú có thể liên lạc với tôi chứng tỏ cô ấy đã tha thứ cho tôi, do đó hưng phấn mở hộp.

Nhưng rõ ràng trước khi mở hộp rất nặng, bên trong vẫn trống không.

Đóng nắp hộp, trọng lượng lại trở về.

Tôi chán nản cảm giác bị trêu đùa hung hăng để nó trên cái hộp lúc trước.

Là Long Tú đùa giỡn sao, cô ấy còn chưa tha thứ cho tôi, còn đang trêu tôi, gia tộc của cô ấy vốn có năng lực quái dị bị thần linh nguyên rủa khiến người sợ hãi, muốn trêu tôi thật sự dễ như trở bàn tay. Tôi đột nhiên từ đáy lòng bắt đầu dâng lên một trận chán ghét nhàn nhạt với Long Tú, nhưng lại vô cùng mong chờ có thể gặp lại cô ấy.

Đều đã qua lâu vậy rồi, cần gì còn đối xử với tôi như vậy. Tôi không

vứt hộp, chỉ cẩn thận đặt cùng nhau, vì tôi muốn xem thử, Long Tú tới cùng muốn làm gì.

Nhưng cơ hồ không bao lâu sau, tôi luôn nhận được bưu phẩm của Long Tú gửi tới, đều là hộp quà tính chất giống nhau, kích cỡ cũng giống hệt không sai biệt nhiều lắm, đương nhiên, giống như trước đây, mở ra cái gì cũng không có. Sự tình này tôi vẫn chưa nói cho vợ biết, sợ cô ấy lo lắng sợ hãi, cô ấy vẫn luôn là người rất nhát gan. Có lần cô ấy cũng giật mình hỏi tôi những hộp đó ở đâu ra, nhưng bị tôi lấp liếm cho qua.

Tỉ mỉ đếm ra, tôi cơ hồ đã nhận được mấy cái hộp như vậy rồi. Hơn nữa địa chỉ gửi tới cũng đa dạng đủ kiểu, cả nước nơi nơi đều có. Về phần thiệp chúc mừng phía trên, chỉ đơn giản một câu, 'Mỗi khi em nghĩ tới anh, em sẽ gửi anh một hộp quà.' Nếu chỉ là vài hộp thì cũng được thôi, chẳng qua về sau lại phát sinh chuyện rất quái dị." Triết Dĩ nói tới đây, cư nhiên như người thuyết thư (biểu diễn các loại kí khúc như bình thư, bình thoại, đàn từ...) uống một hớp nước, trái lại khiến tôi nôn nóng.

"Tôi chất tất cả các hộp cùng một chỗ, chợt phát hiện một chuyện kỳ lạ.

Những hộp này, mỗi lần tôi xếp chúng xong, ngày thứ hai vừa nhìn tất cả hộp liền đặt xuống bằng phẳng. Theo số lượng hộp tăng lên, hình dạng đặt cư nhiên càng ngày càng gần với hình người, tựa như một đứa trẻ nghịch ngợm xếp gỗ vậy, nhưng không có đầu. Mà vợ tôi cũng càng ngày càng quái dị, một lần cô ấy cư nhiên mở một cái hộp trong đó ra, nhét tay mình vào. Còn nói thêm câu. Thật vừa vặn mà. Lúc ấy tôi liền đoạt hộp lại. Kết quả hai người cãi nhau một trận âm ỉ. Cô ấy kiên trì muốn tôi vứt những cái hộp đi, nói tôi giữ những cái hộp như vậy chính là chứng tỏ trong lòng tôi còn nhớ Long Tú, dưới yêu cầu của cô ấy, tôi ném tất cả hộp vào thùng rác, cũng tự tay ném

chúng vào trong ô tô vận chuyển rác. Tôi tưởng rằng sự tình đã kết thúc, song ngày thứ hai, tất cả hộp hoàn hảo như ban đầu đặt trên sàn phòng khách, vẫn như trước đặt thành hình dạng của một cơ thể người.

Tôi không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là thu lại những cái hộp, cũng gạt vợ nói hộp đã không còn nữa, cô ấy mới an tâm chút, trong nhà mới an bình chút. Nhưng tôi lại không an bình được, đến giờ tôi thậm chí sợ khi nhìn thấy những cái hộp, người khác tặng đồ cho tôi mở cũng không dám mở.

Vừa vặn, ngày hôm qua khi nhận được hộp tôi đã nhìn thấy địa chỉ, cư nhiên ngay tại thành phố này. Do đó tôi hy vọng tìm được báo có thể đăng thông báo tìm người, để xem có thể tìm được cô ấy hay không, bảo cô ấy chấm dứt loại trò chơi nhảm chán này." Triết Dã rất cuộc đã nói xong, lau mồ hôi, uống một hơi cạn sạch nước trà còn thừa trong ly.

Tôi dựa theo tài liệu anh ta cung cấp cùng tướng mạo đăng thông báo tìm người, bởi vì ảnh chỉ có một tấm Long Tú thời cao trung mà Triết Dã cung cấp, cho nên cũng đành làm như vậy, vì Triết Dã không muốn công bố địa chỉ liên lạc của mình, cho nên tạm thời đăng trên thông báo địa chỉ liên lạc với tòa soạn chúng tôi, về sau tôi sẽ nói cho Triết Dã biết tin tức. Từ bức ảnh nhìn qua, mặc dù quần áo đơn giản, nhưng nhìn ra được Long Tú là cô gái rất đẹp.

Đưa mắt nhìn Triết Dã trở về, tôi cũng trình mẫu bản thảo đã chuẩn bị qua, báo ngày mai sẽ ra.

Ngày thứ hai, công tác bận bịu cơ hồ khiến tôi quên mất chuyện này. Nhưng một cuộc điện thoại đã đánh thức tôi. Một người nói cho tôi biết, hẳn nhìn thấy bức ảnh có thể cung cấp tin tức về Long Tú. Tôi nói cho hẳn một chỗ hẹn chờ tôi, không biết tại sao, tôi không lựa

chọn nói cho Triết Dã trước, mà một mình đi gặp người này, vì tôi bỗng dưng rất tò mò, tại sao Long Tú muốn gửi nhiều hộp như vậy cho Triết Dã.

Gặp mặt tôi chính là một người đàn ông, vẻ mặt hèn mọn và quá quắt, mặc áo da cũ nát mà bẩn thỉu. Hai tay cắm trong túi quần, đầu cúi thấp ngời xồm ven đường, nói thật tôi đối với hắn không có hảo cảm nào.

Khi tôi kêu tên hắn, người này phảng phất như bị điện giật đứng dậy, linh hoạt xoay đầu, tựa như đầu người gỗ bị gió thổi động vậy. Đôi môi dày như miếng xốp hút no máu hơi nhếch, trên mặt lộ ra chút vui sướng.

"Anh, anh đã đến rồi!" Hắn chạy tới, tôi vô thức lui một bước, hắn đã phát hiện, từ trong lỗ mũi vươn vài cái lông hừ một tiếng.

"Anh biết tung tích của cô gái trong bức ảnh?" Tôi nhanh giọng, quyết định nhanh chóng hỏi rõ ràng, bởi vì tôi hoài nghi người này là một tên lường gạt, chỉ là vì số tiền thù lao không rẻ trên thông báo mà đến. Bởi vì Triết Dã đồng ý, có thể cung cấp thông tin sẽ nhận được một số tiền khiến đại đa số mọi người đỏ mắt.

"Anh nhất định cho rằng tôi là kẻ lừa đảo phải không? Hừ, tôi không chỉ từng thấy qua người phụ nữ kia, hơn nữa chuyện mà tôi biết về cô ta không ít đâu." Lời người đàn ông nói khiến tôi giật mình, quả thật bề ngoài của hắn hơi khác người. Người đàn ông này đặc ý run người lên. Tôi đành phải kéo hắn tới một nhà hàng gần đây. Đây là hắn tự yêu cầu.

Đối mặt với một bàn thức ăn hắn ngấu nghiến như hổ đói, tôi buồn bực rút cuộc một người phải bao lâu chưa ăn cơm mới có thể có sức ăn như vậy.

"Long Tú là một cô gái kỳ dị." Người đàn ông không nói cho tôi tên của hắn, tôi thấy hắn ăn mặc trái lại có chút giống Tiểu Mễ, chỉ là dáng người lớn hơn một vòng, vậy dứt khoát gọi hắn là Đại Mễ đi.

(Tiêu: Tiểu Mễ là nhân vật của tứ đại đệ tử Cái Bang trong phim truyền hình Võ Lâm Ngoại Truyện)

"Tôi và cô ta cùng làm thuê trong một nhà máy. Anh biết đó, ở miền nam loại nhà xưởng này còn nhiều lắm, làm một ngày cả mười mấy tiếng, mỗi ngày về nhà đều muốn ngã bệnh. Bạn cùng quê với tôi ở chung phòng với Long Tú, có đôi khi sẽ đi dạo loanh quanh, đương nhiên cũng sẽ quen biết với cô ấy.

Mặc dù không nói chuyện nhiều, nhưng vì bộ dáng coi như xinh đẹp, cho nên tôi cũng chú ý nhiều tới cô ta. Nhưng nghe đồng hương nói, Long Tú là một cô gái khiến tất cả nữ công nhân cực kỳ chán ghét.

Yêu ghét giữa phụ nữ rất vi diệu, nhưng Long Tú lại có một loại năng lực đáng sợ, cô ấy có thể đọc tâm, vô luận miệng anh nói cái gì, nhưng suy nghĩ thật sự trong lòng anh, Long Tú cũng có thể biết, hơn nữa cô ấy thường xuyên nói thẳng ra trước công chúng.

Tôi lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, vừa định chào hỏi cô ta, kết quả cô ta lạnh lùng nói câu: "Anh tới tìm Tiểu Lý để vay tiền cô ấy sao?"

Ngày đó tôi quả thật muốn tìm đồng hương vay tiền, nhưng tôi căn bản còn chưa mở miệng.

Kể cả nữ công nhân nào đó dụ dỗ trưởng công, tên trộm nào đó trộm đồ linh tinh. Cho nên càng về sau, mọi người đều rất ghét cô ấy, thậm chí cao giọng mắng cô ấy, ước gì cô ấy chết đi. Mỗi lần cô ấy vừa đến, tất cả mọi người đều tản ra, sợ ở cùng cô ấy, sợ bị cô ấy

đọc được suy nghĩ của mình. Mà Long Tú lại mỉm cười đứng một bên, cứ nhiên nhìn chăm chăm những nữ công nhân này.

Cô ấy nói: "Nếu các cô có oán hận, thì giết tôi đi, giết tôi, oán hận tự nhiên sẽ biến mất." Tất cả mọi người đều đưa ra một kết luận, Long Tú là người điên.

Mà Long Tú tựa hồ không phản ứng gì, hoặc nói loại tình huống này chính là cô ấy chờ mong. Bình thường làm xong công việc, đồng hương nói cô ấy chỉ một mình cong lưng ngồi trước giường tạo hộp quà.

Một loại hộp vô cùng xinh đẹp, mặc dù kích cỡ không giống nhau, nhưng màu sắc ngoại hình không sai biệt lắm, xưởng chúng tôi gia công vật liệu gỗ, Long Tú thường nhặt một ít phế liệu, một mình ngồi trong phòng, chỉ cần có thời gian rảnh, cô ấy không hề đi đâu cả, chỉ trốn trong nhà làm hộp quà. Hơn nữa tất cả hộp quà, cô ấy vừa làm xong thì để dưới giường.

Rốt cuộc có một lần, Long Tú đã mất tích. Đồng hương tôi nói lần cuối cùng nhìn thấy cô ta, là một đêm khuya, cô ấy một mình một người đi ra ngoài, cũng không nói lý do. Nhưng đêm đó ánh trăng rất mờ, phẳng phất như phủ một lớp kính mờ.

Mấy tháng sau, cảnh sát tới xưởng, thông báo với quản đốc chúng tôi, nói ở cách đó không xa tìm thấy một cái xác, đã bị tách rời, từ chứng minh thư của người chết đến xem, chính là Long Tú.

Tôi không biết là ai làm, xưởng này có rất nhiều đàn ông đỏ mắt Long Tú, đồng thời phụ nữ chán ghét cô ta, mà những người đàn ông lại rình mò cô ta. Trong xưởng đó, Long Tú xem như là rất đẹp rồi.

Nhưng căn cứ tình hình về sau tôi dần dần rõ ràng, Long Tú chết vô

cùng quái dị.

Đầu tiên, tất cả nam giới của xưởng không có thời gian gây án, cảnh sát cũng không tìm được bất kỳ chứng cứ nào, hơn nữa bên cạnh thi thể là dao gây án, nhưng trên đó chỉ có dấu tay của Long Tú. Hơn nữa, khiến người ta cảm thấy khó giải thích được nhất là hình dáng của thi thể." Đại Mễ nói tới đây thì dừng lại. Tôi sốt ruột bảo hắn tiếp tục kể, mà hắn lại hướng tôi chìa tay, xòe lòng bàn tay tựa như một lỗ đút tiền xu.

"Tiền, không có tiền tôi không nói cho anh biết." Đại Mễ hé miệng cười. Tôi đành phải dựa theo yêu cầu cho hắn ít tiền.

"Lúc thi thể bị phát hiện, là bị cắt chính tề gần giống như dạng khối, nhưng lại không tách ra, nói cách khác từ bên ngoài nhìn chính là một khối thi thể cực kỳ hoàn hảo.

Từ đó về sau, đồng hương của tôi không dám ngủ trong phòng cũ nữa. Cô ấy nói buổi tối thường xuyên nghe thấy dưới giường có tiếng động tìm kiếm đồ vật, mỗi lần tiếng động qua đi, buổi sáng cô ấy nhìn dưới giường, phát hiện hộp quà Long Tú làm vốn chất đồng dưới giường lại thiếu mất một cái. Hơn nữa, nghe nói thi thể bị phân chia của Long Tú, về sau cũng không cánh mà bay."

"Long Tú chết khi nào?" Tôi bỗng dừng nghĩ tới điều gì đó, vội vàng hỏi Đại Mễ. Đại Mễ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó cực kỳ khẳng định nói cho tôi biết.

"Một năm trước."

Dựa theo ước định, tôi nói phương thức liên lạc với Triết Dã cho Đại Mễ, bảo hắn liên lạc Triết Dã lấy tiền. Đại Mễ vui vẻ cầm địa chỉ đi về.

Khi tôi vừa sắp rời đi, đột nhiên đuổi theo Đại Mễ.

"Hộp hình dáng thế nào anh còn chưa nói cho tôi biết."

Đại Mễ không nhịn được giấy khỏi tay tôi. "Không phải làm bằng gỗ sao, còn chưa quét sơn đâu, Long Tú nói quét sơn không tốt, sẽ phai màu."

Tôi nhớ mang máng hộp quà Triết Dã nói là màu đỏ. Đại Mễ thấy tôi ngần ngừ, lại bổ sung câu.

"Tiếp theo cô ấy mỉm cười, còn nói, trên thế giới này bất cứ thứ gì đều sẽ phai màu, chỉ có màu của máu là không. Cho nên nếu muốn sơn lên, dùng máu là tốt nhất." Tôi nghe xong cũng không thấy kỳ quái, dù sao cô ta bình thường cũng hay nói mấy câu kỳ cục." Nói xong, Đại Mễ liền thật sự biến mất trong tầm mắt tôi.

Khi tôi buồn bực đi trên đường trở về tòa soạn, lại nhận được điện thoại của Triết Dã.

Tôi đang muốn nói cho hắn biết một người tên Đại Mễ đã cho biết tung tích của Long Tú, nhưng Triết Dã ở trong điện thoại hô lên một câu.

"Hủy bỏ thông báo tìm người đi, tôi đã tìm được Long Tú rồi, cô ấy đang ở nhà tôi đó." Tôi nghe liền sững sốt, cảm thấy một trận khí lạnh khó tả. Chờ tôi muốn nói cho anh ta biết Long Tú đã chết, Triết Dã đã ngắt máy.

Nếu nói vậy, người tên Đại Mễ kia nhất định đang nói dối. Nhưng tôi vẫn quyết định đến nhà Triết Dã một chuyến, bởi vì tôi luôn có chút lo lắng, vốn muốn gọi Kỳ Nhan cùng đi, nhưng điện thoại cứ nghe tín hiệu báo bận mãi.



May mà lần trước hỏi xin địa chỉ nhà Triết Dã, cư nhiên cách tòa soạn không xa, người có tiền tốt vậy đó, cư nhiên ở ngay ngã tư phồn hoa trung tâm nội thành mua nhà.

Tôi nhấn chuông cửa, ra đón cư nhiên là Triết Dã, bộ dáng anh ta rất phần chấn.

"Cậu tới vừa lúc, tôi đang muốn đến tòa soạn cảm tạ cậu đây, Long Tú cô ấy nhìn thấy bài báo của cậu, cho nên mới đến, lại còn mang quà đến. Cậu biết không, hóa ra Long Tú tặng hộp quà cho tôi là để tôi kinh hỉ mà thôi." Tôi vừa vào cửa nhìn, quả nhiên, một cô gái rất đẹp khí chất rất tốt đang ngồi trên sofa bưng một tách cafe. Bên cạnh còn đặt một hộp quà, hộp quà màu đỏ, tôi cảm giác vừa vạm bằng cỡ một đầu người.

Đích thật là Long Tú trong hình.

Thế thì tôi yên tâm rồi. Song nếu đã tới, vậy dứt khoát vào xem sao.

Tôi cũng ngồi trên sofa, Long Tú thân thiện cười với tôi, tôi cũng cười lại. Cô ấy mặc một bộ áo lông màu vàng trứng gà tay áo dài, trên cổ quấn khăn quàng không dài, cafe trong cốc còn đầy, xem ra Long Tú không thích, chỉ cầm làm ấm tay. Trong nhà tựa hồ chỉ có ba người Triết Dã chúng tôi, xem ra bà xã Triết Dã không ở nhà.

Triết Dã vui mừng từ trong phòng lấy ra một máy quay DV, nói muốn tôi giúp họ quay một đoạn video làm kỷ niệm, bộ dáng Long Tú thoạt nhìn rất ngại ngùng.

(Tiêu: DV là viết tắt của Digital Video, máy quay kỹ thuật số)

"Long Tú, thật sự đã rất nhiều năm rồi không gặp em, hóa ra em

cũng đến ở đây, lần này ở lại nhà anh vài ngày, vợ anh cũng rất muốn gặp em." Triết Dã nhiệt tình nói với Long Tú. Chỉ kỳ lạ là, Long Tú không hề nói chuyện, đơn giản gật đầu mỉm cười.

Tôi chuẩn bị máy để quay phim cho họ xong.

Long Tú đặt lại cafe cầm trong tay. Tôi từ trong ống kính rõ ràng nhìn thấy, chỗ cổ tay cô ấy có một vết vết thương màu đỏ rõ ràng.

Một vòng ngay ngắn, phảng phất như cả cổ tay bị cắt bỏ sau đó lại được gắn vào lần nữa. Tôi chợt nhớ tới lời Đại Mẹ nói.

Long Tú sau khi được phát hiện cả thi thể đều bị tách rời, rất ngay ngắn, đều là từng khối từng khối.

Tiếp theo, Long Tú tháo khăn quàng xuống, chỗ cần cổ trắng nõn của cô ấy cũng có một vòng vết thương màu đỏ rất nhỏ, giống như ở trên cổ đeo một sợi dây đỏ.

Long Tú nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của tôi, dùng ngón trỏ duỗi ra đặt trên môi, làm một cái suyt. Tiếp theo cười cười, nhìn vẻ mặt hưng phấn của Triết Dã.

Tôi đột nhiên cảm giác một trận mê muội, DV trong tay rơi trên thảm dày, tiếp theo tôi mất đi tri giác.

Khi tôi thức tỉnh, Long Tú và Triết Dã đã không thấy đâu nữa.

Tôi nhìn DV vẫn còn đó, nghĩ thầm dường như ống kính còn đang mở, vì vậy cầm lên nhìn một chút.

Từ khi tôi bắt đầu té xỉu, ống kính lắc lư vài cái, xem ra là ngã trên thảm, rất may, là dựa nghiêng vào cạnh góc bàn. Cho nên ống kính

vừa vặn hướng lên trên quay về phía sofa.

Tôi nhìn thấy Long Tú mỉm cười dùng hai tay vuốt ve mặt Triết Dã, Triết Dã tỏ ra rất vui vẻ. Hai người thâm tình hôn nhau.

Nhưng khi môi Long Tú rời khỏi môi Triết Dã. Tôi nhìn thấy thân thể Triết Dã giống như một vật thể xếp bằng gỗ vậy, Long Tú thoáng lấy ngón tay đâm một cái, cả thân thể Triết Dã liền rơi rớt. Đầu, bàn tay cánh tay đùi tất cả tứ chi đều rơi xuống. Từng khối từng khối, chia rất đều. Nhưng kỳ lạ, không hề thấy chảy máu.

Tiếp theo Long Tú mỉm cười rời đi, lúc trở về mang đến rất nhiều hộp quà.

Cô ấy đem tứ chi đã tách ra của Triết Dã lần lượt cẩn thận bỏ vào trong hộp quà, cuối cùng đầu của Triết Dã, như trước còn mang theo nụ cười đọng lại, được Long Tú bỏ vào hộp quà mới mang đến trên sofa. Khi thân thể Triết Dã được cất vào mười mấy hộp quà, Long Tú vui vẻ nở nụ cười.

Thân thể của cô ấy cũng bắt đầu chậm rãi biến mất, khoảnh khắc cuối cùng, cô ấy rất cuộc mở miệng, thanh âm rất êm tai.

"Chúng ta, về nhà thôi."

Tôi nhìn bốn phía, quả nhiên, ở góc tường chất một ít hộp quà, màu đỏ tươi bên ngoài hộp, rất yêu dị.

Lòng hiếu kỳ thôi thúc tôi qua đó mở hộp quà, nhưng tôi lại do dự. Rốt cuộc, tôi vẫn qua đó, chọn một cái nhỏ trong đó, cầm lên.

Khá nặng, tôi có thể cảm giác được trọng lượng. Nhưng khi tôi mở ra, bên trong lại trống không. Nhưng nắp hộp vừa đóng, trọng lượng

lại trở về.

Tôi đành phải đặt hộp lại chỗ cũ. Rời khỏi nhà Triết Dã.

Triết Dã cứ thế biến mất, từ đó về sau ở bất cứ đâu cũng chưa từng nhìn thấy anh ta, vợ anh ta cũng chưa từng đề cập đến anh ta, mà rất nhanh sau liền tái giá, phảng phất như trong hiện thực căn bản chưa từng tồn tại một người tên Triết Dã vậy.

Tôi không biết, có phải ở một thôn trang rất xa xôi nào đó, có thể có một đôi nam nữ trẻ tuổi vô cùng vui vẻ ngồi ở cửa thôn, nhìn ánh trăng mờ mịt, vui cười thảo luận xem ngày mai có thể trời sẽ mưa hay không.

# Chương 49: Dưỡng hồ

Sau mưa to dai dẳng sẽ luôn kèm theo thời tiết cực kỳ tốt, mặc dù lúc nổi gió vẫn có chút lạnh, nhưng thần sắc của người đi trên phố đã khá nhiều, mọi người đã quét sạch vẻ u ám mấy ngày qua, mỗi người đều vui vẻ ra mặt. Thời gian tốt như vậy không đi đập thanh, thật quá lãng phí.

(Tiêu: Đập Thanh là chỉ mùa xuân đi du lịch dã ngoại, đây là tập tục lâu đời của người Trung Quốc.)

Ngoại thành có khu du lịch cấp tỉnh, là một ngọn núi nhỏ không lớn, thừa dịp đang có ngày nghỉ, mời mấy người bạn tốt, mang theo thức ăn tự nấu cùng leo núi ngắm hoa xuân nhìn khe suối, tận hưởng chút vẻ đẹp tự nhiên chẳng phải vui sướng quá sao. Khi tôi tràn ngập hăng hái đưa ra ý kiến này, không ngờ hai người kia quả thật vẻ mặt phớt lờ hoàn toàn.

"Chơi xuân? Không có hứng thú, trò trẻ con." Lê Chính muốn lấy một quyển sách trên giá, tiếc rằng quá cao, nhón chân cũng với không tới, y không thể làm gì khác hơn là ho khan hai tiếng, lại trở về ngồi trên sofa.

"Không sao cả, dù gì ở nhà chán ngấy rồi." Kỳ Nhan vươn vai, hoạt động gân cốt.

"Tốt quá, tớ cũng gọi Lạc Lôi Và Lý Đa." Tôi hưng phấn đề nghị. Hai người không lên tiếng, xem như ngầm đồng ý.

Trái ngược với họ, hai cô gái này trái lại hưng phấn cực kỳ, thật sự

giống như con nít vậy, đặc biệt là Lý Đa, cư nhiên nhảy dựng lên vỗ tay. Tôi bỗng dưng ý thức được thật sự nếu muốn đi thì phải trông chừng cô ấy cẩn thận, đừng nơi nơi chạy loạn mới đúng. Thu xếp đồ đạc rất nhanh, thức ăn đều là Lý Đa và Lạc Lôi chuẩn bị. Ba chúng tôi, chính xác ra là tôi và Kỳ Nhan phụ trách đồ đạc bên ngoài kể cả lều trại, túi ngủ và vật dụng hàng ngày. Lê Chính đứng một bên, mang theo vẻ mặt trêu tức nhìn chúng tôi.

"Đi cũng được, song cẩn thận hồ ly trên núi." Lê Chính đột nhiên nói, tôi khó hiểu nhìn y, lại nhìn Kỳ Nhan. Kỳ Nhan cười cười.

"Không sao đâu, nhưng mà anh ta nói rất đúng, lúc này là thời gian hồ sinh con. Đại đa số hồ ly cực kỳ sợ người, chúng rất cảnh giác, tính bảo vệ con rất cao, chỉ cần phát hiện tình huống không đúng, lập tức sẽ chuyển nhà tập thể. Nhưng mà, loại hồ ly này không có gì nguy hiểm, trên núi có một loại con của hồ ly ngàn vạn lần không được trêu chọc, chúng gọi là . . . . . " Kỳ Nhan còn chưa nói xong, thình lình vang lên tiếng đập cửa, tôi lập tức đi mở, nhưng lại nhìn thấy Lý Đa và Lạc Lôi đã mang một đồng lớn thức ăn đứng ngoài cửa.

Nếu chuẩn bị thỏa đáng, đoàn người đương nhiên quyết định lên núi. Từ nơi này đến ngoại thành có một đoạn lộ trình, song Kỳ Nhan không chịu ngồi xe, chúng tôi không thể làm gì khác hơn là đi trước.

"Thế chẳng phải sẽ đợi cậu rất lâu sao?" Tôi hỏi Kỳ Nhan. Không đợi cậu ấy trả lời, ngồi bên cạnh tôi Lê Chính miễn cưỡng nói chuyện.

"Cậu ta sẽ dùng thuật co, còn có thể thần hành, cậu còn lo lắng cho cậu ta, nói không chừng cậu ta tới trước, ô tô tới sau đó." Lê Chính cười nhạo nói, lòng tôi nghĩ thì ra là thế.

"Các cậu đi trước đi, không cần lo cho tớ, sau khi tới tớ sẽ gọi điện

cho các cậu." Kỳ Nhan ở sau xe vẫy tay. Tôi vốn định hỏi tiếp Lê Chính xem loại hồ ly kia tên là gì. Nhưng nhìn y nhắm mắt dựa vào ghế ngủ nghĩ thầm hay thôi quên đi.

Bởi vì đoạn đường này bằng phẳng mà xe cộ rất thưa thớt, ô tô chạy rất nhanh, trong tiếng nói cười của Lý Đa và Lạc Lôi đã đến ngoại thành. Thật lâu chưa nhìn thấy thanh sơn lục thụ, thoáng cái nhìn thấy thật có chút không quen. Cảm thụ lớn nhất là không khí ngoài cửa sổ vô cùng tốt, đại khái là do vừa trải qua cơn mưa, cỏ xanh tươi mềm mại bên ngoài bức mắt người nhìn.

Đại khái qua hai tiếng, chúng tôi đã đến chân núi, nơi này có căn nhà gỗ nhỏ nhỏ, bên trong có nơi ở cho người tham quan núi, thuận tiện có thể chiêu đãi một ít khách lữ hành nghỉ tạm và ăn uống. Kỳ thật ngọn núi này vô cùng bằng phẳng, cơ hồ không dốc gì mấy, vô luận là cụ già thân thể yếu ớt hay thiếu nhi sức khỏe không tốt đều rất thích hợp đến chơi, hơn nữa cách thành phố khá gần, do đó nhân khí coi như khá tốt, chẳng qua cảm thấy người đến nhiều, chút xanh biếc còn lại chỉ sợ cũng bị đập hư, tiếc rằng bản thân chúng tôi cũng thành một thành viên trong đó.

Vừa xuống xe nhìn, không ngờ Kỳ Nhan đã đến, nhàn nhã trong đình nghỉ mát bên cạnh uống trà. Thấy chúng tôi tới, vui mừng bước sang. Tôi thật hâm mộ bản lĩnh này của cậu ấy, cứ như vậy bảy ngày nghỉ du lịch tiết kiệm không ít lộ phí.

"Hãy dạy tớ đi." Tôi trêu gheo cậu ấy nói. Kỳ Nhan kéo tôi qua bên thấp giọng nói: "Thứ này không phải nói dạy là dạy được, hơn nữa sử dụng một lần cực kỳ hao tổn thể lực, tớ đã ở đình nghỉ mát nghỉ ngơi nửa giờ rồi, vẫn có chút không khỏe, không phải đã nói với cậu rồi sao, thuật độn giáp trả giá và hồi báo tương xứng đó." Ngẫm lại cũng đúng, trên thế giới này bất cứ chuyện gì đều tồn tại cân bằng, thoát khỏi cân bằng kia hiển nhiên sẽ phải chịu trừng phạt.

Đoàn người nói nói cười cười đi dọc theo đường núi, bởi vì vừa đổ mưa, người không nhiều lắm. Ngoại trừ chúng tôi ra, còn có hai người đàn ông kỳ quái.

Một người rất cao, mặc áo khoác ca rô đỏ đen, trên lưng đeo một hộp gỗ thật dài, màu đen, nhìn qua như là hộp đàn violon. Tôi buồn bực còn có người đến đây luyện đàn sao, song nghĩ lại, nghệ sĩ mà, chung quy không giống người thường, nếu không sẽ không gọi là thưởng thức nghệ thuật, mà là được nghệ thuật thưởng thức rồi.

Một người mang nón lười trai màu đen, mặc một áo khoác da màu đen, trong tay xách một túi nhựa lớn màu đen, vóc người ục ịch, vẻ mặt cổ quái. Hai người đều mang kính đen, dựng thẳng cổ áo, căn bản nhìn không rõ diện mạo. Chỉ im lặng đi trước chúng tôi, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn chúng tôi một cái lại mau chóng dời tầm mắt. Dọc đường nói chuyện cũng vô cùng cẩn thận, cơ hồ nghe không được nội dung thực chất của cuộc nói chuyện.

Song việc này vẫn chưa ảnh hưởng đến tâm tình của chúng tôi, dọc theo đường núi vừa đi vừa ngắm cảnh, nhưng Lê Chính có vẻ như đối với hai người trước mặt càng cảm thấy hứng thú hơn.

"Này, anh cứ nhìn họ làm gì." Tôi hỏi Lê Chính.

"Cậu không cảm thấy họ rất kỳ quái sao, cảm giác không giống như đến du lịch, ngược lại như tới tìm thứ gì đó." Lê Chính chỉ vào người đàn ông vóc dáng cao ráo kia. Tôi vừa nhìn, quả nhiên, anh ta có cái đầu gầy dài thẳng nhọn lắc qua lắc lại như thoi đưa, nhìn ngó trong bụi cỏ phụ cận.

"Hừ, đám ngu xuẩn, chắc hẳn là muốn nhắm tới chúng nó." Lê Chính bỗng dưng lạnh lùng nói câu. Tôi nhất thời nghe không hiểu được,



vừa định hỏi, lại bị Lý Đa kéo qua muốn tôi giúp cô ấy xách đồ. Cũng khó trách, cô ấy quả quyết không để cho anh Kỳ Nhan của cô chịu vất vả.

Đi tới sườn núi, hai người kia liền mỗi người một ngựa với chúng tôi, hướng tới chỗ sâu vắng hơn mà đi. Tôi cũng bắt đầu hoài nghi, hai gã này rốt cuộc tới đây làm gì.

Giữa trưa, tất cả mọi người mệt mỏi, thời tiết không tồi, tới đỉnh núi rồi tựa hồ cách mặt trời cũng càng gần, cỏ xanh sau cơn mưa bị ánh mặt trời sấy tản mát ra mùi vị như bạc hà. Lý Đa và Lạc Lô đi thu gom chút củi, chúng tôi thì chuẩn bị nấu cơm.

Nhưng khi các cô ấy trở về không có củi, lại ôm một tên nhóc.

Tôi lần đầu tiên nhìn thấy hồ ly.

Miệng dài dài nhọn nhọn, đôi mắt nhỏ nhắm chặt, hai lỗ tai xù lông thật to thỉnh thoảng lại phe phẩy, nó chỉ lớn bằng một bàn tay, giống như chó con mới sinh vậy, toàn thân đỏ bừng như một hòn lửa, song chân sau của nó hình như bị thương, còn đang chảy máu. Tôi rất giật mình da lông của nó, giống như một tấm vải gấm thượng hạng, dưới ánh mặt trời lấp lánh tỏa sáng.

"Đây là cái gì?" Tôi kỳ quái hỏi, Lý Đa ôm tên nhóc, tay vuốt ve cái đầu nhỏ của nó, tựa hồ bị kinh hãi, nó ở trong lòng Lý Đa không ngừng run rẩy.

Kỳ Nhan và Lê Chính nhìn mà giật mình, vội vàng chạy tới chất vấn các cô ấy.

"Hai người làm thế nào mang được hắc hồ đến?" Tôi vừa nghe, hóa ra nó gọi là hắc hồ, chẳng qua nó rõ ràng là màu đỏ.

"Chúng rất thảm, em ở chỗ nhặt củi tìm được nó, gần đó còn có con hồ ly mẹ bị súng bắn chết." Lý Đa cảm phẫn nói, "Cũng không biết là ai, tàn nhẫn như vậy."

"Họ là vì da hắc hồ." Kỳ Nhan đột nhiên nói. Mọi người đặt tiểu hồ ly giữa đồng quần áo, băng bó đơn giản cho nó, may mà bị thương ngoài da, không đụng đến xương cốt, chắc có lẽ bị đạn sượt qua, nhưng vì mới sinh chưa lâu, mắt nó còn chưa mở ra được. Trùng hợp tôi mang theo hộp sữa, lấy tay chấm dứt cho nó uống, nhóc con đói bụng lắm, vươn cái lưỡi màu đỏ thẫm liếm ngón tay tôi, có chút ngứa, nhưng rất dễ chịu.

"Hồ ly dựa theo màu lông chia làm rất nhiều loại, bình thường loại thường thấy nhất tên là cáo đỏ, cáo lửa hoặc cáo cỏ, tiếp lên trên chính là lam hồ và tuyết hồ, còn có tên là cáo trắng. Mà thật sự hiếm có, chính là hắc hồ.

Màu da của hắc hồ biến hóa rất nhiều dạng, lúc mới sinh không khác gì hồ ly bình thường, nhưng sau khi thành niên sẽ biến thành màu đen. Khi hắc hồ còn nhỏ, chính giữa đầu của nó sẽ có một nhúm lông nhỏ màu đen, cho nên cũng rất dễ nhận biết." Kỳ Nhan giải thích nói.

"Nhưng bộ da xinh đẹp quý báu này lại mang đến phiền toái cho chúng. Bởi vì da quý báu, nghe nói mang da hắc hồ chế thành vòng cổ có thể làm chậm lão hóa da. Nhưng vì năng lực của hắc hồ rất mạnh. Chỉ có sau khi hồ mẹ sinh con xong sức mạnh giảm xuống, con người mới dám đến săn bắn chúng, hơn nữa chuyên bắt hồ mẹ và hồ con mới sinh, dùng da của chúng bán lấy tiền. Cho nên, mỗi lần hồ mẹ sinh con, kỳ thật đều mạo hiểm rất lớn, thậm chí, khi chúng phát hiện đứa con gặp nguy hiểm sẽ cố ý đổi màu lông của mình để thu hút sự chú ý, để con chạy thoát."

Tiếp theo, Kỳ Nhan ôm lấy tiểu hồ ly, nói với Lý Đa.

"Chúng ta nên mau chóng tìm được hồ ly đực còn lại, trả con cho nó, nếu không, sự trả thù của hồ ly rất đáng sợ." Nói rồi, cậu ấy bảo Lý Đa mang chúng tôi đến nơi phát hiện hồ con.

Đi về phía trước một đoạn, chúng tôi ở trong bụi cỏ nhìn thấy hồ mẹ đã chết. Song da của nó đã bị lột đi. Xem chừng kẻ đi săn đã lần theo vết máu tới đây.

"Ôm nó cũng không phải cách, nếu ném, cho dù không bị bọn săn trộm bắt được, nó cũng rất khó sống." Kỳ Nhan nhìn tiểu hồ ly ăn no ngủ say trong quần áo một chút. Thật vậy, trong lúc nhất thời chúng tôi không cũng không cách nào tìm được hồ cha ở đâu, nhưng bọn săn trộm e rằng cũng đang ở gần đây.

"Vậy làm sao bây giờ, hay là chúng ta cứ mang nó về nuôi đi." Lý Đa nói, Lạc Lôi cũng trìu mển vuốt đầu tiểu hồ ly, gật đầu đồng ý.

"Chúng ta xuống núi trước thôi, về sau tính tiếp." Kỳ Nhan không thể làm gì khác hơn là đưa ra quyết định này.

Hành trình lần này cũng không vui vẻ gì, bởi vì lúc xuống núi chúng tôi phát hiện thời tiết đột nhiên biến đổi, buổi sáng khi đến là ngàn dặm không mây, mà hiện tại chúng tôi đứng ở chân núi nhìn lại, tầng mây đen đã gắt gào dồn ép trên đỉnh núi, còn nổi lên trận trận gió lớn.

"Trở về thôi, hắc hồ cha tức giận rồi." Kỳ Nhan mang vẻ sầu lo nhìn bầu trời.

"Chờ vết thương của tiểu hồ ly tốt lên rồi đưa nó trở về." Tôi nói với Kỳ Nhan, cũng hy vọng tôi có thể chăm sóc hồ con, vì khi còn ở quê

thường xuyên chăm sóc động vật nhỏ, gà con vịt con gì gì đó, đáng tiếc thường là nuôi lớn rồi bắt đi làm thịt, cho nên dứt khoát không nuôi nữa.

Nói thật, tôi lần đầu tiên nuôi hồ ly, vô cùng hưng phấn, loại động vật này rất ít xuất hiện trong nhà của con người, song không có kinh nghiệm gì, tôi đành phải tìm kiếm trên mạng. Chia tay đám Kỳ Nhan về tới nhà tôi. Lúc tách ra Lạc Lôi và Lý Đa còn nhẹ vỗ về tiểu hồ ly.

"Da nó, thật là vô cùng thoải mái, giống như da người vậy." Lạc Lôi tấm tắc nói.

Trở về nhà, tôi dựa theo sở thích của chó con pha sữa, sau đó tìm tới một túi chườm nóng rót vào, bởi vì mấy ngày nay thời tiết rất lạnh, tôi sợ tiểu hồ ly chịu không được. Hộp gỗ đặt bên cạnh đầu giường tôi, mỗi lần tôi ôm nó vào trong tay thân thể nó liền run nhè nhẹ, phát ra tiếng kêu khế, thanh âm kia như trẻ sơ sinh vậy. Mặc dù nhỏ bé yếu ớt, lại có sức mạnh rung động tâm can. Tôi đành phải ôm nó vào lòng cùng tôi ngủ trên giường, nó chậm rãi nhúc nhích lên cạnh cổ tôi nằm úp sấp, tiếng kêu liền đột ngột ngừng lại, sau đó hài lòng dựa vào đầu tôi ngủ. Mặc dù ngủ, nhưng cái mũi thật dài lại cố chui vào tai tôi, xem ra thiên tính thích khoan thành động của hồ ly không cách nào thay đổi.

Cứ như vậy tôi đã sớm cảm nhận được nỗi gian khổ được làm cha, mỗi lần ngủ đều sợ đè nặng nó, hoặc đánh thức nó, vài ngày sau, tinh thần của tôi cực kỳ kém, mắt cũng thành mắt gấu trúc, nhưng nhìn tiểu hồ ly dần dần phát triển lại vô cùng vui vẻ. Bởi vì trên người nó có mùi vị quái dị nguyên thủy của dã thú và cỏ tươi trộn lẫn, nhưng không khó ngửi, cho nên tôi quyết định gọi nó là Thối Thối.

Mười ngày sau, dưới sự thoải mái được tôi thường xuyên lấy ngón tay dứt sữa, Thối Thối tự nhiên mở mắt, đôi mắt nhỏ màu lam nhàn

nhạt như bảo thạch kỳ quái nhìn tôi. Điều này cũng làm quyết tâm nuôi nấng nó của tôi thêm kiên định, không lâu sau ngày chia tay cũng sắp đến, Kỷ Nhan cho tôi biết, nếu vết thương của tiểu hồ ly tốt lên, hơn nữa đã vượt qua thời gian nhỏ yếu nhất nguy hiểm nhất thì nên thả nó trở về núi. Tôi mặc dù không chịu, nhưng không thể làm gì khác hơn là đồng ý, chỉ có thể nắm chắc vài ngày cuối cùng thân mật hơn với nó một chút. Bình thường tôi đều đặt nó trong hộp gỗ, nó cũng thành thật ở lại đó. Tôi bình thường đều nấu như thịt bò xé sợi, lại dùng ngón tay dứt nó ăn, hiện giờ nó đã có thể ăn chút thức ăn thể rắn, song vẫn rất thích uống sữa bò, sau khi ăn no liền hài lòng nhắm đôi mắt nhỏ lại, phe phẩy lỗ tai, ôm gối của tôi vù vù ngủ.

Nhưng hôm nay khi tôi về nhà đã gần sáu giờ, sắc trời vẫn như trước rất âm đạm, trời trong được một ngày lại tiếp tục trở về thời tiết xấu, khi tôi đi tới con đường nhỏ cách nhà không xa, bỗng dừng cảm giác có người theo dõi tôi, âm thầm nhìn lại, phát hiện người nọ nhìn rất quen, lúc này mới nhớ, người này hình như chính là một trong hai người trên núi ngày đó, bởi vì cái đầu nhòn nhọn của hắn mặc dù đội mũ trùm cũng quá gây chú ý, hai tay cắm trong túi áo khoác rộng, cúi đầu nhanh chóng đi về hướng tôi.

Tôi bắt đầu mang hắn đi lòng vòng, rốt cuộc lúc gần đến nhà người nọ không thấy đâu nữa. Tôi thở phào một hơi, vừa định lấy chìa khóa trong túi ra mở cửa, nhưng phát hiện cổ tay mình bị một đôi tay vững vàng bắt được. Quay mạnh đầu lại, phát hiện chủ nhân của bàn tay chính là Đầu Thoi kia.

Hắn không đeo kính đen, đầu khoa trương nghiêng sang bên, ánh mắt như bệnh nhân bị cường giáp cơ hồ hoàn toàn lờ ra, môi tái nhợt mấp máy, phun ra mấy chữ rời rạc.

"Đem, đem nó giao ra đây."

"Tôi không hiểu ý anh, song mời anh buông tay." Tôi giãy vài cái, lại phát hiện sức hấn lớn kinh người, cứ nhiên không mảy may nhúc nhích, giống như kìm sắt vậy.

"Mau giao, giao ra đây, nếu không . . . . . " Đầu Thoi không nói nữa, tựa hồ lộ vẻ rất thống khổ. Lúc này tên khác chạy tới. Tôi nhận ra gã, là gã béo ngày đó cùng đầu thoi lên núi. Gã Béo nhìn thấy Đầu Thoi, vội vàng chạy tới níu áo hấn, lắc lư, lúc này đây, tôi nhân cơ hội giãy tay ra.

"Con mẹ nó mày nuốt hết tiền bán da rồi hả? Hại tao tìm mày nhiều ngày như vậy! Mau phun tiền ra, nếu không tao lấy mạng mày!" Theo từng chữ đầu của Đầu Thoi như chong chóng bị Gã Béo lắc lư run bần bật. Đợi Gã Béo bình ổn tức giận rồi, hấn mới quái dị xoay đầu lại.

Tôi nói quái dị, là bởi hấn từ một mặt khác xoay sang, phút chốc đó tôi rõ ràng nghe thấy tiếng cạch, như củi khô bị chân đạp gãy vậy. Khả năng là vì sắc trời khá tối, hoặc Gã Béo vô cùng kích động, cứ nhiên không chú ý, nhưng tôi nhìn thấy, nhịn không được lui về phía sau một bước.

"Người nói da gì?" Tôi kinh ngạc cổ của Đầu Thoi đã vặn gãy cứ nhiên còn có thể nói chuyện, song thanh âm kia giống như mang khẩu trang mà nói vậy, giọng nghèn nghẹt, bởi vì Gã Béo rất lùn, do đó phải ngửa đầu nói chuyện.

"Con mẹ nó mày giả vờ cái gì hả, không phải là da hồ ly sao, đã nói bán cho quý phu nhân kia, mày tám phần đã đã nuốt hết tiền rồi đúng không, nói cho mày biết, bây giờ nếu mày không phun ra phần của tao, tao liền lột da mày!" Gã Béo nói xong, giả vờ như sẽ xem Đầu Thoi như bao cát, nhưng nắm đấm tới giữa không trung dừng lại.

"Phun, là phun thế này sao?" Đầu Thoi đột ngột há to miệng, đó là mức độ mà con người không cách nào mở ra được.

Trừ phi, cầm của hắn đã trật khớp.

Cầm của hắn đích thật đã trật khớp, tôi đều có thể nhìn thấy từ hai bên cơ thịt lòi ra xương. Tiếp theo, từ trong miệng rộng của Đầu Thoi phun ra một xấp tiền mặt dày, tất cả đều là tờ một trăm, song phía trên dính rất nhiều dạng dịch nhớt gì đó, ẩm ướt nhớp nháp, hơn nữa phần lớn bị cắn nát, từng mảng từng mảng, trên mặt đất nhất thời có thêm ngọn "Núi Tiền".

Mặc dù đầu óc dạng trì độn như Gã Béo rớt cuộc cũng phát hiện chỗ nào đó không bình thường. Gã run rẩy buông Đầu Thoi ra, chậm rãi lui về sau.

"Tiền, tiền, tao từ bỏ, cho mày hết đó." Gã Béo nói xong, quay đầu bỏ chạy, nhưng chưa chạy được bao xa, Đầu Thoi đã nhún người nhảy lên, như dã thú chụp mồi ấn ngã Gã Béo, đôi tay kia giống như vuốt sắt túm lấy yết hầu của Gã Béo, Đầu Thoi nghiêng đầu nhìn chăm chập vào mặt Gã Béo.

Đã hoàn toàn vào đêm, ánh trăng từ phía sau chậm rãi ló lên, lạnh lùng nghe được thanh âm như giết heo của Gã Béo. Tôi rõ ràng nhìn thấy, ánh trăng lúc chiếu trên người Đầu Thoi thân thể hắn từ từ nổi lên biến hóa.

Trên người của hắn phảng phất như bén lửa vậy, cháy bùng lên, chỗ ánh trăng chiếu đến đều bắt đầu thiêu đốt, nhưng mà ngọn lửa lại là màu đen, nổi bật dưới ánh trăng màu bạc, có vẻ cực kỳ mỹ lệ rồi lại càng thêm yêu dị.

Rớt cuộc, ngọn lửa cũng tắt, tôi nhìn thấy chính là một con hồ ly màu

đen, mặc dù không tính cái đuôi to đang ve vẩy kia của nó, thân thể nó so với bất cứ người đàn ông trưởng thành nào đều to lớn hơn. Lớp lông đen nhánh như màn đêm lấp lánh tỏa sáng, móng vuốt tỏa ra ngân quang đã cào cào cổ to mọng của Gã Béo ra vết máu.

Hắc hồ nhe răng, môi hoàn toàn nứt ra đến tận cùng, răng trắng sáng loáng cắn chặt đến sít sao.

Chỉ một ngụm, Gã Béo ngay cả hừ cũng chưa kịp hừ một tiếng, cổ đã bị cắn đứt. Tôi nhắm mắt lại quay đầu đi, nhưng khi tôi vừa quay lại nhìn, hắc hồ đã đứng trước mặt tôi.

Nó không chút biểu cảm, chỉ lắc lư cái đuôi trắng kiện kia, trong cổ họng phát ra tiếng gừ trầm thấp. Tôi nhìn thấy trên hàm răng sáng loáng của nó còn dính máu và một sợi thịt của Gã Béo, con mắt màu lam như bảo thạch nhìn thẳng tôi. Tôi hiểu chỉ cần bị loại dã thú này nhìn chòng chọc, chỉ cần tôi vừa động đậy, nó sẽ nhào tới.

Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng kêu âm ỉ của Thối Thối. Tôi mới nhớ lại, vào lúc này tôi luôn đi vào vuốt ve và hút sữa cho nó.

Hắc hồ cực lớn tựa hồ cũng đã cảm ứng được, con mắt nó giống Thối Thối, màu lam nhạt tròn trịa, hắc hồ xoay đầu, trong ánh mắt toát ra chút dịu dàng chưa từng thấy.

"Ôm tiểu hồ ly ra đây." Tôi rất cuộc nghe thấy thanh âm quen thuộc, hóa ra là Kỳ Nhan, cậu ấy thờ hồng hộc chống tường, đứng bên cạnh tôi. Hắc hồ đột ngột cảnh giác dựng lỗ tai, nghiêng đầu quay lại lộ ra hàm răng nhìn chằm chằm Kỳ Nhan.

Kỳ Nhan cong lưng, cũng thờ phì phò ngẩng đầu nhìn lại hắc hồ. Một người một thú đối mặt nhau.



Tôi chợt phát hiện ánh mắt của họ tựa hồ có chút giống nhau, có lẽ là ảo giác của tôi thôi. Bỗng dưng hắc hồ nhíu mày, lui về sau nửa bước, lại quay đầu về phía tôi.

Dưới sự thúc giục của Kỳ Nhan, tôi từ trong phòng ôm Thối Thối ra, nó đói bụng lắm, thoáng cái liền ngậm ngón tay tôi không buông. Nhưng khi nó nhìn thấy hắc hồ bên ngoài, thân thể nho nhỏ lại bắt đầu run rẩy, hơn nữa run rẩy rất dữ dội, Thối Thối kêu với hắc hồ vài tiếng, hắc hồ cũng từ cổ họng đáp lại nó.

Tôi đặt Thối Thối trên mặt đất, nó thoáng cái chạy về phía hắc hồ, vừa chạy, trong miệng còn phát ra tiếng kêu riu rít, vì mới bắt đầu tiếp xúc đất, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, hắc hồ thu hồi răng, nhẹ nhàng ngậm Thối Thối trong miệng.

Hắc hồ ngậm Thối Thối trong miệng dần dần đi xa, bóng chúng nó chậm rãi biến mất trong màn đêm, tôi ngờ ngợ nhìn thấy Thối Thối quay đầu lại nhìn tôi một chút. Mặc dù có hơi mất mát, nhưng tôi vẫn mau chóng dìu Kỳ Nhan, vì cậu ấy nhìn qua rất suy yếu, sắc mặt cực kỳ nhợt nhạt.

"Đó là cha của tiểu hồ ly, hồ đực có năng lực cực mạnh trong gia tộc hắc hồ, cũng ít lộ diện nhất. Lúc tớ ở nhà đã cảm giác được hắc hồ vào thành phố, vì vậy dự đoán nhất định hồ đực dựa theo mùi tìm tới cậu, cho nên vội vàng chạy sang đây, khả năng đã dùng quá nhiều phép, thân thể có chút không chống đỡ nổi, tớ nghỉ ngơi chút sẽ tốt thôi." Quả nhiên, cậu ấy ngồi bệt xuống đất, sắc mặt đã khôi phục không ít.

"Tại sao hắc hồ trả thù mãnh liệt như thế, những kẻ này vẫn muốn mạo hiểm đi săn chúng." Tôi nhìn thi thể Gã Béo trên mặt đất. Không đành lòng cảm thán nói.

"Hừ, sự trả thù của hắc hồ nào sánh được với sự trả thù của thiên nhiên, nhưng chẳng phải vẫn có người phá hoại môi trường như thường sao, có đôi khi chỉ cần tiền đặt trước mặt, những người này sẽ không quan tâm nhiều đến vậy, chung quy nghĩ sẽ có ngoại lệ, chung quy nghĩ mình sẽ là người may mắn nhất kia, kỳ thật, phàm là ai săn hắc hồ, không một ai có thể sống tiếp. Kể cả, người mua da hắc hồ, cái gọi là mặc da hắc hồ lên có thể trở nên trẻ ra, phỏng chừng đều là tin đồn thôi. Hơn nữa, những người mua này, mới là ngọn nguồn của cả sự kiện, không có dục vọng của họ, cũng sẽ không có những người điên cuồng săn bắt hắc hồ này." Kỳ Nhan lạnh lùng nhìn Gã Béo trên mặt đất nói.

"Vừa rồi cậu cùng hắc hồ đối mặt lâu như vậy là xảy ra chuyện gì vậy?" Tôi hiếu kỳ hỏi cậu ấy.

"Không phải đối mặt, là nó nói cho tớ biết một chuyện." Lông mày Kỳ Nhan đột nhiên nhíu chặt, không nói nữa. Tôi thấy cậu ấy không muốn nhiều lời, cũng ngậm miệng không hỏi nữa.

Tôi vốn đang lo lắng nên xử lý thi thể Gã Béo thế nào, nhưng Kỳ Nhan lại nói không cần quan tâm, phàm là người bị hắc hồ cắn chết, đều sẽ bị ngọn lửa màu đen đốt trụi thân thể. Quả nhiên, khi tôi ra ngoài lần nữa, thi thể Gã Béo đã không thấy đâu, trên mặt đất lưu lại một dấu vết hình người màu đen mờ nhạt.

Vài ngày sau, tôi ngẫu nhiên nhìn thấy tin tức đầu tiên, vợ một người giàu có trong tiệc tối, áo da quý báu choàng trên người đột nhiên bốc cháy, cũng là ngọn lửa màu đen quỷ dị. Không biết tại sao, áo da như dính vào cổ bà ta, cởi thế nào cũng cởi không ra, kết quả đầu của phu nhân này bị thiêu sống hoàn toàn cháy thành tro bụi.

# Chương 50: Vô đồng

Chỉ khi sắc trời sắp vào đêm, thái dương thu hồi một vệt cười cuối cùng của mình, một người trung niên chống gậy, áo khoác dài màu xám đi trên con đường mòn quanh co.

Phía sau ông ta là một thôn xóm, một thôn xóm bình thường, nhưng thôn xóm bình thường này lại vì tấm bia ở cửa thôn kia mà lộ vẻ không hề tầm thường chút nào.

Người trung niên từ khi ghi chép cơ hồ mỗi ngày tới đây xem xét tấm bia đá, đây là công việc của ông ta, cũng là trách nhiệm của ông ta.

Mỗi người sống trên thế giới này đều phải có trách nhiệm, người không có trách nhiệm chỉ là vì mình mà sống. Làm đàn ông, trên vai phải gánh một ít trách nhiệm, nếu không, sẽ không phải là đàn ông đích thực.

Kỷ Học cũng thế, trách nhiệm của ông chính là canh giữ tôn thất của Kỷ gia, đây là trách nhiệm làm chi duệ của ông, ông không thấy tủi thân, cũng không thấy bất bình. Bởi vì thân là tôn thất Kỷ gia cũng không phải chuyện gì đáng vui mừng. Mặt khác, ông còn thấy may mắn, mặc dù ông vì Kỷ Nhan mà mất một chân, song sau khi cài chân giả cũng không còn gì đáng ngại.

Ông như thường ngày đến xem xét tấm bia đá ở cửa thôn, tấm bia đá khắc chữ "Phạn" kia.

Nhưng hôm nay ông lại nhìn thấy tấm bia đá nứt ra, từ chính giữa nứt ra, vết nứt xuyên qua chữ "Phạn" kia. Kỷ Học im lặng không nói

gì, sắc mặt nháy mắt âm đạm như màu đen của màn đêm.

"Nếu tới, trước sau gì cũng phải tới." Ông khẽ thở dài, chậm rãi cất bước, đi trở về.

Hắc hồ không hề xuất hiện nữa, Thối Thối đương nhiên sẽ theo cha nó cũng phát triển thành một con hắc hồ cường tráng. Nhưng tôi vẫn không biết tới cùng ngày đó hắc hồ đã nói gì với Kỳ Nhan, tại sao hắc hồ cư nhiên còn có vẻ e ngại Kỳ Nhan.

Có lẽ bạn bè thân nhau cũng phải giữ một vài bí mật, một vài bí mật của riêng mình, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến tình bạn giữa chúng tôi. Đa số mọi người cho rằng vì có bí mật, mới có thể khiến con người sinh ra lòng hiếu kỳ, nào ngờ nếu con người không có lòng hiếu kỳ, vậy cũng không có gì gọi là bí mật nữa. Song tôi biết, nếu Kỳ Nhan có chuyện gì không nói cho tôi, vậy chứng tỏ chuyện này cũng có chút phiền toái rồi.

Được rồi, còn anh chàng không có đồng tử nhưng lại chiếm được thân thể Lê Chính kia, hẳn tới cùng đang làm gì. Có lẽ ở cùng người như Kỳ Nhan Lê Chính, chung quy có thể khiến người ta rơi vào những chuyện kỳ dị.

Có một người bạn như vậy, thật tốt.

"Cậu muốn biết ngày đó tại sao khi nó đối mặt với tứ cư nhiên tự mình thối lui không?" Kỳ Nhan dựa người trên giá sách màu đỏ, liếc mắt nhìn tôi, miệng hơi hé phun ra một vòng khói. Tôi đang ở nhà Kỳ Nhan, đứa bé ngồi bên cạnh chính là Lê Chính, anh ta đang cầm một quyển ghi chép cũ kỹ ra sức đọc, chẳng chút để ý đến chúng tôi, xem chừng anh ta đối với việc mình nhỏ đi cũng không để ý lắm.

"Kỳ thật tứ cư cũng không rõ ràng, nhưng tứ lại nghe thấy hắc hồ nói."

Kỷ Nhan bóp tắt đầu thuốc lá, hai tay cắm trong túi quần, đi tới trước mặt tôi.

"Tớ cũng rất kinh ngạc, tớ cũng không biết mình có thể nghe hiểu ngôn ngữ của chúng, nhưng tôi rõ ràng nghe thấy nó nói cho tôi biết, một thanh niên tóc trắng thường xuyên xuất hiện trong ngọn núi kia, hắc hồ ly từ trên người y ngửi không ra mùi của người sống, nhưng đồng dạng người không ra mùi của yêu quái." Tôi nghe xong cảm thấy khó hiểu, đây đại biểu cho ý gì?"

"Về sau tớ kể cho Lê Chính, không ngờ anh ta nói hậu nhân của Lê gia từ xưa cũng có bản lĩnh nghe hiểu hồ ngữ. Song cứ như vậy cũng biết, cái gã kia cư nhiên lẫn trốn trong núi." Tôi rất hiếm khi nhìn thấy Kỷ Nhan nhíu mày, cho dù sự tình nguy hiểm phức tạp mấy trước mặt cậu ấy cũng luôn mang theo nụ cười. Tôi chợt nhìn Lê Chính một chút, y vẫn như trước đọc bút ký, phảng phất như chẳng hề liên quan gì đến y, khi y phát hiện tôi nhìn chằm chằm y, Lê Chính rút cuộc buông bút ký trong tay.

"Có liên quan gì tới tôi chứ? Cũng không phải ở trong tay tôi, tôi không có nghĩa vụ giúp mấy người." Y mặt cười tỏa nắng, có lẽ tôi nên sớm biết, căn bản không cần phải trông cậy vào y, trừ phi, lợi ích của bản thân Lê Chính bị tổn hại.

"Nếu anh khoan tay đứng nhìn, đời này cũng chỉ có thể là một đứa con nít." Tôi lạnh lùng nói.

Lê Chính khựng lại, nhìn Kỷ Nhan một chút, trên khuôn mặt Kỷ Nhan lại mang theo mỉm cười khó tả, nhưng nhìn kỹ lại không giống như cười.

"Cậu nói rất có đạo lý, đích xác nếu mất Kỷ Nhan, thứ nhất tôi thiếu một đối thủ, thứ hai sợ rằng muốn về thân thể càng khó. Nhưng mà,

chúng ta ngoài sáng, tên kia lại tùy thời có thể tập kích chúng ta, hơn nữa mục đích cuối cùng và thân phận của gã, chúng ta đều không biết, cùng loại đối thủ này giao chiến, cũng như phân cao thấp với không khí." Tôi không phải không thừa nhận Lê Chính nói rất có đạo lý.

Song có đạo lý cũng không có nghĩa là hữu dụng.

"Như vậy đi, hôm nay chúng ta cứ xuất phát, đến ngọn núi sâu nơi hắc hồ ở, để xem có đầu mối gì." Kỳ Nhan quyết định, Lê Chính từ chối cho ý kiến gặt đầu.

Tôi cũng đi, đây vốn không phải dự tính ban đầu của Kỳ Nhan, ngược lại Lê Chính nhìn tôi cười.

"Để cậu ấy đi đi, mặc dù là giấy vệ sinh cũng sẽ có công dụng của nó." Lê Chính lại cười cười.

Đây không phải ví dụ tốt, song nếu Kỳ Nhan đã đồng ý cho tôi đi, vẫn có thể chấp nhận.

Chúng tôi không gọi Lạc Lôi và Lý Đa, nhất là Lý Đa, vô luận là Kỳ Nhan hay Lê Chính đều không hy vọng cô bé tham gia vào việc này.

Họ chỉ có một nguyện vọng, hy vọng Lý Đa có thể dùng thân phận một cô gái bình thường tiếp tục sống.

Loại sức mạnh này chúng tôi đều từng được thấy qua, thậm chí họ còn rõ ràng hơn tôi, sức mạnh đó không chỉ hủy diệt người khác, mà còn có khả năng hủy diệt chính cô bé.

Chúng tôi mất hai giờ để tới chân núi du lịch lần trước, không giống mấy hôm trước, như cũ vô cùng tẻ nhạt, chẳng qua du khách đã ít hơn

rất nhiều.

Chỉ là chúng tôi không lường trước được, cư nhiên sẽ có người nghênh đón chúng tôi.

Quần áo màu trắng và tóc màu bạc, mang kính đen gã đứng trong ánh mặt trời cười rất vui vẻ.

"Tôi nói rồi, nếu tôi không thật sự nắm chắc, sẽ không đồng thời đối địch với hai người các cậu." Gã cười cười, quả nhiên, gã kia đích xác đã sở hữu thân thể của Lê Chính, thậm chí giọng điệu nói chuyện đều vô cùng giống nhau.

"Ồ? Vậy ý của ngươi là nói hiện giờ đã có năng lực làm thế?" Kỳ Nhan còn chưa nói, Lê Chính đã mở miệng trước.

"Đến đây với tôi, tôi sẽ nói cho các cậu biết tất cả mọi chuyện." Gã tháo kính đen ra, tôi nhìn kỹ, quả nhiên, con mắt màu xám, không có đồng tử.

Tạm gọi gã là Vô Đồng đi.

Gã tựa hồ rất tự tin, một mực đưa lưng về phía chúng tôi, cũng biết chúng tôi sẽ đi theo gã. Trong núi rất u tĩnh, thỉnh thoảng gió núi thổi qua làm cho người ta cảm thấy vô cùng thích ý, nhưng còn mang theo chút ẩm lạnh.

Đoàn người bỗng nhiên không nói gì, đi đến giữa sườn núi, Vô Đồng phía trước đột nhiên ngừng lại. Gã quay đầu nhìn ba chúng tôi cười.

"Biết bởi vì sao phải có đồng tử không?" Vô Đồng cười hỏi. Chúng tôi bỗng dưng không nói, hồi lâu sau, Kỳ Nhan chậm rãi trả lời gã.

"Thời đại cổ xưa Nữ Oa tạo con người, dùng bùn đất làm thân, bắt đấ dĩ hồn phách không an phận, Nữ Oa tạo đồng tử để trói buộc, do đó khi đồng tử con người khuếch đại, cũng chính là lúc linh hồn rời khỏi thân thể." Kỳ Nhan dừng một chút, "Song đây cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi."

"Người không có đồng tử, đương nhiên cũng chẳng khác nào không có linh hồn." Vô Đồng đứng ở vị trí cao, thân thể che ánh mặt trời phía sau, tôi nhìn không rõ mặt gã, nhưng tôi có thể cảm giác được gã có lời muốn nói.

"Tôi đến tột cùng là cái gì? Ngay cả bản thân cũng không rõ ràng, không phải người không phải yêu, không phải quỷ không phải thần. Bởi vì những thứ này đều là từ linh hồn. Kỳ thật tôi chẳng qua là mảnh nhỏ lưu lại sau cú nổ oán nhai lại tự dung tiến vào thân thể này. Do đó tôi bảo lưu ý thức của oán nhai, ý thức của vô số người chết oan này. Một thanh âm trong đó nói cho tôi biết, nếu tôi muốn lấy được linh hồn thật sự, phải tập hợp mảnh nhỏ của oán nhai và phản hồn hương sau cú nổ mạnh. Lần phát nổ đó sức mạnh của phản hồn hương đã dung hợp với mảnh nhỏ của oán nhai, mỗi một mảnh nhỏ của oán nhai đều có sức mạnh kinh người. Tôi lợi dụng những mảnh nhỏ này lừa gạt người phàm, lợi dụng dục vọng của họ, như vậy, nhân tính tham lam và xấu xí có thể phát huy năng lực của oán nhai đến mức cao nhất, tôi cũng mới có hy vọng thu được linh hồn chân chính, trở thành người cũng tốt, thần cũng được, tóm lại tôi cần một định luận." Gã rốt cuộc đã nói xong.

"Nhưng người đã gián tiếp giết rất nhiều người." Tôi đột nhiên lớn tiếng hỏi, Kỳ Nhan cũng quay đầu nhìn tôi. Sắc trời dần dần bắt đầu trở tối, nghe nói hôm nay có nhật thực, ánh mặt trời phía sau Vô Đồng bắt đầu chậm rãi mất đi tia sáng. Gã như trước mỉm cười, từ túi lấy ra một cái hộp, dài hai tấc, màu sắt đen, cái hộp lúc lấy ra, chung quanh đều nổi lên lớp sương đen dày đặc. (Tiêu: mấy anh biết



lựa ngày lên núi ghê =.=)

Vô Đồng mở hộp ra, bên trong bay lên một khối tinh thể dài hình sáu cạnh, giống như thủy tinh màu đen. Nhưng mà, tựa hồ mặt trên còn có vết nứt.

"Khi ý thức tôi chưa hoàn chỉnh, thanh âm kia còn nói cho tôi biết, nếu muốn làm cho oán nhai và phản hồn hương hợp lại thật sự còn cần hai điều kiện." Vô Đồng tung tinh thể lên, kỳ quái chính là khối gì đó tựa như thủy tinh màu đen kia không rơi xuống đất, mà lơ lửng giữa không trung.

"Thứ nhất, cần mảnh vỡ thắm máu của tộc nhân Kỳ thị bị sát ý xâm phạm. Thứ hai, cần thân thể tộc chân Lê thị. Thật may quá, hai thứ này đều đã đầy đủ hết." Nói xong, Vô Đồng tức khắc vọt tới trước mặt chúng tôi, tốc độ cực nhanh khiến mọi người giật mình đến không cách nào nhúc nhích.

Gã chỉ vươn một tay, Kỳ Nhan liền bất động, cứng ngắc đứng đó. Lê Chính bên cạnh tức thì bị trói buộc tại chỗ, phảng phất như trên người bị sợi dây vô hình trói lại.

"Còn nhớ người có thể khiến người ta chạy đến vô hạn không. Tôi đưa mảnh vỡ cho hắn thì không định thu hồi vào lúc đó, bởi vì khi đó tôi ngay trong tối, hoặc nói lúc các người xử lý mỗi một sự tình tôi đều ở đó, khi cậu phẫn nộ giết chết hắn, tôi không thu hồi mảnh vỡ, vì tôi hiểu rõ tính tình của tộc nhân các cậu, khi cậu nhặt mảnh vỡ lên, tôi để nó tiến vào thân thể cậu, tựa như thức ăn chuẩn bị sẵn vậy, khi tôi cần dùng, tôi sẽ từ trong thân thể cậu lấy ra một khối cuối cùng cũng là khối quan trọng nhất." Tôi trơ mắt nhìn Vô Đồng cười hi hi từ trong thân thể Kỳ Nhan hút ra một cụm sương mù màu đen.

Tựa như lần "Chạy" kia, chỉ có điều lần này là từ trong thân thể đi ra.

Cụm sương đen nọ nhanh chóng dung hợp trong tay Vô Đồng thành một khối mặt mỏng hẹp dài, hơn nữa cuối cùng tiến vào khối thủy tinh đen có vết nứt. Thủy tinh đã chân chính đầy đủ không chút sót mẻ.

Trên mặt Vô Đồng lộ ra vui sướng khó nén.

"Không ngờ, cứ nhiên sẽ thuận lợi như thế." Gã vui mừng khôn xiết, nắm thủy tinh trong tay.

"Kế tiếp thì sao, điều kiện của người không phải đều đã hoàn thành sao, nhưng người vẫn không có đồng tử nha." Lê Chính đột nhiên thấp giọng cười lạnh nói, Vô Đồng không có phản ứng, xoay người đi qua đó. Mà Kỳ Nhan thì như rút cạn sức, quỳ rạp trên mặt đất.

"Tôi nói rồi, mặc dù lúc ở trang viên kia tôi không cách nào địch nổi với các người, nhưng hiện giờ tôi đã có sức mạnh áp đảo này, cho dù các người không đến tìm tôi, tôi cũng sẽ rất nhanh đi tìm các người." Vô Đồng nâng thủy tinh qua đầu, quay về hướng mặt trời đã bắt đầu phát sinh nhật thực.

Mắt gã nhìn thẳng mặt trời.

Thủy tinh trong tay, mặt trời, con mắt Vô Đồng thành một đường thẳng tắp, ánh nắng bị che phủ xuyên thấu qua thủy tinh màu đen tiến vào trong mắt Vô Đồng, phảng phất như đang cử hành một loại nghi thức vậy.

Lê Chính lặng lẽ, từ bên hông lấy ra một cây đinh, ném thẳng vào thủy tinh. Tô cơ hồ nhìn không thấy được quỹ đạo của cây đinh, chỉ từ tiếng động mới phát hiện hướng đi của cây đinh.

Một nửa đinh bắn vào lưng Vô Đồng, một nửa khác thì vọt về hướng

thủy tinh.

Mặc dù đối tượng khác nhau, nhưng kết quả thật giống nhau, tất cả đinh đều tự động rơi xuống đất, phảng phất như va vào một bức tường không khí.

Không đợi tôi kịp phản ứng, hai tay Lê Chính lại nắm đầy đinh, tiến về hướng Vô Đồng.

Nhưng nghi lễ đã hoàn thành, bởi vì mặt trời lại khôi phục thân thể đầy đủ, nhật thực lần này rất ngắn.

Vô Đồng không xoay đầu qua, đối mặt với Lê Chính đang tiến tới gã vẫn đưa lưng lại.

Lê Chính không ném đinh trong tay, mà trực tiếp nắm trong tay đâm tới.

Nhưng Vô Đồng xoay người lại, cầm hai tay Lê Chính, xách cả người Lê Chính lên, Lê Chính bị nhấc giữa không trung giơ chân đá mặt Vô Đồng, lại bị né tránh dễ dàng.

"Đây là thân thể của người, đá hồng nó ta cũng mặc kệ." Vô Đồng cười cười, bởi vì độ sức, tôi không cách nào thấy rõ mắt gã, tôi đành phải đỡ Kỳ Nhan đứng lên, thần sắc cậu ấy so với lúc trước đã khá hơn nhiều, nhưng vẫn rất suy yếu.

Thanh âm của Vô Đồng vừa nói ra, Lê Chính đột nhiên từ trong miệng phun ra thứ gì đó.

Cur nhiên chính là cây đinh, hơn nữa là hai cái, dưới khoảng cách gần như vậy trực tiếp bay về hai mắt Vô Đồng.

Khi Lê Chính phun cây đinh tôi nhìn thấy trên mặt y lộ ra một tia cười thẳng lợi, song rất nhanh nụ cười kia liền đông cứng.

Bởi vì xảy ra chuyện y không cách nào tưởng nổi.

Cây đinh quả thật đã bắn trúng mắt Vô Đồng, nhưng giống như bắn vào đầm nước sâu, trực tiếp chìm chìm.

Lần này tôi nhìn thấy, mắt Vô Đồng rốt cuộc đã có đồng tử. Gã đã thành công? Nhưng gã hiện giờ rốt cuộc tính làm gì?

Cây đinh cư nhiên lại từ trong miệng Vô Đồng bay ra, lần này trực tiếp bắn trúng hai mắt cá chân của Lê Chính. Hai cây đinh toàn bộ bắn thẳng vào. Khi Vô Đồng vút Lê Chính xuống đất, trên đầu Lê Chính che kín mồ hôi, nhưng y cắn chặt môi, không rên một tiếng.

"Đinh bình thường đối với ta vô dụng, đừng nói là người, hiện giờ dù tộc trưởng của hai tộc các người, ta cũng không e ngại." Vô Đồng nhìn hai người trên mặt đất, bắt đầu cười ha hả.

"Bây giờ người rốt cuộc là cái gì?" Lê Chính hỏi. Vô Đồng đột nhiên ngừng cười.

"Không biết, ngay cả bản thân cũng không biết, nhưng ta đã có linh hồn, có giá trị sống sót. Song, trước khi ta bắt đầu hưởng thụ cuộc sống của mình, phải trừ bỏ bọn này, như vậy ta mới có thể an tâm." Vô Đồng từ từ tiến sang.

"Anh còn chiêu nào khác không?" Kỳ Nhan hỏi Lê Chính.

"Nơi này không có tử thi." Lê Chính trả lời một câu.

"Vậy thì khống chế tôi đi, tôi sẽ dùng thuật chết giả, khiến cơ năng

thân thể đình chỉ hết, giống như thi thể. Song chỉ có thể duy trì vài phút, hết thời gian, tôi có thể sẽ biến thành thi thể thật sự." Kỳ Nhan giãy giụa đứng dậy.

"Không cần nói chúng ta sẽ chết ngay thôi." Trên vai Lê Chính mơ hồ xuất hiện một con trùng, tôi biết nó, đó là khổng thi trùng.

Vô Đồng dừng bước, hơi giật mình nhìn Kỳ Nhan.

Bởi vì Kỳ Nhan đã té xuống, như một khúc gỗ bị chém đứt, mắt đóng chặt, sắc mặt tái nhợt. Mà cùng lúc đó, khổng thi trùng trên vai Lê Chính phân tách ra, bò vào thân thể Kỳ Nhan.

"Xác sống sao." Vô Đồng từ trong lỗ mũi hừ một tiếng.

Nhưng tiếng thứ hai còn chưa kịp ra, Kỳ Nhan đã từ trong tay rút ra huyết kiếm. Tốc độ của cậu ấy quả thực vượt ngoài sức tưởng tượng.

Kỳ Nhan hiện giờ trên thực tế nằm dưới sự khống chế của Lê Chính, phảng phất như Lê Chính đang thao túng một con rối gỗ công kích Vô Đồng vậy.

Vô Đồng cật lực né tránh công kích của Kỳ Nhan. Nhưng không để ý đến mặt đất có một cây đinh đang chậm rãi di chuyển lên.

Cây đinh từ mặt đất nhảy dựng lên, bắn ra ngoài.

Vô Đồng không né tránh, cũng không phải vì gã né không kịp, mà vì gã vốn không cần né tránh.

Cây đinh bắn về phía Kỳ Nhan.

Tôi cơ hồ gào lên.

Cây đinh dùng tốc độ cực nhanh tiến vào tay phải giữ huyết kiếm của Kỳ Nhan. Tôi phảng phất như nhìn thấy cây đinh kia đang xuyên qua cánh tay Kỳ Nhan.

Vô Đồng bị hết thảy những việc này dọa ngây người.

Huyết kiếm đâm hướng về phía mắt phải của Vô Đồng, gã toàn lực lui về phía sau, nhưng đọt trong nháy mắt rơi xuống kia, cây đinh nọ cũng bắn ra ngoài.

Nhưng Vô Đồng đã không còn khả năng lui về phía sau nữa.

Cây đinh đã bắn thủng mắt gã. Đây không phải đinh bình thường, trên cây đinh này có máu của Kỳ Nhan.

Gã từng cần mảnh vỡ thấm máu có mang sát ý của Kỳ Nhan để hoàn thành nghi thức, nhưng hiện giờ máu của Kỳ Nhan trái lại là vũ khí chí mạng với gã.

Tôi nhìn thấy đồng tử trong mắt Vô Đồng chậm rãi biến mất. Gã phảng phất như không thể tin chuyện này là sự thật.

"Người đã nói với ta, nghi lễ thành công ta sẽ có linh hồn, hơn nữa là linh hồn bất diệt mà." Gã dùng hết sức lực gào to lên trời.

Gã tới cùng đang nói chuyện với ai tôi không biết, nhưng tôi biết gã xong rồi.

Thân thể Vô Đồng nhanh chóng tan biến, hóa thành tro bụi.

Điều này cũng có nghĩa Lê Chính không cách nào thu hồi thân thể

của mình nữa. Tôi nhìn thấy y chớp mắt một cái, trên mặt không có quá nhiều biểu cảm khác.

Kỳ Nhan cũng giải trừ thuật chết giả, song cả cánh tay cũng đã không thể động đậy nữa. Chỗ Vô Đồng đứng chỉ để lại khối tinh thể đen nhánh như mực. Tôi đi qua đó, muốn nhặt lên.

Trên mặt đất có thêm bốn thanh đao.

Cur nhiên là đao bằng giấy. Giấy màu trắng, giống như tiền giấy tung lên lúc đưa tang.

Tôi vừa ngẩng đầu nhìn, một người trẻ tuổi đội mũ dài cao mà nhỏ hẹp, nửa quỳ trên một con hạc giấy nhìn chúng tôi, mang trên mặt tươi cười.

Đó đích thật là một con hạc giấy, hơn nữa trong tay người trẻ tuổi còn cầm một thanh đao giấy.

Trang phục của hắn ta cực kỳ giống âm dương sư thời đại Bình An của Nhật Bản.

Khuôn mặt tuấn mỹ cùng ánh mắt cực kỳ rét lạnh thâm thúy, nhưng ngoài miệng lại lộ tươi cười, nụ cười nọ không hề mang theo bất cứ cảm tình gì.

Trên mặt đất tinh thể đã dung hợp phản hồn hương trôi bồng bềnh, rơi vào tay người trẻ tuổi.

Kỳ Nhan và Lê Chính đã không còn sức lực dư thừa nữa, mặc dù tôi không bị thương, nhưng tôi biết chỉ cần tôi bước thêm chút nữa, đao giấy sẽ xuyên qua trái tim tôi.

Người trẻ tuổi mặc áo choàng trắng rộng thùng thình, đứng lên, tiêu sái mà mạnh mẽ vung ống tay áo một chút.

"Ta rút cuộc đã có thể thoát ra." Hấn cư nhiên nói chuyện, tôi còn đang lo lắng tiếng Nhật của tôi không tốt.

"Nếu không phải Vô Đồng tin lời ta, chỉ sợ ta còn bị nhốt trong oán nhai. Nhưng không sao cả, nếu tự do hơn một ngàn năm có thể đổi lấy phản hồn hương, vô cùng đáng giá." Nói xong, hấn vỗ vỗ tay với hạc giấy, con hạc nhanh chóng bay lên.

"Bảo trọng tốt thân thể nhé, ta vẫn rất cảm tạ các người đó." Thanh âm mặc dù còn đó, nhưng người đã không thấy đâu nữa.

Lê Chính và Kỳ Nhan cũng không biết hấn, thậm chí chưa từng nghe nói qua.

Mặc dù tôi biết âm dương sư có thể sử dụng giấy chỉ có một, nhưng tôi thật sự cảm thấy khó lý giải được.

Hấn sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Song hiện giờ không rồi suy nghĩ thân phận của hấn, nhiệm vụ cấp bách hiện nay là phải đưa hai người này đến bệnh viện.

Tôi xuống chân núi gọi bảo vệ núi lên, mất thật nhiều công sức mới chuyển được hai người họ xuống núi.

May mắn, hai người đều bị thương ngoài da, mặc dù đinh xuyên qua tay Kỳ Nhan, nhưng đều kỳ tích tránh được thần kinh và xương cốt quan trọng, xem ra Lê Chính khống chế đinh vô cùng cẩn thận.

Chẳng qua họ một người bó tay, một người bó chân, nhìn nhau



không nói lời nào.

Xem ra, hai người họ phải sống ở chỗ này một khoảng thời gian rồi.

Mà tôi thì lại nghĩ, làm thế nào viện một cái cớ, ứng phó những câu hỏi của Lý Đa.

Đột nhiên tôi nghĩ đến Vô Đồng, gã tựa hồ vốn không nên xuất hiện, kết quả chỉ trở thành con cò của người khác, có lẽ giống với vài người, cả đời này đều muốn chứng minh giá trị của bản thân, kết quả cuối cùng mới phát hiện mình vẫn luôn bị người lợi dụng.

Đây là chuyện đáng buồn nhất.

# Chương 51: Đản

(Tiêu: Đản đây nghĩa là nói láo.)

Người trên thế giới này cơ hồ đều đã từng nói dối. Nhất là người trưởng thành, chỉ khác ở chỗ quyết định nói nhiều hay ít thôi, mặc dù là người câm, cũng có thể gạt người. Chẳng qua để không bị hấn lừa thật đúng là không dễ dàng, bởi vì nói dối chưa chắc phải dựa vào miệng, mặt khác, có vài lời nói dối kỳ thật cũng chưa chắc sẽ bị người ta chán ghét, có đôi khi ngược lại có chút gia vị giải trí.

Do đó mọi người định ngày 1 tháng 4 làm ngày nói dối, trong ngày này, mọi người có thể buông ra những lời nói dối thỏa thích, tiền đề là đừng tạo thành phiền toái quá lớn. Khi người bị lừa nổi giận dùng dùng tìm được bạn hoặc thậm chí muốn xắn tay áo bắt đầu động thủ, bạn có thể không chút hoang mang chỉ lịch, sau đó tặng hấn một cái mỉm cười, hấn cũng sẽ hiểu ý cười cười, có lẽ còn có thể tính toán đi lừa người khác.

Đồng sự của tôi Tiểu Lý, chính là một người như vậy, cậu ta có hai sở thích. Một là nói dối, hoặc có thể nói là mạnh miệng, cũng có thể gọi là ba hoa. Song phần lớn là vô cùng thiện ý và tiểu tâm. Công tác của ban biên tập vô cùng nặng nề, bởi cậu ấy mà mọi người có thể tạm thời thả lỏng chút, ôm thái độ thoải mái xem cậu ấy biểu diễn, cậu ấy cũng rất thích như vậy, mặc dù thỉnh thoảng sẽ bị cậu ấy lừa gạt một chút, nhưng ngẫm lại tính cách của cậu ta, nên cũng thôi.

Về phần sở thích thứ hai, chính là Tiểu Lý ăn cực kỳ tốt, cậu ấy thường xuyên khoe khoang rằng, bốn chân, chỉ không ăn bàn, hai chân, chỉ không ăn cha mẹ. Hơn nữa càng thích món dân dã và một

ít thức ăn cực kỳ cổ quái hiếm lạ, như côn trùng các loại, cậu ta còn thường xuyên oán giận với tôi, nói thành phố này không cởi mở với ẩm thực lắm, cư nhiên không có ruồi và giòi chiên. Tôi lau mồ hôi trên trán cũng đành phải cười xòa gật đầu xưng phải.

Đó là Tiểu Lý, một người thích nói đùa, nhưng tôi phát hiện hôm nay cậu ta lại đùa với tôi một trò không nhỏ.

Có đôi khi một vài lời nói dối mà chúng ta không được nói.

Khi tôi ngồi hơn hai giờ ô tô bắt chấp gió lớn chạy tới phòng giáo dục, lại được báo người ta căn bản không có việc gì cần tìm tôi. Trở về tòa soạn, phát hiện đồng nghiệp có nhiều người sắc mặt giận dữ. Vừa hỏi mới biết, cư nhiên đều bị Tiểu Lý lừa.

Hôm nay là ngày cá tháng tư, dựa theo cá tính của cậu ấy việc này tựa hồ cũng là theo lý thường phải làm, nhưng lại mang đến cho mọi người phiền toái quá lớn.

Rốt cuộc, Tiểu Lý xuất hiện, có chút sợ hãi, cũng có chút mệt mỏi, túi mắt như mới mọc nấm hương, nặng trĩu treo dưới mí mắt, môi khô nứt ghê gớm, trên khuôn mặt ngựa gầy dài cũng không nhiều huyết sắc lắm. Cậu ta thường xuyên thức đêm, mặc dù đã khuyên cậu ta vài lần, nhưng vẫn như cũ không thay đổi.

Khi mọi người chất vấn cậu ta, Tiểu Lý lộ vẻ cực kỳ kinh ngạc.

"Không có mà, tôi dự định hôm nay đùa các anh, nhưng những lời này tôi chưa từng nói mà, tôi cũng không gọi Âu Dương đến đó, tuyệt đối không có." Cậu ta cơ hồ sắp phát khóc, trong lòng tôi cảm thấy buồn bực, Tiểu Lý tuyệt đối không phải loại người làm mà chối, nhưng tôi ở trong điện thoại rõ ràng nghe được tiếng của cậu ấy.

Nhưng mọi người căn bản không tin, đối với lời của Tiểu Lý, bị cho rằng là nói xạo, ngược lại khơi dậy tức giận còn lớn hơn. Tôi vội vàng kéo cậu ấy khỏi phòng làm việc, hai người đi tới hành lang.

Tiểu Lý tủi thân cúi đầu, buồn bực hút thuốc.

"Nhưng mà tối qua tôi ở trong điện thoại rõ ràng nghe được giọng cậu, mặc dù tôi từng nghi ngờ, nhưng cậu thể thốt nói là sự thật, còn nói vô cùng khẩn cấp." Tôi nhìn chăm chăm vào mắt Tiểu Lý hỏi.

Bởi vì đại đa số mọi người khi nói dối, mắt sẽ chuyển hướng nghiêng lên trên.

Tiểu Lý không có, nhưng cũng chưa chắc đã chứng tỏ cậu ta nói thật.

"Tuyệt đối không có, hôm qua em về nhà liền ngủ, thức dậy đã đến tòa soạn. Âu Dương, anh phải tin em, mặc dù em bình thường thích nói giỡn, nhưng anh cũng biết em sẽ không khiến mọi người chật vật như vậy!" Cậu ấy có chút kích động, nắm bả vai tôi. Tôi đột nhiên chú ý tới hàm răng của cậu ấy.

Hàm răng Tiểu Lý rất trắng, xem như trường hợp đặc biệt trong những người đang hút thuốc lá.

Song cũng chính vì hàm răng chĩnh tề trắng lóa này, tôi mới nhìn rất rõ ràng. Giữa hàm răng của cậu ấy, cư nhiên xen lẫn một sợi thịt đặc biệt đỏ tươi.

Đó tuyệt đối không phải sợi thịt bình thường, tôi không biết tại sao mình lại có loại ý nghĩ này, có lẽ, ở lâu cùng đám Kỳ Nhan, đầu cũng có chút hỗn loạn, nhưng tôi quả thực cảm thấy sợi thịt kia nhìn rất khó chịu.

Tiểu Lý giải thích lần nữa, mọi người cũng tha thứ cho cậu ấy, song mọi chuyện cũng chưa chấm dứt, tan ca Tiểu Lý đột nhiên kéo tôi lại, mà tôi vừa vặn cũng muốn tìm cậu ấy nói chuyện.

Bởi vì hôm nay biểu hiện của cậu ấy quá khác thường.

Trước đó tôi đã nói, Tiểu Lý giống như thuốc bôi trơn của phòng làm việc, muốn cậu ấy một giờ không cười không nói lời nào tuyệt đối sẽ khiến cậu ấy buồn chết, nhưng cả ngày nay, Tiểu Lý cư nhiên một câu cũng không nói, cũng không có biểu cảm gì, phàm là chỉ dựa vào gật đầu lắc đầu để ứng phó, mọi người tưởng rằng cậu ấy vì chuyện sáng này mà áy náy, nhưng tôi lại cảm thấy không phải vì chuyện đó.

"Đến tột cùng là làm sao vậy?" Tôi nhìn Tiểu Lý khó hiểu hỏi, Tiểu Lý mím chặt môi, tôi nhìn ra cậu ấy cố ý, bởi vì môi dưới cơ hồ bị răng cắn chảy máu.

Cậu ấy ra sức lắc đầu, có vẻ vô cùng thống khổ, nhưng vẫn không nói lời nào, rốt cuộc, cậu ấy hình như nghĩ tới gì đó, tìm một tờ giấy trắng. Điểm ấy tôi cũng nghĩ tới rồi, vì vậy tôi nói, cậu ấy viết.

Để tiện cho mọi người đọc, tôi sẽ dùng giọng điệu của Tiểu Lý viết xuống.

"Anh biết tính em mà, thích ăn bậy, mặc dù thỉnh thoảng cũng từng mắc chút bệnh nhỏ, nhưng phần lớn không có chuyện gì xảy ra, nhưng lần này thân thể hình như đã xảy ra chuyện.

Vào tối qua, em một mình tan ca về nhà, trời tối rất nhanh, con đường kia cực kỳ hẹp, mà em đang tính đến chỗ ăn tối, đúng lúc này, em nhìn thấy bên cạnh góc tường xuất hiện một khuôn mặt người, ngay bên cạnh em.

Em nghiêng mặt nhìn lại, nói thế nào nhỉ, đó là khuôn mặt cực kỳ cổ quái, phảng phất như mang đủ loại biểu cảm của con người, hỉ nộ ái ố đều có, ngũ quan tựa như gỗ xếp bị trẻ con xáo trộn, cũng tựa như tượng tò he bị nhúng nước vậy, phảng phất như tất cả mọi thứ đều xoắn vào nhau. Nhưng em có thể rõ ràng nhìn thấy miệng của hắn.

Quên nói, đó là khuôn mặt của nam giới, ước chừng 40 tuổi. Bởi vì sắc trời rất tối, em chỉ có thể nhìn thấy mặt của hắn xuất hiện trước trên tường rào, tường rào kia cao khoảng một thước, nếu em đứng trong đó, đại khái cũng chỉ lộ ra khuôn mặt.

Môi hắn rất dày, nhưng rất đoan chính, rất tái nhợt, nhưng cũng không bằng răng hắn.

Khi hắn hé môi, hàm răng kia tựa như hủ cốt bắt đầu cao thấp dao động, phát ra một tràn tiếng cười khanh khách, ngày đó nhiệt độ không thấp, nhưng em nhịn không được rùng mình.

Hơn nữa kỳ quái chính là, hắn cứ nhiên đang đi phía trước cực nhanh chạy đi, nhưng khuôn mặt vẫn quay về phía em.

Em cơ hồ quên hỏi hắn là ai, nhưng quái nhân kia lại chủ động nói chuyện, thanh âm rất cổ quái, cùng diện mạo hắn vô cùng không thích hợp, khi đó từng đợt thanh âm lạnh lạnh như con gái.

'Hôm nay thời tiết rất xấu, mưa to gió lớn.' Em nhịn không được cười, ngày đó rõ ràng là ánh dương rực rỡ, rất ít khi cuối tháng ba mà nhiệt độ gần 30 độ, mà người này lại bảo mưa to gió lớn, đây chẳng phải so với em bình thường còn khô hài hơn sao.

Em đương nhiên trào phúng hắn, nhưng người nọ chẳng chút để tâm, như trước khanh khách cười, tiếp tục bảo.

'Người là một cô gái, cô gái rất đẹp.' Câu này càng khiến em kinh ngạc, thậm chí khiến em có chút chán ghét người này. Em mặc dù không cao lớn thô kệch, cũng chưa đến nỗi bị người ta hiểu lầm thành nữ giới, em đột nhiên cảm thấy quái nhân kia dần dần vô vị, có lẽ em cũng thích nói đùa, nhưng em sẽ không đùa nhằm chán thế, vì vậy em muốn bước nhanh rời đi.

Nhưng mặt người vẫn tiếp tục nói, lần này lại làm em giật mình không thôi.

'Ăn thịt ta, mày có thể thành ta, uống máu ta, mày không thể nói thật.' Hắn không cười, mà đổi thành vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nói, hơn nữa một đôi mắt như mắt mèo phát ra lục quang nhìn chằm chằm em. Rốt cuộc, em nhìn không được nữa, trong miệng mắng gã điên rồi rời khỏi con phố hẹp, cùng quái nhân kia.

Một câu cuối cùng trước sau mãi quanh quẩn bên tai em, tựa hồ bất kể em đã đi thật xa, câu 'Ăn thịt ta, mày có thể thành ta, uống máu ta, mày không thể nói thật.' cứ phảng phất như đang nói bên tai em vậy.

Không biết đi bao xa, em cứ nhiên phát hiện mình lạc đường, em cứ nhiên bị lạc phương hướng ngay trên con đường em đã quen đi mấy năm nay.

Nhưng sự thật chính là như thế, chỗ xa lạ này về căn bản em không nhận ra, hơn nữa một ngọn đèn cũng không có, bốn góc phố đều là nhà lầu lạnh lẽo và gạch đá xây thành cao vút. Em cơ hồ phân không rõ được phương hướng của con đường phía trước, không thể làm gì khác hơn là tạm thời đứng tại chỗ. Em còn lấy di động ra muốn bấm gọi, nhưng lại hiển thị không có tín hiệu.

Khi đó, đã hơn mười giờ tối, em cứ nhiên bất tri bất giác đã đi mấy

tiếng.

May mắn, phía trước cách đó không xa tựa hồ có vài ngọn đèn yếu ớt. Vừa qua đó nhìn, cư nhiên là một quán nhỏ, chỉ có một người, một quày, một bàn, một ghế.

Người là một cụ già, nhìn không rõ mặt lắm, cong lưng, mặc áo khoác lam bố dày, giày vải đầu tròn màu đen, cầm đũa gỗ dài từng ngụm gắp mì trong tô.

Bếp kiểu bếp lò, là loại rất đơn sơ, trong ấn tượng của em bà nội ở quê thường sử dụng, khuyết điểm là khói rất lớn.

Bàn là loại bàn gỗ đơn sơ, ngăn nắp, mặt trên còn có gờ rập, cư nhiên còn chưa có nước sơn đánh bóng, màu xám trắng, tựa hồ đã có chút tuổi.

Ghế đương nhiên cũng là ghế gỗ, song coi như rắn chắc.

Đây là quán nhỏ mặt tiền, song chỗ vắng vẻ như thế còn buôn bán được sao, may mắn, em cũng coi như vào ủng hộ ông ấy, bởi vì khi đó bụng em đã rất đói, hơn nữa nhiệt độ bắt đầu giảm xuống, ăn nóng ấm bụng cũng tốt.

Em hỏi ông cụ có thức ăn gì, ông ấy cư nhiên cười rộ lên hỏi lại em.

'Không biết ngài muốn ăn gì đây? Cậu chỉ cần muốn, tôi đều có thể làm ra được.' Lời ông cụ nói rất kiên định, không giống như nói đùa, nhưng thế này dường như thổi phồng quá lớn. Em nhìn một lượt, trong quán đơn sơ cũng không có vật liệu gì đặc biệt, cùng sạp hàng ven đường bình thường không khác biệt mấy.

Em cười cười, nói với ông cụ tùy tiện gọi chút món, ăn ngon là được.



'Ăn ngon sao? Rất đơn giản.' Ông cụ lại cười cười, xoay người rời đi.

Không lâu, em ngửi được một luồng hương thơm kỳ lạ, em dám đánh cuộc, cả đời em đây, không thậm chí cả anh đều tuyệt đối chưa từng ngửi qua loại mùi thơm này. Đồ em ăn cũng không ít, nhưng vắt hết óc cũng không biết đó là thịt gì. Trong mùi thịt tự nhiên xen lẫn một loại mùi vị vô cùng nguyên thủy, tràn ngập lực hấp dẫn, giống như mùi hương của cơ thể thiếu nữ vậy, hoặc như thức ăn bên mép người đói khát phát ra mùi hương vậy.

Rốt cuộc, dưới sự chờ đợi của em, ông cụ đem một chén tráng men lớn bốc hơi nóng bùng lên, hơi nóng phả vào mặt em, em như trước không cách nào nhìn rõ bộ dáng của ông cụ.

'Ăn đi, cậu chắc chắn sẽ hài lòng.'" Ông cụ lạnh lùng nói, sau đó tiếp tục bận rộn.

Thịt trong bát đỏ tươi, là bát canh thịt, phía trên rắc chút hành băm và sợi gừng non. Em đầy một muỗng thịt, bỏ vào miệng.

Đó là loại mùi vị khó có thể miêu tả, vô cùng tươi ngon non mềm, phảng phất như thịt cũng không qua răng, trực tiếp theo lưỡi trượt vào cổ họng, trực tiếp tiến tới thực quản đi vào trong dạ dày vậy. Hơn nữa mùi thơm của thịt phảng phất như đang khuếch tán ra toàn cơ thể, nhằm phía ót, nhất thời đói khát mệt nhọc rét lạnh đều quét sạch. Em giống như đứa trẻ đói bụng đã mấy ngày, thoáng cái vét sạch bát canh thịt, một chút cũng không sót lại.

Nhưng mà, ăn xong em liền hối hận, em thậm chí hận không thể nhổ hẳn ra!" Khi tôi tiếp nhận tờ giấy kia, lại nhìn thấy Tiểu Lý viết là "hắn" chứ không phải "nó", tôi thầm nghĩ có lẽ cậu ấy viết sai rồi, tôi nhìn Tiểu Lý, bộ dáng cậu ấy có chút kích động, chữ viết cũng bắt đầu

nguyệt ngoạn, đây cũng không phải là Tiểu Lý ngày thường tôi biết.

"Khi em ngẩng đầu, chuẩn bị trả tiền, ông cụ đưa lưng về phía em lắc lắc tay.

'Cậu đã giao chuyển sổ nợ rồi, tôi thậm chí còn muốn quỳ xuống cảm tạ cậu, bởi vì cậu rất cuộc đã giúp tôi giải thoát.' Ông cụ kia tựa hồ rất vui vẻ, một câu nói cư nhiên bị tiếng cười của mình ngắt quãng mấy lần. Khi đó em vô cùng buồn bực, vừa đứng dậy qua đó nhìn, ông cụ cư nhiên vô duyên vô cớ chậm rãi biến mất. Giống như đem một nghiên mực hắt vào trong ao, dần dần hòa tan trong bóng đêm.

Em kỳ quái đi vào trong nhà, nhìn thấy được một thứ.

Là tấm da và một cái đầu.

Những thứ này đều là còn sót lại từ động vật không biết tên mà vừa rồi em ăn hết. Nhưng khi em nhìn thấy, em cơ hồ nhịn không được kịch liệt nôn ra một trận.

Da là da thỏ, em thường ăn thỏ hoang, đương nhiên nhận biết, hơn nữa thỏ hoang này có một cái đầu rất lớn.

Mà đầu, lại là đầu người.

Hơn nữa chính là người cổ quái em vừa gặp ở con phố kia. Mặt của hắn gây ấn tượng quá sâu với em, khuôn mặt kia không ai có thể bắt chước hoặc giống hệt được.

Cả đầu người được để trên mặt đất, mặt đối mặt với em, còn mang theo ý cười, con mắt nheo thành một khe hở hẹp, vui vẻ nhìn em.

Em rất muốn nôn ra thật mà vừa rồi mình ăn, nhưng vô luận em buồn

nôn thế nào, móc họng mình, vẫn nôn không ra, thậm chí em cứ  
nhiên đem cả bữa sáng và bữa trưa của mình phun cả ra.

Khi em nôn hoa cả mắt, dựa vào ghế, đột nhiên nghe thấy được một  
thanh âm.

Thanh âm mà em không thể quên hơn được, lạnh lạnh như con gái,  
hơn nữa ngay bên tai em, em không dám quay đầu lại, vì trong lòng  
em biết đó là gì.

'Nôn không được đâu, thịt này đã dung hợp vào thân thể người rồi,  
thịt này chính là thịt của người, mỗi một tấc thịt trong da người đều  
chứa bát canh thịt kia, trừ phi người róc toàn bộ chúng xuống.

Thật sự, thật sự cảm ơn người nha.' Thanh âm bắt đầu chậm rãi biến  
mất, phảng phất như cách em càng ngày càng xa, rốt cuộc, hồi lâu  
sau em mới quay đầu.

Nhưng vừa lúc quay đầu sang, hóa ra nó vẫn ngay bên cạnh em.

Đầu người mỉm cười không ngừng nói câu kia 'Ăn thịt ta, mà có thể  
thành ta, uống máu ta, mà không thể nói thật.'

Tiếp theo, cũng giống như ông cụ kia, biến mất.

Không biết nằm soài trên mặt đất bao lâu, em mới khiến thân thể cơ  
hồ kiệt sức của mình gắng gượng khởi động lại.

Mà khi đó, em đi không xa, cứ nhiên liền phát hiện nhà mình ngay  
gần đó, lúc về đến nhà đã gần rạng sáng, ngã xuống giường mặc dù  
cực kỳ buồn ngủ, nhưng vẫn ngủ không được, kết quả chịu đựng  
đến sáng đi làm, lại bị các anh báo cho em biết nhiều chuyện như  
vậy, anh nói em có oan hay không?" Tiểu Lý viết xong tờ này, tôi rất

cuộc đã hiểu sợi thịt vắt trong răng cậu ấy rốt cuộc là gì.

Nhưng cái đó và việc cậu ấy không nói lời nào có liên quan gì?

Rất nhanh, Tiểu Lý chuyển giấy tờ.

"Em biết anh muốn hỏi gì, em cũng có thể nói cho anh biết, bởi vì em phát hiện mình không cách nào nói thật nữa, đơn giản nhất cũng không được, lời em vừa ra khỏi miệng cư nhiên mặt mình cũng không chế không được, nói ra đều là những thứ trái ngược với sự thật và suy nghĩ thật lòng của em, cho nên em dứt khoát im miệng không nói, em biết anh thường xuyên trải qua những chuyện kỳ lạ, cho nên mới nói cho mình anh biết, nếu nói cho người khác, họ không xem em như người điên mà đưa vào bệnh viện tâm thần mới lạ!" Tiểu Lý thấy tôi đọc xong, hai mắt mang theo cầu khẩn nhìn tôi.

Một người có thể nói chuyện, nhưng không cách nào dựa theo suy nghĩ của mình để nói, đó là chuyện đáng sợ và bi ai nhường nào.

Nhưng tôi cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn, bó tay hết cách. Khi tôi gian nan nói cho Tiểu Lý tôi bất lực, cậu ấy cũng chỉ khổ sở cười.

Cậu ấy thu dọn đồ, đưa tôi tờ giấy cuối cùng.

"Em về trước, ngày mai nói sau."

Tiểu Lý dần dần biến mất khỏi tầm mắt tôi, nhà cậu ấy cách nhà tôi không xa, đi bộ khoảng 10 phút xuyên qua hai ba con phố là đến. Cho nên tôi dự định đi tra tìm sách có liên quan, có lẽ có thể viết gì đó giúp cho cậu ấy.

Mặc dù đã khuya, hơi lạnh tỏa quanh, nhưng tôi vẫn bọc thăm tìm kiếm bộ sách điển cố này, cùng một ít truyền thuyết dân gian.

Hôm nay là ngày cá tháng tư, vì còn chưa tới 12h. Khi tôi lật xem bộ sách này, đột nhiên nghĩ tới điểm này.

Hắn sẽ không phải thằng nhóc này một mực gạt tôi chứ, hành động của cậu ấy trước giờ rất tốt. Có khi nào sáng mai cậu ấy sẽ nháy nhót cười nhạo tôi ngốc không.

Bị lừa tóm lại không phải chuyện gì vẻ vang, tôi bắt đầu do dự, song vẫn tiếp tục tra tìm, rốt cuộc, tôi tìm được một ít đầu mối, nhưng cũng không tin tưởng lắm.

Vì tôi cũng từng nghe qua về thứ này, có khả năng dù sao cũng chỉ là sản phẩm của truyền thuyết qua các thời đại, hiện giờ làm sao có thể còn tồn lưu chứ?

Nhưng nó quá giống với miêu tả của Tiểu Lý. Tôi suy nghĩ chút, mặc kệ, cầm sách đi về phía nhà Tiểu Lý.

Gió bên ngoài rất lớn, nhiệt độ cao liên tiếp mấy ngày nay thoáng cái biến mất không thấy tăm hơi, thay vào đó chính là cuồng phong và nhiệt độ lạnh thấu xương. Tôi quần vào người, sợ sách bị cuốn đi, đội gió gian nan tới nhà Tiểu Lý.

Nhà cậu ấy ở lầu một, có lẽ đại đa số mọi người lười biếng thích tầng trệt, đỡ đi chút nào hay chút nấy.

Nhưng đèn lại không sáng.

Thậm chí ngay cả cửa cũng không đóng. Tôi không cách nào xác định bên trong có người hay không, hoặc nói chẳng lẽ là trộm vào? Tôi đành phải lặng lẽ đẩy cửa vào. Trong phòng có cỗ mùi vị rất ngọt ngào, tôi nhin không được qua đó mở cửa sổ giúp, đã tới nhà cậu ấy

vài lần, đối với bà trí nơi này rất quen thuộc.

Trong phòng rất tối, không có tiếng động gì, xem ra cũng không có trộm, nếu có, trộm phòng chừng cũng đã chạy, tôi ngơ ngợ nhìn thấy trên sàn nhà ngã một người, nhìn vóc dáng tựa hồ chính là Tiểu Lý, nhưng lại dường như có gì đó không đúng.

Chẳng lẽ bị đâm rồi? Đột nhập vào nhà ăn cướp diễn biến thành đột nhập vào nhà giết người cướp của quyền quyết định thường là ở chủ nhân.

Bảo vệ chỉ để trang trí, mặc dù chúng ta nộp số thuế quản lý tài sản đáng kể, nhưng phát hiện bây giờ nhà cửa được xưng là cao cấp tường đồng vách sắt còn không bằng trước đây mọi người ở chung an toàn vui sướng.

Có lẽ xã hội tiến bộ tất nhiên tạo thành chỉ số giảm với sự vui vẻ và an toàn của mọi người.

Tôi lo cho sự an toàn của Tiểu Lý, thuận tay mở chốt đèn treo trên vách tường.

Nhưng ánh sáng vừa lóe, trong phòng nháy mắt nhìn rõ ràng không sót chút gì, tôi cảm thấy có chút chói mắt, nhưng rất nhanh càng cảm thấy hơi hận hơn.

Tôi hối hận đã mở đèn.

Trên mặt đất chính là Tiểu Lý, nghiêm khắc mà nói, hẳn là thi thể của cậu ấy.

Bởi vì đầu Tiểu Lý đã không thấy đâu nữa, tôi chỉ có thể từ quần áo cậu ấy để phân tích là cậu ấy. Nhưng chuyện kỳ dị là trên mặt đất

một giọt máu cũng không có, phảng phất như ma-nơ-canh bị lấy đầu vậy.

Tôi cẩn thận bước qua đó, ngồi xổm bên cạnh thi thể. Mặt cắt phần đầu rất thô ráp, không giống như dùng dụng cụ sắc bén cắt. Ngược lại như bị cứng rắn xé xuống vậy.

Tôi chợt nhớ trước đó không lâu Tiểu Lý mời tôi ăn vịt quay, cậu ấy cao hứng đến nỗi dùng tay xé đầu vịt xuống, chỗ cổ vịt đứt như kẹo mạch nha, hợp với rất nhiều mẫu thịt dạng sợi, xé cũng xé không sạch được.

Hiện giờ cổ Tiểu Lý chính là như thế. Tôi không nhận được ai thán một chút, mấy tiếng trước bạn mình còn sống sờ sờ cứ nhiên chớp mắt đã nằm trên mặt đất không cách nào nhúc nhích nữa, thậm chí ngay cả đầu cũng không biết chạy đi đâu rồi. Tôi thực nguyện ý tin tưởng đây là một trò đùa ngày cá tháng tư, ít nhất tôi sẽ không khó chịu giống như bây giờ.

Có lẽ chúng tôi đều không thể biết, rốt cuộc là chúng tôi đang sống trong dối trá, hay bản thân sự tồn tại của chúng tôi chính là một sự dối trá.

'Ăn thịt ta, mà có thể thành ta, uống máu ta, mà không thể nói thật.'

Một câu nói vang lên sau đầu tôi. Đang lúc tôi bối rối cứ nhiên đánh rơi sách xuống. Tôi nhìn thấy đầu Tiểu Lý cứ nhiên ngay chỗ cửa sổ. Đối diện tôi, khóe miệng hơi nhếch lên.

'Ăn thịt ta, mà có thể thành ta, uống máu ta, mà không thể nói thật.'

Cậu ấy lại lặp lại lần nữa, nhưng tôi hoang mang người không có thanh đờ làm sao nói chuyện, hơn nữa giọng cậu ấy cao nhỏ mà

chói tai, giống như móng tay cào trên mặt báng vậy.

Tôi cơ hồ la thất thanh.

"Tiểu Lý, là cậu sao?"

Mặt Tiểu Lý lộ vẻ thống khổ, nhưng miệng lại nở nụ cười.

"Không phải ta, không phải ta, ta không phải Tiểu Lý, ta không phải ngài" Nói xong câu này, đầu người liền bắt đầu đảo quanh trên bệ cửa sổ.

Tôi kỳ quái nhìn thấy miệng vết thương trên đầu cậu ta không có bất cứ vết máu nào, hơn nữa sợi thịt bị xé rách ra bắt đầu nhanh chóng mấp máy lên.

Giống như một đôi tay vô hình đang nắm đất sét vậy. Mặt sau đầu lâu của cậu ta dần dần hình thành một hình dáng động vật.

Cuối cùng, sự thật ứng với suy nghĩ của tôi, mặt sau đầu cậu ấy cư nhiên mọc thêm một thân thể của thỏ.

Đầu Tiểu Lý lắc hai cái, rồi hướng bệ cửa sổ nhảy xuống, tôi vừa định đuổi theo, nhưng cậu ấy đã không thấy đâu nữa.

Ngoài cửa sổ, Tiểu Lý vẫn quay đầu lại nhìn tôi, nhưng thân thể của cậu ấy tôi không nhìn thấy, cho nên trong mắt tôi, cảm giác như mặt Tiểu Lý đang nhanh chóng rời xa tôi. Bên tai truyền đến một câu cuối cùng của cậu ấy mà tôi nghe được.

"Đừng nói chuyện với em nữa." Đó là giọng của Tiểu Lý, thanh âm cậu ấy phát ra từ suy nghĩ thật sự.



Khi tôi uể oải trở lại nhà Tiểu Lý, phát hiện thân thể cậu ấy cũng giống như tượng sáp gặp lửa, nhanh chóng hòa tan biến mất. Trên mặt đất chỉ còn lại quyển sách tôi mang đến kia.

Ngoài cửa sổ nổi gió lớn, thổi mở quyển sách, dừng lại một tờ trong đó.

Ngoa thú.

Biệt danh Đản. Mặt người thân thờ, có thể nói tiếng người. Thích gọt người, nói những lời không thật. Thịt nó ngon, nhưng sau khi ăn thì không cách nào nói thật nữa.

Tôi lật sách trên mặt đất lên, cẩn thận lau bụi phía trên, bìa ngoài có mấy chữ to.

《 Tây Nam Hoang Kinh 》 .

Tôi không biết còn có thể gặp Tiểu Lý nữa hay không, có lẽ gặp lại, vẫn đừng nên đối thoại với cậu ấy. Tôi cũng không cách nào đoán được cậu ấy hiện giờ đến tột cùng xem như còn sống hay đã chết, bởi vì cậu ấy sẽ một mực đi trong đêm tối, mãi đến khi tìm được người kế tiếp có thể ăn thịt cậu ấy.

# Chương 52: Mưa thanh minh

Tôi mặc dù không thích trời mưa, nhưng có hai loại mưa lại không ngại.

Loại thứ nhất là mưa rào có sấm sét, đổ một trận là lập tức xong, tới cũng nhanh đi cũng nhanh, hơn nữa mưa rất sáng khoái, nếu chưa từng trải qua một lần chân trần chạy giữa mưa to, vậy sẽ không cách nào cảm nhận được cảm giác mãnh liệt của thanh xuân, bởi vì tăng trưởng theo tuổi, thân phận con người cùng thân thể cũng không cho phép bạn làm thế.

Loại thứ hai là mưa bụi, cơ hồ không cảm giác được sự tồn tại của chúng, phảng phất như sương mù vậy, nhưng giọt mưa tích lũy ở đầu mũi theo mặt chảy vào trong miệng sẽ làm bạn chợt nhớ hóa ra là đang mưa.

Sở dĩ tôi thích hai loại mưa này, là vì trong những loại mưa này đều không cần dùng dù. Cái trước có dù cũng vô dụng, cái sau thì không cần bung dù.

Qua Hàn Thục, liền đến thanh minh, gọi là trước ba sau bốn, bảy ngày này cũng có thể tế điện tưởng nhớ thân nhân bạn bè đã mất, trong tay những người khác nhau lại xách theo đồ tế cơ bản giống nhau, đón mưa đi về phía trước.

(Tiêu: tết Hàn Thục là một ngày tết vào ngày mùng 3 tháng 3 Âm lịch trước thanh minh một ngày. "Hàn Thục" nghĩa là "thức ăn lạnh".)

Mưa Thanh Minh thì mặn.

Mùi vị nọ chỉ có người đầy cõi lòng ưu thương mới có thể nếm được. Tôi vẫn luôn khó hiểu, rốt cuộc là vì trời này được đặt là thanh minh mới mưa suốt, hay vì ông trời làm mưa mới có thể được đặt là thanh minh.

Vừa tảng sáng, chính sếp cũng đã xin nghỉ, nói là về ông bà tổ. Đám khỉ này thấy mất chủ quản, đương nhiên lười nhác muốn chết, mùa xuân vốn là như thế, mỗi người mắt lim dim, ngáp. Tôi đã làm xong chuyện của mình, vì vậy mua chút trái cây, đến bệnh viện.

Hai người kia đã nằm viện gần một tuần, không ngoài dự liệu của tôi, thương thế chóng khỏi, còn nhớ hai vị bác sĩ điều trị kia rất kinh ngạc nói cho tôi biết, nói thân thể hai người họ công năng khôi phục cơ hồ gấp hai người bình thường thậm chí còn cao hơn, tôi cười cười, trong lòng không cho là đúng, chỉ nói họ đều là vận động viên để qua loa cho có.

"Vận động viên? Đứa bé kia cũng thế sao?" Bác sĩ như trước chưa từ bỏ ý định.

"Đương nhiên, ông không biết truyền thống của quốc gia chúng ta sao, trước giờ từ bé nấn lên." Tôi tiếp tục cười nói, ngày cá tháng tư đã qua, cũng không có nghĩa sẽ không được nói dối.

Lúc vào phòng bệnh phát hiện giường Kỳ Nhan cư nhiên trống không, chăn xếp chỉnh tề. Trái lại Lê Chính nằm ngửa ở đó, thấy tôi tới, lạnh nhạt nhìn.

"Cậu ta ra rồi, buổi sáng thức dậy liền ra ngoài." Lê Chính tựa hồ biết tôi hỏi, nói trước cho tôi biết.

Hôm qua khi tôi tới đây còn có Lý Đa, ngoài dự liệu của tôi, cô bé

không vì Kỳ Nhan bị thương mà trách tôi lắm, trái lại thương thế của Lê Chính rất để ý, cũng lần nữa nói mấy gã người lớn chúng tôi cư nhiên trông không được một đứa bé.

Bởi vì chúng tôi đã bàn rồi, nói là lần đó lên núi đưa tiểu hồ ly về té bị thương. Lý Đa và Lạc Lôi đến cũng không hoài nghi. Sự thật chứng minh, càng là con gái nhìn qua thông minh càng không thể dùng lời nói dối quá cao cấp, bình thường ngược lại hữu hiệu nhất.

Tôi đưa trái cây cho y, Lê Chính cúi đầu xuống, tiếp tục cầm sổ ghi chép của cha Kỳ Nhan đọc. Tôi và y hai người thốt nhiên không nói gì, không thể làm gì khác hơn là một mình ngồi trên ghế gỗ trước giường.

Đại khái sau một lúc lâu, ngoài cửa tiến đến một người, đứng lên liếc mắt nhìn, quả nhiên là Kỳ Nhan, chẳng qua trên cổ vẫn như cũ treo cánh tay bị thương, bộ dáng Kỳ Nhan hơi tiều tụy, song tinh thần vẫn rất tốt. Cậu ấy thấy tôi tới, cười cười, dùng tay khác ra hiệu tôi ngồi xuống.

"Bệnh viện không cho phép tới ra ngoài, cho nên không thể làm gì khác hơn là qua tiếp vài ngày nữa mới đi tảo mộ." Kỳ Nhan trầm thấp nói câu. Tôi bỗng dựng cảm thấy không khí trong phòng bệnh rất ẩm ướt, ẩm ướt khiến tôi không thoải mái, khóe miệng tôi lại như trước khô nứt, mắt cũng rất khó mở.

Trong phòng bệnh chỉ có ba chúng tôi, mưa bên ngoài cửa sổ vẫn như cũ, không lớn, nhưng không có dấu hiệu ngừng, cũng may không cần mang dù. Nhiều nhất cũng chỉ xối ướt một chút mà thôi.

"Kể một câu chuyện đi, nếu không tới buồn ngủ." Tôi căng hai tay lên, duỗi thẳng lưng mệt mỏi, từ trong trái cây mang đến lấy ra một quả quýt bắt đầu lột. Theo động tác của ngón tay tôi, vỏ quýt giống như

quần áo lột xuống, phòng tức thì tràn ngập mùi chua và mùi vị hấp dẫn của vỏ quýt.

Mùi thơm của vỏ quýt cùng múi quýt bất đồng.

Kỷ Nhan hài lòng nhăn mũi hít hai cái, cười cười.

"Cậu biết tại sao trước phần mộ luôn trồng cây bách không. Hoặc trước phần mộ của người có địa vị luôn dựng lão hổ bằng đá không?" Tôi đương nhiên đáp không biết, lắc đầu, đưa một múi quýt cho cậu ấy, Kỷ Nhan đón lấy, bỏ vào miệng. Lê Chính vẫn như cũ chuyên tâm đọc sách trên giường, không chút phản ứng nào.

"Trên 《 Phong Tục Thông Nghĩa 》 nói: ‘ 《 Chu Lễ 》 Phương Tương Thị, ngày chôn cất, vào hầm mộ trừ vồng tượng, vồng tượng thích ăn gan não người chết. Người ta không thể không lệnh Phương Tương dựng bên cạnh, mà Vồng Tượng sợ hổ và bách, trước cổ mộ dựng hổ và bách.’ Ý nói là loại quái vật Vồng Tượng này thường ở trong đất ăn não người chết, nhưng quái vật này sợ cây bách và lão hổ, cho nên mọi người ngay trên phần mộ trồng cây bách, đặt tượng hổ, để cầu đuổi đi Vồng Tượng. Đây là dụng ý ban đầu khi trồng bách khắp phần mộ. Cũng có loại cách nói là thời Tần Mục Công, Trần Xá Nhân đào được vật nhược dương, đem dâng tặng, nói gặp hai đồng tử, bảo rằng: 'Nó tên là Uân, thường ăn não người chết dưới đất. Nếu giết nó, dùng bách buộc hai nhánh nện vào đầu.' Có thể thấy được mặc dù ghi lại hơi chút bất đồng, nhưng phần lớn là truyền thuyết dựng nên từng bách là để bảo vệ hài cốt người chết bị yêu tà nuốt chửng. Kỳ thật cổ nhân suy nghĩ có chút gò bó, nếu hỏa táng hải táng như bây giờ, cũng không còn gì phải lo lắng vấn đề hài cốt nữa.

"Nói đến Thanh Minh, chợt nhớ tới một người, song tớ vẫn luôn không biết có thật sự gọi cô ấy là người được không, bản thân giới

hạn giữa người và không phải người đã khó có thể phân định rồi." Con mắt Kỳ Nhan đột nhiên lóe ánh sáng kỳ diệu, tôi phát hiện mỗi lần cậu ấy bắt đầu kể chuyện, trong mắt sẽ luôn hiện lên loại ánh sáng này.

"Năm ấy tớ vừa 12 tuổi, cũng là Thanh Minh. Song mưa ngày đó rất lớn, mặc dù chưa nói tới mưa to như trút nước, nhưng nước mưa kia rất lạnh, giống như nước đá vừa tan vậy, đánh vào người từng đợt đau buốt. Khi đó là rét tháng ba, nơi đó giống bây giờ, cảm giác không còn mùa xuân, từ mùa đông đã trực tiếp tới mùa hè! Tớ và cha vốn định tới chuẩn bị tảo mộ ông nội, nhưng mưa đột ngột lớn. Người tránh mưa và xuống núi cư nhiên tách hai cha con tớ ra. Tớ mặc dù 12 tuổi còn chưa đến nỗi khóc nhè, nhưng vẫn có chút sợ hãi.

Theo dòng người rối loạn, người qua đường bên cạnh càng ngày càng thưa thớt, thỉnh thoảng có mấy người tốt bụng nhìn thấy tớ, hỏi một chút cũng nhanh chóng rời đi, tớ đành phải bước đi thơ thẩn khắp nơi.

Mặc dù là ban ngày, nhưng không giống ban đêm. Tớ chỉ có thể dựa vào ánh sáng thưa thớt nhận ra đường dưới chân, không đến mức khiến tớ từ trên dốc đứng trượt thẳng xuống. Mãi đến khi tớ tới căn nhà cực lớn trước mặt.

Xà nhà cao khoảng ba thước, nhà như vậy hiện giờ không gặp nhiều nữa, cực kỳ cũ nát, hơn nữa là làm từ gỗ nguyên chất, tớ đoán có thể là từ đường trước kia mọi người xây dựng trên núi, hoặc là chuyên cung cấp cho người tránh mưa hoặc dừng chân. Cậu biết đó có đôi khi quá trình tế điện của những gia đình giàu có vô cùng rườm rà phiền toái, trình tự rất nhiều, nhân số cũng nhiều, ở trên núi dựng một gian tạm thời dừng chân cũng không có gì kỳ lạ. Ngoài cửa nhà có hai cây cột gỗ đỏ thẫm cực thô, cho dù là một người trưởng thành

cũng khó ôm hết, chẳng qua sơn sớ đã bong tróc, màu sắc suy tàn lộ rõ, tở thậm chí có thể ở trên thân trụ thô to nhìn thấy một đám khe nứt và lỗ mọt lớn lớn nhỏ nhỏ, một ít trùng nhỏ bện rộn vụt qua bò ra bò vào.

Bước qua bậc cửa cơ hồ đến đầu gối tở, tở đi vào.

Trong nhà khô ráo ngoài ý muốn, tở rất khó tưởng tượng trong mùa xuân nhà bằng gỗ mà cư nhiên nhà ngói thép trộn đất sét so ra còn dễ thấm hơn, đi vào cậu có thể nhanh chóng ngửi được một luồng mùi kỳ lạ chỉ có sản phẩm gỗ mới có thể phát ra, cảm giác nọ giống như là mùi mền phơi dưới ánh nắng mặt trời một thời gian, nhẹ nhàng khoan khoái.

Song bên trong cái gì cũng không có, phòng lớn trống trải cùng với tở vóc dáng trẻ con hình thành tương phản cực lớn. Tở ở trong nhà gọi vài tiếng có ai không, song đáp lại tở chỉ có từng đợt tiếng vọng của chính mình.

Mặc dù đi vào liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy hết từng góc xó xỉnh trong nhà, nhưng tở vẫn lo lắng đi khắp nơi một lượt, cuối cùng xác định nơi này quả thật bỏ hoang đã lâu rồi, bởi vì chỗ nào cũng đều có lớp bụi thật dày.

Tở quay đầu nhìn lại, dấu chân ẩm ướt của mình từ chỗ cánh cửa thẳng đến mỗi góc phòng, dấu chân càng lúc càng mờ, giống như vẽ trên mặt đất bức đồ án kỳ diệu. Tở tạm thời quên đi sợ hãi bị tách khỏi cha mình, cư nhiên hiếu kỳ quan sát căn nhà trống này.

Mưa ngoài cửa không có dấu hiệu ngừng lại, nghe trường bố nói, Thanh Minh trời mưa càng lớn, càng dài, chứng tỏ năm đó người chết càng nhiều.

Mưa Thanh Minh ấy, là nước mắt của người chết." Tôi nghe xong, rất cuộc quên bỏ quýt vào miệng, vì trường bối của tôi cũng từng nói với tôi như vậy. Kỳ Nhan không chú ý tới động tác của tôi, cậu ấy phảng phất như không phải đang kể chuyện xưa nữa, cả người đã không còn chú ý bất cứ thứ gì bên cạnh, toàn bộ đắm chìm trong hồi ức thuở nhỏ của mình.

"Thình lình, tớ nghe thấy phía sau có tiếng động. Khi đó tớ nhớ rõ mình một mình đi tới đây, chẳng lẽ còn có ai khác qua đường tránh mưa sao.

Khi tớ quay đầu, nhìn thấy một cô gái mặc váy dài qua gối màu trắng.

Cô gái nhìn qua tựa hồ lớn tuổi hơn tớ một chút, tóc dài mà dày tùy ý thả trên vai, phảng phất như một tấm lụa màu đen rũ xuống. Màu da cô ấy rất trắng, trắng đến cơ hồ trong suốt, đứng đưa lưng về phía cửa, ánh sáng cơ hồ xuyên thấu qua da cô ấy.

Song tớ không thấy mạch máu.

Từ đầu đến cuối, tớ chưa hề cảm thấy trên mặt cô gái này có tí huyết sắc nào, song tớ lại không sợ hãi, còn cảm thấy thật vui mừng.

Bởi vì rất cuộc có người nói chuyện với tớ rồi.

Trên thế giới có hai loại người sẽ không sợ hãi quỷ thần. Người mù và trẻ con.

Tớ không phải người mù, nhưng lúc này tớ đúng là trẻ con không biết gì. Do đó tớ đi tới, cười ung dung với cô gái, cô gái tựa hồ có chút giật mình, nhưng lập tức cũng cười lên.

Tớ cúi đầu nhìn chân cô ấy, không mang giày, nhưng cũng không



ướt, thậm chí toàn thân cô ấy tìm không ra chút dấu vết từng bị nước mưa làm ướt nào, từ cánh cửa đến chỗ cô ấy đứng, một chút khác thường cũng không có, phẳng phất như cô ấy là bay đến vậy.

'Em lạc đường?' Cô gái mở miệng, thanh âm rất trong, mang theo lực xuyên thấu cực mạnh, trong veo như nước suối. Nhưng kỳ lạ chính là lời nói của cô ấy cứ nhiên rất rõ ràng, nhưng một câu hỏi âm cũng nghe không được. Tớ đương nhiên trả lời cô ấy, mình theo cha tới đây, kết quả lạc đường.

Cô gái cười cười, tổ hợp ngũ quan như điêu khắc rất đẹp.

'Chị tâm sự với em nhé, chờ cha em tới.' Cô ấy đi tới nhẹ nhàng vượt trán tớ. Sau đó cùng tớ ngồi sóng đôi trên bậc cửa cao cao. Tay cô ấy cũng không lạnh buốt như tớ nghĩ, trái ngược, so với mưa xuân bên ngoài, lòng bàn tay cô ấy càng ấm áp hơn.

'Áo của em ướt đẫm rồi, nếu không làm khô, xương khớp trẻ con mềm, hàn khí tận xương, đối với em không tốt đâu.' Cô ấy cười nói, tớ thì khó xử nhìn quần áo như kẹo cao su dính vào thân thể.

'Tại sao chị không ướt? Chẳng phải chị cũng từ bên ngoài đến sao?' Tớ đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, kỳ quái hỏi cô gái.

'Chị đương nhiên sẽ không bị ướt, em nghĩ một giọt mưa có thể làm ướt một giọt mưa khác sao?' Tớ không hiểu lời cô ấy nói lắm, cô ấy tựa hồ biết dựa vào tuổi của tớ sẽ không cách nào hiểu nổi, liền không nhắc lại nữa, chỉ lấy tay đặt ngang trên vai tớ, không biết bao lâu, tớ cảm giác thân thể bắt đầu ấm áp khô ráo hẳn, hóa ra tất cả nước cứ nhiên từ trên quần áo hút ra, ngưng tụ trên tay cô gái, sau đó lại chậm rãi biến mất. Chẳng qua sau khi làm xong hết thấy, sắc mặt cô gái càng trắng bệch.

Tớ và cô gái câu có câu không trò chuyện, nhưng lực chú ý của cô một mực ở trong mưa, ở ngoài núi, luôn thấp thỏm không yên, phảng phất như đang chờ đợi ai đó vậy.

Không biết qua bao lâu, chỉ nhớ rõ sắc trời càng ngày càng mờ, mưa bên ngoài cũng càng lúc càng lớn, hơn nữa nổi gió to, gió trên núi khác với gió ngày thường, như dao nhỏ vậy, vừa nặng lại vừa trầm, phảng phất như mún đập tớ vớ vụn, tớ chỉ biết mình càng ngày càng buồn ngủ, mặc dù trong lòng rất chờ mong cha xuất hiện, nhưng cảm thấy hy vọng này càng ngày càng nhỏ.

Lúc ấy đột nhiên có loại suy nghĩ, nếu tớ chết tại nghĩa trang này, cũng được cho là chết đúng chỗ rồi.

Cô gái mặt mang ưu sầu nhìn tớ, hai tay đỡ bả vai tớ dùng sức lắc, tớ nhiều ít đã khôi phục chút thần trí. Nhưng đầu nặng trĩu, cổ yếu ớt phảng phất như chống đỡ không được, tùy thời sẽ gãy rụng vậy.

Nhiệt độ bốn phía càng ngày càng lạnh, sơn cốc trống trải cư nhiên có thể mơ hồ nghe được tiếng khóc. Tớ không cách nào phân biệt được đây là của những người tế bái viếng mồ mả hay những linh hồn lưu luyến nhân thế không chịu rời đi. Tóm lại cơ thể tớ chưa bao giờ thoải mái như lần đó, phảng phất như cả người đều bay bổng lên. Cô gái tựa hồ rất sốt ruột, lấy ngón tay nhẹ nhàng quét qua mặt tớ, cảm giác như cơn gió nhẹ lướt qua vậy.

'Tĩnh tĩnh, ngủ sẽ bị chết cứng, nhiệt độ trên núi hạ xuống rất nhanh.' Nhưng thanh âm của cô ấy tớ nghe vào cũng càng ngày càng xa xôi, trong nháy mắt bị tiếng mưa rơi nuốt trọn.

'Em là con người mà, còn nhỏ như vậy, thế giờ này hẳn còn thứ gì đó em đành lòng phải lưu luyến chứ.'" Cô gái đột nhiên nói một câu như vậy.

'Chị không phải cũng thế sao?' Tớ cười hỏi cô gái. Cô gái thấy tớ chịu trả lời câu của cô ấy, cũng cười lên, vô luận là sốt ruột hay mỉm cười, mặt của cô ấy đều phẳng phất như làm từ nước vậy, đều trong suốt chân thật như thế, không trộn bất cứ tạp chất gì, không tí ti điệu bộ, tựa như hài nhi mới sinh, vui vẻ thì cười, giận thì khóc. Nhưng con người thường như thế, càng lớn lên, càng vào đời ngược lại sẽ vớt bỏ những thứ mang ra từ trong bụng mẹ, nghe nói lúc con người vừa mới sinh ra kỳ thật đều biết bơi, hơn nữa kỹ năng bơi vô cùng tốt, đó cũng là tại sao có cha mẹ sau khi sinh con không lâu thì thường xuyên đặt chúng trong hồ rèn luyện kỹ năng bơi. Mà có vài người thì dần dần quên mất thiên tính của chính mình. Không biết thế này xem như là tiến hóa, hay là thoái hóa của nhân loại đây.

Người Sparta sau khi trẻ em vừa ra đời liền dùng rượu mạnh tắm cho chúng, nếu thân thể trẻ con không đủ cường tráng, sẽ có giết chết tại chỗ, tất cả mọi người sẽ không vì cái chết của nó mà khóc lóc bi ai, kể cả cha mẹ nó, vì người không đủ khỏe mạnh, trên chiến trường sớm muộn sẽ bị đào thải.

Cho nên tớ khi ấy bỗng dung hiểu được một đạo lý, đại đa số thời gian, vẫn phải dựa vào bản thân, bởi vì, khi cậu muốn dựa vào bất cứ thứ gì, cậu sẽ bị bán đứng sau lưng, cậu quay đầu không được nữa, cậu không cách nào biết trước được phía sau đến tột cùng là một bức tường, hay là một tờ giấy.

Tớ cuối cùng vẫn tỉnh dậy, nhìn cô gái, mặc dù thân thể suy yếu, nhưng đã dễ chịu hơn, bởi vì tớ cảm thấy không lạnh như lúc trước nữa.

Quần áo cô gái trước sau không hề bị gió núi thổi xốc lên tí nào, phẳng phất như nơi cô ấy sống không cùng một dạng không gian với tớ vậy. Tớ nhìn thấy lòng bàn tay cô ấy xuất hiện từng đọt sương

trắng, sương mù màu trắng bao phủ lấy tớ, hóa ra sương này đã tách rời không khí lạnh giá và gió núi cuồn cuộn ra.

'Cám ơn chị.' Tớ không nói nhiều lời, vì mỗi một lời nói nhiều hơn một chữ sẽ hao phí càng nhiều thể lực, phải cảm tạ, ba chữ kia cũng đủ rồi. Nhưng cô gái không trả lời tớ, sắc mặt cô ấy càng ngày càng trắng, cho dù trong bóng đêm gần như đen kịt này cũng có thể thấy vô cùng rõ ràng, cô ấy tựa như ánh trăng trong đêm tối, tản ra ánh sáng bạc ấm áp, chẳng qua ánh sáng này đang càng ngày càng phai nhạt.

Cô ấy vẫn một mực duy trì động tác đồng dạng, song thân thể cô ấy bắt đầu chậm rãi trở nên trong suốt, tớ muốn đưa tay bắt lấy cô ấy, khi ấy cách nghĩ của tớ rất đơn thuần, vì tớ cảm thấy cô ấy sắp đi rồi, suy nghĩ của trẻ con rất trực tiếp, muốn thứ gì đương nhiên phải bắt lấy, giữ lại.

Nhưng tớ chỉ bắt được không khí. Khoảnh khắc tớ đưa tay, cô ấy đã hoàn toàn biến mất. Tớ khi đó mới biết được cái gì gọi là tan biến theo gió, cô gái dường như chưa từng tới đây vậy, hoặc nói tớ tựa hồ chỉ đang một mình trong căn nhà gỗ cũ kỹ này mơ một giấc mộng.

Khi tớ không cách nào phân rõ mình có phải còn đang trong mộng không, cứ nhiên theo tiếng mưa rơi nghe được tiếng kêu của cha, tiếng kêu tràn ngập bất đắc dĩ tự trách và tuyệt vọng. Tớ lập tức chạy tới, theo hướng thanh âm này hô lớn.

Rốt cuộc, tớ và cha đã gặp lại nhau, ông không trách mắng tớ, chỉ vừa thấy mặt liền ôm chặt, tớ cảm thấy thân thể ông đang run rẩy, khi đó sợ hãi và hưng phấn trộn lẫn, tớ chưa từng thấy người cha trước mặt người ngoài luôn luôn vững vàng tinh táo ôn tồn lễ độ này lại run rẩy.

'Không sao thì tốt.' Cha cũng chỉ nói bốn chữ, lập tức bế tở lên. Tở kiên trì không chịu đi, kể chuyện cô gái kia cho cha, cuối cùng, còn năm lần bảy lượt hỏi ông, có phải mình nằm mơ không. Cha nghe xong, cúi đầu không nói, hồi lâu mới dùng đèn pin chiếu trên mặt đất.

Trên mặt đất có một vũng nước, nước mưa cực bình thường.

'Đó là Vũ Linh. Các nàng chỉ có thể sống tại mộ sơn, các nàng là yêu quái mưa trên trời chảy qua mồ mà mang theo chấp nhất sinh niệ người chết. Hơn nữa các nàng vĩnh viễn không cách nào thành đạo, cũng không cách nào rời đi, chỉ cần trời mưa, Vũ Linh sẽ xuất hiện, giúp những người lạc đường trên núi, tránh cho họ bị chết cồng hoặc lạc đường.' Cha dùng thanh âm trầm thấp có chứa từ tính giải thích.

Tở hiếu kỳ hỏi Vũ Linh rốt cuộc đã đi đâu. Cha lại không nói lời nào.

'Hắn đã trở về trời rồi, nàng chỉ cần giúp người xong, sẽ một lần nữa trở về trời, chờ cơn mưa sau sẽ trở lại, một lần nữa biến ảo thành bộ dáng cô gái, dạo chơi giữa núi, giúp những người cần được giúp. Kỳ thật, trong Vũ Linh nói không chừng cũng có tâm nguyện của ông nội con.' Cha cười cười, ôm lấy tở, dùng quần áo bọc lấy tở, tở bám vào lồng ngực dày rộng ấm áp của cha nhanh chóng ngủ thiếp. Chờ tở tỉnh dậy, đã ở nhà rồi.

Lần đó về sau cha không mang tở đi tảo mộ nữa, vô luận tở năn nỉ thế nào, cha cũng không đồng ý. Cho nên tâm nguyện được nhìn thấy Vũ Linh lần nữa của tở cũng chưa từng được thực hiện, thậm chí về sau, sau khi cha qua đời, tở cũng đi tảo mộ, nhưng chỉ từ miệng người ngoài nghe qua truyền thuyết bạch y thiếu nữ, hàng năm đều có mưa Thanh Minh, nhưng tở chưa từng gặp lại cô ấy." Kỳ Nhan kể cư nhiên nở nụ cười, đáng yêu như đứa trẻ, lập tức âm u lắc đầu.

"Hay là chờ vết thương cậu tốt hơn, tớ đưa cậu đi." Tôi thấy cậu ấy có chút thương cảm, nhìn ngoài cửa sổ một chút, mưa Thanh Minh vẫn đang rơi, mặc dù nhìn không rõ ràng lắm, thậm chí chỉ có thể dựa vào vũng nước trên mặt đất để phán đoán, vươn tay, hạt mưa rơi xuống bàn tay khiến cho lòng bàn tay có chút ngứa.

"Nhưng tớ phỏng chừng không gặp được cô ấy nữa đâu, Vũ Linh sẽ chỉ xuất hiện trước mắt người cần trợ giúp, giống tên của cô ấy, Vũ Linh không có bất cứ tạp chất gì, đơn thuần đến nỗi khiến những người như chúng ta cảm thấy hổ thẹn." Kỳ Nhan gật đầu, chậm chậm nói.

Cậu ấy dường như chợt nhớ tới gì đó, quay qua Lê Chính trên giường nói: "Chân của anh không tốt, hay là tôi giúp anh đi tể bái được không?" Lê Chính ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Kỳ Nhan.

"Không cần, tôi ghét những lễ nghi phiền phức này, hướng chi," Lê Chính nói tới đây, đột nhiên dừng một chút, "Hướng chi tôi ngay cả họ chôn ở đâu cũng không biết." Một câu cuối cùng y nói rất nhanh, rất nhẹ, rất tùy ý. Lê Chính sau khi nói xong, liền đặt quyển sổ ghi chép bên cạnh gối, đắp chăn lên ngủ.

Bên ngoài đã bắt đầu nắng ráo, chút mưa nhỏ cũng bắt đầu chậm rãi biến mất, tôi có thể nhìn thấy một chút ánh mặt trời từ giữa tầng mây mù ló ra.

Thanh minh vừa qua, mùa mưa dai dẳng đáng ghét cũng kết thúc, tất cả mọi người nói, qua thanh minh, thời tiết mới có thể thật sự tốt lên, tôi thở dài một hơi, không khí rất trong lành. Phía sau vang lên tiếng mở cửa cùng tiếng cười như chuông bạc, tôi biết là ai tới rồi.

# Chương 53: Trộm thọ

Đêm Thứ 53 - Trộm thọ

Thương thế của Kỳ Nhan khôi phục rất thuận lợi, việc này đương nhiên không tránh khỏi liên quan đến sự dốc lòng chăm sóc của hai cô gái kia, song liên tiếp vài ngày thời tiết thật tốt, cũng nổi lên tác dụng rất lớn, lòng người thoải mái, thân thể đương nhiên cũng khỏe nhanh hơn. Vết thương ở chân Lê Chính còn phải qua mấy ngày nữa, đại khái là do tổn thương đến xương. Tôi mới vừa vội vàng đi tới bệnh viện, lại nhìn thấy Lạc Lôi và Lý Đa chăm chú ở bên giường Kỳ Nhan, hóa ra cậu ấy lại đang kể chuyện xưa.

Nhất là Lý Đa, hôm nay chẻ tóc hai bên, hai tay chống cằm, mái tóc hai bên bóng loáng như tơ lụa tản mát bên tai, thành kính nhìn Kỳ Nhan. Tôi chợt nghĩ bộ dáng của cô bé rất giống con chó tai to tôi nhìn thấy mấy ngày trước, bộ dáng nằm ngủ trên mặt đất.

Đương nhiên, tôi cũng chỉ nghĩ trong lòng mà thôi, không thể nói bừa, nếu không ngày mai e rằng phải xin nghỉ dưỡng thương mất.

Chiếu lệ hỏi han vài câu, nhưng không cắt ngang câu chuyện của Kỳ Nhan, hoàn hảo, vừa mới bắt đầu kể không bao lâu, tôi cũng ngồi một bên, bắt đầu lắng nghe.

"Trong tập tục mai táng của dân tộc Hán, phổ biến nhất chính là người qua đời đã ngoài 70 tuổi, phúng viếng là nhóm thân hữu sẽ "trộm" chén đĩa của tang gia. Nói trộm có lẽ không lọt tai lắm, kỳ thật đây là quy củ từ xưa truyền xuống. Trước Giải Phóng, vùng Giang Nam có tập tục, thân hữu tham gia tang lễ ăn cơm chay xong, lúc

gần đi sẽ chào hỏi thân hữu, có lấy chén, có lấy đĩa, dân gian cho rằng đây là hợp lý hợp pháp, có cái tên đẹp để khác là "Trộm Thọ". Một vài địa phương Quảng Tây lại gọi là "Cướp Đũa", nói cướp cũng không tính là quá đáng, có khi khách nhiều vật thiếu, tiên hạ thủ vi cường, như vậy liền xuất hiện cảnh tượng anh giành tôi giật. Sau khi dựng nước thay đổi phong tục, nhà có tang ở vùng Dương Châu sửa "trộm", "cướp" thành tặng, biếu.

(Tiêu: Tiên hạ thủ vi cường nghĩa là ra tay trước chiếm được lợi.)

Phần lớn giáo phái đều cho rằng sinh lão bệnh tử không cách nào tránh khỏi, con người sống lâu số cũng đã định sẵn, chẳng qua, luôn có vài ngoại lệ, trong đó có một loại người, họ chuyên trộm thọ cho người khác, mặc dù trả giá cực cao, nhưng trên thế giới này còn có cái gì quan trọng hơn mạng sống? Gia tài bạc triệu cũng sẽ hóa thành hư ảo, có câu 'Tiền nát thừng đứt, thân mất người đi', có thể dùng tiền tài mua thọ mệnh, vô luận nhiều ít bao nhiêu, quả quyết là mua bán chỉ lời không lỗ.

Loại người này vô cùng thần bí, phần lớn mọi người không cách nào biết tung tích của họ, hành vi cử chỉ của họ vô cùng cẩn thận, vì dựa theo Phật lý mà nói, họ phá hủy cân bằng, sẽ phải chịu trừng phạt, hơn nữa cực kỳ nghiêm khắc, vì cái gọi là trộm thọ cũng là loại chấp ghép, nói trắng ra, chính là thọ mệnh của người lạ nào đó chuyển tới trên kẻ khác, kỳ thật cũng là một loại pháp thuật vô cùng bại đức, cho nên truyền lưu không rộng, nhưng vì tiền tài, mặc dù có nguy hiểm có trái lương tâm mấy cũng sẽ có người làm.

Chẳng qua, tôi vẫn từ trong miệng một ông cụ nghe kể một câu chuyện về Trộm Thọ.

Nước thu uốn lượn, rừng xanh bao quanh, là những từ tốt nhất để miêu tả thôn xóm nhìn từ xa kia, một thôn làng có núi rừng có sông



ngòi là tượng trưng cho giàu có và sung túc, tôi sờ dĩ đến thôn đó, cũng là vì trước đó từng nghe nói thôn này từng sinh ra một người hiểu biết về trộm thọ.

Người này tên là Cổ Thất, tên rất kỳ quái, bởi vì mọi người ở đây gọi không ra đại danh của anh ta, trên sông ở cửa thôn lúc được người ta ôm về bên cạnh có tờ giấy, trên viết sáu chữ 'họ Cổ, xếp hàng thứ bảy' này. Người trong thôn vô cùng thiện lương, hơn nữa trong nhà phần lớn còn có lương thực thừa, song ai cũng không có năng lực trường kỳ ở nhà nuôi dưỡng anh ta, vì vậy Tiểu Cổ Thất từ nhỏ dựa vào uống sữa khác nhau, ăn một chén cơm bát cháo từ mọi người xớt ra chậm rãi lớn lên, người trong thôn cũng không có tâm lý bài ngoại, hơn nữa Cổ Thất từ nhỏ đã vô cùng thông minh lanh lợi, mọi việc vừa nhìn đã biết, một hồi liền hiểu. Từ lớn như việc đồng áng nội trợ sửa chữa bếp núc, hay nhỏ như khâu vá quần áo anh ta đều biết, hơn nữa miệng lưỡi khôn ngoan mắt nhanh nhạy, khen người khác không biết mệt.

Nhưng mà, Cổ Thất ngày một lớn lên, thân thể càng ngày càng rắn chắc, tướng mạo cũng càng ngày càng xuất chúng. Tất cả mọi người đang lo lắng một vấn đề, có ai sẽ gả khuê nữ nhà mình cho anh ta. Mặc dù Cổ Thất trước trước sau sau đã trúng ý vài cô nương, các cô nương cũng thương anh ta, nhưng một khi nói tới anh lấy tôi gả, bên kia liền đánh trống lùi. Có mấy bà còn công khai đứng ở cửa nhà chỉ trích Cổ Thất dụ dỗ khuê nữ nhà họ, những lúc này, một vài từ như không cha không mẹ, thẳng khố rách áo ôm vừa ra khỏi miệng, Cổ Thất ngày thường mặt cười hì hì trên mặt đột nhiên trở nên dữ tợn hẳn, mà đàn ông bên cạnh, mặc dù trước kia vui vẻ hòa nhã với Cổ Thất, lúc này cũng chỉ kéo con gái mình, không hề đáp lại Cổ Thất.

Song Cổ Thất là loại thông minh, anh ta cũng nghĩ thông suốt rồi, dù sao trong thôn đã nuôi dưỡng anh ta nhiều năm như vậy, mình không cha không mẹ không nhà không đất, anh ta nếu muốn có vợ,

dựa theo hiện giờ mà nói chính là tiến lên vũ vai cô gái, hát một câu 'Em gái, anh không có gì, khi nào em gả cho anh.' Đừng nói thời đại anh ta, dù là con gái bây giờ vài cô đọc tiểu thuyết Quỳnh Dao xem tình yêu chí thượng lớn lên cũng phải cân nhắc một chút, cũng không thể hai người cùng nhau lưu lạc chốn giang hồ được. (Kỷ Nhan nói)

Vì vậy, vào đêm năm thứ 18 Cổ Thất ở thôn này, anh ta không để lại bất cứ đồ đạc gì, chỉ mang đi tã lót và tờ giấy khi anh ta tới thôn, rời khỏi thôn, phảng phất như chưa từng đến vậy. Người trong thôn thổn thức vài ngày, trách cứ nhau, song sự tình tới cũng nhanh đi cũng nhanh, các thôn dân cũng dần dần quên lãng việc này.

Ba năm sau, Cổ Thất như một hòn đá bướng bỉnh góc cạnh sắc bén, từ bên ngoài nện vào thôn trang yên bình. Thôn dân bề ngoài an vui nhạc đạo bởi vì Cổ Thất đến bắt đầu lộ ra một mặt điên cuồng của nội tâm. Nhớ kỹ có một câu rất hay, sở dĩ không có phản bội là vì ra giá còn chưa đủ cao.

(Tiêu: An Vui Nhạc Đạo ý là vào hoàn cảnh nghèo khó vẫn lấy đạo đức làm niềm vui)

Khi ông cụ mắt mù kia kể đến đây, tứ nhìn thấy đôi mắt màu vôi đại ra của ông đột ngột chuyển động một chút, trước đây con mắt kia giống như làm bằng nhựa vậy, không hề nhúc nhích. Ông cụ đại khái hơn tám mươi tuổi rồi, hai tay gầy trơ xương đột nhiên nắm chặt bàn tay tứ, tứ khó có thể tưởng tượng được sức ông ấy lớn nhường ấy, đôi môi khô đét màu tím nhạt trầy trật mấp máy vài cái, tứ biết ông ấy rất kích động, không thể làm gì khác hơn là dùng bàn tay khác nhẹ nhàng vỗ trên tấm lưng còng nhô xương của ông cụ hai cái, đó cũng là biện pháp hữu dụng nhất đơn giản nhất để xoa dịu tâm lý khẩn trương. Quả nhiên, hơi thở của ông cụ êm dịu xuống, lúc này mới tiếp tục kể, chẳng qua, ông vẫn chưa tiếp tục kể về Cổ Thất, mà đột nhiên hỏi tứ có cảm thấy người trong thôn có gì khác biệt không.

Lúc này tứ mới nghi hoặc ngẩng đầu, quả nhiên, từ khi tiến vào thôn tứ luôn có chút buồn bực, vì tứ cũng là từ bên ngoài nghe nói về truyền thuyết Cổ Thất trộm thọ, vốn định ở đây tìm một người biết chuyện khi ấy hỏi một chút, nhưng tìm hồi lâu, cũng chỉ nhìn thấy một ông cụ, mọi người còn lại khoảng hơn năm mươi tuổi, đều lắc đầu nói không biết về chuyện Cổ Thất.

"Bởi vì đồng trang lứa với ta đã không ở lại nơi này nữa. Năm đó già trẻ của thôn chết thì đã chết, trốn thì đã trốn, thôn này cơ hồ bị hủy diệt rồi." Ông cụ đột nhiên khục khặc nói, xả ra một câu. Tôi nghe xong giật mình, nhưng không tiện hỏi nhiều, chờ ông cụ tiếp tục kể.

"Ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên ngày Cổ Thất trở lại thôn, anh ta đã không còn là thằng nhóc ăn cơm trăm họ lang thang phóng đãng nữa. Cạo một đầu húi cua ngay ngắn, mặc áo khoác dài màu than chì, tay trái xách vali đẹp màu đen, tay phải cầm nón lớn rộng vành màu đen mà khi ấy chỉ có người thành phố mới đội. Tinh thần phấn chấn, mắt chứa tinh quang, trên khuôn mặt chữ quốc tiêu chuẩn vẫn quen thuộc như trước, mang theo vài phần tươi cười nghịch ngợm, đi đường tựa như cán bộ vậy, vững vững vàng vàng. Anh ta vô cùng thân thiện chào hỏi mọi người, mặc dù nho nhã không ít, nhưng đích xác lộ vẻ rất xa lạ, đã không còn loại tùy ý và thân thiết như trước kia. Mặc dù Cổ Thất ngoài miệng chỉ nhắc đến tình dưỡng dục của thôn dân, nhưng tất cả mọi người đều mang vẻ xấu hổ, trong lòng đều hối hận vì sao mình không tự mình đóng gói con gái mặc áo đỏ mang khăn voan đưa cho Cổ Thất. Nhưng cẩn thận ngẫm lại, nói không chừng như vậy Cổ Thất cũng sẽ không rời khỏi thôn ra ngoài lang bạt nữa, Cổ Thất nay sẽ vẫn là Cổ Thất trước kia, Cổ Thất mà không cha không mẹ không nhà không đất.

Đồ đạc Cổ Thất mang theo rất ít, mọi người hơi chút thất vọng, thậm chí có chút ngậm oán giận, nhìn qua anh ta dường như đã phát tài rồi,

chí ít cũng không tòi đâu, nhưng mà lễ vật gì cũng không mang, cái vali nọ cũng không cho bất cứ ai chạm vào.

Song vài ngày sau, lục tục có rất nhiều quý nhân ăn mặc rất hợp thời đến thôn. Họ nam có nữ có, có tốp năm tốp ba, cũng có một mình một người. Song khi họ tới đều cầm túi lớn túi nhỏ, mang theo rất nhiều lễ vật mà thôn chúng tôi cho tới giờ chưa từng thấy qua tìm đến Cổ Thất. Tất cả mọi người mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn hết thấy những thứ này. Nhưng Cổ Thất tựa hồ đối với họ vô cùng lạnh nhạt, nói cũng không nhiều lắm, mà những người này lại như chó đói chờ Cổ Thất ban tặng cục xương, một đám nịnh hót lấy lòng. Mỗi khi Cổ Thất trầm ngâm hồi lâu nói câu, tốt, trở về chờ. Họ liền vui mừng cuống quít, vui vẻ trở về, ngược lại thì khóc thét ăn vạ không đi. Song người như thế rất nhanh sẽ bị những kẻ đến sau đuổi đi.

Khi đó thôn dân cơ hồ đối xử với Cổ Thất như thần. Cổ Thất cũng vô cùng phóng khoáng chia lễ vật đưa tới cho mọi người. Người trong thôn có người hưởng thụ những món đồ tốt mà tổ tông tám đời của mình cũng chưa từng thấy chưa từng nghe qua này, cũng có vài người sẽ thì thầm với nhau, nghi vấn Cổ Thất rốt cuộc làm gì, song thanh âm này lập tức bị mọi người dẫn xuống. Cổ Thất tạm thời ở lại trong thôn, hơn nữa ở nhà trưởng thôn, vì mọi người nhất trí cho rằng, chỉ có trưởng thôn mới miễn cưỡng có thể tiếp đón được quý nhân Cổ Thất này.

Mãi đến một lần, một thanh niên thích chỗ mũi vào chuyện người khác hơn nữa cực kỳ ghét Cổ Thất từ một kẻ ngoại lai tới bái phỏng Cổ Thất nghe ngóng được chút tin tức.

Không ai có thể nhận được tất cả tán dương, bản lãnh cùng bề ngoài lạnh nhạt của Cổ Thất đương nhiên khiến cho đồng loại ghen ghét, đàn ông trẻ tuổi trong thôn hoặc nhiều hoặc ít đều mang khúc mắc trong lòng với anh ta, nhưng đồng thời hâm mộ và tự ti trong lòng

càng ngày càng tăng, vì họ cùng tuổi Cổ Thất, thường xuyên bị người bên cạnh mình, cha mẹ, bạn bè, thậm chí là vợ đem ra so sánh, có lẽ đây là bi ai của con người, cũng là đạo lý vì sao trong rừng cây cao đón gió sẽ dễ gãy.

Tin tức người thanh niên nghe được mặc dù không nhiều lắm, nhưng chắc chắn có thể khiến mọi người cực kỳ chấn động.

Hóa ra Cổ Thất đang giúp những người đó kéo dài tính mạng, cũng chính là trộm thọ.

Cổ ngữ nói, bắc đẩu ty tử, nam đẩu hạt sinh. Trong Tam Quốc, Gia Cát Lượng tinh thông kỳ môn độn giáp, ở Ngũ Trượng bày thất tinh đẩu, làm phép muốn kéo dài thọ mệnh của mình. Nhưng phương pháp của Cổ Thất không phiến toái như vậy, bởi vì Gia Cát Lượng chỉ hướng trời mượn thọ, tự nhiên được nhìn mặt mũi ông trời. Mà Cổ Thất lại là trực tiếp mượn thọ của con người, hoặc nói là trộm thọ, đem thọ mệnh của một số người tựa như thông qua phân phối tiền tài xóa đi một ít, rồi thêm vào trên cơ thể một người khác. Thử nghĩ một chút, người biết loại bản lãnh này đương nhiên tài nguyên rộng mở rồi.

Sự tình truyền ra, càng truyền càng mơ hồ, rất nhiều người đều vây lấy Cổ Thất, có hiếu kỳ, cũng có muốn kéo dài tính mạng cho mình, thậm chí còn có người hơn Cổ Thất đến mười tuổi lại quỳ trên mặt đất muốn bái sư. Tóm lại mọi người trong thôn đã phát điên, mọi người không còn đi làm ruộng, không còn siêng năng lao động nữa. Cỏ dại trong ruộng vườn cũng đã nảy nở, nhưng mọi người không quan tâm, nếu ai học được một chiêu nửa thức, ăn uống không lo, còn lo ruộng vườn gì nữa, chịu khổ gì nữa, nhìn sắc mặt ông trời kiếm sống làm gì nữa?

Nhưng những người này đều bị Cổ Thất trách mắng. Mọi người cho

tới giờ chưa từng nhìn thấy Cổ Thất tức giận lớn đến vậy, anh ta trong mắt mọi người vẫn luôn mỉm cười, hiền lành. Nhưng lần này thái độ lại khác thường.

"Các người điên rồi sao? Đây mà cũng là ham học? Có thức ăn ngon để dùng liền hưởng thụ hả, đừng nằm mơ nữa." Vô luận ai năn nỉ thế nào, Cổ Thất vẫn không chịu nói thêm nữa, có vài người mắt tinh, nhìn thấy phía sau Cổ Thất tựa hồ có đôi đũa.

Đũa rất bình thường, nhưng lại cảm thấy không bình thường, bởi vì đũa kia dưới ánh đèn tự nhiên phát hàn quang, như kim loại vậy, nói nó bình thường, là vì bên ngoài nhìn qua lại đen tự nhiên, cũng không đáng chú ý. Nhưng Cổ Thất thoáng cái đuổi tất cả bọn họ ra, thậm chí ngay cả trưởng thôn cũng không cho tiến vào phòng anh ta ở.

Thôn dân phần lớn mặt mang vẻ oán hận, tập thể quở trách Cổ Thất thất lễ. Thứ oán giận này cùng loại với bệnh dịch, càng nhiều người, phát triển càng nhanh, hơn nữa sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhất là những người từng bố thí Cổ Thất, những người phụ nữ từng đút sữa cho anh ta, đều nói anh ta không biết điều, vong ân phụ nghĩa. Đương nhiên, người thanh niên chán ghét Cổ Thất càng theo gió thổi lửa, đề nghị mọi người đuổi Cổ Thất đi.

Đúng lúc này, người trong thôn đang nghị luận có nên đuổi Cổ Thất đi không. Người thanh niên nghe Cổ Thất có pháp thuật thần kỳ, lạ lùng chết đi. Thi thể của hắn tảng sáng được người phát hiện, im lặng nằm sau vườn nhà trưởng thôn.

Cậu từng thấy con cóc bị bóp nổ chưa?" Ông cụ đột nhiên ngẩng đầu lên, cặp mắt màu xám kia nhìn chăm chăm tôi, phảng phất như nhìn thấy được vậy. Tôi chưa kịp nói tiếng nào, ông cụ đã tiếp tục kể.

"Đầu của người thanh niên phảng phất như bị cái gì đó nghiền qua vậy, mắt đều phụt ra, hai tay gập cong hướng về phía không trung, dường như muốn bắt lấy cái gì vậy. Bên cạnh thi thể, là một con dao phay.

Mà người thanh niên kia, chính là con trai độc nhất của trưởng thôn.

Sự tình này như nước rơi vào chảo mỡ, thôn sôi sục. Trưởng thôn khóc sưng hai mắt, vợ ông ta thì che miệng, khóc tím tức — — Lúc trước từng gào khóc, bị trưởng thôn quạt một bạt tai, trưởng thôn xách lỗ tai bà vợ, mắng to: "Khóc! Khóc cái mẹ gì! Nhất định là ranh con kia hại chết thằng bé nhà tao! Tao muốn nó đền mạng!"

Người trong thôn phần nộ, họ nghĩ Cổ Thất chính là ôn thần, mọi người cầm lấy nông cụ lũo liềm chạy đến cửa phòng Cổ Thất, gần đây ít người tới, Cổ Thất cũng hết sức nhàn nhã, bấy giờ là đầu hạ, Cổ Thất mặc áo sơ mi tơ tằm, nâng ấm trà ngọc người ta đặc biệt tặng, cứ nhiên ngồi trên ghế dựa bên ngoài nhắm mắt nghỉ ngơi. Khi anh ta thấy mọi người nổi giận ùng ùng, vẻ mặt không có chút kinh ngạc nào.

'Các người muốn đánh chết tôi? Tại sao không hỏi xem là ai giết công tử của trưởng thôn?' Cổ Thất chột mím cười nhìn đám người, chậm chậm nói. Mọi người đột nhiên hai mặt nhìn nhau, đích xác, không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh Cổ Thất giết người.

'Tôi cho các người biết, là tôi giết.' Cổ Thất như trước chậm rãi nói, phảng phất như đang bàn về sinh tử của một con kiến hôi. Đám người im lìm, ngược lại không có tiếng nói nào, mọi người nhìn Cổ Thất, đột nhiên sinh ra cảm giác sợ hãi.

Lần đó ta cũng ở trong đám người, mặc dù khi đó là buổi sáng, có

ánh mặt trời, nhưng ta chợt cảm thấy rất lạnh, từ khi bắt đầu hiểu chuyện đến giờ chưa từng cảm thấy lạnh như thế, phảng phất như thấm vào cốt tủy vậy.

Cuối cùng chính là trưởng thôn cứng rắn đề giọng hỏi một câu tại sao muốn giết con trai ông ta.

'Bởi vì cậu ta phá hủy quy củ, tôi đã cảnh báo cậu ta rất nhiều lần, đừng lén nhìn tôi làm phép, đừng lấy đồ đạc của tôi, nhưng cậu ta không nghe, tối qua còn lấy dao kề cổ tôi, uy hiếp tôi dạy cậu ta trộm thọ.

Nực cười, tôi có thể trộm thọ của người khác, chẳng lẽ không trộm được của cậu ta? Tôi vốn không muốn giết cậu ta, là cậu ta tự đòi bẽ mặt, ngọn nguồn sự việc chính là như vậy.' Cổ Thất đứng dậy, mọi người vô thức lui ra sau một bước, anh ta cười cười, xoay người đi vào.

Mọi người dần dần tản ra, mặc cho trưởng thôn la lối, không ai nguyện ý cũng không dám đối nghịch cùng Cổ Thất. Trưởng thôn và vợ ông ta, ở cửa nhà gào khóc thảm thiết, khóc mãi đến khi giọng đều khàn đi.

Ngày thứ hai họ liền rời đi, nghe nói Cổ Thất cho hai người họ một số tiền lớn, mua nhà trưởng thôn, mà sự tình này cũng mặc kệ. Nhưng từ đó về sau thôn dân nhìn thấy Cổ Thất đều tránh thật xa, thật sự tránh không khỏi thì không thể làm gì khác hơn là cúi đầu vội vã lên tiếng chào. Cổ Thất không cho là đúng, như trước tiếp đón tài vật của những người giàu có tiền hoặc những quý nhân quan to địa vị hiển hách từ vùng khác đến để kéo dài tính mạng, sau đó phân chia lễ vật đến các nhà các hộ.

Cũng không lâu lắm, chuyện càng kỳ quái hơn xảy ra, cư nhiên còn



có mấy người Nhật Bản, ban đầu ta cũng không biết, song về sau nghe nói Cổ Thất nói họ là người Nhật Bản, mà càng kỳ quái chính là Cổ Thất cũng biết ngôn ngữ của họ, hai bên bô bô nói hồi lâu, lại tựa hồ không đạt được thỏa thuận đôi bên, kết quả mấy người Nhật Bản kia rất tức giận rời đi, lúc gần đi còn chỉ vào Cổ Thất nói gì đó, sắc mặt Cổ Thất có chút dị thường, khòe miệng co rúm, xoay người vào phòng.

Người trong thôn nghị luận đôi chút rồi cũng không để ý đến, bởi vì dù sao mọi người thấy nhiều rồi cũng không có gì kỳ lạ nữa, nếu trước kia, còn có thể hưng phấn một chút. Song Cổ Thất đột nhiên triệu tập tất cả lại, thần sắc nghiêm túc cảnh báo mọi người gần đây đừng ăn thứ gì bậy bạ bên ngoài hoặc chú ý diệt chuột, đừng tùy tiện đi lại ở phụ cận. Nhưng mọi người chỉ xem lời anh ta nói như gió thoảng bên tai, có người còn nói thầm Cổ Thất xem mình như trưởng thôn, cho dù là trưởng thôn cũng không có cách nào quản được mọi người ăn uống, Cổ Thất dặn dò thật lâu, mãi đến khi giọng đều khàn đi, mới trở vào. Song vẫn có vài người tin lời anh ta.

Cửa thôn là một con sông nhỏ, mọi người trước kia đều từ đó múc nước, hoặc giặt quần áo. Cổ Thất đóng con sông kia, bảo mọi người đi đến nơi rất xa múc nước, mặc dù tiếng oán nổi lên bốn phía, nhưng không ai dám công khai phản đối. Nhưng một nhóm trai trẻ trong thôn, kể cả ta cũng rất ấm ức, mọi người chiếu lệ từ trong sông múc nước uống, vì trời nóng, những người này vì gánh nước đường xa, nước để cho các cụ già yếu phụ nữ trẻ em uống ngay.

Ta có chút lo lắng, vì nước sông kia đích xác có chút khác với trước đây, phía trên nổi lơ lửng thứ gì đó giống vôi. Cho nên mặc dù khát nước, uống cũng không nhiều lắm.

Quả nhiên, lời cảnh báo của Cổ Thất trở thành sự thật, người từng uống nước đã xuất hiện bệnh trạng suy yếu, ho ra máu, sau đó

nhánh chóng tử vong, bóng ma quanh quẩn trong thôn, ta cũng xuất hiện bệnh trạng kể trên, hơn nữa vô cùng suy yếu, ngay cả nằm trên giường cũng cảm thấy khó thở. Bởi vì xảy ra chuyện đều là thanh niên, một ít người còn chưa ngã bệnh sợ hãi rời khỏi thôn, đến vùng khác lánh nạn.

Thôn dân rút cuộc phần nộ rồi, họ nói đây là Cổ Thất trộm mệnh của mọi người, sau đó thêm vào trên người những kẻ tới thôn kéo dài tính mạng, bản thân mưu cầu tiền tài, nếu không, anh ta tốt với mọi người vậy để làm chi? Tặng mọi người của cải mình khổ cực kiếm được để làm chi?

Lời này nhanh chóng nhận được sự đồng tình của mọi người, sự sợ hãi của thôn dân đã đạt tới đỉnh điểm diễn biến thành phần nộ. Cổ Thất từ trong giấc ngủ bị bắt lại, trói trên cột gỗ. Mọi người nâng ta lúc ấy đã nằm trên giường ho ra máu tới trước mặt Cổ Thất.

Ta mặc dù đã thần trí không rõ, lại nghe được Cổ Thất thở dài nặng nề.

"Thả tôi xuống, dù sao các người đã muốn giết tôi, vậy để tôi giúp cậu ta tái tục thứ mệnh." Lời của anh ta có người phản đối, cũng có người đồng ý, cuối cùng mọi người thấy ta lại bắt đầu ho ra máu, vì vậy đưa ta và Cổ Thất vào phòng, mà bên ngoài vây quanh rất nhiều người.

Đây là lần đầu tiên ta tiếp xúc với anh ta gần như vậy, bỗng dưng cảm thấy kỳ thật anh ta làm người rất ôn hòa.

"Sur phụ đã nói với tôi, sớm muộn sẽ có một ngày như thế, nhưng mà không sao cả, nhân sinh một đời, từng được hài lòng là đủ rồi." Thanh âm của anh ta rất trầm, như thanh âm thùng gỗ ném vào giếng sâu, song lại lộ ra một sự kiêu ngạo chết không nhận thua.

"Tôi từng báo các cậu đừng chạm vào nước sông kia, cũng trách tôi, không để tâm nhiều, quên mất, có lẽ đây đều là chuyện đã được an bài." Giọng nói Cổ Thất chột chuyển, tiếng nói mang theo thê lương. Ta thì cười khổ, xem như đáp lại anh ta. Ta giãy giụa lấy khuỷu tay nhắc người lên, vì mặc dù là lúc này, ta cũng muốn xem anh ta rốt cuộc trộm thọt kéo dài tính mạng thế nào.

Ta nương theo ngọn đèn ảm đạm, nhìn thấy Cổ Thất lấy ra hai ly rượu màu bạc, rót đầy rượu gạo, cũng rút ra đôi đũa kia, đũa lần lượt gác trên ly rượu. Tiếp đó anh ta lấy ra một vốc gạo nếp, đi về hướng ta.

"Không được nhìn lên, nếu không sẽ tự tổn hại hai mắt, nhớ lấy!" Cổ Thất nghiêm túc nói với ta. Ta nghe lời nhắm mắt lại. Cảm giác được anh ta gấp nếp đồ vào lòng bàn tay ta, tiếp theo lòng bàn tay một trận đau đớn. Ta không nghe lời anh ta, mở mắt.

Chỉ trong nháy mắt, ta đã nhìn thấy.

Cổ Thất cầm trong tay một thứ gì đó mũi nhọn rất dài mà mảnh, phía trên hình như có vết máu, tiếp theo anh ta chắm hai vật thể như kim dài kia vào ly rượu. Tiếp theo đem một vốc gạo nếp khác vẩy về phía chiếc đũa đặt trên ly rượu.

Tiếp theo đôi mắt ta một mảnh đen nghịt, không có đau đớn, nhưng ta đã không còn nhìn thấy gì nữa. Tiếp theo, ta liền mất đi tri giác.

Chờ khi ta tỉnh lại, phát hiện mình đã khỏi hẳn, nhưng mắt đã mù. Song ta rất may mắn, dù sao cũng nhặt về được mạng, ta đang muốn đi cảm tạ Cổ Thất, lại bị mọi người ngăn cản.

Mọi người nói cho ta biết, họ đã thiêu chết Cổ Thất rồi.

Ta nghe xong kinh hãi, chất vấn tại sao, nhưng không ai nguyện ý nói cho ta biết. Về sau ta đi hỏi người phụ trách hành hình, họ nói thân thể Cổ Thất cháy rất nhanh, như củi khô tười rượu trắng. Lửa sau khi tắt, gió lớn nổi lên, tro cốt của anh ta trộn lẫn vụn gỗ thổi vào con sông kia.

Về sau mọi người từng uống nước sông không xảy ra chuyện gì nữa, thôn dường như lại khôi phục an bình trước kia, những quý nhân nọ cũng đã biến mất, không hề đến thôn này nữa, vốn dĩ, họ là hướng Cổ Thất mà tới.

Ta cũng thành người duy nhất ở thế hệ kia còn ở lại thôn này, mặc dù về sau rất nhiều người hỏi ta về chuyện trộm thọ, nhưng ta không hề nói cho họ biết." Ông cụ đột nhiên vuốt ve tay tớ, vô cùng ưu thương. Tớ bỗng dưng cảm thấy kỳ quái.

"Vậy sao ngài lại nói cho người khác quê như con biết?" Tớ hỏi ông cụ. Ông lại cười khổ.

"Bởi vì nếu không nói, ta sẽ mang theo vào quan tài rồi, nói cho người ngoài như con biết việc này chung quy cảm thấy nếu so với kẻ cho người thôn này tốt hơn, để họ hoàn toàn quên đi chuyện điên cuồng kia. Quên đi Cổ Thất." Ông nói xong, khoát tay với tớ, ý bảo tớ nên đi thôi.

Tớ rời khỏi thôn, quay đầu nhìn lại, thôn lại nổi gió, ông cụ mắt mù kia tịch mịch ngồi trên ghế trúc, ưu thương nhìn cửa thôn.

Mặc dù ông cái gì cũng đều nhìn không thấy.

Lúc tớ rời khỏi thôn cũng đến xem nước sông mà ông cụ từng đề cập, cực kỳ trong suốt, tớ còn lấy tay múc một ngụm uống, thật lạnh,

song hàm chứa cay đắng." Kỳ Nhan nói xong, cửa cũng tiến vào một bác sĩ.

"Cái kia mà cậu nói hình như là vi khuẩn nhĩ, Nhật Bản từng tung ra rất nhiều vi khuẩn tương tự dịch tả, sốt Dengue ở nông thôn và khu dân cư Trung Quốc." Bác sĩ trẻ tuổi giải thích nói.

"Nhưng mà cậu đã có thể sôi nổi kể như vậy, xem ra cũng khá lên nhiều rồi, chuẩn bị lo liệu thủ tục xuất viện đi." Anh ta quan sát Kỳ Nhan một chút, dứt tay vào túi ra ngoài.

Kỳ Nhan bất đắc dĩ cười cười, Lý Đa và Lạc Lô cũng đứng lên.

Thật có kéo dài tính mạng sao, tôi rất muốn hỏi Kỳ Nhan, song, có lẽ cậu ấy cũng không biết đâu, không ai biết Cổ Thất từ đâu học được, bí mật này đã cùng tro cốt của anh ta biến mất theo cơn gió rồi.

# Chương 54: Rắn nhà

Rắn là một trong những đồ đẳng quan trọng của người cổ đại, về sau biến đổi thành thần, 《 Lí Trường Cát Ca Thi Tự 》 của Đỗ Mục thời Đường có "Nguu quỷ xà thần chưa đủ làm nên những ảo tưởng vô lý ấy mà". Ngô Chấn Phương nhà Thanh 《 Lĩnh Nam Tạp Kí 》 viết: "Triều Châu có rắn thần, chúng nó giống mũ miện phía nam, kính trọng gọi rằng du thiên đại đế, trong bàn thờ đều là rắn vậy. Muốn thấy, miếu tự tất từ đó mà ra, quanh quần giữa vạc mâm, hoặc treo ngược trên xà nhà, hoặc lấy gậy trúc đón, uốn lượn tiêm kết, không sợ người đổi thành không thích người, dài chừng ba thước, xanh ngắt đáng yêu . . . . . Phàm kẻ tế thần, rắn thường bò đến nhà" Người Nghi Hưng Giang Tô chia rắn thành rắn nhà và rắn đồng, phân biệt gọi là "Lý Man" và "Ngoại Man". Gọi là rắn nhà, chỉ một loại rắn không độc sống ở trong nhà, thường cuộn quanh xà nhà, mái hiên, mép tường, luống ngói, gác xép, tổng cộng khoảng ba thước. Mọi người cho rằng rắn nhà sẽ là người giám hộ, nhà có rắn nhà, gạo trong bồ gạo sẽ tự động đầy lên.

Cũng có người thường nói, nếu trong nhà phát hiện rắn, kỵ nhất là giết nó. Cho rằng nếu giết chết rắn hoặc rắn không bị đánh chết, rắn sẽ dùng hành động trả thù, gây bất lợi cho gia môn. Do đó nếu phát hiện rắn trong nhà, hãy bắt nó vào trong lọ hoặc móc trên cán dài, sau đó đưa vào sơn cốc, đồng thời xin chúng trốn vào sơn động, đừng trở lại nhà người ta nữa.

Truyền thuyết các địa phương vô cùng giống nhau, nhưng có một điểm chung, rắn nhà không phải vật tầm thường.

Các cụ già thường nói, rắn nhà như phúc tụ tài. Rắn nhà đi, thì nhà

bại, rấn nhà ở, thì nhà hưng.

Thậm chí, cư nhiên có truyền thuyết nếu trong nhà mình tận mắt nhìn thấy rấn nhà từ nhà cổ rời đi, đại hưng.

Bình thường nhà cửa nông thôn trên mấy mươi năm phần lớn có rấn nhà, hơn nữa đều rất lớn. Tất cả mọi người có thói quen ước định mà thành, chỉ cần nhìn thấy rấn nhà từ trong nhà chạy ra, cần phải quay đầu đi, không thể để tâm tồn tà niệm, không thể để miệng nói ra uế ngôn ô ngữ, sau đó dâng hương lễ bái, để đáp tạ tình nhiều năm qua bảo vệ nhà.

Đương nhiên, có quy tắc tất nhiên có người phá hư quy tắc, đạo lý này vĩnh viễn không thay đổi.

Cuối tuần thuận theo lời dặn của cha, trở về nhà chuyển một vài thứ về, bởi vì đã lâu không về quê, một cụ già nghe nói tôi là con trai của cha, cứng rắn muốn kéo tôi đến nhà ông ấy ăn cơm, miễn cưỡng không được, không thể làm gì khác hơn là đi theo ông ấy. Song nhà ông ấy quả thật không tồi, cho dù so sánh với biệt thự của người thành phố cũng không kém cõi chút nào, không chỉ trang nhã rộng rãi, mà bởi phong cách của nó còn cổ xưa thần bí, quả nhiên, cũ cũng có chỗ tốt của cũ hơn nữa tôi ở trên những giá gỗ trong phòng nhìn thấy rất nhiều dược phẩm và bộ sách đặt ngay ngắn, tôi âm thầm phỏng đoán chẳng lẽ ông cụ bán thuốc?

"Trong thôn trước năm 50 vốn có gia đình họ Triệu, thôn này họ Từ Triệu chiếm đa số, một số người thời trước khả năng đều là thân thích, đáng tiếc một gia tộc phát triển vô cùng sung túc, sau bốn đời cư nhiên lại thành người dựng nước lã.

Song gia đình họ Triệu này ở trong thôn vẫn có chút địa vị, nhà cụ ông là chương quản gia phá trong thôn, cũng xem như đức cao vọng

trọng, hơn nữa mặc dù nhà có dư tiền của, lại đối với thôn dân nghèo khổ rất tốt, cho nên uy vọng của ông ở thôn rất cao. Ba con trai của ông cũng vô cùng ưu tú. Triệu Đại thừa nhỏ học võ thuật, mấy mươi năm qua cũng có chút thành tựu, trong làng ngoài ngõ đều biết Triệu gia có một đứa con trai lớn giữ nhà hộ viện như vậy, khi đó trong thôn, có thể đánh được người vẫn là rất có địa vị.

Triệu Nhị và Triệu Đại là anh em ruột, song tính cách khác nhau rất lớn, Triệu Nhị điềm đạm nho nhã, cấp hai học đến phân nửa, được thôn giao cho làm chức kế toán.

Về phần Triệu Tam, tuổi rất trẻ, lúc ấy đang chuẩn bị thi đại học, thành tích coi như không tồi, hơn nữa bản thân chăm chỉ, tựa hồ rất có hy vọng.

Người nhà này nhìn qua tựa hồ rất vui vẻ, nhưng cũng chỉ để cho người ngoài nhìn thế mà thôi."

Ông cụ kể chuyện xưa này gọi là bác Triệu, tôi cũng gọi theo những người xung quanh, kỳ thật hơn hai mươi năm qua tôi cũng chỉ lần đầu gặp ông ấy thôi. Bác Triệu ở trong thôn địa vị rất cao, bởi vì thứ nhất ấn theo vai vế ông ở trong thôn tương đối già, hơn nữa nghe giọng điệu của ông dường như có quan hệ thân thích với ông cụ Triệu đã mất kia. Thứ hai làm người ngay thẳng công bằng, rất nhiều chuyện đều dựa vào ông để cân nhắc quyết định, song tôi cũng là nghe thôn dân họ nói vậy thôi. Tóc bác Triệu đã rụng hết, mặc dù đã gần bảy mươi tuổi, nhưng nhìn qua tinh thần không tồi, hai mắt luôn mở lớn, tròng trắng kiểu đậu hũ lồi lên, nhìn nghiêng rất giống mắt ếch, đương nhiên, tôi không dám nói ra. Da thịt màu đồng cổ mặc dù xuất hiện vết rạn khô nứt, song ngón tay ông rất nhỏ dài, mặc dù đốt ngón thô to, nhưng dị thường linh hoạt, thân thể bác Triệu vô cùng khỏe mạnh, ngấm lại trong thành thị cư nhiên còn có người phơi nắng tia tử ngoại, tiêu tiền tìm tội, còn không bằng về thôn quê ở vài



ngày, vài tuần cũng chưa hẳn là chuyện không tốt.

Ông dùng bàn tay lớn như quạt hương bồ chùi đôi môi đầy mỡ, đem một cánh gà đã gặm hết ném ra ngoài, thần bí cúi đầu nói.

"Gia đình ông cụ Triệu trước mặt người ngoài rất đoàn kết, kỳ thật thường xuyên cãi nhau."

"Ồ? Vì sao thế?" Tôi hiếu kỳ hỏi han.

"Nguyên nhân kỳ thật cũng rất đơn giản, bởi vì thời trẻ ông cụ Triệu phạm phải một việc ngu ngốc, sự tình này người biết không nhiều lắm, người biết bí mật này phần lớn đều kính trọng ông, cũng chưa từng công khai ở thôn. Cư nhiên cùng một người hầu nhỏ mới tới trong nhà mè nheo với nhau, sự tình bại lộ, sợ lộ ra ngoài bẽ mặt, cho nên giếm xuống, để cô gái kia ở lại nhà, mặc dù vợ của cụ ông rất không vui, nhưng không còn cách nào, có điều cô gái này lúc sinh đẻ băng huyết rồi chết, người Triệu gia cũng bí mật xử lý thi thể. Sự tình này người biết càng ít, người Triệu gia nói với bên ngoài cô gái đã ôm tiền chạy trốn, kết quả ngược lại Triệu gia thành người bị hại. Cô gái này là người bên ngoài, ở trong thôn vô thân vô cố, đứa bé được sinh ra trước khi cô ta chết chính là Triệu Tam. Người Triệu gia cảm thấy tâm mang tội lỗi, vì vậy đối xử với đứa bé này cực kỳ tốt, nhất là cụ ông, bình thường càng thêm thương yêu, thứ nhất là đứa út, thứ hai Triệu Tam thực sự so với hai anh trai thông minh hơn nhiều.

Thời gian dài, hiển nhiên vợ trước của cụ ông trong lòng bất mãn, hơn nữa cụ ông về sau thân thể dần dần suy yếu, Triệu gia mặc dù bàn bạc nhiều, nhưng khá dư dả tiền bạc, nhất là tòa nhà cổ trong nhà." Bác Triệu nói đến đây, không nhịn được ngẩng đầu, nhìn xà ngang trong phòng ngẩn người.

Tôi có chút khó hiểu, nhưng không tiện đặt câu hỏi, dù sao cũng là

văn bối, lễ nghĩa tôi vẫn hiểu được. Một lúc lâu, ông mới mở miệng nói chuyện.

"Nông dân, cả đời đều mưu cầu một gia đình an khang hòa thuận, nhất là nhà cửa, nhà cổ của Triệu gia chính là căn nhà tốt nhất trong hơn mười phương viên, đông ấm hạ lạnh không cần nói, hơn nữa ai nhìn qua cũng đều nói là phong thủy tốt, vượng gia. Do đó mấy đứa con Triệu gia đều rất coi trọng căn nhà này. Đương nhiên, người trong thôn cũng thế. Trong đó hiển nhiên cũng kể cả ta." Bác Triệu nhẹ nhàng nhấp ngụm rượu nếp lâu năm, nheo mắt nở nụ cười, sau đó chép chép miệng, lộ vẻ cực kỳ hưởng thụ.

"Nhưng ngài mới đầu không phải nói đều đã là chuyện mấy mươi năm trước sao, tới cùng hiện người nhà đó sao rồi?" Tôi hỏi, bác Triệu đột nhiên sầm mặt.

"Người Triệu gia xảy ra chuyện, chết cũng đã chết, tán cũng đã tán, gia đình lớn như vậy, thoáng cái đã suy tàn." Ngữ khí ông có chút nặng nề, tựa hồ có chút phiền muộn.

"Nghe nói lúc lão tam Triệu gia sắp thi tốt nghiệp, trong nhà xảy ra việc lạ, lúc ấy người trong nhà không hề để ý, nhưng sau cùng lại phát sinh chuỗi sự kiện mới bắt đầu nhớ ra, trái lại làm người ta cực kỳ sợ hãi.

Tháng năm trong thôn đã cực kỳ nóng bức, khi đó còn chưa có quạt điện gì, càng miễn bàn tới điều hòa, tất cả mọi người thân trần phe phẩy quạt hương bồ ở cửa hóng mát. Chỉ có gia đình cụ ông Triệu gia không cần."

"Ồ? Vì sao?" Tôi đã tới đây, mùa hè quả thực nóng không chịu nổi, khó chịu muốn chết, nếu ngồi trong nhà, chưa đến mấy tiếng, tuyệt đối đem người ta như bánh bao mà chưng chín.

"Bởi vì nhà cổ của Triệu gia vô cùng kỳ lạ, tựa như một hầm băng vậy, vô luận bên ngoài nóng bao nhiêu, đi vào liền mát mẻ vô cùng, tâm thần khí sáng, hơn nữa người thân thể có chút không khỏe choáng đầu não nóng, chỉ cần ở trong nằm chốc lát, cũng không trị mà khỏi bệnh. Tới mùa đông, bên trong lại vô cùng ấm áp, lò lửa chậu than cũng không cần, mặc dù nhà đã gần trăm năm, do tổ phụ của ông cụ Triệu truyền xuống, trải qua ba đời, nhưng như trước vô cùng chắc chắn, mưa có to xối xả mấy trong nhà cũng không có chút giọt nước nào, do đó vùng này, nhà cổ Triệu gia liền có tiếng tăm." Bác Triệu nói rất nhanh, nước bọt cũng bắn ra, nhìn ra được ông hiểu rất rõ nhà cổ Triệu gia.

"Nói lạc đề rồi, ta lại nói về ba anh em Triệu gia kia, lão đại là người luyện võ, đương nhiên cũng thích uống rượu, song tửu lượng của anh ta cực lớn, người bình thường thay phiên nhau uống anh ta cũng không say, vì vậy trong thôn không ai dám đấu rượu với anh ta, vóc người anh ta khôi ngô hơn nữa nhiệt tình hiếu khách, chẳng qua tính tình vô cùng nóng nảy, mở miệng vài câu bất hòa, đám tay liền vung lên, ông cụ Triệu vì con trai ông ta mà lo lắng không ít, cũng may về sau lấy vợ cho lão đại, Triệu Đại mới dần dần an phận lại, nhưng anh ta lại đối xử với đứa em trai nhỏ nhất vô cùng tốt.

Về sau lão nhị cũng thành thân, hai anh trai tuổi bắt đầu lớn, tâm tư cũng nhiều, nhất là hai người vợ được gả vào, đương nhiên đối với chú ba không phải ruột rà này có không ít nhận xét. Lão tam hiểu người, biết trong nhà thường xuyên xa lánh mình, cũng càng cố gắng học hành, từ rất nhỏ đã xin ở ký túc xá trường, ít khi về nhà ở. Khi đó sinh viên đại học vinh quang xiết bao, song cũng may lão tam tư chất không tồi, hơn nữa vô cùng chăm chỉ, cũng có hy vọng rất lớn.

Nhưng hai cô vợ cùng với mẹ chồng của các cô đều không muốn cho qua như thế, các cô thường xuyên khích cụ sớm xác định di chúc

nhà cửa cùng tài sản, cũng nói lão tam không có tư cách để lấy một phần. Song ông cụ Triệu đến tột cùng nghĩ thế nào, chỉ có trời mới biết.

Tóm lại sự tình phát sinh trước khi thi tốt nghiệp một tháng, một buổi tối ngày hè. Cụ ông yêu cầu lão tam về nhà ở lần nữa, ăn ngon chút ngủ ngon chút, mặc dù lão tam đã từ chối nhiều lần, nhưng có thể ngấm lại vì cuộc thi, cuối cùng vẫn trở về.

Người một nhà rớt cuộc ngồi ăn chung bữa cơm, quy củ trong thôn phụ nữ không chung bàn. Vì vậy ba người phụ nữ bưng chén ra ngoài, đó cũng là yêu cầu của cụ ông, đuổi các cô ra ngoài.

Vì vậy trong nhà cổ chỉ còn lại bốn cha con, bốn người ngồi bốn góc bàn ăn, lão đại miệt mài uống rượu không nói lời nào. Lão nhị trái lại khách khí khuyên em trai ăn nhiều vào, chẳng qua giọng điệu không giống như là anh em ruột thịt, trái lại như đối với người ngoài, khách khí quá mức, cụ ông không hề ăn gì, chỉ hút thuốc nhìn ba con trai.

Triệu gia có thói quen ăn cơm ở phòng khách, trong phòng lớn đặt một cái bàn gỗ ngay ngắn, phía trên vừa vặn là xà nhà cao cao. Ngoài cửa đã sập tối, sao cũng đã nhìn thấy một ít rồi." Bác Triệu ăn uống no đủ, rút một điếu thuốc, tôi mặc dù nghe rất thú vị, nhưng trong lòng không khỏi nghi vấn, vì sao ông ấy ngay cả chi tiết lúc đó cũng rõ như lòng bàn tay, phảng phất như ngay ở hiện trường vậy.

Song bác Triệu không chú ý nghi vấn trong mắt tôi, tiếp tục kể.

"Lão đại một mình cầm đầu uống rượu, có khả năng phần lớn gia đình đều là như vậy, lão đại thường thường đôn hậu chất phát, không giỏi nói năng. Trái lại lão nhị Triệu gia thường xuyên ra vào ủy ban thôn cùng người giao tiếp rộng, chẳng qua một mực nhiệt tình nói chuyện cùng cậu em trai đã lâu không gặp này làm người ta

chung quy cảm thấy có chút giả dối như làm cho có.

Rượu qua ba lần, đồ ăn đã giảm thấy đáy. Cụ ông rất cuộc nhin không được nữa. Ông ho khan vài tiếng, ném đầu thuốc lá trên mặt đất, dùng mũi giày vãi đầu tròn màu đen của mình hung hăng giẫm lên, phảng phất như hạ quyết tâm thật lớn. Ba anh con trai cũng đã phát hiện, không nói với nhau lời nào, chờ cha mình lên tiếng.

Cụ ông hăng giọng một cái, nói cho ba anh con trai. Tất cả tài sản của mình sẽ chia làm ba phần, ba người mỗi người lấy một phần. Nhưng chút tiền này cũng không phải trọng điểm. Mọi người đều muốn chính là căn nhà cổ thần kỳ này. Nhưng không đợi cụ ông nói hết, lão tam đột nhiên lạnh lùng lên tiếng.

'Con không muốn phần đó của mình, con cũng không muốn nhà, nếu như có thể thi lên đại học, con sẽ không về nữa.' Lão tam nói xong, đứng dậy, lão đại lộ vẻ rất kinh ngạc, cũng rất thống khổ, tựa như có gì che giấu khó nói, nhưng chịu đựng không nói.

Lão nhị thì thật cao hứng, nhưng lại tìm cách không muốn biểu lộ ra, chỉ cúi đầu lấy tay đẩy kính mắt trên mũi, lấy tay che đậy nụ cười khó nén trên mặt.

Cụ ông càng kinh ngạc, sau đó lại khó hiểu.

Đây lúc mỗi người trên bàn mang vẻ mặt khác nhau, đột nhiên từ xà ngang nhào xuống một thứ gì đó đen tuyền, phịch một tiếng nện trên bàn ăn, sắc trời rất tối, mọi người sợ giật mình, cũng đều không nhìn kỹ.

Chờ mọi người nhìn kỹ, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Trên bàn là một con rắn. Thô cỡ miệng chén tráng men, nền xanh

vân đen, đầu rắn quay về phía lão tam, còn thè lưỡi ra ngoài. Rắn này không nhỏ, mặc dù không có thước đo trực tiếp, phỏng chừng cũng phải dài hơn ba thước. Ba người còn lại đều sợ đến rời khỏi chỗ, ngay cả lão đại ngày thường luôn lớn gan cũng bị dọa trắng mặt.

'Rắn nhà!' Lão nhị dùng thanh âm run rẩy hô câu, sau đó không ngừng lùi về phía sau.

Rắn này phảng phất như đang ngủ, hạ đầu nặng nề, khả năng lúc nện xuống có chút không khỏe, xem ra nó vẫn luôn ở trên xà ngang. Lão tam cũng có chút sợ hãi, nhưng không biết tại sao thân thể lại không cách nào nhúc nhích, chỉ ngồi thẳng ở đó, cùng con rắn nhà này đối mặt.

Rất nhanh, rắn uốn lượn theo chân bàn bò xuống, như bơi lội dạo quanh chân lão tam một vòng, sau đó biến mất trong bóng đêm ngoài cửa.

Cụ ông đột nhiên thống khổ hô lớn: 'Rắn nhà đã đi rồi, Triệu gia phải bại rồi! Báo ứng mà, báo ứng mà.' Ông giống như người điên, lặp lại những lời này, lão đảo chạy khỏi nhà.

Lão đại đỡ lão nhị lên, cũng chậm rãi ra ngoài, trước khi ra cửa, anh ta tựa hồ có chuyện muốn nói với lão tam, nhưng nhìn vẻ mặt em trai lạnh lùng, không thể làm gì hơn là nuốt xuống.

Trong phòng chỉ còn mình lão tam ngồi. Kỳ thật anh ta trong nhà này chỉ quan hệ tốt với đại ca, bởi vì lúc anh ta ra đời đại ca đã mười sáu rồi, trưởng huynh như cha, đại ca này đối với anh cực kỳ tốt, thường xuyên chạy hơn 10 dặm đến trường học thăm anh, cũng hy vọng anh về nhà, nhưng lần này về nhà lão tam biết rõ cuộc không nán lại nổi nữa. Hồi lâu, lão tam từ trên băng ghế dài đã ngồi đến nổi cái mông

mình cơ hồ chết lạng đứng dậy, ngẩng đầu nhìn nóc nhà cao cao, cũng đi ra ngoài.

Chuyện Triệu gia có rần ra khỏi nhà không biết tại sao cứ nhiên truyền ra ngoài. Người nhà họ Triệu thoảng cái tựa như trở thành đại danh từ xúi quẩy trong thôn, những người ngày thường luôn chào hỏi xưng huynh gọi đệ vừa thấy họ liền ào một cái toàn bộ tản đi. Cũng may lão tam không hề quan tâm đến việc này, ngày thứ hai thu dọn đồ đạc về trường học.

Bảy ngày sau, anh ta nhận được tin người chết trong nhà.

Lão đại đã chết.

Chết lạ lùng, thậm chí trước khi lão đại chết e rằng cũng không biết tại sao. Đêm hôm đó, anh ta chiếu lệ cùng bạn bè uống rượu cả đêm. Kỳ thật uống rất ít, không bì kịp với bình thường, lão đại đương nhiên không để trong lòng như trước đêm khuya trở về nhà mình. Trong tay còn xách bình rượu này, vừa đi vừa uống.

Nhưng anh ta lại vấp ngã một cái, mà khi đó anh ta vừa vặn đang đặt bình trong miệng mình.

Vì vậy thân hình nặng nề của lão đại hoàn toàn đè xuống, cả cái bình cũng hoàn toàn nhét vào cổ họng, loại bình rượu này đặc chế ở nông thôn, so với chai bia bây giờ ồm hơn, nhưng dài hơn, có chút giống lon coca cola. Khi đó là đêm khuya, lão đại không cách nào kêu thành tiếng.

Ngày thứ hai, vợ lão đại nhìn thấy thi thể lão đại ngoài cửa, nghe nói là chết ngộp, miệng cũng bị cái bình chổng vào hoàn toàn trật khớp, hai tay cũng duỗi thẳng bất động, phía trên đều là vết trầy xước. Nhưng về sau lấy bình ra, miệng lão đại vô luận làm thế nào cũng

không đóng lại được, cái miệng tối om kia, phảng phất như khi rắn muốn nuốt thức ăn vậy, mấy anh thanh niên dùng sức thật lớn cũng không khép lại được, cuối cùng không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là tìm búa, đập nát xương cằm của lão đại, lúc này mới đóng lại, nếu không thì thể há miệng lớn như thế, làm sao hạ táng?

Mọi người âm thầm sợ hãi, đều từng nghe nói chết không nhắm mắt, nhưng có ai từng nghe nói không đóng được miệng?

Lão tam cơ hồ khóc một đường chạy về nhà, kết quả đầu tiên, trên mặt trúng một cái tát như trời giáng của đại tẩu, đánh anh ta cơ hồ hôn mê.

Anh ta không trách đại tẩu, vì đại tẩu một bên khóc một bên gào lên rằng.

'Mày chính là tai tinh, mày hại chết mẹ mày, vừa về lại hại chết đại ca mày, sao chính mày không chết đi?' Mà lão nhị ngay cả ngày đưa tang đại ca cũng không dám ra ngoài, cả ngày bọc chăn ngồi xổm trong phòng. Mà mẹ của lão đại, cũng cơ hồ khóc ở trong phòng, ngay cả sức để mắng chửi người cũng không có.

Triệu gia lão tam ở trước linh bài đại ca anh ta quỳ suốt một ngày, sau đó bỏ đi, trước khi đi anh ta chỉ nhìn cha mình một chút, con người vì chút vui sướng ngắn ngủi mà sinh hạ anh ta.

Anh ta chỉ nói với ông cụ xa lạ này câu bảo trọng, rồi trở về trường học. Đại ca đã chết, gia đình này càng không có gì đáng lưu luyến, cho nên anh ta ngược lại muốn cố gắng học hành, rời khỏi đây.

Lão đại chết đi gia đình này suy tàn rất nhiều, ông cụ Triệu cũng thoáng cái già xạm xuống, phản ứng cũng không còn lớn như trước. Con mắt của bà cụ cũng khóc mù, vợ lão đại vài năm sau tái giá, bắt



quá đây là chuyện về sau.

Lão tam quả nhiên thi đậu đại học, rời khỏi thôn này, lúc anh ta rời đi không ai đưa tiễn anh ta, nhưng nghe nói anh ta đi rồi, có thôn dân nhìn thấy ông cụ Triệu một mình chống gậy đứng ngẩn ngơ ở cửa thôn, lão lệ giàn giụa.

Vài năm sau, lão tam đã tốt nghiệp, cả quãng thời gian đại học anh ta cơ hồ chưa từng quay về nhà, sự tình đã qua lâu như vậy, anh ta quyết định trở về xem sao.

Hết thầy như cũ, song thời gian đó là ba năm tai họa, cũng may mảnh đất này coi như giàu có đông đúc, mặc dù cả nước thiên tai, thôn dân vẫn có thể tự cấp tự túc, ấm no không thành vấn đề.

Nhưng lần này trở về, liền nghe nói Nhị ca đã chết.

Nguyên nhân rất đơn giản, lão nhị cơ hồ mỗi ngày tỉnh dậy đều phải xem chân mình, anh ta cứ nói có rần từ trên chân bắt đầu cắn nuốt anh ta, hơn nữa trên người anh ta mọc bệnh ngoài da vô cùng kỳ quái, từng vòng từng vòng, từ mắt cá chân chậm rãi quấn lên người, dày khoảng hai đầu ngón tay, sờ lên thô ráp lắm, từng khối một như vảy vậy, lão nhị luôn ngứa ngáy khó nhịn, vừa lấy tay gãi, liền gãi xuống một mảnh da lớn, cởi sạch quần áo nhìn lại, phảng phất như cả người anh ta bị rần cuốn lấy vậy. Kết quả những chỗ bị gãi thối rữa chuyển biến xấu dữ dội hơn, da hư thối tanh tưởi, ngay cả vợ anh ta cũng tránh thật xa. Về sau trên người lão nhị không có chỗ thịt nào nguyên vẹn nữa.

Rốt cuộc, lão nhị chịu không nổi loại hành hạ này, dùng chút sức lực cuối cùng, ở trong phòng dùng dây lưng quần tự treo cổ.

Chỉ trong vài năm, Triệu gia đã chết hai đứa con trai, câu chuyện về

rắn nhà càng làm người ta thêm khùng hoảng. Ông cụ Triệu bị thương quá độ, cũng về với đất vàng. Vợ lão nhị trở về nhà mẹ đẻ. Triệu gia to như vậy ngắn ngủi vài năm liền lụn bại cửa nát nhà tan, trong nhà cổ chỉ còn hai người ở, mẹ ruột của lão đại và lão nhị cùng với lão tam vừa mới tốt nghiệp.

Mặc dù bà cụ cực kỳ ghét lão tam, ít nói chuyện với anh ta, duy nhất nói chuyện với anh ta cũng là vì những khi mắt nhìn không thấy cần trợ giúp, hơn nữa hơi tí liền si nhục đánh chửi anh ta. Nhưng lão tam không hề có ý định bỏ đi, chỉ yên lặng chăm sóc bà, thậm chí bỏ qua sự nghiệp của mình, cam tâm ở trong thôn tiếp nhận vị trí của nhị ca, làm một kế toán. Hơn nữa anh ta đã từ chối rất nhiều cô nương ái mộ, chỉ trông coi người phụ nữ trên danh nghĩa cũng có thể gọi là mẹ này.

Thôn dân đối với một nhà kỳ lạ này ôm hứng thú rất cao, đủ loại phiên bản kể cũng nhiều, có nơi còn truyền ra Triệu gia có giấu của, lão tam hại chết hai anh trai mình, sau đó mỗi ngày tra khảo bà cụ bức bà nói ra vân vân. Nhưng có những năm lời đồn và lời nói dóc sẽ diễn biến thành sự thật đáng sợ.

Thời kỳ cách mạng văn hóa lão tam mỗi ngày bị phê đấu, buộc anh ta nói ra bí mật nhà cổ của Triệu gia, mà bà cụ kia cũng không nói được một lời. Kết quả những người đó bắt giam lão tam vài ngày, thấy hỏi không ra cái gì, không thể làm gì khác hơn là thả anh ta trở về, chỉ có điều không cho phép hai người họ ở lại nhà cổ, mà biến nhà cổ thành bộ tư lệnh phái tạo phản, một đám nã tàn ngày ngày ở đó, ban ngày thì phê đấu tẩu tư phái (phái chủ trương đi theo con đường tư bản chủ nghĩa) địa chủ, buổi tối thì ngủ đánh bài, cũng vui vẻ ngất trời.

(Tiêu: "phê đấu" ý tứ giống như "phê phán" hoặc "phê bình", nhưng trong cách mạng văn hóa phê đấu có vũ lực và phá hoại, phê đấu lấy

hình thức đoàn thể tiến hành, tỳ như phê phán đại hội, đi điều phố, võ đấu, xét nhà, đập phá di sản văn hóa, đem những người hoặc những chuyện trái với tư tưởng và ý chỉ chủ đạo của Mao Trạch Đông công khai, sau đó tiến hành phê bình, công khai vũ nhục, phá hoại công trình hoặc đồ vật, gây hại đến thân thể, thậm chí sát hại.)

Mà lão tam thì dẫn bà cụ mất mù tìm gian nhà tranh, như trước không ngại khổ cực chăm sóc thật tốt. Cuộc sống cứ thế trôi qua, song bà cụ vẫn không mấy hòa nhã với lão tam.

Về sau cách mạng văn hóa chấm dứt, trong thôn cảm thấy lão tam đáng thương, phá lệ trả nhà lại cho Triệu gia.

Đêm đó, khi lão tam đỡ bà cụ vào đại sảnh Triệu gia, nhiều năm qua bà cụ không có bất cứ biểu cảm và lời nói nào dư thừa đột nhiên òa một tiếng khóc rống lên, sau đó quỳ gối dưới chân lão tam. Lão tam thì mặt không chút biểu cảm nhìn bà cụ.

Bà cụ khóc không thành tiếng mỗi câu là một nghiệp chướng, mỗi lời là một báo ứng các loại, mãi cho đến khi lão tam dìu bà lên, ngồi vào trên ghế.

Hóa ra mẹ của lão tam không phải băng huyết mà chết.

Nghiêm khắc mà nói, là bà cụ làm, mà lão đại, cũng biết việc này.

Năm đó đến kỳ sinh nở, vợ của ông cụ Triệu sợ người hầu này sau khi sinh sẽ ngang vai ngang vế với bà, liền âm thầm mua chuộc bà đỡ, bế lão tam ra ngoài, mình thì đi vào dùng chần ghìm chết mẹ đẻ của lão tam đang suy yếu sau khi sinh. Về sau ông cụ Triệu biết, tức giận cực kỳ, nhưng phỏng chừng mặt mũi, không thể làm gì khác hơn là an táng thi thể, đối với bên ngoài nói cô gái này sinh xong đưa trẻ thì bỏ chạy rồi.

Sự tình vốn tưởng rằng sẽ chấm dứt, nhưng Triệu gia ngày sau lại thường xuyên xuất hiện việc lạ, vì vậy ông cụ Triệu mời đạo sĩ tới, đạo sĩ ra một biện pháp, nói là đào thi thể lên, cắt đứt xương cốt, như rắn quấn quanh một cây gỗ dài mảnh, bọc bên ngoài một ống gỗ rỗng ruột, dùng cây gỗ này làm xà nhà, có thể bảo vệ trong nhà không lo. Mà cô gái kia cũng sẽ hóa thành rắn nhà, vì Triệu gia trông coi nhà cửa tích phúc.

Nhưng đạo sĩ còn nói, một khi rắn nhà chạy, sẽ họa đến cả con cháu, thì hẳn cũng đành bó tay. Vài năm đầu trong nhà thuận buồm xuôi gió, ông cụ Triệu cũng không suy nghĩ nhiều, kết quả về sau liền xảy ra chuyện trên.

Mà lão đại, lúc đó nhìn trộm được hành động của mẹ, về sau ép hỏi mới biết được chân tướng, nhưng không thể làm gì khác hơn là âm thầm giấu chuyện trong lòng, không thể làm gì khác hơn là đối xử thật tốt hơn với lão tam, về phần lão nhị, thì đối với việc này không chút hiểu rõ, anh ta chẳng qua là muốn độc chiếm gia sản của lão tam mà thôi.

Nhưng khi bà cụ kể xong hết thảy những việc này, mặt lão tam vẫn bình lặng như nước, bình tĩnh nói kỳ thật những việc này anh ta sớm đã biết rõ, trước kia lão đại đến trường thăm lão tam, trong lời nói đã lộ ra manh mối, lão tam cực kỳ thông minh, biết đại ca thích rượu, vì vậy anh ta tìm mấy người bạn có thể uống được, rồi cuộc lời được chuyện này ra, lúc đầu khi anh ta biết chân tướng cũng vô cùng phẫn nộ, chỉ trông mong mình sớm học hành thành công, sau đó về nhà trả thù.

Song khi lão đại chết đi, anh ta cũng không suy nghĩ những việc này nữa, sở dĩ nhiều năm hầu hạ bà cụ như vậy, thực tế là giúp lão đại làm tròn nghĩa vụ con cái vẫn chưa kịp hoàn thành.

Đêm hôm đó, bà cụ liền tạ thế, chết vô cùng an tường.

Về sau, lão tam tiếp tục ở lại trong thôn, cả đời không lập gia đình, mà nhà cổ Triệu gia, cũng hoan nghênh rất nhiều trẻ em cụ già tới nghỉ hè, anh ta học y khoa, dựa vào tri thức đại học và tự đọc sách học của mình, biến nhà cổ thành một bệnh viện làng." Bác Triệu rất cuộc đã kể xong, ông uống hết chút rượu cuối cùng, tựa hồ thật vui vẻ, phảng phất như đã kể hết những khổ cực nhiều năm qua.

Bên ngoài đã gần xế chiều, một người phụ nữ trung niên nắm tay một đứa trẻ đi đến.

"Bác sĩ Triệu, khám con giúp tôi đi, nhìn qua như là bị cảm nắng rồi." Người phụ nữ sốt ruột, tôi nhìn đứa bé, quả nhiên, đầu óc choáng váng, bước chân cũng không ổn, trên mặt đỏ hồng không ngừng.

Bác Triệu ợ rượu, nhìn đứa bé một chút, ở cánh tay, cổ, dưới nách đứa bé xoa bóp vài cái, sau đó đưa cho người phụ nữ một ít thuốc bọc giấy trắng, phất tay nói không sao đâu. Người phụ nữ vô cùng cảm tạ lui ra ngoài.

"Hóa ra ông chính là Triệu Tam kia?" Tôi nhin không được hỏi. Bác Triệu mắt say lờ đờ mờ mịt nhìn tôi.

"Đúng thì sao, không đúng thì sao chứ? Có điều cậu lớn lên quả thật rất giống cha mình, hơn nữa thích đào bới đến tận cùng." Ông nói xong, cười cười với tôi, tràn ngập cay đắng.

Tôi từ biệt bác Triệu. Đứng ngoài cửa nhà cổ Triệu gia, đột nhiên cảm thấy tòa nhà màu đỏ này giữa trời chiều lộ vẻ vô cùng hiu quạnh.

Bác Triệu ở trước mặt tôi chậm rãi đóng cửa lại, ánh mặt trời xuyên qua khe cửa, tôi dường như nhìn thấy bãi đất trống mặt sau bác Triệu vốn dĩ trống rỗng, đứng rất nhiều đôi chân, rất nhiều đôi giày.

Trong đó, có đôi giày vải đen bọc đầu tròn.

Khi tôi dụi mắt muốn nhìn kỹ lại, cánh cửa đã gắt gao khép chặt, tôi thầm nghĩ có thể do uống chút rượu, hơn nữa do ánh sáng mà thôi.

Ngày thứ hai, tôi từ trong mộng tỉnh dậy, biết bác Triệu qua đời.

Đi rất an tường, loại tuổi này không bệnh mà chết là chuyện đáng mừng, vô luận là đối với ai cũng vậy. Nghe nói đêm đó có người nhìn thấy một con rắn thật lớn uốn lượn nhanh chóng bò vào nhà cổ Triệu gia. Chẳng qua, có thật sự thấy rõ ràng hay không, người nọ lại không dám khẳng định.

Thứ hai còn phải làm việc, tôi vội vã tế bái bác Triệu rồi trở về, bác Triệu không có con cái, hoặc nói có rất nhiều con cái, vì ông dạy cho rất nhiều đứa trẻ trong thôn khai sáng tri thức cùng đạo lý làm người. Cho nên hậu sự của ông đều do thôn lo liệu.

Lúc trở về, tôi kể chuyện bác Triệu qua đời. Cha tôi nghe xong thốn thức không thôi, cũng nói mình khi còn bé vì cách mạng văn hóa mất cha, vẫn luôn rất tôn kính bác Triệu, bởi vì ông học thức uyên bác hơn nữa nhiệt tình đối xử với mọi người, còn biết y thuật.

"Ông còn nói gì không? Trước khi lâm chung." Cha hỏi tôi.

"Ông nói con rất giống ba." Tôi thành thật trả lời, cha à một tiếng, rồi không nói nữa. Từ đó về sau ông cũng không còn đề cập tới bác Triệu nữa.



# Chương 55: Ăn tóc

Năm sau công việc bộn bề, hơn nữa cái gọi là thói quen tháng giêng không cạo đầu, không lờng trước được tóc cứ nhiên như cỏ dại không ai trông coi, thoáng cái vùn vụt sinh trưởng vùn lên. Tóc mọc, gàu tự nhiên cũng nhiều, lắc mạnh đầu trên vai giống như tuyết rơi vậy. Lúc đi ra ngoài, phát hiện góc bên cạnh tòa soạn cứ nhiên mới mở cửa hiệu cắt tóc, cứ nhiên còn có vài người vây quanh bên ngoài, xem ra làm ăn rất tốt, quyết định đi vào xem sao.

Đầu của tôi rất khó chỉnh sửa, kỹ thuật hơi kém chút sẽ chỉnh rất khó nhìn, cho nên thay đổi rất nhiều thợ cắt tóc cũng luôn không được như ý, do đó lần này không thể làm gì khác hơn là lại mang tư tưởng thử xem mà đến.

Tiệm không lớn, thậm chí có thể nói có chút nhỏ hẹp nhưng không âm u, trái ngược, vì do phương hướng, ánh mặt trời có thể chiếu vào rất tốt, cả căn phòng cũng vô cùng gọn gàng sáng sủa, kỳ thật nhà có lớn mấy rộng mấy, mà bên trong không nhận được ánh mặt trời, chung quy cảm thấy khiến người ta rất không thoải mái, nếu ở lại lâu, tâm lý chủ nhân phần lớn hẳn sẽ có chút âm u, do đó mọi người lúc chọn nhà, lấy ánh sáng làm tiêu chuẩn vô cùng quan trọng, tôi nhớ rõ trước kia nơi này là một cửa hàng tạp hóa, nói vậy ông chủ trước kia thấy làm ăn không tốt liền cho thuê rồi. Trong tiệm đặt hai cái ghế cắt tóc, mặc dù cũ kỹ nhưng không rách nát, hình như là làm bằng trúc. Gương cũng thế, mặc dù khung kính bọc ngoài là màu đen không mang theo hoa văn trang sức gì, hơn nữa có chút cũ, nhưng trái lại mặt kính lại lộ vẻ vô cùng sạch sẽ, vô cùng rõ ràng.

Chỉ có điều, gương vuông vuông vức vức, làm khách ngồi trên ghế,



nửa người trên nổi bật bên trong, làm cho người ta có loại cảm giác rất không thoải mái.

Giống như là di ảnh vậy.

Tôi trừng mắt, có thể là suy nghĩ nhiều quá rồi.

Góc tường đặt một cái ghế trúc, ngồi vài người khách, song một cô bé trong đó lại khiến tôi vô cùng tò mò.

Em khoảng mười một mười hai tuổi, buộc tóc hai sừng, đôi mắt to tròn đen bóng cùng cái mũi xinh xắn linh lung tương xứng với khuôn mặt tròn tròn. Chẳng qua môi đỏ có chút dọa người, giống như miệng của quỷ hút máu trong phim vậy, đương nhiên, việc đó không có khả năng. Tóc cô bé không sáng bóng lắm, nhìn màu da em hơi tái nhợt bán trong suốt, tôi thậm chí đoán em có khả năng không thường xuyên phơi nắng dẫn đến thân thể không tốt lắm, có rất nhiều loại trẻ con thế này, cha mẹ bề trên đều cứng chiu muốn chết, cửa nhà không bước cổng nhà không ra, so với mấy tiểu thư cổ đại còn trốn trong khuê phòng nhiều hơn, kết quả trực tiếp dẫn đến các em trên đường chỉ cần gió cấp hai thổi qua cũng không dám ra ngoài.

Bé gái mặc âu phục rất đẹp, váy kẻ hoa đỏ đen đan xen cùng giày da màu trắng. Hơn nữa em ôm chặt một con búp bê.

Búp bê kia cũng rất đẹp, cơ hồ giống trang phục của bé gái, diện mạo cũng có chút tương tự, nhưng cảm giác búp bê chung quy vẫn là búp bê, trong mắt không có chút sức sống nào, không nhúc nhích. Song búp bê làm được như vậy, coi như rất hiếm thấy rồi.

Chủ tiệm đang cắt tóc cho một vị khách, nhìn ra được tay nghề của ông ta không tồi, bởi vì một cửa hiệu cắt tóc vừa mới khai trương lại quy mô nhỏ như vậy cư nhiên có ba bốn người xếp hàng chờ đợi.

Ông chủ đại khái cao trung bình, đầu lớn mà trơn bóng, ngũ quan xếp đặt rất chặt chẽ, duy chỉ có cái mũi mỗ ửng thật to lồi ra. Da như quỳn niên giám điện thoại được lật nhiều nổi lên vài nếp nhăn thật sâu, xem chừng rất già rồi. Ông ta còn để hai bộ râu cá trê vểnh lên rất khoa trương, nhưng ria mép thật cứng, lại rất thưa thớt, một cọng dán trên môi mỏng, như nhìn về nơi xa suy nghĩ dùng bút vẽ lên vậy.

"Tốt lắm, ngài nhìn gương xem hợp ý ngài không?" Ông chủ dùng một bàn chải mềm chấm chút phấn sáp dọn dẹp tóc vụn trên cổ khách, khiêm tốn cong lưng cười nói với vị khách. Vị khách đứng lên, xoay đầu nhìn gương, lại dùng tay vuốt ve một phen, lúc này mới hài lòng trả tiền rời đi.

Cuối cùng, thật vất vả ông chủ mới ngoắc tôi, ý bảo đến lượt tôi. Tôi không khách khí ngồi lên ghế, rất thoải mái, toát ra một cỗ tươi mát nhàn nhạt.

Bắt đầu cắt tóc rồi. Tôi cũng chậm chậm tán gẫu trò chuyện việc nhà với ông chủ. Làm phóng viên, đều có loại bệnh nghề nghiệp, thích trò chuyện với người ta, phảng phất như nhất thời nửa khắc miệng rảnh rang thì cả người không thoải mái, cho nên bạn sẽ phát hiện rất nhiều phóng viên rảnh rỗi thích nhắm nháp lắm đặc biệt là nhai kẹo cao su.

"Tôi là người vùng khác, mấy thứ này chính là từ chợ hàng cũ vét được. Mẹ con bé đã mất sớm, tôi đành phải mang theo con gái bên ba khắp nơi, người đời chung quy không tiếp nhận chúng tôi, may mà con gái hiểu chuyện, chưa bao giờ khóc lóc cùng tôi chịu khổ." Ông chủ nhìn qua mặc dù tuổi rất lớn, trong lúc trò chuyện mới biết được ông cư nhiên vừa hơn bốn mươi.

"Con gái ngài?" Tôi nghĩ nơi này cũng không lớn, chẳng lẽ cô bé

đang ngồi vừa rồi nhìn thấy? Quả nhiên, ông chủ sau đó chỉ cô bé.

"Cậu xem, có thấy cô bé đang ngồi đó cùng con búp bê không, con búp bê kia chính là tôi tự làm đó!" Tôi nhin không được quay đầu lại nhìn.

Cửa sổ lọt qua chút dư quang trời chiều, mang theo sắc thái đỏ vàng mơ hồ trộn lẫn chiếu lên mặt cô bé, tôi nhìn thấy em không có chút biểu cảm nào, chỉ thừ người nhìn tôi, trong tay ôm chặt con búp bê kia. Tôi nhin không được khen ngợi tay nghề tinh xảo của ông chủ, búp bê bán bên ngoài nào làm được giống thật như vậy, nếu như là tự làm, bác thợ cắt tóc này thật đúng là đa tài đa nghệ đấy.

"Nó không thích nói chuyện, ngài đừng trách, tôi dạy nó đã lâu, nó nhìn thấy người trẻ tuổi thì gọi chú dì, nhìn thấy hơi lớn tuổi chút thì gọi bác thím, ngoài ra chưa bao giờ mở miệng, đều đã hơn mười tuổi rồi, một ngày không nghe nó nói được mấy chữ." Ông chủ thở dài, rồi hướng cô con gái gọi.

"Viên Viên, gọi bác đi." Tôi nghe thế giật nảy người, vội vàng cười cắt ngang lời ông chủ.

"Gọi chú là được rồi." Tôi đổ mồ hôi giải thích.

Nhưng cô bé không lên tiếng.

Ông chủ không thể làm gì khác hơn là tiếp tục cắt tóc cho tôi. Tôi nhìn trên mặt đất một chút, đích xác, trước đó cũng có vài người cắt tóc, nhưng mặt đất lại rất sạch sẽ, cơ hồ tìm không được vụn tóc nào.

"Viên Viên, giúp ba lấy khăn mặt nóng đến đây, ở trong thau rửa mặt phía sau." Ông chủ lại dặn dò, song lần này cô bé đứng lên, nghe lời

đi vào trong, một lát sau cầm qua một cái khăn mặt nóng hôi hổi.

Ông chủ dùng khăn lau mặt cho tôi, tôi bỗng dưng cảm thấy khăn mặt vừa tiếp xúc dường như lại có một luồng mùi vị khác thường, hơn nữa dường như trên mặt dính chút gì đó dính dấp, song không nhiều lắm, tôi cũng không để ý đến.

"Tóc của cậu rất tốt đấy." Ông chủ đột nhiên dùng tay sờ tóc trên đầu tôi. Không biết tại sao, tôi cứ nhiên nhin không được run lên, cả người rùng mình, chỗ cổ phảng phất như bị gió lạnh quất qua vậy, tôi đành phải rụt cổ.

Kỹ thuật của ông chủ không tồi, tôi quay về phía gương soi, xem ra sau này sẽ đặt quan hệ với tiệm này, hơn nữa lại cách tòa soạn không xa. Tôi sung sướng thanh toán tiền công, vừa định rời đi, sờ túi, phát hiện có một thanh kẹo cao su, vì trẻ con thích thứ này lắm, đi tới bên cạnh cô bé tên Viên Viên kia.

"Cho con, rất dễ ăn, ngọt nữa." Tôi đưa kẹo cao su qua, nhưng cô bé chỉ gắt gao ôm con búp bê kia. Mặt không chút biểu cảm nhìn tôi.

Tôi đành phải đặt kẹo cao su trên ghế, thuận tiện đi ra ngoài.

Lúc ra khỏi tiệm cắt tóc kia, tôi bỗng dưng quay đầu lại nhìn một chút, nường theo ánh nắng không nhiều lắm, tôi nhìn thấy ông chủ cong lưng, quét tất cả tóc trên mặt đất chất thành đống chĩnh tề gom vào trong một cái túi xong, tiếp theo để túi dựng ở góc tường, bên cạnh còn có hai túi giống nhau, đoán rằng khả năng bán nó lấy tiền đây, nghe nói có người chuyên mua tóc. Mà kẹo cao su bên cạnh cô bé kia cũng không thấy nữa.

Đại khái, cô bé ngay sau khi thấy tôi đi thì vội cầm lên ăn rồi, ha ha, tôi nở nụ cười, nhưng tôi bỗng dưng ngờ ngợ nhìn thấy búp bê trong

tay cô bé khóe miệng hình như giật giật, tôi dụi mắt, búp bê lại như trước.

Có thể đã nhìn lầm rồi, gần đây xét duyệt bài viết mãi, quá mệt mỏi rồi, trở về ngâm tách trà hoa cúc uống thôi, tự mình an ủi xong, đi về hướng nhà. Lúc đi ra, lại nhìn thấy một người phụ nữ trung niên, mặt mũi hiền lành, mang theo một túi đồ đi vào tiệm cắt tóc, trên mặt tràn ngập nụ cười hạnh phúc.

Cũng là đến cắt tóc nhỉ, xem ra việc làm ăn nơi này thật đúng là không tồi, trong lòng tôi thầm nghĩ.

Bên ngoài đã tối sầm, vượt đầu thoáng có chút cảm giác mát, tôi vội vàng trở về nhà, bắt đầu tắm rửa, bằng không vụn tóc đâm ngứa lắm. Lúc tắm rửa ngờ ngợ nghe thấy cửa sổ phòng khách không ngừng lạch cạch rung động, nghĩ thầm có thể là gió bên ngoài rất lớn, nhưng khi tôi lau tóc ra khỏi phòng tắm, thanh âm vừa rồi đã không còn nữa. Nhưng lại phát hiện dường như trên cửa sổ có thứ gì đó.

Là một dấu đôi bàn tay, bởi vì tôi quá lười, bên ngoài cửa sổ đầy bụi, cho nên hai dấu tay này nhìn qua rất rõ ràng, không phải của người lớn, dấu tay rất nhỏ xinh, như là của trẻ con, tựa hồ từ bên ngoài chụp vào.

Nhưng mà tôi ở tận tầng sáu nha.

Tôi vừa định quay đầu lại lấy giẻ lau chùi nó, nhưng lại nghe thấy cửa sổ truyền đến một tiếng bộp. Vừa quay đầu nhìn, cư nhiên là một cô bé đang treo ngược thân thể bên ngoài cửa sổ, tóc cũng rũ ngược xuống. Hai mắt vô thần nhìn tôi, khuôn mặt trắng nõn phản chiếu ánh đèn huỳnh quang trong phòng khách, hơi chút xám ngắt. Mà hai tay, vừa vịn đặt trên dấu tay vừa rồi.

Cô bé há cái miệng nhỏ nhắn thật to, tựa hồ đang kêu la gì đó. Mà tôi thì như thằng ngốc cầm khăn tắm ngơ ngác nhìn cô bé. Tiếp theo, cô bé tựa hồ có chút gấp gáp, dùng đấm tay đánh cửa sò thùng thùng rung động, khiến thủy tinh cũng sắp nát ra. Tôi đờ đẫn nhìn thấy cô bé lấy tay chỉ chỉ bàn trà cạnh sofa, tiếp theo càng há miệng thật to. Tôi quay đầu lại nhìn, trên sofa chỉ có một gói kẹo cao su đã mở.

Hóa ra cô bé nói đến kẹo.

Tôi run rẩy cầm kẹo lên, mở hé cửa sổ, đưa kẹo cao su ra ngoài, mặt của cô bé cách tôi rất gần, tôi khó tin da thịt non nớt như vậy trong gió rét khí thấp cư nhiên không hề biến sắc, ngược lại dưới ngọn đèn lộ ra cảm giác trong suốt cổ quái, tựa như ngọc khí đặt trong bóng tối vậy, mang theo vẻ sáng bóng béo ngậy. Lúc này, cô bé mới hài lòng đoạt lấy kẹo cao su, ngay cả giấy gói cũng không xé mở, trực tiếp nhét vào miệng nuốt xuống, sau hướng tôi làm một nụ cười đáng yêu, tiếp theo bò xuống.

Tôi mở cửa sổ vừa ló đầu ra nhìn, phát hiện tứ chi cô bé như thần lần hút vào vách tường tầng sáu, rất nhanh bò xuống phía dưới, bò đến chính giữa, đột nhiên lại quay đầu liếc mắt nhìn tôi, dọa tôi sợ đến nỗi lập tức rụt đầu về, hồi lâu, khi tôi lại thận trọng ló đầu ra, thân thể cô bé đã sớm biến mất trong bóng đêm.

Tôi run run rót ly nước lạnh, uống xong mới hơi tỉnh táo lại chút, cô bé kia rất quen, cuối cùng, tôi nhớ ra, đó chính là con gái của ông chủ tiệm cắt tóc.

Nhưng bé gái bình thường sẽ bò được đến tầng sáu đòi người ta kẹo sao? Hiển nhiên là không rồi.

Ngày thứ hai, lòng tôi mang theo tràn đầy nghi hoặc đi tới tiệm cắt tóc

kia, nhưng chân vừa tới cửa lại cứ chần chừ không dám vào. Người buổi sáng không nhiều lắm, tiệm nhỏ vốn ngay khu vực hẻm lách càng thêm vẻ tiêu điều. Hôm nay trời đầy mây, tôi nhìn mặt đất một chút, bóng của mình liền vừa thừa lại vừa nhạt.

Tôi đang chần chừ có nên vào hay không, mặc dù cùng anh bạn kia ở chung đã lâu, nhưng tôi dù sao cũng không phải cậu ấy. Máu của tôi không có năng lực trừ tà diệt ma. Sợ rằng ngược lại, làm không tốt còn có thể chuốc lấy vài thứ gì đó.

Ông chủ đột nhiên từ bên trong lách mình đi ra. Nhìn thấy tôi có chút bất ngờ, nheo mắt cao thấp đánh giá, lúc này mới à một tiếng.

"Ngài không phải là vị khách hôm qua sao, thế nào, có phải tay nghề của tôi không tốt, ngài có phần bất mãn sao? Thật sự xin lỗi, hay là tôi giúp ngài chỉnh lại nhé? Mong rằng ngài sẽ không lấy làm phiền lòng." Ông chủ khom lưng, hai tay cong hợp trước ngực, cúi đầu kính sợ mà bồi tội nói. Tôi cảm giác bất an sâu sắc, vội vàng nâng ông ta dậy. Nói cho ông ấy mình cũng không để ý đến kiểu tóc đẹp hay xấu, ngược lại, đối với tài nghệ của ông hết sức hài lòng.

Ông chủ hoài nghi nhìn tôi, vô cùng khó hiểu, muốn tiếp tục hỏi, tựa hồ lại sợ tôi bất mãn. Không thể làm gì khác hơn là đứng ở cửa, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì. Tôi ý thức được mình có thể đã quấy rầy đến kế hoạch làm việc trong ngày của ông, gật đầu với ông ấy, nói mình chỉ đến ngồi nhìn ông chủ chút.

Lấy cớ này tựa hồ hơi khiên cưỡng, khiên cưỡng đến mức bản thân cũng cảm thấy buồn cười. Ông chủ đương nhiên không tin. Vì vậy còn lập tức nói thêm, mình đối với kỹ thuật cắt tóc của ông ấy cảm thấy rất hứng thú, muốn đến quan sát, thuận tiện học tập chút, lúc này ông chủ mới hàm hậu cười cười, thẳng lưng lên, trên mặt cũng có chút đặc ý, bắt đầu đặc biệt kể cho tôi nghe về kỹ xảo cắt tóc.

Đáng tiếc tôi căn bản không có tâm trạng nghe ông ấy kể chuyện, chỉ ừ dạ ứng phó, vừa nhìn trộm và trong tiệm.

Tôi không thấy cô bé kia, chẳng lẽ hôm qua tôi thật sự bị ảo giác sao.

Nhưng nào có ảo giác chân thật mà duy trì thời gian dài như vậy chứ.

"Tôi còn chưa mở hàng, vừa vặn muốn ra ngoài mua chút đồ đặc, không bằng ngài giúp tôi trông chừng cửa tiệm và con gái tôi được không? Vừa vặn nếu có khách tới thì bảo họ chờ chút." Ông chủ đột nhiên dặn dò tôi, thế này khiến tôi vô cùng bất ngờ, nhưng lại trùng ý tôi.

"Ông không sợ tôi là người xấu? Trộm đồ của ông?" Tôi nhin không được trêu ông ấy. Khuôn mặt luôn tràn đầy tươi cười của ông chủ đột nhiên nghiêm túc hẳn, tôi không thể không thừa nhận, một người cười thời gian dài bỗng ngưng không cười nữa, vẻ mặt nọ quả thật có thể khiến trong lòng người ta phát lạnh.

"Ngài sẽ không đâu, lần đầu tiên ngài tới tôi đã biết ngài làm việc ở tòa soạn gần đây rồi, nhìn thấy ngài ra vào vài lần, hơn nữa nhìn tướng mạo ngài tuyệt đối không phải loại người trộm vặt này. Lại nói cửa tiệm tồi tàn của tôi đây có gì đáng trộm chứ?" Lời ông ấy nói rất có đạo lý, tôi cũng gật đầu, xem như đồng ý đề nghị của ông ấy. Lúc này ông chủ mới hài lòng đi về hướng đầu phố, nhưng không đợi ông ấy đi được vài bước, tôi bỗng ngưng lại hô câu.

"Nếu tôi bắt cóc mất con gái ngài thì sao đây?" Bản thân cũng không biết tại sao lại hỏi câu này, có lẽ muốn thử xem sao.

Ông chủ đột nhiên khựng lại, hồi lâu sau, chậm rãi quay đầu, con mắt



như một cái khe phía dưới treo nụ cười khoa trương.

"Nếu ai bắt cóc con gái tôi, vậy hẳn sẽ là người xui xẻo nhất trên đời này." Nói xong, cũng không quay đầu lại bước đi. Mặc dù là cười nói, nhưng tôi nghĩ câu này so với xụ mặt mà nói còn có sức uy hiếp hơn. Đặc biệt là nói với người thường trải qua các loại chuyện quỷ dị nhất như tôi.

Trong cửa tiệm đặt một ít gia cụ, mặt đất thật sạch sẽ, hơn nữa một chút mùi lạ cũng không có. Nhà yên tĩnh như lâu đài chưa từng có ai ở, có chút tử khí.

Bên trong còn có gian phòng, song cửa là cửa kéo. Cánh cửa gỗ sơn màu đen kia hơi mở ra một khe hở hẹp. Cánh cửa hoàn toàn đóng kín và cửa hoàn toàn mở rộng không thể có lực hấp dẫn bằng cánh cửa chỉ mở hé. Đây chỉ sợ cũng là duyên cớ mà người ta ôm tỳ bà che nửa mặt.

Tôi đoán cô bé kia nhất định ở ngay trong phòng, nhưng tôi lại chần chừ có nên vào đó không. Một người ban đêm tay không bò lên tòa nhà cao tầng đòi kẹo người ta đương nhiên không phải người thường.

Nhưng tôi vẫn đi qua đó, bởi vì nghe thấy một tràn tiếng nuốt, tựa hồ rất gấp gáp, phảng phất như đã đói bụng rất lâu. Tôi nhắc cao chân, cố gắng không phát ra tiếng động đi tới.

Càng tới gần cánh cửa, thanh âm lại càng lớn. Tôi theo khe cửa nhìn lại, trong phòng đang bật ngọn đèn điện. Cô bé đang đưa lưng về phía tôi, ngồi trên đồng đệm, bên cạnh là con búp bê giống người cô bé ôm lần trước.

Búp bê kia vẫn xinh đẹp như vậy, song giữa ngọn đèn mờ nhìn

không rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy phảng phất như người sống vậy.

Búp bê làm có giống thật mấy vẫn là búp bê, bởi vì nó căn bản không cách nào cử động. Mặc dù có cài đặt máy móc bên trong, động tác nó làm ra cũng cứng ngắt khô khan, căn bản không cách nào so được động tác của con người.

Nhưng điều tôi kinh ngạc chính là, con búp bê đặt bên cạnh gối kia cư nhiên chớp mắt. Đúng vậy, tôi tin chắc mình không nhìn lầm, nó quả thực đã chớp mắt.

Tiếp theo, càng thêm cổ quái chính là, búp bê rồi kia đờ đẫn, rất máy móc chuyển động cổ mình, cư nhiên mở to ánh mắt vô thần, nhìn về phía tôi, phảng phất như đã phát hiện ra tôi vậy. Tôi kinh hãi bất giác lui về sau một bước, nhưng lại phát hiện chân mình dường như đung ngã thứ gì đó.

Là một cái túi. Tôi nhìn kỹ, bên trong cư nhiên chứa toàn là tóc, nhưng chỉ có một nửa. Lại nhìn vào phòng, chợt phát hiện cô bé ngồi trên giường kia đã không thấy đâu nữa, chỉ có con búp bê rồi bên gối vẫn còn đó, như trước mở đôi mắt to tròn trĩa nhìn chăm chăm tôi. Trên giường còn có một cái túi, từ bên trong rơi lác đác ra một đồng tóc vụn lớn màu đen.

Lúc này, khe cửa chỗ lòng bàn chân truyền đến một tràn tiếng động của kim loại cạ trên sàn nhà, đồng thời tôi cảm giác được bên chân dường như có thứ gì đó, vừa cúi đầu nhìn, hóa ra cô bé kia đã nằm soài dưới chân tôi, đang ngẩng đầu nhìn tôi.

Miệng của cô bé đang mấp máy, hai má phồng lên từng chút từng chút. Tôi ở chỗ khóe miệng thấy được vài sợi tóc thật dài. Con mắt lớn mà phiếm trắng trợn lên nhìn chăm chăm tôi.

Từ trong ánh mắt cô bé tôi không đọc được cảm tình nào ứng với nhân loại, hoặc cái gọi là linh hồn các loại. Thật giống như tôi đã mạo phạm tới lãnh địa của cô bé vậy, cô bé quỳ rạp trên mặt đất bổ nhào về phía tôi, mãi đến khi tôi lão đảo lùi về phía phòng cắt tóc, cô bé mới nhìn chăm chăm tôi vài giây, sau đó quay đầu bò lại về phòng. Cứ như một con cá sấu nhiệt đới trong hồ nước. Tốc độ bò cực nhanh thật khiến người ta tặc lưỡi.

Tôi ngồi dưới đất thờ, nhưng trên vai đột nhiên bị vỗ một cái, lần này cũng không nặng, nhưng con người sau khi chịu khiếp sợ thần kinh thường vô cùng yếu ớt, do đó lần này càng làm tôi bị dọa ra trò. Nhìn lại, cư nhiên là ông chủ, mặt ông mang theo nụ cười mỉm, từ trong khe mắt lọt ra vài ánh nhìn trêu tức.

"Ngài không sao chứ, tôi chỉ dặn dò ngài trông chừng cửa tiệm, sao ngài lại ngồi trên mặt đất vậy? Trời bây giờ còn lạnh lắm, mau đứng lên đi." Nói rồi, ông ấy đỡ tôi dậy, ngồi trên băng ghế bên cạnh. Tiếp theo một mình bận bịu.

Rồi ông hướng vào trong phòng hô câu, "Thức dậy đi."

Cô bé kia lại ôm búp bê đi ra, nhưng lần này lại lộ vẻ rất dịu ngoan, cũng rất đẹp, căn bản không giống vừa rồi tôi nhìn thấy, dường như sự tình vừa rồi cho tới giờ chưa từng phát sinh vậy.

Ông thợ cắt tóc thờ dài, ngồi trên ghế.

"Ngài đại khái khi nãy đã thấy được rồi nhỉ, kỳ thật tôi không dự định gạt ngài, cho nên bảo ngài lưu lại, cũng là muốn cho ngài đích thân chứng kiến, đỡ cho sau khi tôi giải thích ngài cũng không tin." Quả nhiên, ông chủ che giấu một chuyện.

"Kỳ thật nghề của tôi không phải thợ cắt tóc." Thanh âm của ông ấy

đột nhiên thay đổi, loại giọng điệu con buôn nhún nhường chỉ có những người làm ăn buôn bán nhỏ mới có lúc trước đã biến mất, thay vào đó chính là một loại tự tin và kiêu ngạo, cả người cũng giống như cao lớn hẳn, ông từ trên ghế đứng dậy, bước đi thong thả khoan thai, tay nắm sau lưng.

"Tôi kỳ thật là một thợ làm rối." Ánh mắt của ông ta hoàn toàn mở ra, toát lên ánh sáng khiến kẻ khác kính sợ.

Nhưng tôi không rõ việc đó và động tác cổ quái của con gái ông ta có liên quan gì. Nhưng mà, thợ cắt tóc đi tới trước mặt cô bé ôm búp bê, ở sau đầu cô bé vuốt ve một chút. Cô bé kia nháy mắt buông thõng tay, cứ như một người máy mất đi động lực xụi lơ xuống, đầu cũng nghiêng sang một bên. Thợ cắt tóc nhẹ nhàng ôm lấy búp bê kia.

"Kỳ thật, đây mới là con gái tôi." Ông ấy âu yếm sờ khuôn mặt mà tôi tự nhận là con rối kia. Hóa ra, ngày đó ông ấy tùy ý chỉ cư nhiên khiến tôi hiểu lầm. Tinh tế nhìn lại, quả nhiên cô bé vẫn có vài phần giống cha mình, có đôi khi chính là như vậy, mọi người luôn tự cho là thông minh, đem giả cho là thật, thật thì ngược lại xem thành giả, tôi nhịn không được vì sự ngu xuẩn của mình mà cười cười.

"Tôi biết cậu đã hiểu lầm, song cũng bình thường, con gái tôi mắc một loại bệnh bẩm sinh, thần trí của con bé thường xuyên rơi vào trạng thái vô thức, đương nhiên nhìn qua giống như con rối vậy." Thợ cắt tóc nói rất dễ dàng, nhưng tôi tin rằng vô luận là người làm cha nào cũng đều rất khó tiếp nhận sự thật này, ông hiện giờ sờ dĩ còn có thể tùy ý mà kể ra chuyện này, chứng tỏ ông đã chậm rãi chấp nhận việc này rồi, nhưng thống khổ bên trong chỉ sợ không phải việc tôi có thể tưởng nổi.

Ông ấy lại nhìn con rối mà tôi tưởng là con gái của ông thợ cắt tóc

kia.

"Đây là tâm huyết của tôi, kỳ thật nói nó là con gái tôi cũng không quá đâu." Thợ cắt tóc dừng một chút, lại duỗi tay ở sau đầu cô bé thoáng qua một chút. Kết quả con rối thoáng cái lại khôi phục bộ dáng trước đó, chỉ là nhìn cô gái trong tay thợ cắt tóc, im lặng bất động.

"Vợ của tôi không thể chịu đựng được tôi là một thợ làm rối mà rời khỏi tôi, kỳ thật ngay cả bản thân đều cảm thấy không phải một người bình thường nữa, không có ai lại thích ở cùng một người cả ngày không nói lời nào, loay hoay với mấy thứ mô hình tứ chi cơ thể người cả đời. Cho nên bà ấy đưa ra quyết định rời đi tôi cũng không khuyên can, bởi vì tôi vẫn cảm thấy đây là chuyện theo lý thường phải làm.

Bà ấy không mang theo con gái, cũng vì thế mà tôi cảm kích bà ấy một chút. Mặc dù tôi biết bà ấy kỳ thật biết con gái mắc tật bệnh, sợ trở thành gánh nặng của bà ấy mà thôi.

Tôi một mình chăm sóc con gái mình, việc này đối với một người đàn ông không có thu nhập ổn định mà nói vô cùng khó khăn, mặc dù tôi có thể dựa vào giúp một vài nhà sư tập chế tạo ra tượng người và con rối, nhưng dù sao cũng không phải cách duy trì sinh kế lâu dài. Hơn nữa bởi vì loại nghề nghiệp này mà tôi thường bị người xung quanh sợ hãi và chán ghét, tôi không chỉ một lần bị cảnh sát thẩm vấn, nguyên nhân phần lớn là lúc tôi vớt linh kiện của rối dọa hàng xóm của tôi, cho nên sau này tôi đã có kinh nghiệm, tất cả bộ phận đều thống nhất tiêu hủy ở một nơi hẻo lánh, hơn nữa thường xuyên chuyển nhà.

Tôi phải sống sót, còn phải chăm sóc con gái tôi, bỗng dưng tôi có loại suy nghĩ, có thể chế tạo một con rối chưa từng có, thậm chí có thể giao cho nó tri giác và động tác chỉ có con người mới có hay

không.

Suy nghĩ này kỳ thật cũng là giấc mộng của tất cả thợ làm rối, chế tạo ra con người chân chính, mà không phải con rối, bản thân hành động này chính là một loại chức nghiệp mang theo sắc thái nguyên rủa. Bởi vì chúng tôi đã uy hiếp đến địa vị của thần mà, chỉ có thần mới có thể sáng tạo con người.

Song tôi vẫn bắt đầu làm.

Nhưng khó khăn phải đối mặt có thể tưởng được, tôi lật xem lượng lớn điển tịch, thỉnh giáo những nhân vật nổi tiếng trong nghề, nhưng đổi lấy đều chỉ có cảm giác suy sụp thất bại. Trong phòng chất đầy chế phẩm thất bại.

Song trong lúc ngẫu nhiên, tôi phát hiện tóc người là một loại nguyên liệu chế tác rất tốt. Trong tóc tràn ngập tinh phách của con người, tôi nảy sinh loại suy nghĩ. Có thể nào chế tạo một con rối để con người không chế ý thức, một loại rối cùng loại với người máy hay không.

Rất nhanh, nó được tạo thành, hơn nữa tôi kết hợp tư tưởng của nó và con gái tôi với nhau. Tôi không cách nào giải thích với cậu nó được làm như thế nào, chỉ có thể nói là một loại bí thuật, một loại phương pháp chuyển dời suy nghĩ. Rất nhanh, con rối này hoàn toàn được con gái tôi tiếp nhận. Con gái tôi chưa từng lộ ra biểu cảm nào cư nhiên nở nụ cười với con rối này.

Tôi vẫn lo lắng trong quá trình phát triển của con gái không có thân nhân như chị em và mẹ sẽ ảnh hưởng đến con bé, song hiện giờ thì yên tâm rồi. Con rối này mặc dù không nói chuyện, nhưng đã có thể thay thế tôi làm rất nhiều chuyện cho con gái.

Chẳng qua có một điểm, nó phải ăn lượng lớn tóc người, giống như

ô tô tiêu hao xăng vậy, tóc là năng lượng để nó có thể tiếp tục hành động. Do đó, tôi đành phải học nghề cắt tóc, đáng tiếc mỗi lần đến một địa phương, sớm muộn vẫn sẽ bị dân bản xứ hiểu lầm, do đó tôi vẫn luôn sống cuộc sống trôi dạt khắp nơi, hơn nữa, hiện giờ người nguyện ý đến loại tiệm cắt tóc nhỏ như tôi đây đã càng ngày càng ít." Thợ cắt tóc thả con gái lại trước ngực con rối, con rối lại một lần nữa ôm con gái ông ấy trở về phòng.

"Con gái tôi đã khá hơn nhiều so với trước kia, có lẽ ông tì đã có chút thương xót cho tôi, mặc dù vẫn chưa cách nào nói chuyện, nhưng đã bắt đầu chậm rãi phát triển, bởi vì tật bệnh trong đầu, con bé chưa từng dậy thì, thân thể vẫn duy trì trạng thái trẻ con, hơn nữa không nói chuyện, chỉ có thể dựa vào dùng hình dáng miệng con rối để biểu thị. Tôi biết ngày đó con bé vì muốn ăn kẹo mà bảo con rối đến nhà cậu, có thể đã dọa cậu rồi, việc này thật vô cùng xin lỗi. Chỉ xin nhờ cậu, ngàn vạn lần đừng nói ra những chuyện này, ít nhất hãy cho tôi chuẩn bị chút, mới chuẩn bị chuyển đến thành thị khác được." Ông ấy nói rất chua xót, con mắt nhìn chăm chăm vào mũi chân, phảng phất như mang theo cầu khẩn, vẻ kiêu ngạo lúc trước tự nhiên một chút cũng không thấy đâu nữa, tôi nhìn được không phải là một người thợ làm rối ưu tú, mà là một người cha bình thường. Lúc này tôi đột nhiên đã hiểu ra người Gypsy vì sao dưới mắt người ngoài nhìn qua luôn thích ca múa, luôn mang theo nụ cười, luôn làm cho người ta cảm giác hành vi phóng túng. Bởi vì họ không có nhà, đây là nỗi bi thương lớn nhất.

Lúc con người đạt tới bi thương lớn nhất, ngược lại sẽ cười, sẽ vui vẻ. Bởi vì họ đã không cách nào khổ sở thêm nữa, kẻ không nhà là kẻ bi ai nhất.

Tôi đương nhiên đáp ứng yêu cầu của ông ấy, chỉ là hy vọng ông ấy chú ý chút, dù sao không phải ai cũng đều có thể chịu được loại chuyện này, nếu tạo thành hỗn loạn sẽ không tốt lắm. Thợ cắt tóc gật

đầu, đột nhiên hưng phấn đứng dậy, khuôn mặt bất mãn tang thương bỗng dựng trở nên ửng hồng, phảng phất như đứa trẻ vừa được nhận tán thưởng của người mình thích vậy.

"Tôi quen biết với một người phụ nữ, một người phụ nữ vô cùng thiện lương, cô ấy cũng là thợ làm rối danh tiếng, những người làm nghề như chúng tôi rất ít, cũng không quen biết nhau nhiều, đối với những người khác chung quy ôm cảnh giác, nhưng cô ấy vẫn nhìn ra sự quẫn bách của tôi, hơn nữa có thể chúng tôi sẽ kết hôn sớm thôi." Việc này làm tôi vô cùng kinh ngạc, cũng thật vui mừng, tôi nhìn thấy sự sung sướng phát ra từ nội tâm ông ấy, mà tôi cũng thật tâm chúc phúc cho ông ấy.

"Vốn dĩ tôi muốn chế tạo ra một con rối tặng cậu, lại sợ cậu sẽ không thích." Thợ làm rối thấp đầu xoa xoa hai tay, hàm hậu cười cười.

Tôi dụi dụi mắt, bởi vì tôi quả thực rất sợ mấy thứ này.

Có thể tôi sẽ không sợ hãi một mô hình mặt quỷ kinh dị, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không đặt một người nộm giống con người như đúc ở trong nhà.

Thế giới này đáng sợ nhất không phải quỷ, cũng không phải con người, mà là thứ gì đó cực giống con người mà lại không phải con người. Rối là thế, con người mất đi nhân tính cũng thế.



# Chương 56: Nhật

Ý nghĩa ban đầu của mùa xuân là mùa của sự thức tỉnh. Nhưng thời gian này con người lại luôn ngủ gà ngủ gật, tinh thần không cách nào tập trung, hôm nay là ngày Kỷ Nhan xuất viện, nhưng chờ tôi ra, lúc đến bệnh viện, trên giường chỉ còn mỗi Lê Chính nằm đó.

Kỷ Nhan có thể cũng không thêm để ý, cậu ấy có lẽ thông cảm gần đây tôi công tác bận bịu, nhưng bản thân tôi lại không cho là vậy, tựa hồ gần đây trí nhớ càng ngày càng kém.

"Quên tới? Cậu ta nói mình và Lý Đa về trước, bảo cậu đừng lo lắng." Lê Chính nhìn ngoài cửa sổ, tựa hồ đang nói với tôi. Cũng may tôi sớm đã quen với thái độ của y, ngược lại không cảm thấy sao cả. Song nếu đã tới, chung quy bây giờ rời đi thì không tiện, không thể làm gì khác hơn là khó xử ngồi trên giường bệnh của Kỷ Nhan sớm đã được thu dọn sạch sẽ chỉnh tề.

"Trí nhớ là thứ rất kỳ diệu, có đôi khi luôn muốn tìm kiếm thứ gì đó vô luận nghĩ muốn nổ đầu cũng tìm không ra được gì, nhưng khi cậu không muốn tìm, lúc cơ hồ sắp quên mất, chính nó lại đột nhiên xông ra. Có vài thứ đã đánh mất thì cứ để nó mất, nhưng có vài thứ, đã đánh mất thì vĩnh viễn cũng tìm trở lại không được nữa." Lê Chính từ trên giường trượt xuống, hai tay xem như gối tựa sau đầu, con mắt vô thần nhìn trần nhà.

"Ồ? Đó là câu chuyện như thế nào?" Tôi háng hái nhích lại gần y. Lê Chính không trả lời ý của tôi. Khi tôi tưởng rằng y đã ngủ. Y mang theo giọng trẻ con lại dùng ngữ khí người lớn bắt đầu kể.

"Mỗi người đều có lúc trí nhớ không tốt, cho dù là có thể đọc nhanh như gió, được xem là trí nhớ siêu nhân cực tốt, họ cũng có khi không nhớ rõ đồ vật để ở đâu.

Lúc trước khi tôi lên đại học, trong trường thường truyền lưu một câu chuyện.

Lâm Lý là một tân sinh năm nhất, phàm là tân sinh đều ô m nhiệt tình và hy vọng với trường học rất lớn. Trường học rất to, đối với đại đa số sinh viên mới tốt nghiệp từ sân trường trung học nhỏ hẹp mà nói, đây là cảm giác đầu tiên. Lâm Lý đương nhiên cũng không ngoại lệ. Sao khi thực hiện thủ tục đăng ký chẵn đệm giường chiếu xong cậu ta quyết định một mình ra ngoài.

Nhà Lâm Lý cách thành phố này rất xa, song cậu ta không để cho cha mẹ đến tiễn cậu ta.

Mười tám rồi, hẳn phải như một nam tử hán. Lâm Lý dùng cố nầy từ chối đề nghị đến tiễn của cha mẹ, song họ cũng thật vui mừng, vì con trai đã trưởng thành.

Lâm Lý tản bộ dọc theo hàng cây xanh bên cạnh ký túc xá, nơi đó trồng rất nhiều cây cối, vô cùng tươi tốt, hít thở không khí trong lành, Lâm Lý cảm thấy vô cùng dễ chịu. Trong đó có một cây xum xuê thô chắc nhất, cùng những cây khác chung quanh so sánh nó lớn hơn nhiều, Lâm Lý một người ô m không xuể, vừa định rời đi, Lâm Lý dường như phát hiện trong bụi cỏ có chút gì đó dị thường.

Cậu ta dường như nhìn thấy một vệt sáng. Tựa hồ là ánh sáng phản chiếu của kim loại gì đó, vừa đi vào nhìn, cư nhiên là cây bút máy. Nói ra buồn cười, Lâm Lý từ nhỏ đến lớn chưa từng nhật thứ gì, trái lại bị rơi không ít tiền sách linh tinh. Cậu ta hiếu kỳ bước qua đó, cầm bút máy lên.

Bút máy rất gỉ sét, nắp bút là màu bạc, thân bút màu trắng, nhìn qua vẫn còn mới, phòng chường người mất đang lo lắng tìm kiếm đây. Chỗ nắp bút dường như còn khắc một chữ, hình như là một chữ nhân (人 người) , Lâm Lý cho bút máy vào túi, trở về ký túc xá. Chỉ là nghĩ chủ nhân bút máy khắc chữ nhân thật sự quá kỳ quái.

Lâm Lý nghĩ thầm, phòng chường là học sinh nào đó vội vã đi học hoặc buổi sáng ôn bài không cẩn thận để lạc ở đây, nhìn bút máy che kín bụi phòng chường đã ở đây một khoảng thời gian rồi. Lại nói, mình vừa vặn thiếu một cây bút máy. Hơn nữa không biết tại sao, cậu ta rất thích cây bút máy này, bởi vì, Lâm Lý có một loại cảm giác kỳ quái, bút máy là một cô gái. Bởi vì bút máy nhìn qua rất xinh xắn, hơn nữa so với những cây bút trước kia của mình cầm trong tay mảnh hơn một chút.

Sau khi tán gẫu với bạn cùng phòng ký túc xá vài câu, Lâm Lý bỏ bút máy vào ngăn kéo, những ngày đầu là huấn luyện quân sự, còn chưa có tiết học, hiển nhiên không cần tới bút máy. Những ngày ở trường đại học đều khiến Lâm Lý say mê, thân thể tuổi trẻ cả ngày sôi trào huyết dịch không yên, các bạn học ban ngày học quân sự rất khổ cực, xong rồi lại đuổi bắt nhau vui đùa âm ỉ. Do đó, vừa đến tối, mọi người liền ngủ say như chết. Nhưng các bạn học đều nói, phía Lâm Lý thường xuyên truyền đến tiếng ma sát sần sạt.

Tân sinh viên lo liệu thẻ mượn sách phải trải qua rất nhiều trình tự vô cùng rườm rà, điều này làm cho Lâm Lý rất mất hứng, mình vốn rất nhiệt tình với thư viện, bởi vì thời trung học nghe ông anh họ từng học đại học nói sách thư viện nhiều không kể xiết, đủ loại khác nhau kiểu nào cũng có, hơn nữa yên tĩnh lại thích hợp đọc thời gian dài, nhưng tấm thẻ nhỏ nhỏ lại chặn cậu ta ngoài cửa.

Trên đường quay về ký túc xá, cúi đầu bước đi Lâm Lý ngoài ý muốn

lại ở trong bụi cỏ cùng một chỗ nhặt bút máy nhặt được thẻ thư viện.

Chế độ giám thị thư viện cũng không nghiêm khắc, bất luận là ai, chỉ cần giữ thẻ thư viện hợp pháp, đều có thể đọc, nói cách khác, nếu chủ nhân của thẻ này còn chưa gạch bỏ thẻ chứng nhận, Lâm Lý có thể nghênh ngang bước vào thư viện, đọc đủ các loại sách cổ trung ngoại thỏa thích.

Lâm Lý nghĩ như vậy, đương nhiên cũng làm như vậy.

Trên thẻ thư viện tên của chủ nhân đã mòn không còn rõ ràng lắm, song hoàn hảo ảnh rất rõ, hơn nữa may mắn chính là mặt mũi hai người cư nhiên còn cực kỳ giống nhau, nói ra càng thêm thuận miệng. Quả nhiên, Lâm Lý đưa thẻ cho giáo viên canh cửa nhìn một chút, giáo viên xem xem xét xét cậu ta, lại nhìn thẻ thư viện, sau đó để Lâm Lý thuận lợi tiến vào thư viện đọc sách.

Vài ngày tiếp theo, ban ngày học quân sự, ăn xong cơm tối Lâm Lý liền đến đây đọc sách. Loại cuộc sống này khiến Lâm Lý mới đầu còn thích ý vô cùng. Thẻ thư viện của mình lo liệu xong rồi, Lâm Lý cũng liền ném thẻ thư viện của vị bạn học này vào ngăn kéo không quan tâm nữa. Chẳng qua vào ban đêm mọi người ngủ, như trước có thể nghe thấy tiếng sàn sạt dưới giường Lâm Lý.

Có một lần, Lâm Lý chiếu lệ đọc sách ở thư viện, mới vừa nhìn thấy một quyển sách cũ mình tìm đã lâu, không ngờ mình vừa mới đi qua đó, một bàn tay ngọc nhuận xanh nhạt đột nhiên cầm sách xuống. Lâm Lý lúc này mới phát hiện sách hóa ra bị một cô gái dáng cao da trắng nõn lấy xuống.

"Cậu cũng thích quyển sách này sao?" Cô gái cười cười, mắt cong như trăng non, mặt cười như hoa đào. Nói chuyện vài câu, Lâm Lý biết cô gái tên Thư Úc, cư nhiên còn cao hơn mình một lớp, song

luận tuổi, mình ngược lại lớn hơn cô ấy mấy tháng. Chẳng qua Thư Úc lại luôn nghiêm trang bảo Lâm Lý gọi mình sư tỷ.

Hai người bắt đầu kết giao với nhau, Lâm Lý cũng không biết đây có phải là yêu đương hay không, chỉ là một ngày không nhìn thấy cô gái này thì trong lòng khó chịu, nói về mối quan hệ của hai người, bạn cùng phòng đều hâm mộ, thế nên trong lúc nhất thời lưu lượng tân sinh viên đến thư viện tăng vọt, đáng tiếc phần lớn tay không mà về. Vì vậy mọi người nửa đùa nửa thật nói Lâm Lý may mắn, cứ nhiên ngay cả bạn gái cũng có thể nhặt được.

Song Lâm Lý lại không cách nào tới gần Thư Úc, cậu ta đối với những chuyện khác về Thư Úc không mấy may biết gì cả, nhưng không sao, mỗi lần gặp mặt đều có thể trò chuyện rất vui vẻ, Lâm Lý đã rất mừng rồi, chẳng qua Thư Úc thường xuyên dùng một ánh mắt vô cùng khác thường nhìn mình, có đôi khi còn vươn tay sờ tóc Lâm Lý.

Cũng không lâu sau, nữ thần may mắn tựa hồ lại vẫy tay với Lâm Lý — — Cậu ta lại nhặt được đồ, đối với sự may mắn của mình gần đây, Lâm Lý nghĩ có thể vận mệnh thật sự bắt đầu mỉm cười với cậu ta rồi.

Cậu ta lần này đã nhặt được một cái ví da hắc hoi, cũng chính là một cái ví có tiền. Rất thú vị chính là, khi cậu ta mở ra tiền ra, bên trong cứ nhiên còn có hơn mười nhân dân tệ cùng phiếu ưu đãi KFC. Nhưng mà, thời gian trên phiếu ưu đãi đã hơn một năm trước rồi. Đương nhiên, vẫn là ở dưới gốc cây kia.

"Đã hơn một năm à." Lâm Lý nhin không được cảm thán, cậu ta lục lại ví tiền một chút, không có bất kỳ thứ gì chứng minh thân phận của chủ nhân ví tiền. Lúc ấy là đêm tối, Lâm Lý một mình một người đứng trên vỉa hè trống trải, đỉnh đầu lá cây rậm rạp bị gió thổi, vang

lên thanh âm sần sật. Theo tiếng động, đường xi măng yên tĩnh phảng phất như vĩnh viễn chạy dài không dứt, Lâm Lý nhìn ví tiền, kiểu dáng không tồi lắm, vừa vặn mình cũng chưa có, dứt khoát lấy dùng thôi.

Ví tiền làm rất tinh xảo, dường như không phải mua, mà là do tự làm vậy. Lâm Lý nghĩ thầm cổ nhân lưu hành tình lý thường tặng nhau túi thơm hoặc hà bao, không ngờ tới bây giờ vẫn còn như vậy. Song mặt bên ví tiền này có một vết máu, như đóa hoa tuyết xòe ra vậy. Mặc dù đã bị phơi nắng gió, nhưng như trước vẫn đỏ tươi, giữa màn đêm đen nhánh phảng phất như sẽ nhảy lên vậy, Lâm Lý nhìn chăm chăm vết máu nọ cảm giác có chút choáng đầu vội vàng cất kỹ ví da, trở về ký túc xá.

Trong ký túc xá không có ai, Lâm Lý nhớ tới còn có bài tập chưa làm, quyết định dùng đến bút máy nhật được vài ngày trước. Đúng lúc này trên bàn của bạn học có bình mực, chỉ là không có nhãn hiệu, cậu ta bơm mực đầy bút máy, bắt đầu viết chữ.

Song viết ra lại đều là chữ màu đỏ, dưới ngọn đèn nhìn khó chịu, tựa như vết máu của ví tiền vừa rồi vậy, cậu ta dùng tay chấm mực, phát hiện mực vẫn là màu xanh.

Có lẽ bút máy này trước đó còn có chút màu mực đỏ chăng, Lâm Lý quyết định dùng nó viết thêm vài chữ, chờ mực đỏ trước đó hết rồi tính tiếp. Ai ngờ viết nháp hồi lâu, lại vẫn như trước là màu đỏ. Lâm Lý không thể làm gì khác hơn là một lần nữa thả lại bút máy vào ngăn kéo.

Cũng không lâu sau, Lâm Lý phát hiện trí nhớ của mình càng ngày càng kém có đôi khi bản thân luôn quên thứ gì đó một cách lạ lùng, bạn bè thường xuyên ở phía sau gọi cậu ta, nhắc nhở cậu ta quên sách hoặc quần áo hoặc thứ gì đó ở chỗ ngồi. Lâm Lý cũng không để

ý lắm, chỉ đoán rằng mình học tập quá mệt mỏi, cho nên cậu ta quyết định nghỉ ngơi một chút, vừa vận cũng có thể gặp gỡ Thư Úc nhiều hơn chút.

Lâm Lý vốn dự định cầm thẻ thư viện của mình cùng Thư Úc đến thư viện, nhưng làm thế nào cũng tìm không thấy, điện thoại vang lên, là Thư Úc, cô đang thúc giục Lâm Lý. Lâm Lý không muốn lục tung toàn bộ mà tìm nữa.

"Không phải còn có thẻ khác sao." Lâm Lý lấy ra thẻ thư viện nhật được trước kia.

Nhưng hôm nay bức ảnh trên thẻ tựa hồ có chút khác thường, dưới đèn bàn người phía trên cùng cậu ta có vài phần tương tự kia dường như đang cười. Lâm Lý dụi mắt, bức ảnh lại trở về nguyên dạng.

Là ảo giác chẳng, xem ra mình thật sự bị áp lực quá lớn rồi, Lâm Lý tự an ủi.

Thư viện rất yên tĩnh, người vô cùng vắng, Lâm Lý nhìn Thư Úc ngồi một bên nghiêm túc đọc sách luôn không bình tĩnh được.

"Tôi ra ngoài tản bộ chút." Lâm Lý đứng dậy, chào Thư Úc, người nọ không ngẩng đầu, chỉ ừ một tiếng. Có đôi khi Lâm Lý thật sự rất muốn hiểu rõ Thư Úc, Thư Úc bị mái tóc dài xinh đẹp kia che lại kia phảng phất như còn có khuôn mặt khác, khuôn mặt ngày thường cậu ta chưa từng thấy qua.

Không biết tại sao, một bên hút thuốc Lâm Lý lại đi trên con đường đến nơi thường xuyên nhật được đề kia. Thuốc lá là học hút từ thời trung học, thi tốt nghiệp áp lực lớn, rất nhiều nam sinh đều tụ tập cùng nhau hút thuốc chung, thi tốt nghiệp xong, lúc cao hứng cũng thích hút, kết quả hút tới hút lui, cứ nhiên thành nghiện, mặc dù chưa

nói tới nghiệm thuốc, nhưng một ngày trên đầu ngón tay không kẹp chút gì đó, Lâm Lý luôn có chút không thoải mái.

Cái cây già kia vào đêm nhìn qua vô cùng cứng cáp, đèn đường huỳnh quang màu trắng ven đường chiếu lên vỏ cây như ánh trăng vậy, nhưng lại lạnh hơn so với ánh trăng nhiều lắm. Lâm Lý lấy tay vuốt ve vỏ cây, đột nhiên có chút cảm thán.

Cậu ta vô thức cúi đầu, trong bụi cỏ cứ nhiên lại có đờ.

Lần này là mắt kính, kính không gọng, khéo léo tinh xảo, song thị lực của Lâm Lý rất tốt, cũng không cần thứ này, nhưng nếu đã thấy rồi thì cứ mượn vậy.

Mắt kính sạch sẽ lắm, một chút tro bụi cũng không có, mặc dù nói hành lang trường học luôn vô cùng sạch sẽ, nhưng còn chưa đến mức không nhiễm một hạt bụi, huống chi một kính mắt đặt trong bụi cỏ, làm sao mà sạch sẽ được, song Lâm Lý cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ nói đáng thương cho tên quý xui xẻo nào cứ ở mãi một chỗ mà mất đờ.

Trở lại thư viện, lại phát hiện Thư Úc đã rời đi, ở trong sách cậu ta nhìn thấy mẫu giấy Thư Úc lưu lại.

"Thân thể không khỏe, về ký túc xá trước." Lâm Lý hơi chút thất vọng một mình trở về ký túc xá.

Buổi tối, đám bạn cùng phòng lại nghe thấy tiếng sàn sạt truyền đến bên kia giường Lâm Lý.

Ngày thứ hai, Lâm Lý từ trên giường thức dậy, mở mắt lại phát hiện thế giới vốn rõ ràng giờ lại một mảnh mơ hồ. Cậu ta kinh ngạc hai mắt mình trong một đêm cứ nhiên thị lực giảm đi, rơi vào đường



cùng, cậu ta lần mò tìm, lại phát hiện kính mắt ngày hôm qua nhặt được dưới tàng cây.

Lâm Lý đột nhiên có loại cảm giác, cậu ta nghĩ kính mắt kia phảng phất như đo theo người cậu ta mà đặt làm vậy, quả nhiên, đeo vào mắt khôi phục rõ ràng, lại giống như trước rồi, mặc dù trên mũi hơi chút áp lực không quen, song đeo mắt kính tựa hồ cũng càng lịch sự hơn, so với trước kia đẹp mắt hơn nhiều. Đám bạn cùng học đối với việc Lâm Lý một đêm trôi qua liền đeo kính thì vô cùng kỳ quái, song cũng không phải chuyện gì quá đặc biệt, dù sao lên đại học có rất nhiều người thích chơi máy tính, thị lực giảm xuống nhanh cũng không chuyện gì mới mẻ.

Lâm Lý gây bất ngờ cho Thư Úc, nhưng Thư Úc nhìn thấy cậu ta cũng không kinh ngạc nhiều lắm, chỉ nhàn nhạt cười.

"Đeo rồi?" Cô ta hỏi, Lâm Lý gật đầu, chỉ là khó hiểu cô ta dường như sớm đã biết vậy.

"Tôi vẫn cảm thấy cậu mang kính mắt sẽ càng dễ nhìn hơn đó? Có đúng không?" Thư Úc nở nụ cười, vô cùng đáng yêu, nếu cô ấy thích, Lâm Lý cũng cảm thấy vui vẻ.

Quãng thời gian kế tiếp của hai người trải qua tựa hồ rất vui vẻ, thật sự khiến người ngoài ao ước. Lâm Lý đối với việc nhặt đồ vật cũng càng ngày càng luyện thành quen rồi, cậu ta vẫn từ dưới tàng cây nhặt được một vài vật nhỏ khác, như cục gôm, thước kẻ, nón các loại. Cuối cùng nhặt được một chiếc nhẫn, cảm giác nó có chút quý giá, vì vậy đã nộp lên, lúc giao cho chỗ nhận vật bị mất, vị giáo viên hỏi đầu mang mắt kính gọng đen kia nhìn lại, thần thái có chút khác thường. Lâm Lý vừa định đi, lại bị ông kéo lại. Con mắt của ông thấy nhìn chằm chằm Lâm Lý, trong miệng tựa hồ cứ lẩm bẩm nói: "Quá giống, quá giống." Song nhìn kỹ lại, ông ta lại thất vọng lắc đầu,

nhưng ông ta vẫn kéo Lâm Lý không buông.

"Nhấn, tìm thấy ở đâu?" Ông thầy có chút kích động, kéo áo Lâm Lý, Lâm Lý có chút bất mãn, nghĩ thầm cũng không phải tội trọng, nhất được thôi ông còn như vậy làm gì.

"Trên con đường rợp bóng cây bên cạnh ký túc xá nhất được, dưới một tàng cây rất lớn." Nói xong, Lâm Lý thừa dịp ông thầy ngẩn người, vội bỏ chạy.

Lâm Lý càng ngày càng cảm thấy đầu óc mình không tốt, cậu ta có đôi khi thậm chí lúc đang trò chuyện với bạn học đột nhiên tạm ngừng, cậu ta sẽ quên mất mình muốn nói gì, muốn làm gì, các bạn học cảm thấy cậu ta hết sức cổ quái. Lâm Lý bắt đầu lặng lẽ hẳn, thành tích cũng rơi xuống ngàn trượng. Cậu ta thường xuyên một mình vô thức lang thang trong sân, sau đó chợt phát hiện đang đứng ở một nơi mình không biết làm thế nào tới được.

Đáng an ủi duy nhất, Thư Úc đối xử với cậu ta càng ngày càng tốt, hai người cũng vô cùng thân cận, Lâm Lý còn hôn Thư Úc, chỉ có lúc cùng một chỗ với Thư Úc, Lâm Lý mới cảm giác cuộc sống mình có giá trị.

Chẳng qua, các bạn học như trước mỗi ngày sau khi đêm về, từ hướng giường Lâm Lý truyền đến từng đợt tiếng động sàn sạt, như giấy nhám thô ráp khó nghe.

Cuối cùng có một ngày, chuyện Lâm Lý không cách nào dự liệu được đã xảy ra.

Đó là một buổi tối đầu thu, mặc dù ban ngày khô nóng còn chưa hoàn toàn rút hết, nhưng trong bóng đêm đã có thêm một cỗ rét buốt.

Thư Úc nói cho Lâm Lý, ngày đó là sinh nhật mình. Lâm Lý vô cùng hưng phấn cầm tiền đi mua quà tặng. Nhưng vào cửa hàng quà tặng lại không biết nên mua gì.

Cậu ta nhìn tới nhìn lui, tựa hồ những món quà này không thích hợp với công chúa cao quý trong cảm nhận của cậu ta. Nghĩ tới nghĩ lui, cậu ta quyết định mua một cây bút máy, về phần kiểu dáng, cậu ta không biết tại sao, cảm thấy hình dáng giống cây bút máy vô cùng xinh đẹp nhất được trước kia, Lâm Lý gói kỹ bút máy, nghĩ đến bộ dáng Thư Úc khi nhận được bút máy, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Lâm Lý phấn chấn chạy về hướng địa điểm hẹn của hai người.

Gốc đại thụ trên con đường bóng cây nọ, là Thư Úc tự mình yêu cầu.

Khi Lâm Lý kích động chạy tới dưới gốc đại thụ quen thuộc với mình kia, phát hiện Thư Úc sớm đã đứng đó, quần áo đen, tóc dài như thác nước rơi phía sau, khuôn mặt trắng nõn cư nhiên trong đêm tối tỏa ra ánh sáng hoa mỹ, Lâm Lý rốt cuộc đã hiểu được cái gì gọi là duyên dáng yêu kiều.

Khi Lâm Lý đi tới trước mặt cô gái xinh đẹp này, quà tặng cầm trong tay đưa qua, lại phát hiện mặt Thư Úc lộ ra nụ cười vô cùng xa lạ, không phải cảm tạ cậu ta mua quà sinh nhật cho mình, cũng không phải nhìn thấy người yêu tới thì vui mừng, càng nhiều chính là một loại chờ đợi, một loại chờ đợi bức thiết.

Loại ánh mắt này Lâm Lý từng gặp qua.

Ở quê thường giết sống bò dê, sau đó bỏ vào nồi trước mặt người qua đường, mọi người gọi món với ông chủ, sau đó mỗi người mang theo ánh mắt cướp đoạt nhìn chăm chăm vào thịt mới cắt trong nồi, nhìn thịt ở trong nồi đun sôi sùng sục, chờ nó chín rồi bỏ vào miệng

lót dạ.

Ánh mắt Thư Úc hiện giờ cũng chính là như vậy.

"Chúng ta chia tay đi." Thư Úc hưng phấn mà lạnh lẽo phun ra mấy chữ. Lâm Lý khó tin vào lỗ tai mình, gió thu dù chưa lạnh, tâm đã rơi vào trời đông giá rét.

Lâm Lý muốn hỏi cô ta tại sao, nhưng không cách nào mở miệng, trong nháy mắt đã kích đã khiến cho gánh nặng tinh thần vốn đã sớm không chịu nổi của cậu ta thoáng cái sụp đổ.

Cậu ta nói không được nữa, bởi vì cậu ta nghĩ không ra phải nói cái gì, cậu ta nhớ không ra mình tới để làm gì, nhớ không ra cô gái trước mắt này là ai, nhớ không nổi mình là ai nữa.

"Cậu thuộc về nơi đó." Thư Úc đưa tay chỉ về hướng gốc đại thụ. Lâm Lý đại ra bước qua đó.

Dưới gốc cây có cái gì đó, Lâm Lý cảm giác được.

Cậu ta còn có thể nhận được gì nữa?

Lâm Lý vừa cúi đầu nhìn, một đôi tay trắng nõn bắt lấy hai chân cậu ta, cậu ta không chống cự, cũng không có sức để chống cự, chủ nhân của tay đi ra, anh ta và Lâm Lý mặt mũi rất giống nhau, cũng mang một cặp kính tinh xảo không gọng.

Chỉ có điều, bụng anh ta cắm một con dao.

Thư Úc từ phía sau ôm lấy Lâm Lý, tựa đầu trên vai Lâm Lý.

Chàng trai kia cười đi về hướng Lâm Lý.

"Tôi là ai?" Lâm Lý rớt cuộc đã có thể nói chuyện, cậu ta nóng lòng muốn biết mình đến tột cùng là ai.

"Cậu chính là tôi." Chàng trai kia như trước mỉm cười, Lâm Lý vừa cúi đầu nhìn, quả nhiên, bụng mình chậm rãi xuất hiện một con dao.

Ý thức cậu ta từ từ mơ hồ, Lâm Lý nhìn thấy lần cuối cùng chính là hình ảnh Thư Úc kéo tay chàng trai kia vui vẻ bước ra ngoài.

Chàng trai kia là mình sao?

Lâm Lý nhìn thấy trên ngón áp út của Thư Úc mang một chiếc nhẫn, rất quen thuộc, tựa hồ đã thấy ở đâu đó.

Dường như, là chiếc mà mình nhặt được nộp lên kia.

Lâm Lý cái gì cũng không cảm giác được nữa, cái gì cũng không nhớ được nữa.

Một năm trước, dưới một gốc đại thụ của trường một chàng trai đang đợi chờ cô gái mình yêu mến, trong ví tiền bạn gái tự mình làm có hai tờ phiếu tặng của KFC, trong tay của cậu ta còn có một cây bút máy muốn tặng cô gái, chàng trai phấn chấn khắc tên bạn gái lên bút máy, nhưng anh ta vĩnh viễn đều khắc không xong.

Anh ta chỉ khắc được một chữ nhân, đã bị mấy tên côn đồ đâm chết.  
(Tên của Thư Úc là 舒郁, trong chữ Thư bắt đầu bằng chữ nhân)

Nguyên nhân rất đơn giản, đám du côn say xỉn này muốn cướp bút máy trong tay anh ta, thuần túy là đùa cho vui, nhưng chàng trai lại nghiêm túc.

Anh ta trúng một dao, trượt dưới tàng cây, thẻ thư viện, kính mắt cùng vật dụng cá nhân mới từ phòng học về chưa kịp để lại phòng ngủ cậu ta mang theo rơi tản mát đầy đất.

Trong đó còn có một chiếc nhẫn cưới định dùng để cầu hôn, anh ta vẫn luôn mang theo bên người.

Người đầu tiên phát hiện thi thể chàng trai chính là giáo viên đầu hói mang mắt kính gọng vuông kia, ông trước kia cũng không phải như vậy, từ khi con ông chết đi, đầu bạc tiền kẻ đầu xanh thương tâm gần chết mới khiến ông cam tâm làm một nhân viên quản lý ở chỗ nhận vật bị mất.

Ông đương nhiên biết chiếc nhẫn kia, bởi vì đó là vật tổ truyền trong nhà, là ông giao cho con trai, cũng dặn dò nhất định phải đưa cho con dâu.

Bạn cùng phòng của Lâm Lý rất kỳ lạ, Lâm Lý trở lại phòng ngủ một chút liền quyết định chuyển ra ngoài, đồ đạc chuyển đi không còn một mảnh, hơn nữa giọng điệu nói chuyện cũng trở nên rất lạnh nhạt, song họ cũng đã quen biến hóa lạ lùng của Lâm Lý gần đây, chung quy nghĩ quen bạn gái rồi, bạn gái lại xinh đẹp như vậy tính cách nhiều ít có chút khác thường.

Nghe nói Lâm Lý về sau kết hôn cùng Thư Úc, rất hạnh phúc sống ở phía nam.

Vài năm sau, phòng ngủ có một nhóm học sinh mới tới, một người trong đó lúc kéo học bàn của mình dọn dẹp phát hiện trong đó cư nhiên viết chữ.

Người cầm bút máy của ta.

Người cầm ví tiền của ta.

Người cầm mắt kính của ta.

Vân vân, rất nhiều câu, đều là người cầm cái gì đó của ta, chỉ một câu cuối cùng không phải. Phía trước dùng mực đỏ rõ ràng viết.

"Ta chỉ muốn cơ thể người." Câu chuyện của Lê Chính đã kể xong, một lần nữa nhắm mắt lại, bắt đầu không trả lời tôi nữa.

Nhưng khi tôi đi tới cửa, Lê Chính đột nhiên nói câu.

"Quên cái gì, cũng đừng quên mình ai, đó mới là đáng sợ nhất." Tôi bất giác gật đầu, ra khỏi phòng bệnh.

## Chương 57: Điểm huyết

Còn nhớ lúc bé đọc tiểu thuyết xem phim, đối với điểm huyết đặc biệt say mê, thỉnh thoảng hai hoặc ba người một tổ tập diễn tình tiết kịch, ngón tay ở trên người chọt lung tung vài cái, kẻ bị chọt lập tức bảo trì tư thế bất động, biết lúc bị "Giải huyết" chơi rất điên, kết quả có lần nam sinh nào đó học trên TV ra vẻ ngẫu đưa lưng lại chuẩn bị điểm huyết, kết quả không chú ý phía sau có nữ sinh tới, thẳng nhãi này quay đầu nhìn không thèm nhìn liền loan hoa chi đâm bậy hai cái, hai đầu ngón tay trực tiếp cắm trên ngực con gái nhà người ta, dọa người ta oa oa kêu loạn, trực tiếp tay trái Như Lai Thần Chưởng, tay phải Đại Từ Đại Bi Chưởng vồ tới, lúc này đánh nam sinh tìm không ra rằng mò không ra hướng, sau đó khóc gọi giáo viên đến. Kết quả nam sinh bị bắt buộc xin lỗi trước mặt cả lớp, chủ nhiệm lớp còn nói hần từ nhỏ đã đùa giỡn lưu manh, có văn hóa nguy ngập. Còn nhớ hần ăn năn nói một câu trong sách "Tớ hướng toàn thể các bạn học, chủ nhiệm lớp kính yêu cùng lãnh đạo trường cam đoan, sau này không bao giờ lấy ngón tay đâm bậy chọt bạ nữa, sau này nhất định có kỷ luật có tổ chức có nề nếp." Về phần về sau nữa thì không nhớ kỹ. Chỉ biết sau khi lớn lên cảm thấy mấy thứ kia rất buồn cười, mặc dù biết trong Đông y có huyết vị đi nữa, nhưng đối với suy nghĩ điểm đến mức người ta mấy tiếng cũng không thể động đây, hoặc một huyết vị điểm xuống người đó sẽ chết các loại là lời nói vô căn cứ mà thôi.

Song thế sự cũng không tuyệt đối, có một số việc chúng ta cảm thấy hoang đường, là vì chúng ta không biết, người không biết có gan hoài nghi bất cứ chuyện gì. Vết thương chân Lê Chính tựa hồ còn chưa khỏi hẳn, còn phải chống gậy mới có thể miễn cưỡng đi lại. Dưới giới thiệu của Lạc Lô, tôi và Kỳ Nhan mang theo Lê Chính rời



khỏi thành phố đến nông thôn, nghe nói ông ngoại của Lạc Lôi tinh thông y thuật. Mà thứ làm tôi và Kỳ Nhan cảm thấy hứng thú thực sự là quê quán của Lạc Lôi, truyền thuyết có một tộc người thuở nhỏ đã có một loại bản lĩnh thần kỳ về điểm huyết.

Thôn trang nơi này rất lớn, song thật ra đất rộng người thưa, cơ hồ đi hơn mười phút mới có thể nhìn thấy một hộ gia đình. Gạch xanh tường trắng, thỉnh thoảng có mấy con chó vẫy đuôi đi tới đi lui, thỉnh thoảng một chiếc xe buýt lướt qua, không biết tại sao, chung quy cảm giác nơi này rất hoang vu, may mà thôn dân đều rất nhiệt tình, mỗi lần đến hỏi đường xin nước chưa hề trở ngại, còn dẫn chúng tôi đến nhà cụ già kia, song không đưa tới, chỉ dùng ngón tay chỉ phía trước, sau đó sẽ không nguyện đi qua đó.

Đây là căn nhà trệt cổ gạch đỏ, gạch đỏ đã bong tróc không ít, cửa chính bằng gỗ của căn nhà mở rộng ra hai bên, chúng tôi vừa định đi vào, lại phát hiện hai bên sân trước cổng cư nhiên mỗi bên nuôi ba con chó săn, ít nhất cũng phải cao hơn nửa người, vừa nhìn thấy người lạ, sủa không ngừng, trực tiếp thẳng người dậy ghé vào trên rào chắn, lần đầu nhìn gần bọn kia, đích xác có chút khiếp đảm, con nào con nấy miệng đỏ răng trắng, nước dãi chảy dài.

Trong cửa bước ra một cụ già, lưng hơi còng, một tay cầm điều thuốc lá, tư thế tương đối quái, ngón trỏ ngón cái ngón giữa ba ngón tay nắm lại, bước tiến vững vàng đi ra, trên thân mặc áo khoác bông màu lam tay dài, nửa dưới là một quần dài màu đen, quần áo nhìn qua rất cũ kỹ, phiem bạc, tựa hồ đã giặt nhiều lần, song vô cùng sạch sẽ, trên chân mang đôi dép gỗ vàng, nói với đám chó sủa kia một câu, nghe không rõ lắm, tựa hồ cùng loại với cảm giác quá mẫn, mấy con chó lập tức trở lại bên trong, yên lặng nằm sấp bất động.

Vừa vào nhìn, qua Lạc Lôi giới thiệu, hóa ra ông cụ này chính là ông ngoại của cô ấy. Trong nhà vô cùng mát mẻ, giống như đặt mình vào

hầm băng vậy, song nhiệt độ cũng rất thích hợp, sân sau tựa hồ còn nuôi chó, còn có một khoảnh lớn đất trồng rau, xem ra nông thôn chăn nuôi chút loài động vật chút rau mới mẻ tự cấp tự túc trái lại vô cùng nhàn nhã thích ý. Hơn nữa thỉnh thoảng truyền đến từng đợt mùi thơm hoa hồng, trái lại làm người ta có vài phần men say.

Đến gần nhìn thấy ông cụ để một chòm râu to tuyết trắng, chẳng qua không chải chuốt có chút hỗn độn. Trên vách tường treo một khung ảnh, bên trong đặt di ảnh của một cụ già, nhìn qua vô cùng tuần lã, khí vũ hiên ngang, rất có hơi hướng trường giả, chẳng qua trên thái dương bên trái có một vết sẹo ngón tay cái.

"Đây là ảnh của sư phụ, ngoại trừ dược lý, cơ hồ tất cả bản lãnh đều là ông dạy. Từ chục năm qua sau khi ông qua đời ta bắt đầu để râu, cho tới giờ chưa từng cạo." Ông cụ sờ râu mép, hút sâu điếu thuốc.

Sau khi làm rõ mục đích đến, ông cụ nhìn thương thế của Lê Chính một chút, mỉm cười nói cũng không đáng ngại, vì vậy vào phòng trong, hóa ra bên trong đặt tủ thuốc, lấy vài thứ, dặn dò cẩn thận ăn kiêng cùng dùng thuốc. Song ăn vô cùng kỳ quái, cư nhiên chỉ dùng thịt nạc ngâm thuốc bắc không có bất cứ mỡ béo nào cùng ninh, sau đó ăn thịt uống thuốc, trái lại vô cùng kỳ lạ, theo ông cụ nói, thịt là thuốc dẫn, xem ra cổ đại ghi lại thịt người làm thuốc dẫn cũng chưa chắc là chuyện bịa.

Trò chuyện một hồi, tự nhiên nói đến điểm huyết, ông cụ cười sang sảng, thanh âm quanh quẩn trong phòng, trung khí mười phần, mặc dù đã bảy mươi bốn, nhưng một chút vẻ già nua cũng nhìn đoán không ra, thị lực và thính lực đều rất tốt.

"Điểm huyết kỳ thật là có, nghiêm khắc mà nói cũng không phải lấy ngón tay điểm, họ ra tay vô cùng bình thường, người thường không chú ý căn bản không cách nào nhận ra, hơn nữa đám người này cực

kỳ chú ý giấu giếm thân phận của mình, trải qua cuộc sống không giống thường nhân, sống thanh bần đạo hạnh.

Năm ấy ta còn khá trẻ tuổi, bộ dáng hai mấy tuổi đầu, khi đó cả nước mới vừa giải phóng, trong thôn loạn lạc rối tinh rối mù, khi đó mọi người bình thường nấu nước đều dùng ấm thiếc, thứ này dùng nhiều dễ hư, ấm hư nấu nước vẫn rất được, cho nên thường xuyên có vài thợ thủ công mỹ nghệ đi dạo trong thôn, chuyên giúp người ta điếm ấm. Cái gọi là điếm ấm cũng chính là hàn lại lỗ thủng của ấm thiếc, kiếm tiền đều là khổ cực, có vài người thợ như cắt tóc mài dao đều phải rong ruổi khắp nơi.

Thợ điếm ấm năm ấy đại khái hơn ba mươi tuổi, người lại lộ vẻ rất già nua, ngón tay thô ráp như tảng đá không chăm sóc, đốt ngón tay thô mà rộng, bề mặt như vỏ quýt sấy, đen phiểm ám đỏ, bởi vì tay nghề tốt, thu phí lại tương đối rẻ, cho nên tất cả mọi người rất thích ông, chỉ là không biết tính danh, ta cũng chỉ theo mọi người gọi ông là Lưu sư phụ.

Lưu sư phụ đến thôn đi lại tương đối nhiều, về cơ bản tu sửa tất cả ấm thiếc cùng ô dù, nồi các loại đều do một mình ông ôm, các nhà các hộ ai làm chút gì ăn ngon cũng bằng lòng cho ông một chút.

Song trong thôn có vài thanh niên rất sung, các cậu phải biết rằng, ta vào độ tuổi các cậu bây giờ xem như khá thành thật, chưa bao giờ gây chuyện bên ngoài, điều này cũng nhờ có cha mẹ ta quản giáo khá nghiêm khắc, bởi vì mấy đời theo y, cha của ta vô cùng coi trọng gia phong gia quy.

Đám nhỏ thanh niên này cả ngày ăn no không việc gì làm đi loanh quanh trong thôn, có đôi khi nhìn lên bà mẹ trẻ đút sữa cho con của nhà nào đó, có đôi khi trộm mấy trái dưa hấu, mặc dù chưa có tổn thất lớn, tựa như ruồi bay múa quấy rầy bên trâu, rất chọc người ta

phiền, nhưng ai cũng không muốn ra mặt nói chúng, dù sao cha mẹ chúng cũng không quan tâm, thì có liên quan gì đến người khác?

Có lần Lưu sư phụ ở ven đường sửa ấm, vừa mới điếm xong ấm thiếc chuẩn bị sửa, kết quả một tên vóc dáng cao lớn nhất cũng sung nhất trong đám du côn tiến lên một cước đá bay mური cái của ông. Lưu sư phụ thoáng sửng sốt, không nói gì theo, chỉ cười cúi đầu nhặt lại những thứ bị đá ngã lăn. Nhưng vừa cầm lên, lại bị một cước đá bay. Đá rồi lại nhặt như vậy nhiều lần, Lưu sư phụ rốt cuộc biết đối phương cố ý đến kiểm chuyện.

Thằng nhóc đá ấm tên là Mộc Căn, cha mẹ đều chết trong lúc đánh giặc, nhà được truy tặng song liệt sĩ, do ông nội bà nội nuôi lớn, từ nhỏ đã chiều hư, tất cả mọi người rất ghét hẳn, nhưng ngại thể diện của người nhà hẳn, cũng không dám đắc tội. Không biết tại sao, hẳn vô cùng chán ghét người vùng khác.

Lưu sư phụ chậm rãi đứng thẳng người, người vây xem rất phấn chấn, lại có chút căng thẳng, mọi người đã lâu chưa thấy đánh nhau, ngay cả phụ nữ ôm con cũng chạy sang đây, một bên dứt miệng đứa bé, một bên nhẹ giọng hỏi người xung quanh chuyện gì xảy ra.

Tất cả mọi người chưa từng nhìn thấy Lưu sư phụ đứng thẳng người, bình thường ông đều cong lưng hoặc ngồi để làm việc, hoặc là chơi với lũ trẻ, đột nhiên thoáng cái đứng dậy, lại phát hiện ông hóa ra vô cùng cao lớn, Mộc Căn có chút bối rối, nhịn không được lui về phía sau một bước, nhưng ngấm lại nhiều người ở đây như vậy, lại tiến lên trước tiếp nửa bước.

"Chàng trai trẻ, làm người chớ quá càn rỡ." Trên khuôn mặt bình tĩnh của Lưu sư phụ không có quá nhiều biểu cảm phẫn nộ, chỉ là từ đôi môi dày màu đỏ đồng nói ra một câu như vậy, sau đó nhìn chăm chăm vào Mộc Căn. Mộc Căn quay đầu lại nhìn một chút, phát hiện

đồng bọn mình đã chạy đến, thế thì hẳn không cần lo lắng nữa rồi.

"Ông đây chính là muốn đánh mày, hôm nay tâm tình khó chịu, mày còn ở đây rao loạn, còn chặn đường ông mày, tao không đá mày thì đá ai?" Mộc Căn vừa nói, một bên nắm tay đã vung tới, trực tiếp nhắm ngay mặt Lưu sư phụ.

Tất cả chúng ta tưởng rằng sắp đấu võ rồi, nhưng kết cục ngoài dự đoán của mọi người, phảng phất như xem truyền hình pha quay chậm vậy, Lưu sư phụ đột nhiên vươn hai bàn tay rắn chắc lớn như quạt hương bồ của mình, chèn lên eo ôm lấy Mộc Căn, hai tay đặt tại eo hắn. Thằng nhóc này ít nhất cũng phải nặng hơn 100 cân (50kg) , nhưng Lưu sư phụ xem hắn như người giấy vậy, nhẹ nhàng nhấc lên, xoay người, lại thả trên mặt đất.

Mọi người xem sững sờ, bản thân Mộc Căn cũng không kịp phản ứng, chỉ là chân vừa chạm đất, thân thể liền xụi lơ, hai tay bụm thắt lưng, lập tức không còn sức để quất, trên trán chảy mồ hôi hột cỡ hạt đậu nành, bạn của hắn sợ hãi vội vàng nâng hắn đi.

Lưu sư phụ nheo mắt lại đột nhiên lộ ra vẻ mặt hối hận, tiếp theo thờ dài một hơi, ngồi xổm xuống thu dọn đồ đạc, những người xem cho rằng có náo nhiệt đều tản ra, chỉ có ta đi qua đó giúp ông cầm lấy dụng cụ bị đá lộn xộn.

"Ta đã gây họa, không ngờ nhiều năm như vậy tính tình như trước sửa không xong, vốn không nên ra tay nặng như vậy với chàng trai này, nơi này ta nán lại không được nữa, cậu là một đứa trẻ tốt, sau này có cơ hội sẽ gặp lại nhé." Lưu sư phụ đột nhiên vươn tay vỗ vai ta, ta cảm thấy tay ông ấy rất nặng.

Sau này trong thôn rốt cuộc không còn nghe tiếng rao du dương hùng hậu như tiếng hát của Lưu sư phụ nữa, nghe nói ông đã sang

vùng khác.

Còn Mộc Căn thì thảm rồi, sau khi trở về liền than đau eo đau lưng, mới đầu tưởng chút bệnh vặt, kết quả tiếp theo cơm nước không ăn vào, vốn đang có chút béo hấn thoáng cái gầy dọa người, mỗi ngày đều nằm trên người ai ai nha nha kêu la, cứ hô đau thắt lưng. Mọi người vừa nhấc quần áo hấn lên nhìn, hay thật, hai bên eo mỗi bên lưu lại năm dấu ngón tay đen tuyền, màu thâm đen, chạm một chút liền đau đớn khó nhìn. Lúc ấy cha ta cũng được mời tới nhìn một chút, kết quả không nói một lời, chỉ nói bất lực chuẩn bị hậu sự đi, tiếp theo liền khoát tay không nói nữa. Ta nhớ khi ấy truy hỏi cha mình, ông chỉ im lìm, bị ta hỏi đến phiền rồi, không thể làm gì khác hơn là giải thích với ta.

"Hấn bị người đánh." Cha ta không suy nghĩ nói câu này, ta nghe xong càng thêm khó hiểu. Cha ta thấy ta không hiểu, dứt khoát kể cho ta nghe.

"Khu người Hẹ ở Giang Tây có một thị tộc, rất có nghiên cứu đối với huyết vị cơ thể người, lại không chuyên dùng ngón tay điểm huyết, mà dùng năm ngón tay đè huyết đạo, rất dễ làm cho người ta máu chảy không thông, nhẹ thì thương tàn, nặng thì chí mạng. Lưu sư phụ này cũng không phải cố ý, có thể khí ở trên đầu, lực đạo nặng, đáng tiếc thân thể Mộc Căn không ổn, cha cũng giải không được. Hai bên thận của hấn đã hoại tử, cho dù gặp danh y, trị khỏi cũng thành phế nhân, chắc chắn thành ma bệnh." Về sau cha ta còn nói, người học điểm huyết này có một danh hiệu chuyên môn, gọi là "Năm Trăm Tiền". Về phần tại sao gọi như vậy, thì không sao biết được.

Mặc dù tràn ngập hiếu kỳ với Lưu sư phụ, nhưng sau này trong thôn cũng chưa từng gặp lại ông ấy, về phần Mộc Căn, không biết là vận khí tốt hay là Lưu sư phụ thật sự để lại chút tình cảm và thể diện, dù sao cũng bảo vệ được tính mạng, ở Thượng Hải làm phẫu thuật, từ

chỗ hông lấy ra hai cục máu màu đen, song như cha ta nói, hẳn sau này sẽ thành một phế nhân, vai không thể chống, tay không thể nâng, cả ngày cần nhờ uống thuốc để duy trì tính mạng, người gầy như que củi, mỗi lần nhìn thấy hẳn đều cảm thấy rất đáng thương.

Mười mấy năm sau, cha của ta qua đời, cách mạng văn hóa cũng đến, bởi vì trong nhà nhiều đời làm nghề y, lại cũng không làm chuyện gì quá giới hạn, hơn nữa các thôn trong lúc đó mượn danh nghĩa đấu tranh vũ trang trên thực tế lại là ôm oán hận riêng, vì vậy võ đấu thường xuyên, cũng cần người như ta trị thương cho họ, vì vậy ta được đồng hương gọi đi, ở từng thôn xem bệnh, song mỗi lần nhìn thấy một vài thanh niên chảy máu, những chỗ vết thương rách miệng hoặc gãy tay gãy chân trên người nâng đến trước mặt ta ta đều rất không thoải mái, mà ta cũng thường xuyên nhớ tới lần gặp phải Mộc Căn.

Có một lần, ta chữa trị cho một thằng nhóc gãy xương, cánh tay của nó bị đánh gãy, nhưng sau khi nối xong nó còn nói bả vai đau nhức, vừa kéo lại nhìn, chỗ xương vai hợp với cổ cựa nhien cũng có năm dấu ngón tay, giống hệt Mộc Căn, chỉ là màu sắc không đen vậy, hơn nữa dấu tay tựa hồ nhỏ hơn một cỡ. Phải hỏi người một phen mới biết được, mấy hôm trước mọi người phê đấu một ông già, hình như nói ông ta tuyên dương phong kiến mê tín, thằng nhóc này xông lên quạt một bạt tai, bên cạnh ông cụ chớp tới một đứa bé, mặt mày giận dữ, vỗ một chút ở vai hẳn, lúc ấy hẳn không nghĩ có chuyện gì, kết quả về sau vai càng ngày càng đau, cho nên lúc đánh nhau hẳn không giơ lên thu vào được, kết quả bị người ta đánh gãy cánh tay.

Hỏi rõ ngọn nguồn sự tình, ta cũng biết ông cụ kia chính là họ Lưu. Mặc dù đoạn thời gian ấy ta cực lực tìm kiếm tung tích của ông ta, hóa ra ông ta loanh quanh một vòng cựa nhien lại trở về. Ta hỏi rất nhiều người, rốt cuộc tìm được chỗ ở của ông ấy.

Nhà rất cũ nát, khi ta đi vào trong phòng chỉ có một mình Lưu sư phụ.

Ông ấy già đi rất nhanh, cơ hồ đã không còn nhận ra nữa, trên người có rất nhiều vết bầm, ở trên trán còn có một dấu ngón cái màu đen thật sâu, chỉ có con mắt vẫn có thần như cũ, mặc dù nửa nằm trên giường, nhưng liếc mắt một cái liền nhận ra ta.

Lưu sư phụ nói ông một chút cũng không kinh ngạc khi lại nhìn thấy ta, bởi vì ông vẫn cảm thấy giữa ta và ông ấy sâu thẳm bên trong tồn tại mối liên hệ rất vi diệu.

Mấy năm nay ông ăn rất nhiều khổ. Từ trên thân thể ông ta có thể thấy được, song có vài nổi khổ vượt hẳn xác thịt.

"Ta bị người mình bán đứng." Lưu sư phụ thản nhiên nói. Từ trong miệng ông biết có người hướng nhóm cách mạng văn hóa tố cáo ông, nói ông dùng võ gây hại, tuyên dương thuyết huyết vị, không tôn trọng khoa học các thứ. Song theo lý dựa vào thân thể ông hẳn sẽ không sợ những thương tổn bình thường này, vấn đề là ông tới chuồng bò rồi mới biết được hóa ra người ra đòn hiểm với ông cư nhiên cũng có lẫn đồng môn dùng điểm huyết trong đó. Kết quả bị đánh đến trọng thương hộc máu.

"Đây đều là tự chuốc phiền, năm đó sư phụ của ta từng dặn dò ta, đừng tùy tiện sử dụng thứ này, bởi vì người học Năm Trăm Tiền đều không hề quen biết nhau, trước mặt người ngoài sử dụng là đại kỵ. Nhưng ta trẻ tuổi sung sức, cũng từng làm rất nhiều người bị thương tính mạng, mặc dù sau trung niên dựa vào sửa chữa ấm nôi chén bát thiếc để sống, nhưng vẫn không cách nào khắc chế tính tình của mình, kết quả vẫn là ra tay, ở thôn các cậu làm bị thương chàng thanh niên kia ta vẫn luôn hối hận tự trách, mặc dù lúc ấy rất tức giận, nhưng đích xác đã hạ thủ quá nặng, do đó bây giờ có loại kết



cục này ta không cảm thấy khổ sở, kỳ thật cũng là kết cục đáng có." Lưu sư phụ ho khan vài cái, từ chỗ của ta biết được Mộc Căn chưa chết, hơi an tâm chút.

Trong phòng về sau tiến vào một người trẻ tuổi, mặc dù mặt mang tức giận, nhưng giữa đầu lông mày quả thực có vài phần tương tự Lưu sư phụ, đứa bé này chính là con trai độc nhất của Lưu sư phụ.

Đối với việc ta vội tới xem bệnh cho cha nó lộ vẻ không đồng ý, có thể nó cho rằng bất luận kẻ nào cũng không đáng tin tưởng.

Con trai đi rồi, Lưu sư phụ thẳng thắn nói với ta con trai tính háo thắng quá nặng, mặc dù từng dạy dỗ vài lần, nhưng trước sau không nghe, ông rất lo lắng cho con trai, rất sợ sẽ đi vào con đường của mình.

"Năm Trăm Tiền cũng không phải chỉ dùng để đả thương người, kỳ thật cũng có thể chữa bệnh cứu người, chẳng qua quyết định ở tâm người dùng mà thôi, giống như dao vậy, kẻ giết người dùng để giết người, kẻ cứu người thì dùng dao để cứu người, ta hy vọng truyền thụ những thứ này cho cậu, hy vọng cậu có thể cứu thêm được những người này, cũng để trả lại chút nợ nần trong lòng ta. Vốn từ sớm trước kia võ thuật y học đều kết hợp cùng nhau, đáng tiếc về sau chậm rãi tách ra, có thể người có được nó sẽ càng ngày càng ít." Lưu sư phụ run rẩy nhìn ta, kỳ thật đó cũng là thứ ta vẫn luôn hy vọng, cũng là nguyên nhân ta tìm kiếm ông ấy nhiều năm qua.

Về sau ta tạm biệt quê nhà rời khỏi chức vụ thầy thuốc, chuyên tâm ở lại chỗ Lưu sư phụ chăm sóc ông ấy, cũng học tập điểm huyết thuật, nói thật nó vô cùng khó khăn, thuộc lòng rất nhiều huyết vị đã phải mất ba năm. Hơn nữa quả nhiên không ngoài sở liệu của Lưu sư phụ, con ông trong một lần tụ tập ẩu đả không trở về nữa, lúc thi thể được nâng về Lưu sư phụ không nói được một lời, trên mặt cũng

không có quá nhiều ưu thương, chỉ gắng gượng bò xuống giường, dùng bàn tay như trước dày rộng vuốt ve mặt con trai, nhìn vết thương năm ngón tay trên người nó một chút, lắc đầu.

Lưu sư phụ dưới sự chăm sóc của ta từ từ tốt lên, ông ấy lần nữa dặn dò ta đừng sử dụng điểm huyết thuật Năm Trăm Tiền trước mặt người khác, do đó ta vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt lời hứa của mình, trừ phi đối với người bệnh ta bó tay mới dùng đến điểm huyết để cứu mạng họ, sau đó dựa vào thuốc thang trị liệu.

Song rất đáng tiếc, vết thương ở trán Lưu sư phụ không ngờ vài chục năm trước phát tác, lúc đi rất an tường, bức ảnh kia là trước khi ông qua đời tự mình yêu cầu chụp ảnh, ông nói cảm giác được đại nạn của mình đã tới, ta cũng đành phải đồng ý thỉnh cầu của ông. Hơn nữa từ sau khi ông mất, ta cũng bắt đầu để râu tưởng niệm ông." Ông ngoại của Lạc Lô rốt cuộc đã kể xong, trong ánh mắt của ông cụ có chút tỏa sáng, điều thuốc lá bóp trong tay cũng đã ra một đoạn tàn thuốc thật dài, gió bên ngoài thổi qua, đem tàn thuốc thổi rơi, giống như bông tuyết vậy, tôi nhìn ông cụ trên di ảnh, cảm thấy thật sự vô cùng an tường.

Dưới yêu cầu của chúng tôi, ông ngoại của Lạc Lô điều chế chút thuốc dán, đắp trên chân bị thương của Lê Chính, sau đó năm ngón tay co vào nhau, ngón trỏ ngón giữa ngón cái đặt hai bên mắt cá chân, sau khi tay rời đi, trên mắt cá chân để lại ba dấu tay, nhưng không phải màu đen mà là ửng đỏ.

"Trở về chú ý ăn kiêng, rèn luyện nhiều, cậu chỉ cần thoát gân, là rất dễ dàng rồi." Ông cụ hòa ái cười cười.

Tôi truy hỏi ông, tới cùng Lưu sư phụ và con ông ấy đến tột cùng bị ai làm hại, chẳng lẽ không muốn báo thù cho họ sao. Ông cụ khoa tay.

"Bản thân sư phụ Lưu cũng đã nghĩ thông suốt rồi, ta cần gì còn đi phiền não, ta chỉ muốn cứu thêm nhiều người, cũng xoa dịu chút đau đớn của người khác, chính là vì ông ấy tích phúc rồi, về phần Năm Trăm Tiền, sẽ không biến mất, chỉ có điều có vài thứ luôn chìm ở đáy nước mà người trên bờ nhìn không thấy thôi. Ta cũng đem những thứ này dạy cho con trai ta, hy vọng nó có thể kế thừa tiếp, chữa bệnh cứu người." Ông cụ cười cười, không nói nữa.

Lúc rời khỏi nhà ông, Lê Chính cư nhiên đã có thể bước đi, mặc dù còn có chút không linh hoạt, nhưng có thể bỏ được gậy chống rồi. Kỷ Nhan nhin không được khen quả nhiên thần kỳ.

# Chương 58: Khe nứt

"Cậu biết không, có vài thứ không cách nào giải thích được, chúng ta chỉ có thể suy đoán những hiện tượng này, chỉ có thể ngăn ngừa, nhưng không cách nào tránh thoát, giống như dịch hạch trung cổ, bệnh chó dại bây giờ, mọi người có thể làm chỉ là tận lực tránh khỏi chúng nó, kỳ thật đây là loại phương pháp ứng đối tiêu cực." Kỳ Nhan mỉm cười chấp tay sau lưng, ánh nắng trên sân thượng vừa vắn chiếu phía sau cậu ấy, tôi cảm thấy cậu ấy phảng phất như đang đứng bên bờ giữa sáng và bóng vậy. Lê Chính sau khi trở về vết thương ở chân đã tốt lên, song y rất chú ý rèn luyện, mỗi ngày đều ra ngoài chạy bộ, tôi bỗng dưng có loại nghi vấn, có phải y còn có thể dùng thân thể trẻ con để lớn lên lần nữa không?

"Chẳng lẽ ngay cả cậu cũng không cách nào giải thích sao?" Tôi hỏi Kỳ Nhan.

"Đương nhiên, Descartes không phải đã nói sao, vòng tròn vẽ càng lớn, thì phát hiện chỗ trống bên ngoài càng nhiều, càng biết nhiều, càng phát hiện nhiều thứ mình không biết." Kỳ Nhan thở dài.

"Tớ từng gặp một chuyện như vậy, đối mặt với loại hiện tượng này tớ không hề có biện pháp, đây không phải là việc tớ có thể giải quyết được.

Thời đại học, trong kỳ nghỉ hè đám sinh viên tổ chức đội xuống buôn làng chữa bệnh, tuyên truyền kiến thức phòng bệnh và cung cấp một ít thuốc hữu hiệu đơn giản miễn phí cho những người vùng núi xa xôi. Đừng xem thường những thứ này, có lẽ đối với những người thành phố mà nói những thuốc này sớm đã quá thời, nhóm người

giàu có này dù bác sĩ thường xuyên khai giá thuốc đắt bao nhiêu cũng không cự tuyệt, kỳ thật đó chẳng khác nào tự sát tính chậm, cứ nghĩ đi, tốc độ tiến hóa nhanh của virus cao hơn tốc độ phát triển thuốc, chờ ngày virus trong cơ thể đã miễn dịch với bất cứ thuốc nào rồi, vậy cũng chỉ có chờ chết.

Trái ngược, khu vực rất ít sử dụng thuốc kia, penicillin đơn giản cũng có thể trị liệu rất nhiều bệnh tật. Đương nhiên, đối với học sinh nhiệt tình mà nói, tìm tòi những gì chưa biết cũng là chuyện khiến người ta vô cùng hưng phấn, đáng tiếc, hiện thực luôn trái ngược với nguyện vọng.

Đó là một sơn thôn gần như ngăn cách, nối liền với thế giới bên ngoài chỉ có một con đường nhỏ quanh co uốn lượn trên sườn núi như một con rắn. Trên đường gập ghềnh không bằng phẳng, nhiều nhất chỉ có thể chứa đủ một chiếc xe chạy, cho nên mọi người đều chọn đi bộ vào núi. May mắn thời tiết không tồi, không có mưa.

Bởi vì nơi muốn đi rất nhiều, các bạn học chia thành mấy tổ nhỏ, cùng tới vào thôn chính là một nam sinh họ Cao vóc người hơi béo, giống như một tấm ván cửa vậy, song vì rất ít đi loại đường núi này, mặc dù cậu ta cường tráng như vận động viên thì lưng cũng đẫm mồ hôi.

Thôn không lớn, nơi này nhiều nhất chỉ chứa tới một trăm người, ai cũng không biết họ đã ở đây bao lâu, người nơi này tựa hồ nhìn qua có chút khác biệt với bên ngoài, cảm giác như rất cổ xưa vậy, hoặc nói giống như di sản văn hóa vừa khai quật vậy, cả người lộ ra mùi thối rữa. Nghe nói trong thôn mọi người đều mắc bệnh, cho nên mọi người đều không rời khỏi núi ra ngoài đổi lương thực và muối ăn, may mà trong thôn có mấy con bò câu đưa tin, cho nên chúng tôi mới được xã trưởng cắt cử đến đây. Nghe nói năm ấy rất nóng, hơn nữa vùng này đã liên tục mấy tháng không hề đổ giọt mưa nào.

"Nhớ kỹ, không biết có phải bệnh truyền nhiễm hay không, vốn các cậu đều học y không cần tôi nhiều lời, song vẫn báo trước một câu, đi đến thôn đó tốt nhất đừng tiếp xúc với bất cứ đồ vật gì, mang găng tay, hơn nữa đừng ăn cơm uống nước ở đó, tránh để bị nhiễm." Xã trưởng vẻ mặt nghiêm túc để lại ấn tượng sâu sắc cho tớ, mặc dù thôn này thuộc quản hạt của ông ta, nhưng ông ta vậy mà lại chưa từng một lần qua đó. Về phần dặn dò đối với thôn, cũng là những người đi trước lưu lại.

"Người nơi đó, chung quy khiến mọi người cảm giác là lạ." Trợ lý bí thư của xã trưởng lúc tiễn chúng tôi đột nhiên nói một câu.

"Là lạ?" Tôi kỳ quái hỏi anh ta, vị bí thư trẻ tuổi này gật đầu.

"Họ hình như nhìn qua luôn rất khô hanh, hơn nữa tựa hồ cho tới bây giờ chưa từng thấy họ uống nước, mà phụ cận thôn kia hình như cũng không có nguồn nước, đừng nói chi là giếng, hay sông nhỏ các loại." Bí thư lắc đầu, bị xã trưởng gọi vào. Bí thư nói mình từng cùng tiếp xúc với thôn dân ra ngoài đồi đồi đặc, cảm thấy họ vô cùng kỳ quái, về phần chính anh ta, cũng chưa từng đến thôn kia.

Nhìn tình huống nơi này, tớ lại nhớ tới lời xã trưởng và trợ lý nói, vừa muốn nhắc nhở anh chàng họ Cao mập mập kia, tớ không biết tên của cậu ta, bởi vì chỉ học cùng khoa, cùng lên một lớp, mặt mũi không nhớ kỹ lắm, song trong ấn tượng cậu ta hình như không có bạn bè gì, tính cách khá quái gở, luôn một mình ngồi trong góc lớp, chẳng qua vóc dáng cậu ta quá đặc biệt, cho nên tớ mới có chút ấn tượng với cậu ta. Mà khi tớ nói cho cậu ta biết tên rồi hỏi tên cậu ta, mập mập lại nở nụ cười.

"Cậu cứ gọi tôi là Mập, không cần gọi tên cũng được." Mập cười, ngây thơ như nhân vật trong tranh ngày tết. Nếu cậu ta không muốn

nói cho tớ biết tên của mình, tớ cũng không đoán nữa.

"Nhớ mang găng tay." Tớ cảm thấy kỳ lạ, bên ngoài rõ ràng rất nóng, nhưng vừa vào thôn liền cảm thấy có chút lạnh. Vội mang găng cao su vào, thuận tiện vút một đôi cho Mập, tay của Mập rất thô to, so với người thường lớn hơn một cỡ, cho nên mất thật nhiều công phu mới nhét được tay của Mập vào trong găng được.

"Rất khó chịu, mang không thoải mái, cảm giác tùy thời sẽ bị té ra vậy." Mập vè mặt khổ sở nhìn tớ. Tớ cũng không có biện pháp, cũng không chuẩn bị một đôi găng cỡ siêu lớn cho cậu ta dự bị, không thể làm gì khác hơn là khuyên cậu ấy chịu đựng chút thôi.

Thôn này hình bán nguyệt, hơn mười hộ gia đình rải rác ở đây, thà nói là thôn, không bằng nói là một con phố thì đúng hơn. Chúng tớ còn chưa tìm được trường thôn của nơi này, tựa hồ nơi này không hề có đơn vị và cơ quan hành chính gì, các thôn dân lâu nay mỗi người đều lo sinh hoạt riêng của mình. Cả thôn trang khô hanh dọa người, bốn phía đều là bùn đất và vách tường khô cạn rạn nứt, họ ngồi ngoài nhà một đám há lớn miệng, mắt lim dim thời gian dài vẫn duy trì một tư thế nhìn chúng tớ, tớ thậm chí nhìn thấy một con ruồi bay trên cánh tay một thanh niên trong đó, mà anh ta nhìn cũng không thèm nhìn, cũng lười đuổi nó.

"Họ dựa vào cái gì để sống hả?" Tớ nhớ mình từng hỏi xã trưởng, xã trưởng cũng lắc đầu, chỉ nói là người thôn này cứ qua một đoạn thời gian sẽ lại có người cầm ngọc thạch và ngọc liệu đến đổi thức ăn và dụng cụ sinh hoạt.

"Ngọc thạch và ngọc liệu?" Tớ giật mình hỏi. Xã trưởng nghe xong gật đầu.

"Song đều chưa hề gia công, hơn nữa cũng không phải ngọc quý

báu, đại đa số định giá rất thấp, mặc dù tôi cảm thấy kỳ lạ, giải đất này vốn theo lý mà nói không sản sinh ra ngọc được." Xã trưởng giải thích.

Hiện giờ nhìn một chút, có lẽ trong sơn mạch sau thôn thật sự có ngọc cũng không chừng.

Người trong thôn đại đa số vẻ mặt chất phác ngồi trước cửa nhà mình, không hề nói gì, chỉ nhìn chăm chăm chúng tớ, có cụ già, cũng có người trưởng thành, tựa hồ chỉ có đám trẻ con chưa trải sự đời mới có chút hiếu kỳ với sự có mặt của chúng tớ, xa xa mà nhìn, một khi chúng tớ đi qua đó, chúng liền sợ hãi tản ra, chờ xoay người, lại tụ tập cùng nhau ở sau chúng tớ nhỏ giọng nghị luận.

"Họ hình như không giống thầy u chúng ta lắm." Một đứa bé ngọng nghịu nói.

"Đúng vậy, không biết trên người họ có khe giống mình không." Người nói nghe giọng hơi lớn tuổi hơn, cố ý lớn giọng nói, song nghe được càng thêm thú vị.

Chẳng qua không biết khe mà họ nói là có ý gì.

Rốt cuộc, một bà già chịu để cho chúng tôi vào, bà khoảng bảy tám mươi tuổi, trên mặt khô nứt như đáy sông, nếp nhăn như dao khắc giăng khắp nơi, trên cánh tay khô gầy mạch máu màu xanh nổi cộm lên, tớ tựa hồ có thể nhìn thấy máu ở bên trong chậm rãi chảy. Một đôi mắt tam giác ngược tràn ngập ghen nhìn chúng tớ, ngoắc tay với chúng tớ nói, "Đến! Đến đây!"

"Bác gái, bọn con là học sinh viện y học, nghỉ hè cố ý đưa thuốc xuống buôn làng, nghe nói mọi người vùng bà có chút không khỏe, cho nên mang theo ít thuốc đến." Mập ăn nói rất ổn, cùng tôi đi qua



đó. Gia đình bà cụ bên cạnh như trước không có bất cứ biểu cảm gì, chỉ là nhìn qua vô cùng uể oải ngồi trong góc tối nhìn hai chúng tớ đi vào.

Nhà cửa rất âm u, hơn nữa khá khô ráo, mặt đất đều là đất vàng, giẫm lên cảm giác dưới chân nhám rất dữ dội, trong nhà trống không, chỉ có một bàn bếp sạch sẽ, một ít thức ăn lương khô, còn có một chiếc ghế gỗ nhỏ.

"Mọi người gần đây tinh thần cũng không tốt lắm. Không biết có phải bị bệnh không." Bà cụ đột nhiên nói một câu, tiếng nói mang theo thanh âm kèn kẹt, khàn ghê gớm. Tớ và Mập ngồi xuống, không, phải nói Mập căn bản không ngồi được, bởi vì chiếc ghế nhỏ còn không chứa nổi nửa cái mông lớn của cậu ta, hướng chi nhìn qua cũng không chắc chắn, cậu ta dứt khoát trái báo lót ngồi.

Tớ chú ý tới trên vách tường tòa sáng cư nhiên có rất nhiều khe, nhìn lại nóc nhà, cũng có rất nhiều, hình dạng như mạng nhện vậy, trong lòng không nhin được phát lạnh, đây chẳng phải là nhà đổ nát sao.

Mập an ủi bà cụ vài câu, vì vậy lấy ra thuốc giao cho bà. Bà cụ dùng bàn tay run rẩy nhận thuốc nhìn một chút, tiếp theo lập tức ném sang một bên. Tựa hồ cũng không quan tâm thứ này lắm.

"Nơi này, cần không phải thuốc, chúng tôi cần đi đổi chút lương thực và muối ăn các loại về, song tất cả mọi người đi không nổi. Không ra khỏi thôn được." Bà cụ không nhin được nói, vừa kích động nói chuyện cũng không lưu loát nữa. Tớ đành phải cùng Mập đi ra, một lần nữa đi tiếp.

"Cậu nghĩ họ mắc bệnh gì?" Tớ hỏi Mập, cậu ta lại lắc đầu.

"Không biết, nhìn không ra, tựa hồ cảm giác thiếu rèn luyện, cậu không phát hiện họ đều rất gầy sao, hơn nữa da tựa hồ trường kỳ không tiếp xúc với ai, cực kỳ khô, tróc da dữ dội." Xem ra con mắt Mập tuy nhỏ, nhưng chú ý mọi thứ không kém chút nào, song tớ cũng đã nhìn, đích xác không biết là bệnh gì.

Mặc dù về sau lại nói chuyện cùng mấy thôn dân nữa, nhưng vẫn như cũ đều không cởi mở, mấy câu duy nhất nói đều là hy vọng chúng tớ giúp họ đi đổi nhu yếu phẩm hằng ngày về.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mắt thấy mặt trời sắp xuống núi, mà tớ phát hiện theo ánh mặt trời lui bước, thôn dân tựa hồ bắt đầu sôi nổi hẳn. Mới đầu còn như tượng đá ngồi bất động ở chỗ kia họ cũng đã bắt đầu đi lại, trò chuyện, bận rộn với sinh hoạt thường ngày, chẳng qua như trước coi nhẹ sự có mặt của hai chúng tớ.

"Bây giờ đi chưa?" Mập đột nhiên hỏi tớ, tớ lắc đầu, dù sao còn chưa làm rõ tới cùng thôn dân mắc bệnh gì, đi như vậy quá thiếu trách nhiệm, chúng tớ không phải chỉ mang thuốc tới đây ném đó rồi xong việc, mục đích chính yếu là giúp họ chữa khỏi bệnh.

"Thật tốt quá, tôi cũng muốn ở lại thêm chút, tựa hồ nơi này vô cùng kỳ lạ." Mập thấy tớ đồng ý lưu lại, khá vui vẻ và hưng phấn. Mà tớ nhìn mặt trời dần dần lặn xuống chung quy cảm thấy có chút bất an. Bởi vì xã trưởng nói, trước kia có vài người vào núi sưu tầm dân ca hoặc khảo cổ, rốt cuộc không hề trở ra nữa, do đó người ngoài đều không dám ngủ lại thôn này qua đêm. Mập trước sau oán giận nói găng tay không thoải mái, tớ cũng đành phải cùng cậu ta cởi bỏ.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, tớ phát hiện bóng đêm trong núi rừng quả thực vô cùng xinh đẹp, có thể nhìn thấy cả trời sao mà bầu trời trong thành phố không thấy được, đếm cũng đếm không xuể. Mà các thôn dân cũng bắt đầu nhiệt tình hẳn lên, mời chúng tớ qua

ăn cơm ngủ lại. Lựa chọn một chút, chúng tớ đến một gia đình bốn người.

Mẩu chốt là Mập nói con gái hộ gia đình kia rất đẹp.

Cô ấy quả thật là một cô gái rất đẹp, đại khái nhỏ hơn chúng tớ khoảng một hai tuổi, nhưng đã trở mã rất không tồi, quần áo mặc dù cũng không thời thượng, song quần áo nông gia bình thường, cũng rất khó che giấu khí chất thoát tục đầy mỹ lệ của cô, khuôn mặt trắng nõn hình trứng ngỗng, ngũ quan đặt vừa vặn, nếu cô ở thành thị điểm trang một chút, tuyệt đối không thua gì những siêu sao kia. Vừa rồi lúc mới tới không nhìn thấy cô ấy, có thể là trốn trong nhà chăng, vừa rồi cũng là cô ấy kéo chúng tôi đến nhà mình. Mập từ khi nhìn thấy cô ấy mắt cũng chưa hề chớp, tớ cười thầm Mập có thể đã coi trọng người ta rồi.

Cô gái tên là Họa Nhi, có thể là nữ danh chăng, tóm lại cha mẹ cô ấy là một cặp nông gia nhìn qua hiền lành đã gọi cô ấy như thế. Còn có một bé trai tinh nghịch đáng yêu, tựa hồ là em trai của Họa Nhi.

Cơm tối rất đơn giản, một chén lớn thịt khô, cùng hạt tiêu khô xào đậu, sau đó là từng chén cơm lớn. Nơi này tựa hồ không trồng trọt cây trái gì, chỉ dựa vào định kỳ một vài thôn dân cầm ngọc ra ngoài chợ phiên đổi lấy thức ăn mọi người cần. Trong thôn không có nguồn nước nào, người nơi này tựa hồ cũng không biết cái gì gọi là khát, may mà tớ và Mập có mang theo chút nước, tự cấp tự túc hẳn đã đủ rồi.

Khiến tớ và Mập kinh ngạc chính là, cả gia đình này thật sự ăn quá giỏi. Chỉ mỗi Họa Nhi kia ăn đã có thể bằng hai người tớ và Mập. Cậu phải biết rằng sức ăn của Mập đã phi thường kinh người rồi, mà tớ hiển nhiên cũng ăn rất nhiều, nhưng cô gái nhìn bề ngoài đặc biệt không hề kinh người này vậy mà lại nuốt vào nhiều thức ăn như thế

thật sự có thể tức chết rất nhiều cô gái thành thị thất lưng quần gặm dưa chuột nửa tháng chỉ giảm được một cân mấy lượng kia.

Không chỉ có Họa Nhi, sức ăn của cha mẹ cô ấy cùng những người khác đều rất lớn. Hơn nữa cơ hồ là trút cơm vào miệng vậy, mới đầu bọn tớ còn tưởng rằng họ hiếu khách, chuẩn bị nhiều đồ ăn như vậy, bây giờ mới biết được chẳng qua mỗi ngày đều là như thế.

Nhưng họ lại cực kỳ gầy, gầy đến dọa người, song Họa Nhi tựa hồ không gầy lắm, ngược lại có vẻ khá đầy đặn, cùng cha mẹ cô ấy hình thành đối nghịch rõ rệt.

Duy nhất coi như bình thường ở đây chính là bé trai kia, nó ăn cũng không nhiều lắm, hơn nữa cũng không gầy như cha mẹ nó, chẳng qua nó hình như đã quen với loại tình huống này, mình cứ ăn cơm mình, từ từ thông thả.

Bé trai chớp đôi mắt to cầm đôi đũa cắm tới cắm lui trong chén cơm, đột nhiên cười nói với tớ.

"Giật mình không? Không sao đâu, chờ tôi và chị tôi lớn cũng vậy, tôi cũng sẽ ăn nhiều như vậy, cho nên trong thôn thường phải đổi rất nhiều lương thực và thịt về." Lời của nó nói tùy ý, lại khiến tớ vô cùng khó hiểu.

Cơ hồ là điên cuồng ăn uống xong, Họa Nhi và cha mẹ cô ấy lại khôi phục trở lại, cũng luôn miệng nói ngại quá, khiến chúng tớ chê cười các loại. Tớ càng ngày càng cảm thấy họ không như thôn dân bình thường, lại cảm thấy họ tựa hồ rất có văn hóa cùng kèm chế. Bởi vì đồng dạng rạn nứt không chịu nổi, vách tường tràn ngập khe nứt tớ lại còn nhìn thấy treo một ít tranh Trung Quốc và thư pháp.

Mặc dù thời gian có thể thay đổi tướng mạo và cử chỉ của một

người, nhưng sâu trong nội tâm tập quán và văn hóa nhiều năm nuôi dưỡng thành lại rất khó bị xóa bỏ, giống như sói con được nuôi lớn, vô luận thay đổi thế nào, dã tính trong xương cốt nó cũng không cách nào phai nhạt.

Đôi vợ chồng này hiển nhiên không phải nông dân bình thường, tay họ mặc dù rất gầy, nhưng vô cùng dài mảnh, cũng không có vết chai trường kỳ làm việc đồng áng.

Chỉ là da họ đều rất khô, song Họa Nhi và em trai cô ấy thì không.

Sắp xếp chỗ ngủ cho bọn tứ xong, Họa Nhi bị cha mẹ của cô ấy mang đi. Ngủ trên giường gỗ, tứ lật qua lật lại không cách nào ngủ nổi.

Nương theo ánh trăng, tứ ở trên giường bần thần thật lâu, vừa mới xoay qua, lại phát hiện em trai của Họa Nhi đang cười hì hì đứng bên cạnh nhìn tứ, làm tứ giật cả mình.

"Ngồi dậy đi, tôi mang anh đi xem thứ này." Nó như trước cười hì hì, mang theo vẻ quái dị và thành thực không hợp với trẻ con ở lứa tuổi này. Khiến tứ không thể không theo nó ra khỏi nhà.

"Xem cái gì?" Đứa bé ở phía trước càng chạy càng nhanh, mang tứ đến con đường bên ngoài thôn, hiện giờ bên ngoài rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió và tiếng bước chân của hai chúng tứ, tứ chợt nhớ tới Mập còn ngủ ở nhà, không biết cậu ta có đang ngủ không.

Bé trai không quay đầu lại, chỉ không nhịn được nói câu: "Gấp cái gì, rất nhanh là tới rồi." Nói rồi phấn chấn chỉ phía trước.

"Là ở chỗ này, chị của tôi ở đây."

Tớ vừa nghe liền cảm thấy kỳ quái, tại sao thằng bé muốn dẫn tớ đến xem chị gái nó.

Phía trước hình như là mặt sau thôn, phảng phất như là một thứ cùng loại với tế đài, rất cổ xưa rồi, là đắp tạo bằng đá tảng, rất nhiều chỗ đã bị gió cát mài mòn vô cùng dữ dội. Tớ đi qua đó mới nhìn thấy Họa Nhi và cha mẹ của cô ấy cùng với bà cụ và những thanh niên gặp ban ngày, cùng rất nhiều thôn dân đều ở đó. Song em trai của Họa Nhi bảo tớ cố gắng cách xa nơi đó chút, nấp ở sau tảng đá nhìn.

Những người này đều xắn tay áo lên, mặt trăng ngày đó rất tròn rất sáng.

"Anh thật may mắn, vừa vặn ánh trăng hôm nay không tối." Bé trai lại nhìn tớ một chút như cười nhạo, tớ lại không chút phản ứng nó, tiếp tục nhìn các thôn dân.

Nhất là Họa Nhi, da của cô ấy rất tốt, dưới ánh trăng phản chiếu ánh sáng lạnh trắng nõn, cánh tay dài nhỏ trắng ngần tựa như ống đèn huỳnh quang, lại mang theo sự trơn bóng của đồ sứ.

"Hôm nay Họa Nhi cũng phải có khe rồi, cho nên xin mời mọi người đến ngồi xuống chứng kiến, con bé cũng có thể giúp thôn làm chút chuyện rồi." Cha của Họa Nhi tựa hồ thật vui mừng, cầm tay Họa Nhi giơ lên cho mọi người xem, mà thôn dân bên cạnh tựa hồ không có nhiều biểu cảm lắm.

Rất nhanh, tớ nhìn thấy cái khe, rốt cuộc hiểu nguyên nhân được những đứa trẻ nói không biết trên người chúng tớ có khe hay không.

Cánh tay như gổm sứ của Họa Nhi bắt đầu xuất hiện một cái khe như sợi tóc màu đen, tiếp theo là hai đường, ba đường, cả cánh tay

tựa như bị búa đập phá vậy, song trên mặt của cô ấy không có bất cứ vẻ thống khổ nào. Không chỉ cánh tay cô ấy, khuôn mặt trắng nõn của cô ấy cũng bắt đầu xuất hiện vết rạn, còn có mắt cá chân của cô, tó đoán có thể cả thân thể cô ấy đều đang xuất hiện khe hở.

Họa Nhi tựa như một người gốm bị đánh vỡ sau đó một lần nữa dán lại với nhau.

Tiếp theo, vết nứt dần dần tăng nhiều, rốt cuộc bắt đầu tróc ra rơi xuống, giống như mưa rơi vậy, từng mảng da trắng nõn rơi trên mặt đất, càng ngày càng nhiều, cuối cùng trên mặt đất cư nhiên biến thành những mảng tinh thể cỡ nắm tay, lóe ánh sáng trắng.

Lại nhìn Họa Nhi, cô ấy giống như được lột da vậy, mặc dù vẫn cực kỳ trắng nõn, nhưng cả người phảng phất như gầy mất một vòng, lộ vẻ rất suy yếu.

Sau đó thôn dân cũng đồng dạng bắt đầu xuất hiện khe nứt, họ đều rơi xuống hoặc nhiều hoặc ít những mảng bụi phấn nhỏ, rồi cũng biến thành thứ gì đó dạng đá lớn lớn nhỏ nhỏ, chẳng qua không trong suốt xinh đẹp được như Họa Nhi. Hơn nữa cũng trở nên suy yếu như Họa Nhi, gầy ghê gớm.

Tớ há hốc miệng nhìn thấy sau khi xong hết, các thôn dân nhặt những hòn đá này lên.

Chẳng lẽ họ chính là dựa vào cái gọi là ngọc liệu này để đổi lấy thức ăn? Đây chẳng phải là da người sao. Tớ càng ngày càng hồ đồ rồi, hơn nữa họ làm thế nào mà ra ngoài được đây, không phải nói người trong thôn đã thật lâu chưa ra ngoài đổi đồ sao.

"Gần đây mặt trời rất gay gắt, chúng ta không ra ngoài được, bằng không chúng ta sẽ bị ánh nắng bên ngoài chiếu vỡ ra mất." Rốt cuộc,

mẹ của Họa Nhi cúi đầu nói một câu.

"Thời tiết càng ngày càng nóng, trước còn còn được, có thể miễn cưỡng ra ngoài, nhưng năm nay lại không ra khỏi thôn được nữa, và lại cho dù là anh, đã ở đây nán lại hơn mười năm, hoàn toàn không thích ứng với bên ngoài nữa." Một ông cụ bên cạnh nói với cha của Họa Nhi.

"Hôm nay chẳng phải có hai thanh niên tới sao, bảo họ giúp chúng ta đổi đi." Cha của Họa Nhi đề nghị, cư nhiên còn nói tới tở và Mập.

"Nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể bảo người ta giúp chúng ta một lần thôi, sau này làm sao đây." Mẹ của Họa Nhi hơi khó xử nói.

"Vậy biến họ thành chúng ta luôn là được, anh ban đầu không phải cũng vậy sao? Tiếp tục cuộc sống vô ưu vô lự ở thôn này không phải rất tốt sao." Một cụ già bên cạnh khanh khách cười, tiếp tục câu chuyện nói với cha Họa Nhi.

Trong lòng tở giật nảy, quay đầu lại nhìn đứa bé kia, đứa bé như trước cười nhìn tở.

"Họ cũng muốn biến anh cùng anh béo kia trở nên giống thầy u tôi, trên người xuất hiện mấy cái khe đó." Nó phảng phất như đang nói đùa vậy, mà tở lại không hề thấy buồn cười.

"Thế này vậy, sự tình này giao cho cả nhà anh làm, sau này thì chuyên để họ giúp chúng ta đổi lương thực, họ không phải lớn lên ở thôn, ít ỷ lại vào thôn hơn, có thể chịu được ánh sáng bên ngoài." Cụ già trước đó thái độ dường như rất kiên quyết, người bên cạnh cũng đang đồng ý, cha mẹ của Họa Nhi gật đầu bất đắc dĩ. Tở nghĩ họ tựa hồ sắp giải tán, vội bảo bé trai mang tở trở về.



"Tôi còn chưa lớn lên, nếu lớn như chị gái cũng có thể bóc xuống những tảng đá xinh đẹp, giúp nhà đổi thức ăn về dùng."

"Chẳng lẽ em nghĩ như vậy rất thú vị?" Tớ nhin không được hỏi nó.

"Đương nhiên, mọi người trong thôn này đều như thế, có gì không đúng sao?" Nó mở to mắt kỳ quái nhìn tớ, phảng phất như người kỳ lạ chính là tớ vậy, còn lời nó nói mới là phù hợp logic. Tớ không muốn cãi cộ nhiều cùng trẻ con, chỉ muốn mau chóng đánh thức Mập rời khỏi đây.

Trở lại nhà Họa Nhi, Mập còn đang vù vù ngủ, khi tớ gọi cậu ta tỉnh dậy kể xong hết thầy, cậu cũng ồ một tiếng.

"Quả nhiên là một thôn kỳ quái, tôi đã nói mà." Cậu ấy đảo mắt nhìn vách tường bốn phía. Tớ nói với cậu ấy hiện giờ không phải lúc cảm thán, mau chóng rời đi mới đúng.

Song khi chúng tớ đang thương lượng đi như thế nào, cả nhà Họa Nhi đã vào đến.

"Các anh không cần sợ hãi, chúng tôi không định hại các anh." Họa Nhi nhàn nhạt nói câu.

Cả nhà họ nhìn qua đều hiền lành, cũng không như những thôn dân khác, tớ càng ngày càng nghĩ họ cùng những người đó bất đồng.

"Kỳ thật, cậu hẳn cũng đã nhìn ra. Vài chục năm trước tôi tới đây vẽ thực vật và du ngoạn. Nghe nói nơi này có một thôn rất kỳ lạ, cho nên hiếu kỳ tới xem, kết quả liền trở về không được nữa." Cha của Họa Nhi, người đàn ông trung niên nhìn qua thành thật này, chậm rãi mở miệng nói. Tớ và Mập chăm chú lắng nghe.

"Sau khi tới thôn này, tôi cũng giống các cậu vô cùng hiếu kỳ, về sau mới biết được thôn dân nơi này mấy đời đều sinh tồn như vậy, nơi này không gieo trồng được cây nông nghiệp gì, cũng không có bất cứ nguồn nước nào. Người trong thôn thích khô ráo, chán ghét ẩm ướt, bởi vì nếu uống nước hoặc da tiếp xúc đến nước, sẽ không cách nào chế tạo được ngọc thạch ngọc liệu để sinh tồn nữa. Giống như vừa rồi cậu nhìn thấy, họ có loại bản lĩnh đặc thù, thứ trên cơ thể tróc xuống không ngờ lại đều là vật liệu của ngọc, mà ưu khuyết của ngọc, lại quyết định bởi da người đó tốt hay xấu, sức ăn của họ rất lớn, nhưng dinh dưỡng căn bản không tới được các góc trong cơ thể, mà thần kỳ ở mặt ngoài da hình thành nhân tố của ngọc, tới lúc nhất định rồi mới bong ra từng mảng rơi xuống, sau đó đổi lấy thức ăn, khi tôi định rời đi, kết quả đã muộn, không biết thôn dân đã làm gì tôi, cư nhiên đồng hóa tôi, về sau tôi phát hiện mình đã không cách nào thích ứng với cuộc sống bên ngoài, tôi sợ hãi ánh nắng gay gắt, bởi vì sợi quang học quá nóng sẽ phơi khô chúng tôi, cả người biến thành bộ xác khô, thời tiết trước kia cũng không quá nóng, hơn nữa mỗi khi trời mưa xong nhiệt độ hạ thấp chút chúng tôi mới ra bên ngoài đổi thức ăn, nhưng năm nay đã thật lâu không hề đổ mưa, tất cả mọi người không dám ra khỏi thôn. Cho nên, họ nói muốn đồng hóa cả các cậu. Bởi vì không phải lớn lên trong thôn, cho nên hẳn có thể chống cự được nhiệt độ và ánh mặt trời nóng bức bên ngoài." Ông ta lắc đầu hết cách.

"Bây giờ tôi cũng đã chết lạng rồi, nhất là ở trong thôn còn cưới một người vợ, còn sinh ra Họa Nhi và em trai nó, đứa nhỏ này hoàn toàn lớn lên ở đây, tiếp qua vài năm nữa, nó cũng sẽ giống như những người đó." Cha của Họa Nhi nhìn vợ mình, sau đó xoa đầu bé trai, rất bất đắc dĩ mà nói.

"Các anh nên đi thôi, chúng tôi sẽ không làm hại hai anh đâu. Mặc dù lương thực trong thôn đã dùng hết, tiếp qua vài ngày nữa, tất cả mọi người sẽ chết đói trong thôn." Họa Nhi nhẹ nhàng nói câu. Tứ cảm

thấy cô ấy rất đáng thương, hoàn toàn không có năng lực lựa chọn vận mệnh cho mình, thậm chí cô ấy nghĩ cũng không dám nghĩ, bởi vì chỉ cần rời khỏi đây, e rằng cô ấy nhất định cả đời phải sống trong bóng râm.

Không khí bắt đầu trầm mặc xuống. Lúc này Mập đột nhiên đứng dậy.

"Tôi đồng ý trợ giúp mọi người, mọi người đồng hóa tôi đi, song phải tha cho bạn tôi." Lời cậu ta nói khiến tôi rất kinh ngạc.

Cả nhà Họa Nhi đều rất kinh ngạc, tùy ý lại vô cùng cảm kích nhìn cậu ta.

"Nhưng mà, phải đồng hóa thế nào đây?" Mập cười hỏi họ. Tớ vội đứng lên vịn lấy cậu ta.

"Cậu điên rồi sao? Hãy cứ cùng tôi rời khỏi đây thôi."

"Không được, kỳ thật tôi cũng có chút chán ghét ở lại thế giới kia rồi, ở đây thật tốt mà." Mập cười, giã khò tay tớ.

"Cậu hãy cứ mau chóng rời khỏi đây đi, tớ ở lại cũng là để trợ giúp cuộc sống của người ở đây." Mập đột nhiên không cười, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Mục đích ban đầu chúng ta tới đây chẳng lẽ cậu quên rồi?"

Lúc này tớ chợt nhớ tới, vốn dĩ bọn tớ tới chính là để giải quyết cái gọi là bệnh của nơi này. Nhưng tớ không ngờ cư nhiên lại giải quyết theo phương pháp này.

Vào hừng đông tớ rời khỏi nhà Họa Nhi, tớ nhìn thấy Họa Nhi từ trên cánh tay bóc ra một vật dạng phiến màu trắng, Mập nuốt nó xuống.

Sau khi rời khỏi thôn kia tứ bảo trưởng thôn, sau này đừng phải ai tới thôn kia nữa, về phần nguyên nhân, tứ lại không nói.

Còn có, Mập nói cho tứ biết, tên của cậu ấy là Mân Thư." Kỳ Nhan kể xong, mặc dù kể có chút thương cảm, song cậu ấy rất nhanh lại đổi giọng thoải mái nói: "Cậu biết không, tứ sau này từng trở lại hương trấn kia, cư nhiên thật sự gặp được Mập, cậu ấy quả nhiên cầm những ngọc thạch ngọc liệu này đến đổi đồ, song cậu ấy đã gầy xuống, bên chân còn có thêm một khối ngọc lớn hơn nhiều so với những ngọc thạch khác. Cậu ấy nói với tứ, mình và Họa Nhi đã kết hôn, hơn nữa vợ đã mang thai, rất nhanh sẽ sinh con, cho nên cậu ấy phải ra ngoài nhiều để đổi thêm chút đồ vật. Tựa hồ rất kỳ lạ, cậu ấy rất có khả năng thích ứng với môi trường và hoàn cảnh nơi này, có lẽ có những chuyện chính là như thế, không cách nào giải thích rõ ràng, tứ chỉ biết một chuyện, cậu ấy nhìn qua đã sống rất vui vẻ, ít nhất, nhìn qua là thế"

# Chương 59: Khuyến nường

Tôi có một người bạn, bạn bè vô cùng thân thiết, cậu ấy thích nuôi chó lắm, vô luận là loại chó quý báu, hay chó lang thang đầu phố, chỉ cần cậu ấy nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không buông tha, nhất định mang về nhà nuôi dưỡng đàng hoàng, nhưng thái độ của cậu ấy đối với chó rất tự do, tùy ý ra vào, thế nên có đôi khi cậu ấy cũng kể cho tôi có rất nhiều con chó lang thang ở nhà cậu ấy ăn uống dưỡng thương xong thải xuống một đồng vật bài tiết rồi ngoe nguẩy đuôi lắc mông bỏ đi. Song cậu ấy không để ý, một mực lặp lại như thế làm không biết mệt, khiến tôi vô cùng kỳ quái.

Sự yêu thích của cậu ấy đối với chó tựa hồ đã vượt quá tình cảm của người bình thường, trong mơ hồ tôi nghĩ hẳn có chuyện gì đó khác nữa. Vì từ nhỏ đã quen biết cậu ấy, tôi rất hiểu rõ người nhà cậu ấy, rất không khéo, cha của cậu ấy, lại là một vị đồ tể, hơn nữa, chuyên giết chó. Lại nói hành động này cũng là từ đời tổ sư gia, hơn nữa danh tiếng có chút vang dội, người này chính là đại hán đệ nhất dũng sĩ Phàn Khoái đã trợ giúp Hán Cao Tổ Lưu Bang gầy dựng thiên hạ, theo 《 Sử Ký 》 ghi lại: Thời Hán khai quốc thủ hạ của hoàng đế Lưu Bang chính là đại tướng "Phàn Khoái người Phàn ấy, chẳng mấy chốc dùng giết chó làm nghiệp". Hán Cao Tổ Lưu Bang cùng Phàn Khoái thuở nhỏ chính là bạn tốt, về sau kết làm anh em cột chèo, cùng lấy Lữ thị làm vợ, Phàn Khoái thuở nhỏ nhà nghèo, ở bên đầm Ô Long ngoại ô Phái ấp (Hiện là tỉnh Phàn), giết chó kiếm sống, ông dùng nước đầm Ô Long rửa thịt chó, lại dùng nước đầm Ô Long nấu thịt chó, mùi vị này đặc biệt thơm ngon. Do đó có rất nhiều người đặc biệt yêu thích thịt chó, cho nên chỗ buôn bán của cha bạn tôi một dạo cũng vô cùng phát đạt, thậm chí cải tiến giai đoạn đầu đã cung cấp thịt tươi cho rất nhiều quán lẩu thịt chó, phát tài từ rất sớm, song

không biết tại sao, khi sự nghiệp như mặt trời ban trưa lại thoáng cái bỏ qua, bán sinh ý cho người khác, thật sự làm người ta cực kỳ khó hiểu, vốn muốn hỏi một chút, song ngẫm lại nếu người khác không chủ động nói, hiển nhiên không tiện nhiều lời, hỏi đến trả lời không được, nói dối cũng không được, vì vậy dứt khoát đặt trong lòng không nói.

Tôi từng đi qua quán thịt kia một lần, lần đó là vì cha tôi bảo tôi đi mua một ít thịt chó nhắm rượu, tôi mặc dù không thích ăn thịt chó lắm, nhưng đối với trẻ con, nhất là thời đại kia, có chút thịt ăn vẫn rất hào hứng, vì vậy tôi nhớ đến bạn học mình, cậu ấy từng nói nếu tôi muốn mua thịt chó, nhất định phải đến chỗ cha cậu ấy, có thể rẻ hơn chút.

Tôi đương nhiên tìm đến ông, bạn tôi cũng liền đáp ứng, trẻ con mà, luôn có chút tính khí khoe khoang, kỳ thật cậu ấy cũng rất ít đến chỗ cha mình.

Đó là một cái chợ thật lớn, đi vào có thể ngửi được mùi mồ hôi hỗn tạp, mùi rau rác mục nát cùng mùi máu tươi nồng nặc, còn có mùi phân động vật. Loại mùi vị kỳ quái này khiến tôi rất khó chịu, bạn tôi nháy nhót mang tôi tới quán thịt của cha cậu ấy.

Cha cậu ấy khá cao lớn, thân trên xích lỏa, lộ ra cơ thể màu đồng khỏe khoắn, xương vai như trước rộng rãi, ông buộc một tạp giề màu lam sẫm thật dài đầy dầu mỡ lấp lánh, phía trên tựa hồ còn có dính chút vệt máu. Bên cạnh có hai người thanh niên, tiếp khách, phụ trách lấy thịt kiểm tiền tiêu vặt. Tôi nhìn quán thịt, trên nóc bên trái treo một xâu thịt khối và nội tạng màu đỏ, bên cạnh còn có mấy cái thớt gỗ, nhưng phía trên đã một mảnh đỏ tươi, dính rất nhiều vụn thịt màu đỏ cùng cặn xương. Bên cạnh tôi còn có hai người khách tới trước, một đám hếch miệng, mang theo ánh mắt hài lòng xem xét thịt chó, hơn nữa không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ.

Dưới chân cha của bạn tôi, có vài lồng sắt, ánh sáng rất tối, tôi đành phải đi qua đó nhìn xem, hóa ra bên trong giam giữ rất nhiều chó.

Tôi không cách nào quên được ánh mắt của chúng, rất tuyệt vọng, chính xác, đó là loại ánh mắt vô cùng tuyệt vọng, chúng nó phần lớn chỉ dài hơn một thước, hình thể cũng không lớn, màu lông rất tạp, đều là chó đồng, trong đó có một con chó nhỏ màu đen, mở đôi mắt tròn to không hề sáng bóng giống như nhựa dẻo chảy nước mắt thẳng tắp nhìn thốt gỗ màu đỏ kia, tiếp theo lại nhìn chăm chăm tôi. Tôi bị nhìn đến có chút sợ hãi, lúc này cha của bạn tôi một mực thúc giục tôi.

"Bé con, nhanh lên chút, ta còn phải đi uống rượu." Giọng của cha bạn tôi điếc tai như tiếng sấm, tôi đành phải chỉ bầy một con.

"Là nó đi." Tôi chỉ vào con chó đen vừa rồi. Nó nhìn thấy tôi chỉ nó, bắt đầu kịch liệt run rẩy, cả thân thể đều run bần bật. Cha của bạn tôi vung tay lên, kéo con chó nhỏ trong lồng sắt ra. Lúc này, tất cả chó nhốt trong lồng sắt đều bắt đầu sủa lên. Cũng không phải là gầm rú phẫn nộ, mà là tru tréo trầm thấp.

Tôi rất cuộc biết được họ giết chó như thế nào.

Cha của bạn tôi một tay tóm lỗ tai con chó đen, như bắt thỏ mà xách nó lên, con chó nhỏ bị xách ra không có bất kỳ phản kháng gì, có lẽ nó biết là phí công, chỉ đại ra rụt bốn chân, mà tay còn lại của cha bạn tôi lại cầm lấy một vật bằng sắt rất quái lạ, có chút giống móc quần áo, trên thực tế chính là từ thứ này cải tạo thành, chỉ có điều phía trước gấp khúc thành một hình chữ U, ông đặt ngay trước cổ con chó, cả cơ thể con chó đen bị kẹp trên mặt đất, mặc cho tứ chi giãy giụa như thế nào, cũng không cách nào giãy thoát ra, cổ nó lắc lư thật lâu, cuối cùng bất động, đem đầu nhỏ dán sát trên mặt đất

lạnh lẽo, chỉ không ngừng rơi lệ, trong cổ họng phát ra tiếng gào ư ử.

Cha của bạn tôi lấy ra một thanh chùy sắt, tôi nhìn thấy ông giơ cao lên hướng đầu con chó đen ném tới, trong phút chốc tôi nghe được một tiếng động nặng nề, tựa như củi bị bẻ gãy vậy.

Con chó kia còn chưa chết, trên đầu đã lồm xuống một khối lớn, không ngừng phun bọt mép và nhiệt khí ra ngoài, miệng há thật to, đầu lưỡi màu phấn hồng rũ ra, như một sợi băng màu đỏ.

Rất nhanh, sau tiếng trầm đục thứ hai, con chó đen kia đã không còn động đậy nữa, ánh sáng trong mắt cũng dần ảm đạm xuống. Cha của bạn tôi thủ pháp thuần thục nhấc xác con chó lên, treo trên móc sắt, cầm lấy một con dao róc thịt, thủ pháp thuần thục cắt trên cổ con chó một lỗ, tiếp theo như lột vỏ chuối, thoáng cái lột da con chó xuống, lộ ra thịt màu phấn hồng bốc hơi nóng. Tôi đã hoàn toàn xem đến ngây người, máu chó trộn lẫn óc trắng dưới chân thấm ướt chân mang giày xăng đan của tôi. Cha của bạn tôi cắt lấy một khối thịt chân sau của con chó, tôi trả tiền, chậm bước ra về.

Sau khi ra khỏi chợ tôi và bạn mình không hề nói chuyện, hưng phấn và vui mừng của hai đứa lúc trước thoáng cái quét sạch, tôi chia tay cậu ấy rồi đầu óc trống rỗng bước về nhà.

Từ lần đó về sau, tôi không hề ăn thịt chó nữa, bạn tôi cũng thế.

Nhưng tôi chỉ biết việc này thôi chứ không biết vì sao bạn tôi cũng chiều chó như thế.

Ở nhà cậu ấy, tôi nhìn chó nhỏ chạy loạn đầy đất, cùng bạn tôi cầm thức ăn cho chó chớp mắt không biết mệt mỏi nuôi chúng, rốt cuộc hỏi tại sao cậu ấy yêu thích nuôi chó như thế, cũng nói tới người cha giết chó kia của cậu ấy.



"Cậu còn nhớ lần đó chúng ta cùng đi xem giết chó không." Cậu ấy nghiêng đầu cười hì hì nhìn tôi, sau đó vẻ mặt lại nghiêm túc hẳn.

"Kể cho cậu nghe một việc nhé, có lẽ cậu sẽ rõ ràng tại sao tớ lại thích chó như vậy.

Khi tớ sinh ra, cha tớ cũng không ở bên, bởi vì khi đó thị trường thịt chó tiêu thụ rất tốt, ông cơ hồ không rời khỏi quán thịt, hơn nữa khi đó mẹ cũng chưa tới ngày sinh, cho nên ông yên tâm đi giết chó bán thịt, kết quả vừa mới giết xong mấy con chó, bác gái hàng xóm đã chạy tới cho ông biết mẹ tớ đã bắt đầu rồi, kết quả không đợi ông chạy tới bệnh viện, tớ đã vội vã chui ra.

Nghe nói khi tớ sinh rất thích khóc, hơn nữa chán ghét cha tớ. Mỗi lần ông giang hai tay hướng đến tớ, mẹ nói toàn thân tớ đều phát run, tớ còn chưa biết nói trong cổ họng phát ra tiếng kêu rất thê thảm, tiếp theo liền hu hu khóc lớn, điều này làm cho cha tớ rất bối rối, cũng rất khó xử.

Ông không rõ tại sao lại như vậy, hơn nữa chỉ cần ông đứng trong nhà, tớ chung quy sẽ ngã bệnh, kỳ quái chính là chỉ cần ông rời đi, bệnh của tớ sẽ không trị mà khỏi.

Vì vậy tất cả mọi người muôn miệng một lời, tớ và cha tớ phạm xung." Nói tới đây, cậu ấy đột nhiên chuyển đề tài.

"Cậu biết thai thần không? Cũng có thể gọi là thai sát."

Tôi lắc đầu, chưa từng nghe qua.

Cậu ấy hơi thất vọng hạ mí mắt, tiếp theo chậm rãi giải thích cho tôi.

"Tớ kỳ thật mang theo huyết thống của dân tộc thiểu số, điểm ấy chỉ sợ cậu còn chưa biết, mẹ của tớ, là một người dân tộc Bố Y, mặc dù dung nhập đến Hán tộc đã lâu, nhưng Bố Y tộc vẫn đối với việc sinh đẻ có thói quen và phong tục riêng của mình, năm đó nghe nói ông bà ngoại tớ đã cực kỳ phản đối gả mẹ tớ cho một tên đồ tể, vì họ nghĩ cha tớ sát khí quá nặng.

Song họ vẫn kết hôn, hơn nữa tựa hồ cũng rất thuận lợi, cha tớ dựa vào tiền bán thịt gánh vác trách nhiệm dưỡng dục cả gia đình, mọi người cũng vô cùng phối hợp thuận lợi.

Người Bố Y tộc cho rằng, thai nhi thành hình là chuyện vĩ đại bậc nhất, mà thai nhi ở trong tử cung thẳng đến trước khi sinh hạ, luôn nằm ở một loại trạng thái giống như con người mà không phải con người, bồi hồi giữa hai thế giới, cho nên chúng rất yếu ớt, cần bảo vệ.

Truyền thuyết chung quanh phụ nữ mang thai, vẫn luôn tồn tại một loại thần linh, chúng là mẹ của những đứa trẻ chết đi hóa thành, mọi người không cách nào phân biệt được chúng thiện ác tốt xấu, bởi vì chúng có ích với thai nhi, bảo vệ thai nhi, mọi người liền kính chúng, gọi chúng 'Thai Thần', nếu chúng có hại với thai nhi, làm hại thai nhi, mọi người sợ chúng, gọi là 'Thai Sát'. Đó cũng là nguồn gốc tên gọi của chúng.

Hơn nữa lúc phụ nữ mang thai, chồng không được phép săn thú, bắt cá, bởi vì các tộc nhân cho rằng linh hồn của động vật cá các loại e ngại đàn ông, cho nên sẽ tìm thai nhi trả thù, mẹ tớ từng nhắc cha tớ trong lúc mang thai tớ đừng giết chóc quá nhiều, nhưng bởi vì sinh con nằm viện đều cần dùng tiền gấp, cha tớ mặc dù ngoài mặt đáp ứng, nhưng vẫn cứ giết chó bán thịt.

Ông bà nội đối với việc tớ và cha không hòa hợp đổ lỗi cho cha tớ

giết chó quá nhiều bị trả thù, bắt đắc dĩ cha tó đi khắp nơi cầu biện pháp phá giải, vì vậy có một ông cụ đưa cho cha tó một biện pháp.

Đó chính là nhận một con chó mẹ." Cậu ấy tựa hồ có chút cảm khái, lời cũng dừng lại, mà tôi cũng vô cùng kinh ngạc.

"Chó mẹ?" Tôi lớn tiếng nói ra, lời vừa ra khỏi miệng, liền cảm thấy có chút đường đột, ngượng ngùng cười cười, may mà bạn tôi cũng không trách.

"Đúng vậy, cũng khó trách cậu phản ứng lớn như vậy, lúc ấy cha tó cũng rất kinh ngạc, thậm chí cực kỳ tức giận. Bởi vì lúc người ta chửi bới thường chửi một câu đồ chó đẻ, hiện giờ ngược lại bản thân lại vội vàng đi nhận một con chó làm mẹ, mặc dù chỉ là phương pháp nhất thời, cùng việc đặt tên thật xấu cho con sợ nuôi con không lớn có chút cùng loại, nhưng dù sao truyền ra ngoài thật sự tổn thương mặt mũi, cho nên cha tó lúc đầu kiên quyết không đồng ý. Nhưng khi ông phát hiện chỉ cần ông ở nhà tó liền cắn chặt môi ngay cả sữa cũng không bú, không thể làm gì khác hơn là thở dài, đồng ý đề nghị của ông cụ kia.

Song vấn đề mới lại xuất hiện.

Tó cùng làm sao để tìm một con chó mẹ?

Cha mẹ đương nhiên đi hỏi ông cụ kia, ông cụ kia nói phải tìm một con chó mẹ lần đầu sinh con, hơn nữa tất cả con nó trời sinh phải chết yếu, như vậy mới phù hợp điều kiện. Nghe tựa hồ dễ dàng, cha tó làm nghề giết chó, đương nhiên quen không ít người nuôi chó, nhưng thực tế bắt đầu tìm lại vô cùng khó khăn.

Trại chó rất lớn, kể cả loại chó lớn chó nhỏ cũng có đến mấy vạn con, song cha tó quen đều là những người nuôi chó lấy thịt, họ rất

niệt tình tìm chó mẹ phù hợp với điều kiện cho cha tở, song một phen tìm kiếm khắp, khiến ông mệt nhọc quá chừng, khi ông cơ hồ sắp từ bỏ, một người bạn lại nói cho ông biết, vừa vặn chỗ ông ta có một con chó mẹ lần đầu sinh hơn nửa chưa đầy một tuổi, sinh ra ba con, song trong vòng một ngày không con nào còn sống, cha tở vừa nghe mừng rỡ, vội vàng ôm con chó mẹ kia trở về nhà.

Nói ra kỳ quái, con chó mẹ kia vừa ôm về nhà tở liền rất có duyên với tở, nó rất thích tở. Luôn ghé vào bên nôi tở, mà tở cũng không còn xa lạ với cha mình nữa, không ngờ ông còn có thể ôm tở mà không đến nỗi bị tiếng khóc nỉ non của tở khiến cho phiền lòng.

Đây là con chó rất bình thường, trong ấn tượng khi còn nhỏ của tở nó luôn làm bạn với tở, hơn nửa người trong nhà chưa bao giờ gọi nó là chó, mà gọi là khuyến. Còn tở thì gọi nó là Khuyến Nương. Tở không nói được chủng loại của nó, chỉ biết là lông của Khuyến Nương rất bóng, cũng rất ngắn, màu trắng, giống như vách tường vừa được quét sơn trắng vậy. Nó luôn thích dùng cái đầu lông xù thật dài cụng bàn tay nhỏ bé của tở, đối với tuổi thiếu nhi có thể có người bạn như vậy, quả thực khiến tở bớt cô đơn hơn nhiều.

Nhưng lúc quan hệ của tở và cha mình chậm rãi thay đổi, quan hệ của Khuyến Nương và ông lại càng ngày càng không xong, cơ hồ mỗi lần cha tở vào cửa nó đều sủa to với cha, thần thái nọ quả thực khác tở một trời một vực, cha tở thường xuyên cau mày cẩn thận vòng qua nó, nhưng loại cuộc sống này chung quy không phải biện pháp. Mẹ tở thường xuyên khuyên cha tở bỏ nghề giết chó này, mà cha tở lại luôn thờ dài lắc đầu, sẽ lại dùng những lời cửa miệng qua loa lấy lệ, thật sự không qua được nữa, không thể làm gì khác hơn là cười khổ cảm thán.

'Không bán thịt chó, vậy cả nhà ta sống thế nào, sau này con còn phải đến trường học, em nghĩ rằng anh thích mỗi ngày làm trò huyết

nhục tung tóe này?' Mẹ thấy cha như vậy, cũng đành phải bỏ đề tài, chỉ hy vọng làm ăn nhiều, tiết kiệm một ít tiền, đi làm chút sinh ý khác.

Song cuộc sống luôn không như mong muốn, đang lúc cha tở quyết định buông bỏ đồ đao, mẹ tở lại bệnh nặng, đem tiền tích góp trong nhà cơ hồ dùng không còn một mảnh, bất đắc dĩ cha tở không thể làm gì khác hơn là tiếp tục bán thịt chó, hơn nữa so với ban đầu còn giết nhiều hơn, mà Khuyển Nương cơ hồ đã đạt tới hoàn cảnh không cách nào khoan dung ông nữa, thậm chí thịt cha tở ném cho nó hoặc chỉ cần đồ vật cha tở từng đụng qua nó đều cực kỳ căm ghét hoặc cắn xé. Có đôi khi cha tở nửa đêm thức dậy, thốt nhiên sẽ nhìn thấy Khuyển Nương nhe răng, trong cổ họng gầm gừ ngòi bên đầu giường theo dõi ông. Mẹ tở thường xuyên ho nói Khuyển Nương có linh tính, nó có thể ngửi ra mùi máu của đồng loại trên người cha mà chúng tở ngửi không ra. Cha tở cũng vừa vặn lấy cớ Khuyển Nương không thích ông, luôn ở bên ngoài đi theo đám bạn bè uống rượu, mẹ và tở đều không thích những người đó, họ luôn miệng đầy ô ngôn ố ngữ, luôn khiến người ta cảm thấy bất an, đương nhiên, Khuyển Nương càng không thích họ.

Cuộc sống như vậy cứ duy trì đến năm tở 12 tuổi.

Bình thường tuổi thọ của loài chó cũng không quá dài, mặc dù nhìn chủng loại mà nói, nhưng cơ bản chó tới mười mấy tuổi đã xem như lớn tuổi rồi. Khuyển Nương quả thực cũng đã mất đi loại hoạt bát và tràn đầy tinh lực trước kia, song rất kỳ lạ chính là, từ sau khi nó vào nhà tở, thì chưa từng thấy nó tiếp xúc cùng những con chó khác nữa, mười hai năm qua nó cũng không hề sinh bất kỳ con chó con nào, mà thủy chung làm bạn bên cạnh tở, mặc dù có lúc tở phải đến trường. Mới đầu mẹ tở nhốt nó trong nhà, kết quả vừa trở về nhìn tất cả những thứ có thể xé nát đều bị nó cắn, hết cách không thể làm gì khác hơn là đồng ý cho nó đi cùng tở, cho nên bạn học và giáo viên

trong trường mỗi ngày tan trường đều có thể nhìn thấy một con chó lớn màu trắng vô cùng thành thật ngồi xổm ở cửa không nhúc nhích, thỉnh thoảng lắc lư đầu chờ tới tới, mà mỗi lần như thế tới thường quen đi qua đó vuốt ve đầu nó, còn Khuyến Nương thì dùng cái mũi màu đen ẩm ướt của nó huých tay tới, dùng đầu lưỡi ẩm áp liếm mu bàn tay, tiếp theo bước chân vui sướng đi phía trước tới.

Nhưng quãng thời gian này kết thúc, bởi vì tới phải lên cấp hai, đó là trường trọng điểm không tồi, cha mẹ mất thật nhiều công sức mới đưa được tới vào, tới không muốn đến đó, bởi vì trường kia là nội trú, nói cách khác mỗi cuối tuần tới mới có thể về nhà, mới có thể gặp Khuyến Nương, nhưng tới lại không cách nào cự tuyệt ánh mắt chờ mong của cha mẹ, tới biết vì để tới vào đó họ nhịn ăn nhịn dùng để dành tiền, mà họ nhận thấy, có thể học cấp hai thượng hạng mới có thể lên cấp ba, có thể lên cấp ba thượng hạng mới có thể lên đại học thượng hạng, mà tốt nghiệp đại học tốt mới có thể có công việc tốt, mới có thể nuôi sống chính mình. Hơn nữa họ một mực để dành tiền, mẹ luôn dặn dò cha mua thuốc tốt nhất, mà cha cũng đã cắt đứt quan hệ với đám bạn bè, nhậu nhẹt cũng từ bỏ.

Việc này tựa hồ trong lòng tất cả những người làm cha làm mẹ là một vòng mắc xích đan vào nhau.

Khuyến Nương tựa hồ cũng hiểu rõ, lần này cũng không tức giận và phẫn nộ, chỉ mở to mắt thấp đầu luẩn quẩn bên chân tới, thỉnh thoảng phát ra một tràn thanh âm như búp bê hơi bị đè phát ra tiếng động. Kỳ thật tới biết nó cũng không có sức để chạy nhảy kêu sủa nữa, nó càng ngày càng già, mỗi ngày đều ăn rất ít, hơn nữa càng thích gục đầu chôn trong chân trước không nhúc nhích, trừ phi là tới qua vuốt ve nó, nếu không Khuyến Nương sẽ nằm liên tục như thế mấy giờ.

Cuộc sống ở trường rất tốt, vừa tiếp xúc được nhiều bạn cùng lứa cùng ăn uống chơi đùa học tập với nhau, khiến tới cảm thấy rời khỏi

Khuyển Nương hóa ra cũng có thể vui vẻ như vậy. Vì thế, số lần tới về nhà càng ngày càng ít, mà mỗi lần trở về cũng vội vàng kể cho cha mẹ tình hình học tập ở trường, cùng chơi đùa với Khuyển Nương cũng càng ít, mỗi lần khi tới dừng miệng vô tình liếc mắt nhìn Khuyển Nương, nhìn thấy nó thất vọng rũ lỗ tai và đuôi xuống, bước chân chậm chạp rời đi, tới bên góc tường nằm, tới sẽ có một khoảng khắc không thoải mái, tựa như trong lòng bị khoét rỗng vậy.

Mãi đến khi phát sinh sự kiện kia, tới mới hiểu được mối liên hệ giữa tới và Khuyển Nương vẫn mãi còn đó.

Lúc khai giảng, trời đổ tuyết lớn, lúc này còn tuyết rơi xem như hiếm thấy rồi. Tới rời khỏi nhà còn nhìn thấy Khuyển Nương ngồi xổm ở cửa nhìn tới. Tuyết rơi rất lớn, trong ấn tượng đó là lần duy nhất tuyết rơi xuống thành phố này lớn như vậy, hơn nữa tuyết rơi mãi miết, phảng phất như không có ý định dừng lại.

Trở về trường, hàn huyên tán gẫu cùng đám bạn cả kỳ nghỉ đông không gặp, tiếp theo thu dọn đồ đạc, rất nhanh một ngày liền trôi qua, nhưng lúc ngủ chung quy cảm thấy có chút sự tình gì đó không buông được, rất kỳ quái, trần trọc không ngủ, mặc dù ngày đó tới đã mệt chết được.

Bây giờ ngẫm lại, quả thực có dự cảm xảy ra chuyện.

Trong sân trường trầm tĩnh tới đột nhiên nghe thấy một tiếng sủa quen thuộc. Mới đầu tới tưởng nghe nhầm, nhưng xoay đầu lắng nghe quả thực nghe được, hơn nữa tiếng kêu mang theo dồn dập và khàn khàn.

Là tiếng sủa của Khuyển Nương, tới có chút khó tin, vội vàng đứng dậy mặc quần áo tử tế, đi tới trước cửa sổ lau mặt kính bị hơi thở của mọi người làm mờ.

Bên ngoài có đèn đường, cho nên có thể nhìn thấy khá rõ ràng, trên mặt đất tuyết phủ trắng xóa, vô cùng trống trải, mới đầu tớ cũng không nhìn thấy Khuyển Nương, nhưng khi tớ cẩn thận nhìn một chút, hóa ra trên lớp lông vốn màu trắng của nó phủ lớp tuyết thật dày, mà nó ngồi xổm trên tuyết đang ngửa đầu sủa.

Tiếng sủa đã đánh thức một vài bạn học, đều đang oán giận, tớ đành phải vội vàng mặc quần áo tử tế chạy xuống lầu ký túc xá.

Thật sự là Khuyển Nương, tớ lại lần nữa khẳng định, nhưng cho tới bây giờ tớ chưa từng mang nó tới đây. Hơn nữa nơi này cách nhà khá xa, nếu như đi bộ e rằng phải mất đến mấy giờ.

Nhưng nó cứ như vậy chạy tới thật sao, tớ vui mừng vuốt ve đầu nó, phía trên đã phủ lớp tuyết thật dày. Khuyển Nương tựa hồ cũng rất cao hứng, vui vẻ phe phẩy đuôi, tớ đã rất lâu rồi chưa từng thấy nó như vậy.

Nhưng tớ chợt phát hiện trong miệng Khuyển Nương tựa hồ có gì đó. Nó cắn chặt, không chịu mở miệng. Dưới ánh đèn đường ảm đạm tớ cố gắng bảo nó hé miệng, nhìn xem rốt cuộc là gì.

Rốt cuộc, Khuyển Nương phun ra, trên mặt tuyết trắng có thứ gì đó.

Là một ngón tay cụt. Phía trên còn mang theo máu, có thể vì ngậm suốt trong miệng Khuyển Nương, máu vậy mà còn chưa khô, chậm rãi chảy ra, trên mặt đất ánh ra nửa cung tròn màu đỏ nhạt, chỉ có điều chảy rất chậm, giống như kẹo mạch nha khi ăn vậy.

Đầu ngón tay đã có chút biến đen, tớ lấy làm kinh hãi, song vừa cẩn thận nhìn một chút, đầu ngón tay kia tớ vô cùng quen thuộc, trên đầu ngón tay có vết sẹo tam giác không nhỏ, đó là của một người đàn



ông cao tên là Hồ Tử, là một trong những người bạn của cha tó, cực kỳ thích đánh bạc nát rượu, bởi vì ông ta từng lấy tay sờ mặt tó, tó đã thấy tay ông ta, cho nên nhớ kỹ trên ngón tay ông ta có một đoạn vết sẹo.

Trong nhà nhất định đã xảy ra chuyện.

Tó vỗ đầu Khuyển Nương, nhặt ngón tay trên mặt đất lên, giáo viên của trường đã tới, tó nói họ biết trong nhà có thể đã xảy ra chuyện, các giáo viên đánh thức tài xế trường, lái xe chở tó về, hơn nữa còn báo cảnh sát. Lúc lên xe, Khuyển Nương bắt đầu có chút khác thường, nó không giống trước kia nhiệt tình liếm mu bàn tay tó, mà dụi ngoan ghé vào bên chân tó, chân tó có thể cảm giác được bụng nó theo hô hấp dần hạ xuống. Nhưng tó hiện giờ không có tâm tình quan tâm Khuyển Nương, tó lo lắng cho cha mẹ ở nhà hơn cả.

Chờ tó về nhà, phát hiện cảnh sát đã tới, hóa ra Hồ Tử thua sạch tiền, lại biết cha tó để dành chút tiền cho tó học, cho nên uống rượu cầm một con dao lóc thịt thừa dịp đêm tối cùng một đám khác hướng đến nhà tó cướp bóc. Mẹ vẫn còn sợ hãi không thôi nói Hồ tử dùng dây trói cha mẹ lại, ở trong nhà lục lọi đồ. Kết quả Khuyển Nương nhào mạnh lên cắn tay cầm dao của Hồ Tử, đồng bọn khác của Hồ Tử bị dọa, dùng dao kề cổ mẹ bảo Khuyển Nương nhả ra, Khuyển Nương cắn đứt ngón tay của Hồ Tử, sau đó chạy ra khỏi cửa.

Lúc cảnh sát đến Hồ Tử cùng đồng bọn đã đi, song dựa vào đoạn ngón tay hấn vẫn bị bắt.

Cha mẹ vô cùng vui mừng có thể cầm lại được tiền đã bị cướp, nhưng Khuyển Nương cuối cùng không cách nào nhảy nhót bên cạnh tó nữa.

Lộ trình vốn mất mấy giờ, không ngờ nó chỉ tốn chưa tới hai giờ đã

chạy đến, việc này đã tiêu hao hết năng lượng trong cơ thể nó.

Song lúc Khuyến Nương rời đi vô cùng an tường. Tớ thủy chung cho rằng nó có thể tìm tới tớ là vì giữa tớ và Khuyến Nương có mối liên hệ mà người khác không cách nào giải thích cũng không cách nào nhìn thấy được.

Sau này tớ không nuôi chó nữa, cha tớ cũng không giết chó nữa.

Nhưng tớ sẽ thu lưu một vài con chó nhỏ đáng thương, lang thang đầu đường xó chợ, hoặc vài con chó cảnh bị vứt bỏ, nhưng tớ sẽ không nuôi chúng, mặc dù tớ sẽ hết sức tìm kiếm chủ nhân mới cho chúng, nhưng trong mắt tớ thật sự không có một con chó nào có thể thay thế địa vị của Khuyến Nương trong lòng tớ." Bạn tôi đã kể xong, nhưng tôi có thể nhìn thấy ánh mắt cậu ấy có chút ứ đọng.

Mặc dù tôi đã tháo gỡ được nghi vấn nhiều năm trong lòng, nhưng tôi cũng không cảm thấy nhẹ nhõm.

"Cậu biết không, có đôi khi sau khi tớ lên giường ngủ, tay để ngoài mép giường thường xuyên có thể cảm giác được có gì đó đang liếm tay tớ, giống như trước kia vậy, tựa như Khuyến Nương, vô cùng ấm áp." Cậu ấy cười ôm lấy một con chihuahua bị mù mắt trái, luôn rưng rưng ở bên chân sủa to, tặng tôi đem về nhà.

---

Tiêu: Đêm này thật là sợ hãi mà, đến đoạn giết chó ta thật muốn từ bỏ lun T-T

## Chương 60: Cắt cổ

Kỳ Nhan đã hoàn toàn bình phục, song Lê Chính còn cần ở lại bệnh viện thêm chút thời gian, có thể là vì cơ thể thu nhỏ thành trẻ em, năng lực khôi phục cũng kém không ít. Lúc Kỳ Nhan rời đi Lê Chính ngay cả mí mắt cũng không hề nâng, như trước đờ đẫn. Sau khi xuất viện Kỳ Nhan ở nhà tĩnh dưỡng, đáng tiếc mấy ngày này Lý Đa cũng ở đó, e rằng muốn yên tĩnh cũng không có khả năng lắm.

Vài ngày sau đi tới nhà Kỳ Nhan, lại nhìn thấy một vị cảnh sát trẻ tuổi mặc đồng phục, đại khái hai bảy hai tám, cao mà hơi gầy, gương mặt cơ hồ lõm xuống có chút tái nhợt của người bệnh, nhưng cũng có một sự dẻo dai bất khuất cùng vẻ mặt lãnh khốc nghiêm túc như máy móc. Đồng phục mặc trên người anh ta thùng thình, có chút buồn cười. Lúc bắt tay với anh ta cảm giác rất có lực, nhất là ngón trỏ.

"Tôi là Tang Nhất Dương của đội hình cảnh. Kỳ thật chúng ta không biết nhau, nhưng một bạn học trường cảnh sát của tôi hẳn là bạn cũ của Kỳ tiên sinh." Giọng của Tang Nhất Dương rất đặc biệt, là loại trộn lẫn giữa âm trầm và âm vang, theo hầu kết thật lớn cao thấp chuyển động, đôi môi mỏng mà khép kín của anh ta phun ra mấy chữ đanh thép. Tôi đưa danh thiếp cho anh ta, song vị cảnh sát trẻ tuổi mặc dù nhận danh thiếp, nhưng ánh mắt lại luôn chăm chú nhìn vào Kỳ Nhan.

Kỳ Nhan cười cười: "Thật ngại quá, tôi nhất thời không nhớ ra."

Cảnh sát trẻ tuổi dừng một chút, "Diệp Húc, nói vậy cậu còn ấn tượng chứ, cậu ấy nói cho tôi biết cậu từng giúp cậu ấy phá một vụ án về những cái cốc vô cùng kỳ lạ. Tôi kỳ thật không tin việc này,

song gần đây sự tình này thật sự rất cổ quái, Diệp Húc cực lực đề cử cậu với tôi, tôi hy vọng Kỳ tiên sinh tốt nhất hợp tác cùng cảnh sát, tấn trách nhiệm là một thị dân ưu tú." Tang Nhất Dương lúc nói chuyện cơ hồ có thể ở chung nhà với Lê Chính, đều là loại vẻ mặt trên cao nhìn xuống, tôi thờ dài, nghĩ thầm lại tới một người khó đối phó. Nhưng Kỳ Nhan lại như trước không nói lời nào, chỉ vui vẻ ngồi xuống.

"Kể đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì." Quả nhiên, người này ngoại trừ cảm thấy hứng thú với những chuyện kỳ quái ra, chẳng chút để ý đến thái độ của người khác. Nhiệt tình của Kỳ Nhan tựa hồ khiến cảnh sát Tang có chút ngoài ý muốn, song anh ta cũng nhanh ngồi xuống. Tôi nhìn thấy lúc anh ngồi xuống cố ý lấy tay đỡ bên hông.

Tôi cũng ngồi xuống bên cạnh.

"Chuyện là như vậy, gần đây ban đêm thường xuyên xuất hiện vụ án cắt cổ. Mới đầu chúng tôi cho rằng là giết người cướp của, nhưng tiền bạc của cải của nạn nhân không hề bị động đến, giữa những người bị hại cũng không hề có mối liên hệ. Điều tra thời gian dài không có chút tiến triển, cho nên mọi người vốn phán đoán chuyện này là giết người không phân biệt."

"Giết người không phân biệt?" Tôi hỏi, Tang Nhất Dương nhú mày, song lại nhanh chóng giải thích: "Chính là hung thủ giết người không có chút phân định trước này, tùy tiện giết người, như vậy chúng tôi rất khó tìm được hấn. Hơn nữa địa điểm thời gian của tất cả người bị hại đều không cùng tính chất, cũng không có người chứng kiến, quả thực thành án chưa giải quyết." Tang Nhất Dương nói tới đây dường như có chút tức giận thở hắt ra.

"Nếu không phải đầu tuần chứng kiến băng ghi hình lưu lại trong thang máy, e rằng chúng tôi cũng sẽ coi việc này như sát nhân cuồng

biến thái mà xử lý." Ngữ khí của Tang Nhất Dương có chút không liền mạch, lại còn mang theo thoáng bi thương. Tôi rất muốn biết anh ta tới cùng nhìn thấy cái gì.

"Người bị hại gần đây là một cô gái thành phần tri thức, cô ta một mình trong thang máy xảy ra chuyện." Tang Nhất Dương vừa nói, vừa lấy ra một băng ghi hình.

"Các cậu xem sẽ biết." Anh ta chỉ TV.

"Hình ảnh xuất hiện một cô gái trẻ tuổi mặc bộ đồ màu đen tóc đen tuyền dài qua vai, đeo một túi xách, hình ảnh vừa vặn là từ trên đỉnh đầu chiếu thẳng về phía cô ta. Cô gái tựa hồ có chút mệt mỏi, thân thể dựa nghiêng trên vách thang máy.

Tựa hồ không có gì bất ổn.

Thình lình, cô gái hình như nhớ ra gì đó, bắt đầu lục lọi túi xách, hóa ra là điện thoại di động, cô lấy di động ra, nhìn một chút, tựa hồ có chút khó hiểu, song vẫn đặt bên tai nghe.

"Chú ý nhìn chỗ này." Tang Nhất Dương đột nhiên tua chậm băng, hình ảnh từng chút từng chút chậm rãi đi tới.

Tôi rõ ràng nhìn thấy, tóc bên tai cô gái dường như bay lên vài sợi, giống như mất trọng lực hoặc có gió vẩy, tiếp theo, cổ họng của cô gái xảy ra biến hóa, mà khác biệt nhất chính là cô ta lại hồn nhiên chưa phát giác ra, như trước nói vào di động.

Tôi nhìn thấy cổ họng cô gái tựa như phéc-mô-tuya, một vết nứt chậm rãi mở ra, không chảy máu, một chút cũng không có, vết thương cơ hồ kéo dài đến một bên khác của cổ. Tiếp theo, đình chỉ.

Cô gái cũng thu hồi điện thoại, tôi kinh ngạc cô ấy chẳng lẽ một chút cảm giác cũng không có sao. Lúc này cô gái tựa hồ muốn mở miệng nói gì đó, cửa thang máy cũng mở ra.

Vết thương bắt đầu chảy máu, ban đầu là thấm ra ngoài, tựa như thùng rượu bị rò rỉ vậy, tiếp theo cô gái đã nhận ra, cô vô thức lấy tay che lại, nhưng chỉ phí công, rất nhanh, cô gái ngã xuống cửa thang máy, cô gái liều mạng muốn giãy giụa bò ra ngoài, nhưng cũng không lâu sau cô ta liền tê liệt ngã xuống mặt đất, chân sau bắt đầu co giật có tiết tấu, tôi đột nhiên cảm thấy ghê tởm, bởi vì khi nhìn thấy cha mình giết gà cũng là cảnh tượng như vậy. Máu của cơ thể như tảng băng tan chảy, đậm đặc mà chậm rãi lan ra.

Video kết thúc.

"Các cậu thấy rồi chứ, chúng tôi đối chiếu vết thương của những người bị hại, đều cùng loại hình đó, không phải dùng vật sắc như lưỡi dao các loại cắt ra, bởi vì nếu như là con người, dùng sức lớn nhỏ, sẽ làm vết thương hiện ra mức độ kích thích bất đồng. Nhưng vết thương này cơ hồ là cùng chiều rộng. Nếu muốn nói, cảm giác như có người dùng thước đo để vẽ ra vậy, giống như bác sĩ giải phẫu chậm rãi cắt ra." Lời của Tang Nhất Dương khiến tôi cảm thấy có chút khó chịu.

"Điện thoại ư." Kỳ Nhan đột nhiên nói ba chữ. Tang Nhất Dương gật đầu.

"Đích xác, chúng tôi đã xem xét điện thoại, kể cả của những người bị hại trước kia, cú điện thoại cuối cùng họ nhận được đều giống nhau. Nhưng dãy số này là một số ảo, không thể nào kiểm tra. Nhưng vì mấy năm trước từng xảy ra vụ án cắt cổ tương tự, trước kia chúng tôi từng đối chiếu, hung thủ lúc ấy tên Vương Chân, đã ngồi tù, nghe nói hẳn khi ấy chính là gọi điện thoại cho nạn nhân trước để xác

nhận thân phận rồi mới lên kế hoạch giết người. Mà dây số ở hiện trường kia, là của Vương Chân."

"Anh nói hấn mỗi lần trước khi giết một người đều phải gọi điện thoại cho người bị hại?" Tôi kinh ngạc hỏi, người như thế thật đúng là không nhiều lắm.

"Vương Chân còn sống không?" Kỳ Nhan hỏi, Tang Nhất Dương gật đầu. Tôi lại càng kỳ lạ.

"Sát hại nhiều người như vậy, chẳng lẽ vẫn còn sống?" Tôi có chút nghi vấn phán quyết của thẩm phán.

"Hấn không chỉ còn sống, hơn nữa sống rất tốt, các cậu nếu không tin, tôi mang cậu đi xem." Tang Nhất Dương rút cuộc lộ ra khuôn mặt tươi cười lần đầu tiên vào nhà tới nay.

Mặc dù nụ cười kia so với khóc còn khó coi hơn.

Có lẽ có những người thật sự không thích hợp để cười, Tang Nhất Dương e rằng là một trong số đó.

Lúc nhìn thấy Vương Chân tôi mới biết được tại sao nói hấn sống rất tốt, đích thật là sống rất tốt.

Vô luận ai có mấy cô y tá xinh đẹp trẻ tuổi chăm sóc sinh hoạt thường ngày, nhà cửa rộng rãi sáng ngời, nằm trên ổ chăn ấm áp thư thái cũng không thể không nói người này sống rất tốt được.

Chẳng qua sống rất tốt cũng không đại biểu rằng sống rất vui vẻ.

Tang Nhất Dương cười mũ, vùi người vào sofa mềm bên cạnh giường bệnh, sofa phát ra một tiếng phụt.

"Đấy, hẳn chính là Vương Chân." Tang Nhất Dương cầm nón chỉ người trên giường.

Nếu còn có thể tính là người.

Tứ chi Vương Chân cơ hồ đã khô héo, tựa như xác ướp vừa được vớt lên, trên đầu khớp xương phủ một lớp mạch máu màu tím bầm chằng chịt như tơ nhện, toàn thân cắm hơn mười ống dẫn, bên cạnh còn có một ít máy móc tôi không kể tên được. Một bàn tựa hồ là điện tâm đồ, song nhìn qua nhịp tim của hắn rất yếu ớt. Đầu Vương Chân rất giống đầu tiêu bản bộ tộc ăn thịt người ăn xong để lại từng xuất hiện trên TV, cơ hồ toàn bộ cơ rút vào, tóc tựa như thảo nguyên vừa bị lửa đốt, còn sót lại vài cọng tóc khô héo, chỉ có con mắt tròn xoe đặt trong hốc mắt.

"Kỳ thật quên nói cho các cậu biết, mặc dù Vương Chân giết rất nhiều người, nhưng những người này chưa hề chết." Lời Tang Nhất Dương nói lại khiến tôi kinh ngạc.

"Hừm?" Kỳ Nhan cũng có chút khó hiểu. Tang Nhất Dương từ trên sofa đứng dậy, đi tới bên cạnh Vương Chân.

"Tất cả người bị hại đều là sau khi bị điện giật té xỉu, cổ họng của họ cũng chỉ bị cắt vô cùng chuẩn xác ở vị trí rất gần khí quản. Hơn nữa mỗi lần rời đi, hắn còn dùng băng gạc mang theo băng bó vết thương lại, hơn nữa giúp họ gọi xe cấp cứu. Thế nên vào lúc định án cuối cùng không biết phán thế nào. Bởi vì tình tiết không quá nghiêm trọng, hơn nữa người nhà hắn tiêu tiền khắp nơi dàn xếp, cuối cùng dùng tội cố ý gây thương tích phán mười năm." Tang Nhất Dương sau khi nói xong mang theo ánh mắt cực kỳ trêu tức nhìn chằm chằm Vương Chân.



"Năm đó bắt được hắn, là đồng sự của tôi, tên kia thật sự là vận cút chó, không ngờ trong lúc trực ban lại ngẫu nhiên bắt gặp Vương Chân thần sắc vội vàng rời khỏi hiện trường, kết quả cứ như vở hài kịch mà bắt được. Song Vương Chân trước khi bị bỏ tù đã tự sát, mặc dù cứu được, nhưng lại thành cái dạng này."

"Không rõ các anh làm thế nào tìm được nhiều nhân lực vật lực như vậy để duy trì sinh mệnh của một tù nhân tự sát." Giọng điệu tôi mang theo trào phúng nói.

Tang Nhất Dương tựa hồ không ngại lời của tôi, mà xoay nón cảnh sát trên tay mình.

"Haha, bảo trụ mạng hắn không phải yêu cầu của chúng tôi, mà là thân nhân hắn. Vương Chân là một bác sĩ ngoại khoa vô cùng nổi tiếng, bằng không cũng không được đao pháp cao siêu như vậy. Nhanh mà chuẩn, lực xuống tay cũng không nặng không nhẹ."

"Số điện thoại kia đích thật là số trước kia Vương Chân từng gọi cho nạn nhân, song điện thoại đó đã không cánh mà bay. Cho nên chúng tôi nghĩ vụ án cổ lỗ này vô cùng kỳ quặc. Đương nhiên, Diệp Húc đã kể chuyện về cậu, cho nên tôi đành phải thử xem sao, đương nhiên, nếu các cậu sợ hãi từ chối cũng không sao cả, dù gì cũng là lẽ thường của con người." Tang Nhất Dương như khiêu khích dùng đôi mắt đen mà tỏa sáng nhìn Kỳ Nhan.

"Tốt, tôi sẽ bắt đầu điều tra ngay, song tôi cần anh cho tôi tất cả tư liệu của người bị hại trước kia." Kỳ Nhan đồng ý cực kỳ dứt khoát.

Tang Nhất Dương đưa chúng tôi ra cửa bệnh viện. Tôi và Kỳ Nhan bắt một chiếc taxi.

"Bây giờ đi đâu?" Tôi nhìn Kỳ Nhan, sắc mặt cậu ấy không tốt lắm.

"Không còn cách nào, mặc dù ghét ngồi xe, bây giờ chúng ta phải đến thang máy xảy ra sự cố kia nhìn xem, chỗ có người chết nhất định cũng sẽ lưu lại một ít thứ người thường không nhìn thấy." Xem ra lòng hiếu kỳ của Kỳ Nhan đích thực đã bị dẫn dắt ra rồi.

Đây là tòa cao ốc văn phòng vô cùng bình thường. Chúng tôi vào xác minh thân phận, vì Tang Nhất Dương đã gọi điện thoại tới trước, cho nên chúng tôi đi vào rất dễ dàng. Tôi cực chán ghét loại cao ốc văn phòng này, kiến trúc bố cục vô cùng chặt chẽ, mặc dù bề ngoài cao lớn, bên trong lại cực kỳ hẹp, giống như một cái quan tài thật lớn, hơn nữa mỗi khi đi tới thang máy chung quy cảm giác có chút mát lạnh, tầng trệt vô cùng an tĩnh, chỉ có thể nhìn thấy vài người tùm tùm ba ra vào, sau khi xảy ra sự cố cảnh sát từng phong tỏa hiện trường, bây giờ vẫn có thể nhìn thấy dụng cụ không cần thiết bị vứt bỏ.

Thang máy xảy ra sự cố đã phong tỏa. Trước cửa thang máy màu bạc đóng chặt bày một dải băng cảnh giới bằng nhựa màu vàng. Phía trên viết tám chữ đậm thể chữ khải to.

"Thang máy trục trặc, đang trong sửa chữa."

Kỳ thật không cần khóa lại, xảy ra việc này, người làm ở đây còn ai dám đi thang máy này nữa.

Khóa trong lòng người so với bất kỳ khóa gì bên ngoài đều chắc chắn hơn gấp trăm lần.

Trên mặt đất tựa hồ còn có thể nhìn thấy vết máu đỏ ảm đạm, tôi cảm thấy cô gái kia rất đáng thương, cứ thế lạ lùng chết đi. Có lẽ lúc chết cô cũng không cách nào hiểu được tại sao.

Kỳ Nhan mở thang máy ra, bên trong trống rỗng, nhưng tôi chung quy lại cảm thấy tựa hồ đã nhét vào thứ gì đó vậy.

Kỳ Nhan ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn bên trong thang máy, song xem ra không có phát hiện gì.

"Chúng ta cứ vào xem sao." Kỳ Nhan cười cười.

"Được rồi." Tôi miễn cưỡng nặn ra khuôn mặt tươi cười. Kỳ Nhan gọi quản lý tới mở ra chốt thang máy. Người đàn ông trung niên hiền hậu này cầm chìa khóa mở ra, tiếp theo lập tức chạy đi, cực kỳ chú ý không để tay mình tiếp xúc phải thang máy, tựa hồ sợ mình dính vào thứ gì đó xúi quẩy, tôi lại nhìn bốn phía không một bóng người, xem ra ngay cả thang máy bên cạnh cũng không có ai đi.

Chúng tôi nhấn nút tầng chót, thang máy không có phản ứng. Kỳ Nhan tiếp tục nhấn vài cái.

Lần này thì đã có phản ứng.

"Thang máy đã vượt quá số người quy định." Tôi nghe thấy một giọng nữ cực kỳ máy móc. Lập tức đèn đỏ trên thang máy chớp vài cái, trên vách bóng loáng bốn phía thang máy đỏ tươi tựa như giọt máu vậy.

Kỳ Nhan nhìn thang máy một chút, cùng tôi ra ngoài.

Mới vừa ra, cửa thang máy liền đóng lại, sau đó từ từ đi lên.

"Thế này là sao hả? Bên trong chẳng phải không có ai sao." Tôi vô cùng khó hiểu. Kỳ Nhan thì không nói một lời, dùng sức cạy cửa thang máy. Tôi mặc dù không nhẹ, nhưng thang máy này ít nhất có thể đồng thời đi vào mười mấy người, vì sao hai chúng tôi vào liền

hiển thị quá tải?

"Đến hỗ trợ, xem có gì có thể cạy mở không." Kỳ Nhan cật lực mở ra, tôi sợ vết thương trên tay cậu ấy còn chưa ổn, vội qua đó giúp cậu ấy, rất nhanh, cửa thang máy được kéo ra. Tối om, cái gì cũng nhìn không rõ được, phía dưới dường như còn có tầng hầm. Tôi và cậu ấy cẩn thận đứng bên mép thang máy, phía trên truyền đến thanh âm ma sát ken két của dây cáp, nghe tựa hồ thang máy đã bắt đầu đi xuống.

"Cậu làm gì vậy, bị người ta nhìn thấy không tốt lắm đâu." Tôi trách cậu ấy nói.

"Thang máy hình như sắp xuống rồi, cậu dùng mắt nhìn kỹ xem dưới đáy thang máy có gì." Kỳ Nhan ngẩng đầu, nhìn chăm chăm thang máy phía trên.

"Tối như vậy làm sao thấy?" Lời tôi vừa ra khỏi miệng, chợt nhớ tới gương yêu, có nó rồi, mặc dù trong bóng đêm thị lực cũng rất tốt.

Thang máy quả thực lại bắt đầu hạ xuống.

Tôi nheo mắt nhìn lên trên.

Dưới đáy thang máy tựa hồ dính thứ gì đó, giống như là một khối kẹo cao su vậy, gắt gao nằm sấp, thang máy càng ngày càng tới gần, tôi cũng nhìn càng ngày càng rõ ràng.

Là một người phụ nữ, mặc bộ đồng phục màu đen, nhưng quần áo có vẻ cực kỳ cũ kỹ, tóc rủ xuống, che một phần mặt. Hai tay hai chân mở ra, như một chữ đại vậy, khắc vào đáy thang máy. Tại sao gọi là khắc? Bởi vì tôi nhìn thấy tứ chi của cô ta cơ hồ có một nửa đã chìm vào trong thang máy, phảng phất như thân thể của cô ta đã gắn liền

với thang máy thành một thể.

Thang máy vẫn đang tiếp tục hạ xuống.

Tôi đã thấy rõ ràng mặt cô ta, cổ của cô ta.

Mặt cô gái cơ hồ cực nhanh từ phía trên tiếp cận tôi, tôi nhìn thấy cô ta mặt không chút biểu cảm lại tựa như đang cười, nụ cười rất mê người, rồi lại rất ưu thương. Nói thật, mặt của cô coi như thanh tú. Chẳng qua ánh mắt cô ta đã không còn sáng bóng.

Nụ cười của người chết, đây là lần đầu tôi nhìn thấy.

Phần cổ một vết thương đều đặn to bằng ngón tay, đã biến thành màu tím đen, nhưng những phần còn lại của cơ thể lại là màu trắng bệch.

Môi của cô ta mấp máy, nhưng tôi không nghe được nói gì. Mặc dù tôi cực lực nheo mắt lại muốn đoán khẩu hình, đáng tiếc tôi chưa từng học ngôn ngữ môi. Tôi chỉ có thể ngờ ngợ nhận ra một chữ.

Chữ kia tựa hồ là "Phong". (Chữ Phong ở đây nghĩa là gió)

Thang máy nặng nề rơi xuống. Kỳ Nhan kéo tôi lại, bởi vì tôi cơ hồ nhìn đến nhập thần, thiếu chút nữa bị đập trúng.

Kỳ Nhan nhìn tôi thờ hồn hển trên mặt đất. Mắt có chút đau đớn, Kỳ Nhan từng nói, gương yêu không thể sử dụng quá nhiều, dù sao tôi không cách nào thừa nhận năng lực của nó quá lâu.

"Cô ta hình như nói cho chúng ta vài thứ gì đó, song tớ nghe không được, chỉ biết trong đó hình như có một chữ phong, nhưng cũng có thể là chữ cùng âm." Tôi từ trên mặt đất đứng dậy, vội nói những gì

nhìn thấy cho Kỳ Nhan.

"Cô gái kia vẫn chưa chịu rời đi." Kỳ Nhan như có điều suy nghĩ nói.

Nhưng tại sao? Tại sao cô ta muốn nằm dưới đáy thang máy, hơn nữa tựa hồ không cho phép bất cứ ai tiến vào?

Cửa thang máy lại mở ra. Kỳ Nhan quyết định đi vào thí nghiệm lần nữa, nhưng mặc dù chỉ đứng một người thang máy vẫn như trước báo động đầy người. Tôi nghĩ đến dưới lòng bàn chân Kỳ Nhan chính là cô gái kia liền không thoải mái.

Sau khi đi ra, chúng tôi dặn dò nhân viên quản lý đóng cửa thang máy và không cho phép bất cứ ai tới gần, cho dù là công nhân sửa chữa thang máy. Ông ta gật đầu đồng ý. Vì vậy tôi và Kỳ Nhan rời khỏi tòa nhà xảy ra chuyện kia, chẳng qua khuôn mặt của cô gái vẫn lúc ẩn lúc hiện trong đầu tôi.

Lần này đến lượt sắc mặt tôi không tốt.

"Cô gái hình như đang ngăn cản mọi người tiến vào thang máy kia." Kỳ Nhan nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Chúng tôi tiếp tục đến phòng vấn những địa điểm xảy ra chuyện. Tổng cộng có ba người. Người đầu tiên chết ở buồng điện thoại ven đường. Người thứ hai chết trong phòng tắm nhà mình, mà người thứ ba thì chết trong ô tô cửa sổ xe đóng chặt.

Về sau điều tra không có tình huống gì khác xảy ra. Nhưng chúng tôi như trước không có nhiều đầu mối lắm. Kỳ Nhan vì vậy mà bắt đầu lật xem tư liệu của Vương Chân. Mà tôi cũng đã thấy số điện thoại tượng trưng cho tử vong kia, một số điện thoại rất bình thường, không nghĩ ra được tại sao những người này cuối cùng trước khi

chết lại nhận được dãy số điện thoại kia gọi tới.

Vương Chân là bác sĩ ngoại khoa danh tiếng lão làng, hơn nữa am hiểu phẫu thuật cắt bỏ khối u polyp (cục thịt nổi lên ở hốc mũi hoặc vách ruột vì niêm mạc phát triển khác thường) khó nhất ở cổ họng, một vài ca sĩ bởi vì dùng cổ họng quá độ, hơn nữa không chú ý điều tiết và bảo dưỡng, do đó rất dễ sinh ra polyp, đương nhiên, một dao kia của Vương Chân với họ mà nói là bảo trụ giá trị của chính mình.

Diễn viên nếu hát dở vẫn có thể làm diễn viên, song ca sĩ hát dở thì không thể làm ca sĩ được. Do đó danh tiếng của Vương Chân hiển nhiên càng ngày càng vang dội.

Song Vương Chân vài năm trước đột nhiên phẫu thuật sơ xuất mấy lần, việc này với bên ngoài mà nói vô cùng kỳ lạ, bởi vì sai sót này cơ hồ ngay cả lính mới cũng không phạm phải, hấn thậm chí còn khiến cho một bệnh nhân đời này không cách nào cất tiếng được nữa, thành người câm, không chỉ bồi thường một số tiền thuốc men lớn, ngay cả bác sĩ cũng không thể làm nữa. Có lẽ những chuyện về sau hấn làm chỉ để chứng minh y thuật của mình vẫn còn chẳng? Song thế thì cũng quá vô vị rồi.

Kỷ Nhan khép lại tư liệu của Vương Chân.

"Chúng ta đi tìm những người xung quanh cô gái kia xem." Tôi rất đồng ý quan điểm của cậu ấy.

Cô gái chết trong thang máy tên là Tôn Dĩnh, là một nhân viên văn phòng, bình thường đối nhân xử thế cẩn thận, là một cô gái khéo léo biết điều. Không cha không mẹ, có một chị gái, có một bạn trai. Khi chúng tôi tìm được địa chỉ của cô ấy, trùng hợp nhìn thấy một người đàn ông đi tới.

Người đàn ông này khoảng dưới ba mươi tuổi, tóc chải ngược, vóc người cao lớn, mặt chữ quốc, mũi cao thẳng, ngũ quan góc cạnh rất rõ ràng, chẳng qua trên mặt rất bi thương, lông mày cơ hồ chạm vào nhau. Tóc anh ta rất dài rất nhếch nhác, râu quai nón hai bên xa xa nhìn lại tựa như trát một lớp bùn đen. Người nọ luôn cúi thấp đầu, cho nên không chú ý tới chúng tôi.

Tôi và Kỳ Nhan cho biết mục đích đến, anh ta không nói gì, chỉ khi nghe chúng tôi nói là được Tang Nhất Dương ủy thác, mới giương mắt nhìn, tiếp theo ừm một tiếng. Sau đó mời chúng tôi vào nhà.

Trong nhà rất bừa bộn, đồ đạc khắp nơi, phảng phất như sắp chuyển nhà vậy, vào trong nhà, chúng tôi ngồi xuống, tôi nhìn thấy trên vách tường tựa hồ treo rất nhiều hình ảnh, trong đó có Tôn Dĩnh.

"Chúng tôi vốn sắp kết hôn rồi, nhưng đêm đó chúng tôi cãi nhau, ầm ĩ một trận, trời đã khuya rồi, tôi đã nhắc nhở cô ấy đừng rời đi, đã nói rất nhiều lần, bởi vì tôi chung quy cảm thấy có dự cảm xấu, nhưng cô ấy không nghe tôi. Ngày thứ hai tôi liền nhận được tin dữ." Người đàn ông thấp đầu ngồi bên giường, thì thào tự nói.

Kỳ Nhan nhìn ảnh trên tường một chút, cau mày, đột nhiên thốt lên.

"Anh là cảnh sát? Hơn nữa là bạn tốt của Tang Nhất Dương?"

Người đàn ông ngẩng đầu, theo hướng tay Kỳ Nhan nhìn lại, tiếp theo máy móc gật đầu.

"Vương Chân hẳn không phải là anh bắt giữ chứ?" Kỳ Nhan lại tiếp tục thử hỏi. Quả nhiên, người đàn ông không phủ nhận.

Vài năm trước cảnh sát tên Liễu Lạc Thạch này vào phiên trực của mình đánh bậy đánh bạ bắt giữ được Vương Chân. Hơn nữa còn



nhận được khen thưởng, được lên chức. Mà đối tượng cuối cùng Vương Chân cắt cổ, kỳ thật chính là chị gái của Tôn Dĩnh. Xem ra sự kết hợp của hai người từ ý nghĩa nào đó mà nói trái lại nhờ công lao của Vương Chân.

Tôi và Kỳ Nhan không gặp chị của Tôn Dĩnh, vì cô ấy đã xuất ngoại, e rằng còn chưa nhận được tin em gái mình bị hại. Chẳng qua từ chỗ Liễu Lạc Thạch cũng không nhận được nhiều tin tức hữu dụng, tôi và anh ta để lại số điện thoại của nhau, tiếp theo rời khỏi nhà của Tôn Dĩnh.

"Tớ chung quy cảm thấy, tranh ảnh trên tường có chút kỳ lạ, nhưng nhất thời không thể nói được." Lúc Kỳ Nhan rời đi nhìn lại bạn trai Tôn Dĩnh đang đứng trong nhà.

Chết ở phòng tắm nhà mình chính là bác sĩ, rất trùng hợp, hẳn là trợ thủ trước kia của Vương Chân, khi Vương Chân xảy ra chuyện rời đi hẳn thay thế chức vị của Vương Chân. Về phần hai người khác, không có mối liên hệ gì, một người là DJ tan ca về nhà, được người ta phát hiện cổ họng bị cắt chết trong buồng điện thoại, một người là cán bộ cao cấp của công ty nào đó. Mãi đến ngày thứ hai đồng nghiệp của anh ta lúc đi làm mới phát hiện máu chảy ra từ trong xe. Kết quả thăm dò điện thoại cũng là nhận được cùng một số gọi vào điện thoại giống những người khác.

"Bác sĩ không phải đang tắm sao?" Tôi nhìn hồ sơ có chút kỳ quái.

"Rất bình thường, thông thường họ sẽ sắp xếp ở phòng tắm một bộ điện thoại, sợ có việc gấp phải đi khám bệnh. Xem ra quả là điện thoại tử vong danh xưng kỳ thực, nhận được đều chết hết." Kỳ Nhan nhìn tư liệu của bác sĩ, không hề ngần ngại trả lời tôi.

Tôi thấy cậu ấy chuyên tâm đọc, cũng không hỏi lại, chỉ có chút lo

lãng cho thân thể Kỳ Nhan. May mà tôi nói ủy thác của Tang Nhất Dương cho sếp, dù sao cũng là hình cảnh, có câu dân không cùng quan đầu, sếp cũng đành phải thả cho tôi nghỉ.

"Nếu cậu là một bác sĩ, một vị bác sĩ tài nghệ cao siêu, đao pháp tỉ mỉ, hơn nữa lại không có bất kỳ sự việc gì khác ảnh hưởng tới tâm tình làm phẫu thuật của cậu, dưới loại tình huống này cậu phạm sai lầm, cậu nghĩ sẽ là nguyên nhân gì?" Kỳ Nhan thường đặt mình vào nhân vật, hoặc dứt khoát đặt tôi vào.

"Không biết, có lẽ tay đột nhiên chuột rút chẳng." Tôi nửa đùa nửa thật trả lời. Nhưng Kỳ Nhan lại vô cùng nghiêm túc nhìn tôi.

"Cậu biết không. Bác sĩ chết trong phòng tắm kia, trước đây chính là người chuẩn bị đồ dùng và quần áo găng tay phẫu thuật cho Vương Chân."

"Thế thì sao?" Tôi khó hiểu.

"Có một loại thuốc tê dùng cho vết thương ngoài, nếu bôi vào trong bao tay — — Cậu nghĩ nếu ngón tay tiếp xúc phải, lúc đang tiến hành phẫu thuật đương nhiên phản ứng sẽ chậm chạp hơn nhiều." Kỳ Nhan nói tới đây dừng lại, chỉ vào bác sĩ bị hại trên tư liệu kia, "Không khéo, người kia có nó trong tay, loại thuốc tê này bề ngoài gọi là thuốc tê, vốn là phát minh giúp trẻ em, kết quả cũng dùng cho phẫu thuật cỡ nhỏ, nếu như cắt a-mi-đan, bình thường khi phẫu thuật a-mi-đan cần dùng, bác sĩ sẽ phun thuốc tê này trong cổ họng, loại thuốc gây tê bề mặt đầu tiên trên thế giới có thể thấm hoàn toàn qua da — — Emla từ công ty AstraZeneca Anh Quốc phát triển ra cùng tiến vào thị trường Trung Quốc. Loại thuốc tê này có thể thành công đem hàm lượng nước cao cùng gien tính kiềm gây tê cục bộ nồng độ cao kết hợp lại, vượt qua khuyết điểm không thấm thấm qua da của các thuốc tê khác, có thể có hiệu quả giảm đau duy trì 4~5 giờ trên

da. Dùng loại thuốc tê này sau khi pha loãng lượng lớn thêm vào 0.5 ml Lidocaine, chỉ cần bôi bên trong bao tay một lớp mỏng cũng đủ để ngón tay Vương Chân mất đi sự nhanh nhạy bình thường."

"Sao cậu ngay cả cái này cũng biết?" Tôi nghe cậu ấy nói nhiều như vậy, cảm thấy có chút hiếu kỳ.

"Đừng quên, tớ tốt nghiệp viện y học đấy." Cậu ấy nở nụ cười, lộ ra hàm răng chỉnh tề.

Quả nhiên, tiến thêm một bước điều tra chúng tôi biết bác sĩ đã chết này quả thực chất chứa oán hận sâu đậm với Vương Chân. Xem ra trong bốn người chết không ngờ đã có hai người ít nhiều có liên quan tới Vương Chân.

Nhưng một người nằm trên giường cơ hồ là một người gần chết Vương Chân làm thế nào đi giết người được chứ?

Tôi hỏi Kỳ Nhan chẳng lẽ trạng thái linh hồn có thể đi cắt cổ, Kỳ Nhan cười lắc đầu, trả lời việc này căn bản không có khả năng.

Vương Chân không chết, cho dù đã chết, hẳn cũng không cách nào làm ra công kích vật lý đối với con người được.

Mặt khác, điện thoại di động kia cũng tìm không thấy nữa, như lời Tang Nhất Dương nói, lúc Vương Chân ở tù đã không thấy tăm hơi, đến nay cũng tìm không được, trên tư liệu viết hai chữ thất lạc.

Tôi và Kỳ Nhan quyết định về bệnh viện chỗ Vương Chân trước, xem kẻ nửa sống nửa chết nằm trên giường kia. Kỳ Nhan thì đến phòng điều trị lật xem bệnh án của Vương Chân.

Tôi nhìn bàn tay đã héo rút như chân gà của Vương Chân, chột cảm

thán một chút, từng là đôi tay chữa bệnh cứu người, lại biến thành như bây giờ. Cũng không lâu sau, Kỳ Nhan lại quay trở về.

"Cậu biết Vương Chân tự sát thế nào không?" Kỳ Nhan vừa nhìn Vương Chân, vừa nói với tôi. Tôi lắc đầu, tựa hồ tư liệu cũng không nhắc tới.

"Vừa rồi tớ gọi điện thoại cho Tang Nhất Dương, trước khi Vương Chân ở tù lúc tạm giam, trừ bạn bè thân thích của hắn ra còn có một người từng thăm hắn, người này là Liễu Lạc Thạch. Người từng bắt giữ hắn, hai người tựa hồ từng nói chuyện với nhau, mà Vương Chân sau khi trở về, liền dùng khăn mặt muốn siết chết chính mình." Tôi hoài nghi khó hiểu, ngoại trừ treo cổ, làm sao có thể tự siết chết mình?

"Trong sở tạm giam không có chỗ nào có thể treo cổ, cũng không có bất cứ dụng cụ sắc bén bằng sắt nào, Vương Chân mới đầu từng có biểu lộ dấu hiệu tự sát, cho nên chỉ cần hắn ở một mình, ngay cả răng cũng đều đặt bọc, căn bản không khép lại được, chính vì để tránh cho hắn cắn lưỡi tự sát. Song Vương Chân thật sự rất lợi hại, ấy vậy mà dùng cả khăn mặt buộc vào nhau, cột vào hai bên song sắt, đem cổ thông vào, sau đó thân thể bắt đầu xoay quanh, khăn mặt như xoay ốc vít vậy, chậm rãi siết chặt cổ hắn.

Cậu cũng biết đó, tự mình siết chết mình không có khả năng, bởi vì sau khi mất đi ý thức tay tự nhiên sẽ buông ra, nhưng song sắt thì sẽ không, hơn nữa khăn mặt thấm nước, cho nên mặc dù về sau Vương Chân bị siết hôn mê, nhưng nút thắt trên cổ vẫn như cũ rất chặt, song hắn thiếu chút nữa có thể đã chết rồi, rất đúng lúc, cảnh vệ ngày đó đột nhiên nhận được một cú điện thoại, sau đó phát hiện hắn tự sát, cứu lại hắn, chẳng qua vì thiếu dưỡng khí quá lâu, hắn biến thành như vậy." Kỳ Nhan chậm chậm đi tới đi lui trước giường bệnh của Vương Chân.

"Kỳ thật hẳn nằm đây chính là rất may mắn, vì tớ nghe nói có vài nạn nhân đã đứt lót được quản giáo bên trong, muốn phứt tay hẳn, có thể hẳn biết tin tức, cho nên quyết định tự sát không chừng."

Tôi nhìn Vương Chân nằm trên giường, đối với bác sĩ ngoại khoa điên cuồng này tựa hồ có chút thương hại và cảm thông. Hẳn e rằng cả đời này đều chỉ có thể như vậy, ngay cả quyền được chết cũng đánh mất rồi.

Lúc ra về, ngoài cửa đậu chiếc xe cảnh sát, tôi tưởng rằng Tang Nhất Dương tới, nhưng nhìn quanh một chút lại không phát hiện anh ta, tôi đoán phỏng chừng anh ta đi nhà xí rồi, cũng tốt, tôi không thích nhiều lời với anh ta lắm, người này luôn có bộ dáng khí thế bức người.

Không ngờ, cửa xe dần dần mở ra, từ bên trong xuất hiện một người, song không phải là bước ra, thân thể cực lớn của người nọ cơ hồ từ trong xe ngã ra, từ trong xe bò ra, tôi nhìn thấy cổ họng anh ta tựa như ống nước rạn nứt, máu tươi từ bên trong phun ra, tung tóe khắp nơi, trong xe cũng một mảnh đỏ tươi.

Người nọ chính là Liễu Lạc Thạch.

Tôi và Kỳ Nhan vội vàng chạy qua đó, chứng kiến trong xe anh ta còn có chiếc điện thoại di động.

Nếu phát hiện sớm, cho dù cổ họng cắt dùng tay che cũng có thể sống thêm mười phút, nhưng Liễu Lạc Thạch đã tắt thở, trước khi chết mặt của anh ta tựa hồ rất an tường, không có vẻ mặt sợ hãi giống những người bị hại trước, tựa hồ hết thảy đều như mong muốn của anh ta. Tay trái anh ta cầm một chiếc điện thoại di động.

"Nhất định là Vương Chân, nhưng hắn bây giờ còn nằm trên giường bệnh mà." Tôi đỡ đầu Liễu Lạc Thạch, cảm giận nói. Kỳ Nhan thì thở dài một hơi. Cậu ấy ở trên người Liễu Lạc Thạch tìm ra một ví tiền, cũng nhìn trong xe một chút, dùng điện thoại di động nọ gọi điện cho Tang Nhất Dương.

Lúc Tang Nhất Dương tới trên mặt như phủ một lớp sương, một câu cũng không hề nói, nhìn thi thể đã kêu người phủ vải trắng lên.

Qua hồi lâu, khi anh ta như thường lệ lo liệu xong giấy tờ lại đến bên góc tường châm điếu thuốc lá, song tay anh ta đang run rẩy, đến ngay cả bật lửa cũng bật không được, tức giận anh ta ném thuốc lá và bật lửa ra ngoài.

Kỳ Nhan châm một điếu thuốc lá cho anh ta, Tang Nhất Dương do dự một chút, nhận lấy.

Hút hơn nửa điếu, Tang Nhất Dương rốt cuộc nói chuyện.

"Có lẽ với cậu ấy mà nói là sự giải thoát, sau khi Tôn Dĩnh chết cậu ấy luôn mất hồn mất vía, người cao to 1m80 không ngờ thoáng cái lại gầy mấy vòng, vốn cảnh đội cho cậu ấy nghỉ phép dài hạn, để cậu ấy nghỉ ngơi thật tốt, nhưng không ngờ cậu ấy vậy mà cũng đã xảy ra chuyện."

"Hừm? Nói vậy anh ta rất yêu Tôn Dĩnh?" Kỳ Nhan đột nhiên hỏi Tang Nhất Dương một câu. Tang Nhất Dương kỳ quái nhìn Kỳ Nhan, gật đầu khẳng định.

Cú điện thoại cuối cùng nhận được trong điện thoại Liễu Lạc Thạch giống những người khác, đều là dãy số trước kia Vương Chân đã dùng.

"Tôi vốn tưởng rằng cậu có thể giúp tôi phá vụ án này, nhưng không ngờ cậu cũn chỉ đến thế mà thôi, vẫn có người chết." Tang Nhất Dương hút thuốc xong, lại khôi phục vẻ mặt lúc trước, Kỳ Nhan không hề buồn bực. Chỉ xin điện thoại mà Liễu Lạc Thạch cầm trước khi chết, bắt đầu bấm gọi, hơn nữa đi về hướng ô tô.

Không lâu, cậu ấy từ trong xe lại lấy ra một chiếc điện thoại, kiểu dáng không mới lắm, tựa hồ là kiểu dáng của vài năm trước.

"Cái này trên xe của anh ta." Kỳ Nhan ném điện thoại cho Tang Nhất Dương, người nọ hồ nghi cầm lấy điện thoại di động xem xét, tiếp theo cầm lấy điện thoại của mình dựa theo dãy số kia bấm gọi qua.

Quả nhiên, điện thoại vang lên, sắc mặt Tang Nhất Dương cũng thay đổi.

Rất phức tạp, giống như một kẻ mất phương hướng đứng ở ngã tư đường.

"Tôi nhìn thấy trong ảnh của Liễu Lạc Thạch không có hai người cùng nhau, chỉ có một mình, tựa hồ tất cả ảnh đều không thấy, khi ấy tôi cảm thấy có chút không ổn, song cũng không suy nghĩ nhiều, có thể việc này cũng không tính là gì, song là hôn thê, ngay cả ảnh trong ví anh ta cũng như vậy, tựa hồ có chút khó nói nổi." Kỳ Nhan mở ví của Liễu Lạc Thạch ra. Bên trong có bức ảnh của Tôn Dĩnh và anh ta.

Song ảnh kia là ảnh xé ra sau đó lại lần nữa dán lại.

"Hôm nay không lạnh, cũng không có mưa, nhưng anh ta lại đóng kín toàn bộ cửa sổ ô tô, ở trong xe dùng điện thoại di động của Vương Chân bấm gọi điện thoại mình, bởi vì anh ta biết, muốn bị cắt cổ, cần không chỉ có cú điện thoại kia, quan trọng nhất là không gian phong

bế. DJ trong buồng điện thoại, cán bộ lãnh đạo trong xe, bác sĩ trong phòng tắm cùng Tôn Dĩnh chết trong thang máy.

Có liên quan đến không gian, nếu tôi đoán không lầm, hẳn là không khí, tôi không biết Vương Chân tới cùng đã làm gì, tựa hồ người trong không gian phong bế nhận được điện thoại gọi tới, không khí bên cạnh sẽ bị nén kịch liệt, hơn nữa từ bên ngoài chậm rãi cất cổ họng, kỳ quái chính là kẻ bị hại mãi đến khi bị cắt hoàn toàn mới phát hiện." Kỳ Nhan đặt điện thoại bên tai mình, tiếp theo dùng tay làm một động tác cất cổ. Tang Nhất Dương không nói gì.

"Về phần động cơ, cán bộ chết trong ô tô kia các anh chẳng phải đã điều tra sao, kỳ thật anh ta gần đây đang nói chuyện làm ăn cùng công ty Tôn Dĩnh, tôi nghĩ Liễu Lạc Thạch hẳn đã sinh ra ngờ vực và hiểu lầm không nên có, hai người cãi nhau e rằng cũng là vì thế, đại khái Liễu Lạc Thạch chịu không được tự trách trong lòng, cũng đã lựa chọn chấm dứt chính mình như vậy.

Năm đó lúc anh ta bắt giữ Vương Chân, còn từng đến thăm Vương Chân một lần, bác sĩ điên cuồng này có thể đã nói cho anh ta biết loại phương pháp giết người và số điện thoại cho anh ta, song có thể khi ấy Liễu Lạc Thạch cũng không quan tâm, mãi cho đến hôm nay, khi anh ta muốn giết vị lãnh đạo kia, anh ta thử dùng một chút, gọi một cú điện thoại cho buồng điện thoại bên cạnh, mình thì trốn bên cạnh quan sát, kết quả DJ xui xẻo tan ca thành người đầu tiên bị hại. Về phần bác sĩ kia, có thể Vương Chân từng dặn dò Liễu Lạc Thạch, thuận tiện giúp mình báo thù. Cuộc sống bác sĩ này rất có quy luật, Liễu Lạc Thạch có thể chọn lúc hẳn tắm rửa mà gọi cho hẳn, đối với cảnh sát mà nói, muốn gọi tới điện thoại trong phòng tắm hẳn cũng không phải việc khó, mà Tôn Dĩnh, e rằng đêm đó Liễu Lạc Thạch theo cô ra ngoài, sau khi chắc chắn cô vào thang máy, bấm gọi." Rốt cuộc đã kể xong, tôi cũng nghĩ tới lời cô gái nói ở thang máy hóa ra không phải "Phong" (trong gió) mà là "Phong" (trong phong bế) , hóa



ra cô ấy sợ người khác cũng bị chết bi thảm như cô ấy.

Tang Nhất Dương không nói gì. Song Kỳ Nhan lại đột nhiên nhíu mày, phảng phất như nhớ ra gì đó, bước nhanh vào bệnh viện. Tôi và Tang Nhất Dương đi theo sau cậu ấy.

Vương Chân trên giường bệnh bỗng đứng dậy, có thể ngồi dậy, bên cạnh vây quanh rất nhiều y tá.

"Thật sự là kỳ tích, không ngờ hẳn lại tỉnh dậy." Một bác sĩ nâng kính mắt, cảm thán nói. Cảnh tượng rất hỗn loạn, Tang Nhất Dương cũng rối cả lên. Kỳ Nhan nghiêm mặt, cùng tôi ra khỏi phòng bệnh.

Một tuần sau, tôi cơ hồ đã quên mất việc này, song Kỳ Nhan lại kéo tôi tới bệnh viện thăm Vương Chân.

Tốc độ khôi phục của hẳn cực nhanh khiến tôi chắc lười, không ngờ lại có thể chống gậy đi lại dưới đất rồi, mặc dù vẫn cực kỳ gầy.

Vương Chân đã được điều kiện phóng thích, việc này quả thật cũng không có chỉ trích gì nhiều, về phần những gì Kỳ Nhan giải thích cho Tang Nhất Dương, dù anh ta tin, cũng không có bất kỳ chứng cứ nào, tất cả tội danh đều đặt trên người Liễu Lạc Thạch.

Sau khi giới thiệu lẫn nhau, Vương Chân ngồi xuống, mặc dù còn thờ sâu, song sắc mặt đã khá hơn nhiều.

"Tôi có thể nói cho các cậu những gì các cậu muốn biết, bởi vì tất cả mọi chuyện đã kết thúc, tôi sẽ lần nữa bắt đầu lại cuộc sống của tôi.

Kỳ thật khi tôi biết mình không cách nào làm phẫu thuật được nữa thì càng vui mừng, bởi vì tôi đã sớm chán ghét việc mỗi ngày cầm dao phẫu thuật cẩn thận cắt cổ họng người khác, tách ra mạch máu và

khí quản quan trọng này để cắt bỏ khối polyp hoặc bướu ghê tởm, mỗi lần khi tôi cầm dao phẫu thuật, tôi đều có loại xúc động, một loại xúc động muốn một dao cắt xuống, thói quen là thứ rất kỳ diệu, có người có thể cả đời tuân thủ không suy nghĩ, có người lại một ngày cũng không thể chịu được, tôi chính là chán ghét công việc lặp đi lặp lại.

Rốt cuộc, tôi nghĩ ra một trò chơi, một trò chơi tôi chưa bao giờ chơi, trò chơi này cũng đủ để tôi hưởng thụ chút cảm giác kích thích trước kia chưa từng trải qua, thân phận cao quý hay cuộc sống ưu đãi con cái đối xử hiếu thuận cùng địa vị hiển hách tôi đều không muốn.

Kế tiếp đương nhiên tôi cố ý xảy ra vài lần phẫu thuật sai sót, trợ thủ của tôi cũng thuận lý thành chương thay thế vị trí của tôi, mà tôi cũng bắt đầu giả điên giả dại, cả ngày buồn bực kém vui.

Sau đó, tôi bắt đầu lựa chọn nạn nhân, không có yêu cầu đặc biệt, chỉ là nhìn qua thuận mắt thôi, tôi cẩn thận giựt điện họ ngắt, tiếp theo cắt cổ họng họ, trước kia tôi chỉ từng làm vậy trong phòng phẫu thuật, cậu không cách nào tưởng nổi lúc tôi ở trên đường phố, hoặc trong nhà vệ sinh công cộng, hoặc nhà ga chỉ có hai người làm điều này có biết bao kích thích đâu, đương nhiên, tôi không giết chết họ, vì khi đó tôi còn chưa có loại suy nghĩ này." Vương Chân nói tới đây đắc ý cười, trong ánh mắt tràn ngập cảm giác thỏa mãn, song hần lại uống ngụm nước, tiếp tục kể.

"Mãi đến khi tôi gặp cảnh sát kia, một tên nhóc cảnh sát sầu não thất bại, cậu ta khát vọng phá một vụ án lớn, khát vọng có được danh lợi, khát vọng cùng cô gái cậu ta thích kết hôn. Vì vậy tôi tìm đến cậu ta, nói cho cậu ta biết kế hoạch, mới đầu cậu ta dự định trực tiếp trói tôi đến cảnh cục, song tôi hiểu rất rõ cậu ta, cậu ta càng hy vọng cùng cô gái tên Tôn Dĩnh kia kết hôn hơn. Vì vậy chúng tôi dàn dựng ra vở kịch hay ho, để tên cảnh sát này cứu chị gái của Tôn Dĩnh, hai người

thuận lý thành chương mà bước tới với nhau.

Nhưng khi tôi thật sự ngồi tù, tôi bắt đầu sợ, bởi vì tôi nghe phong phanh được mấy nạn nhân kia không ngờ lại liên lạc với quản giáo trong tù muốn phết hai tay tôi! Việc đó với tôi mà nói còn không bằng giết tôi! Tôi tuyệt đối không thể dễ dàng để cho bản thân đến cả đôi đũa cũng cầm không nổi, huống chi, trò chơi này tôi còn chưa chơi đủ.

Trước khi sắp áp giải đến ngục giam, tôi mấy ngày mấy đêm ở chỗ tạm giam đều vắt óc suy nghĩ. Mới đầu tôi giả vờ tự sát, hy vọng có thể làm cho bị thương được thả, song rất đáng tiếc không thành công, ngược lại khiến họ đề phòng ngay cả tắm cũng không cho tôi. Mãi đến khi tên cảnh sát kia đến thăm tôi, không ngờ cậu ta lại khẩn cầu tôi ngàn vạn lần không được nói ra quan hệ hợp tác giữa chúng tôi. Tôi chợt nghĩ thẳng này vẫn còn giá trị lợi dụng.

Cuối cùng, tôi nghĩ tới một biện pháp." Vương Chân vừa định nói hết, Kỳ Nhan bỗng đứng từ trên sofa cạnh giường đứng dậy, lạnh lùng nói: "Là Chú Môi?"

Vương Chân thoáng sửng sốt, tiếp theo vô thức gật đầu.

"Không ngờ cậu cũng biết, tôi đây cũng sẽ không giải thích nhiều nữa, tôi là từ trong tay một người trả giá cao mới biết được, Chú Môi không phải thứ người bình thường có thể hoàn thành, làm không tốt bản thân sẽ mất mạng, mới đầu trước khi quyết định dùng khăn mặt treo cổ tôi từng thí nghiệm rất nhiều lần, cực hạn ngạt thở của cơ thể tôi là bao lâu, sau đó rốt cuộc quyết định nói cho cảnh sát họ Liễu kia thời gian chỉ định riêng để gọi quản giáo nói tôi muốn tự sát, nếu muộn vài giây, tôi chỉ sợ sẽ thật sự chết mất rồi."

"Ông cố ý làm cho mình rơi vào trạng thái hôn mê trở thành người

thực vật, như vậy cơ thể ông mới có thể an tâm nằm đây, mà không cần phải đến nhà ngục. Song ông biết phải tìm một chỗ thu xếp cho hồn phách đã rời khỏi cơ thể mình, bởi vì thời gian thoát hồn quá dài, ông như cũ sẽ biến thành người thực vật chân chính." Kỳ Nhan tiếp lời hẳn, không ngờ Vương Chân gật đầu tán thành.

"Do đó, tôi liền nán lại trên điện thoại di động kia, tôi trước khi hoàn toàn tiến vào giấc ngủ đã kể cho Liễu Lạc Thạch, sử dụng như thế nào, giết người như thế nào, cậu ta căn bản không tin, song điều này cũng rất bình thường. Bởi vì tôi biết người này một ngày nào đó sẽ sử dụng chiếc điện thoại di động kia. Mà khi cậu ta bắt đầu kích hoạt điện thoại di động kia giết người, tôi cũng có thể trở về thân thể mình, song tôi phải chờ một thời gian, chờ một người chịu tội thay xuất hiện, sau đó tôi mới có thể an tâm sống lại, sáng tạo kỳ tích về một người thực vật thức tỉnh. Về phần trợ thủ kia, tôi thật sự rất chán ghét gã, mặc dù tôi tự nguyện từ bỏ tất cả của tôi, song vừa nghĩ tới tên tạp nham thấp hèn kia kế thừa vinh quang và địa vị của tôi, tôi liền muốn cắt cổ gã, cho nên cũng nhân tiện dặn dò Liễu Lạc Thạch giết gã." Mặt Vương Chân trở nên đỏ bừng, hẳn dường như rất kích động.

"Tôi đã trải qua một loại cuộc sống chưa bao giờ có, trò chơi này tôi chơi rất vui vẻ, không còn chuyện gì thú vị bằng lừa gạt lũ ngu xuẩn này, rất nhanh, về sau cơ thể tôi sẽ khôi phục, mặc dù tôi không tiếp tục công việc bác sĩ ngoại khoa của mình nữa, tôi vẫn có thể viết sách, thu đồ đệ, nói với bên ngoài mình đã hoàn toàn tỉnh ngộ, ai cũng sẽ không hoài nghi lời của một người nằm trên giường bệnh vài năm từ bên ranh giới của sự sống và cái chết trở về." Vương Chân hắc hắc nở nụ cười.

Đột nhiên Kỳ Nhan lục lọi trong túi, lấy ra thứ gì đó đặt trên tay Vương Chân, Vương Chân khó hiểu cúi đầu nhìn.

"Ông quên thứ này rồi, đây là điện thoại di động của ông, hẳn nên trả lại cho ông." Kỳ Nhan cũng cười rộ lên.

Điện thoại di động trên tay Vương Chân đột nhiên reo vang.

Về đặc ý của Vương Chân không thấy đâu nữa, hẳn cầm điện thoại nhìn một chút, thoáng cái ném lên giường.

"Sao không nghe máy? Không phải tìm ông sao?" Kỳ Nhan cười như trước.

Vương Chân một lần nữa cầm điện thoại lên, cẩn thận nhìn hiển thị cuộc gọi phía trên, hẳn nhin không được nhấn vào nút nghe.

Trong điện thoại chỉ có thanh âm sột soạt, mặc dù tôi đứng rất gần, nhưng lại không nghe được gì, song mặt Vương Chân lại bắt đầu vặn vẹo, hẳn bỏ điện thoại xuống, cả người bắt đầu run rẩy, mặt cũng trở nên xanh xám, hai tay quơ quào trên không trung, cổ họng như ống nước tắc nghẽn, phát từng đợt tiếng quái gở. Một y tá đi đến, chứng kiến tình huống này lập tức gọi bác sĩ trưởng tới, song sau khi làm vài biện pháp cấp cứu, Vương Chân đã thật sự biến thành người chết.

Tôi nhìn điện thoại di động của hẳn, số điện thoại phía trên không ngờ là của chính mình.

"Chú Mối đến tột cùng là gì?" Vương Chân cũng không giải thích nhiều, tôi đành phải hỏi Kỳ Nhan.

"Cậu có biết nếu một người mù mắt, những giác quan khác sẽ trở nên di thường nhạy cảm không? Đồng dạng, Vương Chân biến mình thành người thực vật, bám vào trên điện thoại di động, dùng mình như một lời nguyện, Chú Mối là vật dẫn của lời nguyện, sức mạnh

của Chú Môi càng lớn, tự nhiên sức mạnh của lời nguyện càng lớn, Vương Chân mặc kệ thân thể chính mình, mạo hiểm siết chết liều mạng hoàn thành Chú Môi." Kỳ Nhan giải thích với tôi.

"Vậy điện thoại vừa rồi?" Tôi tiếp tục hỏi cậu ấy.

"Tớ chẳng qua đến chợ cũ mua một cái cùng loại cùng kích cỡ với điện thoại trước kia của hấn thôi, sau đó mượn điện thoại di động trước kia của hấn, ở trong túi bấm gọi cho hấn. Vốn chỉ là một trò đùa dai, kết quả hấn cư nhiên sợ thành vậy." Kỳ Nhan phảng phất như đứa trẻ nở nụ cười.

# Chương 61: Hồ giấy

"Tất cả bè lũ phản động đều là hồ giấy." Đây là danh ngôn Mao Chủ Tịch từng nói, cho nên mọi người về sau cũng liền gọi những gã bè ngoài hung tàn nhưng thực tế không chịu nổi một kích là hồ giấy.

Song nói thế cũng không có nghĩa là hồ giấy thật sự sẽ không nguy hiểm.

Bắt đầu từ tuần trước, lần lượt có người lạ lùng chết đi, không có bất kỳ vết thương nào, khám nghiệm tử thi cũng không cách nào giám định được, giống như tất cả đều là do nhồi máu cơ tim vậy. Tin tức này đương nhiên dẫn tới hứng thú của sếp và Kỳ Nhan, mà vừa vặn, một người gọi điện nói cho tôi biết, có thể tiết lộ chút thông tin hữu ích, hiển nhiên, Kỳ Nhan và tôi đều qua đó. Trong điện thoại người kia còn nói, gây ra tất cả những việc này, kỳ thực lại là một con hồ giấy.

"Giấy làm thành hồ à." Kỳ Nhan như có điều suy nghĩ nói. Cửa mở, bước ra là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, đầu hói chỉ treo vài cọng tóc, hơn nữa chải chỉnh tề sang một bên, ăn mặc rất khéo, bề ngoài nho nhã cộng thêm kính nặng độ trên sống mũi nói cho tôi biết, tuy từ bề ngoài nhìn gia đình này cũng không giàu có, song xem ra có thể là một người làm loại công việc về văn hóa.

Quả nhiên, vị Tàn tiên sinh này là một giáo viên ngữ văn trường trung học, ông vì chấm bài quá muộn, khi về nhà gặp được hồ giấy.

Biết tôi là ký giả, thầy Tàn không phản ứng quá lớn, chỉ dùng tay đẩy gọng kính, thế nhưng khuôn mặt nhìn qua ửng hồng không ít, nhưng

không phải ai đo mặt nhìn cũng đẹp, nhất là loại khuôn mặt vốn đặc biệt tái nhợt thô ráp như mặt tường bị chà nhám, bỗng dưng quét một ít phấn hồng, khiến người ta nhìn không thoải mái lắm.

Rót trà cho chúng tôi, ba người đi vào phòng khách, trong phòng khách mát mẻ thoải mái, đồ đạc không nhiều lắm, chỉ có một bộ gia cụ bện bằng cây mây, đầu năm nay, đồ vật làm bằng cây mây không gặp nhiều, ngồi lên rất mềm mại, cũng rất dễ chịu.

"Đời này tôi còn chưa từng gặp con hổ nào gần như vậy." Thầy Tần dùng ngón trỏ, ngón cái và ngón giữa tay trái cầm chén trà, nhẹ nhàng hớp một ngụm, thở dài một hơi, bắt đầu nói chính sự, tôi và Kỳ Nhan thì nghiêm túc lắng nghe, đương nhiên, tôi còn phải ghi chép.

"Trước đây cũng chỉ ở trong TV hoặc cách thật xa trong vườn bách thú nhìn thấy chúng, nhưng tôi trăm triệu lần không ngờ rằng trong thành phố vậy mà lại có hổ." Thầy Tần tựa hồ lòng còn sợ hãi, giọng nói rất khẽ.

"Không phải thầy nói là hổ giấy sao?" Kỳ Nhan bỗng nhiên cắt ngang lời ông, thầy Tần có chút không hài lòng, mặt trầm xuống, thế nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường, ho khan một tiếng.

"Xin hãy nghe tôi nói hết. Lúc đó trời đã không còn sớm, nhưng bởi vào hè, cho dù là ban đêm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rất rõ sự vật bên đường, tôi có thói quen hoàn thành công việc tại phòng làm việc, cho nên chấm bài có muộn chút, không còn cách nào, vi nhân sư biểu, đương nhiên phải cần cù một chút." Thầy Tần ưỡn ngực nói, trong đôi mắt phía sau cặp kính tròn lấp lánh vẻ kiêu ngạo.

(Tiêu: Vi Nhân Sư Biểu là chỉ tấm gương về mặt đức hạnh học vấn có thể khiến mọi người học tập, thường dùng chỉ danh hiệu giáo



viên.)

"Tôi theo con đường quen thuộc về nhà, thế nhưng bỗng nhiên nghe thấy một tràn tiếng nhai nuốt, thanh âm kia rất lớn, hơn nữa nghe rất khó chịu, giống như dã thú cực đói đột nhiên phát hiện ra thịt vậy. Người đi đường lúc đó đã rất ít, bởi con đường này là phố bán đồ cổ, cho nên về đêm phần lớn đều đã đóng cửa, chỉ có một ít quán thức ăn nhỏ còn sáng đèn như trước, mong mỗi khách hàng quang lâm, chẳng qua ngày đó thời tiết rất nóng, tất cả mọi người đều uể oải.

Tôi nhất thời hiếu kỳ, liền theo tiếng động đi qua, đại khái đi chậm vài chục bước, phía trước có một ngã rẽ, song xung quanh không hề có bất kỳ ngọn đèn nào, lộ vẻ vô cùng tối tăm. Bước vài bước, tôi cẩn thận đi tới, lúc đầu tôi tưởng rằng chó hoang hay mèo hoang đang ăn ở đó, bây giờ ngẫm lại khi ấy thực là nhầm chán, có thể con người chính là như vậy, sống những ngày bình thản quá lâu, mặc dù nhìn thấy nguy hiểm cũng sẽ không tự chủ được mà đến gần mong muốn nhận được chút kích thích. Tuy rằng tôi rất sợ, bởi vì nghe nói con đường này về đêm thường có một đám lưu manh dạo quanh, song ngẫm lại trên người mình cũng không có nhiều tiền, trái lại không sợ nữa.

Nhưng lần này tôi đã sai rồi.

Thời điểm tôi qua đó, vừa vặn một chiếc xe hơi lái ngang, tốc độ không nhanh, cho nên đèn xe đại khái dừng lại ở nơi này hơn hai giây, song thế cũng đủ để tôi thấy rõ ràng.

Tôi nhìn thấy một con hổ thật lớn, đúng vậy, một con hổ. Tôi chưa từng thấy động vật nào lớn như vậy, thậm chí hoài nghi nếu nó nhào về hướng tôi e rằng tôi ngay cả chạy trốn cũng không có dũng khí, hoa văn trên người con hổ vô cùng xinh đẹp, vằn màu đen ở trong bóng đêm che phủ ánh sáng, lớp lông màu vàng thì lại lóe sáng.

Móng của nó gắt gao giữ chặt một người thanh niên, người nọ tựa hồ đã không còn cảm giác hoặc năng lực phản kháng, chỉ nằm ở đó không hề nhúc nhích, cậu ta ở trần, tuy rằng thị lực của tôi không tốt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy trên cánh tay cậu ta dường như có chút hình xăm.

Mặt sườn con hổ kia đối diện với tôi, chẳng may may để ý tới sự xuất hiện của tôi, mà há miệng cắn xé cái gì đó, thế nhưng kỳ lạ là tôi không hề thấy trên người thanh niên kia có bất kỳ vết thương nào, ít nhất dưới góc độ của tôi thì không có.

Chẳng lẽ hổ của vườn thú chạy ra ngoài? Thế nhưng gần đây căn bản không có vườn thú hay rạp xiếc nào, hơn nữa hổ của vườn thú làm sao có thể khổng lồ hơn nữa đã tính mười phần như vậy. Đền xe qua đi lần nữa khôi phục lại bóng tối, chân tôi đều đang run rẩy, qua hồi lâu, tôi mới khiến mình bình tĩnh lại, song tiếng nhai nuốt đột ngột đình chỉ. Tôi giả vờ can đảm sờ soạng vách tường đi vào.

Trên mặt đất chỉ nằm người thanh niên khi nãy, tôi đưa tay dò hơi thở của cậu ta, thế nhưng đáng tiếc đã tắt thở rồi, tôi đành phải vội vàng chạy đến cửa hàng gần đó báo cảnh sát, tiếp theo ở hiện trường chờ cảnh sát đến.

Nhưng mà, trước đó tôi lại ở hiện trường nhặt được một thứ khác, thứ này khiến tôi đặc biệt kỳ quái." Thầy Tần như một người làm nghề kể chuyện, không ngờ lại dừng ở đó một chút, nhấp một ngụm trà, đứng dậy đi vào trong phòng. Tôi và Kỳ Nhan đành ngồi trên ghế salon đợi, không lâu sau, ông đi ra, trong tay có thêm một thứ.

Không ngờ lại là một con hổ giấy.

Con hổ khoảng cỡ hai bàn tay, không thể không nói chế tác vô cùng tinh vi, hơn nữa còn là lập thể, con hổ để lộ trọn vẹn tư thái hung ác,

hơi há to miệng, chân trước khễ nâng lên, cong thắt lưng, cơ thể ép xuống thấp, rõ ràng là hình dáng nhào về phía con mồi.

"Thầy Tần ông đang nói đùa sao, chỉ dựa vào việc nhặt được con hổ giấy chế tác tinh vi tại hiện trường, liền nói là nó làm?" Tôi nhin không được vui đùa, việc này quả thật rất buồn cười.

Song thầy Tần vẻ mặt nghiêm túc. Trong tay lại thêm vài thứ, vừa nhìn lại thì ra là ảnh chụp, thầy Tần đưa ảnh chụp cho tôi, hóa ra đây là một loạt những bức ảnh trong tay ông đều là ảnh chụp con hổ giấy kia.

"Thế này có ý gì?" Tôi vội nhìn xuống, chẳng phải là mấy tấm ảnh chụp con hổ này thôi sao, vì vậy ném ảnh chụp cho Kỳ Nhan, Kỳ Nhan cúi đầu, nhìn từng tấm, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu nhìn con hổ giấy trong tay thầy Tần.

Thầy Tần nghe xong, sốt ruột, "Cậu nhìn kỹ ảnh chụp đi."

"Những bức hình này, tất cả tư thế của hổ đều không giống nhau." Kỳ Nhan đứng dậy, trả ảnh chụp lại cho thầy Tần, lúc này người nọ mới hài lòng gật đầu. Quả nhiên, tôi cầm qua tỉ mỉ so sánh, tuy rằng đều là một con hổ duy nhất, nhưng quả thực mỗi tấm hình tư thế đều không giống nhau, có nằm nghỉ ngơi, có ngẩng cao đầu, nói tóm lại, phảng phất như có người làm một loạt hổ giấy động tác khác nhau vậy.

"Lúc đầu tôi nhặt con hổ này về cũng chỉ chơi cho vui, thế nhưng tôi chợt phát hiện qua một khoảng thời gian, hình dáng con hổ này vậy mà lại có biến hóa, tôi sợ nói ra các cậu không tin, buộc lòng phải cầm máy ảnh chụp lại từng cái." Thầy Tần nhỏ giọng nói.

"Tôi chỉ là một giáo viên thông thường, càng ngày càng cảm thấy thứ

này quá cổ quái, nói cho người khác biết lại không ai tin, bởi vì tôi ngày thường đều khiến người ta có ấn tượng là vô cùng lý trí và kiệm lời, bỗng nhiên nói cho người ta biết tôi lượm được một con hổ giấy biết di chuyển, hơn nữa con hổ này mỗi lần di chuyển, trong tin tức đều có người chết lạ lùng, cậu nói xem tôi còn dám để ở nhà sao, chỉ hy vọng các cậu có thể mời con hổ này đi, bằng không tôi ngủ cũng không dám, mấy ngày nay sắc mặt cũng kém rất nhiều, hơn nữa tôi sợ xảy ra chuyện, đưa vợ con đến nhà cha vợ cả rồi." Cái trán bằng phẳng của thầy Tần rịn mồ hôi, dưới ánh mặt trời lấp lánh tỏa sáng, tựa hồ thoáng cái nói quá nhanh, khiến ông có chút không quen.

"Vậy sao thầy không vớt nó đi, có thể đốt cũng được mà." Tôi nhìn con hổ giấy, đây chẳng phải chuyện rất dễ nghĩ ra sao. Không ngờ thầy Tần phảng phất như nghe thấy lời nói đùng chạm quỹ thần cực kỳ bất kính vậy, vội vàng cong người lên, lấy lại con hổ về tay.

"Đừng nói nữa, vô luận tôi xé nó thành bao nhiêu mảnh vụn, hay đốt thành tro, ngày thứ hai nó lại yên lành trưng bày trong phòng khách nhà tôi, cho nên tôi cũng không dám chạm vào nó nữa, vạn nhất chọc giận nó, nói không chừng bản thân tôi cũng khó giữ được tính mạng.

Lại có loại chuyện thế này sao.

Kỷ Nhan đi tới trước mặt thầy Tần, vờ vai ông ý bảo ông thả lỏng chút, đón lấy hổ giấy từ trong tay ông.

"Giao nó cho tôi đi, thầy có thể không cần tiếp tục hốt hoảng lo sợ nữa." Nói xong, cầm con hổ trong tay.

Thầy Tần như trút được gánh nặng thở dài một hơi, e rằng cái gọi là tống ôn thần chính là như thế đó.

Trên đường Kỳ Nhan ngắm nghía con hổ này, cũng không nói nhiều lắm.

"Có vấn đề sao?" Tôi hỏi cậu ấy.

"Nhờ cậu một việc nhé, điều tra một chút xem những người bị chết lạ lùng gần đây có hoàn cảnh thế nào, về phần con hổ này, cứ tạm thời đặt ở nhà tớ đi." Cậu ấy chần chừ chốc lát, lập tức trả lời tôi.

Đây là đương nhiên, tôi và thầy Tần giống nhau, không muốn đặt thứ này ở nhà mình.

Sau khi cùng Kỳ Nhan tách ra, tôi lập tức đi tìm đọc tư liệu của những người chết kia, tựa hồ không có liên hệ gì quá lớn, chỉ nói những người này đều không trộm thì là cướp, phần lớn đều là người có hồ sơ phạm tội chồng chất ở cục cảnh sát, trong đó người thanh niên thầy Tần nhìn thấy có hình xăm kia, là một tên trùm khu đó, hằng ngày thu phí bảo kê ở phố đồ cổ, còn từng giết một người, chẳng qua vì không có chứng cứ xác thực, được thả, tóm lại là một kẻ người gặp người hận. Những kẻ khác cũng đều tám lạng nửa cân.

"Thoạt nhìn, tựa hồ chết đều là những kẻ đáng chết." Tôi nhìn những tài liệu kia, tự lắm bảm.

Thương thế của Lê Chính tựa hồ phục hồi quá chậm, tuy trải qua trị liệu của ông nội Lạc Lôi, nhưng vẫn tiến triển chậm chạp, Lý Đa đề nghị mấy ngày này để cô bé chăm sóc Lê Chính, tuy rằng Lê Chính không muốn đi, nhưng Kỳ Nhan cũng nói gần đây có thể cần về quê nhà một chuyến, để Lý Đa tới chăm sóc y thì tốt hơn. Nhận được sự đồng ý của Kỳ Nhan, con bé cười hì hì dẫn Lê Chính đến nhà mới cô bé mượn, lúc cô bé chuyển nhà tôi bị sai qua cưỡng bức lao động,

cũng không tệ lắm, hơn nữa cách nhà Kỳ Nhan cũng không tính là quá xa.

"Cậu thật sự phải về quê?" Tôi hỏi Kỳ Nhan, cậu ấy lại cười cười.

"Không có, chẳng qua tớ mong anh em họ có thể giao lưu nhiều hơn, thời điểm thích hợp có thể kể cho Lý Đa, tớ không muốn lừa gạt cô bé, hơn nữa trí nhớ của cô bé có thể sẽ khôi phục bất cứ lúc nào, có chút chuẩn bị đối với cô bé và Lê Chính đều tốt hơn." Xem ra cậu ấy thật đúng là tỉ mỉ chu đáo.

Con hổ giấy này ở nhà Kỳ Nhan đã ba ngày rồi, thế nhưng cũng không phát hiện dị dạng, mà con hổ như trước biến hóa hình dáng, lúc tôi đến, nó đã biến thành hình dáng cất bước ra ngoài, phảng phất như sẽ rời đi bất cứ lúc nào.

"Thật là con hổ kỳ quái, hơn nữa mỗi lần đến lúc rạng sáng, cậu đưa tai về phía miệng hổ, còn có thể nghe thấy tiếng gào thét, đó là tiếng gào thét của con người." Kỳ Nhan cau mày nhìn con hổ kia.

Tôi tạm thời giao công việc của đồng nghiệp, quyết định tối nay cùng Kỳ Nhan thay phiên trực, để xem con hổ này rốt cuộc còn có thể đùa ra dạng gì.

Chúng tôi đặt con hổ trên bệ cửa sổ, mình thì ngủ trên ghế sofa đối diện. Mệt mỏi thì ngủ một chút.

Lúc đầu cũng không có chuyện gì phát sinh, song đến gần rạng sáng, tôi dụi đôi mắt ngái ngủ nhập nhèm, bỗngưng ánh trăng bên ngoài chiếu lên con hổ.

Con hổ giấy kia ấy vậy mà bắt đầu biến lớn.

Dưới ánh trăng màu lông hình thể cùng con hổ căn bản không có gì khác biệt, không, trong mắt của tôi nó so với hình thể của con hổ Siberia đực to lớn nhất còn muốn to hơn một vòng. Khi nó ngừng biến lớn, run rẩy cơ thể, ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Tôi kinh ngạc hầu như quên cả đánh thức Kỳ Nhan bên cạnh.

Chờ tôi rút cuộc phục hồi lại tinh thần đánh thức Kỳ Nhan, con hổ đã cong thắt lưng, nhún người nhảy một cái, hướng ngoài cửa sổ nhảy đi.

Bởi vì buổi tối nóng bức, hơn nữa xung quanh nhà Kỳ Nhan rất ít muỗi, chúng tôi để cửa sổ mở.

Kỳ Nhan lập tức nhảy dựng lên, thế nhưng vẫn chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng con hổ, cậu ấy lập tức từ trong túi bên người móc ra một con dao găm, hướng ngón cái của mình rạch một đường, tiếp theo bắn một giọt máu ra ngoài.

"Cậu làm gì vậy?" Tôi tò mò hỏi cậu ấy.

"Chúng ta đuổi không kịp nó. Nhưng tớ đã dính máu trên người con hổ, có thể biết hướng đi của nó." Kỳ Nhan dùng ngón tay chỉ con hổ ngoài cửa sổ.

Dưới ánh trăng nó chạy cực nhanh, thoáng cái đã biến mất.

"Đi thôi, nếu thời gian dài tớ cũng không cách nào biết được nó đi đâu." Kỳ Nhan vỗ vai tôi, lập tức đi ra cửa. Tôi cũng đành phải theo sát phía sau.

Bây giờ đã là mùa hè, một trong những thành thị tứ đại hỏa lò này mặc dù buổi tối vẫn như cũ mang theo làn hơi nóng bức, giống như

vừa bị nước sôi giội rửa vậy.

Tôi thường sẽ buồn bực, trước đây có nóng đến vậy sao? Trước đây thành phố này không hề có quạt máy, không có điều hòa, không có kem, mọi người làm sao lại có thể sống qua được?

Tôi chung quy cho rằng không biết con người đang tiến hóa, hay là đang thoái hóa đây.

Kỳ Nhan và tôi hầu như dùng tốc độ nhanh nhất của mình mà chạy, rất nhanh, tôi liền chịu không nổi, cảm giác tim nghẹn đến hoảng, may mắn, Kỳ Nhan dừng lại.

"Nó dừng lại. Nhưng tớ không biết phương hướng chính xác." Kỳ Nhan xoay đầu, tựa hồ đang cảm ứng cái gì đó.

Tôi cảm thấy bốn phía dường như rất quen thuộc.

Đây hình như là chỗ ở của Lý Đa.

Kỳ Nhan cũng ý thức được gì đó, thấp giọng kêu câu không tốt. Tôi rất hiếm khi thấy cậu ấy như vậy, tựa hồ chỉ cần có liên quan đến Lý Đa, vẻ bình tĩnh và cơ trí của cậu ấy liền không thấy đâu.

Chúng tôi đến nhà của Lý Đa.

Trong nhà có một người, còn có một con hổ giấy.

Lê Chính mặc đồ ngủ, không chút biểu cảm đứng đối diện con hổ. Chúng tôi không thấy Lý Đa.

Vóc dáng trẻ con của y đứng trước mặt con hổ cao lớn có vẻ vô cùng thấp bé.



Thế nhưng con hổ kia lại lộ vẻ đặc biệt nhún nhường, như một con mèo nhỏ vậy, cúi đầu, chân trước co lên đưa ra ngoài, lắc cái đuôi thật dài. Trong cổ họng vang lên thanh âm ư ừ.

Tôi và Kỳ Nhan đều ngây dại.

Lê Chính rốt cuộc đi tới, vươn tay ra, đặt trên trán con hổ, tiếp theo, con hổ to lớn này ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm chúng tôi, tôi và Kỳ Nhan cùng nó vẫn duy trì một khoảng cách.

"Các cậu đã tới?" Lê Chính cuối cùng cũng chú ý tới hai chúng tôi.

"Lý Đa đâu?" Kỳ Nhan sốt ruột hỏi.

"Cậu thật sự rất quan tâm tới con bé nhỉ, tôi dùng khổng thi trùng để con bé tạm thời ngủ thiếp đi, dù sao có một số việc con bé biết càng ít càng tốt." Tôi bỗng cảm giác được giọng nói Lê Chính có chút khác thường.

"Các cậu biết chủ nhân của con hổ kia là ai không?" Lê Chính ngồi lên giường, xem ra chân bị thương vẫn khiến y vô pháp đứng thẳng lâu được.

Tôi và Kỳ Nhan đương nhiên lắc đầu.

"Về thân phận của người đàn ông áo trắng xuất hiện sau khi Vô Đồng biến mất trên núi kia, chỉ sợ cậu cũng có thể đoán ra rồi nhỉ, quả thực rất làm người ta không cách nào tin nổi, nhưng cậu biết Oán Nhai sinh ra thế nào không? Hoặc nói là ai đã tạo ra Oán Nhai?" Khuôn mặt Lê Chính nghiêm túc nhìn Kỳ Nhan, cậu ấy không nói gì, giống như ý bảo kể tiếp.

"Đó cũng không hoàn toàn là do tổ tiên của tôi sau khi bị diệt tộc sinh ra, chuẩn xác mà nói họ còn chưa có năng lực chế tạo ra một loại hồ đen chuyên hút oán khí người chết gì gì đó. Mà Vô Đồng lại là một bộ phận của Oán Nhai, vì tôi mang theo Phán Hồn hương tiến vào Oán Nhai, có thể khiến cho một bộ phận này sinh ra ý thức tự chủ, lại muốn biến thành loài người thực thụ, song nó đã không tồn tại nữa, kể cả thân thể của tôi.

Mà cơ thể trẻ con của tôi bây giờ cũng không cách nào chịu đựng bất cứ thương tổn gì nữa, nói vậy chắc cậu cũng phát hiện, vì sao thương thể của tôi khôi phục chậm như vậy, đây là do cơ thể không hoàn chỉnh, hơn nữa nếu như bị thương lần nữa, cơ thể này rất có thể sẽ đột ngột tan vỡ." Nói đến đây, Lê Chính ngừng lại, đôi mắt rũ thấp xuống.

"Anh còn chưa nói cho tôi biết, ai mới là người thực sự sáng lập Oán Nhai." Kỳ Nhan hỏi.

"Chính là người đàn ông kia, người đàn ông tồn tại nhiều thân phận ấy. Hắn tràn ngập bị kịch và áp lực cả đời cùng oán khí của con người phát ra trước khi chết không ngờ bị ý chí của Cửu Vĩ Hồ còn sót lại trong Phán Hồn Hương bắt được, cậu hẳn phải hiểu rõ lai lịch của Phán Hồn Hương, Cửu Vĩ Hồ vì truy lùng ba khối Phán Hồn Hương lưu lạc khắp nơi mà đem sức mạnh của mình chia làm ba phần, tiếc rằng nó tuy chiếm được, nhưng không cách toàn thân trở ra, kết quả chia ra bị con người phong ấn, một khối trong đó ở lại trung thổ thì có phần linh hồn của nó. Bằng không dựa vào sức mạnh của nó, chắc hẳn sẽ không bị dễ dàng đánh bại. Cho nên Cửu Vĩ và hắn đạt thành một khoản giao dịch, về phần nội dung cụ thể là gì, tôi cũng không biết.

Mà hai nhà Kỳ Lê thời đầu đại Đường gánh vác nhiệm vụ, một là để ngầm trấn áp oan hồn của thái tử Kiến Thành, năm đầu Trinh Quán

Trường An yêu khí hoành hành, đây cũng là lý do hoàng đế ban thưởng cho nhà họ Lê họ Lý, đồng thời cố ý dùng gỗ đào Thái Sơn chế tạo ra đỉnh gỗ đào, cũng khắc ở phía trên 'Lê minh thương sinh, chính khí vĩnh tồn', hai là canh giữ khối Phán Hồn Hương phong ấn trong Hòa Thị Bích kia, xem như bảo vật trấn quốc. Kết quả tộc nhân của tôi nhìn trộm sức mạnh trong đó, không ngờ bị Cửu Vĩ mê hoặc, cùng nó ký kết kế ước, cũng hứa hẹn dâng hiến người phụ nữ có huyết thống ưu tú nhất trong tộc Lê thị để làm vật dẫn kế thừa phần sức mạnh kia của Cửu Vĩ. Các tổ tiên của tôi cho rằng chuyện này giấu giếm rất tốt, kết quả vẫn bị Thái Tông biết được, dưới cơn nóng giận, dùng sự kiện Lê gia cùng phế Thái Tử — — Lý Thừa Càn tạo phản liên lụy mà bị diệt môn, cũng đem chuyện này đẩy tới trên người gia tộc các cậu, đáng tiếc lão quý ấy trước khi chết còn tưởng rằng bằng hữu tốt nhất bán đứng ông ta. Kỳ thực hoàng đế sợ vạn nhất sức mạnh của Cửu Vĩ xuất hiện, cơ nghiệp kia của đại Đường liền khó bảo toàn mà thôi. Thế nhưng kết quả hoang đường chính là, tiêu diệt cả tộc Lê thị vẫn không ngăn cản được hoàng thất Đường triều bị diệt. Về phần khối Hòa Thị Bích kia, nghe đâu cũng được Thái Tông giao cho tộc các cậu bảo vệ, coi như trả giá, người họ Kỳ vĩnh viễn không được ra đời làm quan, lại càng không cho phép phụ trợ hào cường thời loạn." Lê Chính lúc này ngẩng đầu lên, nhìn phòng trong một lát. Ánh mắt Kỳ Nhan bỗng nhiên có chút dị thường.

"Ý của anh, chẳng lẽ là nói Lý Đa?"

"Dựa vào ước định và ký hiệu, cô gái bị nhận sức mạnh kia, sau khi trưởng thành trên lỗ tai sẽ xuất hiện mười ba cái lỗ, cho nên căn bản không phải là phong ấn gì, chẳng qua là một ký hiệu là thôi. Nàng sinh ra vào một nghìn ba trăm năm trước liền quyết định nàng chỉ là vật dẫn của Cửu Vĩ, cho nên căn bản không có lựa chọn, bởi vì mỗi một trăm năm sẽ lại hiện ra một ký hiệu." Khóe miệng Lê Chính nhếch lên, nhìn Kỳ Nhan, thế nhưng sắc mặt của Kỳ Nhan đã thay đổi.

"Anh làm sao biết được tất cả những việc này?" Tôi hỏi Lê Chính.

Y hừ một tiếng. "Vừa nãy con hổ đã kể cho tôi biết, hơn nữa, tôi bây giờ sẽ phải rời khỏi đây, chờ Lý Đa tỉnh dậy cứ nói với con bé tôi đi rồi. Bởi vì người đàn ông kia đã đáp ứng tôi, có thể khôi phục cơ thể vốn có của tôi, đương nhiên phải có trả giá, chẳng qua rốt cuộc hẳn muốn gì tôi cũng không biết, tóm lại đi rồi nói. Con hổ kia cũng không bình thường, nó có năng lực cắn nuốt linh hồn của con người, hoặc nói nó chính là dựa vào ăn linh hồn con người để duy trì bản thân, tôi cũng không biết người đàn ông kia vì sao cần nhiều linh hồn tà ác ô uế như vậy." Lê Chính từ trên giường chật vật chống người dậy, đi ra khỏi nhà, đến cửa, y đứng bên cạnh Kỳ Nhan, ngừng lại. Vuốt ve con hổ giấy, con hổ lại nghe lời rú đầu xuống.

"Nên nói tôi đều đã nói, tôi khuyên cậu chớ nên đối địch cùng người đàn ông kia, cậu hẳn phải hiểu rõ, hẳn chỉ dùng giấy làm ra con hổ kia, hai chúng ta cũng đã đánh không lại." Nói xong câu này, y nhip bước chậm rãi muốn rời khỏi nhà.

"Tôi sẽ không để anh rời đi, anh đi đâu tôi mặc kệ, nhưng anh ít nhất phải vì người thân mình mà ngấm lại." Kỳ Nhan vừa nói, một bên lấy ra dao găm, hướng bàn tay mình cầm tới. Thế nhưng không đợi rút ra huyết kiếm, dao găm của cậu ấy đã bị Lê Chính dùng đinh đánh rớt trên mặt đất.

"Người thân?" Lê Chính bỗng nhiên cười nhạt, "Tôi khi còn nhỏ đã tận mắt nhìn thấy cha tôi bởi vì sợ mẹ tôi trong lúc lơ đãng lộ ra năng lực, mà dùng đinh gỗ đào tổ truyền nhà chúng tôi từng cấy một cắm vào thân thể của mẹ tôi, mà tôi chỉ có thể ôm em gái bất lực trốn một bên, tiếp theo lại bất lực mà nhìn tên cảnh sát kia dùng đạn bắn bể đầu cha tôi, mà bây giờ Lý Đa căn bản không nhận biết tôi, coi tôi là người qua đường, cậu vẫn cho rằng từ ngữ người thân này đối với

tôi còn thích hợp sao?" Y đi tới, nhặt lên dao găm rơi trên đất, đưa cho Kỳ Nhan.

"Cám ơn cậu chăm sóc, song tôi vẫn khuyên cậu một câu, đừng lãng phí máu của cậu nữa, chính cậu nên biết cha cậu và ông nội cậu chết như thế nào, loại vật này đối với thân thể cậu ảnh hưởng rất lớn, hướng chi, dựa vào cậu bây giờ, e rằng ngay cả con hổ giấy này cũng đánh không lại." Lê Chính nói xong, vỗ vỗ con hổ, cưỡi lên, con hổ hướng lên trời gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng chạy ra ngoài, biến mất trong bóng đêm mù mịt.

Im lặng hồi lâu, Kỳ Nhan mới thở dài một hơi.

"Tớ rất cuộc đã hiểu vì sao tộc chúng tớ phải ở ẩn trong sơn thôn hẻo lánh, hóa ra chỉ là vì trốn chạy sự tàn sát đẫm máu, vô luận là kẻ quyền lực nào biết chúng tớ bảo vệ thứ đồ này, đều sẽ không bỏ qua cho tộc chúng tớ." Tôi và cậu ấy đi vào phòng trong, trên giường Lý Đa đang ngủ rất say, Kỳ Nhan nhìn đỉnh tai trên lỗ tai cô bé lấp lánh tỏa sáng, hồi lâu không nói gì.

"Vì sao rõ ràng là thứ làm thành từ giấy lại có thể hoạt động chứ?" Tôi đối với con hổ giấy vô cùng hiếu kỳ.

"Có rất nhiều thuật sư vĩ đại có thể làm được, họ sử dụng vỏ cổ thụ niên đại lâu đời chế tạo thành thụ hồ, cũng bỏ vào trong đó phù chú mình chế luyện hoặc máu tươi của mình, tiếp theo đem linh hồn của động vật thậm chí cả linh hồn con người dung nhập vào trong đó. Cứ thế chế tạo thành giấy gấp thành thứ gì thứ đó liền có sinh mệnh lực, song người có thể sáng tạo ra thứ giống con hổ khổng lồ kia hơn nữa có lực công kích, e rằng càng ngày càng ít." Kỳ Nhan chậm rãi nói.

Để không quấy rầy Lý Đa nghỉ ngơi, chúng tôi không thể làm gì khác

hơn là rời khỏi ngôi nhà kia. Dọc đường Kỳ Nhan không hề nói gì, chỉ e cậu ấy đang suy nghĩ phải làm thế nào soạn ra một lý do thích hợp thuyết phục Lý Đa về sự mất tích của Lê Chính.

## Chương 62: Công

Thời tiết tốt, trái lại rất thích hợp ra ngoài du ngoạn, song ngày quốc tế lao động mà đi du ngoạn thì không phải là bạn đi chơi du ngoạn, mà là du ngoạn chơi bạn. Nói chính xác, là những đám lười biếng trông chừng sản nghiệp tổ tiên kia, thích làm kẻ mua bán một lần (chỉ buôn bán một lần, không suy nghĩ sau này ra sao) , lên núi bị thu tiền, xuống núi phải mua phiếu, dù là đi nhà vệ sinh, cũng muốn ép bạn phải mua cuộn giấy vệ sinh.

"Tôi tiểu tiện!" Bạn cùng ông già trông WC tranh chấp. Da mặt ông già khô vàng như bánh bích quy cứng cứng thật chắc, chỉ lấy ra một cuộn giấy vệ sinh xù xì như giấy nhám mài kéo đưa cho bạn.

"Tôi mang theo giấy rồi!" Bạn lần nữa tranh cãi, vô lực móc ra một cuộn Tâm Tương Ấn (Tên một nhãn hiệu khăn giấy của Trung Quốc) , tiếc rằng người ta cứ khăng khăng, vào WC nhất định phải mua giấy vệ sinh của họ, tựa hồ nói tôi làm sao biết anh có mang theo giấy vào đó không chứ? Loại quy định này cảm giác như là quán rượu không cho phép tự mang rượu nước tới vậy, nghe vào rất có đạo lý.

Trước đây chỉ là chuyện cười, không đáng xem là thật. Song ra ngoài du lịch, hơn nữa lại không đi theo đoàn, mà một nhóm vui vẻ tốp năm tốp ba kết bạn mà đi, thời điểm đến những nơi vốn ít người lui tới hơn nữa tương đối hoang vu, vẫn nên cẩn thận chú ý thỏa đáng.

Câu chuyện phía dưới là một người bạn kể cho tôi, cậu ấy và tôi không hề gặp mặt, song từ thanh âm run rẩy của cậu ấy trong điện

thoại, tôi cũng có thể nghe ra được cậu ấy còn chưa tỉnh hồn. Trùng hợp quốc tế lao động cần làm một chuyên mục du lịch, ngấm lại đề tài vừa vặn khuyết thiếu, vì vậy bỏ xuống công tác trên đầu, cùng cậu ấy trò chuyện.

"Tớ là một thái lĩnh của công ty." Tôi vừa nghe liền buồn bực, đều biết có kim lĩnh, bạch lĩnh, lam lĩnh, hắc lĩnh, trái lại chưa từng nghe nói qua thái lĩnh.

(Tiêu: Kim Lĩnh là bộ phận điều hành cấp cao, Bạch Lĩnh là thành phần tri thức lãnh đạo, Lam Lĩnh là công nhân, Hắc Lĩnh là con ông cháu cha)

"Nói cho cậu biết, người giống chúng tớ, bình thường là làm công việc của lam lĩnh, bị bạch lĩnh chèn ép, thừa nhận áp lực công việc của kim lĩnh, nhưng cầm tiền lương đãi ngộ của hắc lĩnh, cậu nói xem có phải là thái lĩnh không?" (Thái nghĩa là nhiều màu sắc) Nghe cậu ấy nói vậy trái lại oán khí tràn đầy.

"Cho nên ra ngoài du lịch chắc chắn đối với tớ mà nói là một việc vô cùng tốt, cũng là phương thức hữu hiệu nhất để giảm sức ép, nếu không tớ thật sự không chắc được lúc nào sẽ dùng bàn phím đập bể đầu thủ trưởng suốt ngày đứng trước mặt tớ quát tháo.

Nhưng theo số lần du lịch tăng nhanh, tớ và mấy người bạn trong công ty đối với những địa danh du lịch này đã chán ghét, những cảnh sắc kia đã có thêm quá nhiều người làm đồ trang trí sớm trở nên không sạch sẽ không thuần túy nữa, vả lại càng là địa phương nổi danh người càng đông, mục đích du lịch ban đầu của chúng tớ là để tránh những người hỗn tạp kia, kết quả cũng chen đến chốn đông người?

Cho nên tớ và hai người bạn thân nhất quyết định, ba người đến một



nơi khá vắng vẻ, vẫn duy trì môi trường sinh thái riêng. Thế nhưng nhìn tình hình hiện tại, chúng tớ đã đưa ra một quyết định cực kỳ sai lầm.

Đương nhiên, vô luận thế nào, khi đó chúng tớ vẫn bận rộn chuẩn bị hành lý và vật phẩm thiết yếu, bởi vì mọi người đều là tay già đời, khá thuần thục.

Đầu tiên phải chuẩn bị một ba lô lớn, bốn mươi bốn đến năm mươi lít là đủ rồi, sau đó còn cần một ba lô nhỏ để chút vật phẩm nhỏ, như tài liệu du lịch, quà vặt các thứ, những thứ khác như bút, bật lửa, la bàn dù xếp các loại đương nhiên cũng phải mang theo, còn có chút thuốc men thường dùng, như băng cầm máu, băng gạc, băng vải, thuốc trị đau bụng Chính Lộ Hoàn, dầu gió, thuốc cảm, dầu bạc hà Mentholatum." Không ngờ cậu ấy lại bắt đầu kể cho tôi về thường thức du lịch của cậu ấy, cho nên tôi không thể không ho khan hai tiếng, cắt ngang lời cậu ấy.

"Ngại quá, tớ nói lạc đề rồi." Cậu ấy lúng túng cười, song lại vô cùng khổ sở.

"Ba người chuẩn bị đồ đạc, lại canh thời tiết và phong thổ của nơi dự định đến đàng hoàng sau đó chuẩn bị sẵn sàng liền xuất phát.

Thật đáng tiếc, tớ đến giờ cũng nghĩ sẽ nói cho cậu biết cụ thể nơi chúng tớ đã tới, bởi vì tớ không muốn để cho nhiều người tò mò bị thương tổn nữa, có thể nói bản thân tớ cũng không cách nào miêu tả được tình trạng nơi đó, chỉ biết đại khái là khu vực tiếp giáp của Tương Cán. (Tiêu: Tương là tên con sông bắt nguồn từ tỉnh Quảng Tây chảy vào tỉnh Hồ Nam, Cán là tên con sông ở tỉnh Giang Tây.)

Khi đó thời tiết đã cực kỳ nóng bức, song đối với chúng tớ bình thường bên ngoài du lịch một mình cũng không cảm thấy có chịu

được, đoàn người rất thuận lợi dọc theo chỉ dẫn trên bản đồ tiến tới, chúng tớ cũng không cố ý quy định phương hướng, chỉ tùy ý du lịch, mong muốn mình có thể dung nhập vào thiên nhiên nhiều hơn chút.

Nhưng chúng tớ đã quên mất thời gian dài sinh hoạt trong đồng xi măng cốt sắt chúng tớ đã không còn năng lực tự bảo vệ và khúu giác nhạy bén với nguy hiểm của tổ tiên nữa.

Lúc đi ngang qua một khoảnh rừng, một người bạn trong đội của tớ bỗng nhiên bị chích bị thương. Cậu ta cũng không thấy rõ ràng là ong mật hay ong bắp cày, hay côn trùng mang theo kịch độc gì khác.

Vết thương mức độ này đối với chúng tớ mà nói là chuyện nhỏ, nếu đã chuẩn bị tách khỏi đoàn du lịch, bị rấn cắn bị ong chích sớm đã tính toán ổn thỏa.

Thế nhưng tớ quên mất, không phải ai cũng có thể thích ứng với nọc ong. Giống như pê-ni-xi-lin, có thể năm ngoái cậu không sao cả, nhưng hôm nay thể chất xảy ra biến hóa, sẽ dị ứng.

Có vài nọc ong sẽ tiến vào mạch máu, phát sinh sốc dị ứng, dẫn đến tử vong. Tuy rằng tớ và một người khác vội vàng dùng kim trừ độc ghim vào trong phần thịt bị chích lóc ra, sau đó dùng sức bóp phần vết thương bị chích, dùng miệng hút nhiều lần, để hút ra độc tố, đồng thời thoa chút thuốc. Nhưng tình trạng của cậu ta rất không ổn, sau mười lăm phút, sắc mặt bắt đầu biến xanh, hô hấp cũng trở nên cực kỳ gấp gáp, chỗ bị chích sưng đỏ như bánh bao. Mạch đập và nhịp tim cũng bắt đầu giảm xuống. Tớ sức lực khá lớn, cho nên không thể làm gì khác hơn là cõng cậu ta lên, vội vàng tìm kiếm dân bản xứ, nếu họ sống ở đây, đương nhiên đối với nọc ong có biện pháp.

May mà đi không bao xa, chúng tớ thấy được một thôn xóm với những tòa nhà nằm ngay ngắn rồi lại thưa thớt.

Nhưng đất nơi đó lại cực kỳ mềm, khi tứ cố bạn mình bước lên mảnh đất đó, cảm giác như giẫm lên một tấm thảm lông thật dày vậy, vừa cúi đầu nhìn, đất đều là màu đỏ.

Người trong thôn không nhiều lắm, song vẫn vô cùng niềm nở, họ đối với sự xuất hiện của chúng tứ vô cùng kinh ngạc, nhìn ra được đã rất lâu không ai tới đó.

Quả nhiên y theo tứ đoán, họ đối với trị liệu nọc ong rất tài ba, một cụ già nhìn qua khoảng hơn sáu mươi tuổi, nhưng hạc phát đồng nhan thân thể như trước cường tráng, bảo chúng tứ mang bạn tới nhà ông, sau đó vào trong phòng phối chút thảo dược, dùng miệng nhai nát, trộn lẫn chút chất lỏng đen kịt, bôi lên thịt vết thương. Rất nhanh, vết thương của bạn tứ bắt đầu tiêu sưng, chẳng qua sắc mặt cậu ấy vẫn rất tái nhợt, môi nứt nẻ.

Người trong thôn rất thân thiện chiêu đãi chúng tứ, khiến cho chúng tứ sớm đã quen với cuộc sống đô thị anh lừa tôi gạt vô cùng cảm động, chỉ có điều, ông cụ nhắc nhở một câu.

'Ngàn vạn lần đừng để cho bạn cậu ăn đất.'

'Ăn đất?' Tứ và một người bạn khác cực kỳ khó hiểu, tuy rằng đất nơi này thật có chút khác thường, nhưng vẫn chưa đến mức cầm lên xem như cao lương mỹ vị mà ăn chứ. Tứ nhin không được toét miệng cười rộ lên. Ông cụ có chút không vui, nhưng vẫn sờ chòm râu, lại dặn dò một câu.

'Nọc ong đã không sao nữa, nhưng bạn cậu tốt nhất trước khi khôi phục hoàn toàn không nên đụng vào đất của chúng tôi ở đây, bằng không, chúng tôi cũng không thể nào cứu được các cậu.' Nói xong, vừa đứng dậy vội vàng nấu cơm cho chúng tứ. Tứ và một anh bạn

khác diu người bạn nằm trên giường vẫn còn hôn mê một chút, bỗng dung cảm thấy có chút bất an như sao băng xẹt qua.

Ông cụ ăn rất ít, hoặc có thể là lối dưỡng sinh của bọn họ ở đây chẳng, song tớ chợt phát hiện, bao gồm cả ông cụ, mọi người thôn này sắc mặt đều rất đỏ, giống như Quan Công vậy, ban ngày nhìn qua, bởi vì có ánh mặt trời chiếu, ngược lại không cảm giác được, còn thấy có chút cảm giác khỏe mạnh cường tráng, thế nhưng về đêm nhìn lại, dưới ánh đèn lại lộ ra màu đỏ như máu tươi vậy.

Bạn tớ sau khi ăn cơm xong đề nghị chúng tớ sáng mai rời đi, tớ cũng tỏ vẻ đồng ý, dù sao ở đây chung quy khiến tớ cảm thấy có chút bất an.

Giường nhà nông làm bằng trúc vô cùng mát mẻ, song cũng có truyền thuyết nói chiếu trúc giường trúc màu sắc càng đậm, càng đỏ lại càng mát, nhưng chờ đến khi hoàn toàn biến thành màu đỏ thẫm sẽ không thể dùng nữa. Bởi vì giai đoạn đầu giường trúc còn màu xanh, vốn hút mồ hôi nên cảm thấy mát mẻ, chờ đến sau này thì lại sẽ hút máu tươi của người sử dụng. Nhà nông sợ giường trúc thành tinh, cho nên sản phẩm trúc sắp hút no mồ hôi và máu rồi liền ném đi.

Nhưng đây cũng chỉ là lời đồn truyền miệng nhau mà thôi.

Không biết có phải ban ngày đã xảy ra quá nhiều chuyện hay không, tớ ở trên giường trần trọc ngủ không yên. Thành linh loáng thoáng nghe thấy ông cụ từ trong phòng rời giường, rón rén đi ra cửa phòng, tiếp theo ngồi xổm trên mặt đất bất động.

Giường của tớ ở phòng khách, đối diện cửa chính, cho nên nhìn rất rõ ràng, song vì ông cụ đưa lưng về phía tớ, thực sự không biết được ông đang làm gì.

Ánh trắng như tuyết, chiếu xuống như sương, tó để có thể thấy rõ ràng, hơi xê dịch thân thể, không ngờ tới giường trúc tuổi tác đã lâu, khẽ động dậy chút, liền phát ra thanh âm kẽo kẹt.

Tó không cách nào quên được khoảnh khắc kia, ông cụ nghe được, chợt xoay đầu lại. Ánh trắng vừa vắn chiếu trên khuôn mặt ông ta, ông cụ ban ngày hiền lành ân cần đã không thấy đâu nữa.

Tó nhìn thấy ông ta đang cầm lấy đất đỏ dưới đất hướng miệng mình điên cuồng bỏ vào, khoe miệng của ông ta, trên mặt khắp nơi đều là hạt đất đỏ, nước bọt lẫn vào trong đất đỏ chảy xuống, giống hệt như máu tươi vậy, tó nhìn ông ta, nhớ lại hình ảnh sư tử ăn trên kên thế giới động vật.

Đôi mắt ông cụ trừng rất lớn, theo quai hàm từng chút từng chút có quy luật lồm xuống gồ lên, ông ta dùng sức nuốt xuống đất trong miệng. Tó thì bị dọa đến nói cũng nói không nên lời.

'Kẻ ngoại hương, hù được cậu rồi nhỉ?' Ông cụ đột nhiên khôi phục thân thiện lúc trước, chẳng qua đất đỏ bên mép khiến tó vẫn còn chút sợ hãi. Ông ta cũng ý thức được, lập tức lau miệng, thờ dài, ngồi bên giường tó, tó thì co người lại, ngồi vào một bên khác.

'Cậu không cần sợ tôi, người trong thôn này đều như vậy, chúng tôi không hề có ác ý, càng không phải yêu quái, chẳng qua chỉ cần một ngày không ăn đất đỏ nơi này thì toàn thân sẽ khó chịu, hơn nữa suy yếu vô lực, song xin nhận đất đỏ nơi này ban tặng, thân thể người trong thôn cũng đặc biệt khỏe mạnh, cho tới giờ chưa hề sinh bệnh, chẳng qua trên mặt nhìn sẽ đỏ hơn người thường chút thôi. Mọi người gọi đất này là Thần Đất, là thần đặc biệt ban cho chúng tôi.' Ông nói rất chậm, nhưng từng chữ hùng hồn, cực kỳ thành khẩn. Tó cũng bắt đầu hơi tin, trước đây chỉ từng nghe nói qua trên TV loại chuyện tình cờ này.

'Thế nhưng đất đỏ nếu đã có công hiệu này, vì sao ông cấm dận không cho phép người bạn bị thương của tôi ăn?' Tôi nhin không được hỏi.

'Tôi không biết, chẳng qua trưởng bối của tôi từng nhắc nhở, người bị nọc ong vùng này làm bị thương, ngàn vạn lần không thể ăn đất nơi này, về phần hậu quả ra sao, tôi cũng không rõ ràng lắm, song quy củ họ đã truyền xuống, đương nhiên có đạo lý trong đó.' Tớ nghe xong hơi cảm thấy thất vọng, nhưng vẫn cảm kích gật đầu.

Sau nửa đêm, tớ lại nghe thấy tiếng người ra cửa, tớ chỉ nghĩ là ông cụ lại muốn ăn đất, cảm thấy không tiện quấy rầy cũng liền xoay lưng, giả ngu không biết.

Bởi vì thời gian cũng không dư dả, chúng tớ ngày thứ hai vẫn quyết định rời khỏi đó, người bạn bị thương trải qua cả đêm điều dưỡng đã có thể tự đi bộ, song vẫn rất suy yếu. Chúng tớ quyết định trở về thành phố sớm một chút, kết thúc chuyến đi này, tuy rằng thế thì có chút nhụt chí và chán nản, nhưng dù sao thân thể vẫn là quan trọng nhất, cùng lắm thì sau này trở lại là được.

Tạm biệt ông cụ và các thôn dân, chúng tớ dựa theo đường cũ chậm rãi trở về. Mãi đến giữa trưa ngày thứ hai, tớ ở bên cạnh một đập chứa nước nghỉ ngơi một chút. Lấy ra chút lương khô và nước tiến hành bổ sung. Đập chứa nước này rất lớn, cũng rất sạch sẽ, trong thành phố rất khó thấy được nguồn nước còn sạch sẽ như vậy, tớ thậm chí có thể nhìn thấy đá và cá dưới đáy nước.

Tớ đang thưởng thức cảnh sắc chung quanh, nhưng không chú ý tới người bạn bị chích kia không hề ăn gì cả, mà từ trong túi du lịch mang theo bên mình bỗng dưng lấy ra một bọc nylon thật chỉnh tề. Tớ còn tưởng rằng cậu ấy giữ lại chút thức ăn ngon, giấu ăn một

mình. Vì vậy cười cười, không để ý tới nữa.

Thế nhưng tớ nhìn thấy cậu ta từ trong túi nylon kia lấy ra một nắm đất màu đỏ.

Đó là đất của thôn trang kia, là thứ ông cụ nhiều lần căn dặn chúng tớ đừng để cho cậu ta ăn. Thế nhưng cậu ta đã khoét nó từ khi nào? Chẳng lẽ là đêm qua?

Không đợi tớ kịp suy nghĩ nhiều, đang muốn xông lên ngăn cản cậu ta, bạn tớ đã đem cả vốc đất đỏ nhét vào miệng, tùy tiện nhai nuốt vài cái, sau đó dùng sức nuốt xuống, tiếp theo lộ ra một loại biểu cảm vô cùng thỏa mãn.

'Cậu điên rồi!' Tớ gầm to lên, giành lấy cái túi trong tay cậu ta, thế nhưng cậu ta lại liều mạng muốn đoạt lại túi nylon trong tay tớ, sức lực của cậu ta trở nên lớn bất ngờ, mặc dù là lúc còn khỏe mạnh cậu ta cũng chưa từng được như thế.

'Ăn ngon mà, ăn rất ngon, cậu nên thử chút đi, cái gì vây cá bào ngư, đều cút hết, đất đỏ này mới là bảo bối, giống như thức ăn của thần tiên vậy, ăn rồi bao đau đớn, mệt mỏi, toàn bộ đều biến mất, ăn đi, ăn đi!' Cậu ta cười hì hì, khoe miệng chảy nước dãi, tựa như người bệnh tâm thần vậy, một bên đoạt lấy cái túi của tớ, một bên cầm lấy đất ăn một miếng lớn. Anh chàng khác bên cạnh đã ngây ngốc, thành linh, hấn cũng vớt lương khô trong tay, thử lấy một miếng nuốt vào, ngay sau đó hấn cũng điên cuồng, cùng anh bạn bị thương bắt đầu giành giật đất đỏ, hai người tựa như hai con chó hoang đói bụng chỉ thấy được một miếng xương thịt, lao vào đánh nhau.

Cướp được một nửa, người lúc trước bị chích kia bỗng nhiên ngửa cổ thật cao, tựa như gà trống gáy, hú lên quái dị, phun ra đất đỏ trong miệng, không ngừng sùi bọt mép toàn thân co giật ngã trên mặt

đất. Nhưng anh bạn tranh cướp đất đỏ với cậu ta lại chẳng may may để ý tới, vẫn cứ ở đó bỏ đất đỏ vào miệng, thậm chí còn vạch miệng người kia ra, đem đất đỏ cậu ta còn chưa nuốt xuống móc ra ăn.

Tớ cho tới giờ chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy, thế nhưng tớ lập tức phản ứng kịp, nhất định phải cứu sống bạn tớ trước, cơ thể cậu ta bắt đầu kịch liệt co giật, vì sợ cắn bị thương lưỡi, tớ đành phải cầm khăn lông bỏ vào miệng cậu ta, tiếp theo lập tức tìm kiếm thuốc.

Dưới tác dụng của thuốc an thần bạn tớ bắt đầu chậm rãi bình tĩnh lại. Anh bạn bên cạnh tựa hồ cũng đã khôi phục thần trí, hấn kinh hoảng chạy đến bên cạnh dùng ngón tay móc họng muốn ói ra thứ đất đỏ kia, bất đắc dĩ hấn có ói cả mật cũng không phun ra được một mảnh.

Những thứ đất kia sau khi ăn phảng phất như có sinh mạng, gắt gao nằm trên vách dạ dày?

Tớ và người bạn kia quyết định thay phiên công người bị thương, mau chóng trở lại bệnh viện, hy vọng có thể cứu vãn được tính mạng của cậu ta.

Thế nhưng thời tiết rất nóng, hơn nữa địa hình bốn phía đều gần giống nhau, tớ phát hiện ba chúng tớ không ngờ ở một nơi nhỏ như vậy lại lạc đường, kỳ thực tớ biết rõ, mấu chốt nhất là lý trí chúng tớ đã dần dần bị vỡ vụn.

Công cậu ta mỗi một bước tớ đều rất gian nan, bạn tớ cũng thế, hấn đem đất đỏ còn thừa lại ném hết đi, tựa như ném xuống ôn dịch vậy.

Rốt cuộc, ba người chúng tớ đi không nổi nữa, tìm một cây đại thụ, ngồi dưới bóng cây nghỉ ngơi, tớ xem bọc hành lý của mọi người,



thức ăn nước uống đã không còn nhiều lắm.

Bởi vì cậu ta có đôi khi tỉnh lại rất kích động, còn từng há miệng cắn chúng tớ, tớ rơi vào đường cùng đành phải lật cậu ta lại, để lưng cậu ta dán vào lưng tớ, dùng dây thừng cố định trên người, như vậy mới có thể cõng cậu ta tiếp tục đi tiếp.

'Bỏ đi, bỏ cậu ta đi.' Bạn tớ nhìn anh bạn đã hôn mê một chút, bỗng đứng nhỏ giọng thầm thì với tớ một câu.

Trong đầu tớ không phải chưa từng có loại suy nghĩ này, thế nhưng rất nhanh đã đè nén nó xuống, nhưng suy nghĩ này lại như gạo nước, luôn liều mạng nổi lên.

'Không được.' Tớ kiên quyết phản đối, liếm đôi môi khô khốc.

'Chúng ta có thể để lại chút nước và thức ăn cho cậu ta mà, như vậy không coi là vứt bỏ cậu ta!' Bạn tớ hoàn toàn chưa từ bỏ ý định, đưa mặt lại gần nói với tớ, khoảnh khắc kia tớ cảm thấy bộ dáng hấn rất khiến người ta căm ghét, đương nhiên, nếu tớ có gương soi, sẽ cảm thấy tớ cũng rất khó nhìn như vậy.

Bởi vì tớ sau cùng cũng đồng ý đề nghị này. Tớ chia tất cả thức ăn nước uống làm ba phần, để lại trong đó một phần đặt bên cạnh anh bạn đang hôn mê.

'Đừng trách tôi, cậu nhất định phải chống đỡ, chúng tôi tìm được người sẽ tới cứu cậu ngay.' Tôi ghé bên tai cậu ta khẽ nói, mà cậu ta đang rơi vào trạng thái hôn mê đột nhiên vươn tay gắt gao nắm cổ tay tớ, đau vô cùng.

Cậu ta nhắm mắt trầm thấp nói câu.

'Đừng đi, đừng bỏ tôi.'

Tớ thoáng do dự, nhưng vẫn dùng sức đẩy tay cậu ta ra, kéo anh bạn kia tiếp tục đi về phía trước.

Quay đầu nhìn lại, anh bạn kia đã cách tớ càng ngày càng xa.

'Không cần như vậy, nếu cũng cậu ta, ba chúng ta đều không ra khỏi đây được.' Anh bạn kia nhiệt tình khuyên giải tớ, vỗ lưng tớ.

'Cút, cậu thật khiến người ta ghê tởm, nếu là tôi, cậu cũng sẽ không chút do dự vứt bỏ chứ gì, nói không chừng ngay cả thức ăn nước uống cũng không để lại!' Tớ hất cánh tay kia của hắn, người nọ thoáng sửng sốt, tiếp theo cười lạnh vài tiếng, không nói thêm gì nữa.

Chúng tớ tiếp tục đi rông rã một ngày một đêm, rốt cuộc phát hiện phía trước đã cách ngoại ô khu thành thị gần nhất không xa, tớ và hắn cũng rất vui mừng. Vì vậy quyết định ngủ một giấc, nghỉ ngơi thật tốt xong, dựa vào chút sức lực sau cùng mau chóng trở về.

Ngủ một giấc kia thật say.

Nhưng khi tớ tỉnh dậy lại phát hiện mình và anh bạn kia như trước nằm dưới gốc cây mà người bạn kia bị bỏ lại.

Tớ biết rõ thế, là vì trên mặt đất còn thức ăn nước uống tớ lưu lại, một chút cũng chưa được động đến, nhưng bạn tớ đã không thấy đâu nữa.

Tớ vội vàng lay tỉnh anh bạn kia, hắn sợ hãi, nói có thể chúng tớ đi lầm đường. Hai người vội vã bò dậy, tìm kiếm anh bạn kia khắp nơi, nhưng căn bản không có tung tích.

'Bình tĩnh! Phải bình tĩnh!' Tớ nhắc nhở mình và anh bạn kia, hai người hơi bình tĩnh lại, lần nữa dựa vào bản đồ và dụng cụ đi về hướng giáp ranh thành phố.

Thế nhưng chỉ cần chúng tớ ngủ một giấc, tỉnh lại liền phát hiện trở về dưới cây kia.

Hơn nữa tớ ngờ ngợ có thể nhìn thấy dưới tàng cây có vết tích của một người từng ngủ, nhưng chỗ hình người cùng hai bên trái phải khác biệt, là đất màu đỏ tươi.

Thức ăn nước uống đều không còn, tớ nhìn thấy đôi mắt anh bạn kia nhìn trừng trừng thứ đất đỏ ấy.

Tớ hung hăng đánh hấn một cái, cuối cùng không để hấn làm chuyện ngu xuẩn. Sau khi thương lượng, chúng tớ quyết định lần nữa lên đường, song lúc ngủ thì thay phiên nhau trực, mỗi người ngủ một giờ.

Sau khi đi một ngày một đêm, chúng tớ tìm được một căn nhà cũ hoang vu có thể nghỉ ngơi, sau khi đêm đến, chúng tớ nằm xuống.

Mỗi người một giờ, mặc dù có chút phiền phức, nhưng là phương pháp tốt nhất. Đại khái vào khoảng hai giờ, là tớ trực.

Thời gian dài lặn lội đã khiến tớ không chịu nổi gánh nặng, may mà có tác dụng của việc bình thường rèn luyện, tớ còn có thể chống đỡ tiếp.

Song mắt vẫn như cũ dán vào nhau, khi tớ chập chờn muốn ngủ, chợt nghe thanh âm cửa mở ra, tớ nhắm mắt lại, chỉ chừa một khe nhỏ quan sát.

Bầu trời về đêm ở đây rất sáng, cho nên vẫn có thể nhìn khá rõ ràng, song tớ thà rằng lúc ấy tớ là một kẻ đui mù.

Tớ nguyên tưởng rằng là khách lữ hành đi ngang qua, hoặc thợ săn gần đó, hoặc một con dã thú tớ cũng không cảm thấy sợ đến bất lực.

Thế nhưng tớ lại thấy được người không muốn thấy nhất.

Không, có thể nói đó đã không thể gọi là con người nữa.

Người bạn kia của tớ, bước chân tập tễnh vịn vách tường đến gần chỗ hai chúng tớ nằm, nương theo ánh sáng bên ngoài, tớ có thể nhìn thấy đầu cậu ta giống như một trái xoài lột vỏ phơi nắng, khuôn mặt đã bắt đầu rửa nát, khô quắt như lá cây thiếu nước, rạn nứt hơn nữa da mặt từng mảng rũ xuống, mà miệng lại phình lên, từng chút ngọ nguậy, tớ biết, trong đó nhất định là đất đỏ. Bởi vì mỗi bước cậu ta đi, bên mép đều rơi xuống chút vụn đất đỏ.

Mặt cậu ta khôn chút biểu cảm, đi về hướng bạn tớ nằm bên giường, sau đó máy móc nhấc hẳn lên, cõng trên lưng, dựa lưng vào nhau cõng hẳn đi, tiếp theo, cứ thế nhịp bước chậm rãi đi ra ngoài.

Tớ cố gắng khống chế răng mình, gắt gao cắn chặt, tránh cho chúng bởi vì run rẩy mà phát ra âm thanh.

Trước khi đi ra, cậu ta quay đầu lại liếc mắt nhìn tớ.

Tớ rất cuộc đã biết vì sao tớ và bạn mình vô luận đi bao xa đều trở về dưới gốc cây kia.

Không biết đợi bao lâu, tớ cấp tốc nhảy dựng lên, bất luận đồ đạc gì cũng không thu dọn, lập tức chạy ra khỏi căn nhà, hướng phía ngoài

chạy như điên.

Khi trời sáng, tớ rút cuộc đã nhìn thấy một ngôi nhà dân tỏa từng đợt khói trắng, tớ xông tới, thấy cả nhà nông phu đang nhóm lửa nấu cơm, rút cuộc, tớ ngất đi.

Lúc tỉnh dậy tớ đã ở bệnh viện của địa phương này, tớ không muốn nhớ lại những chuyện kia, tớ cũng không biết bạn tớ đã đem anh bạn kia đi đâu, tóm lại, bảy ngày qua hầu như đã thành thời gian đời này tớ muốn xóa mờ nhất rồi lại khắc sâu ấn tượng nhất." Người nọ rút cuộc kể xong, hai chúng tôi nắm lấy ống nghe im lặng thật lâu.

Chỉ có điều, vẫn là cậu ta phá vỡ sự im lặng.

"Cậu biết không, tớ một mực tìm kiếm thôn làng kia, thế nhưng vẫn chưa từng gặp lại, hai người bạn tớ cũng bật vô âm tín, cảnh sát xếp họ vào nhân khẩu mất tích, thân nhân họ không chỉ một lần chất vấn tớ, vì sao chỉ có mình tớ sống sót trở về, cho nên, tuy rằng tớ không sao, thế nhưng tớ lại thống khổ nhất, hầu như mỗi đêm đều có thể nằm mơ thấy hai người họ, trong miệng nhét đầy đất đỏ đứng trước mặt tớ." Nói đến đây, cậu ta đã khóc không thành tiếng, tôi trấn an cậu ta vài câu, mới khiến cậu ta khá hơn chút.

Cúp điện thoại, tôi không khỏi nghĩ đến, cuối cùng có bao nhiêu người dưới tình huống đó, còn có thể vì nghĩ không chùn bước mà cố gắng tiếp tục đi về phía trước, có thể cũng không chỉ là một con người, mà còn là một phần tín nhiệm, hoặc nói là trách nhiệm.

Nhưng thật sự đối mặt với loại tình huống như vậy, tôi sẽ chọn phản bội cậu ta, hay chọn cố gắng cậu ta?

Có thể đây đối với rất nhiều người mà nói đều là một vấn đề không cách nào lựa chọn được câu trả lời.



## Chương 63: Ngăn kéo

Phần lớn người sưu tập đồ cổ kỳ thực đều có lòng chiếm hữu rất mạnh, bình thường có vài người thích những loại như tem, tiền cổ khá thông thường, sau đó có vài người thích một số loại khác, tỷ như sưu tập hộp diêm, hộp thuốc lá các loại, đương nhiên, cũng không thiếu kẻ biến thái, như trong trại tập trung của Đức chuyên thích sưu tập da thiếu nữ xinh đẹp, trước tiên vẽ lên đó đủ dạng hoa văn, sau đó ngâm cô gái trong nước nóng có chứa cánh hoa hồng và chất bảo quản, khiến chất bảo quản có thể thấm vào trong da lông, cũng thuận tiện lột xuống. Về phần da người lột xuống, có thể chế thành bao gối, chế thành khăn trải bàn da, loại nổi tiếng nhất là sau khi chiến thắng một chiến sĩ Liên Xô từ trong nhà một quân y Đức thu được một cái chụp đèn bàn, không sai, đó là từ da người chế thành.

Song người bạn mà tôi muốn kể này đương nhiên không có ham mê khiến kẻ khác buồn nôn như thế, cho dù cậu ta có, cậu ấy cũng không dám trở thành vị sát thủ biến thái trong 《 Sự Im Lặng Của Bầy Cừu 》 kia. Kỳ thực cậu ấy thích sưu tầm bàn gỗ cổ, bất luận là bàn gỗ niên đại nào cậu ấy cũng thích vô cùng, nhưng sưu tầm thứ này thực sự cần không gian và công sức rất lớn, có vài cái bàn đặc biệt nặng, song cậu ấy luôn tiếp tục loại yêu thích này không biết chán, thế nên khiến bà vợ xinh đẹp tức giận ly hôn, nhưng cậu ấy ngược lại được thanh nhàn.

Anh bạn tên Đàm Lam này gia cảnh đặc biệt giàu có, nhờ vào phần đầu và kinh doanh có tay nghề của cậu ta lúc còn trẻ. Song vừa có bàn gỗ tốt cậu ta liền gọi tôi đến xem, tuy rằng tôi không am hiểu lắm, nhưng dưới sự khai trí của cậu ấy ít nhiều cũng hiểu được một chút. Loại bàn gỗ này chủ yếu nhìn lịch sử và nguyên liệu, nếu như là gỗ

đanh quý, như gỗ tử đàn, vẫn luôn được cho là gỗ đanh quý nhất, phần lớn là màu tím đen, giữa đủ loại gỗ cứng, chất gỗ tử đàn tinh mịn nhất, trọng lượng gỗ nặng nhất, vân gỗ không rõ ràng. Từ xưa được dùng làm cổng lớn của thế gia vọng tộc thanh danh hiển hách, có vài người có thể sẽ nói tới hồng mộc, kỳ thực hồng mộc không phải một loại vật liệu gỗ, mà nói về một loại gỗ, căn cứ vào tiêu chuẩn 《 Hồng Mộc 》 quốc gia quy định, hồng mộc là loại gỗ tử đàn của họ tử đàn, loại gỗ hoa lê, loại gỗ nhánh hương của họ hoàng đàn, loại gỗ đen, loại gỗ đỏ, loại gỗ mun họ thị, loại gỗ mun sọc vân, loại gỗ thiết đao cùng loại gỗ cánh gà họ nhánh Nhai Đậu, tài liệu tên gọi chung 33 giống 8 loại 5 họ. Dùng vật liệu 33 giống 8 loại này chế luyện gia cụ có thể coi là gia cụ hồng mộc. Kết cấu chất gỗ hồng mộc quá nhỏ quá mỏng, bình quân mạch gỗ (ống mạch) tia gỗ đường kính không lớn hơn 20 mi-crô-mét. Tâm hồng mộc màu sắc chất liệu đều trải qua đại khí biến sâu, trong đó loại gỗ tử đàn là màu đỏ tím, loại gỗ hoa lê, loại gỗ nhánh hương, loại nhánh gỗ đỏ màu nâu đỏ, loại nhánh gỗ đen là màu tím đen, loại gỗ mun là màu đen nhánh, loại gỗ mun sọc vân và loại gỗ cánh gà là màu đen. Loại gỗ này chế thành bàn thì bạn tôi mua không nổi, bởi vì nghe đâu trước đó một cái bàn gỗ hoa lê vàng mặt đá không ngờ bị người ta trả giá hơn chín mươi tám vạn tệ mua mất, quả thật làm người ta không cách nào tin nổi. Một vài cái khác còn lại có ý nghĩ đặc thù hoặc niên đại lâu đời, song sản phẩm gỗ tránh thêm một lớp sơn nữa, nếu không giá trị không còn lớn như lúc trước, đương nhiên, còn có một cái vốn căn bản không đáng giá cũng bị cho sao chép lại, xa xỉ phẩm cái gì? Có thể bán ra giá so với nguyên bản cao hơn mấy trăm thậm chí mấy ngàn lần giá món đồ đó, thì như bánh Trung Thu tổ yến vây cá bào ngư giá trên trời vào dịp tết Trung Thu, song tôi không hiểu lắm, nếu muốn ăn, không bằng cứ ăn đại đi, tại sao phải kẹp những thứ này trong bánh Trung Thu? Tôi chung quy cảm thấy bánh Trung Thu cứ dùng bánh nhân đậu nguyên thủy nhất là tốt nhất rồi.

Không làm nhầm nữa, giọng điệu Đàm Lam trong điện thoại gần như



có thể dùng kích động để hình dung.

"Ngày hôm qua ăn được tiên đan, từ một lão nông gia dưới thôn sửa mái nhà dột, đào được một cái bàn cổ gỗ hoa lê sọc vân, thật rẻ hời! Chỉ hơn hai ngàn!" Đàm Lam vừa nói vừa chép miệng, phảng phất như một đứa bé ăn được kẹo socola mơ ước vậy.

"Không phải tứ đả kích cậu, cậu không sợ bị người ta chôn địa lôi, số lần cậu nộp học phí cũng không ít." Tới cười nói, không ngờ Đàm Lam một mực chắc chắn, là một cái bàn rất tốt, hơn nữa chỗ đặc biệt của bàn này không phải ở lai lịch và nguyên liệu của nó, mà là phía trên có một ngăn kéo.

"Cậu đến rồi sẽ biết, trong điện thoại không tiện nói." Nói xong, Đàm Lam cúp điện thoại, điện thoại vang lên tiếng tút tút. Tới đóng điện thoại lại, trong lòng không khỏi lẩm bẫm, ngăn kéo gì mà kinh thiên động địa thế.

Cái gọi là ăn tiên đan, chôn địa lôi, sửa mái nhà dột, đóng học phí đều là thuật ngữ của người đào đồ cổ, tựa như tiếng lóng trong hắc đạo trước đây. Ăn tiên đan ví với mua được tàng phẩm cực kỳ tiện nghi, chôn địa lôi là chỉ có vài người cho rằng đến nông thôn từ trong tay nông dân mua hàng sẽ không tồi, nhưng không biết những hàng này là thương nhân và nông dân kết phùng giả mạo, đây là chôn địa lôi. Mà sửa mái nhà dột ví với người bán kẻ xem, nhưng đồ cổ là hàng thật, được người mua đi, đối với người mua mà nói gọi là "Chọn dột". Trái lại đối với người bán gọi là mất của, về phần đóng học phí danh như ý nghĩa, chính là lính mới chơi đồ cổ không nhìn được hàng, mua phải hàng phồng chế không đáng bao nhiêu tiền.

Từ tòa soạn đến nhà cậu ấy rất xa, song trùng hợp nơi đó có một đối tượng phỏng vấn của tôi sống, ngược lại cũng thuận tiện tạt qua, cho nên tôi cũng không từ chối ý tốt của Đàm Lam, cái gọi là vui một

mình không bằng mọi người đều vui, chia sẻ sung sướng với người khác cũng là chuyện tốt.

Nhà của Đàm Lam xác thực có thể dùng cổ kính để hình dung, vào nhà bạn có thể ngửi được một mùi hương vô cùng thơm mát sạch sẽ của đồ gỗ, tuyệt không giống sàn nhà gia cụ bây giờ, tất cả đều là mùi formaldehyde, nếu để hơn một năm mùi sẽ rất nồng, khoa học kỹ thuật phát triển, kết quả điều kiện sống của chúng ta trái lại giảm xuống.

"Vào đi, nhanh!" Vóc người Đàm Lam rất giống tôi, hai người xấp xỉ một cái đầu, song cậu ấy gầy hơn nhiều, đầu cũng lớn vô cùng, đáng tiếc đầu đều không chứa trí tuệ, tôi thường chế nhạo cậu ấy trong đầu đều là bột gỗ, cậu ấy lại nghiêm trang cau mày nói mình chỉ hy vọng thế.

Ánh mắt Đàm Lam đặc sắc nhất, nếu như bình thường, sẽ không có gì, chỉ cần vừa nhìn thấy mỹ nữ hoặc bàn gỗ yêu thích, mắt cậu ấy thoáng cái liền biến thành mắt tam giác, một chút trông trắng cũng không thấy, lóe ra ngoài ánh nhìn chiếm đoạt.

"Tớ thích, nhất định phải đoạt vào tay." Đây là danh ngôn của cậu ấy, vợ như vậy, tiền tài cũng thế, bàn gỗ cũng vậy.

Nhà của cậu ấy vốn vô cùng rộng rãi, đáng tiếc chất nhiều bàn như thế, tôi đành phải cẩn thận đi tới, trước đây tôi từng có thời gian giúp cậu ta dọn bàn, cậu ta thà tay mình bị đập trúng, máu chảy trên bàn cũng không chịu buông tay.

"Tay khá hơn chưa?" Tôi nhìn ngón tay quấn băng vải của cậu ấy nói.

"Khá rồi, song về sau lại không cẩn thận đứt ra, nhỏ một giọt trên bàn

đó, may mà về sau một chút dấu vết cũng không có, bằng không chẳng phải đau lòng chết tở sao, nói không chừng tở sẽ tức giận mà chặt phăng ngón tay kia luôn." Đàm Lam phảng phất như đang nói về cây lạp xưởng, chứ không phải ngón tay mình.

Tiến vào phòng trong, tôi nhìn thấy cái bàn kia.

Rất đẹp, màu lòng đỏ trứng, cao khoảng chừng hơn một thước, giữ gìn rất tốt, đường giao giữa mép bàn và đường chân bàn biến hóa, hai bằng hai lổm; giữa mặt bàn và chân dùng góc mây cuộn để điểm xuyết; đầu chân hình móng ngựa lật vào trong, kỹ thuật tinh xảo. Hơn nữa dưới trái mặt bàn còn có một vách ngầm, cũng chính là ngăn kéo kia.

Tôi rất hiếm gặp loại bàn có chứa ngăn kéo thế này.

Bên ngoài ngăn kéo không có bất kỳ tay cầm nào, hoa văn kết hợp rất tốt, hầu như thành một bộ phận của bàn, không nhìn kỹ quả thật không phát hiện.

"Đây, đây là một ngăn kéo thần kỳ!" Đàm Lam không nén được vung vẩy hai tay, khoe miệng co rúm một cái, tôi kỳ quái mặc dù cậu ấy dùng giá tiền cực thấp đào được thứ tốt cũng không cần phải nói khoa trương vậy chứ.

"Tở có thể hiểu được thắc mắc và ngạc nhiên của cậu, bởi vì chính tở cũng không ngờ, chẳng qua gần đây mới phát hiện chỗ bất thường của ngăn kéo này, tở thậm chí do dự rất lâu, có nên nói cậu biết không, song với tư cách người bạn tốt nhất của tở, tở tìm không được ai khác chia sẻ niềm vui này! Cậu biết đó loại vui sướng này kiềm nén dưới đáy lòng không cách nào phát tiết rất dễ sinh bệnh." Song cậu ấy liền đổi giọng, đột nhiên nheo mắt lại trầm thấp nói: "Đương nhiên, tở vẫn phải cảnh cáo cậu, không nên nói ra bất kỳ

chữ nào về những thứ cậu biết, bằng không không tốt cho cậu lắm đâu."

Tôi có chút hối hận đã tới đây, tôi ghét nhất là chia sẻ bí mật với người khác, bởi vì bạn cũng phải gánh chịu phiền não vô vị, hơn nữa càng chịu nhiều hơn, bởi vì bí mật một mai tiết lộ, người đầu tiên người ta hoài nghi chính là bạn, đương nhiên, người ta sẽ không nghĩ đến có phải chính mình đã vô tình nói ra hay không.

"Được rồi, nói mau lên, tớ cam đoan không nói." Cuối cùng lòng hiếu kỳ của tôi chiếm thượng phong.

"Tớ chỉ ngẫu nhiên phát hiện được chỗ đặc biệt của ngăn kéo này, hôm trước, bởi vì tớ tìm không được bút máy của mình, đã lục tung cả nhà, tớ khi ấy đầy đầu đều là nghĩ tới bút máy của mình, bởi vì cần ghi chép vài thứ, về sau chỉ còn lại ngăn kéo đó chưa xem qua, tớ là một người hay quên, đồ mấy phút trước còn trên tay thường không cánh mà bay. Cho nên tớ tìm đồ cũng lục tung một trận. Đương nhiên, trước khi mở ngăn kéo tớ căn bản không ôm hy vọng gì.

Thế nhưng trong ngăn kéo vốn trống rỗng không ngờ lại đang nằm một cây viết, có thể tìm được thứ gì đã tìm thật lâu sẽ khiến bạn cực kỳ vui vẻ, thế nhưng tớ rất nhanh phát hiện ra, cây bút này không phải là cây bút của tớ. Tuy rằng kích cỡ màu sắc như nhau, nhưng cũ mới quả thật không giống.

Tớ bắt đầu hoài nghi ngăn kéo này tồn tại tác dụng thần kỳ nào đó, vì vậy tớ bắt đầu thí nghiệm, trước là nghĩ tới một quyển sách, kết quả sau khi mở ngăn kéo cuốn sách kia liền nằm ở đó, tớ vui mừng muốn điên, thí nghiệm rất nhiều lần, chỉ cần ngăn kéo kia chứa được thứ gì tớ cũng đều thử qua, kết quả thật là chẳng sai lần nào." Cậu ấy đắc ý cười ha hả, từ khi cậu ấy ly dị tôi vẫn chưa từng nhìn thấy cậu ấy vui

vẻ như thế.

"Cậu có từng nghe nói tới chấu chấu báu chưa? Thích gì, nghĩ muốn cái gì đều có thể lấy được, cậu nói xem trên thế giới này có gì tốt cuộc có phải là người may mắn nhất không? Để chứng minh cho cậu xem, nhìn này, từ đây có thể lấy ra một cái đồng hồ!" Nói rồi, Đàm Lam quả nhiên từ bên trong lấy ra một đồng hồ đeo tay nam giới quý giá. Tuy rằng tôi chung quy cảm thấy đó là cậu ấy gạt tôi bỏ sẵn vào trước mà thôi, thế nhưng cậu ấy kiên trì muốn tôi tự thử một lần, tôi không lay chuyển được cậu ta, đành phải thử.

Tôi quyết định muốn một máy chụp hình kỹ thuật số, loại tốt phải mấy ngàn đồng, luôn muốn mua nhưng cân nhắc một khi mua e rằng tháng này cần ra lễ đường chụp ảnh cho người ta để duy trì sinh kế.

Tôi âm thầm cầu khẩn trong lòng, trong nháy mắt mở ngăn kéo ra, tôi thấy được máy chụp ảnh mới tinh đặt trong ngăn kéo.

Là thật! Hơn nữa tôi khẳng định đây không phải là Đàm Lam động tay vào, rất nhanh tôi còn muốn thêm dây dẫn, pin, thẻ nhớ trong, vì vậy trang bị đều đầy đủ cả!

"Không gạt cậu chứ?" Đàm Lam thấy tôi cười tươi như hoa, vỗ vai tôi.

"Thậm chí bao gồm cả tiền bạc cũng được." Đàm Lam thuận tay kéo ra ngăn kéo, lại móc ra một cọc tiền mặt mới tinh.

Tôi lần đầu suy nghĩ kỹ lưỡng về ngăn kéo kia, so với bình thường lớn hơn một chút, cũng rộng hơn chút, từ bên ngoài nhìn thực sự nghĩ không ra lại có năng lực này.

"Hôm qua tớ đã hưng phấn thí nghiệm từ sáng đến tối, muốn bất kỳ

vật gì đều có thể đạt được, thế nhưng tớ luôn cảm thấy thiếu chút gì đó." Đàm Lam đưa ra hai tay, ngồi dựa trên ghế salon.

"A? Đó là cái gì?" Tôi thường thức máy chụp hình, dựa lưng vào bên bàn, tò mò hỏi cậu ấy.

"Một người phụ nữ! Tớ còn thiếu một nữ chủ nhân nha." Ánh mắt cậu ta bỗng dừng bắn ra tinh quang, lần nữa biến thành mắt tam giác xấu xí, cả người cũng từ trên ghế salon nhảy dựng lên.

"Cậu có thể nói là người giàu có nhất rồi, còn sợ không có vợ sao?" Tôi trêu chọc nói, thế nhưng sắc mặt của Đàm Lam lại khó coi.

"Không! Những người phụ nữ này hoặc nhiều hoặc ít đều có khuyết điểm, thế giới này căn bản chưa có phụ nữ hoàn mỹ, chỉ có ngăn kéo thần kỳ kia, mới có thể thưởng tặng cho tớ một nửa lý tưởng ấy!" Trong mắt Đàm Lam đã không còn nhìn thấy thứ gì khác.

"Cậu điên à? Trong ngăn kéo làm sao có thể xuất hiện người chứ?" Tôi vừa nói xong, lại cảm giác ngăn kéo sau lưng tự nhúc nhích.

Tôi không cảm giác làm, ngăn kéo đang cố gắng tự xông ra.

Theo cái xoay người kinh ngạc của tôi, ngăn kéo xoẹt một cái văng ra, như ổ đĩa của máy vi tính vậy.

Song tôi nhìn thấy bên trong ngăn kéo lại không phải là ánh vàng bóng loáng, mà là một mảnh đen kịt. Tôi dụi mắt, cố nhìn kỹ.

Hóa ra thứ màu đen kia là tóc người, chuẩn xác mà nói là tóc nữ giới, ót cô ta đối diện với tôi.

Ngăn kéo tiếp tục kéo dài ra phía ngoài, tôi khó có thể tưởng nổi mà

nhìn thấy như cao thủ võ lâm trong tivi biểu diễn súc cốt công vậy, một người phụ nữ ấy vậy mà chậm rãi từ trong ngăn kéo bò ra.

Đầu tiên là đầu và vai, mặt của cô ta trước sau hướng về phía mặt đất, tôi nhìn không rõ, cơ thể trần truồng vươn hai cánh tay trắng nõn như sữa bò tiếp tục bò ra phía ngoài, nửa dưới cô ta vẫn cắm trong ngăn kéo, nhìn như vậy tựa như một con bọ ngựa tóm được con mồi. Cô ta rất ốm yếu, đường cong cũng rất tốt, có thể đạt tới góc độ uốn dẻo mà con người khó có thể đạt tới từ trong ngăn kéo mở rộng chui ra. Cứ như một đoạn kem đánh răng trắng như tuyết, chậm rãi từ trong ngăn kéo ép ra ngoài.

Tôi quả thực không thể tin được hai mắt mình, cô gái này thực sự dựa theo nguyện vọng của Đàm Lam mà xuất hiện!

Người phụ nữ tiếp tục bò ra, tóc của cô ta đã chạm đến quần tôi, Đàm Lam sau lưng đột nhiên phấn chấn cười rộ lên, một phen đẩy tôi ra, nâng cô gái kia dậy. Đồng thời mặc quần áo cho cô ta.

Tôi nhìn cô gái, rất đẹp, ngũ quan cân đối mà tinh tế, chẳng qua cười lên có chút khó chịu.

Khiến người nhìn cảm giác có chút xinh đẹp hơi quá.

Đích thật là người phụ nữ cực kỳ hoàn mỹ, ít nhất từ bề ngoài mà nói đúng là như vậy. Đàm Lam như chiếm được một bảo bối mà ôm cô ta, cô gái cũng rất nghe lời Đàm Lam, hai người thăm thiết phảng phất như vợ chồng son xa cách lâu ngày, chẳng qua đôi mắt cô gái một mực nhìn chăm chú vào tôi.

Tôi nhìn ánh mắt cô ta, cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng vẫn không đoán ra được có gì không đúng.

Hoặc giả người có thể từ ngăn kéo bước ra bản thân đã không thể nào bình thường được, song một vài chuyện nếu đã xảy ra, trái lại cũng sẽ không kinh ngạc lắm, giống như trước đó tôi lấy được máy chụp ảnh kỹ thuật số mình thích, tôi sẽ hoài nghi máy chụp ảnh này có bình thường hay không sao?

Đàm Lam cũng thế. Việc này nghe vào rất không có đạo lý, nhưng sự thật lại đúng là như thế.

Đàm Lam hướng tôi ho khan vài tiếng, tôi thức thời chuẩn bị cáo từ. Song cô gái bỗng đứng cười một tiếng, dùng ngón tay tinh tế như đầu hành chỉ xuống tay tôi.

"Chụp cho chúng tôi tấm hình!" Đàm Lam bảo tôi, tôi cũng rất sẵn lòng, khi họ làm dáng, tôi chụp cho một bức rồi rời khỏi căn nhà kia.

Trước khi đi tôi nghe thấy trong phòng vang vọng tiếng cười của Đàm Lam.

Công việc bộn bề, cho dù là máy chụp ảnh cũng không kịp lấy ra dùng, tôi ném nó ở nhà không đụng vào, chưa đến vài ngày, tôi bỗng nghe được vài tin tức, phần lớn đều là vài chuyện cửa hàng báo cáo nói hàng hóa của mình lạ lùng mất đi, tôi mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, tôi nhờ một người bạn làm ngân hàng hỏi thăm, quả nhiên, gần đây ngân hàng thường phát hiện tiền mới in không cánh mà bay, mới đầu còn hoài nghi là người nội bộ làm, điều tra kỹ thật lâu, lại không nhận được bất kỳ kết quả gì, đành phải mặc kệ.

Xem ra nếu nói ngăn kéo, kỳ thực chỉ là một tên trộm mà thôi.

Tôi chợt nhớ tới máy chụp ảnh của mình, vội đi về, ở trong máy tính nhìn một chút ảnh chụp ngày hôm đó.



Trong hình vẽ mặt Đàm Lam hớn hờ đặc ý, song tôi vừa nhìn cô gái kia liền cảm thấy khó chịu.

Dường như là khuôn mặt. Tôi phóng đại mặt cô ta, rốt cuộc phát hiện chỗ không ổn.

Đồng tử của cô gái rất lớn, vượt hẳn người bình thường, hoặc nói người sống, cứ như đồng tử của mèo vào ban đêm vậy.

Tôi lập tức gọi điện thoại liên lạc với Đàm Lam, thế nhưng bên trong chỉ có âm thanh bận, xem ra phải đến nhà cậu ta một chuyến, bảo cậu ta nhanh vớt hết cả cái bàn và cô gái kia đi, đương nhiên, tôi cũng mang theo cái máy chụp hình kia.

Thế nhưng khi tôi tới nhà cậu ta, lại phát hiện cửa nhà Đàm Lam không hề khóa. Tôi đẩy cửa đi vào, gọi vài tiếng, không ai trả lời.

Trên bàn thức ăn đã biến chất, tại loại thời tiết nóng bức này, để một hai ngày sẽ biến chất, thức ăn hầu như chưa hề động đến chút nào, bên cạnh còn có một chai rượu vang đã mở.

Tôi đi vào trong phòng. Cái bàn kia vẫn trưng bày ở chỗ cũ, tựa hồ cái gì cũng chưa từng xảy ra. Trong căn phòng trống trải tràn ngập một loại cảm giác suy bại, Đàm Lam vốn là một cực thích sạch sẽ, sao mấy ngày không gặp đã thành như vậy, mỹ nữ say lòng liền khiến một người ngay cả thói quen sống cũng thay đổi nhanh như vậy sao.

Tìm cả căn phòng không thấy Đàm Lam, cũng không thấy cô gái quái dị kia. Lúc tôi quyết định rời đi, ngấn kéo sau lưng lại phát ra tiếng hừm hừm.

Trong căn phòng yên tĩnh có vẻ khiến người ta đặc biệt chú ý. Tôi

thong thả bước tới, vừa định đưa tay kéo ra, kết quả ngăn kéo xoẹt một cái mở ra, tôi không để ý, không đứng vững, thoáng cái ngồi bệt dưới đất.

Trong ngăn kéo chậm rãi đưa ra một cái tay, tay rất quen thuộc.

Bởi vì trên cổ tay đang đeo cái đồng hồ mấy hôm trước Đàm Lam lấy được từ ngăn kéo. Tiếp theo, thanh âm hùm hùm lớn hơn, chân của tôi bắt đầu nhũn ra, tuy rằng cố gắng muốn đứng dậy, nhưng chỉ có thể nhìn cánh tay đang bắt lực đung đưa.

Tôi uốn thẳng lưng, nhìn thấy trong ngăn kéo có một đầu người, là đầu của Đàm Lam.

Ánh mắt Đàm Lam tràn đầy sợ hãi, vẫn là đôi mắt tam giác khiến người ta chán ghét, hai tay cậu ta cố gắng trèo ra ngoài, tôi nhìn cậu ta, nghĩ tới thời điểm mèo bắt chuột sẽ cố tình thả mấy lần, nhưng cũng thoáng cái đè lại đuôi con chuột, nhìn con chuột bắt lực dùng chân bám lấy mặt đất.

Bây giờ Đàm Lam cũng như một con chuột chờ chết.

Bởi vì tôi thấy được trên đỉnh đầu cậu ta còn có một cái tay, là tay của phụ nữ, song không hề trắng trẻo dài nhỏ, mà là sừng tấy, trắng bệch, da tay hầu như trở nên bán trong suốt, tôi từng gặp cánh tay như thế, trong viện y học tiêu bản bị ngâm formalin chính là như thế. Trên miệng Đàm Lam cũng có một cái, gắt gao đặt ngoài miệng, khó trách tôi chỉ có thể nghe thấy tiếng hùm hùm.

"Cứu tớ." Đàm Lam dường như cố gắng tránh khỏi cái tay đặt ngoài miệng kia, phun ra hai chữ, ngẩn mà run rẩy như đổ đậu ra ngoài vậy.

Nhưng đây là hai chữ cuối cùng tôi nghe cậu ta nói.

Bên trái đầu Đàm Lam, ló ra đầu của cô gái kia, vẫn là đồng tử phóng đại, vẫn là khuôn mặt xinh đẹp, vẫn là nụ cười khiến người ta thấy không thoải mái.

Chỉ phút chốc, nhanh khiến người ta khó bề tưởng nổi, cô gái kia liền kéo Đàm Lam vào trong, người nọ ngay cả hừ cũng không kịp hừ một tiếng, phảng phất như bên trong ngăn kéo là một hố đen sâu không thấy đáy, hai người rơi vào cùng nhau. Trong phòng khôi phục yên tĩnh, tôi gần như cho rằng những gì nhìn thấy vừa rồi chính là ảo giác mà thôi.

Ngăn kéo soạt một cái lần nữa tự đóng lại.

"Đòi hỏi quá nhiều, nhất định sẽ có loại kết cục này sao?" Tôi cầm trong tay máy chụp ảnh cẩn thận thả lại ngăn kéo. Ngăn kéo như trước giản dị như trước bình thường, tôi lục lọi xung quanh, ngoại trừ vách trong lạnh lẽo trơn nhẵn, cái gì cũng không có, tôi đành phải tạm thời rời khỏi căn nhà kia.

Ngày thứ hai tôi đang định tìm người dọn cái bàn kia đi thiêu hủy, ít nhất đừng để những người khác chiếm được, thế nhưng chờ đến khi tôi mời người tới nhà, lại trông thấy cô vợ đã ly dị của Đàm Lam đang chỉ huy người khuân đồ. Sau khi chào hỏi mới biết, cô ta nói đêm qua nhận được điện thoại của Đàm Lam, rất gấp, thanh âm phảng phất như không phải của anh ấy vậy, nói mình phải ra ngoài thăm bà con xa, tạm thời không thể chi trả phí nuôi dưỡng nữa, cũng dặn dò vợ trước sung số căn nhà này, đồng thời có thể bán đi toàn bộ đồ cổ và bàn cổ sưu tầm làm bồi thường.

"Tối qua?" Tôi kinh hãi. Vợ Đàm Lam kỳ lạ nhìn tôi.

"Có gì không đúng sao? Lẽ nào tên kia lại gạt tôi? Quên đi, dù sao cũng đã ly hôn, anh ta sống chết thế nào tôi cũng không quản được, may mà những thứ kia coi như đáng giá." Cô vợ thở dài, tiếp tục vui vẻ cười nói.

Sống chết của Đàm Lam cô ta quả thực không quản được nữa, song tôi chỉ quan tâm tới cái bàn kia.

Vợ trước của Đàm Lam nghe nói tôi muốn mua cái bàn kia, tiếc rẻ từ chối.

"Thật ngại quá, bàn kia tôi đã bán cho một thương nhân thu mua đồ cổ rồi, ông ta vui mừng muốn chết, lúc mang đi còn không cẩn thận làm đứt tay, máu rơi trên đó, sợ đến nỗi ông ta vội vàng lau sạch." Vợ trước Đàm Lam nghiêng đầu nhớ lại nói.

Tôi đành phải chào tạm biệt cô ta, xem ra, cái bàn này và ngăn kéo kia như trước sẽ tiếp tục du dương trên thế giới này.

Có lẽ sau đó không lâu tôi sẽ lại nghe được tin tức hàng hóa của cửa hiệu nào đó mất trộm một cách lạ lùng.

# Chương 64: Tỳ muội

Lô Địch e rằng có thể xem là chàng trai được con gái thích nhất trong đám đàn ông mà tôi từng gặp, kỳ thực cậu ta không anh tuấn như Kỳ Nhan, cũng không thích ra vẻ ngầu như những gã đàn ông khác, thế nhưng cậu ta có sẵn một loại cảm giác thân thiện và đồng cảm bẩm sinh, cậu ta có thể khiến cho không ai có thể ghét được mình, bên cạnh Lô Địch luôn bay lượn rất nhiều bóng hồng rực rỡ mỹ lệ, tất nhiên, những lần như vậy khiến cho đám bạn chúng tôi rất ghen tị.

Dùng lời của Lô Địch mà nói, kỳ thực được con gái vây quanh, nhất là gái đẹp vây quanh cũng không phải chuyện cực kỳ hạnh phúc nhưng người ngoài nhìn thấy, hiển nhiên, khi cậu ta mỗi lần đều sàu mi khổ kiếm oán giận những cô gái này thật khó hầu hạ, nhận được chỉ có thể là quyền cước của chúng tôi. Thế nhưng đùa thì đùa thế, chúng tôi cực kỳ muốn biết Lô Địch rốt cuộc sẽ lấy được một người vợ thế nào.

"Không biết, tớ vô cùng khổ não, giống như đồng hồ treo tường liên tục lắc lư, không rõ khi nào mới có thể dừng lại, cũng không biết chốn dừng." Tính cách của Lô Địch thiên về nhu nhược, mang theo chút ưu thương của thi sĩ, có thể cũng là nguyên nhân con gái thích cậu ta. Hơn nữa gia cảnh hiển hách cùng ăn nói văn nhã, quả thực rất hiếm có cô gái nào không động tâm với cậu ấy.

Rất đúng dịp, trước đó vài ngày không ngờ tôi lại nhận được một cú điện thoại, là Lô Địch gọi tới, trong điện thoại cậu ấy chỉ nói một câu.

"Tớ phải kết hôn rồi, rảnh rồi cứ tới đây ngồi chơi chút." Nói xong liền gác máy, loại giọng điệu đó vô cùng thê lương quạnh quẽ, nói khó

nghe chút, không vui sướng giống như sắp kết hôn, ngược lại như báo tang vậy.

Hôn nhân quả nhiên là một phần của tình yêu sao?

Cúp điện thoại mới biết cậu ấy thậm chí cả địa điểm cũng chưa hề nói, không thể làm gì khác hơn là lần nữa gọi hỏi thời gian địa điểm, không ngờ lại vào cuối tuần này, tôi nhìn lịch trình, xem ra đành phải xin nghỉ nửa ngày.

Hôm đó lại đổ mưa to, tôi cực kỳ kinh ngạc, tham dự nhiều hôn lễ như vậy, chọn ngày mưa kết hôn thật đúng là ít lại càng ít, hầu như có thể nói là không hề có.

"Tớ rất thích trời mưa, lúc sinh ra trời cũng mưa xối xả, cho nên vô luận là tớ kết hôn hay chết, tớ đều hy vọng trời có mưa." Lô Địch như thường lệ dùng một tay nâng cằm, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ.

Quả nhiên rất hợp với cá tính cậu ấy, chẳng qua tôi càng ngày càng tò mò với cô dâu, đến tột cùng là một người đẹp thế nào, hoặc một cô gái cực kỳ thông minh khả ái thế nào mà có thể khiến anh chàng ngày thường đối với sự tình do dự không quyết này quyết định kết hôn chứ.

Nhưng khi tôi gặp được cô gái kia, bản thân tôi cũng không cách nào che giấu vẻ thất vọng trên mặt, không chỉ tôi, nhìn ra được toàn bộ khách khứa nghe được cậu ta muốn kết hôn mà hăng hái chạy tới đều có loại cảm giác đó, thậm chí còn có vài cô gái ưu tú từng quen với Lô Địch còn tức giận rời đi tại chỗ.

Đây là một cô gái cực kỳ bình thường, vừa không có tướng mạo và ăn nói ưu nhã, cũng không có bối cảnh hiển hách, phải biết rằng, cả nhà Lô Địch tuy rằng chưa nói tới quyền thế, nhưng mấy đời thu

hương, tổ tiên sản sinh rất nhiều danh nhân, mặc dù không có ý khinh thường cô gái kia, nhưng quả thực việc hôn sự này khó mà lý giải được.

Song Lô Địch nhìn qua coi như không tệ, trên mặt trước sau mang theo nụ cười, những người xung quanh nhìn vào nói, Lô Địch hoàn toàn tự nguyện cưới cô gái này, nói cô ta đã khổ sở chờ đợi rất nhiều năm, nhưng lý do này nghe vào cứ gượng ép thế nào ấy.

Bữa tiệc tràn đầy một loại không khí rất không hài hòa, nhất là trong tiếng chúc phúc của một ít người, mơ hồ có thể nghe ra một kiểu phục thù và sung sướng hả hê.

Tôi có thể hiểu được chút ít nguyên nhân trong đó, chẳng qua hôm nay thật sự khó tìm được cậu ta nói chuyện.

Bữa tiệc mơ hồ rối rắm qua đi, tôi về lại tòa soạn, nhưng sau khi tan tầm, lại bất ngờ nhận được điện thoại của Lô Địch.

"Chúng ta nói chuyện chút đi, bởi vì tìm không được ai có thể dốc bầu tâm sự cả." Thanh âm của cậu ấy có phần ghen ngào, hơn nữa cuốn lưỡi phun chữ không rõ, từ trong loa cũng có thể nghe thấy được mùi rượu nồng nặc.

Tôi đồng ý, cũng dựa theo ước định đến sân bóng rổ gần nhà cậu ấy, trước đây chúng tôi thường chơi bóng ở nơi này.

Chẳng qua bây giờ bên ngoài vẫn đang đổ mưa to, trên sân bóng không có một người.

Khi tôi che dù đi tới sân bóng, Lô Địch đã sớm đứng đó, dáng vẻ của cậu ấy nhìn qua rất không có tinh thần, tôi buồn bực làm chi mà không ở cùng cô dâu, chỉ một mình chạy ra đây.

"Để tớ trò chuyện với cậu một lúc nhé, nếu không nói, tớ sẽ điên mất." Cậu ấy cười cười, phảng phất như đang nói về chuyện của ai khác vậy.

Chúng tôi đi vào cái lều nhựa che mưa bên cạnh, tìm chỗ tương đối sạch sẽ khô ráo ngồi xuống.

"Không quấy rầy cậu chứ, thật ngại quá, mỗi lần có chuyện không thoải mái đều kéo cậu nói chuyện." Lô Địch áy náy vỗ vai tôi. Cậu ấy quả thực là người như vậy, lúc nào cũng thích đứng ở góc độ người khác mà suy nghĩ vấn đề, lo lắng cảm thụ của người khác. Thấu hiểu ý người cũng chưa chắc là ưu điểm, nếu quá trớn sẽ khiến mình sống rất mệt mỏi, rất cực nhọc.

Tôi lắc đầu, tuy rằng làm việc cả ngày mệt chết được, song tôi càng muốn biết câu chuyện đằng sau của cậu ta hơn.

"Cậu chắc hẳn cảm thấy khó hiểu việc tớ lựa chọn người yêu nhỉ, trước khi giải thích rõ sự lựa chọn của tớ, tớ muốn kể cho cậu nghe một câu chuyện." Cậu ấy khép hờ mắt như vừa mới tỉnh ngủ vậy, trên chóp mũi còn đọng vài giọt mưa, song cũng không hề lau đi, mà một mực nhìn mưa to phía ngoài. Giọng nói trầm thấp mang theo từ tính trộn lẫn với tiếng mưa gõ trên lều nhựa, thanh âm ấy khiến người ta cảm thấy phảng phất như đang đọc thơ vậy.

"Trong rất nhiều cô gái mà tớ quen, có muôn hình vạn trạng, thông minh, dễ thương, xinh đẹp, sắc sảo dịu dàng. Nhưng cho tới nay không có cô gái nào có thể tụ hội tất cả những ưu điểm này, có đôi lúc tớ ở cùng các cô ấy, sẽ luôn nghĩ, tạo hóa đến tột cùng có thể tạo ra một phụ nữ hoàn mỹ thật sự hay không?"

Rất nhanh, vấn đề này nhận được đáp án, hơn nữa khiến tớ càng



kích động đó là, không phải là một người, mà là một đôi, một đôi song sinh mặt mũi giọng nói tính cách hoàn toàn giống nhau.

Khi một cô gái xinh đẹp đứng trước mặt cậu, cho dù cô ấy có cao quý xinh đẹp như Audrey Hepburn, gợi cảm quyến rũ như Monroe, thế nhưng nhiều lắm chỉ có thể dùng từ khiến kẻ khác ngây ngất để hình dung đến cùng cực, thế nhưng cậu suy nghĩ xem, hai cô gái hoàn toàn giống nhau, ăn mặc, giọng nói ngữ tốc thậm chí cả động tác chớp mắt cũng không hề có điểm nào khác biệt -- Ít nhất theo cảm giác của người thường mà nói. Cậu sẽ có phản ứng gì? Cậu chỉ có thể nói đây chính là một kỳ tích. Cậu có thể sẽ quỳ xuống tỏ lòng sùng kính với hành động vô tình hoặc cố ý của thần.

Chẳng qua như những cặp song sinh thông thường, dù là tở, mới đầu cũng rất khó tiến vào được phạm vi của các cô ấy. Hai cô gái này vô luận đi đâu, hai tay luôn nắm với nhau, mười ngón đan chặt, hơn nữa họ nói chuyện đặc biệt thú vị, mỗi người nói một câu, đang lúc nói cũng có thể biết rõ câu tiếp theo đối phương muốn nói gì, loại thực nghiệm kiểm tra tâm linh tương thông này chúng tở luôn làm không biết mệt.

Về sau tở biết, cha mẹ của hai chị em đã qua đời từ rất sớm, trên thế giới này họ không có thân nhân nào khác, thế nên họ cực kỳ coi trọng nhau, xem đối phương trở thành một phần cơ thể cuộc sống sinh mạng mình, mặc dù không giống như song sinh dính liền như trong TV, thế nhưng giữa hai người luôn có một sợi dây ràng buộc vô hình.

Họ thừa kế một khoản di sản kếch xù của cha mẹ, cuộc sống giàu có xa hoa, nhưng lại thích trải qua những ngày bình dị giản đơn. Hai chị em ở trong căn nhà do cha họ lúc sinh thời thiết kế xây dựng, căn nhà rất lớn, lại chỉ có hai người họ, cũng không muốn bắt cứ người hầu nào, chẳng qua ở cổng thiết trí nhân viên bảo vệ, đây cũng do

cha họ sớm đã an bài chu đáo, bởi vì tòa nhà này vốn chính là một tòa tháp đôi. Tên tòa tháp được đặt là 'Sister', là cha họ đặc biệt thiết kế cho hai chị em, vốn là sắp xếp hai người phân biệt ở hai hướng tòa nhà, song từ khi cha mẹ qua đời, họ luôn ngủ cùng nhau.

Kể lâu như vậy, lại quên nói cho cậu biết tên của họ, chị tên Lưu Tuyết, em tên Lưu Vũ. Có lẽ cha mẹ họ đều thích nước chảnh.

Không biết do loại tâm lý gì, tớ rất muốn tiếp cận hai chị em họ, rất muốn nhìn một chút xem quan hệ giữa hai chị em bề ngoài không thể tìm ra khe hở này có còn không gian cho tớ không. Vì vậy tớ thường xuyên tiếp cận họ, cùng họ trò chuyện. Song mới đầu cực kỳ khó khăn, bởi vì đừng nói là người lạ như tớ, cho dù bạn bè thân thuộc với họ cũng rất hiếm khi có thể cùng họ trò chuyện quá mười câu. Thế nhưng họ cũng không phải lạnh lùng, mà là im lặng lắc đầu, dùng đôi mắt to xinh đẹp nhìn chăm chú vào cậu, cho nên dù bị từ chối, cậu cũng sẽ không mang bất mãn trong lòng, nếu như phải tìm một từ ngữ để hình dung họ, đó chính là thiên sứ." Trong đôi mắt Lô Địch tràn đầy một loại sắc thái mờ mịt, như màn mưa liên miên, lại vừa giống như cầu vồng rực rỡ sau cơn mưa.

"Nếu đã như vậy, vì sao cậu không từ trong hai chị em kia tìm một người cậu thích chứ?" Tôi nhin không được hỏi cậu ấy.

"Nói rất đúng, tớ lúc đó thật là muốn như vậy." Lô Địch lần nữa tỉnh táo lại, nói tiếp.

"Theo lý thuyết, mặc dù là song sinh, cũng có thể có thêm chút khác biệt đặc trưng, tựa như ai đó đã nói, trên thế giới này tuyệt đối không có hai chiếc lá hoàn toàn giống nhau. Thế nhưng quen biết hai người họ lâu như vậy, vẫn không hề tìm được điểm khác biệt của họ. Mỗi lần hai chị em cười bảo tớ chơi trò đoán ai là chị, ai là em, tớ lần nào cũng sai.

'Mặc dù tùy tiện đoán, cũng có thể có một nửa cơ hội mà, vì sao lần nào cũng sai được?' Ngay lúc đó tứ ngậy ngốc sờ ột buồn bực nói.

'Bởi vì anh đều có chung một loại cảm tình với hai chúng tôi, khi anh thật sự thích một người nhỉnh hơn một chút, anh liền có thể đoán được.' Hai cô gái xinh đẹp đồng thanh nói, tứ cảm giác có chút choáng váng, phảng phất như bản thân đang đứng trong căn phòng ngổn ngang gương soi vậy.

Có lẽ thật như họ nói, nếu tứ thật sự thích người còn lại hơn một chút, hiển nhiên có thể đoán được. Những ngày vui vẻ vẫn trôi qua như cũ, trò chơi đoán ai là chị cũng chơi đi chơi lại đã nhiều lần.

Người xung quanh đều nói, rất hiếm thấy chị em Lưu Tuyết Lưu Vũ gần gũi một người đàn ông đến thế, mà họ thì nói, đó là vì bề ngoài tứ giống cha của họ, mà động tác thì lại giống mẹ của họ.

Có lẽ, những người sớm tách khỏi sự ấm áp của cha mẹ, chung quy sẽ sản sinh cảm giác thân thuộc với những người tương tự cha mẹ mình.

Cuộc sống như thế vẫn tiếp tục kéo dài, mãi đến một ngày, bởi vì biến cố trong gia đình, tứ phải một mình ở thành phố này, vì trước đây có người chăm sóc, thoáng cái bỗng dựng sống một mình cũng không quen lắm, tứ thường sinh bệnh, người cũng gầy dữ dội. Hai chị em sau khi biết, nhiệt tình mời tứ đến tòa tháp đôi kia của họ ở một thời gian ngắn. Tứ mới đầu cũng không muốn đi, thế nhưng về sau vẫn đồng ý.

Tòa nhà lầu kia vô cùng xinh đẹp, tổng thể đều là màu trắng, nghe đâu vách tường ngoài cũng không phải quét sơn, mà là đá cẩm thạch trắng hàng thật lát thành. Bên ngoài nhà nhìn như cây cung dựng

đứng, từ hai bên cao vót lên tòa tháp, như trong ngoài của tấm gương, giống hệt nhau, bố cục xây dựng tòa nhà rất có hơi hướng phong cách hoàng gia châu Âu thời trung cổ, cũng khó trách, cha của hai chị em nhà họ Lưu chính là một nhà thiết kế khá nổi danh ở Anh Quốc. Toàn bộ căn nhà khiến người ta nhìn đặc biệt thư thái, đáy lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn, chẳng qua cảm thấy ngôi nhà lớn như vậy chỉ có hai người ở nhiều ít có chút tịch mịch.

Nhưng nghe đâu ông ấy thiết kế xong tòa tháp đôi này, thì chết trên bàn làm việc. Sau đó vợ ông ấy cũng bởi đau lòng mà rời theo. Hơn nữa hai chị em từ bé đã thích để tóc dài, mặc váy ngủ liền màu trắng, hai chân trần, nắm tay nhau không nói gì đi trong căn nhà lạnh lẽo. Trong tiếng nghị luận của người ngoài về căn nhà "Sister" này mang theo chút hứng thú không rõ.

Thế nhưng ngay lúc đó tớ cũng không để ý.

Sau khi vào ở, những ngày đầu coi như khá ổn, mỗi ngày đều có thể có cơm ăn, mặt khác trò chuyện, chơi đùa cùng hai chị em, cùng họ ở chung cậu sẽ không có cảm giác ba người.

Cậu sẽ luôn cảm thấy, họ là một người, chẳng qua mắt của cậu xảy ra hiệu ứng bóng chồng mà thôi.

Thế nhưng dần dần, theo thời gian qua lại với họ càng sâu sắc, tớ rốt cuộc cũng phát hiện sự khác biệt giữa hai người. Mới đầu tớ cảm thấy rất tò mò, rất đặc ý, vì tớ rốt cuộc biết làm sao để phân biệt họ, nhưng Lưu Tuyết và Lưu Vũ đều không biết.

Chị gái Lưu Tuyết lúc nói chuyện, có đôi khi sẽ theo bản năng khẽ cắn môi.

Quả thật là hơi khác biệt, có lẽ trong tiềm thức tớ nhiều ít mang theo

chút tỉ mỉ của phụ nữ, việc này hẳn có liên quan đến việc tớ từ bé lớn lên bên mẹ mình.

Thế nhưng tớ nhanh chóng phát hiện, vốn là một người lặn nửa biến thành hai người. Tớ bắt đầu hoang mang và bất ổn. Bởi vì tớ đồng thời phát hiện, mình có thể đã yêu Lưu Tuyết.

Tuy rằng trước đó tớ từng nói, hai chị em nói chuyện như một người, mỗi người nói một câu, nhưng lời Lưu Tuyết nói luôn có chút rất bình thản, rất hàm chứa ý thơ, là chút câu trần thuật, mà chị em họ chỉ với vài câu cảm thán hoặc câu hỏi lại mang theo cảm tình mãnh liệt của bản thân mình.

Tớ cũng không phải không thích Lưu Vũ, nhưng quả thực lại thích Lưu Tuyết nhiều hơn chút.

Hơn nữa không chỉ là cắn môi, trên ngón áp út tay trái Lưu Tuyết vì một lần ngoài ý muốn, để lại một vết sẹo nhỏ, nhìn kỹ không cách nào nhận ra vết sẹo nhạt như màu da. Đó tựa hồ là một lần cô ấy cầm dao làm thức ăn cho tớ không cẩn thận cắt phải. Nhưng cũng không lâu sau, tớ nhìn thấy Lưu Vũ cũng dùng dao cắt trên ngón tay mình, Lưu Tuyết rất khó chịu, hỏi em gái tại sao phải làm vậy.

'Em không thể khác với chị gái mình, thân thể hai chúng ta phải không có bất kỳ khác biệt nào, chút xíu khác biệt nhỏ thôi cũng không cho phép, bằng không, chúng ta sẽ không còn là một nữa.' Lưu Vũ mỉm cười, mặc cho máu tươi chảy xuống, dùng tay còn lại vuốt ve mặt chị mình. Tớ nhìn hai chị em ôm lấy nhau, thật sự không biết nói chen vào được gì, nhưng khi trông thấy Lưu Vũ mỉm cười, trong lòng chung quy có chút bất an vô hình.

Bởi vì lúc Lưu Tuyết cúi đầu khóc thút thít, Lưu Vũ quay sang, mang theo nụ cười nhìn tớ.

'Bây giờ, anh đã có thể đoán ra bọn em chưa?' Lưu Vũ, lần nữa cười hỏi tó. Tó đành phải im lặng chống đỡ.

Sau khi vết thương của Lưu Vũ khỏi hẳn, lần nữa muốn tó chơi trò đoán ai là chị, ai là em, tó từ chối. Bởi vì tó đã đoán được, nhưng tó lại không muốn lừa dối họ.

'Anh thật cuộc cũng đã đoán được rồi.' Lưu Tuyết cắn môi một cái.

'Anh biết không? Ngoại trừ cha và mẹ, anh là người thứ ba có thể đoán được bọn em.' Lưu Vũ mang theo nụ cười giống Lưu Tuyết.

'Nhưng họ đã chết, đã rời khỏi bọn em.' Lưu Tuyết nói.

'Anh cũng sẽ chết sao?' Lưu Vũ hỏi tó.

Tó không trả lời họ, nhưng tó biết mình không có khả năng tách hai người ra, tó sẽ không mang chị gái Lưu Vũ khỏi cô ấy, bởi vì Lưu Tuyết sẽ không đồng ý. Tó chỉ có thể rời đi. Khi họ biết tó muốn rời khỏi ngôi nhà 'Sister' có chút sừng sốt nhưng vẫn rất bình tĩnh tiếp nhận, song tó nhìn thấy tay hai người họ lần đầu tiên không nắm chặt lấy nhau nữa.

Cuối cùng tó đồng ý đề nghị của họ, ở lại ăn bữa cơm sau cùng. Song họ kiên trì bảo tó ngồi, tất cả do hai người tự đi làm.

Hôm đó vốn là buổi chiều, thế nhưng bên ngoài trời đã u ám.

Ngồi trên chiếc ghế gỗ cạnh bàn ăn, tó bỗng dựng lông mày người được một chút mùi máu tươi.

Họ thật cuộc đang chế biến thức ăn gì.

Qua một khoảng thời gian, tứ gần như đã suýt ngủ thiếp đi, bỗng đứng nghe thấy thanh âm leng keng của lục lạc, nhìn thấy một người đẩy một xe thức ăn tới. Nhưng tứ không cách nào phân biệt được người này là Lưu Tuyết hay Lưu Vũ.

Nhưng họ cho tới giờ đều là hai người cùng đi ra mà.

'Ăn đi, chị em làm canh rất ngon.' Xem ra cô ấy là Lưu Vũ. Cô ấy như trước mỉm cười tràn đầy ngây thơ nhìn tứ, bưng một bát canh lớn lên.

Trong canh bập bênh cục thịt màu trắng mà nhẵn mịn, trong cả căn phòng tràn đầy mùi thơm cực kỳ mê người.

'Chị em đâu?' Tứ hỏi Lưu Vũ, nhìn xung quanh.

Lưu Vũ không trả lời, chỉ vừa múc canh cho tứ, vừa mỉm cười.

'Anh rất nhanh sẽ có thể gặp chị ấy.' Nói rồi, cô ấy cũng múc cho mình một chén.

Tứ uống canh trong chén, rất kinh ngạc vì sao trên thế giới còn có món ăn ngon như vậy. Lưu Vũ cũng ngậm lớn uống.

'Chị em đâu?' Tứ lại hỏi cô ấy, trên mặt Lưu Vũ xẹt qua chút hờn giận.

"Đây là lần thứ hai anh hỏi chị ấy rồi," Lưu Vũ dừng một chút, buông chén xuống, "Còn nhớ bọn em từng nói gì với anh không, khi anh thích một trong hai bọn em, anh sẽ rất dễ dàng phân biệt được bọn em ai là ai."

'Anh nhớ.' Tớ chậm rãi trả lời cô ấy, hoặc có lẽ bây giờ nếu nói ra với Lưu Vũ như vậy, tớ liền có thể mang Lưu Tuyết đi.

'Nhưng anh không chọn em.' Lưu Vũ cắn môi một cái. Tớ có chút khó hiểu.

'Chị em đâu?' Tớ lớn tiếng chất vấn Lưu Vũ, cảm giác bất an sắp đến khiến tớ rất kích động.

'Em đã nói rồi, chị làm canh rất ngon, đáng tiếc chị đã chết, chúng ta chỉ có thể uống một lần.' Lưu Vũ chậm rãi rót canh còn sót lại trong chén vào miệng, trong căn phòng yên tĩnh tớ có thể nghe được thanh âm của cổ họng cô ấy nuốt xuống.

Tớ khó tin ngồi trên ghế.

Trong bát canh nổi lên một món khác, dài nhỏ.

Đó là một ngón tay, chính xác là một ngón áp út, bên ngón tay có một vết sẹo nhạt cùng màu da phải nhìn thật kỹ mới có thể thấy.

'Chị đã chết, chuẩn xác mà nói chúng ta đã ăn chị ấy.' Lưu Vũ hưng phấn đứng lên, ánh mắt đỏ của cô ấy cho tới giờ tớ chưa từng thấy qua.

Cô ấy lại cắn môi một cái.

'Bắt đầu từ trong tử cung bọn em đã cùng một chỗ, bọn em luôn là một người, hoặc nói em vẫn là nửa người, chị cũng thế. Nếu như không gặp anh bọn em sẽ vẫn luôn giống nhau như người ngoài nhận thấy, cứ hạnh phúc vui vẻ mà sống tiếp. Thế nhưng ai cũng không biết về đêm khi bọn em ngủ trong căn nhà này lạnh biết dường nào, tịch mịch dường nào, cho nên anh không nên xuất hiện.' Lưu Vũ



nhìn tó.

Tó thì rũ đầu xuống.

'Tôi quả thực không nên can dự vào giữa hai em.'

'Thế nhưng đã muộn, em và chị đều yêu anh, thế nhưng anh lại chỉ có một. Vì vậy, chị và em đã ước định, nếu anh yêu một trong hai bọn em, cũng chính là thời điểm anh có thể hoàn toàn phân biệt được bọn em, chị em bọn em phải biến thành một, một người.' Lưu Vũ cắn chặt môi dưới, một vệt máu theo kẽ răng cô ấy chảy ra, giống như một sợi chỉ đỏ.

Bên ngoài căn nhà nổi lên trận mưa lớn, tó đời này chưa từng thấy qua mưa lớn như vậy.

'Em không phải Lưu Vũ.' Tó bỗng đứng ngẩn đầu lên, không biết mình đang nói gì. Lưu Vũ giật mình nhìn tó.

'Trong chén, mới là Lưu Vũ đúng chứ.' Tó chịu đựng cảm giác muốn nôn mửa liệt, chỉ vào bát canh.

'Điểm khác biệt lớn nhất của Lưu Tuyết và em chính là khi kích động thích cắn môi dưới.' Tó rốt cuộc nói ra.

Lưu Vũ, không, hẳn là Lưu Tuyết ngây ngốc nhìn tó, thế nhưng lại nhanh chóng mỉm cười lần nữa.

'Cha em, mẹ em, đều không cách nào chấp nhận sự giống nhau quá mức này của bọn em mà điên loạn chết đi, không ngờ anh lại có thể nhìn thấu bọn em như vậy. Tiểu Vũ nói, em ấy biết anh thích em, muốn dẫn em đi, em ấy cũng rất thích anh, cho nên em ấy nói, muốn chúng ta ăn em ấy, như vậy, Tiểu Vũ sẽ trở thành một phần của

chúng ta, như vậy, chị em bọn em sẽ vĩnh viễn không xa cách, giống như trước đây vậy.' Lưu Tuyết cười giải thích.

'Nếu nói ăn chị, trái lại hẳn là em chiếm cứ cơ thể Lưu Tuyết đúng không.' Tớ hỏi.

'Đúng vậy, cơ thể này là của chị, mà linh hồn lại là của em, đây chẳng phải là kết hợp rất tốt rất đáng mừng sao.' Tớ cũng không biết nên gọi người trước mặt này thế nào nữa, đến tột cùng là Lưu Tuyết giết Lưu Vũ, hay là Lưu Vũ làm Lưu Tuyết thành canh thịt đây.

Nhưng tớ hiểu rõ ràng, hai chị em họ nhất định đã chết một người.

'Anh nói cần môi, nhưng thật ra là thương lượng của em và chị, ngay cả bản thân bọn em cũng không rõ được bọn em là ai, anh cho rằng anh có thể nhìn rõ được sao?' Cô gái trước mặt cời dây buộc tóc, cời bỏ quần áo, đứng bên cửa sổ, nhìn mưa to bên ngoài nện vào mặt kính, Cô mở cửa sổ ra, hạt mưa thoáng cái vô tình vỗ vào trên cơ thể trắng nõn của cô. Đèn trong phòng đã tắt, theo mỗi một tia chớp lóe lên, tớ đều có thể nhìn thấy cơ thể trần truồng của cô ấy, ánh chớp chiếu xạ cơ thể vốn trắng ngần ấy càng thêm nhợt nhạt. Tớ phảng phất như nhìn thấy một bức tranh nữ thần xinh đẹp đang đứng trước khung cửa vậy, bối cảnh phía sau lại là màn trời màu đen cùng mưa to bàng bạc.

'Bây giờ, anh còn có thể đoán được ai là chị, ai là em không?' Cô ấy cao giọng cười nói, tiếng mưa đã rất lớn, âm ỉ lấp kín tai, trước mắt rõ ràng là một người đang nói chuyện, mà tớ lại nghe được là hòa âm của hai người.

Tớ lấy tay đặt trên bàn, chân đã không còn lực để đi tới.

Rốt cuộc, tớ ngất đi, đợi đến khi tỉnh lại, cô ấy đã không thấy đâu,

trước mắt chỉ có tấm thảm bị mưa xối ướt, và canh trên bàn vẫn như trước bốc hơi nóng.

Tớ vọt tới phòng bếp, nhìn thấy một bộ thi thể, hầu như đã bị cắt nát, chỉ nhìn thoáng qua, liền không cách nào nhìn tiếp nữa.

Tớ rời khỏi tòa tháp 'Sister' kia, hơn nữa chưa bao giờ trở lại đó, nghe đâu, vốn là một tòa tháp đôi tổng thể màu trắng, một nửa không ngờ lại chậm rãi biến thành màu đỏ.

Về sau tớ cũng chưa từng gặp lại hai chị em kia, tớ vẫn luôn cho rằng họ vẫn còn hoàn chỉnh, chị và em vô luận một người cũng không hề chết, chẳng qua một lần nữa trở thành một. Có lẽ họ chỉ biết yêu đối phương, tớ chẳng qua là một cái cờ và cơ hội mà họ dày công chọn lựa, để gắn kết hai người mà thôi.

Sự kiện kia e rằng tớ mới là người bị hại, đến nỗi về sau tớ đều e ngại phái nữ, nhất là những cô gái xinh đẹp, hoàn mỹ, tựa hồ từ mỗi một người đó tớ đều có thể nhìn thấy bóng dáng của hai chị em kia, mãi đến khi gặp vợ tớ bây giờ, cô ấy đã cứu vớt tớ, tuy rằng cô ấy không ưu tú, nhưng cô ấy có thể khiến tớ quên đi cơn ác mộng lúc trước." Kể xong, Lô Địch đứng dậy, thờ dài nhẹ nhõm.

"Tớ phải trở về, có lẽ, cô ấy đã chờ sốt ruột rồi." Lô Địch rút cuộc lộ ra nụ cười xuất phát từ nội tâm, không lâu sau, liền theo nhịp bước chậm rãi biến mất trong tầm nhìn của tôi.

Nói thật, tôi nghe rất hồ đồ, sau đó, tôi kể chuyện này cho Kỳ Nhan.

"Cậu biết không, có một loại cách nói rằng ăn tươi thịt hoặc cơ quan của người sống, có thể kế thừa linh hồn người chết, nghe đâu có một bộ lạc, đều là cha con tương truyền, khi con trai phải nhận vị trí thay cha đều sẽ tiến hành một nghi lễ, đó chính là ăn tươi cha của mình.

Việc này không có lửa làm sao có khói, cậu chấ cũng từng nghe nói, rất nhiều người được ghép tim hoặc cơ quan khác sau khi cấy ghép tính tình sẽ đại biến, hoặc bằng không sẽ có thêm rất nhiều thói quen mà trước đây không có, có lẽ việc này cũng xuất xứ từ đây." Kỳ Nhan nói rồi uống nước, ừng ực ừng ực rót vào trong miệng.

"Hơn nữa, nếu như là chị em song sinh, có thể ăn tươi người còn lại, hai người thực sự có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ." Kỳ Nhan nhìn mưa to ngoài cửa sổ lặng lẽ nói.

# Chương 65: Trường

Ký túc xá đại học hoặc nhiều hoặc ít luôn có tin đồn, đặc biệt là những tòa nhà cũ tồn tại lâu đời đã mấy chục năm tuổi, sàn gỗ màu đen tràn ngập khe nứt, nhà vệ sinh dài mà âm u, đều là chỗ khiến người ta cảm thấy rất khó chịu, nếu như những chỗ đó từng xảy ra bất trắc, những người nhiều chuyện kia càng làm trầm trọng thêm vấn đề, chuyện lồng chuyện, đám học sinh cũ luôn thích dùng những thứ này dọa những học sinh mới, nhìn dáng vẻ chúng khúm núm run rẩy không khỏi ngấm thoải mái trong lòng, không vì cái gì cả, chỉ vì mình vào trường cũng bị thế, giống như cùng cắt đuôi con khỉ, sau đó mỗi lần khỉ mới vào chuồng cũng sẽ bị tập thể khỉ trước đó đè lại, cắt đuôi.

Sự ra đi của Lê Chính khiến tính cách Kỳ Nhan dường như trở nên lạnh lẽo hơn nhiều, chỉ những lúc có Lý Đa mới có thể nhìn thấy khuôn mặt cậu ấy có chút tươi cười, phần lớn thời gian cậu ấy đều đứng bên cửa sổ một mình hút thuốc, thực sự không muốn nhìn cậu ấy thế này nữa, vừa vặn tòa soạn và những tạp chí khác dự định tổ chức một cuộc triển lãm sách báo ở đại học nào đó, trường kia chính là học viện y Kỳ Nhan từng học, tôi bèn nhiệt tình mời cậu ấy đi cùng, mới đầu cậu ấy cũng không đồng ý, nhưng không chịu được tôi hết lần này đến lần khác quấy rầy, tôi mượn cớ nhờ giúp một tay khuyên được cậu ấy.

Mọi người sau khi tốt nghiệp thường về trường, nhìn một chút những học sinh nhiệt tình tràn trề tinh thần phấn chấn kia, chung quy có thể tìm thấy vài hình bóng của mình năm nào, người tự nhiên cũng sẽ cảm thấy trẻ trung hẳn.

Khác với những ngôi trường khác, học sinh của học viện y trên mặt luôn mang theo sự cơ trí và bình ổn không phù hợp với tuổi thật, cũng khó trách, làm bác sĩ đương nhiên cần sự tỉ mỉ và nghiêm ngặt, không thể có mấy may qua loa, dần dà, đương nhiên có chút cứng nhắc, tất nhiên, cũng không tuyệt đối, tỷ như nam sinh dẫn đường cho chúng tôi trước mặt đây, vô cùng hoạt bát.

"Anh biết không, khi tôi vừa vào đại học đã từ những học sinh cũ của trường tôi nhận vào nghe được một câu chuyện, cực kỳ dọa người đó, nhưng mà nói vậy chẳng qua là truyền thuyết mà thôi." Cậu bé này tên là Hoa Nguyệt Phong, tiếng phổ thông dễ nghe mang theo chút khẩu âm Giang Nam giới thiệu với chúng tôi.

Kỷ Nhan cười cười, chẳng lẽ cậu ấy cũng đã từng nghe? Hoa Nguyệt Phong cũng không biết người trước mắt này từng học chung trường với cậu ta mấy năm trước. Lúc đầu mới gặp Kỷ Nhan Hoa Nguyệt Phong đã hơi ngần ra, song cậu ta lại nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường, tiếp tục cười nói vừa nhìn thấy họ thật đúng là có thể tìm được cảm giác của bản thân trước kia.

"Kể chút xem, đó là câu chuyện thế nào?" Tôi tò mò hỏi.

"Là như vậy," Hoa Nguyệt Phong hắng giọng một cái, vô cùng khoa trương như đang trình diễn.

"Trong trường này, ở ký túc xá của chúng tôi, mỗi tầng đều trải một lớp thảm, ngoại trừ tầng thứ tư, mỗi tầng đều là thảm xuyên thay rửa, hơn nữa đều là màu vôi vàng, chỉ có tầng thứ tư là màu đỏ, thậm chí trời mưa hoặc tình cờ có người hắt nước lên, màu đỏ kia cũng chẳng mấy may bay màu.

Khi chúng tôi hỏi những học sinh cũ có chuyện gì xảy ra, họ đều không biết, chỉ có phụ đạo viên năm thứ tư mà tôi biết, dùng cách nói

Quảng Đông mà nói: ' "Hậu sinh tử, thiên kỳ ngộ hảo bách tự kỳ độc thư a" (Con à, học tập ngàn vạn lần không nên quá ép mình).

Nghe đâu mấy năm trước, trong ký túc xá tầng thứ tư có hai người bạn, chuyên ngành hai người học khác nhau, nhưng đều có sở thích tương tự, hơn nữa thành tích đều rất tốt, anh phải biết, học ở học viện y rất tàn khốc, quy luật đào thải nghiêm ngặt vượt trội những trường khác, hằng năm đều có không ít người không thể chịu được sát hạch tàn khốc mà bị quét xuống, có trực tiếp bị khuyên lui, việc này đối với vài học sinh đã tốn tinh lực thật lớn, bản thân lại gánh vác áp lực lớn lao mà nói, là chuyện hầu như không cách nào chấp nhận, cho nên, tự sát ở học viện y cũng không phải chuyện mới mẻ gì.

Hai người kia cũng vậy, khẩn trương học cơ hồ khiến họ không thờ nổi, một người trong đó học khoa chấn thương chỉnh hình đặc biệt thông minh, mà người còn lại ngược lại chịu khó hơn. Nhưng nam sinh của khoa chấn thương chỉnh hình thành tích khá hơn chút. Chúng ta tạm gọi nam sinh khoa chấn thương chỉnh hình là anh A, người còn lại gọi là B nhé.

Anh A có khoảng thời gian phải thường xuyên ra ngoài thực tập, mỗi lần trở về đều trông thấy bạn cùng phòng cầm một quyển 《Giải Phẫu Học》 thật dày cặm cùi đọc, cậu ta cũng không tiện quấy rầy, đành phải lặng lẽ làm chuyện của mình, cuộc sống như thế dần dần trôi qua, nào ngờ một ngày anh A phát hiện tờ giấy của bạn mình trên bàn.

Trên đó viết một câu: 'Cậu có thể cho tớ mượn ít đồ không?' Cậu ta sau khi đọc cười cười, lập tức cậu ta cũng viết giấy, nói đương nhiên có thể, sau đó liền ra ngoài, ngày thứ hai trở về bạn không có đó, kết quả trên bàn lại có thêm tờ giấy.

'Vật rất quan trọng, tớ sợ cậu không chịu.' Cậu ấy cảm thấy thú vị, lại

viết lại một tờ, nói đừng ngại, chúng ta là bạn bè, không gì không thể mượn.

Thế nhưng người bạn kia trước sau vẫn không nói muốn mượn cái gì, việc này cũng dần dần bị anh A cho vào quên lãng.

Mãi đến một ngày cuối tuần của mùa hè, anh A đọc sách mệt mỏi ngủ gục trên bàn, thỉnh thoảng trong mộng lung bị người ta kéo ngồi dậy, nam sinh học khoa chấn thương chỉnh hình vừa trợn tròn mắt nhìn, phát hiện bạn cùng phòng của mình đầu tóc rối bù, miệng sùi bọt mép trợn trừng mắt, cầm trong tay một con dao giải phẫu sáng choang xách mình lên.

"Học, học, học không hết sách mà, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?" Người nọ đứt quãng nói.

Anh A sợ hãi, liền vội hỏi bạn cùng phòng làm sao thế.

'Có thể cho tớ mượn não của cậu không? Như vậy tớ sẽ không cần mệt như vậy nữa.' Người nọ bỗng dựng mặt mày nghiêm túc hỏi.

Anh A rốt cuộc đã hiểu, bạn cùng phòng muốn mượn chính là não của cậu ta, cậu ta nhìn ra được bạn mình không nói chơi, vì vậy bắt đầu ra sức giãy giụa. Thế nhưng chưa kịp phản kháng chút nào, dao giải phẫu đã cắt cổ cậu ta, máu tươi thoáng cái phun ra.

Sinh viên y khoa cầm dao giải phẫu hài lòng nhìn bạn học mình ngã dưới chân, nhìn cậu ta không ngừng bịt cổ họng mình.

'Lần này có não ghi nhớ mọi thứ rồi!' Hắn kéo hai chân bạn mình, đi ra ngoài, chỉ đáng thương cho người nọ, đến chết cũng không hiểu tại sao mình bị giết, lúc đó cậu ta vẫn chưa chết, nhưng cổ họng bị cắt không cách nào kêu được, chỉ có thể mặc cho thân thể mình bị



chậm rãi kéo vào bóng tối cuối hành lang, nhìn dưới thân mình kéo ra một vết máu thật dài.

Nghe đâu về sau vết máu kia làm thế nào cũng rửa không sạch được, cho nên được dùng để răn đe chúng tôi, học hành ngàn vạn lần đừng quá ép buộc bản thân, mọi việc liệu sức mà làm. Song tôi đoán chừng là giả thôi." Hoa Nguyệt Phong kể xong câu chuyện, tiếp theo sờ đầu mình, nheo mắt cười cười.

Tôi cũng cười, song chợt phát hiện Kỳ Nhan bên cạnh lại không hề cười.

"Đó không phải là tin đồn, là thật, nhưng lại không giống như cậu kể lắm." Kỳ Nhan nhìn Hoa Nguyệt Phong. Người nọ thì mỉm cười làm động tác mời, ý bảo Kỳ Nhan kể tiếp.

"Tôi cũng từng là học sinh trường này, sự kiện cậu kể kỳ thật vừa vặn phát sinh tại thời điểm tôi học năm nhất vừa vào trường." Ba người tìm một đình nghỉ mát ngồi xuống, Kỳ Nhan bắt đầu từ từ kể.

"Tất cả mọi người đến từ bốn phương tám hướng của tổ quốc, đại đa số mọi người đều là lần đầu tiên rời xa quê hương, đi tới thành thị hoàn toàn xa lạ, lúc mới đầu còn hơi trúc trắc, song bởi đều là con trai, rất nhanh đã trở nên quen thuộc, phòng ngủ là bốn người, ba người ngủ cùng phòng với tôi lại có đặc điểm riêng.

Người cao gầy cũng là người bản địa giống tôi là Tiểu Hoa, mặt mũi đẹp trai, tính cách rộng rãi. Một người khác là Lưu ca đến từ Bắc Kinh gia cảnh giàu có, người còn lại cuối cùng mãi đến khai giảng mới chuyển vào phòng là Nhạn Nam.

Trong bốn người Nhạn Nam tính ra là người kiêu lời nhất, song cũng không phải lạnh lùng, chẳng qua giống như cây gậy trúc vậy, người

ta đẩy một cái, hấn liền nhúc nhích một cái, cậu hỏi một câu hấn lại đáp một câu, tuyệt không nói nhiều, sau đó lại tiếp tục cắm đầu đọc sách.

"Tớ là được bà con dưới quê nhin bót lương thực từ trong miệng ra để lên học, tớ chỉ có thể dốc sức mà học thôi." Mỗi lần chúng tôi khuyên hấn nghỉ ngơi chút, Nhạn Nam luôn ngẩng đầu lên, nâng gọng kính trên sống mũi, nhếch đôi môi cực mỏng nghiêm túc nói, do đó phần lớn thời gian nếu ra ngoài chơi hoặc đi ăn, Nhạn Nam lúc nào cũng không đi, tuy rằng mỗi lần trở về chúng tôi đều mang cho cậu ấy chút quà, nhưng cậu ấy đều từ chối không nhận. Đừng nói bạn nhậu, phần lớn mọi người đều là dựa vào ăn nhậu để kết nối cảm tình, thời gian dài như thế, Nhạn Nam và mọi người nhiều ít cũng có chút xa cách.

"Cậu ta, đại khái là không muốn nợ tình chúng ta mà thôi." Tiểu Hoa ngậm điếu thuốc, ôm guitare ngồi trên ban công, trong phòng ngủ chỉ có vài người bọn tôi, Nhạn Nam đã đến lớp tự học, mà Lưu Ca thì đã đến trường tìm nữ sinh xinh đẹp rồi. Nghe đâu gã rất lợi hại, ngay từ lúc học cao trung bạn gái đã nhiều không kể hết, mà chúng tôi cũng chưa từng thấy cô gái nào ở bên cạnh gã nán lại quá hai tuần. Song kỳ quái là thành tích người này cực kỳ tốt, mỗi bài kiểm tra làm đều không tệ, thật khiến bọn tôi hâm mộ không thôi.

Tôi rất thích ở chung với Tiểu Hoa, thứ nhất đều là người bản địa, thứ hai cậu ấy biết đàn guitare, ca hát cũng không tồi, chẳng qua hơi hàm chứa thâm lương.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thế nhưng chuyện kỳ quái lại bắt đầu nổi lên mặt nước.

Đầu tiên là ký túc xá của chúng tôi, đó là một căn nhà xây vào thời dân quốc, không rõ nhà trường tại sao không chịu phá bỏ, tuy rằng

bên trong đã tân trang, thế nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy ở rất khó chịu, nguyên nhân lớn nhất là bên trong luôn có mùi vị mốc meo, như quần áo ẩm ướt đặt trong rương lâu ngày, hơn nữa phòng chúng tôi nằm ở đầu chót của tầng, tường vách vừa vụn tựa phía ngoài cùng, cho nên mỗi khi mưa đến, trên tường luôn là một mảng ẩm ướt, khiến người ta rất khó đi vào giấc ngủ.

Sát phía ngoài cùng, chính là giường của Tiểu Hoa và Nhạn Nam.

Nhưng kỳ lạ là mặt tường bên Tiểu Hoa lại khô ráo như thường, Nhạn Nam thì không ngừng kêu khổ, hấn đến từ khu vực ít mưa, mùa mưa ẩm ướt như thế khiến hấn rất khó ngủ, tôi thấy hấn chung quy mỗi tối đều ở trên giường lăn qua lăn lại, vì thế đề xuất đổi giường với hấn, Nhạn Nam mới đầu không đồng ý, thế nhưng lâu dài ngủ không ngon khiến thành tích học tập của hấn cũng giảm sút đôi chút, cuối cùng hấn đồng ý.

"Làm phiền cậu, thật ngại quá, mùa mưa vừa qua tớ sẽ lập tức đổi về nhé." Nhạn Nam tranh giúp tôi thu dọn đồ đạc, tôi thì xua tay nói không cần.

"Không, nhất định phải đổi về!" Đôi mắt Nhạn Nam mở thật to, túm chặt lấy khăn trải giường của tôi. Tôi đành phải luôn miệng nói đồng ý, hấn mới khôi phục như cũ. Sau khi Nhạn Nam rời khỏi đó, Lưu Ca nằm trên giường gửi tin nhắn thành linh ló đầu ra cười lạnh nói.

"Nhìn coi cái thái độ đó kìa, cho mình là cái gì chứ, Kỳ Nhan cậu làm người tốt uống phí rồi, thứ người này căn bản sẽ không để lòng tốt của cậu trong lòng." Lưu Ca khinh thường nói.

"Không sao, dù gì tớ cũng thích ở cùng Tiểu Hoa mà." Tôi thì cười cười.

"Quên đi, lười phản ứng cậu ta, buổi tối tớ đi tán gái, mấy cô nàng ở đây đều tươi mơn mớn, hay là chờ lát nữa tớ xem có dư không thì gọi điện cho cậu và Tiểu Hoa một miếng nhé, dù sao các cậu cũng không việc gì làm." Vừa nói điện thoại của gã vang lên, hò hét với cái điện thoại vài câu, lập tức nhảy xuống giường, lấy chìa khóa.

"Bạn hiền tối nay tớ không về, đừng chờ cửa tớ." Nói xong liền như một làn khói tản đi, lúc đi ra vừa vặn gặp Nhạn Nam cầm chậu rửa mặt đi tới, hai người đứng tại chỗ nhìn nhau một cái, sau đó đường ai nấy đi.

Người khắp trời nam đất bắc tụ cùng một chỗ, nhiều ít có chút xa lạ, tôi khi ấy cũng chỉ cho là như vậy.

Thế nhưng đoạn thời gian đó sắc mặt của Tiểu Hoa lại cực kỳ không tốt. Tôi hỏi cậu ta làm sao vậy cậu ta trước sau không nói, cuối cùng quá bức bách, cậu ta mới mở miệng nói ra.

"Mỗi ngày sau khi các cậu ngủ, mặt tường kế bên tớ kia liền ngo nguậy." Cậu ta cúi đầu bình tĩnh nói từng tiếng.

"Sao có thể?" Mới đầu tôi nghe cũng cảm thấy có chút hoang đường, "Cậu chắc hẳn gần đây học hành mệt mỏi thôi phải không?"

"Không phải, nếu không thì thế này, tối nay cậu cứ cầm giấy bút ngủ trên giường tớ thử xem, dù sao tớ không dám ngủ nữa, tối tớ về nhà ngủ thôi." Nói rồi, cậu ấy nhặt cặp sách lên, liền ra cửa, tôi thấy sắc mặt cậu ấy không tốt, vốn định ngăn cản, tiếc rằng thoáng cái cậu ta đã chạy mất.

Buổi tối Nhạn Nam sớm đã ra ngoài, trong phòng ngủ chỉ còn lại mình tôi.

Tôi nằm trên giường của Tiểu Hoa, nhưng không phát hiện thấy bất cứ dị động nào, vì vậy nặng nề ngủ thiếp, cũng không lâu sau, bên ngoài bắt đầu đổ mưa to, vách tường dần dần xuất hiện nước đọng màu đen, nhưng tôi bên này hãy còn một mảng trắng trắng.

Thình lình giữa tiếng mưa rơi và tiếng sấm tôi nghe thấy một loại tiếng động khác.

Đó là một loại thanh âm vỗ vào tường, rất nhịp nhàng.

Trước kia tôi ngủ trên giường mình, thường nghe thấy thanh âm này, bởi vì bạn học ở phòng ngủ sát vách thích nghe nhạc trên giường, giơ đũa gõ vào trên vách, có lẽ cũng rành rỏi vỗ tường chơi.

Nhưng một mặt khác bên này cái gì cũng không có.

Tôi dán lỗ tai mình lên vách tường, quả nhiên, thanh âm kia càng rõ ràng hơn, và lại tôi hầu như có thể nhận ra được đó là thanh âm thùng thùng của đầu đập lên vách tường.

Lúc này, mặt dán lên vách tường cảm giác mặt tường thật sự đang ngọ nguậy, mặc dù chỉ là một chút rất nhẹ, nhưng tôi rõ ràng cảm giác được. Tôi lập tức rụt ngay về.

Không sai, dưới ánh đèn huỳnh quang của ký túc xá, mặt tường kia đúng là nấn bột từng chút từng chút lồi lõm, sau cùng dừng lại, tôi dùng tay sờ, đặc biệt cảm thấy đường vân.

Từ trên giường nhảy xuống tôi vội vàng lấy trong ngăn kéo ra một tờ giấy trắng lớn và bút, giấy trắng vốn là mang đến vẽ khung xương cơ thể người, tôi nhớ lại chuyện khi còn bé thường đệm giấy trên tiền xu để vẽ.

Giống vậy, tôi dùng giấy trắng bày trên mặt tường, sau đó dùng bút vẽ lung tung với phạm vi rộng.

Theo đầu bút chì dần dần mài phẳng, trên giấy xuất hiện một bức vẽ khuôn mặt người nền đen, nét trắng.

Đó là mặt của nữ giới, tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng nhìn ra được hình dáng ngũ quan đều rất tốt, là một cô gái xinh đẹp, nhưng giữa hai lông mày lại thoáng mang theo ưu sầu, ánh mắt cô nhắm thật chặt, khóe miệng hơi nhếch lên, phẳng phất như đang cười, nhưng nụ cười kia lại tràn ngập tuyệt vọng.

Tôi không hề nghĩ ngợi, lập tức xé tờ giấy kia ném vào thùng rác.

Áo giác chẳng, tôi lần nữa lấy tay sờ vách tường, nhưng chỉ có thể cảm thấy trơn nhẵn như gương, cảm giác lồi lõm trước đó đã không còn, tiếng va chạm kỳ quái cũng không có. Tôi chỉ có thể đơn phương cho rằng mọi chuyện kết thúc, hơn nữa dường như đúng là thế, ngày thứ hai Tiểu Hoa trở về, như không có chuyện gì xảy ra, như cũ cười hì hì cùng tôi trò chuyện, nói trở về ăn biết bao là đồ ăn ngon, tôi thì dùng nắm đấm nện cậu ta một cái.

Tiếp theo, Lưu Ca cũng đã trở lại, tâm tình tựa hồ tốt lắm, khi đi học người này ngồi bên cạnh tôi, mùi rượu nồng nặc, hơn nữa lảng máng trong đó còn có mùi thơm son phấn nhàn nhạt.

"Hôm nay phải nộp bản vẽ phân bố mạch máu tuần trước cậu vẽ chưa hả? Cận thận thi cuối kỳ không qua được sẽ thành trò cười đấy." Thu bài tập chính là Nhạn Nam, tôi biết hẳn đúng là không nể mặt, mà bài tập lần này có liên quan đến bài thi cuối kỳ, tôi đương nhiên không khỏi có chút bận tâm.

"Cậu đó bớt lo chuyện bao đồng, căn bản không cần lo cho tôi, tôi có

xui xẻo cũng sẽ không nợ môn, quên nói với cậu, tối qua anh bạn tôi được sáng khoái, lại còn là hàng chưa khai, thật khó được, chẳng qua cứ đòi ở lại không đi, mặc dù đẹp, nhưng tôi không có khả năng quen với một cô gái quá hai tuần đâu, nếu không thì đến cậu cũng sẽ chê cười tôi phải chứ?" Nói rồi gã dùng bàn tay to vỗ vai tôi, tôi đẩy tay gã ra.

"Cậu cứ làm thế, coi chừng báo ứng, ngược lại không ai thêm gả cho cậu, chân chính cô đơn một mình." Vừa nói xong, gã liền vù vù ngủ, tôi cũng đành phải tiếp tục nghe giảng.

Rất kỳ lạ, không phát hiện gã vẽ, cũng không nhìn thấy gã nộp, thế nhưng giáo viên cũng không chỉ đích danh, về sau công bố thành tích, gã ấy vậy mà còn cao điểm hơn cả tôi, cùng điểm với Nhạn Nam.

Trước kiểm tra cuối kỳ, mặc dù Lưu Ca cũng có chút căng thẳng, gã cũng bắt đầu đan mắt, ôn tập sách giáo khoa, gã rất thông minh, đọc cũng nhanh, hỏi vấn đề cũng rất đúng chỗ, hơn nữa một khi chuyên tâm làm việc liền tắt điện thoại di động, nhưng tôi vẫn nhìn thấy một số người đến phòng ngủ tìm gã, nam có nữ có, phần lớn bị gã mắng bỏ chạy. Bởi vì điểm học gộp lại không qua, sẽ lập tức bị đuổi khỏi trường, đó cũng phải chuyện vè vang gì, hằng năm số người vì việc này mà nhảy từ lầu chính xuống tự tử cũng không phải một hai người. Cho nên cho dù là Nhạn Nam, cũng sinh ra chút cẩn thận và cau kỉnh hơn thường ngày, áp lực học tập và thời tiết nóng bức, e rằng đều là nguyên nhân.

Chẳng qua có một cô gái xinh đẹp luôn qua đây khóc lóc, vô luận Lưu Ca đuổi thế nào cô ta cũng không đi, mắng cũng đã mắng, lời nhỏ nhẹ cũng đã nói, từ khẩu âm của cô gái này nghe ra được, không ngờ dường như lại là tiếng địa phương. Cô ta luôn nghiêng mặt đứng ở cổng, tướng mạo có chút quen, nhưng nghĩ mãi không

ra.

Sau cùng Lưu Ca thật sự chịu không nổi, cùng cô gái ra ngoài một chuyến, qua cả buổi, tôi còn tưởng gã lại ra ngoài ngủ trọ, ai ngờ gã vậy mà chạy trở về, vẻ mặt uể oải, khuôn mặt vốn trắng nõn ấy vậy mà lại có thêm một dấu bàn tay đo đỏ nhỏ nhắn tinh tế.

"Tớ làm sao biết đũa trẻ trong bụng có phải của tớ không, thiệt là, còn sống chết đổ thừa tớ không tha, Kỳ Nhan à con gái vùng các cậu có phải đều như vậy không." Gã từ trước đến giờ miệng không nói lời hay ho, tôi mãi cũng thành quen, song không đợi phản kích lại gã, Tiểu Hoa thành linh thái độ bất thường nhảy dựng lên hướng gã nhào tới, Lưu Ca không kịp đề phòng, trên mặt lập tức bị trúng mấy cái. Tiểu Hoa cái gì cũng không nói, chỉ hướng trên người Lưu Ca giáng xuống, may mà tôi kéo họ ra, Nhạn Nam thì đứng bên cạnh, không chút biểu cảm nhìn.

"Sắp thi rồi, muốn đánh thì cút xa chút hãy đánh." Nhạn Nam ngồi trên ghế nói một câu, tiếp theo cầm sách lại đi đến phòng tự học.

Tiểu Hoa cũng ra ngoài, tôi luôn cảm thấy cậu ta gần đây có chút kỳ quái, trước khi đi chỉ nói với Lưu Ca một câu "Sau này còn xằng bậy nữa sớm muộn cũng sẽ phết cậu." Lưu Ca tức giận đến nhảy dựng lên, nhưng bị tôi đè xuống.

"Tớ là nể mặt mũi cậu, bằng không tớ đập chết nó!" Tôi an ủi gã vài câu, cũng cảm thấy phiền muộn trong lòng, vì vậy ra ngoài đi dạo. Trong phòng ngủ chỉ còn lại Lưu Ca một mình đọc sách.

Tôi đi tới lầu dưới phòng ngủ, nhìn tường bên ngoài cùng, mãi vẫn không nhớ ra ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mà khi đó tôi bỗng dưng nhận được điện thoại, nói cha tôi trong bệnh



viện bệnh tình có chút chuyển biến xấu, tôi đành phải gọi đến phòng ngủ cho Lưu Ca bảo gã giúp tôi xin nghỉ, nhưng mãi mà không ai nghe máy, sự việc khẩn cấp, tôi đành phải chạy tới bệnh viện trước.

Bệnh cha tôi đã trầm trọng đến giai đoạn ba, mãi không thấy khá lên, may mắn lần đó không nghiêm trọng lắm, song tôi vẫn canh giữ ở bệnh viện một đêm.

Rạng sáng ngày thứ hai tôi chạy về trường học, trời thành linh đổ mưa, hơn nữa vừa nhanh vừa lớn, tôi không mang theo áo mưa, không thể làm gì khác hơn phải vội vàng chạy về ký túc xá, lúc này phòng chùng ngay cả Nhận Nam thích ra bãi cỏ sáng sớm ôn bài cũng phải nán lại phòng.

Khi tôi tới lầu dưới ký túc xá, lại không lên nữa, bởi vì tôi nhìn thấy một cái gì đó trắng trắng treo bên ngoài vách tường ký túc xá, vị trí nhìn qua chính là phòng ngủ của chúng tôi.

Như con búp bê cầu mưa, tôi nhìn thấy rõ ràng, hình như là con gái, mặc toàn thân váy áo màu trắng, tóc đen và váy bị nước mưa làm ướt, bết thật chặt trên người, cô ta đưa lưng về phía tôi, mặt hướng vách tường kia. Một sợi dây thừng thật dài siết lấy cổ cô ta.

Gió bắt đầu thổi to, thân thể gầy yếu nhỏ nhắn của cô ta tựa như làm bằng giấy bị thổi tung lên, sau đó lại nặng nề đập vào vách tường, phát ra thanh âm thùng thùng.

Tôi lập tức gọi cho quản lý trường, rất nhanh, họ đưa thi thể của cô gái xuống.

Mặt cô gái kia cùng bức vẽ lại từ trên vách tường giống nhau như đúc.

Hơn nữa rất quen, tôi về sau nhớ lại, nó dường như chính là của nữ sinh thường xuyên tới tìm Lưu Ca kia. Bởi trời vừa mới tờ mờ sáng, nhà trường không muốn tạo thành hỗn loạn không cần thiết, vội vàng phong tỏa tin tức, đưa xác cô gái đi, người biết việc này cũng không nhiều, tôi cũng được báo không nên tùy tiện nói lung tung.

Đèn ký túc xá tựa hồ đã bị phá hư, tôi đập lên sàn nhà bằng gỗ, dưới bàn chân vang tiếng kéo kẹt, trở về phòng ngủ, nhưng Lưu Ca không thấy đâu, Tiểu Hoa cũng không thấy, chỉ có Nhạn Nam nằm trên giường.

Tôi cho là hắn còn đang ngủ, do đó không gọi hắn, thế nhưng lại chợt phát hiện trên tay hắn có ít vết máu.

Mặc dù chỉ một chút xíu, nhưng tôi khẳng định đó là vết máu, bởi vì nó có vết vẩy đặc biệt của máu sau khi đông.

Tôi xoay người ra ngoài, không ngờ Nhạn Nam lại nói chuyện.

"Rất cảm ơn cậu từ trước đến giờ đã chăm sóc tớ, tớ không thích nợ ân tình của người ta, bởi vì tớ tạm thời còn chưa có năng lực trả, hắn cậu luôn khó hiểu về bài tập của thằng kia, kỳ thực đều là tớ giúp nó làm, lúc thi tớ cũng giúp nó gian lận, song nó quả thực cũng rất thông minh, nó có cái đầu cực kỳ ưu tú, một vài tư liệu tớ cần mất rất nhiều thời gian để ghi nhớ nó thoáng cái đã thuộc lòng, thật không rõ ông trời vì sao bất công như thế. Nhưng không sao, tớ sẽ không vì kiếm vài đồng tiền của nó mà nhìn sắc mặt nó chịu tội nữa." Nhạn Nam nói xong, ở trên giường trở mình. Tôi nghe không hiểu lời hắn nói, chỉ biết hóa ra hắn luôn âm thầm giúp Lưu Ca làm bài tập.

Khi tôi ra khỏi phòng ngủ, lại trông thấy ngoài cửa có một vệt máu hẹp dài, mới đầu lúc tiến vào có chút gấp gáp, nên không chú ý tới.

Tôi lần theo vết máu kia, vết máu kia kéo dài mãi đến một mặt khác của tầng lầu.

Nơi đó là nhà vệ sinh, khi ấy mỗi tầng đều có một nhà xí, chứ không phải giống bây giờ mỗi phòng ngủ đều có.

Tôi cẩn thận đi vào WC, bên trong chỉ có tiếng mưa rơi lộp bộp.

Lưu Ca ngoẹo đầu nằm dựa vào tường, hai mắt trợn trừng, phảng phất như không thể tin nổi, vết máu từ cổ gã lưu lại, cổ họng gã đã bị cắt, dao cắt vết thương hẳn phải cực kỳ sắc bén.

Liên tiếp xuất hiện hai học sinh chết đi, nhà trường có chút rối loạn, họ mang thi thể của Lưu Ca đi. Nâng thi thể lên tôi mới phát hiện, hóa ra não của Lưu Ca đã bị người ta lấy mất. Sau đầu là một cái hốc tối om vĩ đại.

Tiểu Hoa mất tích cũng trở thành mục tiêu hàng đầu của cảnh sát, bởi vì nghe đâu có người nhìn thấy Tiểu Hoa từ phòng giải phẫu mang đi một con dao giải phẫu. Hơn nữa cô gái đã chết còn là bạn học cấp ba của Tiểu Hoa, Tiểu Hoa thích cô ấy đã lâu lắm rồi.

Tôi gọi điện cho gia đình Tiểu Hoa, nghe điện thoại là một cậu bé, cậu bé gọi mẹ của Tiểu Hoa tới.

"Tiểu Hoa? Nó đã lâu chưa về nhà." Mẹ của Tiểu Hoa khó hiểu nói, tôi cực kỳ kinh ngạc, mấy hôm trước cậu ta chẳng phải đã trở về sao, ngày thứ hai còn nói đã ăn thật nhiều đồ mẹ nấu.

"Không hề, ngày đó nó gọi điện thoại nói muốn về dùng cơm, nhưng làm đồ ăn xong lại không thấy đến, bác còn đang muốn mắng nó vài câu." Mẹ của Tiểu Hoa bắt đầu kể lể, tôi an ủi bà vài câu, buông điện thoại xuống.

Tiểu Hoa cứ thế mất tích, căn phòng này của chúng tôi một chết một mất tích, không có ai khác dám dọn vào, cũng tốt, tôi và Nhạn Nam thích yên tĩnh. Nhạn Nam sợ ẩm, cho nên hắn ngủ trên giường kia của Tiểu Hoa. Tôi vẫn đối với vết máu trên tay Nhạn Nam ngày đó có chút khó hiểu, hắn chối do không cẩn thận lúc làm thí nghiệm cắt phải, tuy rằng tôi không tin, nhưng báo cáo khám nghiệm tử thi nói, thời gian Lưu Ca tử vong Nhạn Nam vẫn luôn ngồi trong phòng tự học, có trên trăm người làm chứng cho hắn.

"Không phải cậu đang hoài nghi tở đó chứ?" Nhạn Nam cười lạnh nói, tôi đương nhiên lắc đầu.

Tôi rất ít trò chuyện với hắn, thời gian cũng dần trôi qua, mãi đến một năm sau khi Lưu Ca chết, lại là một ngày hè mưa to.

Tôi ngày đó ngủ rất mơ màng, Nhạn Nam đến phòng tự học đọc sách cả đêm, tôi giữa đêm mơ mơ màng màng thức dậy lại nhìn thấy trên giường nằm một người, nguyên tưởng rằng là Nhạn Nam đã trở về, lại phát hiện dép lên Nhạn Nam vẫn còn đó, nếu hắn đã về, nhất định sẽ thay dép, đây là thói quen bền bỉ của hắn.

Hơn nữa dưới giường không hề có giày.

Tôi không kéo đèn, bởi vì bóng lưng người nằm trên giường kia cực kỳ giống Tiểu Hoa.

"Là cậu sao? Tiểu Hoa?" Tôi lớn tiếng hỏi, thế nhưng không có hồi đáp, chờ lúc tôi đi tới, người trên giường chậm rãi bò dậy, song hắn không xoay về hướng tôi, mà dán dính người trên vách tường, cơ thể người kia như đá chìm xuống nước, hòa vào trong mặt tường. Tôi lập tức kéo đèn, trên giường không một bóng người, thế nhưng trên vách tường tôi thấy được một dấu ấn màu trắng hình người.

Sau này tôi cũng không hề gặp lại Tiểu Hoa nữa, ai cũng không biết cậu ta đi đâu, về sau Nhạn Nam cũng không chịu ngủ ở đó nữa, hẳn nói mỗi ngày sau khi ngủ đều cảm thấy mặt sau cơ thể, sau gáy đều có thể nghe được tiếng hít thở, thậm chí còn có thể cảm giác được có luồng khí lạnh phả lên cổ, rùng mình ớn lạnh.

Mấy năm sau chúng tôi tốt nghiệp, rời khỏi ký túc xá, Nhạn Nam đi trước một bước, hẳn trở về quê nhà làm bác sĩ, hẳn nói thời đại học điều đáng vui mừng nhất chính là quen được một người bạn như tôi.

Tôi thì cười khổ nói, "Nếu như là cả ba thì tốt hơn." Nhạn Nam trầm mặc không nói lời nào.

Sau khi Nhạn Nam đi, lúc tôi thu dọn đồ đạc, lại phát hiện trong tủ đồ bình thường hẳn hay khóa phát hiện một hộp sắt.

Cực kỳ nhẹ, tôi lắc vài cái, nhưng không biết là gì. Vốn muốn đuổi theo hẳn, thế nhưng đến dưới lầu mới phát hiện hẳn đã bắt xe đến trạm xe lửa.

Tôi mở hộp. Bên trong là một bộ não trắng bệch đã khô héo. Màu xám trắng đó, tựa như đã hóa vôi, vừa giống như nhân cây hạch đào lớn phủ một lớp vôi. Trong hộp đầy mùi chất bảo quản.

Bên trong còn có một tờ giấy, là chữ viết của Nhạn Nam.

Trên đó viết vài chữ.

"Cho tới nay, tôi đều muốn nhìn thử não người thật sự lấy ra từ đầu, khi tôi phát hiện thi thể của tên kia, thế là tôi cầm lấy dao giải phẫu trên đất, tôi lấy não hẳn ra, tôi muốn biết não của người như hẳn đến tột cùng có gì khác biệt với người thường nhỉ?" Cuối tờ giấy còn có

mấy dấu chấm hỏi và chấm than chòng chéo.

Tôi đốt rụi cả cái hộp và tờ giấy kia.

"Chỉ không biết, bức tường trong lòng ba người họ có thể cháy trụ được hay không." Kỳ Nhan kể xong, trên mặt càng thêm u buồn, ngón tay kẹp điếu thuốc lá lưu lại một đoạn tàn thuốc thật dài.

Hoa Nguyệt Phong cũng không nói gì, chỉ chọt hỏi một câu.

"Hóa ra là thế, vậy tôi an tâm hơn rồi, phòng bây giờ tôi ngủ chính là ký túc xá kia đấy, hơn nữa giường của tôi cũng là chiếc đặt ngay phía ngoài cùng, nhưng tôi cũng không nhìn thấy vết tích hình người nào trên vách cả, hay để tôi mang các anh đi xung quanh trường xem một chút nhé." Nói rồi, cậu ta đứng dậy, xoay người, tôi nhìn thấy tay cậu ta quẹt lên trán, tựa hồ đang lau mồ hôi. Chờ tôi vòng tới trước mặt cậu ta, cậu ta dùng tay che hai mắt mình.

"Mặt trời thật đúng là nóng mà, phỏng chừng lại sắp đổ mưa to. Chúng ta nên nắm chắc thời gian đi xung quanh xem." Nói rồi, cậu ta soải bước đi trước.

"Dáng dấp cậu ta, rất giống Tiểu Hoa." Kỳ Nhan dập tắt đầu thuốc ném vào thùng rác ven đường.

"Ồ? Nhưng sau này cậu có biết mặt tường kia rốt cuộc có vấn đề gì không?" Tôi hỏi Kỳ Nhan.

"Không biết, chỉ thông qua ghi chép của cha tôi biết được có vài tòa nhà có linh tính, cậu nghe qua ướp muối chưa, thứ gì đó nồng độ cao sẽ trung hòa thứ gì nồng độ thấp. Nếu Tiểu Hoa thực sự bị mặt tường kia hút vào, tường đương nhiên có sinh mệnh, nó có thể cảm ứng được sớm được chuyện cô gái xảy ra sự cố mấy ngày sau cũng

chẳng có gì lạ, nhưng tở tin vách tường sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa." Kỳ Nhan cười một tiếng, nhìn bóng lưng Hoa Nguyệt Phong trước mặt.

"Hả? Vì sao?" Tôi hỏi cậu ấy.

"Bởi vì trong lòng người chủ giường hiện giờ không hề có bức tường nào." Kỳ Nhan rất cuộc vui sướng nở nụ cười, vỗ vai tôi, soải bước đuổi theo Hoa Nguyệt Phong.

# Chương 66: Hí hồn

Thời gian trước, hoặc bây giờ ở những thôn trang tràn đầy mùi vị thôn thổ hơi cách xa chốn thị thành âm ỉ tiếng ồn, mọi người vẫn xem hí kịch là một hoạt động mang tính lễ hội chúc mừng toàn dân, không có chuyện đặc biệt quan trọng tuyệt đối không sẽ không mời gánh hát về, nếu không phải là hội làng mỗi năm một lần, hoặc chuyện ma chay cưới hỏi của gia đình nào đó khá giàu có hoặc vị trí cao quý trong thôn .

Phần lớn gánh hát đều là lưu động, họ màn trời chiếu đất, thời điểm buôn bán thì ra sức diễn xuất, không có việc gì thì vội vã lên đường, bắt chước một câu nói trước đây, không ở trên sân khấu nữa, thì cũng đang sắp sửa đi trên con đường đến sân khấu.

Kỳ thực nghiệp hí kịch, bao gồm tất cả nghệ thuật nói hát, cũng không phải dựa theo phân chia cặn kẽ như hiện giờ, mà nguồn gốc lại đến từ những pháp sư thời thượng cổ cầu khẩn trời cao mà nhảy một loại vũ đạo, đem thần trong thần thoại dần dần nhân cách hóa, lịch sử hóa, hí kịch ban đầu chỉ có thể xuất hiện trong hoạt động cầu thần trang nghiêm cao nhã cũng dần dần thâm nhập vào bách tính bình thường, trở thành một loại hình giải trí chủ yếu xuất hiện trên điện ảnh truyền hình của mọi người lúc rảnh rỗi ngày trước.

Song thật chẳng may, diễn viên xướng hí tục xưng đào kép, địa vị của họ lại ở bên dưới, chỉ e hiện tại những ngôi sao được người tôn kính, được hàng vạn hàng ngàn thiếu nam thiếu nữ yêu quý vang dội lại không biết tới được. Trước đây hí nghiệp được gọi là tiện nghiệp, là "trò vui" đặc biệt để hầu hạ người khác, cái gọi là tiện nghiệp, tựa như nô lệ, kỹ nữ, thợ hót tóc đều bị quy về một loại. 《Nguyên Sử -



Tuyển Cử Chí 》 viết: "Nhà có đào hát xướng sẽ mắc phế tật, như người phạm thập ác gian đạo, không được ứng thí." Bởi vậy có thể thấy, diễn viên hí kịch chịu kỳ thị.

Dân gian càng như vậy, xem người theo hí nghiệp là "Hạ Cửu Lưu", cho rằng một người theo hí, cả tộc đều mang nhục, nghệ sĩ sau khi chết không được phép chôn ở phần mộ tổ tiên, tục ngữ có câu "Vương bát con hát thổi kèn đánh trống, hảo hán không bước chân lên đài." Thế nhưng trái lại, dân chúng đối với nghệ thuật hí kịch lại vô cùng yêu thích, việc này tạo thành một loại hiện tượng nhìn như cực kỳ buồn cười mà mâu thuẫn — — "Trên đài người người yêu, xuống đài bị người ghét."

[Tam giáo Cửu lưu (Tam giáo là ba đạo Nho, Thích (Phật), Đạo (Lão); còn Cửu lưu chỉ các dòng Nho gia, đạo gia (đạo sĩ), âm dương gia, pháp gia, danh gia, mặc gia, tung hoành gia, tạp gia và nông gia- chỉ chung các tôn giáo và các nghề trong xã hội xưa) tập hợp và hình thành nên giang hồ bí hiểm và phức tạp.

Trừ Tam giáo ra, Cửu lưu lại chia làm 3 cấp Thượng, Trung, Hạ. Thượng Cửu lưu gồm: 1. Tế tướng, 2. Thượng thư, 3. Đô đốc, 4. Phiên niết (phán quan), 5. Đề đài (trông coi đài ở triều đình như Ngự sử đài), 6. Trấn đài, 7. Đạo (đạo doãn, phủ doãn), 8. Phủ (tri phủ), 9. Tri châu.

Trung Cửu lưu gồm: 1. Thầy thuốc, 2. Bát tự (người xem tướng số theo Tử vi), 3. Phiêu hàng (người viết thuê), 4. Suy (người đoán chữ), 5. Cầm kỳ (người cầm cờ, chơi đàn), 6. Thư họa (Viết vẽ), 7. Tăng (sư), 8. Đạo (đạo sĩ), 9. Ma Y (người xem, đoán tướng).

Hạ Cửu lưu gồm: 1, Vương bát (người làm nghề lâu xanh), 2, Quy (người môi giới, mai mối), 3. Kịch tử (con hát), 4. Suy (thổi kèn, đánh trống), 5. Đại tài (người làm trò, làm xiếc, ảo thuật), 6. Tiểu tài (làm

hề), 7. Sinh (thợ cắt tóc), 8. Kẻ cướp, 9. Người đốt lò (“ôi yên giả”- người thổi khói).

Xã hội phong kiến Trung Hoa phân biệt rõ ràng giai tầng với Thượng, Trung, Hạ Cửu lưu, tức là chín lần ba hai mươi bảy hạng người.]

Nói nhiều như vậy, chẳng qua là muốn dẫn dắt cho câu chuyện liên quan tới ca diễn bên dưới đây mà thôi.

Trước đó từng kể, quê hương của Kỳ Nhan là một thôn làng quy mô khá lớn, tuy rằng Kỳ gia có địa vị nhất trong đó, song thôn trang này không hề gọi là Kỳ gia trang, tôi cũng không nhớ được, tạm gọi là Châu Trang đi.

Dân chúng ở Châu Trang phần lớn bận bịu việc đồng áng, nghe đâu chuyện này xảy ra vào thời cha Kỳ Nhan còn là thiếu niên, đồng thời ghi lại nó một cách cặn kẽ.

"Đoạn thời gian đó chính là sau thời điểm trồng vôi gặt vôi mùa hè, bởi vì mùa màng trong thôn không tồi, hơn nữa sinh nhật lão thái gia nhà chúng tôi — Ông nội. Người trong thôn quyết định mời một gánh hát đến diễn một vở kịch Hà Nam, người lớn tuổi đều thích nghe Mộc Quế Anh nắm giữ ấn soái, giọng hát rổn rờn mà hùng hồn, nghe rất thích thú.

Nhưng đi đâu mời đây, nhiệm vụ này giao cho người đi đứng lanh lẹ cùng miệng lưỡi linh hoạt nhất thôn là Châu Lục đi làm, người này xấu xí, xương gò má cao ngất, tóc thưa thớt, vóc người thấp bé, lúc nào cũng khom lưng, nắm hai tay để trước ngực — Chớ nên hiểu lầm, gã không phải tín đồ Cơ Đốc giáo ngoan đạo, chẳng qua từ trước đến giờ ở trong thôn thích trộm vặt, lúc nào cũng bị người ta khinh thường, song gã cũng có ưu điểm của gã, bất kể người tam giáo cửu lưu gì, gã luôn có thể cùng người ta đối đáp, hơn nữa cò

kè mặc cả thật là bản lĩnh, loại việc này, đương nhiên giao cho gã làm thì tốt hơn, chẳng phải có một câu thế này sao, cho dù là giấy vệ sinh đã dùng, một ngày nào đó nó cũng sẽ phát huy tác dụng của mình, hướng chi là một người sống.

Nghe đâu thời điểm Châu Lục vác một túi vải bố màu than chì, mang theo tiền cọc ứng trước bước ra khỏi thôn, sắc trời đã âm đạm.

"Chờ tin tốt của tôi nhé, gánh hát nhất định sẽ tới đúng hạn." Châu Lục vẫy tay với mọi người.

Một buổi tối mấy ngày sau, mưa giông vừa dứt, bầu không khí tràn ngập mùi đất nong nặc rõ rệt, đầu thôn có mấy gốc cây lớn bị sét bổ đôi, cho nên cẩn thận hít hít mũi, còn có thể ngửi được chút mùi gỗ cháy xém. Mà người đầu tiên nhìn thấy gánh hát tiến vào là tôi.

Đoàn người xếp thành hàng đơn, thật chỉnh tề, như cây đũa trúc thẳng tắp từ cửa thôn cắm vào.

Đại khái hơn mười người trái phải, người ngay chính diện đầu chải ngược, da trắng nõn, một tay cong lại để trước ngực, tay khác để phía sau, mặc áo khoác dài màu xanh, chân mang một đôi giày thêu vải đen đế nhiều tầng, bước đi đặc biệt sang trọng, khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, song mặt trắng môi đỏ, đôi mắt nhìn như sao băng. Thấy người liền bẻ cổ tay áo xuống, chấp tay thi lễ. Xem ra ông ta chính là chủ gánh hát rồi.

"Hôm nay mang theo gánh hát nhận lời mời tới quý bảo địa, nếu lễ nghi không phải, mong các vị hương thân phụ lão tha lỗi cho." Nói rồi, lạy sâu một cái, tiếp theo phát tay, một thiếu niên nhanh nhẹn chạy ra, mặc áo khoác trắng không tay thân dưới mặc quần xanh rộng thùng thình đến mắt cá chân, mang theo một hộp gì đó đi tới.

Ở đây phải nói rõ chút, gánh hát chú trọng ngoại trừ khách giang hồ, người ca diễn thường sống phân biệt rõ giữa hư huyền và hiện thực của trên vũ đài, nhiều ít có chút khúc mắc, hơn nữa môn nghệ thuật hí kịch này vốn có xuất xứ từ điệu múa vu thuật cầu khẩn thần linh cổ đại, cho nên họ đặc biệt chú trọng quy tắc.

Nếu nói quy tắc, đương nhiên ở chỗ họ cho rằng có thể bảo vệ họ thuận lợi trôi chảy. Bản thân họ là đoàn thể yếu thế ở tầng lớp thấp nhất trong xã hội khi ấy, buộc lòng phải gửi gắm nguyện vọng cùng sự ban phúc của quý thần. Thiếu niên kia mang lên chính là "Ngũ Tiên Gia" mà gánh hát thờ cúng. Bởi vì gánh hát coi trọng là cơ thể khỏe mạnh, giọng hát mượt mà trong sáng, cổ họng là cần câu cơm họ dựa vào để kiếm sống, cho nên đối với thức ăn đặc biệt cẩn thận, người ca diễn có tập tục không hề ăn bò, ngựa, chó, lừa, nhạn, bồ câu, chim gáy. Nghe đâu như vậy mới không mọc ghẻ chóc ác tính, mà cái gọi là Ngũ Tiên Gia, tức con nhím, hồ ly, rắn, chồn hoang, chuột năm loại động vật. Ngày thường cấm kỵ gọi thẳng tên của năm loại động vật này, cũng như không dám nhìn thẳng vào mắt, có thể thấy sự kính nể của những người theo hí nghiệp đối với mấy thứ này.

"Xin mời Bạch Nhị Gia nhập đường! Bảo vệ chúng tôi phòng ngoài nhập thất, mọi sự đều thuận lợi." Người đàn ông dẫn đầu kia cao giọng gọi, thanh âm cực kỳ thanh thúy êm tai, xem ra cũng là một người cùng nghề. Ở đây nói Bạch Nhị Gia nhất định là chỉ con nhím.

Quả nhiên, thiếu niên mở rương ra, bên trong có con nhím trong lồng sắt, mọi người trong gánh hát dưới sự hướng dẫn của chủ gánh hát, đồng loạt quỳ rạp xuống trước mặt nó, dâng nhang xong, trong miệng niệm vài từ. Lễ xong, lúc này mới coi như kết thúc.

Trưởng thôn đi tới cùng trò chuyện với chủ gánh hát, thế nhưng trong tất cả mọi người duy chỉ có Châu Lục trước đó đi tìm họ lại

không thấy đâu. Có thể thằng nhóc này tham tiền dư, lại đến khu phố sầm uất nào đó ăn chơi rồi, mọi người không rỗi quan tâm đến gã, chỉ nói nếu gánh hát đã tới, nhiệm vụ của gã coi như hoàn thành.

"Ngày mai sẽ là sinh nhật của cụ Kỳ, nhân lúc trời tối nên dựng đài thôi." Trưởng thôn thúc giục mọi người.

"Không vội không vội." Chủ gánh hát mỉm cười khoát tay, "Chúng tôi còn phải chuẩn bị 'Phá đài'."

Cái gọi là "Phá đài" là chỉ sân khấu biểu diễn hí kịch ở quán hí, rạp hát, hội quán, đền miếu mới xây, gánh hát diễn xuất ở những chỗ này cử hành nghi thức tế lễ. Gánh hát này quy mô không nhỏ, Chu Trang ở vùng lân cận cũng coi như là một trang lớn, như vậy làm một nghi lễ cát lợi cũng không thể thiếu.

Sân khấu trong hí nghiệp người đời gọi cửa đài hướng nam, hướng đông là "Dương đài", hướng bắc là "Âm đài", hướng tây là "Bạch Hổ đài", tục nói, "Nếu muốn phát đại tài, tối kỵ Bạch Hổ đài.", cho nên, phàm là "Bạch Hổ đài" cửa đài hướng tây đều phải "Phá đài", sau đó mới có thể diễn xuất, nếu không sẽ vô có rước họa mồm miệng tranh chấp.

Các loại hình thức Phá Đài đều không giống nhau, có loại khá đơn giản hậu đài chỉ cần treo lên vách một chòm râu đỏ, ý đại biểu cho phán quan, dùng để trừ tà đuổi tai. Phức tạp chút, phải do một danh đào sắm vai "nữ quý", đuổi "nữ quý" đi, giết một con gà trống, vấy máu gà bốn phía sân khấu, sau đó đốt pháo lên, thì xem như đã Phá Đài rồi. Khi Phá Đài diễn viên không được nói chuyện, trong miệng ngậm một túi chu sa, nghe đâu có thể tránh cho quý nhập vào người.

Song phương thức Phá Đài của gánh hát này có chút khác biệt.

Ngoại trừ chủ gánh hát và người thiếu niên kia ra, dường như tất cả mọi người đều im lìm, vô luận võ sinh cơ thể to lớn, hay hoa đán diện mạo xinh đẹp, họ đều rất ngoan ngoãn đứng phía sau chủ gánh hát. Chủ gánh hát kêu đến một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, vóc dáng thon dài, nhưng khuôn mặt trắng bệch, ánh mắt ảm đạm, trên ngón tay có vết ban đỏ — — Có thể do mắc chút bệnh ngoài da, thời gian dài tiếp xúc với thuốc màu, nhiều ít cũng sẽ bị dị ứng.

"Ngọc, con và Quốc Dân đi chuẩn bị Phá Đài." Chủ gánh hát mặc dù lời nói nhẹ nhàng nhưng tràn đầy cảm giác mệnh lệnh và uy phong, cô gái này gật đầu một cách máy móc, sau đó kéo tay một chàng trai thân hình cao lớn khác, hai người đi theo trưởng thôn chuẩn bị chỗ dựng sân khấu. Những người khác thì theo chủ gánh hát đến chỗ nghỉ đã sớm chuẩn bị cho họ.

Còn tôi thì tò mò đi theo hai người chuẩn bị Phá Đài kia, tôi phát hiện ánh mắt của ông nội có chút kỳ lạ, một mực nhìn chằm chằm chủ gánh hát, chủ gánh hát dường như cũng đã phát hiện ra, luôn cúi đầu giả vờ không thấy, thực sự né tránh không được nữa, thì miễn cưỡng cười lại một tiếng, sau đó lập tức quay đầu trò chuyện với người khác.

Sân khấu được dựng lên rất nhanh, trai tráng trong thôn rất nhiều, chưa đến hai canh giờ, đài đã nhìn thấy quy mô — — Kiểu cách sân khấu biểu diễn khác nhau cũng có yêu cầu của nó. Chúng tôi ở đây đương nhiên thua kém sân khấu lớn chính quy của Lê Viên (nơi Đường Huyền Tông từng dạy nhạc công, cung nữ âm nhạc, vũ đạo), nhưng cũng không để cho người ngoài coi thường mọi người. Cho nên sân khấu hơi lớn hơn so với ngày thường.

Dài hơn năm trượng, rộng bốn trượng, cao ba trượng, hậu đài có vải bạt che phủ, diễn viên thay trang phục sẽ không bị nhìn thấy, đài được dựng lên bằng cây trúc, rừng trúc phía sau núi có rất nhiều cây,

mọi người mấy ngày trước đã chặt một ít mang về.

Tôi theo sát phía sau hai người kia, họ nói với thôn dân đang dựng đài rằng phải chuẩn bị "Phá Đài", quá trình này người ngoài phải tránh đi, bằng không nhẹ thì chọc giận quỷ thần, nặng thì dễ gọi quỷ tới. Bởi vì hí kịch đa số có phần hí liên quan tới sinh tử quỷ thần, thời điểm đó người mê tín diễn hí kịch quá nhiều như vậy sẽ chọc chúng nhập vào người, cho nên trước khi hóa trang quỷ thần đều phải dâng hương khấu đầu, nhiều người rối ren không được có mặt. Mọi người biết quy củ, liền giải tán ngay. Tôi trốn trong tấm màn phía sau đài, bởi vì vải màu khá đậm, tôi lại mặc áo gấm màu đen, sắc trời đã tối, cho nên xem ra không bị phát hiện.

Họ hỏi xin thôn dân một con gà trống, nói là dùng trừ tà.

Thế nhưng chờ mọi người tản đi, tôi lại thấy họ giết con gà trống xong lại không vấy máu ở phía sau đài hoặc trên mặt đất, mà nhấc nó lên, không ngờ lại kê cổ con gà vào miệng, ngậm lớn uống máu gà.

Tôi chưa từng thấy ai uống máu gà sống. Sau khi uống xong, hai người lại vén tay áo lên, cắt cổ tay mình, đem chính máu của họ vấy trên mặt đất, máu của hai người rất đặc, tựa như là thịt vụn điều chế vậy. Làm xong những việc này, họ thu dọn xong xuôi, quay trở về gánh hát.

Tôi đứng phía sau đài đã lâu, chờ họ đi xa rồi mới mới dám chạy ra, tiếp theo một mạch chạy về nhà, bởi vì tôi nghĩ nên kể chuyện này cho ông nội thì tốt hơn.

Thế nhưng về đến nhà, lại phát hiện ông đã không ở nhà nữa, nói là tất cả mọi người đã theo đến sân khấu chuẩn bị, tôi cũng bị em họ kéo qua đó.

Màn đêm nhanh chóng phủ xuống, gánh hát cũng bắt đầu hóa trang, những thứ như chiêng trống các loại đã lấy ra, chẳng qua mấy người kia sắc mặt đen thui thúi, mặt không chút biểu cảm.

Phía dưới đã tụ tập rất nhiều người, già trẻ lớn bé, giống như ăn tết vậy, cũng được cái ở đây quanh năm suốt tháng không hề có tiết mục giải trí nào, phụ nữ trẻ em quanh năm bên bếp núc, có thể nghe chút hí kịch coi như là hưởng thụ món ăn tinh thần cực kỳ xa xỉ rồi.

Vở diễn đầu tiên chính là quăng nổi tiếng của Thường Hương Ngọc thời đó — — Tuyển Hồng, tôi không nghiên cứu dự kịch (ca kịch địa phương, ở tỉnh Hà Nam, Trung Quốc) nhiều, bây giờ cũng chỉ biết chút ít, hướng hồ khi đó, song âm thanh nghe bùi tai, trong trẻo êm ái, người ca diễn tựa hồ khá cuốn hút, phía dưới vô luận nghe hiểu hay không cũng đều khen hay, nghe hí kịch ấy à, chẳng phải mưu cầu chút nao nhiệt sao. Những đứa trẻ hơi lớn hơn chút như tôi thì ngồi xổm trên bức tường đất bỏ hoang cách sân khấu kịch không xa, bọn nhỏ không thể làm gì khác hơn là cưỡi trên cổ gánh đàn ông, tất cả mọi người tập trung nghe vở kịch, còn tôi lại không có lòng dạ nào.

Tôi nhiều lần kể cho ông nội đang ngồi bên cạnh bàn bát tiên ở trung tâm mỉm cười nghe hí về việc lạ nọ, thế nhưng ông nội dường như không có hứng thú lắm, luôn dùng lời nói cắt ngang. Tôi đành phải một mình chuồn khỏi đám người, đi đến phía sau sân khấu.

Mặt sau thật là nao nhiệt, dường như vở hí ban nãy đã gần đến đoạn cuối, chủ gánh hát và người thiếu niên kia đang lớn tiếng hét bảo những diễn viên kia nắm chắc thời gian đổi trang phục, các diễn viên đều tiến ra phía sau màn sân khấu thay đổi quần áo đầu ra đấy, chẳng qua động tác bước đi có chút kỳ quái, tựa như hai chân đổ chì vậy, kỳ quái là khi họ ở trên đài lại đi đứng linh hoạt động tác nhanh nhẹn.



Thiếu niên kia tựa hồ có chút mệt mỏi, lấy tay che miệng, ngoảnh đầu nói một câu với chủ gánh hát.

"Cha, con đau răng." Lời còn chưa dứt, trên miệng đã trúng một cái tát.

"Tao dạy mày bao nhiêu lần rồi, không được nói chữ kia, phải gọi là củi!" Chủ gánh hát cùng dáng vẻ ban sáng tưởng như hai người, cực kỳ luống cuống, dưới ánh đèn âm đăm bên cạnh chiếu xạ lên khuôn mặt vốn trắng nõn của ông ta, giờ lại vàng như nến, hơn nữa khuôn mặt gầy gò, phảng phất như của người bệnh viêm gan vậy. Thiếu niên bị trúng một cái tát, không dám cãi lại, chỉ che mặt, cúi đầu đi vào lều vải, chủ gánh hát nhìn cậu ta một chút, thở dài.

(Về sau tôi mới biết, trong gánh hát không cho phép nói chữ đồng âm điếc, câm, thường phải dùng từ ngữ khác thay thế, như rỗng gọi là hải, răng gọi là củi, hơn nữa sách bậy cũng không được đọc, cho rằng không thể giao thiệp với "Người câm" trong những bức vẽ kia).

[Tiêu: điếc đọc là "lóng", câm là "Yă", rỗng cũng đọc là "lóng", răng đọc là "Yá"]

Tôi thấy chủ gánh hát luôn đứng ở cửa, nên không có cơ hội vào trong nhìn chút, đành phải trở lại trước đài, bây giờ đang diễn Mộc Quế Anh Giữ Ấn Soái.

Người dưới đài đã có chút kích động, có mấy người bắt đầu hát theo làn điệu của người trên đài, ban đầu chỉ là tự mình lẩm bẩm nho nhỏ, về sau thanh âm lại càng lúc càng lớn, có người còn kèm cả động tác, cảnh tượng bắt đầu hỗn loạn. Vài người đã bắt chước hành động giọng hát của vai tuồng trên đài, hơn nữa còn rất đều đặn, nam mô phỏng nam, nữ mô phỏng nữ, còn có người bắt chước cả người

kéo đàn nhị đánh trống trên đài, động tác giống như đúc, phảng phất như trên đài diễn hí, dưới đài cũng diễn hí vậy, ông nội cau mày, ngẩng đầu nhìn sắc trời.

Phía trên mặt trăng rất tròn. Hôm nay là mười lăm, bởi vì tôi nhớ mang máng sinh nhật ông nội là mừng một.

Dáng vẻ những người xung quanh dường như bắt đầu có chút dị thường, mỗi người họ mở to đôi mắt trợn trừng, miệng há hốc chảy nước dãi, hai tay quơ quào giữa không trung, tựa trúng tà hay chứng tâm thần vậy. Ông nội đập bàn một cái, hô câu không tốt, sau đó cất bước chạy tới sau đài. Tôi và cha cùng các chú cũng vội vàng đi theo.

Trên đài vở hí vẫn tiếp diễn, họ phảng phất như căn bản không chịu ảnh hưởng của khán giả dưới đài, nhưng thanh âm ca diễn của họ càng ngày càng kỳ ảo, càng ngày càng như có như không.

Ở hậu trường chủ gánh hát còn chưa biết xảy ra chuyện gì, trông thấy ông nội chạy tới, còn đang khó hiểu.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, những người đó có vấn đề, rõ ràng là đang tìm thể thân mà!" Ông nội thoáng cái xông tới, túm cổ áo chủ gánh hát lên.

"Tôi không biết, tôi chỉ là chủ gánh hát, chỉ hi vọng mỗi lần diễn hí đều hát tốt mà thôi." Chủ gánh hát sắc mặt lạnh lùng khiến người ta phát run.

Ông nội chưa bao giờ tức giận đến vậy.

"Sinh nhật Kỳ mỗ ta đụng phải xui xẻo không sao, cũng đã gần bước vào quan tài rồi, còn sợ những thứ này làm gì, nhưng người không

được cuốn bà con vô tội vào, ta và người cũng không quen biết, nếu người sớm có thù cũ với ta, đấu với một mình ta, một mình nhà họ Kỳ ta là được, hà tất liên lụy người vô tội!" Ông nội buồn hẳn ra, kiềm chế tâm tình kích động quát, các chú và cha nghe thế cũng tiến về phía chủ gánh hát một bước, che chở cho ông nội.

"Tôi căn bản không biết ngài, tôi nói rồi, là một thằng nhóc mời chúng tôi tới, gánh hát đến đây để diễn hí, hướng hồ chúng tôi hát cũng không tệ, thì đã sai chỗ nào." Chủ gánh hát vẫn giọng điệu kia, nghe vào rất dễ chọc giận người khác.

"Châu Lục kia đâu? Các người đã tới một ngày, nó đâu rồi?" Cha tôi hỏi. Lời còn chưa dứt, chủ gánh hát đã cười lạnh.

"Một chữ tham mà thôi, gã cầm tiền cọc đi bài bạc, kết quả thua hơn nửa, trở về sợ các người quở trách, vì vậy trả giá thấp mời chúng tôi tới đây, tiền nhiều có kiểu hát của tiền nhiều, tiền ít ấy à, đương nhiên có kiểu hát của tiền ít." Chủ gánh hát lại nói tiếp.

"Những người trong gánh hát của người căn bản không phải người sống!" Ông nội đột nhiên nói một câu, các chú và cha tôi đều kinh ngạc quay đầu lại nhìn ông nội.

"Có đúng vậy hay không cũng không quan trọng, chúng tôi hát hí khúc chẳng phải rất tốt sao, họ khi còn sống cũng thích hát hí khúc, sau khi chết tôi có thể thỏa mãn tâm nguyện này của họ, thuận tiện kiếm chút đỉnh tiền mà thôi." Chủ gánh hát nói rất dễ dàng.

"Nói xằng! Người tự mình ra trước sân khấu mà nhìn đi!" Ông nội kéo hẳn qua đó. Chủ gánh hát đi tới trước sân khấu trông thấy loại cảnh tượng này cũng sợ hết hồn.

"Sao, sao có thể như vậy." Hẳn lập tức đi tới dưới đài, cao giọng hô

"Đều dừng lại, đừng hát nữa!" Thế nhưng người trên đài dường như hoàn toàn không để hấn vào mắt, như trước tiếp tục hát cứ hát, đánh trống cứ đánh, hơn nữa tiết tấu càng lúc càng nhanh, người dưới đài cũng càng lúc càng điên cuồng.

"Vỡ diễn kết thúc, họ cũng sẽ tìm được kẻ thế thân." Ông nội thở dài nói.

Tôi khi đó cũng từ phía sau đi tới, chỉ vào chủ gánh hát nói: "Ông nội con nhìn thấy hấn bảo hai người kia đi Phá Đài, nhưng lại uống máu gà trống, còn máu mình thì vấy trên mặt đất."

"Tôi cũng không còn cách nào, máu của họ sớm đã cạn khô, uống xong máu gà trống có thể thúc giục huyết mạch lưu động, bằng không cơ thể cứng ngắc, không động đậy được, đem máu vấy sau đài, là sợ họ sẽ không khống chế được." Chủ gánh hát bất đắc dĩ nói.

"Nhưng họ đã mất khống chế rồi, vỡ diễn này không thể dừng, một khi hát xong, những người này sẽ đều mất trí. Không có hồn phách, so với chết càng khó chịu hơn." Ông nội cực kỳ đau lòng nói.

Chủ gánh hát thì cúi đầu không nói.

"Tôi cũng không phải muốn hại người, thực sự có nỗi khổ không nói ra được." Hấn dường như rất phiền muộn, không ngờ lại ôm đầu ngồi dưới đất khóc to, thiếu niên kia thành linh đi ra, tới kéo ống tay áo hấn một cái, chủ gánh hát liền ôm lấy thiếu niên, cao giọng khóc rống.

"Bây giờ còn một biện pháp, chỉ cần vây lấy họ, còn có thể bảo vệ được mọi người." Thanh âm của ông nội kiên định rất nhiều, lập tức bắt đầu dặn dò mọi người.

Ông bảo các chú đến cửa thôn nhanh chóng tìm một số cây chưa bị mưa to dội ướt mà còn bị sét đánh, còn cha tôi thì được dặn dò ở lại bế tất cả trẻ con xung quanh đây đi.

"Trẻ con thọ chưa đến mười hai, dễ bị du hồn nhập thể." Đây là việc về sau cha tôi nói cho tôi biết, song khi ấy tôi đã quá mười hai tuổi rồi, cho nên được cha đuổi sang một bên.

Cũng không lâu sau, các chú ôm tới một bó gỗ lớn, đủ loại hình dáng đều có. Tôi tò mò hỏi ông nội những thứ này có ích lợi gì.

"Cái này gọi là Lôi Kích Mộc, sấm sét trên trời bổ ra, quý hồn rất sợ." Ông nội vừa thu gom gỗ, đem cả hậu đài làm thành một vòng, tổng cộng tám góc, dựa theo hình vẽ bát quái, xếp gỗ hoàn chỉnh.

Trên đài vở diễn đã tiến vào cao trào, thanh âm của diễn viên đóng vai Mộc Quế Anh cao vút, mắt thấy sắp phải kết thúc.

Ông nội gạt mọi người ra, xoay người đi tới dưới đài, hướng đám người diễn hí khúc trên đài rống một câu.

"Người cũng được, quý cũng không sao, không được làm hại người người vô tội thế gian, nghe lão khuyên một câu, tất cả giải tán đi." Song vở diễn phía trên vẫn hát, hơn nữa muốn nhanh chóng kết thúc. Ông nội chờ giây lát, vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Ông thở dài một hơi, tiếp theo lại móc ra một con dao găm, cắt cổ tay trái mình một đường, máu tươi lập tức chảy ra, các chú và cha sau khi nhìn thấy thì kinh hãi, muốn đến ngăn cản, nhưng bị ông nội phất tay ngăn lại.

"Ta đã là người gần đất xa trời, song lời ta nói các con phải nghe."

Nói xong đưa lưng về phía mọi người, bỏ dao găm xuống, từ phía sau đài đi lên phía trước, không ngờ lại đến đứng giữa đám người diễn hí.

Đám người kia vẫn không để ý tới, vẫn ở đó tự mình hát, ông nội soái bước đi lên phía trước, máu theo nhịp bước của ông nhỏ trên sân khấu. Ông bắt lấy tay của diễn viên đóng vai Mộc Quế Anh, hai người ấy vậy mà bắt đầu hát đối. Đáng tiếc tôi đối với hí kịch trời sinh không có hứng thú, cụ thể hát những gì, tôi không nghe rõ, chỉ biết càng về sau máu ông nội chảy càng nhiều, sắc mặt các chú và cha tôi cũng càng ngày càng khó coi, chẳng qua kỳ quái là vở hí vốn sắp kết thúc ấy vậy mà vẫn cứ mãi hát tiếp.

Cuối cùng ông nội xuống đài. Vô cùng suy yếu, sắc mặt trắng bệch, nhưng dưới đài mọi người nguyên bản đang cùng hát múa lại khôi phục yên tĩnh, chẳng qua đều đã hôn mê cả. Ông nội nói câu chăm sóc tốt cho họ, rồi cũng bất tỉnh nhân sự. Mọi người lập tức giúp ông nội cầm máu, sau đó ba chân bốn cẳng nâng về nhà.

Đêm đó đã xảy ra nhiều chuyện lắm, tôi chỉ nhớ rõ về sau sân khấu hí kịch kia vẫn hát suốt, diễn viên trên đài lộ vẻ cực kỳ hưng phấn, tựa như không biết mệt mỏi vậy, thanh âm của họ càng hát càng vang dậy, lời hát càng hát càng nhanh. Cuối cùng tôi không chịu nổi, mắt bắt đầu mệt rã rời, tất cả mọi người giải tán, trước khi đi, trông thấy chủ gánh hát lệ rơi đầy mặt, quỳ gò trước đài khóc nức nở.

Tiếng họ hát hí khúc vang vọng rung trời, kéo dài mãi đến khi gà gáy lần thứ nhất của ngày thứ hai mới kết thúc.

Buổi sáng, chỉ còn lại sân khấu trống rỗng, họ đều đã biến mất, tựa như chưa từng tới vậy, các thôn dân cũng quên sạch chuyện rối tinh rối mù đêm đó.

Song có một người đã trở về, gã chính là Châu Lục.

Châu Lục khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi, tựa như bị kích thích rất lớn vậy, lão đảo nghiêng ngã chạy vào nhà tôi, trong miệng hô to: "Kỷ lão thái gia cứu con, Kỷ lão thái gia cứu con."

Khi ấy ông nội đã khỏe lên, nhưng vẫn như cũ chỉ có thể nằm trên giường, ăn chút nước đường đỏ trứng gà, các chú trông thấy Châu Lục tới, giận không chỗ phát tiết, nhao nhao đòi tiến lên đánh gã.

"Người rốt cuộc mời cái thứ lung tung gì về?" Cha tôi túm lấy cổ áo gã, Châu Lục vẻ mặt cầu xin, vung mạnh tay liều mạng tự tát lên mặt mình, đến khi hai gò má đỏ bừng sưng húp, tựa như mỗi bên dán miếng thịt mỡ heo, đỏ đỏ bán trong suốt.

Ông nội cuối cùng nói câu bỏ đi, gã mới dừng tay lại.

"Con thật không biết, ngày đó con cầm tiền đến chợ, phút chốc không quản được móng vuốt mình, ấy vậy mà đem tiền đặt cọc thua hơn phân nửa, lúc đang phiền não, vốn muốn trở về nhận lỗi, kết quả ở chỗ hoang vu cách cửa thôn mười mấy dặm gặp gánh hát kia.

Lúc đó con đã cảm thấy hết sức kỳ quái, bởi vì trời rất nóng, mà họ ngoại trừ chủ gánh hát và thiếu niên kia, toàn thân bao bọc thật chặt, trên đầu trên mặt đều mang nón và mạng đen, đặc biệt khi đi đường, chân nhón thẳng tắp, nặng như đeo chì vậy. Hơn nữa đi đứng cực kỳ đều đặn, theo sau chủ gánh hát.

Nhưng con nhìn thấy họ vác rương, còn có dụng cụ xướng hí, vì vậy tiến lên hỏi, không ngờ chủ gánh hát vừa nghe có thể hát hí khúc, lại còn nói không thu tiền, cũng xin cùng lên đường, để con dẫn họ quay về thôn.

Con vừa nghe có chuyện tốt bậc này, cũng không dùng cái óc chó của con suy nghĩ xem có gì không ổn, liền đáp ứng, đồng thời mang họ đi về hướng cửa thôn.

Đi tới khi mặt trời lặn, trời bỗng dưng bắt đầu đổ mưa to, sấm sét đan xen, chủ gánh hát kia dường như cực kỳ sợ hãi, liền vội vàng bảo tìm một chỗ trú mưa, đợi mưa tạnh rồi đi, vì thế con mang họ đến ngôi miếu đổ cách cửa thôn không xa.

Thời điểm vào ngôi miếu đổ mưa đã trút xuống, con theo vào sau cùng, vốn muốn đi vào, vừa vịn một tia chớp lóe qua, tiếp theo là một tiếng sấm to, chấn đến lỗ tai con cũng sắp điếc, thế nhưng chờ con ngoảnh đầu lại, một người trong đó thình lình kéo nón xuống, không ngờ lại hướng con bổ nhào tới.

Con nương theo ánh chớp bên ngoài, trông thấy mặt của người kia khô đét như rau ngâm, màu vàng đất, hơn nữa khuôn mặt dữ tợn, con mất lời thảng ra ngoài. Vươn hai tay dài nhỏ hướng cổ con bóp tới, con sợ hãi, chạy thụt mạng, phía sau chủ gánh hát một mực gọi con: "Đừng chạy, không sao đâu, không sao đâu."

Tối đó con sợ họ đuổi theo con, một mực dọc theo đường núi chạy lung tung, mãi đến khi mưa tạnh mặt trời ló dạng, mới dám dừng lại, tiếp theo té xuống đất liền mệt mỏi ngủ thiếp đi, không ngờ con tỉnh lại trở về làng, gánh hát kia đã không còn ở đây nữa là có chuyện gì xảy ra chứ?" Châu Lục sợ hãi cẩn thận thăm dò, kết quả đương nhiên nhận được chửi rủa của mọi người.

"Chủ gánh hát kia không phải chủ gánh hát thường, trái lại là một cảnh thi nhân mà thôi, ta gần đây nghe nói có một gánh hát đang vội đi diễn cần qua sông, nhưng bởi vì bị mọi người khinh rẻ không mượn được thuyền lớn, những người đó, từ trước đến nay không ngồi cùng thuyền cùng xe với đào kép, cho rằng sẽ hao tổn đến thân phận



mình, dơ bẩn danh tiết của thuyền khách. Cho nên chủ gánh hát đành phải đưa họ ngồi chiếc thuyền nhỏ cũ nát, mười mấy người chen chúc trên thuyền thật kinh khủng, quả nhiên đến giữa sông, gặp phải thời tiết xấu, lái thuyền lập tức vớt thuyền bỏ chạy, những người còn lại toàn bộ chết đuối dưới sông, chỉ có chú gánh hát kỹ năng bơi không tồi, nhưng liều mạng cũng chỉ cứu được con trai hấn.

(Tiêu: Cản thi nghĩa là điều khiển xác chết hoạt động theo ý mình. Vùng Tương Tây Trung Quốc cổ đại từng có truyền thuyết về một loại Cản Thi thuật, khiến cho những người chết tha hương đất khách tự đi lại, ngàn dặm xa xôi trở về cố hương tiến hành mai táng lần nữa.)

Nghe đâu về sau con sông kia mỗi tối đi qua đó có thể nghe thấy dưới sông nổi lên tiếng chiêng trống, tiếng hí vang dội, thế nên không ai dám qua sông nữa, chủ gánh hát mướn người, vớt tất cả thi thể và dụng cụ lên, bảo là muốn mang mọi người về quê hương chôn cất cho từng người." Ông nội nói đến đây, bắt đầu thờ dốc, nghỉ ngơi chốc lát, nói tiếp "Ta cho rằng chủ gánh hát sợ mọi người hồn phách không tiêu tan, muốn hát xong vỡ hí cuối cùng mới bằng lòng buông xuôi, cho nên mới nghĩ ra hạ sách này thôi, về phần sự việc diễn biến đến mức ấy, hấn cũng không lường trước được, may mà sau cùng không có ai xảy ra chuyện, bằng không, sinh nhật ta đây coi như mang tội quá lớn.

Chuyện này cứ như vậy kết thúc, song bởi ông nội mất quá nhiều máu, vốn thân thể khỏe mạnh lại càng ngày càng xấu đi, không lâu sau thì qua đời, về phần chủ gánh hát kia cản thi như thế nào, ông nội một chữ không chưa từng đề cập qua.

# Chương 67: Răng hài nhi

Bị vứt bỏ, nhất định là rác rưởi. Nghe vào ngược lại là một đạo lý cực kỳ đơn giản dễ hiểu.

Tuy nhiên mỗi một thứ rác rưởi cũng đều đã từng là một thứ gì đó hữu dụng, song khi đã mất đi tác dụng đương nhiên phải ném vào thùng rác.

Ở bên cạnh tôi chính là một cái thùng rác, chuẩn xác mà nói hẳn là một thùng đựng vỏ trái cây, rất cũ nát, lớp sơn màu xanh biếc bên ngoài hầu như đã tróc sạch, bốn chữ "Giữ gìn vệ sinh" cũng chỉ có thể nhìn thấy ba chữ sau, chữ giữ kia đã bị mài sạch bong.

Ngoài miệng thùng rác còn dính một vỏ chuối tiêu, còn có chút vệt đờm khô phát vàng, đến gần chút thôi bạn hầu như có thể ngửi được từng đợt vị chua và mùi của trái cây ung thối nồng nặc gay mũi. Không biết thành phố này cơ chế vệ sinh làm ăn thế nào, loại thùng rác này, cũng khó trách người qua đường khi ném thích biểu diễn kỹ xảo ném bóng vào rổ, dù sao khi ném đồ nếu tay đụng phải, sẽ cực kỳ buồn nôn.

Về phần làm báo bạn bị mãi đến chập tối, sớm đã là chuyện như cơm bữa, nhìn đồng hồ đeo tay đã gần tám giờ, sớm đã chán việc về nhà ăn mì gói tôi liền quyết định mua mấy cái bánh ngọt tùy tiện lót bụng. Thành phố bắt đầu cách xa những tiếng huyền não âm ỉ ban ngày, giống như một cô gái trẻ, thay chiếc áo khoác phủ đầy bụi đất, mặc vào bộ áo ngủ tơ lụa màu đen, yên giấc nồng.

Ven đường có một tiệm bánh ngọt tên là Kim Quan, nhân viên bán

hàng bên trong buồn chán vừa ngáp vừa xem tivi, trong tin tức tựa hồ đang đưa tin về sự kiện những đứa trẻ sơ sinh gần đây bị vứt bỏ càng ngày càng nhiều. Tôi đi tới hỏi cô gái bán vài cái bánh ngọt.

Cắn bánh ngọt, tôi cất bước về nhà, không biết là do khó ăn hay không quen ăn cái này, tôi ném nửa cái bánh ngọt còn lại vào một thùng rác ven đường. Ai ngờ kỹ xảo ném bóng rổ thời trung học đã quên sạch, sượng tay ghê gớm, cái bánh ngọt rơi ra ngoài thùng rác. Ven đường có rất nhiều quán xá còn chưa đóng cửa. Mọi người đều tất bật buôn bán, vừa vặn một cô bé mắt to tròn đứng ngoài cửa tiệm, đoán chừng là con gái của ông chủ hoặc cha mẹ cô bé đang mua hàng bên trong, cô bé cầm trong tay que kẹo, tò mò nhìn tôi. Trong lòng tôi nghĩ mình dù sao cũng là người lớn, luôn phải làm gương tốt cho con trẻ, lúng túng cười cười với cô bé, sau đó đi tới nhặt bánh ngọt lên ném vào, động tác làm cực kỳ khoa trương, giống như biểu diễn cảnh kịch câm vậy.

Nhờ vào ánh đèn đường bên cạnh, thùng rác lóe ánh sáng xanh, miệng thùng tối om như cái mồm đang há to vậy.

Vừa định xoay người rời đi, lại phát hiện áo mình dường như bị ai kéo một cái.

Quay đầu lại nhìn, không có một người. Tôi nhìn cô bé đứng ven đường kia, trong ánh mắt cô bé ngáp tràn khó hiểu, ngoẹo đầu nhìn tôi.

"Chắc là ảo giác thôi, hoặc áo tôi mắc phải thứ gì đó." Tôi âm thầm lẩm bẩm, tay sờ sờ vạt áo, thế nhưng không có vết vải xước nào. Tôi vừa định xoay người, nhưng lần này chân chân thực thực cảm thấy, áo tôi bị kéo một cái.

Tôi không hề quay đầu lại.

Bởi vì tôi nhìn thấy cô bé bên cạnh hoảng sợ dùng tay chỉ tôi, miệng cô bé bắt đầu chậm rãi biến thành hình chữ O, tiếp theo òa khóc lớn.

"Mẹ ơi! Thùng rác mọc tay kìa!" Cô bé đã ném que kẹo đi, hai bàn tay nhỏ bé bụ bẫm dụi mắt, đi vào trong tiệm.

Tôi quay đầu nhìn lại, căn bản không hề có cái tay nào. Ngồi xổm người xuống, chịu đựng mùi hôi phát ra từ thùng rác, tôi nhìn vào bên trong.

Đen ngòm, cái gì cũng không thấy cả.

Thế nhưng tôi nghe thấy một tràn tiếng nhai nuốt, tốc độ rất nhanh. Lúc nhỏ tôi từng nuôi tằm. Nghe người lớn nói, khi màn đêm buông xuống vắng người, bỏ tằm và lá dâu vào hộp giấy, chính là loại hộp thuốc nhỏ ngày trước thường dùng đựng kim châm, dán lỗ tai vào mặt hộp, bạn có thể nghe thấy thanh âm của tằm ăn lá dâu, có chút giống cưa đặt trên gỗ kéo qua kéo lại, lại có chút giống cắn hạt đậu tằm, rất giòn, rất gấp.

Bây giờ nghe tiếng động này, chính là như thế. Trực giác nói cho tôi biết, trong thùng rác có thứ gì đó. Tôi lấy điện thoại di động ra, mở đèn, chậm rãi mở nắp thùng rác, khi ánh đèn điện thoại chiếu đến gần, một thứ nhìn qua hình thể lớn hơn con chó một chút vụt một tiếng từ bên trong xông tới, làm tôi giật cả mình. Nó dùng tứ chi chạy nhanh trên mặt đất, cấp tốc xuyên qua đường cái, biến mất trong bóng đêm.

Tôi muốn đuổi theo, không ngờ lại bị mẹ bé gái kéo lại, cô ta nói tôi cướp kẹo của con gái cô ta. Nhưng cô bé lại năm lần bảy lượt nhấn mạnh trong thùng rác thò ra một cái tay. Lập tức loạn cả lên, nói hết lời, tôi phải mua cho cô bé que kẹo mới bé gái mới nín khóc mím

cười, cùng mẹ cô bé rời đi.

Giờ nghỉ trưa ngày thứ hai, khi tôi kể chuyện này cho Kỳ Nhan, cậu ấy cũng thấy kỳ lạ vô cùng.

"Từ thùng rác thò ra cái tay?" Cậu ấy hết sức ngạc nhiên lặp lại lời tôi, xem ra chuyện này ngay cả cậu ấy cũng chưa từng nghe qua, đích thật là chuyện hết sức kỳ lạ.

"Nhưng tớ cũng không tận mắt nhìn thấy, chẳng qua cô bé kia kêu như thế thôi." Tôi ăn ngay nói thật.

"Mắt trẻ con thường nhạy bén hơn người lớn, càng chân thực hơn." Kỳ Nhan rất tin tưởng nói câu này, không thể phủ nhận, tuổi con người càng lớn, nhìn mọi thứ thường càng giả tạo. Lời tuy không sai, song chuyện này lại không giải quyết được, những thứ như sọt rác thùng rác toàn thành phố có ít nhất hơn một ngàn cái, không thể nào đi thăm dò từng cái được. Tôi vốn tưởng rằng chuyện sẽ không giải quyết được, nhưng rất nhanh, lại lần lượt có người phản ánh chuyện ban đêm bị tay trong thùng rác thò ra hù.

Kỳ Nhan rất hào hứng đem toàn bộ những chỗ xảy ra sự cố đánh dấu trên bản đồ khu vực, sau đó phấn chấn đưa cho tôi xem.

Tôi nhìn bản đồ đầy dấu x đỏ, không biết cậu ấy muốn nói cho tôi biết cái gì.

"Không chú ý sao, những thứ này chỉ xuất hiện ở phố ẩm thực hoặc gần quán ăn. Bởi vì những nơi đó vứt thức ăn rất nhiều." Quả nhiên, cậu ấy vừa nói thế, quả thực đúng là như thế. Chẳng lẽ chỉ là một con thú nhỏ nào đó bị vứt bỏ bụng đói kêu vang thôi? Nhưng mà vấn đề là cô bé kia rõ ràng nhìn thấy thò ra ngoài là cái tay.

Song dù cho biết rõ vị trí của những thứ này, chúng tôi cũng không thể ngồi xỏm thủ ở đó mãi được, huống hồ chúng tôi cũng không có nghĩa vụ làm việc này, dù sao cũng không phải ai cũng giống Kỳ Nhan lúc nào cũng rảnh rỗi thời gian nghiên cứu mấy việc này.

Đương nhiên, những lời này tôi cho tới giờ chưa từng nói với cậu ấy.

Mây trên trời như tấm khăn vừa lau sạch một cái bàn đen bẩn, từng cơn từng hồi, hơn nữa còn chưa vắt khô. Vệt nước hòa lẫn xăng dưới ánh mặt trời lạnh giá chiết xạ ánh sáng màu rực rỡ vụn vụn khiến người ta phát ngấy. Người đi trên phố cầm chặt ví da màu đen trong tay mình, cúi đầu, lặng lẽ đi vội trên nền gạch còn chưa khô hoàn toàn, giống như đàn kiến vội vàng dự trữ thức ăn qua mùa đông. Nếu không phải từ hai hàng lối đi dành riêng cho người đi bộ xếp đầy đám hàng buôn mặt cười giả tạo ngụy thiện chào hỏi các phụ huynh mang theo con trẻ vào trong tiêu phí, tôi còn chưa phát hiện ra hôm nay là ngày quốc tế thiếu nhi.

Ngày lễ thiếu nhi sao? Có lẽ đã cách tôi quá xa rồi, cơ hồ đã là thứ nằm sâu trong ký ức, ngày một tháng sáu thuở nhỏ để lại cho tôi chỉ có căn phòng đất chật hẹp ẩm ướt nóng bức thấp bé, vì đổi phòng chuyển nhà thường xuyên, hoặc ôm món đồ chơi đã bạc màu cũ nát giá rẻ đứng trước đống vật dụng bốc mùi mốc nhìn cha mẹ cùng chủ nhà cay nghiệt không ngừng tranh cãi về mấy đồng tiền thuê nhà chênh lệch.

Tôi trước giờ cho rằng loại ngày lễ này vẫn nên nhiều hơn nữa thì hay biết mấy, mọi người trong nước thích dùng ngày lễ để ràng buộc bản thân, tỷ như học ngày Lôi Phong nên làm chuyện tốt, tết trồng cây nên trồng nhiều cây, ngày lễ cha mẹ trở về nhà ăn bữa cơm, đương nhiên, ngày thường vốn ăn cơm cùng cha mẹ là việc phải làm không cần khen thưởng mới làm, con cái sẽ sáng khoái coi như hiếu thuận mà dùng, không biết có ngày lễ ăn hay không, cứ vào ngày

hôm đó mới ăn, những ngày còn lại đều húp cháo, như thế tiết kiệm tiền có thể làm bao nhiêu chuyện à nha, tổng giá trị sản xuất quốc dân khẳng định tăng gấp đôi, chẳng qua khổ cho các bác nông dân trồng lương thực, nhưng cũng không hề gì, ra sức phát triển loại sầu riêng nè, cây xương rồng nè, không cần quan tâm ruộng đất các bác thích hợp hay không thích hợp, minh tinh người ta cũng trồng, bạn không trồng được sao?

Để viết bài báo về ngày quốc tế thiếu nhi, tôi và Kỳ Nhan đi lang thang khắp nơi. Cậu ấy nói thuận tiện nhìn ngó chút, nói không chừng có thể gặp phải cái thứ thích trốn trong thùng rác kia.

Tôi nhìn thấy rất nhiều cha mẹ trẻ tuổi, ôm ôm dắt dắt những đứa nhỏ bưng bưng phấn khởi kia, cả con phố tràn đầy thiếu nhi, tôi tựa như đi tới đất nước trẻ em trong thế giới thần thoại, song những đứa bé này chắc chắn những năm về sau cũng sẽ phải lớn lên, không ai có thể không lớn, vấn đề là sau khi lớn trong lòng chúng có còn lưu lại chút ngây thơ chất phát nào thuở nhỏ hay không.

Gần xế chiều, bỗng dưng đổ một trận mưa xối xả, sống ở thành phố này mấy chục năm tôi sớm đã thành quen, vội vàng kéo Kỳ Nhan chạy vào mái hiên của cửa tiệm gần đó tránh mưa.

"Cần mua gì sao?" Ông chủ trong tay mang theo một cây dù cười đơn đả hỏi tôi.

"Không, mượn chỗ của quý ngài tránh mưa thôi." Tôi xua tay, ông chủ lập tức xoay người, đi vào trong tiệm, để dù bên trong góc tường.

Bên ngoài người đi đường đã ít hơn, nhưng tôi lại trông thấy một phụ nữ vóc dáng thon gầy, khoác áo màu xanh da trời bên trong quần bó dài vậy mà lại ôm một bọc tã đi trong cơn mưa lớn, tóc cô ta và quần

áo đã dán chặt trên người, nhìn từ xa tới như một cây diêm tắt. Mỗi lần đi ngang qua thùng rác, cô ta đều đặt biệt chú ý nhìn vào trong. Cô ta chậm chạp đi từng bước trên phố, không quan tâm đến ánh mắt kỳ quái của người qua đường, vừa đi, vừa gào khóc, trong thanh âm vang dội của tiếng mưa nện xuống mặt đất trống trải có vẻ cực kỳ khắc khoải.

"Nào có người mẹ như vậy chứ? Trong ngực cô ta ôm hẳn là em bé đó?" Kỳ Nhan cau mày nói câu, hơn nữa vừa nói vừa chạy vọt vào cửa tiệm.

"Ông chủ, cho tôi mượn dù dùng một chút." Nói xong, liền nhặt cây dù trong góc nhà lên xông ra ngoài.

"Cái cậu này làm gì vậy, đây là dù mới, chưa từng dính nước, phá hư cậu phải đền tiền!" Ông chủ hỗn hển từ trong lao ra, tôi cười ngăn cản ông ta.

"Mượn dùng chút, nếu ông thực sự cảm thấy thua thiệt thì chúng tôi mua, dù sao lúc về cũng phải dùng, mưa này không biết lúc nào mới tạnh."

Vừa nghe sẽ mua, ông ta không thềm nói thêm gì nữa, hừ một tiếng, giật lấy tiền từ tôi đưa qua, lầu bầu đi vào.

Khi nhìn sang Kỳ Nhan, cậu ấy đã kéo người phụ nữ kia qua.

Đi tới gần nhìn, dáng vẻ cô ta khoảng chừng ba mươi tuổi, tuy rằng mặt mày vàng vọt, thịt trên mặt tựa như từng bị dao lóc qua vậy, nhưng ngũ quan coi như thanh tú, chỉ có điều trong đôi mắt không nhìn thấy bao nhiêu ánh sáng, cơ hồ không hề có mấy sắc đen.

Là người mất đi hy vọng sao, đôi mắt không ánh sáng chỉ có hai loại



người, người mù và người tuyệt vọng.

Cô ta dường như không có phản ứng gì với chúng tôi, chỉ ôm chặt bọc tã kia.

"Buông tay ra đi, bên trong là con cô? Thế này không phải gây hại cho con mình sao?" Tôi đi tới, muốn kéo ra. Nhưng cô ta tựa như bị kích thích cực lớn, ôm càng thêm chặt. Tôi và Kỳ Nhan đành chịu, bằng không người ta sẽ cho rằng hai chúng tôi ban ngày ban mặt cướp trẻ con nhà lành. Song cô gái kia bỗng dưng đảo mắt một vòng, hôn mê bất tỉnh.

Cơ thể cô ta rất yếu, đại khái không chịu được cơn mưa xối xả như vậy. Kỳ Nhan liền vội vàng ôm cô ta lại, bấm nhân trung cho cô ta. Tôi thì cầm lấy bọc tã cô ta một mực ôm lấy.

Là trẻ con? Nhưng tôi không nghe được một tiếng khóc nào cả.

Tò mò mở bọc tã ra nhìn, bên trong chỉ là một búp bê nhựa mà thôi, thảo nào, quả thực không có người mẹ bình thường nào lại ôm con đi giữa trời mưa tầm tã như vậy.

Kỳ Nhan cũng hơi sững sốt, nhưng sau khi cô gái kia tỉnh dậy lại thay đổi sắc mặt.

"Xem ra tôi lại phát bệnh rồi. Thật xin lỗi." Cô ta hơi lộ chút lạnh lùng sắt đá, nhưng cũng rất lễ độ, cử chỉ cũng không giống ban nãy, xem ra được giáo dục rất tốt.

Bởi vì nước mưa đã làm ướt cả người cô ta, để tránh trúng gió, Kỳ Nhan đề nghị nhanh chóng đưa cô ta về nhà.

"Nhà cô ở đâu?" Tôi hỏi cô ta.

"Nhà? Chỗ đó có thể tạm gọi là nhà đi." Cô ta rất thất vọng ôm lấy cơ thể, cúi thấp đầu nói.

Sắc trời không còn sớm, tôi quyết định cùng Kỳ Nhan đưa cô ta về nhà trước.

Ngoài dự liệu của chúng tôi, nhà của cô gái này không ngờ lại xa hoa như thế, vị trí tại đoạn đường hoàng kim trung tâm chợ có thể có căn nhà lớn như vậy hẳn tốn không ít tiền.

"Mỗi lần phát bệnh, tôi đều ôm búp bê này đi lung tung khắp nơi, rước thêm phiền toái cho các cậu, thật ngại quá." Tiến vào nhà, bên trong trang bị càng thêm lộng lẫy, toàn bộ trái đá cẩm thạch, song hầu như tất cả vật dụng trong nhà đều làm bằng sắt, bao gồm cả ghế dựa và bàn, còn có tách trà, xem ra cô gái này không thích đồ gỗ nhỉ? Cô ta được một người giúp việc dìu vào trong tắm rửa thay quần áo, mời tôi và Kỳ Nhan đợi trong phòng khách, sau mười lăm phút, cô ta đi ra, thay một bộ áo ngủ lụa màu xám thêu hoa tơ vàng, tóc vốn dĩ bù xù cũng đã chải chỉnh tề sau gáy, mà khuôn mặt được nước nóng dội rửa, cũng đã khôi phục chút hồng hào, cùng người ở trong mưa kia căn bản như hai người khác biệt.

"Nếu cô đã không sao nữa, tôi nghĩ chúng tôi cũng nên về." Tôi chuẩn bị đứng dậy, nhưng Kỳ Nhan lại không nhúc nhích, cậu ấy thẳng tắp nhìn cô gái kia.

"Có thể nói cho chúng tôi biết vì sao cô lại ôm búp bê nhựa kia không? Nếu tiện." Kỳ Nhan chậm rãi nói, người phụ nữ không có bất kỳ biểu lộ gì, đôi môi mỏng trắng bệnh như tờ giấy giật giật.

"Bởi vì tôi nhớ con mình." Tôi ngồi xuống, nghĩ thầm có thể con của cô ta đã mất rồi, vào ngày lễ này nhìn thấy người ta đều dắt con cái

hưởng thụ niềm vui của các bậc cha mẹ, quả thực dễ nảy sinh tâm bệnh.

"Không, thà nói là tôi vứt bỏ con mình, chi bằng nói tôi từ bỏ nó càng thỏa đáng hơn." Tâm tình người phụ nữ từ đầu đến cuối không hề dao động lớn, lạnh lùng như tượng đá vậy, trên khuôn mặt cao nhã tôn quý kia của cô ta không thấy được sự dịu dàng nên có. Nghe xong lời của cô ta, tôi và Kỳ Nhan đều có chút giật mình.

"Các cậu hẳn cũng đã thấy, căn nhà này, đời sống giàu sang này, cùng với địa vị xã hội của tôi bây giờ, kỳ thực đạt được những thứ này đều có giá của nó.

Mười năm trước, tôi vẫn chỉ là một sinh viên vừa tốt nghiệp tham gia công tác không lâu, tôi vốn cho rằng mình là người ưu tú, xuất chúng, tôi không biết vận may là gì, bởi vì tôi chính là đại danh từ may mắn, từ nhỏ đến lớn, theo tôi lớn lên là sự khen ngợi và hâm mộ. Nhưng khi tôi chân chính hòa nhập vào thực tế, phát hiện suy nghĩ ban đầu của tôi thật ấu trĩ buồn cười, người lợi hại hơn tôi, năng lực mạnh hơn tôi đâu đâu cũng có, sự chênh lệch to lớn khiến tôi sinh ra phức cảm tự ti mãnh liệt.

Mà khi đó tôi gặp được chồng tôi bây giờ, một người đàn ông Đài Loan lớn hơn tôi mười sáu tuổi. Có lẽ các cậu sẽ khinh thường tôi, không hề gì, tôi sẽ không lừa mình dối người đi khắp nơi nói tôi và anh ấy vì yêu thương nhau mà đến với nhau, căn bản không phải vì tiền. Từ nhỏ cha mẹ dạy dỗ bảo tôi phải cực kỳ ngay thẳng, quả thực, tôi gả cho anh ta cũng vì anh ta giàu có, vậy có gì sai? Con người sống trên thế giới này chung quy nên có một mục đích, tôi chỉ muốn được sống thoải mái hơn, bởi vì tôi đã quen được sống trong sự hâm mộ hoặc ánh mắt ghen tỵ của kẻ khác, tôi không thể chịu được bản thân bị khinh thường.

Đương nhiên, tôi cũng không hoàn toàn coi trọng tài sản của anh ấy, nói tóm lại, anh ta vẫn hết mực yêu tôi, hôn nhân chính là như vậy, nếu không tìm được một người bạn yêu, thì tìm một người yêu bạn. Kết quả tôi phát hiện trên đời này không có người tôi yêu, tôi đành phải tìm một người toàn tâm toàn ý yêu tôi.

Thế nhưng tôi sai rồi, mẹ chồng tôi là một người khá chú ý cấm kỵ. Mà con tôi, thì lại phạm vào đại kỵ của gia tộc họ." Người phụ nữ vô cùng bình tĩnh tự thuật, tựa như đang kể câu chuyện của người khác vậy, nhưng nói đến đây, tốc độ kể vậy mà lại trở nên nhanh hơn, mũi cũng vì hít thở nhanh mà mở lớn.

"Cấm kỵ?" Kỳ Nhan khó hiểu nói.

Đúng vậy, hơn nữa còn rất nghiêm khắc, không cách nào thỏa hiệp. Đứa bé được sinh ra, trong miệng đã mọc đầy răng." Người phụ nữ đau khổ nhắm chặt mắt, cắn chặt môi dưới của mình, hơn nữa thật lâu không mở miệng, ngược lại Kỳ Nhan nói.

"Trẻ con nếu mọc răng từ khi còn trong bụng mẹ, tất sẽ khắc cha mẹ?" Kỳ Nhan nói. Người phụ nữ gật đầu.

"Đây chẳng qua là nói bừa, sao lại có người cho là thật?" Kỳ Nhan bắt đắc dĩ nói.

"Thế nhưng, hàm răng của đứa bé kia, tựa như răng cưa vậy, mọc đầy cả miệng, cậu từng thấy người bình thường nào lại mọc loại răng đó chưa?" Người phụ nữ mở mắt, hỏi ngược lại chúng tôi.

"Chồng tôi một đời nguyên quán Giang Chiết, tuy rằng cha chồng đến Đài Loan, nhưng phong tục trong nhà vẫn luôn bất biến, mới sinh một tuần đầu không được uống sữa mẹ, mà phải 'Xin sữa' người khác hoặc hàng xóm, còn gọi là 'Sữa mở họng', sinh con trai, thì phải xin

sữa của nhà sinh con gái, ngược lại cũng vậy, ý để trẻ con có được nhân duyên tốt.

Nhưng đứa bé này, sinh ra đã mọc đầy răng, ai dám cho nó bú sữa? Con khóc vì đói, tôi chịu đau đớn cho nó bú, kết quả bị mẹ chồng phát hiện, bà gào to đứa nhỏ này là yêu nghiệt, đồng thời cảnh cáo tôi, nếu không xử lý nó, chồng và tôi sẽ phải ly dị là tất yếu, đứa bé kia họ cũng sẽ không quan tâm. Hơn nữa tôi cũng đừng mong được một xu tiền.

Mà quyết định này, chồng tôi cũng âm thầm chấp nhận.

Vì vậy tôi gặp phải một sự lựa chọn, hoặc tôi một thân một mình nuôi lớn đứa bé này, hoặc tôi bỏ nó, tiếp tục cuộc sống giàu có của tôi lúc trước." Bên ngoài bão tố càng thêm dữ dội, người phụ nữ lần nữa ngừng lại, nhìn mưa như thác đổ ngoài cửa sổ thẫn thờ.

"Ngày đó cũng là một tháng sáu, cũng là một trận mưa to xối xả như vậy, tôi đưa ra một quyết định hối hận đến bây giờ, tôi ném đứa bé kia vào thùng rác ven đường. Khiến tôi giật mình chính là, nó không khóc, cũng không kêu gào, mà trừng hai mắt nhìn tôi, tay nắm thật chặt. Tôi cảm nhận được chút sợ hãi, lùi lại rời khỏi đó, về sau tôi liền mắc căn bệnh này, mỗi lần xuất hiện mưa to, tôi sẽ rơi vào trạng thái điên loạn, chồng tôi cũng bắt đầu chán ghét tôi, mua cho tôi một căn nhà ở đây, rồi không để ý đến tôi nữa." Ánh mắt cô ta rất hờ hững, tôi không cách nào đánh giá hay chỉ trích sự lựa chọn của cô ta, càng không thể nói là cô ta ích kỷ, bởi vì tôi chưa từng trải qua việc này, tôi không biết mình có làm giống cô ta không, cho nên tôi không có tư cách dùng lời biện giải để nói cô ta.

"Cô rất ích kỷ." Kỳ Nhan nói bốn chữ này. Cô gái kia nghe xong lại cười tự giễu.

"Đúng thế, cậu nói không sai, nhưng tôi cũng đã nhận trừng phạt đáng có, kết quả tôi vẫn mất chồng, còn mất con, một mình trơ trọi canh giữ trong căn nhà lớn này."

"Nhưng mà, tôi thường có loại dự cảm đứa bé kia còn sống, cho nên gần đây tôi thường đi tìm nó, mong muốn có thể đền bù lỗi lầm của tôi với nó." Người phụ nữ nói đến đây, rốt cuộc không nhịn được, sự lạnh lùng hà khắc và cao quý không chịu nổi một kích trước nỗi nhớ con mềm yếu, cô ta bụm mặt thống khổ òa khóc.

"Phu nhân, xin đừng buồn, chúng tôi nhất định sẽ tìm nó về." Kỳ Nhan chợt mở miệng nói.

Tôi giật mình nhìn Kỳ Nhan, thành phố lớn như vậy, đi đâu mà tìm chứ. Thế nhưng dáng vẻ của Kỳ Nhan không phải như đang nói đùa, cậu ấy cũng chưa từng nói đùa.

"Vây, vậy thì thật cảm tạ các cậu, nếu các cậu giúp tôi tìm được nó, vô luận trả bao nhiêu tiền tôi cũng đều sẵn lòng." Người phụ nữ kia thả tay xuống, vẻ mặt vui sướng nhìn chúng tôi.

"Không cần, cô cứ giữ lại cho cuộc sống của cô và đứa bé đi." Kỳ Nhan khéo léo từ chối, đồng thời cùng tôi rời khỏi đó.

Dọc đường về mưa đã tạnh, tôi nhìn không được hỏi cậu ấy, có thể thật sự tìm được không.

"Chẳng lẽ cậu cũng cho rằng một đứa con nít bươi rác sẽ có thể còn sống sao?" Kỳ Nhan hỏi ngược lại tôi.

"Lẽ nào cậu chỉ xoa dịu người phụ nữ kia thôi sao?" Tôi hỏi.

"Không, tớ cho rằng bây giờ nên đi tìm quái vật trong thùng rác kia.

Ngoài ra cậu đi điều tra chút bối cảnh của người phụ nữ kia nhé." Tôi còn tưởng rằng cậu ấy nhất thời xúc động mà đồng ý.

Tôi và Kỳ Nhan tách ra, cậu ấy đi chuẩn bị bẫy để bắt quái vật thích sống trong thùng rác kia, còn tôi thì đi điều tra bối cảnh của người phụ nữ.

Kết quả cùng chuyện cô ta kể cho chúng tôi không sai biệt lắm, chồng cô ta quả thật là một phú thương Đài Loan, chẳng qua nghe đâu gần đây đang bệnh nặng, hơn nữa tình hình rất không lạc quan, đại khái là sợ sau khi chồng đi rồi bản thân cô độc sống đến cuối đời, cho nên muốn tìm con mình về.

Mà bên phía Kỳ Nhan đã chuẩn bị xong tất cả, chỉ còn chờ con quái vật kia lọt lưới.

Thời gian chờ đợi lúc nào cũng cảm thấy dài đằng đẳng, Kỳ Nhan nói cậu ấy ở trong mỗi thùng rác quái vật từng xuất hiện đều đặt thức ăn có dính máu của cậu ấy.

"Chỉ cần nó ăn vào, tức liền có thể tìm được nó. Thức ăn nó không đựng vào sau mười hai tiếng đồng hồ sẽ không còn hiệu lực, mà nếu nuốt xuống bụng, sức mạnh của máu có thể duy trì lâu thêm chút." Kỳ Nhan tự tin nói, kế tiếp lại là mười hai tiếng đồng hồ kiên nhẫn chờ đợi.

Quả nhiên, Kỳ Nhan đã cảm nhận được.

Tôi đi theo Kỳ Nhan tới cửa sau của một quán ăn nhỏ, nơi đó chất đống lượng lớn chén đĩa chưa rửa, tôi đánh cược bất cứ ai sau khi nhìn thấy cũng sẽ mất lòng tin với thức ăn của nơi này. Hơn nữa rất nhanh, chúng tôi ở lân cận tìm được một cái thùng rác.

Là một cái thùng rác bằng sắt hình chữ nhật, nóc hình cung có thể mở nắp.

"Đang ở trong." Kỳ Nhan khẳng định nói, "Nhưng mà nghe cậu nói nó chạy rất nhanh, tớ có mang đến tấm lưới, đây là lưới ở quê dùng bắt sói, hẳn cần dùng tới." Tôi nghe theo lời cậu ấy, hai người phủ lưới lên thùng rác rồi mở nắp thùng ra.

Một bóng đen cực nhanh nhảy ra ngoài, song lần này nó lại đụng phải tấm lưới.

Bắt được rồi.

Kỳ Nhan vội vàng buộc chặt lưới, mang con quái vật về nhà.

Chúng tôi thật vất vả kéo nó trở về — — Dọc đường đi nó đều ra sức vùng vẫy, mở đèn, tôi mới nhìn thấy toàn bộ diện mạo của nó.

Không khác gì bé trai bình thường, chẳng qua cơ thể rất dơ, hơn nữa cánh tay rất nhỏ, nhưng đuôi lại cực kỳ phát triển, thế này chỉ sợ cũng là nguyên do nó dùng tứ chi chạy trốn cực nhanh.

Đôi mắt của nó rất đẹp, nhưng lại mang theo sợ sệt cùng phần nộ khó hiểu, giống như đứa trẻ bị quấy rầy mộng đẹp vậy. Tôi nhìn không được đưa tay qua xoa đầu nó.

Nếu như không phải có tấm lưới, e rằng tay của tôi đã mất rồi.

Cơ hồ là trong nháy mắt, tôi nhìn thấy miệng nó chọt há ra cắn lấy tay tôi, tôi theo bản năng tránh được, hàm răng cắn vào tấm lưới, cắn đứt mấy sợi dây thùng.

"Sói cũng không cách nào cắn đứt được lưới ấy vậy mà bị nó tùy tiện



cẩn mất." Kỳ Nhan thở dài, không thể làm gì khác hơn là tìm một cái lồng sắt tạm thời nhốt nó lại, trong lồng nó tỏ vẻ cực kỳ yên ổn, chỉ nhìn chăm chăm chúng tôi.

"Nó rốt cuộc làm thế nào sống sót được chứ." Tôi khó hiểu hỏi.

"Không, phần lớn trẻ sơ sinh e rằng sau khi bị vứt bỏ không lâu sẽ chết đi — — Nếu không gặp được người nào tốt bụng, nhưng nó không giống. Người mới sinh đã có răng, sức sống và khả năng thích ứng của họ hoàn toàn vượt trội so với người thường, nói thế nào nhỉ, hoặc giả có vài hoàn cảnh môi trường tồi tệ một giống loài cần rất nhiều năm mới có thể tiến hóa để thích ứng, còn nó chỉ cần mấy năm, thậm chí mấy tháng là được. Nó có sức sống như con gián vậy, có thể dựa vào ăn thức ăn trong thùng rác để sống, hơn nữa còn nuôi thành bản năng của động vật.

Loại này được gọi là Long, trước đây, một vài bộ lạc đối với trẻ con mới sinh có rất nhiều quy củ, tỷ như trẻ con sáu ngón, thậm chí sinh đôi hoặc đa bào thai đều bị coi là điềm xấu không may, gia đình sinh ra những đứa trẻ này sẽ bị coi như tiện dân, đứa bé sẽ bị xử tử, nếu như là song bào thai thì cha mẹ được chọn một đứa trẻ để lại, đứa kia thì vứt vào đồng hoang làm mồi cho sói, hơn nữa cả bộ lạc đều phải 'Long' nhiều ngày, có thể là một loại thờ cúng, về sau để nói về những trẻ sinh không lành gọi là Long." Kỳ Nhan nhìn đứa bé kia, chậm rãi nói.

"Tớ cũng từng là Long." Tôi cho rằng mình nghe lầm, quay đầu lại phát hiện đứa bé trong lồng kia đang quỳ rạp trên mặt đất cùng Kỳ Nhan nhìn nhau.

"Cậu nói gì?" Tôi hỏi Kỳ Nhan, cậu ấy thì lắc đầu, không nói gì nữa, tôi rõ ràng cá tính của Kỳ Nhan, nếu lần đầu hỏi không ra được chuyện gì, hỏi nữa cũng dư thừa.

"Đi ngủ sớm thôi, ngày mai chúng ta giao nó cho người phụ nữ kia, hẳn sẽ không sao đâu." Kỳ Nhan ngáp, đi vào phòng ngủ, tôi nhìn thấy bên ngoài trời đã khuya, vì vậy cũng dứt khoát ở lại đây ngủ một đêm.

Chẳng qua buổi tối luôn ngủ không được.

Bởi vì tôi nghe tiếng sột soạt cả đêm, cùng tiếng kim loại va chạm, tôi cảm thấy buồn cười, dù cho rằng nó lợi hại, nhưng lồng kia làm bằng sắt mà.

Quả nhiên, sáng sớm tinh dậy, tên kia đang rất mỏi mệt nằm bên trong, khoe miệng còn chảy chút máu.

Chúng tôi tới ngôi nhà cao cấp kia, tiếp đón chúng tôi chính là người giúp việc lúc trước, tôi đưa lồng sắt cho cô ta, cô ta nhìn, cẩn thận tránh được miệng đứa bé kia, giúp chúng tôi nâng lồng vào phòng khách, hơn nữa chúng tôi lần thứ hai gặp được người phụ nữ kia.

Khác với mấy ngày trước, thần sắc của cô ta dường như tốt hơn, nghe nói chúng tôi đã tìm được con trai cô ta về, cao hứng vô cùng, thế nhưng chờ cô ta nhìn thấy cái lồng, lại sợ hết hồn.

"Đây là con trai tôi?" Cô ta lui về phía sau, chỉ vào lồng sắt nói.

"Đương nhiên, chẳng lẽ cô cho rằng người có thể sống trong thùng rác hơn mười năm còn có thể áo mũ chỉnh tề, hiểu lễ nghĩa của con người sao." Tôi có chút bất mãn nói.

"Không, ý của tôi là, tôi muốn nhìn miệng của nó." Người phụ nữ kia nói. Kỳ Nhan ngồi xổm xuống, lấy ra một túi bánh, ném vào lồng sắt.

Đứa bé kia há miệng to nuốt ăn, hàm răng của nó không khác gì người thường nha, chẳng qua hơi bản hơn chút.

"Đây không phải con tôi." Người phụ nữ thất vọng nói, "Hàm răng của nó là loại răng cưa tương tự cá mập vậy, chứ không phải hàm răng người thế này. Nhưng mà vẫn rất cảm ơn các cậu, tuy nó không phải con tôi, tôi vẫn sẽ chăm sóc nó thật tốt, để nó có thể lần nữa trở thành người." Nói xong, cô ta cúi chào chúng tôi một cái.

Tôi và Kỳ Nhan tạm biệt cô ta, rời khỏi căn nhà kia.

"Tớ cứ cảm thấy như vậy có chút không đúng." Kỳ Nhan khẽ nói. Tôi thì hỏi ngược lại cậu ấy không đúng chỗ nào.

"Nếu đứa nhỏ này bươi rác sống mười năm, vì sao bây giờ chúng ta mới phát hiện ra nó, không thể nào mười năm qua nó trước giờ chưa từng bị ai phát hiện, cậu sống ở đây lâu như vậy, đã từng nghe nói chưa."

Tôi đương nhiên lắc đầu.

"Còn nữa, người giúp việc từ trong tay cậu nhận lấy lồng sắt, nhưng lại không có bất kỳ vẻ mặt kinh ngạc nào, những dụng cụ bằng sắt khác trong nhà kia, rất kỳ quái." Kỳ Nhan nói quả thật rất có lý, song tôi lại không hiểu vì sao.

"Đúng rồi, phú thương Đài Loan kia còn có con cái nào khác không?" Kỳ Nhan đột nhiên hỏi.

"Không có, ông ta chỉ còn lại một mẹ già hơn tám mươi tuổi, hơn nữa hình như ông ta mà chết, tất cả tiền đều để lại cho mẹ ông ta, nếu bà cụ lại qua đời, vậy di sản đều thuộc về chính phủ và cơ quan từ thiện." Tôi nói.

Kỳ Nhan nhíu mày.

"Tớ cảm thấy chúng ta có thể đã bị lợi dụng." Kỳ Nhan thờ dãi nói, cậu ấy nhìn tòa nhà sang trọng kia.

"Quên đi, những việc trong gia đình này chúng ta không lo được. Đi thôi." Kỳ Nhan vỗ vai tôi.

Một tháng sau, tôi nhận được tin, bởi vì tôi luôn chú ý đến người phụ nữ kia cùng chồng cô ta, bây giờ, chồng cô ta đã qua đời, mà phần lớn tài sản để lại rơi vào tay bà cụ, về sau nghe đâu người phụ nữ này mang theo một đứa bé đến Đài Loan, cũng cho hay đây là con trai còn sống của chồng cô ta, bà cụ đương nhiên rất vui mừng, sau khi làm kiểm tra, chứng minh đích thật là cốt nhục của con cô ta, vì vậy giữ đứa bé kia lại bên mình, đồng thời lần nữa thừa nhận thân phận người con dâu này, hóa ra mâu thuẫn trước đó đến từ chính người phụ nữ thích đánh cược thành thói này, hơn nữa đã đánh rơi con mình, chứ không phải vì sinh ra được đứa con mọc răng mới sinh mang điềm xấu.

Thế nhưng cũng không lâu sau, bà cụ được phát hiện chết trong nhà, cổ họng bị cắn đứt, tựa như dã thú gì đó làm ra, đứa cháu trai duy nhất cũng không thấy đâu nữa. Tất cả tiền, toàn bộ biến thành tài sản của người phụ nữ kia.

Tôi kể chuyện này cho Kỳ Nhan, cậu ấy ừ một tiếng.

"Kỳ thực tớ cảm thấy người phụ nữ kia có thể đã sớm tìm được đứa con mình từng làm mất, sau khi nuôi dưỡng lại một thời gian phát hiện không cách nào biến nó trở về người bình thường, cho nên lại lần nữa bỏ nó, đứa bé kia cũng dần dưỡng thành thói quen tìm thức ăn trong thùng rác, đại khái gần đây cô ta phát hiện con trai bị cô ta

vứt bỏ lại có giá trị lợi dụng, mới mỗi ngày ở đó diễn trò, muốn ta chúng tìm nó trở về lần nữa.

Đứa bé đầy dã tính quả nhiên như cô ta mong muốn cắn chết bà cụ kia, cho nên hiển nhiên tất cả tiền thuộc về cô ta. Về phần làm sao khiến cho đứa bé kia cắn chết bà nội mình, có thể đã sớm là một trong những bài huấn luyện của cô ta, dù là dã thú như sư báo, cũng sẽ bị loài người dễ dàng mai phục ám thị mà sản sinh ra phản xạ có điều kiện."

Thì ra là thế.

Nhưng tôi cảm thấy rất khó chịu, bị người lợi dụng đương nhiên không phải chuyện gì đáng kiêu ngạo, tôi quyết định đến nhà cô ta lần nữa, cùng người phụ nữ kia nói chuyện đằng hoàng, Kỳ Nhan không ngăn cản tôi.

Khi tới nhà cô ta đã là chạng vạng, tôi bỗng thấy một cái bóng thật nhanh nháy vào phòng khách mở cửa sổ, tôi gọi người giúp việc, cô ta nhận ra tôi, ra mở cửa, nói bà chủ ở phòng khách.

Tôi lưỡng lưỡng bước vào, chưa tới phòng khách đã nghe được mùi máu tanh thật nồng.

Mở cửa, lại trông thấy đứa bé kia nằm sấp trên đất, gắt gao cắn cổ họng người phụ nữ kia, xem chừng đã không cứu được nữa, mắt đã trắng dã, tay chân vô lực rũ xuống.

Đứa bé kia, không, vẫn nên gọi nó là Long đi, dường như biết tôi tới, hướng tôi há cái miệng dính đầy máu tươi, phát ra tiếng ư ừ rên rỉ.

Một khắc kia, tôi nhìn chút tia sáng ít ỏi cuối cùng bên ngoài, rõ ràng trông thấy, phía sau hàm răng như người thường kia còn một lớp

răng nữa.

Răng trẻ sơ sinh chi chít, như răng cưa, lóe ánh sáng bạc.

Khi bên ngoài hoàn toàn sục tối, nó nhanh nhẹn nhảy ra ngoài, lập tức biến mất giữa màn đêm.

Có lẽ có một ngày, tôi còn có thể bê thùng rác gặp được nó.

## Chương 68: Minh hôn

Minh hôn, còn gọi là âm hôn, minh hôn là tìm phối ngẫu cho người đã chết. Có thiếu nam thiếu nữ sau khi đính hôn, chưa đợi cưới vào cửa vì lý do nào đó mà chết cả hai. Khi đó, các cụ cho rằng, nếu không thay anh ta (cô ta) thành hôn, quỷ hồn của anh ta (cô ta) sẽ tác quái, khiến gia đình bất ổn. Vì vậy, nhất định phải cử hành một nghi thức minh hôn cho anh ta (cô ta), cuối cùng chôn anh ta (cô ta) cùng nhau, trở thành vợ chồng, xương cốt hợp táng. Cũng tránh cho mồ mả trong gia đình hai nhà nam, nữ xuất hiện mộ lẻ loi. Còn nữa thiếu nam, thiếu nữ còn chưa đính hôn đã chết yểu. Các cụ xuất phát từ lòng thương yêu, tưởng niệm con cái, cho rằng khi còn sống không thể chọn bạn trăm năm cho họ, sau khi chết nên cưới vợ cưới chồng cho họ, kết thúc trách nhiệm làm cha mẹ. Kỳ thực, đây là để con người gửi gắm tình cảm của mình. Mặt khác, trước đây mọi người thường mê tín tin vào cái gọi là "phong thủy" mồ mả, cho rằng xuất hiện một ngôi mộ lẻ, sẽ ảnh hưởng đến hưng thịnh của con cháu đời sau. Lúc ấy có vài "Nhà phong thủy" (Cổ xưng "Kham dư") vì kiếm thêm chút tiền, cũng tận lực giựt dây làm loại minh hôn này. Minh hôn xuất hiện nhiều ở giới quý tộc hoặc phú hộ, gia đình bần hàn quyết không làm loại hoạt động này. Thời Tống, minh hôn thịnh hành nhất. Căn cứ theo Kham Dư chi 《tạc mộng lục》 ghi chép lại, phàm là nam, nữ chưa kết hôn mà chết, cha mẹ họ nhất định phải nhờ "Quý môi nhân" làm mối, sau đó tiến hành xủ quẻ, sau khi bói nhận được phép cưới, thì thay quỷ hồn làm hàng mã, cử hành lễ hợp hôn, đem xương cốt nam, nữ hợp táng.

Đương nhiên cũng có người sống kết hôn cùng người chết, theo lý sẽ khá xui xẻo, nhưng chuyện xảy ra, luôn có đạo lý nhất định của nó.

"Minh hôn sao? Đương nhiên là có, ít nhất thì tớ cũng đã từng trải qua." Kỷ Nhan từ giữa đống sách ngẩng đầu lên, cậu ấy hôm nay gọi tôi đến giúp cậu ấy dọn dẹp sách cũ, thời tiết tốt, một vài quyển sách nên lấy ra phơi nắng, tránh nổi mốc hoặc bị mọt gặm thì tiếc lắm. Mặt khác, một vài bộ sách đẽ ép dưới đáy rương cũng lấy ra, cùng đem đi phơi nắng.

"Vì sao phải nhất định phải hôm nay mới phơi những cuốn sách này và quần áo chứ?" Tôi hỏi cậu ấy.

Cậu ấy nói câu chờ một chút, tiếp theo liền tìm kiếm trong chồng sách lớn nhất, cuối cùng, cậu ấy tìm ra một cuốn sổ tay bìa màu đỏ, loại từ đời tám hoánh nào như lời chủ tịch trích dẫn, đại khái lớn chừng nửa bàn tay, Kỷ Nhan thổi bụi phía trên, mở ra đọc.

"Mùng sáu tháng sáu, tục gọi 'lễ phơi đồ', là ngày mọi nhà đem quần áo, sách vở ra phơi, có thể tránh mốc ố chuột gặm, vùng Đức An Giang Tây, những ngày này cần ngênh tiếp Dương Tứ Bồ Tát, không nói một câu đùa cợt, nếu người vi phạm lệnh cấm phạm húy, thì bồ tát chắc chắn sẽ giáng tai họa xuống người thân họ. Trong những ngày này thấy mặt trời thì đại cát đại lợi, nếu thời tiết thay đổi có mưa, thì sẽ xuất hiện điềm xấu." Cậu ấy khép quyển sổ lại, cười cười với tôi.

"Tớ biết rồi, hôm nay gọi là lễ phơi sách chứ gì" Tôi sắp xếp sách lại.

"Để xuống đi, hôm nay còn chưa đâu, chỉ là để cho cậu biết có một truyền thống như vậy thôi, kỳ thực tớ muốn nói với cậu, là về chuyện minh hôn." Chúng tôi đi rửa tay, tiếp tục ngồi trên ghế salon.

"Tháng sáu năm ngoái, tớ nhận được khẩn cầu của người bạn, mong tớ tới một làng vùng ngoại ô thành phố, nghe nói là gặp chuyện rất kỳ



quái, hẳn là học trưởng đứng đầu tập thể thời trung học của tớ, về sau nghe đâu vào đội cảnh sát, thường ngày cực kỳ hóm hỉnh, hẳn rất ít khi cầu xin người khác, cho nên yêu cầu của hẳn tớ đương nhiên phải đáp ứng.

Làng không lớn lắm, chỉ chưa đến một trăm hộ gia đình, thế nhưng ruộng đất lại rất nhiều, thật sự hoang vắng, mà chuyện học trưởng nói kỳ quái, là việc liên quan đến một cái xác nữ.

Căn cứ theo miêu tả của học trưởng, người chết khoảng mười ba, mười bốn tuổi, tóc ngắn, khuôn mặt thanh tú — — Cái này tớ chỉ có thể nói sau khi nhìn thấy mặt cô bé được rửa sạch sẽ, xem chừng dường như còn là học sinh, trẻ như vậy đã chết, không khỏi khiến người ta có chút đau lòng.

Không có ngoại thương, nguyên nhân cái chết hẳn là do vết bầm tím đen nơi cổ.

Cô bé bị người ta bóp chết, và lại thời điểm phát hiện thân dưới trần trụi, về sau giám định cũng chứng thực cô bé bị cưỡng hiếp rồi giết chết. Hơn nữa trong miệng cô còn ngậm một ít thành phần còn, dạ dày không hề có, có thể hung thủ khi cưỡng hôn lưu lại.

Dân phong của làng này từ trước đến nay thuần phác, xảy ra chuyện như vậy đương nhiên không dễ nghe, trưởng làng dáng dấp lùn đen tráng kiện, nhưng mặt mày thành thật, chúng tớ nói cho ông ta biết tạm thời đừng thông báo ra, tránh cho lòng người hoảng loạn.

Thi thể được tìm thấy ở gần một lều dưa địa phương, thân phận người chết cũng đã điều tra xong, là con gái của một hộ nông dân trồng dưa, gia đình này từ vùng khác dọn đến, trước đây nói ruộng đất nơi này thích hợp trồng dưa hấu, cô bé là con gái một trong nhà, đang học trung học cơ sở ở một trường trung học trọng điểm trên

huyện, chuyện này không thể nghi ngờ là một đả kích rất lớn với gia đình đó.

Mẹ cô bé đã mất từ rất sớm, sống cùng cha, hôm đó cô bé và cha mình thay phiên chăm sóc lán dưa, phát hiện xác, là cha cô bé.

Người đàn ông cao to mặt đỏ này đem hai cánh tay nở nang cắm vào tóc, lặng lẽ ngồi một bên. Khi chúng tớ hỏi ông ta, mắt ông ta đều đỏ ngầu, môi đỏ dữ dội, hàm răng trắng sạch sẽ gắt gao cắn môi dưới, ông ấy bây giờ như một con sư tử bị thương tức giận, tớ không hỏi gì nhiều, chỉ để ông ấy yên tĩnh một chút.

Còn sờ dĩ nói kỳ quái, lại là về cái xác này.

Thời điểm đầu tiên tớ chạy tới đã cách thời điểm chết bốn năm ngày rồi, lúc đó ở đây đã thu dọn đâu ra đấy, thế nhưng thi thể vậy mà lại không có chút dấu vết thối rữa nào, hơn nữa cũng không có thi ban nào, mềm mại như người sống, cắt da, máu còn có thể chảy ra như vết thương bình thường.

Ngoại trừ cơ thể lạnh như băng và không có hô hấp ra, cô bé không khác gì người đang ngủ.

Tớ cũng vô cùng khó hiểu, không giống như bất cứ chuyện gì tớ từng gặp trước đó. Tớ chỉ có thể mong đợi nhanh chóng bắt được hung thủ.

Trước đó đã nói qua, trong thôn rất ít người, hơn nữa thôn này khá xa xôi, cho nên xác xuất người trong làng gây án khá lớn, giữa lúc mọi người tiến hành căng thẳng điều tra, hung thủ lại chủ động tự thú.

Ngoài dự liệu của chúng tớ, thậm chí ngoài dự liệu của cả thôn dân

địa phương, hung thủ theo cha mẹ mình đến tự thú, mà cậu bé trước mặt này cũng non nớt thanh tú mang theo dáng vẻ thư sinh vậy mà mang tội cưỡng hiếp giết người tàn nhẫn như vậy.

'Là em giết bạn ấy, Viên Viên khi đó kêu la rất dữ, em phải bóp cổ bạn ấy, sau đó, sau đó cưỡng, cưỡng hiếp bạn ấy.' Cậu bé Phác Tố này dứt quãng nói, cuối cùng lại còn xấu hổ đỏ mặt.

Một người mang tội cưỡng hiếp giết người mà nói tới hành vi phạm tội của mình còn có thể đỏ mặt sao, tớ có chút khó hiểu.

Tiếp theo, đương nhiên là nó đối mặt với sự phẫn nộ của cha nạn nhân, nếu không có mấy cảnh sát cường tráng ngăn chặn, tớ tin rằng không đến mấy phút nữa, người đàn ông kia sẽ xé Phác Tố tan nát, cha mẹ Phác Tố khúm núm đứng một bên, lộ vẻ rất hoảng loạn, còn có áy náy.

Họ vừa thoát nhìn là người vô cùng thật thà lương thiện, hơn nữa bé trai này cùng cô bé tên Viên Viên đã chết kia lại còn là bạn học ngồi chung bàn, Viên Viên bình thường luôn đến nhà Phác Tố làm bài tập.

'Là em giết bạn ấy, em có tội, các anh bắt em lại đi.' Phác Tố rất sốt ruột quát lớn, chìa hai cánh tay gầy như que củi, lắc lư trước mặt mọi người.

'Cậu biết mình còn chưa đủ tuổi vị thành niên, căn bản sẽ không bị xử tử hình chứ gì.' Học trưởng bỗng nhiên lạnh lùng nói, Phác Tố và người nhà lúc ấy thoáng sửng sốt, lập tức cúi đầu im lặng.

Quả như học trưởng nói, nếu mười lăm tuổi phạm tội cố ý giết người, cố ý gây thương tích hoặc tử vong, cưỡng hiếp, cướp giật, buôn bán chất ma túy, phóng hỏa, gây nổ, đầu độc, phải chịu trách nhiệm hình sự, nhưng sẽ xử lý nhẹ, mà chưa đầy mười bốn tuổi trở xuống thì sẽ

không bị phạt.

Phác Tố tháng mười một năm nay mới tròn mười bốn.

Tớ bỗng cảm thấy luật pháp miễn cưỡng, khuôn mặt lo lắng của cha mẹ Phác Tố sau khi chắc chắn được chuyện này, trên mặt thoát cái lộ ra sự nhẹ nhõm không gì sánh được khiến người ta cực kỳ chán ghét.

Nhưng Phác Tố vẫn như cũ rất đau khổ ngồi trên băng ghế, đầu rũ cúi gằm nhìn mặt đất. Cha của Viên Viên thì rống to muốn làm thịt nó.

"Người nhà họ Phác thật thất đức, đã sớm đoán chắc không có việc gì, hưởng hồ anh cả của Phác Tố còn làm trong tòa án, nói không chừng nộp chút tiền là không sao nữa cả."

'Đúng vậy, mấy hôm trước anh của nó còn tới, ngồi xe hơi đấy, miễn bàn đến bao nhiêu thần kỳ nữa, cũng khó trách, người ta hình như là kiểm sát trưởng trẻ tuổi nhất thành phố.'

Các thôn dân đại khái đều đã biết ngọn nguồn câu chuyện, vài người như thế, tin tức truyền miệng, không thua gì truyền thông ngày nay.

Quả nhiên, sau một loạt những điều lệ rườm rà, tuy tình huống nghiêm trọng, nhưng cơ bản hung thủ tự thú và chưa tròn mười bốn tuổi, Phác Tố bị xử quản thúc, mà người nhà họ Phác cũng phải bồi thường kinh tế nhất định với cha Viên Viên. Còn học trưởng và đồng nghiệp của anh ta cũng chịu áp lực của cấp trên, hy vọng chuyện này mau chóng được phân giải.

Ngày hôm đó Phác Tố lại được cha mẹ nó đưa về, mà thi thể Viên Viên vẫn như cũ nằm trong nhà xác bệnh viện, cha cô bé mỗi ngày đều ở trong đó cùng trò chuyện với con gái. Cả người giống như mất

hồn vậy, chỉ nắm tay con gái mình.

Ba ngày sau, tứ lại nghe kể chuyện càng kỳ quái hơn.

Phác Tố muốn kết hôn với Viên Viên, cũng chính là kết minh hôn.

Đêm hôm Phác Tố về nhà, cha Viên Viên uống rất nhiều rượu, mượn ảnh hưởng của cồn, xách theo dao phay vọt vào nhà họ Phác, ông gác dao lên cần cổ nhỏ gầy của nó uy hiếp nói hoặc là để Phác Tố cùng Viên Viên kết minh hôn, để an ủi vong linh con gái ông, tránh làm ô nhục danh dự của cô bé, hoặc là ông đánh liều cái mạng này, giết chết Phác Tố, người nhà họ Phác không còn cách nào, bản thân cũng tự mình đuối lý, không thể làm gì khác hơn là đồng ý hôn sự hết sức hoang đường này.

Mà tứ và học trưởng, không ngờ cũng được mời với tư cách nhân chứng.

'Các cậu là người tốt, tôi biết, cho nên mong muốn các cậu có thể tham gia hôn lễ này, xem như tôi van cầu các cậu.'" Người đàn ông có khuôn mặt nhìn như hung dữ nóng nảy này, không ngờ lại lão lệ tung hoành năn nỉ chúng tôi.

'Tôi là người quê khác, ở đây một người bằng hữu thân thích cũng không có, cho nên đành phải nhờ cậu tạm thời đảm nhiệm chút, vẫn mong các cậu ngàn vạn lần đừng ghét bỏ tôi.' Ông lại lần nữa khẩn cầu, tuy rằng học trưởng có hơi do dự, nhưng vẫn đồng ý với ông.

Mà thi thể Viên Viên, cũng đưa ra khỏi nhà xác, chuẩn bị hôn lễ vài ngày sau.

Nhà họ Phác ở địa phương không lớn là bao này xem như có thanh danh hiển hách, cho nên dù là hôn lễ hoang đường như vậy, nhưng

cũng làm đâu ra đó, lễ tiết nên có không hề thiếu sót.

Mặc dù là minh hôn, cũng phải có bà mối, người như thế được gọi là âm ti mối, phần nhiều là các bà cụ lớn tuổi trong thôn, nghiêng ngả chân bó, tập tễnh lui tới giữa hai nhà, tất cả lễ tiết mở đầu tất cả làm xong trong vòng nửa ngày.

Tiếp theo là chuẩn bị tiệc rượu và tân phòng. Tiệc rượu và những thứ khác của hôn lễ nơi này đương nhiên khác biệt, không được có thức ăn nóng, tất cả món ăn đều lạnh, bốn loại quả lạnh: Vải khô, nhãn khô, hạch đào khô cùng cả vỏ đậu phộng, bốn món ăn lạnh: Thịt vịt sấy, lạp xưởng, kim ngân gan, cá chiên xù (hoặc trứng muối xối), bốn quả chua: Lê chua, kiệu chua, gừng chua, mơ chua. Bốn quả xanh: táo, cam ngọt, vải, bưởi Sa Điền. Ngoài ra còn có bánh bao và bánh bột mì. Nếu cậu cho rằng những thứ này để chuẩn bị cho người ta, vậy thì cậu hoàn toàn sai rồi.

Cha Viên Viên chuẩn bị một ngày một đêm, đồng thời ở trong sân nhà mình lạy bảy bàn, mỗi bàn thức ăn đều giống nhau, toàn bộ trái vải trắng, mỗi bàn bảy người, ý để cúng thất tuần, biểu thị kết cuộc của người chết, ghế dưới bàn tất cả đều là ghế gỗ tròn, mặt trên sơn màu trắng.

Ngoài ra còn có đến mười mấy người giấy, nam nữ già trẻ đều có, toàn bộ ghim bên vách tường ở phòng, sân và trong nhà, toàn bộ chỗ ngồi cũng đặt người giấy.

Đây gọi là mời du hồn qua đường đến uống rượu ăn tiệc, những quý hồn này đi xin rượu, ăn thức ăn, sẽ không quấy rầy vong linh người chết.

Mà chính giữa cửa sân dán giấy trắng cắt thành chữ "Hi" thật to, đối diện để hương đường và bài vị.

Sau khi bố trí xong tất cả, sắc trời đã dần tối, tứ và học trưởng đứng bên trong, nhìn không gian nhét đầy giấy trắng, người giấy cười ngây ngô, đêm đen hòa cùng màu giấy trắng làm lóa mắt đến phát đau, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, vốn là tháng sáu, vậy mà bấy giờ từng đợt lạnh lẽo, giống như mùa đông nhìn thấy tảng băng vậy, tuy chưa lấy tay chạm vào, nhưng trong lòng đã lạnh lẽo. Lo liệu mình hôn đương nhiên không có giai điệu giúp vui gì, sân khấu lớn như vậy mà không nghe được chút thanh âm, nếu như có, cũng chỉ là tiếng vang rào rạt của gió thổi qua đám người giấy.

Không lâu sau, bóng đêm vừa vắn phủ xuống, cha mẹ Phác Tố cùng anh trai nó đưa nó tới, mặt Phác Tố so với người giấy còn trắng hơn, quần áo màu đen cùng cái áo khoác ngoài, cắt đầu húi cua, nhìn qua cực kỳ buồn cười, thế nhưng tứ cười không nổi.

Cha mẹ nó vô cùng gấp gáp, rất sợ xảy ra chuyện gì, hai ông bà cẩn thận đỡ hai cánh tay Phác Tố, hình ảnh kia ngược lại giống như một đôi phu thê đỡ trưởng bối của mình vậy.

Trái lại với Phác Tố anh trai nó cực kỳ cao lớn, cũng rất trẻ tuổi, mặc áo trắng ngắn tay cùng quần tây màu xám, chân mang giày da, xách theo một túi công văn màu đen, cau mày nhìn những thứ đồ này.

'Đây chẳng phải là phong kiến mê tín sao, thật là.' Anh ta lầu bầu một câu, đột nhiên cha Phác Tố quay đầu gầm nhẹ với anh ta một câu.

'Con mẹ nó mày câm miệng cho tao!' Trong ấn tượng của tứ người đàn ông này kể từ khi biết con trai làm ra chuyện này vẫn luôn lộ vẻ vô cùng yếu đuối, nhưng hôm nay lại gắt gỏng như vậy, anh trai Phác Tố bị rống một câu xong lập tức không nói thêm gì nữa, chỉ cúi đầu theo phía sau.

Trong sân chỉ còn cha Viên Viên và cả nhà Phác Tố, đương nhiên, còn có tớ và học trưởng.

Lễ tiết theo thông lệ xong, Phác Tố đến quỳ lạy cha vợ, nhưng cha Viên Viên chỉ hừ mũi một tiếng, nhìn cũng không nhìn, mà từ sau sân đưa con gái ra.

'Mày phải chụp cùng con gái tao một tấm hình, làm kỷ niệm.' Cha Viên Viên buồn bực nói. Cha mẹ Phác Tố đành phải gật đầu đồng ý, vì họ trông thấy cách đó không xa đặt một con dao phay sáng lấp lánh.

Viên Viên từ bên trong được cha cô cõng ra, cô bé đã được trang điểm, chẳng qua trên khuôn mặt tái nhợt tràn đầy vẻ trẻ con tô trét son phấn thật dày, khiến người ta nhìn thế nào cũng không được tự nhiên. Mắt Viên Viên từ đầu đến cuối vẫn mở ra, vô lực cũng vô thần, môi cũng được tô rất đỏ, không giống học sinh trung học mười mấy tuổi, lộ vẻ thành thực quá đáng, có thể nói mang theo chút diêm dúa. Da cô bé từng được ướp lạnh lại tiếp xúc với mùa hè nóng bức, như khối thịt vừa rã đông, bên ngoài tỏa ra từng đường nếp gãy, hiện đầy thứ màu tím dạng tơ lưới, không phải mạch máu, mà là thần kinh.

'Ngồi chụp sao?' Phác Tố nhỏ giọng hỏi.

'Đứng!' Cha Viên Viên thả xác con gái xuống, rống giận một câu.

Chúng tôi cũng kỳ quái, thế thì chụp thế nào được? Chẳng lẽ ông ấy muốn đỡ Viên Viên sao?

Giữa lúc mọi người khó hiểu, cha Viên Viên từ trong túi lấy ra một sợi thừng da trâu rất dài mảnh, loại thừng này thường dùng để buộc sách, cực kỳ chắc chắn.



Cha Viên Viên vậy mà lại thắt sợi dây thành một cái nút, đeo vào trên cổ con gái, tiếp theo chuyển đến một cái ghế, lại đem một đầu dây khác thắt trên một vị trí lồi trên nóc phòng.

Như vậy, từ bên ngoài nhìn sang, Viên Viên quả thực là đang "đứng".

Cha Viên Viên cẩn thận điều chỉnh độ dài sợi dây, để đầu ngón chân thi thể Viên Viên có thể vừa vặn chạm đất, giảm thiểu một phần sức căng, tránh cho cổ bị lưu lại dấu quá sâu. Sau đó đỡ thi thể, tránh cho cô bé đong đưa, cơ thể Viên Viên nhìn qua rất nhẹ, giống như chỉ chạm vào một chút sẽ bay đi vậy, tứ nhìn thấy trong mắt cha cô bé trước sau luôn ngập đầy nước mắt.

'Nắm tay con gái tao!' Cha Viên Viên kéo tay Phác Tố qua, dúi bàn tay lạnh như băng của con gái mình vào, sau đó dùng bàn tay to của mình xoa xoa, dường như muốn đem bàn tay hai người nhào vào nhau nặn thành một khối, chắc hẳn dùng sức rất lớn, Phác Tố đau đến nhắm tịt hai mắt, nhưng cau mày rên cũng không dám rên.

Tứ cứ thế nhìn Phác Tố tay nắm một cái xác đứng ngoài cửa phòng, sắc trời đã tối hẳn, mọi người thấp nển lên, học trưởng dùng máy chụp ảnh của mình chụp lại cảnh tượng này, máy chụp hình của anh ta vốn chỉ dùng để chụp xác.

'Uống rượu!' Cha Viên Viên đưa qua hai ly rượu.

'Thằng bé nhà tôi không biết uống rượu.' Mẹ Phác Tố nhỏ giọng nói.

'Không biết uống cũng phải uống, đây là quy củ.' Cha Viên Viên thô bạo đổ ly rượu vào miệng Phác Tố, Phác Tố ngược lại không hề phản kháng, chỉ là bị sặc đến ho khan.

'Đưa vào động phòng.' Cha Viên Viên lại nói, lần này cha mẹ Phác

Tố không làm.

'Ông đừng quá đáng, chuyện trước kia là con trai nhà tôi tạo nghiệp chướng, ông muốn chúng tôi làm gì cũng được, lần này ông bảo Phác Tố cùng xác con gái ông ngủ cả một buổi tối?' Mẹ Phác Tố kêu khóc chạy tới, muốn kéo con trai về. Anh trai Phác Tố cũng chạy tới.

'Sợ báo ứng sao? Sợ báo ứng thì đừng đáp ứng, bây giờ muộn rồi, con gái tao đã chết, nếu mày không đáp ứng, bây giờ tao liền làm thịt thẳng khốn nạn này.' Trong tay cha Viên Viên đã nhắc dao phay lên, ở trần, chân trần đứng trong sân, dưới ngọn nến chiếu rọi, như một quỷ thần.

Chúng tớ vừa thấy chuyện có chút âm ỉ lên, vội vàng qua đó khuyên can, nhưng cha Viên Viên cũng mắng lây sang cả chúng tớ.

'Đám người các cậu, nếu thật có bản lĩnh, thì nhất thẳng súc sinh này vào tù đi, hoặc cho nó ăn đạn đi, đèn mấy vạn đồng tiền kia thì coi như xong à? Con gái tao sẽ quay về sao? Nó mới mười bốn tuổi, đã bị những người đó nói ra nói vào, nói nó bị cưỡng hiếp, các cậu có từng nghĩ đến cảm thụ của tôi không?' Giọng của cha Viên Viên càng ngày càng nặng trĩu, mang theo tiếng nghẹn ngào nức nở, cuối cùng không còn nghe rõ ông nói gì nữa, chỉ nhìn thấy nước mắt ông như tràn ra như đê vỡ.

Đó không phải là nước mắt, mà là máu trong lòng chẳng.

'Tôi hiểu, nhưng tôi không hy vọng nhìn thấy bi kịch lớn hơn.' Tớ nói với ông ấy, tiếp theo lui về sau một bước.

'Cậu yên tâm, tôi phải sống thật tốt, vốn dĩ bước này cũng là dựa theo quy củ mà làm.' Ông ta đột nhiên cười lạnh.

Không còn cách nào, mọi người đành phải nhìn ông ta tay trái kéo Phác Tố, tay phải khiêng thi thể đi vào. Phác Tố lão đảo, như con gà con bị cha Viên Viên xách sau cổ, nhưng trong mắt nó không hề có sợ hãi, mà là mờ mịt nhìn xác Viên Viên.

Trong sân đám người giấy phảng phất như đang cười.

Ngày đó cả nhà Phác Tố đều không rời đi, chỉ ngồi trong sân, giống như cùng đợi bất cứ chuyện gì có thể xảy ra, đêm đó xem ra cực kỳ gian nan, anh trai Phác Tố thì nằm trên bàn ngủ, còn cha Viên Viên thì xách dao đứng ở cửa, đỏ mắt không cho bất cứ ai vào trong.

Cứ thế giằng co một đêm, tiếng gà gáy sáng đầu tiên vừa dứt, cửa phòng mở ra.

Phác Tố bình yên vô sự bước ra, cũng không nhìn ra gì khác biệt, chẳng qua hơi mệt mỏi, trên mặt vẫn như cũ mang theo bi thương.

Cha Viên Viên có chút sừng sốt, tiếp theo thở dài một hơi. Ném dao phay một cái, ngồi xổm dưới đất khóc lớn.

'Bây giờ, cả nhà chúng tôi không nợ ông gì nữa.' Anh trai Phác Tố ngáp, cười lạnh nhìn cha Viên Viên khóc lóc, ngênh ngang mà đi.

Tớ và học trưởng an ủi cha Viên Viên một chút, cũng đành phải rời đi. Lúc chúng tớ rời khỏi sân quay đầu nhìn lại, cha Viên Viên ngồi xổm giữa một vùng trắng xóa kia, lộ vẻ vô cùng chói mắt.

Ngày thứ hai, thi thể Viên Viên bắt đầu cứng lại, xuất hiện thi ban, rất nhanh liền được hỏa táng, tro cốt để cha cô bé mang về quê hương mình.

Tớ vốn tưởng rằng mọi chuyện cứ kết thúc như vậy.

Nửa năm sau, khi tới lần thứ hai tới thôn này, lại bởi vì một hôn sự khác.

Lần này người kết hôn là anh trai Phác Tố.

Kiểm sát trưởng trẻ tuổi kia, mặt mũi hăng hái, tới sờ dĩ được mời, là vì Phác Tố nói tới biết, nó dặn học trưởng báo với tới, nếu nửa năm trước chúng tới đã tham gia hôn lễ của nó, nửa năm sau cũng nên đến tham gia hôn lễ của anh trai nó.

Những lời này nghe dường như rất có lý, nhưng tới lại cảm thấy rất khó chịu.

Song tới vẫn tới. So với nửa năm trước, thôn làng không thay đổi gì nhiều, chẳng qua người nhà họ Phác làm hôn lễ cực kỳ xa hoa, so với thành thị chẳng kém chút nào, nghe đâu cha Phác Tố vừa nhận thầu ao cá vừa kinh doanh buôn bán ba ba.

Cha có tiền, con trai có quyền, tới không nhịn được cười một tiếng.

Cùng minh hôn lần trước so sánh, lần này ngược lại thật sự rất náo nhiệt, không chỉ tất cả mọi người trong thôn đều tới, ngay cả vùng khác cũng tới, một vài đương sự mà Phác kiểm sát quan từng xử lý vụ án cũng tới, mang theo những hộp quà cáp thấp dày mỏng khác nhau tiền lì xì khác nhau. Họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, tuy rằng ai cũng không biết vị kiểm sát trưởng này sẽ còn kết hôn bao nhiêu lần nữa, song lần đầu tiên chung quy phải chi tiêu hào phóng chút, nhưng hôn lễ lần này là cử hành vào ban ngày.

Anh trai Phác Tố cực kỳ đặc ý, trong tay bưng ly rượu mời khắp nơi. Mà Phác Tố thì ngồi xồm một bên, cầm trong tay một ly nước ấm, phảng phất như tất cả đều không liên quan gì đến nó.

'Em chẳng qua chỉ là kẻ mang tội cưỡng hiếp giết người trong mắt mọi người mà thôi, em vĩnh viễn thua kém anh trai, từ nhỏ đã vậy.' Nó nhìn thấy tớ tới, tự giễu nói.

Lúc này các tân khách yêu cầu cô dâu xuất hiện, anh trai Phác Tố cũng bắt đầu kể chuyện hẳn làm sao theo đuổi được cô nương về tay.

'Thực là một cô nàng kỳ quái nha, cô ấy mặc dù không có cha mẹ, nhưng đặc biệt thông minh, từ lúc tôi quen cô ấy bên hồ đã hoàn toàn bị mê hoặc, vừa đẹp lại vừa phóng khoáng, hơn nữa có cùng khẩu âm quê tôi.' Anh trai Phác Tố cao hứng nói, chắc hẳn có chút say, lưỡi hơi lú lụ, tớ nghe không rõ lắm.

'À, nhà gái đến chưa?' Tớ nhìn quanh, hỏi Phác Tố, Phác Tố lắc đầu nói mình cũng không biết.

Cô dâu cũng đã đi ra, rất đẹp, rất trắng, gương mặt đánh phấn dày, môi đỏ tươi như máu, bước đi uyển chuyển như gió.

'Người nhà mẹ tôi đến rồi.' Cô ta bỗng dừng che miệng cười nói. Ngón tay như đoạn hành chỉ về phía cửa.

Bên ngoài một đám người tiến vào, ồ ồ ạt ạt, nam nữ già trẻ đều có, chừng hơn bốn mươi người, xem ra người nhà mẹ đẻ của cô gái này thật không ít. Trong miệng đều hô cùng một câu — — Chúc mừng cô nương tân hôn, họ tuy rằng ăn mặc không giống nhau nhưng lại có đặc điểm giống nhau.

Da rất trắng, bước đi rất nhẹ nhàng linh hoạt, mặt không chút biểu cảm.

Những người này ngồi xuống bàn, bắt đầu ngoác mồm suồng sã ăn thức ăn trên bàn, cảnh tượng hơi có chút xấu hổ, song rất nhanh lại qua đi.

'Chú rể cô dâu chụp hình đi!' Người phía dưới rượu qua ba lượt, thức ăn qua năm vị, đều ồn ào đùa giỡn hô. Anh trai Phác Tố và cô dâu cũng đồng ý, song lần này chịu trách nhiệm chụp hình chính là tớ.

Anh trai Phác Tố nắm tay cô dâu, đứng trước cửa tân phòng — — Đây là phòng cha Phác Tố dùng tiền xây mới.

Khi tớ đưa ống kính về phía họ, chợt phát hiện chỗ không đúng.

Tớ nhìn kỹ, trên đỉnh đầu cô dâu đang mỉm cười, lại có một sợi dây thừng như có như không. Thằng tắp từ giữa không trung rũ xuống, mãi đến sau đầu cô dâu. Tớ vừa lấy ra nhìn, lại phát hiện cái gì cũng không có.

Lại trở về sau ống kính, cũng không thấy nữa, tớ vội đề xuống nút chụp, nghĩ thầm có thể mình nhìn nhầm rồi.

Tiệc rượu kéo dài đến buổi chiều, mãi đến khi anh trai Phác Tố uống say bí tỉ, cô dâu cười hì hì đỡ hẳn vào động phòng, mà mười mấy người nhà gái cũng đột nhiên đồng loạt đứng dậy cáo từ, rồi như gió rời đi, chinh tề như quân đội vậy.

'Thực là một đám người lạ lùng.' Phác Tố không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Tiệc rượu dần tan, mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc. Đại khái nửa tiếng sau, tớ và Phác Tố trò chuyện một lát, đang chuẩn bị ra về, lúc này phòng tân hôn truyền đến một tràn tiếng hét, anh trai Phác Tố

thân trần, mặc quần lót chạy ra, kinh hoảng dùng tay chỉ lưng mình.

'Trên lưng đau quá!' Hấn xoay người lại nói với chúng tớ.

Tớ kinh ngạc trông thấy cô dâu trước đó cả người nằm soài trên lưng anh trai Phác Tố, nghiêng đầu kề sát cổ hấn, hai tay ôm hông hấn, cả người giống như một đứa trẻ ôm gối, mà khuôn mặt kia rõ ràng là cô gái nửa năm trước bị cưỡng hiếp rồi giết chết kia — — Khuôn mặt của Viên Viên.

Anh trai Phác Tố kêu rên, bởi vì trên lưng giống như mọc ra một cục thịt vậy, hơn nữa tớ có thể rõ ràng trông thấy chỗ thịt nối liền giữa hai người còn đang không ngừng tăng thêm điểm tiếp nối ngọ nguậy, như bánh răng chuyển động, cả hai cơ thể người hầu như hoàn toàn trở thành một chỉnh thể, mà tứ chi trước đó còn toàn vẹn đã gần như hòa nhập vào trong, xa xa nhìn lại, trên lưng anh trai Phác Tố phảng phất như mọc một cái bướu thật lớn.

'Tôi sai rồi, tôi sai rồi! Là tôi ngày đó uống say cưỡng hiếp cô, cô bỏ qua cho tôi đi, bỏ qua cho tôi đi.' Anh trai Phác Tố té quỵ dưới đất, chắp hai tay, giống như già tòi mà hướng trên bàn đá cứng rắn đập đầu, nhưng cục thịt trên lưng như trước vẫn vùi trên người hấn, sau cùng chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt mang theo nụ cười mỉm kia lộ ra bên ngoài.

Khuôn mặt Viên Viên, tái nhợt mà sạch sẽ.

Phác Tố lạnh lùng đứng bên cạnh nhìn, không chút biểu cảm nào. Mẹ Phác Tố ngất xỉu tại chỗ, còn cha nó cũng ngây ngốc đứng đó không biết làm sao, về phần những khách khứa kia, đã sớm làm chim muôn tan tác.

Tớ thế mới biết, hóa ra năm đó Phác Tố là gánh tội thay anh trai, bởi

vì điều tra được là anh trai nó, thì dù không chết, cũng phải ngồi tù cả đời, nhưng nếu nó gánh tội thay, đương nhiên không hề gì, nhiều lắm chỉ là thanh danh không tốt mà thôi. Hơn nữa khi dọn dẹp tàn dư của buổi tiệc, phát hiện dưới bàn có rất nhiều thức ăn được nhai nuốt và rượu vấy đầy đất.

Câu chuyện minh hôn về sau từ thôn truyền ra, cả nhà họ Phác cũng tan tành, ao ba ba nhà họ trong một đêm toàn bộ ba ba chết sạch, bấu trên lưng anh trai Phác Tố cũng không bỏ xuống được, bác sĩ nói nếu lấy xuống, dù không nguy hiểm đến tính mạng, e rằng đời này cũng sẽ liệt nằm trên giường. Gã đàn ông này sau khi nghe xong liền hóa điên, mỗi ngày chạy đến lán dưa đã sớm bỏ hoang kia, gào thét, buông tha cho tôi, buông tha cho tôi. Bấu trên lưng hắn cũng càng lúc càng lớn, sau cùng cơ thể không chịu nổi gánh nặng, chỉ có thể bò lê trên đất. Cha mẹ Phác Tố không chịu nổi đả kích, không lâu sau thì bệnh chết, còn Phác Tố thì không rõ tung tích, không biết đã đi đâu.

Lần cuối cùng nhìn thấy nó, nó mang theo linh vị của Viên Viên.

'Em sẽ luôn mang theo, coi như bạn ấy là người vợ thật sự của em.'  
Nó cười khổ, sờ bài vị bằng gỗ.

Về sau, nghe đâu một nhà bán đồ cúng tang sự cách thôn mười mấy dặm, trong một đêm tất cả người giấy đều trở nên dơ bẩn, trên miệng đều là dầu mỡ. Về phần có phải thật hay không, thì không ai biết được."

"Đây là minh hôn sao?" Tôi hỏi cậu ấy, Kỳ Nhan gật đầu.

"Loại nghi thức này không biết bắt nguồn từ đâu, nhưng có thể khẳng định đã có hai ngàn năm lịch sử, ghi chép lại từ bách tính lên đến hoàng thất, đều vì con cái đã chết mà tổ chức minh hôn, song cho



đến nay thì dần dần biến mất không thấy nữa, có lẽ ở một địa phương xa xôi nào đó, nơi ấy còn có thể có loại minh hôn này."

## Chương 69: Đồ chơi

Cuộc sống khô khan có đôi khi cũng sẽ có chút chuyện rất thú vị, tôi thậm chí sẽ nghĩ, nếu như không gặp Kỳ Nhan, tôi nhất định không khác gì người bình thường, trải qua thời gian sớm chín tối năm như máy móc, đương nhiên, thỉnh thoảng có đôi lúc cũng sẽ gặp phải vài người rất đáng ghét, ví dụ như vừa nãy ở cổng tòa soạn, một người trung niên mặt mũi nghèo túng, nặng nề muốn tôi mua đồ của hắn.

(Tiêu: Sáng chín chiều năm là câu miêu tả giờ làm việc của phần lớn công nhân xí nghiệp, thời gian này cũng là thời gian làm việc chuẩn của Mỹ, sáng 9 giờ có mặt chiều 5 giờ tan ca.)

Tóc của hắn rất dài, râu ria lởm chởm, quần áo bẩn gần như ố vàng phân nửa nhét vào lưng quần, nửa còn lại xộc xệch lòi cả ra ngoài, người đàn ông trung niên nói với tôi, ông ta đã thất nghiệp rất lâu rồi, theo ông ta miêu tả, từ khi đọc báo nhìn thấy những bài viết của tôi về những câu chuyện lý thú kia, cảm thấy câu chuyện của ông ta nhất định làm tôi hứng thú, cũng mong được bán cho tôi, để có việc cần dùng gấp. Nhìn bộ dạng ông ta tựa hồ rất thiếu tiền, tôi vốn không muốn đáp ứng ông ta, thế nhưng người nọ kéo ghì lấy ống tay áo tôi, cũng năm lần bảy lượt tuyên bố tôi nhất định sẽ bỏ tiền.

"Sao ông chắc rằng tôi sẽ bỏ tiền mua câu chuyện của ông?" Tôi tò mò hỏi ông ta, nhưng cố gắng làm ra vẻ không hề quan tâm.

"Sẽ mua, sẽ mua, cậu nhất định sẽ mua." Người đàn ông thấy tôi rất cuộc nói chuyện với ông ta, vui mừng khôn xiết, ông ta đem một chồng tài liệu thật dày kẹp dưới nách ra, hai tay dùng sức chà xát trên quần hai cái, chiếc quần vốn không còn ra hình dạng thoáng cái

nhăn như rau muối. Ông ta trịnh trọng hai tay giao túi tài liệu về câu chuyện lạ kia cho tôi.

"Cậu phải trả tiền trước. Bằng không nghe xong câu chuyện rồi bỏ đi thì làm sao đây?" Ông ta lại nói một câu, tôi khi ấy cũng có chút kích thích, ấy vậy mà thật sự thương lượng giá cả, mua túi tài liệu kia về, đợi đến khi người đàn ông cười hì hì cầm tiền đi ra, tôi mới có chút hối hận, tiền tuy rằng không nhiều, nhưng ngộ nhỡ bên trong là một đồng giấy vụn, vậy chẳng phải mình bị người khác coi như lừa đảo mà lừa gạt sao?

Tôi mở túi ra, may mắn, thật sự là một xấp bản thảo, chữ viết rất đẹp, hoàn toàn khác với dáng vẻ của người đàn ông kia, hoặc giả, vốn dĩ ông ta cũng là một người âu phục phẳng phiu, thân phận cao quý, ai biết được, thế giới này vĩnh viễn biến hóa nhanh hơn suy nghĩ của chúng ta.

Tôi mang bản thảo về nhà, lúc rảnh rỗi lấy ra đọc một chút.

"Khi tôi còn chưa thất nghiệp, ở tại căn nhà cũ gia truyền, mảnh đất ấy hiện giờ đã bị tôi bán tháo rồi, không còn cách nào, tôi không tài nào trả hết món nợ ngân hàng của mình được.

Mua nhà của tôi là một cặp đôi kỳ quái, nhìn qua hẳn là cha con, người lớn khoảng chừng ba mươi tuổi, thân hình cao to, mặt mày tuấn tú, hơn nữa đối với mọi người lễ độ có thừa, vả lại từ cử chỉ của hẳn và chiếc xe limousine đắt giá kia cộng thêm việc một lượt thanh toán gọn ghẽ tiền nhà, nhất định là một người khá giàu có.

Còn đứa trẻ kia, thật sự không ai chịu nổi, bạn khó có thể tưởng tượng một người đàn ông ôn văn nhã nhĩ nhã như thế vậy mà lại có đứa con trai khiến người ta chán ghét đến vậy, không, phải nói là tởm lợm.

Thằng bé khoảng mười hai mười ba tuổi, chỉ cao khoảng một mét hai, người ngợm bản thiu, tóc rối như ổ chim, luôn là dáng vẻ khó gần, mắt một mí nhỏ xíu mang một cặp tròng mắt gần như đờ dãn u mê, mặt nó giống như một miếng bọt biển hút căng sữa tươi quá hạn, rối bù mà phồng lên, nhưng lại rất tái, làm người ta lấy làm kỳ chính là, bàn tay của đứa bé kia rất lớn, gần như bằng kích cỡ của người trưởng thành, đốt ngón tay cũng đặc biệt thô to, vượt xa những đứa trẻ cùng tuổi, hơn nữa đứa bé kia ôm thật chặt một con búp bê đã cũ nát không chịu nổi.

Búp bê kia đã gần như hỏng đến không ra hình dáng, tóc giả trên trán đã rụng sạch, còn rớt một cánh tay, cả người mang màu gỉ sắt đỏ sậm.

'Búp bê của tôi là búp bê tốt nhất, nó cười lên khuôn mặt xinh đẹp như hoa, tay chân nó nhanh nhẹn tự nhiên, da của nó không cần sửa chữa, nếu bạn hỏi tôi mua ở đâu, tôi sẽ nói cho bạn biết đây là tôi làm.' Đứa bé kia từ khi xuống xe, liền há miệng hát bài ca dao cổ quái này, không lúc nào ngừng nghỉ, ôm món đồ chơi khiếm khuyết kia nhìn căn nhà sẽ trở thành nhà của họ.

Tôi đang cùng người đàn ông kia nói chuyện, căn dặn họ một ít điều cần thiết thông thường và tình hình địa lý xung quanh, quan hệ gặp gỡ vân vân, người đàn ông kia rất lễ độ cũng rất thành khẩn gật đầu nói cảm ơn.

'Thực sự rất cảm ơn, tôi và nó đi vòng khu này, còn sợ có chỗ không biết, qua giới thiệu của anh, tôi đã có bước đầu hiểu thêm về nơi này, nếu sau này không vội, mong anh tới đây chơi một chút, không cần khách khí, nếu chúng ta đã quen biết thì là bạn bè, người bán nhà này nhất định cũng cực kỳ không nỡ, cho nên ngộ nhớ sau này có trở ngại về kinh tế, có thể tới tìm tôi.' Lời người đàn ông trẻ tuổi nói

khiến tôi đột nhiên cảm giác mũi đau xót, trong lòng ấm áp, dù sao bạn bè như vậy rất hiếm thấy.

Tôi vừa muốn rời đi, thằng bé ôm con búp bê cũ nát kia bỗng nhiên quay đầu, tròn to hai mắt nhìn tôi chăm chăm, tôi nhìn thấy miệng nó hé ra hớp lại, nhưng mắt tự nhiên thế nào ấy, đôi môi đầy đặn kia giống như cá vàng sắp chết, há to miệng hít thở bầu không khí ít ỏi.

'Ông còn tới nữa sao? Nếu tới, nhớ mang đồ chơi cho tôi.' Nó nói xong, lộ vẻ rất kích động, gương mặt đỏ bừng, lồng ngực cũng phập phồng. Tôi nhất thời bị nó hỏi không biết trả lời sao, cả người đứng thẳng bất động tại chỗ, theo bản năng gật đầu một cách máy móc, còn người đàn ông tốt thì phát hiện tôi quẩn bách, cười vỗ vai tôi, đỡ đứa bé kia đi vào.

Chủ nhà kỳ quái kia cứ thế tiến vào nhà tôi.

Nói ra thật xấu hổ, tuy rằng đã bán nhà, tôi như trước vẫn thiếu một số tiền lớn, tôi đã bị tước đoạt quyền lợi tiêu phí cơ bản nhất, trải qua cuộc sống giống như ăn mày, những bạn bè xưng huynh gọi đệ ngày trước và đám thân thích chạy theo như vịt kia trông thấy tôi như nhìn thấy ôn dịch vậy, tránh còn không kịp, mà vợ tôi, cũng bỏ tôi, chỉ để lại đứa con trai đáng yêu, tôi vừa vui mừng, lại lo lắng, vui mừng là vẫn còn đứa con trai ngoan ở bên, thứ quan trọng nhất còn lại, là lo lắng mình chịu khổ không hề gì, nhưng con trai phải theo tôi chịu khổ sẽ không tốt, cho nên tôi cố gắng làm việc, nhưng vẫn bị món nợ kèch xù đè ép không thở nổi.

Cuối cùng có một ngày, tôi nhớ lại lời người đàn ông kia nói trước khi chia tay, tôi quyết định mặt dày, đi tìm hắn.

Lần nữa đi tới căn nhà trước kia của mình, đó là một loại cảm giác cực kỳ quái gở mà xót xa, tựa như trông thấy vợ trước hoặc bạn gái

đang nằm trong lòng người đàn ông khác vậy, đã lâu không đến, căn nhà không có biến hóa gì quá lớn, chẳng qua xung quanh hơi lộ ra chút an tĩnh hơn so với trước đây, tôi gõ cửa, đợi hồi lâu, mở cửa lại là đứa bé làm người ta chán ghét ấy.

'So với con trai mình, thằng bé này thật xấu xí biết dường nào.' Tôi nhin không được cảm thán trong lòng.

'Ông quả nhiên đã tới.' Đứa bé kia không ôm đồ chơi, thay một bộ quần áo khác, thế nhưng mặt mày vẫn như cũ, tôi cố gắng ép tâm trạng chán ghét của mình, giả vờ thân thiện vỗ đầu nó, mái tóc đen như mực xoắn tít kia cứng như dây kẽm.

'Cha con đâu? Chú muốn tìm ông ấy có một số việc.' Tôi cười cười, không ngờ nó cực kỳ tức giận gạt tay tôi xuống.

'Ông thật không có lễ phép, tại sao có thể tùy tiện vỗ đầu người ta, ở quê tôi, đây không phải là hành động lễ phép.' Nó tức giận cực kỳ nói, tiếp theo lại cong mắt cười rộ lên, gò má béo ú của nó lộ ra hai lúm đồng tiền, tựa như vòng nước xoáy chảy vào cống thoát, hoặc như có ai đó ở trên mặt nó dùng com-pa ghim hai lỗ lớn.

'Hóa ra ông tìm ông ta à, xin chờ một chút, ông ta nghỉ ngơi bên trong, tôi lập tức đi gọi ông ta ra.' Đứa bé cười hì hì đáp, mời tôi vào ngồi.

Tôi cẩn thận đi vào, bên trong toàn bộ đồ dùng đều là màu đen, bàn gỗ màu đen, bàn trà màu đen, sofa bọc màu đen, cùng với ly thủy tinh đen, treo trên vách tường một bức hoa hướng dương của Van Gogh, mặc dù là tranh sao chép, nhưng rất sống động, nhìn ở chỗ không đủ sáng, những đóa hoa tựa như đang nhảy múa theo gió vậy.

'Tôi đi gọi ông ta.' Đứa bé từng bước đi vào trong phòng.

'Tại sao nó không gọi người đàn ông kia là cha chú, có lẽ đứa bé này căn bản không phải con trai của người đàn ông kia.' Tôi buồn bực nghĩ, không lâu sau, trong góc tối sâu trong căn phòng vang lên một tràn tiếng bánh xe lộc cộc lộc cộc, dường như là xe lăn, bánh xe bằng sắt lăn trên ván gỗ, phát ra một tràn thanh âm kéo kẹt.

'Anh quả thật đã tới.' Tôi tuy trắng không nhìn rõ mặt mũi, nhưng chắc chắn là người đàn ông kia, giọng của hắn như trước nhu hòa tràn đầy từ tính.

'Ờ đúng vậy, thật sự, thật sự là khó mà mở lời, tình hình kinh tế của tôi rất eo hẹp, mình tôi thì chẳng đáng là gì, máu chốt là không muốn để con trai tôi chịu khổ, đã sắp đến ngày quốc tế thiếu nhi rồi, nó tuy rằng rất hiểu chuyện, không nói gì, nhưng tôi biết nó rất muốn đến khu vui chơi, cho nên, tôi mới mặt dày đến tìm anh.' Tôi nói một hơi.

'Thế sao? Quả thực làm cho lòng người đau nhức, tôi có thể giúp anh, bởi vì tôi cũng có thể hiểu được tâm tình của anh mà.' Người đàn ông kia ôn hòa nói, tiếp theo tôi nghe thấy một tràn tiếng nói chuyện nho nhỏ. Tiếp theo là một hồi tiếng bước chân dồn dập.

Cậu bé từ trong bóng tối đi ra, cầm trong tay chút tiền.

'Ông nói tiền mặt không nhiều, tạm thời chỉ có thể cho ông những thứ này.' Thằng bé lại cười cười, lúc này mặc dù là nụ cười của nó, trong mắt tôi cũng lộ vẻ đáng yêu. Tôi nhận tiền, thiên ân vạn tạ bọn họ, cũng hứa hẹn mau chóng trả nợ, song người đàn ông kia vẫn khéo léo nói từ chối, cũng dặn dò có khó khăn nhất định phải tới tìm hắn.

Đứa bé tiễn tôi tới cửa, khi vừa muốn đóng cửa, đột nhiên cách khe cửa nhìn tôi, nhìn tôi đến mức tôi có chút khó chịu.

'Tôi không phải đã nói với ông rồi sao, lần sau đến nên mang cho tôi một món đồ chơi.' Nó bỗng nhiên thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi bấy giờ mới nghĩ tới, liền vội vàng nói xin lỗi, cũng nói với đứa bé tôi nhất định sẽ thực hiện lời hứa.

'Tốt, tôi tạm thời tiếp tục tin ông một lần nữa đó.' Nói rồi, nó vừa cười khanh khách, vừa khép lại cánh cửa.

Có số tiền này, tôi và con trai trải qua một quốc tế thiếu nhi thật vui vẻ. Từ sau khi thất nghiệp tôi cho tới giờ cũng chưa từng vui vẻ như vậy, đương nhiên, tôi từ đáy lòng cảm tạ người đàn ông kia, cũng vì mình gặp được quý nhân mà cảm thấy may mắn tự đáy lòng.

Thế nhưng thời gian trôi qua, tôi vẫn không tìm được việc làm, khi đang cảm thấy buồn khổ, một người bạn của tôi giới thiệu tôi đến đoàn xiếc thú tìm chút việc vặt.

Đó là một đoàn xiếc thú không lớn, thà nói là đoàn xiếc thú, chi bằng nói là một đám nghệ sĩ giang hồ, chỉ ở khắp chốn nông thôn ngoại thành biểu diễn chút ảo thuật và tạp kỹ vụng về, cộng thêm chút tiết mục hạ lưu hấp dẫn khán giả, loại đoàn thể này phần lớn đều là gom góp tạm thời, bất cứ lúc nào cũng có khả năng tan rã, giống như dùng bùn nhão xây dựng, dùng ngón tay chọt một cái sẽ vỡ vụn.

Tôi ở đây vận chuyển chút tạp vật và đạo cụ cho họ, còn phụ trách chuẩn bị thức ăn cho diễn viên, may mà những người này đều khá hòa nhã, hơn nữa đối với tôi coi như không tệ, tiền lương là thanh toán mỗi ngày, tuy rằng vất vả, nhưng có thể nhận được một khoản thu nhập tương đối, với tôi mà nói đã rất hiếm rồi.

Nơi này đứng đầu là một ông cụ lớn tuổi, khoảng chừng sáu mươi,



nhưng giọng nói của ông ôn hòa khí phách lại có một điểm không giống, ông ta luôn làm vẻ mặt tức giận, nghiêm khắc khiển trách mọi người trong đoàn xiếc, lúc nào cũng như thể diễn viên kinh kịch treo khuôn mặt đỏ đỏ với bộ râu khoa trương, chẳng qua là màu trắng, nghe đâu phần lớn nữ diễn viên trong đoàn xiếc phần lớn đều cùng ông ta cấu kết, lúc rồi rảnh thích nhậu nhẹt chè chén, nói tóm lại là một người coi như hào sảng khá dễ tiếp cận.

Đương nhiên, ông ta gặp qua con tôi, cũng vô cùng yêu thích nó, đây cũng là nguyên nhân tôi ở đây bị đánh chửi tương đối ít.

Má trái cùng nửa người bên trái ông ta có vết tích bỏng rất nghiêm trọng, mỗi khi tôi hỏi, ông ta luôn nhắm mắt không nói, nếu không thì thở dài một hơi, nói là đã xảy ra rất lâu trước kia, không cần nhắc lại. Một lần ở trong phòng ông ta -- một căn nhà gỗ xây tạm, tôi nhìn thấy trên bàn làm việc ngổn ngang không chịu nổi kia vậy mà để một chiếc hộp, bên trong có bức ảnh chụp trắng đen, mặc dù là trắng đen, nhưng là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, khuôn mặt cô ta hình trứng vịt cùng chiếc cằm mướt mà, mắt đẹp mà hiền hòa khiến người ta nhìn rất thoải mái, tùy thời đều có thể phát hiện hào quang từ ái mà giàu lòng thông cảm của cô ta.

Tôi từng hỏi những người khác, tất cả mọi người nói đó là một cô bé làm ảo thuật trước đây ở đoàn xiếc, cô bé này đoàn chủ rất ít nhắc đến, chỉ lúc uống say mới kể, chẳng qua sau một trận hỏa hoạn trong đoàn cũng không xuất đầu lộ diện nữa, nghe đâu cô gái này và trận cháy kia, là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng chủ đoàn.

Bởi vì việc làm ăn không tời, đoàn xiếc nán lại địa phương này lâu hơn một chút, cho nên tôi đã kiếm đủ khoản tiền kia, cũng dự định trả lại cho người đàn ông kia.

Tôi mặc dù thất nghiệp, mặc dù nghèo túng, nhưng lòng tự trọng của

tôi vẫn còn, nếu đã đồng ý là mượn, nên trả lại, mặc dù không có thời gian giới hạn, nhưng trong lòng phải có một khoảng thời gian rõ ràng, cho nên tiền một khi đã đủ, tôi lập tức mang theo con mình trở lại nơi ấy, đương nhiên, tôi còn đặc biệt mua một con búp bê, tôi sẽ không phạm cùng một lỗi hai lần.

Con trai khăng khăng đòi đi là vì nó cảm thấy có thể nói lời cảm ơn tới người ta, hơn nữa bản thân cũng rất muốn về thăm nhà cũ một chút, dù sao cũng là nơi từng lớn lên, tôi đối với sự hiểu chuyện của con trai vô cùng vui mừng, vì vậy hai cha con liền đến thăm hai cha con họ.

Rất may, lần này người đàn ông kia có nhà, là hấn mở cửa, tuy rằng ánh mắt hàm chứa mệt mỏi, nhưng khuôn mặt vẫn tràn ngập ánh mặt trời, còn ánh mắt thì vô cùng ưu mỹ.

'Là anh? Có chuyện gì sao?' Hấn hòa ái hỏi tôi, đồng thời mời tôi và con trai vào. Trong nhà y hết lần trước, song đã sáng sủa hơn chút ít.

'Anh lần trước có phải bị bệnh không? Hay là đi đứng bị thương? Cho nên mới ngồi xe lăn?' Tôi đột nhiên hỏi hấn, người đàn ông thoáng sửng sốt, kinh ngạc một chút, thuận theo cười gật đầu, không nói gì thêm nữa. Tiếp đó hấn từ trong bụng ra hai ly cola, tôi và con trai đều uống một ít.

Tôi và hấn trò chuyện một lát, đang chuẩn bị cầm tiền trong túi ra trả lại hấn. Lúc này, thằng bé đáng ghét kia lại chạy ra, tôi không biết vì sao, lại đem tay rút về.

'Ồ, là ông hả, đúng rồi, đã hứa cho tôi đồ chơi có mang đến không?' Thằng bé không khách khí nói, thần thái kia vô cùng cao ngạo và xem thường, phảng phất như đang chỉ huy một tên đầy tớ.

Tôi nén giận, như trước cười đưa con búp bê cho nó, ai ngờ nó cầm sang nhìn, thoáng cái ném trên sàn nhà, lúc này tôi tuy rằng chưa đến mức nổi giận đùng đùng, nhưng trên mặt phồng chùng cũng đã hoàn toàn biến sắc. Người đàn ông cực kỳ áy náy nhặt búp bê lên, cẩn thận bỏ trở lại trong tay thằng bé kia, nhưng nó vẫn như cũ ném đi.

'Búp bê của tôi là búp bê tốt nhất, nó cười lên khuôn mặt xinh đẹp như hoa, tay chân nó nhanh nhẹn tự nhiên, da của nó không cần sửa chữa, bạn nếu hỏi tôi mua ở đâu, tôi sẽ nói cho bạn biết đây là tôi làm.' Nó bỗng dừng cúi gầm xuống, tựa như cổ bị người ta cắt đứt vậy, từ thân thể nó truyền tới câu ca dao tôi từng nghe lần trước, nhưng lần này nghe vào cực kỳ u ám khàn khàn.

Tôi không biết nên nói gì, thằng bé kia bỗng nhiên lại ngẩng đầu lên, vẻ mặt hưng phấn nhìn con trai tôi đang ngây ngẩn bên cạnh, thỉnh linh vọt tới bế nó lên, tôi và con trai cũng không kịp phản ứng, thoáng cái nói không nên lời.

Nó nhìn qua gầy bé hơn con tôi nhiều, nhưng lại dễ dàng bế con tôi lên.

Thằng bé cao hứng lấy tay nắm khuôn mặt đáng yêu của con tôi, kéo đến mức nó kêu to đau đớn, tôi muốn qua đó ôm con về, nhưng phát hiện mình cất bước không nổi.

'Thật là đáng yêu, món đồ chơi thật là đáng yêu nha, làm, làm đồ chơi của tôi nhé, tôi sẽ vứt bỏ tất cả những món trước kia.' Thằng bé nhìn con tôi, bỗng dừng nói một câu như vậy.

'Đừng!' Tôi bỗng nhiên có loại cảm giác cực kỳ xấu, nhưng mắt tối sầm, ngất đi. Vào lúc tôi mất đi ý thức chỉ nghe thấy một câu nói của người đàn ông kia tràn ngập thờ than.

'Anh vì sao còn phải quay lại đây?'

Không biết ngủ bao lâu, tôi mới tỉnh dậy, xem ra trong Cola nhất định đã bỏ thuốc, tôi nhức đầu lắm, giống như dùng dùng mấy cánh tay cường tráng to lớn ra sức ép tới từ nhiều hướng vậy, mắt muốn mở cũng cực kỳ khó khăn, trong phòng trống rỗng, nhìn đồng hồ đeo tay, mới phát hiện vốn là buổi chiều, bây giờ đã gần sập tối.

Tôi nhìn quanh, tựa hồ mình đã bị mang đến căn phòng vốn là phòng ngủ trước đây, bởi vì cực kỳ quen thuộc, mặc dù thay đổi vật dụng trong nhà những vẫn xe nhẹ đường quen, tôi không tìm thấy con trai, vì vậy lo lắng lớn tiếng gọi tên nó, cũng tìm cả buổi, nhưng không có tung tích.

Đi thẳng tới một căn phòng ngủ khác, kia vốn là của con trai tôi, xem ra bây giờ thằng quý sứ kia ở, phòng rất sạch sẽ, bên trong có một cái tủ lớn, có từng tầng một, mỗi tầng năm ngăn, tôi cẩn thận nhìn một chút, tất cả đều là búp bê, đủ loại đủ dạng đều có, mặc quần áo khác nhau, có mất tay, lại có mất chân, có mất đầu, nhưng phần lớn là dáng dấp khá giống tuổi con tôi. Song cơ thể nhỏ hơn vài số mà thôi.

Tôi bỗng dưng cảm thấy được điều gì đó cực kỳ không thoải mái, đồng thời đi tới, mở hộc tủ ra, một mùi nước thuốc gay mũi xen lẫn mùi thịt thối xông vào mũi, tôi che mũi cầm lên một con búp bê bị đứt tay trong đó.

Khi tay tôi cầm lấy, không phải là cảm giác khô cứng của nhựa hay hoa văn bằng gỗ thô ráp, mà là loại cảm giác cực kỳ trơn nhẵn mềm mại như miếng muốt được ngâm qua xà bông vậy, đó là loại cảm giác của bắp thịt.

Tôi lại nhìn phần thừa lại của búp bê, ở đầu ngón tay búp bê, tôi thấy được vân tay.

Chẳng lẽ búp bê mà lại làm tinh vi đến mức trên ngón tay cũng khắc vân tay.

Những con búp bê này, những con rối này, những món đồ chơi này, đều là tứ chi người sống, cơ thể của trẻ con còn sống tổ hợp thành.

Con trai tôi!

Đầu phảng phất như bị vật cứng nặng nề giáng xuống, tôi gần như hít thở không thông, hai tay sít sao vịn mép tủ mới khiến bản thân không ngã xuống, lúc ra khỏi phòng, tôi nhìn bàn học kia, dưới mặt kính thủy tinh dày kẹp vài tấm hình, tôi lấy chúng ra, nhét vào người. Tiếp theo vội vàng chạy ra khỏi căn phòng, tiếp tục tìm kiếm con tôi.

Tôi nhất định phải tìm được nó, tuy rằng tôi không muốn chứng thực suy nghĩ đáng sợ trong đầu kia, khi tôi lục lọi các phòng mấy lần nhưng đều tốn công vô ích, trong lúc tuyệt vọng, mới nhớ hóa ra nhà tôi còn có một loại phòng chứa đồ bán tầng hầm.

Cửa vào ở nhà bếp, tôi lật nền nhà lên, dựa vào ánh sáng yếu ớt của bật lửa đi xuống.

'Búp bê của tôi là búp bê tốt nhất, nó cười lên khuôn mặt xinh đẹp như hoa, tay chân nó nhanh nhẹn tự nhiên, da của nó không cần sửa chữa, bạn nếu hỏi tôi mua ở đâu, tôi sẽ nói cho bạn biết đây là tôi làm.' Tiếng hát du dương này truyền tới từ căn phòng ngầm, cùng mùi thịt đã nấu, hương thơm lan tỏa bốn phía, ánh lửa rất yếu, yếu đến mức phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể bị bóng tối nuốt chửng.

'Ba ơi, con ở đây, ở đây này.' Tôi bỗng nhiên nghe được tiếng kêu thanh thúy của con trai, vội vàng chạy tới hướng đó.

Nhưng khi ánh sáng từ bật lửa của tôi chiếu qua, lại là khuôn mặt thẳng bé xấu xí kia.

Nó ngậm chặt miệng, nhưng khóe miệng không nén được nhếch lên, mắt cười thành một khe hở, hai bên gò má phồng lên như gò thịt, dưới ánh lửa nó tựa như một ác quỷ đang mỉm cười.

'Ông ở đây tìm con trai sao?' Nó lên tiếng, nhưng thanh âm lại thô ráp khô khốc không gì sánh được, như một cụ già lớn tuổi, phát ra thanh âm của trục bánh răng đã thật lâu không bôi dầu chuyển động.

"Ở đây.' Tầng hầm đột nhiên sáng bừng. Tôi nhìn thấy con tôi.

Nó ngẩng đầu, đôi mắt to đáng yêu khép chặt, trên khuôn mặt tím xanh nụ cười khoa trương không chân thật, khóe miệng rũ xuống hai sớ dây nhỏ, tay và chân cũng có những treo những sớ dây, bày thành động tác giơ tay lên, như một con rối gỗ ngồi trên bàn mổ dùng ở bệnh viện.

Bên cạnh là người đàn ông kia đang đứng, người đàn ông vẫn mang theo nụ cười hòa ái, khác biệt ở chỗ bức tường chung quanh hắn, treo rất nhiều cơ thể người sứt mẻ gãy chi, bên cạnh bàn còn có rất nhiều bình thủy tinh lớn, bên trong ngâm một vài cái đầu của trẻ em, một loạt xếp hàng ngay ngắn, còn có rất nhiều dụng cụ chữa bệnh, cùng với bàn mổ loang lổ máu.

'Tại sao anh lại phải quay lại đây chứ?' Người đàn ông kia nói.

'Ông mang đồ chơi tới cho tôi mà.' Đứa bé kia cười ha hả.

Tôi rút cuộc lần thứ hai ngất đi, lần đó tôi thà rằng bản thân không tỉnh lại.

Song tôi vẫn tỉnh dậy, mà đánh thức tôi lại chính là con trai tôi.

'Ba ơi, mau tỉnh dậy đi.' Con trai mang theo giọng nức nở lay cơ thể tôi, tôi khôi phục ý thức, ngạc nhiên mừng rỡ đan xen, ôm nó, mãi đến khi con trai kêu đau mới buông tay ra. Tiếp theo tôi như phát điên cởi hết quần áo của con trai, tìm kiếm vết thương khắp nơi, rất may, trên người nó vẫn trơn mềm như cũ, không có chút xiu tổn thương nào, lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên mặt đất tôi nhặt lên một phong thư, trên đó viết là để lại cho tôi. Tôi không kịp đọc, liền ôm lấy con trai, vội vàng rời khỏi chỗ kia.

Ngày thứ hai ngủ một giấc ngon lành, tôi vừa đọc thư, vừa đi về hướng đoàn xiếc.

'Không biết làm sao kể lại câu chuyện này cho anh, đầu tiên tôi nên vì hành động không tốt của người cha quái gở của mình nói lời xin lỗi, ông ấy là một người như vậy, tuy rằng lúc còn trẻ đã làm chuyện sai lầm, nhưng ông ấy đã không còn như vậy nữa, cho nên tôi mới vẫn nhìn nhận ông ấy, để thỏa mãn đòi hỏi gần như có chút biến thái của ông ấy, tôi không ngừng thu gom những cơ thể trẻ con vừa chết đi gia công thành búp bê ông ấy thích, tôi xin dùng nhân cách và sinh mạng của mình mà thề, tôi tuyệt đối chưa từng giết một ai, những thi thể này đều là từ các chỗ khác nhau mua được, đương nhiên, việc này cần một số tiền lớn và tinh lực, thế nhưng, ai bảo ông ấy là cha tôi cơ chứ?

Anh nghe được tiếng trẻ con như vậy, chẳng qua là thanh âm tiếng bụng của ông ấy phát ra, ông ấy là một thiên tài nói tiếng bụng, loại tuyệt kỹ gia truyền này đến đời tôi đã biến mất, đương nhiên, việc

này có liên quan rất lớn với việc tôi không muốn học, tuy rằng tôi tốt nghiệp từ đại học y khoa danh tiếng, nhưng không cách nào đảm đương được những chi phí khổng lồ này, cho nên tôi có việc làm ăn và sự nghiệp của mình, bởi vì tôi chỉ mong cha tôi trải qua những ngày tháng vui vẻ, dù sao, ông ấy cũng đã bị rất nhiều thương tổn, nhất là sau khi mẹ tôi qua đời, tâm tình ông ấy mới trở nên cực kỳ nóng nảy dễ kích động như vậy.

Đây chỉ là ông ấy cố ý đùa giỡn anh, cho nên tôi lần thứ hai xin lỗi anh, vì áy náy, chúng tôi chuyển đi, rời khỏi đây, cho nên trước khi đi lần nữa lưu lại phong thư này, đối với việc anh và con trai bị khiếp sợ vạn phần xin lỗi.' Tôi vò thư thành một cục, ném ra ngoài, thậm chí mắng một câu bệnh thần kinh.

Trở lại đoàn xiếc, lập tức tìm được chủ đoàn, đem câu chuyện đã xảy ra cùng bức ảnh cũ cho ông ta xem, ông ta nhìn bức ảnh hồi lâu, hút mấy điếu thuốc, dưới sự thúc giục của tôi, mới chậm rãi mở miệng.

'Cái tên kia, cũng là một kẻ đáng thương, hẳn là một người lùn, một người sau khi lớn lên mới bị nuôi thành người lùn, cha mẹ hẳn — — Cũng là chủ nhân của đoàn xiếc này trước đây, để có thể biểu diễn chút tiết mục kiếm tiền, không ngờ lại đem chính đứa con nhỏ nhất của mình từ bé truyền thuốc, cũng để hẳn quanh năm đứng trong bình hẹp, cho nên biến thành cái dạng này, tiết mục của hẳn trong đoàn nhận được nhiều yêu thích nhất, toàn bộ đoàn xiếc đều dựa vào hẳn kiếm tiền, thế nhưng hẳn chỉ nhận được những thức ăn thấp kém nhất cùng sự cười nhạo của cả đoàn xiếc, hẳn luôn lặng lẽ chịu đựng, chịu đựng sự đánh chửi của anh em và cha mẹ, hẳn đối với bất kỳ ai cũng đều cười lại, bởi vì hẳn còn có ta và cô gái kia là hai người bạn của hẳn. Bởi vì cha mẹ anh em hẳn căn bản không xem hẳn như là người thân của mình, thậm chí căn bản không xem hẳn như con người, chẳng qua chỉ là công cụ, chỉ là công cụ kiếm tiền.



Thế nhưng tuy bị nhiều khổ sợ như vậy, hắn vẫn duy trì tâm tính như trẻ con, thích trêu chọc chơi đùa.

Hắn khá thông minh, lúc nào cũng tự học một ít kiến thức, còn tự mình thiết kế chương trình, bọn nhỏ nhìn thấy hắn sẽ mỉm cười, những người lớn xem tiết mục nói tiếng bụng của hắn cũng thán phục màn biểu diễn thật kỳ diệu như thế. Hắn và cô gái xinh đẹp kia ở cùng nhau luôn rước lấy sự chế giễu của người khác, nhưng ai cũng không hề nghĩ đến, cô bé kia thực sự yêu hắn, còn vì hắn làm rất nhiều búp bê. Trong đoàn tất cả đàn ông và phụ nữ đều quảng vào ánh mắt khinh bỉ, nhất là các nam diễn viên trẻ tuổi lúc nào cũng hận không giết được hắn, bởi vì hắn đã đoạt người yêu trong lòng của những kẻ này. Còn những người phụ nữ thì cười nhạo một đóa hoa tươi cắm vào bãi phân bò, thậm chí ngay cả phân bò cũng không bằng.

Cuối cùng chuyện này bị cha hắn — — Là chủ đoàn lúc đó biết được, kỳ thực lão già này cũng thèm thường cô bé kia đã lâu, hắn vạn lần không ngờ cô bé xinh đẹp như thế vậy mà lại quấn quít với đứa con trai ngu ngốc mà gã xem thường nhất, tất cả mọi người dèm pha thêm những lời lẽ ác độc vào cô gái, họ phỉ nhổ vào cô gái, xé rách quần áo và tóc cô, ở trên thân thể cô lưu lại đủ loại vết thương, lớn tiếng mắng cô là đồ đê tiện, gái điếm. Ta tuy muốn cứu họ, nhưng thấp cổ bé họng, sau cùng cô gái trong sự đánh chửi của mọi người vậy mà lại đẻ non. Còn tên kia cũng bị nhốt vào một căn phòng tối, cả ngày không thấy ánh mặt trời. Ở trong căn phòng tăm tối này, rốt cuộc tim hắn cũng dần dần trở nên tối tăm.

Cuối cùng, hắn được cô gái trông coi thả ra, nhưng oán hận tích tụ lâu dài khiến hắn làm việc ngốc, hắn mô phỏng tiếng của đoàn trưởng, gọi mọi người đến một căn phòng kín, nói là chia tiền thưởng cuối năm, khi tất cả mọi người cao hứng bừng bừng đi vào, lại phát hiện bên trong chất đầy củi đốt, khi những người này bắt đầu hoài

nghe thì đã quá muộn, tiếp theo hấn khóa cửa lại, cũng ở bên ngoài phóng lửa. Mà song thân huynh đệ của hấn thì không biết đã đi đâu, về sau nghe nói hấn nhất toàn bộ những người đó lại nuôi, vĩnh viễn sống trong bóng tối tầng hầm.

Ngoại trừ ta, tất cả mọi người đều chết cháy, kỳ thật ta cũng chỉ là nhờ hấn tốt bụng phát hiện, dặn dò ta không đến căn phòng kia, sau khi chuyện xảy ra ta vì muốn chữa lửa mà bị phỏng, song hai người kia đã qua loa dàn xếp cho ta, cũng trị bỏng cho ta, nhưng không đợi ta khỏi hấn, hấn liền mang theo cô gái rời đi, cũng không bao giờ trở về nữa, hấn khi đi chỉ mang theo toàn bộ búp bê rồi cô gái làm cho hấn cùng những bức ảnh chụp của cả đoàn xiếc.' Chủ đoàn rốt cuộc đã kể xong, trong ánh mắt có chút ánh lệ lóe lên, hai tay siết chặt bức ảnh chụp, bức ảnh đã ố vàng. Hoàn toàn không giống dáng vẻ ông ta ngày thường.

'Hấn đã giữ lại những bức ảnh này, có nghĩa là không muốn quên đoạn chuyện cũ kia đúng không.' Tôi tiếp lời nói, chủ đoàn thoáng sửng sốt, cũng gật đầu, sau đó xé vụn bức ảnh kia, ném vào thùng rác.

Tôi cũng chưa từng quay về ngôi nhà kia, để trống nó như vậy, mang theo con trai mình, sống cuộc sống khổ cực, tuy rằng khó ở, nhưng tôi tin khó khăn gì cũng đều có ngày chấm dứt, người đang sống ở thời điểm tốt nhất hay nghĩ đến khi mọi chuyện xấu đi thì sẽ thế nào, khi thời điểm xấu nhất thật sự đến rồi, lại nghĩ rằng những ngày hạnh phúc có thể không còn xa, con trai tôi thông minh hiểu chuyện, mới là việc tôi vui vẻ nhất.

Chẳng qua, mỗi khi nó nhỏ giọng nói với tôi muốn mua một món đồ chơi, tôi đều không khỏi có phần kinh hãi."

Tôi đọc xong câu chuyện này, hơi có chút áp lực, từ ngoài cửa sổ

nhìn ra, lại trông thấy người đàn ông ban nãy, ông ta đang dùng món tiền vừa nhận được mua cho con trai mình chút đồ ăn vặt, hai cha con họ vui vẻ ấm áp đi chung với nhau, tuy rằng họ rất bần cùng, nhưng ngược lại với một vài người mà nói, họ cực kỳ giàu có.

Tôi bấy giờ mới nhớ lại ngày mai sẽ là ngày của cha, có lẽ, tôi cũng nên làm gì đó cho cha mình, không nói đến việc mua quà cáp gì, ít nhất cũng dành một ngày chuyện trò với ông, tiếp theo chơi cờ tướng, có lẽ chỉ cần an tĩnh ở bên cạnh ông, lặng lẽ nhìn ông, như vậy, ông đã vui vẻ lắm rồi.

# Chương 70: Lỗ kim châm

Mỗi người đều từng bị ép buộc làm chuyện mình không muốn làm. Hoặc vì công việc, hoặc vì tình cảm. Cho nên tôi rất hâm mộ Kỳ Nhan, cậu ấy luôn có thể không buồn không lo làm chuyện mình thích, mặc dù có thời điểm tràn đầy nguy hiểm và thách thức, nhưng đó chắc chắn càng khiến cuộc sống cậu ấy thêm nhiều màu sắc.

Tôi thì khác, có công việc liền có nghĩa là áp lực, đơn vị ấy cũng sẽ không dùng tiền mua một hai đại gia về nuôi, hôm nay vận khí không tốt, sắp cắt cử một đối tượng phỏng vấn tôi cực kỳ không thích.

Kỳ thực loại chuyện này tôi đã trải qua thời đại học. Song khi đó chẳng qua là chơi trò báo chí trong trường. Đối tượng phỏng vấn đầu tiên của tôi là một anh chàng bốn mắt quán quân cuộc thi trong tỉnh. Khi tôi cười hì hì chuẩn bị phỏng vấn cảm nghĩ của hắn khi được khen thưởng, anh bạn học này bỗng nhiên chua ngoa lớn tiếng chất vấn tôi.

"Ký giả nữ của tòa soạn các anh chết sạch rồi sao?"

Đương nhiên, lần phỏng vấn đó khiến tôi rất không thoải mái, đến giờ cũng còn ám ảnh, song lần này chỉ e tôi có thể so với nuốt ruồi còn khó chịu hơn.

Người đang ngồi trước mắt tôi về cơ bản nhìn thẳng qua đó tôi chỉ có thể nhìn thấy cái cằm chẻ nhọn bóng mượt mà như cái mông tròn trịa của trẻ con và hai cái lỗ mũi khổng lồ như hai cái ổ cắm điện. Hắn có đôi mắt một mí điển hình, tóc không nhiều lắm chình tề chải chuốt bóng nhẫy trước trán, hai tay tạo thành chữ thập đặt trước cái bụng

nhô ra.

"Tôi bề bộn nhiều việc, tốt nhất nhanh lên một chút." Hấn hừ hừ.

Người này tên là Hoàng Chân Giò, tôi sâu sắc cho rằng cha hấn rất có thể là một vị đồ tể hoặc là người trường kỳ có khuynh hướng thích ăn giò heo, kết quả đem sở thích của mình gán ép lên người con trai. Nhưng mà từ bề ngoài to lớn béo tốt của hấn cùng hai cái bắp đùi giống như bị ngâm trong dung dịch formalin lâu ngày đã nở to kia đến xem, cái tên xem ra cũng không có gì bất công. Theo hấn nói hấn tốt nghiệp từ đại học y khoa danh tiếng của Anh, ở một quốc gia tràn đầy quý ông lễ độ hấn học được lễ độ và đối nhân xử thế. Kỳ thực hằng năm trong thành thị đều tăng lên rất nhiều phái hải ngoại thế này. Chẳng qua khi tôi mang theo thái độ ngưỡng mộ của lớp trẻ hỏi đến tên trường đại học của hấn, Hoàng Chân Giò lại rất bức mình nói cho tôi biết nhà quê như vậy sẽ không hiểu nổi đâu. Hoàng Chân Giò còn nói, Trung y trong nước chính là đồ bỏ, cái gì mà kinh mạch học châm cứu đều là vớ vẩn gạt người, người nước mình bị lừa dối mấy nghìn năm, rất cần nhờ hấn cứu vớt tình trạng thế giới, hấn còn nói muốn học được trị bệnh cứu người phổ độ tế thế nên ra nước ngoài học Tây y mới đúng.

"Ngài hấn là có một cái tên tiếng anh nhỉ." Tôi thực sự không muốn gọi tên hấn, điều này khiến tôi có cảm giác tội lỗi. Bởi vì tên của hấn cùng tên một vị chuyên gia trong nước khởi xướng luận bàn Trung y vô dụng phát âm có chút tương tự, cho rằng sẽ bị hiểu lầm là không tôn trọng.

"Có!" Hoàng Chân Giò rớt cuộc mắt bốc kim quang, phảng phất như đã chờ đợi từ lâu vậy, "Ở Anh họ thường gọi tôi là Robbins, nghe rất thuận tai nhỉ." Robbins tiên sinh đặc ý lắc lư cái đầu béo tròn vĩ đại, kích động hai gò má hồng hồng, làm tôi không khỏi nhớ lại thời đại học các bạn cùng phòng liên hoan thường ăn một món, hình như tên

là cá đầu béo kho.

Tôi dựa vào vốn từ vựng tiếng Anh không nhiều nhận mấy trong đầu nhớ lại, dường như Robbins cùng một từ phát âm rất giống, song tôi không muốn suy nghĩ nhiều, dù sao thời gian phỏng vấn không nhiều. Chẳng qua cái tên này nghe vào càng khó chịu, tôi đành phải tiếp tục gọi hấn là Hoàng Chân Giò thôi.

Hấn làm xuất khẩu dụng cụ vệ sinh y tế, nói trắng ra căn cứ vào giới thiệu và tiến cử của hấn, thương lượng một chút về dược phẩm nước ngoài và dụng cụ chữa bệnh mua đi bán lại đến bệnh viện trong nước, cũng chính là người môi giới. Nghe đâu Hoàng Chân Giò dựa vào bạn bè quen biết và mạng lưới quan hệ của hấn ở Anh, trường kỳ buôn bán đem dược phẩm và dụng cụ chữa bệnh của Anh bán đến Trung Quốc. Bề ngoài đẹp đẽ viết tài nguyên chung, hơn nữa thủ đoạn bịp bợm tiền tài xa xỉ mua những thứ dụng cụ y dược được bọc nhãn hiệu "Ngoại" vĩ đại các bệnh viện lớn không dương dương đắc ý hân hoan nhảy nhót chạy vạy mới lạ, dù sao trong bệnh viện có thể có dụng cụ chữa trị từ Anh quốc sẽ có tài sản và danh tiếng lớn lao mà, giống như kỹ viện ở nông thôn, nếu như có mặt hàng nhập khẩu tới, tú bà luôn là người đầu tiên cười tít mắt giới thiệu và đề cử với từng đám khách nhân tiến vào vậy.

Hoàng Chân Giò tiên sinh một mặt thu một khoản tiền lớn, một mặt còn nhận được danh tiếng tốt là giúp phát triển dụng cụ chữa bệnh trong nước, quả thật là danh lợi song thu. Khi hấn cao hứng bưng bưng miêu tả với tôi bản kế hoạch hoành tráng của hấn, tôi đang nghe đến buồn ngủ thì chợt phát hiện chuyện kỳ quái.

Vị du học sinh Anh tài cao ngời đối diện này, bỗng nhiên đem thân thể to lớn giật bắn ra từ trên cái ghế đang chịu gánh nặng không chịu nổi kia. Khiến tôi chợt nhớ tới một đoạn về phê bình khinh công trong phim Thần Ân. (Phim này của Châu Tinh Trì đóng nè :3)

Mặt của hắn đã biến thành màu gan heo.

"Cái ghế rách gì đây! Lại còn có đinh!" Hoàng Chân Giò tiên sinh dùng ngón tay mượt mà như khúc lạp xưởng chỉ vào cái ghế mảng to. Tôi khó hiểu đi tới nhìn một chút, cái ghế đặc biệt nhẵn bóng, căn bản không có cái đinh nào.

Sau khi tôi giải thích với hắn một phen, hắn cũng đã tin, nhưng vẫn lảm bảm nói vừa nãy trên mông rõ ràng có cảm giác kim châm. Thế nhưng chưa ngồi được bao lâu, Hoàng Chân Giò lần thứ hai nhảy dựng lên, lần này hắn sống chết không ngồi cái ghế kia nữa, tôi đành phải đổi ghế với hắn, nhưng chuyện giống vậy xảy ra như cũ.

Khuôn mặt chất đầy thịt mỡ của Hoàng Chân Giò bỗng nhiên co quắp vài cái, trực giác nói cho tôi biết hắn nhất định nghĩ tới điều gì đó, nhưng không dám nói ra.

"Tôi cáo từ trước, lần sau có cơ hội sẽ nói tiếp." Hắn mặc xong áo khoác, tôi vừa tiễn hắn tới cửa Hoàng Chân Giò đột nhiên ngoảnh lại hỏi tôi, vẻ mặt lại có chút không giống ban nãy, dường như mang theo vài phần nịnh nọt.

"Cậu hình như đối việc giải quyết mấy thứ chuyện ly kỳ cổ quái rất tài năng phải không?"

Tôi ngẩn người, lập tức lắc đầu.

"Không phải tôi, chỉ là một người bạn của tôi thôi."

Hoàng Chân Giò rất mừng rỡ, nhưng điện thoại di động của hắn không đúng lúc vang lên, hắn nhận điện thoại, vừa đi vừa nói. Khi đóng cửa, tôi dường như lảng máng nghe được một câu.

"Anh yên tâm, không chết người được, nhiều lắm cơ thể có chút khó chịu thôi."

Kèm theo thanh âm đi xa, tôi khép cổng lại. Thế nhưng tôi vốn cho rằng sẽ không gặp lại vị nhân sĩ nổi danh này nữa, song sự tình thường ngoài dự đoán, ngày thứ hai, Hoàng Chân Giò không biết từ đâu có được số điện thoại của tôi, lại còn nói cùng đi ăn cơm. Được loại nhân vật lớn thế này mời tôi cũng không dám từ chối.

Sau khi đến quán ăn Hoàng Chân Giò chọn bàn gần cửa sổ.

Chào hỏi một chốc, hấn rất sáng khoái, trực tiếp đi vào đề chính.

"Tôi mong cậu, à không, là người bạn kia của cậu giúp tôi chút việc, nếu sau khi chuyện thành công, tôi sẽ trả cho các cậu một số phí dụng lớn." Rất ít ai nhờ người ta giúp một tay mà giọng điệu lại ngang như vậy, tựa như hấn đang bố thí cho tôi vậy. Tôi lắc đầu, nói Kỳ Nhan rất ít tiếp xúc với người lạ, càng sẽ không vì tiền mà làm việc mình không thích làm, huống hồ cậu ấy cũng chẳng hề thiếu tiền.

"Vậy, cậu ấy rốt cuộc muốn thỏa mãn điều kiện gì chứ?" Hoàng tiên sinh đối diện cắn cắn đôi môi nhiều, dồn dập truy hỏi.

"Trừ phi, chuyện này có thể gây hứng thú cho cậu ấy." Tôi cười cười trả lời. Hoàng Chân Giò rất mừng rỡ thở phào nhẹ nhõm. Cái bụng vĩ đại cao ngất như đàn phong cầm có tiết tấu nhấp nhô vài cái.

Ánh mắt và vẻ mặt hấn ấy vậy mà đã khác hơn lúc trước tôi gặp rất nhiều, khuôn mặt khiêm tốn kính cẩn.

Nhưng mũi tôi không cao, tóc cũng không xoăn, đương nhiên mắt



cũng không nhiều màu như mèo Ba Tư, tôi chỉ là một người Mông Cổ Trung Quốc bình thường, lại không có thân thích ở nước ngoài, càng không có bạn bè ở Mỹ, thậm chí bạn bè trong nước ngay cả họ Mỹ cũng không có, tôi có chút kinh ngạc với thái độ quay ngoắt của hắn ngày hôm nay.

Với thân phận của hắn vì sao lại nhún nhường với một phóng viên báo nhỏ bình thường như tôi, tôi cảm thấy vô cùng khó hiểu.

"Vốn không nên chiếm dụng thời gian quý giá của Âu Dương tiên sinh, người làm báo mà, coi trọng hiệu quả thời gian, nhưng tôi bây giờ không còn cách nào, chỉ thật hy vọng bạn cậu có thể giúp một tay." Hắn lấy ra khăn tay lau mồ hôi, sau đó cao giọng gọi nhân viên phục vụ nói sao không mở điều hòa lớn hơn chút.

Tôi cảm thấy lấy loại vóc dáng này của hắn mặc dù im lặng nằm không cũng sẽ mồ hôi đầm đìa.

Cao giọng quát nhân viên xong, hắn lại khôi phục trạng thái lúc trước.

"Là thế này, không biết vì sao, mấy ngày nay tôi bất kể vị trí nào của cơ thể, chỉ cần tiếp xúc với đồ vật gì, thỉnh thoảng sẽ có cảm giác kim đâm, mới đầu tôi tưởng là đinh, như lần trước gặp cậu ở văn phòng, tôi đã rất vô lễ mà nổi giận với cậu, nhưng tôi phát hiện, căn bản không có đinh hay gai nhọn gì cả, nhưng tôi vẫn bị chúng hại ghê gớm, tựa như những thứ kia luôn mang trên cơ thể tôi vậy, đụng tới cái gì cũng có cảm giác điện giật." Hoàng tiên sinh buồn khổ giải thích.

"Ồ? Tôi thì chưa từng nghe nói qua, như vậy đi, tôi đưa ngài tới gặp cậu ấy nhé." Tôi vừa nghe cũng hứng thú, phỏng chừng Kỳ Nhan cũng sẽ giống vậy.

"VẬY thì tốt quá, không biết lúc nào tôi có thể theo cậu đến gặp người bạn kia?" Hấn cười cười.

"NGAY bây giờ đi." Tôi không thích cùng hấn lãng phí nước bọt, vừa vặn Kỳ Nhan cũng đang ở nhà.

Nửa giờ sau, tôi và Hoàng tiên sinh đã tới nhà Kỳ Nhan.

"Cho tôi xem tay ông một chút." Kỳ Nhan sau khi nghe xong miêu tả, mặt không thay đổi nói với Phương tiên sinh, người nọ nghi ngờ vươn tay ra, bàn tay kia, thật tốt, như gấm sứ vậy, còn tỏa sáng.

"Chỗ nào cũng có cảm giác đâm chích sao?" Kỳ Nhan hỏi.

"Không, như mặt sẽ không có, nhưng cánh tay căng chân còn có trên đầu nữa đều rất dữ dội." Hoàng tiên sinh thành thật trả lời. Kỳ Nhan lần nữa nhìn cánh tay căng chân hấn.

"Ông về trước đi, ngày mai trở lại." Kỳ Nhan phát tay. Hoàng tiên sinh thăm dò hỏi có sao không, Kỳ Nhan thì không để ý tới hấn nữa, mà đi thẳng vào phòng.

Tôi an ủi Hoàng tiên sinh vài câu, căn dặn hấn ngày mai trở lại.

"Rốt cuộc là nguyên nhân gì?" Tôi quay đầu hỏi Kỳ Nhan.

"Cái gã béo này, lỗ chân lông toàn thân hấn đều hư rồi, tất cả lông đều trở nên khô như vậy, cậu nói xem hấn có thể thường xuyên cảm thấy như có kim đâm hay không?" Kỳ Nhan hỏi ngược lại tôi.

"Trị không hết sao?"

"Cần thiết sao? Cậu và hấn rất thân?" Tôi nghe xong lắc đầu.

"Vậy không được rồi, phàm là có nguyên nhân, mới có kết quả. Tớ bảo hấn ngày mai sang đây, trên thực tế hấn có khả năng mai cũng không qua khỏi." Kỳ Nhan lạnh lùng nói, tôi liếc xuống bàn, đặt một chồng báo, ảnh của Hoàng béo đang ở trên cùng.

Tôi kỳ lạ không biết đó là báo gì, đoán chừng là y học, tôi không quan tâm lắm, đây vốn là chuyên ngành của Kỳ Nhan, trong nhà có loại tạp chí này cũng không kỳ quái.

Từ trong nhà Kỳ Nhan ra về, bỗng dưng có chút hiểu kỳ với Hoàng béo, lại có chút khó hiểu, với thái độ làm người của Kỳ Nhan, không đến mức thấy chết mà không cứu, mà cậu ấy sống chết lại không chịu mở miệng, xem ra tôi đành phải tự mình điều tra một chút.

Trong túi có số điện thoại liên lạc với Hoàng Chân Giò, sau khi nối máy trong điện thoại truyền đến thanh âm râm rì.

"Toàn thân tôi đều rất đau!" Nói xong câu này, điện thoại liền cúp, không còn cách nào, tôi đành phải tự mình đi đến nhà hấn.

Nhà Hoàng béo rất lớn, hơn nữa đích thật là xây dựng dựa theo bố cục phòng ốc kiểu Anh, chẳng qua bên ngoài màu xám lạnh cộng thêm ánh mặt trời dần dần tắt nắng, chung quy khiến người ta cảm thấy có chút ảm đạm và vắng lạnh, cửa sổ đều đóng chặt. Mặc dù cách nhà ga không xa, cũng đã gần kề vùng ngoại ô, ven đường người đi lại không nhiều lắm, đều là người ở phụ cận, căn nhà này ở giữa những khu dân cư lộ vẻ đặc biệt bắt mắt, dưới cổng gai nhọn sắc đen, tôi nhấn chuông cửa.

Rất nhanh cửa liền mở ra, tôi không nhìn thấy ông quản gia mặc tây trang màu đen như trong TV, cũng không có những cô người làm trẻ tuổi vây quanh, hay thật đến cả cửa cũng có thể điều khiển từ xa, nói

vậy hệ thống này giá cả không rẻ.

"Cậu mau lên đây đi, tôi đau càng ngày càng dữ dội." Tôi ở cửa liền tiếp nghe thanh âm của Hoàng tiên sinh giống như nghe được trong điện thoại. Ngay sau đó, cánh cửa liền mở ra.

Hành lang dài màu đen trải một lớp thảm dày, giảm lên một chút tiếng động cũng không có, càng đi vào trong càng tối, tôi phải lần mò trên vách tường công tắc đèn, nhưng cái gì cũng không có.

Nghe đâu người càng cận nặng, trong bóng đêm thị lực sẽ càng tốt, xem ra cũng có chút căn cứ, tôi vất vả đi vào, ngoài cửa sổ ánh sáng cuối ngày chiếu vào, một bóng người mập mập ngược sáng đang ngồi trên ghế salon trước mặt.

"Là Hoàng tiên sinh sao?" Tôi lớn tiếng hỏi, thanh âm vang vọng trong phòng khách rộng rãi.

Hắn không trả lời, nhưng loáng thoáng nghe thấy một tiếng rên rỉ.

Tôi cẩn thận đi tới, không lường trước được trên mặt đất dường như đạp phải gì đó. Vừa nhặt lên nhìn, là một đồng quần áo, đều là quần áo Hoàng béo mặc trước đó.

Chẳng lẽ hắn trần truồng ngồi ở nhà sao, chẳng lẽ đây cũng là lễ tiết tiếp đãi khách của người Anh sao.

Tuy rằng có chuyện thời Đông Tấn có vài cường sĩ thân trần ở nhà tiếp khách uống rượu vẽ tranh dâm loạn tập thể, nhưng đó cũng là do thời kỳ ấy dựa vào một loại thuốc mê ngũ thạch tán mà sinh ra hành vi điên cuồng thôi. Loại thuốc này do Trương Trọng Cảnh phát minh chủ yếu từ thạch nhũ, thạch anh tím, thạch anh trắng, thạch lưu huỳnh, thạch đỏ tạo thành thuốc trị bệnh thương hàn và viêm phổi,

nhưng những năm ấy lại thành vật lưu hành như thuốc phiện thuốc kích thích, giống như thuốc lắc bây giờ.

Tôi rút cuộc ở trên vách tường bên trái sô pha mò được công tắc điện, tách một cái, gian phòng nháy mắt sáng rực, quen tối, thoáng cái mắt có chút khó chịu, tôi hơi che một chút.

Trên ghế salon quả nhiên là Hoàng béo đang ngồi, hơn nữa hẳn đích xác toàn thân ngoại trừ cái quần lót thì đều trần như nhộng, trần trùng trục như đọt mỡ thịt vậy, cái đầu to béo của hẳn rủ xuống.

Tôi đi tới đẩy hẳn một cái, tay vừa tiếp xúc vai hẳn, bỗng nhiên cảm giác như sờ phải cây xương rồng, tay bị nhói một cái.

Trên da hẳn ấy vậy mà nổi đầy gai nhọn. Tôi giật mình cẩn thận nhìn một chút, không đúng, thà nói là gai nhọn, chẳng bằng nói là lông của hẳn. Lông tay hẳn rất nhiều, nhưng bây giờ nhìn qua lại rất trơn nhẵn, hơn nữa có rất nhiều lỗ nhỏ rậm rạp chẳng chịt, như gắn mè lên vậy.

Tôi nhìn thấy trong đó còn thừa lại một cây từ từ bắt đầu biến thẳng, giống như kim thép vậy, tiếp theo không ngờ bản thân lại hướng dưới lỗ chân lông thụt vào, sau đó Hoàng béo bỗng nhiên ngẩng cao đầu, quay về phía tôi ghét to như cắt tiết heo.

Mặt của hẳn cơ hồ bị vụn vụn, ngũ quan trên khuôn mặt bánh nướng kia tất nhiên có vẻ hơi nhỏ đang khoa trương nhả nhúm lại với nhau, dường như bức phác họa nhân vật hảo hạng bị người thô bạo vò nát thành một cục, hẳn chảy nước dãi, trừng hai mắt nhìn tôi.

Cơ thể như tảng núi thịt muốn đè sang tôi, may mà lui về sau một bước, bằng không dù không chết cũng tàn tật rồi.

Hoàng béo quỳ trên mặt đất, cầm lấy túi bán thảo của tôi.

"Cứu! Cứu tôi!" Tựa như người rơi xuống nước bắt được cọng rơm vậy. Thế nhưng tôi bất lực.

Lông mi của hắn cũng từng cây một dựng đứng, còn tóc hắn nữa. Hoàng béo như bị tĩnh điện khi sờ vào TV vậy, toàn bộ đều dựng đứng lên, đầu của hắn giống như một con nhím bị bấm, bộ dáng kia có chút buồn cười, thế nhưng sau đó tôi liền không cười nổi nữa.

Từng sợi lông mi ghim xuống mắt hắn.

Sau đó lại một tiếng kêu chói tai khiến người ta buồn nôn.

Trên da mắt, tay chân Hoàng béo chẳng chịt lỗ chân lông bắt đầu từ từ rỉ máu ra ngoài, từng giọt một, óng ánh trong suốt, lóe ánh đỏ.

Hắn tựa như Hãn huyết Bảo Mã thời Tây Hán vậy, cả người chảy mồ hôi máu. Vừa giống như một cái túi đựng nước bị đâm thủng.

Hắn không ngừng la hét, tiếng gào bèn nhọn như phụ nữ, tôi rất cuộc hiểu rõ giường đình cổ đại vì sao được gọi là hình pháp khiến người ta sợ hãi nhất, tựa như lừng trì lóc thịt, thảm thiết nhất cũng không phải ngũ mã phanh thây thoáng cái chết ngay đó, mà từ từ dần vặt.

Thế nhưng sự giày vò này cũng sắp chấm dứt. Tôi ngây ngốc nhìn người trước mắt này, đâu còn dáng vẻ cả vú lấp miệng em như trước kia, nhưng tôi vẫn bất lực không giúp gì được cho hắn.

"Đây là tự hắn tạo thành." Phía sau bỗng nhiên vang lên một thanh âm quen thuộc. Quay đầu nhìn lại, là Kỳ Nhan, trên vai cậu ấy vác một cái ruột tượng.

(Tiêu: Ruột tượng là bao vải dài và to để đựng tiền hay gạo, đeo ở lưng hay quanh bụng)

"Là cậu? Cậu vẫn luôn đi theo tớ?" Tôi kinh ngạc hỏi, Kỳ Nhan không trả lời, mà đi tới trước mặt Hoàng béo.

"Đã muộn, mắt của hắn không giữ được nữa, nhưng tính mạng tạm được, nếu chờ tóc cũng từng cây một cắm vào, dù ông nội của ba tớ có ở đây cũng không cứu được hắn." Kỳ Nhan lắc đầu, bụng ruột tượng xuống, bên trong là một hàng ngân châm.

"Chẳng lẽ cậu còn muốn đâm thêm sao?" Tôi nhìn Hoàng béo, đã đau đến không kêu nổi nữa, chỉ có thể khàn khàn nằm trên đất hừ hừ.

"Ừm, hắn còn phải chịu khổ chút. Mặc dù nói không muốn cứu người như vậy, nhưng nhìn hắn chết thì cũng chẳng khác gì hắn rồi." Kỳ Nhan nghiêm túc ghim từng cây ngân châm một vào gáy và bả vai Hoàng béo.

Tiếng rên rỉ của Hoàng béo dần nhỏ đi, trên đầu tóc vốn đã cứng như kim cũng chầm chậm mềm rũ.

"Hắn không sao rồi, nhưng mà, những sợi lông trong cơ thể kia, e rằng phải lấy ra toàn bộ, phải chịu khổ rồi, hơn nữa dù cho đã ổn, hắn e rằng đổ mồ hôi cũng sẽ có vấn đề." Kỳ Nhan lau mồ hôi, đem kim một lần nữa lấy về, đồng thời giúp Hoàng béo gọi cấp cứu.

"Đi thôi, ở đây không còn chuyện gì cho chúng ta nữa, tớ ghét đông người, thừa dịp họ còn chưa tới, chúng ta về thôi." Kỳ Nhan một lần nữa vác ruột tượng lên, phát tay với tôi. Trước khi đi, cậu ấy dường như từ trên ghế salon cầm một xấp đồ gì đó.

Tôi và Kỳ Nhan nói xong, vắt vả dờì Hoàng béo lên ghế, khoác bộ quần áo, đi khỏi căn nhà kiểu Anh kia.

Bên ngoài gần như đã tối đen, trên phố vang dội tiếng bước chân của chúng tôi.

"Cậu nhất định biết cái gì đó đúng không?" Tôi vẫn là không nhin được hỏi, tuy rằng tôi không chắc Kỳ Nhan có trả lời hay không.

"Ừ, người này, chuyên đem một vài rác thải điều trị và dược phẩm quá hạn từ nước ngoài đầu cơ trục lợi vào, ở bên ngoài là rác thải, thay vỏ đi lại thành hàng nhập khẩu, cậu xem trung gian này giá cả chênh lệch biết bao lợi nhuận. Dược phẩm tốt thì không nói làm gì, nhưng ống chích quá hạn và tái sử dụng." Kỳ Nhan bỗng không nói nữa, móc từ trong túi ra một xấp báo xếp chỉnh tề đưa cho tôi.

Dựa vào đèn đường, tôi nhìn thấy tin tức đầu tiên trên trang bìa.

Một đứa bé 12 tuổi vì cảm mạo nóng sốt ở bệnh viện phụ cận sau khi tiêm thuốc kiểm tra lây viêm gan B, mà nghe đâu kim tiêm kia chính là nhập khẩu nước ngoài, cả nhà đứa bé kia chỉ nhận được một khoản tiền chữa bệnh ít ỏi, đến này vẫn còn bị đau ốm giày vò.

"Cậu đọc cái này xem." Kỳ Nhan lại đưa tôi một tờ. Tờ này hình như vừa thấy ở nhà Kỳ Nhan, dường như là một bài phỏng vấn Hoàng béo kia.

"Tôi cũng vì dân nước mình mà suy nghĩ, người ta khoa học kỹ thuật phát triển, mặc dù là phế phẩm cũng tốt hơn so với chúng ta, mọi người không phải vẫn thường sử dụng hàng nước ngoài đào thải như máy tính, xe hơi các loại sao, những thứ này chẳng qua là hết hạn mà thôi, không có gì đáng ngại." Đây là câu trả lời của Hoàng béo với ký giả về nghi vấn dược phẩm. Khi ký giả hỏi lại hấn có gây



nguy hại tới sức khỏe người dân trong nước không, Hoàng béo trả lời như vậy.

"Không sao, thân thể quốc dân đại lục chúng ta tố chất tốt, có thể chịu được, không yếu ớt mỏng manh như người nước ngoài." Hoàng béo trên bức ảnh vẽ mặt chân thành.

"Cậu vẫn nên để cho hấn bị đâm chết đi." Tôi trả tờ báo về cho Kỳ Nhan.

"Có vài sức mạnh rất thần kỳ, cậu không cách nào đụng tới, nhưng nó tạo thành kết chân chân thực thực, tựa như gã béo kia, có thể đời này cũng không có pháp luật khuôn phép nào có thể rõ ràng xử tội gã, nhưng không có nghĩa rằng gã sẽ không có tội. Hơn nữa, không ai hiểu tội lỗi của mình hơn chính bản thân mình." Kỳ Nhan nói, đem một xấp đồ cho tôi nhìn. Tôi nhận lấy, hóa ra đều là thư tín. Phía trên phần lớn đều viết những lời tương tự, như người chết đi, người sẽ bị báo ứng, người sớm muộn cũng sẽ ăn thuốc của mình mà chết các loại.

"Hấn gần như mỗi ngày đều nhận được trên trăm lá thư thế này, một người sống trong một căn nhà lớn như vậy, lại sợ kẻ khác mưu hại mình, không thuê bất kỳ người giúp việc nào, cũng không có bất kỳ bạn bè nào, người này nhất định là một người như vậy, hấn không biết bản thân kiếm những đồng tiền kia giống như chất gây nghiện, chỉ có thể mang đến vui vẻ trong tích tắc mà thôi. Lâu dài dưới áp lực thân thể hấn tự nhiên nổi lên biến hóa, hơn nữa nghe đâu ngay cả cha mẹ hấn ở quê nhà cũng cực kỳ hận hấn đấy, cơ thể da tóc, do cha mẹ ban cho, không gì hữu hiệu hơn lời nguyện của chính cha mẹ mình. Ngân châm của tớ chẳng qua có thể giảm bớt bệnh trạng của cơ thể hấn mà thôi." Kỳ Nhan cười cười, "Về phần làm sao trị tận gốc, phải xem chính hấn, kỳ thực phải để Đông y mà hấn khinh thường cứu hấn."

Tôi cũng cười cười. Trên cõi đời này không có chuyện gì là tuyệt đối, bạn có thể lớn gan dũng cảm khẳng định một việc, nhưng hoàn toàn phủ định một vài sự vật, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Mấy tháng sau, làm xong giải phẫu toàn thân Hoàng tiên sinh xuất viện, sau khi thanh toán tiền chữa bệnh, hắn đem phần lớn tài sản đều quyên tặng cho quỹ chữa bệnh, sau đó liền biến mất tăm mất tích, có người nói hắn chạy về quê làm thầy lang nổi tiếng, tôi cũng hy vọng là vậy.

# Chương 71: Tế cầu

Cách căn hộ hai phòng tôi ở không xa có một cây cầu lớn, cây cầu này đã có nhiều năm lịch sử, hơn nữa vì cây cầu này tiết kiệm thời gian qua sông nhất, nên vẫn cực kỳ đáng kêu gọi. Do lân cận thành phố sông ngòi không rộng lắm, cây cầu nối liền nội thành cùng ngoại ô này đương nhiên cũng không dài, nếu ngồi xe chạy qua cầu, cũng chưa đến hơn mười phút, nhớ lại khi ấy từng thấy, có nhiều chỗ đã vô cùng xập xệ, gỗ gàn rạn nứt và trụ cầu già cỗi đến phát vàng, vì lẽ đó, ngay mấy năm trước chính phủ quyết định tiến hành một lần đại tu cầu, thứ nhất bảo vệ cầu an toàn, thứ hai cũng là một loại làm mới không khí.

Chuyện này vốn không có gì kỳ lạ, mỗi nơi đều có cầu, có cầu thì cũng cần tân trang, nhưng tôi kinh ngạc phát hiện cây cầu kia gần đây vậy mà lại xuất hiện vấn đề, tuy rằng chưa đến mức tạo thành tai nạn quá lớn, nhưng ai cũng không muốn bước lên một cây cầu mà nghe đồn bất cứ lúc nào cũng có thể sụp xuống để qua sông, mặc dù nói là tin đồn, nhưng tục ngữ có câu ba người thành hổ, ai cũng không ngu ngốc tự mình đến kiểm chứng. Hơn nữa lời đồn trên cầu thường xuất hiện thứ không sạch sẽ nổi lên bốn phía, mà tất cả những việc này, đương nhiên giống như trứng thối thu hút một đám ký giả ruồi nhặng như tôi đây tới, nhưng tin tức phong tỏa chặt chẽ nên đành chịu, chúng tôi nhận được chỉ là những lời kể lể độ của nhà nước, không hề tiến triển, tổng biên tập ra sức tán dương năng lực công tác của tôi, kỳ thực cũng là ám chỉ tôi nhất định phải kiếm ra được tư liệu trực tiếp, tôi không khỏi cảm thán, ngày nay làm phóng viên không chỉ phải có tố chất chuyên nghiệp vững vàng, có năng lực đánh hơi tin tức tốt, mà còn phải có bản lĩnh gián điệp vượt trội như James Bond nữa.

Tôi dĩ nhiên không có bản lĩnh gì, nhưng có chuyện đến, thuận lý thành chương nhớ tới Kỳ Nhan.

"Chuyện ma quái ở cầu?" Kỳ Nhan nghi ngờ nhìn tôi. Tôi thì ra sức gật đầu, thuận tiện đưa những tư liệu không nhiều nhận mấy kia đưa cho cậu ấy, Kỳ Nhan ngồi xuống đọc qua.

"Ừm, hóa ra là thời điểm mấy năm trước sửa cầu có mấy công nhân chết, hiện giờ truyền nhau rằng họ đã trở về?" Cậu ấy có khả năng đọc rất nhanh, tám chín trang mà thoáng cái đã đọc xong.

"Tớ quen người ở ngành này đấy, chẳng qua không biết ông có chịu kể cho tớ không, đúng rồi, cậu tìm tớ e rằng muốn kiếm tư liệu bên trong chứ gì?" Kỳ Nhan bỗng nhiên quay đầu nhìn tôi cười quái dị, bị đoán trúng tim đen ngược lại cũng không hề chi, tôi gật đầu thừa nhận.

Không đợi cậu ấy xia xói, điện thoại lại vang lên, Kỳ Nhan đứng dậy nghe máy, trò chuyện một lát, để điện thoại xuống, trong mắt có nét vui mừng.

"Đi thôi, không cần lo lắng, ông ấy mời tớ đi này, nhưng khi qua đó ngàn vạn lần đừng nói cậu là phóng viên, người này rất tinh ranh, biết thân phận cậu có chết cũng sẽ không lên tiếng." Nói xong, tôi liền cùng cậu ấy ra ngoài vào chiều hôm đó, đến chỗ đã hẹn trước gặp người tên Lão Dụ này.

Kỳ thực chỗ gặp mặt là một đình nghỉ mát cách cầu kia không xa, đình nghỉ mát này được hương thân của một người trúng cử thời Thanh triều xây dựng, may mà vùng này chiến loạn khá ít, bảo tồn được đến nay, còn chưa tới, đã nhìn thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ngắn tay, quần tây giầy da dáng người hơi mập ngồi bên

trong phe phẩy quạt. Chúng tôi còn chưa tiến vào, Kỳ Nhan đã từ xa gọi Lão Dụ, người đàn ông nhìn một chút, đứng dậy, nhưng không rời khỏi đình nghỉ mát, chỉ đứng bên trong từ xa đưa tay chờ chúng tôi tới bắt.

Vừa đi vào nhìn người đàn ông trung niên rất có tướng quan, mặt tròn tai to, thiên đình (giữa trán) đầy đặn nhân trung dày rộng bụng hơi nhô ra này chính là Lão Dụ. Trên quạt viết năm chữ Vì Nhân Dân Phụng Sự, viết theo lối chữ khải, chữ rất đoan chính.

Mọi người chào hỏi nhau, tự nhiên vào chủ đề chính, Lão Dụ quả nhiên có chút cảnh giác với tôi, tuy rằng Kỳ Nhan nhiều lần giải thích tôi là trợ thủ của cậu ấy, nhưng ông ta vẫn có chút cố kỵ, nói chuyện ngập ngừng, song từ vài câu không nhiều nhận mấy kia tôi vẫn biết Lão Dụ chính là một trong những người phụ trách công trình tân trang cây cầu kia mấy năm trước, hơn nữa ông ấy chuyên phụ trách thi công thực nghiệm, dầm mưa dãi nắng vô cùng khổ cực, cho nên sau khi hoàn thành thi công ông ấy cũng hưởng liền mấy năm thanh phúc, núp trong phòng máy lạnh làm việc, đương nhiên thể hình cũng béo lên.

"Năm ngoái chẳng phải có đại hồng thủy hiếm thấy sao, cơ hồ muốn ngập đến tận mặt cầu, cảnh sát vũ trang giải phóng quân toàn bộ đều lên, liều mạng lấp lỗ hổng, nước con sông này đã cao dữ dội, từ khi ta còn nhớ được tới nay sông chưa bao giờ dâng đến mặt cầu, thế nhưng ngày đó ta ở hiện trường quả thực bị dọa sợ, ta cảm giác những người này bất cứ lúc nào cũng có thể bị nước nuốt chửng, may mắn hữu kinh vô hiểm, song sau khi cơn lũ thối lui cây cầu kia bắt đầu thường xuyên xuất hiện chuyện lạ không giải thích được." Thời tiết có chút oi bức, nhớ lại đã lâu trời chưa mưa, tôi nhìn sắc trời một chút, mây dày lợi hại, dường như bất cứ khi nào cũng có thể đưa tay hái được.

Trời sắp đổ mưa to rồi, tôi dùng tay giật cổ áo xuống, song lùa vào chỉ toàn là gió nóng, khiến tôi khó hiểu chính là, vì sao Lão Dụ hết lần này tới lần khác muốn tới đây nói chuyện, nhìn lại bốn phía, hầu như không có ai, khắp nơi đều là mặt đất bị ánh mặt trời thiêu đốt sáng chói mắt, giẫm lên, hơi nóng xuyên thấu qua đế giày thẳng đến gang bàn chân.

Lão Dụ không ngừng phe phẩy quạt, nhưng giống như vòi nước chưa đóng chặt, mồ hôi tuôn xuống như tắm, rơi trên mặt đất thành đóa hoa tám cánh.

"Ồ? Con cũng chỉ nghe phong thanh, rốt cuộc có chuyện gì?" Kỳ Nhan tò mò hỏi.

"Con biết không, hai bên cầu là vỉa hè, rộng 26m, 4 làn xe song song, thiết kế tốc độ là 60km/h, ta đang đứng trên con đường ven sông bên cầu, rảnh rỗi thích tản bộ trên cầu vào ban đêm, thứ nhất tập thể dục, thứ hai cũng muốn ngắm cây cầu mà mình tham gia thi công, con người mà, bắt đầu già đi sẽ rất hoài niệm quá khứ.

Tuần thứ hai khi nước lũ vừa rút, ta liền vịn bên lan can cẩm thạch của cầu chậm rãi đi bộ, khi đó đã qua giờ cao điểm, xe lui tới đã vắng bót, trừ xe cộ qua lại như thoi mang theo tiếng gió thổi vùn vụt, mặt cầu có vẻ rất an tĩnh, nước chảy dưới cầu cũng thế, phần chính của cầu khoảng hơn mấy chục thước, song từ trên nhìn xuống mặt sông rất đẹp.

Thế nhưng ngày đó ta tới, bỗng nhiên cảm thấy cầu có chút lắc lư, khá nhẹ, nhưng ta là một người khá nhạy bén, ta đứng tại chỗ đợi hồi lâu, quả thực có loại cảm giác này.

Tiếp đó, ta lại nghe thấy thanh âm răng rắc, như một đám sỏi và hạt cát khuấy trong máy trộn bê tông vậy, khiến ta đặc biệt khó hiểu là,

cây cầu kia hoàn thành dưới sự giám sát của ta, ta tuy rằng chưa hẳn là một người ưu tú nổi bật, nhưng tốt xấu gì chuyện ta hoàn thành đều có thể khiến người ta an tâm, hơn nữa thứ này xảy ra chút sơ suất gì thì sẽ phải rơi đầu, liên lụy đến rất nhiều người.

Thế nhưng loại tiếng động này càng ngày càng vang dội, khiến ta không khỏi hoang mang, rất nhanh ta liên lạc với nhân viên sửa chữa cầu, song trải qua kiểm tra tu sửa họ nói thân cầu rắn chắc, căn bản không hề có dị thường, ta mới yên tâm, thế nhưng cũng không lâu sau, thì có tài xế kể thường qua lại trên cầu trông thấy vài người lưng gù cúi đầu tay nắm tay đi ngang qua đường, hơn nữa luôn là sau khi đã về đêm, tuy rằng ánh sáng công trình, trên cầu bày trí rất nhiều đèn đường xinh đẹp, nhưng lại tạo thành áp lực rất lớn với tài xế, rất nhiều người đều nhấn mạnh đã thực sự gặp chuyện kỳ quái như thế, đều thà đi đường vòng cũng không chịu qua cầu, có lẽ chỉ dám đi qua vào ban ngày, con phải biết thu nhập của cây cầu đến từ chính trạm thu phí, thu nhập mấy ngày nay cực kỳ giảm thiểu, hơn nữa nhiều xe cộ tập trung vào một đoạn thời gian cùng qua cầu không phải chuyện tốt, nếu tiếp tục như vậy, rất nhiều người sẽ phải thất nghiệp.

Cho nên ta mong con có thể nể giao tình của ta và cha con mà giúp ta lần này, việc này không có gì vẻ vang hơn nữa chuyện đã lên đến mặt báo, đây cũng là một trong những nguyên nhân ta tìm con, đương nhiên hy vọng con có thể giữ bí mật." Lão Dụ không phải quạu nữa, mặt mày nghiêm túc, hai lông mày nhíu chặt đến ấn đường chỉ còn nửa đoạn.

Kỷ Nhan nghe xong gật đầu, bỗng nhiên lại nhìn tôi, tôi đương nhiên hiểu rõ ý cậu ấy, cũng đành phải lúng túng gật đầu.

Kế tiếp đương nhiên là Lão Dụ kể cho chúng tôi toàn bộ kết cấu và lịch sử liên quan đến cầu. Tôi thường nhìn ra ngoài vào buổi tối, cả

cây cầu như một tòa kim long, cực kỳ xinh đẹp, bắc ngang qua dòng sông.

"Mấy năm trước khi thi công có chuyện gì đặc biệt xảy ra không?" Kỳ Nhan vừa đặt câu hỏi, vừa nhìn chăm chú cây cầu. Tôi chú ý sắc mặt Lão Dụ bỗng nhiên rất xấu, như quả cà bị phủ sương giá vậy, vẻ mặt khẩn trương.

"Không xảy ra chuyện gì cả, chẳng qua có vài vấn đề nhỏ, cây cầu kia mỗi lần tu sửa đều xảy ra vấn đề tương tự, đã sớm giải quyết rồi." Mồ hôi trên đầu Lão Dụ đổ càng nhiều, hấn không ngừng phe phẩy quạt, tốc độ quá nhanh, cho nên năm chữ kia cũng không nghe rõ ràng.

"Xưa nay trên Hoàng Hà sửa cầu đều phải chuẩn bị tế cầu, có làm không?" Kỳ Nhan lại hỏi, tôi thì khó hiểu, cái gì là tế cầu?

"Cái này kỳ thực dĩ nhiên biết, loại lễ nghi này, mặc dù chúng ta là những Đảng viên hiển nhiên không thêm quan tâm, nhưng người thi công rất chú trọng, họ nói gặp núi mở đường, gặp sông bắc cầu, đều phải chuẩn bị tế phẩm cho sơn thần hà bá, bằng không thi công khó khăn, tai nạn rất nhiều, mặc dù là đường xây thành, cầu bắc xong, mai sau cũng cực kỳ phiền phức, cho nên chúng ta cũng mắt nhắm mắt mở, tùy bọn họ làm, chỉ cần đừng làm quá khoa trương, bằng không bên trên sẽ trách chúng ta hoạt động phong kiến mê tín." Lão Dụ giải thích đến đây, tôi thấy chen miệng vào không lọt, đành phải đợi hỏi lại Kỳ Nhan.

"Họ chuẩn bị rất nhiều cống phẩm cúng tế, đồng thời ở đầu cầu thấp nhang cầu khẩn, nói là để kiếm sống bắt đắc dĩ mới động thổ ở đường sông, nói gì mà thần cầu hà bá chớ trách chớ trách các loại." Lão Dụ tiếp tục nói.



"Lão Dụ, cơ bản thì bọn con đã biết rồi, bác về trước đi, con và bạn mình ở đây xem xét chút." Kỳ Nhan thấy khí trời nóng bức, sợ Lão Dụ chịu không nổi, Lão Dụ khách khí từ chối đôi câu, lau mồ hôi đi về.

Tôi và Kỳ Nhan ngồi ở chỗ bóng râm nơi đầu cầu, ở đây có một bãi cỏ, ngồi lên rất dễ chịu, còn có vài bàn ghế đá xây cẩm thạch. Chúng tôi quyết định chờ mặt trời xuống tí nữa, sau hoàng hôn sẽ trở lên cầu xem một chút.

Nếu đã rảnh rồi không gì làm, đương nhiên phải hỏi chút chuyện liên quan tới tế cầu kia.

"Ồ? Cậu không biết sao? Kỳ thực tế cầu giống với tế sông. Tập tục tế cầu xuất hiện sớm nhất ở Trung Quốc, người Trung Quốc cổ đại rất coi trọng xây dựng cầu cống, khen một người làm nhiều việc thiện thường nói người đó: Sửa cầu vá đường.... Cầu hoàn thành tất nhiên phải làm nghi thức trọng thể, cảnh tượng có chút đồ sộ. Lên cầu trước là người nổi tiếng ở địa phương, như quan lại, hương thân, người lớn tuổi. Cầu nào quan trọng đều có ngày "Tế cầu" mỗi năm một lần, hết sức trang nghiêm. Ngày trước, mọi người nhất định phải chuẩn bị nhang cùng giấy vàng, tới đầu cầu dâng nhang đốt vàng cúng tế thần cầu, để cảm tạ cũng như khẩn cầu thần cầu phù hộ thông hành bình an. Có chỗ chỉ thắp nhang, giấy vàng dùng dải lụa cột lại đặt trên đầu cầu, tục gọi "Áp kim", để thay cầu đổi màu sắc mới. Đồng thời phù hộ cầu không hỏng, che chở người trong thôn.

Mà tế sông thì càng sớm hơn, ngày trước sông ngòi đồi núi đều là thứ thờ cúng sùng bái, hơn nữa hoàng đế cổ đại luôn tế sông trước, rồi mới tế biển, ý chỉ biển do sông tụ lại mà thành, sông ngọn nguồn nước của thiên hạ. Hơn nữa thường dùng đồ ngọc làm tế phẩm cung cấp hà bá. Xem như ý tôn trọng danh quý, hơn nữa ngọc thông linh, người xưa tin rằng có thể đưa đến được tay thần linh, kỳ thực cũng

bởi vì triều Tần năm thứ 28, Thủy Hoàng đế tuần thú tới Động Đình hồ, sóng gió nổi lên, muốn lật thuyền, vội ném ngọc tủy vào hồ mà ngừng. Cho nên hậu nhân tin tưởng, một khi giang hà hồ hải xảy ra tai nạn, ném đồ ngọc quý báu có thể trấn an các thủy thần tức giận.

Nhưng tể sông nổi danh nhất đương nhiên vẫn là Gia Cát Lượng. Tương truyền Gia Cát Lượng bình định Mạnh Hoạch từng rút quân qua Lô Thủy, lúc đó đang vào thu tháng chín, mặt sông bỗng nhiên mây đen quần vũ, cuồng phong chợt khởi, Gia Cát Lượng hỏi dân bản xứ, đều nói sông này có thần minh, phải dùng người sống cúng bảy bảy bốn mươi chín cái đầu người để tể, mới có thể lắng lại, Gia Cát Lượng không chịu giết người, vì vậy giết trâu ngựa, dùng bột vo thành nắm, làm thành đầu người, bên trong dùng thịt dê bò thay thế, gọi là "Man đầu" (đọc thành Mạn đầu). Đêm hôm đó trên bờ sông Lô dựng bàn thờ, đặt tể phẩm, dĩa bốn mươi chín ngọn đèn dùng để chiêu hồn, đem những cái man đầu này đặt trên bờ sông Gia Cát Lượng tự mình đọc điệp văn, lại đem tể phẩm ném vào giữa sông, mưa gió lập tức ngừng. Mà cái gọi là man đầu, cũng chính là nguồn gốc của bánh bao bảy giờ. Song việc này về sau cũng dưỡng thành tập quán, phàm là muốn động thổ trên sông hoặc tu sửa cầu cũ, nhất định phải cúng tể một chút, lạy thần cầu hà bá, mới có thể khởi công, nếu không sẽ đại rủi." Kỳ Nhan nói đến đây, ngừng một chút, nhìn về phía cây cầu kia.

"Đại rủi?" Tôi hỏi.

Đúng vậy, cũng chính là sẽ chết người, hơn nữa còn rất nhiều người." Kỳ Nhan vẻ mặt âm đạm nói, tiếp đó nhắm mắt lại, đưa tay gác sau ót.

"Cứ nghỉ ngơi một chút, bây giờ sắc trời còn sớm, cách trời tối còn hơn một nửa, chờ trời lạnh hơn chút rồi lên cầu, hơn nữa, không phải Lão Dụ đã nói sao, sau khi sụp tối cầu kia mới xuất hiện vấn đề."

Cậu ấy nói xong, lăn ra ngủ trên cỏ. Tôi có gọi cậu ấy, Kỳ Nhan cũng không nói nữa, tôi cũng đành nằm trên bàn đá ngủ một chút.

Tôi nằm mơ, giấc mơ rất kỳ quái, bởi vì tôi mơ thấy mình đứng trên cầu, khắp nơi đều là người, nhưng một chút tiếng động cũng không có, tiếp theo cầu kia vậy mà lại sụp xuống từ giữa, chung quanh đầy những mảnh vụn đổ nát và thi thể, đó là một giấc mộng cực kỳ đáng sợ, khi tôi giật mình tỉnh dậy, cổ đã chảy một đường mồ hôi lạnh.

"Cậu tỉnh rồi?" Kỳ Nhan đứng bên cạnh tôi, tôi nhìn bốn phía, ánh sáng đã âm đạm không ít, xem ra mặt trời sắp xuống núi rồi.

"Đi thôi, gần sắp rồi." Kỳ Nhan phát tay với tôi ra hiệu đi theo. Tôi nhìn bầu trời đột nhiên mây đen tụ lại, rất dày nặng như sắt đen, nặng nề đè trên cầu, bỗng nhiên tôi cảm giác cùng Kỳ Nhan bước lên cây cầu kia không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Người trên cầu đã thưa thớt hơn, xem ra tưởng rằng sắp mưa, tất cả mọi người vội vàng trở về, đi tới mới phát giác không khí ở đây rất áp lực, dường như đang trong phòng kín vậy, mỗi lần hít thở không khí đều rất vất vả, phổi tôi như một cái máy hút gió vận hành công suất lớn vậy.

Mặt cầu qua một ngày bị nướng, hầu như bị đốt đến sắp thành thiết bản, may mà đế giày không mỏng lắm, lan can rất đẹp, cách mỗi vài mét lại có một bóng đèn tròn, chính giữa cầu treo cáp thật cao.

"Nghe Lão Dụ nói, cầu kia thiết kế một trụ đôi hai mặt cáp treo mặt hình quạt mặt hệ thống xi măng dự ứng lực nghiêng kéo cầu, trụ cầu chính bên dưới đường kính lớn nhất nước ta, toàn bộ phí tổn cho cầu là hơn sáu trăm triệu, đặc biệt buổi tối, tất cả đèn cầu vừa mở, cực kỳ đẹp." Kỳ Nhan từ từ nói, vừa chú ý sự vật xung quanh.

"Nghe nói thời điểm sửa cầu có người chết." Tôi nhỏ giọng thầm thì, vừa xoa chân đèn khắc hoa văn trên gờ bảo vệ trước mặt.

Tôi bỗng nhiên có loại cảm giác gan dạ khác thường, nói không rõ được không đúng chỗ nào, chỉ là có chút không hài hòa, tôi nhìn chân đèn kia, dường như loáng thoáng có một dấu tay. Tôi vừa định nói với Kỳ Nhan, lại phát hiện cậu ấy sớm đã tới trước mặt tôi. Xem ra cậu ấy không nghe thấy tôi nói gì.

Nước dưới cầu chảy vô cùng vui thích, tôi gần như có thể nghe thấy tiếng ca của nó, ngẩng đầu nhìn, mây đen cách chúng tôi càng ngày càng gần, cơ hồ đã chạm đến cáp nghiêng của cầu.

"Hình như trời sắp mưa." Tôi còn chưa nói hết, chớp mũi đã mát lạnh.

Mưa thật, hơn nữa lại cực kỳ nhanh chóng. Kỳ Nhan vội vàng kéo tôi tới dưới cáp nghiêng trung tâm, phía trên có cây nhíp cầu, cho nên mưa không đến được đây.

"Chuyện đó thật ra tớ biết. Nghe đâu thời điểm sửa cầu chính là ngày này, mùa hè nóng bức, mấy công nhân leo lên cáp nghiêng, vốn dây thép đều đã cột chặt, thế nhưng không biết vì sao, bỗng nhiên đồng loạt đứt toàn bộ. Vài người cùng ngã xuống." Giọng nói Kỳ Nhan hòa cùng nhạc đệm của tiếng mưa rơi, chậm rãi nói ra. Tôi ngẩng đầu nhìn, phía trên cách mặt cầu ít nhất cũng phải năm sáu chục mét.

"Một người rơi trên dây thép, bởi vì ngã từ trên xuống tốc độ rất nhanh, cả người bị cắt thành mấy đoạn, mấy người khác cũng không tốt hơn là bao, ngã thẳng xuống cầu, có lẽ chính là chỗ chúng ta đang đứng bây giờ, họ liền cùng nước mưa này, có lẽ như thuốc màu trên bức vải vẽ tranh sơn dầu, loang khắp nơi, nghe đâu hiện trường khá dữ dội, người thu nhật thi thể cũng không nhìn được rơi

lệ." Kỳ Nhan cũng ngẩng đầu nhìn, tôi dường như có thể cảm giác được, một người từ trên cao như vậy rơi thẳng xuống mặt đất xi măng này phát ra rung động nặng nề, hòa lẫn tiếng xương sườn gãy thanh thúy cùng nội tạng vỡ tan.

Sắc trời trở nên u ám, nước mưa không hề có ý dừng lại, hơn nữa gió cũng bắt đầu nổi lên, gió trên cầu so với bình thường thổi lớn hơn nhiều, gió sông vù vù khiến tôi và Kỳ Nhan không cách nào đứng thẳng, thậm chí giọng nói của nhau cũng rất khó phân biệt.

Kỳ Nhan ra hiệu với tôi, bây giờ cả cây cầu gần như không còn ai nữa, phảng phất như một cây cầu chết, tôi nhìn cuối cầu, một mảnh đen kịt, cái gì cũng nhìn không thấy, như nối thẳng tới một không gian khác vậy. Thật vất vả, hai chúng tôi đội gió đi nhanh đến đỉnh nghỉ mát ở đầu cầu, đến nơi sẽ có thể nghỉ ngơi một chút.

Mắt kính tôi bị nước mưa làm ướt, nhìn không rõ mọi vật, tôi dứt khoát tháo xuống, đi theo bóng lưng của Kỳ Nhan tiến về phía trước. Song tôi lại rõ ràng nghe được một tiếng bịch, dường như có thứ gì đó rơi xuống.

Lại một tiếng, hơn nữa ngay bên chân tôi, tôi vô thức cúi đầu nhìn.

Là một người, hấn giang tay giang chân nằm trên cầu, tiếp theo lại thêm một người khác ngã trước mặt tôi, tôi ngẩng đầu, trên đỉnh đầu đen ngòm, song rất nhanh một sinh vật hình dáng kỳ quái rơi xuống trước mắt tôi.

Thà nói một, không bằng nói là mấy đoạn, chính tề từ giữa cắt ra.

Tôi nhớ lại người công nhân bị dây thép cắt cơ thể kia.

Tôi đã không cách nào đi về phía trước nữa, thi thể ngã xuống cơ hồ

bịt kín đường của tôi, tôi đành phải đi về phía trước từng bước một, một cái xác liền từ đỉnh đầu rớt xuống, rơi ngay trước mặt tôi.

Bóng lưng Kỳ Nhan phía trước đã dần biến mất trong mưa gió không thấy đâu nữa, cây cầu kia chỉ còn lại mình tôi. Gió không lớn nữa, tôi đã có thể hơi đứng thẳng, nhưng căn bản không cách nào cất bước.

Tôi hít một hơi thật sâu, biết có sợ cũng vô dụng, tôi đành phải ngồi xổm xuống, xem xét thi thể kia, tôi định lấy tay nâng đầu thi thể nhìn một chút, nhưng họ tựa như bị dính trên mặt đất vậy, có lẽ đã thành một phần của cây cầu.

Phía trước truyền đến thanh âm nước mưa bắn tung tóe, tôi loáng thoáng trông thấy một vật từ lan can bên cầu chậm rãi bò lên, tứ chi rạp trên mặt đất, như một con rắn, nhanh chóng bò về hướng tôi.

Tôi chợt nhớ lại cảm giác khó chịu khi mới sờ chân đèn, cũng đã biết tại sao.

Bị ánh mặt trời thiêu đốt một ngày, vốn phải nóng phỏng tay, những chân đèn trên lan can khác đúng là như thế, mà chân đèn kia, chân đèn có dấu tay kia lại lạnh như băng.

Tên kia chỉ cách tôi có vài mét. Mỗi lần bò một chút, bàn tay lại nặng nề vồ lên cầu. Tôi chậm rãi đứng thẳng dậy, nhưng lại không nhấc nổi chân lên, thậm chí không mở miệng để hét.

Càng ngày càng gần, thỉnh thoảng đến trước mặt tôi ngừng lại. Tôi chỉ có thể nhìn thấy một cái ót đen kịt và một cơ thể hình người, song không có ai lại dùng phương thức này để di chuyển.

Gió đã nhỏ hơn, mưa dường như cũng đã bắt đầu tạnh.

Tên kia chậm rãi ngẩng đầu, đó là gương mặt người, đó là tôi còn chưa nói tới quen thuộc, cũng tuyệt đối quen biết.

Lão Dụ.

Quai hàm ông ta thoáng cái phồng lên, thoáng cái xẹp xuống, con ngươi tái nhợt gần như lòi ra khỏi vành mắt, cả người ảm ứot, chỉ vô thần nhìn tôi, ông ta giờ phút này giống như một con cá bị ném lên bờ.

"Âu Dương? Có đó không?" Phía trước truyền đến tiếng gọi ầm ỹ như có như không của Kỳ Nhan, Lão Dụ — — Tạm gọi là vậy đi, linh hoạt xoay đầu.

Không phải là xoay trái xoay phải, mà là xoay cổ, đầu ông ta vòng 180 độ, tôi gần như nghe được thanh âm gãy nứt của xương cổ, cực kỳ thanh thúy, tiếp theo tứ chi ông ta cũng đồng dạng di chuyển theo, cả người như con ba ba trở mình vậy, nhanh chóng từ bên cạnh nhảy vào sông, mà những thi thể cùng chi gãy này, cũng giống như bùn ném vào trong nước, tan ra, chìm xuống mặt cầu.

"Cậu không sao chứ?" Tôi rút cuộc nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Kỳ Nhan, thoáng cái ngồi xổm xuống, chờ chân hơi thích ứng rồi, mới đứng lên.

"Nhanh đi tìm Lão Dụ." Tôi rút cuộc cũng có thể nói thành lời, Kỳ Nhan không nói thêm gì, chỉ gật đầu.

Dọc đường tôi đem những gì đã thấy nói cho Kỳ Nhan biết, Kỳ Nhan không biểu lộ gì nhiều, chỉ hơi nhíu mày.

"Nếu cậu thấy là Lão Dụ, e rằng bây giờ cũng tìm không được ông ta." Kỳ Nhan nói, tôi suy nghĩ một chút, quả thật đúng là như thế.

Nhưng ngoài dự liệu của chúng tôi, Lão Dụ vậy mà lại rất khỏe, hơn nữa ông ta còn chủ động gọi điện thoại tới, hỏi chúng tôi có bị mắc mưa hay không.

Xem ra chúng tôi chỉ có thể tới thăm ông ta lần nữa. Nhưng lần này lại là ở nhà ông ta.

Nhà Lão Dụ rất mộc mạc, trong nhà chỉ có ông ta và vợ, con gái năm trước đã ra nước ngoài học đại học, ông ta lúc còn trẻ quen biết cha Kỳ Nhan, cha mẹ Kỳ Nhan khi cùng nhau xuất ngoại thám hiểm nhờ Lão Dụ đến chỉ bảo Kỳ Nhan học hành, cho nên nói, Lão Dụ cũng xem như là thầy võ lòng của Kỳ Nhan.

Ông rất quan tâm hỏi thăm chúng tôi có ngã bệnh hay không. Sau khi biết không việc gì mới thở phào nhẹ nhõm.

"Mùa hè cảm cúm rất dữ, phải coi chừng, nên thay quần áo ướt, uống ngụm canh gừng nóng, để ta kêu bà nhà đi nấu." Nói xong, lách mình vào phòng bếp, Kỳ Nhan nhìn bóng lưng ông, dường như có điều suy nghĩ, chờ lúc Lão Dụ đi ra, Kỳ Nhan đứng dậy.

"Bác Dụ, con thật sự rất muốn biết năm đó sửa cầu rớt cuộc xảy ra chuyện gì, mấy công nhân kia chết như thế nào, ngoài ra, con bây giờ cũng rất lo lắng cho bác, mấy ngày này bác tốt nhất không nên ra ngoài, đặc biệt đừng đến cây cầu kia."

Lão Dụ nghe xong có chút trầm mặc, nhìn vợ còn đang ở phòng bếp, ngoắc tay với chúng tôi, vào thư phòng của ông, trong thư phòng cổ kính, có rất nhiều thi họa danh thiếp, ngoài ra còn trưng bày rất nhiều bằng khen, từ lúc còn trẻ nhận được chiến sĩ thi đua đến bằng khen sau trung niên đều có.



"Chuyện kia với ta mà nói quả thực là cơn ác mộng." Lão Dụ đóng cửa lại, cơ thể xụi lơ trên mặt giường sạch sẽ chỉnh tề, trán của ông lại bắt đầu chảy mồ hôi, cho nên lại phải cây quạt nọ. Nhưng trong phòng không hề nóng, hướng hồ vừa rồi còn mới đổ mưa.

"Mấy năm trước, ta nhận được thông báo muốn ta phụ trách sửa chữa cầu cũ, đương nhiên, ta đối với chuyện này rất xem trọng, cho nên lập tức chọn lựa đội ngũ thi công và ê kíp lãnh đạo ưu tú nhất, trước khi sửa cầu chúng ta cũng theo thường lệ tiến hành tế sông tế cầu, nhưng thi công vẫn rất không thuận lợi, bởi vì đội ngũ đồn cầu kia sửa không được, nghe đâu trước đây mỗi lần sửa cầu đều lạ lùng chết mấy người.

Ta là người dẫn đầu đương nhiên rất không hài lòng với những lời này, cho nên càng nghiêm khắc yêu cầu họ nhanh chóng hoàn thành tiến độ thi công, nhưng một kéo hai kéo, vậy mà lại kéo mãi đến kỳ nước lũ, nước sông dâng dữ dội, gió trên cầu cũng càng ngày càng lớn, ta vô cùng nóng ruột, nếu chờ kỳ nước lũ qua đi mới sửa, lúc đó mất rất nhiều thời gian, vì thế ta gia tăng thời gian thi công. Tuy rằng xuất phát từ nguyên do muốn hoàn thành chuyện này, thế nhưng trong đó cũng có chút tư tưởng ích kỷ sợ bị cấp trên quở trách của ta.

Vốn chỉ như vậy thì cũng chẳng có việc gì, nhưng con gái ta vào thời điểm máu chốt muốn xuất ngoại, dựa theo nội tình trong nhà ta căn bản không lấy đâu ra số tiền lớn như vậy, nhưng việc này liên quan đến tương lai cả đời của con gái, áp lực từ hai phía công việc gia đình khiến ta không thờ nổi.

Lúc này một thương nghiệp vật liệu tìm tới ta, mong muốn ta cho hẳn cung ứng hàng công trình nửa phần còn lại, nhất là sản phẩm an toàn thi công, ta có chút sàu muộn, thế nhưng tiền rất hậu hĩnh vừa vặn có thể bù vào phần còn thiếu để con gái ta xuất ngoại, ta tự mình

đi xem những dây thừng và vật liệu, vật liệu sửa cầu không thành vấn đề, chẳng qua những thứ khác như chân đèn cầu thang và phần cầu dẫn chỉ tạm được, nhưng tuyệt đối sẽ không xảy ra sự cố, nhưng cường độ thiết bị dây thép dây thừng và lưới an toàn bảo hộ liên quan đến xây dựng cáp nghiêng kéo cầu có chút không đủ, song đáng lẽ chỉ cần không xuất hiện gió quá to sẽ không xảy ra nguy hiểm lớn.

Ta lần nữa lựa chọn, đồng thời đưa ra quyết định sai lầm, ta nguyên tưởng rằng sẽ kịp kết thúc trước kỳ cao điểm của nước lũ, ngày đó gió trên mặt sông cũng có thể chịu được, cũng không mạnh lắm, vốn thi công phía dưới phải đặt lưới an toàn, trên người mỗi công nhân đều có một sợi thừng công tác và thừng an toàn, thừng công tác chất liệu bằng vải ni lông, đường kính 20mm, thừng an toàn chất lượng tơ cao cường, đường kính 18mm - 20mm, là để dùng phối hợp với thừng công tác, nâng cao hệ số an toàn, những dây thừng này đều đã qua khảo nghiệm, mặc dù có thiếu với yêu cầu tiêu chuẩn nhà nước một chút, nhưng chỉ cần không xảy ra chuyện gì bất ngờ thì không đến mức xảy ra đứt gãy, hơn nữa nước sông dâng gió cấp bốn sẽ không cho phép làm việc, thế nhưng không ngờ gió sông đột nhiên chuyển mạnh, thỉnh linh trở nên lớn hơn, thổi đến mức người không thể đứng thẳng, ta nhất thời hoảng hốt, đang muốn hạ lệnh đình chỉ làm việc, kết quả vẫn xảy ra chuyện.

Đầu tiên là sợi thừng của ba người đang kéo cáp đột nhiên đứt lìa, họ không hề rơi vào lưới an toàn, mà bị thổi tạt qua, một người trong đó bị dây cáp dài mảnh cắt thành mấy đoạn, mấy người khác thì té lên cầu vô cùng thê thảm, tiếp theo nhiều người hơn không kịp đi qua trượt chân rơi xuống, hoặc bị gió cuốn xuống, có rơi trên lan can đá bên cầu, có rơi xuống sông, sóng dâng thật cao, chưa kịp phát ra tiếng nào đã biến mất tăm. Lúc đó bọn ta đều choáng váng, chờ đến khi kịp phản ứng cứu các công nhân còn lại thì đã chết hết ba.

Mặt khác có bốn người rơi xuống sông, tuy rằng sau đó tiến hành trục vớt toàn bộ mặt sông, nhưng vẫn tìm không được xác, về sau bất luận tìm kiếm thế nào, ở hạ du chỉ phát hiện ít quần áo và dây thừng đứt, còn bốn cái xác thì không tìm được, cho nên, lần đó tổng cộng đã chết bảy người. Tất cả mọi người đồn đại nói cống phẩm tế cầu thông thường vô dụng, vẫn phải là tính mạng người sống mới có thể thi công động thổ trên cầu.

Những ngày sau đó ta hầu như mỗi ngày đều vượt qua trong kinh hoàng bất an và áy náy tự trách, khiến ta không ngờ tới, chuyện này không hề bị bại lộ, tất cả mọi người đem tai họa đổ tội cho tốc độ gió thành linh biến nhanh, hơn nữa từ xưa sửa cầu đều có người chết, sau khi bồi thường người chết một khoản tiền mọi chuyện bị bỏ mặc, hơn nữa tiếp tục tiến độ sửa cầu, nhưng ta biết, nếu chất liệu của thừng an toàn đối bền chắc hơn chút, họ chưa chắc sẽ phải chết, thậm chí có thể an toàn xuống được, có đôi khi chỉ kém có một chút như vậy, lại trở thành âm dương cách trở." Lão Dụ rất cuộc kể xong, ông ta cúi đầu, cây quạt trong tay cũng khép lại. Ba người chúng tôi im lặng không nói gì, đến khi vợ ông ta bùng canh gừng vào mới phá vỡ cục diện này.

Khi chúng tôi uống xong canh gừng dự định rời đi, mưa bên ngoài vừa ngừng nghỉ một hồi, bỗng nhiên trở nên lớn hơn, chuyển thành giông tố, phía ngoài gió cũng cực lớn, rất nhiều thủy tinh và lều trúc bị cuốn tung. Mà Lão Dụ thì bỗng nhiên nhận được điện thoại, thanh âm trong điện thoại rất gấp, nhưng dáng vẻ Lão Dụ còn gấp hơn, cây quạt bị siết chặt trong lòng bàn tay, cơ hồ muốn bẻ gãy. Để điện thoại xuống, chúng tôi mới biết cầu xảy ra vấn đề.

"Không xong, kiểm tra an toàn cầu thông báo nói không biết vì sao dưới sườn cầu xuất hiện khe nứt, tuy không lớn, nhưng có tai họa ngầm, ta bây giờ phải đi ngay một chuyến, các con cứ ở lại nhà ta trước, chờ ta về." Nói xong, ông vỗ vai chúng tôi, ra cửa tìm áo mưa,

nhưng Kỳ Nhan đột nhiên kéo ông lại.

"Bác Dụ, bác ngàn vạn lần không thể ra ngoài lúc này, càng không thể lên cầu!" Thanh âm của cậu ấy rất lớn cũng rất kích động, khuôn mặt vốn tái nhợt cũng ửng đỏ.

Lão Dụ gạt tay Kỳ Nhan xuống, im lặng một hồi, bỗng nhiên ngẩng đầu nói: "Ta đã sai một lần rồi, lần này nếu sai nữa sẽ không còn gì để nói, cầu kia nếu xảy ra sự cố, ta thật sự chỉ có thể lấy cái chết tạ tội." Nói xong, kiên trì muốn ra ngoài, Kỳ Nhan thấy không ngăn cản được, chỉ mong chúng tôi được đi theo cùng, Lão Dụ suy nghĩ một chút, đồng ý.

Trong tiếng căn dặn của vợ Lão Dụ, ba người chúng tôi lao vào cơn mưa xối xả.

Phía ngoài tầm nhìn đã xuống đến mức thấp nhất, tuy rằng cầm đèn pin cường quang thi công TX-3615 chuyên dụng, nhưng cũng chỉ có thể chiếu được khoảng bốn năm mét, toàn bộ đất trời dường như muốn sụp đổ vậy, bên tai chất đầy thanh âm rầm rầm, như vạn mã phi nhanh.

Thật vất vả đi tới bên cầu, đã có rất nhiều người đứng, họ nhìn thấy Lão Dụ đều kính trọng mà gọi một tiếng Dụ công, ông hỏi chút vấn đề, quyết định dẫn người lên cầu, kiểm tra tình trạng khe nứt của cầu.

"Việc này không được đâu, dường như dây thép kéo cáp cũng đã có chút lỏng rồi, chúng tôi đã phong tỏa toàn bộ cầu, hay là chờ gió bớt chút nữa đi, Dụ công." Một người đàn ông trung niên đôi mắt vành đen khuyên nhủ, những người còn lại cũng phụ họa, nhưng Lão Dụ kiên quyết từ chối.

"Cầu kia là tôi phụ trách sửa, xảy ra vấn đề, đương nhiên phải do tôi tự mình ra tay, đừng nói gì nữa, nguyện ý cùng tôi lên đó thì đi theo sau tôi." Nói rồi ông đội nón, đi lên cầu. Những người này hơi do dự, cuối cùng có hai người trẻ tuổi đi theo, tôi và Kỳ Nhan cũng theo đuôi phía sau.

Sức gió trên cầu so với mặt đất lớn hơn rất nhiều, hơn nữa khá trống trải, không có bất kỳ vật gì che chắn, mấy người chúng tôi đều buộc kỹ thừng an toàn bên hông, đội gió hướng về nơi xuất hiện khe nứt từ từ qua đó. Mỗi một bước đi đều cực kỳ gian nan.

Thình lình, đi được một nửa, tôi nghe thấy một tiếng bịch, khá thanh thúy, tiếp theo là tiếng gió vù vù cuốn tung gậy gộc hay dây nháy gì đó, tôi nhìn thấy đầu Lão Dụ dường như bị thứ gì đó dài mảnh ôm lấy, tiếp theo cả người bay lên.

Tôi kinh ngạc nhìn, Lão Dụ giống như con diều giấy, bị thổi tới giữa không trung, trên cổ treo một sợi thừng thép tách ra, bên hông buộc một sợi thừng an toàn. Kỳ Nhan vội vàng tiến lên bắt được thừng an toàn, thế nhưng tốc độ gió quá nhanh, dây thừng trong tay Kỳ Nhan soạt một cái, lưu lại một vệt máu, liền không bắt được nữa, bốn chúng tôi trơ mắt nhìn Lão Dụ bị gió cuốn xuống sông.

Sự việc xảy ra quá mức đột ngột, tôi hầu như phản ứng không kịp, tiếp theo, dưới chân bỗng nhiên có cảm giác lung lay, thừng an toàn của tôi cũng đứt lìa.

Kỳ Nhan và hai người khác gắt gao bắt được phần đứt lìa, tôi giống như một người nhảy bungee vậy, treo ngược ở dưới cầu.

Bão tố dần lắng xuống, sức gió cũng nhỏ hơn nhiều.

"Cậu không sao chứ? Tớ sẽ kéo cậu lên ngay." Kỳ Nhan ở phía trên

hồ lớn. Đang khi tôi vui mừng vì mình an toàn, cúi đầu lại phát hiện mình vừa vịn ở chỗ khe nứt.

"Chờ một chút, khoan kéo tở lên." Tôi dường như đã phát hiện ra gì đó, gọi Kỷ Nhan lại.

Bởi vì tôi nhìn thấy chỗ khe nứt có gì đó.

Bốn hình người không biết là động vật hay là gì, cơ thể trần truồng tứ chi gắt gao khảm vào dưới cầu, há to miệng gặm cắn đáy cầu, đã phá thành một khối to, vụn gạch tường và bùn đất hòa lẫn máu đỏ sậm từ trong miệng tràn ra, màu đỏ đen, còn kèm theo mấy cái răng vụn. Họ như châu chấu gặm lương thực điên cuồng phá hư đáy cầu.

Một người trong đó chợt quay đầu, nhìn tôi ngã treo bên cạnh, há miệng nở nụ cười, sau đó lại hăng say tiếp tục công việc của nó, tiếng răng rắc rắc không ngừng truyền tới bên tai.

Hơn nữa, tôi cũng nhìn thấy thi thể của Lão Dụ, đầu và tứ chi ông toàn bị đều bị gãy, thành góc độ nghiêng lệch bất đồng, cả người nằm trên một gò cát nhô lên dưới cầu, há hốc miệng, phát ra màu tái nhợt, giống như tôi thấy ngày đó, giống như một con cá mắc cạn không cách nào hô hấp. Mà cây quạt giấy ông yêu thích nhất, không khi nào rời tay cũng bị nước ngâm ướt, chống bên cạnh, chữ viết trên quạt đã mờ không còn thấy rõ nữa.

Tôi rút cuộc được kéo lên, đồng thời kể cho họ biết những gì tôi thấy, những người này hoảng sợ không thôi, cuối cùng vẫn là tìm đến vài người dạn dĩ cột chặt dây thừng xuống dưới kiểm tra, song bốn quái vật kia đã bất động, như biến thành hóa thạch vậy, mọi người mất thật nhiều sức cũng không lấy lên được, bởi vì ngón tay và ngón chân đã cắm thật sâu vào, đành phải cưa cụt mới lấy xuống được.

Bốn bộ thi thể này, chính là bốn công nhân mất tích năm đó.

Thi thể của Lão Dụ cũng được vớt lên, an táng đâu ra đấy, cũng được xưng là nhân công hi sinh vì nhiệm vụ. Khe nứt của cầu nhanh chóng được sửa chữa xong, hơn nữa không còn xảy ra sự kiện dị thường.

Kỷ Nhan vẻ mặt u buồn, cậu ấy nói cậu ấy không biết nên làm thế nào đối mặt với vợ Lão Dụ, nhưng vợ Lão Dụ thương tâm kể cho Kỷ Nhan, chuyện này không cần nói cho con gái ở nước ngoài, đây cũng là nhắc nhở hàng ngày của Lão Dụ, ông thường mang khuôn mặt buồn khổ chế giễu bản thân xảy ra chuyện gì cũng không nên quấy rầy con gái đang học ở nước ngoài, tránh cho cô bé lo lắng.

"Con gái của bà sẽ làm cho người cha này tự hào, về phần sai lầm của Lão Dụ, giống như cây quạt kia vậy, cùng nhau theo ông vùi vào quan tài, coi như bí mật không ai hay biết, vĩnh viễn tiếp tục bảo vệ." Kỷ Nhan nhìn tôi nói. Tôi gật đầu tán thành.

Sự việc kết thúc, nhưng tôi vẫn chưa xong, về phần bản tin ngày đó, tôi đem phần đã viết xong xé ra, ném vào thùng rác, về phía tổng biên tập, tôi đành phải nói cho ông ấy biết tôi không thu hoạch được gì, dù sao, tôi cũng không phải lần đầu bị mắng.

## Chương 72: Thi Thủy

"Sau tiết Đoan Ngọ sẽ có một trận mưa." Tôi bóc bánh ú mới cầm từ trong nhà ra, còn chưa bỏ vào miệng, Lạc Lôi tựa đầu vào trên cửa sổ thủy tinh, nghiêng đầu nhìn bên ngoài, cô mặc một bộ váy màu cam, bên trong là sơ mi trắng, tóc chỉnh tề tết đuôi ngựa phía sau, tôi rất thích nhìn khuôn mặt như gôm sứ của cô quay về phía thủy tinh, bởi vì như vậy tôi có thể nhìn thấy ánh nắng bên ngoài trên khuôn mặt cô hình thành từng quầng sáng tròn, tựa như màu men gôm đốt thành. Hơn nữa, như vậy tôi cũng có thể đồng thời trông thấy hai Lạc Lôi.

"Ồ? Thật sao?" Tôi cắn một cái, thật ngon, bánh ú mẹ gói vẫn y như trước, gạo nếp rất chặt, có độ dẻo, vẫn ăn ngon vô cùng.

"Đúng vậy, hơn nữa trận mưa này tạnh, thời tiết sẽ thực sự bắt đầu nóng lên, hơn nữa, rất nhanh đã đến hè rồi." Cô không nhìn tôi, như trước rũ hàng mi dài mảnh nhìn bên ngoài.

Cho dù người có ngu ngốc đi nữa cũng có thể nhận thấy được tâm sự của cô, nhưng tôi không muốn hỏi, bởi vì tôi cảm thấy có một số việc nếu người khác nguyện ý nói thì không cần phải hỏi, tựa như những kẻ thích hỏi dò tiền lương của người khác hoặc con cái có thi đậu trường đại học danh tiếng hay không, như vậy ngược lại rất lúng túng.

Quả nhiên, phòng làm việc chỉ có hai chúng tôi thoáng yên tĩnh hẳn, Lạc Lôi từ cửa sổ đi tới trước mặt tôi.

"Ông ngoại tớ qua đời rồi, cậu có thể trở về với tớ một chuyến



không." Thanh âm của cô rất khô khốc, không hề mạnh mẽ như thường ngày, tôi ngừng nhai, máy móc gật đầu.

Tôi không giỏi an ủi người khác lắm, thời học trung học thi không tốt, nằm trên bàn khóc lóc, tôi lại đi chọc người ta, đổi lấy đương nhiên là bị mắng một trận, hơn nữa cũng đành phải dùng tay mình để người ta luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, bởi vì thời điểm đó tôi đơn thuần cho rằng muốn một người không khóc, vậy làm cho cô ấy cười là được rồi.

Lạc Lôi khoanh tay đi ra ngoài, vừa ra đến trước cửa cô nói với tôi tiếng cảm ơn.

Phòng làm việc lần nữa chỉ còn lại mình tôi.

Ngày thứ hai, quả nhiên mưa to.

Tôi miễn cưỡng đi tới chỗ hẹn, vốn muốn gọi Kỳ Nhan cùng đi, bởi vì cái tên này từ trước đến nay đối với tang lễ các địa phương cảm thấy hứng thú vô cùng, cậu ấy thậm chí nói mình còn cố ý nằm trên đất giả làm xác chết để dụ dỗ lũ kên kên tới ăn cậu ấy, thể nghiệm một phen cảm giác thiên táng, mà tôi từ lâu đã sớm đối với loại hành động điên khùng này của cậu ấy luyện thành quen, vớ lại trong mắt tôi, cậu ấy là một người đàn ông kiểu Hemingway không thể nghi ngờ, cậu ấy thích mình mỗi một ngày đều trải qua không giống người thường, trải qua ngày hôm nay khác với ngày hôm qua.

Nhưng cậu ấy cũng có người phải quan tâm, có thể nói quan tâm cô còn hơn quan tâm bản thân mình. Vì vậy cậu ấy cùng theo Lý Đa về quê, đi tham quan hoạt động ăn mừng tết Đoan Ngọ mỗi năm một lần, cư dân nơi đó có tập tục tết Đoan Ngọ khác với những người khác, ngoại trừ phải có ăn bánh ú, thi đấu thuyền rồng, trước cửa cắm lá ngải bên ngoài, ngày đó mọi người sẽ bảo toàn bộ trẻ con

chưa đầy một tuổi đến nhà bà ngoại trốn, ý "Trốn ngoạ" hơn nữa bọn nhỏ đeo con chó nhỏ khâu bằng vải bố gấm, loại nhỏ, kiêng kỵ đánh mất, bằng không điềm báo trong vòng một năm tất có tai họa, sau khi trốn qua Đoan Ngọ, đem những vật đeo này ném vào trong nước để tiêu tai trừ họa, mà bỏ vào nước cũng để cầu cơm áo cho gia đình, cũng kỵ Đoan Ngọ ăn tanh, trong một ngày đều phải ăn chay.

Nếu đã vậy, tôi cũng đành phải một mình đi cùng Lạc Lôi. Ông cụ trước khi qua đời tôi đã từng có duyên gặp mặt một lần, lần trước vì trị chân cho Lê Chính đã từng gặp qua, ông cụ cười mở khéo nói cơ thể rắn chắc như vậy mà thoáng cái đã đi, quả thực khiến người ta có chút sầu não, nghe nói Lạc Lôi khi còn bé đều là do ông ngoại nuôi lớn -- Cha mẹ cô công việc bận bịu, thường không rảnh chăm sóc cô. Cho nên đối với người ông này, Lạc Lôi đương nhiên có cảm tình sâu đậm.

Trời mưa, mặt đường không rộng mấy càng thêm gồ ghề, ngoại trừ thỉnh thoảng có máy cày đi qua phát ra thanh âm xịch xịch khói đen bốc lên và con chó ngẫu nhiên cụp đuôi nhanh chóng chạy qua, hầu như không còn vật sống nào nữa. Nước mưa giội rửa lớp bùn vàng dính dấp, như một vũng hồ dán, đi vô cùng vất vả, Lạc Lôi đứng bên cạnh tôi, mà tôi gần như có thể ngửi được trên tóc cô tỏa ra hương thơm nhàn nhạt hòa lẫn với nước mưa.

"Xin lỗi, không ngờ sau cơn mưa đường khó đi như vậy." Cô không ngần ngại, nói câu xin lỗi.

"Đúng là rất khó đi." Tôi sẽ không nói dối.

Bởi vì không bắt được xe, cho nên chặng đường gần một giờ, chúng tôi chỉ nói hai câu này.

Thời điểm đến nơi, giày và phần gấu quần của tôi gần như ướt đẫm,

nhà có chút tối, con chó săn vốn phải sửa cũng nằm tại chỗ rất an tĩnh, nhét miệng vào trong hai chân trước nằm sấp trên đất, rũ hai lỗ tai.

Trong căn nhà không lớn, đặt linh cữu ông cụ, chỉ đắp lớp vải thô màu trắng, nằm trên một cái giường trúc nghe nói là do chính cụ làm từ trước đó, phần đỉnh đầu trưng bày di ảnh của cụ, vô cùng hiền lành, thật sự khiến người ta rất khó tin, tuy rằng tôi đã có chuẩn bị, nhưng khi nhìn người vốn không lâu trước đây còn ở trước mặt mình chuyện trò vui vẻ vậy mà đã qua đời, đột ngột đến thế, không thể không có chút cảm thán.

Lạc Lôi biểu hiện rất bình tĩnh, thờ mạnh mà dịu dàng chào hỏi người không nhiều lắm trong nhà, những người này phần lớn không có quan hệ thân thích với ông cụ, đều là thôn dân bạn bè tứ lý bát hương, họ từng được cụ chữa bệnh, lại yêu quý chó săn và hoa ông cụ nuôi, người tuy rằng không nhiều lắm, nhưng trên mặt đều u sầu, lộ ra bi thương, có một loại đau buồn không cần rơi lệ, vì đó là một loại thương tiếc nhưng lại mang cảm giác âm mộ, họ đối với cái chết của cụ cảm thấy khổ sở và không đành lòng, rồi lại đối việc cụ có thể bình thản rời khỏi thế giới này cảm thấy âm mộ và kính phục. Có thể đây cũng là nguyên nhân người Trung Quốc đối với việc sinh ra và chết đi xem trọng ngang nhau, đều phải mở tiệc ăn mừng, trong mắt dân chúng bình thường, ăn là quan trọng nhất, dựa vào loại hoạt động này để chúc mừng người sống, thương tiếc người chết, mới là thỏa đáng nhất.

Cha mẹ Lạc Lôi ở tận nước ngoài, e rằng vừa nhận được tin gấp gáp chạy về phải mất ít ngày nữa, mà Lạc Lôi ở đây chỉ có một người thân là ông ngoại, vợ ông cụ đã sớm đã đời, cho nên ông cùng con chó săn mình nuôi và hoa gần như vượt qua mấy chục năm dài cô độc. Lạc Lôi tuy kiệm lời, nhưng luôn bận rộn, hỏi ý kiến những người bạn của ông ngoại khi còn sống về tang sự nên làm thế nào,

nếu cha mẹ không tới, chuyện này đương nhiên đặt trên người cô. Lạc Lôi chào hỏi cùng mọi người, cũng giới thiệu tôi -- Một đồng nghiệp cùng đến giúp một tay.

"Cụ đi tối hôm qua, tôi nghe chó cụ nuôi sủa liên hồi, tuy trong ngày thường bọn chó cũng hay sủa, nhưng hôm qua thanh âm kia quả thật nghe khó chịu đến phát hoảng, như sói tru vậy, cho nên tôi khoác quần áo đến xem, kết quả trông thấy ông đỡ ngực ngã xuống trong góc tường, thời gian qua đi, đã không còn hơi thở, ôi, phút cuối cùng, thậm chí ngay cả một người kề bên cũng không có." Nói chuyện là một người đàn ông trung niên, khoảng hơn bốn mươi tuổi, vóc dáng ục ịch như một gò thịt, cơ thể to lớn, để tóc húi cua, mắt nhỏ như hạt đậu, khám trong hốc mắt cũng không lớn là bao, chỗ xương gò má dưới mắt gồ lên hai viên thịt tròn bóng nhẫy, vừa nói cụ mí mắt xuống, môi dày mà khô nứt bong da cùng với hàm răng vàng rụng như vôi tường, xem ra là một người nghiện thuốc nặng. Trên thân mặc một cái áo may ô phát vàng, dưới mặc quần bố màu lam, trên quần đầy dầu mỡ, bàn tay ông ta dày mà rộng. Lạc Lôi cúi đầu, dáng vẻ nghe bề trên răn dạy, cắn môi không nói lời nào, chờ sau khi ông ta nói xong, mới chầm chậm gọi chú Lưu, con tới muộn, không ở bên ông ngoại đến phút cuối cùng, là lỗi của con.

Vị được gọi là chú Lưu này thờ dài, lấy ra một điếu thuốc, đang muốn đốt, bỗng nhiên lại lập tức bỏ xuống.

"Suýt nữa quên mất, ở đây không để có lửa khác." Nói rồi, nâng vai Lạc Lôi dậy, "Bé con, ông con rất tin những việc này, con cũng phải biết, chỗ chúng ta người già qua đời, không được hậu bối thân nhân ôm, không chết trong lòng họ, không kề bên khi cụ trút hơi thở cuối cùng, cụ sẽ không an bình, hơn nữa nếu không tốt còn có thể....." Chú Lưu muốn nói lại thôi, nhìn bốn phía, không nói thêm gì nữa.

"Ông nói bậy bạ gì đó, mau về nấu cơm." Cổng truyền đến một tràn

tiếng động sắc bén như móng tay cứa trên bảng đen, mọi người nhìn lại một phụ nữ gầy đét hai tay chống nạnh, chân dài nhỏ gang rộng như compa đứng ở cổng giống như dưới ngòi bút miêu tả của Lỗ Tấn tiên sinh.

"Bà là thím Lưu, chú Lưu rất sợ vợ." Lạc Lôi thấy tôi khó hiểu, khẽ giải thích, tôi muốn cười, nhưng nhịn được ngay.

Chú Lưu quay đầu rất không bằng lòng, trong miệng lầu bầu gì đó đi về phía vợ, nhưng đi phân nửa lại trở lại.

"Bé con, về việc mảnh đất sân sau nhà con, không biết lúc nào có thể thương lượng một chút." Ông ta có chút ngưng ngừng nói. Lạc Lôi mặt không thay đổi nhìn chú Lưu, chú Lưu dường như nhận ra gì đó, liền vội vàng nói ra.

"Xem chú kia, cứ coi như chú chưa nói gì, tối nay con tốt nhất túc trực bên linh cữu, ngày mai ta và các hương thân giúp con xoay xở tang sự, ngàn vạn lần đừng khổ sở." Ông ta còn chưa nói hết, đã bị vợ túm đi.

Lạc Lôi tiếp tục trò chuyện cùng những người khác, người trong phòng dần dần tản đi, chỉ còn lại tôi và Lạc Lôi. Cô thở dài như trút được gánh nặng, ngồi trên ghế tre bên cạnh. Mưa bên ngoài đổ lớn hơn, tôi đi ra ngoài, chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt của chó săn lóe ra ánh xanh trong đêm tối và lơ lửng xa xa có thể lờ mờ nhìn thấy ánh đèn.

Tiếng mưa rơi như trước vẫn rất lớn như một đồng đá cuội trút mạnh trên cửa sổ thủy tinh, cùng sự tĩnh mịch trong phòng hình thành đối lập.

"Tớ quá quan tâm đến chuyện của bản thân, lại không nghĩ tới ông

ngoại tuổi tác đã lớn, tứ ngậy thơ cho rằng ông tinh thông y thuật, lại từng luyện võ, dư sức chăm sóc bản thân, cơ thể rất cường tráng, nhưng tứ không nhớ ông ngoại trừ mấy con chó này và những bông hoa kia, mỗi ngày khi trời mưa thế này đều một mình đứng trong nhà, có bao nhiêu tịch mịch và cô đơn, mỗi lần nhìn ông, ông luôn vui vẻ như vậy, cũng chưa bao giờ yêu cầu tứ trở về thường xuyên, chỉ khuyên tứ làm việc cho tốt, mà tứ cũng dùng loại suy nghĩ hiển nhiên này lấy cớ để tự nói mình không phải thường xuyên về, mà là ông ngoại không cho tứ về." Lạc Lôi rất cuộc mở miệng nói chuyện, dường như đang nói với tôi, lại tựa hồ đang nói với thi thể của ông cụ nằm trên giường trúc.

"Ông ngoại cậu sẽ không trách cậu, nhìn ra được, ông rất yêu quý cậu." Tôi đành phải nói như vậy, mặc dù biết chẳng thắm vào đâu, nhưng hy vọng cũng có thể nhiều ít xoa dịu cô.

"Kỳ thực gọi cậu tới, chỉ hy vọng có thể có một đối tượng trò chuyện, tứ sợ tứ một mình ở bên cạnh ông ngoại sẽ suy nghĩ lung tung, ba mẹ không tới, tứ nhất định phải một mình lo việc tang sự của ông ngoại, lúc này tứ nhất định phải kiên cường." Lạc Lôi từ trên ghế đứng dậy, đi về hướng ông cụ.

Lúc này một tiếng sấm đánh tới, tia chớp chiếu sáng rực căn phòng vốn mờ tối.

"Âu Dương!" Lạc Lôi lớn tiếng kêu tên tôi, tôi vội vàng chạy tới. Cô một tay che miệng, hoảng sợ mở to đôi mắt xinh đẹp, tay còn lại chỉ vào thi thể.

Có người từng nói dáng vẻ phụ nữ hoảng sợ và khóc thút thít có thể biểu hiện một mặt xinh đẹp khác chân thật nhất của mình, xem ra nghe thật có chút đạo lý.

Quen biết cô lâu như vậy, vẫn chưa từng thấy bộ dáng này của cô.

Tôi theo ngón tay của Lạc Lô nhìn sang. Tôi nhìn thấy trên phần cổ trần lộ ra ngoài của cụ bắt đầu rỉ ra từng giọt nước.

Không chỉ cổ, tôi cẩn thận nhìn, tay chân mặt mũi đều như vậy, hơn nữa màu sắc của giọt nước vàng sẫm, mang theo chút đỏ tươi.

"Thi thủy." Lạc Lô thấp giọng nói.

"Thi thủy?" Tôi khó hiểu hỏi lại.

Lạc Lô dường như đã chậm rãi bình tĩnh lại, sắc mặt cũng không tái nhợt như ban nãy. "Người vùng này đều biết một quy củ, nếu trưởng bối trong nhà qua đời chưa đến một tuần, cũng chính là quàn ở nhà trong bảy ngày có thi thủy xuất hiện, là điềm cực kỳ xấu."

"Có thể thời tiết nóng bức mà thôi." Tôi an ủi cô.

"Không, Âu Dương, là ông ngoại, ông đang trách tở, trách tở không ở bên cạnh ông, không gặp mặt ông lần cuối, không ở bên khi ông trút hơi thở cuối cùng." Lạc Lô rơi lệ, cô ôm lấy vai mình, tôi không cách nào nhìn thấy được loại khí chất sang trọng mà lấp lánh trên người cô ở tòa soạn ngày trước nữa, còn lại chỉ có bất lực.

Ngoài cửa con chó bắt đầu tru lên, cực kỳ hung dữ. Tôi nhìn sang, hóa ra là chú Lưu lúc nãy lại tới. Ông ta mỉm cười, trong tay xách theo tảng thịt heo sống.

"Bé con à, mai phải chuẩn bị tiệc tang, ta sợ con không kịp mua thức ăn, con cũng biết chú Lưu ta không có bản lĩnh gì khác, ngày hôm qua làm thịt đầu heo, ta cầm chút thịt sang." Lạc Lô đi tới, nói tiếng cảm ơn, nhận lấy thịt, dường như rất nặng, cơ thể yếu ớt của cô lão

đào, tôi vội vàng giúp cô nhận lấy, Lạc Lôi vuốt tóc ra sau đầu, nói tiếng cảm ơn.

Chú Lưu bỗng nhiên là lạ xông tới hướng tôi, tiếp theo đặt mông ngồi trên ghế. Cái ghế kia nhìn qua còn chưa lớn bằng một nửa mông ông ta, không biết ông ta làm thế nào nhét vào được, chẳng qua ghế dựa lập tức kéo kẹt kẹt vang lên.

"Bé con, ông ngoại con đã đi rồi, người chết như đèn tắt, đèn đã tắt, còn cần chân đèn làm gì, con và ba mẹ đều là người thành phố, căn nhà và hậu viện này cũng không thể bỏ hoang, con có nghĩ tới sẽ xử lý thế nào không?" Chú Lưu dường như lại nói tới chuyện đất đai.

Lạc Lôi cúi đầu, không nói gì, im lặng tựa vào trên ván cửa bằng gỗ, chờ chú Lưu nói xong thật lâu, mới từ từ nói: "Chú Lưu, chú là trưởng bối, con là vãn bối, theo lệ nhà này đất này con không có quyền phát ngôn, nhưng ba mẹ con không có ở đây, chú hỏi con, thì con phải cho chú một câu trả lời, về phần căn nhà và mảnh đất này, chúng con tạm thời không muốn bán, coi như cho mọi người để lại làm kỷ niệm, hơn nữa con tin mẹ cũng sẽ ủng hộ con, chú xem có được không?" Cô nói một mạch.

Chú Lưu nghe xong không lên tiếng, mà soải bước đi tới.

"VẬY CHÚ ĐI TRƯỚC, NHƯNG ĐỂ TRÔNG ÔNG CỤ MỘT CÁI ĐÃ." Ông ta đi tới bên thi thể, cúi mình vái chào, tiếp theo kinh ngạc a một tiếng.

"Thi thủy?" Chú Lưu hoảng loạn nhìn Lạc Lôi. Lạc Lôi gật đầu.

"Bé con, việc này không ổn, con biết quy củ nơi này, thi thủy vừa xuất hiện, gia đình không yên, con cháu tàn hại, ta khuyên con vẫn nên chú ý chút." Nói xong, ông ta soải bước ra ngoài, ngoài cửa con chớ thấy có người đi ra, lại gâu gâu kêu to.



Lạc Lôi thấy ông ta rời đi, thờ dài.

"Ông ấy là bạn của ông ngoại tớ, một đồ tể, lúc ông ngoại còn sống thường đề nghị mua đất hậu viện, nhưng bị ông ngoại từ chối, nghe đâu chú Lưu lúc còn trẻ theo một thầy phong thủy học qua chút phong thủy tướng thuật, cho nên ông ngoại và ông ấy chơi rất thân, vậy mà thành bạn vong niên, mà ông ấy cũng thường cầm chút thịt vụn bán còn dư lại đến cùng ông ngoại uống rượu." Lạc Lôi giải thích với tôi. Tôi ừ một tiếng, nhìn cô đứng bên cánh cửa ngắm mưa ngoài cửa sổ.

"Ông ngoại cậu dường như đột phát nhồi máu cơ tim cấp tính, hơn nữa, có thể không cảm thấy đau đớn đâu." Tôi phá vỡ im lặng, Lạc Lôi nghe xong thoáng kinh ngạc nhìn tôi.

"Nhưng ông ngoại cho tới giờ chưa từng nói với tớ ông mắc bệnh này, cơ thể ông vẫn luôn tốt, chỉ là có chút huyết áp thấp."

Tuy rằng tôi không tinh thông y đạo lắm, nhưng ở cùng Kỳ Nhan lâu, một chút thường thức vẫn phải có. Nhồi máu cơ tim cấp tính có thể sản sinh ra đau ngực dữ dội. Thế nhưng, theo thống kê, còn có gần một phần ba bệnh nhân nhồi máu cơ tim không kèm theo đau đớn điển hình trước ngực, thậm chí có một vài bệnh nhân chỉ có tức ngực cường độ thấp, cảm giác hụt hơi, vì vậy thường dễ bị bỏ qua và chậm trễ chữa trị. Trên y học gọi hiện tượng nói trên là nhồi máu cơ tim không đau.

"Ông ngoại cậu có phải ngực lưng từng bị tức, nặng nề, hoặc hụt hơi đột ngột ho khan, nôn đờm trắng, không thể nằm ngang bình thường?" Tôi hỏi Lạc Lôi. Cô ấy hơi suy tư.

"Ông ngoại trước đó vài ngày quả thực ho khan dữ dội, hơn nữa

đàm nhiều ngực tức, ông chỉ nói là thời tiết thay đổi, hút thuốc nhiều mà nên."

"Thời tiết cũng có ảnh hưởng rất lớn đến nhồi máu cơ tim, nhưng mà, hai mùa đông hạ loại bệnh này phát bệnh cực kỳ thấp." Tôi nói tiếp.

Lạc Lôi thở dài, "Có lẽ ông ngoại quá sơ suất, ông vẫn cho rằng cơ thể mình tốt lắm, cho nên không coi trọng."

"Ông thường cùng chú Lưu ăn lòng heo và những thịt vụn kia." Tôi suy nghĩ một chút, lại hỏi, Lạc Lôi gật đầu.

Mưa bên ngoài bắt đầu giảm bớt.

Tôi nhìn ông cụ nằm trên giường trúc, trong lòng xẹt qua một tia bi thương, bỗng nhiên có loại cảm giác rất bất đắc dĩ, thân nhân của tôi cũng đang dần già đi, có đôi khi thật sự rất sợ loại chuyện này phủ xuống trên đầu mình. Lạc Lôi vẫn luôn lộ vẻ không hề gì, tuy chỉ lúc gần về đến nhà mới khóc một trận, nhưng khi cô vào nhà đã nhanh chóng lau sạch sẽ nước mắt.

"Muốn khóc thì khóc một chút đi." Tôi khuyên cô ấy, Lạc Lôi cười khổ.

"Cho mượn vai cậu dựa một chút nhé?"

"Vai tớ rất hẹp, dựa vào khó chịu, hay là lưng đi." Tôi chỉ sau lưng mình, Lạc Lôi nở nụ cười, nhưng khuôn mặt rất nhanh lại lần nữa cứng đờ.

Chuông điện thoại vang lên, Lạc Lôi đứng dậy nhận điện thoại.

"Hai trang bài tin tức không được động vào, tôi nói bao nhiêu lần rồi, đó là phong cách nhất quán của báo chúng ta, còn nữa, tôi không có mặt mấy ngày nay không được lười biếng, trở về tôi sẽ kiểm tra chất lượng công việc của các cậu, mỗi một bài viết tôi đều sẽ xem lại một lượt từ đầu, phải nghiêm ngặt dựa theo quy tắc tam giác ngũ định!" Cô lại khôi phục giọng mình, gấp gáp mà nghiêm nghị.

Có lẽ thân là một nữ lãnh đạo trẻ tuổi, không gay gắt chút quả thực không được.

"Ngủ trước đi, mai còn bề bộn nhiều việc." Lạc Lôi đóng cửa gỗ, cài then.

"Ừ, mai gặp." tôi cũng đi vào buồng trong, cuộn quần áo hướng bên trong giường nằm xuống.

Đêm này đặc biệt dài, thứ nhất muỗi rất nhiều, như máy bay oanh tạc vậy, vo ve vang không ngừng, thêm vào ở bên trong ẩm ướt ghê gớm, từng luồng mùi mốc xông vào mũi, hoàn cảnh này thực sự rất khó đi vào giấc ngủ. Tôi chợt nhớ mẹ từng kể một câu chuyện liên quan tới người nhà của đồng nghiệp bà.

Chồng của vị đồng nghiệp này, trong nhà trước kia cũng là cao môn đại hộ, tổ tiên còn là trạng nguyên được hoàng đế bổ nhiệm, nhưng trong một đêm chồng chủ nhà chết bất đắc kỳ tử, tiếp theo cũng chẳng biết tại sao, vừa chết liền chảy ra thi thủy, cả gia đình vốn nhà cao cửa rộng, nhân số thịnh vượng, kết quả mỗi một người đều lạ lùng ngã xuống, sau cùng mẹ chồng của đồng nghiệp này mang con bỏ trốn, mới may mắn thoát nạn.

Chẳng lẽ, thi thủy thật có thể báo hiệu tai họa? Nếu những lời chú Lưu nói là thật, vậy phải bảo Lạc Lôi sớm rời khỏi đây mới được.

Ngủ không được, bởi vì Lạc Lôi nói cho tôi biết, phòng này là phòng ngủ của ông ngoại cô ấy lúc còn sống, tôi cũng không sợ gì, vì tôi tin dù linh hồn ông cụ vẫn ở đây thì cũng sẽ không hại tôi.

Căn phòng không lớn, ngoại trừ đặt giường ra miễn cưỡng có thể chứa hai người ra vào, tôi ở trong bóng tối lần tìm đầu giường, bỗng nhiên chạm đến một thứ gì đó.

Dường như là một món đồ hình trụ, vừa lấy tới nhìn, hình như là một lọ thuốc.

Tôi nhờ ánh sáng không nhiều nhận thấy, khá vất vả nhìn rõ ràng chữ phía trên.

"Viên nitroglycerine."

Tôi có chút giật mình, xem ra cụ đã sớm biết mình bị bệnh, nhưng vì sao cứ thế đã qua đời, hơn nữa cũng chưa nói gì với Lạc Lôi.

Mở nắp lọ, là những viên thuốc màu trắng, trong đó có vài viên dường như có chút bẩn. Tôi đập nắp lọ lại, bỏ vào túi. Buổi tối chó sủa rất dữ, Lạc Lôi từng thức dậy một lần, lại đi ngủ, cô nói cho tôi biết có thể chó cũng cảm thấy đau buồn.

Tuy khó ngủ, nhưng trần trọc mãi đến trước khi trời sáng cũng thiếp đi, sáng sớm lại bị gió núi thổi tỉnh, cảm lạnh rồi, ho khan nháy mũi không ngừng, Lạc Lôi rất xấu hổ, đành phải xin giúp tôi ít thuốc cảm, để tôi dùng tạm, chờ tang sự của ông ngoại xong xuôi, sẽ nhanh chóng đi về.

Tôi cầm viên thuốc, bỗng cảm thấy cực kỳ giống thuốc hôm qua.

"Thuốc, ở đâu ra?" Tôi uống xong thuốc, thuận tiện hỏi. Lạc Lôi trả

lời, là của chú Lưu, vợ ông, cũng chính là người phụ nữ compa kia, cũng là con gái bác sĩ trong thôn, cha vợ chú Lưu từng tự học Tây y vài năm, mở một phòng khám, để chữa trị một ít bệnh đau đầu nhức óc trong thôn, song bệnh lớn hơn, vẫn phải tìm ông ngoại Lạc Lôi.

"À, hóa ra là vậy." Tôi ừ một câu, Lạc Lôi còn nói cho tôi biết, người phụ nữ compa cũng hiểu chút y lý.

Mở cửa ra, lại phát hiện những con chó săn đều nằm rạp trên mặt đất, không hề có sức sống, Lạc Lôi giật mình, những con chó này khi ông cụ còn sống yêu thích nhất.

Lạc Lôi đi tới, sờ từng con, tiếp theo thờ dài.

"Đều chết hết rồi."

"Xem ra bị độc chết, có người muốn cảnh cáo cậu, mau chóng rời khỏi đây." Tôi kiểm tra đám chó, phát hiện bên miệng chó phun bọt sền sệt, tứ chi cũng biến dạng giang rộng. Xem ra tối qua chó sủa là do độc được phát tác, chúng thống khổ kêu rên.

"Ông ngoại cậu không đắc tội ai chứ?" Tôi hỏi Lạc Lôi, cô đương nhiên lắc đầu.

Lúc này chú Lưu bỗng nhiên đi tới, ông giật mình nhìn xác những con chó kia, tiếp theo vội vàng nói với Lạc Lôi: "Bé con, chó của ông ngoại con sao lại bị độc chết? Con không sao chứ?"

Tôi cười cười, nói với chú Lưu: "Chú Lưu làm sao chú biết chó bị độc chết?" Ông ta bĩu môi.

"Đoán." Ông ta không để ý đến tôi nữa, ngược lại đuổi theo hỏi Lạc Lôi.

"Bé con, ta đã nói đừng ở đây mà, con vẫn nên nhanh chóng bán căn nhà này đi, bằng không ta sợ rằng con cũng sẽ gặp nguy hiểm, ta cũng không còn mặt mũi nhìn mặt ông cụ trên trời có linh thiêng." Ông ta đấm ngực giậm chân nói, vẻ mặt đầy khoa trương, Lạc Lô chỉ lau mắt, ngược lại an ủi chú Lưu vài câu, nhưng nhà như trước vẫn phải đợi cha mẹ về mới tính, chú Lưu thất vọng thở dài.

Tôi bỗng cảm giác được chú Lưu so với hôm qua đáng vẻ đã gầy hơn rất nhiều, có lẽ người tính toán nhiều, tự nhiên sẽ gầy.

"Chú Lưu, sao chú đổ nhiều mồ hôi vậy." Tôi nhìn lưng ông một chút, áo ba lỗ màu trắng gần như đã hoàn toàn ướt đẫm, giống như dán một lớp hồ, hơn nữa trên trán mồ hôi hạt còn lớn hơn viên bi đổ xuống, hôm qua gió thật to, cũng không nóng.

"Đúng vậy, ta cũng không biết, buổi tối cũng đổ mồ hôi trộm dữ dội, thức dậy giường cũng ướt sũng, cơm cũng ăn không vô, ông ngoại con chết khiến ta quá bất ngờ, quá thương tâm, đã là hàng xóm mấy chục năm mà." Ông ta vậy mà còn có thể trả lời đến xum xoe như vậy.

Lạc Lô lần nữa theo thông lệ bày tỏ cảm ơn, tiễn người này.

Tôi mang theo chút nghi ngờ, gọi điện thoại cho một người bạn bác sĩ chuyên khoa nhồi máu cơ tim của bệnh viện, bạn tôi nói đáp án cho tôi biết, tôi ho khan vài tiếng, nói câu cảm ơn.

Lạc Lô rất khó hiểu nhìn tôi, khoanh tay đứng trước mặt tôi.

"Tớ luôn cảm thấy cậu có một số việc gặt tớ." Nói chuyện với phụ nữ thông minh mệt chết được, nhưng mệt hơn chính là khi bạn nói thật với họ thì họ cũng không chịu tin.

"Bởi vì tình cảm cậu bây giờ không ổn định, tớ hy vọng điều tra rõ ràng rồi mới nói với cậu." Đây tuyệt đối là lời nói thật, nhưng lời nói thật thỉnh thoảng cũng là lời thừa. Lạc Lô rất thông minh, phụ nữ thông minh biết hỏi cũng không được gì sẽ không hỏi tới nữa, cho nên cô ấy không hỏi tiếp, mà bắt đầu bận bịu việc tang sự của ông cụ. Tôi thì đến nhà bác sĩ cha vợ của chú Lưu một chuyến, dường như tác dụng của thuốc cảm không tốt. Khi Lạc Lô hỏi tôi, tôi nói thế cho cô ấy biết.

Tang sự đơn giản, nhưng cũng không có nghĩa là qua quýt, quy củ ở quê quả là nhiều hơn so với thành phố rất nhiều, nào là vải trắng che mặt, chết không đụng đất, đổi áo liệm, trước mặc tay này rồi lại mặc tay kia, cộng thêm cảm mạo, tôi nhức đầu lắm, nhưng dù vậy, tôi vẫn như cũ quan sát một người.

Chú Lưu.

Ông ta thay quần áo, nhưng vẫn chưa ngừng chảy mồ hôi, khăn mặt ông ta mang theo đã lau vắt mấy lần, quần dài cũng ướt một mảnh, chỉ nghĩ thầm, ông ấy tiếp tục chảy mồ hôi thế này, sẽ không mất nước chứ.

Tang sự mãi từ sáng sớm đến chiều, Lạc Lô gần như mệt suýt ngất, mặc dù hay bận bịu việc tòa soạn, nhưng dù sao cũng là chức vụ công việc của mình, hoàn toàn không rườm rà như việc hôm nay, quy trình phức tạp như vậy, cho nên dù là cô ấy, cũng không chịu nổi, tôi bảo cô ấy nghỉ ngơi một chút, cô ấy cũng chỉ cười khổ lắc đầu.

Sau cùng mọi người lần nữa tản đi, trong phòng chú Lưu vẫn như cũ lau mồ hôi hột đầy đầu, lúng túng đứng giữa nhà, bên cạnh thi thể cụ.

Thi thủy đã không chảy nữa, gió núi rất nhanh thổi cụ sạch sẽ, nhưng lòng dạ một vài người gió núi thổi cũng không sạch sẽ tinh thuần được.

"Chú Lưu, có một số việc tôi muốn hỏi chú." Tôi chột ngắc đầu hỏi ông ấy, người nọ có chút bất ngờ, nhưng đồng thời cũng đem vẻ chán ghét trên mặt kiềm nén xuống, như trước khách khí trả lời.

"Nói, chỉ cần chú Lưu ta có thể làm được sẽ làm, sẽ không áy náy với chữ chú."

"Chú thường mang rượu thịt đến tìm ông ngoại Lạc Lô uống cùng sao?"

"Đúng vậy."

"Chú biết ông có bệnh nhồi máu cơ tim không đau không?"

"Không biết."

"Vậy thuốc viên nitroglycerine trong ngăn kéo cụ ở đâu ra? Gần đây chỉ có một nhà có thể lấy được thuốc tây."

"Đúng vậy là ta lấy giúp ông ấy." Mồ hôi chú Lưu chảy càng nhiều.

"Chẳng phải chú không biết cụ bị nhồi máu cơ tim sao?" Tôi cười hỏi ông ấy, một bên Lạc Lô lại giật mình nhìn chú Lưu.

Chú Lưu đang lau mồ hôi, nhưng không nói lời nào. Chỗ ông ấy đứng vậy mà lại đọng lại vệt nước.

"Tôi tưởng rằng cụ là bị nhồi máu cơ tim không đau, kỳ thực, ông biết



mình có bệnh, hơn nữa chuẩn bị đầy đủ thuốc cấp cứu, nhưng ông không biết những thứ rượu và lòng mỡ béo ngậy kia so với thuốc độc càng đáng sợ hơn.

Say rượu không được dùng thuốc nitroglycerine, bằng không sẽ không thể phát huy được lực của thuốc, còn có thể tạo thành tụt huyết áp nghiêm trọng, cụ dường như còn có tiền sử huyết áp thấp nghiêm trọng, vốn với loại thuốc này phải kiểm soát nghiêm ngặt, hơn nữa trường kỳ uống rượu và thức ăn béo cũng sẽ gây ra bệnh." Tôi lấy lọ thuốc ra, cầm trong tay ngắm nghía.

Mồ hôi chú Lưu chảy càng tung bừng, nhưng như trước không nói lời nào.

"Nhưng huyết áp thấp cũng sẽ không tạo thành cái chết của ông ngoại mà." Lạc Lôi nhin không được nói, chú Lưu như tìm được cọng rơm cứu mạng, chớp mắt nhìn Lạc Lôi.

"Đúng vậy, quả thực, nếu chú chỉ làm những việc này, e rằng cái chết của cụ từ phía luật pháp mà nói căn bản không trị được ông ta, ông ta chỉ cần chối nói căn bản không biết mà thôi, nhưng thuốc này là ông mang tới, nhưng trong không phải đựng viên nitroglycerine mà là thuốc chữa bệnh cảm thông thường, vậy thì tương đương với mưu sát rồi." Tôi vớt lọ thuốc đến, nhìn chú Lưu.

Ông ta cố chấp thét lên: "Mày dựa vào đâu nói tao đổi thuốc."

"Vậy không cần thiết, cụ bệnh ngay cả con gái cháu ngoại cũng không kể, chỉ có mình ông biết, thuốc xảy ra chuyện, không tìm ông, thì tìm ai? Hơn nữa con chó bên ngoài, chỉ sợ cũng là ông hạ độc nhĩ, hôm qua mang thịt tới, có lẽ đã sớm cất một ít trộn thuốc chuột ném cho chó rồi. Hơn nữa, người đầu tiên đến hiện trường chính là ông, gom mấy viên thuốc rơi vãi trên mặt đất thả về, đặt ở đầu

giường, giả vờ như là nhồi máu cơ tim đột phát, không kịp lấy thuốc, đáng tiếc, trong viên thuốc có mấy viên dính bùn đất, ông phải vứt đi mới đúng."

Chú Lưu nghe xong, như con chó săn giậm chân giậm dữ, xông tới đoạt lấy lọ thuốc kia, sau đó đổ tất cả thuốc bên trong ném ra ngoài cửa, tiếp theo còn đi ra ngoài dùng sức giẫm lên như kẻ điên.

"Ông không cần đạp, lọ thuốc kia là tôi tìm được, không phải lọ ông đổi, kỳ thực chỉ là suy đoán của tôi mà thôi, không ngờ ông phản ứng lớn như thế." Tôi từ trong ngực mình lại lấy ra một lọ khác.

Chú Lưu giống như kẻ ngốc nhìn tôi và Lạc Lôi, trong mắt Lạc Lôi tràn ngập khó hiểu và phẫn nộ.

"Ta chỉ vì căn nhà, vì mảnh đất phía sau căn nhà." Chú Lưu quỳ rạp xuống trước thi thể cụ, rồi khóc lên.

"Đất này là long chủy huyết trăm năm khó tìm, chôn vào tổ tiên nhà mình, hậu nhân nhất định lên như điều gặp gió, ta từng xin ông ấy nhiều lần, nhưng không đồng ý, đương nhiên, ta không tiện nói thẳng, về sau ông ấy nhờ ta đi lấy giúp ông ấy một vài viên nitroglycerine, ta mới bị quỷ mê đầu óc, nảy ra ý nghĩ này, ta thực sự không phải cố ý mà." Trên mặt chú Lưu vừa là mồ hôi, vừa là nước mắt nước mũi, tựa như đổ một chén cháo lên mặt.

"Nhưng mà thi thể này chảy nước?" Lạc Lôi kỳ quái hỏi.

"Đó là chiêu xấu ta bán thịt heo làm ra, đem nước bõm dưới da, một canh giờ sau, máu thi thể sau khi đông cứng lại nước sẽ từ giữa lỗ chân lông nặn ra, đương nhiên thành thi thủy." Chú Lưu dứt quãng giải thích.

"VẬY coi như ông đã giết ông ngoại tôi." Lạc Lôi cơ hồ là cắn răng nói, mặt lạnh dọa người, tôi chưa từng thấy cô ấy tức giận đến vậy.

Chú Lưu cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

"Ông vẫn còn chảy mồ hôi không?" Tôi đột nhiên ngồi xổm xuống, hỏi chú Lưu, chú Lưu nhìn tôi một cái, lại nhìn Lạc Lôi, ông ta khó hiểu gật đầu.

"Mồ hôi của ông, có lẽ vĩnh viễn cũng không ngừng được, có lẽ ngày nào đó ông cụ sẽ tha thứ cho ông, hoặc giả, ông sẽ chảy tới chết mới thôi, ngày ông chết, sẽ trở nên giống như xác khô vậy, trên người một chút nước cũng không có, như thịt sấy khô." Tôi gần từng chữ nói, ánh mắt chú Lưu tràn ngập sợ hãi, ông ta bò dậy, nhìn thi thể một chút, kêu to.

Tiếp theo, chú Lưu lớn tiếng gào lên chạy khỏi nhà. Từ phòng đến ngoài cửa, một chuỗi dấu chân, thậm chí ngay cả giày cũng ướt đẫm.

"Quên đi, ông ta đã nhận báo ứng phải có, dù đi báo cảnh sát, cũng không có bằng chứng xác thực chứng minh." Tôi nhìn Lạc Lôi vẫn có chút tức giận, an ủi cô nói.

"Ừ, thời gian không còn sớm nữa, ba và mẹ vừa gọi điện báo sắp tới rồi, để cậu bận rộn lâu như vậy, thật ngại quá, còn bị cảm nữa." Cô ấy náy nói.

Tôi đương nhiên nói không sao, mà kỳ thực nhức đầu muốn nứt ra rồi, trước mặt phụ nữ khỏe sức dường như là thiên tính của nam giới rồi.

Sau cùng, tôi cùng Lạc Lôi trở về, cụ được chôn cất ở sân sau, cũng không phải vì Long Chủy huyết gì cả, chẳng qua ông quá yêu cần

nhà này, lúc còn sống cũng đã nói nhiều lần, chết cũng không rời đi, chôn cùng còn có những con chó đáng thương kia.

Vài ngày sau, Lạc Lô tràn ngập nhiệt tình và nghị lực xuất hiện lần nữa trước mặt tôi, như cũ thích nói thích đùa, thời điểm nghiêm túc lại rất nghiêm túc, chẳng qua sau mỗi lần trời đổ mưa to, như trước sẽ bưng cà phê, nghiêng đầu dựa lên kính, nhìn bên ngoài cửa sổ thần thờ.

Về sau tôi nghe qua, chú Lưu phát điên mất rồi, ông ta đi tới đâu cũng không ngừng lau mồ hôi, dù đã không còn mồ hôi nữa, cũng ra sức lau chùi, chùi đến rách cả da.

"Ta không chảy mồ hôi, ta chết sẽ không chảy thi thủy." Ông ta lúc nào cũng nhắc đi nhắc lại câu này.

# Chương 73: Họa Đầu

Số lượng bạn của cha Kỳ Nhan rất nhiều, thật sự khiến tôi khó bề tưởng nổi, thế nhưng, quyển sổ để lại cho con trai kia, lại kể cặn kẽ trong đó có một người bạn sau vài thập niên sẽ lần nữa trở lại viếng thăm, cha Kỳ Nhan đã ngờ tới mình không sống tới ngày đó, cho nên đem chuyện của người này cùng họ tên ghi lại trong sổ, nhắc nhở con trai.

Kỳ Nhan đương nhiên biết người này, thế nhưng khi bắt đầu đề cập đến, cậu ấy đối với ông bạn cũ của ba mình, theo lý mà nói người đàn ông này phải là bậc cha chú vậy mà lại xem thường.

Người này có tên gọi lạ lùng Shiramizu Yoshio, đương nhiên, ông ta là một người Nhật Bản, dựa theo ghi chép của cha Kỳ Nhan khi ấy, mặc dù là hai mươi năm trước, người này cũng đã hơn sáu mươi tuổi, nếu bây giờ ông ta có thể đến, e rằng đều đã thành một ông cụ lụm khụm.

"Ba tớ cũng không thích người này, nhưng ba lại từng chữa quái bệnh cho ông ta, chẳng qua, ba nói cho tớ biết, Shiramizu Yoshio hai mươi năm sau sẽ còn quay lại, bởi vì bệnh kia, ba tớ cũng không cách nào hoàn toàn chữa trị tận gốc." Kỳ Nhan đóng quyển sổ lại, một lần nữa thả nó về kệ sách.

"Ồ? Ba cậu đã không thích ông ta, vì sao còn phải chữa bệnh cho ông ta chứ?" Lời vừa ra khỏi miệng, tôi chợt phát hiện mình hỏi vấn đề rất ngu ngốc. Quả nhiên, Kỳ Nhan lắc đầu.

"Đó là hiển nhiên, thầy thuốc tấm lòng như cha mẹ, vô luận ông ta là

ai, từng làm chuyện gì, lấy tư cách là thầy thuốc, trong mắt của ba ông ta chỉ là một bệnh nhân, nhưng ba cũng không ghi chép lại cặn kẽ chi tiết, chỉ nói là, người này sẽ còn trở lại lần nữa, hơn nữa tính ra, nhất định là khoảng mấy ngày này." Kỳ Nhan cười một tiếng, bỗng nhiên nhìn cửa.

Bởi vì bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa.

"Thật thần kỳ vậy sao, vậy mà tới rồi." Tôi vừa kinh ngạc, vừa đi qua mở cửa.

Đứng ngoài cửa không phải là một cụ già như trong suy đoán của tôi, mà là một thanh niên tuổi tác xấp xỉ chúng tôi, vóc dáng hơi thấp bé, nhưng lại vô cùng cường tráng, có lẽ bên ngoài thời tiết nóng bức, hắn đã cởi âu phục ra, chỉnh tề khoác trên tay trái, áo sơ mi bên trong bị cơ thể kéo căng dính chặt trên người, cái trán không rộng mấy lại hoàn toàn hơi nhô ra ngoài đầy mồ hôi. Gương mặt hắn như từng bị dao khắc qua, cằm nhọn mà góc cạnh, da dẻ như vỏ cây khô hoặc giẻ lau bỏ không đã lâu chưa dùng, nhưng ánh mắt hắn lại vô cùng có thần, tròng trắng mắt không nhiều lắm, nhãn cầu màu cà phê dưới ánh mặt trời lấp lánh tỏa sáng, môi rất dày, hơi hếch lên phía trước, đem hai hàng râu chử bát nâng lên cao, thanh niên này nhìn thấy tôi, hắn hơi kinh ngạc, nhưng lại phấn khởi vô cùng, song vẫn rất lễ phép cẩn thận thăm hỏi.

"Xin hỏi, ngài là Kỳ tiên sinh sao?" Hắn phát âm không chuẩn lắm, tôi tin người này không phải người Trung Quốc, nhưng may mắn, vẫn có thể nghe rõ.

Tôi lắc đầu, hướng vào bên trong ngoắc tay. Kỳ Nhan hai tay cầm trong túi quần, cầm dép lên đi ra.

"Là tôi." Giọng nói lười biếng mà trong trẻo, thanh niên rất ngạc nhiên

nhìn Kỳ Nhan, lập tức cố chấp lắc đầu. Tôi phát hiện tóc của hắn rất đặc biệt, khi lay động phía trước thì lung lay, phía sau lại giống như bị nhựa cao su dán dính vậy.

"Tuyệt đối không phải, tổ phụ tôi nói, Kỳ tiên sinh ít nhất cũng đã hơn bốn mươi tuổi." Hắn nói Kỳ tiên sinh, hắn là cha Kỳ Nhan.

Hai bên giải thích một lượt, thanh niên mới hiểu ra, nhưng lập tức lại vô cùng thất vọng, song vẫn như cũ duy trì thái độ lễ phép, mỉm cười muốn cáo từ.

"Anh tới hỏi về bệnh tình của ông anh đúng chứ." Kỳ Nhan cười cười, nói với thanh niên đã xoay người, quả nhiên, người này lần nữa quay lại, ba người đi vào nhà, trò chuyện. Thanh niên lúc vào nhà sửa sang xong quần áo, cẩn thận cởi giày, chỉnh tề cầm trong tay, đặt giày lên kệ, động tác dứt khoát ngăn nắp, rất có cảm giác quân nhân.

Người này, chính là cháu trai của Shiramizu Yoshio, cậu ta tên là Shiramizu Eiki, tiếng Trung của Eiki nói bình thường, song lại viết ra chữ rất tốt, khiến tôi vô cùng xấu hổ, bởi vì những người quen biết bên cạnh tôi, phần lớn quen dùng bàn phím gõ, họ đối với viết luyện chữ đã không thêm quan tâm nữa.

"Hà tất đi lãng phí thời gian chứ?" Họ đều nhất trí trả lời, cũng cho rằng thà bỏ công sức đi luyện tiếng Trung, còn không bằng luyện tập viết tiếng Anh.

Nhưng một người Nhật Bản, vậy mà có thể viết chữ tốt như vậy. Eiki nói rất kém, cho nên đành phải dựa vào viết, may mắn khả năng nghe của hắn không tồi, chúng tôi nói chậm một chút, hắn đều có thể nghe hiểu mười phần.

Song để cho tiện ghi chép, tôi vẫn dựa theo lời hấn "nói" viết lại.

"Ông nội tôi từ Trung Quốc trở về Nhật Bản thì kết hôn với người bạn chơi từ bé, tiếp theo làm chút buôn bán lẻ, trải qua cuộc sống hạnh phúc bình thường, sau đó có cha tôi, nhưng về sau mắc phải quái bệnh, ông tìm khắp nơi đều không biết cách trị, bình thường đang ngủ giật mình tỉnh giấc, ông nói với bà nội, ngọn nguồn bệnh này ở Trung Quốc." Eiki nói.

"Ở Trung Quốc?" Tôi và Kỳ Nhan cùng kêu lên hỏi.

"Đúng vậy, ở Trung Quốc, ông là một quân nhân." Eiki nói. Shiramizu Yoshi, người tỉnh Shiga Nhật Bản, họ là do trong nhà tổ tiên ở bên cạnh suối, mà xuất xứ từ đó (Shiramizu tiếng Trung là Bạch Thủy), khi ông mười bảy tuổi, theo triệu hồi của Nhật Bản tòng quân, đi theo quân đoàn 11 năm dưới quản lý của lục quân Nhật Bản, viên tư lệnh lúc đó chính là Yasuji Okamura tiếng thối vang xa, Shiramizu Yoshio lấy tư cách Hoa Trung Nhật Bản quân đi tới Trung Quốc, cũng tham dự hành động quân sự tiến công Thượng Hải, Tô Hàng, Giang Tây.

Tôi đã hiểu vì sao cha Kỳ Nhan không thích người này. Nhưng tôi nhìn khuôn mặt vô cùng chân thành của Shiramizu Eiki, bỗng nhiên dự cảm có chuyện không tốt.

"Ông nội rất cuộc trong những năm mười triển chuyển tới Trung Quốc, ông về lại thành phố này, muốn tìm được bệnh căn của mình, kết quả ngẫu nhiên nghe người khác kể về Kỳ tiên sinh, có lẽ duyên số, Kỳ tiên sinh y thuật cao siêu tạm thời đã khống chế bệnh tình, nhưng ông ấy cũng nói không cách nào tìm được bệnh căn, cũng bất lực, cho nên nhiều lắm có thể khống chế hai mươi năm, mà chuyện sau đó, ông nói đến lúc đó sẽ bàn tiếp." Tay Eiki bắt đầu chảy mồ hôi, hấn uống hết một ly nước, theo hầu kết chuyển động cùng tiếng ừng ực, hấn tiếp tục nói.



"Thế nhưng, ông nội không đợi được hai mươi năm sau, sau khi ông quay về, vào một đêm mùa hạ năm thứ mười, ông đau đớn gào thét rồi chết. Nhưng sự việc chưa kết thúc, nếu lúc ấy kết thúc, tôi cũng sẽ không đến đây tìm ngài.

Trong ba năm, cha tôi lại mắc phải chứng bệnh giống ông nội, cha đã kề cận cái chết rồi, loại bệnh này các bệnh viên lớn đều thúc thủ vô sách, thậm chí chán ghét và sợ hãi tránh né, họ coi cha như ôn dịch và ác ma, mà trước đây không lâu, tôi cũng được phát hiện mắc chứng bệnh tương tự, cha tôi khó khăn nói cho tôi biết, nếu muốn sống, nhất định phải trở lại Trung Quốc tìm được Kỳ tiên sinh." Một mạch viết xong, Eiki dường như đã dễ chịu hơn chút.

Chúng tôi chờ hẩn bình tĩnh lại, mới hỏi mấu chốt của sự tình -- Rốt cuộc cả nhà họ bị bệnh gì.

Mắt Shiramizu Eiki rủ xuống, khóe miệng hẩn không ngừng co rút, râu cũng không an phận mà vểnh lên, hẩn chậm rãi quay đầu lấy tay bắt lại thứ gì đó.

Thì ra là một bộ tóc giả, thảo nào vừa mới gặp thoạt nhìn rất kỳ lạ, hóa ra cả sau đầu hẩn đều trống không.

Nhưng nhìn kỹ một chút, kỳ thực cũng không trống không, phía trên kia dường như có thứ gì đó.

Chính xác hơn, là một bức vẽ đầu người, hơn nữa vẽ giống như thật, tựa như sau đầu Eiki mọc ra khuôn mặt vậy.

Nhìn qua, dường như là một phụ nữ trẻ tuổi, trán có để mái, mặt trái xoan, mặt mày đoan chính, nhưng tôi lại không hiểu, cái này có liên quan gì đến căn bệnh.

Eiki nhìn thấu nghi hoặc của chúng tôi, hần lại lấy ra hai tấm hình, bức hình đã rất cũ kỹ, dường như đã vài thập niên rồi.

Bức hình cũ kia, là một người mặc trang phục kimono ngồi trên ghế, hai tay đặt ngang, thế nhưng tôi cẩn thận nhìn, phát hiện một chuyện kỳ quái.

Hai tay đặt hai bên tay vịn ghế, ngón tay cái lại hướng ra ngoài!

Nói cách khác, tay này là từ vị trí bình thường sau khi bẻ gãy lật qua, quả nhiên, chân cũng vậy. Tôi cực kỳ kinh ngạc nhìn đầu người kia.

Nơi cổ, tràn đầy nếp uốn, tựa như quần áo ra sức vắt khô, nhưng đó là đầu con người, cả cái đầu người, hoàn toàn vắng sang. Kinh ngạc nhất là, trên não sau trống không của người này, cũng có khuôn mặt nữ giống Eiki.

Đây là một bối nhân, ngũ chi hần uốn cong ra sau, vốn là một loại hình pháp thất truyền đã lâu, bẻ gãy tứ chi và đầu mà chết, hàm ý không mặt mũi gặp người.

Nhưng mà, việc này cũng thật là quý dị.

Bức thứ hai hình như là gần đây, người trong hình chừng 40 tuổi, có vài phần tương tự Eiki, nhưng tứ chi và đầu của ông ta cũng đã bắt đầu xoay tròn về phía sau, từ về mặt đau đớn không chịu nổi của người nọ, quả thực là hình pháp cực kỳ tàn nhẫn, cơ thể này đã không phải là cơ thể bình thường nữa, như một con rối bị rối dây vậy.

"Bức thứ nhất, chính là hình dáng của ông nội trước khi chết, ông dùng sức lực sau cùng nói cho chúng biết chụp lại, mà bức thứ hai,

chính là cha tôi, đây là thời điểm tôi rời khỏi Nhật Bản chụp lại, ông đã kề cận cái chết rồi, mà tôi, e rằng không lâu sau cũng phải trở thành người kế tiếp." Eiki nói.

"Quả thật rất kỳ lạ, mà ba dường như không ghi lại bất kỳ tư liệu nào liên quan đến việc này." Kỳ Nhan buồn rầu nói.

Eiki nói cho chúng tôi biết, năm đó khi ông nội hẳn tới bệnh cũng đã vô cùng nghiêm trọng, cha Kỳ Nhan giúp ông ấy xoay lại, nhưng không ngờ ông vẫn phải chết, mà bây giờ chúng tôi căn bản không cách nào biết được làm sao để điều trị, hướng hồ, sổ ghi cũng nói, không cách nào biết được bệnh căn, cũng chỉ là trị ngọn không trị gốc.

"Mặt khác, chiến hữu cùng ông nội tham chiến trở về, đều chết đau đớn như thế này, con cháu họ cũng thế, giống như thần chú vậy, người bên cạnh căn bản không đồng cảm với chúng tôi, mà nói là đáng đời, họ loan tin nói ông nội và chiến hữu của ông ở Trung Quốc chọc giận thần linh của bản xứ, dẫn đến bị trả thù. Mà ông nội nói lúc ấy khi ông tìm đến Kỳ tiên sinh, bởi vì sai lầm của mình mà xấu hổ mở miệng, cũng sợ Kỳ tiên sinh tức giận, cho nên không nói ra chữ nào." Eiki kể.

"Xem ra, nếu chúng ta biết được năm đó ông nội anh và chiến hữu của ông rốt cuộc đã làm chuyện gì ở nơi đó, có lẽ đây là nguồn gốc của mọi chuyện. Hơn nữa, thời gian của chúng ta không nhiều, cha anh e rằng chống đỡ không được bao lâu." Kỳ Nhan chưa bao giờ nói dối để kẻ khác thoải mái, bởi vì cảm thấy như vậy là không tôn trọng người khác, Eiki dường như là một người rất kiên cường, hẳn gật đầu. Tiếp theo lại từ trên cổ gỡ xuống sợi dây chuyền hình trái tim.

Mở dây chuyền ra, bên trong có ảnh người, là một cô gái bề ngoài

nhã nhận thanh tú.

"Đây là vợ tôi, cô ấy đã mang thai rồi, tôi vô luận thế nào, dù có phải liều mạng, cũng không thể để đứa con chưa ra đời của tôi gánh vác số phận tàn khốc này." Câu này, Eiki nói ra được, tuy rằng ngắt quãng, phát âm cũng không chuẩn, nhưng tôi lại nghe dị thường rõ ràng.

Ba chúng tôi tải xuống cơ sở dữ liệu của nơi đó, kết hợp với tài liệu không nhiều lắm mà Shiramizu để lại lúc còn sống, biết Shiramizu từng đảm nhiệm chức chuẩn úy (cấp bậc trong quân hàm, trên thượng sĩ và dưới thiếu úy), cũng vào thời điểm tiến công Động Đình hồ Giang Tây được giao nhiệm vụ tuần tra hậu phương, ông ấy và chiến hữu cấp dưới của ông, dừng lại tại thành thị này vài ngày, tiếp đó theo quân đoàn 11 hành quân đến tiền tuyến, xuất phát từ Vũ Hán, phát động trực công đại quyết chiến Hành Dương, triệt để đánh tan chiến khu chủ lực thứ chín của quân Trung Quốc, tiếp đó đi về hướng Liễu Châu.

Hơn nữa bản thân Shiramizu Yoshio cũng nói rằng, lỗi của ông xuất xứ từ đây. Chúng tôi tìm dấu vết không nhiều lắm, muốn tìm được chỗ quân Shiramizu trú đóng năm đó.

Thế nhưng, Eiki đã nhận được điện thoại, cha hắn đã bệnh qua đời, hắn cố nén không khóc, chỉ không ngừng nuốt nước bọt, mở to mắt nhìn trời. Tôi muốn an ủi hắn vài câu, nhưng bị Kỳ Nhan ngăn cản.

"Để anh ta yên tĩnh một lát đi." Kỳ Nhan nhìn hắn, trong ánh mắt dường như có thể tìm được nỗi bi thương giống nhau.

Song Eiki rất nhanh lại khôi phục như cũ, nhưng tôi có thể cảm thấy cổ của hắn đã có chút méo, mà tay chân hắn cũng thế.

"Nhanh lên thôi, thời gian của chúng ta không còn nhiều." Eiki đưa mảnh giấy cho tôi, chữ trên đó viết đã rất ngoáy rồi. Khuôn mặt người sau ót hấn đã dần dần trở nên rõ ràng, hơn nữa bắt đầu mỉm cười.

Một ngày trôi qua, điều tra hướng đi của một toán quân Nhật lúc đó thật sự vô cùng khó khăn, một cơ hội tình cờ, chúng tôi đi qua một huyện thành, muốn hỏi thăm một vài cụ già lớn tuổi, đồng thời đưa bức ảnh của Shiramizu Yoshio cho họ xem.

Shiramizu Yoshio khi ấy chỉ hơn 20 tuổi, may mắn ông là một người tướng mạo kỳ lạ dễ nhớ, đầu tròn, mắt lồi ra ngoài như bị cường giáp và là một đôi mắt ưng, tuy tràn ngập tinh thần cương nghị, nhưng cũng để lộ ra vài phần tàn nhẫn.

Cuối cùng, một cụ già vô cùng kích động nói cho chúng tôi biết, cụ nhận ra Shiramizu Yoshio, bởi vì thời điểm quân đội Nhật Bản xây dựng công sự, cụ từng gặp giám sát Shiramizu Yoshio, do Shiramizu Yoshio trong đám người Nhật Bản có vẻ nhân hậu hơn, cũng không quở trách nhiều, cho nên đối với người ngoài có chút ấn tượng.

Cụ còn nói cho chúng tôi biết, Shiramizu và tiểu đội của ông, trú trong thôn cách nơi này không xa. Chúng tôi cảm ơn ông cụ, ngựa không ngừng vó chạy đi.

"Đáp ứng tôi, nếu tôi chết, cũng sẽ vì con cháu gia tộc tôi giải trừ vận hạn này." Hấn chảy nước mắt nói. Tôi và Kỳ Nhan gật đầu.

Thời điểm đến thôn, đã là đêm xuống, chúng tôi tốn chút tiền, ở trong nhà một hộ đồng hương, chúng tôi bảo Eiki không nên mở miệng nói chuyện, càng không kể hấn là người Nhật Bản.

Bởi vì, đã sớm có người nhắc nhở chúng tôi, người thôn này vô cùng

thù hận người Nhật Bản, dù là trẻ con ba tuổi, cũng được giáo dục từ bé, người Nhật Bản đều là lũ cặn bã, là súc sinh. Tôi ngờ ngợ hiểu được thái độ của thôn dân, có liên quan đến chứng bệnh kỳ quái của Shiramizu Yoshio.

Mặc dù mọi người khó hiểu với bệnh của Eiki, nhưng không quan tâm lắm, cư dân nơi này có một vài điều tốt, là chưa bao giờ nhiều chuyện, dường như trong từ điển của họ không có hai chữ tà mò, chỉ cần không cản trở họ, mọi người đều không liên quan.

Chúng tôi ở tại nhà của một người đàn ông nông dân khỏe mạnh, đoán chừng khoảng hơn năm mươi tuổi, nhưng vô cùng to lớn, bắp thịt vẫn phát triển đen đúa, nhưng có thể do trường kỳ làm nông. Mọi người trò chuyện với nhau, ăn cơm tối xong, mọi người liền lần lượt nằm xuống.

Trong thôn vừa qua khỏi chín giờ, phần lớn đã tắt đèn, ngược lại không phải vì thiếu nhiệt tình, mà do làm việc cả ngày, khiến tất cả mọi người đều mệt mỏi rã rời.

Trong lúc ngái ngủ, tôi bị Kỳ Nhan đánh thức.

Cậu ấy chỉ về hướng giường Eiki, song rất nhanh lấy tay bịt miệng tôi, thực vậy, nếu không, tôi thật sự sẽ hét lên.

Eiki ngồi đầu giường, động tác dường như đã linh hoạt, phảng phất như một cô gái vậy, động tác ngồi chải tóc, trong miệng lầm bầm bài ca dao gì đó. Tiếng ca dao dần dần lớn hơn.

Cửa mở ra, một chùm sáng của ngọn nến lọt vào, vừa vắn chiếu trên mặt Eiki.

Không, phải nói là gương mặt sau đầu hắn.

Khuôn mặt kia lại như có sự sống vậy, tựa như có người dùng dao khắc ra, ngũ quan đều có trình tự, nhất là miệng, thật sự đang hé ra khép lại, mà âm thanh, đích thật là của cô gái trẻ tuổi, nói ra, cũng là tiếng Trung Quốc. Nếu nói là chải đầu, trên thực tế hẳn là đang chấp tay sau lưng, động tác kia cực kỳ khoa trương, giống như uốn dẻo trong xiếc vậy, cánh tay quặt ngược đến mức khó tin.

Ngoài cửa bịch một tiếng, một người quỳ xuống. Chính là người đàn ông trung niên kia.

"Dì!" Người đàn ông giơ ngón nấn lớn tiếng hét lên.

Eiki đưa lưng lại đứng lên, thanh âm khớp xương gãy vang dội theo động tác, hẳn thống khổ cao giọng gào lên, Kỳ Nhan cũng không biết phải làm sao, chỉ vội vàng cắn ngón tay, đem máu vẽ loạn lên đỉnh đầu Eiki, thái dương, nhân trung, lỗ mũi lỗ tai trên miệng, đồng thời bịt mắt hẳn bọc cả miệng và mũi, đương nhiên, không thể buộc quá chặt.

Ngọn đèn thấp sáng, người đàn ông trung niên mang theo ánh mắt quái dị nhìn ba người chúng tôi. Mà tôi cũng khó hiểu hỏi Kỳ Nhan vừa nãy đã làm gì.

"Hồn lấy não để sống, tứ dòng máu phong bế mấy đại huyết, còn có những chỗ miệng mũi mắt tai này, có thể tạm thời khiến hồn anh ta không tiêu tan mà thôi, nhưng kéo dài không được lâu, chỉ theo phương pháp thường lệ. Cán thi Tương Tây để không cho người chết tán hồn khư phách, cũng dùng chu sa bịt miệng, đạo lý tương tự." Kỳ Nhan cầm máu, chậm rãi trả lời. Eiki vô lực ngã xuống giường, Kỳ Nhan xem xét thương thế của hắn.

"Các người rốt cuộc là ai?" Người đàn ông trung niên thấp đèn, xu

mặt hỏi chúng tôi. Kỳ Nhan nhìn tôi một cái, rồi cuộc đem tất cả mọi chuyện kể cho ông ta.

"Mang gã Nhật Bản này đi, tôi sẽ không làm khó các cậu, nếu chờ mọi người biết được, đừng nói người này, chính các cậu cũng rất khó ra khỏi thôn." Người đàn ông trung niên lạnh lùng đáp.

"Năm đó tiểu đội của Shiramizu ở trong thôn rồi cuộc đã làm gì?" Tôi không nhịn được hỏi.

"Lẽ nào súc sinh kia vậy mà cũng biết hổ thẹn sao, thế mà không hề kể cho con cháu mình nghe?" Người đàn ông trung niên cười khổ.

"Kỳ thực, năm ấy tôi căn bản chưa sinh ra, đều là mẹ tôi kể cho tôi biết, dì là em gái nhỏ hơn bà sáu tuổi, trong nhà có ảnh của dì, dì là người duy nhất trong thôn được ra ngoài học, phụ nữ thành phố lớn từng quen cảnh đời, cho nên mọi người đối với dì rất bội phục. Tôi từ nhỏ đã được mẹ cho xem ảnh kể những chuyện về dì. Dì học hội họa phương Tây, nghe đâu rất được giáo viên tán thưởng." Người đàn ông trung niên nói tiếp, đồng thời vào buồng trong, tìm kiếm một chút, lấy ra một bức ảnh trắng đen đã ố vàng, ảnh chụp là ảnh bán thân của một cô gái trẻ tuổi, quả nhiên, rất giống khuôn mặt người sau đầu của Eiki.

"Gã tên Shiramizu kia, mang theo binh sĩ lấy danh nghĩa tìm kiếm thương binh ở lại trong thôn, tất cả mọi người rất sợ hãi, dì cũng đóng cửa không ra, nữ giới trẻ tuổi trong thôn cũng đều trốn tránh. Chỉ có điều dì trốn trong nhà mỗi ngày sẽ vẽ tranh, mẹ về sau có nói, thường trông thấy dì rơi lệ.

Mới đầu, cũng không có gì xảy ra, Shiramizu từng muốn tìm vài cô gái trong thôn, nhưng cũng có thể lại chê bai gái nông thôn dáng vẻ quê mùa, vì vậy hắn mang theo bộ hạ dạo quanh kỹ viện của thị trấn.



Thế nhưng cũng không lâu sau, bộ hạ của Shiramizu bỗng nhiên hỏi dân làng tung tích của các cô gái trẻ trong thôn, tất cả mọi người rất hoang mang, không biết bọn giặc quỷ muốn làm gì. Mọi người không đồng ý, Shiramizu liền mang theo quân đội lục soát từng nhà.

Quả nhiên, tất cả các cô gái đều bị soát ra, bị chinh tề gọi lên cửa thôn xếp thành nhóm. Mọi người trong thôn cũng đi. Mẹ bị dì giấu đi, đó là một cái rương sau nhà, giống như loại dùng để ướp thức ăn vậy, chỉ có thể chứa một người vào trong, dì dường như dự cảm được gì đó, kiên trì muốn giấu mẹ vào trong, bởi vì khi đó mẹ vừa mới mang thai đại ca tôi.

Mẹ ở bên trong rất lo cho dì, vì thế bọn giặc lục soát xong vừa bỏ đi, bà cũng bò ra ngoài, lặng lẽ theo sau, nằm trong đồng đá vụn cách cửa thôn không xa nhìn.

Hóa ra, Shiramizu và bộ hạ của hắn, muốn não của các cô gái trẻ.

Không biết nghe ai nói, bảo rằng ăn sống não của phụ nữ làm thuốc dẫn có thể trị những bệnh hoa liễu bệnh lậu, Shiramizu và bộ hạ của ông ta nhất định đã bị nhiễm trong thị trấn, khi đó bệnh này cực kỳ phiền toái.

Khi Shiramizu dựa vào phiên dịch viên lấp bắp nói ra, mọi người ở đây hầu như đều bị dọa đến hôn mê, Shiramizu nói với thôn dân, chỉ cần một người tình nguyện là được rồi, hơn nữa tốt nhất là tự nguyện, bằng không được hiệu không tốt, ông ta vẫn phải giết một người. Đương nhiên không ai nguyện ý đứng ra, Shiramizu dường như có chút sốt ruột, rút súng, liền một phát bắn chết ông bác tôi, tất cả mọi người sửng sờ, tiếp theo ông ta đi về chỗ cũ, nói không ai nguyện ý ông ta sẽ tùy ý chọn một người giết lấy não.

Dì lúc rời đi vừa vẽ xong bức họa, song không ai nhìn được được vẽ

cái gì, đây là mẹ kể cho tôi biết. Lúc bị bắt trong tay dì siết chặt bức họa kia.

Dì xé vụn bức tranh, nhét vào miệng nuốt xuống, Shiramizu và bộ hạ của ông ta đều kinh ngạc vô cùng, không hiểu tại sao, dì nuốt giấy vẽ, đi về phía trước một bước, mỉm cười đi tới trước mặt Shiramizu, nói cho ông ta biết mình nguyện ý làm thuốc dẫn của chúng.

Cứ như vậy, dì bị chém đứt đầu, Shiramizu và bộ hạ ông ta ăn óc dì, còn thi thể dì được mọi người tắm liệm an táng trong thôn.

Không bao lâu, Shiramizu mang binh sĩ rời khỏi đây, sau đó cũng không trở lại nữa." Người đàn ông trung niên thấp giọng nói xong. Chúng tôi còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên Eiki từ trên giường leo xuống.

Hắn hầu như đã không cách nào cong đầu gối mình nữa, thế nhưng hắn lại nằm trên mặt đất cố gắng làm ra động tác quỳ.

"Tôi vì sự hung ác của ông nội mình cảm thấy hổ thẹn, tôi biết xin lỗi cũng vô dụng, thế nhưng ông và cha tôi đã nhận được báo ứng, tôi không sợ chết, nhưng tôi hy vọng giải trừ lời nguyền của dì ông, tôi còn có một đứa con chưa ra đời, nó vô tội mà." Eiki dứt quãng thét lên. Khuôn mặt vốn kiên nghị của người đàn ông trung niên có chút thay đổi, khuôn mặt ông ta co rúm mấy cái, muốn nâng Eiki dậy, nhưng khựng lại.

"Tôi cũng không biết làm sao để giúp cậu, tôi thật sự bất lực." Ông ta lần nữa đứng lên, nhìn sau đầu của Eiki.

"Thế nhưng, tôi có thể thay các cậu giữ bí mật với mọi người, tôi chỉ có thể làm được chút chuyện này." Nói xong, ông ta thờ dài ra ngoài.

"Xin chờ một chút, dì ông có phải còn có di vật nào khác không?" Kỳ Nhan đứng lên hỏi, người đàn ông trung niên suy tư, nói hình như có. Tôi và Kỳ Nhan đỡ Eiki lên giường, để hắn nghỉ ngơi một chút.

Ở trong nhà, có một căn phòng không lớn lắm, bên trong bày trí sạch sẽ đơn giản, rất giống khuê phòng của con gái, người đàn ông trung niên nói cho chúng tôi biết, từ khi dì ông ta chết, người nhà vô luận có túng thiếu mấy, cũng không cho phép ai vào ở phòng này, hơn nữa tất cả bày trí đều giống như lúc ban đầu.

Bên trong chỉ có chiếc giường gỗ treo màn, bàn học, và một giá vẽ.

"Nếu như mang theo oán niệm mà chết, đồ đạc bà ấy để lại, hắn có thể cảm giác được gì đó." Kỳ Nhan lật những tờ giấy vẽ, nhưng phần lớn đều đã giòn phát vàng, có thể sắp xếp lại cũng coi như không tệ, chưa hề bị mốc, bởi vì khí hậu nơi này xem như khô ráo.

Kỳ Nhan đi tới trước giá vẽ, nơi đó là một tờ giấy trắng.

"Từ ngày đó qua mấy chục năm vẫn đều chưa từng động vào sao?" Kỳ Nhan hỏi người đàn ông.

"Đúng vậy, dù có dọn ra ngoài phơi nắng, cũng cẩn thận lắm, và lại cũng giống giá vẽ những giấy vẽ cọ vẽ cũng chưa hề chạm qua, căn phòng này giống như không cho ai tiến vào vậy." Người đàn ông trả lời.

"Có rượu nếp và dấm không." Kỳ Nhan đưa tay hỏi, tôi rất khó hiểu tại sao cậu ấy cần những thứ này, rất nhanh người đàn ông trung niên cầm rượu nếp và dấm tới.

"Tìm một mảnh da trâu mỏng." Kỳ Nhan trút rượu nếp và dấm vào nhau. Sau một lát, mảnh da trâu mỏng cũng được đưa tới.

Kỳ Nhan bôi chất lỏng điều phối từ rượu nếp và dấm lên da trâu, sau đó lần nữa đặt lên mặt giấy vẽ. Người đàn ông trung niên thoáng kinh hô.

"Cậu làm gì vậy?" Ông ta muốn xông qua ngăn cản, song Kỳ Nhan lập tức cản ngón tay, vẽ một vệt máu lên tấm da trâu.

Cậu ấy lấy da trâu xuống, tìm đến một tờ giấy trắng lần nữa trải lên, cũng đặt dưới nắng.

"Sau khi phơi khô, bóc da trâu xuống, song phải cẩn thận chút, đừng làm hư giấy." Tiếp theo cậu ấy lại nói với người đàn ông trung niên, tôi làm như vậy, là để xem người dì kia trước khi chết đến tột cùng đã vẽ gì.

Da trâu được cẩn thận bóc xuống, trên tờ giấy trắng quả nhiên có một bức vẽ, tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng cơ bản có thể nhận ra được.

Đó là bức vẽ một cô gái, nhưng chúng tôi chỉ có thể từ phục sức để đoán, vì đầu nhân không có tóc, mà cả khuôn mặt cũng không thấy.

"Tớ hiểu rồi." Kỳ Nhan bừng tỉnh nói. Cậu ấy cầm giấy, đi vào phòng của Eiki.

Eiki đang nằm trên giường, lộ vẻ rất yếu ớt, Kỳ Nhan bảo tôi đỡ hắn dậy.

Khuôn mặt sau đầu nhắm chặt hai mắt.

Kỳ Nhan cẩn thận đề tờ giấy lên.

Bức họa kia đã hoàn chỉnh, tôi bấy giờ mới nhìn thấy cô gái vốn đã chết kia kỳ thực xinh đẹp mà tràn ngập khí chất nghệ thuật.

"Nên đi rồi sao, giờ quá khứ đã trôi qua." Mặt cô gái mắt vẫn nhắm như cũ, đôi môi mỏng, nói ra mấy chữ như vậy.

Kỳ Nhan chậm rãi lấy tờ giấy xuống, khuôn mặt người sau đầu Eiki cũng không thấy nữa. Mà bức ảnh người dường như bị bỏ vào nước vậy, dần dần mờ nhạt không rõ, tiếp đó hoàn toàn biến mất.

Chỉ qua mấy giờ, tay chân khớp xương của Eiki đều phục hồi như cũ, chúng tôi không cách nào giải thích được, cũng không muốn giải thích, hấn cơ hồ là mang theo vẻ mặt biết ơn mà cảm tạ chúng tôi và người đàn ông trung niên, người đàn ông trung niên trước sau đều xem thường, cũng cảnh cáo hấn đừng trở về thôn này nữa.

"Tôi không thể bảo đảm, lần sau gặp được mọi người sẽ làm gì đối phó cậu." Ông ta lạnh lùng nói, song vẫn mang theo ưu thương nhìn Eiki đang cúi thấp đầu, nhìn sau đầu trọc lóc của hấn.

Có lẽ, họ đều là người bị hại.

Eiki lúc rời đi nói cho chúng tôi biết, hấn căn bản không có ý định sống sót trở về, có thể có được cục diện như vậy đã là bất ngờ lắm rồi.

"Tôi sẽ kể cho con gái tôi biết, tội ác của ông cố nó, việc này không cần thiết giấu giếm nữa, vả lại, tôi sẽ nghĩ biện pháp mang bà xã và con gái tôi đến Trung Quốc định cư, mặc dù có chút khó khăn, tuy có thể mọi người sẽ không thích chúng tôi, nhưng tôi vẫn sẽ làm thế." Eiki kiên định đưa tờ giấy cho chúng tôi, tôi và Kỳ Nhan thì cười nói hoan nghênh bất cứ khi nào.

"Lần sau, lần sau đến tôi nhất định không cần phải trao đổi với các cậu qua giấy nữa!" Eiki đưa một tờ giấy cuối cùng cho chúng tôi, sau đó tiến vào sân bay.

"Cậu đang nghĩ gì thế?" Tôi nhìn thấy Kỳ Nhan tập trung như có điều suy nghĩ.

"Tớ đang nghĩ, ba có phải cố ý để lại chuyện này cho tớ giải quyết không, cũng có lẽ ông đã biết, cả sự kiện chính là luân hồi, ông không cách nào ngăn cản, thời gian đến, tự nhiên sẽ có một kết quả." Cậu ấy chậm rãi nói.

"Vậy rượu nếp và dấm?" Tôi tò mò hỏi.

"Tớ chỉ phác thảo lại vết tích vẽ mấy chục năm trước thôi, bức tranh cô gái kia vẽ trước khi chết đương nhiên giữ lại không ít oán khí, rượu nếp có thể bắt được những thứ đó, mà máu của tớ chỉ để cố định đồng thời khiến nó thực thể hóa mà thôi." Kỳ Nhan giải thích.

Lúc ra về, trên phố khắp nơi treo biểu ngữ, trong tivi cũng nhắc nhở chúng tôi, hôm nay là ngày bảy tháng bảy.

---

Bánh Tiêu: Câu cuối cùng không biết là ám chỉ 7/7/1937 Quân đội Nhật Bản bắn pháo vào cầu Lư Cầu, tiến công quân Trung Quốc tại Bắc Kinh, Chiến tranh Trung Nhật bùng phát hay là ám chỉ hôm nay là lễ Thất Tịch là valentine Phương Đông nữa nha?????:">

# Chương 74: Đan Duyên

Thời tiết sau khi vào hạ dần dần nóng bức, vừa nghĩ tới mùa hạ chân chính còn chưa tới, đã lần lượt thấy tin tức có người bị nóng chết liền cảm thấy buồn bức.

Tất cả mọi người trong phòng làm việc đang chống đỡ hết mức, mặt căng thẳng như dây cót vắn đến cùng tùy thời có thể bung ra. Không có gì khó chịu hơn so với trời nóng bức mà không có máy lạnh. Nhất là tám người cùng tám cái máy tính chen chúc trong không gian hơn mười mấy mét vuông. Không ai nói chuyện, nói ra chỉ càng thêm nóng, không ai than phiền, than phiền chỉ càng lãng phí thể lực của mình. Vui đầu làm cho xong rồi về là nhận thức chung mà mọi người hiếm khi cùng đạt đến. Tôi vừa cố gắng làm cho mình bình tĩnh, vừa hiệu đính bài viết, thế nhưng sau đó nhận được điện thoại lại khiến tôi không cách nào bình tĩnh nổi, mà lập tức xin nghỉ chạy tới nhà Kỳ Nhan.

Điện thoại là Lý Đa gọi tới, trong loa cô bé vừa khóc nức nở nói Kỳ Nhan đột nhiên té xỉu, hơn nữa đưa đến bệnh viện cũng không khám ra được gì, chỉ có thể nằm truyền nước biển. Hiện tại Lý Đa cũng lưỡng cố, đành phải gọi điện thoại cho tôi.

Tôi trước giờ luôn cho rằng Tây y của Trung Quốc vô tình hay cố ý lừa bịp, họ thích đi con đường đặc biệt của mình, vì vậy họ thông minh phát minh ra Trung Tây y, có lẽ là xem nhiều Transformer rồi, ngây thơ cho rằng phàm là hợp thể đều sẽ cường đại ưu tú, tiếc rằng chữa bệnh lại không phải thứ đơn giản cầm đến xem như vậy, cho nên khi họ gặp phải bệnh không chẩn trị được sẽ lấy ra một đồng thuật ngữ nhân dân chúng tôi không hiểu nổi để lừa dối chúng tôi,

nhỏ như cảm cúm cảm mạo, lớn như khai đao giải phẫu, dựa vào trực lợi làm gốc, lấy trị không hết làm tôn chỉ. Chẳng qua kỳ lạ là một vài người lại hô to Tây y là thế giới y học, đáng tiếc hẳn quên mất phạm là thế giới, đến Trung Quốc nhiều ít đều mang theo điểm đặc sắc của Trung Quốc, giống như ngân hàng vậy, thu lệ phí dựa sát theo quốc tế, mà phục vụ lại phải có phức cảm bản thổ.

Khi chạy tới bệnh viện, tôi thế mà gặp được một người đã lâu không thấy.

Kỷ Học, chú họ của Kỷ Nhan, ông vốn không thích đi lại hơn nữa sau lần nọ ở Oán Nhai đã mất đi một chân, ông vốn càng không thể nào tới nơi này, nhưng ông rất cuộc vẫn phải tới, hơn nữa tới đúng lúc như vậy.

Mặt Kỷ Học như trước gầy gò, đôi mắt trũng sâu nhưng rất hữu thần, ông không dùng gậy chống, người bên cạnh nào có thể nhìn ra một chân của ông là chi giả? Tuy rằng tôi biết một người Mỹ da đen có thể nhảy vũ điệu đường phố chỉ với một chân, hơn nữa rất tốt, song dù sao cũng là số ít.

"Ta tới cứu nó." Kỷ Học nhìn Kỷ Nhan nhắm chặt hai mắt nằm trên giường, từ trong túi lấy ra một bọc giấy màu trắng, bên trong dường như bọc thứ gì đó. Vừa mở ra nhìn, là một ít thuốc viên nhỏ, khoảng bằng nửa móng tay, từng viên một tròn xoe, chỉ có điều phần giấy bọc tiếp xúc với viên thuốc đều đã biến thành màu lam nhạt.

"Đem những viên này ấn theo mỗi ngày uống vào, sau bốn ngày lại đem túi thuốc bột này hòa với nước uống thì sẽ không sao nữa." Kỷ Học lấy ra một bọc đồ đưa cho tôi, tôi lại đưa cho Lý Đa, Lý Đa lau nước mắt, vội vàng gật đầu, cất hai túi thuốc vào.

Tôi nhìn Kỷ Nhan, đã có Lý Đa chăm sóc, tôi đương nhiên không còn



việc gì nữa, Kỳ Học đang muốn rời đi, lại bị tôi ngăn cản.

"Có thể nói cho con biết đó là gì không?" Tôi hỏi, Kỳ Học nhìn tôi.

"Không thể. Bởi vì cậu không cần biết rõ." Ông mỉm cười trả lời, tôi như uống nước bị sặc vậy.

"Song theo con được biết, độc tính của những viên thuốc kia rất lớn, bằng không cũng sẽ không biến giấy trắng thành màu lam nhạt như vậy, thứ chú đưa cho Lý Đa sau cùng kia là thuốc giải độc đúng không?" Lần trước cùng Lạc Lôi thăm ông ngoại của cô, cụ từng đề cập tới một chút, tôi cũng âm thầm ghi nhớ.

"Xem ra cậu hiểu biết không ít, như vậy đi, chúng ta tìm một chỗ trò chuyện, có lẽ cậu coi như bạn của tiểu Tứ, ta không nên giấu giếm cậu, những gì đã nói trước đó ta xin lỗi, mong cậu bỏ qua cho." Thái độ Kỳ Học vô cùng thẳng thắn, ngược lại khiến tôi có chút ngượng ngùng. Thế là hai chúng tôi đi tới một hàng nước dành cho người nghỉ ngơi bên ngoài bệnh viện.

"Ta ghét ở bệnh viện, bởi vì không chỉ có mùi thuốc gay mũi nồng nặc, còn có oán niệm dây dưa của người chết và kẻ sống, có lẽ cậu không cảm nhận được, nhưng ta ở lâu một giây, cũng khiến ta ngạt thở." Kỳ Học ra khỏi bệnh viện mang trên mặt vẻ nhẹ nhõm, ông đi nhanh như vậy, đến cả tôi cũng theo không kịp ông, tôi liếc xuống chân ông, nếu không phải lần trước tôi tận mắt nhìn thấy, thật không thể tin nổi.

"Trước khi kể cho cậu biết chuyện những viên thuốc kia, ta muốn kể về một câu chuyện liên quan tới luyện đan trước." Kỳ Học gọi hai tách trà lại, ông vừa thưởng thức trà, vừa kể chuyện, những lời này phảng phất như mang theo mùi hoa lài thơm ngát, tỏa ra quanh quần bên tai tôi.

Khi ta còn là đứa bé, đã được cha ta kể rằng, vô luận sau này xuất hiện tình huống gì, anh họ ta — — Cũng chính là cha của Kỷ Nhan, sinh mệnh của anh ấy vĩnh viễn quan trọng nhất, nếu anh ấy đã chết, ta đây sẽ tiếp tục bảo vệ con anh ấy, đây cũng là sứ mệnh của riêng ta.

Khi đó trong thôn có một vị lang trung giang hồ đến, một thầy lang, nói tiếng mang thuần khẩu âm Giang Chiết nồng đậm, ông ta không ở lại trong thôn, cũng không biết sống ở đâu, chỉ là thường xuyên đến thôn lang thang, song ông ta không giống thầy thuốc, người này mặc một thân áo đạo sĩ, tuy áo đạo sĩ màu xanh nhạt đã bị dầu mỡ và bùn làm cho dơ bẩn thậm tệ, nhưng ông ta không để ý chút nào, như trước mặc lên người. Người này nhìn qua chừng bốn mươi tuổi, tinh thần tốt lắm, tuy hơi gầy, nhưng vô luận thế nào cũng đều ưỡn lưng thẳng tắp, hai hàng lông mày rất dài cũng rất đều đặn, thẳng tắp kéo dài đến huyệt thái dương hai bên, một đôi mắt ưng bình thường luôn khép hờ, lười biếng, song khi mở ra lại rất có cảm giác uy nghiêm, cằm vuông mà hẹp dài một khi ăn liền lay động lên xuống, bên trái mũi ông ta đến phía dưới môi có một đường sẹo rất sâu, làm cho khi nói miệng có chút méo, nếu tâm tình kích động lại càng méo dữ dội, song vết sẹo kia nhìn qua như là vết kiếm, ông ta tự xưng là dùng kiếm rất lợi hại, người bình thường không thể gần ông ta quá ba thước, giết người chỉ cần một kiếm mà thôi, cho nên chúng ta gọi ông ta là Nhất Kiếm đạo trưởng. Người trong thôn mới đầu luôn thích chọc ông ta. Nói ông ta nếu đã dùng kiếm lợi hại, vì sao trên mặt còn có một vết ghê gớm như vậy. Đạo trưởng luôn phát tay áo rộng thùng thình, bĩu môi.

'Lợi hại, nhưng không phải lợi hại nhất.' Ông ta lúc nào cũng giải thích thế, người trong thôn trước khi chuyện sau này phát sinh, bao gồm cả ta, đều luôn coi ông ta là một kẻ khoác lác rảnh rang, mỗi nơi đều cần người như thế, giống như Hán Vũ Đế cần Đông Phương

Sóc, mọi người cũng cần một người có thể trêu chọc làm niềm vui lúc rảnh rỗi, hơn nữa mặc dù mọi người luôn trêu chọc ông ta, Nhất Kiếm lại không phản đối bao giờ, cho nên thôn dân vẫn cứ lừa một miếng cơm từ trong chén mỗi nhà xuống nuôi ông ta.

'Tôi sẽ báo đáp các vị!' Nhất Kiếm ăn cơm bố thí, bỗng nhiên ngẩng cao đầu nói với mọi người câu này, đám thôn dân cười toả nắng, xem câu này cũng giống như câu ông ta nói mình dùng kiếm lợi hại khi trước. Nhưng đạo trưởng nói rất nghiêm túc, cũng vì trẻ con trong thôn chữa trị chút bệnh nhẹ đau đầu, cảm mạo nóng sốt các loại.

Cuối cùng, có một lần trong thôn xảy ra một chuyện, một đứa bé ở trên núi đào nấm ăn nhầm nấm độc, cái này cũng không giống nấm độc hơn nữa trẻ con trên núi phần lớn đều biết, màu sắc sặc sỡ sẽ có độc, nhưng duy chỉ có loại này, cao mà dày, màu xám trắng, hiện giờ loại nấm này gọi là 'Tử Vong Tửu Bôi' cũng bởi vì nhìn qua giống hình dáng một ly rượu.

Toàn thân đứa bé nhanh chóng co giật, ý thức lẫn lộn, sắc mặt cũng bắt đầu phát xanh, người Kỳ gia cũng khá thông y đạo, đáng tiếc khi đó ông nội ta cũng chính là tộc trưởng Kỳ gia khi đó, sau khi áp dụng châm cứu cũng bất lực, độc tính sớm đã thấm sâu vào máu, cho dù Hoa Đà tái thế, Biển Thước (Tiêu: Biển Thước họ Tần, tên Việt Nhân, danh y thời Chiến quốc) sống lại, e rằng cũng bất lực.

Cha mẹ đứa bé khóc rất đau lòng, vì con trai họ là con một bốn đời, hai người tuổi tác cũng đã rất lớn, bây giờ nếu phải chôn đứa con này, e rằng mai sau ngay cả một người cầm lễ lo ma chay cũng không có. Nhưng mọi người lại hết cách, chỉ có thể trơ mắt nhìn đứa bé thờ càng ngày càng yếu.

Lúc này Nhất Kiếm bỗng nhiên đẩy đám người ra, tay trái nắm chặt, chạy vào.

Mọi người cảm thấy khó hiểu.

'Ta có biện pháp cứu sống đứa bé!' Đạo trưởng mở to hai mắt, lớn tiếng nói. Nhưng mọi người đều không tin người ngày thường trước giờ thích bốc phét chỉ biết trị chút bệnh nhẹ tầm thường này có thể làm nên chuyện gì, nhưng cha bỗng nhiên nâng tay lên, đồng ý để ông ta thử xem. Kỳ gia ở trong thôn uy vọng rất cao, cho nên cha đã lên tiếng, mọi người cũng không ngăn cản nữa, phần lớn là tò mò nhìn xem Nhất Kiếm rốt cuộc sẽ dùng cách gì.

Khi đó ta chen trong đám người, nhìn không rõ ràng lắm, chỉ biết là ông ta mở tay trái ra, lấy ba viên thuốc, dùng nước lạnh nhét vào miệng đứa bé, bảo người nắm mũi đứa bé, miệng đối miệng thổi viên thuốc xuống bụng.

Chỉ chưa đầy ít phút, đứa bé bắt đầu tỉnh lại, tiếp theo bắt đầu nôn mửa, cha mẹ đứa bé vô cùng mừng rỡ, ngay tại chỗ quỳ xuống dập đầu với Nhất Kiếm, thôn dân xung quanh cũng hô to kinh ngạc. Về sau đứa bé phối hợp với châm cứu của cha ta trích máu trừ độc, chậm rãi hóa giải độc trên người, nhưng bởi vì trúng độc quá sâu, vẫn là bệnh căn không dứt, cơ thể quanh năm suy yếu. Nhưng có thể nhặt về một cái mạng, đã là rất may mắn rồi.

Sau chuyện lần này, Nhất Kiếm đạo trưởng nổi danh khắp mười làng tám xã phụ cận, nhưng ông ta từ chối gặp bất cứ ai, cũng không kể tí gì về chuyện những viên thuốc kia, chỉ cần hỏi là nóng nảy, bí bách quá, ông ta liền nháy dựng lên, tay vung cao, giống như đứa trẻ vậy, vừa kêu ta không biết, vừa chân trần bỏ chạy, mọi người thấy ông ta nửa điên nửa khùng, cũng đành phải thôi.

Song thiếu niên trong thôn lại rất mê ông ta, mỗi ngày đều quần lấy ông ta, Nhất Kiếm rất thích trẻ con, đặc biệt càng thích ta và anh họ,

ông thường xoa cái đầu nhỏ của hai chúng ta, cười hì hì, ông cười rộ lên rất thú vị, ngay cả đường sẹo sâu dọ người kia, cũng trở nên nhu hòa.

'Cái đó là đan dược.' Rốt cuộc, có một ngày ba người chúng ta ở chung với nhau, Nhất Kiếm nói ra. Ta và anh họ không hiểu lắm, vì vậy quần lầy ông ta hỏi thêm.

'Đan dược là luyện mà có, thời cổ xưa gọi là Hoàng Bạch thuật, người luyện đan gọi là phương sĩ, họ cho rằng con người chỉ cần ăn một ít đan dược liền có thể đắc đạo phi tiên, kém nhất cũng có thể kéo dài tuổi thọ.

Luyện đan chú trọng lý, khí, số. Cũng là mục tiêu phần lớn Đạo gia cầu nhất. Nói thêm nữa đám con nít mấy đứa cũng không hiểu, ta chỉ có thể nói đơn giản luyện đan mười ngày làm một chu kỳ, là cái mà họ gọi là Dương nhất nhị tam tứ ngũ, Âm lục thất bát cửu thập. Năm ngày lại dựa theo trình tự sắp xếp của kim mộc thủy hỏa thổ tiến hành.

Thời Hậu Tấn đến Văn Đường, luyện đan rất thịnh hành, phương sĩ nổi danh nhất Sở Trạch biên soạn và hiệu đính tác phẩm của Tô Nguyên Minh 《 Thái Thanh Thạch Bích Ký 》 , ghi lại đủ loại thành phần và phương pháp luyện chế đan dược, như Cửu Đỉnh đan pháp, hơn nữa ông ta còn chưa từng luyện đan cho Hoàng Đế. Nhưng luyện đan chú trọng đan duyên, người luyện cần, người ăn cũng phải cần, ta thấy đứa bé ăn nhằm năm kia coi như có chút đan duyên mới dám đưa cho nó ăn, bằng không, người không có đan duyên, ăn nhẹ thì trúng độc, nặng thì mất mạng. Mà người không có đan duyên đi luyện đan, luyện được chính là thuốc độc đấy. Có vài đan dược có kịch độc, bên trong bao gồm chu sa, đá vân mẫu, ngọc, đại giả thạch, đá, hạt thông, quế, thủy ngân vân vân. Cho nên ta không dám tùy tiện nói cho người khác biết đây là đan dược, nhưng ta tuy rằng luyện

không phải kim đan chân chính, nhưng đan dược có thể chữa bệnh trừ độc, ta vẫn có thể chế luyện.' Nói xong, ông ta cười thật sâu.

'Hơn nữa, ta bây giờ đang cố gắng luyện đan, cũng gần sắp thành công rồi, tổ thượng của ta là Cát Hồng, con cháu của ông rất đông đúc, căn bản ở khu vực Ninh Hải, ta thuộc về tiền sơn Cát thị. Tuy là một nhánh con cháu đời sau của trưởng tử Bột, song gia cảnh nhà ta sa sút, mới lưu lạc đến nơi này, nhưng chỉ cần ta có thể luyện đan thành công, nhất định có thể thịnh vượng, nhất định có thể lần nữa làm vinh quang môn đình, nói không chừng có thể tái hiện sự huy hoàng của tổ tiên.' Khi đó ta mới biết Nhất Kiếm đạo trưởng họ Cát, khi đó ánh mắt ông tỏa ra quang mang sáng ngời.

Song ta như cũ hỏi ông ta thân không của cải, làm sao luyện đan, ông ta thần bí cười cười, nói ngày thứ hai sẽ mang bọn ta đi đến nơi ông ta cất giấu lò luyện đan.

'Hai đứa rất có đan duyên, đáng tiếc không thích chuyện này, nhưng mà nếu đã gặp nhau, ta nhất định sẽ kể tất cả mọi chuyện cho hai đứa biết.' Ông cười cười, xắn cái áo khoác đầy dầu mỡ lên phẩy phất trần rời đi. Ta và anh họ thì về nhà.

Bọn ta mang theo tâm tình cực kỳ chờ mong về nhà, trẻ con mà, luôn ôm hiếu kỳ rất lớn đối với những thứ mới lạ chưa từng thấy qua, thời điểm quay về thôn bọn ta gặp một thôn dân, gã khó hiểu hỏi bọn ta sắc trời đã trở như thế còn đi đâu, ta thành thật nói cho gã biết từ chỗ đạo trưởng về, trong lúc nói chuyện, vậy mà lại sơ suất nói ra chuyện ngày mai sẽ đến chỗ ông ta luyện đan.

Ta tuyệt đối không ngờ, một câu tùy tiện, lại hại chết mấy người tốt.

Người này khi ấy cũng rất hưng phấn, nói ngày mai muốn đi cùng bọn ta, bởi vì đạo trưởng đã thông báo không được kể cho bất cứ ai,

ta từ chối, gã cũng không nói gì, chỉ hậm hực bỏ đi, miệng còn lẩm bẩm mấy từ thô tục.

Ta biết người này, hôm ấy khi đạo trưởng dùng đan dược cứu người gã cũng ở đó, nghe đâu gã nằm mơ cũng muốn phát tài, tuy rằng đi tìm đạo trưởng muốn đan dược làm thành dược phẩm bán, nhưng bị từ chối.

'Người không có duyên, ăn sẽ chết!' Đạo trưởng mặt mày nghiêm túc nhưng lại hàm chứa khôi hài nói. Tên kia thì không cho là đúng.

Ngày thứ hai, ta và anh họ đi cùng đạo trưởng đến chỗ đã hẹn, nhưng căn bản không phát giác có người đi theo sau lưng.

Sau khi gặp Nhất Kiếm, ông ta thật phấn khởi, nói đêm qua luyện đan đã có chút thành tựu, đồng thời chuẩn bị cho ta và anh họ một phần lễ vật, ta hỏi ông ta là cái gì, hắn lại cười không đáp.

Ông mang theo hai đứa trẻ, dọc theo đường núi gồ ghề đi về phía trước, ta tuy cùng anh họ chạy chơi lung tung bên ngoài từ bé, nhưng không biết nơi này còn có con đường núi như vậy. Đi được chừng vài dặm, vậy mà lại ở sườn núi thấy được một sơn động, cửa động vô cùng rộng lớn, nhưng theo lý loại sơn động này hẳn phải cực kỳ mát mẻ, thế nhưng khi đi vào lại dị thường nóng bức, thậm chí ta có chút ngạt thở.

'Đạo trưởng, mặc áo choàng dày như vậy, sống ở chỗ này ông không khó chịu sao?' Anh họ hỏi ông ta, đạo trưởng lau mồ hôi đầy đầu.

'Nóng thì nóng, nhưng quần áo này là gia truyền, cởi không được, cởi không được!' Ông chỉ hơi vén tay áo lên, mang chúng tôi vào trong.

Bên trong động khá tối, nhưng vẫn còn có chút tia sáng, vừa đi vào nhìn, chính giữa vậy mà để một cái lò luyện đan bằng đồng cao gần bằng người trưởng thành, hình dáng nó vô cùng kỳ dị.

Bệ phía dưới đáy là một mâm hình tròn dẹt, mặt trên điêu khắc chút hoa văn vân nổi, phía dưới do ba nhánh sừng chống lên, có chút giống lò than sưởi ấm vào mùa đông, phía trên thì giống một cái chuông đồng, chỉ có điều mũi chuông lại là một nửa vòng tròn rỗng ruột, khoa trương nhất là hai bên chuông là hai cánh tay xách hình tròn độ cong lớn vô cùng, như hai lỗ tai khổng lồ vậy. Toàn bộ lò xem hình dáng đã có chút lâu đời, vô cùng cũ kỹ. Vách lò lại tỏa ánh đỏ, dường như muốn thiêu đốt vậy. Tiếp theo lò lửa không sáng, ta nhìn thấy trên vách tường còn treo bức hình, cùng một thanh kiếm, phía dưới trưng bày rất nhiều thứ gì đó rải rác cùng vũ khí, dường như là các vị thuốc, bởi vì sau khi ta đi vào liền ngửi được mùi hùng hoàng thật nồng.

(Tiêu: Hùng Hoàng là khoáng vật có sắc vàng dùng làm thuốc, có thể giải độc)

'Trong này đang luyện đan, luyện đan độ lửa cũng rất quan trọng, cái gọi là lửa nhỏ một nén nhang, lửa to một nén nhang, xen kẽ tiến hành, phải nghiêm ngặt dựa theo đạo trời mà đếm, hơi chút sai sót sẽ công lao đổ biển. Hơn nữa mấu chốt nhất là mặc dù sau này luyện xong cũng phải...' Đạo trưởng dùng ánh mắt như nhìn đứa con mình vừa mới chào đời nhìn lò luyện đan, hoàn toàn không phát hiện phía sau chậm rãi bò đến gần một người, lặng yên không một tiếng động từ phía sau ông đâm một dao, là con dao găm, mũi dao tiến vào một nửa, vừa vặn đâm trên lưng phải, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, song nói chuyện rất khó khăn.

Ta và anh họ cả hai đều sợ ngây người, vừa lấy lại tinh thần nhìn,



mới phát hiện chính là người đã hỏi han ta ngày hôm qua.

'Khà khà.' Gã đắc ý cười, tiếng cười quanh quẩn trong động.

'Bọn mày vậy mà lại dẫn kẻ xấu tới chỗ ta, muốn cướp đan dược của ta!' Đạo trưởng che ngực cau mày quát, ta thì khóc nói không phải ta làm.

'Là tao đi theo chúng tới, nhưng mày thức thòi một chút đem ngay đan dược giao cho tao, bằng không tao liền thịt cả mày và hai đứa nhóc này, nơi này vùng núi hoang vu, ba người bọn mày dù hóa thành xương trắng, cũng không ai biết.' Nói rồi gã lại lấy ra một cái lưỡi hái, gác trên cổ ta, lưỡi dao lạnh như băng cơ hồ muốn cắt đứt da ta, lần này ta ngay cả khóc cũng không khóc được.

Đạo trưởng không nói gì, chỉ chỉ vào lò luyện đan.

'Người đoạt cũng không có, người không có đan duyên mà cứng rắn muốn ăn đan, chỉ hại chính mình, tuy rằng thứ này có thể kéo dài tuổi thọ.' Ông còn chưa nói hết, người nọ liền xông lên một cước đá văng đạo trưởng ra, dùng lưỡi hái nhắc lò lên.

Bên trong lại chỉ có một cái chén vàng úp ngược, lấp lánh tỏa sáng, mắt gã kia nhìn trừng trừng, cẩn thận móc cái chén ra.

'Mẹ kiếp, hóa ra là mạ vàng!' Gã cầm cái chén phát sáng đã lấy được ra nhìn một chút, mừng một câu.

'Đó là đương nhiên, vốn là chén thép, bình thường tiếp xúc vật vàng trắng, đương nhiên cũng bị mạ lên rồi.' Đạo trưởng nói một câu, liền ho dữ dội, ta và anh họ chạy tới đỡ ông dậy, ông thì thiện ý xoa đầu bọn ta.

'Không dọa sợ mấy đứa chứ?' Đạo trưởng hòa nhã hỏi.

Gã vào động kia lấy ba viên thuốc duy nhất trong lò ra, kích cỡ khoảng bằng viên bi thủy tinh, chẳng qua toàn thân lóe ánh đỏ, vô cùng đẹp mắt, rất diễm lệ, người nọ dùng tay kéo, lấy ra một cái khăn tay bọc chúng lại, sau đó tròn mắt xoay chuyển, cuối cùng nuốt vào một viên. Ta nhìn thấy đầu ngón tay gã từng tiếp xúc với đan dược, bên ngoài thế mà nổi lên một khối màu xanh da trời.

'Lão già, đan dược tao mang đi, về phần hai thằng nhóc này cứ ở đây cùng mày nhé, miễn cho mày cô đơn lạnh lẽo.' Gã lại nhếch miệng cười, đi khỏi sơn động.

Quả thực, bọn ta căn bản không biết đường trở về, đường trở về nhiều lối trúc trắc, ở thôn quê một khi lạc đường, đến tối sói núi sẽ xuất hiện.

Đạo trưởng thấy người nọ đi rồi, ngọ nguậy bò dậy, từ một góc khuất lấy ra một bọc đồ, sau khi mở ra là ba túi giấy dầu xếp vô cùng ngay ngắn cỡ chừng bàn tay. Ông ta giao một cái trong đó cho ta, hai cái khác giao cho anh họ.

'Ta lần đầu gặp con liền biết sau này nhất định sẽ có đại kiếp nạn, loại bệnh này không cách nào trị tận gốc, hơn nữa sẽ theo máu con từng đời một truyền cho con cháu, song đan dược này có khả năng tạm thời hóa giải chút đau yếu, nhớ kỹ, một bao là đan hoàn, một bao là độc giải đan hoàn.' Ông nói với anh họ, anh họ cái hiểu cái không gật đầu.

'Con sau này sẽ có đao thương, nhất định sẽ gãy mất một chi, túi thuốc này không phải kim đan, nhưng có thể trừ hoại tử cơ, hơn nữa đối với khôi phục thương tích giúp ích rất lớn, mang theo đi.' Ông lại quay đầu dặn dò ta một phen. Nói xong, ông gỡ bội kiếm trên vách

tường xuống giao cho bọn ta.

'Mỗi khi đến một ngã rẽ, dựng thẳng kiếm, kiếm ngã hướng nào, các con sẽ theo hướng đó mà xuống núi, tổ sư gia sẽ phù hộ các con.' Nói rồi, ông từ từ buông người xuống, ngồi xếp bằng trên mặt đất, làm tư thế tĩnh tọa.

'Lời muốn nói ta đã nói xong, các con mau xuống núi đi, ta cũng phải đi rồi.' Nói xong, ông liền nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa, khuôn mặt cũng đột nhiên trở nên xám xịt.

Khi đó tuổi nhỏ, căn bản không biết chết là gì, chỉ cầm kiếm cùng ba bọc giấy kia vội vàng chạy xuống núi, quả nhiên, mỗi lần đến ngã rẽ đều đưa kiếm làm công cụ dẫn đường, vậy mà thật sự thuận lợi trở về thôn.

Vừa quay về, liền phát hiện người trong thôn đang tụ tập một chỗ, vừa chen vào nhìn, hóa ra ở cửa thôn phát hiện xác của gã kia, cổ họng đến dạ dày toàn bộ biến thành màu đen, giống như trái hồng chín, mềm oặt ẹo, còn hư nát mấy lỗ, thối không ngửi nổi, giống như trứng gà ung vậy. Sau khi khiêng gã lên, vừa không đỡ lấy đầu, cổ họng liền ngắt ra, đầu thoáng cái lăn xuống.

Mọi người chỉ nói là gã ăn phải thứ kịch độc gì đó, nhưng là thế nào thì không ai nghĩ ra đó là gì. Cũng đành phải qua loa chôn cất. Bởi vì đạo trưởng đã thông báo, bất cứ chuyện gì cũng không được kể với người ngoài, bọn ta cũng đành giấu kín chuyện này dưới đáy lòng.

Về sau bọn ta cũng không tìm được sơn động kia nữa, đành phải chôn thanh kiếm kia, coi như kiếm mộ.

Người trong thôn đối với việc đạo trưởng đột ngột mất tích vô cùng khó hiểu, mỗi khi mọi người quây quần ăn cơm đều sẽ nói với nhau,

đã lâu không thấy đạo trưởng nữa, cũng thiếu đi một chuyện tiêu khiển sau giờ cơm, nhưng theo thời gian trôi đi, cũng dần dần lãng quên ông, duy nhất khiến người ta nhớ tới, chỉ là những câu ông nói tới nói lui vô cùng nghiêm túc giống như ông cụ già hủ lậu thời trước kia.

Về phần đan dược nọ, cha của Kỳ Nhan không cho là đúng, sau này anh ấy rời khỏi thôn ra ngoài du lịch, thuốc đương nhiên giao cho ta bảo quản, ta thận trọng giấu đi, nhưng khi ta nhận được tin anh ấy bệnh nặng thì đã muộn, chờ đến khi ta chạy đến, anh ấy đã đi rồi. Sau đó như lời đạo trưởng nói, ta cụt một chân, lúc này mới nhớ lại lời đạo trưởng, thuốc kia sau khi dùng, vết thương lành rất nhanh, tuy rằng đứt chi không cách nào tái tạo, nhưng so với người thường vẫn tốt hơn nhiều. Cho nên ta mới mang theo thuốc tới đây, ta không thể lại nhìn Kỳ Nhan giống cha nó được, bằng không đây sẽ là trách nhiệm của phân gia như ta." Kỳ Học lặng lẽ kể xong, uống ngụm trà.

"Lẽ nào chú không biết tại sao phải như vậy sao? Cậu ấy và cha cậu ấy tại sao lại mắc phải loại bệnh này?" Tôi vội vàng hỏi, cho rằng có thể từ đó nhận được đáp án, không ngờ Kỳ Học lại lắc đầu.

"Không biết, ta chỉ biết có liên quan đến máu của con trưởng bộ tộc Kỳ thị dòng chính, cậu cũng biết đó, máu Kỳ Nhan có năng lực xua ma trừ tà, nhưng năng lực này chỉ giới hạn ở dòng chính, máu của phân gia như ta không hề có năng lực này, nhưng dường như thứ này sử dụng quá nhiều, sẽ thương tổn lớn đến cơ thể." Ông bất đắc dĩ trả lời.

"Đan dược có thể tạm thời trì hoãn một chút, túi phía sau kia chính là dùng giải đan độc, hai thứ thiếu một cũng không được." Kỳ Học đứng lên, "Được rồi, nhiệm vụ của ta cũng đã hoàn thành, chờ nó tỉnh dậy nhớ nói nó trở về xem một chút, người ở đó đều rất nhớ nó." Nói xong, Kỳ Học liền xoay người rời đi.

Tôi chợt nhớ tới lời Lê Chính trước khi đi dặn dò Kỳ Nhan ít dùng huyết kiể, có lẽ cũng là ý này chăng. Thời gian không còn sớm, tôi quyết định đến bệnh viện thăm Kỳ Nhan trước, sau đó mới về tòa soạn tiếp tục công việc.

# Chương 75: Hồi Đường

Một bé gái sáu bảy tuổi tạm biệt trường học bạn bè, trên đường vui vẻ về nhà, nhưng con phố ngày thường quen thuộc đột nhiên trở nên vắng lặng, em cúi đầu, đi nhanh mấy bước hy vọng sớm về tới nhà. Nhà cách trường rất gần, chưa đến mấy con phố, cho nên bé gái thường về nhà một mình.

"Bạn nhỏ, em thích hạc giấy không?" Bé gái ngẩng đầu, trước mắt đứng một người đàn ông trẻ tuổi thân hình cao lớn, bởi đưa lưng về phía mặt trời, em không nhìn rõ lắm, chỉ trông thấy mái tóc bạc xinh đẹp của y dưới ánh mặt trời lóe lên tia sáng chói mắt.

"Thích." Bé gái ngây thơ trả lời.

"Vâng, cái này cho em nhé." Người đàn ông trẻ tuổi mỉm cười từ trong túi lấy ra một con hạc giấy đưa cho cô bé, bé gái mừng rỡ nhận lấy. Song khi em ngẩng đầu lên nói cảm ơn, người đàn ông kia đã không thấy đâu nữa, trên mặt đất lưu lại hai loại dấu chân.

Một là người, một lại như động vật họ mèo nào đó. Cô bé tò mò đùa giỡn với hạc giấy, tiếp tục đi về nhà.

Mấy tiếng đồng hồ sau, cha mẹ cô bé bật đèn pin khắp nơi kêu khóc tìm kiếm con gái mình.

Hôm nay là thứ sáu, gần đây thường xuất hiện sự kiện trẻ con khoảng sáu bảy tuổi vô cớ mất tích, tựa như bị bốc hơi vậy, không có bất kỳ manh mối nào, lúc đầu cho rằng là buôn lậu người, nhưng số lượng lớn như thế, căn bản không có khả năng này, phụ huynh mọi

nhà mọi hộ đều thấp thỏm lo âu, trường tiểu học đã không còn ai dám đến nữa, nhưng nhất con trong nhà, cũng sẽ mất tích không giải thích được, chỉ cần không chú ý một chút thôi đã không thấy tăm hơi, bao nhiêu tim mật của cha mẹ đều vỡ cả, toàn bộ thành phố cơ hồ bao phủ trong một bầu không khí bi thương không nói nên lời, khắp nơi đều có thể thấy các cặp vợ chồng tìm kiếm con trẻ khắp nơi, kêu khóc, thời bấy giờ đều là con một, trẻ con so với sinh mạng cha mẹ mà nói còn quan trọng hơn.

"Cậu thấy sao?" Kỳ Nhan dùng ngón tay đề sống mũi, cậu ấy đã nhiều ngày không nghỉ ngơi đằng hoàng rồi, nhưng chuyện này cũng quá mức kỳ lạ.

"Không biết, chung quy chưa đến mức như trong Tây Du Ký, một đêm tất cả trẻ con đều bị Tôn Ngộ Không cuốn đi đâu." Tôi cười khổ nói, thực vậy, chuyện này xảy ra vô cùng đột ngột, không chỉ tòa soạn, quy luật làm việc cuộc sống của mọi người đều bị rối loạn, trong đó bận rộn nhất đương nhiên là cảnh sát.

"Xem chừng, không giống như người thường có thể làm, buổi chiều chú hai sẽ tới, tớ hy vọng cùng ông điều tra một chút, có thể có chút phát hiện mới." Kỳ Nhan ngửa đầu, dựa vào ghế sofa.

Ngoài cửa vang lên một hồi chuông điện, tôi thầm nghĩ lẽ nào đến nhanh như vậy? Đi tới mở cửa, lại phát hiện đứng ngoài cửa chính là một người khiến tôi kinh ngạc.

Lê Chính đã lâu không gặp, hơn nữa anh ta đã không còn là bộ dáng trẻ con, khôi phục cơ thể chân chính của mình, như trước mặc một bộ tây trang màu trắng, đeo kính mát. Hơn nữa bên cạnh còn có một con hổ thân hình khổng lồ.

"Ngồi đây chờ ta." Lê Chính mỉm cười, vỗ vỗ đầu con hổ, con hổ kia

ngoan ngoãn ngồi xuống, như một con mèo lớn vậy.

"Kỳ Nhan có nhà không? Tôi muốn tìm cậu ấy nói chuyện." Anh ta nói, đã đi vào trong cửa, tôi không ngăn cản anh ta, chỉ khó hiểu anh ta mang theo một con hổ như thế đi tới mà không gây rối loạn sao?

"Cậu có thể trông thấy nó cũng không kỳ quái mà, bởi vì trong mắt cậu chẳng phải cũng có một con sao?" Lê Chính đi qua bên cạnh tôi, dường như nhìn ra suy nghĩ của tôi vậy, cười giải thích.

"Đã lâu không gặp." Kỳ Nhan từ trên ghế đứng dậy, cũng không kinh ngạc lắm, mà hai tay cắm trong túi quần, nhìn chăm chăm Lê Chính.

"Không tính là lâu, tôi tới là muốn nói cho cậu biết, mong cậu đừng nên nhúng tay vào chuyện liên quan tới những đứa trẻ mất tích gần đây, vốn dĩ tôi không muốn gặp cậu, nhưng tôi cũng rất muốn biết tin tức của con bé, cho nên thuận tiện nói cho cậu biết một tiếng, miễn cho nói tôi không báo trước." Lê Chính đứng giữa nhà, trầm giọng nói.

Hóa ra chuyện này là anh ta làm, nhưng anh ta muốn nhiều trẻ con như vậy làm gì.

"Việc này không thể nào, anh biết tôi luôn thích chõ mũi vào chuyện người khác." Kỳ Nhan nhún vai, lắc đầu.

"Vì sao cậu luôn như vậy kỳ thực có một việc tôi đã sớm muốn nói ra, chẳng lẽ cậu không cảm thấy sao? Bất cứ chuyện gì chỉ cần cậu nhúng tay vào, luôn là cục diện huyền não không cách nào dọn dẹp được, thà nói chỗ nào có tử vong và máu me chỗ đó có cậu, còn không bằng nói căn bản là cậu mang tới, cậu mới thật sự là kẻ không hiểu gì hết." Lê Chính bỗng nhiên kích động cao giọng quát lên, vô cùng không hợp với cá tính bình thường tình tảo gần như lãnh khốc



của anh ta. Kỳ Nhan cũng có chút lúng túng.

"Cậu nên biết, hai chúng ta đều gánh vác số phận của gia tộc, đều là người gánh vác vận mạng không rõ ràng, Phán Hồn Hương thà nói là bảo vật, chẳng bằng nói là họa có thể gây nên tai vạ, được coi như người trông coi nó, chúng ta đã biến đổi không giống người thường, tôi nghe nói, tổ phụ của cậu, cha cậu thậm chí các tổ tiên của cậu đều không trường thọ, hoặc chết oan chết uổng, lẽ nào cậu còn chưa giác ngộ ra sao?" Lê Chính tiếp tục nói. Tôi ở bên nghe mà giật mình, ngẫm lại vài ngày trước đó Kỳ Học nói cho tôi biết chuyện liên quan tới luyện đan, xem ra thật có chút đạo lý.

"Mà tôi, trong thời gian sống cùng các cậu vậy mà cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ, nhưng tôi cũng rất mê man, vốn tôi phải căm ghét, căm ghét tên vua giết chết cả bộ tộc tôi, căm ghét cha tôi, căm ghét hết thảy, nhưng tôi đã từ từ thanh thản tiếp nhận thế giới này, cho nên, thay vì nói là y tới tìm tôi, chẳng bằng nói là tôi chủ động đi theo y, lý tưởng của người kia chỉ có thể dùng vĩ đại để hình dung, nếu có thể thành công, sẽ có thể tiêu trừ căm ghét trong lòng tôi, cho nên, tôi mới đến nói cho cậu biết, đừng nhúng tay vào, tôi làm như vậy, là nể mặt mũi em gái mình, bằng không, tôi sẽ không chút do dự xóa sổ cậu, tuyệt không để lại chút dư thừa."

Về mặt Kỳ Nhan rất kỳ quái, cậu ấy đột nhiên trở nên đờ đẫn.

"Anh nói tôi, tôi mới là người tạo ra tai họa? Là tôi mang đến tử vong cho những người bất hạnh kia? Nếu không phải tôi xen vào việc của người khác, có lẽ vốn sẽ không có nhiều người chết như vậy? Nghe vào, dường như có chút đạo lý." Cả người Kỳ Nhan lần nữa ngã vào trên ghế sa lon, sắc mặt trắng bệch.

"Lời muốn nói tôi đã nói xong, về phần cậu, tốt nhất nên mang Lý Đa rời khỏi đây, có lẽ còn có thể sống lâu hơn một chút, nhớ kỹ, chúng

ta gánh vác vận dũ thì không cách nào tiêu trừ, bởi vì ngọn nguồn chính là thứ chúng ta phải bảo vệ." Nói xong, Lê Chính đi ra ngoài, con hổ ngồi xổm bên ngoài dường như có chút sốt ruột, gầm nhẹ một tiếng, Lê Chính vuốt đầu nó, ngồi lên. Tôi thấy anh ta sắp đi, lập tức đuổi theo.

"Anh rốt cuộc đã giấu bọn trẻ ở đâu?" Tôi hỏi anh ta.

Lê Chính nhìn cười, "Giấu lá cây thì rừng rậm là tốt nhất." Nói xong con hổ cũng Lê Chính, dần dần đi xa.

Tôi nhìn lại Kỳ Nhan, cậu ấy đang lăm bằm ngồi trên ghế sa lon.

"Có lẽ, tớ thật sự là người mang điềm xấu, tớ chính là Long." Cậu ấy ôm đầu, cuộn người lại. Tôi chưa từng thấy Kỳ Nhan yếu ớt như thế, trong ấn tượng của tôi bất kể gặp phải chuyện nguy hiểm gay go mấy cậu ấy cũng luôn gặp biến không sợ hãi, thậm chí có thể tươi cười ứng phó.

Nhưng người bề ngoài kiên cường có lẽ cũng có một mặt yếu ớt nhất không muốn ai biết, giống như bức tường nhìn như kiên cố, có thể bên trong lại có những vết nứt.

Tôi biết lúc này chỉ có thể để cậu ấy yên tĩnh một mình, có lẽ có vài chuyện người ngoài không giúp được, chỉ có thể dựa vào bản thân tự thoát ra.

Khi ra ngoài tôi gọi điện thoại cho Lý Đa, hy vọng cô bé có thể an ủi Kỳ Nhan, khuyên bảo một chút.

Thế nhưng, tôi vẫn mãi không hiểu, người cưới hạc kia và Lê Chính cần nhiều trẻ con như vậy làm gì.

Buổi chiều, Lý Đa gọi điện nói cho tôi biết, Kỳ Học cũng tới rồi, tôi vội vàng xử lý xong chuyện trên tay chạy tới, vừa vặn Lạc Lôi đang rảnh rồi, cô cũng muốn đi gặp Lý Đa và Kỳ Nhan.

Đọc đường qua đó, tôi bỗng nhiên cảm giác trên đầu có thứ gì bay qua, ngẩng đầu nhìn lại, dường như là chiếc trực thăng, nhưng quá cao không thấy rõ lắm, song có kính yêu trợ giúp, thị lực của tôi có thể vượt qua người bình thường.

Khi tôi rút cuộc đã nhìn thấy thì nhin không được kinh ngạc hô một tiếng, hóa ra tôi nhìn thấy giống như trong chuyện thần thoại xưa vậy, một con hạc giấy lớn, xách theo một đứa bé sáu bảy tuổi đang bay đi, giống như người ta hay nói tiên hạc tổng tử vậy.

Hóa ra họ là dựa vào hạc giấy để bắt cóc những đứa trẻ này, tiếc rằng tôi căn bản không cách nào đuổi kịp, đành phải tạm thời đến chỗ Kỳ Nhan trước.

Khi đến, không ngờ Kỳ Học đang quờ mắng Kỳ Nhan, Lý Đa thì ở một bên vô cùng sốt ruột nhìn.

"Con là trưởng tử chính thống của Kỳ gia, vậy mà liền vì vài câu nói của người khác mà thay đổi như vậy? Đúng, người của gia tộc họ Kỳ luôn không thể nào chết già, đại ca, cha đều là như vậy, có lẽ ngược lại với kẻ râu ria như ta đây thì vẫn sống lâu thế này." Kỳ Học đầy tự giễu nói. Chúng tôi đều không dám nói gì, bình thường Kỳ Học đối với đứa cháu trai này vô cùng khách khí, thậm chí có chút phân tôn ti, hôm nay thái độ lại khác thường.

"Nhưng mà, Lê Chính quả thực nói rất đúng, dường như con đi đến đâu, tai vạ và chết chóc liền theo cùng, có lẽ con biến mất khỏi thế giới này, sẽ thanh tịnh." Kỳ Nhan như cũ cúi đầu, "Con trước đây ngây thơ cho rằng, mình và cha đi khắp nơi du hành như vậy, đi thu

thập và tìm tòi nghiên cứu những chuyện thần bí kia, đi trợ giúp những người cần sự giúp đỡ, con đã giống như ông ấy, nhưng thực ra căn bản không phải, con vẫn luôn e ngại, e ngại vận mạng của mình, e ngại cái chết, e ngại rời khỏi mọi người." Giọng Kỳ Nhan càng ngày càng trầm, tôi rất khó nghe rõ tiếp, tôi muốn qua đó khuyên cậu ấy, lại bị Lạc Lôi kéo lại, cô ấy xoa tay với tôi.

"Cha con cũng đã từng giống con, anh ấy cũng từng hỏi ta, nhưng không có được đáp án, vì vậy anh ấy hỏi ông nội con, ông nội con nói cho anh ấy biết, không có bất kỳ ai mang đến tai họa, những thứ kia là không thể tránh khỏi, nhưng chúng ta có thể cố gắng thay đổi nó, có lẽ sẽ rất khó, thậm chí đại đa số mọi người sẽ thất bại, ông nội con, cha con cũng không chạy thoát được, nhưng họ lúc đi đều không hề tiếc nuối, bởi vì họ đã từng cố gắng, họ đã chiến thắng nỗi sợ, ta mong con cũng có thể chân chính dũng cảm, có lẽ, số phận của gia tộc chúng ta thật sự có thể đảo ngược bởi bàn tay con." Giọng Kỳ Học mang theo tiếng khóc, nhưng ông lại nhanh chóng gạt đi.

"Ta chỉ nói đến đây, về phần con suy nghĩ thế nào là chuyện của chính con, có một số việc ta vẫn luôn không nói cho con biết, tấm bia đá có khắc chữ Phạn ở cửa thôn đã nứt rồi, kỳ thực, gia tộc chúng ta chuyển đến thôn đó không phải tình cờ, tấm bia kia chính là để trấn áp ý chí của Cửu Vĩ Hồ trong Phán Hồn Hương mà dựng nên, người lập bia cũng chính là tăng nhân từ Ấn Độ truy kích Cửu Vĩ Hồ, ông đã sống hơn trăm tuổi, nhưng cuối cùng vẫn chết ở thôn đó, trước khi chết, ông căn dặn chúng ta đem chỗ ông tọa hóa (đạo Phật chỉ Hoà thượng ngồi chết) dùng bùn đất nhào nặn thân thể ông thành tấm bia đá, có thể nói là quan tài, như vậy chúng ta trông giữ Phán Hồn Hương mới không xảy ra chuyện, mà bây giờ bia đã nứt, cũng giống như khối đá Sát Sinh kia của Nhật Bản, đồ đá đã nứt không cách nào trấn áp ý chí của tên kia nữa, con là trưởng tử của gia tộc, có nghĩa vụ ngăn cản chuyện này, nhất định phải tìm được Lê Chính,

cùng kẻ giữ Phán Hồn Hương kia, con tốt nhất nên mau chóng suy nghĩ rõ ràng, nếu con e ngại gánh vác trách nhiệm này, có thể rời đi, vứt bỏ dòng họ của con, làm một người bình thường." Nói xong, Kỳ Học im lặng, ngồi trên ghế salon rút ra một điếu thuốc. Cảnh tượng vô cùng yên tĩnh, tôi hơi khó chịu, vì vậy nói ra chuyện vừa mới nhìn thấy.

"Hạc giấy? Hóa ra bắt cóc những đứa bé kia chính là hạc giấy." Kỳ Học bóp tắt điếu thuốc.

"Nhưng chúng ta cũng không biết hạc giấy sẽ bay về hướng nào." Lạc Lôi nói.

"Nếu là hạc giấy, đương nhiên cần nhờ gió mới có thể bay, nhưng còn mang theo trẻ em, dựa vào hướng gió hôm nay tìm kiếm, nhất định sẽ tìm được chút dấu vết." Kỳ Học nói, song cho dù đã biết phương hướng đại khái, e rằng muốn tìm được người cướp hạc kia cũng không dễ dàng.

"Cùng đi chứ, vận mạng của mình phải nắm giữ trong tay mình, hướng hồ, tôi hy vọng có thể giải thoát được cả Lê Chính." Kỳ Nhan rút cuộc đứng dậy, tôi thật mừng vì cậu ấy lại khôi phục kiên quyết như xưa. Lý Đa thì nghi ngờ hỏi chúng tôi Lê Chính là ai, kết quả bị mọi người đáp qua loa lấy lệ.

Kỳ Học không nói thêm gì, chỉ vỗ vai Kỳ Nhan.

Tổng cộng năm người, mọi người tách ra dựa theo hướng gió đi tìm chút manh mối. Thế nhưng phương hướng kia phần lớn đều là khu thành thị náo nhiệt, làm sao có thể giấu hơn mấy trăm ngàn đứa trẻ, hướng hồ những đứa bé này đã rời nhà lâu như thế nhất định sẽ kêu khóc.

Bận rộn cả một ngày, chúng tôi cũng không tìm được, mọi người chán nản trở lại chỗ tôi đã nhìn thấy hạc giấy trước đó.

"Hắn làm thế nào giấu được nhiều trẻ con như vậy?" Kỳ Nhan một tay nâng cằm.

"Hơn nữa ở đây rõ ràng đều là khu trung tâm thành phố, Lê Chính cũng nên chọn vài chỗ ít dấu chân người chứ." Tôi nói.

"Giấu lá cây chỗ tốt nhất chính là rừng rậm." Tôi nghĩ tới lời của Lê Chính, không nhịn được tự lẩm bẩm. Kỳ Nhan đột nhiên búng ngón tay.

"Gần đây có trường học không? Loại hình tương đối lớn ấy." Kỳ Nhan hỏi tôi, tôi suy nghĩ một chút, quả thực cách đó không xa có vài trường trung học kiểu khép kín toàn bộ, bây giờ đã kết thúc kỳ thi tốt nghiệp trường học vắng vẻ hơn nhiều.

"Ý cậu là những đứa trẻ kia sẽ ở trong trường học đó? Chuyện này sao có thể? Chỉ mỗi việc làm cho đám trẻ kia không chạy không khóc đã rất cực khổ rồi." Tôi phản đối nói.

"Không sao, đi vào đó xem chút là được." Thật vậy, đứng ở đây mãi cũng không phải biện pháp, đoàn người đi về hướng trường học kia.

Cổng trường đóng chặt, chỉ có một ông lão giữ cửa ngồi trong phòng trực, nhìn vào trong, căn bản không có đứa trẻ nào, im ắng tĩnh mịch, hoàn toàn không có sự náo nhiệt và sức sống ngày thường.

"Ở đây không có học sinh, đều đã nghỉ hè rồi." Một ông lão cạo đầu bóng lưỡng khoác quần áo mặt âm u, phe phẩy quạt hương bồ đi ra. Thanh âm lão dị thường nặng nề, tựa như cách một lớp khẩu trang nói chuyện vậy.

"Gần đây không có ai ra vào sao?" Tôi cười hỏi lão, ai ngờ lão rất nóng nảy phất tay một cái, ra hiệu chúng tôi mau đi. Kỳ Nhan thì nhìn chân lão.

"Cầm của ông rớt rồi." Kỳ Nhan cười nói.

"Không có mà." Ông già rất khó hiểu sờ cầm mình.

"Bây giờ mới rớt nè." Kỳ Nhan chột xông tới, hướng mặt ông già đánh một quyền, sức lực rất lớn, cơ hồ đánh bay ông ta, ông già quỳ rạp trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

Chúng tôi cực kỳ sửng sốt, Kỳ Nhan luôn ôn văn nhã nhã lại ra tay đường đột như thế. Nhưng chờ ông già kia ngẩng đầu lên, cầm của lão như củ sen đứt đoạn, ngoại trừ một chút tơ thịt dính liền còn lại đều thật sự rớt xuống.

"Mày làm sao đoán được tao." Mất cầm, lão mỗi lần há miệng phát ra âm thanh đều dị thường quái dị, hơn nữa gần như không hề có máu chảy ra, có chăng cũng chỉ là những thứ sền sệt.

"Chân của ngươi, sưng to đến cả dép lê cũng mang không được, còn có đôi mắt ngươi, lần sau giả người sống, nhớ đeo kính mát, đồng tử ngươi đều sắp giống mèo rồi, hơn nữa máu chốt là, ngươi dựa vào niêm mạc dạ dày rung động mà phát ra âm thanh, quá ngu ngốc!" Kỳ Nhan lần thứ hai nhảy tới một bước, nặng nề đánh bay tên kia một lần nữa.

"Các con vào trước đi." Kỳ Học xua chúng tôi vào sân trường. Ông già này không bò dậy nữa. Từ bụng lão chui ra một vật thể ngoạ nguậy giống như sâu, tôi nghĩ, đây hẳn là khổng thi trùng rồi. Kỳ Học vừa muốn qua đó bắt lại, trùng lại lần nữa không thấy đâu, tốc độ

cực nhanh.

"Đừng để ý đến nó, tìm được những đứa bé kia trước quan trọng hơn." Kỳ Học quay về trước mặt chúng tôi hô. Toàn bộ sân trường vô cùng yên tĩnh, tôi chạy về hướng tòa nhà ký túc xá học sinh, trước đây từng phòng vẫn ở chỗ này, cho nên địa hình cơ bản có chút nắm rõ.

Song trong ký túc xá không một bóng người, thế là chúng tôi chạy trở về phòng học.

Quả nhiên, những đứa trẻ này toàn bộ ngồi ngay ngắn trong phòng học, tựa như đi học bình thường vậy.

Nhưng cảnh tượng thật sự yên tĩnh khiến người ta rét run, mặc dù dưới mùa hè nắng nóng gay gắt.

Tất cả trẻ em đều dùng tư thế ngồi đồng nhất trên ghế không nhúc nhích, mang trên mặt nụ cười máy móc như tượng, dường như trong mắt chúng căn bản không có người ngoài.

"Xem chừng chúng đều đã bị tẩy não rồi, hoặc bị thôi miên." Kỳ Nhan nhìn đứa bé trước mặt.

"Vậy làm sao bây giờ?" Lạc Lôi sốt ruột hỏi, cô bình thường thích trẻ con nhất.

"Tôi không có cách nào, nếu như không có chữ máu chốt, đám trẻ này cả đời cũng không thể tỉnh lại." Kỳ Nhan cắn môi nói.

"Lịch sử thôi miên đã lâu đời, ngay từ hơn ba ngàn năm trước bà mẹ của Ai Cập cổ từng sử dụng ngay trong hoạt động cúng tế, về sau mới trải qua hoàn thiện không ngừng của hậu nhân trở thành một



môn khoa học. Phần lớn người tính cách rất mạnh tinh thần ngoan cường đều phù hợp sử dụng thuật thôi miên, như Churchill, Edison họ thường thông qua tự thôi miên để nâng cao lòng tin và năng lực của mình, Tiger Woods cũng từ mười ba tuổi đã bắt đầu có huấn luyện viên thôi miên riêng, tự nói mình là mạnh nhất." Lý Đa nhanh nhẩu nói, chúng tôi nhìn cô bé một chút. Cô thè lưỡi.

"Đều là học trong lớp tự chọn." Cô cười nói.

"Em nói không sai, thuật thôi miên Trung Quốc cổ đại gọi tên là "Chúc Do Thuật", nhưng thuật thôi miên càng cao cấp, kẻ thị thuật cần lực khống chế tinh thần càng mạnh, hơn nữa giống như loại thôi miên tập thể này, e rằng không phải người thường có khả năng làm được, nếu không nhanh chóng tiếp xúc, não bộ của những đứa bé này sẽ để lại di chứng, nhưng phải cưỡng ép chúng trở lại hiện thực, e rằng sẽ làm bị thương đến chúng." Kỳ Nhan khó xử nói.

Tất cả mọi người nhìn những đứa bé kia, không hề chú ý đến người đi tới ngoài cửa.

"Thật khó cho các người tìm tới đây, không sai, thôi miên những đứa bé này chính là vị đại nhân kia." Hóa ra là Lê Chính.

Cảm giác anh ta giống với lần đầu tiên tôi gặp ở nhà cổ, lạnh lẽo như một tảng băng.

Màu tóc bạc, tây trang trắng, cùng kính mát, khác biệt là bên cạnh còn có một con hổ.

"Xem ra cậu đã thoát khỏi bóng ma của mình rồi." Lê Chính nhìn Kỳ Nhan cười nói. Kỳ Nhan không phản ứng anh ta.

"Tôi biết, các người nhất định rất ghét tôi, nhưng nếu cho phép tôi nói

ý kiến của tôi và vị đại nhân kia cho các người biết, e rằng mọi người ngược lại còn cùng nhau hỗ trợ tôi làm như vậy thôi." Lê Chính lấy mắt kính xuống, chậm rãi nói.

Không ai phản đối, xem như ngầm chấp nhận.

"Hết thầy đều xuất phát từ Phán Hồn Hương, các người cũng biết đó, khối được Giám Chân hòa thượng của Đông Độ đại Đường mang đến Nhật Bản gây sụp đổ cho quốc gia Nhật Bản kia, hoàng thái tử Sawara Shinno bị giết, khiến cho cả Kyoto rơi vào khủng hoảng, cuối cùng kéo ra bức màn của triều đại Bình An. Hơn một trăm bảy mươi năm sau, Nhật Bản lại xuất hiện một thiếu niên thời đại tinh thông linh lực âm dương sư Abe no Seimei, xuất thân, gia thế, cùng với nguồn gốc sức mạnh thần kỳ của hắn đều bí ẩn, truyền thuyết kể rằng hắn có bản lĩnh hiểu rõ lòng người, đồng thời điều khiển rất nhiều thức thần rất cường đại."

"Nhưng mà cái đó có liên quan gì đến Phán Hồn Hương?" Tôi nhìn không được hỏi.

"Nghe vào quả thực không có liên quan, có lẽ trong sự kiện Vô Đồng kia, các người cũng có hoài nghi và nhận ra thân phận của y nhỉ, kỳ thực y chính là Abe no Seimei bị phong ấn bên trong, không, hoặc nói y chính là hoàng thái tử Sawara Shinno bị giết oan kia, nhưng mà, nếu truy xét thân phận chân chính của y, hắn phải là con trai của hoàng đế vĩ đại nhất triều Đường!" Lê Chính cao giọng nói, tất cả chúng tôi nghe đều hồ hồ.

"Còn nhớ không, tôi đã nói bộ tộc Lê thị bởi rình mò sức mạnh của Phán Hồn Hương mà bị Thái Tông tru sát diệt môn, Kỳ gia các người cũng bị cách chức đến nơi đồng không mông quạnh trông coi Phán Hồn Hương, kỳ thực, chân chính liên lụy đến chuyện này, lại là đấu tranh quyền lợi của chư vị hoàng tử với ngai vàng, bộ tộc Lê thị mấy

trăm nhân mạng bất quá chỉ là con dê chịu tội thay mà thôi.

Vị hoàng tử trẻ tuổi thừa kế dòng máu hai đời đế vương kia, làm sao có thể an tâm để ngai vàng bị đại ca vô năng của mình kế thừa. Y hy vọng có được sức mạnh thông qua Phản Hồn Hương, nhưng hoàng đế nhìn thấu dụng tâm của y, giao Phản Hồn Hương cho Kỷ gia bảo quản, tuy rằng hơn một ngàn năm sau trong chiến loạn một khối bị qua tay nhiều người lưu lạc đến Hoa Kỳ, về sau lại bị vị kỹ sư kia may mắn mang về, đương nhiên, đây là chuyện sau này hãy nói.

Thái Tông cũng không biết, Phản Hồn Hương có ba khối, khi Huyền Trang từ Tây Vực mang về khối Phản Hồn Hương thứ hai, khi đó Thái Tông tuổi tác đã cao, Tấn vương Lý Trị cũng sớm được lập làm thái tử, vị hoàng tử này buồn bực không vui, đem tất cả tinh lực vùi đầu vào nghiên cứu khối Phản Hồn Hương này. Thái Tông trước đây mặc dù từng suy nghĩ lập y làm thái tử, lại bị Trương Tôn Vô Kỵ cự tuyệt, Thái Tông lo lắng đến lợi ích của quan nội cường hào, đành phải thôi.

Bốn năm sau khi Thái Tông tạ thế, vị hoàng tử được Thái Tông ca ngợi là giống ông nhất này, bị Trương Tôn Vô Kỵ cuốn vào án Phòng Di Ái, Cao Dương công chúa, nhưng thật ra là giết để chấm dứt hậu hoạn, sự cố lúc ấy có lời bình rằng 'Chấm dứt hy vọng của con người, bốn bề oán thán', mà y trước khi sắp bị tử hình, cũng tức giận hô lên lời nguyện: 'Xã tắc có linh, Vô Kỵ phải diệt tộc!', quả nhiên, buồn cười thay Trương Tôn Vô Kỵ bị Võ hậu giết chết, hẳn cuối cùng lại chết trong tay cháu ngoại ruột của vị thượng hoàng mình khổ cực nâng đỡ, Cao Tông hoàng đế ngay cả nguyện vọng được gặp mặt một lần trước khi chết của hãn cũng gạt bỏ.

Thế nhưng cái chết của Vô Kỵ không phải là kết cục cuối cùng, linh hồn hoàng tử bị giết oan cô độc phiêu đãng tại hoang thế, kết quả bị ý thức của Cửu Vĩ lưu lại trên Phản Hồn Hương bắt, tôi nói rồi, họ đã

đạt thành giao dịch, Cửu Vĩ cho y thân phận mới, song đáng tiếc, mặc dù ở Nhật Bản, y cũng không trọn vẹn được giấc mộng trở thành hoàng đế của mình.

Về phần sau này, y trở thành Âm Dương sư, tuy rằng mong muốn dựa vào phổ độ chúng sinh mọi người lấy được danh vọng trở thành đế vương, nhưng tiếc rằng thời vận không tốt, y đành phải dùng phương pháp giả chết, đem toàn bộ bản thân phong ấn trong Phán Hồn Hương, chờ thời cơ đến." Lê Chính vừa nói, vừa đi ra ngoài. Chúng tôi đi theo ra ngoài, cuối cùng, anh ta đi tới bãi tập của trường — — Một nơi hình tròn khổng lồ lót gạch men sứ.

"Ý người nói, lẽ nào người cưới hạc kia chính là y?" Kỳ Học hoảng sợ nói.

"Không sai, ta chính là con thứ tư của Thái Tông hoàng đế, Ngô vương Lý Khác!" Đỉnh đầu vang lên một thanh âm. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, một con hạc giấy khổng lồ lơ lửng giữa không trung.

Đứng phía trên, chính là thanh niên tướng mạo anh tuấn đã gặp lần trước. Ngẩng đầu, như bao quát nhìn xuống đám kiến hôi mà nhìn chúng tôi, trong mắt tràn đầy khinh thường vào kiêu ngạo.

"Ta ở trong Phán Hồn Hương đã nhiều năm, cũng không phải ngủ, mà đang quan sát và học tập, hiện giờ cơ hội tốt cuộc đã tới, ta muốn tẩy trừ thế giới này, quốc gia tràn đầy tham lam, đố kỵ, dơ bẩn, lòng người tiêu vong này, ta muốn khôi phục nó đến thời thịnh Đường! Đây mới thực sự là đế quốc Trung Hoa, đó mới là quốc gia Trung Hoa khiến tất cả mọi người quỳ lạy và thần phục!" Y nói rất kích động.

"Nực cười, chỉ dựa vào người có thể làm được?" Kỳ Nhan cười lạnh nói.

"Người quá ngu xuẩn, lấy tư cách người trông coi Phản Hồn Hương trăm ngàn năm qua, các người căn bản không hiểu rõ sức mạnh chân chính của nó nào chỉ đơn giản là trị bệnh, khiến người chết sống lại như vậy, người nghĩ chút đi, nếu không, Cửu Vĩ Hồ sẽ không vì nó mà không quản vạn dặm, truy tìm suốt ba quốc gia đúng chứ? Phản Hồn Hương có thể khiến người chết sống lại không phải vì nó là dược vật, mà vì nó có năng lực có thể đảo ngược thời gian, khiến thứ vốn đã chết khôi phục lại thời điểm còn sinh mạng." Lý Khác từ trong tay áo lấy ra một món đồ, quầng sáng đen bao phủ toàn bộ bãi tập.

Đó là Phản Hồn Hương, hơn nữa ba khối đã dung hợp cùng nhau, so với trước đây còn đẹp hơn cũng lớn hơn.

"Ta không muốn nhiều lời, hoặc là các người giao cô gái kia cho ta, ta đồng ý tha cho các người còn sống trở về, bằng không," Lý Khác xoay người, thét lên với Lê Chính: "Mười lăm phút, mang con bé kia tới." Nói xong, y phẩy tay áo bỏ đi, hạc giấy bay lên giữa không trung.

Lê Chính vẻ mặt lạnh lùng nhìn chúng tôi.

"Anh thật sự cam tâm làm chó săn sao?" Kỳ Nhan quát.

"Không phải chó săn, là chiến hữu, tôi cần y đạt thành ước vọng cho tôi, tạo ra một thế giới mới." Lê Chính vừa nói vừa từ trong túi lấy ra cây đinh, vừa chậm rãi tiến tới gần. Thanh âm của anh ta vẫn không phập phồng nhiều, giống như người máy vậy. Mà con hổ kia cũng đồng thời từ một hướng khác nhào tới Kỳ Nhan.

"Các anh muốn giết sạch tất cả mọi người trên thế giới này?" Kỳ Nhan né tránh con hổ, hướng một bên khác chạy đi, Lê Chính đuổi theo, hóa ra cậu ấy muốn dẫn dắt Lê Chính rời đi.

"Không, chúng tôi không làm được, đã có phương pháp cải biến khác của y, cậu cứ thành thật đứng lại đó, giao Lý Đa cho tôi đi." Cây đinh trong tay Lê Chính không thấy nữa. Tiếp theo dưới chân Kỳ Nhan mọc ra mấy cây.

"Không bắn trúng đâu." Kỳ Nhan đứng tại chỗ nhìn cây đinh, cười nhạt nói, Lê Chính không nói gì, tôi lại phát hiện đinh kia bỗng dung biến hóa.

Tựa như sáp nến vậy, bất ngờ hòa tan, chui vào trong đất, ngay sau đó, từ mặt đất nhô ra mấy xúc tua dài nhỏ, kéo lại mắt cá chân Kỳ Nhan.

"Tôi cho cậu biết, Khống Thi trùng giống như cao su lưu hóa, có thể mô phỏng bất cứ vật thể gì, cậu cho rằng tôi ngây ngô lắm sao." Lê Chính ngoảnh đầu nhào tới chỗ chúng tôi!

Kỳ Học nghiêng mình che trước Lý Đa, nhanh chóng rút ra huyết kiếm đâm tới Lê Chính.

"Quá yếu, lão già!" Lê Chính chỉ lấy tay khế đẩy một cái, cả người Kỳ Học như bị lò xo bắn ra ngoài bị đánh bay qua một bên.

"Cơ thể này là y đặc chế cho tôi, các người đừng nên phản kháng thì hơn." Lê Chính vẫn như cũ đứng giữa tôi và Lý Đa, tốc độ cơ hồ vượt khỏi mắt tôi.

"Còn mười phút, xem ra ta đánh giá cao những người này rồi." Lý Khác mỉm cười, Phản Hồn Hương tựa như mất trọng lượng, lơ lửng bên cạnh y.

"Mang cô gái tới đây, ta sẽ gọi Cửu Vĩ ra, thực hiện kế ước của Lê

gia và Cửu Vĩ." Lý Khắc cao ngạo gọi Lê Chính, như gọi tên đầy tớ vậy, Lê Chính cúi đầu, tràn đầy khiêm nhường đáp ứng, kéo Lý Đa qua đó, Lý Đa ra sức phản kháng, tiếc rằng một chút cũng không dùng được.

"Anh lúc đi đã căn dặn tôi cái gì? Không phải là phải chăm sóc con bé thật tốt sao? Anh có thể coi là anh ruột của cô bé sao?" Kỳ Nhan không cách nào nhúc nhích, cao giọng chất vấn. Lê Chính ngừng một chút, quay đầu lại nhìn Kỳ Nhan, lại lập tức đi về phía trước.

Tôi và Lạc Lôi bất đắc dĩ nhìn, lúc này mới phát hiện hóa ra người bình thường nhỏ yếu như vậy. Lý Khắc mở tay trái ra hướng về phía mặt của Lý Đa, tay phải chấm hướng mười ba hoa tai của cô, Lý Đa giống như bị thôi miên vậy, ánh mắt dại ra, đứng bất động tại chỗ.

"Đến đây đi, người đã ngủ say trong máu của bộ tộc Lê thị hơn một ngàn năm, đã đến lúc phải thức tỉnh rồi!" Nói xong, lỗ tai Lý Đa lần thứ hai bắn ra tia sáng nhiều mắt, một đường, hai đường, mười ba đường sáng dần dần hoàn toàn phóng ra ngoài.

"Chúng ta xong rồi." Kỳ Học bất đắc dĩ quỳ rạp trên mặt đất, tuyệt vọng nói.

"Không, Kỳ Học, người sai rồi, đây chỉ là khởi đầu của tân thế giới, vương triều đại Đường chân chính sẽ lại lần nữa quay về, phải cho đám di tộc bốn phương hiểu rõ, chúng ta mới con dân Thiên triều!" Lý Khắc cao giọng cười nói, ánh sáng đen của Phán Hồn Hương đại thịnh, toàn bộ bãi tập đều bị phủ kín.

Tôi vậy mà lại nhìn thấy.

Tôi nhìn thấy cơ thể Lý Đa dần dần trôi lên, tiếp theo cơ thể cô tựa như bắt lửa mà bốc cháy, quần áo nhanh chóng đốt sạch, trong cơ

thể cô dần chui ra một con dã thú, một con hồ ly khổng lồ mang theo ngọn lửa, nó xinh đẹp đến thế, cao chừng sáu mét, cơ thể cao lớn nhanh chóng lấp đầy bãi tập, song tôi lại hoàn toàn không cảm giác được sức nóng, hóa ra cái gọi là cơ thể bùng cháy là màu lông vàng kia của nó, theo gió vũ động, như ngọn lửa nhảy múa, trông rất đẹp mắt. Con hồ không an phận rống to với Cửu Vĩ, Cửu Vĩ chỉ liếc mắt với nó một cái, con hồ toàn thân bắt đầu bốc cháy, trong khoảnh khắc hóa thành hư không.

"Tớ đã nhìn thấy một con hồ ly?" Lạc Lôi khó tin hỏi tôi, hóa ra Cửu Vĩ đã hoàn toàn thực thể hóa, ngay cả cô cũng có thể trông thấy.

Đây là yêu quái mấy nghìn năm tuổi khiến người ta sợ hãi nhất sao? Có lẽ khí thế kia ngay cả thần cũng không thể không hoảng sợ.

Cửu Vĩ giống như Chúa sáng thế nhìn đám người nhỏ nhoi chúng tôi, ngửa lên trời rống lên một tiếng, cơ hồ chấn hư màng nhĩ tôi, tiếp theo, đánh một cái ngáp dài. Nó nhắm một mắt, chỉ dùng một con mắt nhãn cầu bán trong suốt màu tím đen còn lại nhìn chăm chăm Lý Khác, không, chẳng bằng nói là nhìn chăm chăm Phán Hồn Hương kia.

"Mang ta, mang ta về đại Đường đi!" Lý Khác cười cười, hạc giấy bay cao lên, một mực dừng bên tai Cửu Vĩ.

Lê Chính cũng sợ ngây người, chỉ nhìn Cửu Vĩ, không nói thành lời, người ở đây đều xấu hổ trước sinh vật xinh đẹp mà cường đại trước mặt.

Lý Đa như kiệt sức, té xiú xuống đất, Lạc Lôi lập tức đi tới, cởi áo khoác của mình phủ lên người cô. Kỷ Học đã đứng dậy, chém đứt ràng buộc dưới chân Kỷ Nhan, Khống Thi trùng nhanh chóng trở lại chỗ Lê Chính.



Kỷ Nhan vội vàng chạy tới ôm Lý Đa, may mắn, chỉ là thể lực tiêu hao, sắc mặt có vẻ tái nhợt, không có gì đáng ngại.

"Bây giờ nên làm gì? Lý Khác rốt cuộc vì sao bắt những đứa bé kia?"  
Tôi hỏi Kỷ Nhan đang ôm Lý Đa.

"Mang ta trở về, để cho người cha ngu xuẩn và đám huynh đệ vô năng kia của ta biết, ta mới là người đàn ông có huyết thống hoàng gia cao quý, ta muốn mẹ ta và ta hưởng thụ được sự tôn trọng cần có và trọng đãi! Ta muốn những thứ đã mất trở về!" Lý Khác cao giọng hô với Cửu Vĩ, người nọ thì dường như tai điếc vậy, chỉ vẫy đầu, như trước mở to mắt nhìn Lý Khác.

"Ta, từ chối." Cửu Vĩ vậy mà lại mở miệng nói chuyện! Thanh âm phảng phất như từ dưới lòng đất truyền tới vậy, hùng hậu mà mang theo từ tính, vừa giống như một ông cụ cao tuổi khẽ phát ra.

"Là muốn cái này sao?" Lý Khác cười cười, chỉ vào Phán Hồn Hương. Cửu Vĩ nheo mắt nhìn, thế nhưng không nói gì.

"Không ai có thể uy hiếp ta, cái này, vốn chính là thuộc về ta." Cửu Vĩ nói tiếp.

"Ta không có ý định uy hiếp người, chỉ là giao dịch, ta hy vọng người dùng năng lực của người đưa ta và những đứa nhỏ này về 1300 năm trước." Lý Khác cười chỉ những lớp học chứa những đứa bé kia.

Cửu Vĩ trầm ngâm một chút, không nói gì.

"Trước hết người hãy giết chết những con cá tạp này đi, bằng không không có tư cách bàn giao dịch với ta." Nói xong, Cửu Vĩ buông

mình xuống, cuộn tròn thành một cuộn, cái đuôi đỏ rực bọc lấy thân thể chính mình, chỉ lộ ra một cái đầu, cười như có như không nheo mắt lại nhìn chúng tôi, như đang thưởng thức một màn kịch hay sắp bắt đầu.

Mặt của Lý Khắc trầm xuống, y nói với Lê Chính: "Giết toàn bộ kẻ của em gái ngươi, nó đã không còn giá trị gì nữa."

Lê Chính ngẩn người, tiếp theo gật đầu, "Được." Nói xong, cởi tây trang và kính đen xuống, đi về hướng chúng tôi.

"Anh điên rồi." Kỳ Nhan muốn rút huyết kiếm ra, lại phát hiện cậu ấy đã không còn năng lực này. Cậu ấy giật mình nhìn chúng tôi.

"Xem ra lần trước đan dược tuy cứu mạng con, nhưng cũng đã thay đổi thể chất và máu của con, con không cách nào dùng huyết kiếm nữa." Kỳ Học ho khan một tiếng, đem người che chắn trước Kỳ Nhan.

"Ông đến sao? Lão quỷ." Lê Chính khinh thường nhìn.

"Dù sao cũng phải thử một chút chứ." Kỳ Học cười cười.

"Chú hai!" Kỳ Nhan muốn kéo ông, Kỳ Học lại đẩy tay Kỳ Nhan ra, mang theo vẻ mặt hiền lành và nụ cười mỉm nhìn Kỳ Nhan.

"Cái chết của cha con, ta rất khó chịu, ta vẫn luôn tự trách mình, song khi ta nhìn thấy con hoàn toàn trưởng thành, ta nghĩ sứ mạng của mình cũng đã hoàn thành, chưa hề cô phụ ủy thác của người trong họ, bản thân phân gia chúng ta chính là vì tông gia các con mà sinh ra, mà các con lại vì thủ hộ Phán Hồn Hương mà sinh ra. Hơn một ngàn năm số phận dây dưa hy vọng vẽ lên dấu chấm hết, ta không muốn nhìn thấy con giẫm lên vết xe đổ của tổ tiên, nhìn cho thật kỹ

đây, nhìn xem năng lực cuối cùng của chú vì con làm chút chuyện nhỏ bé." Kỳ Học cởi áo, đi về hướng Lê Chính.

Kỳ Nhan và chúng tôi ngơ ngẩn tại chỗ, chỉ có thể nhìn Kỳ Học đi tới.

Trong cơ thể Lê Chính dần dần có thứ nhô ra ngoài, thứ kia đâm rách da vọt ra, nhìn kỹ một chút, lại là những cây đinh!

"Người đã kết hợp làm một với Khống Thi trùng? Cơ thể này kỳ thực chính là Khống Thi trùng?" Kỳ Học kinh ngạc nói.

Lê Chính không trả lời, chỉ hơi dùng chút lực, toàn bộ đinh như đạn ghém hướng Kỳ Học vọt tới.

Thế nhưng Kỳ Học không hề nhượng bộ, đón đinh vọt tới.

Trong tiếng gào của Kỳ Nhan, toàn thân Kỳ Học ghim đầy đinh, nhưng đồng thời ông cũng vọt tới trước mặt Lê Chính.

"Thật đúng là không sợ chết." Lý Khác đứng ở trên cao cười lạnh nói.

Cơ hồ là cùng lúc, Kỳ Học rút ra huyết kiếm, gạt tay trái của Lê Chính, song Lê Chính chẳng chút cảm giác đau, tựa như không phải cánh tay của anh ta vậy. Phần bị gạt đứt đang khống chế chậm rãi đổi màu, sau đó như bùn đất nứt nẻ ra, từng mảnh vụn cũng nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh Lý Khác.

Cuối cùng Kỳ Học ngã xuống, ngã xuống trước mặt Lê Chính.

Kỳ Nhan lớn tiếng la lên chú, chạy tới, tôi cũng đi tới, nhưng Kỳ Học đã té trên mặt đất, nhắm chặt hai mắt. Lê Chính lạnh lùng nhìn chúng tôi.

"Ta sẽ giết ngươi." Kỳ Nhan đặt cơ thể Kỳ Học xuống, đứng trước mặt Lê Chính, Lê Chính không để ý đến cánh tay cụt của mình, cũng không để ý đến Kỳ Nhan, mà nhìn Lý Đa vẫn nằm trong lòng Lạc Lôi.

"Nếu muốn giết ta, chờ một chút cũng không vội." Lê Chính cầm tay còn lại kia vào trong mái tóc bạc của mình, tiếp theo ngửa đầu cao giọng cười, sau đó vỗ vỗ vai Kỳ Nhan. Tôi và Kỳ Nhan khó hiểu nhìn anh ta.

"Lê Chính, ngươi đang làm gì thế?" Lý Khác khó hiểu chất vấn. Tôi nhìn thấy mảnh vụn cánh tay cụt ban đầu lơ lửng bên cạnh y rõ ràng đang tự mình hoạt động, tiếp theo kết hợp với nhau, thành một sợi thừng, bao bọc trên Phán Hồn Hương.

"Tôi nói rồi, Khống Thi trùng có thể dựa theo ý nguyện của tôi biến thành bất kỳ hình dáng nào, quay về đây." Cánh tay cụt của Lê Chính từ từ mọc ra, phần trước đó bị chém tựa như nam châm hút vậy, dần dần trở về, bao gồm cả phần bọc Phán Hồn Hương. Mà đỉnh trên người Kỳ Học cũng mềm nhũn ra, toàn bộ trở lại trên cơ thể Lê Chính, Kỳ Học một chút thương tích cũng không có, khỏe mạnh bò dậy, chỉ hơi kinh ngạc.

"Vừa nãy dường như đã hôn mê." Kỳ Học nhìn sang cơ thể mình, Kỳ Nhan vừa mừng vừa sợ.

Lý Khác mặt không đổi nhìn người phía dưới.

"Đừng quên, ta còn có Cửu Vĩ Hồ." Lý Khác lạnh lùng cười nói.

"Ồ? Hình như tôi vừa nghe thấy, người có Phán Hồn Hương mới có tư cách đàm phán với Cửu Vĩ mà?" Tay Lê Chính đã hoàn toàn phục hồi như cũ, cầm trong tay khối Phán Hồn Hương trọn vẹn chân chính

kia. Hơn nữa trả lại nó cho Kỳ Nhan.

"Hóa ra là giả vờ." Kỳ Nhan cười.

"Không hoàn toàn đâu, có lúc, thật sự rất muốn giết cậu. Thậm chí mấy giây trước thôi, nhưng mà, tôi không phải đối thủ của y, nhất định phải động não chút," Lê Chính cười cười, lập tức nói thêm, "Hơn nữa vì em gái, tôi sẽ không làm như vậy."

"Các người dường như vui mừng quá sớm." Hạc giấy của Lý Khắc rớt cuộc bay xuống, hoàng tử cao cao tại thượng lại nói chuyện với chúng tôi tại cùng một vị trí.

"Nhìn cánh tay người xem, Lê Chính." Lý Khắc chỉ vào cánh tay đang phục hồi của Lê Chính, "Khi người dùng xác cuốn Phán Hồn Hương qua, ta đã đưa kèm cả con dao giấy qua."

Lê Chính giơ tay lên, quả nhiên, một con dao giấy màu trắng từ trong bắp thịt đâm thủng ra, trực tiếp cắm vào trái tim, Lê Chính hự cũng không kịp hự một tiếng, ngã xuống.

"Ta căn bản không quan tâm Phán Hồn Hương bị các người lấy đi, bởi vì chỉ cần giết sạch các người, cái này dĩ nhiên là của ta. Đáng tiếc, Lê Chính, ta vốn muốn cho người một cơ hội, nhưng người đã bỏ lỡ, chớ có trách ta, người họ Lê các người vốn là hoàng nô, giống như tổ tiên người, không tận trung cho tốt với cương vị, kết cục vẫn là khinh suất như vậy." Lý Khắc cao ngạo nói.

"Anh." Tôi nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm của Lý Đa, hóa ra cô đã tỉnh dậy, hơn nữa dường như trí nhớ trước kia cũng khôi phục. Cô khóc ôm cơ thể Lê Chính, người nọ hô hấp đã rất mỏng manh, nhưng anh ta vẫn cười vươn tay vuốt ve mặt Lý Đa.

"Rất cảm động nha, trước khi chết có thể nghe được một tiếng gọi của em gái cũng đủ rồi nhỉ, không giống ta, huynh đệ tử muội ta cả ngày đều nghĩ cách làm sao gạt bỏ ta, giết chết ta, đề phòng ta." Lời Lý Khác nói đột nhiên lộ ra sự bi thương.

"Chuyện của phàm nhân các ngươi quá phiền toái." Cửu Vĩ đứng lên, nhếch nhếch miệng, lộ ra răng nanh đều đặn. "Sự kiên nhẫn của ta có hạn."

Lý Khác nhíu mày.

"Các ngươi nên biết, thân phận khác của ta là Abe no Seimei bản thân có năng lực khống chế yêu quái, nếu đã như vậy, chớ có trách ta." Lý Khác ngẩng cao đầu, hai tay chắp giữa ngực, trong mắt y đã không còn nhìn thấy đồng tử, tản ra ngoài ám quang màu đen, miệng không biết đang niệm cái gì.

"Kẻ ký kết khế ước cùng yêu quái sẽ cùng chung sức mạnh và sinh mệnh với yêu quái, Lê Chính, nếu Khống Thi trùng của ngươi biến mất, ngươi cũng sẽ biến mất, tuy cơ thể ngươi sẽ không bị giết chết, nhưng căn nguyên bị diệt, ngươi cũng không thể nào nương nhờ nữa!" Lý Khác hô lớn.

Mắt tôi bắt đầu đau đớn kịch liệt, tựa như có gì đó muốn nháy ra vậy, tôi đau đớn gào to một tiếng, tiếp theo Kính Yêu từ trong mắt tôi nháy ra ngoài.

Trạng thái của nó thật không tốt, giống như sắp chết vậy, mà tôi cũng phát hiện, một mắt mình cũng đã mù.

"Âu Dương, cậu không sao chứ?" Lạc Lô đỡ lấy tôi, tôi lắc đầu, chỉ che mắt.

"Hóa ra trong mắt người cũng có à, tên nhóc kia chết đi, mắt của người cũng phải vĩnh viễn mù lòa!" Lý Khác tiếp tục cười nói. Tôi dùng mắt còn lại nhìn đám Kỳ Nhan, Lê Chính cơ hồ đã gần kề cận cái chết, cơ thể anh ta như cành cây khô héo, bắt đầu tàn lụi, nứt nẻ, sắc mặt Kỳ Học đỏ bừng, chỉ có Kỳ Nhan và Lý Đa không hề đáng ngại, mà Lạc Lôi cũng vô sự.

"Toàn bộ chết hết đi." Tia sáng trong mắt Lý Khác càng thêm mãnh liệt.

Lý Đa đứng lên.

"Anh Kỳ Nhan, đưa dao găm của anh cho em." Cô đi tới bên cạnh Kỳ Nhan, Kỳ Nhan chần chừ, đưa dao găm cho cô.

"Huyết kiếm của anh, cần máu có linh lực đúng không." Lý Đa chậm rãi đi tới trước mặt Kỳ Nhan, lại nhìn Lê Chính nằm dưới đất. Kỳ Nhan khó hiểu đưa dao găm cho cô, Lý Đa mang theo ánh mắt thương thức ngắm nghía dao găm.

"Giúp em chăm sóc anh hai, anh ấy thật sự rất đáng thương." Nói xong, Lý Đa mỉm cười lần cuối với chúng tôi, Kỳ Nhan dường như phát hiện ra gì đó.

Tiếc rằng đã quá muộn, Lý Đa đã cắm dao găm vào trong cơ thể, máu tươi phun ra, Lạc Lôi khóc chạy tới đỡ lấy cô cố gắng đứng yên.

"Rút, rút ra, đừng để anh tôi và mọi người cứ thế mà chết." Mũi Lý Đa tái nhợt lấp bắp vài cái, khó khăn nói ra mấy chữ.

Kỳ Nhan run rẩy cầm dao găm còn chưa hoàn toàn vào trong cơ thể, rốt cuộc nhắm mắt lại, rút dao găm ra. Theo đó Lý Đa ngất đi.

"Không ngờ dùng máu tươi của người yêu đúc kiếm, đây là truyền thống của Kỳ gia các ngươi sao? Đường như giống cha của ngươi? Ha ha ha ha!" Lý Khác cười nói.

Kỳ Nhan ngẩn người, nhưng huyết kiếm trong tay tựa hồ khác biệt trước đây, đỏ hơn, sáng hơn.

"Đến đây nào, để xem huyết kiếm của ngươi có đâm thủng được cơ thể ta hay không, xem là ta chết trước hay các ngươi chết trước!" Toàn thân Lý Khác bao phủ ánh sáng trắng, che lấp cơ thể. Kỳ Nhan cầm kiếm vọt tới, hướng cơ thể chính của Lý Khác đâm xuống.

Tôi chờ mong một kiếm này có thể đâm thủng cơ thể Lý Khác, một khắc kia tựa như thời gian cũng đình chỉ.

Thế nhưng sau một luồng cường quang, thân thể Lý Khác xác thực bị đâm xuyên qua.

Nhưng đâm thủng cơ thể y cũng không phải là kiếm của Kỳ Nhan, huyết kiếm nọ vẫn như cũ biến mất, bốc lên từng sợi huyết sắc, sương mù, vây lượn bên cạnh hai người.

Kỳ Nhan và Lý Khác đều rất kinh ngạc, bởi vì đâm thủng cơ thể Lý Khác, lại là móng vuốt dài mà sắc bén của Cửu Vĩ.

"Thật là nhàm chán, để ta nhanh chóng giải quyết cho." Cửu Vĩ rút móng vuốt ra, cơ thể Lý Khác bắt đầu phun máu tươi ra ngoài. Y như còn không phục nhìn Cửu Vĩ.

"Vì sao? Vì sao lại làm như vậy? Không phải ta đã triệu hồi ngươi ra sao? Không phải ta đã cho ngươi thoát khỏi hơn một ngàn năm trời buộc sao? Ước hẹn của ta và ngươi thì sao đây? Giao dịch thì sao đây?" Lý Khác tuyệt vọng rống to.



"Đừng kích động, trước tiên nói cho người biết, nếu như ta muốn ra ngoài, không ai có thể ngăn cản, ta cũng không cần bất kỳ trợ giúp nào, về phần ước định giữa ta và người hoặc là giao dịch gì đó, người hẳn phải rõ ràng, ta không phải ban cho người hai lần tái sinh mệnh rồi sao? Nên thỏa mãn chứ, hơn nữa ta chỉ dựa theo dựa theo ý mình mà tùy ý làm việc, lúc nào ta muốn xuất hiện tự nhiên sẽ xuất hiện, giống như vừa rồi, có thể chỉ trong tích tắc, kẻ ta tiêu diệt chính là Kỳ Nhan chứ không phải người, tóm lại ta cũng không biết một giây kế tiếp ta sẽ làm gì, muốn trách, thì trách vận mệnh của người thôi, Lý Khác, số phận người không cách nào thay đổi. Từ lúc người chết khi đó, tất cả mọi thứ đều đã không cách nào thay đổi." Cử Vĩ đi tới trước mặt Lê Chính, Phán Hồn Hương bay lên, mãi cho đến bên hốc mắt nó.

Cửu Vĩ Hồ mở con mắt vẫn luôn nhắm lại kia ra.

Đó là một hốc mắt trống trơn, hóa ra, khối đồ này lại chính là tròng mắt nó.

"Phán Hồn Hương không phải là bảo vật cao tăng Ấn Độ kia hóa tảng mà có sao?" Kỳ Nhan kinh ngạc hỏi.

"Nực cười, đó chẳng qua là ta vì báo đáp hẳn mà gửi lại, nhưng loài người lòng tham không đáy lại muốn làm của riêng, tên kia dùng pháp khí chia tròng mắt ta làm ba khối, còn nuốt vào, cho nên ta chẳng qua là muốn lấy lại đồ của mình mà thôi." Cửu Vĩ chớp mắt một cái, dường như đang thích ứng.

"Được rồi, kết thúc rồi, chuyện của các người ta không muốn để ý tới nữa, tóm lại, ta đã lấy được thứ ta muốn, đương nhiên, đừng truy tìm mấy nghìn năm này có đám người thấp kém các người làm bạn khiến ta ngược lại có chút thú vị, có lẽ, ta sẽ còn tìm tới các người."

Cửu Vĩ tròng to mắt, mím cười chậm rãi tan biến trong sương mù màu đỏ vờn quanh, giống như ngọn nến đã cháy hết, phụt tắt.

Lê Chính và Kỳ Học cũng rất nhanh khôi phục lại, đi tới bên cạnh Lý Khác nằm dưới đất. Ngực y hở toác, hô hấp cũng rất gian nan.

"Ta tốn bao sức lực, học nhiều pháp thuật như vậy, chỉ để giữ gìn cơ thể và linh hồn này, chờ cơ hội trở về, tính toán suốt hơn một ngàn năm, lại dẫn tới loại kết cục này, vì sao, vì sao." Lý Khác học máu tươi.

"Nói cho chúng tôi biết, những đứa trẻ bị người thôi miên kia chữ máu chốt là gì." Kỳ Nhan đi tới, đỡ lấy vai y, Lý Khác cười cười, ánh mắt lại đang nhìn bầu trời.

"Mẹ, con vẫn chưa thể trở thành hoàng đế, vì sao mẹ không mím cười với con nữa? Con làm tất cả mọi thứ, cũng vì có thể trông thấy nụ cười của mẹ, mong mỗi chúng ta vốn thân là hoàng tộc không cần chịu những kẻ thấp hèn kia chèn ép, lẽ nào, cái này, cũng là sai sao, hay nói, thật sự vận mệnh của con, cũng sớm đã được định sẵn rồi?" Giọng Lý Khác càng ngày càng yếu ớt.

"Đừng chết chứ, nói cho tôi biết chữ máu chốt là gì!" Kỳ Nhan lớn tiếng hét.

"Hồi Đường." Lý Khác khó khăn nói xong, nhắm hai mắt lại, cơ thể y cũng nhanh chóng lạnh đi cứng đờ, nhanh chóng thối rữa hóa thành cát bụi.

Kính Yêu lại trở về mắt tôi, khi tôi mở mắt, kính ngạc phát hiện, chỗ Lý Khác chết đứng lên một bé trai khuôn mặt tuấn tú nhã nhặn, mặc một thân Đường trang, còn bên cạnh thì đi tới một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp khí chất cao quý, mặc phục sức phu nhân Đường triều,

mím cười nắm tay cậu bé, đi về hướng xa, bóng lưng hai người chậm rãi biến mất, hòa vào nhau.

Lý Khắc không hề gạt chúng tôi, những đứa bé kia tỉnh lại, kêu khóc tìm cha mẹ khắp nơi, chúng tôi đành phải gọi điện thoại cho đồn cảnh sát, tiếp theo trước khi cảnh sát tới lạng lẽ rời khỏi trường học kia. Về sau Lê Chính nói cho chúng tôi biết, ông già giữ cửa chỉ bị anh ta đánh ngất xỉu, người kia chẳng qua là một thi thể của tên lưu manh bị hổ giấy giết chết mà thôi.

Vết thương của Lý Đa không đáng ngại, song cần nán lại bệnh viện một thời gian, nhưng cô bình thường quán lấy Kỳ Nhan, tôi và Lạc Lôi tới nhiều nhưng không nhìn thấy nữa. Lê Chính như cũ rời đi, anh ta để lại tờ giấy nói cho chúng tôi biết, tuy rằng Lý Khắc đã hoàn toàn biến mất, nhưng cơ thể y vẫn như cũ không phải người thường, anh ta quyết định du lịch khắp nơi, tin rằng nhất định có biện pháp có thể sửa cơ thể mình, đương nhiên, chúng tôi chân thành chúc phúc cho anh ta.

Tôi và Lạc Lôi nhìn nhau cười, ra khỏi phòng bệnh.

"Tớ không hiểu, vì sao phải dẫn những đứa bé kia đi." Dọc đường Lạc Lôi hỏi tôi.

"Cậu biết Từ Phúc không? Năm đó Tần Thủy Hoàng cho hấn năm trăm đôi đồng nam đồng nữ, bảo hấn ra khơi tìm kiếm tiên đan, nghe đâu, người Nhật Bản có thể là con cháu của những người này, đương nhiên, chỉ là truyền thuyết mà thôi." Tôi cười nói. Lạc Lôi mở to mắt, không hiểu nhìn tôi.

"Cậu nghĩ xem, nếu trở về quá khứ, mọi người chúng ta đều sẽ bị biến đổi, có lẽ tớ cậu bao gồm của tổ tiên chúng ta đều sẽ hoàn toàn biến mất, nói như thế, trình độ của toàn bộ chúng ta đều sẽ bị hủy

diệt, mà Lý Khắc có lẽ cho rằng, y mang những đứa bé kia đi, có thể kéo dài sinh mệnh của thời đại này, cũng có lẽ y muốn từ nơi này chọn lựa ra một nhóm trẻ em, sáng tạo ra xã hội viễn vông thuộc về riêng y, thuộc về đại Đường của riêng y." Lạc Lô nghe xong, ồ một tiếng.

"Kỳ thực tớ cũng chỉ phỏng đoán mà thôi, đến tột cùng y muốn làm gì tớ không biết, nhưng có vài thứ có thể khẳng định, y so với bất cứ ai trong chúng ta, đều muốn một lần nữa trông thấy thịnh Đường lần nữa trở lại trên thế giới này, chỉ có điều, có thể phương pháp của y sai lầm rồi. Thế giới này quả thực có thể bản thủ, phức tạp hơn trước kia, nhưng đồng thời cũng đang tiến bộ phát triển, những mặt xấu đó không thể tránh khỏi, chúng ta chỉ có thể tối thiểu hóa nó, nỗ lực khống chế trong phạm vi nhất định thôi." Tôi lại tiếp tục nói.

"Cậu nói nghe rất giống lão tiên sinh dạy học đang giảng bài nha." Lạc Lô nháy mắt cười nói. Tôi lắc đầu.

"Có lẽ vậy, dù sao nếu quả thật kẻ sinh thời như chúng ta muốn chứng kiến thịnh Đường thứ hai, vậy cần nhờ bản thân chúng ta cố gắng khai thác, đi thôi, tòa soạn còn rất nhiều nhiệm vụ đang chờ đó." Tôi kéo tay Lạc Lô, đi về hướng ngã rẽ sang con đường kế tiếp.

# Chương 76: Nghìn mắt

Thời gian vui vẻ trong không khí chậm rãi chuyển lạnh, Lê Chính tạm biệt chúng tôi, mà thành phố dường như cũng chậm rãi bắt đầu khôi phục sự yên tĩnh, Kỳ Nhan nói, có thể những năm gần đây xuất hiện quái sự, nhiều ít có liên quan đến hoạt động của Phán Hồng Hương, mà bây giờ nó đã trở về với nơi mình nên đến, cuộc sống của chúng ta đương nhiên trở nên bình thường.

"Tớ muốn đi xa một chuyến." Khi Kỳ Nhan nói cho tôi biết cũng không hề khiến tôi cảm thấy kinh ngạc, cậu ấy có thể nán lại đây hơn nửa năm đã khiến tôi rất kinh ngạc rồi. Chẳng qua, tôi hơi lo lắng, máu cậu ấy đã mất năng lực, còn có thể ứng phó những sự vật cổ quái kia nữa hay không.

Cậu ấy dường như đã nhìn ra, cười sang sảng.

"Không sao đâu, tớ chỉ muốn đi đây đó nhiều hơn, Lý Đa cũng sẽ đi cùng với tớ, lần này có thể sẽ phải đi khá lâu, cậu phải bảo trọng hơn." Cậu ấy đi tới, vỗ vai tôi.

Không hề nhiều lời, Kỳ Nhan đã đi, hơn nữa mang theo con bé điên thường cười không ngừng kia, không, cô bé sau khi trải qua chuyện nọ, đã trưởng thành rồi.

Chợt nhiều người rời đi như vậy, dường như có chút tịch mịch.

Tôi lại nhận được nhiệm vụ phỏng vấn, một thợ trang điểm.

Nhưng tuyệt đối không phải một thợ trang điểm bình thường, cái này

hình như là lời thừa rồi, bằng không tôi đi phỏng vấn anh ta làm gì.

Nói chính xác, người đàn ông tên Tôn Mộc này là một thợ trang điểm xác chết.

Tôi và Lạc Lôi cùng ngồi xe tới nhà tang lễ này, dường như thợ trang điểm danh hiệu kỳ lạ này cũng hấp dẫn sự chú ý của Lạc Lôi, cho nên hiển nhiên đi cùng.

Tôi không sợ quỷ thần, nhưng không có nghĩa là không tin quỷ thần, giống như tôi tin tưởng con người, nhưng tôi lại sợ con người nhất vậy.

Nhà tang lễ từ bên ngoài nhìn qua giống như một cái tủ lạnh úp ngược vậy, tuy rằng vẫn là tháng bảy, nhưng nơi này vẫn mát mẻ như mùa thu, thậm chí có đôi chút tê buốt, chẳng lẽ thật đúng là âm khí nặng sao. Lúc tiến vào cửa chính chỉ có hai nhân viên đang tán gẫu ở chỗ thu phí, treo trên vách tường một bảng nhựa thật to màu xanh da trời, ghi rõ đủ loại giá cả, tôi không nhìn được có chút cảm thán, ngay cả người đã chết, cũng khó tránh khỏi bị tiền kìm hãm. Hai bên cổng trưng bày rất nhiều bồn hoa tươi, nhưng những đóa hoa này phần lớn đều đã có chút khô hồng. Xe chúng tôi dừng sau một chiếc xe buýt nhỏ, dường như có người tới trước, hoặc nói ở đây lại thêm một người đã chết.

Băng qua hành lang chật hẹp yên tĩnh, hai chúng tôi đi vào nhà xác, Lạc Lôi dường như hơi thả chậm bước chân, bởi vì tiếng bước chân của chúng tôi ở nơi yên tĩnh này vang vọng lại, cô sợ đã quấy rầy người chết.

Hơi khác biệt với tưởng tượng của tôi, cả phòng rất thoáng đãng, khoảng chừng hơn bốn mươi mét vuông, ở bên trái đặt chính tề hai mươi cái giường, còn có ba cái hòm mới đen nhánh tỏa sáng, căn

phòng rất sạch sẽ, nhưng vẫn có chút u ám. Song tôi nhanh chóng phát hiện, bên trong vốn có một cửa, hình như hai bên đặt phòng ướp xác, thảo nào có hơi lạnh tiến vào.

"Các anh chị tìm ai?" Bỗng nhiên một người đàn ông trẻ tuổi sang hỏi tôi, tôi trả lời anh ta là tìm Tôn Mộc. Người thanh niên bỗng toát ra vẻ mặt kinh ngạc mà chán ghét.

"Anh ta ngay trong phòng ướp xác, thời gian anh ta chung đặng với xác chết còn nhiều hơn người sống." Người thanh niên sau khi hỏi rõ mục đích đến của chúng tôi thì cười lạnh rồi đi.

Tôi và Lạc Lôi đi vào, lại phát hiện không một bóng người, đang cảm thấy kỳ lạ.

"Ở đây thường chỉ có hai loại người đến, người chết, và người sống đưa tiễn người chết." Tôi chợt nghe một thanh âm trầm thấp lại giàu từ tính, giống như phát thanh viên trong radio cũ ngày trước, mang theo chút nhiễu sóng âm ỉ.

Tôi nhìn lại, một người đàn ông cao gầy đưa lưng về phía ánh sáng ngoài cửa sổ đứng sau chúng tôi, tôi nhớ vừa rồi không thấy anh ta, có thể vừa từ phòng lạnh ra. Nhưng bước chân anh ta nhẹ nhàng như mèo, đến gần tôi và Lạc Lôi lại không chút tiếng động.

Lúc này tôi mới cẩn thận quan sát anh ta.

Tôn Mộc mặc một thân trang phục vải bố cứng tay dài màu xám tro, nửa dưới là quần dài ống thẳng màu đen, một đôi giày đen đế viền trắng. Tôi khó hiểu tuy ở đây khá mát mẻ, nhưng vẫn chưa đến mức mặc kín không kể hờ thế này mà, vả lại trên tay anh ta còn mang một đôi găng màu trắng. Ngoài ra đầu của anh ta giống như một cây gỗ Bạch Diệp thô bị dao cắt qua vậy, tóc ngắn bằng phẳng, trán hẹp mà

cao, hai gò má cao ngất, đôi môi kia tựa như một vết thương lơ đãng vạch ra trên mặt vậy, khép lại nhìn sơ qua giống như không hề có, kỳ quái nhất là đôi mắt của anh ta, nhắm thật chặt, hốc mắt có chút lún, như quả cà chua phơi dưới ánh mặt trời, khô quắt mà đỏ ngầu.

Anh ta hít mũi một cái, đột nhiên nhếch môi cười giải thích, tôi nhìn thấy hàm răng anh ta hơi vàng, nhưng đều đặn, tựa như một trái bắp vừa lột xuống.

"Cậu có thể chưa hiểu rõ lắm nghề này của tôi, cũng khó trách, số xác chết tôi từng thấy có thể còn nhiều hơn cả số người mà cậu quen biết." Tôn Mộc cười nói, lời nói mặc dù không sai, nhưng tôi nghe vào vô cùng khó chịu, gượng gạo cười một tiếng.

"Các cậu tiếp xúc, hoặc nói xác chết phần lớn mọi người biết, đều đến từ TV hay một ít người thân, những người này đều là chết bệnh, nghề chúng tôi, thích nhất là trang điểm cho xác chết trong bệnh viện, bởi vì những thi thể này xem như hoàn chỉnh." Tôn Mộc vừa nói, vừa đi về hướng một quan tài trong đó, dáng đi của anh ta rất kỳ quái, giống như diễn viên xiếc đi trên dây thép vậy, hai tay hơi mở ra, cơ thể hơi lắc lư hai bên, bước chân rất nhỏ, nhưng cực kỳ vững vàng.

"Nhưng có những thi thể giập nát không nguyên vẹn, hoặc nói là không phải tử vong bình thường, khi người thân họ đưa tới, thường đều bọc họ lại trong túi nhựa đỏ, nghe đâu như vậy có thể trấn an oán linh người chết.

Nhận xác, là chuyện đầu tiên chúng tôi phải làm, tôi nói rồi, ở đây vui mừng nhất là nhận xác qua đời ở bệnh viện, bởi vì thuộc loại rất dễ xử lý; Nếu nhận được xác đã thối rữa dữ dội, tỷ như xác thời gian rất lâu mới được phát hiện, thường tỏa ra mùi tanh tưởi, mọc đầy sâu trùng, đã hoàn toàn biến đổi. Bình thường sẽ khiến quần áo cũng thấm vào mùi hôi. Nhận xác rất đáng chú ý, đầu vừa phải ngửa lên,



để xác dùng kiểu nửa nằm từ trong xe mời ra, như vậy người đó mới thoải mái, sẽ không làm khó chúng tôi. Cho nên tôi cần mặc quần áo khá kín kẽ dày nặng, như vậy có thể tránh bị thi thủy có độc bắn vào người. Người làm việc ở đây có rất nhiều người không thích ứng được bỏ đi, còn dư lại, trong mắt người ngoài nhiều ít có chút dị loại, kỳ thực họ chẳng qua đều là một đám cơ thể sắp thối rữa, chỉ cần vượt qua được bản thân, sẽ không sao nữa, vả lại nghề này thu nhập coi như hậu hĩnh, cho nên vẫn có người kiên trì lưu lại.

Kỳ thực, chúng ta sợ dĩ sợ hãi, là vì trông thấy những thi thể tựa như trông thấy kết cuộc chưa đến của mình mà thôi." Lúc Tôn Mộc nói chuyện luôn mỉm cười, nhưng trên mặt lại không lộ ra biểu cảm dư thừa nào khác, dường như bất cứ chuyện gì cũng không hề liên quan đến anh ta.

"Công việc của tôi khá bận rộn, có đôi khi tám tiếng phải hóa trang trên trăm cái xác, như vậy hai mươi phút phải hóa trang xong một xác chết thông thường, nhưng nếu vô tình gặp phải xác nữ mới mang vào kia, e rằng mấy tiếng đồng hồ cũng không đủ." Tôn Mộc mở phòng lạnh ra, tôi nghe thấy một tiếng loảng xoảng, vô cùng vang dội, là loại thanh âm của kim loại va chạm.

"Nếu tâm lý cậu tốt, có thể tới xem một chút, nhưng mà cô gái kia thì không nên, tiếng hít thở của cô rất không có quy luật, xem ra vẫn còn chút sợ hãi." Tôn Mộc dường như muốn nói Lạc Lôi, thế nhưng anh ta không hề quay về phía Lạc Lôi mà nói.

Quả nhiên, tôi nhìn Lạc Lôi, hai tay cô vòng quanh chà xát vai, nhìn tôi lúng túng lắc đầu.

"Âu Dương, cậu cứ đi đi." Cô chưa hẳn là sợ, chẳng qua là cảm thấy có chút buồn nôn thôi.

Tôi đi theo Tôn Mộc vào, chân còn chưa bước vào, cơ thể liền run lập cập.

Bên trong là một thứ gì đó to lớn lóe ra ánh kim loại bạc sáng bóng, tổng cộng ba tầng, bố trí rất nhiều ngăn kéo, tựa như quầy thuốc trong tiệm thuốc bắc vậy. Tôn Mộc thuận thục kéo ra một ngăn kéo, loảng xoảng một tiếng, một cái xác được kéo ra ngoài.

Hình thể của xác chết hơi gầy, hẳn là một nữ giới. Song toàn bộ đều bọc trong túi nhựa đỏ tươi như máu.

Tôn Mộc kéo khóa, tôi vừa nhìn xuống, rất may mắn Lạc Lôi không theo vào.

Nếu chỉ nhìn nửa bên mặt, đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp thanh tú, mặc dù bởi vì mất máu quá nhiều dẫn đến bộ mặt cực kỳ nhợt nhạt, nhưng vẫn không che giấu được dung mạo của cô khi còn sống, thế nhưng phần mặt khác, giống như một khúc gỗ cũ bị mối đục rỗng, giập nát không chịu nổi, bên miệng da đã biến thành than, toàn bộ khuôn mặt cơ hồ bị đốt trụi phân nửa.

"Cái này cũng có thể sửa chữa phục hồi?" Tôi che miệng, chợt nhớ tới một câu nói, Lỗ Tấn tiên sinh từng nói, bi kịch chính là đem một thứ gì đó có giá trị nhân sinh xé nát hủy diệt cho người ta nhìn, hí kịch là đem bức xé vô giá trị kia để người ta xem. Hai bên mặt, xinh đẹp và xấu xí, so sánh hoàn toàn bất đồng, khiến tôi cảm thấy rất khó chịu.

"Thế này là tốt rồi, lần trước xảy ra một vụ tai nạn xe, toàn bộ xương sọ đều biến dạng, tôi còn phải dùng đinh ghim vá đầu và da đầu người đó. Như vậy đi, cậu có hứng thú nhìn tôi làm thế nào hóa trang cô ta không? Nhưng mà có thể phải mất chút thời gian." Tôn Mộc mở hai tay ra nói. Tôi nhìn đồng hồ đeo tay một chút, thời gian còn sớm,

vì vậy bảo Lạc Lôi đi phỏng vấn những nhân viên công tác khác của anh ta, mình thì ở đây xem Tôn Mộc làm việc ra sao.

Tôn Mộc đi vào một căn phòng nhỏ, giống như ở bệnh viện làm phẫu thuật, nhưng tôi rất khó hiểu, lúc này anh ta vậy mà lại tháo găng tay xuống.

Tay của anh ta rất lớn, hơi có chút không hài hòa với cổ tay, ngón tay tỉ mỉ thon dài, trắng nõn như đầu hành, cho dù là con gái, cũng rất ít có ai đẹp được như vậy.

Tôn Mộc mang thi thể cô gái ra ngoài, đương nhiên, tôi cũng phụ một tay, tiếp theo, anh ta chuẩn bị một loại sản phẩm chất dẻo cực kỳ đàn hồi màu sắc giống như da, trải bên nửa mặt bị hư tổn, tiếp theo mở bàn tay ra, nhẹ nhàng đặt trên gương mặt người chết.

"Anh đang làm gì vậy?" Tôi tò mò hỏi.

"Tôi đang cảm nhận, hóa trang cho mỗi thi thể, tựa như chế tạo ra một tác phẩm nghệ thuật, hư tổn càng nghiêm trọng, thách thức càng lớn, mà tôi dĩ nhiên là càng hưng phấn, song trước khi động thủ, tôi phải cảm nhận suy nghĩ của họ." Tôn Mộc nói, trên mặt hiện ra cảm giác thỏa mãn của đứa trẻ giành được món đồ chơi yêu thích.

Thật là một quái nhân, tôi lẩm bẩm trong lòng, song tôi biết, chuyện tôi mong đợi nhất còn chưa xuất hiện, cũng là nguyên nhân chủ yếu tôi tới đây tìm anh ta.

Qua mấy phút đồng hồ, tay Tôn Mộc như một luồng sáng trắng, thỉnh thoảng cầm lên dao phẫu thuật, trên nửa khối dẻo bọc lên bắt đầu cắt, tôi giống như đang nhìn một nghệ nhân chế tác tượng đất trên phố, đầu tiên là tái hiện đường nét của ngũ quan bị hủy diệt cơ bản, tiếp theo là điêu khắc tỉ mỉ và xếp sửa, tôi hầu như quên mất mình đang

ở đâu, hoàn toàn bị đôi tay kia mê hoặc, thành một thể sống đơn độc, đang tự mình hoàn thành công việc, không thà nói là công việc, chỉ bằng nói là đang khiêu vũ.

Hai canh giờ trôi qua, tôi gần như không nhận ra cô gái này nữa, ngoại trừ chỗ mối nối chỗ đường vá nhàn nhạt, cơ hồ không nhìn ra bất kỳ khác thường nào, xem ra loại keo dẻo này cũng là đặc chế. Mặt của cô gái rất đẹp, giống như khuôn mặt của búp bê phương tây tràn ngập phong cách Goth, song lại không có chút sức sống nào. Hơn nữa chỗ mắt dường như có chút dị dạng.

"Từng bị lửa đốt, da có thể có chút héo rút mất nước." Tôn Mộc dường như nhìn thấu nghi vấn của tôi, giải thích.

"Kế tiếp là cần hóa trang, hơn nữa chúng tôi còn có loại thuốc đặc thù, làm cho người chết nhắm mắt và miệng, hơn nữa da nhão, nhìn qua vô cùng an tường, nhưng phải được sự đồng ý của thân nhân người chết." Tay Tôn Mộc rời khỏi thi thể, hơn nữa anh ta đi vào chỗ rửa tay, nghiêm túc cọ rửa, tiếp theo thay quần áo, lần nữa đeo bao tay lên.

"Anh làm những việc này mà không mang bao tay? Không sợ đâm bị thương mình sao?" Tôi hỏi anh ta.

"Đeo găng tay, cảm giác sẽ không bén nhọn, tay tôi và tôi làm ra tác phẩm sẽ không hoàn mỹ nữa." Tôn Mộc bưng tách trà lên, trán của anh ta đầy mồ hôi.

"Nhưng mà, họ không phải đều nói anh là một người mù sao." Tôi rất cuộc vẫn phải nói ra.

Tôn Mộc dừng uống nước. Hốc mắt lõm xuống của anh ta bỗng nhiên chuyển động, xương gò má hai bên cũng nhúc nhích lên, anh

ta nghiêm túc quay về hướng tôi.

"Tôi càng linh hoạt so với rất nhiều nhân viên mắt sáng khác, đây cũng là lý do tôi ở đây, rất nhiều người họ không tu bổ được xác chết, đều phải nhờ tôi mới được." Quả nhiên, anh ta không nhìn thấy, lại có thể hoàn thành công việc tinh tế như vậy. Thực sự khiến người ta lấy làm kỳ lạ.

"Được rồi, tôi đã hoàn thành công tác, phỏng vấn của cậu cũng nên kết thúc rồi, đây là danh thiếp của tôi, cậu là một người tốt, có rất ít người lạ có thể nán lại chỗ này mấy canh giờ, còn nhìn tôi làm việc, nếu có chuyện gì, cậu có thể tới tìm tôi, đương nhiên, tôi muốn vĩnh viễn không phải ở chỗ này làm việc cho cậu." Tôn Mộc đưa cho tôi tấm danh thiếp, sau đó xoay người, không nói chuyện với tôi nữa.

Tôi cầm danh thiếp đi ra, tìm được Lạc Lô, rời khỏi nhà tang lễ.

"Thật là một quái nhân." Tôi thầm nghĩ.

Thế nhưng tôi không ngờ, rất nhanh, tôi lại lần nữa gặp mặt Tôn Mộc.

Bởi vì một người tự xưng là người biết rõ Tôn Mộc, đột ngột tìm tới tôi.

"Tôi nghe nói buổi sáng anh đã phỏng vấn hấn ta." Chàng trai trẻ này khoảng chừng hai mươi tuổi, tướng mạo phổ thông, vóc người trung bình, mặc một bộ áo sơ mi chữ T màu trắng và quần đùi bãi biển màu đen, gã đỉnh đạc đốt thuốc lá trước mặt tôi, giống như tôi và gã giao tình rất sâu vậy, tôi chợt nhớ tới, chàng trai này chính là người tôi đã từng gặp ở nhà tang lễ lúc trước.

"Đúng thì sao?" Tôi đối với người như vậy có chút phản cảm.

"Tôi khuyên anh bớt tiếp xúc với tên quái vật này, tôi và hắn là đồng nghiệp trong nhà tang lễ, hắn hầu như chưa bao giờ giao tiếp với bất kỳ ai, nhưng ngày hôm qua tôi lại phát hiện hắn vậy mà lại nói nhiều lời với anh như thế, hơn nữa, chúng tôi sau lưng đều cho rằng hắn là một người tâm lý biến thái." Chàng trai trẻ chọt hít một hơi thuốc, đầu thuốc lập tức đỏ lên, tôi nhìn mắt gã, không ngờ so với đầu thuốc đang bốc cháy còn đỏ hơn, xem ra sung huyết rất dữ dội.

"Tên kia, vậy mà gọi mình là nghệ thuật gia, hắn rõ ràng là một kẻ mù, nhưng có thể trang điểm tu bổ xác chết tốt hơn những người khác, anh không cảm thấy kỳ lạ sao? Hoặc nói hắn căn bản là một yêu quái, không ai biết lai lịch của hắn, tài liệu về hắn đều là một bí ẩn, thời điểm nhà tang lễ thành lập hắn đã ở đó, thế nhưng nhiều năm như vậy, người khác đều nói hắn không hề già đi, mấy chục năm hắn vẫn chính là dáng vẻ ấy, tuy tất cả mọi người chán ghét hắn, nhưng tài nghệ của hắn thực sự xuất sắc, nếu không có hắn, chỗ bé nhỏ của chúng tôi đã sớm chống đỡ không nổi nữa, thậm chí có người của vùng khác, cũng nghe tiếng tăm hắn tìm tới trang điểm xác chết. Hơn nữa, tôi nghe nói, phàm là những xác chết từng được hắn trang điểm, đều sẽ thiếu mất một vài thứ." Thanh niên bỗng nhiên thần bí nói, tôi lại trông thấy đôi mắt gã càng ngày càng đỏ, hầu như không nhìn thấy đồng tử, nhưng chính gã dường như căn bản không cảm giác được.

"Thiếu mất cái gì?" Tôi hỏi gã.

"Nhãn cầu, tuy tôi chưa có chứng cứ xác thực, nhưng tôi từng quan sát, một vài thi thể sau hóa trang, hốc mắt họ đều có chút dị dạng, không khéo, hắn thật sự là một yêu quái chuyên ăn nhãn cầu đó." Thanh niên giống như một nghệ sĩ nói bình thuật, nói đến khoa trương thế, nhưng mỗi lần nói, tôi nhìn thấy huyết thái dương của gã đều kịch liệt nhúc nhích, sắc mặt gã thật không tốt.

"Sự việc tôi đã kể cho anh biết, có thể cho tôi chút phí dụng không?" Hóa ra đó là mục đích gã đi chuyến này.

"Tôi dựa vào cái gì tin tưởng cậu?" Tôi cũng không phải đura ngốc.

"Vây dễ thôi, anh hình như có danh thiếp của hắn, theo hắn về nhà một chút, nhưng nhớ nghìn vạn lần đừng để bị phát hiện, tôi lần trước thiếu chút nữa đã bị phát hiện, tuy hắn là một gã mù, nhưng hình như thính giác và khứu giác đặc biệt nhạy." Gã trai để lại phương thức liên lạc, sau đó lảo đảo đi, gã vừa đi vừa đề xuống ót mình.

Tôi lấy ra danh thiếp của Tôn Mộc, trong lòng nổi lên nghi hoặc.

Sau khi tan việc, tôi vội vã chạy đến khu địa chỉ ghi trên danh thiếp, nán lại đó chờ Tôn Mộc đến.

Đó là một khu phố cũ, bởi vì phải phá dỡ, phần lớn cư dân đã dời đi, ở lại ngoại trừ Tôn Mộc thì không còn mấy nhà nữa, đãi ngộ của Tôn Mộc hẳn phải rất tốt, vì sao không mua một căn nhà mới chứ? Hơn nữa, hàng xóm của anh ta cũng nói Tôn Mộc hằng ngày đóng kín cửa, cũng không hề có bất kỳ bạn bè, không có vợ, người thân, hơn nữa mỗi mùa hè, trong nhà sẽ luôn nổi lên những mùi vô cùng khó ngửi. Hơn nữa, chính phủ thời điểm muốn phá dỡ, thái độ Tôn Mộc vậy mà rất khác thường, chết cũng không đồng ý, thiếu chút nữa làm ầm ĩ đến đài truyền hình, cho nên công tác phá dỡ cũng phải gác xuống.

"Thật là một bí ẩn." Sắc trời dần tối, tôi nhìn cánh cửa đóng chặt nhà Tôn Mộc, nhin không được nói.

"Cái gì bí ẩn?" Phía sau vang lên thanh âm trầm thấp của Tôn Mộc,

tôi sợ hết hồn, xoay người, anh ta mỉm cười đứng sau lưng tôi, tôi cảm thấy khó hiểu, cho dù bên ngoài, thời tiết nóng bức thế này, anh ta vẫn như cũ mặc áo dài quần dài, còn mang găng tay, ngay cả cổ cũng bị áo sơ mi kín cổ bảo vệ.

"Tôi chỉ tùy tiện nói vậy thôi." Tôi lúng túng trả lời.

"Tôi biết cậu sẽ tới tìm tôi, không bằng đi ăn chút gì nhé, tôi hơi đói rồi." Anh ta rất thân thiện mời tôi, vừa vặn cũng là giờ cơm, tôi quyết định đi cùng anh ta.

Tiệm cơm cũng là người vùng này mở, đặc biệt làm phục vụ cư dân phụ cận, một phòng ăn nhỏ chỉ có thể chứa ba cái bàn gỗ, phía sau chính là nhà bếp, quán cơm điển hình của nhà dân sửa thành. Chúng tôi tùy ý gọi vài món ăn, bắt đầu trò chuyện.

"Hửm? Có người nói tôi như vậy sao?" Tôi kể lại lời của gã trai trẻ cho anh ta biết, nhưng không nói là gã ta kể.

"Kỳ thực, cũng không có gì, thật ra tôi đến từ một gia tộc cổ xưa, chúng tôi mấy đời đều làm trang điểm xác chết, cậu không cần kinh ngạc, bất kỳ nghề nghiệp nào đều có lịch sử lâu đời của nó, chúng tôi đương nhiên không ngoại lệ, chẳng qua đối với những người khác mà nói có chút khác biệt, nói thí dụ như tiếp viên hàng không, mọi người sờ dĩa tò mò với họ, là vì nó ít, lúc nào mà máy bay thay thế được xe lửa và xe khách, trở thành phương tiện giao thông chính, tiếp viên hàng không chẳng phải cũng chẳng khác nào nhân viên bán vé bình thường sao? Thuật trang điểm xác chết bắt nguồn rất sớm, gia tộc chúng tôi sớm nhất là trang điểm cho hoàng thất, bởi vì áp lực lớn, đương nhiên tay nghề cũng cao, một vài người chết trận sa trường, cũng có thể hóa trang sống động như thật, chẳng qua, gia tộc chúng tôi cũng phải trả giá thật lớn, có lẽ thời gian dài tiếp xúc với người chết mà mắc phải lời nguyền — — Tất cả những người kể



thừa thuật hóa trang, đều sẽ từ từ biến thành người mù, không một ai may mắn thoát khỏi, đây là cái giá phải trả tương xứng, chúng tôi có được năng lực người thường không có, đương nhiên phải trả giá đau đớn, nhưng may mắn, trong khi biết sẽ trở nên mù lòa, chúng tôi liều mạng rèn luyện giác quan khác, cho nên những năm qua, cũng không sao cả, tổ phụ tôi, cha tôi, đều là người mù." Anh ta mỉm cười nói, hốc mắt lõm xuống đối diện tôi, khiến tôi có chút khó chịu.

"Không thể chọn bỏ đi sao?" Tôi hỏi anh ta.

"Không, có ít người trước khi sinh ra đã được định sẵn số phận rồi, tựa như phù điêu trên vách tường. Vẫn duy trì tư thế và thói quen của mình, nếu tôi muốn thay đổi, sụp đổ chỉ có cơ thể của chính tôi, hơn nữa tôi cũng đã dần dần thích ứng." Anh ta vẫn bình tĩnh nói.

Tôi không nói thêm gì nữa, mà bắt đầu tán gẫu chút chuyện khác, hai người ăn cơm xong, bên ngoài đã tối hẳn, Tôn Mộc uống chút rượu, có thể bởi vì mang găng tay bất tiện, anh ta tháo găng tay ra, sau khi ăn xong nhét găng tay vào túi quần.

"Có muốn đến nhà tôi ngồi chút không?" Tôn Mộc nói.

Tôi vốn muốn từ chối, nhưng lòng hiếu kỳ chiếm thượng phong, vì vậy đi theo anh ta, xuyên qua ngõ nhỏ chật hẹp.

Ánh đèn đường rất tối, giống như tàn nến trong gió, lúc sáng lúc tắt. Song phía trước lại có mấy gã trẻ tuổi tới dường như là côn đồ.

Một tên cầm đầu vóc dáng tương đối cao lớn, cạo đầu bóng lờng, để mình trần, trên vai xăm rồng rắn, tôi không nhìn được thấy buồn cười, người thế hệ này thật sự là xem phim nhiều quá rồi, cái gì cũng bắt chước theo, không có một chút sáng tạo nào, chỉ biết xăm hình rồng hổ, chút hoa văn khác cũng tốt, ví dụ như bảy kỳ quan thế giới

mới Vạn Lý Trường Thành này, dài như vậy, cũng có thể quấn trên người mấy vòng, ra ngoài tuyệt đối chấn động.

"Mấy anh trai, bọn em không có tiền ăn, móc ra chút đi." Người này lấy ra một con dao xếp sắc bén, quơ trong tay, tôi mong gã đừng cắt phải mình là tốt rồi.

Không đợi tôi mở miệng, Tôn Mộc bỗng nhiên chậm rãi bước tới, chậm rãi vươn một tay, trong tay dường như cầm chút tiền.

"Cầm đi." Anh ta đưa tay tới.

Bỗng nhiên chuyện kỳ quái xảy ra, mấy tên côn đồ nhìn tay anh ta một chút, vừa định cầm tiền, lại giống như nhìn thấy quỷ hay cảnh sát vậy (hình như ví dụ như vậy có chút không ổn) kêu to yêu quái, quái vật các loại rồi chạy trốn chết.

"Xảy ra chuyện gì thế này?" Tôi lần thứ hai khó hiểu.

"Có thể là bị bộ dáng của tôi hù dọa." Tôn Mộc quay đầu, thảo nào, dưới loại ánh đèn này, mặt của anh ta thật có chút dọa người.

"Lá gan nhỏ như vậy còn dám đi ăn cướp." Tôi lắc đầu cười khổ.

Rốt cuộc, tôi đi tới nhà Tôn Mộc, song thời gian không còn sớm nữa, tôi nhiều nhất nán lại nửa tiếng thì phải về, thuận tiện đem bài viết về anh ta sửa sang lại.

Trong nhà anh ta cực kỳ sạch sẽ, tôi nói sạch sẽ có hai ý nghĩa, một là không hề có bụi bặm, hai là cũng không có thêm đồ đạc gì khác, ngoại trừ bàn ghế cần thiết, những thứ khác không hề có, tôi khó hiểu tiền anh ta kiếm được rốt cuộc đã cầm đi làm cái gì.

Phòng khách không lớn, khoảng mười mét vuông, trong nhà rất tối, kỳ thực ánh sáng của phòng khách cũng không mạnh, miễn cưỡng thấy rõ đồ đạc, so với nền không khá hơn bao nhiêu.

"Tôi vào trong thay quần áo." Tôn Mộc đưa lưng về phía tôi nói, tôi ừ một tiếng, sau đó ngồi trên ghế nhìn ngó xung quanh.

Tất cả mọi thứ đồ dùng liếc mắt cũng có thể thấy rõ ràng, tôi chợt cảm thấy buồn chán, vì vậy đứng dậy quan sát khắp nơi.

Lúc này điện thoại di động của Tôn Mộc đột nhiên vang lên, hóa ra là nhà tang lễ có một người chết đặc biệt quan trọng tới, họ hy vọng Tôn Mộc chạy tới một chuyến, dù sao thi thể dưới loại thời tiết này, mặc dù có ướp lạnh, nhưng qua một đêm nhiều ít sẽ ảnh hưởng đến trang điểm, loại chuyện này thân nhân đương nhiên cho rằng càng sớm càng tốt. Tôn Mộc vô cùng áy náy nói tôi anh ta sẽ nhanh chóng trở về, đồng thời hy vọng tôi có thể chờ anh ta một chút.

"Tôi có thứ cho cậu xem." Anh ta cười nói, nói xong, liên tục dặn dò tôi đừng đi, sau đó khép cửa lại đi ra ngoài.

Trong nhà chỉ còn mình tôi.

Tôi bỗng ngửi thấy một mùi như có như không, mùi này có chút quen thuộc, dường như buổi sáng đã ngửi được ở nhà tang lễ.

Tôi đi vào hướng buồng trong tối om, may mà trên vách tường có đèn, bên trong lại lớn hơn nhiều so với phòng khách. Song cũng chỉ có chiếc giường mà thôi.

Tôi dọc theo tường phòng, chậm rãi đi tới, đột nhiên cảm giác vách tường có chút kỳ lạ.

Thời tiết rất nóng, thế nhưng có một đoạn tường lại lạnh như băng. Tôi để xác định, đi sờ sờ tường phòng khách, quả nhiên, nhiệt độ không giống nhau.

"Mặt sau này chẳng lẽ có thứ gì?" Tôi nghi ngờ, sau đó học trong phim, dùng tay gõ quanh vách tường trơn nhẵn không có vật gì này.

Quả nhiên, một tiếng động giống máy móc chuyển động, tường ấy vậy mà lại mở ra, đương nhiên, một luồng hơi lạnh cũng phả vào mặt, đương nhiên còn có loại mùi đặc thù này.

Nhờ vào ánh đèn không sáng mấy, tôi gắng gượng nhìn vào bên trong một chút.

Đó là một căn phòng lớn vô cùng, hầu như còn lớn hơn so với phòng ngủ bên ngoài. Bên trong để ngay ngắn từng ngăn tủ kim loại, giống như thư viện vậy, từng tầng từng tầng.

Mặt trên không hề để sách, nhưng là từng bình thủy tinh.

Bình kích cỡ khoảng bằng ly thủy tinh uống nước thông dụng của chúng ta, hơn nữa hình như mặt trên còn có dán nhãn chú thích, ngọn đèn rất tối, tôi không thấy rõ lắm bên trong là gì, trên nhãn viết cái gì. Tôi tùy ý cầm lấy một cái lên, đi tới chỗ sáng.

Nếu không có chút chuẩn bị, tôi cơ hồ đã sẩy tay đánh rớt bình.

Trong bình chứa chính là nhãn cầu.

Một đôi nhãn cầu hoàn chỉnh, ngâm trong dung dịch trong suốt phòng chừng là chất chống phân hủy. Theo động tác tay của tôi nhãn cầu kia chậm rãi chuyển động trong chất lỏng trong suốt tựa như có sinh mệnh mà nhìn tôi, tôi vô luận xoay sang góc nào, đều cảm thấy bị

nhìn chăm chăm.

Trên nhãn viết một câu.

"Dương Nguyệt 26 tuổi nữ ngày 14 tháng 7, năm 1996 chết đuối, nhãn cầu nguyên vẹn."

Tất cả các bình, bên trong đều là nhãn cầu. Xếp đặt khá chỉnh tề, từng tầng từng tầng, đủ loại, màu đen, màu cà phê, màu xanh lam, tôi không ngờ lại còn có của người ngoại quốc, đồng tử đã đánh mất sức sống mở to, bên trong căn phòng tối tăm quầng sáng điện thoại di động chiếu xạ ánh lam. Nhãn trên bình ghi chú rõ tên của chủ nhãn cầu, thời gian và lý do tử vong. Quả thực như một bộ sưu tập vậy. Hơn nữa nghiêm ngặt sắp xếp theo thời gian. Tôi như bị lột sạch đặt trên đường cái vậy, cả người đều có cảm giác bị đâm chích, tôi có thể cảm giác giống như trong căn phòng này có rất nhiều người, họ đều đang trừng to mắt nhìn chăm chăm tôi.

Tôi không rời đi, chỉ dọc theo ngăn tủ tìm được một nhóm gần đây.

Lại có một bình trống, song cũng có nhãn.

"Âu Dương Hiên Viên 24 tuổi nam không rõ năm 2007 nguyên nhân chết không rõ nhãn cầu chưa thu được" Tôi lần nữa suýt không nắm được bình.

Tôi đặt bình về, cầm lên một cái bên cạnh.

Bên trong là một đôi nhãn cầu đỏ như lửa vậy, cực kỳ quen thuộc, tôi nhìn thấy nhãn, quả nhiên, thời gian chính là ngày hôm nay, là đôi mắt của gã trai trẻ kia, gã phỏng chừng đã không còn trên nhân thế nữa rồi.

Tôi cẩn thận đóng cửa lại, lấy ra cái bình dán nhãn tên tôi, hơi bình tĩnh lại, trong lòng chỉ muốn lập tức rời khỏi đây.

Thế nhưng vừa đi ra khỏi phòng ngủ, lại phát hiện Tôn Mộc đang đứng ở cửa chính. Anh ta mang theo nụ cười cổ quái nhìn tôi, nhưng anh ta không có mắt.

"Tôi đã nói muốn cho cậu xem vài thứ, song cậu đã nhìn được một phần rồi nhỉ?" Tôn Mộc nói.

"Tại sao muốn chọn tôi, hơn nữa anh không phải chỉ lấy mắt người chết sao?" Tôi đổ mồ hôi lạnh hỏi anh ta.

"Đúng vậy, cho nên nếu như giết chết cậu, thì mắt cậu chẳng phải là mắt người chết sao?" Anh ta như trước bình tĩnh nói, tựa như đang cùng tôi thảo luận về đề tài ăn cơm ban nãy vậy.

"Tại sao anh phải cất giấu mắt của nhiều người như vậy? Lẽ nào anh bị tâm lý biến thái sao?" Tôi cố gắng làm cho giọng mình ổn định, cố gắng không để lộ ra cảm giác sợ hãi.

"Không vì sao cả, bởi vì tôi không muốn trải qua cuộc sống của kẻ mù nữa, tôi muốn nhìn thấy ánh mặt trời, nhìn thấy màu sắc!" Ngược lại tâm tình Tôn Mộc trở nên kích động.

"Mẹ kiếp cái gì mà quy củ tổ tiên, cái gì mà giáo điều, đám tổ tiên ngu xuẩn của tôi quyết định pháp điều hoang đường như thế, lại muốn tôi đến tuân thủ, nhưng mà khi tôi sắp mất đi hy vọng, tôi lại từ chỗ người cha sắp chết của mình biết được, kỳ thực tôi vẫn có thể một lần nữa khôi phục thị lực.

Tôi đã kể với cậu, từ khi tôi được chọn là người nối nghiệp của gia tộc mắt sẽ dần héo rút đến khi mù hẳn, song vẫn có biện pháp để

mắt tôi lần thứ hai nhìn thấy ánh sáng, đây cũng một thứ khác tôi muốn cho cậu xem." Tôn Mộc bỗng nhiên đưa tay anh ta ra.

Lòng bàn tay anh ta có một vết dao. Nhưng cơ hồ là cùng lúc, vết dao kia đột ngột chậm rãi mở lớn, bên trong lại có một nhãn cầu. Nhãn cầu rất sinh động, chuyển động xung quanh, giống như ống kính camera vậy.

Tôi giật mình gần như nói không nên lời. Tôn Mộc thì đắc ý đi qua tôi, mở cửa ngòm, lấy ra một cái bình, đó là đôi mắt lửa đỏ của thanh niên ban nãy tôi thấy.

"Người này quá nhiều chuyện, tôi không có lựa chọn, tôi chỉ muốn không ai biết đến mình mà làm một người bình thường, nhưng hẳn cứ muốn tóm tôi ra. Hẳn cho rằng theo dõi mà không bị tôi phát hiện, nực cười, tên ngu ngốc này căn bản không biết tôi đã sớm thả ít đồ trong đầu hẳn." Tôn Mộc mở bình, lấy ra một nhãn cầu trong đó. Chậm rãi cởi bỏ áo trên.

Tôi rất cuộc hiểu rõ vì sao thời tiết nóng bức như vậy anh ta vẫn muốn mặc áo tay dài.

Trên cơ thể trần trụi của anh ta hiện đầy vết dao tương tự trên bàn tay, từng đường từng đường, chi chít.

Những vết dao kia đều đang từ từ mở ra, bên trong đều là nhãn cầu, hơn nữa tất cả đều sống. Tôn Mộc từ một chỗ vết dao trong đó lấy ra một nhãn cầu dường như đã hư hỏng, đồng thời đem nhãn cầu đỏ rực vừa rồi chậm rãi lấp vào, nhãn cầu được nhét vào nhanh chóng khôi phục sức sống, bắt đầu chuyển động, hơn nữa còn nhìn tôi.

"Giống như nghiệm thuốc phiện vậy, lúc mới đầu tôi chỉ cấy nhãn cầu vào lòng bàn tay, để tôi lần nữa nhìn thấy đồ vật, nhưng tôi nhanh

chóng phát hiện, cấy vào càng nhiều, năng lực của tôi càng lớn, loại cảm giác đó thật sự tuyệt không thể tả, tôi đối với bất cứ sự vật nào cũng đều nhạy vượt xa người thường, nhưng những con mắt này đều chỉ có thể nán lại trên cơ thể tôi một khoảng thời gian, tiếp theo cần nhấn cầu mới thay thế. Thuật này gọi là Nghìn Mắt, có thể thông qua cấy vào nhãn cầu người chết để một lần nữa nhìn thấy ánh sáng, còn có thể nhận được năng lực của người đó, mỗi lần cấy vào một con mắt của người lạ, tôi đều sẽ hưng phấn không thôi, bởi vì thể nghiệm mới lần nữa phủ xuống. Nhưng mà, sau đó khi nhấn cầu cùng cơ thể tôi xuất hiện phản ứng bài xích, tôi lại đau đớn tột cùng.

Tôi hiểu đây không phải là một biện pháp lâu dài, cha nói cho tôi biết, nếu muốn chân chính biến thành người bình thường, nhất định phải tìm được một đôi nhãn cầu hoàn toàn phù hợp với tôi, bỏ vào hốc mắt vốn héo rút của tôi mới được. Hơn nữa, trong nhãn cầu người chết bao hàm đủ loại cảm giác của họ trước khi chết, mỗi một cái cấy vào, tôi lại có thêm một lần cảm giác tử vong, không còn gì kích thích hơn cảm thụ trước khi tử vong." Tôn Mộc càn rỡ cười nói, tôi bỗng cảm giác được người này căn bản là gã điên.

May mắn, nhiều năm như vậy, tôi rốt cuộc chờ được cậu, lần đầu gặp cậu ở nhà tang lễ, tôi đã biết mắt cậu rất phù hợp với tôi, nhất là mắt phải của cậu."

Tôi bấy giờ mới nhớ tới, mắt phải của tôi phong ấn Kính Yêu.

"Nhưng mà, bây giờ chưa phải lúc, tôi vẫn chưa thể hoàn toàn thích ứng với nhãn cầu của cậu, thế nhưng tôi sẽ kiên nhẫn chờ đợi, giống như con hổ nằm trong bụi cỏ, chờ đợi thời cơ sẵn mồi." Anh ta cười lấy nhãn cầu còn lại ra đi về hướng tôi.

Tất cả "mắt" trên người anh ta đều mở ra, tôi lập tức cảm thấy một trận choáng váng, thời điểm mất đi ý thức, tôi nhìn thấy anh ta cầm



dao cắt một vết thương chỗ cổ tay phải của tôi, kỳ lạ là tôi không hề cảm thấy bất kỳ đau đớn nào, tiếp đó, anh ta chậm rãi ấn nhãn cầu đỏ vào vết thương, vết thương bắt đầu chậm rãi tự khép lại.

"Khi con mắt này hoàn toàn mở ra, tôi sẽ tới lấy nhãn cầu của cậu. Giống như hoa màu vậy, tôi sẽ tới thu hoạch. Nhưng mà, lần sau cậu sẽ không nhận ra tôi đâu." Tôn Mộc hưng phấn cười lớn, tiếp theo, mắt tôi tối sầm lại.

Khi tôi tỉnh dậy, phát hiện mình đang nằm dưới cột đèn bên đường. Sắc trời đã sáng choang, tôi vậy mà đã ngủ cả đêm, giống như nằm mơ vậy, nhưng khi tôi nâng tay phải lên, chỗ cổ tay quả thực có một khe hở rất nhỏ.

Khi cái này hoàn toàn mở ra, anh ta thực sự sẽ đến lấy mắt của tôi? Tôi tự hỏi.

Về sau tôi đi tìm nhà Tôn Mộc, nơi đó đã hoàn toàn trống không, cái gì cũng không có nữa, bao gồm cả bộ sưu tập ghê tởm đông đảo của anh ta, tôi cũng hiểu ra tiền của anh ta đều cầm đi làm cái gì rồi.

Về phần người thanh niên kia, vài ngày sau thi thể của gã cũng được tìm thấy, hốc mắt trống rỗng, nhãn cầu bị lấy đi. Nghe đâu khi tìm được gã cả thi thể giống như rau dưa cạn nước, tất cả đều héo rút. Nhà tang lễ cũng nói Tôn Mộc gọi điện thoại báo lãnh đạo không thể đi làm, rồi không hề xuất hiện nữa, nhà tang lễ đã không còn Tôn Mộc, nhanh chóng tiêu điều. Tôn Mộc giống như thoáng cái biến mất khỏi thế giới này vậy, tựa như căn bản chưa từng xuất hiện, nhưng mỗi khi nhìn thấy đường đen mảnh trên cổ tay phải của tôi, tôi sẽ lại nhớ tới anh ta.

Tôi không kể chuyện này cho Lạc Lôi, dĩ nhiên sợ cô lo lắng, nhưng khi sếp gọi tôi viết bài về thị trường điểm mù, tôi lại không biết phải

bắt đầu viết như thế nào.

Tôi không biết, lúc nào Tôn Mộc sẽ lại xuất hiện trước mặt tôi, mỉm cười lấy đi nhãn cầu của tôi.

# Chương 77: Minh Hà

Anh hùng Achilles trong thần thoại Hy Lạp kể lại là con trai của anh hùng Peleus Argonauts và nữ thần Hải Dương Thetis. Anh hùng trong truyền thuyết dường như phần lớn đều là con lai nửa người nửa thần, lấy tư cách mẹ của thần, nữ thần Hải Dương khi con trai ra đời liền cầm mắt cá chân chàng xách ngược đem ngâm vào nước minh giới (vậy mà không hề chết đuối), làm cho vị anh hùng này toàn thân đao thương bất nhập, nhưng duy chỉ có gót chân bị nắm lại không được ngâm, khiến sau cùng trong cuộc chiến thành Troy bị cung tên bắn trúng mất mạng, về sau mọi người thường dùng gót chân Achilles để hình dung thương tổn chí mạng.

Nói nhiều như vậy cũng không phải là muốn mọi người bù lại tri thức thần thoại Hy Lạp, chẳng qua trong câu chuyện ở đây xuất hiện con sông kia, khá khơi gợi sự chú ý của mọi người, nghe đâu con sông thần kỳ này là nước mắt người chết trên thế gian hội tụ thành, hơn nữa nó giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, thường ẩn hiện tại thế giới con người bao gồm cả hồ Song Giới đã kể trước đó, có lẽ cũng là kiệt tác của nó, con sông này chỉ có thể trông thấy vào buổi tối, hơn nữa người sống bình thường, nghe nói rất khó nhìn thấy con sông này.

Minh Hà, ở Trung Quốc lại được gọi là Hoàng Tuyền, cầu Nại Hà của Trung Quốc cổ đại hoặc các ví dụ khác dựa trên nó, trong truyền thuyết thần thoại của các quốc gia đều có liên quan tới truyền thuyết một con sông màu đen ngăn cách cõi âm và nhân gian, xem ra quả thực nói không ngoa, hơn nữa Minh Hà giống như lá tử thần thứ 13 trong bộ bài Tarot vậy, vừa đại diện cho tử vong, cũng tượng trưng cho sự sống lại.

Phong thư trong tay tôi đây nhận được vào buổi sáng, khi tôi đang khó hiểu ai gửi tới, lại trông thấy trên bì thư nét chữ quen thuộc.

Là thư Kỳ Nhan gửi, trong thư ngoại trừ viết vài câu hỏi han, ngoài ra còn nói cho tôi biết gần đây cậu ấy gặp phải một câu chuyện quái dị.

"Khi tớ viết cho cậu phong thư này, bản thân tớ cũng khó có thể tin, hóa ra trước khi chết, bất cứ ai cũng đều hèn mọn bé nhỏ như vậy.

Minh Hà cũng là con sông mà tớ và ba nuôi chí tìm kiếm, tuy rằng con sông màu đen này là điềm xấu thường mang ý nghĩa tử vong, nhưng vẫn không ngăn được những nhà mạo hiểm trăm ngàn năm qua hiếu kỳ, mà khiến mọi người động tâm là, nghe đâu anh hùng Achilles nói không ngoa, mặc dù người chết, ngâm vào nước Minh Hà là có thể giành được sinh mệnh lần thứ hai.

Thế nhưng phần lớn các nhà thám hiểm đều tốn công vô ích, thậm chí còn có rất nhiều người từ đó mất tích. Căn cứ vào tài liệu ba tớ để lại, nghe nói Minh Hà xuất hiện lần cuối cùng được ghi lại là đang ở phụ cận một huyện thành nhỏ phía tây nam Trung Quốc.

Mà những tư liệu quý báu để lại này, chính là của một nhà mạo hiểm nổi tiếng hai mươi năm trước, cũng là bạn thân đại học của ba tớ, hai người thời đi học từng vì hứng thú hợp nhau còn thành lập một xã đoàn, bình thường bạn bè đi du lịch, sau này khi đã tốt nghiệp vẫn thường liên lạc.

Nhưng sau khi ba tớ kết hôn ông nhận được một phong thư và một cái bọc của người bạn tên Chiêm Khởi Hiên này rồi không thấy tin tức nữa.

Trong thư Chiêm Khởi Hiên nói, mình đã tìm được tung tích của Minh

Hà, đồng thời lại gửi chút hàng mẫu về. Ba tở vô cùng hưng phấn, đồng thời cũng vì người bạn này lo lắng không yên. Quả nhiên, sau này Chiêm Khởi Hiên không còn trở về nữa, mà hàng mẫu ông ta gửi tới, sau khi mở bọc gói ra gặp phải ánh mặt trời liền biến mất, chỉ còn một bình rỗng, giống như bị bốc hơi vậy, nhưng ba tở thường nói, trong nháy mắt đó, ông quả thực trông thấy chất lỏng màu đen.

Tìm kiếm Minh Hà vẫn luôn là mong ước của ba tở, đồng thời cũng trở thành nguyện vọng, tở ra ngoài lần này, cũng muốn thuận tiện hoàn thành nguyện vọng của ông, đương nhiên, tở cũng cảm thấy rất hứng thú với Minh Hà. Bởi vì du lịch có chút nguy hiểm, tở thật vất vả mới thu xếp cho Lý Đa một chỗ trong thành phố, cũng dự định dành một tuần đi trước một mình.

Khi tở tới huyện thành nhỏ kia không nhịn được thấy buồn cười, là thị trấn mà hoang tàn không khác gì làng chài nhỏ — — Quên chưa nói, phụ cận đây có nhánh sông, dân địa phương phần lớn dựa vào bắt cá duy trì sinh kế. Song rất may mắn, chúng tở gặp một người bạn cũ.

Ngày đó tở đang ở từng nhà hỏi thăm tin tức của Chiêm Khởi Hiên, tở cho rằng muốn tìm được Minh Hà, đương nhiên phải tìm được người cuối cùng phát hiện ra nó trước, song đa số mọi người đều lắc đầu, dù tở có đưa ảnh chụp của Chiêm Khởi Hiên cho họ nhận diện cũng vô dụng, hơn nữa một vài người trung niên trên mặt còn mang theo tức giận và chán ghét khó đè nén, ngấm lại cũng đúng, đều đã hơn hai mươi năm, một người khách du lịch vội vã từ bên ngoài đến, người ta sao có thể nhớ kỹ được. Chiêm Khởi Hiên trong hình dáng vẻ thư sinh, chỉ có điều trên tròng trắng của con mắt bên trái có một nốt đỏ rất nhỏ.

"Các anh đang tìm cha tôi sao?" Một thanh niên cao lớn bỗng nhiên đi tới, cậu ta vô cùng cường tráng, mặc áo sơ mi kẻ ô màu vàng, vác

một túi đeo vai du lịch thật to, đỉnh đầu đội nón che nắng lớn dường như che khuất cả gương mặt, cậu ta còn đeo một cái mắt kính lớn, hai tay khoanh trước ngực, bất cần đời nhìn tớ, tớ nhìn cậu ta, phát hiện cậu ta vô cùng giống Chiêm Khởi Hiên chụp trong hình.

Người thanh niên tên Chiêm Huy, đồng thời cậu ta tuyên bố mình là con trai chính thức của Chiêm Khởi Hiên, trong khi trò chuyện với cậu ta, tớ thán phục tri thức uyên bác cùng với khả năng giao tiếp lão luyện phi thường của cậu ta, trong biểu hiện của cậu ta cùng tuổi tác thật sự không tương xứng, ngay cả tớ cũng cảm thấy không bằng.

"Kỷ Nhan, cha tôi từng nói, Minh Hà đã từng xuất hiện tại một ngôi làng ở đây, hơn nữa khi ấy đã chết rất nhiều người, cho nên mới khiến nơi này tan hoang như vậy, song chuyển động của Minh Hà dường như không có quy luật, nhưng có một chút việc có thể khẳng định, sự xuất hiện của nó nhất định sẽ mang đến tử vong, đương nhiên, hình như dựa vào tâm tình của nó mà quyết định, dịch hạch của châu Âu, cúm toàn cầu chết hơn hai mươi vạn người, thậm chí bao gồm chiến tranh, đều là kiệt tác của nó." Chiêm Huy hơi cong môi, chậm rãi nói.

"Đó không phải là con sông ôn dịch sao, nói như cậu vậy có chứng cứ gì?" Luận điểm của tớ không dễ dàng tin tưởng người khác, đương nhiên, nếu lời nói cậu ta có căn cứ thì không còn gì phải bàn nữa.

"Vô luận là mấy người hay mấy vạn người, Minh Hà chung quy là con sông tử vong, nó dường như không có bất kỳ ràng buộc nào, nhưng có thể khẳng định một chút, nó chỉ xuất hiện ở những chỗ có nước, không có nước, nó cũng không có điều kiện phụ thuộc, anh tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, nói chung, tôi sẽ chứng minh cho anh thấy." Chiêm Huy dường như cũng không hề cảm thấy bất ngờ và tức giận với nghi vấn của tớ, cậu ấy dường như vô cùng rộng

lượng và kiên nhẫn giải thích cho tớ, thỉnh thoảng đẩy mắt kính, tớ vốn cho rằng cậu ấy còn có thể âm ỉ với tớ một trận cơ.

"Nhưng mà, Minh Hà trong truyền thuyết không chỉ có đại diện cho cái chết, mà còn tượng trưng có sự sống lại đúng chứ?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy, đích thực đại biểu cho sự sống lại, đáng tiếc không ai thật sự hiểu được, lúc đó Chiêm Khởi Hiên — — Cha tôi cũng không thể hiểu được." Cậu ta thở dài, tôi biết đã chạm trúng chỗ khó chịu của cậu ấy.

"Chúng ta tìm chỗ nào ngồi xuống trước đã. Tôi tin Minh Hà hẳn phải cách nơi này không xa lắm, gần đây đều là khu vực nguồn nước, ao hồ sông ngòi giao hội rất nhiều, chúng ta dọc theo thủy vực hỏi thăm, xem có phát hiện gì không." Chiêm Huy quả thực còn cẩn thận hơn tớ nghĩ.

Tớ không phải là một người bằng lòng nghe theo người khác, nhưng Chiêm Huy quả thực có nhiều kinh nghiệm hơn tớ, chí ít trên phương diện tìm Minh Hà này.

Rất nhanh, chúng tớ nhận được một tin tức, cách nơi này hơn ba mươi dặm trong một làng mạc dọc theo sông xảy ra chút chuyện kỳ lạ. Nhưng không có bất kỳ phương tiện giao thông đường xá nào, chúng tớ đành phải đi bộ qua đó.

Tớ và Chiêm Huy đương nhiên vội vàng qua đó, ngôi làng không lớn, nhiều lắm chỉ hơn hai mươi gia đình, họ phần đông trải qua cuộc sống chỉ vừa đủ ấm no, dường như xã hội tiến bộ và phát triển ở chỗ này luôn khó thể hiện được bản chất, đương nhiên, đôi khi, một vài lãnh đạo phía trên cũng sẽ lái xe hiệu đến đây săn sóc ân cần thăm hỏi một chút, tiếp đó bỏ xuống vài bao gạo mấy trăm đồng tiền, tiếp theo liền coi những thứ này như chiến tích báo cáo lên, lãnh đạo đã

đổi một lớp lại một lớp, nhưng làng trước sau vẫn nghèo khổ, cá tôm bắt được từ những con sông lân cận, cũng bị thu mua với giá thấp.

Họ tuy trải qua cuộc sống vô cùng khổ cực, nhưng cũng bình thường an hòa, bách tính Trung Quốc dù cho khổ, chỉ sợ loạn, không sợ không trải qua tiếp được, chỉ sợ không sống tiếp được. Xem ra nói cũng có chút đạo lý.

Nhưng chuyện xảy ra gần đây, lại làm rối loạn cuộc sống sinh hoạt vốn hài hòa của họ. Cư dân trong thôn chia làm hai bộ phận, gánh đàn ông cách một khoảng thời gian sẽ ra ngoài đánh cá, phụ nữ thì phụ trách sinh hoạt gia đình. Chăm sóc người già và trẻ em. Gần đây các trai tráng đánh cá trở về luôn trắng tay, trong mạch sông vốn tài nguyên dồi dào vậy mà một con cá cũng không bắt được, nếu chỉ là một lần, cũng có thể đổ cho vận khí không tốt, thế nhưng một khoảng thời gian liên tiếp như vậy, cho dù là ngư dân giỏi nhất thôn cũng không chút thu hoạch nào, mọi người bắt đầu hoài nghi nước biển chết, việc này đối với những người dựa vào nước mà sống như họ là một đả kích trầm trọng không thể nghi ngờ, nếu thông tin chính xác, họ sẽ dọn khỏi nơi này, dọn khỏi quê nhà mà họ đã cư trú mấy đời.

"Cậu cảm thấy Minh Hà đã xuất hiện ở đó?" Tôi hỏi Chiêm Huy.

"Có lẽ, con sông chết sẽ không phá hỏng môi trường sinh thái nguyên bản của sông, nhưng nghe đâu lại có thể gây chết động vật, hơn nữa loại chết chóc này rất nhanh, thậm chí ngay cả thối rữa cũng không kịp, thân thể vốn tràn ngập sức sống rất có thể thoáng cái đã biến thành phân bón." Cậu ta ngھĩnh đầu nói. Tớ nghe xong có chút khó hiểu.

"Sao cậu biết rõ ràng như vậy?" Tớ hỏi cậu ta, Chiêm Huy cười.

"Anh cho rằng cha tôi sẽ kể cho cha anh biết nhiều hơn, hay để lại tư



liệu cho tôi nhiều hơn?" Lời cậu ta nói không phải không có lý. Hai chúng tớ đành phải tìm được một hộ dân trước để kiếm nơi ở, bởi vì sắc trời đã tối, hơn nữa đi hơn ba mươi dặm, đã có chút mệt mỏi.

Chiều đái chúng tớ là một gia đình thôn dân bình thường, dường như ở chỗ này coi như không tệ, nhưng trong nhà rõ ràng không hề có tinh thần mấy, ông chủ nhà nhìn chúng tớ một cái, trên mặt tuy rằng còn có chút vui vẻ, nhưng càng giống như là có người kéo hai bên má ông ta ra hơn.

Da người đàn ông rất nhẵn bóng, nhưng lại ngăm đen tỏa sáng, như một dải lụa màu đen, cơ thịt trên tay rất phát triển, trong lòng bàn tay che kín từng vết chai đỏ sậm nhỏ dài, có thể do thường kéo lưới mà thành. Sau vườn nhà ông ta không xa chính là bãi sông, một chiếc thuyền đánh cá hơn ba mét, tuy đã cũ kỹ biến đen, lại giống như một ông già thường xuyên rèn luyện cường tráng, vẫn tản ra sức sống. Gió ven sông mang theo hơi ẩm, thổi lên mặt có chút ngứa ngáy. Trong nhà tổng cộng bốn miệng ăn, một bé trai năm tuổi và mẹ nó, cùng bà mẹ già bảy mươi tuổi của người đàn ông.

Người nơi này vô cùng nhiệt tình hiếu khách, cho nên dù ở trong hoàn cảnh sống này, họ vẫn tận tình khoản đãi chúng tôi, thịt cá ướp rất dai, cơm chiều khá phong phú mì sợi Bồng Lai, cá mặn, mắm tôm, bánh nướng còn có chút rau xanh tự trồng và rượu gạo tự cất trong nhà, nhưng thế này ngược lại khiến chúng tớ vô cùng áy náy, bởi vì rất có thể ăn hết rồi hộ thôn dân hiền lành này chẳng còn sót lại mấy thức ăn nữa, cho nên cố ý muốn để lại tiền, người đàn ông sống chết cũng không chịu nhận, vẫn là vợ của ông ấy — Một người phụ nữ vóc dáng mập mạp, trên mặt hiện lên vẻ hồng hào khỏe mạnh che miệng cười nhận, người đàn ông trách vài câu, rồi ngồi xuống cùng chúng tôi uống rượu.

Bà cụ kia chúng tớ chỉ gặp mặt một lần, dường như mắt bị tật rất

nặng, là người phụ nữ kia đỡ ra, chào hỏi chúng tớ, lại đi vào, bé trai rất tò mò với chúng tớ, mở đôi mắt to nhìn chăm chăm, nhưng một mực không chịu đến gần chúng tớ, chỉ gắp con cá, rồi ra ngoài chơi.

"Bắt không được cá sống, thật ngại quá, vốn muốn cho các cậu nếm thử tôm cá tươi nơi này, đây chính là mỹ vị của địa phương chúng tôi. Con sông này tuy rằng không lớn, nhưng thủy sản ban đầu vẫn luôn rất phong phú." Người đàn ông bỏ đi áo dài ướm đẫm màu đen, thân trên để trần, rót ly rượu gạo màu vàng nhạt như mật ong tiếp theo, mặt ông càng thêm đỏ, nhưng lại thờ dài.

"Tình huống như vậy đã bao lâu rồi?" Tớ hỏi.

"Đã hơn mười ngày, chất nước cũng không có gì thay đổi, chúng tôi còn lặn xuống nhìn xem, kỳ quái, dưới nước vậy mà một vật sống cũng không có, đừng nói cá, những thứ khác cũng không thấy đâu, tất cả mọi người nhanh chóng tuyệt vọng, đều bàn bạc dọn ra ngoài, nhưng khúc sông này mọi người đều đã ổn định, chúng tôi ra ngoài, chỉ biết bắt cá, nhưng bảo chúng tôi rời khỏi con sông kia à." Người đàn ông buồn rầu lắc đầu, "Mẹ tôi lớn tuổi, mắt lại mù, cơ thể càng già yếu, vợ cũng sắp phải sinh, đều cần tiền, nhưng cậu xem địa phương quý quái này." Ông chán nản lấy bàn tay vỗ trán mình, tớ thấy ông ấy có chút mơ màng, tâm tình không tốt, uống rượu cũng dễ say hơn.

Chúng tớ giúp vợ ông ấy đỡ ông ấy vào phòng, tiếp theo lại giúp dọn dẹp, người phụ nữ này lo liệu việc nhà vô cùng thuần thực, lại đỡ con ngủ, sau đó đi gọi mẹ chồng mình đi ngủ, chúng tớ nhìn thôi cũng thấy mệt.

"Chị dâu chị phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn." Chiêm Huy khuyên, người phụ nữ lấy mu bàn tay lau mồ hôi trán, vén tóc, chỉ cười, im lặng không nói gì.

Một đêm yên tĩnh, chúng tớ đành phải nằm ở phòng ngoài, nằm trên giường trúc, nhưng làm thế nào cũng ngủ không được, tuy không nói chuyện cùng Chiêm Huy, nhưng tớ biết, trong lòng mọi người đều đang suy nghĩ có phải trong con sông này có tồn tại Minh Hà hay không.

Thời tiết nóng bức, gian ngoài có vẻ mát mẻ, đến sau nửa đêm, gió sông thổi tớ tỉnh dậy, cảm thấy mu bàn tay thò ra khỏi giường dường như bị thứ gì đó đụng phải, vì vậy mở mắt nhìn xuống.

Một cái bóng lưng gù chầm chậm đi ra phía ngoài, mỗi một bước lại dừng một chút. Tớ chợt cảm thấy rất quen thuộc, khi người nọ đi tới phòng ngoài, lại đột ngột quay đầu về một chút.

Khuôn mặt hầu như héo rũ khô khốc, như đất cạn nước, khắp nơi là đường đường rãnh, hai cánh môi mỏng khô khốc hơi nhếch, nhắm mắt lại, hai tay vịn mép tường phòng ngoài.

Tớ suýt kêu to lên, bởi vì đó rõ ràng là bà mẹ mắt mù kia.

Nhưng trên miệng bỗng có thêm một bàn tay to. Tớ chung quy không thể kêu lên được.

Chủ nhân của bàn tay là Chiêm Huy, cậu ta nhìn người bên ngoài phòng, tiếp theo dùng tay còn lại cong lên đưa ngón trỏ đặt bên môi làm một động tác im lặng.

Vẻ mặt Chiêm Huy rất kỳ lạ, dường như vô cùng hưng phấn, mang theo cảm giác mong đợi rất mãnh liệt.

Tớ lại nhìn bà cụ kia một chút, đã đi ra ngoài, chẳng lẽ là mộng du sao?

Chiêm Huy từ trên giường cẩn thận đứng dậy, tiếp theo mặc áo khoác, kéo tó ra ngoài, đi theo bà cụ.

Bà cụ đi phía trước rất vững vàng, tó không khỏi kỳ quái, bà chẳng phải mù lòa sao, dù là chúng tó nhưng giữa đêm tối thế này, không nhìn được cũng sẽ ngã như chơi.

"Tôi không cho anh kêu lên, không phải sợ đánh thức bà, mà sợ đánh thức người ngủ trong nhà." Chiêm Huy nói.

"Bà ấy làm sao vậy?" Tó vừa chậm rãi theo phía sau, vừa nhỏ giọng hỏi, Chiêm Huy không trả lời tó, chỉ ra hiệu tiếp tục đi.

Không biết qua bao lâu, may mắn con đường này là những bậc thang bằng đá xếp xuống phía dưới vô cùng hẹp, bằng không tó thật sự đã ngã mất rồi.

Tó bỗng cảm giác được độ ẩm trong gió đã lớn hơn. Bà cụ kia vậy mà đã đi tới bờ sông. Chiêm Huy và tó nằm sấp giữa đồng đá bên cạnh, chăm chú quan sát.

Bà cụ ngừng ở ven sông một chút, sau đó bắt đầu đi xuống phía dưới.

Nước sông dần dần che mất bà, từ mắt cá chân đến cổ, tó nhìn không nổi nữa, chẳng lẽ nhìn bà cụ bị chìm, chúng tó lại thờ ơ? Nhưng tó vừa định qua đó, lại bị Chiêm Huy ngăn cản, thời điểm lôi kéo, nước sông đã hoàn toàn che mất bà cụ.

"Ý cậu đây là sao? Cứ để mặc thế à?" Tó lớn tiếng chất vấn cậu ta. Chiêm Huy chỉ cười cười, không nói lời nào, kéo tay tó về.

Trở về nhà, cậu ta rón ra rón rén đi vào trong nhà, tới căn phòng của bà cụ kia.

Tớ cẩn thận nhìn, bà cụ vẫn nằm yên ổn trên giường.

"Thế này là sao? Chẳng lẽ đó là hồn phách của bà cụ?" Đi ra khỏi phòng, tớ châm điếu thuốc, hỏi Chiêm Huy.

"Có thể nói là vậy, hoặc nói là Minh Hà đang gọi bà. Ngày mai có thể sẽ còn gặp một màn kia nữa, không bằng chúng ta cứ ở đây mấy ngày đi." Chiêm Huy không nói thêm gì nữa, mà ngáp một cái, tiến vào giấc ngủ.

Bởi vì chúng tớ thanh toán đủ tiền, cả nhà người đàn ông trung niên đều không ngại, nhưng mỗi ngày sau nửa đêm, chúng tớ đều có thể nhìn thấy một bà cụ đi ra khỏi phòng, bước vào con sông kia, liên tiếp năm ngày.

Cơ thể của bà cụ, cũng dần dần suy yếu, hôm nay, bà thậm chí không rời khỏi giường nổi, sắc mặt của người đàn ông cũng giống như mây đen khi trời sắp mưa, ông thường ngồi xổm ở cửa nhà hút thuốc.

"Tối nay, chúng ta xuống sông thôi." Chiêm Huy bỗng đưa ra một ý kiến như thế. Tớ có chút giật mình.

"Anh sợ?" Cậu ta hài hước nói, tớ đương nhiên không sợ, chẳng qua cảm thấy con sông kia thực sự có chút kỳ dị, tớ biết rất ít về Minh Hà, nhưng Chiêm Huy lại dường như vẫn luôn có chuyện gạt tớ, ba tớ mỗi khi nhắc tới vị Chiêm Khởi Hiên này, luôn lắc đầu nói người này làm việc tính mục đích quá mạnh, hơn nữa tâm cơ quá nặng, xem ra con trai như vậy, ngược lại cũng có chút giống cha mình.

"Được rồi, nhưng cậu dự định khi nào thì đi?" Tớ hỏi cậu ta.

"Ngay tối nay, theo bà cụ cùng xuống sông." Mặt của cậu ta rung động thần bí, giống như chân sau con ếch bị chém rơi đầu, có lẽ chính cậu ta cũng không phát hiện ra.

"Hôm nay là mười chín âm lịch, là thời gian thủy triều rút dữ dội nhất, nước sông ổn định, hơn nữa còn cạn hơn, khoảng chừng mười mét, nước sông mùa hè nhiệt độ chênh lệch rất lớn, trước khi xuống nước phải xoa bóp cẳng chân của anh, đừng để chuột rút, trễ như thế, e rằng rất khó tìm được người cứu anh." Cậu ta vừa lấy ra một cái quần bơi vừa nói. tiếp theo đi ra cửa, đi ra ngoài hút thuốc, bởi vì có phụ nữ mang thai, đương nhiên không tiện làm cho căn nhà chật hẹp môi trường không tốt này tràn ngập khói thuốc.

Mà tớ đành phải cùng đôi vợ chồng nọ tùy ý trò chuyện, chẳng qua đứa bé kia vẫn luôn dùng ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn tớ, một loại ánh mắt giống như cái gì cũng đều nhìn thấu được.

Người trong thôn không có hoạt động giải trí nào đặc biệt, TV cũng không có, cho nên ngủ rất sớm, tớ cũng ngủ một chút, sợ tối sẽ thiếu tinh thần, Chiêm Huy bảo cậu ta sẽ đánh thức tớ, tớ cũng yên tâm ngủ.

Quả nhiên, lúc nửa đêm tớ bị người đánh thức, Chiêm Huy hưng phấn kéo tớ ra ngoài. Ánh trăng xuyên thấu qua tròng kính cậu ta chiếu ra ra ánh sáng rất kỳ quái, song tớ không kịp suy nghĩ nhiều, theo cậu ta ra ngoài.

Cách đó không xa, loáng thoáng có thể trông thấy bóng dáng quen thuộc nọ. Giống mấy ngày trước, bà cụ lại lần nữa đi vào lòng sông. Tớ và Chiêm Huy lập tức cùng qua đó, để ngừa vạn nhất, chúng tớ ở bên hông buộc dây thừng kiên cố — — Đây cũng là do Chiêm Huy

sớm chuẩn bị sẵn trong túi, thậm chí, còn tính cả hai bình dưỡng khí mini.

"Sao cậu biết trước được chuyện chúng ta phải xuống sông vậy." Tớ cầm sợi dây hỏi cậu ta.

"Phòng trước khỏi họa mà thôi, tôi bình thường đi khắp nơi, một vài dụng cụ luôn phải mang theo bên người." Cậu ta cởi quần áo, chuẩn bị xuống sông.

"Lẽ nào bình dưỡng khí cũng phải chuẩn bị sao?" Tớ không nhịn được thəm nói.

"Không tháo mắt kính sao?" Tớ hỏi cậu ta.

"Ừm, thị lực tôi rất kém." Cậu ta lấy ra hai ngọn đèn treo đầu, loại thợ mỏ hay dùng, nghe đâu đèn này trong nước tối tăm khoảng cách chiếu cũng không tồi.

Nước sông có chút lạnh. Nhưng cũng không sâu, tìm hồi lâu, chúng tớ rốt cuộc thấy bà cụ kia vẫn còn đang đi xuống dưới.

Bước chân bà vững chãi như đạp trên đất liền vậy, không nhúc nhích đi sâu xuống. Chúng tớ tiếp tục lặn xuống, tớ tự nhận là kỹ năng bơi không tệ, nhưng Chiêm Huy dường như tốt hơn tớ chút, một mực bơi trước tớ một thân người.

Hầu như đã đến đáy sông, chúng tớ nhìn thấy.

Bảy cụ già, bao gồm cả vị đang đi xuống kia.

Người thứ bảy chậm rãi đi xuống, ngồi xổm giữa một đám người, bắt đầu khóc. Loại âm thanh đó theo dòng nước, dần dần đưa đến tai tớ.

Giống như tiếng khóc của trẻ sơ sinh vậy.

Chiêm Huy dùng hai ngón tay chỉ hai mắt mình, vừa chỉ nhóm người kia, ra hiệu tứ nhìn cho thật kỹ.

Bảy người dáng dấp đều giống nhau, tựa như một người đứng trước sáu tấm gương, tiếp theo, các bà đứng lên, bắt đầu chậm rãi biến mất, cuối cùng chỉ còn lại một.

Bà cụ lại bắt đầu chậm rãi đi về hướng mặt sông, bước chậm trước sau như một, tựa như nước sông bốn bề không có bất kỳ ảnh hưởng gì đến bà.

Chúng tứ cũng cùng đi sau lưng bà.

Nhưng chuyện kỳ lạ xảy ra, hầu như mỗi một bước đi lên, bà ấy đều đang biến hóa.

Trở nên càng trẻ tuổi hơn.

Bà cụ, trung niên, thanh niên, tứ và Chiêm Huy giống như đang nhìn một cuốn phim đảo ngược thần tốc về đời người, tuy rằng cách không gần, hơn nữa ánh sáng yếu ớt, nhưng một màn biến hóa của bà cụ vẫn nhìn rất rõ ràng.

Thời điểm đến gần mặt sông, bà bắt đầu biến thành một cô bé.

Tứ bỗng cảm giác được, bà còn có thể biến hóa nữa.

Bà cụ, không, phải nói là bé gái tóc bắt đầu chậm rãi bong ra, từng sợi tóc trôi về hướng tứ bên này, giống như bèo đen, vóc dáng càng ngày càng trở nên thấp bé.



Thời điểm rời khỏi mặt sông, bà chỉ có thể bò.

Tớ nhìn thấy một đứa trẻ sơ sinh loạng choạng leo ra khỏi sông, phát ra tiếng khóc nỉ non, biến mất trong bóng đêm bờ bên kia sông.

"Đây là Minh Hà đã đại biểu cho tử vong, cũng giống như ý sống lại?"  
Tớ ló đầu ra, miệng to hớp khí.

Chiêm Huy ở phía trước tớ, đưa lưng về phía tớ không nói gì.

Tớ không nhìn được đưa tay vỗ vai cậu ta, xoay người cậu ta lại, lúc này mới phát hiện mắt kính cậu ta đã bị nước sông làm rơi xuống.

Đó không phải là một cặp mắt kính thông thường, hoặc giả tớ sớm phải đoán được, có một loại mắt kính mặt ngoài nhìn qua không giống bình thường, nhưng thực có thể có hiệu quả che đậy màu sắc khác biệt phía sau.

Tròng mắt trái của Chiêm Huy có một nốt đỏ rất rõ ràng. Mặt cậu ta tái nhợt mang theo nụ cười nhìn tớ.

"Nên gọi cậu là gì? Chiêm Huy? Hay Chiêm Khởi Hiên?" Tớ cười lạnh hỏi y, nhưng thực ra phần lớn do ngâm trong sông nên cơ thể tớ lạnh.

"Tôi biết rõ không lừa được cậu bao lâu, cậu và cha cậu rất giống nhau, đều rất cẩn thận, chỉ có điều quá dễ tin người, đây là nhược điểm chí mạng, cậu yên tâm tôi không hề có ác ý với cậu, nếu muốn hại cậu, nhiều cơ hội lắm mà." Y cười nhạt tớ, tựa như đã nhìn thấu chút sợ hãi trong lòng tớ. Nói xong, xoay người bơi về phía bờ.

Hai chúng tớ bỏ đi trang bị, ngồi ở ven sông. Bốn phía an tĩnh dọa người, hơi lạnh từ lỗ chân lông xâm nhập vào máu, trong mùa hè

nóng bức, loại rét mướt này vốn không nên có.

"Hai mươi năm trước, tôi một thân một mình tìm kiếm Minh Hà, quả nhiên, tôi phát hiện rất nhiều thông tin chưa biết, biết được Minh Hà giống như ký sinh trùng sống nhờ trong những sông ngòi ao hồ khác, đồng thời lấy được một phần nước mẫu tôi cho rằng có chứa Minh Hà gửi cho cha cậu, thế nhưng không lâu sau, làng mạc Minh Hà dựa vào kia bộc phát dịch bệnh, chuyện tôi nghiên cứu Minh Hà bị các thôn dân biết, họ coi tôi như tai tinh, bao vây tôi, cơ hồ đánh tôi gần chết, hơn nữa bị ném khỏi làng để tôi tự sinh tự diệt.

Chờ tôi tỉnh lại, chuyện đầu tiên là khát nước, nhưng hai chân tôi đã bị gãy toàn bộ, trên tay cũng đều là thương tích, mắt bởi vì đánh sung huyết, da hoàn toàn sưng tấy che lại, cho nên tôi gần như dùng cảm từng chút một đến ven sông.

Đây chẳng qua là trực giác của động vật, theo bản năng hướng nguồn nước đi đến, nhưng khi tôi ngâm vào sông, mới nhớ tới trong nước này còn có Minh Hà.

Tiếp theo, giống như cậu vừa nhìn thấy, chờ tôi bò ra được, đã biến thành một đứa trẻ sơ sinh, nhưng tôi lại cất giữ được ý thức của mình, biến hóa kỳ quái này khiến tôi không thể tưởng nổi.

Chuyện kế tiếp rất thú vị, tôi đến từng nhà một, mệt mỏi thì bò, còn chỉ có thể ở ban đêm, cuối cùng có một gia đình chứa chấp tôi, mà tôi còn phải giả vờ như một đứa con nít, cố gắng che đậy trí tuệ của mình, dần dần cao lớn, mãi đến khi thi vào đại học — — Cậu phải biết, thi đại học bây giờ vậy mà khó khăn hơn tôi thời đó nhiều, ngay cả tôi vốn là học sinh giỏi cũng phải nỗ lực đi học những kiến thức cổ hủ kỳ thực căn bản không cần thiết kia, đương nhiên, sau bốn năm đại học, tôi lần thứ hai về đây tìm kiếm Minh Hà." Chiêm Khởi Hiên tự thuật lại câu chuyện của mình, vô luận nói về phần nào, trên mặt như

cũ bình thân như nước.

"Kỳ thực việc này với tôi mà nói cũng tốt, tôi có thể triệt để vứt bỏ thân phận trước kia, đến nghiên cứu Minh Hà này, xem ra tôi đoán không sai, con người trước khi chết sẽ giống như kẻ khát nước tìm kiếm nguồn nước mà tìm được Minh Hà, vô luận là linh hồn hay thể xác, đều trở lại thời điểm trẻ sơ sinh, chỉ có điều tôi có thể bảo lưu trí nhớ trước kia của mình, mà bà cụ kia lại không có, bà e rằng không biết đã đi đến chỗ người phụ nữ có thai sắp sinh nào rồi." Chiêm Khởi Hiên chậm rãi nói.

"Đây chính là đầu thai?" Tớ không nhịn được hỏi, "Không phải nói đây là con sông chết sao? Vì sao chúng ta xuống cũng không việc gì?"

"Tôi đã nói rồi, người sắp chết có thể cảm giác được sự tồn tại của Minh Hà, mà họ thường gặp phải hai kết cục, một là triệt để trở thành một trẻ sơ sinh, hai là giống như tôi, song phòng chừng loại tình huống này của tôi vô cùng hiếm, Minh Hà không phải là mang đến tử vong, mà tử vong sẽ tìm đến nó mà thôi."

"Những con cá trong sông đâu? Còn những sinh vật khác nữa?" Tớ hỏi.

"Không biết, có lẽ bị Minh Hà đưa đến một chỗ khác, có lẽ sẽ xuất hiện trong một con sông khác. Tôi biết, chỉ có bấy nhiêu." Ông ta đứng dậy, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

"Kỳ thực, Minh Hà không có kích cỡ, vô luận là một giọt nước mưa, hay một con sông lớn, cũng có thể tồn tại trong đó, giống như vi khuẩn đối lập với vũ trụ vậy. Tôi khuyên cậu vẫn đừng nên dùng kiến thức hiện có để lý giải nó. Hơn nữa, tôi cảm giác nó đã sắp rời khỏi đây." Chiêm Khởi Hiên lại nói tiếp. Tớ không trả lời, chỉ nhìn mặt

nước phiếm đen đờ dẫn.

Sau khi trở về, chúng tớ lại ngủ tiếp, ai ngờ trời còn chưa sáng, đã bị tiếng khóc của vợ chồng nọ đánh thức.

Bà cụ mắt mù kia đã qua đời.

Không biết ở chỗ nào lại ra đời một sinh linh mới.

Trước khi đi tớ nhìn người phụ nữ mang thai kia, tớ bỗng nhiên cảm giác được dường như có người đang nhìn chăm chú cái bụng căng tròn kia vậy, có lẽ đã có người đang đau đớn kỳ vọng cái chết, đồng thời lại đang chờ đợi được sinh ra, chờ đợi Minh Hà vẫy gọi.

"Các anh cứ đi như vậy sao?" Cậu bé kia bỗng nhiên đi tới, như trước mở to mắt nhìn hai chúng tớ, tớ đưa tay muốn xoa đầu nó, thế nhưng nó linh hoạt né tránh.

"Đi đi, tốt nhất đừng nên trở lại, quấy rầy cuộc sống của tôi." Trên mặt thằng bé hiện ra vẻ chán ghét và sắc sảo rất quái dị chỉ có ở người trưởng thành, nhưng chỉ thoáng một cái, lập tức nở ra nụ cười đáng yêu ngây thơ rồi ra ngoài chơi.

"Có lẽ, ông không phải là một ngoại lệ." Tớ nói với Chiêm Khởi Hiên. Y ngẩn người, nhìn đứa bé kia, cười lạnh.

"Có thể là vậy, nói chung, tôi sẽ còn theo đuổi tiếp, mãi đến khi hoàn toàn vạch trần bí mật của Minh Hà." Y đột nhiên kiên định nói.

"Mong là vậy, nhưng tôi còn có việc khác phải xử lý." Tớ và y tạm biệt, trở về đón Lý Đa.

Có lẽ cậu đọc phong thư này sẽ cảm thấy có rất nhiều điều khó hiểu,

nhưng tớ cũng chỉ là đem những gì tớ hiểu rõ nói cho cậu biết, cái chết và giáng sinh là sinh tử sóng đôi, e rằng vĩnh viễn đều là bí ẩn chúng ta không cách nào tháo gỡ, tớ ngược lại thật tâm mong muốn có một ngày có thể thật sự lĩnh ngộ được bản chất của Minh Hà.

Thư kết thúc, phía sau là ít lời chúc phúc của cậu ấy và Lý Đa, tôi gấp thư bỏ vào ngăn kéo, có thể ai cũng đều sợ chết, nhưng có ai từng nghĩ tới, nếu bạn có một đứa con đáng yêu vừa ra đời, thời điểm bạn quay lưng bện bịu, nó bỗng nhiên lại mang theo ánh mắt quái dị ngoảnh đầu nhìn bạn, không biết sau lưng có cảm thấy ớn lạnh toát mồ hôi không?

# Chương 78: Chơi Trốn Tìm

Khi tôi còn nhỏ sống ở nhà bà ngoại, nóng bức khó nhịn, đành phải đến chỗ bà ngoại tránh nắng, dựa theo cách nói bây giờ thì chỗ ấy chính là khu ổ chuột, từ đông sang tây đều là từng con hẻm nhỏ hẹp dài nhiều lắm chỉ chứa đủ ba người ra vào, mỗi con hẻm nhỏ đều có hơn mười mấy gia đình, cả vùng đều là nhà trệt thấp bé, đương nhiên, ví như bà ngoại cũng thế có sáu cô con gái, nên ở lâu chót cắt ra một không gian càng chật hẹp hơn coi như chia phòng, còn nhớ cậu út lúc thi tốt nghiệp sẽ ngụ phía trên, ẩm thấp mà ngọt ngào, bốc mùi ẩm mốc, mặc dù là cuối thu, nán trên đó một lát cũng mồ hôi đầm đìa. Nhà cửa phần lớn đều là tự mình xây, tuy rằng cũ nát, nhưng khá bền chắc, nhưng đa phần không đủ ánh sáng, dù là ban ngày, bên trong cũng đưa tay không thấy được năm ngón, song đối với người nơi này mà nói, chung quy so với nhà lá lều tranh vẫn tốt hơn.

Mỗi ngõ hẻm từ đầu tới đuôi luôn có một hai chỗ ăn thông, giống như một cái lưới lớn, vừa giống một khoảng ruộng che kín khe rãnh. Bọn nhỏ mỗi nhà mỗi hộ vô luận lớn bé, đều là kiểu nuôi thả, mùa xuân chơi bắn bi, mùa hè ném hình thẻ, mùa thu chơi con quay, mùa đông ném tuyết, đầu óc các bạn nhỏ chỉ nghĩ làm thế nào đối phương thức chơi, khi đó bạn hầu như tùy ý cũng có thể thấy được đám tiểu quỷ đầu đầy mồ hôi bùn đất chạy nhảy điên cuồng, có lúc sẽ đụng phải người lớn làm việc bận rộn, cha mẹ thỉnh thoảng quát mắng một câu rồi cũng không có thời gian mà quản nữa.

Đương nhiên, loại địa hình này thích hợp nhất cũng dễ dàng chơi nhất tất nhiên là trò trốn tìm, mà đã nói đến trò trốn tìm, tôi sẽ nhớ ngay tới Tiểu Nguyên.

Cả nhà Tiểu Nguyên đều không phải dân nguyên quán vùng này, cậu ấy và mẹ cậu ấy — — Một người phụ nữ cơ thể gầy gò xanh xao, cùng dọn nhà đến sát vách nhà bà ngoại, thì ra hộ gia đình ở đó muốn sang vùng khác, đã cho hai mẹ con thuê nhà này, mẹ Tiểu Nguyên là người cực kỳ cổ quái, vô luận xuân thu đông hạ, bà đều mặc một thân áo sơ mi hoa nhỏ và quần tây màu nâu thật mỏng, mỗi ngày cầm trong tay một nắm thóc gọi mấy con gà mái bà nuôi so với bà càng gầy trơ xương như que củi. Bà không thích trò chuyện với hàng xóm, nhưng bà thường phải dựa vào đan chút sản phẩm trúc bán lấy tiền nuôi sống mình và con trai, tỷ như một ít chổi, đầu gạo, nón vân vân. Trên mặt bà luôn lộ vẻ đau khổ khó gọi tên, như bệnh nhân bị bệnh khó nói vậy, hoặc như đứa bé luôn đờ bị quở trách, gương mặt bà vàng như thóc và đôi môi xanh hơi khô khốc cũng khiến người ta nhìn vô cùng khó chịu, mỗi lần thấy con trai quay về, trong ánh mắt không cách nào che giấu chán ghét và sợ hãi nhưng hoàn toàn tương phản với hành động quan tâm săn sóc. Giọng nói của mẹ Tiểu Nguyên luôn rất thấp, giống như cách một lớp mạng che, hoặc là từ lòng đất vọng lại vậy, giữa trời nóng nghe như tiếng rít của ve sầu sắp tắt thở.

Người phụ nữ này tuy không thích tham gia náo nhiệt, nhưng thường có thể nghe thấy bà và con trai trò chuyện, nhưng phần lớn đều là bà nói chứ không nghe được con trai bà trả lời, song thỉnh thoảng có thể nghe thấy vài câu, bởi vì phần lớn thời gian ban ngày Tiểu Nguyên ở bên ngoài chơi đùa, chỉ có buổi tối, hai mẹ con mới cùng một chỗ trò chuyện. Có mấy lần tôi thức dậy đi tiểu, nghe thấy bên trong có động tĩnh, liền ghé vào dưới cửa sổ nhà họ lén nghe.

Nhưng nội dung nói chuyện rất kỳ lạ, thậm chí khiến tôi khó hiểu.

"Mày bỏ qua cho tao đi."

"Mày rốt cuộc còn có yêu cầu gì?"

"Mày đến tột cùng muốn ở cùng tao tới khi nào, còn chưa chịu đi sao?" Ví dụ thế này, mà câu trả lời của Tiểu Nguyên lặp đi lặp lại chỉ một câu.

"Không."

Tôi đối với mẹ con kỳ lạ nhà này cảm thấy tò mò, nhưng thời điểm đó những người lớn cho rằng bọn trẻ con rất nhiều chuyện, dù có kể những chuyện này cho bà ngoại hay mẹ, nhiều lắm cũng chỉ phết một cái nhẹ vào mũi tôi, sau đó như đùa giỡn răn dạy, tiếp theo lại đi làm việc của mình.

Trẻ con năm sáu tuổi đầu óc chỉ có dấu chấm hỏi, đối với cái gì cũng tò mò, vì vậy tôi để ý đến Tiểu Nguyên.

Chỗ nhà bà ngoại ở, vốn là rừng rậm, hơn một trăm năm trước cuối nhà Thanh một vài ngư dân vào bờ, chọn chỗ này để cư trú, cũng gọi thế hệ này là Phương gia trường, về phần vì sao gọi như vậy, mọi người sớm đã không cách nào nói rõ được nguyên do, chỉ là theo chân người đời trước quen nếp mà thôi.

Vùng này trẻ con từ năm đến tám chín tuổi quơ một cái được một bó to, cho nên cảnh chơi đùa đương nhiên không thể thiếu, do gia cảnh mọi người không sai biệt lắm, đều không giàu có, trẻ con nhà nghèo dường như thiên tính thích giúp đỡ nhau, cho nên Tiểu Nguyên chưa tới vài ngày, đã lăn lộn quen với tất cả mọi người.

Chỉ có điều cậu ta hơi quái dị.

Đầu Tiểu Nguyên rất lớn, hơn nửa ngũ quan kỳ lạ, cơ hồ là bằng phẳng không chút nhấp nhô, từ xa nhìn lại giống như một trái bong bóng màu đỏ được thổi lên sau đó tinh tế tô lại ngũ quan mặt người



lên, trên xương sọ to mà bóng tròn điểm xuyết mấy sợi tóc trơn ướt, dưới da đầu mỏng mà trắng bóc như vải vóc bị giặt thuốc tẩy nhiều lần từng mạch máu màu tím cỡ ống hút có thể thấy được rõ ràng. Mắt của cậu ta rất nhỏ, lông mi thưa thớt làm cho người ta gần như cảm giác đôi mắt kia giống như hai hạt đậu nhét vào trong một nắm bột mì. Nhưng cậu ta lại rất thích nheo mắt nói chuyện, mũi không cao, rộng mà ngắn, còn hơi lõm xuống phía dưới, môi dày hơi nhếch lên trên lúc nào cũng như ngậm bồ hòn — — Mẹ Tiểu nguyên mặc dù bản thân không ăn cơm, cũng phải bảo đảm con trai mỗi ngày có thịt có cá, thực sự quá nghèo, bà hai tay trần đến hồ nước phụ cận bắt một vài con cóc nấu cho Tiểu Nguyên ăn, dù tay mình bị nọc độc da cóc bài tiết tổn thương. Cho nên đám trẻ con chúng tôi vô cùng ghen tị với cậu ta. Hơn nữa cậu ta không thích nói chuyện lắm, nhưng mỗi lần nói lại như người lớn vậy, luôn giáo huấn đám trẻ cùng tuổi chúng tôi, mà mọi người đối với lời nói của cậu ấy cũng đặc biệt tin phục. Da trần lộ ra ngoài của Tiểu nguyên luôn sưng tấy thành màu bán trong suốt, như da heo xé xuống thật mỏng vậy, trên tay luôn ướt nhẹp, mỗi lần tôi nắm tay cậu ta, cảm giác trơn nhẵn, giống như nắm một cục xà bông vậy.

Hầu như mỗi lần chơi trốn tìm, cậu ta luôn có thể tìm được chúng tôi, vô luận chúng tôi trốn tới đâu — — Dưới xe ba gác, trong giỏ trúc, phòng tối nhỏ, hoặc trên cây to, mỗi lần tự cho là đã trốn đến thiên y vô phùng, thế nhưng cũng không lâu sau đã bị phát hiện.

Hơn nữa mỗi lần như thế, Tiểu Nguyên đều xuất hiện phía sau bạn, nặng nề vỗ vai bạn một cái, sau đó cười lạnh nói: "Tôi nhìn thấy cậu rồi."

Dựa theo quy tắc vốn là người bị bắt đi trốn, nhưng Tiểu Nguyên dường như không thích trốn, mà mọi người cũng vui vẻ nhường cậu ta đi bắt, chẳng qua loại trò chơi này, một khi mất đi cân bằng, số lần bị bắt được quá nhiều sẽ không còn thú vị nữa, khi Tiểu Nguyên

niệt tình mời mọi người chơi lần nữa lại gặp phải cái liếc mắt khinh thường của mọi người, các bạn nhỏ lập tức giải tán, chỉ để lại một mình tôi, còn cậu ta thì lần nữa nheo mắt nhìn những bóng lưng đi xa không nói gì.

"Vì sao cậu luôn tìm được chúng tớ?" Tôi và cậu ta thuận đường, đương nhiên hỏi cậu ta.

"Các cậu quá ngốc, những chỗ kia, trước đây tôi đã từng trốn vô số lần." Câu trả lời của cậu ta như trước vô cùng không khách khí, nhưng tôi cũng quen rồi.

"Vậy, có biện pháp gì có thể làm người muốn bắt cậu vĩnh viễn cũng không tìm được không?" Trước khi đến nhà, Tiểu Nguyên đang muốn đẩy mở cửa gỗ vào trong, tôi lại hỏi cậu ta.

Lần này Tiểu Nguyên không trả lời ngay, mà tay đẩy cửa gỗ rút về, cậu ta cười hì hì đi tới trước mặt tôi, vươn hai tay, đem ngón tay cái nhẹ đặt trên mắt tôi.

"Làm mù mắt nó, giống như vậy, ngón cái dùng sức ấn xuống, nó sẽ không tìm được cậu nữa." Lời của cậu ta như mũi khoan vậy, hơn nữa trên tay thật sự bắt đầu dùng sức, mắt tôi nhanh chóng cảm thấy cảm giác đè nén.

Hơn năm tuổi tôi đương nhiên oa oa khóc lớn, Tiểu Nguyên tựa hồ cũng ý thức được không ổn, lập tức thu tay về, đi vào nhà, để lại mình tôi cẩn thận xoa đôi mắt bị ấn đau.

Đêm hôm đó, tôi rất khuya mới ngủ được, bên tai không còn nghe được bà ngoại và mẹ nói mê như ca dao dỗ tôi và giấc ngủ, chỉ không ngừng quanh quẩn câu nói kia của Tiểu Nguyên.

"Làm mù mắt nó."

"Thật là một quái nhân." Tôi trở mình, bỗng nhiên cảm giác tối nay nóng có phần gay gắt, vốn gió đêm phải vô cùng mát mẻ, mà bây giờ gió yếu ghê gớm, thỉnh linh nửa dưới người căng thẳng, có chút mắc tiểu, tôi từ giường trúc bò dậy, xoa đôi mắt còn hơi đau đi tiểu.

Trước đó từng nói, ngõ hẻm của Phương gia trường rất hẹp, vào mùa hạ, nhà cửa liền giống như một cái lồng hấp, tất cả mọi người đem nò giường, nò chiếu trúc trải bên ngoài để tránh nóng, nhà bà ngoại đầu ngõ hẻm, mà ở đây mỗi nhà mỗi hộ đều không có nhà xí, người lớn phải đi hơn một trăm thước ra ngoài nhà vệ sinh công cộng, về phần trẻ con, đều giống nhau ở cống nước bên cạnh đối phó tạm.

Tôi từ trên giường xuống, phát hiện mặt trăng đã lên, bởi vì đồ đạc nhiều, tôi cẩn thận tránh tạp vật chất đống, chợt phát hiện những hàng xóm ngủ bên ngoài kia.

Trước đây tôi không chú ý lắm, có thể ngày đó mắt có chút đau, mắt tự nhiên nhìn một chút.

Từ chỗ tôi đứng kéo dài thẳng xuống, ngoài cửa nhà nhà đều nằm mấy người, mọi người không hề nhúc nhích, giống như hàng hóa chất đống, không nhận ra được giới hạn. Ánh trăng màu bạc xuyên qua khe nứt của lều nhựa cũ nát chiếu rọi trên bắp thịt trần trụi của họ, phản xạ ánh sáng kỳ dị, tôi đã thấy một nhà xưởng chế biến người nhựa quanh đây — — Một chỗ chuyên chế tạo người mẫu cho tiệm quần áo. Ngày đó họ bốc dỡ hàng, vừa vắn gió lớn, từng chông người nộm trần trụi trên đất trống, giống như bây giờ vậy, tôi tuổi nhỏ có chút kinh ngạc, hầu như không phân biệt được những thứ nằm trên đất kia có phải người thật hay không.

Nhưng khi tôi đi tiểu xong, tôi mới chú ý đến chỉ có nhà Tiểu Nguyên không có ai ngủ bên ngoài, hơn nữa từ khi chuyển đến đến giờ, vô luận thời tiết nóng thế nào, mẹ con họ cũng chưa từng ngủ bên ngoài, luôn ăn xong cơm tối, liền vào nhà đóng cửa thật sớm.

Tôi vừa định qua đó nhìn xem đến cùng, nhưng cửa nhà đột ngột kẽo kẹt một tiếng mở ra, một bóng người từ khe cửa cong thắt lưng lách đến, tiếp theo đứng thẳng dậy, lại khép cửa nhà lại.

Tôi vội vàng ngồi xổm bên cạnh một lầu trúc, nhìn kỹ một chút, hóa ra là mẹ của Tiểu Nguyên.

Sườn mặt bà quay về hướng tôi, toát ra cảm giác hưng phấn và giải thoát không cách nào ức chế, giống như tù nhân đã mãn hạn ra tù vậy, lại như con bạc trong canh bạc đang quan tâm đến kết quả. Trong tay bà xách một túi vải nhỏ — — Khi bà và Tiểu Nguyên dọn đến cũng vác cái này.

Người phụ nữ dường như lại không yên tâm nhìn bên trong một chút, tiếp theo cẩn thận băng qua người nằm trong ngõ hẻm, song đó cũng không phải chuyện dễ dàng, bà dường như hơi do dự, đương nhiên lựa chọn từ ngõ bên phía tôi đi ra, tiếp theo bà vượt qua chỗ tôi núp, biến mất trong bóng đêm. Rất may, có lẽ bà đang nôn nóng rời đi, không hề chú ý tới tôi.

Song khi tôi đang vô cùng kinh ngạc vì sao bà đêm khuya vậy lại cẩn thận rời đi, thì cánh cửa gỗ được khép lại kia lại mở ra.

Tiểu Nguyên từ bên trong đi ra, mắt cậu ta không hề nhỏ như ban ngày từng thấy, trái lại hiện lên ánh sáng, như mắt mèo.

"Bà đi không được đâu, ta thích nhất chính là chơi trốn tìm." Giọng Tiểu Nguyên rất thấp, lại giống như giọng nói của một người đàn ông

trưởng thành, giống cậu và ông ngoại tôi vậy. Ngay sau đó, cậu ta lách vào nhà. Tôi hơi sợ, cảm giác nóng bức trước kia đã quét sạch, tôi xoa da gà nổi lên trên hai cánh tay, bò lên giường ngủ.

Sáng ngày thứ hai, tôi bị người nhà đánh thức đang định rửa mặt sẵn sàng ăn điểm tâm, lại phát hiện mẹ Tiểu Nguyên bưng một chén mì phủ trứng ốp la đưa cho Tiểu Nguyên ngồi trên băng ghế.

Về mặt Tiểu Nguyên rất đặc ý, cậu ta nhận lấy chén mì kia. Song tôi thấy sợi mì rõ ràng bốc lên hơi nóng, nhưng Tiểu Nguyên lại không sợ nóng từng ngụm ăn vào, hơn nữa gần như không thêm nước, nháy mắt một cái, mì đã xuống bụng, chén đã trống trơn.

Mà mẹ Tiểu Nguyên dường như cũng không kinh ngạc, chỉ cầm hân cầm lấy chén không, cắn môi, mà Tiểu Nguyên sau khi ăn xong thì nhanh như chớp chạy ra ngoài, trước khi đi còn căn dặn tôi ăn nhanh lên, mau chóng đi chơi cùng cậu ta.

Tôi đối với chuyện xảy ra tối qua cảm thấy vô cùng không chân thật, có lẽ tôi đã nằm mơ, căn bản chưa từng xảy ra, ngay lúc đó tôi an ủi mình như thế.

Lại qua mấy ngày, nhiệt độ mùa hè bắt đầu thoái lui, thời gian sung sướng của tôi ở nhà ngoại cũng phải chấm dứt, đếm đầu ngón tay tính toán chính là ngày mai, mà Tiểu Nguyên nghe nói tôi sắp rời đi, cũng chỉ ồ một tiếng, sau đó lại rủ mọi người chơi trốn tìm.

Bọn nhỏ khi không còn trò gì khác chơi mới chơi cùng cậu ta. Đương nhiên, kết quả rõ ràng, cả buổi chiều đều là Tiểu Nguyên bắt người, hơn nữa không sót một ai, mà tôi đương nhiên trong tiếng oán giận của đám bạn nhỏ cùng Tiểu Nguyên đi về nhà.

Sau buổi cơm tối, mọi người ngủ rất sớm, giữa khuya, gió đột ngột

trở lạnh, như dao sắt cứa thịt, tôi nhắm mắt lại sờ soạng tìm chần cả buổi lại không tìm được, kết quả lại sờ thứ gì đó tròn vo như quả cầu thịt.

Vừa mở mắt nhìn, lại phát hiện Tiểu Nguyên đang ngồi xổm bên cạnh giường tôi, mà tay tôi đang sờ trên đầu cậu ta, cậu ta trừng hai mắt cánh mũi phập phồng nhìn tôi, đương nhiên, tôi sợ hãi kêu một tiếng, song rất nhanh cậu ta dùng tay che miệng tôi.

"Đi theo tôi." Cậu ta nói xong quay lưng, đi ra ngoài, mà tôi như trúng tà, thế mà lại thật sự đi theo sau cậu ta.

Con phố náo nhiệt ban ngày giờ đây vắng vẻ im lìm, những năm đó còn chưa có các loại hàng quán về đêm như quán rượu, tiệm net, cho dù là TV, cũng là xa xỉ phẩm của một số ít người, khoảng thời gian này bên ngoài ngoài trừ người gác đêm, ngay cả một bóng quý cũng không có, tiếng bước chân của tôi và Tiểu Nguyên quanh quẩn vẽ khắp con đường nhựa còn mang theo dư nhiệt.

Cậu ta ở phía trước không nhanh không chậm bước đi, không biết qua bao lâu, đi ra khỏi Phương gia trường, còn có trạm lương thực và cửa hàng tự do.

"Cậu rốt cuộc đang đi đâu đó?" Tôi nhin không được hỏi cậu ta.

"Đi tìm người, bà ta muốn chơi trốn tìm với tôi." Cậu ta không quay đầu lại, như trước bước đi.

"Tìm ai hả?" Tôi lẩm bẩm hỏi, song lần này Tiểu Nguyên không trả lời, chỉ ở phía trước cười hừ hừ vài tiếng, vai đầy đặn run lên hai cái, khiến thịt dư sau cổ cũng chùng chất lên.

Không biết đi bao lâu, tôi gần như mệt muốn nhắm tịt hai mắt, lại

đụng phải người Tiểu Nguyên, hóa ra cậu ta ngừng lại.

"Bà biết không trốn khỏi mà." Tiểu Nguyên bỗng nhiên nói chuyện. Tôi đang vô cùng kinh ngạc, tiếp theo mới phát hiện cậu ta không nói với tôi.

Đối tượng nói chuyện của cậu ta là một người cuộn tròn núp bên cạnh tiệm tạp hóa nhỏ sớm đã đóng cửa.

"Tôi sẽ đi theo bà cả đời." Tiểu Nguyên nói tiếp.

Nơi này là một điểm giao nhau nối liền đường cái bên ngoài với khu dân cư, hai bên trái phải không có ai.

"Tao dù sao cũng phải thử." Người nọ bỗng nhiên đứng lên, trong tay mang theo một bọc quần áo.

Hóa ra là mẹ của Tiểu Nguyên.

"Cậu ngày mai sẽ phải đi rồi đúng không?" Tiểu Nguyên bỗng nhiên quay đầu, mang theo nụ cười mỉm nhìn tôi, tôi thần thờ gật đầu.

"Ở đây, chỉ có cậu đối tốt với tôi nhất." Tiểu Nguyên bỗng nhiên vươn tay ra, giống như trưởng bối đưa tay muốn sờ đầu tôi.

"Mày lại muốn làm gì?" Người phụ nữ thành linh kêu lên the thé, giống như âm thanh của ngón tay cứa trên bảng đen vậy.

Tay của Tiểu Nguyên ngừng lại giữa không trung, không biết vì sao, tôi theo bản năng cảm thấy Tiểu Nguyên thời khắc này vô cùng nguy hiểm, tôi chạy tới bên cạnh người phụ nữ kia.

Người phụ nữ lấy tay đẩy tôi ra sau lưng.

"Tôi chán ghét cơ thể này rồi." Hai tay Tiểu Nguyên cầm lấy đầu mình khẽ nói.

"Bà vì sao luôn chơi trốn tìm với tôi? Tôi nói rồi bà chơi không lại tôi, vô luận bà trốn đến đâu tôi đều có thể tìm được bà." Tiểu Nguyên đưa hai tay làm hình bao bọc đi về hướng tôi, tôi rõ ràng có thể cảm giác được người phụ nữ đang run rẩy.

"Trốn đi, trốn, sau đó tôi lại tới tìm bà, tôi nói rồi, tôi thích nhất là tìm người trốn tôi." Tiểu Nguyên vừa toét miệng cười, vừa đi tới.

"Đi mau, đừng để nó tìm được chúng ta." Người phụ nữ vươn tay ra kéo tôi chạy trên con phố vắng vẻ.

Quay đầu nhìn lại, Tiểu Nguyên như trước đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, chỉ đưa tay về hướng chúng tôi.

Chúng tôi trước sau chạy tới vài chỗ, nhưng thực tế mỗi lần còn chưa kịp ngồi vững, Tiểu Nguyên liền từ trong bóng tối chậm rãi đi ra.

"Tôi lại đến tìm bà! Chạy mau đi, mau trốn đi!" Người phụ nữ nghe xong giống như nổi điên kêu lên, lại kéo tôi chạy.

Không biết chạy bao lâu, người phụ nữ kia và tôi đều không còn sức nữa, cơ hồ là bị bà kéo đi phía sau. Hai người dựa trên lan can sắt của lối đi bộ há mồm thở dốc.

"Chạy hết nổi rồi?" Tiểu Nguyên từ trong khe cách giữa lan can sắt thò đầu ra, ngây ngốc cười.

"Bà đây không chạy nữa!" Người phụ nữ không biết lấy sức từ đâu ra, đột ngột vươn hai tay đè xuống cổ Tiểu Nguyên, kéo cậu ta xuống



đất, nhưng Tiểu Nguyên vẫn cười như trước.

"Tao chỉ mua bán đồ đạc, cho tới giờ chưa từng giết người, cho tới giờ chưa hề giết người, bình thường nhẫn nhịn mà đủ rồi, mà là người thứ nhất!"

"Người thứ nhất sao? Không phải chứ?" Giọng Tiểu Nguyên đã bị bóp đến trại âm, the thé như van nước gần ngắt nước.

"Làm mù mắt nó, nó sẽ không tìm được ta nữa." Tôi không biết vì sao, chợt nhớ tới những lời này, hơn nữa trong miệng không tự chủ được nói ra, người phụ nữ kia như chợt hiểu ra gì đó, thật sự đưa ngón tay cái ra ấn về phía hốc mắt của Tiểu Nguyên.

Một dòng máu tươi từ trong hốc mắt bắn ra, tung tóe cả mình người phụ nữ, nhưng Tiểu Nguyên lại giống như không hề đau đớn mà cười, cũng không hề có bất kỳ phản kháng nào, sau một lát, Tiểu Nguyên mới thật sự nằm bất động trên đất, người phụ nữ cũng dùng hết sức lực sau cùng kéo tôi tiếp tục chạy về phía trước, vừa chạy còn vừa nói kháy.

Tôi thì quay đầu nhìn lại, Tiểu Nguyên nằm đó không nhúc nhích.

Cuối cùng, tôi và bà ấy đều đã chạy hết nổi rồi, tê liệt té trên mặt đất, thở dốc một trận, giọng người phụ nữ dường như đã khôi phục lại.

"Tao vừa cứu mạng mày đó, bé con." Bà ta đặc ý quay đầu nói.

"Tiểu Nguyên không phải con trai bà sao?" Tôi điều chỉnh hô hấp, khó hiểu tại sao mẹ con họ lại có thể như vậy.

"Nó mới không phải con tao!" Người phụ nữ cau mày, vẻ mặt giống như ác thần, hai đấm tay siết chặt.

"Tao vốn tưởng rằng nó chỉ là món hàng, không ngờ lại như thuốc cao dán da chó không thoát thân được." Bà ta tiếp tục oán giận nói, song quay đầu nhìn thấy dáng vẻ không hiểu gì của tôi, lại không nhin được phát tay.

"Sao tao lại nói với mày việc này chứ, tiểu quý mày cũng không hiểu." Bà ta đứng dậy, duỗi thắt lưng.

"Hắn là không thấy nó nữa đâu. Mỗi ngày nói chơi trốn tìm, thằng quý chết bầm, bà đây làm mù mắt mày xem mày làm sao tìm được bà." Nói xong, bà ta bỗng nhiên nheo mắt lại nhìn tôi, như một con quỳ đói nhìn thức ăn, khiến tôi không ngừng lui về sau hai bước.

"Đi cùng dì nào, dì dẫn con đi chơi." Bà ta vươn tay về hướng tôi, tôi liều mạng lác đầu lui về sau, bà ta cảm giận mắng một câu, không để ý đến tôi nữa.

"Bà đi đâu vậy?" Tôi thấy bà ta xoay người, đột nhiên rất nhọc nhằn khom lưng.

"Không cần mày quan tâm." Bà ta có chút kỳ quái chuyển động cổ, "Sao tóc cứ có cảm giác bị níu thế này."

Tôi chợt phát hiện trên cổ người phụ nữ vươn ra một bàn tay mập mập trắng trẻo, hiện đầy mạch máu màu xanh, như kinh mạch trên lá khô vậy, thế là tôi ngẩng đầu nhìn lên.

Lại một Tiểu Nguyên cơ thể nặng nề đè trên lưng người phụ nữ, khoa trương toét miệng cười, một tay siết tóc người phụ nữ, một tay đặt trên miệng mình, hướng tôi làm một động tác im lặng.

Song tôi lại cảm thấy có chút không ổn, bởi vì trên mặt Tiểu Nguyên

không hề có bất kỳ vết thương nào, nhưng trên bàn tay vừa rồi người phụ nữ kia rõ ràng còn đang rỉ máu mà.

Người phụ nữ dường như không máy may hay biết gì, mà dọc theo con phố đi về phía trước, chưa được vài bước, lại xoay xoay cổ.

"Đi đến đâu, tôi đều có thể tìm được cậu." Bỗng nhiên bên tai xuyên qua thanh âm giống như tiếng thì thầm, thanh âm kia là của Tiểu Nguyên.

Tôi chưa về nhà, mà vẫn ngồi mãi đến hừng đông, bởi vì chân có chút nhũn.

Khi trời sáng trở về, bị ăn mắng một trận, bà ngoại và mẹ sợ hãi, song cũng may tôi không xảy ra chuyện gì, đương nhiên cũng coi như xong.

Không lâu sau, nghe nói có cảnh sát đi tới đây, cầm tờ lệnh truy nã tìm kiếm mẹ của Tiểu Nguyên, hoặc nói là người phụ nữ kia thì thích hợp hơn.

"Người nợ rớt cuộc là ai?" Tôi hỏi mẹ.

"Người phụ nữ kia là một kẻ buôn bán người, chuyên buôn bán trẻ con vài tuổi, lớn cỡ con vậy, bà ta lừa gạt trẻ con tập hợp lại một chỗ, kéo đến nông thôn để bán, nhưng có lần buổi tối tài xế ngủ gục, xe lật xuống sông, tất cả con nít đều chết đuối, hơn nữa chết mấy ngày sau mới được phát hiện, lúc mò vớt lên đầu đều phù to như bánh bao, gân xanh trên đầu đều cộm lên. Mù rồi mấy đứa trẻ, môi đều tím tái, mắt đều bị da đầu trên trán sưng lên đè xuống không thấy được, toàn thân da dẻ ngâm trong suốt như củ cải. Ngày đó cảnh sát đem lệnh truy nã và chuyện đã xảy ra nói cho mọi người, mọi người mới biết người phụ nữ kia là một kẻ độc ác như thế, chính bà ta cũng có

con, lại làm cái loại chuyện hại lẽ trời này, đáng tiếc chưa bắt được bà ta." Mẹ tức giận bất bình giải thích nói.

"Tiểu Nguyên không phải con bà ta." Tôi chột nói.

Mẹ có chút khó hiểu, nhưng lại nói tiếp: "Mặc kệ bà ta, dù sao cảnh sát nói bà ta trước khi bị người tố giác dường như cũng đã lừa một đứa trẻ, hơn nữa thường mang theo bên người, phỏng chừng cũng muốn nhận làm con trai. Chuyện xấu làm nhiều, có lẽ bản thân không sinh được nữa!" Mẹ lần nữa mắng nói.

Nói xong, mẹ vội vàng đi làm chuyện của mình, về sau lại đến nhà bà ngoại, nhà kia đã có người khác, chẳng qua người phụ nữ kia cũng không còn thấy tung tích, về sau ngẫu nhiên nghe được hàng xóm nghị luận, ở một địa phương khác từng gặp một người phụ nữ gầy yếu mang theo đứa con trai đầu to. Chẳng qua mãi vẫn không bắt được, hai người này giống như đang chơi trốn tìm với cảnh sát vậy.

Sau đó, tôi thường xuyên mơ một giấc mơ giống nhau, trong mơ tôi xa xa trông thấy một nhóm trẻ em đang chơi trốn tìm, bọn nhỏ cười trốn xong, chỉ có một đứa lưng về phía mọi người gối đầu lên cánh tay tựa trên vách tường đếm. Tôi cũng vui vẻ đi tới hướng chúng muốn gia nhập.

Đứa bé dựa tường bỗng nhiên quay đầu, nó không có mắt, chỗ hốc mắt chỉ có một mảng máu khô, kéo thật chặt mí mắt và trán, tạo thành mấy cái nếp nhăn sâu như khe rãnh.

Khuôn mặt kia chính là mặt của Tiểu Nguyên.

Trong mơ tôi sợ sệt đến lùi về phía sau từng bước một, bọn trẻ trốn trước đó bỗng nhiên từ trong chỗ trốn đi ra, chậm rãi đi về hướng tôi.

Chúng đều là Tiểu Nguyên, đều cùng một dáng vẻ đầu to to béo béo phù thũng, mắt hí, môi xanh mà tím bầm, cơ thể ướn nhẹp.

"Đến chơi trốn tìm đi." Chúng đồng thanh hô đầy ngây thơ.

Tôi từ trong mộng giật mình tỉnh dậy, cả người mồ hôi. Dường như đã hiểu người phụ nữ kia vì sao làm cách nào cũng không thoát khỏi Tiểu Nguyên.

## Chương 79: Nửa cây kim

Có thể do bão, tháng tám vốn nóng như lửa cũng mát mẻ hẳn, chẳng qua đã gần đến rằm tháng bảy, bỗng nhiên cảm giác được thời tiết này lại vô cùng đúng lúc. Không biết Kỳ Nhan và Lý Đa đã chạy tới đâu, tiện tay mở thùng thư ra, lại phát hiện có thêm thư gửi từ Kỳ Nhan.

Tên này xem ra biết rằm tháng bảy sắp đến, lại gửi thư thăm hỏi, chẳng qua nhìn có chút không được tự nhiên.

"Lại sắp đến rằm tháng bảy rồi, trước đó vài ngày tớ và Lý Đa vì tìm kiếm câu chuyện truyền thuyết của địa phương, phải vượt qua một con sông, nghe đâu thôn xóm đối diện sông xảy ra chuyện vô cùng kỳ quái, tớ nóng lòng muốn qua đó, nhưng mặt sông không có cầu, nước lại rất xiết, cho nên tớ ngồi thuyền của một cụ già đi qua, không ngờ lại có thu hoạch người dự liệu, khi gần tới quỳnh lễ, có lẽ câu chuyện này cậu có thể dùng được." Tôi đọc tới đó, tinh thần bỗng tỉnh táo, cơn buồn ngủ buổi sáng đã quét sạch, tiếp tục đọc.

"Ở đây rất hoang vu, nhìn quanh chỉ có bãi đá và cỏ dại vô biên vô tận. Mặt sông vốn hẹp bỗng dựng bắt đầu chảy xiết, giống như bột mì nhào tán, sóng nước đều là từng khối từng khối mà cuộn trào, tớ và Lý Đa tìm hồi lâu, nhưng không thấy cầu bắc qua sông, sắc trời dần ảm đạm, cơn mưa vừa dứt dường như lại có xu hướng trở lại, đá cuội trên mặt sông bị nước mưa gội rửa sáng choang dị thường, đang sốt ruột, lại nhìn thấy trong xô xinh trời nước một màu đậu một con thuyền lá, không nhìn kỹ, giống như hòa vào nhau vậy.

Tớ đi tới, một người đưa đồ đội mũ rơm màu xám trắng, khoác chiếc

áo khoác lao động màu xanh da trời lỗi thời, thân dưới mặc quần cụt màu xám, cúi đầu hút thuốc lào. Tớ đi tới, hỏi một tiếng.

'Xin hỏi ông có lái thuyền không?'

Ông ta ngẩng đầu lên, mặt như một bánh bao bột nở khô đét để lâu ngày, mang theo màu úa vàng, vừa giống như một quả táo co rút nghiêm trọng, lông mi một số gần như đã bong sạch, mắt và gò má đều trải đầy những nếp nhăn sâu như khe rãnh. Miệng ngậm thuốc, mang theo cặp mắt hờ hững nhìn chúng tớ. Phía dưới tay áo xắn đến khuỷu tay hiện đầy những mạch máu dày như con giun, từng sợi một lòi ra — — những người quanh năm tiếp xúc với nước đều sẽ như vậy, da vàng mà khô, phía trên từng lớp da chết màu xám đen còn chưa tróc hết, cuối cùng, sau mấy giây nhìn chúng tớ chằm chằm, miệng ông ấy mới rời khỏi ống thuốc lào.

'Đương nhiên là lái, nhưng các cậu họ gì?' Ông ấy mang đậm khẩu âm địa phương hỏi.

Tớ khó hiểu vấn đề của ông ấy, song vẫn nói cho ông ấy, Lý Đa cũng có chút không vui, nóng nảy thúc giục.

Ông ta nhìn qua dường như đã rất lớn tuổi, không biết vì sao vẫn còn đưa đò, hơn nữa ở đây cũng rất ít có người tới, hoặc giả không có chúng tôi, ông ấy cả ngày cũng không nhận được một người khách.

Cơ thể của ông cụ rất to lớn, sau khi đứng thẳng lên như tấm sắt dựng ngay ngắn vậy, ông ta thu dọn ống thuốc lào, thuận tay lấy hành lý của chúng tớ, thân thuyền không lớn, nhưng cũng miễn cưỡng chứa được dưới bốn người, tớ và Lý Đa ngồi đối diện nhau, ông cụ thì đứng ở đầu thuyền, đẩy thuyền khỏi bờ sông.

Thuyền chậm rãi lái về phía giữa sông, nước chảy dường như cũng

đã nhỏ hơn, ven sông vẫn có rất nhiều quái thạch sừng sững.

"Tháng bảy tháng tám lũ về bất ngờ hung hãn, nước nơi này cũng dâng dữ dội, cho nên phải xem những thạch động kia, nếu nước sông qua khỏi đá, cũng là đã rất cao, không thể ra khơi." Giọng ông cụ rất khàn, nhưng vô cùng rõ ràng, có lẽ ông thấy tứ nhìn mấy tảng đá kia chăm chăm, vì vậy giải thích.

"Cụ vừa nãy tại sao hỏi họ bọn con?" Lý Đa tò mò hỏi ông cụ. Ông chần chừ một chút, chợt ngửa lên trời hát vang, giọng ca từ vách núi bốn phía vọng lại, quanh quẩn bên tai.

'Người qua sông hò, chớ vội, đợi ta hỏi tên họ người hò, cho dù sóng dữ cùng ghềnh nguy hò, người chèo thuyền một thân đều là lưới đảm, ra thuyền thà mang một cây kim, về nhà không chớ người họ Trần hò.' Cụ hát xong, lúc này mới cúi đầu nói với chúng tứ.

'Ta chèo thuyền đối diện sông, vùng này có quy củ, thuyền ra phải mang theo một cây kim, thuyền về không chớ người họ Trần.'

'Hừm? Không chớ người họ Trần là vì Trần đọc giống chìm, nhưng tại sao phải mang một cây kim chứ?' Tứ tò mò hỏi.

'Để ta kể cho cậu nghe câu chuyện xưa nhé, cho cậu biết tại sao phải mang theo một cây kim.' Ông cụ ngẩng đầu nhìn bầu trời tuyệt đẹp.

'Vùng này địa thế không tốt, hơn nữa vô cùng hoang vắng, cho nên cũng không xây cầu, dĩ nhiên sinh ra những người đưa đò như ta, trước đây thôn đối diện sông xem như náo nhiệt, mọi người muốn ra ngoài họp chợ xem cuộc vui chọn mua hàng hóa đều phải dựa vào những người chèo chúng ta hai tay chở qua, có vài người đời đời đều là ăn cơm trên sông, sống ven sông, lớn lên ven sông, cho dù chết, cũng muốn người nhà chôn bên bờ sông, đây là mệnh của



chúng ta, tuy rằng khổ cực, nhưng cũng sống tiếp được.

Người đưa thuyền kỹ năng đều tốt, đây là đương nhiên, nhưng chỉ cần là lần đầu tiên một mình đưa thuyền, các cụ chung quy vẫn dạn dò, mang theo bên mình một cây kim. Ta hỏi vì sao, họ luôn thờ dài lắc đầu không nói.

Ta lần đầu một mình ra ngoài, cũng rất vui mừng, chỉ là đối với cây kim này có phần không xem vào mắt, nhưng nếu bề trên đã nói, đương nhiên gật đầu nói vâng, liền kẹp kim mang trong lưng quần, thời gian dài, cũng quên đi mất.

Mãi đến một ngày, cũng là thời gian này, tháng tám rằm tháng bảy, mấy ngày liền mưa như trút nước, mọi người cũng không đưa thuyền ra, không có thu nhập, ngôi nhà dờ dẫm, thật vất vả hết mưa một buổi, ta vội vàng đẩy thuyền ra sông, chờ người đến.

Quả nhiên, ngày đó làm ăn rất thuận lợi, buổi trưa ra ngoài, đến lúc trời tối mịt đã đưa hơn mười mấy chuyến, ta cơ hồ không hề nghỉ, mặc dù mệt, nhưng trong lòng vui vẻ, thứ nhất có sinh kế, thứ hai cảm thấy mình có bản lĩnh giúp người.

Ta vừa chuẩn bị trở về, lại bị một thanh niên trẻ gọi lại.

Cậu ta thân hình cao lớn, song sắc trời đã âm đạm, ta không thấy rõ tướng mạo của cậu ta, một thân trang phục trí thức, tay còn cầm một cái vali da, chân mang giày da đen, ta thấy cậu ta lạ mắt, càng kết luận cậu ta không thể nào là người địa phương.

'Đưa tôi qua đi.' Thanh niên trẻ sờ sờ trên người, lấy tiền ra, ta nhìn lại, đã gấp đôi tiền đồ rồi, vừa định nhận lấy, chợt nhớ còn chưa hỏi cậu ta.

Thanh niên trẻ không ngờ là họ Trần, ta có chút chán nản, xua tay nói không chờ.

'Nếu anh không chờ, hôm nay trời đã tối đen, mười dặm quanh đây không có người, chẳng lẽ tôi phải trở về sao? Họ Trần thì có sao? Chẳng lẽ họ Trần cả đời không được qua sông sao? Vì sao thời đại này rồi còn có người phong kiến mê tín như anh chứ.' Cậu ta có chút tức giận, lớn tiếng trách cứ ta, tiếp theo lại móm móm trên người.

'Cầm đi!' Không ngờ cậu ta lại cầm nhiều tiền thế, ta do dự một chút, khi đó ta tuổi trẻ, không sợ trời không sợ đất, nào quan tâm được nhiều như vậy, lúc nào cũng chỉ muốn về nhà, mang thêm một người có gì không thể, đưa tay nhận tiền, để người nọ lên thuyền.

Ta chở cậu ta, chèo về hướng bờ bên kia, nhưng trong lòng ít nhiều có chút bất an, vốn là đường thủy quen thuộc lại trở nên xa hơn, chỉ hận không thể nổi lên một trận gió to, thổi ta loáng cái sang bờ bên kia, sớm về nhà.

Thuyền đến giữa sông, hai người bắt đầu trò chuyện, thì ra thanh niên họ Trần này là một người từng học đại học tú tài, hơn nữa tới đây sưu tầm dân dục dân phong, đồng thời mang theo một vali sách giáo khoa đến giáo hóa trẻ con nơi này, nghe xong những lời này của cậu ta, ta cũng không nhịn được bắt đầu kính nể cậu ta.

Thế nhưng không nghĩ tới, cách bờ chỉ còn mấy dặm, trời thật sự bắt đầu mưa.

Mưa rơi vô cùng lớn, chỉ chưa đến vài phút, trong thuyền ta đã rớt đầy nước, gió cũng thổi dữ dội, chẳng qua không thổi ta về hướng bờ, mà thổi về hướng lòng sông, ta nhất thời luống cuống tay chân, trẻ tuổi, cho tới giờ chưa từng gặp loại chuyện như vậy.

'Nhà đò, làm sao bây giờ?' Thanh niên la lớn, nhưng giọng nói không rõ, hàm hàm hồ hồ, đoán chừng là nước mưa rơi vào miệng.

'Cậu bám chặt thuyền, tôi nghĩ biện pháp!' Tôi căn dặn cậu ta, nhưng trong lòng không nén được hoảng sợ, tuy rằng chống thuyền không lâu, nhưng biết mưa gió như vậy, chốc lát thuyền đụng vào thạch động nhô ra, chúng ta nhất định sẽ rơi xuống sông, đừng nói là tú tài này, chính ta cũng không thể bơi thoát được.

Quả nhiên, không đợi tôi nói xong, thuyền đã lật, ta và thanh niên đều rơi vào trong nước, dòng nước nặng nề vỗ trên người ta, đau đớn dữ dội, vã vào miệng, lỗ mũi đều rớt đầy nước.

Nhưng may mắn, ta gắng gượng bơi khỏi mặt nước, nhưng không thấy cậu kia đâu, hai bên đều là nước sông đen ngịt, tiếng mưa rơi lẫn với tiếng sấm, che mất thanh âm hò hét của ta.

'Có lẽ đã chìm mất rồi, ôi, cái họ này thật đúng là tà môn.' Ta cảm thán, lập tức bơi về hướng bờ.

Bỗng nhiên, dưới chân ta trĩu xuống, giống như bị ai kéo vậy, tiếp theo ngang hông cũng có cảm giác bị ôm lấy, cả người ta nhanh chóng lật xuống nước.

Một tia chớp lóe lên, ta thấy thanh niên kia chặt chẽ bám lấy thắt lưng ta, hai tay cậu ta ra sức móc ở lưng quần ta.

'Buông tay! Bằng không chúng ta sẽ cùng chết!' Ta lớn tiếng gào, nhưng cậu ta giống như đã mất tri giác vậy, ngơ ngác nắm lấy ta, ra sức lắc đầu.

Ta không biết làm sao cho phải, chỉ biết sức ta đã hết, ngày mai sẽ phải chờ người nhà ta vớt xác ta rồi, người trên sông đều biết, người

có kỹ năng bơi tốt mấy, một khi bị loại người vớ ham muốn được sống cực mạnh này ôm lấy, đều không có cách nào sống sót. Người như vậy giống như quả cân, dù không có mưa gió thế này, mang theo cậu ta cũng rất khó bơi được.

Ta chợt nhớ ra, nhớ trước khi đi mang theo một cây kim.

Khi đó ta không hề suy nghĩ nhiều, từ trong lưng quần lấy cây kim ra, hung hăng ghim xuống mu bàn tay người thanh niên.

Cậu ta hét to một tiếng, mang theo cảm phẫn và thù hận nhìn ta.

"Đừng trách tôi! Bằng không mọi người đều cùng phải chết!" Ta nhắm mắt lại, rút kim ra, lại lần nữa đâm xuống.

Sức lực bên hông quả nhiên giảm đi, ta lập tức tránh thoát tay cậu ta, chỉ là dùng sức quá lớn, kim rút ra gãy mất, đầu kim còn ở lại trên mu bàn tay thanh niên kia.

Ta ra sức bơi, chờ đến khi mò được đá bên bờ sông, giùng giảng leo lên, nước mưa đã nhỏ bớt.

Ta thấy không còn nguy hiểm, liền hôn mê bất tỉnh, lúc tỉnh lại, đã ở nhà, người nhà nói ta mệnh lớn, loại thời tiết này, mười người có tám người khó quay về rồi, người trong thôn nói cơn mưa tối đó cả đò này cũng chưa từng thấy, đổ lớn đến thế, mạnh đến thế.

Họ còn nói, lúc ta trở về, trong lòng bàn tay nắm chặt nửa cây kim.

Về sau, ta bệnh nặng một trận, nhắm mắt lại liền thấy thanh niên kia ướm sững đứng trước mặt ta đòi mạng. Mà ta cuối cùng cũng hiểu rõ, các cụ vì sao dặn dò ta phải mang một cây kim, mà lại không muốn nói rõ nguyên nhân.

Nửa cây kim kia ta giấu đi, chuyện này không nói cho ai khác biết, chỉ kể một chút cho cha ta, cha ta năm đó nghe xong kinh hãi, sờ dĩ ông kinh ngạc không phải vì chuyện đã xảy ra.

'Con không cầm về cây kim hoàn chỉnh? Mà đoạn bị gãy còn trong tay người đó?' Ông thất sắc hỏi, ta đáp phải.

'Đây là tối kỵ! Trừ phi chúng ta có thể tìm được thi thể người kia, bằng không,' Ông nói phân nửa, lại ngừng, tiếp theo thờ dài lắc đầu, mặc dù ta cố truy hỏi, ông cũng không nói ta biết nữa.

Sau đó, mọi người tìm vài người bơi giỏi dọc theo sông lùng tìm, nhưng lại không tìm được thi thể của người kia, khiến ta thật lo lắng hãi hùng một phen, song liên tục mấy chục năm không có chuyện gì xảy ra, ta cũng dần quên đi.

Mãi đến khi ta lấy vợ sinh con, mãi đến khi con gái ta chậm rãi lớn lên. Tuy cha ta qua đời trong sầu lo, thậm chí lúc lâm chung vẫn nắm nửa cây kim kia. Thế nhưng ta lại không chú ý lắm, có lẽ từ bé đã không tin vào quỷ thần, hơn nữa sau này ta cũng rất chú ý thời tiết, tuyệt đối không đưa người qua sông bậy bạ nữa.

Đầu tháng tám năm ngoái, ta nhận được thư của con gái — — Ở đây chỉ có một bưu điện có thể liên lạc với bên ngoài cũng xa thôn đến mười mấy dặm, ta cách một khoảng thời gian sẽ vào đó thay người toàn thôn lấy thư, trong thư con bé nói cho ta biết, sẽ mang bạn trai về đây. Nhiều năm như vậy, con gái đều phải ở bên ngoài, chúng ta dựa vào gửi thư qua lại, chẳng qua thư khoảng thời gian gần đây có chút khác thường.

Những bức thư kia giống như bị mắc phải sương vậy, ướt sũng, ta cho rằng lúc gửi thư bị dính nước, nhưng những bức thư khác đều

như thế. Ta từng gửi thư về hỏi con bé, con bé chỉ nói không cần thận dĩnh nước, hoặc mỗi lần đều là vừa giặt xong quần rửa chén đĩa mới bắt đầu viết.

Chút nước kia trải qua thời gian dài như vậy sao còn chưa khô? Ta hoài nghi.

Song ta không chú ý mấy, chỉ vội vã trở về nói tin tức này cho mẹ đứa nhỏ.

Hai chúng ta đắm chìm trong vui sướng, từ khi con gái ra tỉnh khác học đại học số lần về nhà càng ngày càng ít, lần trước đã là hơn nửa năm rồi.

Thời nay đưa người qua sông đã càng ngày càng ít, vì sợ hai đứa tới vội vàng tìm không được người qua sông, những ngày kế tiếp ta mỗi ngày đều ở ven sông đợi, hơn nửa không chờ ai, chỉ chờ chúng — — Dù sao dựa vào tiền con gái gửi về cũng đủ duy trì chi phí trong nhà.

Đợi liên tiếp hơn mười ngày, mãi đến đêm rằm tháng bảy đó, ngày đó ta vốn không muốn ra ngoài, người đi thuyền kiêng kỵ quỷ lễ, nhất là đáy sông oan hồn nhiều. Vì vậy trời vừa tối, ta liền dự định chống thuyền quay về. Vừa đứng dậy, lại thấy xa xa đi tới hai người.

Một nữ trẻ tuổi và một người đàn ông cao lớn, tay hai người nắm chặt với nhau.

Người nữ đó dĩ nhiên là con gái ta, nhưng khi ta thấy người đàn ông kia thì sợ hết hồn.

Ta không biết vì sao lại nhớ tới dáng vẻ thư sinh của thanh niên mấy chục năm trước kia, không kể quần áo kiểu tóc khác nhau, thậm chí ngay cả vali xách trong tay cũng giống nhau. Nhưng ngay cả mặt vẫn

như cũ cảm thấy không rõ, dường như giống rồi lại không giống. Ta âm thầm cắn đầu lưỡi, tự nói với mình trên đời này nào có chuyện quái dị như vậy, toàn bộ coi như mình mắt mờ đấng trí.

Con rể tương lai rất tôn kính ta, con gái cũng nhiệt tình giới thiệu với ta. Hóa ra anh chàng này chính là bạn đại học của con bé, cao hơn con bé một khóa, công việc của nó cũng là cậu ta hỗ trợ giới thiệu. Ta đương nhiên đối với chàng rể này vô cùng yêu thích, nhìn sắc trời đã tối, liền không trò chuyện nhiều nữa, bảo hai người lên thuyền' Ông cụ chèo thuyền vừa khua mái chèo, vừa nói, thuyền đã gần đến giữa sông, ông chợt dừng lại, mang theo ánh mắt quái dị, neho mắt nhìn tó và Lý Đa.

'Giống như hai cô cậu vậy, đều là ngòi đối diện, rất vui vẻ nhìn đối phương, nhưng lúc đó ta cảm thấy có chút quái dị, lại mãi không phát hiện ra, việc này vốn đối với người kiếm sống hơn hai mươi năm trên thuyền mà nói hẳn phải rất dễ nghĩ đến, có thể khi ấy quá vui mừng, lại không để mắt đến.' Ông thờ dài một hơi, hạ thấp nón rơm xuống, tó không thấy được ánh mắt ông ta nữa.

'Ngày đó còn có một người chèo thuyền cùng thôn, thuyền anh ta cũng chở hai cô gái, là trong thôn, nói là đến ven sông đốt giấy vàng tiền mã mới về, khi thuyền anh ta đi qua bên cạnh ta, bỗng nhiên nhìn một chút, sau đó kỳ quái nói một câu.

'Thật cạn nha.' Sau đó liền chèo ra. Ta không để ý, chỉ coi là một câu nói đùa.

Trở lại trong thôn, vợ ta đã chờ sốt ruột, sớm làm xong một bàn đồ ăn, đều là mùa tôm cá tươi, gia đình sông nước, phần lớn cá tôm là món chính, ta sợ con rể ăn không quen, sợ tanh còn đặc biệt làm chút thịt heo và rau cải. Anh chàng theo con gái ta cùng gọi ba mẹ, chúng ta nghe khá vui vẻ, ta cũng thẳng thắn đối xử với cậu ta như

con rể.

Đêm đó ăn rất vui vẻ, mặc dù dưới ánh đèn ta vẫn nhìn tay trái con rể.

Ta ngày ấy gãy mất nửa cây kim để lại trong tay trái thanh niên kia, mặc dù năm lần bảy lượt mắng mình đa tâm, nhưng ánh mắt lại không tự chủ liếc qua đó.

Mặc dù ăn cơm, tay của con gái vẫn dính với tay trái của anh chàng kia, ta không nhìn thấy được gì.

Ăn xong cơm tối, ta dành ra một phòng cho con rể, con gái có chút không vui, ta cũng mặc kệ, tuy rằng nhà chúng ta nghèo, nhưng danh dự con gái nhà này vẫn là nên.

Nhưng, thôn bên bờ sông, tối đến trong gió mang theo hơi nước, thổi một đêm là có thể đá thương xương cốt, đừng nói ta tuổi cao, ngay cả thanh niên cũng bị thổi đến không dậy nổi, mà trong nhà ta chỉ có hai căn phòng ngủ.

Con gái đương nhiên ngủ với mẹ nó.

Ta chỉ có thể ngủ cùng con rể.

Nhưng khi ta nhìn ánh mắt con rể, cậu ta dường như rất thích thú, lại phảng phất như người bắt cá ven sông cầm cây lao móc chặt chẽ nhìn chăm chăm con cá sống vậy.

'Ngủ đi!' Ta khẽ cắn môi, tắt đèn, vẫn mặc quần áo nằm xuống.

Bên kia phòng hai mẹ con đã lâu không gặp, đương nhiên không thể thiếu được tiếng nói chuyện nho nhỏ, song sau nửa đêm, đương



nhiên trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng ngáy thật nhỏ.

Ta thì cuộn mình ngủ thật say, còn nằm mơ, mơ thấy thanh niên rơi xuống sông bị ta dùng kim đâm tay kia.

Cũng không lâu sau, ta liền cảm thấy trên mặt lạnh lẽo, mở mắt, phát hiện con rết toàn thân ướt đẫm đứng trước mặt ta, nhìn ta chằm chằm, tóc cậu ta từng sợi từng sợi, đang nhỏ nước. Thân trên ở trần, mặc một cái quần cụt.

Dáng vẻ cậu ta cùng thanh niên rơi xuống nước kia gần như hòa thành một vệt, giống như mới từ đáy con sông trong giấc mơ bò ra ngoài, ta giật nảy mình, nhảy dựng lên, nắm khúc gỗ bên mép giường.

Cậu ta dường như có chút kinh ngạc, sau đó nhìn mình một chút, tiếp theo cười một tiếng.

'Ngại quá, ba, dọa ba rồi, con ngủ không được, nên ra ngoài bơi, vì cơ thể yếu, từ bé đã được đưa đi học bơi, ngược lại tập cho bản thân tật xấu, một ngày không bơi thì cả người không thoải mái.' Cậu ta lại cúi thấp đầu xin lỗi, sau đó tiến vào.

Ta lúc này mới buông đồ, lần nữa nằm xuống.

Nhưng ai lại thích đi bơi vào nửa đêm rằm tháng bảy? Hơn nữa chỉ cần không nắm tay con gái, tay trái cậu ta sẽ giấu phía sau hoặc siết chặt lại.

Nếu không nhìn tay cậu ta, e rằng ta sẽ không an tâm. Mang theo loại suy nghĩ này, ta lại ngủ thiếp đi.

Con gái nói cho chúng ta biết, con bé sẽ cùng con rết ở lại đây một

tuần.

"Ba, một tuần nữa bọn con phải về rồi, thời gian không nhiều lắm, chờ sau này bọn con sẽ còn thường xuyên về thăm ba mẹ.' Con gái cười nói, con gái lớn không thể giữ, điểm này ta biết, hướng hồ ở đây thâm sơn cùng cốc, chung quy không thể để con gái đi trên con đường cũ của mình đúng không? Nhưng mũi vẫn nổi lên một trận chua xót, giống như bị ai rót nước gừng vào lỗ mũi vậy, vừa đắng lại vừa cay.

Chàng rể này không thường nói chuyện, nhưng lễ độ cung kính, ta thì suốt ngày dán mắt lên người cậu ta, cuối cùng, ta nghĩ ra một cơ hội nhìn tay trái cậu ta.

'Cậu thích bơi, hôm nay thời tiết tốt, nước sông cũng ấm, hay là hai ta đi bơi cho sáng khoái nhé? Còn có thể so tài nữa, bơi thua ta, ta không thể đồng ý gả con gái cho cậu được.' Ta trêu ghẹo nói, chàng rể sáng khoái đồng ý.

'Tôi nhất định sẽ thắng bác.' Cậu ta nheo mắt lại, cười hì hì nói.

Giữa trưa nước sông khó gây hại cho người nhất, ta mang theo cậu ta đi tới bờ sông, không một bóng người, vùng này sườn núi bao quanh, cộng thêm cỏ dại nhiều, mặt trời chiếu không tới được, nhiệt độ cũng thấp hơn.

Ta nhanh chóng cởi sạch quần áo, sau đó nhìn cậu ta.

Con rể cũng chậm rãi cởi quần áo, ta rút cuộc trông thấy tay trái cậu ta, không biết nên nói là thất vọng hay vui mừng, trên tay cậu ta cái gì cũng không có, rất trơn nhẵn, trắng trắng mịn mịn, vừa nhìn là biết tay người tri thức cầm giấy bút.

'Bơi thôi.' Cậu ta ùm một tiếng nhảy vào sông. Ta cũng theo sát xuống sông, tảng đá trong lòng rơi xuống, đương nhiên không hề lo lắng, bơi cũng đặc biệt thoải mái.

Ta và cậu ấy đều là người như hũ nút không nói nhiều, có thể vì điểm này con gái ta mới thích cậu ấy, hai người trò chuyện với nhau, rồi im lặng không lên tiếng nữa.

Nước sông có chút đục, bùn cát cuộn lên khiến ta không nhìn thấy được gì, ngẫm lại sự kiện hơn hai mươi năm trước kia, như một vết sẹo hàn trong lòng ta, ta cố gắng bơi về phía trước, trông thấy con rết đang ở phía trước, có lẽ mình quả thật đã già rồi, liền hít một hơi vượt lên trên cậu ta.

Nhưng khi ta cúi đầu, luồng khí của ta thoáng cái đã biến mất.

Dưới cơ thể ta hiện lên một thứ gì đó, một thứ gì đó hình người.

Ta lúc đầu cho rằng là bóng mình được mặt trời chiếu xuống lòng sông, nhưng kèm theo bùn cát cuộn lên dần dần đẩy lùi, đó lại là cái xác.

Tóc đã rụng sạch, mặt như nắm hương ngâm nước, kèm theo mạch máu li ti màu tím đen giăng đầy khuôn mặt như quả bóng, miệng phồng to, không biết ngậm thứ gì, tứ chi cũng vô lực trôi lơ lửng, hấn chậm rãi nổi lên, gần như suýt đụng phải mặt ta.

Tuy rằng hình dáng thay đổi cực điểm, nhưng ta từ áo của hấn thoáng cái liền nhận ra, đó là thi thể không tìm thấy được hơn hai mươi năm trước, chẳng qua vali da kia đã không thấy đâu, hấn đã trôi mất rồi.

Ta xưa nay lá gan cực lớn, nhưng lần này cũng bị dọa không nhẹ,

một hơi không kịp thở, nước sặc vào phổi, hơn nữa chân còn bị chuột rút.

Hơn nữa ta nhìn thấy tròng trắng mắt lồi ra của cái xác nhìn ta khế cười, tay áo bên trái hấn nổi lên, chặn mắt của ta.

Cổ họng ta bắt đầu có cảm giác bị siết chặt, dần dần cảm thấy khó thở, mắt một mảng tối đen, sau cùng nghe được là tiếng gọi của con rể.

Lúc tỉnh lại, xung quanh vây rất nhiều người, ta đã nằm trên giường nhà mình, hóa ra con rể đã cõng ta về.

'Xác! Xác chết đó!' Trong phổi dường như vẫn còn nước đọng, ta vừa lớn tiếng kêu lên, do ho khan đứt quãng, vợ ta khế vỗ nhẹ lưng ta.

'Đã vớt rồi.' Thôn dân bên cạnh nói cho ta biết.

'Xác chết hơn hai mươi năm vì sao giờ lại nổi lên? Hơn nữa không thối rữa?' Ta lớn tiếng hỏi, không biết là hỏi mình, hay hỏi những người khác, bởi vì ta muốn biết đáp án, bằng không ta sẽ điên mất.

'Thối rữa hay không thì không biết, song không nổi lên được là đương nhiên.'" Con rể bỗng lạnh lùng nói, 'Trong bụng của hấn, đều là đá cuội, vừa nãy khi họ mang lên lộc cộc lộc cộc vang dội, như máy trộn xi măng trong công trường vậy, trên bụng lồi lõm, một người nuốt nhiều đá như vậy, đương nhiên không đứng dậy nổi.'

'Thảo nào, ta nhìn thấy miệng cái xác kia phình lên.' Tôi bấy giờ mới bình tĩnh lại.

'Hơn nữa, cái xác kia mất tay trái, hình như bị cái gì gặm mất.' Một

người bên cạnh liền thoáng nói.

Ta im lặng, phất tay, ý bảo mọi người tản đi, sau đó không để ý tới người nhà hỏi han, vùi đầu ngủ.

Kỳ thực ta nào ngủ được. Bàn tay trái mang nửa cây kim kia đến tột cùng ở đâu, tìm không được nửa cây kim kia, ta sớm muộn cũng sẽ giống cha ta buồn bực mà chết, chết cũng không an lòng.

Thời gian dần qua đi, con gái cũng nói với tôi chúng sắp phải rời khỏi đây rồi. May mà cơ thể không lâu sau đã bình phục, chẳng qua tâm bệnh không cách nào chữa trị, người trong thôn biết chuyện mấy chục năm trước không nhiều lắm, ta ở trong thôn có uy vọng nhất định, vì vậy bảo mọi người chia ít tiền an táng cho thi thể người họ hàng hoàng.

Con gái nắm tay con rể, mặt mang vẻ u sầu nhìn ngôi mộ mới.

'Thật đáng thương, ngay cả tên cũng không có.'

'Tại sao không có, nói không chừng cùng tên với anh đấy.' Con rể bỗng thốt lên một câu, ta dùng ánh mắt trợn trừng nhìn cậu ta, lúc này mới im tiếng.

Thời gian bảy ngày trôi qua rất nhanh, con gái vậy mà lại khóc, có thể vô cùng không muốn, nhưng lại không còn cách nào.

'Nhất định phải tự chăm sóc mình cẩn thận.' Mẹ đưa nhỏ lau nước mắt nắm tay còn lại của con gái, 'Con xem tay lạnh như vậy, sau này mang thai em bé nhất định phải chú ý.'

'Dạ, anh ấy sẽ chăm sóc tốt cho con.' Con gái cười một tiếng, nhìn con rể, con rể cũng gật đầu.

Ta tiễn chúng qua sông, bị từ chối, lý do là thân thể ta vừa khỏe, không thích hợp, còn phải nằm trên giường nghỉ ngơi nhiều.

'Ba mẹ bọn con đi.' Con rể cúi mình chào chúng tôi, tiếp theo bỗng đứng buông tay trái nắm tay con gái ra, đi về hướng ta. Ta thoáng sửng sốt, nghĩ thầm có lẽ đây là phương thức chào tạm biệt của họ, cũng đưa tay qua đó, hai người bắt tay nhau.

Khi đó, ta cảm giác lòng bàn tay nhói đau.

Con gái và con rể biến mất ngoài cửa, ta lật bàn tay lại, trong lòng bàn tay là nửa cây kim gỉ sét, thời điểm đó ta như được giáng đòn cảnh tỉnh, há hốc miệng, muốn gọi con gái quay về, nhưng ta biết chẳng ăn thua gì, mẹ con bé còn tưởng ta luyến tiếc, dỗi dành ta nói: 'Con bé sẽ còn trở về, khó chịu cái gì.'

'Về, về không được nữa.' Ta khóc than nói, không để ý tới bà ấy nữa, chỉ chạy vọt vào phòng, lấy ra một hộp sắt, mở ra, bên trong là nửa cây kim khác.

Hai bên vừa chạm nhau, vừa vặn một chỗ, một cây kim hoàn chỉnh, chính là cây kim ta mang ra ngoài hai mươi năm trước.

Ta vô lực cất hộp vào, cố gắng nâng mí mắt, chợt thấy trong góc tường có cái vali.

Là vali con rể ngày đầu tiên tới mang theo.

Cùng một loại với vali da hai mươi năm trước thanh niên kia xách trong tay.

Chẳng qua, mấy hôm trước nó còn thật tốt, nhưng giờ đây bên ngoài

vali úa ra nước, từng dòng từng dòng một từ trong khe hở vali chảy xuống, chỗ đất ướt thành một mảng to.

Ta bò qua đó — — Bởi vì chân đã hoàn toàn không còn sức lực nữa, cố gắng mở rương ra, bên trong không hề có cánh tay đứt đã mất tích như ta tưởng tượng.

Bên trong chỉ có rất nhiều thư, những bức thư đều bị ngâm nước.

Mỗi một bức, đều là những lá thư ta từng nhận được, đều là những lá thư con gái từng gửi đến. Những bức thư này phần lớn chữ viết đã ngâm nước nhòe nhoẹt. Ta giống như phát điên ném cả thư và vali ra ngoài phòng, vợ cực sợ ta, bà ấy sau này nói ta khi ấy giống như quỷ đói vậy.

Vài ngày sau, ta lần nữa đến bưu điện, nơi ấy quả nhiên có một phong thư cho ta.

Đáng tiếc không phải con gái ta viết, đó là từ đơn vị con bé gửi tới. Khi ta mở thư ra, tuy đã có chuẩn bị, nhưng vẫn thiếu chút nữa thì bất tỉnh.

Trong thư viết, con gái ta hai tuần trước một mình đi bơi sông, gặp phải sóng to xảy ra bất trắc, kết quả xác con bé qua thật lâu mới được vớt lên, hơn nửa kỳ lạ nhất là, xác con bé khi được vớt lên, trong tay nắm chặt một cánh tay đứt, một cánh tay trái đứt lìa của đàn ông, người ở đây đều nói cánh tay kia thoát nhìn giống như đã bị ngâm nước rất nhiều năm rồi. Mà lá thư này cũng không biết vì sao thật lâu mới đến được đây.

Cầm thư, ở bưu điện ngồi lặng yên nửa ngày, ta mới chống thuyền về nhà, thậm chí không biết nói sao với bà nhà ta, cho nên ta quyết định giấu giếm, chỉ nói con gái đã ra nước ngoài, tóm lại giấu được

bao lâu hay bấy lâu.

Lúc trở về ta lại gặp anh bạn đồng nghiệp kia, lúc này ta mới hiểu, hẳn ngày đó nói quá cạn, nhưng thật ra là tò mò vì sao trên thuyền chỉ có một người lớn là ta mà lại thắm nước sâu như vậy.

Ta cười khở, đó là đương nhiên, khi ấy trên thuyền chỉ có một cái tay đứt mà thôi." Người lái đò rút cuộc đã kể xong, thuyền cũng đã cập bờ. Tớ đưa tiền cho ông ấy, ông ấy lại khoát tay.

"Không cần, các cậu có thể nghe câu chuyện của ta, ta đã rất vui rồi." Ông cười chất phác.

"Thôn A kia đi hướng nào bác có thể chỉ cho bọn con không?" Lý Đa cười hỏi ông ấy, người lái đò gật đầu, đi xuống thuyền, hướng bản đồ chỉ cận kề cho bọn tớ, tiếp theo mới lên thuyền rời đi.

Nhìn bóng dáng ông dần biến mất trên mặt sông, tớ cũng chợt nhớ tới, thời điểm ông vừa nãy lên xuống thuyền, thân thuyền không hề động đậy.

Ai biết được? Có lẽ ông ấy quanh năm ở trên thuyền nên thành tính vững vàng rồi.

Còn chưa tới làng, thì nghe được một câu chuyện như vậy, không khỏi có chút hậm hực, nhưng ai biết được trong thôn kia còn có chuyện gì càng kỳ dị hơn chứ? Chẳng qua thời gian không nhiều, tớ chỉ có thể nói trước đến đây, mấy ngày nữa tớ sẽ kể cho cậu biết nhé.

Mọi sự bình an, cũng chúc cậu và Lạc Lôi cơ thể mạnh khỏe."

Nội dung bức thư kết thúc, xem ra Kỳ Nhan sau khi rời thôn kia thì



viết thư cho tôi, đương nhiên, tôi càng nôn nóng nghe câu chuyện mấy ngày sau của cậu ấy, thôn kỳ lạ kia sẽ có gì đây, song nếu cậu ấy có thể kể cho tôi biết, so ra nhất định không có gì nguy hiểm, chỉ cần tất cả an toàn, với tư cách là bạn bè như tôi mà nói đương nhiên vui mừng hết sức, nhưng mà, ngẫm lại nếu tôi là người lái đò kia, chỉ sợ cũng sẽ không chút do dự cầm kim đâm xuống? Hoặc giả mọi người ai cũng sẽ như vậy thôi.

# Chương 80: Dê Ăn Thịt Người

Đây cũng không phải là một câu chuyện quý quái lực thần, nhưng giải thích rõ con người kỳ thực so với ma quỷ càng đáng sợ hơn, tàn nhẫn hơn, mặc dù là động vật dị ngoan như dê, dưới tác dụng của con người cũng có thể biến thành sói.

Giống như một quyển sách của Thomas Moore 《Utopia》 viết: "Cừu vốn rất thuần phục, ham muốn không nhiều, bây giờ chúng lại trở nên rất tham lam và hung ác, thậm chí muốn ăn thịt cả con người, chúng muốn san bằng đồng ruộng, nhà cửa và thành thị của chúng ta".

Chuyện bắt nguồn từ kỳ nghỉ một tuần đã lâu lắm tôi mới lấy được, thu dọn xong hành lý và vật phẩm cần thiết, ngắn gọn tạm biệt với đồng nghiệp liền rời khỏi thành phố này -- tôi luôn muốn không ràng buộc du lịch khắp nơi như Kỳ Nhan, cuối cùng cũng có cơ hội ngắn ngủi thay đổi cuộc sống của mình, đương nhiên vô cùng mừng rỡ, đương nhiên, đáng tiếc là Lạc Lôi không cách nào đi cùng tôi, lấy tư cách người phụ trách trang đặc biệt, cô không tài nào rời đi được. Song cô vẫn căn dặn tôi, mười lăm tháng bảy sắp tới, ra ngoài nên cẩn thận chút vẫn hơn.

Nhưng khi tôi đang do dự làm sao phung phí thời gian vốn là bình thường lại chính là thời gian quý như vàng bạc nhất đối với người thành phố này, một bạn đại học bỗng nhiên mời tôi đến làng quê cậu ta ở. Cậu ta là một học sinh bình thường từ quê lên, cũng không ưu tú mười phần như trong tiểu thuyết tình yêu thông thường, cũng không quen biết một cô gái nhà giàu tài hoa yêu thích cậu ta, lại càng không có chuyện khi không ôm vai người ta rồi to em có yêu anh

không, anh hai bàn tay trắng. Đương nhiên, cậu ta càng không thể nào trình diễn một đoạn tình yêu oanh oanh liệt liệt, tóm lại có thể đã khiến mọi người thất vọng rồi, cậu ta chỉ là một thầy giáo làng bình thường.

Kỳ thực cậu ấy có thể không cần trở về, hơn nữa cậu ấy cũng không hoàn toàn nguyện ý, nhưng đây là một lời hứa hẹn -- Người cả thôn góp tiền nuôi cậu ấy lên đại học, có lẽ bạn sẽ nói không phải có cho vay tiền giúp học hành sao? Nhưng chúng ta sinh trưởng trong thành thị không thể nào hiểu được sự tự tôn phải chịu xin đồ bố thí và sự bất đắc dĩ giữa tiền đồ và tôn nghiêm, một khi đã nhận tiền, chắc chắn trên người mình đã đóng lên dấu ấn, nếu liên lạc nhiều thì nói tham tiền, hờ hững thì lại nói vong nghĩa, hưởng chi chút tiền ít ỏi kia còn chuẩn bị vì những học sinh gia cảnh bần hàn nhất có thể thi vào đại học danh tiếng, bạn học tôi vừa không nghèo rớt mồng tơi vừa không thuộc loại thi đặc biệt ưu tú, cho nên so ra, cậu ta thà tiếp nhận quyền góp của bà con, có lẽ nói là một khoản giao dịch càng thích hợp hơn. Cuối cùng cậu ấy đồng ý trở về dạy dỗ bọn nhỏ mắt mở to mũi chảy nước kia, tuy rằng cuộc sống đại học nhiều ít đã thay đổi cậu ấy, nhưng khi tìm việc làm cậu ấy vẫn quyết định trở về.

"Lời hứa của đàn ông không thể hứa bậy, nếu đã hứa, sẽ phải thực hiện đến cùng, trừ phi tởm chết." Khi tôi hỏi cậu ấy nguyên nhân, bạn tôi mỉm cười trả lời như vậy.

Nhoáng cái đã qua ba năm, nếu cậu ấy chủ động mời tôi, xem ra chỉ ít cuộc sống cậu ấy không tồi, tôi trước giờ ghét du lịch đến những nơi cảnh quan nhân tạo, phàm là thứ gì đã qua gia công, đều đánh mất linh hồn, dựa theo cách nói của một số người, vật phi hoạt vật, cảnh phi hoạt cảnh, giống như tiêu bản làm giả kia có chế tạo hoàn mỹ mấy, nó vẫn mãi là tiêu bản.

Thôn này của cậu ấy không hề xa xôi lắm, đây cũng là một trong

những nguyên nhân tôi đồng ý đến, dù sao kỳ nghỉ một tuần hữu hạn, tôi phải phân chia kế hoạch ưu hóa một chút. Đi qua hành trình sáu giờ tàu cao tốc và hai giờ xe khách lắc lư, tôi mang theo mệt mỏi trong bóng đêm tìm được thôn đó.

Thà nói là thôn, chẳng bằng nói là một thảo nguyên xanh biếc vĩ đại, tôi hầu như cho rằng mình đã đến Nội Mông mênh mông bát ngát, chuồng dê dựng khắp nơi cùng từng vùng đồng cỏ khiến tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lẽ nào ở đây cũng có thể thích hợp nuôi dê sao?

Khi tôi đang hoang mang, một người đàn ông quần áo mộc mạc thân hình cao lớn từ cách đó không xa đi tới, cái bóng sau lưng kéo rất dài, giống như một cây kiếm màu đen, cắm vào thôn.

Mãi đến khi tới trước mặt, tôi mới nhận ra cậu ấy, cũng không phải vì sắc trời u ám, bởi vì tướng mạo cậu ấy thực sự đã thay đổi quá mức.

Thời đại học cậu ấy cực kỳ gầy yếu, tuy rằng rất cao, nhưng bình thường cơ thể còn xuống, như một con tôm lớn vậy, hốc mắt hõm sâu luôn mang theo bi thương và buồn khổ khó mà gọi tên, phảng phất như một đám mực dày không cách nào tan ra, mà cậu ấy bây giờ thì tràn đầy tự tin và kiêu hãnh, có lẽ nói không dễ nghe, hơi có chút cảm giác nhà giàu mới nổi, tôi bỗng nhiên thật tò mò, trong ba năm cậu ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Âu Dương, tớ chờ cậu ở cửa thôn rất lâu rồi." Cậu ấy bước dài đi tới, một tay nhận lấy túi hành lý của tôi, song không biết vì sao, tôi từ chối, thứ nhất đồ đạc không nặng lắm, thứ hai tôi trước giờ không quen để người khác xách túi của mình. Cậu ấy cũng không để ý, như trước vô cùng vui mừng kéo tôi đi về phía trước.

Tay của cậu ấy dùng sức rất lớn, hầu như bóp cánh tay trường kỳ đánh máy mà dẫn đến cơ thịt gần héo rút của tôi phát đau. Đi vào, tôi

chỉ ngửi thấy đồng cỏ thơm ngát và mùi gậy của dê hòa lẫn với mùi như mùi xà bông. Người nơi này dường như rất ít, tôi cảm thấy có chút kỳ lạ, song họ nhìn qua giàu có hơn so với những thôn dân khác, tôi lơ đãng nhìn lại vài lần, mỗi nhà đều ở nhà như biệt thự trong thành phố, mà trong nhà không còn đậu xe đạp hay máy cày, thay vào đó là mô tô và xe hơi.

Tôi chợt nhớ tới thôn này không phải là địa phương khá nghèo sao, trong vòng ba năm có thể biến đổi nhiều như vậy?

"Tất cả những thứ này công lao đều thuộc về những con dê đáng yêu kia." Anh bạn lôi kéo tôi, đi tới một tòa kiến trúc chính quy mà vĩ đại hơn so với những nhà dân khác, tôi ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là Ủy Hội thôn của nơi này, ngạc nhiên nhiều, nghi vấn càng nhiều.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Tôi vừa theo cậu ấy vào, vừa nói.

"Tớ dẫn cậu đi gặp trưởng thôn trước." Cậu ấy không trả lời tôi, chỉ phẫn khích kéo tôi vào trong.

Bên trong càng rộng lớn, thậm chí lắp đặt thiết bị xa hoa vượt cả tòa soạn của tôi, phần lớn có thể sánh cùng cơ quan thành phố. Chỗ góc lầu, tôi thấy trưởng thôn mà bạn học giới thiệu, một người đàn ông trung niên đầu béo tròn, nhưng dáng người thấp lùn, trên cái đầu trọc lóc dưới ánh đèn chiếu xuống lấp lánh tỏa sáng, khoe miệng ngậm một điếu thuốc rơm, hai tay chấp sau lưng. Đang cùng trò chuyện với một người khác, trưởng thôn mặc một bộ âu phục, nhưng không vừa vặn lắm, vạt áo kéo dài cùng chông lên ống quần khiến người ta cảm thấy ông ta như một diễn viên hài. Trong âu phục rộng mở cũng không phải là áo sơ mi vừa vặn và cà vạt, khiến tôi dở khóc dở cười chính là, đó lại là một cái áo khoác bông trắng không tay. Cảnh tượng kia không thua gì nhìn thấy một người đang dùng nĩa ăn cơm vậy.

Người trò chuyện với trưởng thôn mang mắt kính gọng vàng, tròng mắt trắng nhiều đen ít lồi lên, mặt hẹp dài và cái cằm nhọn trợn nhẵn không một cọng râu không ngừng mổ như gà con mổ thóc, dưới nách hấn kẹp một túi công văn màu đen sẫm, hai người dường như đang thương lượng hoặc đạt thành thỏa thuận gì đó.

"Cứ quyết định như vậy đi, giá cả cũng không thể nhượng bộ thêm, Ngô tổng chúng tôi cũng là thôn nghèo, mọi người đều trông cậy vào những súc sinh này kiếm sống qua ngày đó." Lời của trưởng thôn mặc dù vô cùng khiêm nhường, nhưng giọng ngược lại là thượng cấp rắn dạy hạ cấp, người được gọi là Ngô tổng kia cũng chỉ ừ ừ à à đáp ứng, thấy chúng tôi tới, hấn biết điều lập tức cáo từ, lúc đi ra hấn nhìn tôi một cái, chần chừ một chút, đẩy gọng kính trên sống mũi, thỉnh lình ngẩng cao đầu, từ trong cái mũi dài nhỏ như tăm xỉa răng hừ một tiếng, sượt qua vai đi ra ngoài. Tôi đang cảm thấy người này ngang ngạnh, bạn tôi đã kéo tôi đến trước mặt trưởng thôn.

"Đây là bạn đại học thân nhất của tôi, cậu ấy chính là phóng viên trong thành phố mà tôi thường nhắc tới." Bạn tôi phấn khích giới thiệu, tôi lễ độ vươn tay ra, trưởng thôn cũng đưa tay ra, song ông ta chỉ là gạt tàn thuốc.

"Ồ, hóa ra là phóng viên lớn à, Tiểu Lương thường nhắc cậu với tôi, lần này cậu tới nhất định phải đưa tin thật tốt về thôn chúng tôi, làm chút tuyên truyền ấy mà." Tiếp theo, ông ta lại nói mấy câu khách sáo, bạn tôi lại dẫn tôi ra ngoài.

"Thôn các cậu dựa vào nuôi dê làm giàu?" Tôi nhớ bạn tôi thời đại học tuy rằng học máy tính, lại thích đến thư viện xem sách sinh vật nuôi trồng cây nông nghiệp hơn, và lại rất nghiêm cứu.

"Đúng vậy, nhưng cũng không hoàn toàn thế, tôi sẽ dẫn cậu đi xem

ngay thôi." Trên mặt cậu ta mang vẻ thần bí, tôi cũng không đoán ra được gì.

Đi xuống dưới lầu, trông thấy một chiếc xe hơi lái khỏi thôn, xem ra đây là xe của Ngô tổng kia.

Bạn tôi đưa tôi tới cạnh một chuồng dê cực lớn, phía trên là nóc nhà tam giác dạng kéo nghiêng, lợi cho giải nhiệt, mặt đất cũng rất trơn nhẵn, không có bất kỳ khe nứt hay hố nào, hơn nữa có bằng có nghiêng, chắc là để bày dê tụ tập dùng bài tiết phân và nước tiểu, chuồng dê hình tam giác ngược, hai bên có chứa một đường thoát nước rộng nửa người, rào chắn chuồng dê dày 10 đến 15cm, tôi sờ một cái, là bê tông và gạch đá xây thành, gạch đá là gạch xám, hơn xa gạch đỏ ở thành phố bây giờ, đông ấm hạ mát, xem ra dê còn sống thoải mái hơn cả chúng ta.

"Chuồng dê xây dựng có hợp lý hay không, có liên quan rất lớn với sự sinh trưởng phát dục của dê. Từ xưa tới nay, vùng này bọn tớ sản xuất nông nghiệp dê đều là nuôi thả, chuồng lót cỏ ủ phân, có dê bò cùng chuồng, chuồng ẩm ướt, ánh mặt trời không đủ, dê thường mắc bệnh, xuất hiện tình trạng xuân hạ phát triển, thu mập đông chết, cho nên thiết kế chuồng dê hợp lý là vô cùng quan trọng, yêu cầu cơ bản của chuồng dê là thông gió khô ráo, vệ sinh sạch sẽ, hạ lạnh đông ấm, hơn nữa chọn ở trung tâm đồng cỏ hơn, như vậy nuôi thả sẽ dễ dàng, bày dê không dễ bị nhiễm bệnh." Cậu ta thao thao bất tuyệt nói.

"Tớ tuy không hiểu nuôi trồng, nhưng e rằng những thứ này cũng chỉ là quy tắc nuôi dê cơ bản nhất mà, giải thích rõ hơn xem các cậu ở đây sao lại bán dê giỏi như vậy?" Tôi nhớ tới Ngô tổng vừa rồi, đột nhiên cảm giác có chút quen mắt.

"Người cậu thấy kia là thương nhân trong thành phố, vận chuyển bán

sỉ thịt dê béo, lượng rất lớn, không chỉ ông ta, cả nước rất nhiều người đều đến nơi này của bọn tớ, trong ba năm qua, thôn này thoáng cái đã thành thôn giàu có nổi tiếng xa gần, rất nhiều người đều biến ruộng cày thành thảm cỏ, tổ tiên đời đời đều là nông dân dựa vào bán mặt cho đất bán lưng cho trời đều ném cuộc nuôi dê, người xung quanh cũng rối rít bắt chước, đáng tiếc, dê của họ không cách nào nuôi tốt được như tớ." Cậu ta khinh thường nhún vai -- Đây là một động tác thói quen của cậu ta thời đại học, mỗi khi cực kỳ phẫn khích hoặc lúc thắng lợi cậu ta đều thích làm vậy.

"Dê của cậu?" Tôi khó hiểu hỏi.

"Đúng vậy, dê của tớ." Mặt của cậu ta thay đổi biểu cảm, cắn chặt răng, giống như lòng ôm thù hận, giống như chúng tôi không phải đề cập đến dê, mà là con của cậu ấy, hoặc dứt khoát là một phần của thân thể.

"Dê của tớ không chỉ có chất thịt ngon, người ăn xong thịt dê nơi này ở đây đều khen không dứt miệng, hơn nữa so với những thứ thịt dê khác tốt kém rõ rệt. Thậm chí năng lực sinh sản và sinh trưởng đều ưu tú hơn dê thường. Dê trưởng thành bình thường sáu mươi ngày có thể vỗ béo xuất chuồng, còn dê tớ nuôi chỉ cần bốn mươi ngày là được." Bạn tôi tiếp tục chậm rãi nói, nhưng gió đêm khiến tôi chợt cảm thấy cả người lạnh lẽo, bắt đầu từ khi vào thôn, tôi dường như luôn cảm thấy có đôi mắt đang ngó chừng tôi. Hơn nữa, chủ nhân ánh mắt này dường như không phải là người.

"Biết mục đích tớ gọi cậu tới không? Như thôn trưởng nói, tớ cần cậu biết nhiều hơn về nơi này, cậu chính là tấm bảng quảng cáo sống, tớ đã điều tra, ảnh hưởng của báo chí các cậu không tồi, chỉ cần cậu giúp tớ một chút, đăng một bài trên báo về nghề chăn nuôi nơi này, tớ và thôn tuyệt đối sẽ không bạc đãi cậu, thậm chí có thể để cậu chọn một bãi cỏ và bày dê ở đây cho mình." Cậu ta nghe như là năn



ni, thực tế giọng điệu cứng rắn, không cho phép chối từ.

Tôi tính toán trong lòng, một đàn dê như vậy ít nhất có một trăm tám mươi con, thậm chí còn có bãi cỏ thượng hạng, nghe vào thật sự vô cùng mê người.

"Tớ càng muốn biết đến tột cùng cậu nuôi dê như thế nào? Hơn nữa không phải cậu muốn làm giáo viên sao? Những đứa trẻ tinh ranh vốn phải vây quanh cậu đâu? Những em học sinh ham học đâu?" Tôi lớn tiếng hỏi, Tiểu Lương thoáng sửng sốt, bỗng nhiên bật cười to, tiếng cười quanh quẩn trên khoảng không bãi cỏ và chuồng dê.

"Hỏi rất hay, tớ có thể nói cho cậu biết, nếu chúng thật sự giống như lời cậu nói, tớ và chúng, bao gồm cả tổ tiên cha chú tớ, thậm chí con cháu tớ đều không khác gì đám dê trong chuồng đợi làm thịt." Tôi vô cùng khó hiểu với lời cậu ấy nói, mà Tiểu Lương dường như cũng đã nhìn ra, cậu ấy đặt mông bên cạnh chuồng dê, tựa trên tường rào chuồng dê, tôi cũng ngồi xuống.

"Ban đầu năm ấy, tớ quả thực muốn trở về dạy học, hy vọng chúng có thể giống tớ, học tiểu học, trung học phổ thông đại học, thậm chí có thể bay khỏi nước mình, ra nước ngoài du học. Thế nhưng rất nhanh, tớ phát hiện tớ đã sai rồi, mặc dù dạng thiên chi kiêu tử vượt qua Long môn như tớ, kỳ thực ảnh hưởng trong thôn còn không sánh bằng cả một con dê.

Một học trò của tớ trong nhà nuôi dê, khi đó trong thôn nuôi dê cũng giống nuôi gà vịt, đơn thuần là vì no ấm mà thôi, hơn nữa ở nơi khi ho cò gáy này, cỏ lúa khô vàng, hơn nữa kỹ thuật nuôi trồng thiếu hụt quản lý khoa học, cho nên dê nơi này con nào con nấy đều gầy yếu như que củi, chất lông kém, học trò tớ bị cha nó gọi về chăm dê, không đến lớp, tớ tức tối bất bình chạy đến nhà nó, chất vấn ông ta vì sao không cho con tiếp tục học, kết quả ngược lại bị ông ta mắng một

trận." Cậu ấy chợt cười khổ nói, quay đầu hỏi tôi, "Cậu biết ông ta nói gì không?" Tôi đương nhiên là lắc đầu.

"Cậu là cái thá gì? Tôi bảo con tôi chăn dê, tốt xấu gì cũng học một nghề kiếm sống, dù có chuyện gì, nó cũng có thể đi làm người chăn dê, còn cậu? Tốn của thôn nhiều tiền như vậy, học phí đại học, chẳng phải cũng lăn lộn thành như vậy sao? Thôn có hưởng được chút vẻ vang nào của cậu sao?' Tớ sau khi nghe xong đương nhiên cùng ông ta tranh luận, ông ta nói không lại, liền kéo con từ phòng ra ngoài, bảo nó tự lựa chọn.

Đứa bé kia rũ đầu, đưa tay kẹp sau lưng, tớ gần như đem cả tất cả hoài bão nửa đời trước của mình ký thác trên người nó, bản thân tớ kiên trì nguyên tắc và hi sinh đều hy vọng có chút hồi báo, mà kết quả, đứa bé chính miệng nói câu đọc sách vô vọng, thầy vẫn nên thả em về đi.

Tớ không biết khi đó mình đã đi ra khỏi căn nhà kia trong tiếng chửi rủa và cười nhạo của cha đứa bé như thế nào, lại như u linh bay về phòng mình ra sao, buổi tối đó tớ đã suy nghĩ rất nhiều, hầu như cảm giác sự sống của mình còn không bằng một con dê, thế nhưng, về sau tớ đã nghĩ thông suốt, thà chậm rãi chờ những đứa trẻ kia trưởng thành, trở về xây dựng nơi này, chẳng bằng dựa vào bản thân làm cho thôn này giàu có." Tiểu Lương chém đinh chặt sắt nói.

"Thế nhưng cậu phải biết nuôi người và nuôi trẻ em không giống nhau, phải rất nhiều năm sau mới nhìn thấy được." Tôi bác bỏ lời cậu ta.

"Tớ đương nhiên hiểu được, nhưng thà gửi gắm hy vọng vào người ta, chẳng bằng dựa vào chính mình." Tiểu Lương nói, tiếp theo châm một điếu thuốc, dưới khói thuốc vờn quanh, tôi chợt phát hiện dê sau lưng vậy mà đã tới bên cạnh chúng tôi, nhắm mắt lại ngửi hơi khói,

giống như vô cùng hưởng thụ kêu vài tiếng, hơn nữa những con dê khác tuy rằng gặm cỏ khô, nhưng ăn cực chậm, giống như khó mà nuốt trôi vậy.

"Vì vậy tớ bắt đầu nuôi dê, nhưng tớ phát hiện dù dựa theo kiến thức sách vở tớ từng học, cũng không cách nào thay đổi tật bệnh nghèo khổ của thôn làng suy nhược đã lâu, hơn nữa chân chính bắt tay vào chênh lệch khá xa so với chữ viết trên sách vở, thời điểm tớ đang khổ não, tớ nhớ tới mình ở đại học nghe được một câu chuyện, không thà nói là câu chuyện, chẳng bằng nói là truyền thuyết càng thỏa đáng hơn." Cậu ta bỗng nhiên mở miệng cười, chòm râu dài dài trên cái cằm nhọn kia, dưới ánh trăng khuôn mặt cậu ấy quả thực như một con dê vậy, hơn nữa tôi bấy giờ mới phát hiện, chỗ cổ cậu ấy có một miệng vết thương thệt màu tím nhợt nhạt, vết thương không sắc bén hẹp dài lắm, xem ra cũng không phải vết dao, nhưng tại sao lại ở cổ.

"Cậu biết ngày mai là ngày gì không?" Cậu ta bỗng nhiên lạc khỏi trọng tâm câu chuyện, quay đầu hỏi tôi.

Tôi nhìn mặt trăng, rất tròn.

"Không phải là ngày rằm sao." Tôi thuận miệng đáp, không rõ cậu ta hỏi việc này làm gì.

"Cậu biết Súc Thần không? Sinh nhật của Súc Thần chính là mười lăm tháng bảy." Cậu ta thần bí nói, liên quan tới Dê Thần tôi trái lại từng nghe kể, nghe đâu tất cả súc vật thế gian đều có một tổ tiên duy nhất, đó chính là Súc Thần, cho nên mười lăm tháng bảy là sinh nhật của Súc Thần.

"Người có được Súc Thần, vô luận nuôi động vật gì, đều sẽ thuận buồm xuôi gió, hơn xa những người khác." Tiểu Lương lại nói.

"Cậu lấy được Súc Thần?" Tôi kinh ngạc hô. Tiểu Lương gật đầu, nhưng lại lắc đầu.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Tôi tiếp tục hỏi.

"Thà nói tớ lấy được Súc Thần, chẳng bằng nói là nó bảo tớ biết làm thế nào nuôi dê tốt." Tiểu Lương cười đắc ý nói.

"Tớ dựa theo chỉ dẫn trong truyền thuyết, mười lăm tháng bảy ba năm trước ra vùng thôn dã ngồi một mình, nghe đâu chỉ có ngày đó, là không thể giết súc vật, hơn nữa phải đối xử tử tế, hơn nữa vào đêm đó, nghe đâu Súc Thần sẽ đi tới nhà nông xem họ nuôi súc vật đáng dấp ra sao, nhà nông có hành hạ chúng đến chết hay không, nếu Súc Thần vui vẻ, vậy gia đình kia đương nhiên thịnh vượng phát đạt, ngược lại thì xảy ra ôn dịch, tai họa không ngừng.

Tớ thì hy vọng có thể vào ngày đó gặp được Súc Thần, bởi vì tớ muốn biết làm thế nào mới có thể nuôi dê tốt hơn so với người thường.

Thế nhưng gần đến canh ba, tớ bỗng nhiên buồn ngủ khó hiểu, bởi vì dựa vào chuồng dê chờ Súc Thần, cho nên đương nhiên đầu nghiêng vào trong. Mới đầu sợ ngủ quên, còn cố ý cầm sách đọc, kết quả sách đập trên mặt bất giác ngủ quên mất.

Vào nửa đêm, tớ nằm mơ, mơ thấy Súc Thần, tớ hỏi nó làm thế nào mới có thể nuôi dê không giống người thường, nó lại trả lời nói tỉnh mộng tự nhiên sẽ biết.

Kết quả cổ tớ bị một trận đau buốt đánh thức.

Tỉnh lại sờ sờ, phát hiện trên cổ đầy máu, hóa ra một con dê nhìn

thấy tờ giấy, liền lập tức tới ăn, kết quả vô ý cắn bị thương cổ tở.

Tở đương nhiên cảm thấy vô cùng xúi quẩy, đành trở về dưỡng thương, về phần chuyện của Sóc Thần cũng quên bẵng.

Nhưng không lâu sau, tở phát hiện con dê đã cắn tở bị thương bỗng nhiên dáng dấp béo tốt hơn hẳn những con dê khác, vả lại màu lông tinh khiết, khá có tinh thần.

Rốt cuộc, tở ý thức được, có lẽ dùng thịt nuôi nắng, có thể khiến dê lớn tốt hơn." Tiểu Lương nói tiếp.

"Cậu điên rồi." Tôi giật mình nhìn người trước mắt.

"Đúng, tở điên rồi, nếu cậu cũng gặp cảnh ngộ giống tở, trưởng thành trong sự kỳ thị và nghèo túng, cậu có thể cũng sẽ nổi điên. Tở làm vậy cũng là vì mọi người, dưới sự phát triển của tở, người nơi này nhanh chóng bắt tay vào nuôi dê, không ai khổ cực lao động tới năm sau còn hy vọng không có thiên tai nhân họa chỉ để có thể nhận được ngàn tám trăm đồng tiền ít ỏi duy trì no ấm cho cả nhà, tất cả mọi người đã giàu có, tất cả đồng ruộng đều bị thu gom làm đồng cỏ, ai không muốn nuôi dê thì để họ đi là được rồi, đồng cỏ cần lượng lớn đất đai, tở và trưởng thôn cùng nhau ngả bài với thôn dân, rất nhiều người không muốn nuôi dê, tở cũng đành phải dựa vào quyền của trưởng thôn ép họ đi, mua vào ruộng đất của họ với giá thấp." Trên mặt Tiểu Lương là sự cay nghiệt tôi chưa từng thấy qua.

"Các cậu cùng phong trào rào đất thế kỷ 16 có gì khác biệt chứ?" Tôi đứng dậy, Tiểu Lương cũng đứng dậy.

"Đương nhiên không giống, họ là vì quyền lợi của quý tộc, mà tở là vì sinh kế của toàn bộ thôn dân." Cậu ta vẫn không phục phản kích lại.

"Quên đi, tớ không muốn nói nữa, cậu hãy tìm giường cho tớ nằm một đêm, rạng sáng tớ sẽ đi ngay."

"Vậy chuyện về bài báo?" Tiểu Lương còn chưa từ bỏ ý định hỏi tôi, tôi nhìn cậu ta, lắc đầu. Cậu ta cũng thờ dài, đột nhiên thoải mái hơn.

"Tớ biết ngay cậu sẽ không đồng ý, vậy cũng tốt, ít nhất tớ hiểu được còn có một người vẫn tuân theo nguyên tắc sống của mình không thay đổi, sáng mai ăn cơm xong hãy đi nhé, thịt dê nơi này rất ngon, thời đại học cậu thường mời tớ ăn thịt dê xiên." Dáng vẻ của cậu ta giống như lại trở về mấy năm trước, tôi không đành lòng từ chối, không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Nằm trên giường, Tiểu Lương đã ra khỏi phòng, nhưng dù ở đây, tôi vẫn giống như có thể ngửi được mùi gậy đặc hữu của dê và nghe được tiếng dê rống be be, không cách nào đi vào giấc ngủ được tôi đành phải lần nữa bò dậy, kết quả ở cửa chợt phát hiện bóng Tiểu Lương. Cậu ta vội vã đi qua, trong tay dường như còn cầm thứ gì đó, lấp lánh tỏa sáng.

Tôi bám gót qua đó, cậu ta lại nhanh chóng đi tới một chỗ cách xa cửa thôn, một căn nhà thấp bé, cũ nát không hề tương xứng cùng nhà lâu trong thôn, giống như một trận cuồng phong cũng có thể thổi bay nó.

Tiểu Lương đi vào nhà, tôi cũng vội vàng đi theo cách khe cửa sổ nhìn vào.

Tôi nhìn thấy Tiểu Lương đi về phía bên cạnh một thứ gì đó, thứ kia dường như là một con dê, lại dường như không phải, bởi vì thứ nằm rạp trên đất kia lớn hơn dê rất nhiều, hơn nữa đôi mắt kia lộ ra tia sáng không có sinh khí, nhìn trừng trừng Tiểu Lương.

Tiểu Lương đi tới, hai tay chấp lại, bái sâu một cái, trong miệng không biết nói những gì, tiếp theo cậu ta lại giơ tay lên, hóa ra đó là một con dao nhọn.

Cậu ta chậm rãi cắt xuống thứ kia, thứ kia giống như không cảm thấy đau vậy, không hề nhúc nhích.

Động tác của Tiểu Lương giống như người phục vụ chậm rãi từ trên vệt quay Bắc Kinh cắt lấy một miếng thịt vệt mỏng, không bao lâu, trong tay cậu ta đã cầm một miếng giống như da lại giống như thịt, tiếp theo lại chấp tay, lui ra ngoài, biến mất trong bóng đêm.

Chờ cậu ta đi xa, tôi tiến vào nhà.

Hóa ra, đó là một con dê màu đen, hơn nữa hình dáng rất lớn, chẳng qua đuôi sau của dê đã bị cắt chỉ còn lại xương, nhưng không chảy chút máu nào, và lại dê cũng không hề nhúc nhích.

"Đây rốt cuộc là thứ gì?" Tôi nhin không được hỏi.

"Nó là Súc Thần." Thanh âm của Tiểu Lương vang lên sau lưng tôi. Tôi quay phắt lại, phát hiện tay trái cậu ta cầm dao, tay phải cầm mảnh thịt kia.

"Tớ kỳ thực đã biết cậu ở bên ngoài, chẳng qua khi cắt thịt phải vô cùng thành kính, cho nên tớ cũng làm như không biết."

"Cậu nói đây là Súc Thần? Thần làm sao lại thành cái dạng này?" Tôi giật mình hỏi.

"Vậy cậu nghĩ thần có hình dáng gì? Tớ biết chỉ có vậy thôi, nó kỳ thực chỉ có thể xem như một bộ phận của Súc Thần, hoặc nói tớ và Súc Thần đã đạt thành giao dịch, nói cách khác, nó là hàng hóa."

Tớ đã kể với cậu, ba năm trước tớ biết cần dùng máu thịt để nuôi dê, nhưng chỉ như vậy dê cũng chỉ hơi tốt hơn bình thường chút thôi, nhưng tớ chưa thỏa mãn, vì vậy tớ lại tiếp tục truy hỏi chuyện của Súc Thần, rốt cuộc tớ hiểu, muốn nuôi dê thành như bây giờ, phải đút thịt của Súc Thần cho chúng ăn, trộn vào trong cỏ khô.

Có thể tâm thành ắt linh, tớ gặp một vị cao nhân mù lòa, ông ta chỉ điểm cho tớ làm thế nào kết nối cùng Súc Thần, cuối cùng, tớ chiếm được con dê đen này, cậu cũng thấy đấy, nó không biết đau, cũng sẽ không chảy máu, mỗi lần chỉ cần cắt lấy một mảnh thịt nhỏ đã có thể nuôi mấy nghìn con dê, mà kết quả cậu cũng thấy đấy, ở đây thoáng cái đã giàu có màu mỡ, giống như lông lấy không hết trên người dê vậy." Tiểu Lương nói tiếp.

"Nếu là buôn bán, vậy cậu trả giá cái gì?" Tôi hỏi cậu ta.

"Trả giá? Không biết, Súc Thần chỉ nói là chuyện không quá tận, không thể làm quá tuyệt. Mặc kệ nó, có lẽ bản thân trong thiên hạ càng nhiều kẻ chăn nuôi, đối với hắn lại càng có lợi." Tiểu Lương trả lời.

"Cao nhân mắt mù? Có phải thật cao gầy teo, trên người mang theo một luồng tử khí?" Tôi nhin không được hỏi cậu ta, bởi vì tôi chợt nhớ tới một người.

"Ồ? Cậu biết? Mặc dù là người mù, nhưng ông ta hành động như thường, căn bản không giống, nếu không phải tớ nhìn mắt ông ta, thực sự rất hoài nghi." Tiểu Lương mỉm cười nói, nhưng tay cầm dao lại đến gần tôi.

"Vậy bây giờ cậu định xử trí tớ thế nào? Chẳng lẽ cũng phải giống con dê này, cắt nát trộn vào cỏ khô nuôi dê sao?" Tôi hỏi, Tiểu



Lương ngừng động tác, chần chừ, khoe miệng bắt đầu không ngừng co rút. Khi chúng tôi đang giằng co, thỉnh thoảng xa xa vọng lớn tiếng kêu thét.

"Cháy rồi! Bãi cỏ cháy rồi!"

Tiểu Lương và tôi đều không chút nghĩ ngợi lao ra khỏi nhà, quả nhiên, cách đó không xa ánh lửa ngút trời.

"Dê! Dê của tôi!" Tiểu Lương giống như phát điên xông tới, hoàn toàn không đếm xỉa tới tôi. Tôi thì đi theo sau cậu ta chạy tới chữa cháy, nhưng khi tôi chạy đến thôn, bãi cỏ gần như đã cháy sạch, dê trong chuồng đều đã bị chết cháy, trong không khí tràn ngập vị than sặc sụa của thịt bị cháy.

Mọi người như mất hồn mất vía vậy, bất chấp trị bỏng cho mình và khói bụi trên mặt, chán nản ngồi dưới đất. Họ giống như đánh mất tất cả công năng cảm quan, cái gì cũng không nghe được.

Thỉnh thoảng, tôi nghe một tràn tiếng xe hơi chạy, tuy nhỏ nhưng vẫn có thể nhận ra được, trái lại Tiểu Lương và những thôn dân kia, đều không có phản ứng.

Một chiếc xe màu đỏ, hướng về phía căn nhà chứa dê đen lái qua.

Xe kia rất quen, tôi rất cuộc nhớ ra, chính là xe của Ngô tổng kia.

Tôi lập tức gọi tỉnh Tiểu Lương, chạy tới ngôi nhà, quả nhiên, dê đen không thấy đâu nữa.

"Mất rồi, mất hết rồi." Tiểu Lương dựa vào nhà tê liệt ngã trên đất, tôi biết lúc này nói gì cũng vô ích.

Sau khi trời sáng, tôi tạm biệt Tiểu Lương, cậu ta còn chưa khôi phục lại từ trong đả kích.

"Còn có thể cầu Súc Thần cho các cậu thêm một con dê không?" Tôi hỏi cậu ấy.

"Không được, tất cả bãi cỏ đã cháy trụi, song mảnh đất kia dường như đã màu mỡ hơn nhiều, e rằng thích hợp trồng lương thực hơn, tớ sẽ học thật giỏi, chăm chăm mà đi." Tiểu Lương dường như lại trở về ngày trước.

"Dê ăn thịt người không phải sợ, đừng để cho lòng người cũng bị ăn hết." Tôi cười vỗ vai cậu ấy, cậu ấy cũng cười, đáp lễ tôi một quyền.

Khi ra khỏi thôn, tôi mới nhớ tới, một năm trước tôi đã viết bài báo liên quan tới vô số thịt lái buôn đầu cơ trục lợi thịt dê biến chất, mà kẻ buôn thịt phía sau kia có cái tên là Ngô Đức.

Về sau nữa, nghe nói người này tới một thôn vắng một mình nuôi đàn dê thật lớn, đáng tiếc sau đó không lâu xảy ra tai nạn, nghe kể lại tất cả mọi người đều biến mất, bầy dê cũng không cánh mà bay, chỉ có người hiểu chuyện nói bãi cỏ bị gặm ăn sạch, chỉ còn tìm được mấy bộ xương trắng còn dính thịt.

# Chương 81: Mặt nạ

Cuối cùng khi tôi đi tới một thành phố nhỏ có thể lên mạng, đã tốn mất một nửa kỳ nghỉ không nhiều nhận mấy, vốn để thoát khỏi cuộc sống máy tính của đô thị hiện đại, kết quả lại phát hiện chỉ mấy ngày không tiếp xúc cả người giống như mất hồn vậy, xem ra muốn như anh chàng kia lưu lạc bốn phương, tôi còn phải rèn luyện nhiều.

Trong hòm thư lại có một bức thư của cậu ấy, vô cùng hưng phấn mở ra, là một câu chuyện liên quan đến mặt nạ.

"Mặt nạ là gì, nói thẳng ra giống như quần áo, đều dùng để che giấu, khác biệt là có người thích mang mặt nạ lên mặt, còn có người thích mang mặt nạ cho tâm.

Tớ lơ đãng vậy mà lại đi tới chốn cổ xưa nhất và cũng mang hơi thở nguyên sơ nhất Trung Quốc từ xưa tới nay, không khí nơi này đều luôn dã tính như vậy, mặc dù thời đại này, tớ vẫn như cũ cảm thấy như đang ở thời xưa, nhìn không thấy xi măng cốt thép, cũng nhìn không thấy đường xá thẳng tắp, chuyện gì cũng phải tự thể nghiệm, tuy rằng khổ cực, lại có một loại cảm giác giải thoát.

Đương nhiên, chỗ này tự nhiên cũng có rất nhiều dân bản xứ nên sản sinh những tin đồn ly kỳ cổ quái cũng ko có gì đáng ngạc nhiên, tỷ như, một người vô luận lúc nào chỗ nào cũng mang mặt nạ.

Thế thì làm sao sinh hoạt nhỉ, mặt nạ dày che đầy gương mặt và tiếp xúc không khí, hơn nữa địa phương nơi này quanh năm ẩm nóng, quan trọng nhất, mang mặt nạ, giống như anh em của quốc vương Louie vậy, cả đời đều muốn mình trở nên khác người, sẽ không ai

coi bạn như người bình thường.

Thế nhưng, bạn tớ ơi, cậu biết tớ là người thế nào rồi đó, nếu như là người và chuyện bình thường, tớ ngược lại lười xía vào, vì vậy tớ thu dọn đồ đạc xong, mang theo con bé mặc dù cứ than mệt vẫn bám theo sát tớ, đi tìm người mang mặt nạ kia.

Dân bản xứ nghe nói tớ muốn tìm người đàn ông mang mặt nạ, đều toát ra một loại biểu cảm cực kỳ quái dị, khóe miệng hơi nhếch lên, giống như đang cười, nhưng vùng chân mày lại nhíu chặt, họ rối rít khuyên ngăn tớ không nên đi, bởi vì trước đó cũng có một nhóm người, cũng là nghe nói truyền thuyết về người đeo mặt nạ, vào núi tìm kiếm, nhưng một người cũng không trở về.

Tớ nghe xong đương nhiên cười ha ha, bởi vì tớ tự nhận là một người có thể ứng phó với bất kỳ tình huống gì, đối với thiện ý khuyên can của họ, tớ đành phải gật đầu đồng ý, song cứ xoay người đi về hướng núi.

Không biết đi bao lâu, mới xuyên qua cánh rừng rậm nguyên sơ dày đặc như bức tường khổng lồ, cũng đi tới ngôi làng trước đó tớ tìm kiếm.

Những người ở nơi này vô cùng thân thiện, khóe miệng lúc nào cũng treo nụ cười không đổi, ai cũng như vậy, tớ nghĩ có thể do cách xa thành thị ồn ào náo nhiệt, tuy quá bần hàn, nhưng cũng là chuyện vui, mọi người hiếu khách khiến tớ và Lý Đa có chút không quen, song sau khi chào hỏi, vẫn đề cập tới chuyện về người đeo mặt nạ.

Song những người vốn mang vẻ mặt tươi cười này đối với người quanh năm đeo mặt nạ kia chung quy là một loại cảm giác ghét bỏ và thóa mạ, mặc dù đối với tớ họ vô cùng hiếu khách, nhưng đối với người mang mặt nạ này, luôn khinh thường và bàn tán, thật vất vả tớ

tìm được một người đàn ông trung niên béo tốt tướng mạo hiền lành, cười lên giống như phật Di Lặc vậy, dưới góc phải cái miệng phức phịch của ông ta còn có một nốt ruồi son lớn bằng hạt gạo, e rằng ông ấy gàn bướng không bằng tở, hơn nữa cộng thêm tở cho ông ta chút đồ chơi tiện nghi lại đẹp mắt, ông ta cầm lên nheo mắt nhìn, rốt cuộc đồng ý.

'Người này lúc nào cũng thích làm những chuyện không giống ai, có ích lợi gì chứ? Bất kỳ hoạt động gì trong thôn cũng không cho phép tham gia, mọi người chỉ cho y thức ăn vừa đủ sống, người già trong thôn khuyên y mấy lần, nhưng y lại không hề để ý tới, như con voi ngang ngược vậy, hừ, nếu không phải cậu cầu xin tôi mang các cậu đi, tôi cũng suýt quên mất còn có người như vậy.' Mặc dù là người đàn ông thân thiện như ông ta, nhắc tới mặt nạ cũng một bụng oán trách.

Đó là người thế nào nhỉ, tở không khỏi nổi lên hứng thú, một người muốn bị cô lập khỏi môi trường xung quanh, không hề là một chuyện dễ nhằn nại.

Thôn này vốn vô cùng hoang bại, cỏ dại đã mọc tới đùi, mỗi lần bước đi đều phải nén chịu mùi cỏ dại mang theo mùi là lạ, nhất là càng đến gần môi trường chỗ ở người kia lại càng hồng lét.

'Nhìn đi, y đang ngồi xổm ở đó chẻ củi, tôi sẽ không qua đó đâu, đỡ phải phiền lòng, qua một thời gian ngắn tôi sẽ tới đón các cậu, trong thôn đã chuẩn bị cơm nước cho các cậu rồi.' Người đàn ông mập cười khó hiểu với tôi và Lý Đa, bỗng nhiên mang theo một loại dị dạng, nhất là ánh mắt ông ta nhìn Lý Đa.

Tở theo ngón tay nho nhỏ của ông ta nhìn lại, quả nhiên, một bóng người lưng còng dường như đang cố gắng gờ rừ chẻ củi. Y đưa lưng về phía chúng tở, đương nhiên không nhìn thấy được mặt nạ

truyền thuyết kia hình dạng thế nào. Tớ bảo Lý Đa ở nguyên tại chỗ, tự mình cẩn thận lại gần đó.

Y xem ra chưa phát hiện.

Song khi tớ cách người này hơn mấy mét, y xách theo cây rìu sắt rỉ sét loang lỗ chọt xoay người, nhảy về phía tớ một bước.

Đó là chiếc mặt nạ ra sao nhỉ.

Chúng ta là một quốc gia có lịch sử hí kịch lâu đời, bộ mặt đa chủng đa dạng sớm hơn kịch Shakespeare của phương Tây mấy trăm năm, thế nhưng cậu có tìm khắp tất cả, chỉ sợ cũng chưa từng thấy qua mặt nạ như vậy.

Hình trứng, mặt trên hơi rộng, toàn bộ mặt nạ chen chúc vào ở tầng tầng núi non trùng điệp dưới ánh mặt trời chiếu qua kẽ lá dày hiện lên màu xanh bóng kỳ diệu, như một quả ô liu khổng lồ chưa chín, hoặc như được quét sơn vậy, dưới cái trán rộng hơi nhô ra hai cái gì đó như chân mày dày bằng hai ngón tay út bên dưới là hai lỗ thủng đục, tớ không thấy rõ tròng mắt y, nhưng tớ có thể cảm giác được, y đang nhìn tớ chăm chăm. Chính giữa hai mắt gò lên một đoạn cao cao, phía dưới là một cái khe như dao cắt.

Phía sau vang lên một tiếng kêu sợ hãi, không cần nhìn cũng biết là ai, cũng khó trách con bé lại kinh hô, quả thực, vừa nhìn mặt nạ này, thực là sẽ bị dọa cho giật mình.

'Xin chào.' Tớ cố gắng làm cho giọng mình ổn định lại, đồng thời đưa tay ra, nhưng người nhìn qua vóc dáng gầy yếu này chẳng mấy may quan tâm, chỉ nhìn nhau, đương nhiên, tớ từng khắc đều chú ý rìu trong tay y.

Y bỗng nhiên lắc đầu, tiếp theo chỉ chỉ vị trí khá gần miệng trên mặt nạ, rồi ủ rũ lắc đầu.

Thảo nào, hóa ra y không cách nào nói chuyện được.

'Có thể nghe được tôi nói không?' Tôi đành phải thu tay về, hỏi lần nữa, lần này y phản ứng rất nhanh, cố gắng gật đầu, tors nhìn lại, người này cũng không đáng ghét lắm, chí ít không như những thôn dân kia miêu tả.

Lý Đa cũng đã thích ứng, nặn ra chút tươi cười với y, tors thì lấy ra tờ giấy, hy vọng y có thể viết chữ được, nhưng rất thất vọng, y dường như chưa từng học viết. Tors đành phải thông qua y gật đầu lắc đầu để phán đoán câu trả lời của y.

Song người đeo mặt nạ rất nhiệt tình kéo tors vào chỗ ở của y -- Một căn nhà gỗ thấp bé ẩm ướt do những khúc gỗ đấp tạo, một vùng một người này hầu bao to, cây cao to hảo hạng dài mấy thước có thể thấy được khắp nơi, người này hầu như đều dựa vào nó để làm nhà, dù sao nằm ở khu cận nhiệt đới, không có những thứ như gió bão, nhà gỗ kiên cố cũng đủ tránh gió che mưa rồi.

Trong nhà rất đơn giản, nhưng càng khó ngửi, Lý Đa không nhịn được phải đứng bên ngoài, mà tors cũng ngồi xếp bằng trên cái ghế trúc bản đến nỗi gần biến thành màu đen, trước mặt trưng bày một bàn gỗ thấp, sơn đỏ phía trên đã tróc gần hết.

Y đưa tors một ly gỗ, coi như sạch sẽ, tors dùng ống tay áo lau một cái, nhận nước trà y rót tới. Loại nước trà này hơi mang màu đỏ, là do một loại rễ cây của địa phương phơi khô rồi sấy bằng lửa lớn mà thành, khi uống lại lấy ra đặt trong ống trúc rỗng ruột thật dài -- Đương nhiên, họ cũng dùng cái này đựng cơm. Nước trà lúc mới uống vô cùng đắng chát, nhưng sau khi xuống bụng lại cảm thấy mát

mẻ thoải mái, ngọt ngọt cái kính ban đầu đã quét sạch, tiếp theo dĩ nhiên là trong khoang miệng có một loại cảm giác trơn ngấy ngọt lịm. Nghe đâu trong rừng rậm khí nóng độc sẽ hại người, hơn nữa khí hậu nóng bức, mọi người để mình trần, cho nên thời gian dài để trúng độc, đương nhiên phải uống thực vật ngâm chế thành nước trà có thể thích ứng với khí hậu nơi này để chống đỡ, do đó uống trà cũng không phải chỉ vì trà đạo, càng không chỉ dùng cho cao nhã.

Một ly trà xuống bụng, người đàn ông trước mặt dường như có chút vui vẻ, lắc lư đầu, nhìn ra được, y đã lâu không tiếp xúc với ai.

"Vì sao, anh phải che mặt nạ? Lấy mặt nạ ra không tốt sao, cùng sống cuộc sống giống mọi người, họ sẽ tiếp nhận anh." Tớ thấy y vui vẻ, cũng thuận miệng nói.

Người đeo mặt nạ bỗng nhưng đứng dậy, hai tay ôm đầu, cực kỳ thống khổ lắc lắc, tiếp theo kéo tớ, ra khỏi nhà, sau đó chỉ về phía xa, không ngừng nháy tưng tưng.

Tớ nhìn theo hướng y chỉ, đó là hướng ngược lại với thôn làng.

Tiếp theo, người đàn ông mặt nạ lại làm động tác chạy.

'Anh bảo tôi mau chóng rời khỏi đây?' Tớ khó hiểu hỏi, thế nhưng tớ còn muốn ở thêm vài ngày, hiểu biết phong thổ nơi này.

Người đeo mặt nạ liều mạng gật đầu, tiếp theo y nhìn sau lưng tớ thành linh hoảng sợ lui về phía sau, tớ từ nhãn cầu lộ ra ngoài của y có thể thấy một loại sợ hãi bản năng.

Chợt nghe một tràng thoại ngữ quang quác, ngữ tốc cực nhanh, song tớ nghe không hiểu, nhìn lại phía sau, quả nhiên, gã béo lúc trước đã tới, ông ta đã thay trang phục truyền thống, chấp tay sau lưng trên



đầu đội mũ bố xanh biển thật cao đi tới.

Người đeo mặt nạ mau chóng trốn vào nhà, không đợi tới kịp phản ứng, y liền đóng cửa lại.

Tớ và Lý Đa không còn cách nào, đành phải đi theo người gã béo quay về làng, sau khi đi xa, tớ còn quay đầu lại, người đeo mặt nạ như trước không ra ngoài, chỉ có ngôi nhà gỗ trơ trọi đứng sừng sững ở đó.

Buổi cơm tối khá phong phú, đều là những thức ăn đến giờ chưa từng thấy qua cũng chưa từng nghe qua, nào là heo dồn nấm, cua núi bằm, nấm sông nấu cá nướng, cháo thịt gà, tôm lại đều là những món ngon mỹ vị, Lý Đa ăn mà mặt mũi đỏ bừng, nhưng vẫn ra sức bỏ thức ăn vào miệng, tớ nhắc nhở cô ấy chú ý vóc dáng, con bé lại chỉ coi như không nghe thấy. Từ trong miệng ông béo kia biết được, những thức ăn này đều là thức đẩy tiêu hóa, vô cùng dinh dưỡng.

Hiện trường còn có múa hát truyền thống, chính giữa đốt lửa trại, mọi người mặc trang phục dân tộc truyền thống, cực kỳ tươi đẹp rực rỡ, nhưng cô gái này lắc lư mái tóc dài, tuy nhìn không ra nguyên cố, nhưng họ thoải mái vui vẻ, như đang chơi hội vậy, tớ đương nhiên cũng cùng cao giọng hát theo, sự vui vẻ quả nhiên sẽ truyền nhiễm, chẳng qua có vài cô gái bản địa vừa hướng tớ và Lý Đa chỉ trỏ, xì xào bàn tán, vừa khẽ cười, nụ cười kia không giống vui vẻ cười, ngược lại có vài phần vẻ chế nhạo, làm cho tớ có chút kỳ quái, rồi lại không tiện hỏi nhiều.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, tối đó chúng tớ ngủ trên giường trúc, phía dưới dùng một loại hương liệu đặc thù sưởi ấm, thôn dân tập hợp cả bên ngoài, một người cũng không vào. Hai chúng tớ rất ngại, ở đây chỉ có gã béo kia biết chút tiếng Hán.

'Nó là hương liệu quý, chỉ có khách tôn quý nhất hoặc thầy tế cử hành thờ cúng trong thôn mới có tư cách sử dụng, loại hương liệu này có thể khiến lỗ chân lông người ta nở ra, tẩy trừ dơ bẩn, khiến da dẻ trở nên trơn nhẵn, nhưng lại có chứa hương thơm đặc sắc.' Gã béo thân thiện mà mang theo chút niềm nở nói.

Người nơi này phần lớn có thể nghe hiểu tiếng Hán, nhưng nói không lưu loát lắm, cho nên tứ đành phải trao đổi nhiều hơn với gã béo.

'Các cậu cứ ở đây, mấy ngày nữa lại đưa cậu đi tham quan nhiều hơn.' Gã béo lại ngấm tở và Lý Đa, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên cánh tay trắng nõn lộ ra ngoài của Lý Đa, Lý Đa bị nhìn có chút phát cáu, trốn sau người tở, gã béo dường như cũng phát giác sự thất thố của mình, đành phải cười xòa lui ra. Buổi tối Lý Đa nói vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây thì hơn, mà tở thì cảm thấy từ đầu đến cuối có một số việc chưa làm rõ ràng, mà thời gian dài mang theo nghi vấn, là việc tở không thể chịu được nhất.

Vì vậy tở lại nghĩ đến người đeo mặt nạ kia, tở quyết định đi gặp y lần nữa.

Ngày thứ hai theo lễ thường cơm nước thịnh soạn, hơn nữa phần lớn đều là tở và Lý Đa ăn, con bé mặc dù muốn mau chóng rời khỏi đây, nhưng thức ăn ngon mang đến, lo lắng đêm qua lại ném sau đầu, mà tở chỉ ăn một chút, cảm giác đói bụng có thể khiến suy nghĩ phản ứng nhanh hơn, cũng tỉnh táo hơn.

Cơm nước xong, tở nói muốn đi nhà xí, ở đây không có nhà vệ sinh công cộng, mọi người đi vệ sinh đều là tùy ý bất cứ đâu, cho nên gã béo không chú ý lắm, chỉ hướng bên ngoài cho tở, tở liền chạy ra.

May mắn trí nhớ tở không tồi, rất nhanh, đã tìm được nhà gỗ kia.

Người đeo mặt nạ kia theo thường lệ ở bên ngoài chẻ củi, khi y phát hiện tớ tới, bất an liếc nhìn chung quanh.

Tiếp theo lại chỉ vào chỗ trống bên cạnh tớ, hai tay cũng làm một động tác mảnh dãi.

'Anh hỏi cô gái hôm qua?' Tớ hỏi y, người đeo mặt nạ gật đầu.

'Còn ở trong thôn ăn cơm.' Tớ trả lời, người đeo mặt nạ lắc đầu thật nhanh, tiếp theo cúi đầu suy nghĩ gì đó, bỗng nhiên y kéo tay tớ, lúc này tớ mới chú ý tay y, lần trước ánh sáng ảm đạm, cộng thêm y vẫn luôn giấu tay trong ống tay áo, cho nên không nhìn kỹ.

Lúc này, tớ thấy tay kia vậy mà cũng có màu xanh như mặt nạ, đồng thời xù xì kinh khủng.

Chẳng lẽ tớ đã bỏ sót một vài chuyện, hoặc đã suy nghĩ nhất quán chệch hướng? Tớ chưa kịp ngẫm nghĩ, người đeo mặt nạ đã kéo tớ đi về phía sau nhà.

Ở sau nhà có một gốc cây, cao cỡ một người, người đeo mặt nạ dùng sức đào dưới tàng cây, thành hình đào ra một cái hộp sắt.

Một cái hộp sắt màu đen sẫm, còn có khóa trên đó.

Người đeo mặt nạ hai tay run run mở hộp, từ bên trong lấy ra một món đồ bọc lụa màu đỏ.

Ở vùng này, lụa tinh tế như vậy rất hiếm thấy, hơn nữa tớ nhìn qua càng cảm thấy giống như phục sức chỉ có ở vùng Trung Nguyên.

Y thành hình mở dải lụa ra, không đợi tớ kịp phản ứng, y chột úp thứ

bên trong lên mặt nạ.

Tớ giống như thấy thứ gì đó chột lóe lên, tiếp theo, trước mặt đứng một người khác.

Ngũ quan đoan chính, da thịt trắng nõn, nếu không phải quần áo và tóc giống hệt người đeo mặt nạ, tớ tuyệt đối cho rằng đã thành linh bị người ta làm ma thuật, ma thuật đại biến người sống.

Tiếp theo, người trước mặt này không chút biểu cảm, giơ tay trái màu xanh lên lau mặt một cái, mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng tớ phát hiện khuôn mặt lúc trước như rấn lột da bắt đầu gãy nếp mềm oặt, không đợi tớ kịp phản ứng, lập tức gương mặt lại biến hóa, lần này là hình ảnh một ông già da lỏng lẻo, nếp nhăn chùng chéo, như cây mộc hương bị héo khô dưới ánh mặt trời nóng bức, tiếp đó lại là khuôn mặt của cô gái trẻ tuổi, cứ thế tớ ngơ ngác nhìn người trước mắt lần lượt biến đổi thành các khuôn mặt bất đồng.

Mà cuối cùng, xuất hiện trước mặt tớ lại là mặt nạ lúc ban đầu kia.

Không, hoặc tớ nên nói đó mới là khuôn mặt chân thật nhất, mà tớ lại ngu xuẩn cho rằng đó là mặt nạ.

'Nói như vậy, mang mặt nạ, là những người đó?' Giọng tớ run rẩy hỏi, người đàn ông gian nan chậm rãi gật đầu.

Khi người chung quanh đều mang mặt nạ, kẻ không mang mặt nạ ngược lại sẽ bị cho rằng đang mang mặt nạ, đây chính là logic của chúng ta, tuy rằng hoang đường, nhưng thường hết sức chính xác.

Tớ cho rằng mình rất thông minh, vẫn như cũ không thể thoát khỏi được vòng tròn này.

Người đàn ông trước mắt vô cùng bi thương, lấy mặt nạ da người từ sau ót ra, hóa ra tất cả mặt nạ được khổng chế thông qua một sợi dây thép mảnh như sợi tóc, chi phối thông qua đỉnh đầu, từ trên trán kéo qua, mà mặt nạ cũng vô cùng tinh tế, đầy co dãn, sờ lên rất trơn, bán trong suốt, tó cảm lên người, người thấy một mùi thơm quen thuộc.

'Loại hương liệu này có thể khiến lỗ chân lông người ta nở ra, tẩy trừ dư bẩn, khiến da dễ trở nên trơn nhẵn, nhưng lại có chứa hương thơm đặc sắc.' Bên tai quanh quẩn lời người đàn ông béo kia, đồng thời nhớ tới ánh mắt của gã vẫn luôn nhìn Lý Đa, còn có mọi người trong buổi họp thoạt nhìn căn bản không giống vui mừng hoan nghênh khách đường xa, ngược lại như là ăn mừng thu hoạch con mồi.

'Hồng bát'. Tó hô một tiếng, bắt chắp mặt nạ trong tay, chạy về hướng thôn, mà người đàn ông mặt xanh lại kéo tó lại, giao cái hộp vào tay tó. Y chỉ chỉ cái hộp, lại chỉ về phương xa. Tó tiếp nhận hộp, không kịp nhìn, liền chạy thẳng về làng.

Tiệc rượu đã kết thúc, tó lại không tìm được Lý Đa, gã béo có chút khó hiểu tó đã đi đâu lâu như vậy, tó thì cố gắng nở nụ cười, nói thức ăn quá thịnh soạn, ăn không nổi, gã cũng cười mang dụng ý khác.

'Ăn nhiều mới tốt, như vậy chất da mới căng.' Gã béo khuyên, tó nhìn gã, bỗng nhiên nghĩ dưới mặt nạ kia đến tột cùng là gương mặt thế nào.

May mắn, tó ở giữa đám phụ nữ tìm được con bé.

Những cô gái mặc vải bố đen, khuôn mặt đẹp đẽ, lại vô cùng u ám, tham lam dùng hai tay vuốt ve tay và mặt Lý Đa, cũng cảm rất nhiều trang sức đeo cho cô, trong đôi mắt các cô gái bắn ra ánh sáng

chiếm đoạt, tứ cưỡi xò kéo Lý Đa từ giữa đám phụ nữ ra.

'Làm gì thế, họ đang giúp em thử trang sức và quần áo mà?' Cô bé không bằng lòng lắm. Tứ không kịp giải thích thêm, chỉ nói phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Nhưng bây giờ không được, bởi vì bên ngoài đều là người, hơn nữa giống như gã béo kia, tất cả bên hông nam giới đều mang loan đao sáng loáng.

Sắc trời đã dần tối, tứ nhăn nạy, chờ vừa chập tối, bởi vì khi đó tầm nhìn con người hạn hẹp nhất, không cách nào hoàn toàn thích ứng từ sáng bỗng sập tối.

Quả nhiên, những người đó bắt đầu hơi dụi mắt, tứ từ trong phòng tìm được hai bộ quần áo, đó là tối qua gã béo bảo chúng tứ thay, tứ không thích mặc, nên định để lại, song bây giờ đã có chỗ dùng.

Tứ và Lý Đa thay quần áo xong, cũng lấy ra mặt nạ trong hộp, chọn một cái mang vào. Lý Đa tuy không thích, nhưng vẫn mang lên.

Xem ra, người đàn ông kia đã sớm biết tứ cần dùng đến mặt nạ trong hộp.

Quả nhiên, chúng tứ mặc quần áo, mang mặt nạ cẩn thận đi ra ngoài, bọn thủ vệ không hề chú ý tới hai chúng tứ.

Chẳng qua cảm giác mang mặt nạ khó có thể gọi tên, giống như bôi lớp sáp thật dày vậy, cả khuôn mặt đều cảm thấy rất nặng, rất kỳ quái rõ ràng mặt nạ vô cùng mỏng mà vừa cài lên liền cảm thấy rất chật vật, hít thở cũng có chút khó chịu.

Từ chỗ ở đến cửa thôn hoàn toàn thoát khỏi tầm mắt của thôn dân là

một đoạn đường thật lâu, chúng tớ cố gắng cúi đầu đi ven đường, thỉnh thoảng có vài phụ nữ trong thôn đi qua không để ý chúng tớ, chỉ xem như một cặp thanh niên, đang lúc chúng tớ cho rằng sắp chạy thoát khỏi đây, thỉnh linh gã béo kia từ phía trước vọt ra.

Ông ta như trước mang theo nụ cười cổ quái, nhìn chúng tớ từ trên xuống dưới, nhưng dao trong tay đã rút ra.

'Khách nhân tôn quý, tại sao lại muốn đi thế, chẳng lẽ thức ăn bản làng không hợp với khẩu vị của hai người sao?' Ông ta cười nói.

'Vì sao.' Tớ thấp giọng hỏi. Gã béo thoáng sừng sốt, tiếp theo thu hồi nụ cười.

'Không vì sao cả, đây là cách thức sinh tồn của bọn tao, dù chúng mày không dâng tới cửa, bọn tao cũng cần ra ngoài săn thức ăn, mà không thể nào hiểu nỗi sự đau khổ của bọn tao đâu, trước khi không có mặt nạ, tất cả mọi người xem bọn tao như quái vật, bất cứ ai cũng có thể gọi bọn tao là tiện dân, sống chết của bọn tao thậm chí không đáng bằng một con heo! Mà nguyên nhân chỉ vì làng bọn tao đời đời kiếp kiếp đều không cách nào thay đổi màu da và tướng mạo thôi!' Gã béo khàn giọng quát, dao trong tay cũng lay động, phản xạ ánh trăng giống như con cá màu trắng, bơi lội bên chân tớ.

'Đó chỉ là ông nghĩ vậy thôi, hơn nữa người đàn ông kia cũng không mang mà.' Tớ nói tiếp, nhưng nắm chặt dao găm trong túi, chuẩn bị tư thế vật lộn bất kỳ lúc nào.

'Đó là chuyện của hấn, bọn tao không giết hấn, nhưng lại sợ hấn nói lung tung, chỉ hơi động chút hình pháp, bởi vì trong tộc trừ phi phạm trọng tội, bằng không bọn tao không có quyền xử tử bất kỳ tộc nhân nào, điểm ấy, bọn tao cũng không phải giống người Hán các ngài, chuyên thích đấu tranh nội bộ, tự giết lẫn nhau.' Gã béo giọng điệu

châm chọc nói.

'Nhưng tao cũng muốn cảm tạ bọn mày, nếu không phải bọn tao vô tình biết được bí quyết biến mặt và cách chế tạo mặt nạ da người, e rằng cả đời vẫn phải sống trong đau đớn, bao gồm cả con cháu bọn tao, mà tiếng Hán của tao, cũng là học từ người kia.' Gã béo nói tiếp.

'Ai?' Tớ hỏi, không ngờ lại có một người am hiểu chế tạo loại mặt nạ cổ xưa này.

'Dù sao chúng mày cũng sắp chết, tao sẽ nói cho mày biết, hấn cũng là một người đàn ông diện mạo khủng bố cổ quái, nhưng biết hấn cũng mang mặt nạ, cho nên tao mới lãnh giáo hấn, bởi vì không chỉ vì bản thân tao, mà còn vì con gái tao, khi nó lần đầu tiên nhìn thấy dung mạo của mình thì tâm thần thất thường. Sau khi tao nói cho hấn biết nguyên nhân, hấn rất vui lòng chỉ dạy tao, song khi tao hỏi lai lịch hấn, hấn chỉ lạnh lùng nói câu, ta chỉ là một con ong thợ chạy khỏi tổ ong mà thôi, rồi không nói thêm gì nữa.' Gã béo khi nói tới con gái mình, bỗng nhiên toát ra chút bi thương.

'Do đó, chúng mày yên tâm, tao sẽ lột da chúng mày, làm thành mặt nạ tốt nhất, nhất là cô gái kia, tao sẽ giao mặt mày cho con gái tao, qua xử lý thuốc, mặt mày sẽ vĩnh viễn không thay đổi, có thể vĩnh viễn giữ gìn dung mạo không phải là chuyện đám phụ nữ chúng mày mong đợi nhất sao?' Gã béo cười lạnh, vung dao tiến tới gần.

Giữa lúc tớ chuẩn bị đánh một trận, một người từ phía sau xông tới, giơ cây gậy lên, lạng yên đến gần gã béo, thoáng cái đánh gã hôn mê. Gậy sắt nện trên má trái gã béo, cây gỗ thô ráp quất vào mặt gã, nương theo ánh sáng lờ mờ, tớ nhìn thấy một nửa khuôn mặt gã béo lộ ra khuôn mặt nâu xanh, con mắt tròn kia lồi ra, tớ thực sự không cách nào phân biệt, rốt cuộc bên kia là mặt gã, hay bên này mới là mặt nạ.



Ngẩng đầu lên, hóa ra người xuất hiện chính là người đàn ông ở nhà gỗ, y lại một lần nữa cứu chúng tớ.

Dưới ánh trăng mặt y càng kinh người, nhưng ánh mắt lại vô cùng nhu hòa, y cố gắng cười một tiếng, hai xương gò má co lại, nhưng môi lại không có biến hóa.

Hóa ra, miệng y đã sớm bị người ta dùng dây thép vá lại.

Tớ khổ sở cười, đi tới vươn tay ra, y khó hiểu nhìn tớ, cũng bất an vươn tay ra.

Chúng tớ bắt tay nhau.

Dưới sự hướng dẫn của y, tớ và Lý Đa rốt cuộc ra khỏi làng kia, tiếp theo vẫn lo lắng không yên, chạy liên cả đêm, chờ hoàn toàn ra khỏi ngọn núi kia, chúng tớ mới tìm một quán trọ nhỏ ở. Tuy rằng tớ rất lo lắng tình hình của y sau khi trở về, tớ cũng mời y rời khỏi ngôi làng chế tạo mặt người ghê tởm ấy, nhưng y kiên định lắc đầu, tớ sợ người trong thôn đuổi theo, đành phải thôi, có lẽ đúng như gã béo kia nói, họ sẽ không bao giờ giết tộc nhân của mình.

Nằm cả một ngày, tớ mới bò dậy, Lý Đa dường như cực kỳ mệt mỏi, tớ không gọi con bé dậy, một mình mở hộp kia xem.

Hóa ra trong hộp còn có tờ giấy đã ố vàng, bên trong ghi lại một ít chữ viết, song càng giống như vài trang xé xuống từ một quyển nhật ký.

Thông qua vài trang giấy nọ, tớ biết hóa ra mấy năm trước có một đội ngũ thám hiểm từng tới thôn kia, sau khi được thôn dân nuôi như gia súc, toàn bộ bị lột da sống, mấy tờ giấy này là của một người may

mắn chạy thoát trong đó ghi lại, nét chữ hấn run rẩy cho thấy sự sợ hãi của hấn khi đó, nhưng rất đáng tiếc, xem ra nhật ký còn chưa viết xong, vết máu đen trên tờ cuối cùng đã chỉ rõ hấn cũng đã bị giết hại. Nhật ký có thể là do người đàn ông duy nhất không chịu mang mặt nạ kia nhật được.

Cuối cùng, trong hộp là giấy chứng nhận sứt mẻ bị vết máu loang lổ, ảnh chụp trên giấy chứng nhận, là một người đàn ông mập mạp cười mỉm, dưới bên phải miệng có nốt ruồi son, chùng hạt gạo.

Lý Đa bị dọa không nhẹ, chúng tớ đành phải ở lại trấn nhỏ thêm vài ngày, tìm được cơ hội, mới viết câu chuyện này cho cậu, bây giờ tớ chỉ muốn điều tra tung tích của người đàn ông chế tạo mặt nạ da người kia, bởi vì tớ lờ mờ cảm thấy người nọ dường như có chút liên quan đến bộ tộc dùng yểm thuật mà ba tớ lúc còn sống đã điều tra." Thư của Kỷ Nhan dừng ở đây, nhìn thời gian, đã là một ngày trước.

Tôi không giúp gì được cậu ấy, chỉ có thể lặng lẽ cầu nguyện chúc phúc cho cậu ấy, nhưng ra khỏi tiệm net, tôi nhìn những người xa lạ chung quanh, thật sự có chút mơ hồ, rốt cuộc tôi đang nhìn họ như kẻ mang mặt nạ, hay họ nhìn tôi như kẻ mang mặt nạ.

Có lẽ, chúng tôi đều mang.

# Chương 82: Hoài Mộng Thảo

Ở cổ đại, rất nhiều nhân sĩ thành công rất thích rêu rao mình khác biệt, miêu tả nhiều nhất chính là trước khi mình ra đời đã được ông trời định sẵn phải làm cái gì, những truyền thuyết này biểu hiện trực tiếp ở việc mẹ mình trước khi mang thai mình luôn nằm chứt mộng thiên hình vạn trạng, tỷ như mẫu thân của Thuấn mơ thấy ăn bùn đất của đất người khổng lồ mà mang thai Thuấn, Hán Vũ Đế Lưu Trệ chưa ra đời, mẫu thân ông ta Vương phu nhân cũng nói mình mộng thấy ôm mặt trời vào ngực. Vợ của Tôn Kiên khi có bầu hai anh em Tôn Sách Tôn Quyền, cũng lần lượt mơ thấy ôm mặt trời mặt trăng vào ngực, đương nhiên, khi tôi còn bé cũng từng tò mò hỏi mẹ tôi khi mang thai tôi mơ thấy cái gì, nhưng đáp án vô cùng thất vọng, mẹ suy nghĩ hồi lâu, chỉ trả lời thường mơ thấy ăn giò heo kho tàu.

Cũng khó trách, những năm mẹ mang thai thời ấy ngay cả trứng gà cũng không ăn được mấy cái.

Thế nhưng giấc mơ là thứ thật sự vô cùng thần kỳ, nổi tiếng nhất đương nhiên phải kể đến loại Chu Công giải mộng, thời Chu còn có quan giải mộng chuyên biệt. Theo 《 Chu Lễ · Xuân Quan 》 ghi chép: "Giải mộng tay đoán tuổi, hiểu xem thiên địa, phân rõ âm dương khí, dựa vào nhật nguyệt tinh thần bói sáu mộng cát hung. Liên quan tới hình thành mộng, dân gian phần nhiều cho rằng là linh hồn rời khỏi thể xác dạo chơi, là những việc trải qua của linh hồn, còn chết, là linh hồn vĩnh viễn rời khỏi cơ thể.

Cái gì gọi là sáu mộng? Trong 《 Chu Lễ 》 chia mộng ra làm Chính mộng, Ác Mộng, Tư mộng, Tỉnh mộng, Hỉ mộng, Sợ mộng.

Nằm mộng khá có cấm kỵ, nghe đâu người xưa đi ngủ rất chú ý, như gối đầu cao hơn chút, là để "Cao Gối Vô Ưu". Hay nhất là nghiêng người mà ngủ, kiêng kỵ mở miệng ngửa mặt "Xác nằm" ngủ chỗ kỵ hàn, kỵ gió, kỵ gần khói. Xuân nằm đầu hướng nam, thu nằm đầu hướng tây, đông nằm đầu hướng bắc. Trước khi ngủ tốt nhất là thanh tâm quả dục, ít tư ít tưởng, tự nhiên sẽ không nằm mộng, hơn nữa Phật giáo cho rằng mộng đại biểu cho ham muốn của con người, mộng lâu thì ý tâm hỗn tạp, bất lợi với người tu hành, họ thường chọn dùng ngâm tụng kinh văn nhiều lần để cấm mộng, có lẽ dứt khoát không để mình ngủ say, trắng đêm đọc kinh thư.

Mà tôi muốn kể, là câu chuyện có liên quan tới một Quan Giải Mộng.

Quan Giải Mộng thuộc lễ bộ, cao nhất là Thái Bặc, phía dưới là quan viên giải mộng, đa số giải quyết cảnh trong mộng hoặc biến hóa số tử vi của hoàng thất.

Theo thời gian trôi qua, công việc cổ xưa này đã gần như biến mất, cũng giống như theo tiếng pháo của Tử Cấm Thành, Ngự Thiện Phòng của cung đình lưu lạc đến dân gian vậy, quan giải mộng sống trong nhung lụa cũng phải vì sinh kế của mình mà suy nghĩ, mà tôi lại tìm tòi nghiên cứu được, thành phố này có một người dựa vào giải mộng mà sống.

Người như thế thường không có khác biệt quá lớn với đám lừa gạt trên phố, mà sự thật đúng là như vậy, chân lý và lời nói dối, hoang đường và hiện thực luôn cách một con đường, nếu đều phân biệt được rõ ràng, cũng sẽ không có nhiều chuyện phiền muộn như vậy, cái gọi là đại trí giả ngu đại gian giả trung, đại sư và tên lừa gạt đương nhiên người phàm mắt thịt chúng tôi không phân biệt được.

Đương nhiên, trên đường tôi đi gặp hắn, vẫn luôn ôm thái độ hoài nghi loại chuyện như vậy.

Người đàn ông kỳ dị này sống trong một khu ổ chuột, chúng tôi thích nhất câu nói đầu tiên châm chọc thầy bói là: "Ông đã xem chuẩn như vậy, vì sao không xem mạng mình tốt hay xấu chứ?" Mà tôi đương nhiên cũng bắt đầu nảy sinh loại suy nghĩ này, nhưng nếu đã tới, gặp một lần cũng không thiệt gì.

Đám thiếu niên khuôn mặt nhỏ nhắn cúi bần đuổi đánh khắp nơi, thấy người lạ thì xấu hổ trốn ở góc tường, như chú thỏ nhỏ bị hoảng sợ lộ đầu mở to mắt nhìn tôi, ông cụ thu phế liệu, cùng dựa vào một chiếc xe kéo quán thức ăn sáng di động, tất cả giống như đều rất quen thuộc, tôi dường như lại trở về chỗ ở của mình khi ấy, chẳng qua hai mươi năm sau, những chỗ này giống như chưa từng thay đổi vậy.

Người giải mộng này được mọi người vùng này gọi là Lão Diệp, cực kỳ nổi tiếng, hỏi bất kỳ ai cũng có thể nói ra một đống chuyện liên quan tới Lão Diệp.

Nhưng mọi người nghe nói tôi bây giờ muốn tìm ông ta, đều lắc đầu nói không nên, họ nói muốn tìm Lão Diệp, tốt nhất sau chập tối hãy đến.

Tôi đương nhiên càng thêm tò mò, không để ý đến khuyên can của mọi người đi tới nơi ở của Lão Diệp — — Một căn nhà gạch ngói có đình viện hiếm thấy ở vùng này, gạch xanh ngói trắng, sạch sẽ như tẩy, cùng những căn nhà bằng gỗ thấp bé như phòng chứa củi xung quanh hình thành tương phản rất mãnh liệt, trong đình viện bên phải đặt một vài chậu hoa, nhưng khá lạ lùng, trong chậu gốm chỉ có đất đen, không có loại hoa cỏ nào, chắc hẳn chủ nhân còn chưa quyết định xong, ngoài ra còn có con mèo lông đen trắng đan xen vẫn luôn khép hờ mắt quan sát nằm lim dim ở cửa.

Tôi cẩn thận đi tới, kéo ra cửa gỗ rào chắn, kèm theo một tiếng kẽo kẹt, con mèo giống như bị đánh thức cảnh giác ngẩng đầu lên, nhưng cơ thể vẫn duy trì tư thế nằm như trước, hai mắt nó tròn tròn nhìn tôi.

Khi tôi từng bước đi vào từ cổng con mèo canh giữ, con mèo này thành linh cong lưng về phía sau đuổi người, tiếp đó nhảy vọt lên, lông toàn thân cũng dựng đứng như con nhím, hình thể cũng lớn, nó cong lưng, quay về phía tôi, cổ họng phát ra thanh âm khiến tôi nhớ lại con rắn đuôi chuông trước khi chuẩn bị tấn công con mèo. Hơn nữa mắt nó nhìn qua có chút kỳ quái, nhưng tôi không nói được kỳ quái thế nào.

Tôi đành phải đứng sững tại chỗ bất động, quay về hướng cửa gọi. Không lâu sau, cửa mở ra, một bóng người bước tới, chừng bốn mươi tuổi, râu quai nón, trán rộng mày kiếm, mũi to miệng rộng, mặt chữ quốc bốn góc, vóc dáng tuy không cao lớn lắm, nhưng khá cường tráng vạm vỡ, ông ta ngồi xổm xuống, xốc cổ con mèo rất không thân thiện kia lên, như xách một tấm chăn lông vậy, con mèo thoát cái cũng hiền lành hơn nhiều.

"Đừng làm rộn nữa." Người đàn ông trung niên khẽ vỗ mông con mèo, rồi không để ý tới nó nữa, mèo cũng biết điều đi qua một bên tiếp tục ngủ.

"Vào đi." Người đàn ông cũng không nhìn tôi, cúi đầu phủi ống tay áo mình — — Đây dầu mỡ, gần như đã kết thành mỡ đông bán trong suốt, tự nhiên đi vào nhà, tôi đương nhiên cũng vào theo.

Trong nhà có một luồng hương trà nhàn nhạt và mùi gỗ tươi mát, tất cả gia cụ tựa hồ cũng không hề cao cấp, cất giữ sắc thái vàng sáng nguyên thủy, vách tường một mảng tuyết trắng, như vừa được sơn vậy, tôi lấy qua một cái ghế gỗ, không ngờ còn bôi sáp, cầm trong tay

trơn tuột như lưu ly. Ngồi bên bàn trà, Lão Diệp nhanh chóng bưng tới hai ly nước trà xanh. Dựa tường đặt một cái giường gỗ rất lớn, cao khoảng hơn một thước. Trên giường trải khăn màu trắng, phía trước nhô lên thật cao, có lẽ là một loại gối đầu.

Lão Diệp sau khi đãi tôi ngồi uống trà thì đứng lên nói loại chuyện xem bói này phải tắm rửa thay quần áo, cậu thì không sao, nhưng cũng phải đốt nén hương, tỏ lòng thành kính, nói xong từ dưới giường lấy ra một cây nhang đưa cho tôi, sau khi đốt xong tự mình đi vào buồng trong, không lâu sau, nghe thấy bên trong có tiếng nước chảy truyền tới, đợi thêm chốc nữa, Lão Diệp đi ra.

Lần này hoàn toàn không giống trước đó, khuôn mặt sạch sẽ, ưỡn ngực thẳng lưng, mặc một bộ trường sam giống đạo bào nhưng là màu trắng, phía trên ngực in một hình bát quái.

"Mộng là thiên cơ, người giải mộng không tốt lành, cho nên làm nghề này như chúng tôi càng ngày càng ít, mà tôi cũng xem mộng mà nói, việc bình thường không liên quan đau khổ tôi có thể nói, nhưng chuyện liên quan đến sinh tử hưng vong, tôi sẽ không nói thêm gì nữa, hy vọng ngài có thể thứ lỗi." Lão Diệp bỗng nhiên cúi cung với tôi, dứt lời đứng trước mặt tôi.

"Kỳ thực tôi không muốn giải mộng, càng không muốn biết về những việc tương lai, song lại muốn nghe về những giấc mộng mà Diệp tiên sinh từng giải, có từng xảy ra chuyện gì không giống bình thường không." Tôi cố gắng chọn lời cẩn thận.

Tròng mắt Lão Diệp hướng lên trên chuyển động vài cái.

"Đương nhiên là có, chỉ sợ cậu không tin."

"Chưa nói rõ, sao biết không tin." Tôi cười nói.

"Nếu đã như thế, vậy tôi kể cho cậu nhé." Lão Diệp biết tôi không phải đến giải mộng, trái lại có chút nhẹ nhõm, cởi giày khoanh hai chân ngồi ngay ngắn trên giường gỗ.

"Giải mộng và đoán mộng cũng không giống nhau, giải mộng là giúp người ta giải thích giấc mộng, mà đoán mộng không giống thế, đó là người đến hỏi chúng tôi vấn đề, chúng tôi dựa vào giấc mơ của mình để đưa ra kết quả, giống đạo lý người xem bói dựa vào rút thăm hoặc là tiền đồng vô rùa mà nên, giải mộng thì không có gì không giải ra được, đoán mộng thì không dễ dàng như vậy.

Ngay mấy năm trước, một thanh niên bộ dáng người làm ăn tới chỗ tôi, cậu ta mặt mũi tiều tụy vành mắt đen, tôi vừa nhìn liền biết vì mộng quá nhiều, quả nhiên, cậu ta nói cho tôi biết mình vẫn luôn gặp ác mộng, nhưng vừa tỉnh thì không nhớ nổi mình đã mơ thấy cái gì, cho nên đến bây giờ cũng không dám ngủ, mà thời gian dài như vậy, làm ăn cũng không cách nào tiếp tục, đương nhiên từ chỗ bạn bè biết được tới tìm tôi, hy vọng tôi có thể giúp cậu ấy.

Tôi bảo cậu ấy vừa ngửi đàn hương vừa ngủ trên giường tôi, sau đó ngồi một bên nhìn cậu ta, quả nhiên, không lâu sau khi cậu ngủ bắt đầu chảy mồ hôi, tiếp theo nắm lấy quần áo ở ngực mình không buông, sắc mặt tái nhợt, lúc này không thể làm cậu ta kinh sợ, đánh thức cậu ta, chỉ có thể nhẹ lay cơ thể, hoặc dùng móng tay ấn nhân trung hoặc bấm ngón cái cậu ta có thể khiến thần trí cậu ấy khôi phục.

Người này sau khi tỉnh lại nói cho tôi biết cậu ta lại gặp ác mộng, nhưng vẫn không nhớ ra được chút gì về giấc mộng. Không biết mình mơ thấy gì thì bảo tôi làm thế nào giải mộng đây, tôi giúp người giải nhiều lần như vậy vẫn là lần đầu gặp phải loại chuyện này. Song tôi đã sớm có chuẩn bị." Lão Diệp nói đến đây, bỗng nhiên dừng lại



thần bí cười cười, lấy bàn tay vỗ giường gỗ dưới người mình, tiếp theo vén khăn trải giường lên.

Ngoài dự liệu của tôi, hóa ra giường gỗ này thật sự vô cùng kỳ lạ, thiết kế giống như cơ thể người chuyển thành vậy, phần nhô lên cũng không phải là một cái gối, mà là thân giường tự nhô ra một khối, toàn bộ giường trọn vẹn thành một thể, sườn bên nhìn giống như một cái muỗng úp ngược, cực kỳ quái dị. Hơn nữa đầu giường cũng đặt một cái chậu gốm chôn đất, giống hệt trong sân.

"Cái này gọi là mộng sàng, dùng gỗ cực kỳ hiếm chế thành, tất cả những ai nằm trên giường, những giấc mơ của họ đều sẽ được ghi chép lại. Mà tôi nằm trên đó, có thể chứng kiến lại giấc mộng trước đó của người nọ. Cho nên tôi không sợ nó, hơn nữa cái này là tổ truyền, nhà làm quan giải mộng mới có được bảo bối này."

Tôi ồ một tiếng, không ngờ lại có thứ thần kỳ như vậy.

"Nhưng mà, nếu tôi biết trước được chuyện đã xảy ra, tôi sẽ không nằm xuống đâu." Giọng Lão Diệp mang theo run rẩy, như có nỗi niềm khó nói, ông ta nâng ly trà lên uống một ngụm mới nói tiếp.

"Cậu chắc biết, mộng chủ đảo ngược, cái gọi là mộng bình chủ hung, mộng hung được cát. Khi tôi nằm xuống vừa nhắm mắt lại, liền thấy một vùng trắng xóa, sau đó là một cụm bông vải giống như quả cầu tuyết càng ngày càng lớn, toàn bộ chỗ đó nhanh chóng bị nó lấp đầy, mà tôi cũng dần dần không thở được nữa, may mà thần trí tôi còn đó, mau chóng từ trên giường nhảy dựng lên. Nằm mơ có hai loại, một loại là ngủ sâu trong mộng, chính là câu nói ngủ như chết, loại khác là ngủ mơ màng, cũng chính là tình cờ chớp mắt nằm mơ, cái sau rất dễ tỉnh, nhưng giấc mộng cũng không đáng tin, cho nên giải mộng có quy củ, cái gọi là năm không bói, chính là năm loại mộng không bói, mộng khi ngủ chập chờn chính là một trong số đó, mà tôi

nằm trên giường nhìn thấy, chính là loại này, cho nên tôi cũng có thể nhanh chóng tỉnh dậy.

Nếu đã thấy được giấc mơ của người thanh niên, dường như cũng rất dễ giải quyết, nhưng vẫn vô cùng kỳ lạ, tôi đành phải lên đi điều tra người thanh niên kia một chút — Có vài người, họ đi cầu tôi giải mộng đoán mộng nhưng không ăn ngay nói thật về nội tình bên trong, bởi vì giải mộng đoán mộng có quy củ, họ sợ xúc phạm cho nên có nhiều kiêng kỵ, như vậy tôi nhất định phải hiểu rõ ràng mới được.

Quả nhiên, người thanh niên kia tuy tuổi không lớn lắm, lại mở công ty vô cùng hưng thịnh, chấn hấn phần nhiều là nguồn gốc không thỏa đáng, nhưng tôi cũng không tra ra nguyên do, tôi đành phải bảo cậu ta thả lỏng nghĩ ngơi, không nên suy nghĩ quá nhiều hao tổn tinh thần, người thanh niên bất mãn rời đi, tôi vốn tưởng rằng chuyện đã kết thúc, nhưng không ngờ cuối cùng liên lụy lên người mình, cái này gọi là đánh ưng bị ưng mổ mắt đó." Lão Diệp nói tới đây, dường như có chút xúc động.

"Sau lần đó tôi bắt đầu giống như người thanh niên kia, không ngừng nằm mơ, hơn nữa sau khi tỉnh lại mồ hôi đầy người, lại không nhớ nổi đã mơ thấy cái gì, hơn nữa bắt đầu dần dần gầy gò thần sắc không tốt. Tôi đành phải đi tìm ngược lại người thanh niên, kết quả được cho biết người này vậy mà đã phát điên. Tôi đi gặp cậu ta, cũng là miệng đầy lời nói xằng xiên, khi tôi ủ rũ muốn quay về, người thanh niên dường như nhận ra tôi, bắt lấy ống tay áo tôi quát to.

'Đến rồi, đến rồi, ông cũng sắp rồi, ông sớm muộn gì cũng không tỉnh dậy được nữa!' Nói xong, lại tự phát điên đi sang một bên.

Tôi bắt đầu ý thức được không ổn, nhưng lại không có cách phá giải, xem ra thứ này giống như bệnh truyền nhiễm vậy, kéo cả tôi xuống

cùng. Mấy ngày kế tiếp tôi lục tìm sách cổ cũng không có cách nào, mà một vài sư phụ trong nghề cũng không dám giải mộng cho tôi, mà tôi cũng chợt phát hiện, thời gian mình nằm mơ ngủ cũng càng ngày càng dài, ngủ càng ngày càng say.

May mắn trời không tuyệt đường người, tôi từ một quyển viết tay do cha tôi để lại suýt bị tôi bán đi thấy được một đoạn viết.

"Người mộng, hồn cũng đi, mộng không thể tỉnh, thì hồn không về nữa, nhìn như tỉnh mà thật là trong mộng lại ôm mộng, mộng vô thực hình, nhưng tụ lại thì đoạt hồn người, cuối cùng không thể nào thoát."

Lưu ngôn của cha đã thức tỉnh tôi, hóa ra mộng kia giống như nước trong túi, hồn phách con người giống như cái túi kia. Mỗi ngày nằm mơ sẽ giống như hướng về túi đựng nước, người thường ngủ tỉnh lại, mộng cũng tan, nhưng nếu giấc mộng không thể thả ra chòng chát lại với nhau sẽ giống như mang thai càng lúc càng lớn, cuối cùng sẽ làm cho giấc mộng vốn vô hình biến thành thực thể, cướp đoạt lấy hồn phách, mà người này cũng sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại nữa, cuộc sống của mình cũng sẽ bị mộng thay thế, nhìn qua thì thanh tỉnh, trên thực tế vẫn đang trong mộng, cũng chính là phát điên giống người thanh niên kia.

Mặc dù đã biết kết quả, nhưng vẫn không biết nguyên nhân, căn bản không giúp ích được gì, vài ngày sau tôi như cũ sẽ biến thành kẻ điên, vĩnh viễn không tỉnh nữa.

Còn lại mấy ngày tôi đóng cửa từ chối tiếp khách, quyết tâm tìm ra người thanh niên kia rốt cuộc đã làm gì, quả nhiên, tuy phương diện làm ăn của cậu ta không điều tra được gì, tôi lại biết tình hình gia đình của cậu ta.

Cậu ta vốn là một viên chức trí thức bình thường, dựa vào hôn nhân

với con gái ông chủ mới một bước lên mây, hơn nữa không biết nên nói có phải may mắn hay không, cha vợ cậu ta sau khi cưới không lâu sau thì bệnh tim đột phát mà chết, người thanh niên tiếp quản toàn bộ sản nghiệp của cha vợ mình, cho nên khó trách buôn bán lớn như vậy, mà vợ cậu ta cũng không biết vì sao đột nhiên dị ứng thuốc dẫn tới bị liệt không dậy nổi, thành người sống thực vật. Người thanh niên sau khi phát điên, cô vợ vẫn như trước nhận được hộ lý tốt đẹp — — Đó là cha cô ta để lại một khoản tiền riêng cho con gái, cho nên cô gái đáng thương này vẫn sống ở bệnh viện.

Tôi dùng thân phận bạn bè vào thăm, vừa đi vào liền cảm thấy phòng bệnh giống như đã từng thấy qua, vách tường và trần nhà trắng như tuyết, khăn trải giường và giường cũng thế.

Người phụ nữ đen gầy nằm thẳng trên giường, cả người cắm đầy ống dẫn, cánh tay cô thời gian dài không hề vận động mà chứa đầy tụ máu màu đen, khuôn mặt thì gầy dọa người, cơ hồ là đầu lâu đắp một lớp da người. Chẳng qua trong hốc mắt trũng sâu để lại một đôi tròng mắt nhô ra.

Tôi bắt đầu cảm thấy bệnh của tôi và người thanh niên kia có liên quan đến cô ấy.

Bởi vì tôi trông thấy tròng mắt người phụ nữ này vậy mà đang chuyển động cực nhanh.

Chẳng lẽ nói từ khi cô ta bị liệt ý thức biến mất đến giờ vẫn đang nằm mơ? Kỳ thực cô ta chỉ bị vây trong giấc ngủ sâu?

Hóa ra không phải giấc mơ của tôi và người thanh niên kia không cách nào phóng ra, mà là giấc mơ của người phụ nữ này đi vào trong cơ thể chúng tôi, đồng thời tích tụ lại, mộng của một người sẽ nhiều đến mức làm người ta tích tụ khó mà phóng ra, huống hồ là hai

người, người thanh niên kia cuối cùng đột phát điểm giới hạn, như một khí cầu chứa đầy nước, nếu vẫn liên tục thêm vào đương nhiên sẽ vỡ ra, mộng đã vượt khỏi phần cuộc sống thực tế của cậu ta, cho nên cậu ta phát điên.

Người phụ nữ này tựa như một máy tạo mộng, không ngừng cuộn cuộn vận chuyển ác mộng vào trong suy nghĩ của chúng tôi, nhưng bây giờ tôi nên làm gì đây.

Chẳng lẽ tắt đi chiếc máy này? Tôi chỉ cần nhúc nhích ngón tay, tất cả sẽ kết thúc.

Đương nhiên tôi sẽ không làm như vậy, không nói tới lương tâm không cho phép, cả cái phòng bệnh này đều là camera theo dõi.

Nếu đã tìm được ngọn nguồn, tôi đương nhiên có biện pháp giải quyết của mấy đời làm quan giải mộng." Lão Diệp cười cười, chỉ chậu gổm đầu giường.

"Cậu có thể cho rằng ở đây không hề trống gì cả đúng chứ, kỳ thực cậu sai rồi, cái này gọi là Hoài Mộng thảo, nó ban ngày sẽ không mọc ra, chỉ có ban đêm mới chui ra ngoài, như hoa bồ công anh vậy, nhưng màu sắc đỏ tươi, cất nó đi ngủ có thể bói mộng cát hung, vô cùng linh nghiệm."

"Ừm, cái này tôi biết." Tôi gật đầu.

"Nhưng mà lại có điểm cậu sẽ không hiểu được, Hoài Mộng thảo không dựa vào nước và phân bón để sinh trưởng. Nó dựa vào hấp thụ mộng của con người, trước khi ngủ đặt nó bên giường, tỉnh dậy sẽ phát hiện cậu không hề nằm mơ thấy gì hết. Cho nên, tôi đưa cái này trưng bày ở chỗ người phụ nữ kia và chỗ tôi một châu." Lão Diệp đặt chậu gổm trên mặt đất, tôi thật sự nhìn không ra có chỗ nào đặc

biệt.

"Về sau tôi không còn nằm mơ như vậy nữa, song chuyện kỳ quái hơn là người phụ nữ kia thế mà tỉnh dậy, hơn nữa sau khi cô ấy khôi phục lại tới tìm tôi.

Cô ấy nói trong mộng từng gặp tôi, đồng thời cảm kích tôi trị hết bệnh của cô ta. Cô ấy còn nói là bị chồng mình làm hại, uống lầm những thuốc vốn không thể uống, hiện giờ cô đã thu hồi quyền thừa kế tài sản, hơn nữa còn muốn gả cho tôi, có thể đây là đại nạn không chết tất có hậu phúc, tôi vừa vặn cũng chưa cưới vợ, hai người tự nhiên tiến tới với nhau." Lão Diệp lại sáng lạng cười.

"Không tồi nha." Tôi cũng thật vui mừng.

"Cậu đã tới, chứng tỏ mọi người có duyên phận, tôi tặng cậu một chậu Hoài Mộng thảo nhé." Nói xong, Lão Diệp trở lại sân, tôi cũng đi theo ra ngoài.

Con mèo lúc trước vòng quanh chân Lão Diệp kêu, dường như không thân thiện lắm, Lão Diệp lại vuốt nó lắm bả nói: "Người ta là người tốt, người hữu duyên, đừng hẹp hòi."

Tôi nhận được chậu cỏ thần kỳ kia, sau khi cảm ơn rời khỏi căn nhà.

Trước khi đi Lão Diệp còn nắm tay tôi, năm lần bảy lượt hy vọng tôi đến thăm ông ấy thường xuyên, nói xong, ôm mèo tiến vào.

Trước khi đi vào trong con mèo kia nhìn tôi, tôi phát hiện hóa ra mèo kia chỉ có một mắt, con còn lại trợn tròn, không hề nhúc nhích, giống như mắt giả bằng thủy tinh trên châu không chút sinh khí.

Tôi ôm Hoài Mộng thảo trên đường trở về, đột nhiên nhớ ra có chút

không đúng, nếu người phụ nữ giàu có đã gả cho Lão Diệp, vì sao ông ta còn ở chỗ này?

Có lẽ có tiền cũng không cách nào thay đổi thói quen sinh hoạt nhiều năm dưỡng thành của Lão Diệp chẳng?

Khi ra khỏi khu hộ nghèo kia, một bà già nhìn qua liềm nhiều chuyện kéo tay tôi, thần bí hỏi tôi có phải từ chỗ Lão Diệp ra không, tôi đương nhiên đáp đúng.

"Cậu không biết đó, ông ta điên rồi, điên rất nhiều năm rồi, hình như là sau khi nhặt được một con mèo, hơn nữa điên rất kỳ quái, ban ngày sẽ nói cho người khác biết mình cưới góa phụ giàu có, mọi người thấy ông ta đáng thương, thường xuyên đến chăm sóc ông ta, cũng không hề đề cập tới chuyện ông ta phát điên, nhưng kỳ quái chính là, Lão Diệp buổi tối lại khôi phục bình thường, chuyện ban ngày một chút cũng không nhớ rõ, cho nên chúng tôi chỉ có buổi tối mới đi tìm ông ta giải mộng, ông ta cũng không nói nhiều, chỉ phát cho mỗi người một cái lá cây, bảo chúng tôi cất đi ngủ, có thể đoán hung cát, đừng nói, thật đúng là linh nghiệm." Lời của bà già khiến tôi lấy làm kinh hãi, nhìn chấu cò trong tay, không ngừng nói tạ ơn, sau đó nhanh chóng trở về tòa soạn.

Tôi nóng lòng trở về cũng không phải vì sợ, mà là muốn điều tra vài thứ.

Quả nhiên, mấy năm trước có tin tức, nói một vợ một thương nhân trẻ giàu có sau khi dùng thuốc xuất hiện phản ứng dị ứng ngã xuống bị gộc bàn đâm mù mắt phải, đồng thời rơi vào hôn mê sâu, mà thương nhân trẻ này không lâu sau cũng phát điên.

Tôi dựa theo địa chỉ tìm được người phụ nữ kia, khi đến bệnh viện đã là buổi tối.

Cô ta mù mắt phải nằm trên giường bệnh, giống như Lão Diệp hình dung, không, kỳ thực càng gầy hơn, giống như gỗ chạm khắc vậy, tất cả mạch máu tím đen như những con giò bò đầy phần cơ thể lộ ra ngoài của cô.

Trang phục bệnh nhân màu tuyết trắng cô mặc trên cơ thể máu không lưu thông mà dẫn đến da dẻ xanh đen, giống như một con mèo sọc đen trắng.

Trước giường bệnh đặt một chậu cây, chậu gốm kia rất quen.

Trong chậu nở ra một loài thực vật đặc biệt, đỏ tươi như máu, hình dáng như cây hương bồ, đối diện người phụ nữ kia.

Tôi thấy tròng mắt còn lại của người phụ nữ chuyển động cực nhanh.

Thình lình, tôi có loại kích động, tôi biết phòng này có máy quay theo dõi, nhưng tôi vẫn không tự chủ được đi tới.

Tôi cách người phụ nữ kia càng ngày càng gần, tròng mắt cũng chuyển động càng ngày càng dữ dội.

Tay run rẩy đưa tới, tôi cũng không hiểu mình đang làm gì, bởi vì tôi bỗng nhiên có loại suy nghĩ kỳ lạ, đến tột cùng con mắt chuyển động kia là thế nào.

Ngón tay cách mí mắt xù xì rất gần, khi tôi sắp chạm đến nó, vậy mà lại cúp điện, sau thoáng chốc kinh hoàng tôi bình tĩnh lại muốn lấy điện thoại di động ra chiếu.

Thế nhưng tôi phát hiện ngay phía trước mọc ra một nguồn sáng, không, thà nói là nguồn sáng, không bằng nói là một con mắt xanh



biếc âm u, con người kia rất lớn, như cửa mèo vậy.

Nhưng chỉ có một con.

Sau đó là một tràn tiếng mèo kêu chói tai, đó tuyệt đối không phải tiếng mèo kêu gọi tình, bởi vì thanh âm kia trộn lẫn một loại cao âm và lạnh lạnh đặc thù của phụ nữ.

Tiếng kêu dài mà không dứt đoạn qua đi, điện khôi phục, tôi đầu đầy mồ hôi, phát hiện người phụ nữ vẫn như trước nằm ngay ngắn trên giường bệnh, con mắt kia vẫn như cũ xoay tít.

Ra khỏi phòng bệnh, tôi lại nghĩ tới Lão Diệp, có lẽ ông ta cũng đang ôm con mèo kia, nằm trên mộng sàng.

Đến tột cùng cái gì là mộng, cái gì là hiện thực tôi cũng không nói được rõ ràng.

Song tôi sẽ về nhà nhìn xem, xem ôm cây kia có thực sự ngủ ngon, một đêm vô mộng hay không.

## Chương 83: Hạt giống

"Trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu." Câu cổ ngữ này không biết đã lưu truyền bao nhiêu năm, dường như tất cả đều có nguyên nhân mới có kết quả đúng không? Hoặc nên nói giống dạng nào, nẩy mầm dạng đó.

Nếu không phải người đàn ông suy sụp tinh thần đứng trước mắt này, tôi e rằng cũng không biết về câu chuyện ấy. Mặc dù cách thật xa, tôi vẫn ngửi được mùi rượu hôi và mùi chua nhiều ngày không tắm trên người ông ta. Ông ta tùy ý khoác một bộ âu phục nhàn nhúm bên ngoài "áo sơ mi trắng" đã bạc màu, giày da đã hoàn toàn mất đi sự sáng bóng, chỉ có cái mắt kính gọng vàng trên sống mũi cao ngất kia cùng đôi mắt tuy rử xuống nhưng vẫn sắc bén như cũ kia giống như còn có thể nhắc nhở tôi người đàn ông này trước đó vẫn từng sống một cuộc đời cực kỳ ưu việt mà cao cao tại thượng.

"Tôi xuất thân trong một gia đình làm người ta hâm mộ." Ông ấy dùng sức liếm đôi môi khô khốc, tôi rót ly nước cho ông ta, sau khi uống xong, ông ấy bắt đầu kể về câu chuyện liên quan tới hạt giống kia.

"Mặc dù là danh môn vọng tộc, lại có nỗi đau khổ người ngoài không cách nào hiểu nổi, vô luận nhà chúng tôi nở mày nở mặt ra sao, hiển hách thế nào, nhưng từ đầu đến cuối đều là con một mấy đời.

Mỗi đời tiếp theo, đều chỉ có một con trai, lần nào trưởng bối trong nhà cũng nơm nớp lo sợ mà nuôi nấng đứa bé này, cho dù ngày trước có thể năm thê bảy thiếp, nhưng vẫn chỉ có một người có thể kế thừa nhang đèn, muốn sinh nữa, nếu không chết non đẻ non, thì

cũng là con gái.

Nhân khẩu thịnh vượng liên quan đến hưng vong gia tộc, đây là quy luật bất biến của xã hội Trung Quốc mấy nghìn năm để gia tộc hình thành cá thể, nhà chúng tôi tuy đem hết khả năng tìm kiếm biện pháp khắp nơi, tựa hồ cũng chỉ tốn công vô ích.

Cha tôi là một nho thương giàu có, trước khi vào nghề là giáo sư đại học, làm ăn thì thuận buồm xuôi gió, hơn nữa lại giành được danh tiếng cực tốt, tôi từ bé đã lớn lên trong tiền tài và học vấn, song dưới sự giáo dục của ông, tôi không trở thành một sách cũng không trở thành thương nhân chua ngoa duy lợi, tôi dường như bình ổn mà dựa theo con đường mà gia đình dự tính cho tôi đi tiếp, trở thành một người thành công mà người ngoài phải ngưỡng mộ.

Nhưng con đường đôi lúc cũng sẽ gặp phải ngã rẽ.

Tôi cưới một người phụ nữ tôi cực kỳ yêu làm vợ, nhưng kết hôn sáu năm cũng không có bất kỳ dấu hiệu sinh đẻ nào. Mặt ngoài nhìn qua gia đình hài hòa nhưng vẫn luôn bao phủ một tầng bóng ma, trong mắt tôi không có con nhiều ít có chút đau khổ, nhưng không ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi, mà cha mẹ thì sốt ruột đến đầu bạc trắng, mà thời đại này lại không phải như trước kia có thể cưới thiếp, đẻ muộn nhà chúng tôi càng không làm được.

Vợ tôi bình thường đang ngủ sẽ rơi lệ, tôi hiểu nỗi khổ của cô ấy, việc này cũng làm tôi càng thêm phiền muộn, tôi và cô ấy đã từng đến bệnh viện kiểm tra, nhưng hai người đều không có vấn đề gì, vợ cũng từng đưa ra đề nghị ly hôn, nhưng bị tôi nghiêm nghị cự tuyệt, nếu vì chuyện này mà vứt bỏ cô ấy, tôi thật không phải người nữa.

Mẹ của tôi, cũng là bạn thời đại học của cha, cũng đến năm bốn mươi tuổi mới sinh ra tôi, khi ấy bà phải mạo hiểm cực lớn, sau đó

cơ thể bà cũng ngày càng sa sút, thường luôn đau chân, nhưng vô luận thời tiết thế nào, mỗi buổi sáng bà đều dậy rất sớm.

Cuối cùng có một lần, thưở nhỏ tôi lặng lẽ thức dậy đi theo xem bà làm gì, tôi trông thấy bà vậy mà lại khoác áo mỏng giữa rạng sáng rét lạnh, đi tới phòng khách, trong tay không biết từ đâu lấy ra một vật gỗ hình dài.

Hình như là một bài vị.

Mẹ đặt bài vị trước cửa sổ đối diện phòng khách, rồi quỳ xuống.

Tôi vừa muốn qua đó đỡ bà, nhưng lòng hiếu kỳ khiến tôi trốn một bên nhìn.

Không ngờ mẹ bật khóc, thanh âm kia vô cùng bi thương. Tôi nhất thời không chú ý, khóc một lát, mẹ đứng dậy, thu hồi bài vị trở về phòng ngủ mình.

Mấy chục năm sau, mẹ hàng ngày đều như thế, tôi vẫn luôn muốn biết bài vị kia là của ai, có lẽ là bạn thân của mẹ? Cha nói mẹ lúc còn trẻ quen biết rất rộng, rất có mùi vị của nữ trung hào kiệt, hơn nữa lại trọng tình nặng ý, nếu nghĩ vậy, chẳng qua tưởng nhớ một người bạn đã khuất đến mức này cũng khó nói nổi.

Thời gian dưới hoàn cảnh ngọt ngào trong nhà cứ thế trôi qua, tôi cố gắng muốn hóa giải mâu thuẫn của cha mẹ và vợ, thế nhưng ngăn cách giữa ba người càng lúc càng lớn, mãi đến một lần, cha mẹ ra ngoài rất lâu, hỏi mẹ, bà chỉ nói là đi về quê tìm bài thuốc gia truyền cho tôi sinh con.

Cha lúc trở về vô cùng phấn khởi, giống như trẻ ra mấy tuổi vậy, thái độ của hai cụ với vợ tôi bỗng nhiên thay đổi, trái lại khiến hai chúng

tôi cảm thấy có chút không quen, tôi cho rằng vì duy trì kiên định mấy năm có lẽ thật sự đã từ bỏ rồi, nhưng sau đó sự thật chứng minh tôi đã sai.

Cha không phải về một mình, ông cũng không mang đến bài thuốc bí truyền nào, lúc đó ông mang đến một người phụ nữ sắp chuyển dạ, cha nói cô ta là bạn ở quê, bởi vì trong nhà đã siêu sinh, không dám sinh ở làng, cho nên cha tôi thuận tiện mang cô ta về, để cô ấy sinh con trong thành phố, cũng coi như giúp người ở quê làm chút chuyện tốt, hơn nữa nông thôn cho rằng nhà không sinh được con trai có phụ nữ mang thai đến cũng có thể được điềm tốt, tôi đương nhiên không hề nghi ngờ, bởi vì cha thường giúp đỡ người ở quê, làm công tác điều động, giúp đỡ những người nghèo khó.

Đương nhiên tôi cho rằng lần này cũng không ngoại lệ, song người phụ nữ có khuôn mặt đen đỏ khỏe mạnh này cứ nhìn tôi chăm chăm, giống như nhìn quái vật vậy, tiếp theo lại nhìn vợ tôi. Cô ta bỗng vuốt ve cái bụng tròn xoe như quả dưa hấu của mình rồi cười rộ lên, nụ cười kia so với khóc còn khó coi hơn.

Tôi đi tới lấy hành lý giúp cô ta, nhưng người phụ nữ kia bỗng nhiên cúi đầu sờ bụng nhỏ giọng nói với tôi.

"Con à, nhớ kỹ ông ta."

Tôi cho rằng mình nghe lầm, nhưng cô ta lại lặp lại lần nữa, tôi không nhận được có chút buồn bực, nhưng thấy cha nhiệt tình chiêu đãi người phụ nữ này, dường như thái độ đối xử có chút khác biệt với những người ở quê tới trước đây, nhưng trong nhà trước giờ là cha tôi làm chủ, chỉ cần cha không muốn nói, tôi chưa hề hỏi nhiều.

Sau hai tuần, người phụ nữ kia sinh, là một bé trai, rất đáng yêu, song tay phải có sáu ngón, cha nói không có gì đáng ngại. Tôi và vợ

đến bệnh viện thăm cô ta, nhưng cô ta dường như căn bản không có sự vui vẻ của người làm mẹ, ngược lại là một loại vẻ mặt thống khổ, người phụ nữ kia vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của con mình, rồi nhỏ giọng hướng tôi và vợ thăm thì.

"Con à, nhớ kỹ họ."

Tôi bắt đầu chán ghét người phụ nữ này rồi, đúng vậy, lúc đó tôi quả thực sinh lòng chán ghét, thậm chí hoài nghi người phụ nữ này sẽ không giao đứa bé cho nhà chúng tôi chăm sóc đâu, cha vẫn luôn là người tốt, đối với yêu cầu của họ chưa bao giờ từ chối.

Nhưng tôi đã nghĩ nhiều, chưa đến vài ngày, người phụ nữ và đứa bé kia đều biến mất, giống như chưa từng đến vậy, mà cha tôi bỗng khuyên tôi và vợ đi giải sầu một chút, ra ngoài du lịch.

Ở trong nhà phiền muộn, tôi cũng đang muốn như vậy, trước khi đi, cha hưng phấn tạm biệt tôi.

Tôi và vợ đến chỗ trước đây từng rất muốn đi, lần này du lịch dài ngày giống như trở về thời điểm hưởng tuần trăng mật vậy, khi chuyến du lịch kết thúc về đến nhà, tôi phát hiện đã qua một năm rồi. Quả nhiên thời gian chơi luôn trôi qua cực nhanh.

Nhưng tôi không ngờ kỳ tích lại xuất hiện, sau khi trở về một thời gian ngắn vợ xuất hiện phản ứng mang thai mãnh liệt. Có lẽ thật sự do người phụ nữ mang thai kia đến nhà mang đến vận may, sau khi kiểm tra bác sĩ còn nói là song sinh, khi tôi vui mừng báo cho cha biết tin tốt này, đang ở trên ghế salon đọc báo ông đứng bật dậy.

Song sinh? Giọng cha run rẩy hỏi tôi. Tôi cảm thấy ông thật kỳ lạ, nhưng không suy nghĩ nhiều, cho rằng ông vui vẻ quá nên thất thố.

Cha cúi đầu, không ngừng lẩm bẩm, tôi loáng thoáng nghe được ông đang đại loại như là sao có thể như vậy. Rất nhanh, ông ý thức được sự thất thố của mình, lập tức nở nụ cười, nói chuyện tốt chuyện tốt, tiếp theo thất thần đi về phòng ngủ, vừa đi còn vừa thở dài. Bởi vì tôi cũng đắm chìm trong hạnh phúc được làm cha, nên không lưu ý lắm đến sự biến hóa của cha tôi.

Bụng vợ tôi theo thời gian dần dần nhô lên, rất nhanh đã sắp sinh rồi.

Bác sĩ nói cho chúng tôi biết, vợ tôi mấy ngày này sẽ sinh, cha lo lắng cho thân thể tôi, vì vậy bảo tôi về ngủ, tôi đã xin nghỉ ở đơn vị, ở bệnh viện chăm sóc vợ rất lâu rồi, thật có chút mệt mỏi, vì vậy, đêm đó tôi một mình về nhà nghỉ ngơi, mà cha mẹ thì ở bệnh viện, có tin tức sẽ báo cho tôi biết.

Gia đình bốn người bỗng nhiên chỉ còn mình tôi, đương nhiên có chút không quen, tôi cũng không phải người nhát gan, chẳng qua ngày đó trong lòng có chút lo lắng cho vợ, nên luôn cảm thấy tâm thần không yên.

Nằm trên giường vô luận thế nào cũng không ngủ được, trong đầu không biết sao luôn hiện ra hình ảnh mẹ bái lạy bài vị kia khi tôi còn nhỏ.

Lòng hiếu kỳ thoáng cái dâng lên, cũng như nước lũ vỡ đê.

Tôi bắt đầu tìm kiếm trong nhà, rốt cuộc trong một ngăn cách tấm ván gỗ dưới giường mẹ tìm được bài vị gói trong giấy dầu thật dày kia.

Khi tôi vừa mở ra nhìn, cảm thấy không giải thích được.

Trên bài vị không ngờ lại viết tên của tôi. Khi tôi đang khó hiểu tấm bài vị này, ngoài phòng khách trống trải thỉnh thoảng truyền đến một tràn

tiếng cười trẻ con như chuông bạc.

Tôi cất lại bài vị vào bọc, đi tới phòng khách.

Tiếng cười vẫn như cũ như sương mù từ xa xăm bay tới tràn ngập trong phòng khách bao phủ bóng tối rét lạnh — — Lúc đi ra tôi phát hiện nhà bị cúp điện, mà loại chuyện này cực kỳ ít xảy ra ở nhà tôi.

Đi theo tiếng cười kia, tôi ra khỏi nhà, bên ngoài lạnh hơn cả trong phòng khách, gió bắc quất vù vù, nhưng vẫn có thể nghe được rõ ràng tiếng cười của đứa bé kia.

Khi tôi đi tới góc sân ngoài căn nhà, tiếng cười bắt đầu yếu dần, từ từ biến thành tiếng khóc nỉ non, tôi bị thanh âm này vô tình làm cho cúi gằm, vì vậy muốn dứt khoát không quan tâm tới nữa, nếu ngủ không được, chẳng bằng đến bệnh viện với vợ tôi.

Tôi đang muốn xoay người, lại cảm giác được lòng bàn chân có thứ gì đó đang từ từ nhô lên, giống như có thứ gì đang ngọ nguậy trong đất.

Tôi dời chân, chậm rãi ngồi xổm xuống, bắt đầu lấy tay chậm rãi đào đất dưới bàn chân lên.

Đình viện này trồng một bãi cỏ, từ trước đến giờ là cha tôi xử lý, cây cỏ dáng dấp dị thường um tùm xinh đẹp, người ngoài nhìn không ngừng hâm mộ, thường xin cha chỉ dạy, nhưng cha luôn im lặng không đáp, song tôi phát hiện khối đất dưới lòng bàn chân tôi vô cùng xốp, giống như vừa được làm mới không lâu.

Ngón tay tôi chạm đến cái gì đó mềm dính, giống như thịt mỡ để lâu vừa giống như đậu hủ, tôi vội vàng mở điện thoại di động ra chiếu sáng.



Kèm theo ngọn đèn u ám của điện thoại di động, tôi thấy chính là một bàn tay tái nhợt, chuẩn xác mà nói là bàn tay nhỏ, bàn tay nhỏ của trẻ sơ sinh.

Tay kia có sáu ngón.

Tôi đã không còn dũng khí đào tiếp nữa, nhưng tôi phải cố gắng chống đỡ đứng thẳng người dậy rời đi, tôi phát hiện bàn tay đứa bé kia sít sao nắm lại.

Đất bên cạnh bắt đầu xuất hiện động tác lớn hơn, run run liên tục. Ánh đèn điện thoại cũng ảm đạm xuống, vô luận tôi với thế nào nó cũng không chiếu nữa.

Trong bóng tối tôi nghe thấy một mùi hôi thối, đó là mùi của chất thịt thiu xen lẫn trong mùi đất, mùi đó cực kỳ quen thuộc, lúc đó khi tôi giúp cha làm đất vườn sẽ tìm được một vụn thịt bị động vật ăn còn dư lại giấu trong đất.

Có gì đó theo mắt cá chân tôi chậm rãi bò lên, cơ thể tôi giống như bị sợi dây thừng trói lại vậy, thứ không biết tên đó leo một mạch đến bên tai tôi, nhỏ nhẹ nói một câu, câu nói kia tuy yếu ớt, thoáng cái chìm ngập trong tiếng gió lạnh gào thét, nhưng tôi vẫn nghe được.

'Tôi biết ông.' Lời nói ra bập bẹ như trẻ con học nói, nhưng căn bản không làm cho người ta cảm thấy đáng yêu, trong giọng nói không hề xen lẫn bất kỳ sức sống nào.

Điện thoại di động đột ngột vang lên, tôi cuống quýt nhận điện thoại, tất cả mọi thứ bên người lại biến mất, chỉ có đất dưới chân vẫn mềm xốp như cũ.

Trong điện thoại cha lo lắng nói cho tôi biết, vợ tôi đã chuyển dạ, tôi qua loa đáp lời, vội vàng chạy tới bệnh viện.

Lo lắng chờ mấy canh giờ sau, khi trời đã hừng sáng, một bác sĩ về mặt mệt mỏi ra khỏi phòng giải phẫu.

'Mẹ con bình an.' Ông ta miễn cưỡng cười cười. Tiếp theo dụi mắt, đuổi người đi về hướng phòng thay đồ.

Nhưng khi ôm con ra tôi phát hiện chỉ có một.

Không phải song sinh sao? Tôi túm lấy bác sĩ ban nãy nói, ông ta khó hiểu nói với tôi, chỉ sinh ra một đứa, đồng thời nói loại chuyện này vào lúc sinh, có rất nhiều sản phụ làm kiểm tra thính thỏ cũng có sai lầm, song sinh trở thành một, một trở thành song sinh đều có khả năng.

Nếu bác sĩ đã nói vậy, tôi cũng không tiện kéo người ta nữa, chỉ nhìn đứa bé một chút.

Thế nhưng tôi chợt phát hiện tay phải đứa bé là sáu ngón.

Cha tôi tới an ủi tôi, nói không có gì đáng ngại, không ảnh hưởng gì. Mà tôi thì giao đứa bé cho cha, tự mình vào thăm vợ tôi, cô ấy rất suy yếu, song nhìn ra được cực kỳ hài lòng, nhưng tôi lại cười không nổi, vì tôi cảm thấy đây tuyệt đối không phải con tôi.

Ngón thứ sáu của đứa bé nhanh chóng được cắt đi, vết thương cũng lành rất mau, thời gian trở về bình thường mà hạnh phúc, đương nhiên, ngoại trừ tôi, ba người họ đều rất yêu mến đứa bé kia, mà đứa bé thực sự cũng vô cùng dễ thương, tôi không thể không nặn ra nụ cười cố gắng vui vẻ chăm sóc đứa bé kia, nhưng chuyện đêm đó lại như dấu ấn khiến tôi khó mà quên được.

Dưới sự chăm sóc của hai thế hệ, đứa bé lớn lên rất nhanh, nó thừa kế sự thông minh xinh đẹp của gia tộc, nhưng nó vẫn nhiều ít có chút quái dị, nó chưa bao giờ chịu gọi tôi là ba, khiến tôi càng thêm chán ghét nó, cha mẹ và vợ tôi thường an ủi tôi, nhưng tôi vẫn càng thêm lạnh nhạt với đứa bé kia, thông minh như nó cũng biết, cho tới giờ đều là kẻ cận với ba người kia.

Cuối cùng, tôi không nhịn được, bảo vợ ra mang theo đứa bé ra ngoài tản bộ, còn mình thì gọi ba mẹ vào phòng khách.

"Người phụ nữ mang thai năm ngoái từ thôn tới bây giờ ra sao?" Tôi hỏi thẳng cha mình, ông vừa nghe lời này như bị điện giật, cơ thể giật bắn, tôi nhìn thấy khuôn mặt và mái tóc bạc già nua của ông, bỗng cảm thấy có chút không đành lòng, có lẽ tôi đã động chạm đến nơi yếu ớt nhất trong lòng ông cụ này, nhưng nghĩ đến đứa trẻ cổ quái kia, tôi lại cứng rắn hạ quyết tâm.

"Con nhất định muốn biết?" Cha tôi không hề ngẩng đầu nhìn tôi, tôi dạ một tiếng.

"Ba sẽ không nói cho con, hoặc nói, chỉ có đến ngày ba chết mới nói cho con, như vậy dù con trách ba thế nào, ba cũng sẽ không biết." Cha tôi yếu ớt nói, tiếp theo kéo mẹ cũng đang im lặng đi ra phòng ngủ, để lại mình tôi ngây ngốc đứng đó.

Thái độ cha mẹ càng khiến tôi hoài nghi, nhưng tôi ngoài mặt vẫn giả vờ buông tha không truy hỏi nữa, cha cũng giống như đã cho rằng tôi thật sự không nghĩ nhiều tìm tòi thêm. Nhưng rất nhanh, tôi mượn cớ đi công tác, về quê, mặc dù nói là quê hương, nhưng thực sự tôi căn bản chưa từng tới, chỉ từ chỗ cha tôi biết được có một thôn làng như thế.

Khi tôi tới mới phát hiện quả thực là một chốn bình thường, bình thường giống như ngàn vạn thôn làng của Trung Quốc, người ở đó cũng cần cù giản dị như vậy, tôi chợt nghĩ, nếu người phụ nữ ấy căn bản không phải người nơi này, tôi chẳng phải đã uống công sao.

Nhưng rất may, cha quả thực đã tới đây, nhưng lại ở nhà thân thích xa, cái này là người thành thực trong thôn nói cho tôi biết, hẳn thật sự biết tung tích của người phụ nữ mang thai kia, đồng thời đưa tôi đi tìm cô ta.

Người phụ nữ này dường như biết tôi sẽ tìm đến cô ta, bình thân đón tiếp tôi, nhà cô ta nhìn sang trọng hơn người bình thường nhiều, đã gần đạt chuẩn thành phố, hơn nữa ba món lớn cũng đầy đủ cả.

(Tiêu: Ba món lớn là chỉ tên gọi chung ba món đồ dùng hàng ngày tiêu biểu của những năm 50, 60 của thế kỷ 20 là đồng hồ đeo tay, xe đạp, radio. Nhưng theo thời đại phát triển, ba món lớn cũng từ từ thay đổi. Ngày nay ba món lớn này có thể là tủ lạnh, tivi và máy giặt.)

Khi tôi nói ra nghi vấn trong lòng cho cô ta biết, đồng thời hy vọng được gặp đứa bé năm đó, người phụ nữ cười lạnh.

"Anh không nên hỏi tôi, tung tích đứa bé hẳn phải đi hỏi cha anh, năm đó tôi chỉ chịu trách nhiệm bán con cho ông ta mà thôi, những việc khác tôi đều không biết, ông ta nói với tôi vợ chồng các người không có con cái, cho nên muốn nhận nuôi một đứa, nhà chúng tôi nghèo, cái gì cũng không có, duy chỉ có nhiều con, mỗi năm một đứa, tặng người được thì tặng, bán được thì bán, tôi và chồng tôi căn bản nuôi không nổi, ba anh giàu có như vậy ra giá cao tôi đương nhiên vui vẻ. Cô ta nói như bắn liên châu.

"Nhưng mà tôi không thấy đứa bé kia." Tôi vội vàng nói, người phụ nữ lại chợt cười lạnh.

"Ha ha, không ngờ người nhìn qua mặt mũi hiền lành như ông ta vậy mà cũng làm trò này, xem ra tôi đoán không lầm, một đứa bé không trị giá nhiều tiền như vậy, đáng thương cho con tôi, vậy mà lại làm hạt giống. Trên mặt của cô ta lóe ra sự trào phúng và bi thương, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, rất nhanh lại trở về khuôn mặt lạnh lùng nọ.

Tôi khó hiểu nhìn cô ta, cô ta thấy tôi thật sự không biết, liền tiếp tục nói.

Nhà không sinh được con chính là ít hạt giống, gieo cái gì, được cái đó, ba anh mua con tôi làm hạt giống, để cho anh và vợ anh có thể sinh ra một đứa. Nói xong, cô ta đứng lên, xoay người không để ý tới tôi nữa, tôi còn muốn hỏi tiếp, lại bị cô ta cự tuyệt.

Lúc rời đi, tôi nghe được trong phòng vang lên tiếng khóc hu hu, tâm liệt phế.

Trên đường về nhà, tôi nghĩ tới cách nói về chôn tiểu quý — — Trong sòng bạc Đông Nam Á bình thường sẽ mua trẻ sơ sinh mới khóc thành tiếng, sau đó để một vài tu sĩ có chút đạo hạnh giam cầm vong hồn chúng, trấn áp trong sòng bạc, để sòng bạc chiêu tài tiến bảo, gia đình không thể sinh con nối dõi cũng sẽ lén chôn xác của trẻ con ở góc ngoài tường nhà, làm tiểu quý giữ cửa chiêu tài chiêu con cho nhà đó. Chẳng lẽ cha thực sự đã làm chuyện ấy? Tôi không dám nghĩ nữa, chỉ có thể mau chóng về nhà, trên xe lửa tôi vừa nhắm mắt là có thể thấy được dưới bãi cỏ góc ngoài nhà mình có một đống đất mới, như một mộ phần.

Thảo nào lúc trở về bãi cỏ phát triển càng tươi tốt. Tôi chợt nhớ tới có người từng nói, người chết là phân bón tốt nhất, nếu hoa cỏ trên một mảnh đất phát triển khỏe mạnh, phía dưới kia nhất định chôn

người.

Lúc về đến nhà đã là buổi chiều, lại một buổi chiều mùa thu uể oải, lúc sắp về đến nhà, tôi thấy đứa bé kia một mình đứng chơi trong sân nhà.

Nó thực sự là con tôi sao? Hay là quả kết từ hạt giống kia? Đầu óc tôi rất loạn.

Tôi chợt nảy ra một loại xúc động muốn tới ôm nó. Ánh mặt trời chiếu trên khuôn mặt bóng loáng như sa tanh của đứa bé kia nhìn hồng hào khỏe mạnh, nó quơ cánh tay như khúc gỗ sen, giống như đang khiêu vũ vậy.

Khi tôi chậm rãi đi tới, lại thấy trên cánh tay mở rộng vươn cao, dưới ánh mặt trời có chút dị dạng.

Tôi rõ ràng nhìn thấy ngón thứ sáu vốn đã bị cắt đang mọc thật tốt trên vết thương, giống như đang cười nhạo tôi ngu xuẩn vậy.

Đứa bé đưa lưng về phía tôi, nó đón ánh mặt trời chiếu xuống bóng nó vừa vịn chông lên mô đất nọ, mô đất lại bắt đầu nhúc nhích. Chỗ tôi đứng cách đứa bé chỉ có mùi thước, lại giống như cách nhau cả chân trời.

Giữa mô đất vươn ra một bàn tay nhỏ bé nắm mắt cá chân đứa trẻ, nhưng đứa trẻ giống như không cảm giác được gì, đôi tay kia cũng là sáu ngón, đã thối rữa gần thành xương trắng.

Tôi không thể chịu đựng được nữa, đây chính là con trai tôi, tôi không cho phép bất kỳ thứ gì cướp mất nó, tôi vút quần áo và hành lý xuống, xông tới ôm lấy nó, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó.

'Tôi biết ông.' Đứa bé trong lòng đột nhiên nói, lời nói giống như đúc đêm hôm đó nghe được, nó không an phận giã khỏi tôi, lạnh lùng nhìn tôi.

'Tôi biết ông, hơn nữa tôi đã ăn sạch con ông rồi.' Nó ha ha cười, nụ cười kia cực kỳ quen thuộc.

Giống như người phụ nữ ở thôn đó. Đứa bé sau khi cười xong thì hôn mê bất tỉnh, tôi ôm nó, nhìn tay kia một chút, lại thành năm ngón bình thường.

Cha mẹ và vợ bị dọa sợ, nhưng may mà đứa bé lại nhanh chóng tỉnh lại, chỉ có điều vẫn như cũ trốn tránh tôi.

Đây không phải cuộc sống tôi mong muốn, tôi không chịu nổi nữa, vì vậy lấy dụng cụ xúc cỏ ra chạy ra ngoài. Cha dường như biết tôi muốn làm gì, chợt hướng tôi vọt tới.

"Đừng mà." Ông lão lệ tung hoành kéo cánh tay tôi, không lâu sau đôi tay mạnh mẽ cường tráng này lại mềm nhũn, tôi hầu như không cảm giác được sức lực của ông.

"Ba. Con nhất định phải giải quyết việc này." Nói xong, tôi cởi áo khoác xuống, sòai bước ra ngoài đào lên mô đất kia.

Cha tê liệt ngã trên sàn nhà, mà mẹ cũng thét lên chạy tới muốn ngăn cản tôi.

'Con sẽ hối hận! Nhất định sẽ thế!' Mẹ như người điên nguyên rủa tôi, dáng vẻ tóc tai bù xù vô cùng đáng sợ, tôi liếc nhìn vợ, cô ấy khóc ôm đứa bé, cô ấy chưa bao giờ ngăn cản tôi làm bất cứ chuyện gì, trong mắt cô ấy, tôi vĩnh viễn đúng, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm, giống như cha mẹ trong lòng tôi vậy.

Chỉ có đứa bé kia, lại cắn ngón tay mang theo ánh mắt chế giễu và hiếu kỳ nhìn tôi.

Theo dụng cụ xúc đất lên, mặt cỏ bị lật ra tan tành, quả nhiên, tôi tìm được đứa trẻ sơ sinh được chôn sâu kia, tuy tứ chi bắt đầu thối rữa, nhưng khuôn mặt vẫn như cũ rõ ràng có thể thấy được, tôi cẩn thận lấy thi thể đứa bé kia ra.

'Kết thúc, tất cả đều kết thúc rồi.' Tôi đỡ đầu đứa bé kia, tự lẩm bầm.

Khi tôi đem thi thể chậm rãi tách khỏi bùn đất, chợt phát hiện tựa hồ bị cái gì đó kéo phải, vừa cúi đầu nhìn, hóa ra chỗ mắt cá chân của đứa trẻ lại còn một cái tay, một bàn tay chỉ còn lại xương khớp nắm chặt mắt cá chân của cái xác.

Có hai cái xác? Tôi nhìn mẹ, mặt bà không thay đổi nhìn tôi.

Tiếp tục xúc đất trên mặt đi, mùi thối rữa càng nghiêm trọng. Phía dưới kia là một thi hài hơi nhỏ hơn, dường như đã chôn rất lâu rồi.

Tôi cẩn thận lấy hai cái xác ra, dùng vải trắng phủ lên đặt trên cỏ, ánh mặt trời lạnh dần, đứa bé trong lòng vợ tôi vẫn nhìn chăm chăm thi thể kia.

Trở lại phòng, vợ và tôi ngồi một bên, cha mẹ ngồi đối diện, dưới ánh đèn họ dường như thoáng cái đã già nua hơn mấy chục tuổi.

'Cái xác thứ hai là ai?' Tôi hỏi họ.

'Anh trai song sinh của con.' Mẹ khẽ nói, tôi bỗng nhiên kinh hãi, tôi khi nào thì có anh trai?



'Gia tộc chúng ta trước giờ chỉ có thể có một hậu duệ truyền nhận hương hỏa, mà bất kể thế nào, gia tộc của chúng ta đều là sinh song thai, mà một đứa trong đó sẽ phải lấy tư cách trấn trạch và bảo vệ hưng vong gia tộc mà nhất định phải chôn sống ở sâu sau, tuyệt không thể có hai đứa con trai đồng thời tồn tại, hơn nữa đã chôn xuống thì không thể đào lên lại, bằng không nhà tất bại, con cho rằng những tài phú địa vị này là tới thế nào? Đó là huynh đệ của con, huynh đệ của ba, huynh đệ của ông nội ông cố con dùng mệnh đổi lấy, hoặc nói, đây chính là một khoản giao dịch mà thôi.' Cha bỗng nhiên như trút được gánh nặng thờ dài.

'Con mãi vẫn không có con, ba vô cùng sốt ruột, cho nên từ chỗ người phụ nữ kia mua đứa bé, ba nghĩ con nhất định cũng biết, giống vậy, ba chôn sống đứa bé kia xuống, nghiệp chướng mà, đứa trẻ tốt biết bao, ba chỉ hy vọng xem như hạt giống có thể khai chi tán diệp cho nhà chúng ta, hoặc có thể thay đổi số phận chết tiệt này, nhưng không ngờ tới vẫn là song thai, nhưng sinh ra lại chỉ là một, ba thật sự không biết nên khóc hay nên cười.

Mỗi một người đàn ông sống sót, đều sẽ tiếp tục sử dụng tên của huynh đệ đã chết, chứng tỏ đã chết một lần, sẽ không bị mệnh cách thế gian ràng buộc, đương nhiên có thể làm bất cứ chuyện gì cũng thuận buồm xuôi gió.' Cha tôi cúi thấp đầu, tôi rất khó tin thời gian qua người cha được người ngoài gọi là thiện lương giàu lòng từ ái này lại giết chết một đứa trẻ sơ sinh còn bọc tã.

Mà hết thảy những việc này lại đều vì tôi.

Tôi rất cuộc hiểu rõ, vì sao mẹ phải tế bái bài vị kia, vì sao tên trên bài vị ấy giống tên tôi.

Tôi rất cuộc là ai, chỉ là một người mượn tên của huynh trưởng đã chết để sống tiếp sao?

'Nhà bại rồi, nhà nhất định bại rồi, mà thôi mà thôi, như vậy có lẽ bản thân đã quá mệt mỏi.' Cha bỗng nhiên đứng lên, lão đảo đi ra ngoài.

Mẹ không nói một lời, chỉ xoay người trở lại phòng ngủ, lúc đi ra cầm bài vị kia.

Đêm hôm đó, chúng tôi đốt trụ cả hai cỗ thi hài và bài vị, trong ánh lửa bộ dáng con trai tôi trở nên cực kỳ đau đớn, đồng thời bệnh nặng một trận, sau khi khỏi bệnh việc buôn bán của cha cũng bắt đầu xuống dốc không phanh, công việc của tôi cũng mất, tháng trước, hai người lần lượt qua đời, cách nhau chưa đến một tuần, tài sản khi còn sống cũng dùng lo việc hậu sự cho họ cả.

Bây giờ tôi chỉ có thể dựa vào thu nhập sơ sài của vợ chồng đỡ chi phí trong nhà, đương nhiên, tôi vẫn đang liên tục tìm việc làm." Người đàn ông bỗng nhiên vui vẻ, tôi rất khó tưởng tượng một người từ trên cao rơi xuống đáy cốc, trải qua những việc này còn có thể cười được.

"Nhưng mà tôi rất vui, bởi vì con trai tôi rốt cuộc cũng mở miệng gọi tôi là ba, có nó, làm bất cứ chuyện gì đều có động lực, tôi sẽ luôn tiếp tục cố gắng." Nói xong, ông ta lúc này mới đưa ra tư liệu của mình.

Quên không nói, ông ta đến tòa soạn ứng tuyển. Tôi thân thiện nhận lấy, cũng nói cho ông ấy biết nên chỉnh đốn lại một chút, chiều trở lại gặp xã trưởng. Ông ấy hưng phấn đi ra ngoài, trước khi đi còn nhiệt tình ôm lấy tôi. Nhìn bóng lưng của ông ta tôi cảm thấy với ông ấy mà nói, nhận được còn nhiều hơn so với mất.

## Chương 84: Vỡng Lượng

Có vài công việc rất ít làm trong văn phòng, giống như ông chủ hoặc bộ phận marketing, chỉ có điều cái trước là chỉ huy người khác ra ngoài làm việc cái sau là bị người khác chỉ huy, chỗ của tôi chỉ hơn mười mấy thước vuông, trừ máy đánh chữ bàn giấy máy vi tính ra không gian còn lại liếc mắt là thấy ngay, may mắn mọi người rất ít khi cùng ở chung một chỗ -- Ngoại trừ thứ sáu thống nhất sắp chữ in ấn ra.

Cũng chính vì vậy, tôi gần như một tuần mới gặp lão Hoàng một lần.

Lão Hoàng không hề già, cũng không phải họ Hoàng. Anh ta chuyên phụ trách mảng giải trí, người này khá nhiều chuyện, song ngẫm lại là do chức trách, cũng không cảm thấy đáng ghét nữa.

Nhưng anh ta luôn thích kể Hoàng Đoạn Tử, nhân viên nữ ban biên tập nhiều, dần dà liền gọi anh ta là lão Hoàng luôn, nhưng mà người này quý ở chỗ có ý tứ lắm, sẽ không quá đà, phàm là cao thủ đều biết điểm ngừng, Lão Hoàng hiển nhiên hiểu rõ, cho nên chỉ cần trên mặt người khác lộ ra chút bức mình hoặc chán ghét sẽ lập tức dừng lại, hơn nữa thường ngày đối với mọi người hiền lành, thích giúp đỡ, thỉnh thoảng kể chút truyện cười ngược lại cũng không ảnh hưởng gì.

(Tiêu: Hoàng Đoạn Tử là truyện cười ngắn kèm yếu tố tình dục, là chất hỗn hợp của tình dục và ngôn ngữ trí tuệ dân gian hóa)

Sáng hôm nay chỉ có tôi và anh ta tới sớm, vì vậy anh ta đành phải kéo tôi kể.

"Biết lão tổ tông của phóng viên chúng ta là ai không?" Lão Hoàng ngoại trừ thích kể chuyện cười, còn thích hỏi vài vấn đề chẳng biết trời biết đất.

Tôi lắc đầu.

Lão Hoàng đương nhiên đặc ý nói cho tôi biết là Trương Lương.

Lần này tôi cũng không thèm lắc đầu nữa, anh nói càn, tôi lập tức đáp lại một câu, nhưng Lão Hoàng muốn chính là hiệu quả này.

"Nhớ khi đó Bá Vương bị kẹt ở Cai Hạ chẳng phải đã hát sao?" Lão Hoàng cười nói. Đúng vậy, tôi bỗng nhiên cảm giác được mình bị anh ta gạt rồi, song nếu đã buồn chán, vậy nghe anh ta kể tí vậy.

"Chẳng phải ông ta đã hát Ngu Cơ Ngu Cơ ơ biết làm sao à?" Lão Hoàng nói.

"Đúng vậy", tôi nói "Nhưng đó chẳng phải do ông ta sợ bạn gái mình rơi vào tay tên lưu manh danh xưng là Lưu Bang sao?"

"Cậu sai rồi, người ta kỳ thực hát là Ngu Ký, Ngu Ký à biết làm sao, chính là ngu nhạc ký giả à ngu nhạc ký giả à tôi bắt em có cách nào đây. Cậu suy nghĩ chút đi, khi ấy hai nam nghệ sĩ nổi danh nhất là ai? Là Hạng Vũ và Lưu Bang đó, nữ nghệ sĩ nổi danh nhất là ai? Ngu Cơ đúng không? Cho nên Trương Lương mới đưa tin cho đội quân con em của Hạng Vũ nói Hạng Vũ và Lưu Bang đâu phải tranh thiên hạ, thật ra là tranh nữ nhân mới đánh nhau, chuyện xấu này trong một đêm liền truyền ra, tám ngàn đội quân đương nhiên cảm thấy bức dọc, vì vậy cũng không muốn làm loại chuyện pháo hôi vô nghĩa này, cho nên nói Trương Lương là tổ sư gia của ký giả chúng ta, nói đúng là tổ sư gia của Ngu nhạc ký giả đó.

(Tiêu: Ngu nhạc ký giả là phóng viên giải trí)

Tôi không nhìn được thấy buồn cười, chợt nhìn kỹ Lão Hoàng, đỉnh đầu bị rụng tóc, như một trái banh vậy, vì tóc rụng sạch từng túm lông đọng trên da đầu lấp lánh tỏa sáng, mặc dù chưa tới bốn mươi tuổi, người lại tiều tụy ghê gớm, giống như củ cà rốt cắt khúc ướp muối phơi khô nhiều ngày, da vàng khô nẻ lật lên nhăn nheo, cũng khó cho họ vất vả hơn chúng tôi, hơn nữa thường bị chạy tới chạy lui như vịt, cộng thêm thức khuya dậy sớm gió thổi nắng chiếu, thật đúng là tưởng rằng tìm được chút X bảo thì thanh khiết sạch sẽ có thể mặt trắng trơn mà không phải làm việc đó hoàn toàn là lừa mình dối người.

Song gần đây gặp anh ta lại phát hiện không chỉ là mặt, cả người dường như có chút lạ lùng.

Anh ta chưa kết hôn, chính xác là vừa ly dị, ngành của họ ly hôn như cơm bữa, thay vợ so với thay phim chụp còn chịu khó hơn, có lúc ôm máy chụp ảnh còn lâu hơn ôm phụ nữ, cái này trừ phi đối phương có thể biến thành máy chụp ảnh bằng không sẽ không vui vẻ gì.

Thế nhưng tôi gần đây mỗi lần nghe điện thoại của anh ta luôn truyền ra hàng loạt thanh âm của trẻ nhỏ, có đôi khi là tiếng khóc có đôi khi là tiếng cười.

Tôi từng hỏi anh ta có phải dùng loại tiếng chuông âm trẻ con không, nhưng anh ta lại nói không có, hơn nữa còn kỳ quái nói anh ta căn bản không nghe thấy gì.

Thú vị nhất là, Lão Hoàng dường như càng ngày càng phấn chấn, vận khí của anh ta tốt lắm, có mấy tin tức lớn đều bị anh ta bắt độc quyền, khoa trương nhất là một lần có một ngôi sao nam danh tiếng

đêm khuya ra đường vội vã tìm nhà vệ sinh, nhất thời không tìm được nên tùy ý trốn góc tường giải quyết, kết quả cái này cũng bị anh ta chụp được. Đơn giản là gặp may rồi, về sau ngôi sao nam này muốn kiện anh ta, Lão Hoàng lại trợ trợ, quan tòa phán hai người đều thắng, ngôi sao nam được tìm chụp quảng cáo thuốc lợi tiểu khai thông đường tiểu, nghe đâu lời quảng cáo phải châm chước rất lâu, có nói là nước tiểu của ta là địa bàn của ta, cũng có đề nghị là tiểu một lần trẻ mười năm, cuối cùng ngược lại là câu kia của Lão Hoàng uống ngay bảo thận của chúng tôi, tiểu đến thiên hoang địa lão được áp dụng. Hai người về sau thành bạn tốt, chẳng qua ngôi sao nọ năn nỉ Lão Hoàng chụp tiểu tiện thì cũng thôi, những chuyện khác để chừa chút mặt mũi, vì vậy Lão Hoàng cũng trong một đêm biến thành diễn viên chính của cả tòa soạn, lượng phát hành báo tăng mạnh. Hơn một tháng qua hầu như toàn bộ chuyện trọng đại xảy ra đều ở chỗ anh ta, song mọi người hỏi anh ta cũng chỉ nói là may mắn mà thôi.

Ngẫm lại anh ta tháng trước cũng vì một bài báo thất thiệt, gây đại họa, may mà trong xã niệm tình anh ta có thâm niên mới cho qua, nhưng thật ra là người bị hại không có bối cảnh gì mà thôi, thế đạo này chính là như vậy, mồ hôi người giàu so với máu người nghèo còn đáng giá hơn. Nghe đâu khổ chủ trước khi xảy ra chuyện còn gọi điện cho Lão Hoàng, Lão Hoàng nhận cũng lười nhận.

Cũng có thể vận xấu đã chấm dứt, cho nên bây giờ một mạch phong quang.

Nhìn Lão Hoàng nhận điện thoại lại vô cùng lo lắng đi ra ngoài, tôi không nhìn được cười một tiếng.

Lão Hoàng ra ngoài không lâu, ngăn kéo của anh ta vậy mà lại truyền tới tiếng điện thoại di động. Tôi đành phải lấy ra mau chóng đuổi xuống lầu, nhưng Lão Hoàng đã không thấy bóng dáng.

Tôi đành phải tự mình nhận điện thoại.

Trong loa chỉ có tiếng khóc của trẻ con, vô cùng chói tai, tôi a lô cả buổi, tiếng khóc lại càng lúc càng lớn.

Tôi áp vào ống nghe, nhưng cảm giác tiếng khóc từ phía sau, hoặc nói từ bốn phương tám hướng truyền tới, bủa vây lấy tôi.

Tôi cảm thấy có chút không đúng, lập tức gác điện thoại.

Lúc này, điện thoại của mình lại vang lên, vừa nhận thì ra là Lão Hoàng, nhưng anh ta không phải quên mang điện thoại di động sao.

"Âu Dương à, nói với sếp, tối nay ra bản in trang báo, tôi lại chụp được thứ tốt rồi, vậy nhé, tôi không nói nhiều nữa." Nói xong, điện thoại liền cúp.

Nói như vậy điện thoại di động trong tay tôi không phải của Lão Hoàng.

Nhưng số hiển thị trên di động lại chính là điện thoại nhà Lão Hoàng. Ngẫm lại bây giờ không có việc gì, bỗng nhiên có loại cảm giác đùa dai -- Chẳng lẽ Lão Hoàng lên kim ốc tàng kiều, còn có thêm một em bé, phỏng chừng mới vừa rồi là người phụ nữ kia gọi tới, nghe tiếng tôi nên không dám nói tiếp nữa.

(Tiêu: Kim Ốc Tàng Kiều xuất phát từ điển cố Hán Vũ đế Lưu Triệt năm lên ba tuổi đã được phong là Giao Đông vương (膠東王). Một lần, ông được mẹ nuôi, tức Quán Đào công chúa, ôm vào lòng rồi hỏi: Con có muốn lấy vợ không?. Có, Lưu Triệt đáp lại. Công chúa chỉ vào đám đông hơn trăm người đứng cạnh gợi ý tiếp: Muốn người nào?. Lưu Triệt đều nguầy nguậy lắc đầu, tỏ ý không ưng. Quán Đào

công chúa lại chỉ tay về phía con gái mình, tức Trần A Kiều, rồi hỏi: Ta gả A Kiều làm vợ cho con được chẳng?. Lưu Triệt nhoẻn cười đáp: Được ạ! Nếu lấy được A Kiều làm vợ, con sẽ cho đúc nhà vàng để cho nàng ở. Chính câu nói này về sau đã trở thành điển cố nổi tiếng của Trung Quốc Kim ốc tàng Kiều [金屋藏嬌; nhà vàng cất người đẹp] --- Theo wiki)

Nghĩ tới đây cũng đã hiểu rõ, nhà Lão Hoàng tôi cũng biết, đã lâu chưa đến, cứ đến thăm một chuyến. Hơn nữa trước khi Lão Hoàng về đến nhà, vừa nghĩ tới vẻ mặt kinh ngạc lúng túng của Lão Hoàng lúc đó tôi chỉ muốn cười.

Cuối tuần chỉ lên có mặt theo thông lệ, công tác không nhiều lắm, tôi chào một tiếng rồi chạy đến nhà anh ta.

Lão Hoàng ở tại tòa nhà công nhân viên mới xây của tòa soạn, anh ta làm lâu năm, vừa vắn kịp một lớp hùn vốn tự trả cuối cùng, nhà không mắc, nhưng không thực dụng.

Diễn hình hai phòng ngủ một phòng khách nhỏ, anh ta chuyển nhà tôi có giúp một tay, song về sau không qua đó nữa, khi ấy anh ta còn chưa ly dị, nhưng từ quan hệ của hai người đến xem cũng không bao lâu nữa.

Lão Hoàng không hổ là phóng viên giải trí, ngoại trừ tài ăn nói tốt ra bình thường kiện tụng cũng để cho tay nghề điều luyện của anh ta lên tận tòa án ly hôn, kết quả nhà bị anh ta tranh được, vợ trước thì tức giận bất bình tuyên bố muốn trả thù, Lão Hoàng xem thường, nói muốn trả thù anh ta phải xếp hàng mua vé, có bản lĩnh này thì đi làm kiếm vé vào cửa Olympic Game còn thực tế hơn chút.

Đang khi nói chuyện tôi đã tới nhà anh ta, nhấn chuông cửa, dù sao cũng phải gặp chị dâu Hoàng mới, tôi mang theo chút trái cây và



bánh ngọt, nhưng cánh cửa không thấy mở.

Tôi lại nhấn xuống, song lần này thời gian khá dài, đứng sau cánh cửa dày tôi gần như có thể nghe được tiếng nhạc bên trong.

Trong hành lang không có ai, tôi giống như khúc gỗ chọc ở bên trong.

Khi tôi cho rằng bên trong không có ai, cửa lại mở ra.

Bày ra nụ cười theo thông lệ, cúi đầu vừa định giao túi thức ăn cầm mỗi nhừ trong tay qua, thỉnh linh phát hiện trước mặt không có ai.

Nhưng cửa đã mở ra mà.

Lần này đến phiên tôi lúng túng, đành phải hô câu tôi có thể đi vào không? Gọi mấy tiếng cảm thấy có chút sốt ruột, nghĩ thầm tôi hiểu rõ Lão Hoàng, sao anh ta lại tìm một người phụ nữ không hiểu quy củ như vậy.

May mà bố cục nhà không khác lần kia nhiều lắm, tôi tìm được đôi dép, xách đồ vào, cẩn thận đặt quà trên bàn gỗ lót thủy tinh.

Tôi vốn tưởng rằng người mở cửa có lẽ trốn ở cửa, nhưng khi tôi cài cửa lại vẫn như cũ không có ai.

Cả căn nhà không lớn, hầu như có thể liếc mắt đã thấy hết. Nhưng tôi trước sau không cảm nhận được có người ở, tôi lại gọi vài tiếng, đáp lại tôi chỉ là thanh âm của chính mình.

"Hay là chị dâu mới lãng tai, nhưng đứa bé kia không thể nào cũng ngủ như chết vậy được?" Tôi buồn bực, vì vậy nhón chân đi vào phòng.

Căn phòng trống không, đặt một ít tạp vật và đồ gia dụng cũ.

Gian phòng khác chỉ đặt một chiếc giường đơn, giường kia tôi biết, lần trước tôi từng giúp anh ta tìm mua được từ chợ đồ cũ. Cạnh giường chỉ có một tủ sách và máy vi tính đặt phía trên. Tôi không nhìn thấy chút xíu quần áo nào liên quan đến phụ nữ và trẻ em.

Khi tôi xoay người muốn vào phòng bếp xem, chợt nghe phía sau có một tràn tiếng động sột soạt và tiếng nhai nuốt thức ăn.

Nhìn lại chỉ phát hiện vụn thức ăn đầy bàn, bánh ngọt trái cây đã biến mất.

Dù là cuộc thi ăn, thế này cũng quá nhanh, hoặc nói, con người, không thể ăn nhanh như vậy.

Hiện giờ nhà này chỉ có nhà bếp và nhà vệ sinh chưa xem qua. Thứ kia chỉ có thể trốn ở hai chỗ này.

Nhà vệ sinh không lớn, bên trong cái gì cũng không có, nhà bếp cũng chỉ mấy mét vuông, song dưới bàn có rất nhiều ngăn tủ lớn.

Tôi mở từng ngăn tủ ra, chỉ là nồi chén chậu thau và các dụng cụ bếp khác tạm thời không cần nhắc tới. Nhưng bên cạnh ngăn tủ cuối cùng lại rơi vãi một ít vụn bánh ngọt màu vàng như hạt thóc vậy.

Tôi từ từ đưa tay tới, vừa muốn mở ngăn tủ ra, cửa lại vang lên tiếng động.

Lão Hoàng về. Tôi đành phải vội vàng qua đó.

"Cậu ở đây làm gì?" Lão Hoàng giật mình nhìn tôi, anh ta đầy mồ hôi,

trên mặt còn bị hun khói đen sì, trong tay cẩn thận cầm máy chụp hình.

"Anh để quên điện thoại di động ở phòng làm việc, tôi cũng đã lâu không tới, cho nên thuận tiện sang đây, nhưng mà có người giúp tôi mở cửa, nhưng sau khi đi vào lại không nhìn thấy ai nha. Tôi cố ý đem chữ "nha" kéo thật dài, sắc mặt Lão Hoàng có chút không ổn.

"Ai bảo cậu vào? Nói không chừng là tôi khóa cửa không kỹ, may mà là cậu, không thì gặp kẻ trộm là xong, xem ra tuy tôi hai bàn tay trắng, trong nhà vẫn phải nuôi chó."

"Lão Hoàng, nhà anh rốt cuộc đang nuôi cái gì hả?" Tôi chợt truy vấn một câu.

"Không có, không có gì." Lão Hoàng có chút lưỡng cố, tôi nhìn thấy trong tay anh ta dường như mang cái gì đó, thừa dịp anh ta không chú ý tôi kéo qua.

"Để xem anh mua gì nào, trưa nay tôi không về, ở chỗ anh ăn ké bữa cơm" chữ cơm tôi còn chưa nói ra khỏi miệng, trong túi một luồng mùi tanh hôi xộc vào mũi, tôi vội chỉnh ánh sáng nhìn, bên trong không ngờ đều là nội tạng máu đầm đìa.

"Anh mua cái này làm gì? Tôi nhớ anh từng nói ghét nhất ăn lòng." Tôi ném túi cho anh ta.

"Không liên quan đến cậu!" Lão Hoàng có chút tức giận, thoáng cái đẩy tôi tới cửa, còn chỉ vào rác rưởi trên bàn мэng tôi.

"Cậu thế này giống khách chỗ nào, làm nhà tôi lộn xộn cả lên, đi mau đi, tôi dọn dẹp xong còn phải làm bản thảo kịp buổi chiều." Tiếp đó không nói gì nữa liền đuổi tôi ra khỏi nhà.

Tôi lẩm bẩm trở về tòa soạn, song có thể khẳng định, Lão Hoàng chắc chắn đã gạt tôi chuyện gì đó, hơn nữa có liên quan đến biểu hiện xuất sắc của anh ta gần đây, có lẽ anh ta sợ tôi biết mà cạnh tranh với anh ta.

Nhưng những ngày sau, Lão Hoàng theo lẽ thường thì sẽ tới chỗ tôi lấy bản in thử, nhưng không hề nói chuyện với tôi càng không nói chuyện với những người khác nữa, khi nghe điện thoại tiếng cười của trẻ sơ sinh cũng không có nữa, thay vào đó là -- Tôi dường như nghe thấy hai Lão Hoàng đang nói chuyện, như song thanh hoặc tiếng vọng vậy, khác biệt là một giọng già hơn một giọng lại dị thường non nớt.

Lão Hoàng vẫn bắt tin tức khắp nơi, hoặc nói tin tức khắp nơi bắt anh ta, anh ta hầu như đoạt hết bát cơm của phóng viên chụp hình của toàn bộ chuyên mục tòa soạn, anh ta chẳng quan tâm lắm, mỗi tháng nhận thù lao hậu hĩnh.

Chỉ có điều, sắc mặt anh ta càng ngày càng khó coi, vốn dĩ trên đầu còn sót lại mấy khối ốc đảo giờ cũng đã hoàn toàn tan tác. Vành mắt đen kịt, da dẻ cũng từ vàng đổi thành màu cát trộn xi măng.

Cuối cùng có một ngày, anh ta kéo tôi đang muốn ra cửa lại.

"Đến, đến nhà tôi được không, tối nay, tôi có chuyện muốn nói cho cậu biết."

Tôi đã sớm dự đoán được kết quả này, nhưng không ngờ lại nhanh thế.

Buổi chiều sau khi tan việc, tôi mua chút món kho, lần nữa cùng Lão Hoàng về nhà. Dọc đường tôi cố ý không cho anh ta ngồi xe.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Muốn tôi hỗ trợ thì đừng giấu giếm nữa." Tôi hỏi Lão Hoàng, Lão Hoàng dáng vẻ muốn nói lại thôi, cuối cùng mới đành hắng từ từ kể.

"Tôi mới đầu còn tưởng rằng nhật được bảo bối, nhưng bây giờ xem ra nó đã dính chặt vào rồi." Giọng Lão Hoàng mang theo nghẹn ngào.

"Sau lần đó tôi thiếu chút nữa đã mất việc, sếp và đồng nghiệp căn bản cũng nhìn tôi chưa đến nửa con mắt, lại thêm tôi lớn tuổi phản ứng chậm, chạy tin cũng không chạy lại những người trẻ tuổi kia, vì vậy hàng ngày nát rượu, một lần sau khi tôi tỉnh rượu lại phát hiện một chuyện quái dị.

Tôi lấy điện thoại di động trong ba lô ra, lại phát hiện có hai cái.

Rất giống nhau, tôi phân biệt lâu lắm mới tìm được cái của mình, bởi vì một cái vỏ ngoài có chút vết bị đánh rơi, giữa lúc tôi buồn bực, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, bên trong là tiếng khóc của phụ nữ, thanh âm cô ta đứt quãng, tôi căn bản không nghe rõ được, nhưng ý chính vẫn hiểu, cô ta muốn tôi chăm sóc con cô ta.

Tôi nghe mà chẳng hiểu ra sao, liền cúp điện thoại, nhưng không lâu sau tôi nghe được một tràn tiếng khóc của trẻ con, vô cùng thê thảm, khi ấy là đêm khuya, tôi một mình nằm trên giường tìm khắp nơi phát ra âm thanh, cuối cùng lại là trong ba lô.

Tôi dốc hết mọi thứ trong ba lô ra, cuối cùng có một thứ cỡ bằng bàn tay vừa ra liền vụt một cái không thấy đâu nữa, tôi sợ hết hồn, còn tưởng là con chuột, vội vã cầm quyển sách muốn đuổi theo.

Ánh sáng trong phòng không nhiều, tôi phát hiện vật kia chuyển động cực nhanh, hơn nữa còn không ngừng khóc thút thít, tiếng động càng

lúc càng lớn, trong lòng buồn bực vô cùng, vì vậy tôi hét lớn một tiếng "Đừng khóc nữa!"

Tên kia vậy mà ngừng lại, lúc này tôi mới rõ nó.

Cả người là màu đen, giống như bôi xỉ than đá vậy, lỗ tai dài mà nhọn dựng thẳng thật cao, hình dáng như trẻ con, nhưng nhỏ hơn nhiều, khiến tôi không thoải mái nhất là đôi mắt nó màu đỏ nảy lên quỳ dị như sung huyết. Động tác tứ chi giống như thằn lằn vậy, vững vàng bám trên trần nhà, nghiêng đầu sang một bên nhìn tôi chăm chăm.

Kế tiếp khiến tôi càng kinh ngạc chính là, tôi vậy mà nghe được một tiếng rống khi nãy của mình.

"Đừng khóc nữa!"

Giống hết giọng của tôi, như máy ghi âm trả lại vậy, song nghe kỹ còn mang theo chút non nớt, thẳng oắt kia dường như rất phấn khích, nhưng hình như chỉ có một câu này, tiếp theo lại bắt đầu phát ra tiếng khóc kêu của trẻ sơ sinh. Khi tôi đang luống cuống tay chân, điện thoại kia lại vang lên.

'Anh thấy con tôi thế nào. Nuôi nó cho tốt, nó sẽ giúp anh, nhớ kỹ, đừng để nó tùy tiện nói chuyện, bởi vì những gì nó nói ra đều sẽ trở thành hiện thực.' Nói xong, điện thoại liền treo.

Để cho tên kia ngậm miệng, tôi cũng không nghĩ nhiều, tùy tiện tìm chút thức ăn -- Ví dụ như bánh mì tôi ăn còn thừa hoặc bánh bích quy. Vật nhỏ này vừa thấy thức ăn trong tay tôi, lập tức nhảy xuống, nằm sấp trong tay tôi ăn ngấu nghiến, sau khi ăn xong liền bất động, giống như ngủ vậy.

Tôi đoán chừng nó là một loại thú nuôi của kẻ có tiền, đầu năm nay tiền nhiều cháy túi, những phu nhân kia sở thích không giống người thường, nuôi vài con mèo con chó không thể nào thỏa mãn họ, không phải có cách nói như vậy sao, không gợi cảm thì phải có cá tính, vì vậy nào rấn nào thẩn lẩn nào giun đũa các loại đều có, thứ trước mắt đoán chừng cũng là một loại động vật vô danh bắt chước tiếng người mà thôi, nếu đã vậy, tôi để nó ngủ một đêm, sau đó mai lại tìm chủ nhân nó.

Nhưng tôi tưởng lầm rồi.

Lúc nửa đêm đột nhiên nó kêu lên: "Dưới lầu có người bị xe đụng!" Nó không ngừng lặp lại câu này, mà khi chưa đến hai giờ sáng, tôi bị nó ồn ào cáu kỉnh, vì vậy muốn đi xuống siêu thị dưới lầu mua chai bia, kết quả vậy mà phát hiện ông chủ siêu thị khi đi ra vớt rác thật sự bị xe đụng. Vì vậy tôi vô tình thành ân nhân cứu mạng của ông ấy -- Người vùng này ngủ rất sớm, ông ta bị gãy xương sườn đâm vào phổi, căn bản không kêu được, nếu tôi không xuống, ông ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Sau chuyện này tôi bắt đầu tin lời người phụ nữ kia nói. Quả nhiên, toàn bộ tin tức còn chưa xảy ra nó đều có thể dự đoán trước, tôi chỉ cần chuẩn bị máy ảnh đợi ở nơi đã định là được, chuyện kế tiếp cậu cũng biết đó, tôi dựa vào lời tiên đoán, thoáng cái thành phóng viên nổi tiếng trong xã, mà vật nhỏ kia ăn uống cũng càng ngày càng dữ, khẩu vị càng ngày càng quái, thích ăn sống nội tạng động vật. Mỗi chuyện nó nói đều không hề xảy ra ngoại lệ, có lúc, tôi còn thật sự sợ nó thành linh nói một câu đại loại như tôi toi rồi.

Mà làm tôi bất an nhất là mấy ngày gần đây.

Nó vậy mà lại lớn lên, từ một trẻ sơ sinh dần dần trưởng thành!" Lão Hoàng nói đến đây, hầu như toàn thân đều phát run, anh ta liếm môi,

hầu kết cuộn lên một cái.

"Lớn lên?" Tôi khó hiểu hỏi.

Đúng vậy, nó thậm chí bắt đầu biến thành một người trưởng thành, mà mặt mày lại, quên đi, tôi không nói ra được, cậu cùng tôi về nhà sẽ biết." Lão Hoàng bỗng nhiên bước nhanh hơn, tôi ngẩng đầu nhìn, đã đến tòa nhà kia.

Khi mở cửa tay Lão Hoàng cũng run rẩy, thật vất vả mở ra, bên trong lại có mùi thối.

Ngọn đèn phía ngoài còn chưa tắt, tôi cảm giác được mùi thối đến từ một góc của phòng khách.

Một bóng người đen thùi ngồi xồm ở đó, không ngừng bỏ cái gì đó vào miệng.

Nó dường như đã phát hiện, chột nháy dựng lên, nhanh nhạy như con khỉ, nhưng lại như lời Lão Hoàng nói, giống thằn lằn nằm lên mặt vách tường, vươn lưỡi màu đen, cảnh giác nhìn tôi.

Tôi ngạc nhiên phát hiện, ngoại trừ lỗ tai dài và đôi mắt đỏ tươi, dáng dấp quái vật này lại giống hệt Lão Hoàng.

Tôi quay đầu nhìn Lão Hoàng, có chút không biết nói gì. Lão Hoàng thì lắc đầu cười khổ.

Vô luận thế nào, tôi phải đến gần hơn, ôm loại ý nghĩ này, tôi dò xét bước về phía trước.

"Người sẽ ngã xuống." Tên kia lại còn nói chuyện, hơn nữa nghiêm nhiên là giọng điệu thường ngày của Lão Hoàng.



Không đợi tôi phản ứng, quả nhiên chân tôi trượt một cái, ngã bịch xuống, tôi bất đắc dĩ xoa móng, nhìn mặt đất một chút, không có bất kỳ vật gì, tôi vậy mà lại té lộn mào.

"Lão Hoàng" trên vách tường nhếch môi cười, chậm rãi bò đến bên cạnh tôi.

Đến gần rồi, tôi càng cảm thấy được mùi thối trong miệng nó vô cùng nồng.

"Nó mỗi ngày đều muốn ăn những nội tạng sống này, còn thích nhất chờ thối rữa sau đó mới ăn." Lão Hoàng cố nén đi tới, nhắc lên túi nylon sưng máu ở góc nhà.

"Tôi thực sự sắp phát điên rồi, mỗi ngày đối mặt với một thứ giống hệt bản thân." Lão Hoàng vừa nói, bỗng nhiên một cái tay vói vào túi, anh ta cơ hồ là đang làm theo bản năng vậy.

Tôi giật mình nhìn anh ta dùng tay cầm lên một miếng gan heo nát vụn, không chút do dự bỏ vào miệng mình. Tôi vội vàng hô to một tiếng, xông tới đánh rớt thứ trong tay anh ta, lúc này Lão Hoàng mới như ở trong mộng tỉnh lại nhìn tôi.

"Tôi, tôi rốt cuộc đang làm cái mẹ gì?" Lão Hoàng thấy máu me đầy tay thống khổ hô.

"Người ở đây nuôi ta, người ăn chẳng khác nào ta ăn" Tên kia vậy mà cười hì hì trả lời. Lần này nó không bò nữa, mà nhảy xuống, như người bình thường tới trước mặt chúng tôi.

"Người xem, người chính là ta, ta chính là người." Cái tên cực kỳ giống Lão Hoàng vừa nói, vừa xoa nắn mặt mình.

Mặt nó đang kịch liệt biến chất giống như xoa nắn một mảnh vải bố nát.

Mà mặt Lão Hoàng không ngờ cũng chậm rãi biến hóa, nếp nhăn khóe mắt từ từ kéo dài ra ngoài, giống như một bàn tay vô hình chậm rãi cắt qua vậy, mà hô hấp của Lão Hoàng cũng dần dần nặng nề.

"Ta phải chết. Người cũng phải chết. Ta chính là người sau này, những gì ta nhìn thấy nghe thấy chính là những gì sau này người nhìn thấy nghe thấy." Nó vẫn dùng giọng của Lão Hoàng, nhưng vô cùng già nua. Lão Hoàng bỗng tỉnh táo lại, tựa như phát điên rồ lên, tiếp theo vọt vào nhà bếp.

Trong tay anh ta xách theo một con dao phay.

Tôi không kịp ngăn cản, bởi vì dao phay rõ ràng không phải bỏ về phía tôi, dưới loại tình huống này ánh mắt Lão Hoàng không nhìn thấy được ai khác.

Bởi vì tôi phát hiện ánh mắt anh ta cũng đã biến thành màu đỏ, giống hệt quái vật kia.

Giơ tay chém xuống, giống như tháo dỡ linh kiện vậy, "Lão Hoàng" đã bị Lão Hoàng băm vằm. Một dao liền chém đứt đầu, sau mỗi một dao chém vào, quái vật kia đều ở đó ha ha cười, trên đất đầu lâu lẫn lóc vẫn như cũ nói chuyện, giống như tụng kinh vẫn vậy.

"Người giết ta, chính là giết mình. Dáng vẻ của ta chính là hình dáng sau này của người." Sau khi lặp lại nhiều lần, đầu cuối cùng không chuyển động nữa, kèm theo thứ gì đó màu đen dạng bột vẩy khắp phòng, những phần tay chân cụt đứt kia đều tan ra. Tôi mở cửa sổ phòng khách, gió rít đầy nơi này, không lâu sau, trong phòng khách

lại sạch sẽ trở lại, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

"Không sao rồi?" Lão Hoàng dường như được cứu, tuy anh ta nhìn qua đã già hơn.

Thế nhưng điện thoại di động trong túi anh ta lại vang lên, Lão Hoàng do dự nhận, nhưng sau khi nghe sắc mặt càng khó coi.

Tôi nghe điện thoại di động truyền ra tiếng khóc của một phụ nữ, Lão Hoàng đưa điện thoại cho tôi, tôi để bên tai chỉ nghe được một câu nói.

"Người đã giết ta, lại giết cả con ta sao?" Nghe tới nghe lui cũng chỉ có một câu như vậy. Mặc dù cách xa, tôi cũng nghe được rõ ràng.

"Cậu đi đi, để tôi một mình yên tĩnh." Lão Hoàng không lên tiếng nữa, tôi an ủi anh ta vài câu, đành phải trở về. Trước khi đi, tôi lo lắng, cầm dao của anh ta đi, mà anh ta giống như một người gỗ liếc mắt nhìn, dựa vào tường ngồi, ôm đầu khế khóc.

Tôi chưa về nhà, mà đến tòa soạn, may mắn lúc này như trước có người trực, tôi rút ra hồ sơ lưu trữ trước kia của xã.

Hồ sơ liên quan tới việc xử phạt lần trước của Lão Hoàng.

Hóa ra lần đó Lão Hoàng báo cáo một cô gái trẻ chưa kết hôn đã mang thai, mà cô ta vốn hy vọng mượn sự giúp đỡ của Lão Hoàng cầu cứu xã hội, hy vọng để người đàn ông không chịu trách nhiệm kia tỉnh ngộ, nhưng Lão Hoàng tự ý đăng hình ảnh của cô ta lên, cũng viết chuyện cô gái thành nhân tình của phú thương, dựa theo logic thường ngày của Lão Hoàng mà nói, đã có hình chụp sẽ đăng hình chụp, nếu không mặt sẽ chụp phí, như vậy mới lộ vẻ chân thật. Kết quả rất rõ ràng cô gái là lao động nhập cư không có cách nào

cầu tố thì nhảy lầu tự sát, người chết, nhiều ít đã làm lớn chuyện rồi, song may mắn ở thành phố này ngay cả một người quen cũng không có, Lão Hoàng không phải chịu trách nhiệm gì.

Thế nhưng, nghe đâu ngày đó cô gái nửa đêm khuya khoắt nhảy lầu, trước khi chết cô ta gọi điện thoại cho Lão Hoàng, song Lão Hoàng căn bản không đến đón.

Hơn nữa lúc khám nghiệm xác, trong bụng không thấy đứa bé, chẳng qua ở dưới hai chân thi thể có một đường máu kéo rất xa, giống như từng bò vậy, mà điện thoại di động kia cũng không thấy đâu.

Cô gái có ảnh chụp, là ảnh Lão Hoàng chụp, đồng thời có một bức khác, nhưng là ảnh chụp khám nghiệm xác, bức ảnh kia của Lão Hoàng thanh tú đáng thương, bức ảnh khi đã chết cũng không thay đổi nhiều lắm.

Chẳng qua mắt đỏ bừng mà thôi.

Tôi đóng máy tính lại, không biết ngày mai Lão Hoàng còn có thể tới làm hay không. Có lẽ, mặc dù anh ta còn có thể đến, song cũng chỉ là một cái xác mà thôi, hồn đã sớm mất.

Về phần là lúc nào, rốt cuộc là hôm nay, hay đêm khi cô gái sắp chết, tôi nói không được. Song cho dù là phóng viên giải trí nhưng cũng thường gây ra bi kịch, đến tột cùng là những người đọc báo kia giải trí, hay chính mình giải trí, vậy thì không biết được.

Chú thích: Vỡng lượng, là yêu quái trong gỗ đá, còn gọi là yêu tinh sông núi. Dạng như trẻ con ba tuổi, mắt đỏ tai dài, màu đỏ đen, thích bắt chước tiếng người để mê hoặc người.



# Chương 85: Lang Ngưng

Mùng bốn tháng mười, kỵ hành táng động thổ, thích hợp đi xa.

Đã lâu chưa nhận được tin tức của anh chàng kia, hoặc nói người như cơn gió luôn khó mà nắm bắt, trong giây lát mất đi những sự vật kích thích kia ngược lại cảm thấy sinh hoạt bình thường nhạt nhẽo giống như thức ăn thiếu muối ít tiêu, nhưng tôi lại nhận được một bưu kiện, cũng không lớn, chỉ cỡ hai bao thuốc lá.

Bưu kiện còn kèm theo một phong thư, lần này không dùng email nhĩ, tôi cầm thư có chút hưng phấn khó hiểu, từ trước đến giờ cho rằng sờ trên tay tờ giấy có cảm nhận của một hương tron nhắn thế này mới thật là thư, những con số 1 và 0 tạo thành thứ đã lặng lẽ căn chốt văn hóa truyền thống của chúng ta.

Bị xâm lược không phản kháng không thể buồn, đáng buồn chính là còn nhắm mắt hưởng thụ sự xâm lăng này.

Chữ của Kỳ Nhan rất đẹp, song thư của cậu ấy cũng giống người, trước giờ luôn bỏ bớt những chi tiết râu ria, đi thẳng vào vấn đề.

"Thứ lỗi cho tớ đã lâu không liên lạc với cậu, chỉ là tớ càng ngày càng nảy sinh hứng thú lớn với người chế tạo mặt nạ thần bí kia, tuy rằng tớ cơ bản chỉ lấy được hướng đi của hắn, nhưng tớ tin chỉ cần đi theo hướng này, có thể sẽ luôn gặp phải những chuyện kỳ quái.

Đi mãi về hướng bắc, tớ đi tới một vùng núi lớn rừng cây rậm rạp, nơi này đường núi khô khúc khuỷu gập ghềnh như phương nam, chắc hẳn núi phương bắc cũng thoáng đãng hơn phương nam nhiều,

chỉ là dốc vô cùng. Nhưng khi tớ đi ngang qua một khu rừng, nhin không được dừng bước.

Tớ cũng không phải lần đầu leo núi, càng không phải lần đầu trông thấy rừng, nhưng lại phát hiện nơi này khác với những nơi khác, cây rất nhiều, nhưng phân tán cũng rất rộng, rất thưa thớt, hơn nữa đều là cây bu lô, từng mảng rừng cây bạch dương rất đẹp, nhưng luôn cảm thấy có chút dị dạng, vì vậy tớ và Lý Đa đạp lên mặt đất trải đầy lá rụng thật dày nhìn những cây đó.

Trong khu rừng rộng lớn vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng gió cũng không có, tớ phát hiện, dường như vỏ của mỗi cây bạch dương đều từng bị lột, tục ngữ nói người sợ đau lòng cây sợ lột da, nếu đã trồng cây, hà cớ gì lại lột da nó, hơn nữa những cây lớn này đều cao hơn mười thước, ít nhất cũng đã trồng nhiều năm, thân cây màu xám trắng và chạc cây gàn như trơ trụi khiến tớ cảm thấy có chút hoang bại.

Nhưng khi tớ cẩn thận nhìn, những chạc cây kia cũng không phải là trơ trụi.

Trên cành cây mọc dài ra ngoài treo những cái túi, có mới có cũ, nhưng cái nào cũng xấp xỉ nhau, hơn nữa hầu như mỗi thân cây đều có.

Tớ và Lý Đa đương nhiên hết sức tò mò, trong những cái túi kia tột cùng treo cái gì. Túi dường như rất nặng, cơ hồ đè hết cả cành cây, nhưng chất cây Bạch Dương cứng cáp giàu tính đàn hồi, cho nên dường như là lựa chọn tốt để treo vật nặng. Mỗi cái cây đều treo những túi vải xám này, cả khu rừng như kết đầy "Quả" vậy.

Thế nhưng "quả" này đến tột cùng là cái gì. Lòng hiếu kỳ khiến tớ dừng chân tại vùng này, nếu đã muốn biết chân tướng, đương nhiên

phải hỏi người địa phương.

Người từng sinh sống chỗ này đương nhiên lấy săn bắn làm chính, động vật trong núi rừng phương bắc không ít, thợ săn tay nghề tốt hơn phân nửa không sợ đói.

Nhưng người ở rất thưa thớt, tớ đi rất lâu mới nhìn thấy chút khói bếp.

Một người đàn ông trung niên thân hình cao lớn đứng bên ngoài một căn nhà gỗ có chút sơ sài, anh ta mặc một cái áo khoác da thú, bên trong là áo bông to màu xám, đang thu dọn thịt khô và hạt bắp phơi bên ngoài nhà, cái miệng rộng quần hàm râu quai nón đen to thỉnh thoảng phun ra sương trắng. Một đôi tay lớn như quạt hương bồ vô cùng nhanh nhẹn dọn dẹp đồ đạc. Tớ ở phía sau anh ta gọi đại ca, anh ta giật mình xoay người qua, mang theo nghi hoặc nhìn chúng tớ.

Hán tử phương bắc cao lớn trông thấy tớ có chút kinh ngạc, có lẽ rất ít khi nhìn thấy người ăn mặc như chúng tớ, khách tớ đột ngột khiến ông ta rất vui vẻ, nhưng cũng có chút hốt hoảng, ngược lại khiến tớ và Lý Đa ngượng ngùng.

'Đã rất lâu, rất lâu không nói chuyện với người ngoài, xem lữ tôi cũng có chút không lạnh lẽo nữa rồi này, trước đó vài ngày trời lạnh đến kỳ lạ, tôi và mẹ đám nhỏ phải làm ổ trong nhà, dù sao trước đó vài ngày có thịt hoẵng và nai sấy còn rất nhiều, các cậu tới đúng lúc đấy, trên lò tôi đang đun canh nấm rừng, uống chút cho ấm nhé.'  
Người đàn ông rất phấn chấn, có lẽ thật sự rất ít tiếp xúc với mọi người, có vẻ vô cùng niềm nở, tớ và Lý Đa từ chối không được, đành phải uống chút. Anh thợ săn trong núi này tự xưng là Thuận Tử, vợ của Thuận Tử vừa xuống núi đi lấy chút quần áo cho mùa đông.



'Chúng tôi là người qua đường, muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi chút.'  
Tớ giải thích với Thuận Tử, Thuận Tử nhìn tớ và Lý Đa, bỗng nhiên cười sâu xa.

'Anh biết trên cây vùng này vì sao treo nhiều túi vậy không?' Tớ đặt bát canh xuống, cười hỏi.

Sắc mặt Thuận Tử thay đổi — — Tuy da tay anh ta bị gió núi thổi giống như trái hồng nứt vỏ, nhưng tớ vẫn cảm giác được chút khó chịu hiện lên trên mặt.

'Đây là tập quán của tộc chúng tôi, tuy tôi không quen cậu, nhưng nhìn dáng vẻ cậu cũng là một người thoải mái, cậu nếu đã đến vùng đất này, gặp được tôi, xem như duyên phận của hai ta, có duyên phận chính là bạn bè, cậu đã hỏi chuyện này, tôi cũng không vòng vo với cậu làm gì, nói ra, trong những cái túi kia đều chứa trẻ con. Đều là con nít chưa đầy ba tuổi đã mất.' Lời Thuận Tử nói khiến tớ rất giật mình.

'Vậy tại sao không chôn chúng, mà treo trên cây?' Lý Đa khó hiểu hỏi. Thuận Tử lắc đầu, cơ thể run lên, hung hăng hớp một ngụm canh nắm đậm đặc, hà ra một hơi khí nóng.

'Cậu không hiểu đâu, tổ tông chúng tôi đều là người Mãn, dân tộc Hác Triết, trẻ con chưa lớn đã mất sớm, không thể chôn trong đất, mọi người thường dùng vỏ cây bu lô bọc thi thể đưa bé lại, sau đó đặt trong túi treo trên cành cao cây Bạch Dương, bởi vì trẻ con hồn non, không chui khỏi đất được, nếu chôn sau này sẽ không sinh ra được nữa, treo thật cao, để hồn đứa trẻ sớm tản ra, đến nhà khác đầu thai.' Thuận Tử vừa nói, vừa đen mặt cúi đầu lẩm bẫm, càng về sau giọng càng nhỏ, như ngọn nến sắp tắt vậy.

Lúc này tứ mới hiểu được, vì sao tứ nhìn rừng cây Bạch Dương kia lại cảm thấy bất thường, cảm giác thê lương kia không giống rừng cây, ngược lại nhưng khu rừng mộ, mỗi một gốc cây Bạch Dương rắn chắc, phảng phất như bia mộ của những đứa trẻ chết yếu kia vậy.

'Trong núi chỉ có mình anh? Giờ đã là mùa đông rồi, không lạnh sao, hơn nữa hình như cũng không có động vật gì sống cả.' Tứ hỏi Thuận Tử.

'Tôi không sẵn ở đây, tôi đang đợi người.' Thuận Tử chột lạnh giọng, sừng sộ đứng lên. Tứ thấy anh ta không nói thêm gì nữa, đành phải ngậm miệng.

Mặt trời trong núi lặn rất nhanh, nhất là mùa đông, giống như ban ngày chỉ thoáng qua, rất nhanh, sau khi đêm đến khí lạnh càng lan tràn, Thuận Tử ra ngoài nhìn một chút, đề nghị chúng tôi ở lại, tuy quần áo không đủ, nhưng tốt xấu gì cũng có thể nhóm lửa tránh rét, bằng không loại thời tiết này mà xuống núi, nhất định sẽ có tai nạn. Tuy rằng về mặt Thuận Tử vô cùng không bằng lòng, nhưng anh ta thật sự lo lắng cho tứ và Lý Đa cứ như vậy xuống núi, đành phải để chúng tứ ngủ lại.

Tứ và Lý Đa đồng ý.

Khi một vệt sáng cuối cùng lướt khỏi chân trời, tứ nhìn mảng rừng Bạch Dương xa xa, những nhánh túi kia vẫn như cũ rõ ràng.

Ba người chúng tứ vây quanh bếp lò nóng hổi, uống canh nấm, trò chuyện. Thuận Tử nói cho chúng tứ biết có lẽ vợ anh ta sẽ không về nhanh như vậy, phải đợi sáng sớm ngày mai.

Nhà gỗ của Thuận Tử bày trí rất ngăn nắp, cũng không lớn, nhiều

nhất không quá mười mấy mét vuông, đồ đạc rất ít, chỉ là trên đất trải lớp da thú thật dày và chần nệm hỗn độn, trên vách tường còn treo súng săn, trong góc có một ít bẫy bằng sắt, giống như kẹp sắt, kích đốn móng, còn có lò than tứ phương lốm trong đó. Tuy rằng đơn sơ, nhưng cũng đầy đủ.

Thuận Tử nói cho chúng tớ biết, ngọn núi lớn này càng giống như nhà của anh ta, hoặc nói là của cha anh ta, cha của Thuận Tử cũng là một thợ săn, ông nội của Thuận Tử cũng thế, đời đời đều thế, họ đòi hỏi từ núi lớn, nhưng càng kính nể núi lớn, luôn luôn có thừa kính sợ với thần núi và thần săn bắn, hơn nữa họ cũng tin tất cả động vật cỡ lớn như gấu hổ đều có linh tính, cho nên không thể gọi thẳng tên chúng, mà dùng những từ thay thế khác, nhưng gấu gọi là 'Đại gia', 'Lão gia tử', hổ thì gọi là 'Đại trùng', Thuận Tử nói, thật lâu chưa săn được con nào quá lớn, nhưng tháng trước còn bắt được con heo rừng.

'Sinh khí trong núi càng ngày càng ít, hái nấm, tìm sâm, bắt rắn một vùng mênh mông, vừa sang xuân thì vù vù kéo tới, trong núi đều bị chà đạp không ra hình dáng.' Thuận Tử tức giận than phiền, hoặc với anh ta mà nói, người trong thành thị và anh ta vốn là hai chủng tộc bất đồng, anh ta đương nhiên không cách nào hiểu được vì sao những người đó lại đường xa vạn dặm chạy tới núi này phá hoại cuộc sống an bình của anh ta.

Chúng tớ trò chuyện đến tận khuya, Thuận Tử dường như càng ngày càng nôn nóng, cuối cùng, khi nghe được ngoài cửa truyền đến một tràn tiếng leng keng, anh ta mới lộ ra dáng vẻ thả lỏng.

Thuận Tử đứng dậy, rút cổ một cái, mở cửa gỗ ra.

Ngoài cửa lóe vào một bóng người, tớ khó hiểu nhìn người đàn ông thấp hơn Thuận Tử nửa cái đầu đi vào phòng.

Hắn đội trên đầu một cái mũ da thật to, mặc áo lông giống chúng tớ, vác một cặp sách cỡ túi tiền.

'Thế nào, có người khác ở đây?' Người đàn ông kia nhìn tớ và Lý Đa, giọng điệu rất không vừa lòng, Thuận Tử lập tức cười xòa giải thích nói chúng tớ là người qua đường.

'Qua đường? Chẳng phải cũng là tư tưởng thứ trong núi này sao.' Người đàn ông kia cười lạnh, tớ không thấy rõ dung mạo hắn, chỉ có thể ngờ ngợ trông thấy chòm râu cá trê dày bên mép.

Thuận Tử thấy giọng điệu hắn không tốt, vội vàng đẩy người nọ ra ngoài, hai người dường như thì thầm gì đó trong gió rét, không lâu sau, Thuận Tử đi vào.

'Các cậu đi ngủ sớm đi, người nọ là thân thích của tôi, hôm qua hắn ở cùng một lão gia tử, tôi sẽ đi cùng hắn, nếu gặp may, ngày mai các cậu có thể được ăn thịt gấu.' Thuận Tử tháo xuống súng trên tường, không biết từ đâu lấy ra một hộp đạn, mặc áo da lông, đội gió cùng người nọ ra ngoài.

Ngẫm lại cảm thấy buồn cười, anh ta vậy mà lại để một người xa lạ mới quen nửa ngày như tớ một mình trông chừng nhà anh ta. Cái này trong mắt người thành thị như tớ và cậu đơn giản là không thể tưởng nổi.

Nhưng mà, tớ có thể trộm được gì đây?

Hoặc giả chỉ có sợ bị mất cái gì, trước hết tăng thêm khóa cửa thì hơn.

Tớ thành thật trông coi lò lừa, Lý Đa ngủ rất say, khiến tớ rất yên

lòng.

Nhớ tới lời Thuận Tử, luôn cảm thấy loại thời điểm này hai người một khẩu súng đi săn gấu thật sự không thể hiểu nổi. Ngoài cửa tiếng gió vù vù thỉnh thoảng xen lẫn vài tiếng sói tru dài bèn nhọn, từng tiếng khiến người ta nổi da gà.

Có lẽ, Thuận Tử chỉ lấy cớ với tớ. Nhưng tớ lại không thể rời khỏi đây, đừng nói trong núi nhiều dã thú, dù sao lò lửa cũng phát công kỹ, vạn nhất mà tắt chắc chắn sẽ chết công, mà tớ lại không thể mang theo Lý Đa cùng đi, hướng chi giữa đêm hôm theo dấu một người thợ săn bản địa, chắc chắn là đang nói đùa rồi.

Nhưng mà, suốt cả đêm, Thuận Tử cũng chưa trở lại.

Sáng ngày hôm sau, tớ và Lý Đa thức dậy, quyết định đi tìm Thuận Tử.

Gió núi sáng sớm đã hơi dịu lại, không biết vì sao, tìm mãi, chúng tớ lại tới rừng Bạch Dương kia.

Túi trên nhánh cây vẫn treo nặng trĩu ở đó, tớ rất khó tin được bên trong vậy mà lại chứa những đứa trẻ.

Những bao tải đó, nhìn từ bên ngoài căn bản không thấy rõ hình dáng bên trong, tớ chợt nghĩ, chẳng lẽ thật có nhiều trẻ em chết yếu vậy sao?

Cây Bạch Dương cao nhất mỗi năm dài một mét, năm mươi năm sẽ phải đi vào thời kỳ già yếu, vùng này vốn nhân khẩu không đông đúc lắm, cũng không xảy ra thiên tai binh loạn gì lớn.

Làm sao có thể cùng lúc chết nhiều trẻ con như vậy? Thế thì những

cái túi kia tột cùng chứa cái gì, tở nhìn túi treo cao trên đỉnh đầu, không nhìn được leo lên một cây bạch dương thấp nhất.

Lý Đa dưới tàng cây có chút lo lắng, ra sức khuyên tở leo xuống, mà tở cũng biết, vạn nhất thật là xác trẻ con, tở làm như vậy bị người phát hiện sẽ chọc giận nhiều người.

Nhưng mà tở vẫn mở một túi trong đó.

Túi rất kỳ lạ, là loại rút miệng, vừa vững vàng cố định trên cành cây, mà chỉ cần nhắc túi lên, miệng túi sẽ tự động mở rộng, thả xuống lại siết chặt. Miệng túi lại được mấy hàng lỗ cố định, có chút giống máy đóng sách, nhưng tở càng cảm thấy giống như là dấu răng.

Nhìn qua đã treo mấy năm có chút nặng, tở dùng sức xách lên, đẩy ra ngoài kéo xuống một đoạn, lộ ra một phần thứ bên trong.

Bên trong không phải đựng xác trẻ con.

Đó là một loại đồ vật không cách nào nhận ra được, đen ngòm, có chút tương tự thịt bò đã được làm qua, nhưng lại mang mùi thối rữa đặc thù, khi tở cởi ra toàn bộ tí, mới phát giác đây dường như rất giống một phần của cơ thể người.

Hắn là cánh tay cụt bỏ đi cổ tay, chẳng qua để thời gian quá dài, đã hoàn toàn bị phơi khô, da trên xương kéo căng hiện đầy những đường khe thịt, đồng thời khô nước cuộn lên. Tở đem cánh tay đứt bỏ lại vào túi, dựa theo kiểu vừa này cất lại chỗ cũ.

Lý Đa nhỏ giọng hỏi tở trong túi có phải trẻ con không, tở lắc đầu, nhưng không muốn nói rõ. Quay đầu nhìn cả rừng cây, chẳng lẽ treo trên đó không chỉ có trẻ con, còn có cơ thể người sau khi bị cắt rời sao? Hoặc Thuận Tử đã không nói rõ ràng?

Tớ từng nghe nói thiên táng thủy táng, nhưng chưa từng nghe nói tới thụ táng.

Khi tớ và Lý Đa ôm đầy bụng nghi ngờ trở về nhà gỗ, lại phát hiện Thuận Tử đã đứng ngoài cửa, trong mắt anh ta đầy tơ máu, như con mãnh thú nhìn chúng tớ chòng chọc.

'Các cậu đã đi đâu?' Thuận Tử mở miệng liền hỏi, tớ cười trả lời nói chỉ đi tản bộ xung quanh một chút.

'Tản bộ không sai, nhưng phải cẩn thận, phụ cận nhiều lang, nhất là cô lang.' Thuận Tử thờ dài, lẩm bẩm nói.

'Cô lang?' Tớ hỏi.

'Chính là con sói đực bị bầy sói trọc xuất ra ngoài, hơn phân nửa là loại sói vừa thành niên uy hiếp địa vị sói đầu đàn, hoặc là sói đã không còn năng lực săn mồi, nói là cô lang, nhưng thực ra đều là hai con một, thường là phối hợp giữa một con sói già và một con sói không có kinh nghiệm gì, giống như thầy trò vậy, loại sói này rất ác, các cậu tốt nhất cẩn thận.' Thuận Tử xoay người vào nhà, chúng tớ cũng vào cùng anh ta.

Vừa vào nhà, tớ chợt trông thấy thứ gì đó quen thuộc, hóa ra trên cái bẫy ở góc nhà vậy mà có thêm một cái túi, hình dáng túi kia giống hệt cái túi tớ từng thấy qua, cuối cùng tớ nhớ ra, là gã râu cá trê kia khuya ngày hôm trước tìm đến Thuận Tử đã vác cái túi này

Thuận Tử thấy tớ nhìn chăm chăm túi, cười cười.

'Quên mang theo rồi, đoán chừng tên kia đĩnh đoảng, hấn khăng khăng muốn đuổi theo, cho nên tạm thời đặt túi ở đây. Đáng nhẽ sẽ

đãi các cậu ăn bữa thịt gấu nướng trong núi theo quy củ của chúng tôi, nhưng trời lạnh dữ dội, thợ săn lão làng như tôi cũng thua, lần sau, lần sau các cậu tới tôi nhất định thết đãi các cậu.' Tớ cười đồng ý, cũng cảm tạ sự nhiệt tình của anh ta, giải thích của Thuận Tử rất hợp lý, nhưng tớ vẫn phát hiện trên túi có vết máu, vết máu từng được lau qua.

Thuận Tử khăng khăng giữ tớ lại vài ngày, nói ở trên núi làm bạn, cũng chờ vợ anh ta về, nhưng tớ vẫn từ chối.

Thuận Tử chỉ tiễn tớ đến khi khuất khỏi tầm nhìn ngoài nhà gỗ thì đi. Mà tớ cũng không rời đi, chỉ dặn dò Lý Đa đến trấn nhỏ dưới chân núi chờ tớ.

Bởi vì tớ nhất định phải trở lại rừng Bạch Dương kia một chuyến.

Mặc dù là giữa trưa, vừa bước vào khu rừng kia liền cảm thấy ánh sáng âm đạm, có lẽ do tán lá Bạch Dương cao ngất kia che lấp, những cái túi chắc nịch từng cái một rủ xuống treo trên đỉnh đầu tớ, vừa nghĩ tới bên trong đều là tàn chi của cơ thể người, tớ không nhìn được buồn nôn.

Cổ đại có Trụ Vương xây hồ rượu rừng thịt, nhưng cũng chỉ là treo thịt đã nướng mà thôi.

Quả nhiên, tớ nhìn thấy trên lá cây mục nát chùng chất có vài vết máu không dễ nhận ra, màu máu rất tươi mới, tớ đi theo vết máu tới một thân cây cao gần sáu mét.

Giữa thân cây treo vài túi lớn. Tuy tài nghệ leo cây của tớ không tính là cao siêu, nhưng vẫn miễn cưỡng lên được.

Tớ mở cái túi cách tớ gần nhất, khoảnh khắc đó tớ suýt sẩy tay té



xuống.

Bên trong là một cái đầu người, một cái đầu người máu đã đông đặc, còn có hàm râu cá trê.

Nhưng tở ngạc nhiên phải là cái đầu người này, mà là thứ đang gặm ăn trong cái túi đó, má trái của cái đầu kia cơ hồ đã bị gặm sạch, lộ ra xương xám trắng như gạch ngói.

Kích cỡ khoảng một nửa bàn tay, con sói con phủ lông ngắn cứng màu xám trắng có chút bất mãn với việc tở lấy đi thức ăn của nó, gào khóc kêu lên.

Tở trả túi về, đang chuẩn bị xuống dưới, lại phát hiện dưới tàng cây có thêm một con sói.

Một con sói hình dáng cực kỳ khổng lồ, hai tai cao ngất mà bén nhọn hưng phấn lay động, trong mắt tở, mùa đông tàn khốc không thể nào có con sói dũng mãnh như vậy, thiếu hụt thức ăn là đặc thù của mùa đông.

Nhưng mà, nó thực sự thiếu hụt thức ăn sao. Tở nhìn lại túi thịt đầy cả rùng cây.

Con sói nửa ngồi xổm dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn tở, thỉnh thoảng lè lưỡi liếm miệng. Khi tở nhìn vào mắt sói bỗng nhiên cảm thấy cơ thể cứng đờ.

Đôi mắt nó như bảo thạch màu lục thẫm mê người, chính giữa lóe ra quầng sáng kỳ quái.

'Đừng nhìn vào mắt nó!' Tở nghe được tiếng của Thuận Tử truyền tới từ cách đó không xa, nhưng cơ thể đã không tự chủ được trượt

xuống.

Dù cho tớ không bị sói cắn chết, độ cao ba thước cũng sẽ té chết tớ.

May mắn lá rụng dày trên mặt đất đã cứu tớ, cộng thêm tư thế rơi xuống không tồi, tớ không bị gì đáng ngại.

Con sói lớn nhìn Thuận Tử, ngược lên gầm nhẹ, xoay người bỏ đi.

Chưa tỉnh hồn tớ nhìn Thuận Tử đi tới, trong tay anh ta không có súng săn.

'Cậu vừa đi tôi liền nghĩ có lẽ tới mảnh đất này có thể tìm được cậu. May mắn, nó không có hứng thú với cậu.' Thuận Tử dường như cũng bị dọa không nhẹ.

'Anh có thể nói cho tôi biết đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra không?' Tớ thờ phì phò, vịn thân cây bò dậy.

'Về nhà tôi trước rồi nói.' Thuận Tử thờ dài.

Ở trong nhà tớ nhấp một hớp trà nóng, thư thái hơn nhiều, vừa rời ra mồ hôi suýt nữa thì đóng băng, sau lưng đau như kim châm.

'Chúng chết chưa hết tội!' Không chờ tớ hỏi, Thuận Tử đột nhiên hung hăng quăng qua cời lửa nói.

'Tôi từng có một đứa con gái, miễn bàn đến bao nhiêu mặn mà, dáng dấp cực kỳ giống mẹ đứa nhỏ, nhưng con bé khi một tuổi thì bị sói cắn chết.' Thuận Tử cắn môi nói. Tớ không lên tiếng, anh ta qua thật lâu mới nói tiếp.

'Sói nơi này của chúng tôi đời đời đều có quy củ vô hình, chúng tôi

chưa bao giờ săn giết sói trong bầy, mà là những con sói già hoặc cô lang bị đào thải kia, bầy sói ngay cả gấu mù cũng không sợ, chúng tôi mặc dù là thợ săn, nhưng thực ra kỹ thuật săn bắt còn chưa bằng một nửa chúng.

Thế nhưng những năm này, từng đám người không biết từ đâu tới, vậy mà lại lên núi đào săn giết sói, hơn nữa chuyên giết sói con, chúng lột da sói con và mắt bán lấy tiền, nhưng lại để xác lại ổ sói, sói biết chuyện gì xảy ra, mất con khiến chúng như phát điên, vì vậy chúng hướng con gái tôi trả thù, khi mẹ đưa bé ôm con lên núi, bầy sói vây quanh họ, đứa bé cứ thế bị cắn chết trước mặt cô ấy, vì vậy cô ấy cũng phát điên, bây giờ còn ở lại dưới chân núi.

Tôi cũng liều mạng đi giết sói, nhưng đổi lấy là những vùng phụ cận càng nhiều trẻ em bị cắn chết hơn, còn có cả người lớn, vì vậy tôi bỗng nghĩ tới, nguồn gốc tai họa không phải sói, mà là bọn lên núi kia.' Thuận Tử thành linh ngẩng đầu nhìn tứ.

'Vậy là gã râu cá trê hôm qua?' Tứ thử thăm dò hỏi anh ta.

'Hừ, hấn đến bắt sói con, tôi chẳng qua mang gã đến ổ sói mà thôi, nơi này sói thích cắn đứt xác không ăn hết sau đó đặt trong túi kia cùng con mình vào mùa đông.'

Hóa ra khu rừng kia là phòng trữ đồ của sói, tứ thầm nghĩ.

'Sói nơi này biết leo cây?' Tứ kinh ngạc hỏi Thuận Tử.

'Nếu tôi cho cậu biết chúng còn nghe hiểu tiếng người cậu có cảm thấy càng khó tin hơn không?' Thuận Tử cười lạnh nói.

'Cậu phải biết, chúng tôi đã ở trong núi này hơn một trăm năm, mà chúng đã dựng ổ ở núi này ngay từ khi bắt đầu, hơn nữa, tình huống

ban này cậu không thể nhìn vào mắt nó, sói núi nơi này trước khi săn mồi sẽ nhìn vào mắt nó, khi đó máu cậu sẽ đông cứng dẫn tới không thể động đậy, thợ săn bắt sói sợ thế nên sau khi bắn chết đều dùng vải che mắt sói lại trước, cái này gọi là Lang Ngưng.' Thuận Tử nói.

'Mà đôi mắt đặc biệt kia, cũng chính là nguyên nhân chủ yếu nhất thu hút đám người kia, mắt sói con so với hồng thạch còn đắt hơn.' Sau khi tớ nghe xong im lặng gật đầu.

'Kỳ thực, những túi vải cậu nhìn thấy ở rừng Bạch Dương, đã có người treo lên từ rất sớm, ngày đó tôi chưa nói xong, mọi người cảm thấy trẻ con chết yếu để cho sói ăn hết, có thể khiến gia tộc sói thịnh vượng, đồng thời chúng tôi cũng thế. Cho nên vừa này con sói kia thứ nhất là đã ăn no, thứ hai, nó sẽ không ăn tôi.' Thuận Tử hé miệng cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Lần này, tớ thật sự rời đi, tớ rất hy vọng đừng ai đến quấy rầy cuộc sống yên ổn của Thuận Tử nữa, bao gồm cả bầy sói kia.

Thuận Tử trước khi tớ đi tặng tớ một món quà, đó là di vật anh ta lấy được từ gã săn trộm kia, anh ta chưa bao giờ tham lam đồ đạc của những kẻ đó, bởi vì dân bản xứ cho rằng đồ của người chết mang điều xấu, song cái này anh ta để lại.

Cho nên tớ tặng nó cho cậu, hy vọng cậu có thể thích."

Tôi đọc thư xong, nhìn hộp kia một chút.

Trong hộp là một thứ hình tròn, cỡ hạt thủy tinh, bán trong suốt, tôi cầm nó lên, hướng về ánh mặt trời mọc lên buổi sáng nhìn, tôi dường như nhìn thấy vài thứ, là một ngọn núi lớn, hoặc là một khu rừng Bạch Dương um tùm.



# Chương 86: Học sinh mới

Hình như thư gần đây đặc biệt nhiều, tôi lại nhận được một lá, chẳng qua lần này là thư mời gặp mặt của bạn trung học. Kỳ thực mấy ngày trước tôi ở trên báo đã thấy, hình như những cuộc họp mặt bây giờ khác trước kia, người tổ chức cố gắng làm rầm rộ cho tất cả người qua đường đều biết.

Gần mười năm không hề nhắc tới, bỗng nhiên giống như lục lọi lại rác thải tìm ra, tôi cố gắng nhớ lại mặt mũi của họ, tránh cho gặp mặt xấu hổ.

Dù vậy, tôi vẫn không nhớ ra tên rất nhiều người, tôi tin họ cũng giống tôi, bởi vì những người có thể nhớ được chỉ có vài nhân vật khắc sâu ấn tượng, người ít nói như tôi quả thực không đáng chiếm dụng không gian tồn trữ của não.

Cho nên mọi người vô cùng ăn ý à thật dài một tiếng, sau đó cười lớn ôm nhau, tiếp theo nói cậu không phải là ai đó ai đó sao, đúng, chính là ai đó.

Tuy rằng tôi đối với lớp này không có tí ti hảo cảm, người để lại ấn tượng cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng vẫn như cũ ôm suy nghĩ tò mò mà tới.

Đương nhiên, có vài người, tỷ như nhân vật quan trọng phía trước tôi, mọi người vẫn nhớ.

Tống Dịch chính là một trong số đó, khi ấy là lớp trưởng, chủ tịch hội học sinh thành tích xuất sắc nhất cậu còn là kiện tướng thể dục thể

thao, người như vậy rất khó làm người ta quên được, nếu khi ấy giữa một bạn nam ngu ngốc đứng giữa một đám nữ sinh nói thẳng nhóc Tống Dịch này là ai chứ, lập tức sẽ hạnh phúc chết dưới chưởng của thiên thủ Quan Âm.

Như mọi người kỳ vọng, Tống Dịch vẫn luôn tốt nhất, nghe đâu bởi điều kiện ưu tú của mình, cộng thêm bối cảnh chính trị bền chắc của nhà hần, hần đã là bí thư trẻ tuổi nhất trụ sở ủy ban thành phố, có tiền đồ không giới hạn, ở xã hội này bạn có thể không mua nợ của thương nhân, nhưng không thể cự tuyệt quan mồi. Song Tống Dịch cũng là một người vô cùng khiêm tốn, hần nhiệt tình ôm chào mọi người, thậm chí gọi chính xác tên từng người, khiến mọi người thụ sủng nhược kinh. Hơn nữa so với trước đây càng trưởng thành, nhìn thẳng các nữ sinh vẫn là mắt hoa đào, mà bọn tôi cũng đành phải lắc đầu, cảm thán hóa ra thế giới này vẫn có sự vật hoàn mỹ tồn tại.

"Âu Dương, ha ha, đã lâu không gặp, bây giờ cũng là ký giả lớn sao?" Tôi không quen ôm chào lắm, khi hần nhào tới tôi đưa tay trái ra.

"Không tồi, cậu còn nhớ tứ thuận tay trái sao." Tống Dịch nhiệt tình vỗ vai tôi, sau vài câu trò chuyện tôi vào bữa tiệc. Tôi quay đầu nhìn lại, vóc dáng thon dài của Tống Dịch đứng ở cổng lộ ra chút cô đơn, hần nhìn quanh dường như đang chờ ai đó.

Bước quan trọng nhất của hộp lớp chính là ăn, cho nên tôi quẳng đi phiền não trước mặt, lao thẳng tới. Giữa tiệc mọi người ăn rất thỏa thích, nhưng càng nhiều chính là hỏi thăm tình hình của mọi người, trao đổi nhiều danh thiếp hơn. Ngồi xéo đối diện tôi chính là đám hay sinh sự trong lớp, mặc dù chúng tôi là lớp chuyên, nhưng thực ra cũng chỉ chuyên hơn những lớp khác chút thôi -- Lớp khác hơn năm mươi người, chúng tôi hơn bảy mươi người, nhiều người số lớn, đương nhiên thi tốt cũng nhiều hơn. Cho nên trong lớp cũng không

thiếu những con sâu làm rầu nồi canh.

Lưu Hoắc Khải chính là một trong số đó, đương nhiên, mọi người gọi là tên tai họa nhiều hơn (Hoắc Khải đọc là huò kải còn tai họa đọc là huò hai khá giống nhau), nhưng cũng chỉ là trẻ con nghịch ngợm mà thôi, tuy gã bình thường dính vài thói xấu qua lại với vài tên côn đồ, ở trong lớp không ai sợ gã, nói không được hơi tí đã dùng nắm đấm, nhưng lại vô cùng tôn kính Tống Dịch, không dám lộn xộn. Nhưng nghe nói bây giờ gã sống không tồi, nghe nói còn là công chức, cũng thật khó cho đơn vị gã, phòng chừng thờ gã như chùa thờ phật cũng thật không dễ dàng. Chẳng qua tính tình anh chàng này mười năm không đổi, vẫn tùy tiện cầu thả, chỉ là cả người mập một vòng, trên đầu cũng hói không ít, chắc hẳn trường kỳ ngồi bàn nhậu, môi mang theo màu tím bầm, gò má cũng nở như hai cái nắm hương, rũ xuống hai bên mép. Tống Dịch dường như rất lễ độ với gã, trước khi khai tiệc còn đặc biệt cho gã một ly sữa chua thủy tinh, nói là quanh năm uống rượu không tốt cho cơ thể, trước khi khai tiệc làm ấm dạ dày. Lưu Hoắc Khải có chút không bằng lòng, nhưng vẫn uống.

Thức ăn từng đĩa được mang lên, mãi đến khi bụng tới đĩa sợi rong biển, rong biển cắt rất nhỏ, mỏng đến mức khiến người ta rất khó chịu, cũng rất mềm, nhưng Lưu Hoắc Khải thoát đầu còn rất tốt, bỗng nhiên biến sắc nhìn chằm chằm mâm rong biển kia chờ người.

"Ăn đi, Lão Lưu." Người ngồi hai bên thấy gã chờ ra, thúc giục, không ngờ Lưu Hoắc Khải ừ một tiếng, nhưng chưa hề động đũa.

"Các cậu không cảm thấy sợi song biển kia rất kỳ dị sao?" Lưu Hoắc Khải chột thấp giọng nói, giọng gã rất thấp, bao phủ trong tiếng cười to tiếng. Tôi nghe thấy, cười hỏi gã vì sao.

"Không cảm thấy đĩa sợi rong biển kia giống một đám tóc người chết sao?" Lưu Hoắc Khải như cũ khẽ nói, dường như muốn tránh né gì



đó, hoặc như sợ bị ai nghe thấy.

Đột nhiên tôi nhìn đĩa sợi rong biển kia, một túm đen ngòm quả thực cảm thấy rất giống tóc, tôi giống như có thể xuyên thấu qua đám tóc kia nhìn thấy chôn giấu bên trong có một con mắt đang nhìn chòng chọc tôi, có lẽ là kỹ thuật cắt vô cùng tinh tế, cũng có thể là tác dụng tâm lý, tôi nhất thời không ăn được nữa, khẩu vị đảo lộn, trong lòng khá hối hận khi nghe lời thối tha của Tai Họa.

"Trêu cậu thôi, Âu Dương, không ngờ cậu vẫn ngây thơ như trước đây, thật mẹ nó dễ lừa quá." Lưu Hoắc Khải chọt ngẩng đầu cười to, tiếp theo lấy đĩa gấp một đĩa sợi rong biển to nhét vào miệng.

Mọi người cười theo, tôi bất đắc dĩ lắc đầu, quả nhiên giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

Tống Dịch bỗng nhiên trừng mắt liếc Lưu Hoắc Khải, Lưu Hoắc Khải lúng túng cười, cúi đầu ra sức ăn. Nhưng tôi đã không còn hứng thú ăn nữa, chỉ ăn vài miếng vịt quay.

Bữa tiệc vừa xong phân nửa, Lưu Hoắc Khải đứng lên đi tiểu, nhưng gã chưa bước được mấy bước, sắc mặt đại biến, hai tay đè lại cổ họng mình, giống như bị mắc kẹt gì đó, tiếp theo quỳ trên mặt đất ho kịch liệt.

Tôi đi tới muốn đỡ gã, nhưng cơ thể Lưu Hoắc Khải rất nặng, giống như dính trên mặt đất vậy, hô hấp gã càng ngày càng nặng nề, sắc mặt cũng trở nên đỏ sẫm lại.

Người xung quanh cũng bắt đầu chú ý tới gã, mọi người nhao nhao sang, có người nói phỏng chừng là mắc nghẹn, cũng có người nói có thể là phát bệnh, nhưng bản thân Lưu Hoắc Khải một câu cũng không nói nên lời. Gã chỉ nhìn Tống Dịch, mặt Tống Dịch nghiêm túc

bình tĩnh, vừa gọi người đi gọi 120, vừa nhìn Lưu Hoắc Khải.

Ánh mắt Tống Dịch lạnh lẽo nặng nề như sắt, hoặc giả, người theo chính trị đều là như thế.

Lưu Hoắc Khải bắt đầu đau đớn giãy giụa kịch liệt, gã nhìn chung quanh, đột nhiên nhào về phía bàn ăn, ai cũng không biết muốn làm gì.

Gã cầm dao cắt vịt quay lên, do dự một chút, cuối cùng cực nhanh cắt về phía cổ họng mình.

Dao kia dù nhỏ, nhưng cực kỳ sắc bén, chỉ thoáng cái, đã cắt đứt vết hầu, máu tươi phun như trút, mọi người theo bản năng lui ra, chỉ sợ máu bắn lên quần áo mình hay giày da hàng hiệu của mình.

Mọi người giống như xem cuộc vui vây thành vòng quanh Lưu Hoắc Khải, 120 tuy đã gọi, nhưng vẫn phải đợi một khoảng thời gian, tôi không biết nên làm gì, chỉ muốn đi lấy khăn ăn đè lại vết thương của Lưu Hoắc Khải, khi tôi băng qua đám người vây xem dày đặc, cầm đồ vọt tới bên cạnh Lưu Hoắc Khải định băng bó vết thương cho gã, lại ngạc nhiên nói không nên lời.

Lưu Hoắc Khải vói ngón tay vào vết thương của mình, ra sức móc cái gì đó ra, tiếng hít thở của gã càng lúc càng lớn, nhưng lại vô cùng nặng nề, giống như cánh quạt hỏng vậy, phát ra tiếng vù vù.

Tôi không biết gã đang làm gì, người ở đây hoàn toàn sợ đến sững sờ, mặc dù trong phim ảnh mọi người cũng chưa từng thấy qua cảnh tượng như thế.

Lưu Hoắc Khải từ trong cổ họng mình móc ra một đồng vật dạng sợi màu đen, tôi biết đó là sợi rong biển vừa rồi, nhưng tôi cảm thấy

giống tóc thì đúng hơn.

Máu tươi thấm ướt thảm, nhưng thảm là màu đỏ, cũng nhìn không ra được gì, chỉ chờ máu khô lại, mới có thể thấy một mảng màu đen.

Khi bác sĩ tới đều thất kinh, tuy nâng gã lên xe, vẫn mãi lắc đầu, bởi vì tôi biết, mặc dù một người ấn vào yếu hầu bị cắt của mình cũng chỉ có thể sống tối đa nửa tiếng, mà vừa rồi lượng má Lưu Hoắc Khải chảy ra cũng đủ chí mạng.

Tống Dịch không nói một lời, nhưng tôi nhìn thấy hai tay rũ xuống bên người hắn đang run rẩy.

Lưu Hoắc Khải đã chết như vậy, gã vốn đã mập bị nện đầu càng thêm sưng to, mắt lồi ra, chết cực kỳ giống cá mè hoa. Chẳng qua buổi họp lớp thật tốt bị làm thành như vậy, thực sự xúi quẩy, mặc dù nói là tai họa sống ngàn năm, nhưng Lưu Hoắc Khải mới chưa tới ba mươi, xem ra cổ ngữ chưa chắc đã đúng.

Lưu Hoắc Khải chết bất đắc kỳ tử khiến nhà hàng hoảng sợ, về phần chuyện về sau là chuyện gút mắt của người nhà gã và nhà hàng, tôi không biết được. Dù sao bữa tiệc tan rã không vui, tất cả mọi người cụt hứng mà về. Có mấy cô gái đa sầu đa cảm khóc lóc, song nhanh chóng quay đầu bàn tán tiếp chuyện mỹ phẩm.

Sự thật chính là như vậy, bạn rất khó giải thích được Lưu Hoắc Khải rốt cuộc ở vị trí nào trong lòng mọi người, có lẽ thú cưng nuôi trong nhà chết bất đắc kỳ tử cũng sẽ đau lòng hơn cả cái chết của gã.

Nhưng sau khi tôi trở về, lại bất ngờ nhận được điện thoại của một cô gái.

Với tư cách là hoa khôi của lớp Hồ Duyệt quả thực cũng rất khó

khiến người ta quên được, nhớ cả thời trung học tôi dường như chỉ nói cùng cô ấy vài câu mà thôi, tính tình cô ấy cũng không kiêu ngạo, thậm chí có thể nói vô cùng ôn hòa, chẳng qua thành tích lại không hề đẹp, có lẽ xinh đẹp và trí tuệ khó mà kiêm được cả hai, nhưng cũng không phải nếu cô gái đẹp thì nhất định sẽ không có đầu óc, là họ vì xinh đẹp mà vất vả, dành quá nhiều thời gian để làm đẹp. Chỉ số thông minh của mỗi người đều không sai biệt, thời gian bạn làm đẹp ít, tự nhiên thành tích cũng không tệ. Ở buổi tiệc tôi nhìn thấy cô ấy im lặng ngồi một bên, cũng không trò chuyện huênh hoang gì nhiều, cho nên cũng chưa từng chú ý.

Song cô ấy lại điện thoại cho tôi, khiến tôi vô cùng sửng sốt.

Bởi vì không tiếp xúc nhiều với cô ấy, vì trung học tôi đổi ba lớp, trên thực tế chỉ nán lại lớp Hồ Duyệt gần hai năm coi như là lâu rồi.

"Có thể ra ngoài một chút không, tớ có lời muốn nói với cậu." Giọng Hồ Duyệt rất êm tai, nhưng lại mang theo run rẩy, dường như rất lạnh, hoặc nói hẳn là rất sợ.

Buổi tối tôi rảnh rỗi, có thể đi gặp mỹ nữ một chút cũng không thành vấn đề, nhưng tôi chợt nhớ ra, trong bữa tiệc Hồ Duyệt nhìn thấy Lưu Hoắc Khải thì luôn tránh né, khi Lưu Hoắc Khải chết, gã chỉ nhìn hai người, một là Tống Dịch, một người nữa chính là Hồ Duyệt.

Tôi ngờ ngờ cảm thấy hai người này dường như có ngàn tơ vạn sợi liên quan với Lưu Hoắc Khải, thậm chí nghi ngờ dựa vào năng lực của Lưu Hoắc Khải căn bản không cách nào làm viên chức được, hoặc giả, gã có thể đã nắm chút nhược điểm của Tống Dịch. Nhưng mà Tống Dịch vẫn độc thân, tại sao có nhược điểm.

Hồ Duyệt hẹn tôi đến công viên cách nhà không xa, mùa đông vẫn vô cùng rét lạnh, khí ẩm của phương nam dù mặc giáp trụ cũng có thể

chậm rãi xông vào xương bạn, tôi tăng nhịp bước, để mình ấm áp hơn chút.

Hồ Duyệt mặc áo khoác màu đen, mang giày da đeo túi xách đứng dưới đèn, so với mười năm trước càng thêm chín chắn.

"Cậu tìm tớ là vì cái chết của Lưu Hoắc Khải hay là Tống Dịch?" Thói quen nghề nghiệp khiến tôi trực tiếp đi thẳng vào đề hỏi cô ta.

Hồ Duyệt cười rất gượng gạo, sắc mặt tái nhợt, dưới ánh đèn đường khiến tôi nhìn cực kỳ không chân thật.

"Lưu Hoắc Khải chết, đó không phải là tình cờ." Hồ Duyệt nhỏ giọng nói, nếu không phải bốn phía yên tĩnh, tôi suýt nữa chỉ có thể nhìn được đôi môi thật mỏng của cô ấy mấp máy vài cái mà thôi.

"Cho nên tớ tìm cậu, là vì chỉ có cậu là có thể tin tưởng." Hồ Duyệt ngẩng đầu lên, mang theo vẻ mặt khẩn cầu nhìn tôi.

"Tớ không hiểu, nếu cần tớ giúp thì tớ sẽ giúp, nhưng vì sao nói chỉ có tớ là có thể tin tưởng?" Lời Hồ Duyệt nói khiến tôi rất đổi kinh ngạc.

"Bởi vì, tớ muốn cậu theo tớ đến trường cũ một chuyến, chính là bây giờ." Hồ Duyệt suy tư một chút, cuối cùng nói ra.

Tôi không từ chối, tuy tôi cảm thấy yêu cầu này rất hoang đường, nhưng tôi cho rằng thứ gì nhìn bề ngoài mặc dù là quái dị nhất tuyệt đối có lý do và tính hợp lý của nó, không cần phải cưỡng ép truy cứu, chân tướng vĩnh viễn sẽ trời lên khi thủy triều xuống.

Đã lâu chưa đến trường cũ, tuy ban ngày có người đề cập đến thăm, nhưng ngẫm lại trường vẫn còn đang đi học nên thôi, kỳ thực tôi cảm

thấy không cần phải đến lắm, bởi vì kiến trúc mười năm trước hầu như không còn lưu lại gì, những thứ kỷ niệm chúng tôi hy vọng đã không còn nữa.

Nhưng Hồ Duyệt muốn tìm cái gì.

Cô ấy dẫn tôi tới một khoảnh đất trống, tôi nhớ mang máng khoảnh đất này từng là phòng học của chúng tôi, chỉ có điều đã biến thành sân vận động rồi.

Sân trường buổi tối rất yên tĩnh.

Tôi không e ngại đi trên con đường nhỏ giữa núi yên tĩnh.

Nhưng tôi e ngại loại địa phương tương phản cực lớn này -- Ban ngày tiếng động vô cùng âm ỉ, nhưng ban đêm lại không có một bóng người, nơi vốn yên tĩnh sẽ không khiến người ta sợ hãi, nhưng nơi đã từng có người thì khác, vì bạn sẽ âm thầm so sánh nó.

Có lẽ chúng ta sợ không phải đêm tối, mà chính là con người.

"Cậu rút cuộc muốn nói gì cho tớ biết." Bãi tập trống trải rất lạnh, tôi giậm chân. Hồ Duyệt cúi đầu, nhìn mặt trăng.

"Cậu lớp 8 mới chuyển tới, cho nên cậu không biết người kia." Giọng Hồ Duyệt cũng như ánh trăng màu trắng chiếu xuống lan tràn trên mặt đất.

"Có vài người, từ bé đã khiến người ta tôn kính và ước ao, như Tống Dịch, có vài người từ bé đã khiến người ta chán ghét và e ngại, như Lưu Hoắc Khải, thế nhưng còn có một vài người, hoặc nói loại người như thế càng ít hơn, từ bé đã bị người bắt nạt và trút giận." Hồ Duyệt nghiêng người dựa trên lan can nhựa của bãi tập, hai tay đút túi

trước.

"Cậu có lẽ không cách nào tưởng tượng được, mọi người trong lớp cùng bắt nạt một người có cảm giác thế nào, chúng ta là lớp chuyên trong mắt mọi người vô cùng tự hào, nhưng kỳ thực chịu áp lực lớn hơn, áp lực không sợ, nhưng sợ ở chỗ làm sao giải phóng và trút ra.

Bài học nặng nề và sự trông đợi của phụ huynh khiến những đứa trẻ kia có chút thay đổi, khi chúng phát hiện bắt nạt bạn cùng lứa với mình có thể tìm được cách phát tiết thoải mái hơn so với chơi game, chơi bóng rổ gào to hét lớn, sẽ làm đi làm lại, mà loại chuyện như vậy, làm mãi sẽ đâm nghiện.

Mới đầu, chúng tớ chỉ đùa dai một chút, đúng vậy, con gái trong lớp cũng tham dự, kỳ thực đơn giản chỉ là xé sách của cậu ta, trộm bút cậu ta hoặc gì khác, chọn người nọ xem như đối tượng cũng chỉ vì cậu ta nhìn qua nhu nhược và nhút nhát.

Nếu như, nếu như lúc đó cậu ta tức giận hoặc phản kháng, có lẽ sự việc sẽ không diễn biến đến mức kia.

Nhưng cậu ta lặng lẽ chịu đựng, thậm chí đau khổ cười với chúng tớ, việc này đã dung túng chúng tớ, hầu như tất cả mọi người đều biết, vô luận làm gì cậu ta, cậu ta cũng sẽ không tức giận, sẽ không méc giáo viên.

Sự việc càng ngày càng quá đáng, thả phấn viết bảng vào nước, bỏ cát vào hộp cơm của cậu ta, đâm com-pa, nhục mạ, đánh đấm. Chúng tớ cũng không biết mình đang làm gì, có lẽ đều là trẻ con, hoặc có đôi khi tà ác và ngây thơ chỉ cách nhau một con đường.

Lưu Hoắc Khải làm tệ nhất, có một lần gã cầm dao cạo tóc bằng điện trộm được, cưỡng ép làm trò trước cả lớp cạo sạch sẽ hết tóc của

cậu bé kia, hơn nữa, hơn nữa còn bắt cậu ấy nuốt hết." Hồ Duyệt run rẩy nói.

"Tóc? Nuốt xuống hết?" Tôi giật mình nhìn Hồ Duyệt, rất khó tưởng tượng những cán bộ ưu tú này hoặc đám con em nhà giàu này lại làm loại chuyện như vậy, họ một mặt tàn nhẫn hành hạ bạn học mình, một mặt lại ở nhà đóng vai trai ngoan gái ngoan.

"Cậu ấy rất cuộc nổi giận, nhưng đã muộn, mặc dù chỉ là một câu rống giận đơn giản, nhưng chẳng khiến mọi người dừng tay chút nào, chỉ ngược lại dẫn tới trả thù càng thêm trầm trọng.

Thời gian trôi qua, chỉ có mấy ngày sắp thi, mọi người bận bịu ôn tập, cậu ấy mới thoải mái được chút ít, mà một khi kỳ thi kết thúc, người này lại trở thành món đồ chơi để mọi người giải trí.

Nhưng chúng tôi đã quên mất, khi đó chúng tôi dù gì cũng là trẻ con, chúng tôi không biết đồ chơi cũng sẽ hỏng." Giọng Hồ Duyệt bắt đầu hỗn loạn đáng sợ, giọng lúc cao lúc thấp, tôi khó mà tin được đôi môi đỏ thắm xinh đẹp kia sẽ nói ra những gì.

Hơi bình tĩnh chút, Hồ Duyệt nói tiếp.

"Sau khi thi cuối kỳ, tôi và Tống Dịch còn có Lưu Hoắc Khải mấy huynh đệ vô cùng buồn chán, vì vậy Lưu Hoắc Khải đề nghị gọi người kia ra chơi.

Vì vậy do tôi gọi điện, gọi cậu ta tới.

Quả nhiên, cậu ấy tới, cậu ấy sau khi trông thấy Lưu Hoắc Khải có chút sợ sệt, song thấy tôi và Tống Dịch ở đó lại thoáng yên tâm hơn.

Trong lớp, chỉ có tôi và Tống Dịch chưa từng bắt nạt cậu ấy nhiều,



chỉ thường ở bên cạnh chế giễu, thỉnh thoảng hơi quá đáng sẽ ngăn lại.

Bởi vì Tống Dịch chẳng quan tâm, mà tớ thì không đành lòng.

Cậu ta rất cẩn thận nói chuyện lựa lời hứa theo chúng tớ, nhưng vẫn nói động đến Tống Dịch.

Mẹ của Tống Dịch, thật ra chưa kết hôn đã sinh con, điểm này không nhiều người biết lắm, Tống Dịch rất kiêng kỵ việc này, nghe đâu cha ruột cậu ấy là một vị quan to, mà mẹ cậu ấy là bác sĩ chăm sóc y tế cho quan viên kia.

Vì vậy mọi người bắt đầu đánh cậu ta, sau khi đánh xong vẫn chưa hết hận.

Khi đó Lưu Hoắc Khải hỏi có biện pháp gì mới lạ để vui đùa không, Tống Dịch đẩy kích mắt, nhìn người nằm dưới đất kia.

Chôn sống xem sao, Tống Dịch cười nói.

Tớ ngay từ đầu đã sợ hãi, về sau mới biết chỉ vì cả cơ thể vào trong đất -- Quảng thời gian đó trường học đang sửa chữa mặt đường phòng học, thổ chất đã bị đào ra, mấy ngày đó phải nghỉ lễ, cho nên đội xây dựng cũng rút lui, nhưng dù vậy, chúng tớ vẫn mệt mướt mồ hôi.

Cậu ta bất lực cầu khẩn chúng tớ đừng làm như vậy, nhưng mọi người chỉ cười hì hì, giống như đang chơi đùa vậy."

"Đó là đương nhiên, đối với các cậu mà nói, đồ chơi không có quyền lên tiếng." Tôi lạnh lùng nói, Hồ Duyệt thoáng sửng sốt, thờ dài.

"Chúng tớ chỉ để đầu cậu ấy lộ ra ngoài, như vậy, từ xa nhìn lại giống như một cái đầu đặt ở đây vậy, mọi người còn tìm đến một cục đá chông lên trước mặt cậu ấy, giả vờ dạng tế bái, tiếp theo cười ha ha.

Ai ngờ trời bắt đầu mưa, mưa mùa đông rất lạnh, chúng tớ quên mất cậu ta còn chôn dưới đất, lập tức giải tán chạy về nhà. Nhưng cậu ấy vẫn còn ở trong mưa gọi to, đừng bỏ rơi tớ.

Đợi đến khi chúng tớ nhớ ra chạy đến, cậu ấy đã không còn phản ứng, mặt bị cồng đến đỏ bừng, ngoẹo đầu nhìn trời.

Lần này mọi người thực sự bị dọa sợ, thậm chí Lưu Hoắc Khải ngày thường như tiểu bá vương vậy mà cũng không nói nên lời như kẻ đần, chỉ có Tống Dịch như cũ cúi đầu không nói.

Tống Dịch nói, nếu là kỳ nghỉ, trong trường học lại đang thi công, sẽ không có ai nhìn thấy, dứt khoát vùi cậu ta vào trong đất thôi.

Đề nghị này nhận được hưởng ứng, chúng tớ đào cậu ấy lên, lại lần nữa vùi vào, hơn nữa cố gắng đào hố sâu hơn, đồng thời cách xa chỗ vốn phải thi công ban đầu.

Tớ vĩnh viễn nhớ kỹ chạng vạng ngày hôm đó, hai bên phòng học thấp bé, vài thiếu niên đầu đầy mồ hôi đào một cái hố to, bên cạnh nằm một cái xác sớm đã đông cứng.

Cứ thế, người nọ biến mất, trong lớp không hề xảy ra bất kỳ dị dạng gì, mọi người chỉ hơi chút khó chịu, cảm thấy không còn đối tượng bắt nạt nữa, áp lực lớn hơn, về sau, cha mẹ cậu ấy có đến làm ầm ĩ, nhưng không giải quyết được gì.

Về sau nữa, cậu chuyển tới, mọi người nghĩ rằng cậu sẽ là cậu ta thứ hai, nhưng không ngờ cậu không giống cậu ta." Hồ Duyệt nói đến

đây, bỗng nhiên nhìn tôi, tôi không nói gì, chỉ nhìn về nơi khác, cô ta thờ dài, tiếp tục nói.

"Tuy rằng là trung học, phổ thông thậm chí tốt nghiệp đại học, hơn mười năm đã trôi qua, giấc mộng kia như cái bóng mãi quấn lấy chúng tớ, tớ và Tống Dịch từng quen nhau một khoảng thời gian, nhưng về sau chia tay vì cậu ấy muốn kết hôn với con gái chủ nhiệm công sở văn phòng thị ủy, nhưng cậu ấy cảnh cáo tớ, không được tiết lộ chuyện kia ra ngoài, còn nghĩ cách thu xếp cho Lưu Hoắc Khải và bạn bè gã công việc. Thế nhưng ngay tháng trước, cũng chính là ngày chúng tớ chôn cậu bé kia, chúng tớ đều nhận được một bức thư kỳ quái.

Trong thư nói, cậu ta sống rất khá, ngày đó cậu ta chưa hề chết, cơ thể chỉ tạm thời chết lâm sàng mà thôi, song sau khi tỉnh lại cậu ấy không muốn quay về, một mình bỏ đi sống xa xứ, bây giờ cậu ta đã sống rất khá, cũng hy vọng Tống Dịch mở họp lớp, mọi người vui vẻ tụ tập, bởi vì cậu ta nói nếu không trải qua việc lần đó, cậu ta cũng sẽ không thay đổi, ngược lại phải cảm ơn mấy người chúng tớ, hơn nữa, khi ấy đều là trẻ con làm chuyện hoang đường, đương nhiên không đáng truy cứu.

Do đó Tống Dịch mở cuộc họp lớp kia, đồng thời cố gắng mời mọi người cùng đến, nhưng cậu ta lại không đến. Chuyện sau đó thì cậu đã biết, Lưu Hoắc Khải đã chết, sau khi buổi họp kết thúc, tớ càng ngày càng sợ, tớ biết rất nhanh sẽ đến lượt tớ, tớ nói với Tống Dịch nhưng cậu ấy không tin, đồng thời nói tối nay cậu ấy sẽ tự mình đến tìm xác, nếu không có, đương nhiên không còn gì để nói." Hồ Duyệt rót cuộc đã kể xong, tiếp theo, nhìn đồng hồ đeo tay.

"Tớ không hiểu, đã có Tống Dịch, vì sao còn gọi tớ đến." Tôi khó hiểu hỏi cô ta.

Hồ Duyệt nhìn tôi, chậm rãi nói, "Bởi vì hôm nay tớ thấy, chỉ có cậu, muốn thật sự cứu Lưu Hoắc Khải."

Tôi nhìn Hồ Duyệt, cười nói: "Hy vọng cậu không tìm nhầm người, kỳ thực, tớ rất nhát gan." Hồ Duyệt cũng cười cười.

Chúng tôi chờ nửa giờ, vẫn không thấy Tống Dịch.

Nhưng Hồ Duyệt nhận được một tin nhắn.

Tin nhắn chỉ có vài chữ -- Cứu tớ, tớ ở phòng học!

Hồ Duyệt sợ ngây người, tôi và Hồ Duyệt lập tức chạy về phía dãy phòng học.

Tìm từng phòng một, nhưng không thấy Tống Dịch, cuối cùng Hồ Duyệt nói, không bằng đến phòng học của lớp trước đây xem.

Quả nhiên, thấy một người nằm trên bàn học, Hồ Duyệt lập tức vọt vào, tôi cũng vào theo.

Hồ Duyệt chỉ vừa tới gần người nọ, lại lập tức ngã xuống. Tôi muốn qua nhìn xem thế nào, lại cảm giác cánh tay một trận đau đớn.

Người trên bàn học bò dậy, trong tay hắn cầm một vật dạng ống.

"May thật, may mà đã mang nhiều hơn chút." Đây là câu nói sau cùng tôi nghe được.

Ánh đèn sáng rực làm mắt tôi đau nhói, hóa ra tôi còn trong phòng học, nhưng tay đã bị trói ngược.

Mắt còn có chút mơ hồ, nhưng cũng nhận ra được phía trước đứng

một người.

Là Tống Dịch, hấn vẫn như cũ kiêu ngạo nhìn tôi.

"May mà tôi làm việc cho tới giờ đều chuẩn bị sẵn, cho nên tôi ở chỗ mẹ mình mang nhiều thêm hai mũi tiêm, cậu yên tâm, chỉ là sevoflurane trộn chút thảo dược thôi, nhiều nhất khiến cậu tạm thời tê liệt thân dưới, tôi không ngờ Hồ Duyệt lại mang theo cậu, xem chừng cô ta đã dự cảm được gì đó." Tống Dịch cười lạnh, từ dưới đất kéo Hồ Duyệt đã bị trói chặt lên.

"Cậu biết không, công việc sửa chữa trường là tôi tiến hành, tôi dùng lý do bảo vệ cổ thụ trăm năm của trường không để họ đục tới mảnh đất kia, tôi thường nằm mơ thấy cậu ta, cho nên lo lắng đi xem thử, kết quả xác vẫn còn đó, hơn nữa trông rất sống động, thậm chí cậu ta còn lớn lên, lớn đó hiểu không? Đó không phải là người, Lưu Hoắc Khải đã chết, mấy tên bạn của gã cũng đã chết, tôi biết Dương Khởi chết rồi, năm đó đã chết rồi, cậu ta đã chết mấy chục năm, nhưng thi thể căn bản không hề thối rữa, ngay cả tóc móng tay đều phát triển, tôi đào thi thể ra, ở trong này." Tống Dịch nâng đầu Hồ Duyệt lên, tôi theo ánh mắt của Tống Dịch nhìn sang.

Một người ngồi ở góc tường bên trái tôi, giống như đang ngủ vậy, tóc móng tay rất dài, không thấy rõ mặt mũi. Nhưng trên cánh tay phải người kia, tôi thấy một miếng thịt bị cắt đi, vết thương còn chưa lành, tiếp tục rỉ máu. Nhưng hình dáng cậu ta rất nhỏ, đừng nói là so với Tống Dịch, ngay cả Hồ Duyệt nhỏ nhắn cũng lớn hơn cậu ta một vòng.

"Tôi không muốn chết, càng không muốn mất đi tất cả hiện giờ, tuần sau tôi phải kết hôn rồi, tôi không muốn để cô ta quán lấy tôi nữa, bao gồm cả tên Lưu Hoắc Khải chết tiệt xảo trá kia.

Vì vậy tôi chợt lóe ra một biện pháp. Mượn tên Dương Khởi diệt trừ các người.

Cậu biết không, tổ tiên tôi học y, biết cái chết như Dương Khởi xác không thối rửa thần bí cỡ nào, chỉ cần ăn da thịt cậu ta, tác dụng vượt xa hắc hạ cổ, hơn nữa máu chốt là cái gì cũng không lưu lại, không có chứng cứ, một chút cũng không.

Cho nên trước khi khai tiệc tôi cho Lưu Hoắc Khải một ly sữa chua, hòa máu thịt Dương Khởi vào sữa chua. Khi ấy tôi còn phải ra về chờ Dương Khởi tới, rõ là buồn cười, may mà thằng ngu kia không cần suy nghĩ uống vào, vốn cũng muốn cho cô uống, nhưng ngẫm lại nếu tiệc rượu cùng lúc chết hai người, còn quý dị như vậy, nhiều ít có chút không ổn, cho nên, tôi mới gọi cô tới đây.

Tôi không ngờ, thời điểm Lưu Hoắc Khải phát tác lại làm tôi có chút sợ hãi, nhưng càng nhiều chính là hưng phấn, hóa ra thứ này thật sự có hiệu quả, thù hận của Dương Khởi khiến Lưu Hoắc Khải chết cũng không biết chết thế nào. Có thứ này, tôi muốn diệt trừ ai thì có thể diệt trừ người đó, một chút dấu vết cũng không để lại, cũng sẽ không còn ai dám nói tôi là một đứa con hoang không cha, cũng sẽ không có thằng rác rưởi vô dụng kia cưỡi lên cổ tôi vênh váo nữa!" Khuôn mặt anh tuấn của Tống Dịch trở nên dữ tợn, tôi hoàn toàn không nhận ra hắn, hoặc nói, tôi căn bản chưa từng biết hắn.

"Đến đây nào, em yêu, sẽ không có đau đớn, uống vào sẽ không sao nữa, coi như là tình yêu sau cùng của anh với em." Tống Dịch cầm lấy một ly nước cứng ép rót vào trong miệng Hồ Duyệt, người nọ đem hết toàn lực phản kháng, nhưng vô ích.

Dưới đáy ly nước kia, lắng xuống từng sợi dạng tơ như thịt, nước hiện lên màu nâu đục.

Chân tôi vẫn tê dại, nhưng vẫn muốn di chuyển qua đó.

Song tôi không hề nhúc nhích, vì tôi phát hiện có người đã động trước.

Dương Khởi ngồi bên cạnh tôi kia, hoặc nói thi thể của Dương Khởi, lão đảo bò dậy, đi về phía Tống Dịch.

Tống Dịch không nhìn thấy, hắn đưa lưng lại, chỉ muốn rót nước vào miệng Hồ Duyệt.

Nhưng từ trong ánh mắt càng thêm khủng hoảng của Hồ Duyệt hắn cảm giác được gì đó, tay hắn run một cái, nước rót vào miệng và mũi Hồ Duyệt, cô ta ho sặc sụa.

Tống Dịch thả Hồ Duyệt bị trói ra, ngây ngốc nhìn Dương Khởi.

Dương Khởi kéo thịt của vết thương trên cánh tay xuống, nhét vào miệng Tống Dịch, cũng làm cho hắn nuốt xuống, sau đó xụi lơ trên mặt đất, thi thể nhanh chóng rữa nát, chỉ còn lại một bộ xương.

Tống Dịch liều mạng nôn ra ngoài, nhưng hoàn toàn vô ích.

Hai tay hắn đặt trên bàn học, bỗng nhiên kịch liệt run rẩy. Ngón tay bắt đầu chảy ra từng giọt máu, dưới ánh đèn óng ánh tỏa sáng.

Từ mỗi đầu ngón tay của hắn nhú ra một cây kim, là loại kim trên com-pan.

Tống Dịch cứ thế bị cố định trên bàn học.

Tiếp theo, hắn há hốc miệng, quay về phía tôi, còn như đang cố gắng nôn ra ngoài. Lần này, hắn quả thực đã học ra vài thứ.

Một ngón tay dài nhỏ gầy trơ xương như củi dần dần chìa ra từ trong miệng Tống Dịch, tiếp theo là cả cánh tay.

Uốn éo mềm dẻo như một con rắn đen.

Trên cánh tay kia còn lưu lại vết thương, rất nhiều vết thương bị kim đâm chằng chịt và sẹo tím bầm.

Cánh tay duỗi về phía dụng cụ học tập đặt bên cạnh Tống Dịch, nó cầm lên một cây com-pa to, đồng thời có vị trí kim nhắm ngay sâu trong cổ họng Tống Dịch.

Tống Dịch nhìn, hoảng sợ hô lên, tuy nghe không rõ, nhưng có thể miễn cưỡng nhận ra là đang gọi Hồ Duyệt và tôi cứu hắn.

Hồ Duyệt đã lui vào góc tường không động đậy, mà tác dụng thuốc tê của tôi vẫn chưa lui.

Com-pa chậm rãi đưa vào cổ họng Tống Dịch.

Máu tươi bắt đầu từng bó từng bó từ trong miệng Tống Dịch phun ra, cơ thể hắn bắt đầu kịch liệt co giật, kim ở ngón tay cũng bị làm méo.

Khi com-pa đi vào trong được hai phần ba, Tống Dịch đã không còn nhúc nhích nữa.

Khi chân tôi bắt đầu có chút cảm giác, đi qua tháo dây trói cho Hồ Duyệt.

"Tôi, tôi cũng sẽ chết sao, giống như Tống Dịch vậy? Không, không muốn, tôi không muốn chết." Hồ Duyệt hoảng sợ nhìn tôi, tôi cũng không biết nên nói gì, đành phải tùy tiện an ủi vài câu.



Sự việc kết thúc như vậy, khiến cho rất nhiều bạn học vô cùng bùi ngùi, họ chưa hề nói gì, chỉ âm thầm lo lắng, lo lắng chú ý với việc ăn uống hơn. Thật lâu không gặp, đều càng ngày càng thon thả hẳn.

Hồ Duyệt cũng dần khôi phục lại từ lần khiếp sợ đó, chẳng qua dường như con người đã thay đổi, ít nói kiệm lời, tôi thỉnh thoảng sẽ nói chuyện điện thoại với cô ấy, cô ấy có chút thất thần, luôn nói cùng một câu.

"Vì sao, vì sao tớ lại không sao cả? Dương Khởi sẽ không bỏ qua cho tớ đơn giản như vậy."

Tôi không cách nào trả lời được, có khoảng thời gian bề bộn nhiều việc, không có thời gian rỗi, đợi đến khi có thời gian lại, Hồ Duyệt đã biến mất, hỏi rất nhiều người cũng không ai biết.

Cuối cùng, trong sổ ghi chép của cha Kỳ Nhan, tôi ngẫu nhiên thấy một đoạn ghi chép về xác không mục.

Người chết mà không mục, phi thường lý, có dị cách, thoát khỏi lục đạo không cách nào chuyển thân, chỉ có phụ nữ ăn vào máu thịt chúng, trong cơ thể hình thành thai nhi, sẽ có thể luân hồi tái sinh."

Tôi rất cuộc biết được Dương Khởi vì sao bỏ qua một mình Hồ Duyệt, hoặc giả hành động điên cuồng của Tống Dịch, có lẽ đều là do Dương Khởi đã tính toán trước.

Nhưng mà, tôi không biết Hồ Duyệt sẽ có kết thúc thế nào, sổ ghi chép không nói gì thêm, có lẽ, cô ấy đang ở một nơi hẻo lánh nào đó, chờ sinh ra Dương Khởi, hoặc nói Dương Khởi chờ đợi lần thứ hai trở lại trên đời này, chẳng qua dùng một thân phận khác mà thôi.

Mười hai năm trước những đứa trẻ ngây thơ kia không cách nào biết và hiểu được hành động vô tâm khi đó sẽ sinh ra thương tổn cho một người thế nào, mà nếu Dương Khởi có thể phản kháng, có thể kiên cường, có lẽ ngày họp lớp đó tôi sẽ trông thấy một thanh niên tính tình cởi mở như mọi người.

Tôi đặt sổ ghi chép lại giá sách, lỗ kim trên cánh tay tôi lờ mờ trước mắt, rồi lại như không còn thấy rõ nữa.

# Chương 87: Lộ Bạch

(Lộ Bạch để chỉ trong lúc vô ý để lộ tiền của mình mang theo cho người khác thấy)

Kỷ Nhan hầu như vẫn duy trì thói quen gửi thư mỗi thứ hai, tôi cũng dần dần bắt đầu thích ứng, mỗi lần nhận được thư tôi đều biết sẽ được thấy một câu chuyện kỳ lạ mà thú vị.

"Từ phương bắc xuôi nam, tứ dọc đường đều tìm kiếm tin tức của quái nhân kia, đương nhiên, quan trọng hơn là mở mang kiến thức về những sự vật dị thường, thế giới này cho dù là tứ, cũng có quá nhiều thứ không cách nào hiểu rõ.

Thời tiết đột nhiên trở lạnh, nhưng vì đến Trường Giang ở phía nam, với phương bắc chắc hẳn dịu hơn, song như vậy lại làm cho Lý Đa bị cảm, tứ phải dừng chân lại một trấn nhỏ ở địa phương.

Đây là một huyện thành nhỏ điển hình của phương nam, con đường trải đá chật hẹp gồ ghề cao thấp không bằng phẳng, hai bên con đường chật hẹp là nhà dân cửa cao ngất và sương mù màu trắng bán trong suốt mỗi buổi sớm lẫn cùng khói bếp, cùng với hơi nước đặc hữu của Giang Nam tràn ngập trong không khí khiến tứ cảm giác vô cùng khoan khoái.

Màu thủy mặc là màu sắc tiêu chuẩn đặc hữu của nơi này, người trên trấn tuy rằng không nhiệt tình hào sảng bằng đại hán phương bắc, lại duy trì một khoảng cách như có như không, nhưng họ rất tốt, tự mình trải qua cuộc sống của mình, cửa nhà màu lục sẫm, mái ngói màu đen cùng tường gạch màu xanh làm nổi bật lên những cơn mưa

Giang Nam, giống như cảnh đẹp trong tranh vẽ vậy.

Ở địa phương có rất nhiều cụ già tuổi tác đã cao vẫn như cũ tinh thần rất tốt, họ khom lưng, chống gậy nhẹ nhàng gõ trên con đường nhỏ bằng đá bị mưa lớn nhiều năm làm nhẵn bóng, tuy rằng mặt đầy nếp nhăn, lại giống như vòng năm đại biểu cho giấy chứng nhận tuổi tác của họ, trong miệng mặc dù đã mất răng, nhưng có thể phun ra đủ loại chuyện xưa muôn hình vạn trạng.

Bà cụ Hoàng chính là một người trong đó.

Cụ Hoàng đã hơn bảy mươi tuổi, là người được mọi người tôn kính nhất, bởi vì y thuật của bà đã giúp mọi người giải quyết rất nhiều khó khăn, nhức đầu nóng sốt bà đều có thể giải quyết, mọi người nhắc tới bà cụ Hoàng đều bật ngón tay cái khen ngợi không thôi, nhưng bản thân bà cụ Hoàng luôn híp mắt toét miệng cười. Vừa vặn Lý Đa cảm mạo, vì vậy tìm đến bà xem bệnh, bà cụ rất hòa nhã nói cho chúng tớ biết chỉ là cơ thể bị nhiễm khí lạnh ẩm ướt Giang Nam, vì vậy xoa bóp một phen, cũng nhiệt tình mời chúng tớ đến nhà bà ở, tớ và Lý Đa đang lo lắng trấn nhỏ này không có khách sạn, đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Bà cụ Hoàng một mình ở đầu đông của con đường nhỏ trấn trên, nhà rất lớn, nghe đâu cụ khi còn trẻ còn là tiểu thư của gia đình giàu có trấn trên, căn nhà này khác với những người khác chính là cha bà để lại.

Nếu nhìn từ cửa nhà chật hẹp cũ nát bên ngoài, cậu rất khó tưởng tượng bên trong rộng lớn lộng lẫy thế nào, chính giữa có một cái giếng trời, giếng là hình ngũ giác, vô cùng cũ, xem ra đã lâu chưa hề dùng qua, thừng giếng cũng cũ kỹ không chịu nổi. Vào cửa hai bên là hai căn gác lửng bằng gỗ, mỗi tầng gác có hai căn phòng, chính giữa là chánh đường cao bốn thước, băng qua giếng trời vào trong, có thể

thấy được tất cả cột chống và xà nhà đều là gỗ lim thượng hạng đến nay chưa hề phai màu, từ chánh đường đến gác lửng còn phải băng qua một hành lang, trên hành lang còn có bích họa, phần lớn đều là tranh vẽ nhân vật trong tứ đại danh tác, tuy rằng do hơi ẩm của Giang Nam đã phai màu nhiều, nhưng màu sắc vẫn tươi đẹp, có thể rõ ràng nhìn ra chỗ tinh vi trong bức vẽ. Sàn nhà vẫn rất bền chắc, người đi phía trên lòng bàn chân rất mềm mại, mà trong sân cũng đều trải đá phiến vô cùng trơn bóng.

(Tiêu: Tứ đại danh tác gồm Tam quốc diễn nghĩa · Thủy hử · Tây du ký · Hồng lâu mộng)

Chánh đường để bàn ghế tiếp khách, toàn bộ bố cục không sai biệt lắm với quê nhà, nhưng phần nhiều là khí chất thư hương cao nhã. Hai bên theo thứ tự là cửa nối liền bên trong phòng.

Chẳng qua nhà lớn như vậy mà chỉ có mình cụ Hoàng ở. Vì vậy bà nhiệt tình mời hai chúng tớ vào ở.

Lúc trời mưa, nước mưa như râu chuỗi từng râu một treo dưới mái hiên, tựa như treo rèm thủy tinh vậy, lúc này, cụ Hoàng thường sẽ cầm ấm trà ngồi trên ghế thái sư kể cho chúng tớ vài câu chuyện kỳ dị.

Trấn nhỏ này cũng không nổi tiếng, chẳng qua thời kháng Nhật xảy ra một trận chiến dịch, kỳ thực trấn nhỏ cách chiến trường một khoảng, nơi gần như đã bị mọi người quên lãng này ngược lại không đựng phải quá nhiều hư tổn.

Cả nhà cụ Hoàng hình như vì tránh cái gì đó mới đi tới đây, nói cách khác bà không phải dân nguyên quán ở đây. Chỉ là cha bà mang theo một khoản tiền lớn, dựng xe cùm một đống lớn hành lý, sau đó ở chỗ này xây một căn nhà cao cấp thế này. Nghe đâu đêm đó có

thôn dân nói, Hoàng lão gia không chỉ mang đến tiền tài đầy xe, còn có một cái rương thật to.

Cụ Hoàng nói, từ bé chưa từng gặp mẹ, cha cũng thường than thở, nửa đêm cũng đột ngột tỉnh giấc, khi bà mười sáu biết được buổi tối ấy, cha nói ra ngoài mua ít đồ, kết quả cũng không trở về nữa.

"Đêm đó ông ấy rất hoang mang, luôn đứng ngồi không yên, giống như có người đang thúc giục ông ấy, cha nói cho ta biết tiền tài trong nhà đặt ở đâu, cũng để lại một quyển sách y học, dặn dò cẩn thận bảo quản. Tiếp đó vội vàng đi ra cửa, vì vậy người đàn ông quan trọng nhất trong sinh mạng bà cứ thế biến mất.

Buổi tối hai năm sau, một thanh niên trẻ đi tới thị trấn. Anh ta hoàn toàn khác những người khác, anh tuấn cao lớn, mặt mũi thư sinh, những năm đó, tây trang và giày da là vật hiếm lạ, người trên trấn ai cũng không biết anh ta, thanh niên mang theo một cái rương da, cầm tờ giấy tìm đến chỗ bà.

Khi bà lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, liền phải lòng anh ta, thế nhưng thanh niên lại nói cho bà biết, anh ta là hôn phu của bà.

Bà vô cùng kinh ngạc, thế nhưng càng kinh ngạc chính là khi thanh niên lấy ra một bức thư.

Thư ký tên của cha bà, cũng là nét chữ của cha, trong thư cha nói cho bà biết, thanh niên này là con của bạn ông, hôn sự ông đã nói chuyện xong xuôi với cha mẹ thanh niên này, cho nên bảo anh ta tới đây lấy bà, trong thư còn nói cho bà biết, thanh niên này từng du học nước ngoài, học Tây y, tên là Phùng Hiếu.

Có lẽ thanh niên các con sẽ cảm thấy không cách nào hiểu nổi, nhưng bà thực sự tin lá thư này, đồng thời tuân theo sự sắp đặt của

cha, kết hôn cùng Phùng Hiếu.

Hôn sự rất đơn giản, chỉ mời mọi người tới nhà ăn một bữa, về mặt Phùng Hiếu trước sau đều vô cùng nghiêm túc, giống như chưa từng cười vậy, chỉ theo lệ mời rượu, nhưng không hề uống, bà sau này hỏi anh ta, anh ta liền lấy lý do không quen uống rượu trắng.

Cuộc sống sau khi cưới rất đơn giản, nhưng bà cũng rất hạnh phúc, tuy Phùng Hiếu chỉ thường đọc sách, cũng không nói nhiều với bà, nhưng vẫn cảm thấy có một người chồng như vậy rất may mắn, cũng hiểu được sự lựa chọn của cha không sai.

Thế nhưng, mỗi khi tối đến, bà đều phát hiện Phùng Hiếu thích lục lọi tìm gì đó trong phòng. Bà không muốn hỏi, vì bà biết hỏi cũng vô dụng, anh ta tìm không được, sớm muộn cũng sẽ hỏi bà.

Cuối cùng, anh ta không nhịn được nữa.

'Đồ, cha cô có giấu đồ gì không?' Anh ta gằn giọng hỏi bà, tuy anh ta không nhiệt tình với bà lắm, nhưng vẫn lễ nghĩa có thừa, chưa bao giờ dùng loại thái độ này.

Bà chỉ có thể nói không biết, bà chợt phát hiện hóa ra mình căn bản không hiểu người đàn ông này. Phùng Hiếu nghe xong, bắt đầu cười khẩy.

'Hai cha con các người đều là cá mè một lứa.'

Bà tức giận, bà có thể dễ dàng tha thứ anh ta nói bà, nhưng không cho phép anh ta nhục mạ cha bà, đêm đó anh ta ra tay đánh bà, cũng dờn đến gác lửng ở.

Ngày thứ hai, Phùng Hiếu đột nhiên hỏi cha bà có để lại vật gì cho bà

không, bà đành phải đưa cho anh ta quyển sách ghi chép chút y lý đơn giản kia. Anh ta cầm đi, mỗi ngày trốn trong phòng đọc, liên tiếp chừng mấy ngày đều không ra, cơm cũng là bà đưa vào. Anh ta chỉ mở hé cửa, sau khi ăn xong lại đặt ngoài cửa, những ngày đó anh ta như mất hồn vậy, dáng vẻ nhếch nhác cực kỳ, trong mắt đầy tơ máu.

Cuối cùng, khi bà phát hiện cơm đặt ngoài cửa không ai động đến, mới phát hiện anh ta đã biến mất, vì vậy, chồng bà cũng kỳ quái rời khỏi căn nhà này.

Bà chỉ tìm thấy quyển sách thuốc anh ta đặt trên bàn kia, bất đắc dĩ lấy lại, lần nữa đặt trong phòng bà.

Trên bàn sách, bà thấy anh ta viết rất nhiều chữ, từng tờ một rơi tãn nát trên mặt đất, đều là tên một ít thuốc bắc. Còn có một vài chỗ viết rất ngoáy, phần lớn viết của ta, đều là của ta các loại.

Cứ thế, bà như trước sống một mình.

Sau mười năm, hai người đàn ông này đều không có bất kỳ tin tức nào nữa, bà cũng từng bước chậm rãi quên họ. vì vậy bà bắt đầu nghiên cứu ngôi nhà này.

Đây là ngôi nhà cha bà thiết kế cũng tự mình giám sát xây dựng, những ngày đó ông bề bộn nhiều việc, hầu như không nói chuyện với bà, cho nên bà muốn hiểu rõ mỗi một chỗ trong căn nhà này, cũng giống như muốn hiểu rõ cha mình vậy.

Trong phòng sách của cha, bà chợt phát hiện giá sách của ông có một mối hàn.

Bà mời người đến cạy tường gỗ ra, phát hiện bên trong có một ám thất không lớn lắm. Bà không ngờ bí mật của cha nhiều như vậy,



may mà mời tới đều là người xứ khác, sau khi bà trả tiền công cho họ thì đuổi đi.

Chạng vạng ngày đó, bà một mình cầm nển đi vào mật thất kia.

Mật thất không có gì cả, chỉ có một cái quan tài. Quan tài đen nhánh dưới ánh nển lóe ra ánh sáng đen bóng.

Bà cẩn thận lấy nắp quan tài ra.

Khi bà đưa nển đến gần, phát hiện khuôn mặt bà quen thuộc.

Là Phùng Hiếu, khi ấy bà thiếu chút nữa sợ ngất đi, nhưng chờ bà bình tĩnh lại nhìn kỹ, người nọ cũng không phải Phùng Hiếu.

Tuy rằng rất giống, nhưng không phải Phùng Hiếu, người trong quan tài tuổi tác lớn hơn so với Phùng Hiếu, hơn nữa mặc phục sức áo khoác ngoài của năm đầu dân quốc, trên tay mang một ban chỉ xanh biếc, nhìn quần áo vô cùng hoa lệ. Chỗ cổ của thi thể còn có một vết tím đậm như vết máu bầm.

Nhưng người này đến tột cùng là ai, nếu không phải Phùng Hiếu, tại sao cha lại giấu thi thể người này trong mật thất.

Mật thất chắc chắn được làm khi xây tòa nhà này, thi thể ít nhất đã qua hơn hai mươi năm, mà không thối rữa, khiến bà khó hiểu.

Bà đành phải lần nữa đậy kín nắp quan tài, lui ra.

Bà phải tìm được cha, hoặc tìm được Phùng Hiếu, bằng không vĩnh viễn sẽ không biết chuyện gì xảy ra.

Vì vậy bà quyết định đi tìm cha, đồng thời cầm ảnh chụp duy nhất

Phùng Hiếu để lại, nếu cha biết người trong quan tài, vậy dáng vẻ của Phùng Hiếu kia hẳn sẽ giúp ích cho việc tìm ông.

Tìm đồ rất gian nan, tìm người càng thêm gian nan, hướng hồ bà là một cô gái, nhưng bà vẫn tìm được một vài bạn bè không nhiều lắm của cha năm đó.

Khi họ nhắc tới cha khuôn mặt lúc nào cũng xem thường, cũng nói cho bà biết, cái xác dáng vẻ giống Phùng Hiếu kia tên là Phùng Phụng, là bạn tốt của cha bà, cũng là sư huynh đệ cùng học y.

Kỳ thực bà vẫn luôn nghi hoặc khó hiểu cha bà chỉ là một vị thầy lang thông thường lại có riêng mình một số tài sản lớn, khi bà dần dần biết quan hệ của cha và Phùng Phụng, một suy nghĩ cực kỳ khiến bà khổ sở mà hoang hốt dần dần hình thành, như một bức vẽ chậm rãi hoàn tất.

Năm đó cha và Phùng Phụng theo một sư phụ học Đông y, nhưng gia cảnh hai người khác xa, nhà Phùng Phụng giàu nhất địa phương, mà Phùng Phụng lại là con một, tính tình hào sảng hơn nữa có thiên phú học y, ông ta rất tốt với cha, giúp ông cơm áo và học tập, cha cũng vô cùng cảm tạ ông ta.

Hai người họ có lần theo sư phụ đến vùng khác chữa bệnh, kết quả trong nhà Phùng Phụng xảy ra chuyện, ông ta phải về kế thừa di sản, vì vậy cha cũng theo ông ta trở về.

Thế nhưng người nhà Phùng Phụng nói cho bà biết, Phùng Phụng vừa về nhà thì dường như con người liền thay đổi, đồng thời hằng ngày cùng một chỗ với cha bà, không lâu sau, ông ta đem toàn bộ tài sản giao cho cha, rồi biến mất.

Biến mất, hoàn toàn biến mất.

Mà thi thể Phùng Hiếu trong nhà nói cho bà biết, cha nhất định đã làm gì đó, làm gì đó với Phùng Hiếu, bà không dám nghĩ tới, không cách nào tiếp thu được cha mình vậy mà còn có một mặt như thế.

Hai người họ trên đường trở về cha đến tột cùng đã làm gì Phùng Phụng? Bà trước sau không cách nào nghĩ ra được, thế nhưng bà ở trong đám hành lý Phùng Hiếu mang tới phát hiện trong vách kếp có một vài thứ.

Đây đều là một ít ghi chép cũ nát.

Đều liên quan tới người dẫn đường.

Người chết, mà khí tồn ở cổ họng, dùng thuốc ngâm, gia cố khí, có thể nửa tháng không mục, mặt như người thường, nói năng ăn uống không khác, nhưng cần dẫn đường về nhà, gặp người nhà, nói di mệnh, mới lập tức chết.

Hơn nữa có một vài hình dạng của người dẫn đường.

Hoàng bào, cao quan, vải trắng ghim đầu, cầm cờ trong tay, chân đạp thất tinh, dung mạo không thể phân rõ, râu dùng vôi trộn với trà gạo che lại.

Cờ là cờ dẫn hồn, thất tinh là giày vải thất tinh màu đen, truyền thuyết người dẫn đường không thể bị người chết thấy dung mạo, cho nên dùng vôi bôi lên mặt trừ tà, mà trà gạo chính là gạo nếp.

Bà lúc này mới nhớ ra, cha từng nhắc với bà trong nhà có một môn cổ thuật mấy đời tương truyền. Hơn nữa trong phòng sách của ông cũng từng thấy đạo bào màu vàng.

Hóa ra, Phùng Phụng trước khi về đến nhà đã chết, cha dựa vào cổ thuật dẫn đường mang ông ta về nhà, cũng không chế thi thể để toàn bộ tài sản nhà họ Phùng trở thành của ông.

Thảo nào, ông giống như đang tránh né cái gì đó, một mình chạy trốn đến cổ trấn thừa thớt này.

Khi tâm tình bà suy sụp đến tột điểm, cha bà lại xuất hiện.

Chẳng qua ông đã già hơn nhiều, gần như bà không nhận ra nữa.

Đêm ấy, giống như lần ông rời nhà, ông lại lần nữa về đây, mang theo một thân mùi rượu và bệnh tật.

Ông không sống được mấy ngày nữa, bà biết, chỉ là ông biết mình sống không lâu nữa, muốn chết ở nhà mình.

Mấy ngày nay bà không hỏi ông những chuyện về nhà họ Phùng, song ông ngoại trừ nhìn bà không nói lời nào, chỉ không ngừng rơi lệ.

Đêm hôm ông hấp hối, mặt trăng rất tròn.

Ông rốt cuộc mở miệng nói chuyện.

'Là cha hại chết Phùng Phụng huynh, cha có lỗi với Phùng gia, nhưng cha thực sự sợ nghèo, gia truyền tổ huấn, từng làm người dẫn đường, nhân khẩu không vượng tài không vào cửa. Cha và anh ấy ở chung càng lâu, anh ấy càng đối xử tốt với cha cha lại càng hận, cha hận vì sao anh ấy may mắn hơn cha nhiều như vậy, với người ngoài anh ấy giúp cha là vì tình sư huynh đệ, kỳ thực sau lưng thường vênh mặt hát hàm sai khiến cha, động một chút là cười nhạo cha, thời gian học nghề anh ta bảo cha làm cái này cái kia, cha mỗi ngày đều phải đến đêm khuya mới có thể tĩnh tâm học những gì thầy

dạy ban ngày, lâu dài như vậy, đương nhiên không theo kịp anh ta, người ngoài nhìn vào cảm tình bọn cha rất tốt, kỳ thực vừa vặn tương phản. Đêm đó, cũng là một buổi tối thế này, cha cùng anh ta gấp rút chạy về nhà, dọc đường đi, anh ta vội vã về nhà, ra tay cực kỳ hào phóng, bạc trắng bóng lấy ra cũng không cần người ta thổi.

Ra ngoài, tiền không rời khách, tài bất lộ bạch, cái gì là lộ bạch, bạc là màu trắng, cũng chính là đừng huênh hoang quá, cha từng nhắc nhở anh ta, nhưng anh ta căn bản không nghe, còn nhục mạ cha.

Quả nhiên, một đám cướp theo dõi bọn cha, chúng cướp sạch của Phùng Phụng không còn một cắc, rồi treo hai bọn cha lên cây, cơ thể cha linh hoạt hơn anh ta, chờ bọn cướp đi rồi, không lâu sau cởi dây bay xuống, nhưng Phùng Phụng được nuông chiều từ bé, dây thừng vốn trôi trên người, gãy giữa một phen, vậy mà lại trượt về kẹt trên cổ.

Anh ta ra sức giãy giụa, lớn tiếng bảo cha tới cứu anh ta, một khắc kia cha do dự.

'Cứu tôi xuống, trở về tôi sẽ thưởng cho cậu, thưởng cho cậu nhiều bạc, chẳng phải cậu thiếu bạc sao, mau lên, cậu bình thường nhìn bạc chẳng phải đều đặn ra sao?' Phùng Phụng nói có chút không rõ ràng lắm, nhưng cha nghe vào tai lại vô cùng rõ ràng.

Cha không biết khi ấy đã làm gì, chỉ đi tới, kéo chặt dây thừng thắt trên cổ anh ta.

Chưa đến nửa khắc, Phùng Phụng đã không còn nhúc nhích.

Khi đó cha bắt đầu khủng hoảng, nhưng nhanh chóng phát hiện vùng sơn dã hoang vu này, căn bản không ai biết, về sau cha lại nghĩ đến xác vừa chết, có thể dùng cổ thuật gia truyền của mình, dẫn anh ta

về Phùng phủ, tiếp theo, lấy tài sản Phùng gia làm của riêng.

Lấy được tiền rồi cha rất sợ, vì cha hầu như mỗi ngày đều thấy Phùng Phụng lè lưỡi tới tìm cha, vì vậy cha an táng cho anh ta thật tốt trong nhà, tòa nhà này thật ra có thể trấn hồn, thứ nhất hy vọng anh ta sớm ngày siêu sinh, thứ hai cũng có thể khiến anh ta đừng quẩn lấy cha nữa.

Nhưng cha lại phát hiện căn bản vô dụng, hầu như mỗi ngày đều có thể nghe được Phùng Phụng ở bên tai cha gọi trả bạc cho ta, trả bạc cho ta. Cha gần như sắp điên rồi, vì vậy đã chạy trốn.

Nhưng mà cha lại gặp con trai của Phùng Phụng, nó dường như đã biết gì đó, cứ mãi hỏi cha bạc của Phụng gia đã cầm đi đâu, vì vậy cha thành thật kể cho nó biết, chỉ cần kết hôn với con gái cha, đồng thời đối xử tốt với con, tự nhiên sẽ đưa bạc cho nó, thằng oắt này căn bản cũng không muốn biết cha mình chết thế nào, nó lại còn nói coi như là cha giết, nó báo thù cho cha, cũng không có tiền, còn phải đền mạng, căn bản không đáng, lúc này cha mới nhớ tới, Phùng Phụng có một đứa con trai sớm đã đưa ra nước ngoài học.

Cha không biết Phùng Hiếu đối xử với con ra sao, cha chỉ cảm thấy có khoản bạc kia giữ nó, nó sẽ đối xử tốt với con, mấy năm nay ở bên ngoài, Phùng Phụng vẫn một mực đuổi theo cha, cho nên cha đành phải chạy trở về.

Kỳ thực, toàn bộ bạc Phùng Hiếu muốn tìm cha đã đúc thành nén bạc lớn, giấu ở, giấu ở.' Cha nói đến đây, bỗng nhiên trợn to mắt không nói nữa, tay run rẩy chỉ sau người bà.

'Phùng huynh, huynh tới đón ta?' Ông ấy chợt cười phá lên.

Bà hoảng sợ quay đầu, phát hiện phía sau không hề có gì cả. Nhưng

khi bà quay đầu lại, trên cổ cha bỗng nhiên hiện một dấu tay ấn vào, hơn nữa còn có một ấn ký ngón tay bấm rõ ràng.

Hô hấp của cha càng ngày càng gấp gáp, nói chuyện cũng bắt đầu trúc trắc.

'Ta sẽ không nói cho người biết bạc ở đâu, ha ha, vĩnh viễn cũng không, khoản bạc kia ta chỉ giao cho con gái ta, người và con trai người sẽ không tìm được đâu!'

Dấu tay trên cổ càng ngày càng sâu, tiếng cười của cha cũng càng ngày càng nhỏ.

Rốt cuộc, ông cũng tắt thở.

Bà đồng thời hỏa táng xác của cha và Phùng Phụng. Chỉ vì cùng ngày hôm đó, thi thể của Phùng Phụng cũng bắt đầu hôi thối, bà hy vọng như vậy có thể hóa giải oán hận giữa họ.

Thế nhưng, những nén bạc khiến người ta tranh giành kia, những thứ màu trắng xui xẻo kia đến tột cùng bị cha giấu ở đâu?

Bà nghĩ tới quyển sách thuốc kia. Vì vậy bà bắt đầu tỉ mỉ tìm kiếm, bà chợt phát hiện, một trang cuối cùng có vết tích bị xé rách. Đây là Phùng Hiếu xé, bà lập tức mở ra, phát hiện trong vách kép có mấy hàng chữ.

Nhưng khiến bà thất vọng là bên trong chỉ có tên của bốn loại thực vật.

Hoàng thiên trúc, quả táo chua, lá quế, hạ khô thảo.

Nhìn qua căn bản không có gì, nhưng bà phát hiện tên thuốc đông y

của chúng lại có sự liên quan.

Thập đại công lao, ngũ nhĩ quả, nguyệt quế, hạ khô thảo.

Bốn chữ đầu ghép lại chính là thập ngũ nguyệt hạ. Vì vậy bà ở lại trong nhà, một mực kiên nhẫn chờ đến ngày 15 trăng tròn.

Ngày đó mặt trăng như xưa, nhưng bà vẫn không chú ý, mặt trăng ngày 15 vừa khéo có một nửa chiếu vào trong giếng.

Nửa ánh trăng màu trắng kia giống như một thỏi ngân lượng trắng mê người.

Bà không nhịn được cười khổ, thế nhưng bà không cách nào một mình xuống giếng tìm kiếm, vì vậy vội vàng gọi một vài người tới, dự định xuống giếng.

Người đầu tiên xuống giếng lớn tiếng hét âm lên, hấn hưng phấn nói với mọi người, hóa ra vách giếng dưới nước đều phủ rất nhiều bạc, mắt mọi người đều mở to.

Nhưng lập tức tiếng hét thứ hai vang lên, tiếng này lại tràn ngập sợ hãi.

Xác của Phùng Hiếu được tìm thấy, lưng anh ta vác một túi to, bên trong chứa đầy bạc cạy từ thành giếng.

Đêm đó chắc chắn anh ta đã tìm được bí mật trong sách, kết quả một mình xuống giếng, nhưng bạc quá nặng, cuối cùng bị đè trong nước giếng, khi đó còn là mùa đông, anh ta lại không dám gọi bà, kết quả bò không lên được, chết cứng dưới đó.

Thảo nào, khó trách bà cảm thấy mùi vị nước giếng bỗng nhiên thay



đổi, xác Phùng Hiếu không hề thối rữa nhiều, trong môi trường khá lạnh nơi này, cộng thêm nước giếng lạnh, cho nên ngược lại có tác dụng chống phân hủy.

Bà nhìn anh ta có phần bi thương, cũng không phải vì anh ta đã chết, bởi vì bà sớm đã xem như anh ta đã chết rồi, chẳng qua nhìn anh ta trước khi chết vẫn siết chặt một thỏi bạc trắng bóng.

Bạc kia dưới ánh trăng càng thêm đáng yêu mê người, tản ra ánh trắng dịu dàng lại lạnh lẽo.

Người vớt bạc đều có chút đờ đẫn, họ cả đời chưa từng thấy nhiều ngân lượng như vậy.

Bà chỉ cao giọng tuyên bố, những bạc này đã sớm báo lên quốc gia, nếu lộn xộn chiếm đoạt sẽ bắt người, họ nghe xong đành thôi, ở đây dù sao vẫn là dân phong thuần phác.

Kỳ thực nhà nước nào biết, khi đó còn bận rộn nội chiến, song bà vẫn góp số tiền này ra, một phần cho hậu duệ mồ côi nhà họ Phùng, phần này đáng lẽ là của chúng, một phần sửa chữa lại trấn này, còn dư bà cầm đi học y thuật và mua thuốc men.

Bà cảm thấy chỉ có như vậy, mới có thể chuộc tội cho cha." Cự Hoàng uống xong ngụm trà xanh, mưa bắt đầu ngừng, câu chuyện cũng kể xong.

Cự Hoàng chỉ nhìn miệng giếng sâu đen ngòm kia không nói lời nào. Hồi lâu, bà nhìn chúng tở, khóe mắt chảy ra một giọt lệ đục ngầu.

'Tài bất lộ bạch mà, sợ mất không phải là bạc, mà là lòng người.' Cự Hoàng dùng tay áo màu đen lau mắt, không nói gì nữa.



# Chương 88: Trộm Mắt

Tôi gặp một cơn ác mộng, mơ thấy rất nhiều mắt, đôi mắt không hề có sinh khí lại một mực nhìn chăm chăm tôi, sau khi tỉnh lại cảm thấy cổ tay đau buốt.

"Tôi sẽ trở lại, trở lại lấy mắt của cậu." Lời nói của tên kia giống như quanh quẩn ngay bên tai tôi, bởi vì là mùa đông, không ai biết trên cổ tay tôi mọc một con mắt, thế nhưng, tôi chợt phát hiện con mắt đang nhắm suốt vậy mà lại mở ra, hơn nữa dường như đang ngó chừng tôi, bởi vì tôi rõ ràng phát hiện nó như có sinh mệnh mà chuyển động, hơn nữa lại có phản ứng với ánh sáng mạnh, khi tôi muốn dùng kim đâm nó, nó lập tức nhắm lại, tôi đâm phải chỉ có thể là da của mình mà thôi.

Hơn nữa tôi luôn cảm thấy, mỗi ngày trên đường về nhà luôn có bóng người, nhưng như ma quỷ không cách nào nhìn thấy, tiếp tục như vậy nữa, thật sự sẽ điên mất.

Có lẽ, Tôn Mộc đang ở một góc nào đó, gã tới lấy lại mắt của tôi, tôi theo bản năng sờ hai mắt mình, cơ thịt do khẩn trương mà co giật lên.

Công việc có thể khiến tôi tạm thời giảm bớt, tôi chỉ có thể làm cho mình bận rộn mới có thể quên đi những chuyện này.

Thế nhưng sự việc tiếp nhận lại giống như găng bó chặt chẽ với tôi.

Hầu như mỗi tuần ở vùng ngoại ô đều phát hiện xác một thanh niên, không có đặc thù từ vong rõ ràng, nhưng nhãn cầu của họ đều biến

mất.

Giữa những nạn nhân không có bất kỳ điểm chung nào, mặc dù cảnh sát điều tra khắp nơi, hung thủ như mất tích vậy, đám cảnh sát sứt đầu mẻ trán, tuy rằng nhiều lần giấu giếm tình tiết vụ án, nhưng thực sự ảnh hưởng quá lớn, phải xin viện trợ từ giới truyền thông. Mà cách làm biến thái móc mắt người chết, rất tự nhiên liên tưởng đến tên Tôn Mộc cuồng sưu tập nhãn cầu kia.

Do đó, vì là người cuối cùng tiếp xúc với Tôn Mộc, tôi đương nhiên bị cảnh sát triệu đến, hiển nhiên, họ cũng vì tôi phái một người trên danh nghĩa giúp đỡ, nhưng thật ra là bảo vệ, một anh chàng cảnh sát thấp bé cười tươi như hoa.

Trán anh ta sáng bóng như tấm gương, tôi rất ít thấy người sau ba mươi tuổi mà trên trán không có nếp nhăn ở thành thị này, nhất là đàn ông, mà đôi mắt thật nhỏ khiến tôi vĩnh viễn nhìn không thấu được mắt anh ta, càng không cách nào biết được anh ta đang suy nghĩ gì, chỉ có lúc bắt tay cảm giác được vết chai dày cứng như sắt trên ngón trỏ tôi mới có thể hơi tin tưởng anh cảnh quan át chủ bài của cảnh đội này. Anh ta nói chuyện có chút cà lăm, theo anh ta cười xưng hiệu trời sanh là người nói lắp.

Tôi lúc đầu rất không yên lòng với vị cảnh quan tên Nghiêm Vũ Quân này, bởi vì tôi cho rằng anh ta có thể ngay cả tôi cũng đánh không lại, song rất nhanh tôi liền may mắn bản thân ôm lấy thứ mình dựa vào kiếm ăn — — Cổ tay.

Một đám lưu manh không biết trời cao đất dày đụng phải chúng tôi, kết quả Nghiêm cảnh quan vừa nói vừa cười làm trật khớp cổ tay hai người.

May mà trong nhà nhiều phòng trống, tôi liền sắp xếp anh ta ở bên

cạnh, lúc đầu lo lắng mình không quen ở cùng người khác, song phát hiện anh ta vô cùng ngăn nắp sạch sẽ, hơn nữa cực ít nói, chỉ có lúc đầu hỏi thăm chút chuyện về vụ án tôi và Tôn Mộc, đương nhiên, về mặt trên tay, tôi không hề kể cho ai biết, tôi cũng không muốn chưa bị Tôn Mộc móc mắt đã bị đưa đến phòng thí nghiệm cho các giáo sư giải phẫu sống.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhưng Tôn Mộc dường như không có ý xuất hiện, hơn nữa tựa hồ cũng không phạm án nữa, Nghiêm cảnh quan hơi thất vọng, cảnh sát cho rằng Tôn Mộc đã mất hứng thú với tôi, cho nên quyết định ngày mai sẽ để Nghiêm cảnh quan trở về.

Tuy rằng mỗi ngày tôi vẫn cảm thấy bị theo dõi, nhưng cảnh sát sẽ không tin những suy nghĩ không có bằng chứng, họ chỉ nói với tôi phải bình tĩnh không nên kinh hoảng, họ chỉ xem như thần kinh tôi căng thẳng tạo thành ảo giác mà thôi. Tôi đành phải bất đắc dĩ về nhà, xem ra tôi chỉ có thể dựa vào bản thân tự bảo vệ mình.

Cho nên tối hôm đó, tôi mua chút thức ăn và rượu, quyết định uống một bữa, nhiều ngày như vậy, anh ta cũng rất mệt mỏi, trước khi chia tay cũng coi như kết bạn.

Nhưng về đến nhà, tôi lại phát hiện Nghiêm Vũ Quân không hề ở đó, tôi thả thức ăn còn tỏa mùi thơm trong tay xuống, ném trên bàn, đổ chúng ra, sau đó cơ thể xụi lơ ngồi trên ghế salon.

Điện thoại bỗng vang lên, tôi vừa nhìn là một số lạ.

"Có phải phóng viên Âu Dương không." Giọng nói cũng rất xa lạ.

Tôi ừ một tiếng, mỗi ngày đều nhận được rất nhiều cuộc điện thoại lạ, người cũng đủ loại, chào hàng, tố cáo, báo tin tức, hoặc khiếu nại, đều nói phóng viên là vui không ngại, tôi cảm thấy là vui không ngu

mới đúng — — Trong tòa soạn đồng nghiệp không được mấy người có giấc ngủ ngon, cả ngày mang mắt gấu mèo đi làm là chuyện như cơm bữa.

"Cậu bây giờ đang ngồi trên ghế salon, trong tay còn cầm chìa khóa vừa mở cửa đúng không?" Lời tên người lạ nói khiến tôi rất kỳ quái.

Tôi theo bản năng đứng lên, nhìn bốn phía, nghĩ thầm có thể cảnh sát đặt máy theo dõi cho tôi chăng? Đây có lẽ là trò đùa của anh bạn Nghiêm cảnh quan.

Tôi định đi tới trước bàn cầm một cái đùi gà.

"Cậu đang định đi lấy một cái đùi gà đúng không?" Giọng trong điện thoại lại vang lên, rất có mùi giễu cợt.

Tôi buông đùi gà xuống.

"Anh rốt cuộc là ai? Nếu như đùa giỡn thì trò thấp kém này không thú vị lắm đâu." Tôi lạnh lùng nói.

"Cậu thật sự ngay cả tôi là ai cũng không biết? Tôi nói rồi, phải tới lấy lại mắt cậu."

Là Tôn Mộc, nhưng giọng gã lại thay đổi?

"Biết tại sao tôi phải đi lấy mắt mới không? Tôi nói rồi, tôi cần chỉ là mắt của cậu, đôi mắt phù hợp với cơ thể của tôi, sẽ không hư thối, cũng sẽ không mất đi sinh mệnh, cho nên tôi cần không ngừng tìm mắt mới, mà lấy được mắt tôi sẽ có tất cả mọi thứ của chủ nhân ban đầu, lần sau gặp mặt, cậu sẽ không biết tôi là ai, ha ha, cậu yên tâm, sẽ không có đau đớn, trở thành mắt của tôi, sẽ là niềm tự hào của cậu." Nói xong, cúp điện thoại.

Tôi vốn muốn đi điều tra nguồn gốc cuộc điện thoại, nhưng ngẫm lại Tôn Mộc sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy, xem ra nếu tôi không kể chuyện đôi mắt cho Nghiêm cảnh quan, thực sự tính mạng khó giữ được.

Nghiêm Vũ Quân đã về, vẻ mặt mệt mỏi, tôi và anh ta vừa ăn vừa nói chuyện, đồng thời kể cho anh ta tất cả mọi chuyện, còn cho anh ta nhìn con mắt kia.

Nghiêm Vũ Quân không che giấu được vẻ kinh ngạc.

"Hóa ra chúng tôi truy bắt căn bản không phải người, thảo nào."  
Nghiêm Vũ Quân hung hăng hút một hơi thuốc, đầu thuốc cháy xèo xèo, ngọn lửa càng sáng rực.

"Chúng ta làm gì bây giờ? Gã nói gã có thể biến thành bất cứ ai." Tôi cúi đầu nói.

"Đừng lo, tôi sẽ cầm tất cả ảnh chụp nạn nhân đến, nhận biết trước, gã chỉ có thể biến thành một trong những người này đúng không?"  
Nghiêm Vũ Quân dụi tắt nửa đoạn thuốc lá, bóp trong gạt tàn.

Tôi thở dài, nói cũng chỉ có thể như thế.

Đó là một công trình vĩ đại, theo tìm kiếm của tôi và Nghiêm Vũ Quân, vậy mà phát hiện nạn nhân ở khắp nơi trên cả nước nhiều vô cùng, có rất nhiều vụ án đều là án tòn án cụt, Tôn Mộc từ hơn ba mươi năm trước ngay ở những địa phương khác đã làm loại chuyện này, nhưng có thể vì bắt không được hung thủ, sự việc không giải quyết được, hơn nữa gã thay đổi dung mạo, việc bắt gã trở thành thiên phương dạ đàm không thể nghi ngờ. Tất cả vụ án, đều gọi hung thủ là "Kẻ trộm mắt".

(Tiêu: Thiên Phương Dạ Đàm nghĩa là Ngàn Lẻ Một Đêm hoang đường không có thực)

Nhìn hồ sơ dày cộm phủ đầy bụi bặm trước mặt, tôi dường như thấy được từng khuôn mặt không có mắt, trong hốc mắt trống rỗng, nam có, nữ cũng có.

Tôi liền nghĩ tới giấc mơ gần đây, rất nhiều mắt, đều không giống nhau.

"Việc này quá khó khăn, tôi căn bản không thể nhớ hết mặt mũi tất cả mọi người." Tôi dụi mắt. Nghiêm Vũ Quân cũng thở dài.

"Thực vậy, hay là thế này, tôi thu nhỏ ảnh chụp tất cả mọi người lại, làm thành album, cậu mang theo bên mình hoặc lưu vào điện thoại di động, có ai lạ tìm cậu thì cậu xem thế nào?"

Đề nghị này không tồi, chúng tôi lập tức làm theo.

Bởi vì Nghiêm Vũ Quân đã đồng ý sẽ không nói chuyện đôi mắt cho cấp trên, mà là bí mật của hai chúng tôi, kỳ thực nếu như nói ra, họ cũng sẽ cho rằng chúng tôi là kẻ điên.

Cuối cùng Nghiêm Vũ Quân vẫn bị triệu hồi, trước khi đi anh ta căn dặn tôi, có chuyện lập tức tìm anh ta.

Tôi bỗng cảm giác được, người đàn ông thấp bé này rất có cảm giác an toàn, tôi cũng từ đó cảm thấy được hóa ra cảnh sát nhân dân thường ngày hay bị làm trò cười nhưng vẫn có thể tín nhiệm.

Những ngày kế tiếp trôi qua có chút khô hài, mỗi lần có người tìm tôi, tôi sẽ giữ khoảng cách với người ta trước, sau đó không ngừng



lục ảnh điện thoại, khiến những người đến thăm tôi rất nổi cáu, họ thường oán giận tôi xem họ như tội phạm truy nã, sắp mắng tôi nhiều lần, tôi cũng chỉ đành cúi đầu nhận sai, chỉ muốn mau chóng bắt được Tôn Mộc.

Thế nhưng gã mãi vẫn không xuất hiện, từ sau cú điện thoại ngày đó.

Giáng sinh dần tới gần, tôi cũng dần quên đi chuyện về Tôn Mộc, nếu không phải Nghiêm cảnh quan thường xuyên gọi điện nhắc nhở tôi cẩn thận, tôi hầu như đã quên mất.

Nhưng sự việc chính là như vậy, khi bạn muốn quên, gã sẽ xuất hiện.

Tôi băng qua con hẻm nhỏ thường ngày, bên đường cách đó không xa ca khúc giáng sinh cùng hương bắp rang lượn lờ ven đường như chậm rãi biến mất, lưu động thay đổi bên tai tôi chỉ có tiếng bước chân của mình, ngọn đèn ít ỏi như mảnh kính bể nát, chiếu xuống con đường tối đen như mực. Tôi đành cầm điện thoại soi đường mà đi.

Trên đường chỉ có một mình tôi, nhưng tôi ngờ ngợ nghe được hai tiếng bước chân, khi tôi dừng lại quay đầu nhìn, lại lần nữa im ắng không một tiếng động.

Tôi đành nhanh chóng chạy về nhà, thế nhưng phát hiện chỗ đèn chiếu có thêm một đôi giày da màu đỏ, một đôi giày da nam cũ nát kinh khủng.

Rất ít đàn ông mang giày da màu này, thực sự rất ít, song trước mặt tôi lại có một đôi.

"Xin chào." Tướng mạo người đàn ông kia tôi không nhìn rõ lắm,

nhưng gã lại nói chuyện, tôi không trả lời gã, chỉ hà hơi, tôi khuất gió, hơi thở ngưng tụ trước mắt kính tôi, trong nháy mắt tạo thành một vệt sương mờ, rồi lại rất nhanh không thấy nữa.

Tôi đưa điện thoại di động chiếu về hướng mặt gã, một khuôn mặt tôi chưa từng thấy qua.

Tôi bắt đầu không ngừng tìm kiếm khuôn mặt này trong trí nhớ mình.

Gã cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, dưới ánh đèn điện thoại hiện lên ngân quang, tôi nhìn hàm răng kia, động vật ăn thịt trong thế giới động vật trước khi ăn đều lộ ra một hàng răng nanh tuyết trắng. Mắt gã đỏ bừng, gần như nhìn không thấy được màu khác.

Không nói hai lời, tôi xông tới cho một đấm, bóp, trúng chuẩn ngay má trái gã, tay rất đau, xem ra đánh không nhẹ, tôi vừa chạy về nhà, vừa gọi điện thoại cho Nghiêm Vũ Quân.

Trong điện thoại Nghiêm Vũ Quân một mực bảo tôi chú ý bảo vệ mình, hơn nữa nói sẽ tới ngay.

Tôi có thể cảm giác được tiếng bước chân sau lưng rất dồn dập.

"Chạy có tác dụng sao? Đưa mắt cho tôi đi." Giọng nói chết tiệt lần nữa vang lên.

"Cậu phải biết, chủ nhân đôi mắt này trước kia chính là kiện tướng chạy đường dài, lúc móc mắt hẳn ra chân của hẳn vẫn còn chạy theo thói quen, chạy một mạch hơn mấy chục mét mới ngã xuống." Tôn Mộc ha ha cười, tiếng cười như nước rót vào chảo dầu, sôi sục trong hẻm nhỏ yên tĩnh.

"Gã điên." Tôi khẽ chửi, song nhà đã cách tôi rất gần. Lúc này tôi mới

trách mình sao không luyện chạy buổi sáng vật lộn tự do các loại nhiều hơn, đương nhiên, tôi bình thường cũng làm việc này trong máy tính.

Cuối cùng chạy về chung cư, khi ấn nút thang máy hơi thở phào nhẹ nhõm, tôi sốt ruột lấy chìa khóa mở cửa.

Chìa khóa vừa đút vào, bỗng nhiên trước mặt lóe ra khuôn mặt người.

Tên kia không ngờ đang treo ngược trên trần nhà.

"Tôi nói rồi, tôi nắm giữ năng lực của rất nhiều người, tôi là một siêu nhân, tôi chạy cầu thang so với cậu dùng thang máy nhanh hơn nhiều, quá mức ỷ lại vào phương tiện kết quả chính là như vậy." Tôi rất gần mắt gã, gần đến mức có thể thấy con ngươi của gã.

Nhưng con ngươi của gã phóng rất to, hơn nữa cũng không hề sáng bóng.

Cơ thể lui về sau một bước, thoáng cái ngã xuống đất, Nghiêm Vũ Quân còn chưa tới.

Quả nhiên đến cuối cùng, vẫn phải dựa vào chính mình, có lẽ tôi sẽ không còn được nhìn thấy những người bạn kia nữa, cũng không cách nào nghe Kỳ Nhan kể chuyện xưa nữa.

Tôn Mộc cười hì hì đi tới, vươn ra bàn tay gầy đét như vuốt ưng đưa về phía nhãn cầu của tôi.

Càng ngày càng gần, móng tay đã đụng phải lông mi tôi, nhưng tôi không cách nào động đậy.

"Chỉ chút nữa thôi, rất nhanh, chúng ta sẽ hợp hai thành một, có mắt của cậu rồi, tôi sẽ thay cậu sống thật tốt, không ai biết cậu đã chết." Lời Tôn Mộc nói như một loại thần chú, tôi dường như cũng ngầm cho phép.

Bên tai bỗng nhiên một đợt tiếng xé gió sắc nhọn vang lên, tiếp theo tôi nhìn thấy trên ngón trỏ của Tôn Mộc cầm một thứ rất quen thuộc với tôi.

Một cây đinh gỗ đào có khắc chữ.

"Kỳ Nhan không trở lại sao? Thế nào lại để loại sinh vật hạ đẳng này lớn lối như vậy." Giọng nói cổ quái cay nghiệt vang lên lần nữa, tôi mừng rỡ quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên, tên kia một thân áo trắng tóc bạc trước sau như một đứng ở đầu cầu thang, trong tay cầm mấy cây đinh dài, nghiêng đầu liếc Tôn Mộc.

Mặt Tôn Mộc lại không có nửa điểm bất ngờ, gã không hề để ý rút cây đinh ra, ném xuống đất.

"Người rốt cuộc cũng xuất hiện à." Tôn Mộc kêu to, tiếp theo nhảy lên trần nhà, nhanh chóng bò về hướng đỉnh đầu Lê Chính.

"Muốn trốn sao?" Lê Chính ngẩng đầu nhìn, sau đó đuổi theo. Tôi cũng đứng dậy theo ra ngoài.

Bãi cỏ bên ngoài rất rộng lớn, hơn nữa tất cả mọi người đều đang trải qua lễ giáng sinh, không có một ai.

"Ka ka ka." Tôn Mộc như con gián bốn chân quỳ rạp trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Lê Chính.

"Ta việc gì phải trốn? Chẳng qua bên trong quá hẹp thôi."

"Đây là thứ quái gở gì?" Lê Chính quay đầu hỏi tôi, tôi còn chưa biết trả lời thế nào, y đã khoát tay.

"Quên đi, bất kể là gì, dù sao mấy phút nữa cũng sẽ biến thành xác chết." Y nói xong, cười nhạo nhìn Tôn Mộc.

Nụ cười trên mặt Tôn Mộc đã không còn. Gã chỉ cực nhanh xông về phía Lê Chính, tốc độ như vậy căn bản không phải của con người, Lê Chính hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại cười rộ lên.

Bởi vì bước chân của Tôn Mộc trở nên chậm lại, như pha quay chậm vậy, cuối cùng ngừng lại. Khi gã nghi ngờ cúi đầu nhìn, tôi phát hiện chân Tôn Mộc bị một đống mềm nhũn màu vàng như mì sợi quấn quanh.

"Chết đi, không cần biết mày là gì, những cây đinh này sẽ đánh mày vào luân hồi, vĩnh viễn sẽ không trở lại thường thế." Lê Chính cắn răng, từ trong tay rút ra sáu cây đinh, lần lượt bắn xuyên vào mi tâm, hai mắt, nhân trung, huyết thái dương của Tôn Mộc.

Tôn Mộc rống ro, thanh âm thê liệt, tiếp theo, gã co quắp té trên mặt đất, thứ ở lòng bàn chân cũng dần dần trở lại trên vai Lê Chính hình thành một hình tượng nhuyễn trùng to lớn.

"Cứ thế đã kết thúc rồi à." Lê Chính thoải mái cười, đi tới trước mặt Tôn Mộc, muốn rút những cây đinh kia. Khi tay Lê Chính chạm đến cây đinh, tôi mơ hồ cảm thấy có chỗ không đúng, sự việc dường như quá thuận lợi.

Quả nhiên, cây đinh còn chưa rút ra, Tôn Mộc bỗng nhiên sống lại,

hai tay gắt gao siết cổ Lê Chính. Y phục trên người gã cũng dần dần bong tróc, lộ ra thân trên trần trụi.

Loại khóa thân này tôi tình nguyện không nhìn, bởi vì giống lần trước, trên người Tôn Mộc đều là mắt, mở ra, đều mở ra.

Trên mặt Lê Chính lộ ra vẻ khó hiểu. "Không thể nào, bất luận thứ gì có linh hồn, đều phải bị đinh đưa vào trong lục đạo!"

"Ta nói rồi, ta có cặp mắt chẳng khác nào có một lần sinh mạng, trừ phi người đồng thời hủy diệt tất cả mắt của ta, bằng không ta sẽ không chết." Tôn Mộc vừa cười trên tay vừa bắt đầu dùng sức.

Lê Chính còn chưa nói xong, ngón tay Tôn Mộc đã thọc vào mắt y.

"Mắt của ngươi, ta nhận."

Tôi không đành lòng nhìn nữa, khi quay đầu lại, Tôn Mộc đã buông Lê Chính ra, song mắt trái người nọ đã không còn. Tôn Mộc móc hai mắt mình ném bên đường, bỏ mắt Lê Chính vào.

"Bây giờ, năng lực của ngươi ta cũng có, ngươi làm thế nào giết ta đây? Mắt của Âu Dương, ta nhất định phải lấy!" Nói xong, gã lần nữa chạy về hướng tôi, tôi né không kịp, bụng bị gã hung hăng đụng vào, tôi cảm giác một cây xương sườn của mình gãy lìa, hô hấp bắt đầu có chút khó khăn, mỗi lần thở cũng có thể làm cho xương cốt đau đớn không thôi.

Tôn Mộc đứng bên cạnh tôi, nhìn tôi quỳ rạp trên mặt đất. "Cái này tốt hơn nhiều so với cắt chân cậu đấy, xương sườn đau đớn khiến cậu căn bản không cách nào dùng sức, ngoan ngoãn đưa con mắt phong ấn Kính Yêu cho tôi đi."

Tôi rất khó hiểu, vì sao gã biết chuyện Kính Yêu.

"Chẳng lẽ mày cho rằng thế là đã thắng à?" Lê Chính đứng phía sau Tôn Mộc, con mắt bị thương của y không hề chảy ra chút máu nào, giống như hoàn toàn không biết đau.

Tôn Mộc quái dị nhìn y, lập tức cười trào phúng.

"Hóa ra, người giống ta đều là quái vật à." Tôn Mộc vừa dứt lời, lại lần nữa buông tôi xuống xông về phía Lê Chính.

"Chớ vội giết tao, nhìn xem đinh trên người mày kia." Lê Chính chỉ mặt Tôn Mộc.

Tôi ngẩng đầu lên, khó khăn nhìn thấy đinh trên mặt Tôn Mộc từ từ xông vào trong, cuối cùng hoàn toàn không thấy nữa.

Tôn Mộc sợ hãi sờ lung tung trên mặt mình, lại sờ loạn trên cơ thể mình, giống như muốn tìm được những cây đinh đã mất tích.

Hai tay Lê Chính chấp lại, nhìn chằm chằm Tôn Mộc nói: "Cám ơn mày vừa nãy đã nói cho tao biết, là gì ấy nhỉ? Hình như là phải đồng thời hủy diệt tất cả mắt trên người mày đúng không?"

Tôn Mộc bắt đầu sợ hãi, xua tay nói với Lê Chính: "Đừng, đừng làm như vậy!" Đôi mắt của Lê Chính mà Tôn Mộc đã nhét vào cũng biến mất không thấy.

"Mắt khám trên cơ thể mày tỏa ra mùi xác thối nghiêm trọng, đó thức ăn Khống Thi trùng thích nhất, tao sẽ chỉ dẫn chúng chia ra thành những cây đinh trong cơ thể mày tìm đến vị trí những con mắt kia." Lê Chính dừng một chút, "Sau đó, mày hãy yên nghỉ đi, không ai siêu độ cho hồn mày đâu."

Tôn Mộc há hốc miệng, nhưng không hét ra được một chữ, tiếp theo cơ thể gã bắt đầu như trái sầu riêng phồng ra ngoài, tất cả mắt bắt đầu lòi ra, cuối cùng, vọt ra vô số cây đinh gỗ đào.

Cơ thể Tôn Mộc biến thành những mảnh thịt văng rải rác, tất cả mắt cũng biến thành thi thủy đục ngầu.

Lê Chính thu lại đinh, mắt trái cũng dần nổi lên.

"Cậu ổn chứ?" Lê Chính đỡ tôi dậy, tiếp theo nhìn trên mặt đất một chút, "Chủ nhân những đôi mắt này cũng có thể lần nữa đi vào luân hồi rồi." Tôi gật đầu.

Xa xa một người chạy tới, hóa ra là Nghiêm Vũ Quân. Anh ta sốt ruột chạy tới xem tôi.

Giới thiệu anh ta với Lê Chính, Nghiêm Vũ Quân hướng Lê Chính ừm một tiếng, người nọ chỉ lạnh lùng nhìn anh ta. Tôi nhịn đau kể cho Nghiêm Vũ Quân chuyện về xảy ra, Nghiêm Vũ Quân chỉ ra sức xin lỗi nói có một ít chuyện làm trễ nãi.

"Tôi biết loại thuật này, chúng có thể thông qua trồng nhãn cầu trên cơ thể người để kiểm soát họ, đồng thời có thể cùng hưởng tầm mắt, vừa nãy sờ dĩ đinh vô dụng, là vì tên kia căn bản không phải bản thể, căn bản không có sinh mệnh hoặc linh hồn."

"Ồ? Thế thì sao?" Nghiêm Vũ Quân cười với Lê Chính.

"Trên người con rồi luôn có một vị trí sẽ có mắt." Lê Chính nhìn Nghiêm Vũ Quân.

"Lẽ nào bởi vì tôi đến trễ, mà cậu hoài nghi tôi sao? Được lắm."



Nghiêm Vũ Quân giận dỗi cởi sạch quần áo trên người, quả thực trên cơ thể anh ta không hề có bất kỳ nhăn cầu nào.

"Hay là muốn cởi quần? Dù sao cũng không có phụ nữ ở đây."  
Nghiêm Vũ Quân thực sự muốn cởi quần.

"Quên đi quên đi, anh bạn này của tôi chỉ khá cẩn thận mà thôi, không có ý gì khác, Nghiêm cảnh quan tuyệt đối không phải là con rối của Tôn Mộc, điểm này tôi làm chứng, trước đó vài ngày còn cùng nhau vào nhà tắm mà, trên người anh ta nếu có mắt không phải đã sớm hù chết người sao. Các anh cứ đưa tôi đến bệnh viện trước đã."

"Tôi biết một bác sĩ khoa chỉnh hình rất tốt, xương sườn của cậu sẽ không sao đâu." Nghiêm Vũ Quân cười nói.

Lê Chính đột ngột kéo tôi sang bên.

"Làm sao người biết thương thế của cậu ấy ở xương sườn?"

Nghiêm Vũ Quân không nói gì, chỉ cười cười, "Đoán."

Tôi khó hiểu nhìn hai người này. Lê Chính thành linh rút đĩnh ra, hướng lòng bàn tay Nghiêm Vũ Quân cầm tới, song người nọ nhanh nhẹn né tránh. Nhưng dưới bàn chân lại hiện ra con Khống Thi trùng màu vàng kia.

"Đừng gạt ta, mùi xác thối trên người người không thể gạt được nó. Hơn nữa, người bình thường không cách nào trông thấy được trùng." Lê Chính nhìn Nghiêm Vũ Quân tránh né cười gằn.

Nghiêm Vũ Quân nhảy ra ngoài, giữ vững một khoảng cách với Lê Chính.

"Mãi vẫn không dám tùy tiện đi tìm Âu Dương, bởi vì ta biết có người đang âm thầm đi theo, vốn hy vọng con rối kia có thể đối phó người, chẳng qua không ngờ tới người lợi hại như vậy."

Nghiêm Vũ Quân cúi đầu nói, tiếp theo thè lưỡi mình ra.

Trên đầu lưỡi đỏ tươi như máu kia có một con mắt ngọ nguậy.

Hóa ra mắt gã ở ngay đầu lưỡi, khó trách gã nói chuyện có chút khó nghe.

"Thật là cái tên ghê tởm." Lê Chính chán ghét nói, đồng thời đem cây đinh trong tay ném về phía Nghiêm Vũ Quân. Tốc độ của người nọ cực nhanh, dễ dàng tránh né đinh.

"Biết người biết ta, ta sẽ không để cho người đánh đinh vào cơ thể ta nữa!" Nói xong, Nghiêm Vũ Quân phi như bay về phía tôi, "Tốc độ của ta nhanh hơn người nhiều, đinh của người trước khi bắn trúng ta ta đã có thể bắt được nhãn cầu của cậu ta, khi đó dù là người cũng giết không chết được ta!"

Quả thế, Lê Chính còn đang cách hơn mười thước, mà Nghiêm Vũ Quân đã lần nữa đến trước mặt tôi, tôi hầu như có thể cảm giác được đầu ngón tay gã sắp đụng tới mắt tôi.

Bụng đau đớn khiến tôi căn bản không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể theo bản năng giơ tay lên che chắn, nhưng mấy giây sau, tôi lại phát hiện tay Nghiêm Vũ Quân ngừng lại cách mắt tôi mấy centimet. Vẻ mặt gã rất đổi kinh ngạc, hầu như không cách nào tin được cúi đầu nhìn chân mình.

Hoặc nói gã đã không còn chân nữa.

"Ngu xuân, ta phóng ra cây đinh chỉ để chính người nhảy vào lãnh địa của Khống Thi trùng mà thôi, chưa đến vài giây nữa, nó sẽ gặm sạch xác người đến chết ngay cả vụn cũng không chừa, cơ thể này nhất định là người giết chết sau đó chiếm lấy đúng không. Không giống với con rối của người, lần này là con mắt của chính người, mất đi ký chủ, người cũng không sống được nữa." Lê Chính từ phía sau chậm rãi đi tới.

Nghiêm Vũ Quân giống như giẫm vào một vũng bùn, cơ thể chậm rãi trũng xuống, giống như bị phân giải vậy, chỉ còn dư lại một đống quần áo, cùng một con mắt.

Con mắt kia tràn ngập phẫn nộ và ai oán, Lê Chính đi tới trước con mắt đó, đâm cây đinh vào nó.

"Muốn nguyên rửa, thì nguyên rửa số phận chết tiệt của người đi, giống như ta vậy." Cây đinh đâm xuyên qua con mắt duy nhất của Tôn Mộc.

Hết thầy đều kết thúc, con mắt ở cổ tay tôi cũng rơi xuống, biến mất. vết thương cũng nhanh chóng khép lại. Lê Chính đỡ tôi đến bệnh viện, trải qua kiểm tra, vết thương không nặng lắm, may mà xương sườn không gãy.

"Sao anh lại thành linh chạy đến cứu tôi vậy?" Tôi vô cùng tò mò.

"Hừ, tôi chỉ là thuận tiện trở về thăm em gái chút thôi, kết quả nghe nói cậu gặp phải một gã kỳ quái đe dọa, cho nên âm thầm quan sát, may mà không xảy ra chuyện gì, cậu tốt nhất dưỡng thương đi, bây giờ tạm thời không có nguy hiểm gì." Lê Chính nói xong, đi ra khỏi phòng bệnh.

Tôi nhìn bóng lưng y, như trước vô cùng xa lạ với y, thế nhưng có một chuyện có thể khẳng định, y tuyệt đối là một người bạn có thể tin tưởng, giống như Kỳ Nhan vậy.

---

Tiêu: Ệ ~~~ Chương này Lê Chính ku tòi quá đê:3 rõ ràng âm thầm theo dõi bảo vệ người ta từ đầu mà còn mạnh miệng thuận tiện cái gì chứ =)))) Âu Dương khả năng phóng điện của bọn thiệt là dữ dội quá luôn đó hê hê hê XD

# Chương 89: Hình Xăm

Lê Chính đến đây khiến tôi cảm thấy bất ngờ lại mừng rỡ vô cùng, tuy anh ta là một tên kiêu lời, nhưng cũng là người từng trải qua những chuyện kỳ lạ. Anh ta đã trờ bỏ con mắt Tôn Mộc trồng trên cổ tay tôi.

"Sử dụng Kính Yêu cần rất nhiều tinh lực, đối với thể chế như cậu mà nói không thích hợp lắm, hãy để nó tạm thời ngủ trong mắt cậu." Lê Chính đề nghị, tôi cũng đồng ý.

Khi tôi hỏi thời gian qua anh ta đã đi đâu, anh ta lại cúi đầu không nói, hồi lâu anh ta mới khôi phục lại.

"Tôi đi hoàn thành chút trách nhiệm sau cùng của mình, hoàn thành nguyện vọng của hắn mà thôi." Trên mặt anh ta lộ ra chút bi thương, nhưng chỉ thoáng trong phút chốc, lập tức thay thế sự lạnh giá như cũ.

"Tôi tìm biện pháp khôi phục cơ thể trước đây của mình ở khắp nơi, tôi và bạn tốt của cậu khác nhau, chuyện gì không liên quan đến mình tuyệt đối sẽ không nhúng tay, nhưng mà, lần này thì ngoại lệ.

Đó là một thành phố tôi vô cùng quen thuộc, lại có vài vụ án kỳ lạ, thà nói là vụ án, không bằng nói là những vụ người mất tích bí ẩn.

Người mất tích phần lớn đều là thanh thiếu niên, trong đó không thiếu những tên côn đồ, bởi vì thân phận ranh giới hóa của họ, rất ít khi được sự chú ý của mọi người, cho nên mãi đến khi số người mất tích bắt đầu dần trở nên nhiều hơn gây sự chú ý với cảnh sát.

(Tiêu: Ranh giới hóa là chỉ người hoặc sự vật phát triển theo hướng ngược lại với xu hướng chính.)

Mà khiến chuyện này bịt kín một tầng máu tanh lại là một đứa bé.

Bọn nhỏ thích chạy nhảy, từ đầu đến chân đều tản ra lòng hiếu kỳ không nên có với người trưởng thành, mà lòng hiếu kỳ này thường là nguồn gốc của tai họa.

Người bị hại đầu tiên được phát hiện trong nhà vệ sinh bỏ hoang của công xưởng, thà nói là xác, chẳng bằng nói là một phần của cái xác.

Đám trẻ con thích cầm theo thứ gì đó để chơi, hoặc mang về nhà, nếu chỉ chộp vài côn trùng kỳ dị hoặc đồ vật cha mẹ hiển nhiên sẽ không chú ý.

Nhưng nếu con cậu mang theo một mảnh da người về nhà cậu sẽ làm thế nào?

Cha mẹ đứa bé kia mới đầu cho rằng cho là một tấm da thuộc bản thiu, nhưng nhìn kỹ lại là một tấm da người.

"Ồ? Họ làm sao đoán được là da người chứ?" Tôi tò mò hỏi.

"Cậu nói xem da heo hoặc da trâu có hình xăm không?" Lê Chính hỏi ngược lại, tôi cứng họng.

"Tấm da này đương nhiên được giao vào tay cảnh sát, một vị cảnh sát cẩn thận nhớ lại loạt sự kiện mất tích xảy ra gần đây, vì vậy đem da đi xét nghiệm, kết quả cho biết tấm da người chính là của một trong những nam giới mất tích kia, tấm da có vẻ là phần ngang lưng đến giữa lưng.

Cứ thế, vụ án mất tích lại biến thành vụ án giết người. Đương nhiên, việc này cũng gây hứng thú với tôi. Tôi thông qua Khống Thi trùng biến hình bề ngoài vô cùng dễ dàng lấy được tư liệu của nạn nhân đáng thương kia.

Cậu ta biệt hiệu tên là Trùng Tử, đại danh là Lý Sung, 17 tuổi, tốt nghiệp trung học thì không đi học nữa, lẩn lộn giữa đám côn đồ, cha mẹ đều đến vùng khác làm thuê, Trùng Tử được giao cho bà nội gần bảy mươi tuổi nuôi nấng. Tôi từng đến nhà cậu ta — — Một căn nhà dân thấp bé trong khu ổ chuột, bà cụ đến giờ vẫn chưa biết cháu trai đã gặp chuyện, bà chỉ than thở nói cháu bà bình thường ở bên ngoài, rất ít về đây ở, mỗi lần về cũng chỉ mang tiền hoặc vôi vàng cơm nước xong là đi.

Xem ra, Trùng Tử mất tích mà người thân của cậu ta còn chưa phát hiện, vì vậy tôi đành phải đi tìm những người bạn kia của cậu ta.

Người báo án là một cô gái tên A Mỹ, làm thuê ở một quán ăn, Trùng Tử và đám bạn bè của cậu ta thường đến thăm quán cơm nhỏ bình thường này, cho nên quen biết với A Mỹ, A Mỹ cũng có thể nói là bạn gái của Trùng Tử.

Khi tôi tới quán ăn này, qua chỉ điểm của người khác, gặp được A Mỹ.

Tôi nhìn thấy cô ta đang bị một gã béo lùn say xỉn mặt đỏ bừng quấy rầy, loại quán ăn mở ven đường này chiêu đãi tài xế vắng lai, đương nhiên cũng có rất nhiều gã mượn rượu gây chuyện, tôi không khỏi nảy sinh hứng thú, muốn xem cô gái này sẽ ứng phó thế nào.

A Mỹ không cao, nhưng vô cùng cân xúng, mặc dù là mùa đông, nhưng quần nylon đen bó chặt trên đùi phác họa ra đôi chân dài nhỏ

lại chắc nịch cực kỳ, đồng phục đồ dạng này mặc trên người cô vô cùng vừa vặn, cô không tính là xinh đẹp, càng không có phong độ đáng nói, nhưng đôi môi mỏng hơi nhếch cùng một đôi mắt phượng không lớn nhưng sắc bén mang theo một loại ngỗ ngược không thể nghi ngờ, hoặc giả có vài người đàn ông chính là thích thể loại thể này.

Tôi dự cảm được, người đàn ông ra tay với cô sẽ không chiếm được tí xíu tiện nghi nào.

Quả nhiên, bàn tay lông lá to béo kia chỉ đưa đến trước ngực A Mỹ, liền đột ngột như bị kim đâm rứt về, hơn nữa còn la lên quàng quạc.

Hóa ra cô gái đánh đá đã cầm ấm nước sôi bên cạnh tưới lên đùi người đàn ông, quán ăn không lớn lập tức sôi sục.

Rất nhanh, mặt A Mỹ hiện lên năm dấu ngón tay, tôi lập tức tới đó, lấy ra một tờ giấy chứng nhận, với người có thể thay đổi dung mạo như tôi mà nói, làm giấy chứng nhận cảnh sát giả dễ như trở bàn tay.

Gã béo và đồng bọn của gã lập tức xiu xuống vội vàng trả tiền rời đi, còn A Mỹ che khuôn mặt sưng tấy nén nước mắt nhìn tôi.

Sau năm phút, A Mỹ bị đuổi ra, khi đi ra người ngoài vô cùng kỳ quái nhìn cô, đều nhỏ giọng nghị luận ngày thường tha hồ đùa giỡn cô có sao đâu giờ bỗng như trở thành người khác.

Tôi đuổi theo, muốn gọi cô ta, kết quả cô ta giống như một con cọp cái bị chọc giận, trợn tròn mắt quát với tôi.

"Cảnh sát thì sao chứ? Anh và những gã lưu manh kia có gì khác biệt? Cho rằng cứu bà rồi thì muốn ngủ với bà sao? Cút!" Nói xong, cô như đã dùng hết sức, há hốc miệng thờ phì phò, phun ra một cụm



sương trắng.

Tôi không hề tức giận, mà kéo cô đến một quán cháo bên cạnh, kêu cho cô chén cháo hoa, cũng nói rõ mục đích đến.

'Trùng Tử chưa chết đâu, anh ấy đã đồng ý muốn kết hôn với tôi.' A Mỹ không uống cháo, mà bỗng dựng cúi đầu, vừa khóc vừa nói, càng về sau khóc không thành tiếng, tôi đành đợi cô ta bình ổn lại.

Nửa giờ sau, xoa đôi mắt khóc đỏ như quả đào mật đứt quãng kể cho tôi biết cô đã gần hai tháng không gặp Lý Sung, mà trước đó Lý Sung từng hứa hẹn muốn ra ngoài du lịch với A Mỹ. Vậy mà thoát cái đã hoàn toàn không có tin tức, A Mỹ không còn cách nào, hai tuần trước đành phải báo cảnh sát.

'Anh nhất định phải giúp tôi tìm được anh ấy, tôi, tôi không thể không có anh ấy, cuộc sống khổ cực mấy tôi cũng không sợ, tôi có con với anh ấy rồi.' Cô gái bỗng nhiên như biến thành một người khác, mang theo cầu khẩn khổ sở nhìn tôi, vì vậy tôi không nói cho cô ta biết chuyện phát hiện da Lý Sung, chỉ an ủi cô vài câu, còn phải đi lấy tài liệu của những bạn bè và những người lui tới mật thiết với Lý Sung.

Mà khi tôi nhận được danh sách những người bạn khác của Lý Sung, phát hiện tên hai người trên đó cũng nằm trong danh sách mất tích, xem ra, hai người này phỏng chừng cũng lành ít dữ nhiều.

Mà ba người này, là mất tích cùng lúc, bạn của hai người còn lại nói cho tôi biết ba người họ dường như tụ tập đi đâu đó rồi không thấy tin tức nữa.

Manh mối cứ thế bị đứt, tôi thật sự không cách nào biết được đám Lý Sung đến tột cùng đã làm gì mà gặp phải vận hạn bị lột da.

Vì vậy tôi đành phải đến chỗ ban đầu đưa bé kia phát hiện da người.

Tôi nói rồi, đó là một công xưởng bỏ hoang, chuẩn xác là một nhà xưởng chế tạo van, nhà xưởng phá sản đã lâu rồi, cứ mãi bỏ không ở đó, do cỏ dại mọc um tùm, khắp nơi đều là vụn sắt hoen gỉ, rất thích hợp cho đám côn đồ tụ tập ở đây.

Xem ra lần cuối cùng Lý Sung xuất hiện là ở đây, thế nhưng nhà xưởng cũng có hơn mấy chục mẫu, hướng chi tôi không quen thuộc nơi này lắm.

Mảnh da kia của Lý Sung là phát hiện ở gần nhà vệ sinh, tôi bắt đầu mô phỏng tình huống lúc đó, có lẽ ba người đang ở chỗ này ba hoa với nhau, mà Lý Sung chợt mắc vệ sinh, dọc đường đến nhà vệ sinh thì bị giết hại.

Thế nhưng vì sao chỉ còn sót lại mảnh da kia, đến tột cùng cái xác ở đâu, tôi thả Khống Thi trùng tìm kiếm thi thể khắp nơi, nhưng trừ vài vết máu tìm được trên mặt đất ra không còn bất kỳ manh mối nào, mà những vết máu kia hiển nhiên là của Lý Sung.

Vì vậy tôi còn lại duy nhất mảnh da kia của Lý Sung.

Muốn lấy được da không phải chuyện dễ, thứ kia đang ở phòng vật chứng, vì vậy tôi đành phải tìm đến người đàn ông kia. suy nghĩ của tôi khá giống Kỳ Nhan, nếu đã tra xét một nửa, vô luận bất kỳ giá nào, tôi cũng phải biết chân tướng.

Ông ấy tuyệt không cảm thấy kinh ngạc khi tôi đến, dường như đã sớm chuẩn bị. Ông ta đã già hơn trước đây rất nhiều, cũng khó trách, còn vài năm nữa sẽ phải về hưu rồi.

'Là tới giết ta sao?' Ông ấy mỉm cười bùng một ly trà lên, nhưng tay

lại đang run rẩy, tôi có chút thương hại ông ta.

Tôi nói cho ông ta biết mình đã quên hết những chuyện trước kia, lần này tới chỉ là để lấy vật chứng, ông ấy có chút thất vọng, song vẫn rất vui mừng.

'Có thể phá vụ án này ta muốn cầu cũng không được, nhưng mà mảnh da chỉ có thể cho con mượn một ngày thôi, bởi vì ngày mai tổ chuyên án tình lý sẽ tới, một vị công tử của lãnh đạo cũng ly kỳ mất tích, hẳn trước khi đi nói đã đến thành phố chúng ta.' Ông ta khẽ giải thích, tôi không muốn nhiều lời với ông ấy, chỉ hy vọng nhanh chóng lấy được mảnh da.

Dựa vào địa vị của ông ta, tôi rất dễ dàng lấy được mảnh da kia của Lý Sung.

Tôi bắt đầu tỉ mỉ quan sát, thế nhưng rất đáng thất vọng, chỉ là mảnh da người vô cùng bình thường, hơn nữa đã bắt đầu thối rữa biến chất, màu tím bầm, hoa văn phía trên cũng không thấy rõ nữa.

Thế nhưng, tôi để cho Khống Thi trùng ăn hết phần thối rữa, vẫn thấy được nội dung của hình xăm.

Cái này khiến tôi vô cùng khó hiểu, bởi vì hình xăm có rất nhiều loại, loại thứ nhất là người Maori lưu truyền, dùng răng cá mập và xương gai động vật buộc trên gậy gỗ nhúng mực, dùng búa nhỏ gõ vào da. Loại thứ hai là dùng vài cây kim buộc chung vào nhau dùng mô tơ điện kéo kim đâm vào da, mà bây giờ phần lớn đều là loại sau, mà hình xăm của Lý Sung cực kỳ quái lạ, không hề giống hoa văn, ngược lại giống như vết bớt tự mình mọc ra vậy, hơn nữa hình vẽ của hình xăm cũng rất lạ lùng, nhìn qua như một bộ phận của động vật nào đó, hình như là chân ngựa, hoặc giả, Lý Sung xăm một con ngựa.

Thế nhưng mấy thứ này không có giá trị lắm với tôi, nhưng mà, tôi nhanh chóng từ miệng A Mỹ biết Lý Sung và đồng bọn cậu ta đều đam mê hình xăm, cũng có dạo muốn học tay nghề, mở một hiệu xăm riêng.

Song hiệu xăm trong thành phố này tất cả lớn nhỏ cũng có hơn mấy chục nhà, tôi đành phải hỏi từng hiệu, rốt cuộc biết gần đây có một cửa hiệu nhỏ mới mở chưa tới một năm làm ăn vô cùng tốt, mà Lý Sung cũng từng đến cửa hiệu kia xăm mình.

Đây là cửa hiệu xăm thông thường, tương tự với phòng tiếp nối dạng ống, phòng đầu tiên là chỗ chủ ở, bên trong là phòng xăm.

Đừng xem thường xăm người, đó chắc chắn là một kiểu giải phẫu cỡ nhỏ, nếu làm bậy bạ, rất dễ nhiễm trùng da, phần lớn hiệu xăm đều phải bảo quản dụng cụ mình rất nghiêm ngặt, hướng hồ đây là cửa hàng mặt tiền ngay trung tâm chợ, bên trong đều là dụng cụ giải phẫu inox bao tay, kim tiêm các loại chỉ dùng một lần.

Ông chủ là một người đàn ông trung niên cao gầy, mặt tươi cười, ông ta ăn mặc thời thượng, trên đầu cột một cái khăn trùm màu đỏ, mang kính đen. Thế nhưng tôi nhìn khuôn mặt tươi cười của ông ta lại vô cùng khó chịu, bởi vì nụ cười kia phảng phất như dùng thứ gì đó treo hai bên khuôn mặt cơ thịt chùng chất mà ra vậy.

Ông ta cho rằng tôi tới xăm mình, khi tôi đề cập với ông ta về Lý Sung và bạn của cậu ta có phải từng tới đây xăm hay không thì nụ cười của ông chủ tuy rằng vẫn còn đó nhưng ánh mắt có chút dị dạng.

'Bọn nó xăm xong rồi thì nhanh chóng bỏ đi, đáng lẽ tôi muốn gọi bọn nó phải giữ khô ráo một tuần, đồng thời còn phải lau một chút, nhưng

không thấy tung tích đâu.' Ông chủ híp mắt nói.

Tôi không hỏi nhiều, vì vậy cứ gọi ông ta giúp tôi xăm người, ông chủ thoáng sừng sốt, lập tức đồng ý.

Ông ta mang bao tay, lấy ra kim, nước ấm và adrenalin chuẩn bị cầm máu cho tôi, khi sắp bắt đầu, ông ta mới hỏi tôi rốt cuộc muốn vẽ hoa văn gì.

'Hoa văn giống Lý Sung đã xăm.' Đầu tôi cũng không nâng lên nói cho ông ta biết.

'Được.' Ông chủ khẽ đáp, bắt đầu xăm.

Tôi chẳng hề cảm thấy chút đau đớn nào, tuy cơ thể tôi không giống người thường, nhưng tôi không hề cảm giác được, song tôi lại chú ý tới, vật liệu màu sắc ông ta dùng để xăm có chút lạ.

Sắc tố xăm người là một loại sắc tố thực vật thể lỏng được ngâm qua cồn. Bởi vì sắc tố thực vật là lấy từ trong thực vật thiên nhiên, khi ngâm vào da, khó bị nhiễm trùng hơn. Nhưng ông ta lại lấy sắc tố trong một bình thuốc nhuộm ám trầm từ trong phòng ra.

Khi tôi hỏi dò ông ta, ông chủ thoải mái nói cho tôi biết đây là nguyên liệu màu gia truyền của họ, hơn nữa màu sắc tươi tắn không dễ phai màu, cũng nói đùa rằng nếu tôi thực sự lo lắng có thể tự dùng tại chỗ.

Sau khi hoa văn xăm vẽ xong tôi nhìn một chút, quả nhiên như tôi đã đoán, chỉ là một con ngựa mà thôi, hơn nữa vị trí ngang lưng cũng là chân ngựa, sau khi tôi trả tiền thì ra ngoài. Ông chủ vẫn như cũ đắp lên khuôn mặt tươi cười khom lưng chào tạm biệt.

Tôi trả da người lại cho người kia, cũng một mình trở về khách sạn.

Khi tôi tắm, soi về phía gương hình xăm nọ, hơi nóng chậm rãi lan tỏa, hình vẽ ngựa trong gương không có gì dị dạng, tôi thất vọng xoay người.

Thế nhưng khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy có chỗ bất thường, bởi vì tôi cảm thấy Khống Thi trùng có chút kỳ lạ — — Nó thế mà không hề theo mệnh lệnh của tôi tự xuất hiện trước mắt tôi.

Khi tôi xoay người nhìn hình xăm trên lưng lần nữa, hình xăm kia thực sự có biến hóa. Hoa văn vốn cố định vậy mà bắt đầu chuyển động, trong phòng tắm nhỏ hẹp lượn lờ sương trắng, hình dáng của con ngựa kia bắt đầu kịch liệt biến dạng.

Cơ thể ngựa bắt đầu bành trướng biến thành hình dáng của con bò, mà đầu ngựa cũng từ hùng tráng phóng khoáng trở nên dữ tợn, sau cùng lại tạo thành khuôn mặt quen thuộc.

Đó là khuôn mặt của Lý Sung. Không sai, tuy rằng mơ hồ, nhưng khuôn mặt này tôi đã nhìn mấy ngày tuyệt đối không nhớ lầm, mặt của Lý Sung, thân bò, chân ngựa, cái thứ quái vật như vậy thế mà vẽ trên lưng tôi.

Mà càng khiến tôi không hiểu là thứ này bắt đầu theo lưng tôi chậm rãi nhúc nhích, Lý Sung há hốc miệng, đôi mắt sung huyết ở trong gương nhìn chăm chăm tôi, miệng cậu ta bắt đầu chậm rãi kề tới cổ tôi.

Tuy rằng tôi không hề cảm thấy đau đớn, thế nhưng tôi từ trong gương chứng kiến thứ hình vẽ bằng phẳng đó đã cản cổ tôi, cơ thịt bắt đầu kịch liệt co rút, tôi cảm giác mình giống như bị người dùng thừng siết cổ vậy, hít thở có chút khó khăn.

Mà Lý Sung như cũ cắn chặt không buông, tôi không cách nào chiến đấu với một hình vẽ, hơn nữa còn là hình vẽ trên người tôi, trong lúc nhất thời tôi hoàn toàn không có biện pháp, Khống Thi trùng ngay dưới chân tôi, nhưng tôi không thể ra lệnh nó ăn tươi chính tôi được.

Khi đó tôi nghĩ tới A Mỹ, vì vậy tôi quát to.

'Trùng Tử, cậu không gặp A Mỹ sao?' Đầu Lý Sung dường như nghi hoặc cúi xuống, nhưng vẫn cứ cắn, tôi đành phải hô một câu.

'Cô ấy vẫn luôn chờ cậu, hơn nữa còn có con với cậu rồi!' Mắt của Lý Sung bắt đầu co lại, sức cắn gáy tôi cũng giảm bớt.

Tôi bảo Khống Thi trùng xé tấm da xăm đầu Lý Sung kia xuống, song rất nhanh lại khôi phục lại.

Lý Sung trên da nhìn tôi, há miệng, nhưng rất nhanh lại nhắm mắt, cả hình vẽ bắt đầu nhanh chóng biến thành màu đen, giống như bức tranh Trung Quốc bị ngâm vậy, nhòe nhoẹt thành một cụm đen ngòm, tiếp theo từ trên da rơi xuống, hóa thành hư không.

Tôi vẫn còn hơi sợ, nếu tôi có cơ thể của chính mình, có lẽ tôi đã theo gót Lý Sung rồi, tôi bắt đầu vì việc mình có cử chỉ lỗ mạng tùy tiện xăm ở chỗ ông chủ kia mà hối hận.

Mà quái vật mặt người thân bò móng ngựa này, tôi cũng đã biết nó là gì, nên lại đi một chuyến đến cửa hiệu xăm của ông chủ kia.

Đêm đó tôi chạy tới, tôi vốn tưởng rằng ông chủ đã sớm đóng cửa rồi đi, không ngờ ông ta lại ngồi bên trong mỉm cười nhìn tôi, tựa như đang đợi tôi vậy.

'Tôi không hề nhìn lầm cậu, biện pháp thông thường không đối phó với cậu được.' Ông ta đứng lên, hoàn toàn không còn sự khiêm cung trước đó.

Tôi không lên tiếng, chỉ tính toán nên từ chỗ nào cho ông ta một kích trí mạng, bởi vì hiển nhiên ông ta biết tôi rất rõ, tôi thì lại hoàn toàn không biết gì về ông ta.

Ông chủ cởi khăn trùm trên đầu, tháo mắt kính mát xuống.

Ông ta không hề có tóc, nhưng đây không phải là chủ yếu, mấu chốt là từ mắt ông ta trở lên màu da trán rõ ràng khác với phần dưới mắt, giống như là một người bị cắt phần từ mắt trở lên rồi ghép với một người khác vậy.

'Đừng nghĩ cách đánh bại tôi làm gì, tôi rất hiểu rõ cậu, trùng cậu khống chế không cách nào tạo thành thương tổn với người sống.' Ông chủ mỉm cười nói, nhưng nụ cười kia khiến lòng tôi lạnh lẽo.

'Nhưng mà cậu yên tâm, tôi cũng không cách nào giết cậu, vốn dĩ tôi muốn thu gom chút nguyên liệu rồi sẽ rời khỏi đây, nhưng mà cậu đã tới, tôi đành phải đi sớm thôi, tôi có thể nói cho cậu biết, tôi thông qua hoa văn xăm trên lưng những người đó để ăn tươi cơ thể họ, mà những máu thịt tươi mới này là nguyên liệu hết sức quý báu, về phần để làm gì, tạm thời còn là một bí mật.' Ông chủ đưa ngón trỏ tay trái đặt bên mép, giống như không phải đang nói về mạng người mà là loài kiến hôi vậy.

Nhưng tôi như cũ không nói gì, chỉ suy nghĩ làm thế nào ngăn chặn ông ta và gọi cảnh sát tới.

Ông chủ lắc đầu, 'Đừng nghĩ đến chuyện gọi giúp đỡ, trừ phi cậu muốn ở đây chết thêm nhiều người, thật là, cậu và thằng bé kia một



chút cũng không giống nhau, nếu như là con cái của Kỳ gia, nhất định sẽ nghĩa chính nghiêm từ hỏi tôi tại sao phải giết nhiều người như vậy, vì sao tàn nhẫn như vậy, đồng thời liều mạng giữ tôi lại.' Ông chủ như trước mang theo ánh mắt khiêu khích nhìn tôi, tôi kinh ngạc không ngờ ông ta còn biết cả Kỳ Nhan, nhưng tôi căn bản không biết có một người như vậy tồn tại.

Tôi hừ một tiếng, đúng thế, hiểu rõ chân tướng mọi chuyện quan trọng hơn cả bắt được hung thủ, đây chính là sự khác biệt giữa tôi và Kỳ Nhan.

'Được rồi, tôi hình như đã nói quá nhiều rồi, tàn cuộc nơi này giao cho cậu, thật đáng tiếc, da người là tác phẩm nghệ thuật tốt biết bao.' Ông chủ ngậm nga đi qua bên cạnh tôi, tôi không có bất kỳ biện pháp nào, bởi vì tôi biết mình không có năng lực giữ chân ông ta.

Sau cửa hiệu này giống như một lò mổ đẫm máu, toàn bộ xác người mất tích đều được tìm thấy, nhưng họ căn bản đều xương thịt tách rời, như bị gặm ăn vậy, tôi không biết ông chủ thu gom nhiều xác người như vậy làm gì, nhưng khẳng định rằng, ông ta giữ lại máu tươi của nạn nhân, rồi trộn với thuốc mà xăm trên da người kế tiếp.

Giống như Trần và Hồ, trên một người chết biến hóa nhanh chóng thành ác quỷ ăn thịt người. Lý Sung là bị hình xăm trên lưng mình ăn sống, cho nên chỉ để lại tấm da lưu hình xăm kia. Kể lại nội dung vụ án cho người đàn ông kia, ông ta vui mừng, đây cũng là giúp ông ta một tay, lý giải chút quan hệ cuối cùng. Nhưng mà đáng tiếc cho A Mỹ, tôi đành phải nói với cô ấy Lý Sung cùng bạn bè cậu ta đã đến vùng khác buôn bán, hy vọng qua thời gian có thể chậm rãi chấp nhận sự thật tàn khốc này." Lê Chính đứng dậy, dường như muốn rời đi.

(Tiêu: Ngày xưa bảo rằng hổ ăn thịt người, hồn người không biết đi

đâu, lại theo con hổ, để đưa hổ về ăn thịt người khác, vì thế những kẻ giúp kẻ ác làm ác đều gọi là trành.)

"Thế thì, loại quái vật mặt người thân bò chân ngựa như vậy rốt cuộc là cái gì hả?" Tôi nhin không được hỏi.

"Khế Dũ (yayu), một loại quái vật thích ăn thịt người, tôi cũng không biết ông chủ kia làm thế nào triệu hoán được nó, quên đi, cậu cũng không hiểu, tôi đi trước, có chuyện gì cứ gọi tới số điện thoại này tìm tôi." Lê Chính viết lên lịch một dãy số rồi vội vã rời đi.

Tôi nhàm chán mở máy tính lên, phát hiện tin tức thế này, "Đội trưởng Lê phá án giết người hàng loạt, bình ổn oan hồn của những thanh niên trẻ bị giết hại."

# Chương 90: Nhìn trộm não

Đại não của nhân loại chỉ khai phá chưa đến 10%, đại đa số mọi người còn ít hơn, đây là kết quả nhận được sự công nhận của các nhà khoa học, ai cũng không cách nào biết được hoặc dự đoán được nếu não người khai phá đến 100% sẽ xuất hiện tình huống như thế nào, đại não chưa khai phá giống như một cái hộp bị phong ấn, bạn không đoán được mở hộp ra sẽ là thiên thần hay ác quỷ.

Nhớ lại thời đó từng xem một truyện cổ tích Trịnh Uyên Khiết viết, cơ bản kể về đại não của một bé trai hoàn toàn khai phá, trở thành một siêu nhân, chân chính là người lao động đức trí thể mỹ kiếm nhiều tiền theo đuổi mỹ nữ tấn công thế lực xã hội ác bảo vệ sự hài hòa của xã hội dũng cảm chiến đấu với người sao hỏa bảo vệ hòa bình trái đất quát to một tiếng ta là Allman gì gì đó, nhưng truyện cổ tích cuối cùng vẫn là chuyện cổ tích, ai cũng không biết não người rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu sức mạnh.

Nếu có một ngày, một người xa lạ nói cho bạn biết hẳn có thể nhìn trộm não người, bạn sẽ có cảm tưởng thế nào? Có lẽ chỉ cho rằng hẳn là một gã tâm thần? Nhưng trước mặt tôi quả thực đang ngồi một người đàn ông như vậy.

Anh ta ngoài ba mươi tuổi, mái tóc ngắn chia lên sắc nhọn đầy sức sống như con nhím, gò má hơi lõm vào trong như từng bị dao rìu chém qua, hiện lên sự hồng hào khỏe mạnh, mũi hơi thấp nhưng rất thẳng, chẳng qua chỉ đôi mắt dưới cái trán nhô ra là không giống những người khác.

Đôi mắt kia tôi chưa từng thấy qua, giống như được vẽ lên vậy, hẹp

mà dài mảnh, dường như kéo dài hướng về phía hai bên thái dương nhiều hơn so với mắt người bình thường, tôi không thấy rõ nhãn cầu của anh ta lắm, bởi vì nó chuyển động thật nhanh, có chút bất an.

"Anh nói anh có thể nhìn trộm được suy nghĩ của mọi người?" Tôi cố tình hỏi như vậy, bởi vì loại chuyện này đã không phải tin gì mới mẻ, rất nhiều người đều tự xưng có thể biết suy nghĩ của mọi người, nhưng sự thật chứng minh đều là lừa đảo.

"Không, không phải là suy nghĩ, là bộ não!" Anh ta cố chấp lắc cái đầu không lớn lắm như lại vô cùng thô, giống như một quả địa cầu chuyển động, hơn nữa còn đặc biệt dùng ngón trỏ chỉ chỉ vào đầu mình.

"Làm sao có thể chứ?" Tôi có chút buồn cười, đừng nói anh ta nhìn không thấy được bộ não bên trong hộp sọ thật dày, cho dù thấy được thì có thể đại biểu có cái gì, não người không phải đều gần giống nhau sao.

"Trên thế giới này chưa từng có hai bộ não giống nhau, giống như ngựa vậy." Anh ta đặc ý khẽ nâng đầu lên.

Mã não sao, tôi quả thực từng nghe loại truyền thuyết này, truyền thuyết mã não thực tế là kỳ thạch, ngựa chết thì móc não chúng mà nhìn, cũng chính là đá hình thành sau khi ngựa chết, màu sắc mã não khác biệt đại biểu cho năng lực của ngựa khi còn sống.

"Khởi sắc như máu, thì ngày đi vạn lý, có thể phi vọt lên cao, não sắc vàng, ngày đi ngàn dặm; não sắc xanh, hí nghe trên trăm dặm, não sắc mực, lông bờm không thấm nước, ngày đi được năm trăm dặm; não sắc trắng, nhiều lực nhưng giống xấu. Người chuyên phân biệt có thể nghe tiếng ngựa mà nhận ra sắc não." Người đàn ông nói ra như đã học thuộc lòng, việc này cũng không khiến tôi giật mình, giật

mình bởi đây là những lời tôi vừa muốn nói.

Nhưng cái này cũng không chứng tỏ anh ta có thể nhìn trộm được đầu óc của tôi. Tôi lắc đầu, "Anh còn có bằng chứng khác không?"

Người đàn ông có chút thất vọng hạ mí mắt, hai tay đặt trên đầu gối giạng ra, chân của anh ta đang run rẩy, không biết là bất an hay hưng phấn.

Cuối cùng, anh ta nâng mắt lên, tràn đầy kiên định.

"Tôi biết cậu không tin, kỳ thực bản thân tôi cũng tốn rất nhiều thời gian mới thích ứng được, tôi quả thực có thể từ bề ngoài con người nhìn thấy não họ, giống như ngựa vậy, đa phần não người ngu ngốc vô năng đều là màu trắng hoặc xám tro, chỉ có thiên tài chân chính mới có màu sắc khác, hơn nữa, sắc não sẽ biến đổi, khi còn bé không tiến hành dẫn dắt, dù là thiên tài cũng sẽ trở nên tầm thường, sắc não cũng sẽ trở thành mờ nhạt." Mũi anh ta như pít-tông lên xuống, tôi thật sự hoài nghi mình có phải đang đối thoại với một kẻ điên hay không.

Hoặc giả, tất cả những người mở đường trong mắt người khác đều là kẻ điên.

"Thế nhưng, anh tìm đến tôi rốt cuộc muốn làm gì?" Tôi bất đắc dĩ xoay bút máy trong tay.

"Tôi cần một người truyền thông, một người có thể công bằng làm chứng cho năng lực của tôi." Hai tay của anh ta nắm chặt lấy quần, nhăn nhúm thành một mảng lớn.

"Được rồi, tôi đồng ý với anh, thế nhưng anh cũng phải đáp ứng nói cho tôi biết nhiều hơn nữa." Tôi gật đầu, người đàn ông vô cùng

mừng rỡ đứng lên, dùng sức bắt tay tôi rời khỏi tòa soạn, khi tôi tiễn anh ta, phát hiện trong tay đều là mồ hôi, tôi lắc đầu, không biết anh ta sẽ còn tìm đến tôi hay không.

Ai ngờ buổi chiều sau khi tan việc, tôi lại gặp anh ta ở khúc quanh của lầu một.

Chỉ vài giờ ngắn ngủi, người đàn ông này thế mà đã già hơn rất nhiều, hai bên tóc mai đã hóa hoa râm, hai bên mũi cũng xuất hiện nếp nhăn rõ rệt, anh ta há miệng gọi tôi, nhưng sức lực không đủ.

"Sao lại thế này?" Tôi kinh ngạc hỏi anh ta.

"Thời gian của tôi không còn nhiều, cho nên tôi nhất định phải tìm được cậu." Anh ta dường như rất suy yếu, tôi đỡ anh ta -- Người đàn ông nhìn qua khỏe mạnh lại nhẹ hơn tôi tưởng tượng rất nhiều, tôi vẫy một chiếc taxi, dựa theo địa chỉ anh ta nói lái đi.

Ánh sáng trong taxi bắt đầu ảm đạm, qua cửa sổ xe màu trà có thể trông thấy những đốm sao chiếu lấp lánh và người đi đường vội vã về nhà, trên mặt của họ mang những biểu cảm khác nhau, có vui sướng, có ảo não, mệt mỏi hoặc hưng phấn.

Xe lái rất ổn định, khi băng qua một cây cầu vượt, trong xe chợt tối sầm, mắt tôi tạm thời không cách nào thích ứng, song rất nhanh đã đi ra, tôi theo bản năng quay đầu nhìn người đàn ông kia có ổn hay không, nhưng anh ta dường như vẫn rất suy yếu, há hốc miệng thờ đốc, tôi nhìn mặt anh ta, dường như luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Xe dừng gần một giao lộ ở ngoại thành, ở đây đã rất vắng vẻ, tài xế nhận tiền, ở dưới ánh đèn lờ mờ lật qua lật lại sẫm soi tờ tiền, hài lòng bỏ vào túi.

Tôi đỡ người đàn ông kia xuống xe, cách đó không xa có vài ngọn đèn sáng, xem ra anh ta ở đó.

Quả nhiên, người đàn ông chỉ về phía trước.

Đó là một căn nhà gạch đỏ lâu đời, khoảng bốn tầng, cách nơi này không xa có một xưởng thuốc, có thể nơi này là ký túc xá xây cho công nhân ở xưởng ngày trước.

Khi đi vào tòa nhà trời đã gần sập tối, hành lang rất yên tĩnh, cũng không đèn, may mà anh ta ở lầu hai.

Mở cửa là một người phụ nữ khá lớn tuổi, tóc dài sõa vai rối bời, trán rộng cao ngất có vài nếp nhăn nhàn nhạt, hai gò má người phụ nữ rất rộng, hầu như không thấy được xương gò má, khuôn mặt đầy phúc hậu và đôi mắt vô cùng dịu dàng có chút mùi vị giống Bồ Tát. Chị ta mặc rất tùy ý, chỉ áo ngủ viền ren màu tím và dép lê.

"Lại thế rồi." Người phụ nữ lẩm bẩm, thuần thục đỡ lấy chồng mình từ trong tay tôi, tôi lúc này mới phát hiện người đàn ông vóc dáng gầy yếu và bà vợ thân hình cao lớn khỏe mạnh này so sánh với nhau có vẻ vô cùng buồn cười khôi hài, người phụ nữ xem chồng như hàng hóa ném trên ghế salon, lúc này mới chạy tới cầm giày cho tôi cũng nhiệt tình mời tôi vào nhà.

Xuất phát từ hiếu kỳ, tôi tiến vào.

Nhà rất nhỏ hẹp, không đủ sáng, nhưng lại rất sạch sẽ, không hề có bất kỳ mùi lạ nào, bạn sẽ rất kinh ngạc năng lực không gian của một người, có vài người rõ ràng có nhà rất lớn, nhưng bạn đến nhà họ vẫn cảm thấy rất nhỏ, nhưng nhà này mặc dù nhỏ, nhưng tất cả mọi thứ đều sắp xếp vô cùng khoa học, ngăn nắp, nếu không phải tôi đột

ngọt tiến vào, ở đây sẽ còn rộng rãi nữa.

Phòng khách không lớn chứa cùng lúc ba người, đương nhiên bắt đầu dần dần nóng lên, tôi nhìn vách tường, kính ngọc phát hiện trên đó có rất nhiều bằng khen còn có một ít thư pháp về tranh Trung Quốc.

Những chữ kia rất rõ ràng là do bàn tay trẻ con vẽ, nhưng đã hơi lộ chút lão đạo. Giấy khen cũng đều là học sinh ba giỏi, nhà sáng chế nhí các loại.

Xem ra trẻ con nhà này là một người vô cùng ưu tú.

"Để cậu chê cười rồi, chồng tôi vô cùng khiếm nhược, cơ thể lại không tốt, chỗ này cũng có vấn đề." Người phụ nữ trung niên dùng ngón tay gõ trán mình, lộ vẻ vô cùng bất đắc dĩ.

Tôi rất muốn cười, bởi vì tư thế chị ấy giống hệt tư thế của chồng chị ta trước đó.

Thế nhưng tôi nhanh chóng không cười được.

Nhà này là căn hộ hai phòng ngủ, cửa bên trái phòng khách kèm theo thanh âm khàn khàn kéo kẹt mở ra.

Tôi nghĩ, có lẽ con họ nghe chúng tôi nói chuyện đi ra.

Nhưng bước ra ngoài không phải một đứa bé hoạt bát đáng yêu như tôi tưởng tượng, từ khe cửa chìa ra một cánh tay dài nhỏ gầy gò, vấy tay với người phụ nữ, người phụ nữ như bị điện giật từ trên ghế salon vừa ngồi xuống nhảy dựng lên, chạy vào bếp bung ra một ít trà bánh đi vào, sau đó lại đi ra, trên mặt có chút co quắp.



"Con chị đang học bài à?" Tôi chỉ chỉ cánh cửa khép lại. Người phụ nữ gật đầu, nhưng lại nhanh chóng lắc đầu.

Lúc này, người đàn ông giống hệt say rượu kia bỗng nhiên như bừng tỉnh, ngồi dậy.

"Nó là niềm kiêu hãnh của tôi đấy." Người đàn ông nhắm mắt lại, tự hào nói, thế nhưng lời còn chưa dứt, người phụ nữ như một con sư tử cái nổi giận nhào về phía anh ta.

Sức lực người phụ nữ lớn hơn chồng chị ta nhiều, hơn nữa bất ngờ không kịp đề phòng, người đàn ông bị chị ta đè dưới thân như cưỡi ngựa, người phụ nữ giơ bàn tay dày thịt lớn như quạt hương bồ hung hăng tát người đàn ông.

"Anh còn không biết xấu hổ làm trò trước mặt người ngoài! Con mình cũng là bị anh phá hủy!" Người phụ nữ vừa khóc vừa cắn răng bập tai ông chồng nhà mình, cuối cùng cũng ngừng đánh, vừa khóc thút thít vừa đứng lên, đi sang bên cạnh. Người đàn ông trên ghế salon từ từ bò dậy, xoa hai gò má sưng vù của mình -- như đang treo hai miếng thịt nướng chín vậy.

Trong ánh đèn mờ ba người im lặng một lúc.

"Tôi vốn có một đứa con trai rất khỏe mạnh dễ thương, thế nhưng không biết anh ấy trúng tà gì, lại nói mình có thể trông thấy não người!" Người phụ nữ tức giận nói, tôi hứng thú nhìn chị ta.

"Lúc con tôi ba tuổi, anh ta mỗi ngày đều cầm đầu con trai nhìn, nhìn đến mức tôi cũng phát hoảng, ánh mắt của anh ta như nhìn đồ vật chứ không phải nhìn con.

Rốt cuộc có một ngày, anh ta bỗng nhiên bế con trai lên, như kẻ điên

ném xuống, dọa đến mức thằng bé khóc lớn, tôi vặn hỏi anh ta vì sao, anh ta lại nói cho tôi biết con trai chúng tôi là thiên tài." Giọng người phụ nữ đột nhiên run rẩy.

"Tôi tin lời anh ta, nhưng phạm vào một sai lầm không cách nào tha thứ được. Anh ta bảo tôi ra ngoài làm việc, nói mình có cách huấn luyện riêng để con thành tài, chúng tôi vốn đều là công nhân của xưởng thuốc nơi này, gia cảnh cũng không tốt, chúng tôi nghĩ đời này sẽ cứ mãi sống nhờ như vậy chờ chết, tất cả đều trông cậy vào đứa con này, cho nên lòng tôi cũng đầy hy vọng để anh ta trông con, mình thì làm kiêm cả hai phần công việc." Người phụ nữ vẫn thấp giọng nói, trong lời nói xen lẫn âm khóc khàn khàn.

Lúc này người đàn ông này giờ không nói gì bên cạnh bỗng nhiên lấy lại tinh thần.

"Cậu biết không, tôi cũng không biết từ khi nào, thực sự có thể thấy não người, có lẽ do làm việc ở xưởng thuốc thời gian dài, mắt của tôi nảy sinh biến hóa, mắt tôi có thể vượt trội người thường nhìn thấy não họ, thấy bộ phận sống động kia, thấy màu sắc não họ, giống như thầy xem ngựa ngày trước, tôi bỏ công việc của mình, làm thí nghiệm khắp nơi, loại thí nghiệm này quá dễ dàng, trên đường nhiều cái gì nhất? Đương nhiên là nhiều người nhất, tôi nhìn thấy não họ ở khắp nơi. Cậu biết không? Cậu tưởng tượng xem, nếu trong mắt cậu thấy không phải những khuôn mặt người, mà là những bộ não sinh động sẽ có cảm giác gì?" Anh ta vừa nói, vừa nhích lại gần tôi, mặt anh ta có chút dữ tợn, không hề giống trước đó, thật vậy, tôi không cách nào hiểu nổi hình ảnh não người đầy đường sẽ là dạng gì.

"Đương nhiên, chỉ như vậy không đủ, tôi còn tự học não y học, nhìn rất nhiều tiêu bản, mấy thứ này ngày càng hoàn thiện kỹ thuật của tôi, tôi bắt đầu to gan nói chuyện này với người khác, hơn nữa tôi phát hiện mình quả thực có thể thấy cách nghĩ ý tưởng tâm tình của

người khác.

Mà đồng thời, mắt tôi cũng bắt đầu biến hóa, sau khi nhìn rất nhiều nảo, tôi bỗng nghĩ, vì sao không nhìn thử nảo mình?" Mối người đàn ông nổi lên một tầng bọt trắng, như những con cá còn sống vớt từ trong hồ lên sùi bọt mép, mắt anh ta hoàn toàn mở ra, hiện đầy tơ máu, nhưng tôi không hề phát hiện có gì khác với tôi.

"Rất đáng tiếc, tôi soi gương lại không cách nào thấy được, có lẽ gương không cách nào phản chiếu được những thứ kia, nhưng mà tôi không cam tâm, cảm giác mới mẻ ban đầu có thể hiểu được suy nghĩ của người khác qua đi đã không cách nào thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi nữa, cho nên tôi lại nghĩ cách làm sao phân biệt nảo của thiên tài và nảo người bình thường.

Nhãn cầu của tôi bắt đầu đau đớn dữ dội, có lẽ dùng mắt quá độ, vậy rất khó, nhưng tôi không từ bỏ, có một lần tôi ngã xuống, nảo phải đập trên khung cửa, một cái rất nặng, tôi lập tức ngất đi, lúc tỉnh lại mắt đã không nhìn thấy nữa, nhưng vài ngày sau lại khá hơn.

Khi tôi nhìn thấy vợ mình, theo bản năng chuyển mắt xuống, kết quả tôi phát hiện cô ấy sợ hết hồn." Người đàn ông đưa mặt cách tôi càng ngày càng gần, tôi muốn lui về phía sau, nhưng anh ta lại bấu chặt lấy tay áo tôi, tôi quay đầu nhìn sang người phụ nữ, hy vọng chị ta đến ngăn cản chồng mình.

Thế nhưng tôi phát hiện, khi tôi nghe đến mê mẩn, người phụ nữ trung niên đã sớm lảng lạng rời đi.

Đèn treo phòng khách dưới cơn gió lay động ngoài cửa sổ bắt đầu lắc lư, màu vàng chiếu trên khuôn mặt người đàn ông phân tán dập dờn, chậm rãi dừng lại, dừng trên mắt anh ta.

"Bây giờ, để tôi nhìn nào cậu xem." Anh ta mỉm cười nhìn tôi, tôi rất muốn nhắm mắt lại, nhưng cảm thấy được có người sau lưng.

Một đôi tay nhỏ bé gầy yếu từ sau đầu tôi vòng qua, tôi nhìn thấy ngón tay kia dần dần duỗi đến gần khöhe mắt tôi, dường như muốn vạch mắt tôi ra.

Tôi bắt đầu giãy giụa kịch liệt, nhưng hết thảy đều phí công, cơ thể tôi và hai tay bị một đôi tay khác siết sao trói chặt.

Tôi ở trên ghế salon nhìn người đàn ông dần dần đến gần mắt, tôi cảm giác mình giống như một con dê đờ làm thịt vậy.

Nhãn cầu của người đàn ông bắt đầu chậm rãi xoay trái phải, tiết tấu càng lúc càng nhanh, thình lình, cả tròng mắt đảo lộn qua, tôi thấy một đôi mắt màu đỏ không hề có đồng tử.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, tôi còn tưởng rằng mình xảy ra ảo giác.

Cánh tay trên người chột buông lỏng, người đàn ông cũng khôi phục bình thường, hơi thất vọng trở lại trên ghế salon, tôi thờ hồn hển, gió lạnh nháy mắt thổi khô mồ hôi trên trán, khi tôi quay đầu lại, người phụ nữ đã đưa đứa bé kia vào phòng, khép cửa lại, lần nữa ngồi trên ghế salon.

Tôi một câu cũng nói không nên lời, chuyện lúc trước dường như rất ngắn, ngắn đến mức cho tới giờ như chưa từng xảy ra.

"Não của cậu cũng rất bình thường, căn bản không so được với con tôi." Người đàn ông lần nữa tự hào duỗi thắt lưng, thoải mái dựa nghiêng trên ghế salon.

Người phụ nữ thờ dài không nói lời nào, mặc cho người đàn ông

thao thao bất tuyệt.

"Tôi từ khi phát hiện não con trai mình không hề tầm thường liền quyết định giáo dục nó thật tốt, bất kỳ thứ gì dù tư chất tốt mấy không được dạy dỗ cũng sẽ thoái hóa, tôi đem hết khả năng dẫn dắt nó, nhưng mẹ thằng bé cứ mãi nói tôi hại con trai, cứ như đây không phải con trai tôi vậy!" Người đàn ông khi nói chuyện rất bất mãn, nhưng luôn dùng khước mắt dòm chừng bà vợ bên cạnh.

"Tôi dạy nó học âm nhạc thư pháp quốc họa số học nước ngoài, tóm lại cái gì cũng có, cậu biết không, tôi đã gặp nhiều bộ não không có cái nào có năng lực hơn con tôi đâu!" Người đàn ông duỗi cánh tay phải của mình, giơ ngón cái lên quơ trước mặt tôi.

"Nó là một thiên tài!" Người đàn ông lại bổ sung, nhưng lời còn chưa dứt, người phụ nữ bên cạnh đã không nhẫn nại nữa, một tay đánh vào sau đầu người đàn ông, người đàn ông lập tức lão đảo té lăn trên đất.

Người phụ nữ vừa mắng, vừa kéo tay tôi.

"Tôi bây giờ đưa cậu đi nhìn con trai tôi, sau khi xem xong cậu sẽ biết." Người phụ nữ cắn môi môi dày, hạ quyết tâm thật lớn nói.

Tôi bỗng nhiên rất hưng phấn, muốn nhìn xem thiên tài chân chính đến tột cùng là dạng gì.

Cách cánh cửa ngày càng gần, tay tôi bắt đầu chảy mồ hôi, tôi ngoảnh đầu nhìn người đàn ông, anh ta đã bò dậy, tiếp tục vượt chỗ bị đánh đau.

Cửa phòng mở rộng ra, bên trong rất tối, chỉ có cái giường đơn và một cái bàn học kiểu cũ. Trên vách tường đầu giường treo một cây

đàn ghi-ta, một cây trumpet, góc phòng còn có một giá sách rất cao, tuy rằng nhìn không rõ lắm, nhưng bên trong hẳn chất đầy sách.

Chỉ mấy thứ đồ đơn giản, căn phòng cũng đã vô cùng hẹp, cộng thêm tôi và người phụ nữ đi tới, đứa bé lập tức đứng dậy.

"Sao không bật đèn?" Tôi hỏi.

"Nó sợ ánh sáng, sợ thấy người khác, cũng sợ người khác thấy mình." Người mẹ đáng thương run rẩy giọng nói, tiếp theo đi tới, ôm lấy đứa bé.

Tôi bỗng lờ mờ phát hiện đứa bé kia có chút khác biệt.

Khác biệt ở chỗ đầu của nó, đặc biệt lớn, đây tuyệt đối không phải kích cỡ đầu một đứa bé nên có. Như cái gì nhỉ? Giống như người đội trái bí đỏ Halloween.

Bà mẹ dường như đang thì thầm gì đó với con trai, cuối cùng thương lượng xong gì đó, người phụ nữ đi tới cạnh vách tường, bật đèn lên.

Trong nháy mắt ánh sáng khiến tôi có chút không quen, thế nhưng khi tôi đã thích ứng với ánh sáng lại không cách nào tiếp nhận được những gì đã thấy trước mắt.

Đầu của đứa bé kia sừng tấy như ET vậy, trên đầu tóc khô vàng thưa thớt như cỏ dại lác đác điểm tuyết trên xương sọ, da đầu của nó cơ hồ bị căng thành bán trong suốt, trường kỳ không tiếp xúc với ánh mặt trời khiến sắc mặt nó càng thêm trắng bệch, nhìn thoáng qua, nó giống như một con búp bê nhựa được bơm phồng. Cái cổ mảnh khảnh yếu ớt dường như không chịu được cái đầu quá lớn, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể gãy quặt. Mà càng khiến tôi buồn nôn chính là, tôi gần như có thể rõ ràng trông thấy nhãn cầu

của nó nối liền với thần kinh não, não và nước não bên trong hiện đầy từng sợi dây thần kinh, đầu nó không phải là màu trắng mà là màu đỏ, giống như một khối mã não đỏ ửng, dưới ánh đèn hiện lên quầng sáng đỏ, lẽ nào nhân não cũng giống mã não dựa vào màu sắc mà phân loại sao?

"Nó không thể đứng quá lâu, phần lớn đều phải nằm." Bà mẹ thờ dài, đặt con mình nằm thẳng xuống, tắt đèn, lại cùng tôi lui ra khỏi phòng.

"Tại sao lại biến thành như vậy?" Tôi nhin không được hỏi.

"Khoảng nửa năm trước đã như vậy, mới đầu nó cứ hay kêu đau đầu, tôi tưởng rằng học hành mệt mỏi, nhưng khi đầu bắt đầu sưng lên, đưa đến rất nhiều bác sĩ cũng không có tác dụng, cái gã ngu xuẩn kia còn cao giọng nói đầu con trai bắt đầu chân chính khai phá, khai phá đến tiêu chuẩn của thiên tài, vượt xa thường nhân, anh ta còn nói bởi vì khai phá não bộ đương nhiên hình dạng cũng có biến hóa, anh ta như cũ bắt con học đủ thứ, thậm chí càng nhiều hơn so với trước đây, kết quả, đứa bé biến thành như vậy, nó không dám ra ngoài, nó sợ người khác gọi nó là quái vật, nó chỉ có thể hằng ngày ở nhà đọc sách chơi đàn, hơn nữa càng ngày càng ít nói chuyện với tôi, tôi thực sự không biết nên làm thế nào nữa." Người phụ nữ không nhin được nữa, bật khóc.

"Khóc cái gì, đây là chuyện tốt, chỗ nào có ánh sáng sẽ không ra được đạo lý, chờ con chúng ta trở thành người đứng đầu thế giới ai còn dám nói nó xấu xí, nói nó giống yêu quái? Ngược lại khi ấy phòng chường còn có rất nhiều người muốn tìm tôi dạy dỗ cho con họ, trẻ con là phải sớm khai phá, bằng không sẽ thành phế vật giống chúng ta bây giờ, màu sắc của não cũng thay đổi, như vậy lẽ nào là tốt?" Người đàn ông nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nhưng rõ ràng kiêng dè người phụ nữ ra tay, đứng xa xa.

Người phụ nữ lấy tay lau nước mắt, không để ý tới chồng chị ta, chỉ kéo tay áo tôi quỳ xuống, tôi không ngờ chị ta lại như vậy có chút luống cuống, chỉ bảo chị ta mau đứng dậy.

"Anh ta nói anh ta đi tìm phóng viên đến, tôi van cậu, cậu hãy giúp tôi đưa tin, để mọi người đến giúp chữa trị cho con tôi, tôi không muốn nó sống đau khổ như vậy đâu." Người phụ nữ nắm tôi không buông, ra sức cầu tôi, tôi đành phải tạm thời đồng ý với chị ta.

Cửa phòng lần nữa mở ra, lần này đưa bé kia cẩn thận gắng gượng đi ra, nó như loài thú nhỏ bị hoảng sợ, chỉ theo bản năng đi về hướng mẹ, có lẽ trông thấy mẹ khóc khiến nó rất khó chịu.

Thế nhưng thời gian dài bất động cộng thêm trọng lượng phía trên khiến nó giữa thăng bằng rất kém.

Bà mẹ ý thức được, muốn đến ôm nó lên, thế nhưng đã chậm, đưa bé ngã xuống, tuy nó cố gắng giữ lại người mình, nhưng vẫn ngã sấp xuống, não phải nó đập trên gạch men cứng rắn.

Người phụ nữ như phát điên từ dưới đất bật dậy, gọi to tên con mình nhào tới, người đàn ông rút ở một bên cũng luống cuống, vừa lắm bầm ngàn vạn lần đừng đập bị thương đầu, ngàn vạn lần đừng đập thành nhược trí, vừa tới đỡ con mình dậy.

Tôi không biết nên làm gì, chỉ vội vàng cầm điện thoại bấm gọi 120.

Xương sọ mỏng manh của đứa bé không chịu được chấn động như vậy, đầu của nó đã vỡ, đây là hiện tượng rất kỳ quái, tôi có thể thấy máu trong đầu nó cùng trào về hướng lỗ hổng kia, giống như một mạch nước ngầm đè nén quá lâu bắt đầu phun trào vậy, máu từ vết thương dần thấm ra, chảy đầy đất.



Mà xương sọ đứa bé kia dường như cũng dần dần mờ nhạt, dần dần trở nên không thấy rõ nữa.

Mẹ nó cố gắng lấy tay đè vết thương lại, vừa rơi lệ vừa tát mặt chồng.

"Đều tại ông cả, đều tại ông, con chúng ta mà chết tôi cũng phải chém ông chết theo."

Người đàn ông vừa bị tát vừa cố gắng thanh minh. Trong tiếng ồn ào đứa bé được đưa vào bệnh viện.

Tôi rời khỏi gia đình quái dị kia, nửa tháng sau, tôi mang theo hiếu kỳ lại đến thăm họ.

Lần này mở cửa là một đứa bé, tôi thiếu chút nữa không nhận ra được, song tuy trên đầu nó quấn băng, nhưng tôi vẫn nhớ tới đứa bé sọ đầu quái dị kia.

Nhưng nó dường như đã khôi phục bình thường.

"Là cậu tới à." Người phụ nữ đánh đá kia hấp tấp đi ra, chùi tay vào tạp dề màu vàng bóng loáng dầu mỡ, hai tay vén tay áo đi về phía tôi.

Hóa ra đứa bé sau lần đó đã chậm rãi khôi phục bình thường, chẳng qua đều quên hết những thứ đã học trước đây, cũng mất đi thiên phú và trí nhớ hơn người, những bằng khen kia cũng đã tháo xuống, nó hoàn toàn đã từ thiên tài biến thành người bình thường.

Mà người đàn ông kỳ dị có khả năng nhìn trộm não người kia không ở nhà.

"Anh ấy ra ngoài rồi, anh ấy mỗi ngày đều than thở nói con trai bị tôi phá hủy, phá hủy một thiên tài, anh ấy hằng ngày đều ra ngoài, lôi kéo những người qua đường mang theo con trẻ khắp nơi nói cho họ biết màu sắc của bộ não con cái họ, mỗi ngày trên người đều có vết thương, cậu nói xem anh ta như vậy người khác có thể không đánh anh ta sao? Ôi, tôi cũng không còn cách nào, dù sao con trai tốt lên là đủ rồi, tôi cũng mặc kệ anh ấy, tùy anh ấy thôi." Người phụ nữ đáng thương này lau tay dính dầu mỡ lên tạp dề vài cái, vén tóc lên, cúi đầu không nói.

Trò chuyện một lúc tôi rời khỏi gia đình kia, trước khi đi đưa bé dễ thương dùng sức ngoắc tay với tôi, tôi cảm thấy nó có thể không phải là thiên tài, nhưng nó là một cậu bé chân chính.

Trên vỉa hè rộng rãi, người đàn ông kích động như kẻ điên, ngăn từng phụ huynh mang theo con họ, nhả cầu chuyển động hỏi họ.

"Các vị muốn biết sắc não của con mình không, muốn biết chúng có phải là thiên tài hay không?"

# Chương 91: Xem tướng cốt

Con người dựa vào khung xương chống đỡ, cổ nhân phần nhiều cho rằng xương cốt khác nhau có thể tạo ra con người khác nhau, cổ nhân còn liệt kê Phạm Lãi bỏ Việt, Úy Liễu vong Tần làm ví dụ. Nói "Việt Vương làm người, cổ dài mỏ chim, có thể cùng chung hoạn nạn, không thể cùng hưởng quang vinh." "Tần Vương làm người, mũi cao mắt dài, chí ứng tiếng sói, thiếu ân, hổ thị lang tâm.... Không thể cùng giao du." Có thể thấy cổ dài, miệng chim, mắt nhỏ mà hẹp dài đều không phải là tướng mạo tốt, chẳng qua xem tướng cốt thường bị lẫn lộn với xem tướng mặt, không làm người ta chú ý mà thôi.

Đến tột cùng xương cốt con người thật sự có thể phản ánh số mạng người đó hay không, tôi không biết được, có điều không chỉ ở Trung Quốc, tận nước Pháp thế kỷ 19 cũng từng lưu hành cốt tướng học, chẳng qua phù dung sớm nở tối tàn, nhưng ở Trung Quốc cốt tướng vẫn lưu truyền như trước.

Kỷ Nhan kiến thức uyên bác đương nhiên không thể không biết, rất vừa khéo, cậu ấy gần đây vừa vặn gặp một người xem tướng cốt không giống bình thường.

"Tướng cốt và tướng mạo, từ xưa đến nay đều được dùng để chỉ cách thức quan sát con người, chỉ có điều tướng mạo dùng để khảo nghiệm tương lai cát hung nhiều hơn, còn xem tướng cốt là để phán đoán cá tính và nội tâm của người đó, cái gọi là tướng tùy tâm sinh, kỳ thực xương cốt cũng có thể phản ánh được.

Tôi có thể kể cho bạn biết một câu chuyện liên quan tới xem

tướng cốt.

"Trong những người tớ từng gặp, chắc chắn bác Tào là một người kỳ quái nhất, vô luận là tướng mạo của ông ấy trải qua nghề nghiệp và động tác ăn nói trong mắt tớ đều không khớp với những người khác, thế nhưng cha tớ lại khá tôn kính ông ta, khi con mình vừa lớn liền mang đến nhà ông ấy.

Bác Tào chỉ lớn hơn cha tớ sáu tuổi, nhưng già nua dọa người, đầu của ông ấy trọc lóc, một sợi tóc cũng không có, chính giữa nhô ra thật cao, da đầu nhão dũ dội, giống như một túi bột gạo vớt đi gắn trên đầu vậy, da mặt ỉu xiu rũ xuống hai gò má, túi mắt lớn mà đen sẫm, rất sưng, hầu như chưa bao giờ mở mắt, bản thân khuôn mặt cực dài mà hẹp lại phối với một cái mũi nhỏ hẹp như mỏ ửng, khiến cả khuôn mặt càng thêm quá dài, môi ông ấy mỏng mà trắng bệch, không hé miệng nhiều, mỗi lần nói mấy câu sẽ theo bản năng lè cái lưỡi đỏ sẫm liếm môi dưới một cái, đôi môi giống như lưỡi dao mọc đầy gỉ đỏ bị liếm đến mức da khô nứt, từng mảng da như thứ da chết lật lên phía trên, cảnh tượng cực kỳ giống rắn trong thế giới động vật, một cái lưỡi rắn tự phun ra.

Cha rất kính trọng ông ta, tớ rất ít thấy cha như vậy, mà bác Tào cũng rất yêu thương tớ, hầu như coi tớ như con ruột, luôn run rẩy dùng hai bàn tay lớn như quạt hương bồ xoa đầu tớ, sau đó như chọn dưa hấu mà cong ngón tay mình, gõ trên đầu một cái, tiếp theo dùng thanh âm sắc nhọn như mũi khoan lớn tiếng quát lên, mỗi lần đều cùng một câu nói.

Bé ngoan, xương tốt!

Tớ khi ấy mãi cũng không hiểu được ý của ông ấy, về sau cha nói cho tớ biết, sau khi tớ sinh ra gia tộc chỉ lo lắng vận mệnh của tớ, cho nên tìm đến bác Tào sờ xương, bác Tào là Thiên Hạt, cũng

chính là vừa sinh ra mắt đã không có đồng tử, lật mí mắt ra bên trong xám xịt, cho nên từ bé ông đã có thính giác khứu giác đáng kinh ngạc, hơn nữa khiến người ta lấy làm kỳ nhất chính là tay của ông ấy, lớn mà dày rộng hơn người thường, ngón tay trắng mà nhỏ, như cọng hành vậy, ông ấy không bao giờ dùng gậy chống, tuy cũng từng đụng té bị thương, nhưng ông ấy không cho là đúng, bởi vì ông ấy nói cho tở biết, nếu dùng gậy chống tất nhiên bớt chút thương ngoài da, thuận tiện hơn, nhưng nếu đột nhiên có một ngày gậy chống không còn? Bản thân nên làm sao đây?

'Ta là một người mù, hai mắt mình tạm thời không đáng tin, còn phải dựa vào một khúc gỗ mục?' Bác Tào cười nói, ông ấy vừa cười lên miệng liền chậm rãi kéo ra, không, thà nói là kéo chẳng bằng nói là rút thì thích hợp hơn, giống như có ai đó chậm rãi dùng kéo từ trên khuôn mặt vốn không có miệng cắt ra một khe nứt chĩnh tề.

Khi tám tuổi, bác Tào bỗng nhiên sờ mặt của một vị bà con xa đến nhà mình ngủ nhờ, khi ấy người nọ đang ngủ, kết quả bị dọa sợ hết hồn, nhưng rất nhanh bác Tào liền nói ra tuổi và tướng mạo của hấn, ấy thế mà đúng đến tám chín phần, người này chưa từng đến đây, bác Tào đương nhiên không có khả năng từ lời nói của gia đình người này đoán được bề ngoài của người đó, người Tào gia thấy một người mù vậy mà có thể có bản lĩnh như thế, đều âm thầm cảm thán, cuối cùng ông trời cũng giữ lại đường sống cho ông ấy.

Vì vậy, bác Tào được đưa đến chỗ một sư phụ xem tướng cốt cực kỳ nổi danh.

Tướng cốt sư này rất ít nhận người, nghe đâu ông ta cũng là một thiên hạt, ông ta thu đồ đệ chỉ có hai điều kiện, thứ nhất là người mù, chính là loại mù bẩm sinh, hai là phải sờ tay, kết quả bác Tào đương nhiên đều phù hợp cả hai điều kiện, người nhà cũng vì việc ông tìm được cuộc sống tốt mà vui mừng.

Sau này mãi cho đến khi sư phụ qua đời, bác Tào vẫn luôn đi theo, sau đó tự mình thay vị trí của sư phụ, sờ cốt cho người ở khắp các thôn làng. Thế nhưng chưa ai từng thấy sư phụ ông ra khỏi căn nhà kia, chỉ là ngày thứ hai bác Tào nói cho cha tở biết việc này, tiếp đó tiến hành an táng qua loa.

Có một số việc dường như thường đã được định sẵn, bác Tào thường nói cho tở biết, ông chưa từng oán giận ông trời khiến ông bị mù, bởi vì ông đã định trước phải làm việc này, nếu như vậy, mắt bị mù cũng không sao.

Theo thời gian trôi qua, kẻ không tin sau khi được bác Tào xem cốt cũng tin, danh tiếng càng lúc càng lớn, có người còn đặc biệt đến kiểm tra, từ đầu đến cuối ba lần dùng tay người khác nhau đưa cho bác Tào, nhưng bác Tào nhanh chóng phân biệt được, vì vậy tất cả mọi người đều xem bác Tào như thần.

Thế nhưng bác Tào rất ít cười, ông dường như vĩnh viễn cũng không có biểu cảm gì quá lớn, bởi vì mọi người đều biết, ông không có vợ, hơn nữa cũng không tìm được truyền nhân, ông không muốn để cho bản lãnh của mình theo mình vào quan tài.

Bác Tào sớm đã tách biệt cùng người nhà, ông vẫn luôn sống trong hai căn phòng đen ngòm của sư phụ mình, căn nhà kia giống như một khối rubik màu đen, khi còn bé mỗi lần cha có chuyện cần báo cho bác Tào đều báo tở đi, nhưng mỗi lần tở vào trong đều không tìm được, chung quy cảm giác bên trong rất lớn như thể mê cung Pan màu đen vậy, hơn nữa trong phòng chưa từng có chút ánh sáng nào, đương nhiên, bác Tào căn bản không cần, ông sớm đã cực kỳ rõ ràng bất kỳ đồ đạc nào trưng bày trong phòng, nhưng tở lại rất phiền lòng, hầu như lần nào cũng bị đụng vào chân.

Hoặc giả, bóng tối khiến cho những người quen với ánh sáng như chúng ta quá nhiều cảm giác không biết và không xác định, cho nên cảm thấy không gian vốn không lớn lại cực kỳ mênh mông.

Thế nhưng, năm tở 12 tuổi rời khỏi quê nhà thì bác Tào biến mất.

Không ai phát giác, chỉ cảm thấy ông ấy dường như đã lâu không xuất hiện, người trong thôn dù sao khi cần sự giúp đỡ của ông thì mới đến tìm ông, khi họ cảm thấy không đúng thì đã muộn, bên ngoài căn nhà đen kịt rất lâu cũng không ai đáp lời, mà bác Tào bình thường luôn nhanh chóng bước ra lên tiếng.

Không ai dám tiến vào căn nhà đen kịt kia, bởi vì bác Tào không cho phép bất cứ ai vào trong, ngoại trừ tở.

Căn nhà kia chỉ có sư phụ bác Tào, bác Tào và tở bước vào, nghe đâu đã từng có một kẻ trộm từ vùng khác đi vào trộm đồ, là A Tế của thôn đông nửa đêm ra ngoài đi vệ sinh nhìn thấy, kẻ trộm kia khom lưng lén vào trong, nhưng ngày thứ hai không hề nghe bác Tào nói trong nhà gặp trộm, mà ngoài cửa cũng chỉ có dấu chân đi vào, không có đi ra, vì vậy tất cả mọi người rất kiêng kỵ căn nhà ấy.

Đi vào, không ra được, như hố đen vậy. Có rất nhiều lời đồn đãi, nói còn có rất nhiều động vật nhỏ vào trong cũng không đi ra, cho nên họ cần tìm bác Tào xem cốt đều là đứng ngoài cửa xa xa gọi ông ấy ra.

Tám phần mười đã chết rồi sao?

Khó nói, dường như làm chuyện này đều không sống được bao lâu.

Đúng vậy, tiết lộ thiên cơ mà, bị trời phạt.

Ông ta đã biết xem tướng, sao không xem thử cốt mình chứ?

Đó không phải là tự xem sao? Đúng được bao nhiêu nhỉ?

Các thôn dân nói với nhau rồi chợt cùng cười rộ lên, tiếp theo liền giải tán.

Tớ và cha mình cũng ở trong số đó, tớ nghe họ nói cảm thấy dị thường chói tai, ngẩng đầu nhìn cha, ông cũng nhíu mày, nhìn chăm chăm căn nhà đen kia không nói lời nào.

Đám người tản đi, tớ theo cha về nhà, khi ngoảnh lại dường như trông thấy cửa kia thấp thoáng khe hở nho nhỏ.

Về đến nhà tớ hỏi việc này, cha không trả lời tớ, chỉ nói tớ còn nhỏ, tớ nhớ ít ngày trước cha và bác Tào còn nói chuyện trong nhà, hai người dường như còn tranh luận gì đó, chẳng qua tớ đang buồn ngủ quá không nhớ ra được là nói gì.

Ngày cuối cùng ở quê, người nhà vội vàng gói ghém hành lý cho tớ, mà tớ lại cứ mãi không yên lòng, bà nội nhìn ra, bảo tớ ra ngoài một chút, cha có phần không muốn, lại không dám trái lời bà.

Không biết vì sao, đi mãi đi mãi vậy mà lại tới căn nhà đen kia, tớ gọi vài tiếng, như cũ không ai đáp lời.

Khi tớ xoay người chuẩn bị rời đi, thấy ngoài cửa có một cái túi.

Túi đen ướn nhẹp, hôm qua hình như không hề thấy, túi kia bị ném ở một góc khuất, tớ vừa tới gần liền ngửi thấy mùi tanh tưởi thối rữa.

Mũi tớ rất thính, từ bé đã vậy.

Tò mò dùng chân kháy, tớ phát hiện bên trong có gì đó, mềm, như



cụm bông vải. Vì vậy tớ tìm một cành cây gãy, vạch túi ra.

Đều là từng khối thịt máu, đã vỡ nát, tớ không cách nào đoán được là thịt động vật gì, nhưng có thể khẳng định chút, bên trong không hề có xương.

Tớ cảm thấy buồn nôn, ném bỏ cành cây muốn đi, thế nhưng vẫn rất lo lắng cho bác Tào, tớ không tin những suy đoán của lung tung của người trong thôn về ông ấy.

Thế nhưng tớ lại ngửi thấy một mùi hương, một mùi rất quen thuộc, đã thật lâu trước đây, tớ luôn cảm thấy trên người bác Tào có một loại mùi quái dị mà kẻ khác không có, tương tự như chao và gi đồng xen lẫn vào nhau, còn kèm theo mùi thuốc.

Tớ không quay đầu lại, bởi vì trên đầu mọc ra một đôi tay.

Vẫn là loại cảm giác trơn nhẵn, tay bác Tào từng sờ rất nhiều thứ, đá, bàn gỗ, lan can, xương người sống, xương người chết — — Xưa kia khi ông bắt đầu học, nghe đầu sư phụ ông trước hết bảo ông sờ tiêu bản xương, để biết rõ kia là xương vai, kia là xương sống, kia là xương sườn, nhưng thần kỳ là, vô luận sờ qua biết bao thứ thô ráp, tay của bác Tào vẫn trắng nõn như lụa, mịn màng như bông, mềm mại không xương, mặc dù cô gái trẻ tuổi xinh đẹp nhất thôn, cũng không có một đôi tay đẹp như bác.

Cho nên tớ rất thích bác vuốt ve đầu tớ, dịu dàng mà thoải mái.

Nhưng hôm nay thì không, tớ cảm thấy một cơn rét lạnh, tay kia như móng vuốt chậm rãi quét qua đầu tớ, xung quanh rất an tĩnh, khi đó vừa qua nguyên tiêu, gió thổi qua da đầu, kích thích sự khó chịu, tớ không nhịn được run lập cập.

"Bé con, sợ cái gì?" Ông ấy cười hỏi tứ, tứ không trả lời.

"Bé ngoan, xương tốt đấy, ta từng sờ xương của rất nhiều người, không ai được như con, thừa tướng Gia Cát trong Tam Quốc nói sau đầu Ngụy Diên có phản cốt, hấn chết tất phản, quả nhiên, cho nên nói, xem cốt phải tin tưởng, con nói đúng không?" Tay bác Tào vẫn như cũ xuyên giữa da đầu và tóc tứ, như mười con giun chậm rãi ngo ngoậy vậy.

"Bác Tào, con phải đi rồi." Tứ cúi đầu, ngón tay siết góc áo nói.

"Ừm, cha con đã nói cho bác biết." Giọng bác Tào rất trầm, như thùng nước đập vào lòng giếng vậy.

"Bác Tào còn có gì muốn nói với con không." Tứ hỏi ông ấy. Nhưng hồi lâu không hề có trả lời, cuối cùng tay ông rơi trên xương quai xanh của tứ.

"Con còn nhớ ta đã dạy con không?" Bác Tào bỗng nói, tứ dạ một tiếng, bắt đầu cao giọng đọc thuộc lòng, chẳng qua gió càng lúc càng lớn, giọng tứ lại non nớt, như ánh nến gần lụi tắt lúc sáng lúc tối. Gió to như nước đá vọt vào miệng tứ, hơi đau.

"Con nói xem cái gì là cửu cốt." Ông nghe xong, lại hỏi.

"Thiên đình cốt (xương giữa trán) dày gồ đầy đặn; Chẩm cốt đầy lộ rõ; Hạng cốt (xương gáy) vuông vắn mà cao ngất; Tá Xuyên cốt như dạng sừng nghiêng nghiêng mà lên, mép tóc rõ ràng; Thái dương cốt lên cao thẳng tắp; Mi cốt (xương mày) nụ quế lộ rõ không lộ, mập mờ như sừng tê thấp bằng ở đó; Tị cốt (sống mũi) dạng như măng tây mềm trúc, dựng thẳng tắp; Quyển cốt (xương gò má) hữu lực hữu thế, lại không hõm không lộ; Hạng cốt thấp bằng dày, vừa rõ vừa lộ" Tứ nói một mạch.

"Tốt lắm, con đi theo ta." Tay ông bỗng nhiên từ vai tở trượt xuống, kéo tở đi đến căn phòng đen, tở không tự chủ được theo phía sau, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng ông.

Bên trong phòng giống như bên ngoài, vẫn là một màu đen, chẳng qua màu đen này cảm giác càng sâu càng đậm hơn.

Bác Tào ho khan một cái, tở có thể cảm giác được ông ấy ngồi xuống phía trước tở.

"Con biết không? Xem tướng không bằng xem cốt, vì tướng mạo con người sẽ thay đổi, mà cốt thì không, nhìn xương đầu, chủ yếu là nhìn ba bộ vị máu chốt là thiên đình, chẩm cốt, thái dương cốt; Nhìn xương phần mặt, thì chủ yếu xem hai bộ vị máu chốt là mi cốt, quyền cốt. Nếu năm loại cốt trở lên hoàn mỹ không sứt mẻ, người này nhất định là nhân tài trụ cột quốc gia; Nếu chỉ có một loại trong đó, người này cả đời sẽ không nghèo khó; Nếu như có hai loại trong đó, người này cả đời sẽ không hèn mọn; Nếu có thể có ba loại trong đó, người này chỉ cần làm gì, cũng sẽ phát lên; Nếu như có thể có bốn loại trong đó, người này nhất định sẽ hiển vinh." Ông tạm dừng một chút, lại thở dài, sau đó hỏi tở nhớ không.

Tở vội gật đầu, về sau lại nhớ ra ông ấy căn bản không thấy được, vì vậy cao giọng nói đã nhớ.

"Bé Tư à, con biết vì sao ta và sư phụ ta nhất định phải thiên hạt không?" Ông cho đến giờ chưa từng kể nguyên nhân, tở từng hỏi ông, nhưng lúc nào cũng không có câu trả lời.

"Xem tướng cốt có thể nhìn, nhưng chính xác nhất vẫn là sờ, chỉ có người mù mới không bị hư cảnh trước mắt mê hoặc, chỉ có họ tự tay sờ ra kết quả mới chính xác nhất, hơn nữa, kỳ thực ta vẫn luôn muốn

nhìn thấy mọi thứ, bởi vì, trong đầu ta khuôn mặt của tất cả mọi người đều không có máu thịt lông tóc, đều là từng cái đầu lâu mà thôi." Lời bác Tào nói rất chậm, chậm như khí lạnh đêm khuya dần dần xâm nhập, khiến tứ sợ run, ôm chặt cơ thể không tự chủ được lui về phía sau một bước, nhưng khuỷu tay tứ dường như đụng phải thứ gì đó, phát ra một tràn tiếng lộc cộc.

"Bên cạnh con chính là một khung xương, cứ sờ thử xem, sau đó nói cho ta biết con đã sờ thấy gì." Bác Tào nói khiến tứ thất kinh, nhưng tay vẫn không tự chủ được sờ lên.

Đó là lần đầu tiên tứ sờ xương người, chỉ e suốt đời khó quên.

Đây không phải cảm giác vô cùng lạ lùng, có chút giống nhựa cứng trái giấy nhám, lại cảm thấy như trụ sắt gói lớp đá bào, tứ theo xương sườn sờ đi, khung xương người này không lớn, nhưng xương vai lại không tính là hẹp, tứ dọc theo xương sống sờ lên, dần dần mò tới xương sọ của bộ xương.

"Xương nam giới nặng mà to, xương nữ giới nhẹ mà mảnh; Xương người mập, mặt ngoài khá trơn bóng, mà xương người gầy thì mặt ngoài khá xù xì." Bác Tào lại ở bên cạnh nói, vừa như lẩm bẫm một mình, vừa như là nói cho tứ nghe.

Tứ khế dạ, tiếp tục sờ xương.

Hàm răng rất đều đặn, xương gò má cao ngất, tiếp theo là xương sống mũi: Giữa hai mắt. Phần trên là "mũi", lại có tên là "Sơn căn". Gò dưới gọi là "Trụ mũi", là xương phân giới của hai lỗ mũi. Cuối mũi, được đặt tên là "Chuẩn đầu". Sống mũi người này cao mà hẹp, hơn nữa dường như chính giữa còn có vết rạn, tựa hồ từng bị gãy xương, lệch sang một bên. Xương trán bằng phẳng, sau cùng tứ mò tới xương đỉnh đầu: Vị trí cao nhất phần đầu. Phía trước gọi là

"Xương thóp", trẻ con mới sinh khi chưa sát lại gọi là "mỏ ác", chính giữa gọi là "Đính tâm". Trái phải đính tâm chỗ có cạnh gọi là "Sơn giác cốt", tên thường gọi "Đầu giác cốt".

Thế nhưng tở lại cảm giác được nó lõm xuống một khối to, hình tròn, dường như là bị một dụng cụ cùn như búa sắt đập vào.

"Bác Tào, người nọ bị đập chết." Tở quay đầu về hướng ông ấy nói.

"Đúng vậy, là ta đập chết đấy." Lời ông ấy nói vẫn trầm ổn như quả cân, nhưng trái tim tở lại như cán cân xiêu vẹo không còn hình dáng.

"Vì, vì sao thế." Tở bắt đầu lắp bắp.

"Ông ấy là sư phụ ta, là ta tự tay đập chết ông ấy." Bác Tào phảng phất như đang nói về người khác vậy, lúc này toàn thân tở xụi lên trên mặt đất, chợt nhớ tở cha tở dường như từng nhắc sư phụ bác Tào là một người mũi lệch — — Từng bị một mảnh gỗ rớt xuống đập gãy.

"Sư phụ ta nói, ông ấy sống không có nghĩa gì, cả đời ông giúp người ta xem xương cốt, có tốt có xấu, có đất có rẻ, nhưng xương của chính ông vẫn chưa bao giờ đoán ra, ông không biết mình là cái gì, vì vậy ông bảo ta, nhận ta, coi như là có con trai chăm lo trước lúc lâm chung, còn dặn dò ta không nhập táng xác, những năm này khung xương hoàn chỉnh rất khó làm." Bác Tào nói.

"Bé Tư, ta vốn cũng muốn nhận con làm đồ đệ, nhưng cha con không đồng ý, nói hậu nhân của Kỳ gia các con không thể học, ta sờ xương con, biết con tốt số, phải làm đại sự, nhưng vẫn luyến tiếc con lắm, ôi." Bác Tào thở dài.

"Bác Tào không phải bác nói muốn học cái này phải là Thiên Hạc

sao." Tớ run lập cập nói.

"Có sao đâu, bây giờ chọc mù mắt con thì được rồi." Ông ấy nói kèm theo một loạt tiếng động, dường như đang đứng lên.

Trong căn phòng tối này sức nhìn của một người đáng lẽ bình thường như tớ lại thành như người mù, mà với ông ấy lại rõ như lòng bàn tay. Cho nên tớ nhanh chóng bị ông ấy bắt được.

"Bé Tư không cần sợ, rất nhanh, bác Tào sẽ dạy con rất nhiều thứ, con không phải thích nhất là xem tướng cốt sao?" Tay bác Tào bỗng như trở nên dùng lực, như vuốt ưng siết chặt trên cổ tay tớ, mà một tay khác mò tới mặt tớ, dần dần vuốt lên mắt.

Tớ gần như kêu không thành tiếng, theo bản năng lấy tay vung về trước mặt.

Tớ chạm đến mặt của ông ấy, nhưng rất nhanh như bị điện giật rụt lại.

Bởi vì tớ cảm giác mình đụng phải không phải là máu thịt, mà là xương cứng lộ ra bên ngoài.

"Con, đã biết? Ta biết mình xem tướng cốt không tốt, ta thường nói cho các con biết đây là mệnh, nhưng ta vẫn một mực không tin, không phải là xương sao, ta có thể tự mình sửa, sửa lại xương cốt, không phải sẽ sửa lại mệnh sao?" Ông ấy đột nhiên như phát điên cao giọng cười lớn, tay cũng buông lỏng ra.

Tớ nhân cơ hội nhảy dựng lên, nhào về phía trước, rất may, đó trùng hợp là cánh cửa, tớ chạy ra khỏi căn phòng đen.

Tớ ù té chạy thực mạng về phía trước, thế nhưng vẫn quay đầu lại

nhìn.

Bác Tào đứng ở cửa, bên ngoài ánh mặt trời sáng rõ chiếu trên gò má ông ấy.

Gò má không có máu thịt, nửa mặt đã bị lột xuống với xương gò má đã bị mài phẳng cùng nửa bên mặt đeo băng còn loang lổ máu.

Ông ta cười, như cũ há miệng nói "Bé Tư, nghĩ kỹ rồi lại tới tìm ta, ta sẽ chờ con." Ông ấy nghiêng mình vui người vào căn nhà đen kia.

Tớ không biết mình chạy bao lâu, chạy không có mục đích, cuối cùng mãi đến khi chân chuột rút mới té sấp trên mặt đất.

Về nhà đã là chàng vạng tối, cha và bà nội mắng tớ một trận, mà tớ lại không dám nói lời nào, trái lại cha tớ nhìn ra, khi tớ kể tất cả mọi chuyện cho ông biết, ông chỉ thờ dài, cũng không lộ vẻ kinh ngạc mấy.

Ngày thứ hai, tớ rời khỏi quê nhà, lúc gần đi cha chỉ nói với tớ một câu, bảo tớ hãy tha thứ cho bác Tào.

Sau đó, tớ không còn biết tin tức gì về bác Tào nữa, và cha tớ nói chuyện cũng giống như có điều cấm kỵ không đề cập tới ông ấy nữa, chỉ có là chút tin tức vụn vặt, nghe đâu ông ấy vẫn còn xem tướng cốt, gặp phải xương tốt sẽ giết người ta để lấy, dùng trên người mình, cũng có người nói ông ấy đã chết, tự gọt xương không thành công, nói chung những việc này tớ không hề tin, mà căn nhà đen kia về sau cũng bị phá hủy, nghe đâu lật ra được rất nhiều tiêu bản xương, có động vật cũng có của người.

Mọi người mắng chửi ông ấy là ma quỷ, hoàn toàn quên mất ông ấy đã vì mọi người sờ cốt đoán mệnh, xu cát tị hung.

Đây là một câu chuyện về xem tướng cốt, chỉ là trên đường tới đi qua một huyện thành nhỏ, vậy mà phát hiện cũng có người xem tướng cốt, cho nên bồi hồi nhớ lại mà thôi.

Có lẽ, bác Tào muốn thông qua gọt xương để thay đổi số phận, có người muốn thông qua phẫu thuật thẩm mỹ để thay đổi số phận, nhưng thực ra đều là vô dụng, bởi vì thay đổi xương cốt, thay đổi mặt mũi dường như có thể thay đổi số phận, nhưng đó đã không còn là bạn ngày trước nữa, thay đổi, cũng không phải là vận mệnh của bạn nữa."



# Chương 92: Mộ Sống

Tôi không có ý định thuật lại tiểu thuyết 《Thần Điều Hiệp Lữ》 của Kim Dung tiên sinh, nhưng đây đúng là một trong rất nhiều câu chuyện mà Kỳ Nhan kể cho tôi biết.

"Thời tiết bắt đầu trở lạnh, tốc độ du lịch của tớ cũng bắt đầu chậm lại, bởi vì hành trình luôn tránh những thành phố lớn, nên chúng tớ đi tới một thôn xóm.

Thôn nhỏ dọc đường đi rất nhiều, thế nhưng cái này lại không thể không nói.

Thà nói là thôn, không bằng nói là một nghĩa trang khổng lồ, bởi vì chỗ này không ngửi được bất kỳ mùi sinh vật sống nào, ùn ùn đập vào mắt chỉ có từng ngôi mộ phần. Cổng thôn rất rộng rãi, những bãi cỏ đã khô héo mặc dù dưới ánh mặt trời mùa đông cũng không có quá nhiều màu tươi tắn, phần lớn côn trùng đều đã chết khô đem mình cuộn lại. Chân đạp lên còn có thể nghe được tiếng vang rạn nứt, giống như giẫm lên từng mảng từng mảng vỏ bào.

Hai bên bãi cỏ có một con đường gồ ghề rộng đủ hai người đi, nhưng một bên khác của con đường lại là những ngôi mộ. Có khi là giá đỡ ba góc do cỏ dại lẫn lộn với cành khô dựng thành, có khi là mộ phần do bia đá sứt mẻ dựng nên, trong tầm nhìn mênh mông bốn phía ngoại trừ một con bò cúi đầu gặm cỏ thì không còn bất kỳ vật gì nữa.

Loại này không giống những chỗ trong thành thị có nhiều chướng ngại vật che khuất tầm nhìn, chúng tớ thường có thể nhìn xa hơn,

nhưng tớ chỉ thấy được con bò vừa rồi, cả thôn đừng nói là người, dường như ngay cả thôn xóm nhà cửa cũng không có.

Bên tai thỉnh thoảng xẹt qua chút tiếng gió, ánh mặt trời càng thêm rực rỡ, nhưng không cung cấp chút xíu nhiệt lượng nào, đứng ở loại địa phương này, tớ cảm thấy càng lạnh hơn.

Cuối cùng, tớ thấy được một người, một cụ già, một cụ già tập tễnh đi về hướng tớ.

"Chào cụ, xin hỏi nơi này gọi là gì ạ?" Tớ kéo Lý Đa tới hỏi.

Cụ già cúi đầu còng lưng, mặc một bộ áo khoác da dê đã gần phai màu, nửa dưới là quần bông màu đen to rộng, mang đôi giày vải miệng tròn dày cộm, ông đưa tay cuộn trong ống tay áo, hồi lâu mới trả lời tớ, thời điểm ông ngẩng đầu lên tớ bị dọa giật mình, trên cái đầu gần như khô quắt thành một quả bóng da cũ nát khảm một đôi mắt tam giác nheo lại, khuôn mặt khe rãnh ngang dọc mang theo biểu cảm bi thương khó hiểu, môi ông nứt nẻ, lộ ra từng vệt tia máu, nhưng chẳng chút quan tâm, mái tóc khô xoắn tít với nhau rất dơ, từng mảng dính bết vào nhau.

"Ở đây gọi là Mộ thôn." Giọng ông cụ đục cực kỳ, giống như ngậm một ngụm nước mà nói chuyện, hơn nữa tớ cũng không nghe ra khẩu âm địa phương nào.

"Mộ thôn?" Lý Đa kinh ngạc hỏi, ông cụ ừ một tiếng xem như trả lời.

"Ở đây không có nhà cửa, có chăng chỉ là mồ mả, mộ người sống, dường kẻ chết." Ông cụ giải thích, chậm rãi đi về phía trước.

Trên con đường hẹp dài kia, ánh mặt trời chiếu xuống bóng lưng hẹp dài của ông cụ, ông hầu như không mục đích đi về phía trước, tớ

dường như trông thấy chỗ hông của cụ treo một túi vải màu xám tro.

"Chúng ta đi tiếp về phía trước thôi, có lẽ có thể tìm được những người khác hỏi một chút." Lý Đa đề nghị nói, song quả thực cũng chỉ có thể như thế.

Dù đã đi rất xa, tứ vẫn không nhìn được ngoảnh đầu lại nhìn ông cụ kia một chút.

Thế nhưng đã không thấy ông cụ đâu nữa, cũng không phải đã vượt khỏi tầm mắt tứ, tứ nói rồi, vùng này mênh mông, hơn nữa thị lực của tứ rất tốt, tách ra cũng chưa bao lâu, ông cụ tuyệt đối sẽ không biến mất vào hư không được.

Nhưng trên con đường kia quả thực không thấy ông nữa, chút xíu cũng không có.

Một người sống, đường kẻ chết sao? Tứ khẽ thì thầm câu này, dường như nhớ ra gì đó, nhưng cũng không cách nào nhớ lại hoàn toàn, con người luôn như thế, càng muốn nhớ ra cái gì lại càng không nhớ nổi.

Không biết đi bao lâu, chúng tứ thấy chỉ có những ngôi mộ, thế nhưng khiến tứ khó hiểu là, những ngôi mộ này không hề có bất kỳ đồ cúng hoặc dấu vết từng có người tế bái.

Chẳng lẽ, đều là mồ hoang sao? Lý Đa nhỏ giọng thì thầm. Thôn này rất lớn, nhưng đi tới đi lui cũng chỉ có hai chúng tứ, vì vậy tứ phát hiện một vấn đề, chúng tứ phải nghi trộ thế nào đây. Trời đã bắt đầu dần thắm màu mực, mắt có thể nhìn thấy nguồn sáng cũng càng ngày càng ít.

Lý Đa chợt a một tiếng, tiếp theo kéo tứ, dùng tay chỉ bên cạnh.

Tớ theo ngón tay của con bé nhìn lại, đó là một ngôi mộ.

Phần mộ rất bình thường, dựng một tấm bia đá, phía sau là mả hình tròn, chỉ có điều, lớn hơn so với những cái bình thường tớ thấy.

Thế nhưng bất thường là từ sau mả đưa ra một bàn tay. Tay của phụ nữ, dài nhỏ mà trắng bệch, hoặc giả cũng không trắng lắm, chẳng qua dưới sự đối lập của bóng đêm ở đây có vẻ khá trắng mà thôi.

Xuất hiện sau đó là một cái đầu lông lá, tớ cẩn thận nhìn, hóa ra là một đầu người, hai tay của cô ta chống trên đất, cố gắng kéo lê, như hít đất vậy, cơ thể tuy gầy yếu lại hết sức khỏe mạnh, chưa đầy một lát, cả người cô ta đã từ trong mộ đi ra.

Tớ đột nhiên cảm giác được có gì quái dị, cứ như cô bé kia sinh ra từ nấm mồ vậy.

Sau đó tớ nhìn thấy ánh sáng, tuy mờ đục nhưng tớ khẳng định đó là ánh sáng của ngọn nến chứ không phải người hay động vật nào phát ra.

Quả nhiên, cô bé kia lại kéo ra ngoài một người, hình dáng ục ịch, hơn nữa cầm trong tay một giá cắm nến.

Giống như chơi trò trốn tìm vậy, từ trong ngôi mộ to kia bước ra ba người.

"A, có người ngoài." Cô gái thanh thúy hô lên, giọng nghe vô cùng tốt, như gió thổi chuông, nhưng lại mang theo sự ngang ngạnh dã tính, cứ như quả dại lớn lên trong núi, ngọt giòn bên trong thì chua xót.

"Đừng gào lên, đừng làm người ta sợ." Người đàn ông trung niên khác lại là một người giọng nói trầm ổn, ông ta rất cao, tuy không thấy rõ mặt lắm, nhưng cảm giác được cả người như một tấm ván cửa dày chắc.

Cuối cùng, ngọn nến sáng hơn, tứ bắt đầu có thể thấy rõ ràng bọn họ.

Một cô gái trẻ tuổi, một đôi vợ chồng trung niên, xem ra, họ là người một nhà.

"A Mã (mẹ), họ không phải bị chúng ta hù dọa rồi chứ." Cô gái nhìn hai chúng tứ không nói lời nào, đi tới ôm cánh tay người phụ nữ trung niên, một tay che miệng cười, người phụ nữ trung niên tóc chình tề chải phía sau, tuy rằng cơ thể đã phát tướng, nhưng từ khuôn mặt ngũ quan đoan chính xem ra lúc trẻ chắc chắn cũng xinh đẹp như cô bé này.

Bà mẹ cười một tiếng, có chút trách cứ lắc tay cô bé, nhưng không nói lời nào.

"Các cậu là người vùng khác nhỉ, không biết quy củ của chúng tôi, làm kinh sợ các cậu rồi, thật ngại quá." Tiếng phổ thông của người đàn ông trung niên rất tốt, tứ lập tức gật đầu với ông ấy.

"Không sao, chỉ là có chút khó hiểu mà thôi." Tứ cười nói.

Vì vậy, gia đình này mời chúng tứ vào nhà họ — — Ngôi mộ thật lớn kia.

Tứ tuyệt đối không ngờ rằng mình có thể còn sống đi vào trong mộ, loại cảm giác này khá quái dị, tứ chậm chạp có chút hoảng hốt, mình rốt cuộc còn sống hay đã chết.

Có lẽ cũng không quan trọng.

Bên trong càng rộng hơn so với tới tường tượng, có chút tương tự hầm trú ẩn của Thiểm Tây, nhưng là hình vòng tròn, giống như một cái chảo sắt thật lớn úp lại, ngôi mộ cao khoảng 2.5m, dài rộng khoảng 4m, xem ra ban đầu đào cái này thực sự rất tốn sức, cửa vào cách bên trong gần 2m, mặc dù có một đồng đất lót, leo lên vẫn rất khó khăn. Bốn phía vô cùng trơn trượt, mặc dù làm bằng bùn, nhưng vẫn khô ráo lắm, mang theo màu bụi đất, không có mùi lạ, chỉ là bên trong hơi cảm thấy áp lực và không khí ngột ngạt.

"Em biết anh chắc chắn rất khó hiểu, vì sao nhà em đang êm đẹp lại phải ở trong mộ." Cô bé cười sang sảng nhìn chúng tớ nói, tiếp theo lắc đầu, cả người phát ra tiếng giòn giã, nghe cô bé nói chuyện, như ăn một quả táo ngọt giòn vậy.

Tớ cẩn thận nhìn cô bé toàn thân bọc váy bông màu lam đậm, kèm theo hoa văn rất đẹp, trên người con treo một ít trang sức bạc, thảo nào có tiếng vang. Cô bé rất đẹp, ngũ quan vẫn còn lộ chút non nớt, da cũng rất trắng trẻo, hơn nữa trên cổ tay mang một trang sức màu bạc, vô cùng xinh xắn. Chẳng qua dường như trang sức rất nặng, trên cổ tay cô bé cũng lưu lại một vết bầm xanh tím.

"Chớ có quấy." Bà mẹ lôi cô bé đi, cô bé có chút không bằng lòng, nhưng vẫn phải đi.

Hóa ra bên cạnh còn có một lối đi, đoán chừng là đường đi vào phòng trong, nếu như tớ qua đó còn phải cúi thấp đầu, xem ra đó là phòng của cô bé.

Nơi tạm thời có thể gọi là nhà này đầy đủ mọi vật phẩm sinh hoạt hằng ngày, bàn ghế, thức ăn trà nước, người đàn ông cho chúng tớ

hai khối điểm tâm màu trắng cỡ bằng cái hộp quẹt, dường như làm từ gạo nếp, hương vị vô cùng ngọt ngào.

"Chỗ này gọi là Mộ thôn, ở đây có rất nhiều nhà như chúng tôi, mọi người đều ở trong mộ xây thế này, mấy ngày nay ban ngày mọi người sẽ không ra ngoài, đến đêm mới ra ngoài vận động hít thở không khí, ai ngờ có người ngoài đến, không hù các cậu chứ?" Người đàn ông trung niên khuôn mặt rộng mày rậm, mũi cao miệng rộng, vẻ mặt khí khái anh hùng, chẳng qua ánh mắt hơi cô quạnh, dường như có tâm sự gì đó.

"Ban ngày không có ai ở sao?" Tớ hỏi, người đàn ông khẳng định gật đầu.

Tớ lập tức nhớ lại ông cụ kia, ông cụ mặt mũi nói chuyện cổ quái, thoát cái biến mất trên con đường kia.

"Tại sao có quy củ kỳ lạ này?" Lý Đa tò mò hỏi, kỳ thực tớ cũng rất muốn hỏi, nhưng đôi khi người ta có lẽ không hề muốn kể cho người khác biết, nói cách khác, nếu người ta sẵn lòng nói thì không cần hỏi cũng sẽ tự nói.

Quả nhiên, mặt người đàn ông lộ vẻ khó xử, dường như có chút do dự, ông ấy liếc nhìn bên cạnh, tựa hồ cô gái bên kia vẫn còn đang trò chuyện với mẹ, vì vậy chậm rãi nói.

"Chúng tôi ở thôn này đã nhiều năm, ai cũng không biết quy củ này quyết định từ khi nào, truyền thuyết rằng những ngày trước các Hán nhân muốn trưng binh ở chỗ chúng tôi, các cụ sợ thanh niên trai tráng chết trên chiến trường, vì vậy họ giấu toàn bộ người sống trong mộ, chỉ để lại lỗ thông khí và một ít thức ăn, những chàng trai kia ban ngày không dám ra ngoài, mãi đến tận đêm mới có thể lộ diện, sau này những người này còn sống, vì vậy mới có làng ngày nay. Cho

nên thời gian chưa đầy một năm này mọi người trốn ở đó đã sớm xây dựng bên trong mộ biểu thị tưởng niệm, hơn nữa mùa đông ở đây cũng vô cùng ấm áp, dần dà thành thói quen, người ngoài không hiểu rõ, thường sẽ đồn đại nơi này của chúng tôi là Quỷ thôn."

Tớ ồ một tiếng, người đàn ông lại nói cho tớ biết, trên thực tế cả nhà họ có nhà cửa của mình, song cách nơi này một quãng đường, đi bộ khỏe cũng phải hơn một giờ.

Tớ hỏi người đàn ông, mộ người sống, đường kẻ chết có ý gì, người đàn ông lấy làm kinh hãi, hỏi làm sao tớ biết, tớ chưa nói cho ông ấy là cụ kia nói, chỉ là mình nghe được.

"Thời điểm đến, cậu sẽ nhanh biết thôi." Ông ấy nói xong, gọi bên trong một tiếng, cô bé và mẹ mình đi ra.

"Tôi mang các cậu đi cùng, sẽ biết mộ người sống, đường kẻ chết là ý gì. Cậu tớ rất đúng lúc, một năm chỉ có lúc này mới có thể thấy." Ông ấy chậm rãi nói, tiếp theo lại lần nữa leo ra ngoài mộ.

Quả nhiên, bên ngoài đã nổi lên những ngọn đuốc lẻ tẻ tắp năm tắp ba như đom đóm vậy, chẳng qua bây giờ là mùa đông, thân lại ở bên mộ, hoàn toàn không có loại ý thơ này.

Từng ngọn lửa dần dần tụ lại, chúng tớ đi theo người đàn ông cùng sang đó, đại khái tụ họp hơn trăm người, phần lớn ăn mặc giống nhau, tuy phong phanh, nhưng họ cũng không có vẻ lạnh.

Nhưng có một ông già, cúi đầu không ngừng ho khan, ông ấy dường như có vài phần tượng tự cụ già đã nhìn thấy lúc sáng.

Tất cả mọi người im lặng, chỉ vây xung quanh ông cụ, chậm rãi di chuyển về phía trước, mà họ cũng đi hai bên con đường kia, chỉ có



ông cụ đi một mình giữa đường.

Không biết đi bao lâu, thẳng tới một ngọn núi đá bỏ hoang không cao lắm, con đường nhỏ kia đến đây cũng kết thúc.

Ngọn núi này rất quái dị, chân núi có rất nhiều hang lỗ lớn lớn nhỏ nhỏ, mỗi hang cao khoảng 0.8m, rộng một mét, về phần sâu bao nhiêu thì không thấy rõ lắm, mỗi hang đều bị đá xây lại phong kín. Họ đi tới cạnh một cái hang chưa đóng, ông cụ tự mình đi vào.

Ông không nói gì, chỉ đi vô cùng từ tốn, dưới ánh sáng những cây đuốc của mọi người chiếu sáng rục song bóng lưng cụ già vẫn u ám như cũ.

Ông khom lưng đi vào, ngồi bên trong, bên cạnh có một thanh niên trẻ xếp vào một chai nước và một túi thức ăn. Tớ vẫn không hiểu họ muốn làm gì.

Rất nhanh, tất cả mọi người ôm một tảng đá chòng lên trước mặt ông cụ.

Hóa ra họ muốn đóng kín hang lại, để ông chết bên trong. Khi ông cụ kia uống một ngụm nước cuối cùng, gặm xong một ngụm lương khô cuối cùng, chờ đợi ông chỉ có cái chết, tớ muốn qua đó hỏi vì sao chôn sống ông ấy, kết quả lại bị một bàn tay kéo lại.

Nhìn lại hóa ra là cha của cô gái, dáng vẻ ông rất khó coi, khuôn mặt như bị mấy bàn tay nắm bóp vậy, rất nhọc nhằn kéo tớ và Lý Đa trở về, đồng thời gọi vợ con cùng quay về.

Dọc đường đi tớ chất vấn ông ta đến tột cùng xảy ra chuyện gì, khi tớ chậm rãi bình ổn lại sự kinh ngạc và tức giận của mình, người đàn ông mới từ từ giải thích cho tớ.

"Ở trong thôn, mọi người chỉ cần là sắp chết, đều sẽ được dọn đến đó, mọi người để lại chút nước và thức ăn, phong kín cửa, để người đó trong động đến chết, ai cũng đều như vậy, tôi sau này sẽ như vậy, con gái tôi cũng vậy, cho nên cậu không cần phần nộ và khó hiểu."

"Ngay thời điểm này năm ngoái, tôi cũng tự tay chôn ba lạp (cha vợ) của tôi vào." Giọng ông ta rất nhỏ, theo hầu kết lên xuống nhúc nhích mới chảy ra mấy chữ này, cô gái bên cạnh và vợ ông ấy cũng lặng thinh.

Tớ thực sự không cách nào hiểu nổi tập quán của họ, bỗng nhiên tớ nhớ lại cụ già ban ngày.

Bởi vì tớ thấy được, ông ấy ngay ở phía trước cách đó không xa, như cũ khom người cuộn tay áo nhìn chăm chăm chúng tớ, không, phải nói là nhìn chăm chăm người đàn ông kia. Ông ấy cứ thế đứng trên con đường nhỏ, con đường nhỏ ông cụ vừa bị vùi vào hang đá kia từng đi qua.

Người đàn ông cũng nhìn thấy, cô bé và mẹ mình cũng nhìn thấy.

Họ không hện mà cùng sững sờ tại chỗ. Ông cụ chậm rãi đi về hướng này, mà cả nhà kia lại lui về phía sau.

"A Đại!" Cô bé dường như rất kích động, hô lớn muốn qua đó, lại bị cha mẹ liều mạng kéo lại.

Ông cụ dừng bước, đứng đó không nhúc nhích.

"A Mẫu (cha vợ), là con có lỗi với người, người đừng tìm con con." Người đàn ông bỗng chắn trước vợ con lớn tiếng nói.

Ông cụ như trước không nói gì, nhưng chỉ cô bé được mẹ kéo lại. Ông chậm rãi tiến qua đó, dường như muốn bắt lấy tay cô bé.

"A Đại, a Đại!" Cô bé khóc hô, cũng đưa tay qua, song bị cha mẹ cô kéo xa.

Tớ vội vàng đi tới, ông cụ kia thấy tớ sang, bỗng nhiên chậm rãi lùi về con đường kia, dần dần biến mất.

Cả nhà kia chưa tỉnh hồn, nhất là cô bé khóc gọi ông ngoại mình.

Trở về mộ, bà mẹ thật vất vả mới dỗ cô bé ngủ được.

"Chúng tôi cũng không còn cách nào hết." Người đàn ông đau khổ túm tóc mình, vợ ông dịu dàng vuốt ve tấm lưng dày rộng của chồng, nhưng trong mắt vẫn đầy lệ.

"Nhà rất nghèo, ngay cả Mễ Thái (con gái) đến trường cũng gom không đủ, nó thích ca hát, êm tai như tiếng sơn ca, trẻ con chung quanh đều thích nó, thế nhưng tôi không có bản lĩnh đưa nó đi học, A Đại nó mắc bệnh nặng không rõ nguyên do, tiền như ném vào hang không đáy, chữa cũng không khá lên.

Mất thấy không sống nổi nữa, tôi đành phải cùng bà ấy quỳ gối trước mặt cụ cầu xin cụ, tôi biết làm như vậy phải gặp báo ứng, người vào mộ sống sẽ không ra được, trừ phi mình tự nguyện đi vào, không ai có thể ép buộc, bị người trong thôn biết chúng tôi cầu xin trưởng bối trong nhà vào mộ sống sẽ bị mắng đến chết, hơn nữa còn đuổi ra ngoài, người Miêu chúng tôi trước giờ có lớn nhỏ, không có tôn ti, người già đều được làng cực kỳ kính trọng, hơn nữa A Đại con bé lúc còn trẻ từng chạy đoàn ngựa thồ, từng buôn bán vàng, vì làng đổ mồ hôi máu, tất cả mọi người tôn kính gọi cụ là Tư Vưu, người cùng vai vế không ai nhận được sự kính trọng của người trong làng hơn

ông.

Ông già rồi bị bệnh, ngay cả nói cũng nói không được, nhưng yêu cháu ngoại vô cùng, thích nghe con bé hát, chúng tôi nếu không còn cách nào cũng sẽ không làm như vậy, khi chúng tôi cần xin ông ông a a không nói ra lời, chỉ không ngừng dùng tay chỉ cháu ngoại.

Chúng tôi nói với người trong thôn, nói ông đồng ý vào mộ sống, khi họ tới hỏi, ông cũng chỉ thật gian nan mà gật đầu, song vẫn chảy nước mắt.

Tôi tự tay đắp tường đá cho ông, cũng đã một năm rồi, ông không thể nào còn sống được, tôi không sợ gì, chỉ sợ ông bắt mẽ thái của tôi đi." Người đàn ông nói đến đây thì khóc không thành tiếng, cùng vợ ôm lấy nhau.

"A Đại!" Bên trong bỗng truyền tới tiếng la sắc nhọn của cô bé, chúng tôi vội vào trong.

Ông cụ kia thế mà lại ở đây, ông một tay xoa đầu cô bé, một tay nắm tay cô bé. Trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì, tứ vô cùng lo lắng, thậm chí muốn xông tới cứu cô bé. Lý Đa lại nắm chặt lấy tứ, cô vừa lắc đầu vừa chỉ cô bé.

Cô bé chảy nước mắt nhìn ông ngoại mình, tứ đột nhiên cảm giác được ông cụ sẽ không thương tổn cô.

"Đừng, đừng mà." Mẹ cô bé quỳ xuống đất, người đàn ông cũng quỳ xuống.

Ông cụ không nói gì, chỉ cời trang sức trên tay cô bé ra.

Thứ đó vậy mà có thể hoạt động. Ông đặt trang sức bên mép

giường. chậm rãi ra khỏi mộ. Qua thật lâu, đôi vợ chồng mới đứng dậy, vội vàng ôm lấy con gái, rất sợ cô bé thiếu mất cái gì.

Tớ cầm trang sức bên mép giường lên, phát hiện trọng lượng không đúng, lấy tay đẩy một cái, không ngờ phát hiện có thể hoạt động.

Hóa ra là rỗng ruột, bên trong chứa toàn là thứ dạng bột, nói chính xác ra, là kim sa.

Hai vợ chồng vô cùng giật mình nhìn những hạt vàng kia, lại lấy những trang sức khác của con gái, những thứ này nghe đâu đều là ông cụ khi còn sống đưa cho cháu ngoại, kết quả bên trong đều chứa kim sa.

Hai vợ chồng giờ mới hiểu được vì sao ông cụ trở về, họ ôm con gái đau đớn khóc ồ lên.

Cách mỗi một năm, người chết đều sẽ dọc theo con đường nhỏ kia trở về quê nhà mình, thăm người thân của mình, cho nên người thôn này vào thời điểm đó đều sẽ trốn trong mộ, ý nói người nhà không ở dương thế không gặp người quá cố nữa. Và lại như vậy họ cũng sẽ không sợ mà không dám lộ diện.

Tớ hỏi Lý Đa tại sao con bé lại biết ý của ông cụ, cô bé chỉ nhàn nhạt nói trước đây Lê Chính cũng từng nhìn cô bé giống như ánh mắt của ông cụ kia —— Tuy lạnh lùng, nhưng lại không đành rời xa.

Ngày thứ hai, tớ rời khỏi Mộ thôn kia, đôi vợ chồng thì đưa con gái đến chỗ chôn cất ông cụ, đi tế bái đàn tràng hoàng, có lẽ đối với thân nhân mà nói vĩnh viễn sẽ không tồn tại sự thù hận, có chăng chỉ là quan tâm và tha thứ. Về phần con đường kia, có lẽ ai cũng sẽ đều phải bước lên đó, tôi cũng vậy, bạn cũng vậy.



# Chương 93: Tên

Tên họ là gì, có lẽ bạn sẽ nói là một danh hiệu của một người, nhưng đối với vài người mà nói lại là tính mạng, tên chính là mệnh.

Tôi đến giờ vẫn còn nhớ mùa đông ấy, tại sao phải nhớ đoạn hồi ức không vui kia, đều vì thành phố đã thật lâu chưa từng lạnh đến thế, mà mùa đông kia, lại là lạnh nhất trong ấn tượng của tôi. Lạnh đến mức nào? Ở trên đường, bất kể mặc bao nhiêu quần áo, chỉ cần gió lẫn mưa thổi qua, bạn sẽ như không mặc gì cả vậy, khí lạnh lao vào từng lớp quần áo, tiến vào lỗ chân lông, thấm vào trong mạch máu, trong xương tủy bạn, toàn thân như bị kim đâm vậy, nếu bạn há miệng lớn một chút, miệng sẽ đầy bọt băng, môi đều nứt nẻ chảy máu. Ở nhà ư, đứng liền muốn ngồi, ngồi liền muốn đứng, chưa đến một hồi, hai chân bạn chắc chắn cảm thấy tê dại, nặng muốn chết, giống như lòng bàn chân dính khối sắt phiến phức, loại tình huống này, bạn ngoại trừ chửi rửa thời tiết quái quỷ thì không còn cách gì nữa, nước sôi nóng hổi đổ ra chưa đến mấy phút đã lạnh như băng, mùa đông ở phương nam không khoa trương dưới âm mưu mấy thậm chí hơn mấy chục độ như vậy, nhưng lại lộ ra một sự âm u lạnh lẽo, như dao cùn cắt thịt.

Năm ấy đang học lớp mười hai, nghỉ đông còn phải học thêm, thậm chí buổi tối cũng phải mở bếp lò nhỏ, không còn cách nào, tôi cực ghét học thêm, vấn đề là người ta đều học thêm bạn không học thêm, đương nhiên phải rớt, đến lúc đó thư thông báo đại học sẽ không phân biệt bạn học thêm hay không học thêm đâu.

Trường phổ thông của tôi là một ngôi trường cũ có gần trăm tuổi, chẳng qua trường học vắng vẻ, ngay cả xe hơi qua lại cũng rất ít,

hơn nữa tiền thân ngôi trường là một khu nhà thờ cũ, toàn bộ kết cấu bằng gỗ -- Mỗi khi tôi đạp lên luôn cảm thấy vững vàng, tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt giống như một cụ già cao tuổi đang ho khan, giống như bất cứ khi nào đều sẽ sập xuống.

Ngày cuối cùng nghỉ đông học bổ túc, nhà trường quyết định tổ chức một kỳ thi thử với tất cả các lớp 12 sẽ tốt nghiệp đầu tháng ba, để thăm dò trình độ học tập của mỗi người, làm kế hoạch chuẩn bị dạy học cho học kỳ sau.

Mà phòng tổ chức thi, chính là trong phòng cũ của trường, hơn nữa còn là lầu ba. Khi giáo viên tuyên bố mọi người bắt đầu thốt lên kinh ngạc.

Nói là lầu ba, kỳ thực chính là phần gác lửng của nhà thờ, chỉ là một căn phòng rất hẹp, trước kia được dùng như phòng thí nghiệm sinh hóa, nhưng không biết vì sao, vẫn luôn bị khóa, nghe đâu xảy ra vài chuyện, tin đồn rất nhiều, chúng tôi ngày thường đều làm thí nghiệm trong tòa nhà dạy học mới. Thế nhưng tất cả phòng học đều đang sửa chữa, vả lại những phòng học khác các lớp khác đã chiếm rồi, không còn cách nào, ai bảo lớp chúng tôi nhân số ít, không phải lớp trọng điểm chứ, thầy cũng rất bất đắc dĩ, chỉ nói là phòng học nhỏ, mọi người ở bên trong cũng ấm áp hơn. Chẳng qua bên trong khá bẩn, bàn ghế cũng hỗn độn cực kỳ, còn có mấy cái cút tay gãy chân, vì vậy thầy bảo mấy bạn ở gần trường ở lại giúp dọn dẹp, những bạn học khác thì tan học sớm trở về, đương nhiên, tôi chính là một trong bốn người ở lại quét dọn phòng học.

Tuy chỉ mới bốn giờ rưỡi, nhưng sắc trời bên ngoài đã mờ tối, hơn nữa phòng học khuất sáng, chúng tôi đành phải mở đèn quét dọn, khắp nơi đều là bụi, lại không dám dùng sức, đành phải dùng giẻ lau trước, tay lạnh muốn chết, làm xong lập tức chà xát tay hà hơi, đến năm giờ, hai người trong đó về trước, phòng học chỉ còn lại tôi và



Điền Gia Tuệ ngồi cùng bàn.

Bạn ấy dường như không thích nói chuyện lắm, chỉ thích cúi đầu làm chuyện của mình, ngồi cùng bàn mấy năm, ngoại trừ phải trả lời hoặc thực sự có việc, bạn ấy rất ít khi lên tiếng, ngay cả những bạn gái khác cũng không thích chơi với bạn ấy lắm, thế nhưng thành tích của bạn ấy rất tốt, là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của giáo viên, bởi vì rất ít khi thấy mặt bạn ấy, chỉ có một ấn tượng đại khái, mắt hai mí, trán rộng, mặt trướng ngỗng, sống mũi cao, da có chút trắng lóa, nghe đâu tổ tiên bạn ấy có huyết thống người ngoại quốc, tôi không nhận được cảm thán, thảo nào ngoại ngữ của người ta học nhanh như vậy, hóa ra thứ chảy từ trong xương cốt huyết mạch đều không giống tôi.

Trừ thầy cô, phỏng chừng tôi cũng coi là người gần gũi nhất với bạn ấy trong trường rồi.

"Cậu biết không, lần thi này thầy nói sẽ chọn một vài bạn thành tích tốt nhất đến lớp chuyên, học kỳ kế sẽ bắt đầu chạy nước rút, vào lớp chuyên cơ hội vào đại học lớn hơn nhiều." Tôi vừa dọn dẹp bàn ghế vừa nói với bạn ấy.

Điền Gia Tuệ dường như mặt không tỏ vẻ gì lau chùi bảng đen, tôi cho rằng bạn ấy không nghe rõ, kết quả sau đó cả buổi bạn ấy mới ừ một tiếng.

Ngoài cửa tiếng bước chân càng ngày càng ít, tiếng ván gỗ cũ bị đờ kéo kẹt kẹt thở dốc cũng gần như không nghe thấy nữa, mọi người bắt đầu rời khỏi dãy phòng học vốn là nhà thờ này, không biết tại sao, tôi luôn cảm thấy tòa nhà này không như những kiến trúc khác, một mai người đã đi hết sẽ trở nên tử khí trầm trầm, còn tòa nhà cũ này người càng ít trái lại càng cảm thấy có sinh khí.

"Ngày mai phải thi rồi, về sớm thôi." Điền Gia Tuệ rót cuộc nói với tôi, tôi tính toán một chút, đoán chừng là câu nói dài nhất học kỳ này rồi.

Bên ngoài cửa sổ bắt đầu tối xuống, sắc trời không còn sớm, tuy rằng gần nhà, cũng phải trở về ôn tập nữa, tôi hỏi Điền Gia Tuệ muốn đi cùng không, bạn ấy lắc đầu nói mình muốn ở đây đọc sách một chút.

Tôi không hề giật mình, bởi vì tôi từng nghe nói hoàn cảnh nhà bạn ấy không tốt lắm, cha mẹ thường xuyên cãi nhau, mà ông bố không đi làm lúc nào cũng đuối lý, tiếp theo liền liều mạng uống rượu, uống xong thì say bí tỉ, đối với bạn ấy mà nói, có lẽ ở lớp học tốt hơn nhiều.

"Nhưng mà, một mình cậu ở đây không sợ à?" Tôi đi tới cửa đột nhiên hỏi bạn ấy.

Tôi thấy từ ánh sáng nhu hòa của bóng đèn âm đạm phát ra chiếu trên khuôn mặt trơn bóng như gốm sứ của bạn ấy, Điền Gia Tuệ nâng mí mắt.

"Không sao đâu, cậu về trước đi." Tiếp theo, bạn ấy lại chăm chú đọc sách.

Tôi ừ một tiếng, cúi đầu kéo cửa lại, đồng thời dùng sức đóng thật chặt tránh cho gió lạnh lùa vào trong.

Từ lâu ba đi xuống đến cổng của khu nhà cũ phải băng qua một hành lang tối om mà hẹp dài, tôi ghét nhất con đường này, bởi vì dưới chân đều là ván gỗ mục đầy lỗ nứt, mà bức tường hai bên thì treo đầy tranh sơn dầu nhân vật, cơ bản đều là nhà khoa học văn học, tôi không thích ảnh chân dung, bởi vì luôn cảm thấy ở những chỗ càng tối tăm ánh mắt của người trong bức vẽ lại càng như đang ngó

chừng bạn, bình thường còn có chút hơi người, hiện giờ thì càng yên tĩnh, tôi bước vội đi.

Khi gần đến cửa ra, tôi chợt cảm giác bức vẽ hai bên đường như có chút bất thường, thế nhưng tôi vội vã về nhà, cũng không quay đầu lại mà đi ra.

Xuống dưới lầu, tôi theo bản năng ngoảnh đầu lại nhìn lầu ba.

Điền Gia Tuệ dường như đang đứng ở cửa sổ cúi đầu nhìn tôi, giống bạn ấy lại cảm thấy không phải bạn ấy, có lẽ tôi hoa mắt, tôi vẫy tay với bạn ấy, bạn ấy dường như cũng vẫy tay với tôi, tuy tôi cảm thấy vô cùng quái dị, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều yên bụng về nhà.

Ngày thứ hai, vẻ mặt mọi người đều rất nghiêm túc, dù sao cũng là kỳ thi rất quan trọng, thời điểm đi tới địa điểm thi lầu ba, tôi nhìn thấy Điền Gia Tuệ, song bạn ấy trước sau như một không để ý tới ai, chỉ ngồi ở chỗ của mình chờ thi.

Kỳ thi nhanh chóng kết thúc, giáo viên thu bài, vẻ mặt mọi người hơi lộ chút nhẹ nhõm, song còn lại mấy môn nữa, Điền Gia Tuệ nộp bài rồi vội vàng đi ra, phía sau có người gọi bạn ấy muốn so đáp án, nhưng bạn ấy lại không hề quay đầu lại bỏ đi, khiến tôi rất khó hiểu, tuy bạn ấy không thích nói chuyện, nhưng chỉ cần bạn gọi thì bạn ấy vẫn sẽ rất lễ phép trả lời, hôm nay lại giống như một người lạ.

Vài bài thi nhanh chóng kết thúc, thành tích sẽ đợi đến khai giảng học kỳ sau mới công bố, tôi đương nhiên không ôm hy vọng quá lớn, nhưng nghĩ Điền Gia Tuệ nhất định sẽ vào lớp chuyên, vì vậy buồn chán liền đoán học kỳ sau mình sẽ ngồi cùng bàn với ai.

Thế nhưng khiến tôi cực kỳ ngoài ý muốn, Điền Gia Tuệ không thi đậu, chuẩn xác mà nói bạn ấy không hề có điểm, bởi vì bạn ấy căn

bản không hề viết tên mình lên bài thi nộp lên.

Khi giáo viên khó hiểu hỏi, vẻ mặt bạn ấy mờ mịt luống cuống, tôi rất hiếm khi thấy bạn ấy như vậy, muốn đến an ủi một chút, lại không biết nói từ đâu, mà Điền Gia Tuệ lần nào cũng là người cuối cùng rời khỏi trường, theo thường lệ không đi cùng các bạn khác, bởi vì cuộc thi, bạn ấy không đến lớp chuyên, như cũ ở lại lớp tôi, hơn nữa vẫn ngồi cùng bàn, tôi thì không nói rõ là vui mừng hay tiếc cho bạn ấy nữa.

Lớp mười hai học kỳ sau càng căng thẳng, mọi người cũng không để ý đến cử chỉ quái dị của Điền Gia Tuệ nữa, giống như ai cũng sống trong không gian của mình, chỉ suy nghĩ đến chuyện thi lên đại học lần này, những bạn cùng học chung trước kia từ lúc tiến vào lớp chuyên thế mà cũng như người xa lạ.

Do ngồi cùng bàn, đương nhiên sẽ được sắp xếp trực nhật chung, kỳ thực cũng là ứng phó tí thôi, còn ai có tâm tình quét dọn nữa, nhưng Điền Gia Tuệ vẫn chăm chỉ như cũ, mỗi lần đều về trễ nhất, có một lần tôi đã về rồi, kết quả phát hiện quên mang về một quyển bài tập, lại quay ngược về phòng học.

Trường học vốn ồn ào gần như không có một bóng người, khi tôi chạy đến cửa phòng học, lại nhìn thấy Điền Gia Tuệ nằm trên bàn học.

Mái tóc đen gần như bao phủ cả đầu của bạn ấy, trong phòng học rất yên tĩnh, tôi nghe rõ ràng một tràn tiếng va chạm, bạn ấy dường như đang dùng bút viết gì đó lên mặt bàn.

Tôi nhẹ nhàng đi tới.

"Cậu đang làm gì đó? Vẫn chưa về nhà à." Tôi hỏi, nhưng bạn ấy

không để ý tới tôi, chăm chú vẽ.

Khi tôi chỉ còn cách bạn ấy hơn một thước, Điền Gia Tuệ bỗng nhiên nhảy dựng lên, bút nắm trong tay đâm tới mắt tôi, tôi sợ hết hồn, may mà nhanh chóng né qua, kết quả bạn ấy ngã nhào trên mặt đất.

Chưa tỉnh hồn tôi theo bản năng nhìn bàn học kia.

Là ảnh bán thân của nữ giới, một nữ giới rất xa lạ, tóc ngắn ngang tai, mặt tròn nhỏ, mắt to. Thế nhưng tôi lại cảm thấy dường như đã từng thấy ở đâu đó.

Gia Tuệ ở một bên dường như đã khôi phục lại, quái dị nhìn tôi, lại cúi đầu nhìn mình.

"Cậu rốt cuộc bị sao vậy, như biến thành người khác ấy." Tôi đỡ cậu ấy lên, bỗng nhiên tôi phát hiện, tóc Gia Tuệ dường như dài hơn trước đây, đã dài qua vai rồi, song con gái tóc mọc dài cũng là bình thường.

"Chắc tại cậu làm tớ giật mình, tớ đang vẽ tranh mà." Bạn ấy ngại ngùng cười, rất hiếm khi thấy bạn ấy cười, nhưng lần này lại cười vô cùng khổ sở.

"Hay là tớ đưa cậu về nhé, có lẽ gần đây áp lực quá lớn, cậu nghỉ ngơi cho tốt đi." Tôi giúp bạn ấy thu dọn đồ đạc.

Dọc đường đi, bạn ấy còn nói rất nhiều, nói mình gần đây trí nhớ luôn giảm sút, thậm chí mãi không nhớ ra tên mình, hơn nữa việc làm vừa nãy đã nhanh chóng quên mất, tôi hỏi người phụ nữ bạn ấy vẽ là ai, bạn ấy cũng lắc đầu nói không biết.

Ngày thứ hai, trong trường truyền ra tin đồn lớp học lâu ba của dãy

phòng học cũ cho chúng tôi dùng để thi không biết vì sao cửa tự mở ra, mà cửa kia tôi nhớ rõ sau khi kỳ thi kết thúc đã khóa lại rồi. Nếu là kẻ trộm, lớp học kia không hề có thứ gì đáng tiền, vì vậy mọi người đều nhao nhao nói, một nữ sinh ngày trước chết ở đây đã trở về.

Câu chuyện này đã lưu truyền rất lâu trong trường rồi, trước khi chưa có dãy phòng học mới, phòng học nọ chính là phòng thí nghiệm lý hóa, nghe đâu một cô gái không biết vì sao lại tự sát trong đó, hơn nữa ngâm mặt vào axit sulfuric, ai cũng không biết vì sao cô ta lại chọn kiểu tự tử này. Đương nhiên, cũng có người nói cô ta có thể không thi được dẫn đến áp lực quá lớn hoặc gặp vấn đề tình cảm, nói chung học sinh làm thí nghiệm sau này luôn bị thương, bị điện giật, bị axit kiềm tổn thương, vì thế nhà trường đành phải đóng cửa nó.

Lời đồn lan truyền như bọt biển hút nước, tâm trạng của tất cả mọi người trở nên nặng trĩu ướt sũng, lúc xế chiều một vài lãnh đạo trường đến lớp học. Dẫn đầu là hiệu phó của chúng tôi.

Hiệu phó họ La, là người phụ nữ trung niên rất hòa ái, bà không có dáng vẻ kiêu ngạo, đối với tất cả học trò đều nhẹ giọng, lần này bà đi tới từng lớp học, nhấn mạnh mọi người phải học tập thật tốt, đừng tin vào lời đồn, tất cả mọi chuyện bà sẽ xử lý.

Hiệu phó La, mặc váy liền màu xám tro, mang mắt kính gọng vàng, lần lượt dạo dò tất cả mọi người, khi bà đi tới trước bàn của Gia Tuệ, bà dường như có hứng thú với bức vẽ trên bàn.

"Trò này, thích vẽ là chuyện tốt, nhưng bây giờ là giai đoạn chạy nước rút, thứ nhất phân tâm, thứ hai hư hại bàn ghế cũng không tốt nhé, sau này các bạn còn phải sử dụng mà, trò có thể chờ sau khi thi đại học lại học cho thật giỏi rồi vẽ nhé." Hiệu phó La xoa đầu Gia Tuệ, song bạn ấy không có phản ứng gì quá lớn.

Hiệu phó La đành phải lắc đầu đi ra ngoài, tôi phát hiện Gia Tuệ vẫn đang dùng bút vẽ lên bàn học.

Dường như kể từ sau lần ở lại một mình trên phòng học lâu ba đó thì thay đổi, chẳng lẽ thật sự có quý hồn sao. Tôi không muốn tin, nhưng lại sợ là thật, con người luôn là thế, thứ càng sợ lại càng trốn tránh.

Tôi quyết định đi điều tra truyền thuyết kia có phải thật hay không, bởi vì tò mò mới là dự vọng lớn nhất của con người.

Vì vậy tôi nghĩ cách tra tìm hồ sơ của trường trước kia, rất may, mẹ của tôi chính là giáo viên trường này, đồng thời cũng quen thân với người quản lý hồ sơ, tôi viện cớ nói phải tìm hiểu lịch sử của trường, cuối tuần mẹ rất cuộc đưa tôi đến phòng hồ sơ.

Tôi kinh ngạc phát hiện, hơn hai mươi năm trước trường học quả thực xảy ra một vụ tự tử chấn động, nữ sinh tự tử bỏ đầu mình vào trong bồn rót đầy acid sulfuric, hiện trường vô cùng thê thảm, tóc của cô ta tróc cả, đầu của thi thể trọc lóc, da cháy trụi cũng rơi đầy đất. Mà càng khiến người ta cảm thấy sợ hãi là cô bé này tên Điền Gia Tuệ.

Cùng tên, tôi nhìn không được rùng mình, ảnh chụp ổ vàng trên hồ sơ hầu như không thấy rõ được hình dáng nữ sinh đã chết, song hẳn là cô gái rất thanh tú, nghe nói là vì thi rớt đại học gia cảnh bần hàn mà nhất thời nghĩ quẩn tự sát, trên hồ sơ còn có địa chỉ của cô ấy, khi đó cha mẹ cô ấy đều trở về xây nhà ở đây, đồng thời nhận xác con gái.

Tôi âm thầm chép lại địa chỉ, cũng quyết định, đến nhà cô ấy xem sao. Nhưng tình trạng của Gia Tuệ bây giờ càng ngày càng không ổn, mỗi ngày đều vẽ vờ, không chỉ bàn, tất cả trang giấy bao gồm cả

trên tay mình cũng vẽ người phụ nữ kia, thế nhưng tôi lại cảm thấy người bạn ấy vẽ không hề giống cô gái đã chết trong bức hình, hơn nữa, tóc Gia Tuệ càng dài hơn.

Rất may, dưới sự chỉ dẫn của người qua đường, tôi nhanh chóng tìm được nơi ở của một Gia Tuệ khác — — Cha mẹ cô ấy đã dọn nhà, nhưng may mà nói cho hàng xóm, địa chỉ mới là một khu dân cư xinh đẹp. Tôi đi tới trước cửa, đang không biết nên gõ cửa hay không, lại thấy hiệu phó La từ cửa nhà đối diện đi ra.

Hóa ra bà ở ngay bên cạnh gia đình kia, tôi có chút ấp úng, vì vậy nói dối là tìm người thân, cũng bảo mình có thể đã đi nhầm, hiệu phó La cười đầy thâm ý.

"Âu Dương à, trò rất thông minh, nhưng vẫn phải học nhiều hơn, vốn trò thi lớp chuyên rất dễ dàng, phải nghĩ cho cha mẹ nhiều hơn, xã hội bây giờ trò không thi nổi đại học còn có gì hữu dụng đâu? Nói gì tiền đồ chứ? Mặt khác, đừng nên đặt suy nghĩ quan tâm vào bạn học nữ nha." Nói xong bà vờ vai tôi, tôi đành phải ra sức gật đầu, chạy như trốn ra ngoài.

Thời gian bắt đầu chậm chạp trôi qua, song sự điều tra của tôi không có tiến triển nào lớn, hơn nữa gia đình kia ở cùng hiệu phó La, tôi hầu như không có cơ hội đến gần họ hỏi thăm chuyện hai mươi năm trước, huống hồ dù cho có thể tiếp cận, ông bà ấy cũng chưa chắc bằng lòng nhắc tới chuyện thương tâm của mình.

Tình hình của Gia Tuệ vẫn đang chuyển biến xấu, thầy cô đã cực kỳ ghét bạn ấy, giống như tự sa ngã vậy, cha bạn ấy có đến một lần, ngoài trừ giữa đám đông cho bạn ấy một bạt tai ra thì không nói gì nữa, tóc dài xõa trên bờ vai, giống như đắp một tấm vải màu đen vậy, mọi người thấy bạn ấy cũng né tránh như thấy quái vật.



Bạn ấy chỉ không ngừng vẽ chân dung của người phụ nữ kia, mỗi lần đều giống nhau, nhưng lại lớn nhỏ khác biệt. Dường như mắt lại dường như là tóc và miệng, mỗi lần vẽ xong, bạn ấy liền gấp tờ giấy vẽ kia lại cẩn thận, một xấp thật dày, giống như sách đặt trong cặp mình, còn đóng thành vở, bạn ấy đã hoàn toàn không đọc bất kỳ sách tham khảo nào nữa, tôi thật sự cảm thấy vô cùng áy náy, nếu ngày đó tôi không vội vàng rời khỏi phòng học lâu ba kia bạn ấy có lẽ sẽ không trở thành bộ dạng thế này.

Cuối cùng, trường học truyền ra ý kiến muốn phá dỡ dãy phòng học cũ, nghe nói sang năm danh sách tuyển sinh tăng mạnh, dãy phòng học cũ làm nhiều người sợ không an toàn, quyết định xây lại từ đầu, cuối cùng tin tức được hiệu phó La xác nhận, ngày đó vẻ mặt Gia Tuệ rất quái dị, sau khi tan học, bạn ấy lại là người cuối cùng ra về. Tôi giả vờ đi về, bảo mẹ đến nhà bạn học có chuyện, nhưng lại mượn đèn pin chờ ngoài cửa dãy phòng học cũ.

Quả nhiên, khi mọi người dần dần tản đi, Gia Tuệ đi về hướng dãy phòng học cũ, bạn ấy không hề chú ý tới tôi, tóc dài thả hai bên, chậm rãi đi về hướng tòa nhà.

Tôi đành phải đi theo sau bạn ấy, cẩn thận bước chân của mình, bởi vì đều là ván gỗ cũ, đạp lên rất dễ vang tiếng kẽo kẹt, càng đi vào bên trong càng tối, nhưng Gia Tuệ lại đi rất vững vàng, bạn ấy mặc áo sơ mi dài màu trắng, một mạch đi đến cầu thang trong cùng.

Bên cạnh hành lang thật dài treo đầy ảnh chân dung, khi tôi thấy bạn ấy đi lên cầu thang cũng vội vàng đi theo, rốt cuộc tôi biết lần đó không đúng chỗ nào.

Ảnh chân dung hai bên vốn là một bên ứng với một cái, nhưng ngày đó tôi thấy lại thấy dư ra một bức, bởi vì chạy quá nhanh không để ý.

Hôm nay, bức tranh kia lại xuất hiện. Tôi bật mở đèn pin, chiếu lên bức họa.

Tôi vốn tưởng rằng sẽ là người phụ nữ Gia Tuệ vẽ hằng ngày kia, nhưng ngoài suy đoán của tôi, trên bức tranh kia chính là một người phụ nữ trẻ tuổi khác mặc đồng phục học sinh.

Tôi nhìn kỹ, rồi lại rất quen thuộc, khi tôi thấy thẻ học sinh trên ngực cô gái trong tranh kia mới biết, đó là dáng vẽ của hiệu phó La thời học sinh.

Không kịp nghĩ nhiều, tôi chạy về hướng cầu thang, Gia Tuệ phỏng chừng đã đến phòng học kia rồi. Quả nhiên, bạn ấy đi tới trước cánh cửa khóa, nhưng khóa cửa thế mà tự rơi xuống. Tôi đứng ngoài cửa nhìn xem bạn ấy muốn làm gì.

Gia Tuệ không chút biểu cảm đi tới cạnh bồn rửa tay bỏ hoang, xoay mở vòi nước, thế nhưng tôi nhớ rõ vòi nước ấy đã gỉ sét vô dụng rồi.

Thế nhưng thực sự có một loại chất lỏng màu vàng sẫm từ miệng vòi chảy ra, dạng dầu, đậm đặc, không lâu sau cả bề rửa đã tràn đầy thứ này.

Gia Tuệ chậm rãi kê đầu vào trong ao, tóc thật dài dính vào chất lỏng này lập tức cuộn lại đồng thời phát ra một mùi thối như mùi cháy.

Trước mắt tôi lóe lên dáng vẽ cô gái kia đưa đầu vào trong bồn acid, vì vậy tôi gào to một câu dừng, lập tức xông về phía Gia Tuệ.

Thế nhưng tôi phát hiện chân mình không thể động đậy, cúi đầu nhìn lại, từ trong kẽ hở của tấm ván gỗ cũ nát mọc ra rất nhiều tóc, quấn chặt lấy chân tôi.

Tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn Gia Tuệ tựa đầu vào bồn acid, tay siết chặt, nhớ tới mình còn có đèn pin, vì vậy tôi bật đèn pin chiếu về phía mắt bạn ấy.

Quả nhiên, Gia Tuệ bị kích thích, ngẩng đầu lên, nghiêng người nhìn tôi, thế nhưng không đợi bạn ấy đi tới, trong bồn chĩa ra một đôi tay gầy như chỉ còn trơ xương.

Tốc độ tay vươn ra rất nhanh, đồng thời vũng vàng bắt được tóc Gia Tuệ, kéo về phía bồn acid, Gia Tuệ như bưng bình, khóc lóc gào lên đừng, bạn ấy và bàn tay trong bồn lôi kéo giằng co với nhau.

Tôi nhân cơ hội cởi bỏ tóc trên chân, kéo cơ thể Gia Tuệ ra ngoài, thế nhưng sức lực của bàn tay kia rất lớn, mà tôi lại không tìm được thứ có thể cắt tóc, mắt thấy sức chống đỡ của tôi sắp hết bên tai lại truyền đến giọng nói quen thuộc.

"Buông tay đi, không thì cả hai đứa đều phải chết đấy."

Tôi ngẩng đầu lên, không ngờ lại thấy hiệu phó La đứng trước mặt tôi, sắc mặt bà ấy rất khó coi, đúng vậy, mặc dù ở chỗ tối tăm thế này, tôi vẫn có thể thấy khuôn mặt vắn vẹo không còn rõ hình dáng của bà, hoàn toàn khác biệt về diện dạng hòa ái bình thường.

Hiệu phó La nhìn bàn tay trong bồn một chút, cười lạnh.

"Tao mang đi mọi thứ của mày khiến mày không cam lòng sao, sau khi tốt nghiệp tao chủ động yêu cầu phân đến trường này đấy mày có thể làm gì tao nào?" Hiệu phó La cười inh ỏi.

"Hiệu phó cô đang nói gì vậy? Mau giúp con cứu Gia Tuệ." Tôi năn nỉ nói.

"Âu Dương ta từng nhắc nhở trò, đừng lo chuyện này nữa, nhưng mà trò không nghe, còn chạy đến phòng hồ sơ tìm kiếm tài liệu, còn đến nhà ta. Trò không phải muốn biết cô gái bị acid đốt chết kia xảy ra chuyện gì sao? Ta có thể nói cho trò biết, ả là bạn học ngồi cùng bàn với ta, còn là hàng xóm, thế nhưng nó từ nhỏ đến lớn bất kể thế nào đều tốt hơn ta, xinh đẹp thông minh gia cảnh giàu có, tất cả mọi người cho rằng chúng ta là bạn tốt, nhưng thực ra ta ước gì ả chết sớm một chút, đúng vậy, ta ngoại trừ trông đợi mình có thể lớn hơn ả ra không có bất kỳ điểm nào có thể thắng được ả, sau khi thi đại học ta thi rớt, ả lại đậu đại học danh tiếng, còn giả vờ giả vịt bảo ta đến trường tạm biệt, khi đó ta xẹt qua một suy nghĩ, nếu ta biến thành ả thì tốt biết bao." Hiệu phó La kích động nói, mà hai tay trong bồn dường như cũng đang lắng nghe, thả lỏng ra, nhưng như cũ vững vàng nắm lấy đầu Gia Tuệ.

"Vì vậy ta đề nghị đến phòng thí nghiệm lý hóa lâu ba chơi, bởi vì nơi đó là chỗ cao nhất toàn trường bấy giờ, ta cũng không biết mình đang làm gì, khi ta đi qua hành lang treo đầy ảnh chân dung kia, phát hiện có thêm một bức, người trong bức chân dung dường như đang nói cho ta biết, chỉ cần ta giết ả, ta có thể thay thế ả." Hiệu phó La nói tiếp, đồng thời đi về hướng tôi, tôi biết bà ta muốn làm gì — — đẩy mạnh tôi và Gia Tuệ vào acid.

"Thế nhưng dù bà giết cô gái kia, dáng vẻ bà và cô ấy cũng đâu giống nhau." Tôi khó hiểu nói.

"Mày sẽ nhanh chóng biết thôi, sự thần kỳ của bồn nước nơi này." Hiệu phó La đắc ý cười nói, bỗng nhiên nắm đầu Gia Tuệ nhấn vào trong bồn.

Thế nhưng, đôi tay đục ruỗng hầu như không còn đang bắt lấy đầu Gia Tuệ kia lại chụp lấy hiệu phó La, bà ta cơ hồ chưa kịp thốt lên tiếng nào, cả nửa người trên bị nhét cả vào trong bồn acid.

Bồn nước bắt đầu bốc khói, hiệu phó La ở trong bồn phát ra tiếng thét đau đớn mà mơ hồ, thanh âm kia đảo quanh ngôi trường vắng vẻ, vang dội trong dãy phòng học cũ.

Không lâu sau, bà ta không còn nhúc nhích nữa.

Mà tôi cũng biết sự thần kỳ của bồn nước mà bà ta nói là gì — — Tóc bà ta bị ăn mòn toàn bộ, mà chỉ có khuôn mặt đó lại được bảo vệ hoàn hảo, đồng thời như tờ giấy vẽ từ dưới đáy bồn nổi lên, trôi phía trên.

Khuôn mặt trông rất sống động, hầu như không có bất kỳ thay đổi nào so với lúc còn sống, vẫn là hiệu phó La hòa ái như ngày thường.

Gia Tuệ hoàn toàn khôi phục lại, chỉ là có chút suy yếu.

Nhưng trong lòng tôi vẫn khó hiểu có thật đã kết thúc không. Xem ra cô gái bị giết hai mươi năm trước mới họ La, còn hiệu trưởng mới tên là Điền Gia Tuệ, nhiều năm như vậy bà ta vẫn âm thầm dùng thân phận bạn bè giúp đỡ cha mẹ mình, thảo nào bà ta lại ở đối diện nhà của hai ông bà.

Gia Tuệ lần nữa tỉnh táo lại, vùi đầu vào ôn tập, bạn ấy cười nói cho tôi biết, mặc dù mình năm nay không thi nổi, sang năm sẽ tiếp tục học lại, tôi thì cố vũ bạn ấy nhất định có thể thành công, chẳng qua đối với kiểu tóc mới của bạn ấy có chút hoang mang, tuy bạn ấy nói mình hoàn toàn không nhớ chuyện của mấy ngày này, nhưng tóc của bạn ấy lại giống hệt người phụ nữ trong bức vẽ.

Tôi lấy quyển vở bạn ấy vẽ đầy ảnh người, bạn ấy nói quyển vở này vô dụng rồi, coi như tặng tôi làm kỷ niệm, trường học cũng bắt đầu chuẩn bị đập tòa nhà cũ xây lại. Đương nhiên, làm một công trình

mang tính cột mốc của tòa nhà dạy học trăm năm, vẫn phải giới thiệu lịch sử của nó một chút, nhà trường bỏ cả buổi thời gian nghỉ để chúng tôi trở về điều chỉnh trạng thái chuẩn bị thi thử, mà tôi hiếu kỳ với lịch sử xây dựng trường hơn, vì vậy theo thường lệ đến phòng hồ sơ lật xem.

Những hồ sơ cũ này đã đóng đầy bụi, đồng thời chuẩn bị thiêu hủy, may mà tôi đến sớm một bước, phía trên nói ngôi trường vốn là nhà thờ này là của một vị cha xứ đóng góp xây dựng, thời điểm chiến tranh kháng Nhật được coi như nơi đóng quân của quân Nhật xâm lược Trung Quốc.

Khi tôi tiếp tục lật xem lại phát hiện chuyện không ngờ tới. Trên hồ sơ ghi lại rõ ràng, một cô giáo xinh đẹp trẻ tuổi sau khi tốt nghiệp đại học đến trường dạy bị quân Nhật đen làm phụ nữ giải khuây, nhất trong góc lửng của dãy phòng học cũ, cuối cùng cô gái này không muốn chịu giày vò nữa, treo cổ trước cửa sổ góc lửng. Mà cô gái này tên là Điền Gia Tuệ, người Thượng Hải.

Lúc này tôi bưng tỉnh hiểu ra, chạng vạng mùa đông kia lúc tôi rời đi nhìn thấy Gia Tuệ ở trước cửa tạm biệt tôi vì sao tôi lại cảm thấy kinh ngạc như thế. Bởi vì cửa sổ phòng học lâu ba dựa vào chiều cao của bạn ấy đứng bên cửa sổ căn bản không nhìn thấy được mặt, mà ngày đó tôi lại nhìn thấy rõ ràng bạn ấy cúi đầu vẫy tay với tôi.

Tay tôi đụng phải tập vẽ bên cạnh, bỗng nhiên một cơn gió thổi tung nó, theo trang giấy lay động tôi thấy cô gái thanh tú trên bức vẽ dường như đang sống vậy, miệng mở ra khép lại. Vì vậy tôi lập tức cầm lên, từng lật nhanh từng trang một.

Theo hình dáng biến đổi của miệng, cô gái trên bức tranh dường như đang muốn nói gì đó, tôi xem nhiều lần mới miễn cưỡng đoán được.

"Mồng năm tháng tư, ta sẽ đến tìm người."

Tôi cuống quýt xem ngày tháng, quả nhiên, hôm nay chính là mồng năm tháng tư, cũng là ngày cô giáo kia treo cổ. Vì vậy tôi chạy đến lớp học, lại phát hiện Gia Tuệ đã sớm đi rồi.

Tôi vội vàng vọt tới lầu ba, cửa phòng học mở rộng, quả nhiên, Gia Tuệ đứng trên bàn học, mà từ xà nhà treo một thứ gì đó dạng thùng màu đen.

Tôi ôm Gia Tuệ xuống, thế nhưng "sợi dây" trên xà nhà như cũ bay về phía cổ bạn ấy, lúc này tôi mới nhìn rõ, đó không phải sợi dây, mà là một cái bím tóc vừa đen vừa dài.

Nhưng ngay sau đó, một người phụ nữ treo ngược từ trên xà nhà dần hiện ra, đầu tiên là đầu, sau đó là vai, tiếp theo là cả người, bím tóc màu đen quấn trên cổ cô ta, con ngươi màu trắng chặt chẽ nhìn Gia Tuệ.

"Chúng ta, đều là Gia Tuệ, đến đây, đến đây." Trong cổ họng cô ta phát ra tiếng lẩm bẩm, lại như ống nước chưa đóng vậy, bím tóc như cũ bò về hướng cổ Gia Tuệ. Người phụ nữ chân trần đứng trên nóc phòng đi về hướng chúng tôi.

"Ta không phải tên Gia Tuệ!" Gia Tuệ bỗng nhiên lớn tiếng quát, thời điểm bím tóc chạm đến cổ Gia Tuệ thì ngừng lại.

"Đúng, bạn ấy không phải tên Gia Tuệ, cô tìm lộn người rồi!" Tôi ôm Gia Tuệ cũng cao giọng quát, người phụ nữ treo ngược dường như có chút hoài nghi, lại từ đỉnh phòng lùi vào, khi mặt của cô ta dần chìm ngập ở nóc nhà cô ta bỗng nhiên lại tự lẩm bẩm: "Ta đi tìm Gia Tuệ, tìm Gia Tuệ đây." Tiếp theo, hoàn toàn không thấy nữa.

Tôi và Gia Tuệ đều sợ không nhẹ, qua thật lâu mới bình tĩnh lại, trên hồ sơ viết rõ ràng cô giáo đáng thương kia bởi vì không tìm được dây thừng tự sát, vì vậy đem bím tóc đã để rất dài của mình cắt xuống kết thành dây thừng treo cổ. Vì vậy tấm hình cuối cùng cô ta để lại, chính là tóc ngắn ngang tai.

Kỳ thi đại học kết thúc, tôi ngoài ý muốn thi đậu, mà Gia Tuệ thì còn cần phấn đấu một năm nữa, bạn ấy như trước giữ lại tóc ngắn, bạn ấy nói với tôi thực sự không muốn dùng tên này nữa, về phần tên mới của bạn ấy, bạn ấy nói chờ mình nghĩ ra sẽ nói cho tôi biết.

Mùa đông giá rét như mũi dùi ghim vào da và suy nghĩ tôi, dãy phòng học cũ sớm đã bị phá hủy từ lâu, đồng thời xây một khu nhà càng lớn hơn mới hơn, về sau cũng không có truyền thuyết và tin đồn không tốt nữa, chỉ nghe một vài niên đệ niên muội nhắc, mỗi đêm hè, luôn thấy có một người phụ nữ chân trần mang theo bím tóc màu đen một mình lui tới hỏi các nữ sinh.

"Người tên là Gia Tuệ à?"



# Chương 94: Người Tuyết

Mùa đông có nghĩa là tuyết rơi, giống như mưa mùa xuân, mặt trời mùa hạ, gió mùa thu vốn là chuyện thành thói quen vậy, thế nhưng cái ấm mùa đông trường kỳ vừa đến dường như khiến tất cả mọi người quên mất mùa đông vốn nên có cái lạnh, loại bất thường này giống như siêu nữ tuyển tú không ra được mấy anh trai chẳng hạn khiến người ta ban đầu không cách nào chấp nhận nhưng càng về sau thì tập mãi cũng thành quen. Khi mọi người còn đang vui sướng cười đùa như trước đây cho rằng chỉ cần vài bộ quần áo dày là có thể qua được thời gian rét lạnh ngăn ngủi, thiên nhiên giáng cho chúng ta đòn cảnh cáo, nó giống như mãnh thú một hơi nuốt chửng cả thành phố, chúng ta giống như đang sống trong tủ lạnh vậy, năm mới đến cũng chẳng hề khiến uy quyền của trời đông giá rét yếu thế đi chút nào.

Tuyết lớn khiến thông tin khắp nơi đều tắt nghẽn, rất lâu rồi chưa nhận được tin tức của Kỷ Nhan khiến tôi không nhịn được lo lắng cho hoàn cảnh của họ, nhưng may mắn thay, tôi rất cuộc nhận được phong thư đầu tiên của năm mới.

"Cậu sẽ không tưởng tượng được tớ ở đây thành hình dáng gì đâu, từ trong tin tức biết chỗ cậu cũng là vùng thảm họa, nhưng mà chắc chắn cách biệt một trời với chỗ tớ đang nán lại bây giờ, tớ vốn không thích dùng email, nhưng mà ngẫm lại nếu viết thư chờ cậu nhận được e rằng phải tới cuối tuần, là bạn thân, tớ thật sự không nhịn được muốn chia sẻ với cậu những điều tớ mắt thấy tai nghe, chỉ sợ kéo dài một ngày thôi tớ cũng không cách nào chịu nổi, cậu làm tin tức, hẳn cũng sẽ có chung cảm thụ với tớ nhỉ. (Đọc đến đây tôi không nhịn được cười cười, quả thực, vô luận là vui sướng hay đau

khổ, đủ loại đủ dạng tâm tình chia sẻ với người khác đều là một chuyện lý thú.)

Có lẽ cậu và những người xung quanh mình đang mắng thời tiết chết tiệt này, còn tớ lại cho rằng thế là bình thường, chẳng qua chúng ta trước đây quanh năm sống trong hoàn cảnh không bình thường mà thôi, giống như câu nói kia, nếu tất cả mọi người xung quanh đều đang nói dối, vậy bạn nhất định cũng đang nói dối.

Tớ và Lý Đa chịu đựng cái lạnh khác với phương Bắc thong thả đi đến một nơi, một nơi có cái lạnh ẩm thấp khác biệt hoàn toàn với cái lạnh hanh khô của phương Bắc, lúc nào cũng là cái loại ướt đẫm đến tận xương và máu, mặc quần áo dày mấy cũng không tác dụng, giống như quần áo cậu vừa mới vớt trong nước ra lại mặc lên người vậy, để không bị tổn thương do giá rét, chúng tớ đành phải cố gắng đi nhanh hơn đến chỗ sưởi ấm.

Không khí trong núi càng lạnh hơn bên ngoài, chúng tớ vốn định băng qua đường núi đến thị trấn lân cận nghỉ lại, song thật không ngờ đường núi bị đóng băng còn khó đi hơn đường tuyết ngập đến thắt lưng của phương bắc, chúng tớ đành phải vịn vách núi, nhưng tốc độ chậm hơn nhiều so với dự đoán, trời gần sập tối, nhưng cũng chỉ đi chưa được nửa đường. Song khiến tớ khó hiểu chính là, trước kia tớ từng tới đây, coi như nối liền với thị trấn phía trước nhất định phải băng qua đường này, cho dù là mưa tuyết cũng sẽ không tạo thành tình hình mặt đường ác liệt như vậy.

Bốn phía không hề có màu sắc gì khác, tất cả đều là một mảnh trắng bạch, từ mức độ hoàn hảo của tuyết có vẻ nơi này không có bất kỳ sinh vật nào đi qua.

Đúng vậy, nếu dựa theo thói quen của chúng ta mà nói, sinh vật đi qua tuyết đương nhiên phải để lại chút dấu vết.

Rốt cuộc trước khi gần như hoàn toàn chìm vào trong bóng tối, tớ loáng thoáng tìm được một ít dấu chân.

Dấu chân rất nhỏ, chắc là của phụ nữ hoặc trẻ con, tớ đi theo dấu chân quả nhiên thấy được một thôn xóm khá xa.

Nhưng thôn này quá nhỏ, vừa nhìn xa xa liền thu hết vào tầm mắt, song ở nơi không có sinh khí này có thể thấy được người đã khiến tớ ấm lòng rồi.

Tớ khích lệ Lý Đa nhanh chân tiến vào thôn. Cửa thôn là một miếu thờ bằng gỗ cao khoảng bốn thước, rộng hơn hai thước, mỗi hai bên để một con sư tử đá cẩm thạch, nhưng miếu thờ gỗ tràn ngập nguy cơ bị mưa tuyết tập kích, băng trụ rũ xuống dài chừng một cánh tay, thoạt nhìn có nhiều khả năng rơi xuống đầu.

Xem ra, đây cũng không phải là thôn nhà nông thông thường, ngược lại rất giống một loại người ẩn cư trong núi rừng khá có gia thế thời cổ.

Quả nhiên, cánh cửa của một gia đình gần miếu thờ thành linh mở, bước ra một người đàn ông cường tráng, để đầu đinh, hai tai lạnh đỏ bừng, không chỉ tai, mũi mặt cằm đều hồng hồng, như quét một lớp sốt cà chua thật dày vậy, nhưng nhìn lại cứng rắn, đôi mắt khép hờ, dường như ngủ không đủ giấc mệt mỏi nhìn chúng tớ từ trên xuống dưới, trên mặt hầu như không có chút thịt dư nào, tớ có thể dễ dàng nhìn thấy kết cấu xương mặt của anh ta, trên đôi môi dày bóng loáng, hình như vừa ăn cơm tối. Anh ta mặc áo khoác kẻ hoa cồng kềnh, khép hai tay kỳ quái nhìn hai chúng tớ, chân mang giày vải bông giẫm trên mặt tuyết phát ra âm thanh soạt soạt, chờ đi đến cách chúng tớ khoảng hơn hai thước thì dừng lại.

"Tôi nói này, các cậu từ đâu đến đây." Giọng anh ta cũng giống như đông lại, cứng rắn mà lạnh lẽo nện tới, rơi xuống đất thành tiếng, song nặng nề rồi lại dứt khoát.

Tớ nói đơn giản mục đích đến và quẩn cảnh, hy vọng anh ta có thể cho ngủ lại một đêm. Không ngờ anh ta liền từ chối.

"Tôi không làm chủ được, cậu có ở lại đây được không phải hỏi Lưu gia." Nói xong anh ta đưa ngón tay chỉ một căn nhà trắng cao hai tầng ở đầu thôn.

Tớ đành phải dựa theo lời người đàn ông kia đến tìm Lưu gia, chẳng qua không rõ vì sao chuyện này cũng phải xin chỉ thị của vị Lưu gia kia.

Gọi cửa nửa ngày, rốt cuộc mở ra, song chỉ mở hé cửa, bên trong lộ ra một cái đầu nhỏ, chớp mắt to nhìn chúng tớ.

"Trời đã tối, tôi muốn ngủ lại trong thôn một đêm, hy vọng Lưu gia cho phép." Tớ miễn cưỡng nặn ra chút nụ cười trên khuôn mặt tê cóng, nhưng phỏng chừng so với khóc còn khó coi hơn.

Bên trong đoán chừng là đứa bé, tuy nhìn không rõ lắm, song màu da tuyết trắng, trắng đến chói mắt, chỉ có đôi mắt đen trong hốc mắt kia vô cùng xinh đẹp, giống như rót mực vào giữa nghiêng mực bằng bạch ngọc, bất cứ lúc nào cũng đều sáng sủa.

Cũng không biết cậu bé hay cô bé, nói chung rất khôi ngô, cậu bé (cô bé) gật đầu, chạy vào sân.

Sau một lát, cánh cửa hoàn toàn mở ra, ra cửa là một người đàn ông trung niên gần năm mươi tuổi, hai tay chấp sau lưng, nhìn qua có chút kiêu ngạo, tuy rằng tuổi đã cao, nhưng nhìn ra được bảo dưỡng

tốt lắm.

Ở đây phải nói một chút, người bảo dưỡng cũng không chỉ riêng về mặt sinh lý, tỷ như thói quen sống tốt, ăn uống, hoàn cảnh sống chất lượng tốt.

Quan trọng nhất chính là tâm lý, nếu một người lúc nào cũng buồn rầu hoang mang dù cầm y ngọc thực cũng sẽ già rất nhanh, nhưng người đàn ông trước mắt này hiển nhiên không phải thế, cho nên ông ta tuy nhìn qua gần năm mươi, nhưng tinh thần tỉnh táo, khuôn mặt hàm nhả, mặc dù thời tiết rét lạnh cũng không hề hấn gì, cho nên tớ đương nhiên nhận định ông ta là Lưu gia rồi.

Vì vậy tớ nhỏ giọng nói xin chào Lưu gia.

Vóc dáng ông ta rất cao lớn, người phương nam cao cũng có, nhưng cũng rất ít có người hình thể rộng lớn thế này, không phải mập, mà là vạm vỡ, mặt mũi ông ấy cũng có chút không cân xứng, cằm rộng mà đầy, sống mũi cao hốc mắt hãm sâu, dường như có chút uể oải, song vẫn linh lợi lắm, đôi môi mỏng khép chặt cuối cùng mở miệng.

"Ta là Lưu gia, cậu muốn ngủ lại đây?" Ông ta nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn nhiều ít khiến tớ có chút kinh ngạc.

Tớ gật đầu, thế như Lưu gia chìa bàn tay to như quạt hương bồ lắc lắc.

"Nữ có thể, cậu không được. Ở đây chúng tôi tuyệt đối không để đàn ông bên ngoài ở lại qua đêm, nhất là mùa đông." Nói xong, ông ấy lại ra hiệu chúng tớ mau đi.

"Thế nhưng trong loại thời tiết này, chờ đi tới chỗ có thể nghỉ ngơi e rằng chúng tôi đều đã chết cứng, ngài coi như cứu người một mạng

được không?" Lý Đa đau khổ năn nỉ nói.

Lưu gia cúi đầu chần chừ một chút, tiếp theo ngẩng đầu sáng khoái nói: "Được, để các cậu ở lại cũng được, nhưng phải đồng ý một điều kiện."

Tớ tuyệt đối không đoán được, điều kiện không ngờ lại là phải đồng ý với ông ấy tớ nhất định không được ngủ.

Trong phòng để than củi đang cháy, không người thấy khói, cháy đôm đốp vang dội, đốm lửa như bọt nước văng khắp nơi, may mà xung quanh lò than có miếng sắt vây quanh.

"Là than trắng Ô Cương thượng hạng phải không." Tớ hỏi Lưu gia, ông ấy dẫn chúng tớ băng qua đại viện, dọc theo đường đá bên phải đi tới phòng chữ thiên — — Khoảng hơn mười thước vuông, bên trong tuy đơn giản, lại có giường có lửa than, còn có một bộ trà cụ, cùng với bốn ghế gỗ tròn sơn đen.

"Ồ? Xem ra cậu cũng biết phân biệt hàng nhĩ." Lưu gia có chút phấn chấn, ông ấy rất có ý tứ, mà người ý tứ dù phấn chấn mấy người ta cũng nhìn ra ông ấy rất ý tứ.

"Nhưng mà than củi này có nhiều ở phương bắc, vận chuyển xa xôi đến đây dùng?" Tớ nhin không được hỏi.

"Haha, ta là người phương bắc, người không quen mùi cháy của than đen, cho nên dùng than trắng tự mình vận chuyển, mấy năm trước thời tiết ấm lên cũng không dùng nhiều, năm nay đều là dùng của năm trước để lại, có chút ẩm rồi, nhưng vẫn dùng rất được." Từ bố cục nhà đến xem, quả thực không giống nơi ở của phương nam, xem ra Lưu gia thực sự là từ phương bắc dọn tới.

"Con không hiểu, vì sao bác đồng ý cho chúng con ngủ lại rồi không cho phép chúng con ngủ vậy?" Lý Đa phủ tuyệt vọng trên người hỏi.

Ánh mắt Lưu gia mang theo tình cảm ấm áp nhìn Lý Đa hồi lâu không nói lời nào, sau một lát, ông ấy lại ngồi vào ghế nhìn chằm chằm lửa than nói, tuy rằng giọng rất nhỏ nhẹ, nhưng trong căn phòng này lại nghe rất rõ ràng.

"Nếu con ngủ, mai sẽ phải ra ngoài kiếm con." Ông ấy nói xong, dùng kẹp gấp than cời than củi.

"Các cậu cũng không cần phải sợ, ta làm chút thức ăn và rượu, hôm nay ta cũng không ngủ, cùng các cậu tâm sự, người nói nhiều không dễ buồn ngủ." Nói xong, lại đi ra ngoài.

Lời Lưu gia nói khiến tớ rất khó hiểu, song nếu ông ấy đã cảnh cáo tớ đừng ngủ thì cứ theo lời dặn mà làm thôi, dù sao thức trắng một đêm chung quy cũng tốt hơn bị cóng bên ngoài.

Tớ nhìn đồng hồ đeo tay một cái, mới bảy giờ, nhưng cảm thấy dường như đã khuya lắm rồi.

Ăn chút gì đó đơn giản, cũng rất chắc bụng, đều là vào bụng có thể sản sinh nhiệt lượng, vẫn thẩn nhân thịt heo, bán rán dày còn có rượu nóng chầm chậm, uống vào quả thực xoa dịu hơn.

"Đừng ăn quá no, bằng không dễ buồn ngủ, nói cho cậu biết, đừng nói ngủ, lim dim cũng không được!" Lưu gia lần nữa nghiêm nghị nói cho chúng tớ biết. Tớ và Lý Đa đối vô cùng, đành phải vừa ăn vừa ậm ừ đồng ý.

Bỗng nhiên cửa phòng mở ra, đứa bé trước đó mở cửa lúi vào, như con chuột nhỏ kéo tay áo Lưu gia, ngửa đầu nhút nhát hô.

"Ông ngoại." Tiếp theo chìa bàn tay nhỏ bé chờ Lưu gia ôm, vừa nhìn thức ăn trên bàn vừa há miệng. Lý Đa muốn đưa cho nó một miếng ăn, nhưng Lưu gia từ chối. Song Lưu gia không ôm nó, chỉ kéo tay nó đi tới.

"Đây là cháu ngoại tôi, con bé tên là Vọng Xuân." Nói xong cuối đầu gọi cô bé, "Vọng Xuân, đã ăn cơm chiều rồi mà, đây là của khách." Nói rồi, dẫn cô bé ra ngoài, bé gái vâng lời gật đầu.

Qua khoảng nửa tiếng, Lưu gia tiến vào thu dọn, sau đó ba người ngồi bên lò than trò chuyện.

Từ lời Lưu gia kể tứ biết hóa ra ông ấy quả thực là người phương nam, chẳng qua khi còn nhỏ theo gia đình tránh chiến loạn tới một thôn nhỏ, mà thôn này cũng không bình thường, thời xưa sản sinh mấy vị Trạng Nguyên, những người này ra khỏi sơn thôn vào kinh thành, thời điểm công thành danh toại lại về quê hương xây dựng miếu thờ công đức bên ngoài thôn, thôn này cũng bắt đầu có chút danh tiếng. Song khi gia đình Lưu gia chạy nạn tới đây, đã không còn như lúc trước, nhưng con người dù sao đều là người có ăn học lễ nghĩa, cho nên gia đình Lưu gia sống được ở chỗ này.

Chẳng qua, Lưu gia vẫn chưa hề đề cập tới thác mắc của tứ, đó chính là vì sao ông ấy là một người ngoài xuất hiện ở đây lại có địa vị tối cao trong thôn.

Còn nữa người đàn ông gặp trước đó, mặc dù nói lời của Lưu gia ở đây mang phân lượng lớn nhất, nhưng vẻ chán ghét trên mặt thì không cách nào che giấu. Hơn nữa nói đến gia đình Lưu gia lúc nào cũng qua loa cho có mà thôi.

Nội dung nói chuyện càng ngày càng ít, sau cùng Lưu gia đi ra ngoài.



Mà tở lại dần dần bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, nhìn Lý Đa một chút, dường như đã ngủ thiếp đi. Tở nhớ lại lời Lưu gia, vực dậy tinh thần không dám ngủ quên, thế nhưng không biết có phải ban ngày đi quá mệt mỏi hay không, tở càng ngày càng cảm thấy rã rời, sau cùng thế mà lại ngủ gật, tở sợ mình ngủ quên nữa, vì vậy đứng dậy, muốn mở cửa đứng trên mặt tuyết, tỉnh táo một chút.

Bên ngoài trời tối mịt, tất cả mọi người đã ngủ, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng gió thổi qua cũng chỉ còn lại tiếng bước chân của tở. May mà bên ngoài không lạnh lắm, song tở đứng một chốc vẫn định vào nhà sưởi ấm tiếp.

Khi tở xoay người muốn mở cửa vào nhà, chợt thấy trên mặt tuyết mênh mênh có một bóng người đứng thẳng. Cũng không cao, chỉ lè loi đứng đằng xa dưới miếu thờ công đức.

Tở không muốn lớn tiếng gọi, sợ quấy rầy mộng đẹp của người khác, nghĩ thậm có lẽ cũng là người qua đường, vì vậy cất bước đi tới.

Nền tuyết phản xạ chút ánh trăng, khiến xung quanh sản sinh từng vòng bóng gương mộng ảo như trút nước, khi tở đi tới trước mặt "người" kia mới nhìn rõ.

Hóa ra chỉ là một người tuyết, khiến tở thấy buồn cười, có lẽ mấy đứa bé tinh nghịch kia đắp, từ xa nhìn lại quả thực giống người như đúc.

Thế nhưng tở nhìn kỹ lại, cảm thấy không bình thường, nào đó đứa trẻ nào đắp người tuyết lại giống như thật thế, ngũ quan khuôn mặt phục sức tất cả đều có, thay vì nói là người tuyết, không bằng nói là tượng tuyết. Chẳng qua người này lại không quen lắm, cho tới giờ chưa từng thấy qua.

Mà mặt mũi người tuyết rõ ràng lại là tó, dưới ánh trăng âm đạm, tó nhìn về phía một bản thân tuyết trắng khác đờ ra.

Thình lình tó cảm thấy người tuyết nhúc nhích, tó vốn tưởng rằng là mình hoa mắt, nhưng thật sự đúng là thế, nó như trượt mà "đi".

Không biết vì sao, tó nảy sinh hứng thú rất lớn, vì vậy vội vàng trở lại phòng, mang bao tay nón và đèn pin, theo sát người tuyết đi ra ngoài.

Nó dường như cố ý để tó đi theo, lúc nào cũng duy trì tốc độ không nhanh không chậm, mà tó lại không ngừng kêu khổ, tuy rằng mang giày cao su, vẫn như cũ trơn trượt ghê gớm, cho nên giữa chúng tó trước sau có một khoảng cách.

Không biết đi bao lâu, tóm lại ngoảnh đầu đã không thấy bảng hiệu công đức đồ sộ kia đâu, tó có chút do dự, cách bình minh còn sớm, vạn nhất lạc đường ở đây thì không ổn, nhưng nếu cứ thế trở về càng không hợp với nguyên tắc của tó.

Bóng dáng người tuyết bắt đầu trở nên mờ nhạt, cuối cùng dừng trên mặt tuyết mênh mông. Khi tó chậm rãi nhích tới gần, lại nhìn thấy người tuyết bắt đầu từ từ tan ra, cuối cùng tuyết đất hòa làm một thể.

Mà dưới chân tó cũng cảm giác đạp phải cái gì đó, dường như là đá cứng.

Tó ngồi xổm xuống, mở đèn pin.

Một mảnh đen nghịt, tó tháo găng tay dùng tay sờ một chút, cho dù trơn bóng như sắt cũng đã đóng băng, nhưng tó vẫn cảm thấy, đó là xương sọ người.

Tớ dùng sức đẩy tuyết ra, quả nhiên, một cái đầu người lộ ra, cả người bị chôn dưới mặt tuyết, hai gò má tím bầm, hai tay vòng quanh trước ngực, mười ngón tay cong queo, vẫn duy trì tư thế trước khi chết cứng. Mà tớ từ trong đồng tuyết bên cạnh lần lượt đào ra được vài cái xác.

Họ có đặc điểm tương đồng, đều là chết cứng, đều là nam giới. Trang phục của họ nhiều loại, không giống dân bản xứ.

Tớ ý thức được bản thân dường như đã tiến vào một cái bẫy đã được thiết kế, mà tớ lại là con mồi.

Khi tớ muốn quay về, lại phát hiện hai chân đã bị vướng vàng bắt lấy, một đôi tay như tuyết tuy hết sức mảnh dẻ nhưng lại như cái mỏ cặp gấu gao cố định lấy tớ.

Tuyết dưới chân bắt đầu chậm rãi phồng lên một cái túi lớn, tuyết nhanh chóng trượt xuống, một thứ gì đó hình người để tóc dài trắng tuyết vọt tới. Tớ vô thức đẩy đèn pin sáng mạnh nhất, sau đó bắn về phía nó.

Tớ suốt đời cũng không thể nào quên ánh mắt của cô ta, như một viên mã não màu đen, toàn thân tuyết trắng chỉ có đôi mắt đen như mực.

Cô ta dường như rất e sợ ánh sáng mạnh, thoáng cái lù vào trong tuyết, nhưng hai chân tớ vẫn như cũ không cách nào nhúc nhích, nhiệt độ bắt đầu cấp tốc giảm xuống, tiếp tục như vậy chỉ cần chưa tới hai canh giờ tớ nhất định sẽ chết cứng. Thứ kia như sói sợ lửa trốn tránh, chỉ cần ánh sáng đèn pin vừa dứt, cô ta lại lần nữa nhào sang.

Mà pin cũng chống đỡ không được lâu.

Tớ nhất định phải nhanh chóng đưa ra lựa chọn, hoặc đứng đây chờ người đến, hoặc bỏ giày, tự mình trở về.

Hoặc dựa vào người khác, hoặc dựa vào chính mình, tớ đương nhiên chọn cái thứ hai, tớ vẫn luôn nhớ kỹ có người nói, nếu bạn định hoàn toàn dựa vào người khác, cũng đồng nghĩa với việc hoàn toàn bán rẻ chính mình.

Tớ vội vàng cởi giày, sau đó xé rách một phần áo len ra lần lượt bọc lấy ngón chân, sau đó dọc theo dấu chân khi đến trở về.

Dọc đường tớ có thể cảm giác được thứ phía sau kia vẫn đang đuổi theo tớ, ngón chân cũng theo đó bắt đầu lạnh đến chết lạng, tớ biết nếu mình không nhanh chóng trở về dù có thể chạy thoát ngón chân cũng sẽ đóng băng rụng mất.

May mắn, tớ thấp thoáng trông thấy ánh đèn trước mặt.

Lý Đa xuất hiện trước mặt tớ, mà thứ sau lưng tớ cũng chọn rút lui.

Lý Đa khóc đỡ tớ về phòng, lập tức dùng tuyết lau chân, vô cùng may mắn, chân tớ được bảo vệ. Lý Đa muốn đi gọi Lưu gia sang, mà tớ thì từ chối, cũng bảo con bé không nên kể việc này cho Lưu gia.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lưu gia lái xe đến, ông ấy vô cùng giật mình nhìn tớ, mà tớ cũng thấy mắt ông ta thâm quầng.

"Cậu, thế mà còn sống?" Tình trạng bây giờ của tớ khiến cho khuôn mặt vốn trầm ổn không đổi sắc như Thái sơn băng vu của Lưu gia thất thố, tớ càng tin chắc suy nghĩ của mình, chẳng qua còn một số việc tớ phải biết rõ.

"Đương nhiên, tôi cũng tự cảm thấy may mắn, nếu không phải Lý Đa đuổi theo cứu tôi, e rằng có trốn được chân cũng coi như tàn phế." Tớ nằm trên giường, cười khổ.

Lưu gia nhanh chóng bình tĩnh lại, chẳng qua như cũ nghi hoặc khó hiểu.

"Trong thức ăn ông đã trộn chút thứ tương tự thuốc ngủ đúng chứ, kỳ thực từ khi vào thôn tôi đã phát hiện sắc mặt các ông rất mệt mỏi, như loại người thời gian dài ngủ không đủ hoặc ngủ không sâu vậy. Đương nhiên, tôi cũng không để ý, chẳng qua người vốn luôn thức khuya như tôi không hề gì với việc thức đêm thế nào tôi lại ngủ, mà ông lại không cho Vọng Xuân ăn nên mới đoán ra.

Kỳ thực tối qua ông căn bản sẽ không ngủ, hoặc nói đàn ông trong thôn này đều không ngủ đúng chứ." Tớ chậm rãi nói, kỳ thực chỉ là suy đoán của tớ mà thôi. Song sự im lặng của Lưu gia đã củng cố cách nhìn của tớ.

"Tôi chỉ là muốn biết, ông đến tột cùng muốn làm gì, thứ đêm qua là gì." Tớ chất vấn Lưu gia.

"Ta không muốn nói đến việc đó, ta tạo nghiệt nhiều lắm, nếu không phải sợ Vọng Xuân còn nhỏ, bằng không đã sớm kết liễu mình." Lưu gia thống khổ nhắm hai mắt.

Từ lời Lưu gia tớ biết được một sự thực khiến tim tớ nguội lạnh, đó chính là con đường khó đi ngoài thôn vốn do con người tạo ra, Lưu gia cho người tưới nước trên mặt đường, để giữ chân những người qua đường, mà làm như vậy chỉ là để lấy mạng của họ, bởi vì mỗi đêm tuyết đến, thứ kia liền ra kiếm ăn, mà thức ăn là những người đàn ông đang ngủ.

"Do đó, kỳ thực ông mới đầu chỉ là lạt mềm buộc chặt mà thôi." Tớ lạnh lùng nói, Lưu gia lắc đầu.

"Ta thật sự hy vọng hai người đừng ở lại đây, ta đã hại rất nhiều người rồi, kỳ thực không sợ nói cho cậu biết, quái vật cậu gặp phải chính là con gái ta." Lời Lưu gia nói càng khiến tớ giật mình.

"Con bé còn chưa lấy chồng, nhưng chẳng hiểu sao bụng lại lớn, ta vô luận đánh chửi thế nào nó cũng chỉ khóc nói trong một đêm tuyết bị người xông vào phòng làm nhục, vì vậy ta muốn giấu giếm, để nó sinh con xong sẽ tiến về nơi chín suối, kết quả sắp tới lúc trở dạ không biết làm sao lại lộ tin ra, khi đó vừa vặn cũng là trời đông giá rét mấy năm không gặp thế này, tuyết dày kín núi, thôn không cách nào liên lạc với bên ngoài, tộc trưởng nói con gái ta không trình chộc giận miếu thờ công đức, lão tổ tông trách tội xuống, đồng thời ép con ta bụng mang dạ chửa đuổi ra ngoài, bằng không sẽ đuổi cả nhà chúng ta, kết quả, con gái ta trong đêm tuyết một mình rời khỏi thôn." Lưu gia vừa lau nước mắt vừa thống khổ nói.

"Một tháng sau, ta ở cửa nhà phát hiện một đứa con nít bọc quần áo con gái ta, chính là cháu gái ta bây giờ, ta hy vọng con bé đến có thể khiến mùa xuân mau tới, cho nên đặt tên là Vọng Xuân. Sau lần đó, chỉ cần đêm tuyết hằng năm, dưới miếu thờ công đức ở cửa thôn sẽ xuất hiện một người tuyết, người có mặt mũi giống hệt người tuyết chỉ cần ban đêm ngủ đều sẽ bị mang đi, sau đó sẽ không còn tin tức nữa, họ nói con gái ta đã biến thành yêu quái, mà tộc trưởng mấy năm trước cũng mất tích, cho nên không ai dám tiếp tục sống ở đây, nhưng người bỏ chạy như trước bị hành hạ, họ cuối cùng lại trở về, song mất tích đều là đàn ông, vì vậy mọi người đề nghị lừa những người ngoài kia đến làm kẻ chết thay, ta cũng đành phải trái lương tâm mà làm như vậy."

Lưu gia vừa dứt lời, cửa phòng bỗng nhiên bị đập ra, hán tử cường tráng lúc trước gặp ở cửa thôn bảo tở đến chỗ Lưu gia dẫn một đám già trẻ xông vào. Trong tay mỗi người mang theo đồ, vẻ mặt hung hãn.

"Họ Lưu kia, cho ông làm trưởng thôn không phải vì bọn ta sợ ông, đừng không biết suy xét, ông thế mà kể hết mọi chuyện cho người ngoài, sau này người trong thôn sống thế nào? Từ giờ trở đi chúng ta nhất trí đề cử Tôn Mậu làm thôn trưởng của chúng ta, vốn đã phải vậy, người ta là con trai của lão tộc trưởng." Chính giữa một người đàn ông như khi đối gôn hợng hô, sau đó cười nịnh nhìn người đàn ông cầm đầu kia, hóa ra hãn tên là Tôn Mậu.

"Lưu gia, tôi kính trọng ông lớn tuổi, nhưng thôn chúng ta mấy đời có tri thức hiểu lễ nghĩa, tổ tiên còn từng là Trạng Nguyên, con gái ông đời phong bại tục, chính ông rõ ràng những chuyện thất đức kia, còn liên lụy đến bà con chịu khổ, tôi khuyên ông đừng nên ngồi vị trí đó nữa, ngoan ngoãn dưỡng già, tôi sẽ mang theo mọi người lên núi ngay, tiêu diệt yêu tinh hại người kia, không phải chỉ là một ả tóc trắng thôi sao, tôi không tin ả đã thành tinh!" Tôn Mậu cười lạnh nói.

Lưu gia tức giận toàn thân phát run, chỉ vào họ cả buổi nói không nên lời.

"Rõ ràng là các người uy hiếp ta, nói ta không lừa những người khách này thì sẽ ra tay với cháu ngoại ta, bây giờ lại nói ngược lại ta?" Lưu gia hai mắt tối sầm, ngắt đi.

Tôn Mậu tiếp tục cười, "Tôi cũng không đi làm mấy chuyện kia, chứa chấp những người đó là ông, hạ thuốc mê người ta cũng là ông, dân làng bọn tôi đều từng học hành, hiểu nhân nghĩa, bây giờ chúng tôi phải đi trừ hại đây!" Nói xong, cả đám chạy ra khỏi nhà.

Tớ rất muốn ngăn họ, bởi vì con gái Lưu gia không phải sức người có thể giết chết được, thế nhưng tớ bất lực.

Khi đoàn người tản đi, Lý Đa đở Lưu gia dậy, đút cho ông ấy một ly nước, lúc này mới dần tỉnh. Mà Vọng Xuân bỗng nhiên vọt vào, kéo tay Lưu gia.

"Ông ngoại, bên ngoài có thật nhiều người tuyết." Cô bé ngọng nghịu nói. Tớ vừa nghe nghĩ thầm hỏng rồi, vội vàng vịn tường đi ra.

Bên ngoài một người cũng không có, chỉ có các bà vợ của những nam giới kia đứng ngoài cửa vô cùng sợ hãi nhìn những người tuyết kia.

Mặt trời trở nên đặc biệt âm đạm, cơ hồ như bị lương tâm che đậy.

Mười mấy người tuyết đứng dưới miếu thờ công đức, tớ nhìn từng tên một, lại phát hiện không hề có Tôn Mậu.

Mãi cho đến chiều, chân của tớ hơi tốt lên, liền mang theo Lưu gia và những người phụ nữ kia chạy tới chỗ hôm qua.

Tớ chỉ nhìn thấy Tôn Mậu ở đó, những người khác đều không thấy đâu, mặt mày hấn ngơ ngác ngồi trên mặt tuyết, vợ Tôn Mậu kêu khóc chạy tới lắc hấn, nhưng không có tác dụng gì.

"Lạnh, lạnh quá." Tôn Mậu chỉ không ngừng lặp lại những lời này. Vọng Xuân nhìn Tôn Mậu bỗng nhiên há miệng hô lên "Trên lưng chú có một người tuyết."

Thế nhưng tớ và những người khác không nhìn thấy gì, mà Tôn Mậu vẫn cứ khom người nói lạnh.



Những người đàn ông khác đều không thấy đâu, giữa tuyết trắng mênh mông quanh quần tiếng kêu khóc xé ruột gan của phụ nữ.

Thôn này xong rồi, Lưu gia than thở nói.

Mọi người đưa Tôn Mậu về, Lưu gia hỏi tở có cách nào có thể cứu hẳn không, tở chỉ có thể lắc đầu.

Khát vọng sưởi ấm của con gái Lưu gia khiến cô biến thành quái vật xoay chuyển đánh cắp nhiệt độ con người sao, hoặc giống như Hề Nang từng được nhắc đến thời thượng cổ, dẫn người về chỗ ở rồi hút khô tinh khí họ. Nhưng cô ta lại một mực bỏ qua Tôn Mậu, hoặc nói sống so với chết bây giờ mà nói là sự nghiêm phạt còn nặng nề hơn.

Lý Đa bỗng nhiên nhìn chăm chăm Vọng Xuân, "Anh không cảm thấy đáng đáp Tôn Mậu rất giống Vọng Xuân sao?" Cô bé hỏi tở.

Việc này không cần thiết phải trả lời, Vọng Xuân ở bên ngoài vô tư đáp người tuyết.

Trước khi chia tay, Lưu gia nói muốn dẫn Vọng Xuân về phương bắc, ông nói Vọng Xuân sinh ra đã thích tuyết, cũng không sợ lạnh, cho nên cứ dẫn nó đến đông bắc, nơi đó có tuyết dày nhất đẹp nhất cả nước.

Lúc rời khỏi thôn, tở quay đầu nhìn một chút, miếu thờ công đức dường như càng cũ kỹ, phía trên tích tụ những bông tuyết đè ép nó không thở nổi, hoặc giả, bị phá hủy chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.



# Chương 95: Chia Bài

Thư của Kỳ Nhan lúc nào cũng đến vào lúc tôi cảm thấy nhàm chán nhất, tôi biết đây tất nhiên cũng là một câu chuyện thú vị khác.

"Tớ là một người thích đi khắp nơi, đương nhiên, tớ cũng có rất nhiều bạn bè, vì vậy khi tớ tạt qua thành phố khá quen thuộc ấy tớ tự nhiên nhớ tớ cái tên khá quen thuộc nọ.

Tớ tình cờ đến thăm cậu ta, trên thực tế tớ cũng không đi qua nhà cậu ấy, mà tớ cũng không cách nào liên lạc với cậu ấy, bởi vì cậu ấy không bao giờ dùng điện thoại di động, thế nhưng tớ biết làm thế nào tìm được cậu ta, bởi vì người như cậu ta sống cực kỳ có quy luật, vô luận lúc nào, cậu sẽ chỉ nhìn thấy cậu ấy ở những chỗ nhất định.

Bởi vì cậu ấy là một người chia bài.

Đó là một nghề nghiệp khiến tớ cũng cảm thấy hơi thần bí mà xa lạ, trên thực tế, nó chỉ là một phần nghề nghiệp, chúng ta chung quy cho rằng những nghề nghiệp nghe nhiều nên quen này dường như hiểu rõ vô cùng, thế nhưng thường chúng ta trên thực tế cực kỳ mịt đặc, giống như thế giới giải trí, sau màn hình ngũ sắc sống động kia đến tột cùng ẩn giấu mấy trăm tấm hình, ai cũng không biết được, kỳ thực mỗi người chỉ thông thạo nghề nghiệp của mình mà thôi, giống như cậu biết tòa soạn, bác sĩ hiểu rõ bệnh viện vậy, cái gọi là khác ngành khác núi, dĩ nhiên là đạo lý này.

Chia bài chỉ là một nghề nghiệp hơi chút khác biệt mà thôi, cậu ấy tiếp xúc bài bạc, rồi lại vô cùng cách xa bài bạc, trên thực tế một người chia bài thuần túy không tham dự canh bạc -- Tớ chỉ chính là

những tay cờ bạc đánh mất tâm trí, bài bạc nho nhỏ kỳ thực có thể là một loại giải trí, giống như nghe ca nhạc, đi sàn nhảy giết thời gian vậy, thế nhưng thường có rất nhiều người chia bài lại không cách nào thoát khỏi đó.

Tớ không biết cậu có biết về nghề nghiệp này không, kỳ thực ở Macau và Las Vegas đây đã là chuyện rất bình thường, thế nhưng sòng bạc ngầm và thuyền bạc nước ta nghề này có lẽ không thấy được ánh sáng, bởi dưỡng một người chia bài cũng không phải chuyện một sớm một chiều, mặc dù tiền lương những người chia bài tại những sòng bạc có giấy phép chính quy đả ngộ cũng rất cao, nhưng như bạn tớ này, lại không ai đảm bảo được lợi ích của họ.

Tớ dọc theo con đường mình quen thuộc tìm được sòng bạc kia, thông qua kiểm tra và ám khẩu, bên trong cũng không phải ồn ào nhộn nháo bắn thiu không chịu nổi, hoặc tràn đầy mùi hỗn hợp của khói thuốc lá và mồ hôi như trong những tác phẩm điện ảnh kia, trên thực tế người nơi này đều vô cùng có tố chất, những tụ điểm đánh bạc tớ nhìn thấy trong thôn kém quá xa, hai bên thậm chí còn có bảo vệ súng thật đạn thật, đương nhiên, họ giấu rất kỹ, nếu không phải người thích đến chỗ nào cũng liền liền mạng quan sát chung quanh như tớ, chắc là sẽ không chú ý.

Chung quanh người ta luân phiên đi đổi thẻ, những kẻ gầy gò mặt mày hưng phấn này, phần lớn mũi ưng to dài, đầu nhọn và miệng nhô ra trước này, đi lại nhanh như cá đối đi xuyên qua bên cạnh những vị khách đánh bạc vóc người béo tốt, khuôn mặt kiêu ngạo, họ không phải con bạc, mà là một loại người được gọi là "Điệt mã tử", họ phần lớn có khách hàng cố định của mình, mỗi khi những ông chủ lớn kia đến đánh bạc, những người này lại giúp bung trà dâng nước, đổi thẻ, giống như tiền trong tay là của mình vậy, song thông thường chỉ có khi chủ của họ thắng tiền, họ mới có thể như kên kên từ trong miệng loại động vật ăn thịt hùng mạnh như sư tử nhận được một

phần cặn, nhưng cho dù là phần cặn này chỉ có 0.7%, cũng đủ cho họ sinh tồn rồi. Mặt khác ở đây còn có rất nhiều nghề nghiệp, họ như ký sinh trùng tụ lại đây, một người bạn trước đây của tớ chính là chuyên dùng nhà của mình chiêu đãi những ông chủ ngang tàng kia đánh bạc, nghe đâu chỉ là bữa khuya ăn trái cây nhập khẩu Thái Lan và con ba ba nhỏ dùng chung trà chứa cũng là một khoản chi xa xỉ, đương nhiên, lần nào cậu ta chia hoa hồng cũng hơn mấy chục vạn.

Đây chính là sòng bạc, kỳ thực càng giống như một thiên nhiên cá lớn nuốt cá bé, cho nên tớ cảm thấy nơi này càng gần gũi chân thật, mà chân thật thường là tàn khốc, ai cũng có phương thức sinh tồn riêng của mình, mà không quan trọng cái gì chính nghĩa lương tri đạo đức, đương nhiên, cũng bao gồm người bạn chia bài kia của tớ.

Tớ nhanh chóng băng qua một đám con bạc đi tới trước mặt cậu ta, vẻ mặt của những tay cờ bạc chuyên nghiệp này khác nhau, nhưng có một điểm giống nhau.

Tay họ, đều đang run rẩy.

Vô luận là thắng hay thua, đều đang run rẩy, có dử dội có nhè nhẹ, có tay ngọc mảnh khảnh, cũng có tay to xù xì che kín vết chai, còn có mạch máu như rễ cây già che kín trên làn da sạm đen hầu như có thể gọi là móng vuốt.

Kỳ thực, con bạc hưởng thụ là sự khoái cảm trong nháy mắt quyết định thắng thua, thắng và thua, chỉ là thứ yếu sau cuộc chơi mà thôi.

Cậu ấy vẫn giống như ba năm trước, vẫn vẻ mặt tươi cười, mặc áo sơ mi trắng, không nhiễm chút bụi, cậu ấy từng nói trong tủ quần áo của mình đều là mấy chục bộ quần áo giống hệt nhau -- Áo sơ mi trắng, đồng phục áo khoác đen, nơ bướm xinh đẹp, hai tay mạnh mẽ thon dài, khuôn mặt cậu ấy đầy đặn, thiên đình vuông rộng, mắt trũng

sâu, dưới ánh đèn luôn lộ một mảnh mơ hồ, không cách nào thấy rõ ràng, cậu ấy mỗi lần nói chuyện hai gò má đều sẽ xuất hiện hai lúm đồng tiền như hạt đậu tương, gương mặt cậu ấy trắng nõn như một thư sinh văn nhược, luôn cúi đầu cười rộ lên lộ ra hàm răng đều như bắp, tựa như một người mới vào nghề, trên thực tế rất nhiều vị khách đều bị vẻ ngoài này của cậu ấy đánh lừa, cậu ấy tuy trẻ tuổi, nhưng kỹ thuật tốt nhất ở đây. Mỗi lần chia bài đều chuẩn xác, động tác xào bài của cậu ấy so với trong phim ảnh càng đẹp để thành thạo hơn, giống như đang biểu diễn kỹ xảo đặc biệt vậy, hai tay linh hoạt như có sinh mệnh của riêng nó, không sai, tay cậu ấy dường như sinh ra chính là để đánh bạc, mười ngón tay và lá poker ở cùng nhau, giống như dần dần hòa lẫn.

Chia bài cần phải nhanh tay, kỹ thuật của cậu ấy còn phải nghiên cứu tâm lý, khách nhiệt tình, đặt tiền cược bao nhiêu, nắm giữ tâm tình, giống như hạ bút thành văn, cậu ấy tựa như người điều khiển rối, đứng trước bàn đánh bạc màu xanh biếc, điều khiển những vị khách đánh bạc này, làm thẻ đánh bạc của họ đã thua sạch, hậm hực bỏ đi.

Cậu ta rất hiếm khi thua, thậm chí có người nói cậu ta chưa từng thua, theo lý thuyết danh tiếng truyền đi như vậy sẽ bất bại, bởi vì không đũa ngốc nào lại đi khiêu chiến một kẻ bất bại, đến sòng bạc, dường như điều đầu tiên chính là muốn thắng tiền thôi, thế nhưng kỳ lạ là, cậu ấy giống như cảnh trí tô điểm cho sòng bạc này vậy, người tới tìm cậu ấy đánh cược càng ngày càng nhiều, phần lớn đều là hâm mộ mà đến, đương nhiên, cũng thua hoa rơi nước chảy sạch sẽ tiền. Đây chính là chỗ kỳ diệu của đánh bạc, là chuyện tó và cậu đều không cách nào hiểu được.

Tó lẳng lẳng nhìn cậu ấy, cậu ấy liếc mắt nhìn tó, trên mặt không hề biểu lộ gì, nhưng gật đầu, đây coi như là chào hỏi nhỉ, tó cũng gật đầu, sau đó dựa vào một cái bàn bên cạnh nhìn những người khác đánh bạc -- Trên thực tế tó nhìn không hiểu, tó đối với bất kỳ quân

bài nào cũng đều xa lạ, từ nhỏ gia giáo quá mức nghiêm, cha và ông nội tuyệt đối không cho phép người Kỳ gia dính vào những tật xấu này.

Nơi này kinh doanh 24 giờ, khách đánh bạc tấp nập không dứt, nhưng người chia bài không đi ăn được, ông chủ đối với cây rụng tiền này bắt rất chặt, thường khi lưu lượng khách hơi giảm bớt mới để cậu ấy nghỉ ngơi một lúc, cho nên tớ coi chuẩn thời gian, không đợi bao lâu, cậu ấy liền xong việc.

Cậu ấy không nói gì, chỉ ra hiệu về phía cửa với tớ, tớ đi theo cậu ấy, ra khỏi sòng bạc.

"Đã lâu không gặp, không ngờ cậu nhớ tớ thăm tớ." Cậu ta cười với tớ, híp mắt, như một con mèo vừa tỉnh ngủ, ngáp thật dài.

"Cả đêm rồi?" Tớ hỏi cậu ấy.

"Đúng vậy, chính xác là bắt đầu từ bốn giờ chiều hôm qua đến giờ, gần 20 tiếng rồi." Giọng điệu cậu ấy thoải mái.

Tuy rằng đối với người bình thường mà nói, một lần làm việc 20 tiếng có lẽ vẫn chưa thấm vào đâu, thế nhưng người này lại đối với chuyện như vậy bình thường như cơm bữa.

"Không định nghỉ sao, tiền cậu kiếm được cũng không ít, tiếp tục như vậy, thân thể chịu nổi không?" Tớ chung quy không nhịn được hỏi cậu ấy. Cậu ấy khó khăn xoay cổ mình, như trước mang theo nụ cười.

"Không, tớ làm chia bài không phải vì tiền. Về phần cơ thể, thực sự không ổn thì tớ sẽ nghỉ." Nói đến đây, cậu ấy hơi chút thương cảm, tớ nhìn thấy tay trái cậu ấy còn cầm một bộ poker, không ngừng xào

bài chia bài.

"Văn ôn võ luyện sao?" Tớ trêu ghẹo nói.

Cậu ấy không lên tiếng, sắc mặt có chút ảm đạm, miễn cưỡng gật đầu, lại nhanh chóng rút bộ poker siết trong tay kia vào túi quần.

"Đi uống một chén nhé, thừa dịp tớ còn chưa ngủ." Cậu ấy vỗ vai tớ, tớ nghĩ một chút, đồng ý.

Tớ và cậu ấy tìm được một quán ven đường nhìn qua khá sạch sẽ, đây là một thành phố cạnh biển, ở đất liền dùng tiền cũng không ăn được đồ hải sản tươi ở đây thì có khắp nơi, rất rẻ, đáng tiếc tớ không hợp với mùi biển tanh lắm, miễn cưỡng ăn một chút.

"Cậu biết tại sao tớ lại kết bạn với cậu không? Cậu phải biết, tớ trừ cậu ra, không có bạn bè nào nữa." Cậu ấy ăn một miếng cá hổ, lại uống một ngụm bia lạnh. Tớ đương nhiên lắc đầu.

"Bởi vì cậu thắng nổi tớ." Cậu ta nhàn nhạt nói, thế nhưng ánh mắt chột như kiếm đâm thẳng sang đây, tớ rất ít khi gặp loại ánh mắt này, đặc biệt giàu tính xâm lược và công kích.

"Cậu là nói chuyện ba năm trước sao, đó là tớ may mắn mà thôi, cậu cũng biết đó, tớ căn bản không đánh bạc." Tớ bùng ly lên cười, thế nhưng xuyên thấu qua thủy tinh tớ thấy khuôn mặt không cười của cậu ấy mờ nhạt mà vụn vẹo.

Cậu ấy để đũa xuống, thật nhanh từ trong túi móc ra bộ poker khi này.

"Rút một lá, so lớn nhỏ." Cậu ấy gấp gáp nói. Tớ cố chấp không lại cậu ấy, đành phải tùy tiện rút một lá, cậu ấy cũng rút một lá.



Cậu ấy không nhìn bài của mình, chỉ lập tức lật bài tứ.

Một lá xì bích đen, cậu ấy cười khở.

"Cậu có biết vì sao những người đó biết rõ đánh bạc không lại tứ mà vẫn muốn đến đánh không?" Cậu ấy cất bộ poker đi, hai gò má bắt đầu chậm rãi ửng đỏ, dường như có chút say, tửu lượng của cậu ấy cũng không cao.

"Bởi vì họ tin vào vận may, bởi vì họ cảm thấy chút tiền kia bỏ ra đánh bạc xem vận khí có thể chiến thắng một người chia bài cơ hồ không thua như tứ không, đương nhiên, cũng là vì hiếu kỳ, mà trên thực tế thứ vận may này quá ít, thậm chí với tứ mà nói quả thực đáng sợ như ác ma, bởi vì cậu chính là một ví dụ cực tốt, tứ vĩnh viễn không cách nào thắng nổi cậu, bởi vì vận may của cậu quá tốt."

Câu nói sau cùng của cậu ấy tứ đương nhiên hiểu được, quả thực, e rằng ngay cả cậu cũng nhìn tứ như thế đúng không.

"Mà vận may của tứ, bắt đầu từ ba năm trước khi gặp cậu, đã không còn, cho nên tứ phải tìm một cái khác, có thể thay thế giống như vận may, thứ giúp tứ không thua." Con người của cậu ấy chậm rãi co lại, nhìn tứ chăm chăm.

Tứ cũng nhìn cậu ấy, chính xác là nhìn tay cậu ấy, tay cậu ấy một khi rời khỏi những lá bài sẽ cảm thấy vô cùng bình thường, nhưng một khi tiếp xúc tứ thứ gì như bài poker dường như thoát cái nhanh như chớp, giống như ngọc thô bị tách ra lấp lánh.

"Ba năm trước, tứ khát vọng làm một người chia bài, không phải vì tiền, mà là một loại ước mơ, tứ khát khao được đánh bạc với những người khác nhau, hưởng thụ loại khoái cảm trong nháy mắt lật bài

định thắng thua, kết quả tớ cố gắng đi về hướng lý tưởng, hoặc giả trước khi gặp cậu và người kia, tớ sẽ chỉ là một người chia bài bình thường." Cậu ấy dùng tay phải sờ mặt mình, run rẩy môi không biết bởi vì thời tiết dần trở lạnh hay vì tâm tình kích động.

Tay trái của cậu ấy vẫn luôn đút trong túi.

"Người kia?" Tớ khó hiểu hỏi, ba năm trước khi tớ lần đầu tiên gặp cậu ấy quả thực chỉ là một người chia bài bình thường, cũng không thần kỳ như hôm nay, sau một lần cậu ấy chơi bài cùng tớ trở thành bạn tốt, nhưng tớ không biết cậu ấy về sau còn gặp ai nữa.

"Đúng vậy, một người đáng sợ." Cậu ấy ngẩng đầu nhìn trời, phảng phất như rơi vào trầm tư, dường như muốn chôn cả linh hồn mình vào chân trời mêh mông vậy.

"Tớ chỉ là một người thực tập, chỉ có khi ít người mới vào thay, đó là một buổi tối mưa rơi xối xả, khách chơi bài rất ít, hơn nữa phần lớn biếng nhác, họ không có tinh thần gì, đương nhiên, chúng tớ cũng thế.

Sau khi chia tay cậu tớ vẫn luôn nghĩ nên làm thế nào đi trên con đường của mình, bởi vì cuộc sống như cậu chính là thứ tớ muốn hướng tới, làm việc mình thích.

Kết quả khi tớ đang phân tâm, người đàn ông kia đi đến, cơ hồ cao hơn tớ nửa cái đầu, trên cái đầu gần như là hình vuông mái tóc ngắn mà mềm mại bị nước mưa thấm ướt dính sát vào da đầu, khô hài giống như một lớp bùn bị tùy ý trôi nổi, thế nhưng khi hắt tới trước mặt tớ, tớ lại không cười được.

Có người bước đi sẽ mang theo một loại khí thế, không thể nghi ngờ người này chính là người như vậy, tớ nheo mắt lại chậm rãi đánh giá

hắn, mang giày ống cao màu đen, quần tây đen, áo khoác xám dài qua gối, mặt bốn cạnh, trán cao vót, hai hàng mày kiếm hướng huyết thái dương phân ra, mũi ưng cao gồ và đôi môi dày, cằm hắn vuông vuông vức vức, còn đang chuyển động lên xuống. Trên khuôn mặt lớn của hắn mang từng vệt nước nhỏ giọt, từng giọt rơi trên thảm, trong nháy mắt hình thành những vòng nước màu đen dị thường.

Hắn phun miếng cau trong miệng, nhếch miệng cười vớ tở, một hàm răng đỏ rực chình tề như những dấu chấm đỏ tươi đọng đưa trước mắt tở.

Hắn không nói gì, chỉ chìa hai tay, làm một động tác bắt đầu.

Tở gần như có chút dờ dẫm chia bài, mở bài, kết quả có thể tưởng được, tở thua rất triệt để, đương nhiên, tở nhanh chóng bị ông chủ khiển trách thay thế.

Nhưng người thay thế tở cũng xui xẻo giống tở, nháy mắt, một chồng thẻ đánh bạc lớn xây trước mặt người đàn ông, tở nhìn thấy trán trưởng ca bắt đầu chảy nước.

Đúng vậy, là chảy nước chứ không phải đổ mồ hôi, nước còn nhiều hơn trán người đàn ông kia.

Buổi tối ấy là cơn ác mộng của ông chủ, hắn hầu như thắng mất doanh thu một tháng của sòng bạc, hơn nữa mấy chục camera góc độ khác nhau bên cạnh đều không nhìn thấy được hắn có bất kỳ động tác dư thừa nào.

Cuối cùng, hắn đổi thẻ bạc thành tiền, chứa trong một cái túi da màu đen, huýt sáo rời đi.

Tở nhìn thấy ông chủ xoa mặt, sau đó tìm Hắc Ca rỉ tai vài câu, Hắc

Ca rất đen, đen không giống chúng ta, nghe đâu sáu tuổi gã bắt đầu mộng trần chạy trên biển, vùng này không ai không sợ gã, nghe đâu gã chém dưa hấu rất lợi hại.

Người chém dưa hấu lợi hại, chém đầu cũng có thể rất lợi hại.

Ông chủ nghĩ như vậy, chúng tớ cũng nghĩ như vậy, tuy rằng người nọ thân hình cao lớn, nhưng Hắc Ca cũng không thấp bé, huống hồ gã còn có huynh đệ, huynh đệ gã còn có dao cắt dưa hấu dài mấy thước.

Tớ bắt đầu lo lắng cho ông anh kia, vì vậy tớ lên ra ngoài đi theo Hắc Ca, mà Hắc Ca thì đi theo người to con kia.

Rốt cuộc, họ đã đối mặt, tớ cho rằng sẽ gặp phải cảnh đao quang kiếm ảnh chỉ có trong phim, thế nhưng thực tế, đám người Hắc Ca toàn bộ ngã trên mặt đất.

Dao chém dưa hấu rốt cuộc nào dễ chém đứt đầu người như vậy, tớ nghĩ lần sau ông chủ sẽ thông minh hơn chút tuyển bảo vệ khác, song tớ không biết được, vì tớ đã quyết định rời khỏi đó.

Ở chỗ này, sòng bạc cơ hồ là sản nghiệp chính, lớn lớn nhỏ nhỏ nhiều lắm, cho nên rời khỏi đó cũng không trở ngại đến giấc mơ trở thành người chia bài vĩ đại của tớ.

Thực tế đây chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Bởi vì tớ quyết định bái sư, bái ông anh kia làm thầy.

Khi tớ quỳ xuống trước mặt hắn, hắn hơi mỉm cười nhìn tớ, tiếp theo lắc cái đầu to của mình.

Hắn từ chối, đương nhiên tó chưa từ bỏ ý định, tiếp tục đi theo hắn, làm tiểu đệ của hắn, không có bất kỳ hy vọng hồi báo xa vời nào, tó ăn rất nhiều khổ sở, còn bị thương, từng giúp hắn chịu một đao, hắn chưa hề nói chuyện với tó, cũng chưa từng ngăn cản tó làm chuyện gì, nhưng tó vẫn kiên trì, cuối cùng ánh mắt hắn nhìn tó cũng dần thay đổi, dường như mang theo chút dịu dàng.

"Nếu ta có con trai, cũng lớn xấp xỉ cậu." Cuối cùng, hắn cũng mở miệng nói với tó câu đầu tiên.

Tó vui mừng quá đỗi, biết cơ hội đã tới.

Sư phụ gần như giao toàn bộ phương pháp mình biết cho tó, mỗi lần ở cùng tó, tay hắn đều cầm đồ, có đôi khi là bài cừu (Trò chơi này theo truyền thống được chơi với một bộ 32 con domino), có khi là quạt chược hoặc bài tây, tó nghĩ đó là thú vui của hắn, giống như có người thích bóp quả hạch đào, nắm quả cầu thép trong tay vậy.

Thế nhưng tó học càng nhiều, lại phát hiện đánh bạc cùng người khác vẫn cứ thất bại.

Vì vậy tó hỏi hắn nguyên nhân, hắn lại chỉ nói cho tó biết tó thiếu sót vài thứ, thứ mà nhất thời không cách nào bù đắp được." Người bạn chia bài của tó đột nhiên ngừng lại, nhìn tó.

"Cậu biết thứ sư phụ tó chỉ là gì không." Cậu ta cười, thỉnh linh từ trong tay móc ra bài poker, tó lần nữa rút lấy, lần này là tó trước.

Là một lá 3 cơ đỏ, tó vừa định nói tó thua, thế nhưng cậu ta lại cầm lá 2 cơ đỏ. Cậu ta dường như rất hài lòng với kết quả này, nói tiếp.

"Tó bắt đầu phát điên, bởi vì tó biết mình càng ngày càng cách xa giấc mơ, tó năm lần bảy lượt cầu khẩn sư phụ nói cho mình phương

pháp khác, thế nhưng hắn vẫn lạnh lùng từ chối. Tớ cũng dần quên lãng, quyết định cứ thế coi như xong cả đời.

Thế nhưng tớ dần phát hiện sự phụ có chỗ không bình thường, hắn thường cách hai ba tháng sẽ đi xa nhà một lần, sau đó trở về liền đưa tớ đi đánh bạc khắp nơi, thế nhưng mỗi lần thắng được tiền lại phung phí khắp nơi, một phần còn dư lại toàn bộ cho những người sống nghèo khổ, mới đầu tớ còn tưởng rằng hắn là một hiệp khách, cướp của người giàu chia cho người nghèo, song sau này đã chứng minh tớ quá ngây thơ rồi.

Bởi vì tớ phát hiện trong gia đình những người hắn bố thí đều có chung một đặc thù, phát hiện chuyện này cũng là tình cờ, hắn có lúc say như chết, liền để tớ đi ứng phó với những người mượn tiền hắn, thế nhưng tớ đi thì phát hiện tay những người đến xin tiền phần lớn đều cụt.

Tớ có chút ngờ vực, tiếp đó dựa theo địa chỉ đến điều tra gia đình những người đó, lại phát hiện nam giới nhà họ đều cụt tay, hơn nữa thời gian cụt tay nhất trí với thời gian sự phụ ra ngoài.

Tớ bắt đầu từ từ điều tra việc này, vì vậy lần sau khi sự phụ ra ngoài, tớ nhận lời nói luyện công thật giỏi, trên thực tế lại đi theo sau hắn.

Hắn khá cẩn thận, song tớ càng cẩn thận hơn, sau một đoạn đường khá xa, hắn đi tới một khu ổ chuột.

Sắc trời dần tối, hắn gõ một cánh cửa bình phương thấp bé, vóc dáng cao to của hắn hoàn toàn không hợp với ngôi nhà kia.

Cửa phòng kéo kẹt mở ra, bên trong không có người xuất hiện, lại chìa một cánh tay.

Một cánh tay siết quân bài mặt chược, bàn tay kia rất dơ bẩn, mặc dù ánh sáng xung quanh mỏng manh, nhưng vẫn có thể thấy trên cánh tay hiện đầy lỗ kim và từng vết cáu bẩn đông đặc lại như nốt ruồi đen, lật trên dưới cổ tay, trái lại đầu ngón tay lại rất thon dài.

Sư phụ giống như nhìn hàng hóa mà cẩn thận quan sát cái tay kia, tiếp theo sờ cảm, hài lòng gật đầu. Tiếp đó, hấn dường như móc từ trong túi ra cái gì đó, tựa hồ là một cái chai chứa đầy chất lỏng, sau đó rót trên cái tay kia.

Thình lình, hấn từ trong áo khoác móc ra một con dao, tứ chỉ thấy hàn quang lóe lên, tay kia liền rơi xuống, rơi vào trong tay sư phụ.

Động tác hấn nhanh chóng mà thành thạo từ một túi khác móc ra một tờ giấy kính, bọc tay đứt lại, thế nhưng khiến tứ khó hiểu là, người bị chém đứt tay không hề làm ra bất kỳ động tác nào, cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng gào thét, vết thương đang chảy máu, nhưng cũng không dữ dội lắm, tiếp theo cánh tay đứt rụt về, sư phụ dường như nói nhỏ vài câu với khe cửa, tiếp theo đặt một chai cola màu xanh lá cây trên mặt đất, rồi lặng lẽ rời đi.

Tứ không đi, bởi vì sau khi sư phụ đi không lâu, cánh cửa lại mở ra, một người gầy gò như xương khô áo không đủ che thân từ trong cửa bước ra, cầm lấy cái chai, rót chất lỏng bên trong lên vết thương của cánh tay cụt, tiếp theo đóng cửa tiến vào.

Tứ gần như hoảng sợ nói không nên lời, sau đó nhanh chóng chạy trở về, tứ phải về trước khi sư phụ trở lại chỗ ở của chúng tứ.

Mấy ngày sau, tứ lần nữa trông thấy người đàn ông cụt tay kia, song lần này tứ cho ông ta ba mươi vạn, ông ta hài lòng rời đi, trước khi đi cánh mũi không ngừng hít, tứ cảm thấy buồn nôn, ông ta lại cười cười.

Tớ bắt đầu có nỗi sợ hãi như có như không với sư phụ, thậm chí bắt đầu từ từ xa lánh, có điều cố gắng không rõ ràng chút, nhưng thời gian dài, tớ cũng mặc kệ, cảm thấy sư phụ làm như vậy, đương nhiên có đạo lý của hắn.

Cuối cùng, một lần đi theo hắn từ sông bạc đại thắng trở về, tớ còn đang say sưa trong kích động vừa rồi, hắn đột nhiên lần đầu tiên đề nghị cùng tớ đi uống rượu.

Tớ rất vui, tớ từ nhỏ đã không có cha, vẫn luôn đối đãi với sư phụ như cha mình, mà cậu con ta sống đến giờ cũng lớn bằng cậu khiến tớ tin tưởng rằng ông ấy cũng cho là như vậy.

Vì vậy cũng giống tớ và cậu hôm nay, cũng là tìm một quán nhỏ ven đường ngồi thống khoái uống rượu, gió biển thổi, rượu cứ uống, khá vui vẻ.

Không biết uống bao lâu, chỉ biết người bên cạnh dần thừa thớt, ông chủ cũng không ngừng dùng khước mắt liếc chúng tớ, cố gắng tăng tiếng động thu dọn chén đĩa rất lớn cho chúng tớ nghe, vì vậy tớ và sư phụ loạng choạng đứng dậy, trả tiền, dìu nhau về.

Sư phụ không hề say, thần trí của tớ cũng rất rõ ràng, tóc của hắn như trước đan xen vào nhau dính sát xương sọ, song lần này là đổ mồ hôi mà ra, một tay hắn trước sau vẫn cầm trong túi, lúc uống rượu cũng vậy.

Đã có tác dụng của cồn, tớ đánh bạo hỏi hắn, rốt cuộc hắn có biện pháp gì khiến mình vĩnh viễn bất bại, mà tớ vì sao không thể.

"Kỳ thực ta cũng giống cậu, ta cũng không có vận may gì cả, cho nên ta phải dựa vào những thứ khác để đền bù." Lưỡi hắn hơi đỏ, song



tớ vẫn có thể nghe rất rõ ràng.

"Cậu biết không, khi cậu bắt được bài, trong nháy mắt mở ra đó, bài xuất hiện đến tột cùng dựa vào cái gì để quyết định? Là tay của cậu, bởi vì đó là phần cơ thể đầu tiên cậu chạm vào bài, cho nên tay chúng ta sờ bài là quan trọng nhất, thứ nhì mới là kỹ thuật của cậu. Về phần Lão Thiên, đây chẳng qua là mảnh khóe ấu trĩ, và giống ảo thuật, chúng ta phải học, nhưng không thể dùng, chúng ta học là để vạch trần họ, cái gì mà cách chuyền, gì mà bánh ích đi bánh quy lại, lộn bài các loại, đều phải hiểu." Sư phụ bỗng dừng nói rất nhiều, khiến tớ có chút trở tay không kịp, chỉ có thể cúi đầu xưng đúng.

(Lão Thiên là tên tiếng Trung của bộ phim Tazza: The High Rollers của Hàn Quốc tựa tiếng Việt là Canh Bạc Nghiệt Ngã.)

"Nhưng tay của một người rất kỳ diệu, người khác nhau không có tay giống nhau, kỳ thực dù là một người, ở thời điểm khác nhau tay của hắn cũng không giống nhau. Cho nên ta suy nghĩ mãi, làm thế nào có thể khiến tay ta vĩnh viễn đặc biệt hơn người khác.

Vì vậy ta tìm kiếm khắp nơi, người khác đều coi ta như kẻ điên, cái gọi là số đỏ, tay đỏ, chẳng qua là gọi chơi thôi, mà ta lại làm thật, thế nhưng ta không cam lòng, cuối cùng khi ta sắp từ bỏ, ta rốt cuộc biết được, làm thế nào khiến tay mình đánh bạc tìm được bài tốt tùy tâm như ý." Hắn chợt ngưng mắt nhìn tớ, hắn đứng trước mặt tớ từ trên cao nhìn xuống, như một vị môn thần vậy, trong mắt mang theo một loại ánh nhìn rình mò con mồi.

"Nghe đâu có một loại thuyết pháp, khi bạn không ngừng dùng tay người khác thay thế tay mình, vận may của bạn sẽ càng ngày càng tốt, loại phương pháp này đặc biệt thích hợp với loại người không có đủ vận may như ta và cậu, vì vậy ta tìm kiếm khắp nơi bàn tay thích hợp, không phải tay của những người may mắn, mà là của những

người xui xẻo, hầu như khốn cùng chán nản kia, tay họ càng tham lam, càng có tính chiếm đoạt với tiền bạc cao hơn so với bất cứ kẻ nào, hơn nữa những người này chịu giá lại rẻ, vì vậy ta đi khắp nơi mua tay, đến xem xét, rồi gắn trên tay mình." Hấn cúi người xuống, hơi thở gần như phả lên mặt tớ, mỉm cười hỏi tớ.

"Cậu biết đổi thế nào không?" Hấn đột nhiên nắm tay tớ hỏi.

Tớ đã hoàn toàn tỉnh rượu, cũng biết hấn muốn làm gì.

"Sur, sur phụ, chẳng phải sur phụ nói phải là tay của những người xui xẻo sao?" Tớ mở miệng nói năng không rõ ràng, không biết là lạnh, hay sợ.

"Không, tay những người đó cũng không bằng con, bởi vì con so với họ, càng giống một gã chia bài hơn đúng không? Loại ham muốn cùng người ta đánh bạc trong lòng con, sự hiếu thắng còn mãnh liệt hơn cả ta, tay con, mới là thích hợp nhất, có tay con rồi, ta cũng không cần cách mấy tháng phải đi đổi một lần nữa." Hấn rút cuộc không nhịn được cười lớn, sự uy nghiêm đứng đắn trên mặt không còn nữa, tia chớp lóe ngoài cửa sổ, như trở thành ác quỷ.

"Thầy không phải vẫn luôn xem con như con trai thầy sao, con cũng luôn xem thầy như cha mình mà." Tớ không giãy thoát khỏi bàn tay của hấn được, khóc gào lên, bởi vì tớ nhìn thấy hấn đã đưa tay còn lại về phía túi áo, xuyên qua dấu ngấn, tớ có thể nhìn ra đó là một con dao.

"Ha ha, bài bạc không có cha con, hướng hồ cậu chỉ là hoa trái ta trồng, bây giờ đã đến lúc thu hoạch. Cậu yên tâm, sẽ không đau đớn lắm đâu, rất nhanh sẽ ổn thôi, ta chỉ muốn hai cái tay của cậu mà thôi, cậu sẽ có được một số tiền lớn." Hấn chọt rút dao ra, hướng tay trái bị bắt lấy của tớ chặt xuống.

Tớ không biết lấy đâu ra sức lực, thành linh dùng tay phải bắt được lưỡi dao, đau đớn như dòng điện xuyên suốt toàn thân tớ, ngón tay giật giật đau đớn, nếu hấn rút dao ra, e rằng toàn bộ ngón tay tớ sẽ đứt hết.

Hiển nhiên hấn cũng không ngờ tới, thế là chúng tớ bắt đầu đánh nhau, tuy vóc dáng tớ thấp bé hơn hấn, nhưng dưới tác dụng của rượu và sự uy hiếp bị cụt tay tớ càng liều mạng. Lấy hai tay tớ còn tàn nhẫn hơn cả giết tớ, hai người vật lộn trong phòng mấy phút, bỗng nhiên hấn ngã sấp xuống.

Hấn đập phải chính cái bình bị rơi ra của mình, cũng chính là cái bình hấn đặt trước cửa nhà kẻ nghiện trước đó bị chém đứt tay.

Tớ đoạt lấy con dao rơi xuống đất, sau đó nhặt cái bình lên.

Trong mắt sư phụ lộ ra sợ hãi, hấn ngồi dậy, vươn tay, lắc tay nói: "Đừng, đừng!"

Tớ nhìn hấn, lại nhìn cái chai, xuyên qua lớp thủy tinh, chất lỏng trong bình tản ra ánh sáng màu đen quý dị.

Tớ mở nắp bình ra, rót lên hai tay hấn, tớ cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, cơ hồ là dựa vào bản năng.

Chuyện kỳ quái xảy ra, sư phụ đau đớn kêu lên, tớ cho tới giờ chưa từng thấy qua thường ngày uy phong như hấn lại chật vật như vậy, tiếp theo tớ cầm dao lên, không hề nghĩ ngợi, chặt xuống tay trái của hấn.

Hấn che tay cụt, như hóa điên chạy khỏi căn phòng. Trên mặt đất chỉ còn lại bàn tay thật lớn mà thảm bại kia.

Tiếp theo đó, tứ cảm thấy tay kia có chút dị dạng, chờ tứ từ từ ngồi xuống, mới phát hiện tay cụt kia thế mà đã thành một cái bao tay da người rỗng không.

Tứ chậm rãi nhặt nó lên rồi đeo vào tay trái mình, giống như chính là chuẩn bị cho tứ vậy, chờ tứ muốn cởi xuống bao tay da người kia, thì đã không tìm được mối mở, bao tay kia đã hoàn toàn hòa lẫn vào tay tứ.

Ngày thứ hai, tứ đến ngay sòng bạc lớn nhất nơi này, đương nhiên, tứ không thua trận nào, sau đó tứ tìm đến ông chủ, trả hết tiền thắng cho ông ta, cũng yêu cầu giữ tứ lại làm một gã chia bài.

Về sau, tứ không hề gặp lại sư phụ mình nữa, nghe đâu có người từng nhìn thấy một người cụt tay vóc dáng cao lớn ăn xin ở xứ khác, cuối cùng chán nản mà chết, nhưng tứ không có cảm giác gì, giống như hẳn chỉ là một gã khách qua đường, cũng như những vị khách đánh bạc trong sòng bạc kia, tứ vĩnh viễn sẽ không nhớ kỹ mặt mũi họ, giọng nói họ, song tứ sẽ nhớ kỹ bàn tay sờ bài của họ." Cậu ta cuối cùng cũng kể xong, tiếp theo tay phải cầm lên đôi đũa, gắp một miếng cá lớn nhét vào miệng.

Tứ vẫn một mực nhìn bàn tay trái đút trong túi quần của cậu ta.

"Cậu biết không, vốn dĩ người đổi tay, tay của hẳn sẽ luôn không tự chủ được cầm lấy bài, giống như cái tay kia chưa bao giờ biết trên thế giới còn có thứ khác, giống như nó là một bộ phận độc lập với chủ thể, như có sinh mệnh riêng, giống như tứ, căn bản không ức chế được nó, cũng không muốn ức chế." Cậu ta lấy tay ra, cái tay kia như cũ vẫn không ngừng cầm một bộ bài poker.

Tứ thở dài một hơi, "Đây thật sự là cuộc sống mà cậu muốn sao?"

Cậu ta thoáng sửng sốt, kiên định gật đầu.

"Cậu phải biết, con người có rất nhiều loại, sẽ luôn có quái nhân như cậu và tớ, hôm nay tớ lại thua cậu, ha ha, thật là thú vị, tớ đã lâu chưa từng thua." Cậu ta lại lần nữa mời rượu tớ, tớ cũng uống vào.

Song tớ dần cảm thấy có chút vầng đầu, sau đó đầu đặc biệt nặng nề.

Khi tớ tỉnh lại, cậu ta đã đi rồi, chẳng biết tớ đã ngủ bao lâu, chỉ thấy trên bàn có tờ giấy.

"Biết không, kỳ thực tớ rất muốn đổi lấy tay cậu, song, tớ suy nghĩ lại, trên thế giới này nhất định phải có một người tớ không thắng được, thế mới thú vị chứ, cậu nói có đúng hay không?"

Tay cầm tờ giấy của tớ bắt đầu run rẩy, có lẽ chỉ là một ý nghĩ lướt qua của cậu ta, tớ nửa đời sau ngay cả đọc sách cũng không được đọc nữa, đương nhiên càng không thể nào viết lá thư này cho cậu.

Tớ không tìm anh bạn chia bài của mình nữa, tớ tin rằng sẽ không gặp lại cậu ấy nữa, chẳng qua không biết cậu ấy có tiếp tục đánh bạc mãi thế này không, tay trái của cậu ấy, có còn nắm thật chặt bộ bài, vĩnh viễn không buông ra như thế nữa không."

# Chương 96: Khóa

Đối diện tôi có một người phụ nữ dọn tới.

Trong mắt tôi là một người phụ nữ hết sức kỳ quái, có hai loại phụ nữ rất hấp dẫn người khác, xinh đẹp và thần bí, trùng hợp, người phụ nữ này tụ hội cả hai điểm trên.

Bởi vì làm công việc thường xuyên tiếp xúc với người khác, những nữ giới tôi gặp nhiều hơn bình thường, xinh đẹp đương nhiên không ít, thế nhưng như cô ta thì lại chưa từng, không biết phải hình dung thế nào đây, người phụ nữ này dường như vĩnh viễn luôn nằm trong trạng thái vui vẻ không có bất kỳ tạp chất gì, còn có một loại xinh đẹp gần như là bệnh hoạn, tựa như Đại Ngọc táng hoa vậy, khiến người ta không nhìn được muốn hiểu thêm về cô ta.

Người phụ nữ tên Tây Quế này cơ hồ khi tôi tỉnh dậy đã xuất hiện ở đối diện tôi, nhưng mà hôm qua đối diện tôi vẫn còn là nhà cũ bỏ trống không một bóng người mà, điều này khiến tôi không thể không hỏi cô ta một câu dọn tới khi nào.

Lần đầu tiên gặp mặt của tôi và cô ta, là ở cửa nhà tôi, vừa vặn tôi chuẩn bị thu dọn đầu ra đấy chạy tới tòa soạn, mà cô ta cũng đang ở ngoài cửa quét rác, mặc váy màu đen qua gối, tóc dài ngang vai, dưới chân mang một đôi dép đầu to hoạt hình, khuôn mặt tròn mang theo chút mũm mĩm trẻ con khiến người ta cảm thấy thân thiết tự nhiên, cái mũi xinh xắn và đôi môi hơi vĩnh cũng có một loại cảm giác như tiểu muội muội.

"À, tôi dọn tới tối qua, không làm ồn ỉ đến anh chứ?" Khi cô ta nói

cho tôi biết về mặt vô cùng áy náy, nụ cười trên khuôn mặt cong về hai phía gò má đỏ bừng, hàm răng như sò biển còn chưa hoàn toàn thắm đẫm ánh mặt trời tỏa sáng lấp lánh trong hành lang, trò chuyện với mỹ nữ là một chuyện vui sướng, tôi đương nhiên lại hỏi thêm vài câu.

Tây Quế nói cho tôi biết tên của cô ta, là một nhân viên xí nghiệp nước ngoài, để tiện đi làm, cho nên mượn căn nhà đối diện tôi, đồng thời chỉ một thân một mình ở thành phố này, khi cô ấy biết thân phận của tôi thì vô cùng vui mừng.

"Tôi thường đọc chuyên mục của anh, đều là những câu chuyện rất thú vị đó." Cô ấy cười, lần này tay cô để trống, đồng thời bắt tay với tôi.

"Hy vọng cùng sống chung vui vẻ, ký giả tiên sinh." Cô nghiêng đầu sang bên, nghịch ngợm cười, tóc cũng theo đó như thác nước chảy xuôi trên vai. Tôi và cô ta bắt tay nhau, rồi chạy đi làm ngay.

Thế nhưng, tôi chưa từng nghe nói gần đây có xí nghiệp nước ngoài nào.

Mặc kệ, công việc của người khác có liên quan gì đến tôi, tôi cố gắng xóa bỏ suy nghĩ của mình về chuyện của Tây Quế.

Giữa trưa tôi như thường lệ không về nhà, bởi vì quay về vội vội vàng vàng, có khi trưa tinh thần tốt còn có thể xử lý một vài chuyện, nhưng hôm nay tôi lại nghĩ cách trốn về nhà.

Đi tới cửa nhà, lại phát hiện cửa nhà Tây Quế mở, tôi cố ý thả chậm bước, đồng thời tạo âm thanh bước trên hành lang rất lớn.

Quả nhiên, trong cửa ló ra một cái đầu, cô rất cẩn thận nhìn tôi, cô

dường như đang thay khóa cửa nhà mình, đầu rịn đầy mồ hôi, nơi này khóa cửa trước giờ luôn kiên cố, sao phải phí sức làm loại chuyện không được cảm ơn này chứ? Tôi hỏi cô, Tây Quế chỉ qua loa nói là khóa cửa bị hư.

"Anh đã về rồi? Ăn cơm chưa? Tôi có chuẩn bị chút dưa cải tự làm, hay là ăn cùng tôi nhé, coi như tôi tiến cống cho anh bảo kê nhé?" Cô nheo mắt, vẫy tay với tôi, đáng yêu như chú mèo chiêu tài vậy.

Tôi sờ cái bụng vừa mới ăn no, gần như không chút nghĩ ngợi nói có.

Ăn chỉ là thứ yếu, tôi chỉ là muốn xem nhà cô ấy thế nào.

Tây Quế nói cho tôi biết hôm nay mình xin nghỉ một ngày để thu dọn nhà, con gái mà, rất thích sạch sẽ cẩn thận đến tột cùng, hầu như có một loại ham mê với sạch sẽ, sự tở của tôi có khi xuống lầu mua cơm cũng lười không muốn đi, nhưng sẽ giành cuối tuần hiếm hoi quét dọn nhà rông rã cả ngày.

Có lẽ, đối với suy nghĩ của phụ nữ mà nói tôi rất khó hiểu nổi.

Nhà Tây Quế rất sạch sẽ, sạch khiến tôi cảm thấy có chút căng thẳng.

Ngoại trừ những gia cụ nhất định, hầu như không tìm thấy bất cứ thứ gì dư thừa trong nhà, giống như chủ nhân nhà này bất cứ khi nào cũng có thể rời đi vậy, hơn nữa, tôi phát hiện hầu như chỉ cần là thứ có thể mở, chúng đều bị khóa, tủ sách bị khóa, bàn ghế bị xích trói chặt, toàn bộ công tắc điện đều đặt trong một sắt khóa lại, mà trong góc tường còn để mấy rương gỗ lớn, đương nhiên cũng bị khóa.

Tây Quế dường như phát hiện ra sự khác thường của tôi, cô ấy giải



thích nói mình trước đây ở nhà cũ hay vút đồ lung tung, cho nên dần tập thành thói quen, dù là tủ bếp, bàn ăn tivi đều dùng khóa cố định, về phần những thứ khác càng không cần phải nói.

"Không sợ phiền toái sao?" Tôi có chút bất đắc dĩ hỏi, xem ra mỹ nữ ít nhiều có chút quái gở cách nói này quả là đúng.

Tây Quế lập tức xua tay, đồng thời còn che miệng cười lên, tiếng cười thanh thúy êm tai, quanh quẩn trong phòng.

Khi tôi cũng bị tiếng cười của cô truyền nhiễm chuẩn bị nhếch miệng cười, cô bỗng ngừng lại, biểu hiện trên mặt chuyển hóa cực nhanh khiến tôi khó có thể tưởng tượng, dù là diễn viên hạng nhất, e rằng cũng khó mà làm đến không để lại vết tích như cô ta.

Tây Quế nhìn tôi chằm chằm, chậm rãi đi tới.

"Anh biết không, mỗi lần mở khóa chạm vào thứ giam cầm, tôi mới có thể cảm giác được vật kia thuộc về tôi, tôi mới có thể an tâm." Đầu ngón tay cô ta trắng mảnh sáng ngời, tôi nheo mắt lại, tựa như năm cây đinh ghim đưa về phía mặt tôi.

Thế nhưng tôi không cách nào nhúc nhích, cuối cùng, đầu ngón tay cô ta ở trán tôi búng một cái.

"Có thể chạy rồi, ký giả tiên sinh." Cô ta xoay người, đi về hướng nhà bếp tỏa hương thơm bốn phía.

Tôi hỏi cô ta vì sao không gọi tên tôi, cô ta xấu xa lắc đầu nói tên tôi quá phiền toái, mà ký giả tiên sinh là cô ấy đặt cho tôi.

"Như vậy, tôi sẽ cảm thấy chỉ có mình tôi gọi anh như vậy, giống như anh chỉ thuộc về riêng tôi vậy." Cô ta nói tới đây, bỗng nhiên xấu hổ

cúi đầu, tôi không cách nào thấy được khuôn mặt bị mái tóc dài đen nhánh như tơ lụa che lại, đành phải giả ngu cầm lấy chén canh cô nấu lên uống.

Canh làm giống nhau, tôi cũng không có lòng dạ nào thưởng thức, đầu năm nay con gái làm thức ăn chỉ cần là ăn vào dạ dày không xuất huyết đã không tệ rồi.

Lúc rời đi, Tây Quế cẩn thận kéo cửa sắt, tôi ở sau lưng nghe được mấy tiếng kim loại ma sát khóa lại.

"Không có cảm giác an toàn đến vậy sao?" Tôi nhin không được lắm bầm một câu.

Cuộc sống cứ thế nhanh chóng trôi qua trong tiếng cười nói gặp mặt thỉnh thoảng của tôi và Tây Quế, làm tôi không hiểu là cô ta dường như rất ít ra ngoài, đừng nói chi là những hoạt động xã giao khác, cô ấy thường ngày ngủ đêm ra, thỉnh thoảng ra ngoài một lần, cũng là mang theo một đồng khóa lớn trở về, giống như khóa đối cô ấy có một loại kích thích khó kiềm nén, cô ấy từng nói cho tôi biết, chỉ có trông thấy những cái khóa và chìa khóa này, cô ấy mới có thể cảm giác được sự an toàn và trung thành.

Mà tôi cũng bắt đầu dần cảm thấy dường như có người đang theo dõi mình.

Loại chuyện này đã không phải lần đầu tiên, đương nhiên, tôi cũng phát giác đối phương chỉ là một kẻ nghiệp dư, rất nhanh tôi vạch ra kế nhỏ, ở cuối khúc quanh hẻm nhỏ bắt được hắn.

Khi tôi thấy người đàn ông này thì nhin không được rùng mình, đó là loại khuôn mặt thế nào nhỉ, giống như linh hồn toàn thân bị hút hết vậy, cặp mắt vô thần như hai cái giếng sâu khô héo, khuôn mặt

nghèo túng và râu ria rậm rạp, hai gò má đen mà hõm sâu, giống như người già rụng sạch cả hàm răng, mà cánh tay tôi chộp lấy cũng như có như không, giống như một khúc củi không hề có tí cơ thịt nào đáng kể. Từ tuổi tác phán đoán, hẳn đã hơn bốn mươi tuổi.

"Là cậu, cậu ở cùng với Tây Quế đúng chứ, nói cho tôi biết, mau nói cho tôi biết, Tây Quế có phải sống cùng cậu không hả?" Hấn thấy vậy, còn chưa chờ tôi hỏi hẳn lại lần nữa té quỵ dưới đất nắm quần tôi đau khổ cầu khẩn nói, song dường như cơ thể vô cùng suy yếu, hơn nữa tâm tình kích động, cứ thế ngất đi.

Tôi đành phải đỡ hẳn đến nhà hàng nhỏ gần đó, kết quả chứng minh tôi đã đúng, hẳn là đói quá nên xỉu.

Cũng không biết bao lâu chưa ăn cơm, biểu hiện của hẳn như gặp nạn đói ba năm vậy, người có chứng bệnh kén ăn mấy nhìn hẳn cũng sẽ cảm thấy đói bụng. Vì vậy tôi cũng phải gọi chén hoành thánh, ngồi đối diện hẳn từ từ ăn.

Cuối cùng, hẳn dường như đã thỏa mãn, cũng hơi bình tĩnh lại.

"Tôi khuyên cậu mau chóng rời khỏi Tây Quế đi, trước khi cậu còn có thể." Lời hẳn nghe vào như khuyên nhủ, thế nhưng phối hợp với vẻ mặt hẳn mà nói lại càng giống như là cảnh cáo thì hợp hơn.

"Tôi không thích nghe nói chuyện nửa vời, nhìn hóa đơn tôi trả cho anh xem, nhiều ít cũng kể thêm chút đi." Tôi nhìn đồ ăn chất đầy bàn xếp thành ngọn núi nhỏ, bắt đầu tính toán ngày mai phải mượn bao nhiêu tiền mới đủ.

Bỗng nhiên, hẳn cực kỳ đau khổ che bụng trái của mình, mồ hôi lạnh lớn chùng hạt đậu ứa ra, tôi bắt hoài nghi có phải hẳn ăn nhanh quá mà xảy ra chuyện không, hẳn nghỉ ngơi một hồi nói không sao.

"Tôi biết cậu chưa chắc sẽ tin lời tôi, cậu cũng giống như tôi trước kia hoàn toàn bị ả mê hoặc, tôi ở ngay dưới nhà chờ cậu, một khi ả ra ngoài, cậu gọi tôi lên, tôi sẽ cho cậu biết chân tướng." Nói xong, người đàn ông này phủi mũng bỏ đi.

Về đến nhà, Tây Quế đang mở cửa nhà mình chờ tôi, tôi đột nhiên cảm giác trong lòng ấm áp, từ khi rời khỏi cha mẹ đã thật lâu chưa được hưởng tư vị được người chờ đợi.

Trong lòng cô ta ôm chú chó con dễ thương, toàn thân trắng xóa. Tôi nhìn không được vươn tay muốn sờ.

"Anh muốn làm gì? Nó là của tôi!" Tây Quế thoáng cái biến sắc, ném mạnh con chó vào phòng khách, chú cún dường như bị té, phát ra tiếng kêu bén nhọn, tôi nhíu mày.

"Cô làm gì vậy, tôi đâu có ác ý." Nói xong, tôi liền nghĩ tới lời người đàn ông nói trước đó. Tây Quế dường như rất đau khổ, cô không nói gì, mà đi vào lần nữa ôm lấy con chó kia.

Sau một lát, tôi dường như nghe được vài tiếng chó sủa bén nhọn, nhưng về sau lại biến mất, tôi thậm chí hoài nghi đó là vì mệt nhọc quá độ mà nghe nhầm thôi.

Tôi trở về nhà mình, đi tới ban công, quả nhiên, tên kia vẫn ngồi xổm dưới nhà tôi, cũng không biết hắn đã theo dõi tôi bao lâu, ngay cả chỗ tôi ở cũng biết.

Ngoài cửa vang lên âm thanh đóng cửa, đã trễ thế này, vậy mà Tây Quế còn ra ngoài?

Cô ta dường như chỉ có vào ban đêm mới bằng lòng rời khỏi căn nhà

kia. Khi tôi nghe được tiếng bước chân trong hành lang dần dần đi xa, nhin không được đi tới ban công, người đàn ông kia mỉm cười đứng phía dưới, tôi do dự chốc lát, ra hiệu cho hắn đi lên.

"Thế nào? Con tiện dân kia ra ngoài rồi đúng không? Hắc hắc, tôi biết ả thích ra ngoài ban đêm mà, trước đây khi ở cùng tôi cũng là thói quen như vậy đấy, nói cho cậu biết, ả căn bản không phải người bình thường!" Người nọ ở bên cạnh tôi lải nhải không dứt, tôi không nhin được phất tay cắt ngang lời hắn.

"Không phải anh muốn cho tôi thấy chân tướng sao?" Tôi hỏi hắn, người đàn ông sừng sốt, lập tức cười quý dị, từ trong túi quần lấy ra một xâu chìa khóa.

"Biết không, ả vô luận dọn đến đâu, tất cả khóa cửa đều phải đổi hết, kiên trì dùng của mình, ả nhận thức rằng tất cả khóa của thế giới này cũng không an toàn bằng của mình, trên thực tế ả không biết tôi trước kia khi ở chung với ả đã lén đánh chìa khóa khác." Hắn lại còn nói mình ngày trước từng ở cùng Tây Quế, việc này khiến tôi khó mà tin nổi, thế nhưng sau vài tiếng khóa mở răng rắc, cửa sắt thế mà lại thực sự mở ra.

Trong phòng rất tối, tôi muốn đi tìm công tắc đèn, kết quả bị hắn ngăn lại.

"Nếu bật đèn, ả lên sẽ biết chúng ta tới, vậy thì không ổn, cậu cẩn thận cài cửa lại, cài cửa bên trong cho tốt, như vậy ả sẽ không vào được nữa." Tôi đành phải đồng ý, trong lòng thì tự trách mình rất cuộc đang làm gì thế này.

Một hàng xóm cổ quái và một người qua đường cũng cổ quái y hệt.

Người đàn ông kia dường như đang chịu đựng đau đớn vô cùng,

trong bóng tối phòng khách khẽ rên rỉ, hấn quả nhiên lại lấy tay che bụng mình, hơn nữa nhìn dáng vẻ dường như muốn tìm gì đó ở đây.

Thế nhưng trong nhà của Tây Quế bất kỳ cái gì có thể mở ra đều bị khóa.

Song người đàn ông này vậy mà mỗi ổ khóa đều có thể mở.

"Ở đâu? Ở đâu? À rốt cuộc đã đặt cái kia ở đâu?" Người đàn ông điên cuồng tìm kiếm trong ngăn kéo, kệ sách, ngăn tủ, tôi không biết hấn đang tìm gì, nhưng trực giác nói cho tôi biết mấy cái rương ở góc nhà rất đáng ngờ.

Tôi chỉ những cái rương đó, "Sao không tìm ở những cái rương kia?"

"Hừ, cậu có thể mở ra xem bên trong là gì, nhìn xem, dường như cái trên cùng vừa vặn chưa khóa." Hấn cười lạnh trả lời.

Tôi không đáp lời hấn, mà tự mình đi tới, ánh sáng từ cửa sổ tầng đối diện lọt vào chiếu trên cái rương gỗ, khi tôi chuẩn bị mở ra, trong rương lại truyền đến một tràn tiếng kêu nho nhỏ.

Đồ vật bên trong không ngờ là chú cún vừa nhìn thấy kia.

Nhưng mà, tôi gần như đã không còn nhận ra con chó kia nữa, cơ thể tuyết trắng của nó cơ hồ đã bị máu thấm ướt, tứ chi con chó bị dây thép mỏng quấn quanh, cố định bên mép rương, môi trên dưới của nó bị xỏ xuyên còn tăng thêm một cái khóa đồng, đây là hành động tàn nhẫn bậc nào, con chó kia mở to đôi mắt tròn đen nhánh sợ hãi và khẩn cầu nhìn tôi, mà tôi thì cảm thấy buồn nôn, lập tức khép nắp lại.

"Haha, tìm được rồi! À thế mà lại đặt trong một cái khóa, chìa khóa

đặt trong khóa rỗng ruột, cũng chỉ có tôi và ả mới làm như vậy!" Tôi quay đầu lại nhìn, người đàn ông cầm trong tay một cái chìa khóa, một cái chìa khóa hình dáng cổ quái.

Hình bán trụ khoảng mười centimet, mặt trên còn có bánh răng lồi lõm, người đàn ông hưng phấn cởi áo mình mặc, trong nháy mắt, tôi thấy được quang sáng kim loại phản xạ thoảng qua mắt tôi.

Tôi rất cuộc biết hấn vì sao luôn che bụng mình.

Trên từng cây xương sườn nhô ra của hấn, hầu như mỗi một cây đều treo một cái khóa, những cái khóa kia hiện lên tia sáng màu vàng lạnh lẽo, hấn cầm lấy chìa, nhắm ngay kẽ hở vặn mở, hóa ra những khóa kia đều cùng một chìa, có thể mở ra, tôi thấy những dây khóa bằng đầu ngón tay út không phù hợp với thân khóa kia chậm rãi từ trong bắp thịt dồn nén rút ra, kèm theo là tiếng thét khế đau đớn của người đàn ông kia.

Hầu như mỗi lần mở khóa, trên mặt người đàn ông kia đều thoảng vặn vẹo đau đớn, sau đó là sự nhẹ nhõm vui sướng sau khi được giải phóng, bạn rất khó tưởng tượng được hai loại vẻ mặt trái ngược nhất của thống khổ và vui sướng này đồng thời xuất hiện trên mặt sẽ có dạng gì, tóm lại khi mở đến khóa cuối cùng, hấn rất cuộc mệt mỏi, há miệng thở dốc, dựa vào gia cụ đặt mộng ngồi trên đất.

"Nói cho tôi biết, nói tất cả mọi chuyện về Tây Quế cho tôi biết!" Lòng hiếu kỳ của tôi lại lần nữa không cách nào ngăn lại. Người đàn ông lạnh lùng nhìn tôi, ngừng động tác trên tay — — Kỳ thực một chút sức lực hấn cũng không có.

"Tôi và ả đã từng là một đôi tình nhân, hai mươi năm trước, cũng giống như cậu, ả đột nhiên xuất hiện ở đối diện tôi, đáng yêu xinh đẹp mà dịu dàng như thế, tôi si mê ả sâu đậm, không bao lâu, chúng

tôi liền ở chung, ả như kẻ điên đối với bất kỳ vật gì cũng phải khóa lại, mỗi lần khi khóa đều lẩm bẩm, hơn nữa hành vi càng ngày càng cổ quái, có một ngày, sau khi tôi uống canh ả nấu thì ngủ thiếp đi, cũng không biết qua bao lâu, tôi bị đau đớn trên người bưng tỉnh, lúc tỉnh lại phát hiện mình bị trói chặt, mà ả thì đang đục từng lỗ một trên xương sườn tôi, đồng thời cài những cái khóa này lên, ả quả thực là một con quỷ!" Người đàn ông tức giận hô lớn. Nghe đến đó, tôi chợt nhớ tới chén canh Tây Quế bưng cho tôi, trong dạ dày bắt đầu kịch liệt cuộn trào.

"Anh vừa nói hai mươi năm trước?" Tôi khó tin hỏi hấn.

"Cảm thấy khó hiểu sao? ả đàn bà kia vĩnh viễn không già yếu, ả từng nói cho tôi biết ả đã sống rất lâu rồi, tôi vốn tưởng rằng là nói đùa, kết quả về sau mới biết, không biết ả dùng biện pháp gì, thậm chí có thể khóa lại cả cơ thể và tuổi tác của mình, khiến nó không cách nào lão hóa, tôi đã hơn bốn mươi rồi, ả cứ mãi bảo trì tuổi trẻ ngày trước đúng chứ?" Người đàn ông thờ dài.

"Sau đó thì sao?" Tôi hỏi hấn.

"Về sau? Về sau tôi bị ả nhốt trong nhà, sống như một con chó, cuối cùng ả dường như đã chán ghét tôi, mới vứt bỏ tôi ở đó, ả nhất định không ngờ tôi may mắn được cứu, thế nhưng khóa trên người không cách nào tháo xuống, họ nói cho tôi biết nếu miễn cưỡng tháo bỏ tôi nhất định sẽ xuất huyết mà chết, cho nên tôi đã tìm ả mười năm, chính là để tìm được chìa khóa! Tìm được chìa khóa mở khóa mười năm trên người tôi!" Người đàn ông như kẻ điên rống to.

"Thời gian không còn nhiều, tôi phải mở hết khóa trên người trước khi ả quay về." Hấn lần nữa cầm chìa khóa lên cắm vào ổ khóa trên người, thế nhưng ngoài cửa chợt vang tiếng mở cửa.



"Ai! Ai bên trong!" Giọng nói gần như biến dạng của Tây Quế vang lên ngoài cửa, người đàn ông ngồi dưới đất vội vàng mặc quần áo tử tế loạng choạng đứng lên mở đèn phòng khách.

Trong nháy mắt ánh sáng tràn đầy phòng khách, chúng tôi đều không cách nào ẩn trốn.

Cách cửa sắt, tôi thấy Tây Quế mang theo ánh mắt khinh bỉ nhìn tôi.

"Tây Quế, tôi rất cuộc, rất cuộc lại gặp cô, cô còn yêu tôi đúng không, bằng không cô sẽ không để lại những cái khóa này trên người tôi, lại cất giữ chìa khóa, cô đang đợi tôi, đúng vậy, đợi tôi mở cái khóa cuối cùng này, tôi sẽ vĩnh viễn ở cùng cô!" Người đàn ông si ngốc nhìn Tây Quế, giống như cực kỳ kích động, ngay cả tay cầm chìa khóa của hắn cũng bắt đầu run rẩy, tôi cảm thấy khó hiểu, trước đó người chửi rủa Tây Quế không phải là hắn sao, vì sao vừa trông thấy cô ta lại biến thành bộ dạng này.

"Ký giả tiên sinh, anh biết anh đang làm gì không? Người đàn ông này từng mang đi mọi thứ bên cạnh tôi, bao gồm cả tình cảm thời gian tài sản của tôi, tất cả, hắn còn giày vò tôi, không cho phép tôi rời khỏi hắn, tôi chẳng qua là trừng phạt hắn chút thôi, bây giờ anh lại dẫn hắn tới nhà tôi, tôi còn tưởng anh khác với những người đàn ông này, hóa ra đều là cá mè một lứa." Tây Quế lạnh lùng giễu cợt tôi.

Tự tôi cũng cảm thấy có chút xấu hổ, cúi đầu, nhưng khi tôi nhìn cái rương gỗ nhỏ ở góc nhà, tôi lớn tiếng chất vấn cô ta tại sao lại làm chuyện tàn nhẫn như vậy.

"Tàn nhẫn? Tôi yêu nó mà, chỉ có thứ tôi yêu tôi mới dùng khóa để khóa lại, không cho nó trốn khỏi tôi, tôi không muốn mất đi những thứ tôi yêu nữa." Tây Quế dựa trên cửa sắt lớn tiếng gào lên với tôi:

"Mau, mau mở cửa ra, người bên trong chỉ cần mở hết tất cả khóa trên người, sẽ giết chết hết cả tôi và anh, cho nên tôi ẩn cư thể này chính là để trốn tránh hấn đấy, hấn như kẻ điên muốn lấy được tôi, giết tôi, tôi đành phải thừa dịp hấn ngủ khóa hấn lại mới trốn thoát, mau mở cửa, chúng ta cùng rời khỏi đây, chỉ để lại mình hấn ở đây!" Tây Quế liều mạng lắc cửa sắt, tôi có chút không tự chủ được đi tới muốn mở chốt cửa.

"Đừng nghe lời ả! Con tiện nhân kia luôn mê hoặc đàn ông như vậy, sau đó thừa dịp họ sơ sẩy sẽ dùng khóa khóa lại, như con chó kia vậy, đùa bỡn đến chết! Nếu cậu mở cửa, tôi và cậu đều sẽ vĩnh viễn ở lại trong căn nhà này!" Người đàn ông dường như đã tỉnh lại, chợt nhào tới ôm lấy tôi, cơ thể hấn rất yếu, tôi chỉ cần đẩy một cái có thể đẩy hấn ra ngay, thế nhưng tôi lại kiếm không ra sức lực.

Bởi vì tôi đang hoài nghi, đến tột cùng tôi nên tin ai? Thế nhưng tôi ghét nhất chính là lựa chọn.

Cuối cùng, tôi đi tới mở chốt cửa, cơ thể như không bị khống chế vậy.

"Cám ơn anh, ký giả tiên sinh! Vốn dĩ, tôi ra ngoài chính là để chọn cho anh một cái khóa thích hợp đấy." Mặt Tây Quế vẫn dễ thương sống động như trước, trên tay phải cô ta cầm một cái khóa đồng.

"Nhưng mà, xem ra tạm thời anh không cần rời." Tây Quế như con lươn từ bên cạnh tôi trườn vào trong, đồng thời tài tình kéo cửa lại.

Người đàn ông phía sau xuyên tới một tràn tiếng kêu thảm thiết.

"Đừng, đừng mà!"

"Tôi sẽ không để anh trốn khỏi tôi nữa, vĩnh viễn sẽ không." Một

khắc cuối cùng kéo lại cánh cửa, tôi nghe được từ miệng Tây Quế phun ra một câu như vậy.

Tôi như thẳng ngốc đứng trong hành lang tối tăm, cửa đã khóa chặt.

Cuối cùng, rốt cuộc Tây Quế và người kia ai nói đúng? Có lẽ đã không còn quan trọng nữa rồi.

Sáng ngày thứ hai, Tây Quế rời đi, tựa như cô ta thành linh xuất hiện đối diện tôi vậy, cô ta dờ đi giữa đêm.

Trong phòng khách trống trải chỉ để lại mấy cái rương gỗ kia, bao gồm cả cái chứa con chó nhỏ mà tôi thấy hôm qua.

Song bên cạnh lại có thêm một cái rương khóa lại, đại khái lớn hơn một chút, dưới đáy rương còn có vết máu thấm ra chưa khô hết, màu đen thẫm khiến trông mắt tôi nhức nhối.

Tôi không có can đảm mở cái rương kia, đến tột cùng trong rương chứa Tây Quế hay người đàn ông kia?

Khóa lại trước hết, nhất định là lòng người nhỉ.

## Chương 97: Quá âm

Người già ở quê thường nói: Âm điệp câu nhân, thường là người sống làm nên, gọi là quá âm. Người đó ngôn ngữ ăn uống, không khác người thường, nhưng cứ ngủ thì say như chết, gọi cũng không thể tỉnh, đại khái họ khi đó đã quá âm rồi. Đôi giày dưới giường, nhất định một ngựa một úp, cả hai đều ngựa thì tỉnh, cả hai đều úp thì chết không trở lại. Cho nên mỗi lần ngủ nhất định phải cài cửa. Sợ bị người ta phá hỏng. Sau một tháng ai sẽ là kẻ chết, nhất định tiên đoán được, cũng thấy trước âm điệp. -- 《 Nhĩ Thực Lục 》

Một người đàn ông xa lạ tìm tới tôi, hẩn như một con chim sợ cành cong, hơi khom người, áo khoác tây trang màu đen sẫm tùy tiện khoác lên, ngay cả túi áo bị lật ra cũng không chú ý, lông mi dài mảnh mà thưa thớt hầu như có thể đếm được có bao nhiêu sợi, mặt của hẩn tựa như một nắm bột bán thành phẩm của một người không có kinh nghiệm được sư phụ chỉ dạy chút ít nắn ra, lời lồm khấp nơi, so sánh đôi mắt tựa như khe hở và đôi môi dày, cái mũi to như bã rượu kia giống như đều có thể rớt xuống bất cứ lúc nào vậy.

"Cậu biết quá âm không?" Trong cổ họng người đàn ông phát ra tiếng khàn khàn tương tự giấy nhám chùi nôi, tôi nghe mà tai có chút khó chịu.

Tôi lắc đầu, tiện tay nhìn đồng hồ một chút -- Tổng biên tập không cho tôi nhiều thời gian lắm, ông ấy dường như cũng nhận thấy tôi thường mượn chuyện tiếp đón người tới phòng vấn đề lười biếng trốn việc, cho nên cứng rắn đặt quy định cho tôi.

Tròng mắt hẩn xoay chuyển một chút, nuốt nước miếng: "Xin đừng

gấp, tôi dám đánh cược cậu nhất định sẽ cảm thấy hứng thú với câu chuyện của tôi, mà tôi cũng không cần bất kỳ thù lao nào, chỉ hy vọng có thể tìm được một người để thổ lộ thôi, bởi vì tôi sợ nói cho người khác biết người ta sẽ cho rằng tôi bị tâm thần, cơ thể và tinh thần tôi đã không cách nào chịu được loại hành hạ này, không nói ra nữa, tôi sẽ phát điên." Dáng vẻ hẩn nhìn qua rất đáng thương, giống như một cô nhi mất cha mẹ bất lực run rẩy bờ vai, hẩn dùng hai bàn tay to bụm mặt, thiếu chút nữa thì bật khóc, tôi tuy rằng rất phản cảm với đàn ông khóc lóc, nhưng bởi vì kinh hoàng mà khóc quả thực hiếm thấy.

Người đàn ông này tên là Ngô Nhã Đông ba mươi lăm tuổi, nhưng nhìn vào lại già nua, thứ nhất là gần đây tinh thần căng thẳng không yên, thứ hai là công việc của hẩn là phó giám đốc một công ty nhỏ, cho nên công việc bận rộn, dẫn đến chỉ mới trung niên mà hai bên tóc mai đã nhuộm trắng, hẩn phiền não không phải chuyện gì khác, chính là về vợ hẩn.

"Tôi chỉ là một người bình thường, trên không giàu bằng ai nhưng dưới thì lại dư dả hơn khối người, vốn định ở thành phố này tiếp tục trải qua cuộc sống bình thường, nếu như, nếu như không phải gặp người phụ nữ kia." Ngô Nhã Đông rúc người lại một chút, như một con ốc sên tìm kiếm vỏ của mình khắp nơi.

"Mấy năm nay bận bịu sự nghiệp, cho nên vẫn chưa có cơ hội lo việc đại sự cả đời của mình, về sau vô tình quen biết được vợ của tôi bây giờ, cô ấy tới từ nông thôn, dựa vào bản thân thi đậu đại học sư phạm, dạy môn tâm lý học trong trường, tướng mạo khí chất của cô ấy rất tốt, hơn nữa chính tôi cũng xuất thân từ một huyện thành nhỏ, hiểu sâu sắc những người không có bất kỳ bối cảnh và người chống lưng nào như chúng tôi muốn có chỗ đứng tại thành phố này có biết bao sự không dễ dàng, cho nên chúng tôi nhanh chóng đến với nhau, hơn nữa sau nửa năm quen biết thì kết hôn. Dưới cái nhìn của

những người khác, cô ấy gả cho tôi có chút không công bằng lắm, kỳ thực khi đó người theo đuổi cô ấy rất nhiều, về sau tôi từng hỏi cô ấy vì sao, cô ấy cũng chỉ nhàn nhạt nói cảm thấy tôi là người tốt.

Cuộc sống sau khi cưới rất vui vẻ, song tôi lại nhanh chóng bận bịu công việc, cô ấy cũng yên tâm làm bà chủ gia đình, tuy rằng cô ấy nhiều lần yêu cầu chúng tôi sinh con, thế nhưng chuyện trong công ty tôi nhiều lắm, đành phải kéo dài, mà cô ấy cũng có chút không vui, nhưng lại không nói nhiều. Thế nhưng cũng không lâu sau, tôi phát hiện chung quy có vài kẻ kỳ quái tới nhà chúng tôi tìm cô ấy.

Đầu tiên là một phụ nữ trung niên mặc trang phục vô cùng nghèo túng, trong tay xách theo một cái túi nhựa to màu đen, dường như chứa vật gì đó dạng sợi. Cô ta và vợ tôi trò chuyện chốc lát vợ tôi đưa cô ta vào phòng mình -- Đây là yêu cầu duy nhất của vợ tôi trước khi cưới, yêu cầu một căn phòng đơn riêng làm phòng khách và phòng đọc sách, hơn nữa căn phòng kia cũng không có gì khác biệt, chỉ có một kệ sách và giường.

Tôi khi trước cũng không để ý, khi đi làm về lại phát hiện cô ấy không ở trong phòng bếp nấu ăn như thường ngày. Tôi vốn tưởng cô ấy đi ra ngoài, nhưng áo khoác và ví da của cô ấy rõ ràng vẫn treo trên kệ áo ở phòng khách.

Trong nhà cực kỳ yên tĩnh, tôi cho rằng cô ấy có lẽ có chút việc ở trường không kịp về, đang định lên ghế salon nằm ngủ một giấc, nhưng tôi chợt nghe trong phòng cô ấy truyền đến một tràn tiếng động kỳ quái. Sau khi vào cửa phòng cô ấy băng qua một lối đi, thẳng bên góc trái cả căn phòng, tiếp sát với ban công.

Do là tiểu khu, cho nên bình thường một chút tạp âm cũng không có, tuy có lợi cho nghỉ ngơi, thế nhưng thời gian dài vắng vẻ cũng khiến nhiều người có chút khó chịu. Cho nên trong phòng dù có một chút

tạp âm, đều có thể nghe được rất rõ ràng, tôi mang dép đi từng bước một về phía căn phòng phát ra âm thanh.

Gió thổi qua ban công khiến chân tôi có chút lạnh, loại tiếng động này như một loại tiếng nhấm nuốt, rất chậm, nhưng rất rõ ràng, từng chút một rất có quy luật, tôi có thể tưởng tượng ra giống như kiểu ăn quý tộc trong tivi vậy.

Cửa gỗ màu vàng quýt thế mà không hề đóng, giữ lại một khe hở nhỏ, tôi chợt cảm thấy có loại cảm giác rình trộm tội lỗi, lại không biết cô ấy rốt cuộc đang làm gì bên trong. Lòng hiếu kỳ thôi thúc tôi cách khe cửa nhìn vào bên trong.

Bởi vì trong phòng không lớn lắm, mặc dù tầm mắt hẹp cũng có thể thấy rất rõ ràng, tôi thấy vợ nằm trên cái giường kia, mà người phụ nữ trước đó thì đưa lưng về phía tôi ngồi một bên, dáng vẻ vợ tôi ngủ rất kỳ lạ, dường như hơi có chút khác bình thường, nhưng khi ấy tôi cũng không nói ra được là xảy ra chuyện gì.

Tôi cho rằng vợ mình đang nghỉ ngơi, nhưng khi tôi đang muốn quay đầu lại, người phụ nữ trung niên đưa lưng về phía tôi kia thành hình xoay đầu lại.

Miệng của cô ta nhét đầy căng phòng, khóe miệng lưu lại chút vụn nến, trên tay còn cầm nửa cây nến màu đỏ, phía trên rõ ràng có vết tích từng bị gặm cắn, đèn trong phòng rất u ám, dường như chỉ chút ánh sáng của ngọn nến màu đỏ mà làm mặt cô ta ánh lên như màu máu vậy.

Tôi lập tức lùi về sau một bước, hầu như không thể tin nổi hình ảnh mình vừa thấy, đành phải vội vàng đi vào nhà vệ sinh dùng nước lạnh rửa mặt.

Tôi đứng mãi trong nhà vệ sinh, đến tận khi nghe được bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, còn có tiếng cảm ơn của người phụ nữ trung niên kia.

Vợ tôi mở cửa nhà vệ sinh, thân thiết hỏi tôi làm sao vậy, tôi không biết có nên hỏi cô ấy không, chợt nghĩ nếu cô ấy bằng lòng nói, thì đã sớm nói ra rồi.

Vợ tôi dường như cũng không biết tôi nhìn thấy mọi thứ, chỉ thân thiết hỏi tôi có phải khó chịu trong người không, cũng nói mình ở quê học từ thầy lang mấy năm y thuật, có thể chữa chút bệnh cảm sốt đau đầu.

Nhưng tôi từ chối, từ ngày đó trở đi tôi dần dần bắt đầu xa cách cô ấy, vợ tôi là một người lơ đãng, vẫn không hề phát hiện máy, về sau lần lượt có mấy người tới nữa, vợ vẫn đưa vào trong căn phòng kia, tôi không tới nhìn lên nữa, chỉ cảm giác mình thực sự không thể hiểu nổi cô ấy.

Tôi lờ mờ cảm thấy, cô ấy ngoại trừ là giáo viên tâm lý đại học ra còn có một nghề nghiệp khác.

Vì vậy tôi bắt đầu bóng gió hỏi cô ấy, đồng thời cố ý xin nghỉ về quê của cô ấy, thế nhưng vẫn không điều tra ra được gì, vợ tôi từ bé ở quê đã là cô gái được mọi người yêu mến, cũng không có bất kỳ việc làm quái dị nào.

Có lẽ, tôi chỉ quá đa tâm mà thôi, hoặc giả tôi chỉ là bị áp lực công việc có chút căng thẳng, vợ cũng thường xuyên dùng giọng điệu chuyên gia tâm lý nói tôi có chút căng thẳng thần kinh.

Thế nhưng, khi tôi dần sắp quên những chuyện kia, lại xảy ra một chuyện, mà cũng vì vậy tạo thành cuộc sống khiến tôi thấp thòm lo âu



như bây giờ.

Tôi vĩnh viễn nhớ kỹ cuối năm ngoái, một người đàn ông cao lớn tới nhà tôi, dáng vẻ anh ta khá tiêu tụy, hơn nữa vành mắt thâm quầng, anh ta giống như nhìn thấy cứu tinh không ngừng khổ sở cầu khẩn vợ tôi, mà vợ tôi rõ ràng cũng rất thống khổ, nhìn ra được cô ấy muốn giúp người đàn ông này, nhưng dường như lại có nỗi niềm khó nói.

'Anh nên mau đứng dậy đi, tôi đã cố gắng rồi, loại chuyện này không phải việc tôi có thể thay đổi.' Vợ tôi cố gắng muốn đỡ người đàn ông đang quỳ lên -- Mặc dù anh ta quỳ, vậy mà cũng cao xấp xỉ bằng vợ tôi, tôi cũng muốn tới đỡ dậy, nhưng người đàn ông kia thực sự quá nặng.

Anh ta nói gì cũng không chịu đứng lên, thậm chí uy hiếp nói nếu không đáp ứng thỉnh cầu của anh ta, sẽ quỳ chết ở nhà tôi, vợ tôi thờ dãi một hơi, đành phải nói cho tôi biết người đàn ông này cùng quê với cô ấy, cô ấy phải về nhà một chuyến, ngắn thì vài ngày, dài thì không quá một tuần sẽ về.

Để vợ đi xa cùng một người lạ, lại còn là người tâm tình cực kỳ không ổn định, e rằng người đàn ông nào cũng sẽ không yên lòng, nhưng lúc đó công ty tôi đang nằm trong thời điểm vô cùng quan trọng, mà vợ cũng năm lần bảy lượt không cho tôi đi cùng, tôi đành phải vừa căn dặn cô ấy thật nhiều, vừa tiễn cô ấy ra nhà ga.

Thế nhưng một tuần trôi qua, vợ chưa trở về, lại qua vài ngày, chuyện trên tay tôi đã làm xong, vội vàng liên lạc với người nhà cô ấy, nhưng cũng không có tin tức gì.

Một cảm giác không rõ ràng như mực thấm đẫm trên giấy trắng loang trong lòng tôi, trực giác trong lòng tôi khó chịu, những ngày kế tiếp tôi

lần lượt tìm bạn bè người thân cô ấy, nhưng đều không thu hoạch được gì, bao gồm cả người đàn ông cao lớn kia, cũng không có tin tức gì.

Sống không thấy người, chết không thấy xác, cô ấy biến mất như bốc hơi vậy, tôi đến đồn công an báo án, thế nhưng cũng không mấy tác dụng, hằng năm loại án mất tích này xảy ra nhiều, cảnh sát cũng bắt lực, mà tôi làm vậy cũng chỉ là lừa mình dối người, an ủi bản thân mà thôi." Nói đến đây, Ngô Nhã Đông hung hăng ôm đầu mình, thống khổ khẽ nói.

"Nếu ngày đó tôi không đồng ý để cô ấy đi thì tốt rồi!" Toàn bộ sự chán nản và hối hận viết rõ trên mặt hắn, khi tôi nghe xong cũng cảm thấy vợ Ngô Nhã Đông e rằng lành ít dữ nhiều.

"Nhưng mà, anh tìm tới tôi bảo tôi đăng tin tìm người sao? Cá nhân tôi rất muốn giúp anh, nhưng nói thật, việc này cũng không mấy tác dụng đâu." Tôi lực bất tòng tâm vỗ vai Ngô Nhã Đông, ai ngờ hắn giống như bị điện giật ngẩng phắt cái đầu vốn đang rũ xuống lên, hai tay nắm vai tôi.

"Không phải! Không phải đâu! Xin cậu hãy nghe tôi nói hết đã, hơn nữa tôi tin vợ tôi chưa chết, chỉ có cậu và bạn cậu có thể giúp tôi tìm được cô ấy!" Dáng vẻ Ngô Nhã Đông khá kích động, so với sự suy sụp trước đó, hắn giống như người rơi xuống nước vớ được cọng rơm cứu mạng duy nhất vậy, sức trên tay rất lớn, vai tôi bị nắm đau, may mà hắn nhanh chóng ý thức được tình hình của mình, lần nữa bình tĩnh lại nói.

"Trong những ngày kế tiếp đó, tôi trải qua cuộc sống một mình, những bạn bè thân thích kia khuyên tôi mấy câu cũng dần rời đi, thậm chí theo thời gian trôi qua, họ cũng hờ hững với chuyện này, nhưng tôi không thể, gia đình bỗng dưng chỉ còn lại mình tôi, khiến

tôi vô cùng không quen, tôi đành đau khổ chờ vợ quay về, trong công ty thấy tôi xảy ra chuyện, cũng cho tôi nghỉ phép, vì vậy mỗi buổi sáng tôi cầm hình cô ấy đi khắp nơi hỏi thăm, buổi tối lên mạng gửi trợ giúp khắp nơi.

Mãi đến một ngày, tôi gần như lười biếng từ giường bò dậy, lại phát hiện cửa phòng riêng ngày thường của vợ mở ra.

Mà tôi nhớ rõ kể từ khi cô ấy mất tích nó luôn được khóa chặt, tôi cũng không hề mở ra. Một khắc kia tôi cho rằng cô ấy đã về, mừng như điên vội vàng chạy tới.

Trong nháy mắt cầm chốt mở cửa, tôi cảm thấy toàn thân phát lạnh, nhin không được run lập cập, thế nhưng sau khi mở cửa lại khiến tôi thất vọng, bên trong không một bóng người.

Chuẩn xác mà nói, tôi thấy một tấm gương.

Tấm gương này vợ tôi thường thích dùng, cô ấy thích soi gương, toàn bộ gương trong nhà hầu như đều là của cô ấy, cho nên khắp nơi đều có, thuận tiện cho cô ấy cầm lấy, mà tấm gương này cũng thường đặt trong phòng. Tôi cẩn thận cầm tấm gương đặt trên bàn tròn lên soi mình.

Không soi không biết, hóa ra già nua dọa người, hốc mắt trũng sâu, da mặt phơi nắng đen đúa nhăn nheo, râu ria đầy mặt, quả thực không khác gì tên ăn xin ven đường, vì vậy tôi quyết định sửa sang lại mặt mình.

Nhưng khi tôi chuẩn bị cầm tấm gương này đi ra, lại ngoài ý muốn phát hiện trong mặt gương tròn không lớn lắm, trên vai tôi treo mấy thứ gì đó màu đen.

Tôi cho rằng mình nhìn lầm rồi, để gần hơn để nhìn, quả nhiên, trong gương trên vai có mấy sợi dạng tơ màu đen, nhưng khi tôi quay đầu, trên vai lại không có gì cả.

Khi tôi nhìn lại tấm gương, mới phát giác những thứ kia là tóc, hơn nữa rất dài, là tóc phụ nữ.

Vợ của tôi để tóc dài.

Thế nhưng chuyện xảy ra kế tiếp khiến tôi hầu như không cầm nổi gương, tôi thấy tóc trên vai bắt đầu như rắn không ngừng nhúc nhích, hơn nữa càng ngày càng nhiều, giống như trên đó có một cái máy nhả tơ vậy, những tóc kia dường như có sự sống dần dần rũ xuống, tới gần cổ họng tôi.

Tay tôi chậm rãi hướng về phía đó, cơ hồ là theo bản năng muốn biết nguồn gốc của những sợi tóc kia rốt cuộc là gì.

Gương chậm rãi chiếu lên trên, vẫn là tóc, màu đen như nước mực, trong đó xen lẫn vài chấm đỏ, cuối cùng tôi chiếu được một đôi mắt.

Mang theo chút màu thủy lam, nhưng lại không hề có sinh khí.

Một đôi mắt chôn trong tóc, mặc dù chỉ là thoáng qua nhanh chóng, nhưng tôi vẫn thấy được, vì vậy tôi hoảng sợ vứt gương xuống, sợ hãi sờ soạng vai mình, giống như trên đó thực sự có tóc vậy.

Mà trên thực tế cái gì cũng không có.

Chờ tôi cầm gương lên lại, thì không còn gì dị thường nữa.

Khi tôi và vợ nằm chung trên giường, cô ấy thích nhất gối đầu tôi lên đùi cô ấy, cô ấy thì cúi thấp đầu, để mái tóc dài của mình quét lên

mặt và vai tôi.

Khi tôi ngẩng đầu lên nhìn lại, trong mớ tóc đen dài, tôi có thể thấy được đôi mắt hơi có màu lam nhạt kia.

Tôi sợ đến cả người đổ mồ hôi lạnh, thế nhưng rất nhanh căn phòng lại khôi phục sự yên lặng, ánh mặt trời bắt đầu trút vào trong căn phòng.

Thế nhưng những ngày kế tiếp, chỉ cần là những thứ đồ cô ấy từng dùng, tôi hầu như đều có thể cảm giác được sự tồn tại của cô ấy, trong căn phòng của tôi và cô ấy, cô ấy cơ hồ có mặt khắp nơi cùng căn nhà hòa thành một thể.

Vô luận là nấu cơm, uống nước, cầm quần áo, tôi đều sẽ hữu ý vô ý va chạm vào thứ gì đó, khi tắm trong cánh cửa thủy tinh chạm đất, từ hơi nước mờ mịt ngờ ngợ có thể thấy bên chân tôi trong gương còn có một đôi chân phụ nữ xinh xắn đứng bên cạnh tôi. Tôi suýt phát điên, giữa lúc đó, người phụ nữ trung niên đầu tiên tìm đến vợ tôi lại đến nhà.

Tôi hầu như dốc sức kéo cô ta vào nhà, sau đó lớn tiếng chất vấn cô ta vợ tôi đến tột cùng là ở đâu. Cô ta dường như bị tôi dọa sợ, khuôn mặt trắng bệch qua thật lâu mới gơ quà tặng trong tay lên nói là tới cảm ơn vợ tôi. Mà tôi cũng ý thức được sự thất thố của mình, song cũng vừa đúng dịp hỏi rốt cuộc ngày đó cô ta và vợ tôi ở trong phòng xảy ra chuyện gì.

Cô ta giật giật môi, dường như cực kỳ không nguyện ý đề cập tới sự kiện kia, song tôi nói vợ tôi có thể đã vì chuyện này mà gặp bất trắc, cô ta có chút ngạc nhiên, sau đó chậm rãi nói cho tôi biết.

Hóa ra, ngày đó vợ tôi đang quá âm. Cũng chính là kiểu thông qua

năng lực của mình rời khỏi cơ thể đi hỏi thăm chút chuyện. Mà nghe đâu quá âm khá nguy hiểm, người quá âm rất có thể sẽ không khống chế được mà dẫn đến tử vong.

Trong nghi thức quá âm, người thực hiện sẽ nằm trên giường không khác gì người chết, thảo nào ngày đó tôi thấy vợ ngủ có chút mất tự nhiên.

Mà khi tôi hỏi người phụ nữ kia tại sao phải gặm cắn nến, cô ta đỏ mặt, nói mình nhờ cậy vợ tôi quá âm hỏi chồng đã chết của mình có thể tái hôn không, bởi vì kể từ khi quyết định tái hôn nhà cô ta thường xảy ra việc lạ, không còn cách nào cô ta mới đến tìm vợ tôi, mà vợ tôi cũng đồng ý hỗ trợ, về phần chuyện gì xảy ra hôm đó chính cô ta cũng không biết.

'Hình như là ông chồng đã chết của tôi không phục lắm, bám trên người bắt tôi gặm cắn nửa đoạn nến đỏ tôi mang tới, đến giờ miệng tôi vẫn còn vị sáp này.' Người phụ nữ há miệng bặm bặm môi, bày tỏ mình không nói dối.

'Về sau ông chồng đã chết của tôi dường như đã được thuyết phục, cũng bỏ đi. Tôi mới kết hôn rồi, muốn đưa chút quà mừng cho cô ấy, nhưng lại xảy ra chuyện này.' Cô ấy có chút thất vọng và sầu não, cúi đầu không nói.

Tiến người phụ nữ kia xong, tôi ý thức được người đàn ông ngày đó nhất định có chuyện nhờ cậy vợ tôi, thế nhưng không biết họ đi đâu. Căn cứ thời gian trở về của vợ tôi, tôi điều tra tất cả danh sách xe lửa, thế nhưng cũng không có vợ tôi. Tôi hiện giờ không còn cách nào, đành phải cầu xin cậu có cách nào biết họ đi đâu không." Đáng về Ngô Nhã Đông rất đáng thương, tôi cũng động lòng trắc ẩn, dù sao loại chuyện mất tích này là đáng ghét nhất, luôn không có kết quả rõ ràng, sống chết không rõ khiến người ta lo lắng, đối với hẳn

mà nói, nếu không tận mắt thấy xác vợ mình, hẳn tuyệt đối sẽ không mất hy vọng.

Tôi đành phải khuyên lơn hắn vài câu, tiễn hắn ra ngoài, sau đó xin nghỉ phép về nhà, điều tra tất cả tài liệu cũng không có nhiều thông tin liên quan đến chuyện quá âm.

Song việc này nằm trong dự đoán của tôi, vì tôi có thể từ chỗ một người nhận được đáp án.

"Quá âm sao? Vị trí tổ chức nghi lễ vô cùng quan trọng, nếu chỉ đơn thuần đưa ra vấn đề cần người chết trả lời thì chỉ một căn phòng nhỏ phong kín là được, nhưng nếu là hỏi cái đó." Lê Chính ngồi trên ghế salon trong tay bưng một tách trà xanh.

"Cái gì?" Tôi tò mò hỏi."

"Từ kỳ." Anh ta đặt tách trà xuống, một tay cầm trong túi quần, một tay khác làm động tác xòe ra.

"Nếu có người muốn hỏi dò thời hạn chết của mình, quá âm cũng có thể biết đáp án, nhưng chỉ có một chỗ có thể hỏi cái chết." Anh ta đi qua bên cạnh tôi, thẳng đến trước cửa sổ, cúi đầu không nói.

Tôi không hỏi anh ta, vì tôi biết nếu anh ta muốn nói nhất định sẽ trả lời.

Quả nhiên, mấy phút sau, anh ta ngẩng đầu lên cười nói: "Chỗ đó, chính là nơi sinh của kẻ quá âm."

"Ồ? Sao lâu như vậy anh mới nói, gây hồi hộp hả." Tôi bất mãn trách, anh thì không cho là đúng.

"Bởi vì tôi vừa mới nhớ ra." Lê Chính ngẩng đầu, nheo mắt cười.

Vì vậy tôi thông báo cho Ngô Nhã Đông, hỏi hấn về nơi sinh của vợ hấn, hấn do dự một chút, nói phải suy nghĩ thật kỹ hoặc đi hỏi gia đình bên vợ, mà tôi cũng đúng dịp muốn xin sếp nghỉ phép, về phần Lê Chính anh ta nói rất hứng thú với chuyện này, kết quả chỉ nói hai ngày sau gặp mặt ở trạm xe lửa, ngay sau đó thì biến mất tăm. Mà Ngô Nhã Đông nhiều lần nói cho tôi biết nhất định hai ngày sau phải cùng nhau đi, vì công ty của hấn tuần tới phải tổ chức lại, hấn nhất định phải tham gia.

Hai ngày sau, tôi xin nghỉ dài hạn xong, cùng Lê Chính và Ngô Nhã Đông đến nơi sinh của vợ hấn.

Vợ Ngô Nhã Đông không phải sinh ra ở quê hương cô ta bấy giờ, cha mẹ là sau khi sinh cô ta ở huyện thành nhỏ này vài năm, không biết vì có gì mà dọn về quê, về phần nguyên nhân, vợ Ngô Nhã Đông chưa bao giờ chịu nói cho hấn biết.

Người của huyện thành này dường như cũng rất lạnh nhạt, Ngô Nhã Đông lo lắng cầm ảnh chụp đi khắp nơi hỏi thăm, phần lớn mọi người đều lắc đầu nói không biết, cuối cùng hỏi đến một người thanh niên mới biết đáp án.

Mấy tháng trước, vợ Ngô Nhã Đông cùng một người đàn ông cao lớn từng đến đây, song rất nhanh liền đến một căn nhà dân trong huyện thành.

Căn nhà này nghe đâu đã bỏ trống từ rất lâu rồi, mà tôi cũng nghĩ, nói không chừng đây chính là chỗ vợ Ngô Nhã Đông ra đời. Thế nhưng không biết vì sao cô ta và cha mẹ phải rời khỏi đây, vì sao căn nhà này lại bỏ trống mấy chục năm không ai dám ở.



Ngô Nhã Đông nói ngày trước vợ từng đề cập đến căn nhà cũ này, đồng thời khi kết hôn còn tới đây quét dọn, cho nên chúng tôi đi theo hẻm đến thẳng căn nhà cũ vợ hẻm từng sống.

Căn nhà kia nằm sâu phía bắc cách xa nhà ga, đó là một căn nhà thấp bé ba phòng nối liền, thật sự là hoang phế đã lâu, song ở cửa có thể phát hiện rất rõ ràng có dấu vết người từng ra vào. Ngô Nhã Đông có chút kích động, tôi bảo hẻm nghỉ ngơi một lát, vì vậy ba người cùng vào trong. Trong nhà khá tối, tôi và Lê Chính thiếu chút nữa ngã sấp.

Căn nhà tràn ngập hơi ẩm và mùi gỗ mục khiến người ta buồn nôn, thế nhưng giữa nhà đặt một cái bàn gỗ cũ, trên bàn lại còn có một ngọn nến cháy một nửa thì tắt.

"Xem ra vợ anh quả thực đã tới đây." Lê Chính cầm ngọn nến còn sót lại lên nhìn vừa chỉ sàn nhà, quả nhiên trên lớp bụi dày lẫn lộn một dấu giày nữ có thể nhận ra được, đương nhiên, còn có một dấu giày nam.

Chúng tôi tiếp tục đi tới buồng trong, bên trong cũng có một cái giường gỗ, mà dưới giường lại có một đôi giày da nữ phủ đầy bụi.

"Là giày da của cô ấy, tôi nhớ rõ, là tôi mua tặng sinh nhật cô ấy!" Ngô Nhã Đông như phát điên chạy tới đôi giày, song bị Lê Chính kéo lại.

"Nếu anh không muốn vợ mình chết, tốt nhất đừng đụng đến đôi giày kia." Lê Chính nói rất khế, nhưng lại như thuốc an thần khiến Ngô Nhã Đông bình tĩnh lại.

Bởi vì trước khi tới tôi đã nói với Ngô Nhã Đông, nếu muốn tìm được vợ hẻm, nhất định phải nghe lời quái nhân tóc bạc đầy đầu này.

"Cách đặt giày kia quyết định trạng thái sinh tử của kẻ quá âm. Khi quá âm, giày nhất định có một cái lật, nếu cả hai cùng thẳng, thì kẻ quá âm sẽ tỉnh lại, nếu lật hết, họ sẽ bị chết." Lê Chính vừa nói, vừa nhìn về phía đôi giày kia.

Tôi và Ngô Nhã Đông cũng nhìn kỹ lại.

Đôi giày da kia có một cái lật úp.

"Nếu lúc đó không ai động tới, có lẽ vợ anh còn sống." Lê Chính nhìn chăm chăm đôi giày da kia, trầm giọng nói.

"Vì sao, vì sao họ nhất định phải đến đây." Tôi nhin không được hỏi Lê Chính đang tìm đầu mối, Ngô Nhã Đông cũng nhìn sang, hần cũng mang theo nghi vấn giống vậy.

"Bởi vì thể chế, người có thể quá âm, sinh ra sẽ không khóc, mà dựa theo lẽ thường đứa trẻ không khóc là không thể sống nổi, nhưng chúng chẳng những có thể sống, mà còn thông minh hơn nhiều so với những đứa khác, nhưng chúng từ khi còn nhỏ đã bắt đầu biết mình khi nào sẽ chết, lần đầu tiên quá âm của kẻ quá âm thường là vô thức, xảy ra trong lúc mình ngủ, việc này phản ứng tự nhiên giống như thời điểm dậy thì vậy, cũng không phải nằm chính xác ở một độ tuổi.

Họ nhớ rất rõ giấc mơ của mình, cũng sẽ từ từ ý thức được mình đang quá âm, đương nhiên, có vài người sẽ giữ bí mật, có vài người sẽ lợi dụng việc này làm những chuyện khác, vợ anh rất có thể là đang giúp đỡ người ta, hoặc giả, cô ta ý thức được mình sẽ chết khi nào chỗ nào, tóm lại, kẻ quá âm nhất định sẽ trở lại nơi mình sinh, nếu cô ấy dự cảm thấy tử kỳ của mình." Lê Chính gằn từng chữ nói, còn Ngô Nhã Đông bên cạnh thì biến sắc.

Hắn xông lên nắm cổ áo Lê Chính.

"Cậu nói bậy! Cậu mới vừa rồi còn nói vợ tôi sẽ không sao cả!" Hắn rống lớn với Lê Chính, anh ta thì xem thường.

"Ta chỉ ăn ngay nói thật, nếu người không tin thì thôi." Lê Chính liếc mắt nhìn hắn.

Tôi lập tức đi tới tách họ ra, sau đó ra hiệu Lê Chính trước đừng nói gì kích thích Ngô Nhã Đông nữa. Ngô Nhã Đông thì xụi lơ đặt mông ngồi dưới đất, có chút thất thần lẩm bẩm gọi vợ hắn.

"Nếu không tìm được người đàn ông cao to kia, e rằng cũng không tìm được vợ anh đâu." Tôi nhìn quanh một lượt, quả thực không có bất kỳ manh mối nào, Ngô Nhã Đông đau khổ đứng lên, dự định đi ra ngoài.

"Ta nói này, nếu vợ người mất tích, e rằng người cảnh sát nghi ngờ đầu tiên sẽ là người đúng không?" Lê Chính bỗng nhiên đứng tại chỗ mỉm cười nhìn Ngô Nhã Đông. Tôi vô cùng kinh ngạc Lê Chính vì có gì lại nói thế. Ngô Nhã Đông cũng vô cùng khó hiểu.

"Cảnh sát quả thực từng hỏi dò tôi, chuyện đã từ lâu rồi." Ngô Nhã Đông trả lời.

"Kỳ thực người tìm bọn ta, chỉ là e ngại hôm nay là tử kỳ của người đúng không?" Lê Chính dứt hai tay trong túi quần.

"Tôi không hiểu cậu đang nói gì nữa?" Ngô Nhã Đông ngơ ngác nhìn Lê Chính.

Lê Chính không trả lời hắn, ngược lại chuyển sang tôi.

"Cậu biết vì sao cả nhà họ phải rời khỏi đây không, nếu như cậu là những người trong thôn, một đứa bé thường không biết giữ mồm giữ miệng đoán trước tử kỳ của cậu, hơn nữa lại chuẩn xác kinh người, mà đứa bé này còn là một đứa sinh ra đã không khóc, cậu sẽ nhìn chúng thế nào?" Lê Chính hỏi tôi.

"Quái vật." Tôi trả lời được.

Đúng vậy, quái vật, mười phần quái vật, cho nên cả gia đình đáng thương kia đành phải dọn đi, đồng thời mong đợi có thể trải qua cuộc sống mới, mà cô gái đáng thương kia ngày càng lớn lên, bởi rời khỏi nơi sinh, cô ta không cách nào đoán trước được tử kỳ của người khác, vì vậy cũng dần dần sống như người bình thường, thỉnh thoảng giúp người ta hỏi chút vấn đề của người chết.

Thế nhưng chôn giấu trong lòng cô ta còn có một việc, bởi vì cô ta đã sớm biết tử kỳ của mình, vì vậy cô ta lo lắng lập gia đình, sinh con, hy vọng có thể trải qua cuộc đời hoàn chỉnh của một người phụ nữ. Vì vậy cô ta gặp một người đàn ông, cô ta vốn cho rằng mình có thể bình thản trải qua vài năm sống sau cùng của mình, thế nhưng cô ta sai rồi.

Cô ta sơ suất cho rằng ông chồng mình căn bản không biết về quá âm, nhưng cô ta không ngờ người đàn ông kia đã sớm thông qua tra cứu tài liệu hỏi người ta mà biết cận kề tất cả mọi thứ bao gồm cả dự đoán sinh tử.

Thế là chồng cô ta quỳ gối trước mặt cô ta đau khổ năn nỉ hai người đi một chuyến về quê, vì người đàn ông cần biết chút tử kỳ của vài kẻ quan trọng, đúng vậy, đối với một người làm ăn mà nói, sinh tử của một vài người trực tiếp quyết định tiền đồ của hắn.

Vì vậy cô vợ rất cuộc quyết định đi về nơi tràn đầy cơn ác mộng thưở ấu thơ của mình, ở trong căn nhà cũ nát này tiến hành quá âm.

Chồng cô ta chiếm được đáp án, thế nhưng thật đáng buồn, mọi người có một nhược điểm phổ biến, đó chính là lòng hiếu kỳ, người đàn ông thuận miệng hỏi một câu, mình khi nào sẽ chết." Lê Chính bỗng nhiên ngừng lại nhìn về phía Ngô Nhã Đông, tôi cũng theo ánh mắt y nhìn lại.

Mặt của Ngô Nhã Đông đột nhiên trở nên căng lên, ánh mắt hấn tràn đầy địch ý, đồng thời lại mang cảm giác bi thương.

"Đáp án chính là, ngày hôm nay." Lê Chính đi từ từ đến giữa nhà.

"Người năm lần bảy lượt yêu cầu đến hôm nay, kể câu chuyện cho bọn ta biết, nhưng thật ra là e ngại cô vợ đã chết của người trả thù đúng không, cho nên người coi bọn ta là cộng rơm cứu mạng mà túm lấy đi tới đây, có thể giúp người vượt qua tử kỳ hôm nay, thậm chí khi đó, người có thể cũng nghĩ tới việc giết chết kẻ quá âm không biết có thể thay đổi số phận sẽ chết của người hôm nay hay không?" Lê Chính tiếp tục nói.

"Đừng nói nữa!" Ngô Nhã Đông rống to một câu, "Tôi chưa từng nghĩ tới việc giết cô ấy, tôi chỉ sợ, tôi sợ cô ấy." Ngô Nhã Đông suy sụp ngồi dưới đất.

"Căn bản không có người đàn ông cao lớn, người trước đó nói cho chúng ta biết tin tức về vợ người, e rằng là do người đã sớm sắp xếp rồi, cho nên người mới giành đi hỏi người thôn dân kia, còn có đôi giày, kỳ thực cũng không phải của vợ người, bụi trên đó và bụi trên ngọn nến căn bản không giống cùng một thời gian. Vốn dĩ không khí gian phòng phía trước lưu động cao hơn trong nhà, hơn nữa đồ da phải càng hút bụi hơn nến, đôi giày này thấy thế nào cũng giống do

con người cầm bụi rắc lên nhỉ? Mấu chốt nhất, kẻ quá âm sẽ không mang giày da cao gót tiến hành nghi thức, có lẽ giày trước đó không tiện lấy ra nữa người mới thay thế đôi này đúng không?

Người sờ dĩ soạn ra câu chuyện này, năm lần bảy lượt đòi chúng ta tới đây hôm nay, chỉ là để có người làm chứng, chứng minh người đàn ông cao to thần bí kia ra tay với vợ mình đúng không? Người có lẽ không ngờ tới ta hiểu rõ quá âm hơn người, cho nên người đành phải vội vàng đi tới đây tùy tiện bố trí hiện trường, mua chuộc dân bản xứ đừng nói ra ngày đó thật ra là người và vợ trở về căn nhà cũ này, người lợi dụng tâm lý chán ghét của người ở đây với vợ mình để thuyết phục họ, có lẽ đối với những người đó mà nói vợ người chết càng sớm càng khiến họ an tâm hơn, ở chỗ này người lớn tuổi biết vợ người có thể quá âm đều tránh né cô ấy như như ước định mà thành vậy, xem cô ấy như điều cấm kỵ ở đây." Lê Chính tiếp tục chất vấn Ngô Nhã Đông.

"Tôi cho rằng cô ấy đang nói đùa, dù sao loại chuyện đoán trước tử kỳ này chẳng qua là trong truyền thuyết mà thôi, thế nhưng cô ấy thấy tôi không tin, nhanh chóng đoán tử kỳ của một thôn dân, quả nhiên, khi đó tôi bắt đầu sợ hãi, làm rùm beng với cô ấy, cô ấy khóc nói quá âm cũng chưa chắc sẽ chính xác, nhất là thời điểm một vài chuyện đặc biệt phát sinh, quý mới tin cô ta! Cái chết sao có thể có thời gian kết thúc? Với tôi mà nói à đàn bà này chắc chắn là một con quỷ, rời khỏi cô ta, rời khỏi cô ta may ra tôi có thể sống sót được! Đây chính là suy nghĩ của tôi lúc ấy. Thế là tôi đề nghị trở về nhà cũ lần nữa, lần nữa quá âm dự đoán tử kỳ, cô ấy bắt đầu dĩ đành phải đồng ý, mà lần đó, khi cô ta bắt đầu, tôi đã làm lật cả đôi giày của cô ta.

Tôi thật sự không ngờ, cô ta thế mà lại chết, mặc cho tôi có gọi thế nào cô ấy cũng không tỉnh lại, tôi bắt đầu sợ hãi, bởi vì tôi không biết loại hành vi này của mình có tính là mưu sát hay không, có lẽ sẽ

không ai tin loại chuyện hoang đường lật giày có thể giết chết một người này, đừng nói tra được ra tôi, dù cho tôi chủ động tự thú, cũng sẽ bị cảnh sát đá văng ra ngoài hoặc đưa đến bệnh viện tâm thần, tôi đành phải chôn thi thể cô ta trong phòng ngầm trong cùng bao gồm cả đôi giày kia, đồng thời biên soạn ra một câu chuyện về người đàn ông cao to, nói cô ta mất tích. Thế nhưng sau đó mỗi ngày tôi đều ở nhà chịu sự dẫn dắt của cô ta, vì vậy tôi nghĩ tới tử kỳ của mình được cô ta đoán trước, tôi ôm tâm lý thử một phen tìm đến các cậu, hy vọng các cậu giúp tôi vượt qua ngày hôm nay." Ngô Nhã Đông vô lực nói.

"Người cho rằng ta có năng lực giúp người chạy trốn cái chết sao? Người sai lầm rồi, ta cũng không làm được, dự đoán của vợ người rất chuẩn xác, không tin người có thể quay đầu nhìn xem." Lê Chính bỗng đưa ngón tay chỉ vào căn phòng đen kịt trong cùng.

Phía sau cửa phòng không biết vì sao đóng lại, chỉ để lại khe cửa sổ lọt vào chút ánh sáng rét lạnh.

Như kiếm vậy, cắm xuyên qua lớp đất nền nhà nhìn qua rõ ràng từng bị đào lên tươi xấp.

Tròng mắt Ngô Nhã Đông gần như lòi cả ra, chặt chẽ nhìn chăm chăm chỗ ấy. Đống đất kia nhoi lên vào cái, thỉnh linh phá vỡ.

Một bàn tay gần như thối rữa từ trong thò ra, sau đó là một bả vai gầy yếu, là cô gái đáng thương kia, mái tóc dài của cô ta quấn chặt lấy đầu mình, cô ta dùng tư thế ngọ nguậy như rắn bò về phía ông chồng đã tê liệt ngã xuống một bên.

Ngô Nhã Đông đã không còn sức đứng lên nữa, hấn chỉ theo bản năng lấy tay che mắt mình.

Khi tôi muốn qua đó cứu hấn, người phụ nữ kia đã dùng tốc độ không thể tin nổi nhanh chóng quấn lấy Ngô Nhã Đông, người nọ thì chỉ khẽ hừ vài tiếng, rồi không còn động tác gì nữa.

Đầu Ngô Nhã Đông tựa vào đùi người phụ nữ kia, người phụ nữ chậm rãi cúi thấp đầu, mái tóc dài đen nhánh dính bùn đất ướt nhẹp chậm rãi rũ xuống mặt Ngô Nhã Đông.

Tôi nghe được từng đợt tiếng động tương tự như xương cốt bị gặm cắn. Tiếp đó Ngô Nhã Đông bắt đầu kịch liệt co giật cơ thể, hấn như con chuột đồng bị trúng độc, căn bản không có sức chạy trốn hoặc phản kháng.

Sau đó hai người họ vẫn tiếp tục duy trì loại tư thế này, cái đầu của họ bị mái tóc kia bọc lại sít sao.

Lê Chính thờ dài, bỗng nhiên lại kinh ngạc nhìn nữ thi kia, tiếp đó bừng tỉnh đại ngộ ồ một tiếng.

Lúc rời đi tôi rất cuốc vẫn không nhận được hỏi anh ta, có phải lại phát hiện cái gì không.

"Kỳ thực, tôi cũng không hiểu quá âm lắm, hóa ra, nếu trong cơ thể của kẻ quá âm dựng dựng một sinh mạng mới, thì có thể trốn tránh khỏi tử kỳ kinh khủng kia, có lẽ nguyên nhân đặc biệt mà vợ Ngô Nhã Đông nói, chính là chỉ cái này, vừa nãy tôi thấy tay của cô ấy ôm thật chặt lấy bụng, giống như bản năng vậy, nên chột nghĩ ra."

"Kết cuộc của sinh là tử vong, kết cuộc của tử vong là trọng sinh sao? Thế nhưng vì sao cô ta không sớm nói cho Ngô Nhã Đông biết?" Tôi khó hiểu hỏi.

"Bởi vì sớm nói cho hấn biết, gã kia nhất định sẽ yêu cầu phá bỏ đũa



bé, cô vợ thật ra muốn mượn sự ra đời của đứa bé thay đổi số mạng hai vợ chồng họ, kết quả đến cuối cùng vẫn không cách nào trốn tránh được."

## Chương 98: Đói

Thà nói là một câu chuyện có thật, chẳng bằng nói là một đoạn ký ức do người trong cuộc hoặc nhiều hoặc ít có yếu tố kết luận chủ quan thì đúng hơn, bởi vì khi tôi nhìn cha mình kể với câu chuyện này, ánh mắt ông đã mất đi tiêu điểm, tựa như tiến vào trạng thái nửa ngủ, từ trong miệng khẽ phun ra những câu chữ tuy rằng trầm thấp nhưng rõ ràng có thể phân biệt, song lại giống như mê sảng trong mơ.

"Ba 18 tuổi đi tới một nông trường, đó là một nơi núi bao quanh ba mặt, cảnh sắc tuy rằng đẹp đẽ nhưng ba căn bản không rảnh quan tâm, ba lên núi xuống làng cải tạo, toàn bộ biên chế nhân viên của nông trường này là dựa theo quân đội mà tính, một đội 12 người, chia làm đội trưởng chính phụ, đại đội trưởng phần lớn đều là quân nhân chân chính đảm nhiệm.

Mọi người ban ngày lao động, cấy mạ gặt lúa đập bông, làm dễ sợ mệt kinh khủng một ngày ba bữa, quá trình tiếp nhận xuống làng cải tạo, bọn ba có cả trăm người, đều ở cùng một ký túc xá lớn, giường kê sát giường, mọi người tuy khổ cực, nhưng cũng sống khá vui vẻ, tuổi tác đều xấp xỉ nhau, chỉ có vài điểm khiến người ta rất khó chịu.

Tục ngữ nói thẳng choai choai, ăn mạt bố mày, mỗi người đều ăn mạnh, tuy thức ăn hiếm thấy món mặn, quanh năm hai dưa một tiêu — — bí đao bí đỏ trái ớt, nhưng mọi người vẫn ăn ngon lành, chuyện một bữa cơm ăn ngang ngựa cả cái chợ kia, hơn nữa cộng thêm thu hoạch mùa vụ đồng áng nặng nhọc, cho nên vẫn có rất nhiều người thường phát ra tiếng ùng ục như gõ trống vào buổi tối, sau đó sẽ nghe được một tiếng thờ dài và cổ họng ra sức nuốt nước miếng.

Mà mỗi khi lễ tết, căn tin xuất hiện thức ăn một năm khó gặp như thịt kho tàu, tất cả mọi người bắt đầu tranh cướp như điên, mỗi binh đoàn sản xuất đều từng nghe nói những vụ vì căn tin có làm thức ăn mà phát sinh cãi vã dẫn đến ẩu đả thậm chí thương vong, thế mới nói người chết vì tài chim chết vì ăn, con người ở trên phương diện ấy còn quan tâm được gì nữa, lấp đầy bụng mới là chuyện duy nhất nghĩ trong đầu.

Mỗi sáu giờ sáng, người cả đội sẽ tụ tập ở căn tin, mọi người đón ánh nắng lạnh lẽo mới vừa thoát nạn trở về dưới sự hướng dẫn của chỉ đạo viên độc thuộc lòng Mao tuyển (Là viết tắt của Tuyển tập Mao Trạch Đông), mà đối diện bọn ba, phơi dưới nắng một đám gà vịt thịt cá bóng loáng dầu mỡ đang được ướp, vì vậy mọi người luôn là đọc một câu trích dẫn Mao Trạch Đông, lại nuốt xuống một bãi nước miếng, chỉ đạo viên là một vị quân nhân chuyên nghiệp từng ra chiến trường, trên mí mắt phải của hấn còn có một vết sẹo cỡ bằng ngón trỏ, nghe đâu vết thương ấy suýt nữa khiến hấn thành độc nhãn long. Hấn dùng giọng nói âm vang thô cuồng khiến trách chúng tôi.

"Những thứ này đều là thịt chiến bị! Các cậu chớ hòng mơ tưởng, biết cái gì là thịt chiến bị không? Chính là chuẩn bị để ứng phó với đế quốc Mỹ và thế lực còn sót lại của Quốc Dân Đảng âm mưu phản công chúng ta, mọi người phải thành thật học trích dẫn của Mao chủ tịch, không có vũ trang trên mình, càng phải giữ vững niềm tin trên tinh thần!" Nói xong, hấn liền dẫn chúng tôi đi tập thể dục buổi sáng, sau đó sẽ húp cháo lao động.

Đương nhiên, những thanh niên mười bảy mười tám này tuyệt đối sẽ không thành thật dựa theo lời chỉ đạo viên đại đội mà làm, tuy rằng bọn ba đều không phải là binh sĩ trực thuộc, nhưng tuyệt đối là được yêu cầu dựa theo binh sĩ quân nhân, tất cả những chuyện trộm gà trộm chó bắt được tuyệt đối sẽ nghiêm trị không tha, thế nhưng vậy cũng chẳng mấy may ngăn được những tên ham ăn ham uống kia.

Họ gần như dùng hết đủ loại biện pháp để giành được những gì có thể ăn.

Quan hệ thân thiết nhất với ba, là một người to con tên A Ngu, dáng vẻ của cậu ta rất chững chạc, mà trên thực tế quả thực cũng trưởng thành hơn so với bọn ba nhiều, giống như một người anh cả chăm sóc bọn ba, nhất là ba, cậu ta nói cơ thể xương cốt ba yếu ớt, phải rèn luyện thật tốt, còn kéo ba cùng chơi bóng rổ, cũng từ khi đó ba mới thích chơi bóng rổ.

A Ngu dường như vào những lúc bọn ba bụng đói kêu vang luôn có thể biến ra vài cái bánh khô hoặc hai ba củ khoai lang, ai cũng không biết cậu ta lấy từ đâu ra, mỗi lần hỏi, cậu ta đều cười không đáp, tuy rằng dáng dấp cao to, thịt trên mặt lại như giấy nhám đã mài hết vậy, đôi môi dày luôn mang màu sắc của thịt khô ướp đã lâu, nhưng cậu ta cười lên lại ngây thơ như trẻ con, hai mắt đều bị cơ thịt chung quanh đè nén nhìn không thấy đâu. Khi đó hình tượng A Ngu trong cảm nhận của ba rất cao lớn, khi đó người có thể kiếm được thức ăn chính là A Ngu, cho nên tất cả mọi người đều quan tâm cậu chàng tên A Ngu này.

Nhớ kỹ có lần ba hỏi chỉ đạo viên về gia thế của A Ngu, ông ta chỉ đại khái nói cha A Ngu trước kia là một bác sĩ đặc biệt thích về quê chơi, hơn nữa nghe đâu y thuật khá cao siêu, còn từng du học ở nước ngoài.

"Do đó, trong xương máu con ông ta nhiều ít thấm đẫm chút tư tưởng tư bản, cho nên càng phải tiến hành cải tạo thôi." Chỉ đạo viên nghiêm túc nói với ba, mà ba thì cái hiểu cái không gật đầu.

Đương nhiên, có người như A Ngu có gì liền lấy ra vội vàng chia sẻ, cũng có người như Tiểu Lý cái gì cũng giấu giếm ăn một mình, Tiểu Lý là người Thượng Hải, nghe đâu cả nhà là hậu duệ của tư

sản, ngày đầu tiên hấn tới da mỏng thịt non, giống như con gái vậy, nói chuyện khế khàng, chỉ đạo viên cau mày nói cậu thật sự cần tới đây cải tạo cho thật tốt, vì vậy nửa năm trôi qua, Tiểu Lý cũng biến thành đăm ngắc đầu chửi má nó, cúi đầu chà xát chân, cả người phơi nắng đen như than, khắp nơi là da chết chưa tróc hết như bọ ba, chẳng qua có một vài thứ hấn trước sau không thay đổi, từ đáy lòng hấn khinh thường bọ ba, tuy rằng không dám nói rõ — — Hấn sợ bị ăn đòn, ngày đầu tiên hấn cười nhạo A Nguru là một tên ngốc, không khác gì con trâu trên ruộng, lập tức bị đánh năm bẹp, sau đó A Nguru rất nghiêm túc, dùng giọng điệu thầy giáo giảng bài nói đừng cười nhạo trâu, trâu trong lòng dân quê rất quan trọng. Sau đó A Nguru và Tiểu Lý kết thù, hai người nếu không buộc phải nói chuyện tuyệt đối không nhìn mặt nhau. Mà ba, Tiểu Lý cảm thấy trong cả đám chỉ có ba là người tốt nghiệp phổ thông mới có khả năng nói chuyện một chút, mỗi khi ở cùng hấn, hấn luôn dào dạt hồi tưởng ngọt ngào nhớ tới cuộc sống trước kia của mình, lần nào cũng là cậu biết đó là gì không? Nhìn cậu là biết không rồi, tôi nói cho cậu biết nhé. Có nhiều lần ba thật muốn nói ba không biết, cũng không muốn biết làm gì, nhưng mỗi lần lời đến khóe miệng nhìn vẻ mặt hấn kích động giống như ngậy ngất thế lại không mở miệng được, đành phải mặc cho hấn lái nhái nói một mình cả buổi.

Con có lẽ cảm thấy những chuyện ba kể có phần bình thường đúng không, thời ấy dường như cũng thế, nhưng ba phải kể về A Nguru và Tiểu Lý rõ ràng, vì hai người họ hầu như quyết định kết cục của sự kiện kia.

Chuyện bắt đầu là vì chỉ đạo viên phát hiện có người đồ cơm, kỳ thực chuyện này không tính là mới mẻ gì, trong những nữ học viên có rất nhiều người thường đồ cơm, mặc dù là binh đoàn biên chế, thế nhưng trong nông trường cũng có quầy bán quà vặt, cũng có những đồng hương thích bán chút sản phẩm phụ, những cô gái này phần lớn gia đình giàu có, tuy bị cưỡng chế đưa đến vùng quê này

lao động nhưng người nhà thỉnh thoảng bỏ vào rất nhiều thức ăn và tiền tiêu vặt, đương nhiên các cô ấy chướng mắt cơm canh sơ sài trong phòng ăn, thế nhưng lần này dường như làm có chút thái quá, bởi vì ba biết Tiểu Lý cũng đồ cơm, hình như là lúc xế chiều hẳn nhận được một khoản tiền gửi bưu điện của gia đình, ăn con gà quay, đương nhiên, hẳn chỉ kéo mình ba đi, sau đó thận trọng từ lưng gà xé xuống một khối thịt gà lớn chừng bàn tay, sau đó dường như cảm thấy nhiều quá, hẳn lại cầm cái cánh cho ba, ba chỉ cười cười, đã có đồ ăn chùa, hà tất so đo nhiều như vậy, thế là dọc đường đi Tiểu Lý vừa gặm gà quay vừa giảng đạo với ba về thức ăn ở Thượng Hải của hẳn, hẳn nói nếu ở Thượng Hải chần chẫn sẽ mời ba ăn gà nấu rượu, thứ kia so với gà quay này ngon hơn nhiều.

Nói trở lại chỉ đạo viên, ông ta giận tím mặt, báo chuyện này cho doanh bộ, vì vậy doanh bộ quyết định cả đội dựa theo thứ tự ăn cơm ức khổ.

Cái gì gọi là cơm ức khổ? Đó chẳng phải thứ gì tốt, chỉ đạo viên tập hợp tất cả mọi người trong đội ở căn tin, đầu tiên là chửi mắng một trận, nói cái đuôi ham ăn biếng làm sống an nhàn sung sướng của giai cấp tư sản trong óc bọn ba vẫn chưa cắt mất, căn bản không cách nào hòa nhập vào đông đảo tầng lớp anh em nông dân, vì vậy chỉ chậm rãi dùng một thùng nước rửa chén, nói đây là vật liệu chính của cơm ức khổ, sau đó nói tuần tiếp theo, mọi người chỉ được ăn cơm ức khổ từ cơm rau cải thừa và bánh bao cũ khô cứng bỏ đi, hơn nữa toàn bộ quầy bán quà vặt không được phép bán đồ cho người của trại bọn ba, bắt được giấu đồ ăn riêng, sẽ bị phạt nặng.

Mệnh lệnh vừa ra, tất cả mọi người choáng váng, vì vậy mấy ngày tiếp theo ai cũng không ngừng than đói, cơm ức khổ kia ngửi vào rất thơm, nhưng ăn trong miệng cắn cũng không cắn nổi, hơn nữa nhìn đặc thể kỳ thực ít ỏi ghê gớm, mọi người ăn cái này sắc mặt vàng như nến, mới đầu còn có người tuyệt thực kháng nghị, nhưng chưa

đến mấy ngày thì chịu không nổi ngoan ngoãn đi ăn, về sau bắt được mấy người giấu giếm đồ ăn lương khô mua được bên ngoài, kết quả đều bị chỉ đạo viên đột kích kiểm tra, tịch thu hết.

Mấy ngày đó ba và A Nguru đều đói đến nói chuyện cũng lười lên tiếng, tất cả dùng tay thay thế, không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không nói dư một chữ, mà Tiểu Lý lại rất kỳ quái.

Cơm ức khổ hăn ăn rất ít, vẫn như cũ tinh thần tỉnh táo, chẳng những không gầy đi, mà người còn mập lên, song hăn giải thích nói là sưng phù, nhưng ba thấy không giống, mặc dù mọi người đều sưng phù, chân mập giày mang không vừa, thế nhưng chân Tiểu Lý vẫn thật tốt mà.

A Nguru không muốn biết nhiều về chuyện Tiểu Lý, mỗi khi ba nhắc tới cậu ta cũng chỉ hừ mũi nói thường thấy hăn nửa đêm ra ngoài, sau đó mang theo mùi thịt trên người lui về ký túc xá, ba bèn đoán thẳng nhãi này không chừng chuồn đến đâu đó ăn trộm.

Một buổi tối, ba đói đến nổi dạ dày trào nước chua lên miệng, tất cả mọi người trần trọc trên giường, cuối cùng không biết là đang ngủ hay đói quá hôn mê, ba mơ mơ màng màng ngồi dậy, đột nhiên vai bị hai bàn tay lay động, ba dựa vào ánh trăng lạnh lẽo ngoài cửa sổ, không ngờ nhìn thấy là A Nguru.

Dáng vẻ cậu ta mang theo chút căng thẳng, sau đó làm một động tác im lặng với ba, ngay sau đó ra hiệu ba đi theo cậu ta.

Ba luôn cho rằng đi theo A Nguru dĩ nhiên sẽ không sai được.

A Nguru mang theo ba cẩn thận đi khỏi ký túc xá, không ngờ lại chạy tới căn tin, hai bọn ba trèo qua tường rào mất cả buổi, thật sự là đói nên tay không có chút sức lực, ba và cậu ta chạy vào phòng bếp sau

căn tin, bên trong tối đen đưa tay không thấy được năm ngón, dáng vẻ A Nguru như một con trâu vờn dùng cái mũi to ra sức ngửi không khí, sau đó kéo ba hướng một bếp lò trong góc chạy đi.

Khi ba vừa chạy tới nhìn, thiếu chút nữa bật cười, hóa ra lại là một đồng khoai lang nướng chín, từng củ lớn cỡ quả đấm, lẻ loi chất trong xó bếp.

"Ăn đi, nhưng phải nhanh lên chút, bất cứ lúc nào cũng sẽ có người tới kiểm tra." A Nguru vừa nói, vừa nhanh chóng cầm một cái bỏ vào miệng.

Ăn một chầu khoai lang kia ba đời này khó mà quên, bởi vì ba thiếu chút nữa bị nghẹn chết.

Đang ăn phân nửa, thình lình ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân người chạy tới, ba và A Nguru đồng loạt ngừng nhai, sau đó cầm lên mấy củ khoai bỏ chạy, có thể là sợ, cũng có thể do ăn chút thức ăn rồi ba chạy nhiều sức hơn, song khi đang nuốt xuống thế mà lại nghẹn.

Ba bất chấp tất cả, gắng gượng trèo qua rồi té lăn trên đất, một khắc kia thực sự cảm giác mình khó chịu muốn chết, máu toàn thân đều vọt lên ót, hô hấp càng ngày càng khó khăn, A Nguru vội vàng giúp ba vỗ lưng, may mắn, đám khoai lang kia rốt cuộc cũng trôi xuống.

Ba thở hồng hộc quay đầu lại nhìn, muốn xem tên khốn kiếp nào thiếu chút nữa hù chết ba, lại nhìn thấy một hình bóng quen thuộc.

Tuy rằng trời tối, thế nhưng ánh trăng đêm đó lại vô cùng sáng, cho nên người nọ chắc chắn là Tiểu Lý.

"Đi theo hắn." A Nguru bỗng nhiên vẫy tay, ngấm lại cũng đúng, dù



sao đã ra rồi, cứ đi theo xem rốt cuộc thằng oắt đó đang làm gì, vì vậy ba cũng tò mò đi theo.

Ba và A Nguru đi theo sau Tiểu Lý luôn duy trì khoảng cách hơn mười thước, xa hơn nữa sẽ không thấy rõ hướng đi của hắn, mà người này cũng khá cẩn thận, đi một chút dừng một chút, không biết đi bao lâu, chỉ biết đường núi càng ngày càng gồ ghề, ba bắt đầu hoài nghi hắn rốt cuộc muốn đi làm cái gì.

Cuối cùng, bọn ba dừng lại ở giữa một sườn núi phía bắc nông trường, Tiểu Lý đi về phía một căn nhà lá rộng lớn, phía ngoài nhà còn có một chuồng gà thật to, song phòng chừng gà đều đã được xua vào, bên trong một con gà cũng không có.

Ngẫm lại buồn cười, dân quê vùng này rất nhiều người đều ghét bọn ba, trước đó vài ngày ba và A Nguru thêm mấy người nữa còn từng trộm gà của dân quê, tuy rằng để lại mấy đồng tiền, nhưng thực tế không khác gì cướp trắng, việc này nhìn mãi quen mắt, có người mắng chửi vài câu còn chưa tính, còn có vài bác gái tốt bụng thấy bọn ba đáng thương, mắt nhắm mắt mở, xem như không thấy, mà bọn ba cũng sẽ không thường xuyên lạm dụng chuyện này, thỉnh thoảng thực sự trong bụng vét không ra chút mỡ nào mới chén một bữa, song lần này làm cho rất nhiều người thấp thòm lo lắng cho bầy gà, cứ đến đêm lại xua hết vào trong nhà mình.

Ba và A Nguru cẩn thận khom lưng đi tới. Ghé bên khe cửa nhìn vào trong, cửa kia bện từ tre trúc mà thành, mùa hè mát mẻ thông thoáng, khe hở cũng nhiều.

Xuyên qua ngọn đèn tối mù trong phòng, ba thế mà nhìn thấy thằng oắt Tiểu Lý kia bung một cái chén kiểu màu lam thật to ừng ực uống canh.

Là canh gà, mùi thơm kia theo khe cửa bay ra, nước bọt của ba suýt chảy cả ra, lúc trước còn cảm thấy khoai lang là mỹ vị tốt nhất, bây giờ gần như cả mùi của nó cũng đều không nhớ được.

"Thúy, tại sao em chưa bao giờ chịu ăn chút gì." Tiểu Lý đặt chén xuống, dịu dàng nói, ba không thấy được người còn lại trong nhà, bởi vì Tiểu Lý đang ngồi, mà người kia dường như đứng bên cạnh.

"Anh cứ ăn đi, em nhìn anh ăn em đã vui rồi, anh là người có kiến thức, cả ngày phải phí đầu óc, cơm ức khổ của đại đội anh ăn sẽ ngốc mất, em đau lòng." Người tên Thúy kia là một cô gái trẻ tuổi, giọng nói giòn như táo vừa hái, ngọt như quýt cát vừa thu, trong miệng ba chọt bắt đầu ứa nước chua, cũng không biết là từ dạ dày, hay là từ trong lòng.

"Vậy em cũng phải ăn chút gì đi. Làm anh ngại lắm." Tiểu Lý lại còn chủ động mời người ta ăn, ba lần đầu nghe được như vậy.

"Không được, còn chưa tới lúc, con gái mọi nhà không thích hợp ăn thịt gà lúc này, bọn em vùng này đều như vậy, cho nên nuôi gà đều là bán trứng dùng." Thúy kia lại nói, trong giọng tràn đầy quan tâm.

"Thúy, anh hứa với em, chỉ cần anh trở về Thượng Hải, nhất định sẽ quay về đưa em đi, chúng ta rời khỏi chỗ quái quỷ này, rời khỏi nông trường chết tiệt này trải qua cả đời tốt lành." Tiểu Lý bỗng nhiên động tình.

"Dạ, em tin anh." Tiếp theo, hai người rơi vào im lặng.

A Nguru bỗng nhiên kéo ống tay áo ba, dùng một động tác ra hiệu đi thôi. Vì vậy ba và cậu ta quay về ký túc xá.

Vừa nằm xuống không bao lâu, Tiểu Lý cũng lén lút tiến vào, sau đó

mặc nguyên quần áo nằm xuống, hô hấp hẳn rất gấp, ba liếc mắt nhìn hẳn, người này, ngay cả miệng mỡ cũng không lau sạch, chiếu lấp lánh dưới ánh trăng, hai mảnh môi như thủy tinh vỡ vụn vậy.

Cơm ức khổ còn sót lại ngày cuối cùng, ăn xong rồi chỉ đạo viên quyết định khôi phục cơm thường, đồng thời hứa hẹn có bánh bao thịt, mọi người đang hân hoan nhảy nhót, thì ba phát hiện vẻ mặt của A Nguru có chút không bình thường.

Ba hỏi cậu ta xảy ra chuyện gì, không ngờ lần đầu tiên A Nguru nói mình đang lo lắng cho Tiểu Lý.

"Không phải chứ? Cái thằng này cậu có thể cũng đang ghen tỵ người ta tìm được vợ lại còn tìm được một phiếu cơm miễn phí chứ gì?" Ba nửa đùa nửa thật nói, A Nguru không trả lời, như trước ngẩng đầu lạnh lùng nhìn ba. Ba phát giác có chút bất thường, cậu ta rất ít dùng loại vẻ mặt này với người khác.

"Cậu không hiểu đâu, tôi kỳ thực là dân bản xứ, về sau khi tôi vừa hiểu chuyện thì cha mang tôi rời khỏi đây, khi ông còn sống luôn bảo với tôi đừng quay về, song ông chết chưa bao lâu, tôi lại vừa khéo được phân về đây, bản thân cũng cảm thấy buồn cười, tôi quá quen thuộc với nơi này, từng ngọn cây cọng cỏ một chút thay đổi cũng không có, người vùng này tuy coi như lương thiện, nhưng bụng dạ khó lường, bất cứ lúc nào cũng đừng nên quá lơ lửng, tục ngữ có câu tâm hại người không được có, nhưng tâm phòng người không thể không." A Nguru chậm rãi nói, ba lúc này mới hiểu ra vì sao cậu ấy đối với thứ gì ở vùng này cũng rõ như lòng bàn tay.

"Cậu biết không, hôm qua núi kia kỳ thực trước giờ không có người ở, hơn nữa tôi căn bản chưa từng nghe qua quy định con gái vùng này không được ăn gà."

"Vây cũng có thể do cơ thể cô Thúy kia không tốt nên không thể ăn được." Ba không biết tại sao lại nói hộ cho Tiểu Lý, có lẽ trực giác cảm thấy cô bé kia không phải người xấu.

"Những người thành phố như các cậu còn hiểu quá ít về thế giới này, có vài thứ không phải đơn giản như các cậu nghĩ đâu, nếu không thì thế này, đại đội tối đến mới khai hỏa nấu cơm như thường lệ, buổi chiều tôi sẽ cùng cậu đi một chuyến đến sườn núi phía sau xem sao." Lời A Nguru nói không có chỗ nào phản bác được, đương nhiên ba đành phải bằng lòng.

Mà Tiểu Lý cũng càng ngày càng kỳ lạ. Hấn không thích theo ba tán gẫu nữa, mất đi cái tên đáng ghét này quấy rầy ba trái lại có chút không quen, chủ động chào hỏi, hấn lại xa cách, khi lao động cũng không tập trung, bị đội trưởng quát mấy câu. Không có việc gì chỉ một mình ngồi xỏm ở đâu đó chờ người ra.

Khi ba tới muốn tìm hấn nói chuyện, hấn bỗng ngẩng đầu lên, làm ba giật cả mình.

Thịt trên mặt hấn ửng hồng, còn nhúc nhích như chuột rút vậy, miệng hơi hé, nước dãi chảy dài, miếng bàn có bao nhiêu ghê tởm.

"Đói quá, tôi đói quá, ăn, ăn." Thần trí hấn dường như không còn rõ ràng nữa, "Thúy, Thúy, anh muốn ăn gà, anh muốn uống canh." Hấn đứng phắt dậy, nhoáng cái đi về hướng sau núi tối qua.

Ba vội vàng đi tìm A Nguru, A Nguru nhú mày, không nói gì liền lao ra cửa đi theo Tiểu Lý.

Chiều tháng năm nóng gay gắt, còn chưa đi được mấy bước, trên người ba và A Nguru đã bốc hơi nóng, cộng thêm thức ăn không tốt, mắt ba bắt đầu nổ đom đóm.

"Cố gắng chút, sắp tới rồi." A Nguru vỗ vai ba, ba cũng gật đầu tiếp tục đi theo Tiểu Lý, hôm nay bọn ba cơ hồ là đi thẳng phía sau hắn, hắn dường như không hề nhận ra bọn ba, chỉ như cái xác không hồn đi lên núi, hơn nữa còn đi rất nhanh.

Thời điểm gần đến căn nhà, ba và A Nguru trốn bên cạnh đồng cỏ dại cao cỡ một người, nhìn chằm chằm tình huống trước mặt.

Trong chuồng nuôi mấy con gà, mỗi con đều béo ú khỏe mạnh, ba rất khó hiểu, bởi vì trước đó ở nhà dân quê trộm được gà chưa từng có ai nuôi mập đến thế. Những con gà này cũng không sợ người lạ, chỉ là giống hệt Tiểu Lý ánh mắt dại ra, không có chút sức sống.

"Thúy! Mở cửa mau, anh đói, anh muốn ăn rồi." Tiểu Lý rống to với cánh cửa trúc, tiếp theo dùng đấm tay hung hăng đập vào.

Cửa mở, bước ra một người, nhưng khi bọn ba thấy cô ả, gần như kinh hãi nói không nên lời.

Đó nào phải cô gái trẻ tuổi, căn bản là một bà già nếp nhăn bò đầy trên mặt, mắt bà già như dao sắc từ trên trán rạch ra một khe hở, cười hì hì nhìn Tiểu Lý, bà ta cười càng khiến ba khó chịu, những nếp nhăn kia giống như có sự sống vậy, từng sợi một như những con giun chậm rãi nhúc nhích trên khuôn mặt già nua của bà ta.

"Tiểu Lý, anh đến rồi à, em sẽ cho anh ăn ngay, ăn no rồi, sau đó em cũng phải ăn, bởi vì em cũng đói lắm, đói biết bao năm rồi." Bà già lên tiếng, giọng nói kia vẫn là giọng cô gái trẻ tuổi nghe được tối qua, nếu không phải thực sự chưa ăn gì, ba gần như sắp nôn hết, ba cố gắng nuốt xuống nước chua dâng lên trong cổ họng, nhìn về phía A Nguru.

Vẻ mặt A Nguu rất lạnh lùng, cậu ta nhìn thẳng vào bà già kia, cũng đè ba xuống nói ba tạm thời đừng nhúc nhích, để xem rốt cuộc thế nào.

Ba thấy Tiểu Lý giống cái gì đó, nên nói thế nào nhỉ, đúng rồi, giống như một con dã thú bụng đói kêu vang, mặc dù thức ăn đặt trước bầy rập, hấn cũng không chút do dự tiến lên. Bà già cười hì hì quay đầu, đi vào. Ba dường như nhìn thấy trên gáy bà già kia có vết bớt hình thoi.

"A!" A Nguu đột nhiên kinh ngạc hô lên, tiếp theo vội vàng kéo ba vào nhà.

Ba thấy một cảnh tượng vô cùng đáng sợ, trong căn nhà lá ấy khắp nơi treo tứ chi người và thịt nát đã ướp, họ như thịt chiến bị treo ở cửa phòng ăn vậy, chính tề trưng bày thành một hàng, đều dùng dây thép móc qua, thịt đã bị ánh nắng phơi co rút lại, khô quắt không còn hình dáng, mà trên mặt đất còn có một cái chậu rửa mặt, bên trong là một ít ngũ cốc, bên trên rắc chút thịt vụn.

Hóa ra những con gà ngoài cửa kia được nuôi bằng thịt người.

Bà già tuyệt không chút hoảng hốt, bà ta cười hì hì nhìn ba, lại nhìn A Nguu, thỉnh linh, bà ta bắt đầu nghi hoặc.

"Giống, giống lắm, quá giống!" Bà ta nói liên tục ba từ giống, sau đó nổi điên vọt tới cái giường bên cạnh, lấy gối đầu ra, bên trong lại có bức ảnh cũ.

Ảnh chụp trắng đen, ở hai bên có hai dấu ngón tay màu xám trắng, có lẽ do bị ai cầm thời gian dài.

Ba liếc mắt nhìn ảnh chụp, là một gia đình ba người thông thường,

đứa bé ở chính giữa, khoảng bốn năm tuổi, ông bố mặc một bộ áo Tôn Trung Sơn, tóc chải ngược ra sau, mang mắt kính, hào hoa phong nhã, mà bà mẹ có hai bím tóc to bóng loáng, mặt mày thanh tú.

Chẳng qua, ông bố lại có chút giống với A Nguru.

Môi A Nguru bắt đầu chậm rãi run rẩy.

"Cha nói bà đã chết!" Cậu ta đột nhiên hét lớn một tiếng. Bức ảnh trong tay bà già rơi xuống đất.

"Đúng vậy, ta đã chết, từ lúc hấn mang con rời đi ta đã chết, hấn ghét bỏ ta, sợ hãi ta, bởi vì hấn biết phụ nữ như ta chỉ cần sinh con sẽ già đi nhanh chóng, như một cái giẻ cũ đã dùng xong, ta từng nói với hấn, nhưng hấn không tin, còn nói hấn có thể trị hết cho ta, chó má! Mẹ ta, bà ngoại ta đều như thế này, mà biện pháp duy nhất có thể trị hết chính là ăn sống một gã đàn ông trẻ tuổi! Một người đàn ông bị ta dùng thịt nuôi gà ngoài cửa!" Ba bắt đầu quen với hình ảnh bà già dùng giọng cô gái trẻ hơn hai mươi tuổi để nói chuyện trước mắt, nhưng sự thật vừa xuất hiện lại khiến ba trở tay không kịp, bà ta lại là mẹ của A Nguru!

"Thả cậu ta ra đi, tôi tuy không thích cậu ta, nhưng tôi không muốn nhìn thấy bà làm loại chuyện này, cha trước khi chết bảo tôi vĩnh viễn đừng trở về, có lẽ sợ tôi gặp bà, kỳ thực ông rất đau khổ, mãi không hề lấy bất cứ ai." Mắt A Nguru có chút ướt, chậm rãi đi về hướng mẹ cậu ta.

"Đừng tới đây, con cũng thấy đấy, ta sắp thành công rồi, giọng của ta cũng đã khôi phục, chỉ thiếu chút nữa, ăn sống nó, ta sẽ có thể khôi phục bộ dáng trước đây!" Xem ra người đàn bà này điên thật rồi, ba muốn xông qua chế ngự bà ta, thế nhưng lại có chút không biết nên

làm thế nào.

A Nguru không lên tiếng, im lặng chốc lát.

"VẬY bà ăn tôi đi, tôi là người bà sinh ra, bà ăn tôi cũng là chuyện đương nhiên." A Nguru nói khiến ba và người đàn bà kia đều kinh hãi.

Cuối cùng, mẹ A Nguru cúi đầu, từ dưới giường móc ra một cái bình, sau đó rót vào trong miệng Tiểu Lý đang si ngốc ngồi trên ghế, Tiểu Lý bỗng nhiên sắc mặt đại biến, bắt đầu kịch liệt nôn mửa, nôn ra những thứ ô uế vô cùng khó ngửi, như thịt thối vậy.

"Mẹ, con sẽ luôn ở đây, chăm sóc mẹ thật tốt." Giọng A Nguru nghẹn ngào. Bà lão kia cũng chầm chậm đi tới.

Bà ta cắn vào cổ A Nguru một cái, xé ra một mảng da thịt xuống.

Cơ thể A Nguru đau đớn thình lình co rụt lại, vội vàng che lấy vết thương.

"Con đi đi, con đã không còn nợ ta gì nữa. Ta cũng không cần con chăm sóc, hơn nữa, ta cũng sống không được bao lâu." Nói xong, bà ta nuốt miếng thịt đẫm máu trong miệng xuống, tiếp theo đuổi ba người bọn họ ra khỏi nhà.

A Nguru không hề nói gì, ba sợ cậu ta mất máu quá nhiều, đành phải vừa đỡ Tiểu Lý suy yếu vừa cùng A Nguru trở về.

Mãi đến khi căn nhà nhỏ kia biến mất khỏi tầm mắt, ba cũng không thấy A Nguru quay đầu lại, mà bà lão kia cũng không hề đi ra.

Có lẽ đời này cũng sẽ không gặp nhau nữa, ba cảm thán nói.



Sau khi trở về, Tiểu Lý nằm rờn rã hai ngày mới dần tỉnh lại, hỏi hẩn, lại nói không nhớ rõ được gì, chỉ ngờ ngờ biết được có lần lên núi muốn tìm chút quả dại ăn đỡ đói, nhưng gặp được một cô nàng xinh đẹp chiêu đãi hẩn ăn thịt gà.

Tiểu Lý chép chép miệng, cảm thán nói: "Cô gái thật đẹp mà, ăn canh gà ngon nhiều thịt nữa." Nói xong, hẩn lại chép chép miệng.

Ba cố nén không kể cho hẩn biết chân tướng, ba sợ đời này hẩn trông thấy gà đều sẽ ói ra.

Mà A Nguru, về sau lại càng ít nói hơn, cậu ta qua thật lâu mới dứt quãng kể về mẹ mình.

Vết bớt ở gáy mẹ cậu ta từ bé đã nhớ kỹ, bởi vì thường được ôm vào lòng chơi đùa, những chuyện liên quan đến mẹ có lẽ bản thân biết được từ những lời kể không ăn khớp của cha cậu ấy, bộ tộc của mẹ cậu ấy đều có bệnh kỳ quái, đàn ông thì không, chỉ xuất hiện trên người phụ nữ, sau khi sinh con sẽ cấp tốc già yếu, mà cha cậu ta vốn mang theo suy nghĩ nghiên cứu loại bệnh cổ quái này mới tới đây kết hôn cùng mẹ cậu ta, hoặc nói động cơ khi bắt đầu đã không trong sáng rồi, song mẹ lại yêu người đàn ông này sâu đậm, sống chết muốn kết hôn. Nghe đâu có loại bí pháp có thể duy trì dung nhan, nhưng khá tàn khốc, mỗi lần khi kể về bí pháp này, cha A nguru liền im lặng không nói, hơn nữa theo bản năng sờ bụng, A Nguru lúc này nhớ ra, mỗi lần khi tắm với cha, sẽ mơ hồ giữa hơi nước nhìn thấy bụng cha có một chuỗi dấu răng như bị động vật cắn xé.

Mấy năm sau, lên núi xuống thôn kết thúc, ba và A Nguru Tiểu Lý đều mỗi người một nơi, không liên lạc nữa, chẳng qua từ những người khác kể lại biết Tiểu Lý trở lại Thượng Hải, nhận được một công tác thanh nhàn ưu đãi, mà A Nguru lại không biết tung tích, có người nói

cậu ta về sau thi đậu vào học viện y, muốn làm một bác sĩ giống cha cậu ấy." Ba nói xong lại rơi vào suy nghĩ sâu, tựa như đang ngủ vậy.

Tớ mới hiểu chút ít, vì sao ông coi trọng lương thực, chán ghét lãng phí như vậy, hoặc giả dối quá có thể sẽ khiến người ta điên cuồng, nhưng sẽ khiến con người vĩnh viễn khó quên, tớ thì cảm thấy tò mò với người phụ nữ kia, nếu bà ta thật sự ăn được Tiểu Lý, có phải sẽ khôi phục lại hình dáng trước kia không? Nghĩ đến đây, tớ cảm thấy phía sau phát sáng, dường như quay đầu lại sẽ thật sự có thể thấy ngay một hàm răng trắng hếu bén nhọn vậy.

# Chương 99: Cầm Chết

Hôm nay tâm trạng của tôi có chút vui sướng, bởi vì Kỳ Nhan nói với tôi cậu ấy sắp trở về rồi, do cậu ấy nói mình đã tìm được manh mối về quái nhân chế tạo mặt nạ da người kia, mặc dù chỉ là vô tình phát hiện, nhưng không phải không có liên quan đến mấy tháng đau khổ tìm kiếm.

"Tớ dựa theo những manh mối biết được dọc đường đi tìm người đàn ông tự xưng là ong thợ kia, thậm chí đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao tớ đến thăm anh bạn chia bài kia, bởi vì trong sòng bạc có đủ mọi hạng người, nghe ngóng tin tức vô cùng tiện lợi.

Tuy rằng người bạn kia không muốn tạm biệt tớ, thế nhưng cậu ta vẫn báo cho tớ biết phía tây nam cách thành phố biển này hơn mấy trăm cây số xuất hiện chuyện kỳ quái.

Nghe đâu có một người đàn ông mặt mũi quần đầy băng đem một cái hộp màu đen liên tiếp đến mấy cửa hiệu cầm đồ xung quanh vùng, mà ông chủ của những hiệu cầm đồ này sau đó dòn dập gặp bất trắc, những vụ án này đến nay không cách nào phá được. Tớ chợt ý thức được e rằng lộ trình lần này có chút nguy hiểm, cho nên đành phải thu xếp cho Lý Đa ở chỗ một người bạn đáng tin, tự mình đi đến chỗ lần cuối cùng người đàn ông kia xuất hiện.

Tớ cũng không coi là hiểu biết rõ về hiệu cầm đồ lắm, chỉ biết nghề nghiệp này có gần một ngàn năm lịch sử đến nay vẫn tiếp tục sinh tồn ngoan cường, mặc dù ở một vài thành phố lớn, cậu thỉnh thoảng cũng sẽ thấy trước một mặt tiền cửa hàng không lớn lắm mờ hồ xuất

hiện giữa những tòa cao ốc lấp lánh, từ phía trên rũ xuống thẳng tắp một bức màn quảng cáo vải bạt màu đen trên viết một chữ Cầm thật to, mỗi lần đi ngang qua bên trong hầu như luôn có vài người, cho dù ngày hè nóng bức, cũng luôn khiến người ta có loại cảm giác lạnh lẽo, thế nhưng nó đối với một số người mà nói thật là không thể thiếu. Hiệu cầm đồ nào giá cầm cũng giống nhau không vượt quá phân nửa giá gốc. Khi chuộc đồ cần đưa lời. Hết hạn mà không chuộc, hiệu cầm đồ sẽ tùy ý bán lấy tiền, nghe vào dường như buôn bán khá lời, thực tế thì không phải thế, nếu gặp phải xã hội suy thoái hoặc chiến loạn bấp bênh, tất cả mọi người đến cầm chết, vậy hiệu cầm đồ kia phải đóng cửa rồi.

Phát triển kinh tế thúc đẩy sự xuất hiện hiệu cầm đồ, triều Tống xưng là Trường Sinh khố, đến triều Minh mới đặt là hiệu cầm đồ, thời đại hiệu cầm đồ phồn hoa nhất là Càn Long thời Thanh, cả Bắc Kinh có hơn 200 cái, nhỏ như sách cổ tranh chữ cũ nát, lớn như bất động sản khế đất, rẻ như nôi niêu chén bát, đắt như đồ cổ châu báu, hầu như không gì không thể làm, mà lợi nhuận kéch xù giống cho vay nặng lãi cũng khiến rất nhiều thương gia phát tài to, chẳng qua về sau chiến loạn kéo dài cộng thêm sau giải phóng cấm chỉ hiệu cầm đồ, khiến nghề nghiệp cổ xưa này suýt mất mạng, song vài chục năm gần đây nó lại lạng lẽ hồi phục, có nhiều xu thế thịnh vượng.

Một hiệu cầm đồ nếu nhiều sự kỳ quái, vậy chắc hẳn nơi này nghề đánh cược tất nhiên phát đạt, hiệu cầm đồ bây giờ đôi khi cũng đảm nhiệm vai trò phòng đấu giá, một vài khoản nợ chết không cách nào trả lại sẽ dùng đồ thế chấp, có vài hiệu cầm đồ từ từ thu thành một kho hàng nhưng không cách nào bán ra, cho nên cũng không có triển vọng như trước kia, nhiều lắm chỉ bù đầu bù cổ, cho nên một khi ông chủ cửa hàng phát hiện có vài đứa con cháu bất tài hoặc kẻ ngoài nghề không có mắt ngu ngơ cầm bảo vật gia truyền tới cửa hàng cứu cấp đương nhiên mừng tí mắt.

Mà mấy ông chủ hiệu cầm đồ xui xẻo này đương nhiên phải có tay nghề mưu kế riêng.

Tớ đi tới hiệu cầm đồ đầu tiên, cách khi xảy ra thảm án đã hai tháng, hiệu cầm đồ đã suy thoái khá dữ dội, một nhân viên mặc áo ba lỗ quần cụt cầm một ấm trà nhựa về mặt lạnh lẽo uống trà tránh nắng ngoài cửa -- Vùng này qua tháng năm sẽ nóng bức vô cùng.

Hắn khoảng trên dưới ba mươi tuổi, vẻ mặt chán chường, hai mắt nhắm nghiền khẽ phe phẩy quạt giấy nghỉ ngơi. Mí mắt hơi mang theo sắc xanh, môi hơi trắng bệch, tựa như người bệnh lâu ngày chưa khỏi. Tớ bước lên trước nói rõ mục đích đến, hắn rất thân thiện mời tớ vào trong.

Hiệu cầm đồ không lớn, nhưng khá râm mát, tớ không rõ hắn làm gì không đi vào trong mà đứng phía ngoài nóng như lửa thế.

Vượt qua bậc cửa khoảng chưa đến mười bước, một hàng rào kim loại cao ngăn cách khách và người trong hiệu cầm đồ -- Hiệu cầm đồ trước kia đều là hàng rào gỗ, cho nên có người nghĩ hiệu cầm đồ chuyên mua bán cầm cố đồ tội phạm mua bán, kỳ thực không hẳn là vậy, làm thế chẳng qua xuất phát từ tự vệ, giống như giữa ghế lái của taxi và chỗ ngồi phía sau có hàng rào vậy.

Bên trái cửa quầy có một phòng trong, song dùng vải trắng ngăn ra, nói vậy đó chính là quầy nhân viên tới lui và chỗ xử lý công ước cất giữ hàng hóa.

"Tôi muốn dính chút nhân khí, căn phòng này ở lâu khiến người ta ngọt ngọt." Hắn nói cho tớ biết có thể gọi hắn là Lưu chương quĩ, dường như hắn rất thích xưng hô này.

"Tôi thích người ta gọi nào là quản lý này, nào là CEO này, chương

quỹ cứ gọi là chững quỹ, ngành này của chúng tôi đã truyền chững trăm năm, xưng hô thay đổi không được, Lưu chững quỹ chậm rãi nói, vừa đi vào nội đường khoác áo, đầu tiên biểu thị sự tôn kính, thứ hai trong phòng quả thật rất mát.

Nói mấy câu khách sáo, tứ biểu lộ mục đích đến. Mới đầu hẳn có chút bực mình, nói cảnh sát đã hỏi rất nhiều lần, lần nào ngoại trừ khiến mọi người khó chịu ra thì không hề có tiến triển nào, sau đó tứ nói cho hẳn biết mình là bạn bè giới thiệu đến, hẳn mới kinh ngạc, tứ cũng nói mình nhất định có thể điều tra rõ nguyên nhân cái chết của huynh trưởng hẳn -- Cũng chính là chững quỹ tiền nhiệm.

"Tôi và anh ấy đều là buôn bán, cũng là di huấn của cha tôi, hai người lần lượt tiếp nhận tiệm cầm đồ và tiệm gạo của người lớn, song hiệu cầm đồ của huynh trưởng kinh doanh không tốt, thứ này vốn là dựa vào trời để kiếm ăn, vận may không tốt làm gì cũng không được, bình thường anh ấy cũng không nói gì, chỉ khi anh em cùng nhau uống rượu anh ấy luôn ngà ngà say nói mình quá oan ức -- Bởi vì cửa hàng gạo của tôi làm ăn tốt lắm, đó là đương nhiên, lúc nào mọi người cũng phải ăn cơm mà, có thể không khá được sao? Tôi nghĩ cha cũng bởi vì cân nhắc anh ấy tài giỏi hơn tôi, cho nên mới để anh ấy làm công việc cầm đồ khá quan trọng trong nhà, kết quả hoàn toàn ngược lại, sớm biết thế tôi thà bảo anh ấy vứt bỏ luôn hai anh em cùng nhau ở đây mở cửa hàng gạo, haiz." Lời nói của Lưu chững quỹ bộc lộ bi thương, nhưng chỉ thở dài một tiếng. Tứ hỏi trước khi anh trai hẳn xảy ra chuyện có gì khá lạ không, hẳn suy nghĩ một chút nói có.

Lưu chững quỹ ra hiệu tứ chờ, sau đó vòng vào bên trong hiệu cầm đồ, chưa được một lát đã trở ra, nhưng trong tay có thêm tờ giấy.

Lưu chững quỹ đưa tờ giấy cho tứ, tứ vừa nhìn là tờ công văn khế ước. Chuẩn xác mà nói là tờ biên lai cầm đồ, người cầm đồ nhất

định phải cầm trong tay tờ biên lai này đến chuộc đồ, hơn nữa nộp phí lãi. Dài hơn mười mấy centimet, trang giấy dày, phía trước còn có hoa văn và tên cửa hiệu cầm đồ, địa chỉ, mà ngay phía dưới còn có một con dấu màu đỏ và chữ ký của ông chủ hiệu cầm đồ, chính giữa viết một nhóm chữ thảo.

'Hộp gấm phế phẩm màu đen một cái, dài năm tấc ba phân, rộng ba tấc sáu phân, cao hai tấc. Người viết đơn XX hôm nay vì cần dùng gấp nên cầm đồ của mình lấy bảy trăm hai mươi đồng tiền mặt. Mỗi tháng lãi suất 3%, kỳ hạn 18 tháng là kết thúc, quá hạn tùy ý cửa hàng bán lấy tiền mặt, vốn có chuột cắn sâu một chủ đồ tự chịu, đơn này làm bằng chứng.'

"Quả thực có chút kỳ lạ, một cái hộp thông thường mà anh trai anh lại cho người nợ hơn bảy trăm đồng." Chỗ này kinh tế không giống những thành phố lớn, người thường một tháng lương cũng chưa đến bảy tám trăm đồng. Tờ trả biên lai lại cho Lưu chương quỹ, hẳn nhận lấy cũng gật đầu.

"Tôi khi đó không thường tới hiệu cầm đồ, chẳng qua phát hiện anh trai cầm cái hộp này thì mừng rỡ như điên, nói là lấy được bảo bối tốt, tiếp theo lại còn đưa cửa hàng cho tôi quản lý, sau đó một mình về nhà, cửa không hề mở, mấy ngày đó vừa vắn nhiều người tới hiệu cầm đồ, tôi nhất thời bận bịu nên quên mất chuyện này, về sau cơ thể tôi chuyển biến bất ngờ, bệnh rất nặng, thiếu chút nữa mất mạng, anh ấy từng đến thăm tôi một lần, nhưng ánh mắt vẫn rời rạc như mất hồn mất vía, tôi khi đó óc còn không mang nổi mình ốc, không để ý lắm, kết quả chẳng ngờ tháng sau, truyền ra tin dữ anh ấy chết bất đắc kỳ tử, hơn nữa anh ấy lại còn.... Lưu chương quỹ ghen lời chốc lát, giọng nói có chút ghen ngào, xem ra chạm đến chỗ đau lòng, tờ đành đợi hẳn hơi bình tĩnh lại mới tiếp tục hỏi hẳn.

Hắn uống hớp nước trà, chợt hạ giọng nói, chuyện này ngoại trừ

cảnh sát và mấy người thân chúng tôi ra không ai biết cả, tử trạng của anh tôi vô cùng thảm, toàn bộ da mặt đều không có, máu tươi đầm đìa, cảnh sát đã tìm rất lâu ở hiện trường cũng không tìm thấy tấm da mặt đó, cho nên liệt vào nghi án.

Tớ nghe xong có chút giật mình, vội hỏi hấn sau đó người đàn ông đem cầm cái hộp có từng xuất hiện trở lại không, Lưu chương quý lắc đầu, nói là cũng không nhìn thấy nữa.

Nhưng sau đó không lâu cái hộp kia cũng không cánh mà bay, Lưu chương quý trả lời.

Tớ vội vàng tạm biệt hấn, trước khi đi hấn năm lần bảy lượt cầu khẩn nếu như có chút manh mối nhất định phải nói cho hấn biết, tớ đồng ý, hấn lần này lại khôi phục vẻ ủ rũ trước đó, tiếp tục ngồi uống trà hóng gió.

Tiếp theo tớ đến những cửa hiệu cầm đồ khác xảy ra sự tai nạn, đều không ngoại lệ, mặc dù có người không chịu nói cho tớ biết toàn bộ sự thật, nhưng phần lớn đều gặp cảnh giống anh trai Lưu chương quý, hộp gấm đen kỳ quái và chương quý chết bất đắc kỳ tử sau đó không lâu, hơn nữa cũng đều bị mất da mặt.

Tớ lập tức mất phương hướng, chỉ khó hiểu kẻ cầm đồ này đến tột cùng muốn làm gì, hơn nữa tớ nên tìm kiếm gã ở đâu, khi tớ không có chút đầu mối nào, thành linh nhận được điện thoại của một người bạn trong đội hình ảnh vùng này, trước đó tớ nhiều lần nhờ cậu ta nếu có bất kỳ dị động nào nhất định phải báo tớ biết, quả nhiên, cậu ta nói cho tớ biết gần đây trong khu vực thuộc quyền cậu ấy xuất hiện vụ án kỳ lạ hơn nữa vừa vặn người báo án chính là ông chủ một cửa hiệu cầm đồ, tớ lập tức xốc lại tinh thần chạy tới chỗ hấn.

Người đàn ông này chừng bốn mươi tuổi, đỉnh đầu sớm hói sáng



choang có thể soi gương, mặt hẹp dài như con thoi, mắt nhỏ mũi hẹp, để râu chũm nhất, khác với mái tóc, hàm râu rất dày, có thể do dinh dưỡng chảy sai hướng rồi, ông ta ăn mặc chỉnh tề nhưng không che giấu được sự căng thẳng trong lòng, như con chim sợ cành cong, chốc chốc lại giống như con chim ngẩng đầu nhìn ngó xung quanh, tiếp theo lại rũ xuống, bạn của tớ nửa đùa nửa thật gọi ông ta là lão Trọc, "Lão Trọc, đây là bạn tôi, ông kể những chuyện mình biết cho cậu ấy đi, nhớ không được giấu giếm một chữ nào!" Người đàn ông bị gọi là Trọc ngẩng đầu mang theo vài phần bất mãn nhìn bạn tớ, lại nhìn sang tớ.

Tớ liền đi tới đưa cho ông ta một liều thuốc, bạn tớ nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nói thời gian không nhiều, buổi chiều còn có người đến làm ghi chép, liền đưa hai chúng tớ sang căn phòng nhỏ bên cạnh, quả nhiên, ông ta dường như im lặng hơn, những vẫn rất dè dặt với tớ, tớ đưa thuốc lá ông ta cũng từ chối nói không hút, song ngón trỏ phỉm vàng của ông ta khiến tớ buồn cười, toàn bộ coi như không biết.

Tớ hỏi chuyện ngày hôm đó, ông ta có chút sợ hãi, nhưng vẫn dứt quãng kể ra.

"Ngày đó chỉ có tôi và hòa kế ở đó, đã là mười giờ đêm, tôi đã sắp đóng cửa, kết quả một người đàn ông vóc dáng trung bình, mang nón rộng vành và kính đen đi vào, cũng không nói chuyện nhiều, chỉ đặt hộp gấm màu đen trong tay lên quầy, trầm thấp nói muốn cầm đồ, giọng gã rất khó nghe, giống như giấy nhám mài bánh răng trong cổ họng vậy.

(Tiêu: Hòa kế là người làm thuê, chân chạy việc.)

Tôi nhìn cái hộp, có chút buồn cười, liền trêu chọc hỏi gã muốn bao nhiêu, gã bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn tôi, tôi phát hiện hóa ra trên

mặt gã quần đầy băng vải, hình dạng có chút ghê người, cậu biết giới cầm đồ chúng tôi hạng người nào cũng có, tâm hại người mặc dù không có, tâm phòng người không thể không, vì vậy tôi cẩn thận lúi vào trong, sợ có bất trắc tùy thời chuẩn bị kêu cứu.

"Bốn ngàn tám trăm nhé." Gã lạnh lùng nói, hỏa kế bỗng nhiên cười to. Cầm lấy cái hộp vừa ngắm nghĩa vừa cười nhạo người kia nói: "Thứ phế phẩm thế này mà muốn gần năm nghìn, ông đi ăn cướp luôn cho rồi." Tên nhóc hỏa kế này theo tôi ba năm, tuy rằng chưa nói tới nhân lực kinh người, nhưng vài món đồ cổ vẫn nhận ra được, cho nên tôi cũng lười nhìn, định ném hộp trở về đuổi gã đi.

"Ồ? Không ngờ lại ngại đất? Phiền ngài nhìn kỹ lại xem, đã rất rẻ hời rồi." Ý của gã dường như nhất định phải cầm được cái hộp này.

Thình lình hỏa kế tựa như mê muội nhìn cái hộp, nhanh chóng mở ra biên lai, tôi muốn qua đó cản nó, thế nhưng lại bị nó đẩy ra, quái nhân kia cầm biên lai không nói một lời đi ra khỏi hiệu cầm đồ, trước khi đi còn quay đầu liếc nhìn, nói: "Trên đời này lại có người ngại thứ này đất tiền." Rồi đi ra ngoài.

Tôi mắng hỏa kế vô dụng té tát, thế nhưng nó lại như si ngốc ôm cái hộp, cười khúc khích nói với tôi đây là một bảo bối, tiếp theo còn nói nếu như tôi không muốn, có thể lấy tiền cái hộp khấu trừ vào tiền lương của nó. Tiếp theo, ngày thứ hai tôi phát hiện nó và cái hộp kia đều biến mất.

Liên tiếp mấy ngày, hỏa kế kia cũng không thấy bóng dáng đâu, tôi đành phải tự mình đến nhà nó, kết quả trong nhà không có ai, nó thuê một căn phòng trọ một người ở trấn trên, về sau tôi nghe được đều do bạn bè mở hiệu cầm đồ kể, phàm là lấy cái hộp đen kia đều chết rất thảm, vì vậy tôi bị dọa sợ, đành phải tới đây báo án, song đồng chí cảnh sát nói đây không thể xem như là vụ án, nhiều lắm là

mấy ngày nữa liệt hỏa kế kia vào diện mất tích, hơn nữa nó từ vùng khác đến làm công, nhiều vụ không báo mà nghỉ thế này, họ cũng không quản được. Cộng thêm mấy ngày nay án trộm cướp dồn dập, khiến cảnh sát nhân dân bận bịu không ngừng.

Tớ an ủi ông chủ vài câu, cảm thấy có chút kỳ lạ. Vì vậy xin ông ta địa chỉ của hỏa kế kia, báo cho bạn tớ mấy ngày nay giúp xem chừng mấy ông chủ hiệu cầm đồ, liền đi đến nhà trọ kia. Trước khi đi tớ thấy vài người vẽ mặt đưa đám đến đồn công an báo án, căn phòng rối loạn cả lên, dường như lại là mất trộm, bạn tớ cúi kính gãi đầu mắng thành tiếng, tiếp theo oán giận nói gần đây vì sao nhiều trộm cướp như vậy. Sau khi tớ chào tạm biệt cậu ta thì đi thẳng đến nhà trọ.

Nói là nhà trọ, kỳ thực chỉ là căn nhà trệt cũ nát, ba phòng xếp thành hàng, hai căn kia tạm thời không có người ở, vì vậy chủ nhà dùng làm nơi chứa hàng hóa, căn thứ ba là chỗ thằng bé hỏa kế kia ở. Tớ sờ chốt cửa, phủ lớp bụi mỏng -- Lúc này gió to, đồ đạc hai ba ngày không động vào sẽ phủ một lớp bụi đất.

Tớ nói chủ nhà mình là bạn của thằng bé, là tới lấy ít đồ, chủ nhà có chút không tin tưởng nhìn tớ, nói là cậu ta còn thiếu mấy tháng tiền thuê nhà chưa trả, tớ đành phải lấy ví tiền, bà chủ nhà mập mập vừa hé mắt thấy tiền lập tức từ lưng quần mình cởi xuống một xâu chìa khóa, sau đó mở cửa.

Căn phòng rất nhỏ hẹp, hơn nữa bốc đầy mùi mốc, khiến tớ thất vọng là trừ một cái giường gỗ và một cái giá đặt chậu rửa mặt và đồ dùng rửa mặt ra thì không còn gì cả, căn phòng liếc mắt là có thể thấy hết, cái gì cũng không có, ánh sáng hầu như không cách nào chiếu vào, cho nên tối như ban đêm. Tớ tìm kiếm trên giường một chút, không có thứ gì đáng để nghiên cứu.

Dường như không có chút phát hiện nào, vì vậy tớ định rời đi, thế

nhưng chỗ này vô cùng hẹp, lúc tó xoay người đụng lật ly trà. Ly trà bỗng dựng dưng một lộ tuyến kỳ quái rơi xuống mặt đất. Cảm giác như trên không trung đụng phải thứ gì mà văng xuống, bởi vì vốn phải rơi xuống chân tó, bây giờ lại bắn mạnh vào góc.

Tó nhặt ly trà lên, ngồi xổm xuống, từ từ tới gần dưới giường, nhưng bên dưới tối như mực, cái gì cũng không có, thế nhưng tó rõ ràng nghe thấy một câu nói.

Cởi không được.

Giống như là tự lẩm bậm vậy, giọng nhỏ mà yếu ớt, khiến tó có chút nghi hoặc, thế nhưng chuyện kể tiếp khiến tó biết mình không phải vừa nghe nhầm.

Phía trên góc dọc theo giường gỗ bỗng nhiên bắt đầu chậm rãi nhỏ xuống từng giọt chất lỏng màu đỏ sền sệt, tó ngửi thử là máu, hơn nữa rất mới, tó lần mò qua chỗ ấy, cảm giác dường như đụng phải cái gì đó, mềm mại nhưng lạnh lẽo, rất giống da người.

Tó ngẩng đầu lên, muốn từ dưới giường thẳng người dậy, nhưng lại phát hiện ngay phía trước có thêm một con mắt.

Không sai, chỉ có một con, con mắt đơn độc kia treo giữa không gian, giống như bức vẽ vậy, thế nhưng tràn đầy đau đớn và không cam lòng.

"Cứu tôi." Tó lần nữa nghe được giọng kia, vì vậy tó khẽ gọi người đang ở đâu, thế nhưng không có hồi âm.

Tó lại nhìn con mắt kia, dường như đang nhỏ máu, tiếp theo tó nghe được tiếng rít đau đớn và thanh âm như thứ gì đó xé rách.

Hóa ra, người nọ vẫn luôn ở ngay trước mặt tớ, chẳng qua tớ không nhìn thấy được cậu ta.

Tay cậu ta cầm da mặt mình chậm rãi xé xuống, máu thịt từng sợi nối tiếp với nhau, giống như dùng dũa khí cực lớn và nhấn nhay đau đớn không cách nào tưởng nổi, khi lớp da mặt thật mỏng kia rời khỏi cậu ta, cả cơ thể đều có thể thấy được, khuôn mặt nhòe nhoẹt máu thịt nghiêng sang bên, cả người co quắp té xuống đất, trong túi áo cậu ta còn lộ ra một vật thể bọc trong túi góc cạnh rõ ràng.

Tớ bỗng nhiên hiểu ra chút ít. Thế nhưng đã quá muộn, người đàn ông này đã tắt thở.

Hai người một nghìn bốn trăm bốn mươi đấng không? Hóa ra số tiền này không phải tiền cầm cái hộp kia, mà là mạng của họ trị giá bao nhiêu. Không phải người kia đang cầm cái hộp, mà đang cầm thọ mệnh của những ông chủ hiệu cầm đồ kia sao?

Thế nhưng tớ không thấy cái hộp màu đen ấy đâu nữa, tớ đành phải gọi điện thoại báo cho anh bạn cảnh sát, cũng hỏi thăm tung tích của ông chủ hiệu cầm đồ kia, cậu ta nói cho tớ biết bởi vì nhân viên phân cục thiếu, ông chủ kia được cho về nhà rồi.

Tớ dựa theo địa chỉ hiệu cầm đồ bạn mình cho, vội vàng chạy tới, hiệu cầm đồ nằm ở đầu kia của tiểu trấn, bình thường kinh doanh cũng tiêu điều, chỉ là có vài người nhất thời cần tiền gấp mới có thể đến cầm những món hàng đáng giá, cho nên cách trung tâm trấn khá xa, tớ hầu như đi nửa giờ mới đến.

Vô cùng may mắn, hiệu cầm đồ chưa đóng cửa, tớ vén lớp màn đen dày nặng có chữ cầm thật to đi vào, trong tiệm rất trống trải, ngay chính giữa trần nhà treo một bóng đèn, không nhìn thấy gì khác, chỉ có ông chủ ngồi dưới đất tay cầm hộp gấm đen.

Dáng vẻ của ông ta lại thay đổi, giống như kẻ đang đói nhìn thấy thức ăn, hai mắt tỏa sáng, miệng há ra, đôi môi run rẩy, không biết là sợ hay hưng phấn, gò má gầy mà nhăn nheo lại nhàn nhạt ửng đỏ, chẳng qua dưới ánh sáng tối tăm ảm đạm, màu sắc nhạt nhòa khiến người ta rất khó chịu.

Tớ liền vội vàng đi tới muốn hỏi hộp gấm ở đâu ra, ông ta bỗng đứng đứng dậy.

"Thật là đồ tốt mà, thảo nào A Lược (Tên của hỏa kế) lại vừa ý, tên nhóc này khi mới tới có thói xấu trộm đồ vặt, về sau bị tôi trách phạt mấy lần thì đã sửa lại, nhưng một khi lấy được cái hộp này cơn nghiện nhiều năm dưới đáy lòng nó lại nổi lên, nó mở cái hộp ra, không chút kiêng kỵ trộm đồ, thực là thoải mái, ông đây cũng phải mở hộp này, tôi phải thực hiện nguyện vọng của tôi!" Lời ông chủ nói có chút quái dị, giọng nói cũng rất kỳ lạ, rất thô lỗ, lúc trước gặp mặt ông ta tuy nhìn qua hơi không tốt, vẫn coi như nho nhã lễ độ, lúc này lại biến thành bộ dáng bây giờ.

Chẳng lẽ cái hộp này có thể thực hiện nguyện vọng của người khác? Với một kẻ thích trộm đồ đương nhiên làm người khác không nhìn thấy được là điều hẳn muốn thực hiện nhất, nhưng còn nguyện vọng của ông chủ hiệu cầm đồ này là gì?

Tớ thấy ông chủ gầy gò mở cái hộp, dùng bàn tay run rẩy mở nắp hộp.

Ông ta lấy ra một thứ gì đó mỏng màu vàng nhạt trong suốt như da dê, tớ vừa định ngăn cản ông ta mang lên nhưng đã chậm.

"Tôi muốn, tôi muốn tóc, tôi muốn tóc!" Ông chủ tự lẩm bẩm.

Đùa sao, không ngờ ông ta chỉ là vì nguyện vọng này mà thái quá vậy sao? Tớ quả thực khó có thể tin.

"Cậu biết không có tóc đau đớn thế nào không? Có tiền thì ích gì, có tiền tóc của tôi cũng không mọc ra được, người ở đây mỗi ngày đều chê cười tôi! Ngay cả trẻ con cũng thế, mà tôi chỉ có thể cười ứng đối, thậm chí tên A Lực kia, một gã hỏa kế xứ khác, cũng bắt chước người ta nói tôi là cơ thể có bệnh mới hỏi đầu xấu xí, tôi không cách nào tha thứ, không cách nào tha thứ được!" Ông chủ vuốt ve cái đầu bóng lũng của mình giận dữ hét lên.

Tớ nương theo ánh đèn, nhìn thấy cái đầu bóng lũng của ông ta thế mà lại mọc ra một mảng xanh, tiếp theo như con nhím chậm rãi vươn ra từng sợi gai nhọn, thực sự đã mọc tóc?

"Ha ha, đã mọc rồi, mọc ra rồi, ông chủ điên cuồng lấy ra một tấm gương nhìn ngang nhìn dọc, cảnh tượng kia khiến tớ dờ khóc dờ cười, thế nhưng tóc vẫn không ngừng mọc ra, mái đầu biến thành màu đen kia có chút không bình thường, chậm rãi nhúc nhích, như có sự sống riêng vậy, tiếp theo bắt đầu chậm rãi quấn quanh đầu cổ ông ta, cuối cùng ông chủ vừa hô to tóc dày biết bao hãy tiếp tục mọc đi mọc đi, vừa bị tóc mình như kết kén gói thật chặt không lọt chút âm thanh nào. Sau đó, tớ nghe được một tiếng xương cốt vụn gãy thanh thúy, cơ thể ông chủ như rấn ở trên mặt đất giật giật mấy cái thì không còn phản ứng nữa.

Tớ gọi ông ta vài câu, nhưng không trả lời, vừa định đi qua đó lại cảm giác được có người sau lưng.

Là người cầm hộp gấm theo lời họ miêu tả, gã quả nhiên mặt mũi quần băng vải, chỉ lộ ra một đôi mắt.

Song gã không nhìn tớ tớ, chỉ nhìn ông chủ không nhúc nhích trên

mặt đất.

"Ta tới chuộc đồ đây. Ồ? Xem ra thành cầm chết rồi." Gã mang theo giọng điệu đùa bỡn đi tới, gỡ đồng tóc kia ra, tở thấy mặt ông chủ đã không còn, mà trong tay người đàn ông quấn băng lại có thêm tấm mặt nạ bằng da, gã cẩn thận để vào hộp gấm đen, tiếp theo mang theo ý cười nhìn tở.

"Người cũng có nguyện vọng sao? Nếu có ta có thể cho người hộp này, song nhớ kỹ đừng thành cầm chết nhé." Gã đưa cái hộp tở, nhưng tở không hề nhận.

"Người nhất định sẽ nghĩ vì sao đúng không? Hỏa kế thích trộm đồ, chương quỹ bất mãn với cái đầu hói của mình, còn có gã chủ cửa hàng ghen ghét với em trai mình hy vọng nó sớm mắc bệnh mà chết, họ đều mang mạng mình ra cầm sạch! Thực hiện nguyện vọng, cần giá cao. Biết cái gì gọi là đem cầm không? Chính là đem đồ đến cửa hàng cầm, nếu nói cầm đồ có nghĩa là ép giá và lừa gạt, những người này đều là tình nguyện giao dịch với ta." Vóc dáng gã không cao, nhưng khi nói ra những lời này lại cao ngạo tựa như đang bàn về loài giun dế.

Tở lúc này mới nhớ ra Lưu chương quỹ từng nói mình bệnh nặng một trận suýt chết, không ngờ lại là anh trai hãn nguyên rủa, đáng tiếc anh trai hãn chưa kịp tiếp nhận cửa hàng gạo đã châu trời trước rồi.

"Dù vậy, người cũng không có quyền quyết định sinh tử của người khác." Tở cho rằng lời mình nói rất đúng đắn, không ngờ gã lại cười ha ha.

"Ta không quyết định, là họ tự quyết định, mở hộp ra, dán lên mặt nạ này, đều là tự quyết định, cái ác trong lòng họ lớn bao nhiêu, hiệu



quả của mặt này lại càng lớn bấy nhiêu, đương nhiên, nhận tác dụng phụ hiển nhiên cũng càng lớn, ta chỉ phụ trách thu hồi mà thôi." Gã dừng lại, tiếp theo nhìn tứ chăm chăm," Ta biết người, người và cha mình giống nhau luôn thích xen vào chuyện của người khác, mà người như thế luôn gắn mác thiện và chính nghĩa, kỳ thực chẳng qua là để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình mà thôi, ta thừa nhận người và người nằm trên đất không giống nhau, nhưng cao thượng mấy cũng không thể phê bình tình trạng của ta được, hơn nữa khi tấm da người gần hoàn thành, ta sẽ đến tìm người." Gã đàn ông quần băng đem tấm da người kia cẩn thận đặt lại trong hộp.

"Người có thể thử ngăn cản ta, song ta khuyên người tốt nhất đừng làm vậy, ta biết cô bé kia ở đâu, có lẽ người cho rằng bạn người đáng tin, song ta không nghĩ vậy đâu, cô bé rất quan trọng với người đúng không, nếu không muốn nó xảy ra chuyện bất trắc, ta khuyên người đừng nên đuổi theo ta, thời điểm đến, ta sẽ tự mình xuất hiện trước mặt người." Gã nói đương nhiên là tung tích của Lý Đa, tìm tứ không tự chủ được siết chặt.

Nói xong, gã đi khỏi cửa hiệu cầm đồ, dần dần biến mất. Tứ đành phải gọi bạn mình tới xử lý hậu quả, sau đó vội vàng chạy về nhà người bạn chỗ Lý Đa, may mắn, tất cả đều khỏe mạnh, thế nhưng tứ đối với việc mình không thể ngăn cản người nọ để gã thoát được mà áy náy, không cách nào biết được người đàn ông kia đến tột cùng muốn làm gì, có lẽ gã cũng có nguyện vọng cần phải hoàn thành.

Tôi đọc thư xong, đi tới trước cửa sổ dụi mắt, trên con đường đối diện cũng nhìn thấy một cửa hiệu cầm đồ không lớn lắm, đột nhiên nghĩ tới một vở kịch truyền hình rất nổi tiếng, bất kỳ vật gì ở hiệu cầm đồ đều có thể niêm giá cầm sạch, duy chỉ có lòng tham lại chẳng đáng bao tiền, nhưng lại là món đồ vĩnh viễn không cách nào chuộc được.



# Chương 100: Bắt cóc

Hôm nay tôi nhận được một lời cầu trợ ngoài ý muốn, người nọ là bạn lâu năm của cha tôi, gần như có thể nói là nhìn tôi lớn lên, con ông ấy cũng học chung nhà trẻ và tiểu học với tôi, thế nhưng tôi thực sự không thích người này, bởi vì từ khi cậu ta thi rớt đại học ngoài trừ không ngừng hỏi mượn tiền gia đình lấy danh nghĩa làm ăn ở bên ngoài chơi bời ra chưa từng làm chuyện gì đáng tin, đến nỗi tiền hưu của cha cậu ta thiếu chút nữa bị lừa sạch, tôi từng khuyên cậu ta không chỉ một lần, ai ngờ tên kia lại còn hung tợn đe dọa tôi đừng xen vào chuyện của người khác, cha tôi mỗi lần nhắc tới người bạn này luôn thổn thức không thôi.

Khi tôi nhận được điện thoại của bác này không hề cảm thấy đặc biệt kinh ngạc, bởi vì đây không phải lần đầu tiên, tuy người bố đáng thương này nhiều lần yêu cầu đăng báo từ bỏ quan hệ cha con, nhưng dù sao chỉ là nói thế thôi, vì vậy tôi lười hỏi, ai ngờ giọng điệu của bác ấy vô cùng hết hoảng.

"Hoàng Hỷ không thấy đâu nữa, đã mấy ngày rồi, bác tìm rất nhiều nơi, bạn bè nó cũng nói mấy ngày rồi không thấy nó, bác thực sự rất lo lắng, không biết có thể đăng thông báo tìm người hay không." Đáng thương cho người đã hơn năm mươi tuổi vậy mà mang theo giọng điệu cầu khẩn hỏi dò tôi, khiến tôi rất khó chịu, tôi trấn an bác ấy vài câu, quyết định sau khi tan việc đến nhà bác ấy xem sao, đương nhiên, đây cũng là việc cha tôi thường dặn dò, nếu bác Hoàng có chuyện muốn nhờ nhất định không được từ chối, dù sao trước đây khi bác ấy và cha tôi từng làm việc chung từng chăm sóc nhiều cho cha tôi.

Nhà họ Hoàng tôi từng đến rất nhiều lần, đương nhiên quen thuộc đường xá, dọc đường đi tôi nghĩ phỏng chừng tên này đã đến đâu đó lâu rồi, thế nhưng cậu ta không có nguồn kinh tế nào, dù cho cậu ta không sợ cha mình lo lắng, ít nhất cũng phải về nhà đòi chút tiền sinh hoạt chứ, dựa vào tốc độ tiêu tiền của cậu ta, chắc chắn sẽ không ở bên ngoài quá hai ngày không về nhà.

Nói đến Hoàng Hỷ, rơi đến bước đường hôm nay bác ấy nhiều ít cũng phải có phần trách nhiệm, Hoàng Hỷ thuở nhỏ mất mẹ, bác ấy xem cậu ta như hòn ngọc quý trên tay, chỉ thiếu điều không nuôi con mình như cha, hơn nữa bác mãi vẫn không đi bước nữa, việc này cũng rất kỳ lạ, theo bác ấy nói là sợ tìm một mẹ kế khiến Hoàng Hỷ chịu khổ, tiền lương bác ấy cũng không giàu có, hơn nữa khi ấy bà nội Hoàng Hỷ bệnh liệt giường, có khoảng thời gian nhà xưởng hiệu ích không tốt, thời kỳ gian nan nhất cho dù ba Hoàng Hỷ bị đói một mình ở xưởng thuốc khuân vác đồ cũng phải bảo đảm Hoàng Hỷ ăn no, cha tôi từng muốn tiếp tế cho bác Hoàng, thế nhưng bị từ chối, cho tới nay đều là bác ấy chăm sóc cha -- Bác ấy vào xưởng trước cha một năm, luôn nghĩ mình là lão đại ca, về sau bác ấy nói bà ngoại Hoàng Hỷ tìm cho bác ấy một công việc làm thêm khá thoải mái, lúc này mới cố gắng sống qua được khoảng thời gian ấy.

Tới nhà họ Hoàng, bác một mình ngồi trên ghế salon hai tay ố vàng xem tivi, trên thực tế ông căn bản không có tâm trạng giải trí, không ngừng nhấn nút điều khiển tivi, tiết mục trên tivi đổi rất cần mẫn. Thật giống như người ta đang nháy mắt vậy.

Nói đơn giản rõ ràng mục đích đến, bác ấy nhìn tôi bớt buồn hơn chút, nhưng vẫn hết sức rầu rĩ nói Hoàng Hỷ trước khi mất tích một ngày thì vô cùng hưng phấn, ở ngoài uống say khướt về nhà, còn nói sắp phát tài rồi, ông muốn hỏi dò con trai, nhưng lại bị cọc cằn châm chọc, mà sáng sớm hôm sau, Hoàng Hỷ ngoài dự liệu dậy sớm, đồng thời để lại một tờ giấy, đại ý nói mình rất nhanh sẽ có được một số

tiền lớn, đồng thời kết thúc cuộc sống khốn khổ của hai cha con. Thế nhưng sau khi để lại tờ giấy, Hoàng Hỷ đã bật tin sáu ngày rồi.

Thật có chút dị thường, tôi bảo bác ấy đưa tôi đến phòng của Hoàng Hỷ, bên trong ngoại trừ một ít tiểu thuyết võ hiệp, đĩa nhạc và một ít quần áo vò bừa bộn ra không còn gì cả, giữa lúc tôi cho rằng hết đường xoay sở, bỗng nhiên điện thoại bác ấy vang lên.

Bác ấy nhận điện thoại, dáng vẻ chợt thay đổi, tay ông cầm điện thoại đang phát run, thậm chí nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp, nhìn một người vốn cao một thước tám mươi mấy thế mà co quắp lại, khiến tôi cảm thấy sự việc có chút không ổn.

Quả nhiên, bác ấy để điện thoại xuống liền nói cho tôi biết, Hoàng Hỷ đã bị bắt cóc.

Đây quả thực là một chuyện khôi hài, lại có người bắt cóc thằng oắt này, cậu ta nào phải ngôi sao nổi tiếng, càng không phải con của phú hào, cũng chưa nói tới nhân viên chính phủ quan trọng, kẻ bắt cóc cậu ta chẳng lẽ là tên cướp ngu xuẩn nhất thế giới sao? Khi tôi thấy hơi buồn cười, bỗng nhiên nhớ lại Hoàng Hỷ nói mình muốn phát tài, cậu ta luôn không biết giữ mồm giữ miệng, lại thích khoác lác, có lẽ người nói vô tình người nghe hữu ý, thật sự có người trói cậu ta lại đòi tiền chuộc cũng không chừng.

Vì vậy tôi hỏi kỹ càng yêu cầu của bọn cướp, bác lại ngẩng đầu, nhỏ giọng nói họ muốn năm trăm đồng.

Năm trăm đồng? Tôi quả thực hoài nghi vào tai mình, mà phản ứng đầu tiên chính là việc này căn bản là trò đùa do Hoàng Hỷ bày ra, hoặc kế hoạch của tên này đã bị hẫng, hoặc căn bản là bị người ta gạt, lại xấu hổ không dám về, hay là khoác lác dữ quá đành phải làm ra vụ bắt cóc tự biên tự diễn để xuất hiện, đúng, nhất định là vậy, loại

ví dụ này thấy nhiều lắm.

Tôi vừa định vạch trần trò hề thấp kém của cậu ta, bỗng nhiên lời đến khóe miệng lại dừng, có lẽ tôi dốt khoát giả vờ không biết gì, để bác dễ chịu hơn chút, có đôi khi lời nói dối trái lại so với chân tướng có thể an ủi người ta hơn.

"Hơn nữa, hẳn dặn nhất định phải là nhân dân tệ bản cũ trước kia, mười đồng một tờ." Về mặt bác càng hoảng sợ, mắt bác ấy mang ngẩng lên nhìn tôi, rồi lại như đứa trẻ phạm sai lầm nhanh chóng cúi xuống, bác ấy liền khom lưng ngồi trên giường Hoàng Hỷ cách tôi không xa, hai tay luống cuống đặt trên đầu gối, từ trên nhìn xuống, đỉnh đầu bác ấy đầy tóc bạc, nhiều hơn cả cha tôi.

Tôi nhớ mang máng, hôm nay là ngày của cha.

"VẬY mau đi tìm thôi, loại tiền này tuy hơi ít, nhưng vẫn gom đủ được." Tôi an ủi bác ấy vài câu, nhưng bác ấy dường như không nghe thấy, tuy rằng mới đầu bác ấy rất hoang mang, hiện giờ ngược lại đã bình tĩnh, hình như đang quyết định chuyện gì đó.

"Bọn bắt cóc kia có nói giao tiền chuộc ở đâu không?" Chính tôi cũng cảm thấy nếu thông minh, nào có tiền chuộc chỉ đòi năm trăm ít như vậy.

Bác nói cho tôi biết, ngay ngoại ô cách đây không xa, tôi biết chỗ đó, là địa chỉ nhà xưởng cũ của bác và cha tôi trước đây, về sau không biết nguyên nhân gì, bác kiên trì muốn rời khỏi nhà xưởng kia, đồng thời lại còn lấy được hai chỉ tiêu, vì vậy bác và cha tôi cùng đến xưởng thuốc hiệu ích không tệ lắm thời đó, làm mãi đến khi về hưu.

"Chỗ ấy bác quá quen rồi, Âu Dương à, con không cần phải đi đâu, cũng ngàn vạn lần đừng báo cảnh sát, toàn bộ coi như phá tài miễn

tai, bác già rồi đi một mình là được." Bác ấy từ chối yêu cầu muốn cùng đi của tôi, có lẽ, bác ấy không hề hồ đồ, đã khám phá ra âm mưu của con trai, dù sao hiểu con không ai bằng cha, bác ấy chắc chắn hiểu rõ Hoàng Hỷ hơn tôi, tôi cần gì phải đi cùng khiến ông xấu hổ trước mặt một người ngoài như tôi chứ? Vì vậy tôi cũng đồng ý, chỉ năn nỉ ông sau khi giải quyết mọi chuyện thì lập tức gọi điện thoại cho tôi, xem có thể giúp đỡ được gì không, bác im lặng một hồi, gật đầu đồng ý.

Rời khỏi nhà họ Hoàng, tôi tìm khắp nơi tiền giấy mười đồng cũ ngày trước, đúng là không dễ tìm lắm, nhưng vẫn gom được một phần.

Hoàng Hỷ tại sao phải làm như vậy, còn cố gắng muốn tiền cũ tờ mười đồng, chuyện này khiến tôi rất nghi hoặc, hay là cậu ta chỉ muốn chuyển dời mục tiêu chẳng.

Khi tôi trở lại tòa soạn, lập tức gọi điện đến nhà bác ấy, nhưng trong nhà không có ai, có lẽ bác ấy đã đến chỗ đó rồi, trong lòng tôi nhiều ít có chút bất an, dứt khoát lấy danh nghĩa ra ngoài tìm phóng sự xin nghỉ nửa buổi, quá giang xe đến xưởng cũ ngoại thành.

Sắc trời có chút ngọt ngào, đã hơn nửa tháng không hề có mưa, cả thành phố giống như một hũ nút kín, quốc lộ đã lâu chưa được nước mưa dội rửa bắt đầu trở nên khô khốc, cộng thêm mặt đường ngoại ô lại cực kỳ cũ nát, dọc đường tôi suýt phun hết cả ra.

Thật vất vả đi tới nơi, lại phát hiện chỗ này không ngờ đã đổ nát đến mức này.

Dù gì trước kia cũng là xưởng lớn đến mấy nghìn người, cộng thêm ký túc xá nhân viên xung quanh, vốn cũng là chỗ náo nhiệt huyên náo tiếng người, nhưng hiện giờ ngay cả một con chó hoang cũng không thấy, hoàn thành giao dịch bắt cóc ở chỗ này quả nhiên không

thể tốt hơn.

Nhìn bốn phía, xem ra bác ấy còn chưa tới, ông cả đời cần kiệm, có thể đi bộ tuyệt không cưỡi xe đạp, có thể cưỡi xe đạp tuyệt đối sẽ không lãng phí ngồi xe buýt, vì vậy tôi nghĩ ông chưa đến trước được, vội vàng tìm thẳng oắt Hoàng Hỷ kia, chớ để cha cậu ta chịu khổ nữa.

Tôi mặc dù đã ở đây mấy năm rồi, nhưng đã là chuyện khi còn nhỏ, chỉ dựa vào ấn tượng duy nhất này chỉ đành chậm rãi lần mò vào bên trong, cổng chính màu xanh bám đầy gỉ sét dán hai tờ giấy niêm phong thật dài hầu như không tìm được chỗ đặt chân, tôi đánh một vòng, tìm được một lỗ hổng của lưới sắt, chui vào.

Nhà xưởng rất lớn, từ cổng chính đi suốt gần tám mươi mét mới là phân xưởng, tôi dọc theo con đường trong phân xưởng khuôn đúc mọc đầy cỏ dại chất đầy đồ hỏng hóc lại hết sức nặng nề đi về phía trước, vừa đi, còn vừa gọi tên Hoàng Hỷ, giọng tôi kèm theo tiếng vọng vang dội trong phân xưởng rộng lớn, sắc trời càng trĩu nặng, tựa như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, tôi gần như ngửi được mùi mưa.

Không biết đi bao lâu, tôi nghe được một tiếng kêu cứu yếu ớt, khiến tôi mừng rỡ vạn phần, tiếp theo là tiếng thứ hai, tôi vội vàng chạy tới chỗ phát ra âm thanh, trong kho hàng nhỏ vốn cất giữ bán thành phẩm tìm được Hoàng Hỷ.

Cậu ấy đã gầy yếu không ra hình người nữa, khiến tôi lấy làm lạ là, cậu ta không bị đánh đập hay bị trói, cửa kho cũng không bị khóa, vì sao cậu ta không chạy đi? Hoàng Hỷ thấy tôi thì không biểu lộ gì nhiều, chỉ gật đầu, đồng thời cố gắng chống người lên, áo sơ mi chữ T màu xanh nhạt đã nhàu nhĩ như rau muối vậy, mặt mày xanh xao, đầu cũng bầm tím dọa người, vành mắt đen thui, cả người tựa trên



bức tường mọc đầy rêu xanh cùng vết mốc đen, hơi tới gần là có thể ngửi được mùi chua loét nồng nặc trên người cậu ta, tôi muốn dẫn cậu ta ra ngoài, đồng thời đưa chai nước mình mang theo bên cạnh tới, thế nhưng Hoàng Hỷ lắc đầu, chìa ngón trỏ và ngón giữa bên bàn tay phải bản thủ của mình làm một động tác chữ V, tôi hiểu, cậu ta đang hỏi tôi có thuốc lá không.

Hút nửa điếu, cậu ta mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần.

"Cậu không nên tới." Đây là câu đầu tiên từ trong cổ họng khổ sở thốt ra, đôi mắt kia không những không có nửa điểm cảm kích, lại phảng phất như đang trách cứ tôi xen vào việc của người khác.

"Cậu cho rằng tôi muốn đến? Ba cậu sắp điên mất rồi, bây giờ ông ấy đang chạy tới đây đây!" Tôi đứng lên, tức giận nói.

Sắc mặt Hoàng Hỷ lập tức thay đổi, điếu thuốc lá hút dở trong miệng cậu ta rơi trên mặt đất, khuôn mặt cậu ta kinh hoàng đến biến dạng, không biết lấy sức lực từ đâu túm hai tay tôi.

"Cậu nói gì? Ông ấy đang đến đây?" Tiếp theo, cậu ta ôm đầu mình, tự lẩm bẩm nói: "Quên đi, đều đã được định sẵn rồi."

Tôi nhìn bộ dáng tiều tụy của cậu ta lại có chút lo lắng cậu ta mất nước, đưa nước trong tay tới, thế nhưng cậu ta giống như không nhìn thấy vậy, căn bản không muốn uống.

"Cậu biết sáu ngày qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?" Hoàng Hỷ nói khiến tôi rất hiếu kỳ, nhưng tôi không hỏi cậu ấy, tôi đang đợi cậu ấy tự nói.

Hoàng Hỷ mặt không thay đổi kể chuyện xảy ra sáu ngày qua.

"Có lẽ ba tớ đã nói cho cậu biết rồi, sáu ngày trước tớ nói mình sắp phát tài, quả thực thế, tớ khi ấy thật sự cho rằng mình sắp phát tài rồi, bởi vì tớ quyết định làm một chuyện có thể phát tài, tuy rằng đây không phải chuyện gì tốt, nhưng ngựa không ăn cỏ dại thì không mập, người không kiếm tiền bất nghĩa thì chẳng giàu, trên thế giới này những phú ông được xưng là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, thường tay đều rất đen, mà tớ cũng dự định làm như vậy, sau đó cầm tiền vốn này đi làm ăn đứng đắn, gì ấy nhỉ, trước đây chẳng phải thầy cô thường nói, tích lũy ban đầu của tư bản chủ nghĩa, mỗi một lỗ chân lông đều chảy mồ hôi và máu sao.

Cậu có thể đã đoán được, tớ dự định bắt cóc một đứa bé, đòi một khoản tiền, mà tớ cũng đã thăm dò rất lâu, cậu biết đó trước cửa nhà tớ có một trường tiểu học hạng sang, trẻ con trong đó phi phú tức quý, đương nhiên, phụ huynh bây giờ đều đưa đón con em mình, muốn bắt cóc một đứa bé thật đúng là không phải dễ, nhưng chung quy có cơ hội chứ, tớ hầu như nằm vùng ở trường học kia nửa tháng, rồi cuộc phát hiện có một thằng quý nhỏ của một gia đình có tiền mỗi tháng sẽ tự mình về nhà vài ngày, hơn nữa trên đường nó về nhà có một đoạn vô cùng vắng lặng, vì vậy ngày đó tớ mai phục ngay ven đường. Tớ còn lấy một cái mặt nạ, loại mặt nạ kính kịch ấy, dù sao không nhận ra được mặt mũi, tớ còn phải chừa đường lùi cho mình chứ. Hơn nữa tớ đã chuẩn bị xong thức ăn và địa điểm giấu đứa bé kia — — Chính là khu xưởng hai ta ở ngày trước, truyền thuyết kho hàng của xưởng ma quỷ lộng hành, đem giấu ở đó, ai cũng không tìm được, cậu nói xem tớ thông minh không? Hahaha.

Không biết đợi bao lâu, có lẽ hôm ấy trường tiểu học có hoạt động gì đó, thế là tớ ngủ thiếp đi, đợi đến khi giật mình tỉnh dậy, không ngờ trời đã tối đen nó cũng không thấy đâu nữa, tớ muốn bỏ cuộc, đang định rời đi, lại thấy trong bóng tối có một cái bóng thấp bé đeo cặp sách, tớ không nói hai lời, lập tức xông tới dùng bao tải gói nó lại, sau đó khế uy hiếp nó không được kêu khóc, kỳ thực thời gian này ở

đó cho dù nó có gào lên tới cũng không sợ, nơi đó đều là những kẻ nhát gan sợ phiền phức, ai lại đi quan tâm đến việc đâu đâu của người khác chứ?

Kỳ quái là đứa bé không khóc không quấy, tới tuy bối rối nhưng trong lòng cũng vui mừng vì chuyện thuận lợi như vậy.

Vì thế tới một mạch lái chiếc xe mượn được từ hai anh bạn tới, đi tới xưởng hoang này.

Khi tới dừng lại, ném bao bố chứa đứa bé vào kho hàng đã chuẩn bị trước đó, tới lờ mờ cảm thấy có chút không đúng.

Đứa bé kia dường như có chút vấn đề, nó quá nhẹ, nhẹ khiến tới không cảm giác được trọng lượng của nó." Hoàng Hỷ nói tới đây, lại ra dấu muốn xin tôi điếu thuốc, tôi đành phải cho hắn thêm một điếu nữa, giữa đám sương khói lượn lờ, mặt cậu ta trong khói mù mông manh dần trở nên mơ hồ, chỉ có âm thanh vẫn rõ ràng như cũ.

"Lúc đó tới đã bị tiền mê hoặc đầu óc, nào có quan tâm nhiều như vậy, tới biết gia đình đứa bé kia cực kỳ giàu có, tới cũng không cần nhiều, chỉ cần hai mươi vạn, bắt cóc chính là như vậy, không thể đòi hỏi nhiều, đòi không nhiều, người ta mới gánh vác được, cũng sẽ không tùy tiện báo cảnh sát. Nhưng khi tới gọi điện đến nhà nó, nam chủ nhà có chút khinh thường chế nhạo tới.

"Hai mươi vạn? Cho mày tiền âm phủ nhé? Con tao đang yên ổn bên cạnh tao đây, mày lại còn nói bắt cóc nó? Thằng oắt mày có phải nghèo quá hóa điên rồi không?"

Tiếp theo, hắn cúp điện thoại, mà tới thì lại bối rối.

Khi ấy tới đặt bao tải trong góc tường sau lưng, mình thì xoay người

lại gọi điện, nhưng bây giờ tớ lại có chút khó hiểu.

Chẳng lẽ tớ bắt nhầm người? Vì vậy tớ lập tức xông tới, gỡ túi ra.

Quả nhiên, tính sai rồi, căn bản không phải đứa bé kia, hơn nữa thằng nhóc này mặc quần áo vô cùng quê mùa, quả thực không khớp với trào lưu của những đứa trẻ hiện nay, chẳng qua dáng dấp vô cùng trắng trẻo, trắng đến mức chói mắt.

Mặc kệ nó, đâm lao phải theo lao, bây giờ con trẻ đều là máu thịt trong lòng cha mẹ, không có hai mươi vạn, đòi bảy tám vạn cũng không sao, vì vậy tớ dùng sức cầm vai đứa bé kia, lớn tiếng chất vấn cha mẹ nó là ai, số điện thoại là số mấy.

Tớ vốn tưởng rằng nó sẽ bị dọa khóc, kết quả nó lại hết sức bình tĩnh, thậm chí cười tùm tùm báo số điện thoại và công việc của cha nó, hóa ra ba nó là chủ nhiệm phân xưởng của nhà xưởng, xem ra thứ béo bở phòng chừng vớt được không ít, tớ cảm thấy tiền ngay trong tầm tay rồi, loại người như vậy, phần lớn đều là bắt nạt kẻ yếu, ba cậu và ba tớ đều là công nhân, biết trưởng phòng chủ nhiệm các loại chỉ giỏi đối phó với những kẻ dưới mình, thực sự xảy ra chuyện lại như con ruồi mất đầu, tớ mừng muốn chết, vội vàng bấm điện thoại.

Thế nhưng điện thoại chờ máy rất lâu cũng không gọi được, cuối cùng có người nhận, lại là giọng một người phụ nữ già nua, tớ đoán là bà ngoại bà nội của đứa bé, vì vậy hung tợn nói đã bắt cóc tâm can bảo bối của bà ta, cũng báo nhanh chóng cầm mười vạn đến chuộc.

Ai ngờ bà già bên kia tựa như ngu ngốc vậy, ra sức hỏi cái gì cháu trai cái gì cháu trai, sau đó cạch một cái cúp điện thoại, tớ có chút nóng nảy, nghĩ thầm không cho biết tay thì phòng chừng sẽ còn giả

bộ hồ đồ, vì vậy tớ để điện thoại xuống, đi tới trước mặt đứa bé kia.

"Đây là do người nhà may không biết điều, không quan tâm may ra sao, chú muốn cắt một ngón tay của may, may ngoan ngoãn chút, không đau đâu."

Cái này cũng là tớ học được trong phim ảnh sách truyện, có vài gia đình tưởng lừa đảo chiếm đoạt tài sản, cho nên không tin, đương nhiên lấy tư cách là bắt cóc tống tiền phải cho họ chút bằng chứng, để chứng tỏ thân nhân người đang trong tay ta, lúc đó tớ trói chặt thằng bé kia vào ống sửi, cậu xem, chính là cái phía sau cậu."

Hoàng Hỷ chỉ chỉ phía sau tôi, tôi vừa quay đầu lại nhìn, quả nhiên có ống sửi xanh đen to cỡ miệng chén, đó vốn là của người trực đêm ở kho dùng để sửi và nấu nước.

Bên cạnh ống sửi quả thực rải rác một ít dây thừng, thế nhưng, đứa bé kia đâu rồi?

"Tớ trước đó còn chuẩn bị thuốc men và băng vải, đồng thời còn học chút sơ cứu khẩn cấp, chỉ có điều đứa bé kia chẳng chút nào sợ hãi, chỉ cười với tớ."

"Chú làm nhẹ thôi, con sợ đau." Nó chỉ nhỏ giọng nói thế, trong lòng tớ có chút bối rối, tay cầm dao cũng hơi run rẩy, tớ thầm mắng mình một câu không có tiền đồ, làm đại sự mà, lòng dạ chung quy phải tàn nhẫn chút mới được.

Vì vậy, tớ đi vòng qua phía sau đứa bé kia, tránh cho nhìn vào đôi mắt đen bóng ấy mà không hạ thủ được.

Dao của tớ bắt đầu cắt về phía ngón tay út trắng ngần như khúc hành kia, cảm giác ấy cực kỳ lạ, giống như không phải cắt ngón tay người, mà như cắt một khúc nến vậy.

Không dùng bao nhiêu sức, tó đã cắt xong, máu của nó chảy rất chậm, giống như phim quay chậm vậy, rất đậm đặc, tó lập tức quấn nó lại, tuy hơi rối loạn, nhưng ngón tay lập tức cầm máu.

"Không đau đúng không? Chú không gạt con đúng không?" Tó giả vờ thoải mái đi sang ngồi cười với nó, nó cũng cười, nói không đau, chú không gạt con.

Tó bèn hù dọa nó vài câu nói cấm thử đi ra ngoài, gần đây còn có chó hoang và sói, sau đó cầm đoạn ngón tay kia đi ra, định tìm một cái hộp bỏ vào ném trước cửa nhà đứa bé kia, đồng thời kèm theo một phong thư đe dọa.

Nhưng khi tó đi tới chỗ cửa sắt của kho, ánh trăng chiếu thẳng lên tay tó, cảm thấy có chút khó chịu, trong tay dường như còn có thứ gì đó gai góc xù xì.

Tó mở bàn tay ra, bên trong là một khúc xương gãy, xương ngón út đứt lìa màu xanh đen đã hoàn toàn thối rữa.

Tó sợ hết hồn, như bị điện giật vội vàng vút xuống, tiếp theo tó mới chú ý, đứa bé kia quả nhiên có chút bất thường, tó nhớ con đường kia bình thường không còn đứa trẻ nào khác đi nữa, nghĩ tới đây, thế là dứt khoát muốn bỏ chạy.

Nhưng khi tó đang định chạy, phía sau lại truyền đến giọng nói quen thuộc kia.

"Chú, chú đi đâu vậy, con sợ."

Tó sợ hãi, vội vàng chạy hướng ra ngoài, nhưng chưa chạy được bao lâu liền bị thứ gì đó vướng chân, tiếp theo đầu đụng vào vật

cứng rồi hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại thì phát hiện mình vẫn còn trong kho hàng này, hơn nữa bị trói vào ống sườn màu đen trước đó trói đứa bé kia. Mà tiểu quỷ quái dị ấy, lại đứng thẳng tắp trước mặt tớ.

"Sao chú lại chạy, đừng bỏ con một mình ở đây, chú ơi con sợ, con sợ lắm." Nó vừa gào thét, vừa cọ đầu vào ngực tớ, tớ có thể rõ ràng ngửi được mùi xác thối trên người nó, đầu tớ liều mạng giãy giụa, thế nhưng nó lại dùng hai tay ôm tớ càng chặt, hầu như khiến tớ không thở nổi.

Nực cười không? Định bắt cóc người ta vậy mà tớ lại bị người ta bắt cóc, không, tên kia sao có thể gọi là người? Kể tiếp tớ không ngừng muốn chạy trốn, thế nhưng vô luận tớ cố gắng thế nào, cũng trốn không thoát, cuối cùng tớ đều sẽ trở lại kho hàng này, đứa bé kia nói kho hàng chỉ có tớ và nó, chỉ cần tớ rời đi, nó sẽ sợ hãi cô độc, cho nên nếu không có người thứ hai, tớ sẽ vĩnh viễn bị giam ở đây.

May mà khi tới tớ có mang theo chút thức ăn nước uống mới không bị chết đói, song mấy ngày nữa tớ thật sự sẽ chết khô ở chỗ này mất." Hoàng Hỷ cười tự giễu. Tiếng cười của cậu ta quanh quẩn trong kho hàng trống trải.

Thế nhưng, tôi không nhìn thấy đứa bé cậu ta nói.

"Đứa bé kia đâu? Nếu cậu đã không bị trói nữa thì tại sao không trở về?" Tôi chất vấn cậu ta.

"Tớ chỉ vừa được giải thoát thôi, trên người một chút sức lực cũng không có, cậu bảo tớ làm sao về nhà, hơn nữa nó cũng cầm điện thoại di động của tớ đi rồi, phỏng chừng chính là dùng cái đó gọi cho ông già nhà tớ đấy, không ngờ cậu lại tới trước, cậu thật đúng là

không may rồi." Lời Hoàng Hỷ nói khiến tôi khó hiểu.

"Chẳng phải cậu hỏi tở đũa bé kia đâu sao, sao cậu không ngẩng đầu lên đi?" Cậu ta bỗng đứng cao giọng cười, ngũ quan trên mặt cũng vắn vẹo cường điệu.

"Nhờ có cậu đấy, nhờ có cậu đấy! Tở có thể đi rồi! Cậu thật ngu ngốc, bất kể là cậu hay ông già kia, chỉ cần ai bước vào nhà kho này, tở sẽ có thể rời đi! Hahaha!" Cậu ta chợt nhảy dựng lên, nào còn bộ dáng yếu ớt như vừa nãy.

Tôi theo bản năng ngẩng đầu lên, nóc kho là một cái giá đỡ ba góc, mặt trên dường như có thứ gì đen thùi nằm một đống trên đó.

Thứ kia bắt đầu chậm rãi trở nên mờ nhạt, bắt đầu biến lớn, không đúng, tôi chợt phát hiện mờ đi không phải đống đó, mà là mắt kính của tôi.

Một đôi tay bản thủ đặt trên tròng kính tôi, tôi ngờ ngờ có thể thấy một bàn tay trong đó không có ngón út.

Bên tai tôi truyền đến một thanh âm yếu ớt nhưng rõ ràng.

"Chú, đừng đi, con sợ, theo con nha, chú."

"Ha ha, cậu từ từ ở đây cùng tên tiểu quý này nhé, ông đây phải chạy gấp, nói cho cậu biết, là tiểu quý này bảo tở gọi điện thoại, nó nói chỉ cần ông già kia tở tở có thể tự do, còn nói muốn mười tờ tiền mặt cũ gì đó, tở còn thật sự lo ông gom không được tiền đấy!" Hoàng Hỷ cười quái dị, cậu ta mở cửa sắt nhà kho muốn chạy trốn.

Mà tôi thì đứng ngẩn ngơ tại chỗ không cách nào nhúc nhích, bởi vì hai chân tôi đã không còn cảm giác, đũa bé kia chậm rãi từ cổ tôi bò



qua, trên cổ lạnh buốt, phảng phất như một con rắn chậm rãi từ sau lưng tôi bò đến vậy.

Cửa kho hàng ầm một tiếng kéo ra, thế nhưng Hoàng Hỷ lại không ra ngoài, nụ cười của cậu ta ngược lại như bị đông cứng vậy.

Cậu ta bắt đầu từ từ lui về phía sau, từ ngoài cửa tiến đến một người.

Là bác Hoàng. Sắc mặt ông nặng nề, cầm trong tay một lá thư, ông nhìn con trai, môi khẽ run, dường như đang cố kiềm chế.

"Ba, ba đến rồi à! Hù chết con, con hứa với ba sau này sẽ làm người thật tốt, ba mau dẫn con đi đi!" Hoàng Hỷ như đứa trẻ vậy, còn cầm tay bác Hoàng nũng nịu nói, khiến tôi cảm thấy buồn nôn.

"Là người bắt cóc con ta đòi năm trăm đồng sao?" Ông không đếm xỉa tới Hoàng Hỷ, đi thẳng tới trước mặt thứ kia.

Cổ tôi bỗng nhiên thả lỏng, phía sau chậm rãi xoay qua một đứa bé, đứa bé kia ăn mặc rất giản dị hoặc nói rất không hợp mốt, đúng như lời Hoàng Hỷ nói, quá quê mùa, giống như quần áo mấy thập niên trước vậy.

Đứa bé kia ngơ ngác nhìn bác Hoàng, lại nhìn bức thư kia, gòn già gọi cậu "Chú, chú đến rồi à."

Bác Hoàng dường như không lộ vẻ gì đáp lời, "Ừ, ta tới rồi, tuy tới chậm, nhưng rốt cuộc vẫn phải tới."

Hoàng Hỷ trái lại có chút cuống cuồng, hô to phải về nhà, kết quả bác Hoàng xoay mạnh người, một bạt tai quất lên mặt cậu ta. Hoàng Hỷ bị đánh ù tai, bùng mặt nói không nên lời.

Bác Hoàng thì đi tới trước mặt tôi, khẽ nói thật xấu hổ, xin lỗi đã để tôi liên lụy các loại. Tiếp theo đi tới ôm lấy đứa bé kia lệ rơi đầy mặt.

"Chú xin lỗi con, là chú không tốt."

Đứa bé kia hơi ngớ ra, thỉnh linh cũng giang hai tay, ôm lấy đầu bác Hoàng.

"Chú đừng đi nữa, ở cùng con được không." Vừa dứt lời, tay nó bắt đầu siết chặt lấy đầu bác Hoàng, mặt bác Hoàng bắt đầu trở nên xanh xám.

"Đi ra ngoài! Đưa Hoàng Hỷ đi." Đây là câu nói sau cùng của ông.

Đứa bé kia giương đôi mắt to đen nhìn chúng tôi, hét to: "Chú các chú đừng đi mà, ở lại với con."

Tôi đành phải kéo Hoàng Hỷ đã bị dọa ngây người trốn khỏi nhà kho kia. Vừa rời đi, cửa nhà kho liền khóa lại, không mở được nữa.

Cả người Hoàng Hỷ đều đờ ra tựa trên cửa kho hàng. Bên ngoài đổ mưa to, sóng nhiệt trong không khí đã biến mất không ít, nhưng tôi lại cảm thấy trong lòng càng khó chịu hơn, mà cơ thể lại cảm thấy lạnh lẽo.

Sau một đêm, tôi và Hoàng Hỷ đưa cảnh sát tới nhà kho, tìm được xác của bác Hoàng, đầu ông cắm chặt trong khe nứt vách tường, ngay cả sọ cũng nứt ra. Khi lấy đầu bác Hoàng ra, cảnh sát đẩy bức tường nọ, kết quả lại tìm được bên trong một cái xác trẻ con đã thối rữa thành xương khô đeo cặp sách cũ nát.

Thi thể kia chỉ có chín ngón tay, thiếu một ngón út.

Về sau chúng tôi mới biết, đêm hôm đó trước khi bác Hoàng tới đây đã để lại một bức thư dài, ông nói năm đó ông vì gia cảnh quẩn bách, một mặt muốn trị bệnh cho mẹ, một mặt phải nuôi dưỡng Hoàng Hỷ, ông nhất thời hồ đồ bắt cóc con trai chủ nhiệm xưởng muốn đòi năm trăm đồng tiền chuộc, khi ấy năm trăm không phải là con số nhỏ, bác Hoàng ở trong xưởng luôn được người ta tôn kính, ông trước nay cảm thấy vay tiền là chuyện nhục nhã, ông cũng định lấy được năm trăm đồng rồi sau này sẽ từ từ trả lại cho chủ nhiệm xưởng, kết quả đứa bé kia không cẩn thận thấy được mặt ông — — Nó biết bác Hoàng, cũng luôn miệng gọi ông là chú, bác Hoàng không còn cách nào, đành phải siết chết đứa bé kia, đồng thời giấu thi thể trong vách tường của kho hàng hóa, kết quả sau đó người đến trông coi kho hàng thường nói khi trực đêm có thứ không sạch sẽ, chủ nhiệm phân xưởng cũng vì không tìm được con trai, trong lúc làm việc buồn bực từ trên lầu ngã xuống chết, chỉ để lại người vợ nửa tỉnh nửa điên, bác Hoàng cả đời sống trong tự trách, ông không dám tái giá, sợ mình không cẩn thận nói ra, nếu mình bị bắt, mẹ và con trai sẽ không có ai chăm sóc, cho nên ông giấu giếm chuyện này hai mươi năm nay.

Nếu khi ấy ta không sĩ diện, nghe lời cha con và mọi người mượn ít tiền, có lẽ sẽ không gây ra loại bi kịch này, có lúc chuyện chính là như vậy, phép cộng trừ nhìn qua rất đơn giản vậy mà cũng sẽ tính sai. Đây là một câu bác Hoàng để lại cho tôi.

Hóa ra ngày đó ông nhận điện thoại, đã biết nội tình của chuyện bắt cóc này.

Hoàng Hỷ từ sau sự kiện kia bắt đầu lặng lẽ không nói lời nào, cậu ta về sau thường trốn tránh tôi, nói ngày đó trong kho cậu ta thần trí đã không rõ ràng mới có thể nói những lời khinh suất như vậy, cũng hy vọng tôi tha thứ, cậu ta còn nói mình sẽ cố gắng làm việc kiếm tiền,

sau này tôi nghe nói, cậu ta tìm được nhà chủ nhiệm phân xưởng kia, nhận bà mẹ đáng thương nửa tỉnh nửa điên kia làm mẹ nuôi, bắt đầu chăm sóc cuộc sống hằng ngày của bà. Có lẽ như vậy, nỗi hồ thẹn của bác Hoàng mới có thể giảm bớt một chút.

# Chương 101: Ong Chúa

Mỗi cô gái đều ao ước mình là công chúa, nhưng cũng không phải ông bố nào cũng đều là quốc vương. Đại đa số con người sau khi trưởng thành đều chôn sâu khát vọng đó dưới đáy lòng, thế nhưng cũng có rất ít người sẽ một mực hướng đến mục tiêu này, các cô ấy tin rằng, dù mình là một cô bé lọ lem, cuối cùng cũng có một ngày có thể mang vào chiếc giày thủy tinh gặp được hoàng tử.

Tôi quả quyết tin tưởng truyện cổ tích, thế nhưng thành phố này càng ngày càng nhiều lời đồn truyền bá từ các cô gái trẻ, dường như thực sự có tồn tại chuyện lạ một đêm có thể trở thành công chúa.

"Biết không, chỉ cần làm theo lời người đàn ông kia, có thể thay đổi bản thân trở nên xinh đẹp cao nhã như thần tượng vậy!"

"Thật sao? Không phải gạt người chứ, có lẽ là bọn lừa đảo thôi."

"Hi hi, tớ mới đầu cũng không tin, nhưng tớ tò mò thử một chút, thực sự thay đổi, cậu không phát hiện ra sao? A Quân cũng làm rồi, họ đã trở thành đại mỹ nhân rồi."

"Đúng vậy đó, nghe nói chỉ cần cậu có chỗ nào không hài lòng với bản thân, đều có thể thay đổi đấy."

"Vậy tớ cũng phải thử xem sao."

Ví dụ như đoạn đối thoại trên hầu như mỗi ngày đều có thể nghe được vài câu, thoạt đầu cho rằng chỉ là quảng cáo tuyên truyền thông thường, thế nhưng tôi dần dần phát hiện có chút mùi vị khác thường,

bởi vì công việc yêu cầu, thường xuyên phải ghé qua phố đi bộ lớn nhất thành phố này, mà nơi đó cũng là nơi tụ tập hằng năm của thân nhân, thế nhưng tôi thấy các cô gái trẻ lại bắt đầu biến hóa.

Nên hình dung thế nào nhỉ, các cô ấy dáng dấp càng ngày càng giống nhau.

Tôi đem chuyện này kể cho anh chàng đang nghỉ ngơi kia, kỳ thực cậu ấy đã sớm chú ý, thậm chí Lý Đa cũng nhận được những đồn đãi tương tự.

"Nghe đâu chỉ cần mỗi ngày tại thời khắc mình ra đời bước vào cửa hàng kia, mua chiếc nhẫn cửa hàng kia bán đeo trên ngón út tay phải, thì có thể thực hiện nguyện vọng biến thành công chúa đó." Lý Đa cười hì hì đáp.

"Vậy sao em không đi? Em cũng là con gái mà đúng không?" Tôi ngẩng đầu lên hỏi.

"Bổn cô nương đã rất hoàn mỹ rồi." Cô bé vừa cười vừa lấy tay vuốt vuốt tóc, tôi chú ý ngón út tay phải của cô bé đeo thứ gì đó.

"Đó là cái gì." Tôi chỉ vào nói.

Cô bé xấu hổ, "Chết tiệt, quên tháo ra, em chỉ mang cho đẹp thôi, các bạn đều đi rồi, em cũng ngại từ chối, hơn nữa là ông chủ tặng em." Con bé đắc ý vươn tay ra.

Tôi nhìn thấy Kỳ Nhan nhìn chiếc nhẫn kia không chớp mắt. Thật vậy, rất cổ quái, dường như chất gỗ rất đặc thù, căn bản không phải làm bằng kim loại. Vỏ trầm tối mà không hề sáng bóng, giống như đồ sắt gỉ sét, thế nhưng sờ lên lại lạnh lẽo mà trơn nhẵn, đồng thời còn mang theo chút mềm mại.

"Nên tháo xuống thì hơn." Kỳ Nhan khuyên, Lý Đa gật đầu, nhưng vô luận cô bé dùng sức thế nào, nhẫn kia cũng không cách nào gỡ xuống.

"Quái lạ, đau quá, giống như đã hợp với thịt vậy, căn bản không lấy ra được." Cô bé cau mày oán trách.

Kỳ Nhan không nói gì nữa, chỉ hỏi địa chỉ của cửa hàng kia, rồi quyết định sẽ đến đó xem thử ngay, đương nhiên, tôi cũng đi cùng.

Cơ hồ nằm trong một góc yên ắng bị quên lãng của thành phố này, cửa tiệm rộng hơn hai thước, sảnh trước vô cùng cổ kính mà kết cấu bằng gỗ gần như cũ nát, ánh nắng bên ngoài hầu như không cách nào chiếu được vào trong, may mà trong nhà có treo đèn điện ngũ sắc, chẳng qua ánh sáng kia vô cùng điểm lệ, còn lộ chút yêu dị.

Ở đây hình như còn bán một ít vật phẩm trang sức, chỉ là không có người ở đó, chúng tôi tới gọi mấy câu, một người đàn ông trung niên bước ra.

Ông ta chừng bốn mươi tuổi, vóc dáng trung bình và hơi phát tướng, áo sơ mi trắng ngắn tay hơi ố vàng, cái bụng phệ và cầm dầy cũng làm cho người đàn ông này có cảm giác thân thiết hòa nhã, còn có một đôi mắt hầu như luôn nheo lại và cái mũi to đáng yêu.

"Hai vị cần gì sao?" Ông ta làm động tác xin mời, rồi vui vẻ đứng bên cạnh chúng tôi nửa thước.

Kỳ Nhan nói tới cái nhẫn cổ quái kia, thế nhưng ông chủ xua tay.

"Ngại quá, chúng tôi không bán cho nam giới."

"Ồ, vậy quấy rầy rồi." Kỳ Nhan xoay người rời khỏi cửa hàng, khi tôi bước ra khỏi cửa hiệu ngoảnh đầu nhìn lại, dưới ánh đèn nhiều màu, nụ cười trên mặt người đàn ông kia bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là một loại ánh mắt gay gắt kỳ dị.

Chuyện này dường như tạm gác lại, chúng tôi bắt đầu những ngày kể chuyện xưa uống rượu giống như trước, thế nhưng cuộc sống này cũng không duy trì được bao lâu.

Rất nhanh, những cô gái mang nhẫn kia bắt đầu xuất hiện dị thường.

Tính tình Lý Đa bắt đầu thay đổi, cô bé không hoạt bát như trước nữa, chỉ thường quay vào gương sửa sang tóc mình, thắt nó thành bím rồi lại mở ra cứ liên tục thắt như vậy, vô luận tôi và Kỳ Nhan nói chuyện thế nào với cô bé căn bản đều không nghe lọt, trong miệng luôn lẩm bẩm một ít từ gì đó chúng tôi không biết, hình như là tôi trở thành ngài, ngài vĩnh viễn sẽ không rời khỏi tôi các loại. Mà bạn học của cô bé lại càng tỏ ra quái dị, phần lớn đều cả ngày ôm gương không buông, dù ăn cơm đi ngủ, mỗi ngày đều soi, sau đó điên điên khùng khùng lớn tiếng cười sằng sặc, có khi lại một mình nói chuyện trong phòng, thân nhân của các cô ấy vô cùng lo lắng, lại không có biện pháp gì.

Mà càng khiến người ta cảm thấy quái dị là, toàn bộ các cô gái đeo nhẫn đều bắt đầu trở nên giống một người phụ nữ, vô luận là da hay ngũ quan, càng ngày càng giống, dáng vẻ Lý Đa cũng bắt đầu biến hóa, song biến hóa không lớn, hoặc nói những cô gái đeo nhẫn kia ngược lại có chút biến đổi giống cô bé mới đúng.

"Đó không phải nhẫn thường, cho nên phải đeo vào ngón út tay phải, vì đó là vị trí chưởng quản nhẫn căn trong lục căn (Phật giáo chỉ mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý thức), mắt của những cô gái kia đã không còn thấy được thế giới thật nữa." Kỳ Nhan có chút lo âu nói.



Chúng tôi trở lại cửa hiệu kia, thế nhưng đã đóng cửa, hỏi thăm những nhà bên cạnh cũng không biết tung tích của cửa hiệu kia, đều nói là đột nhiên mở cửa rồi cũng đột nhiên đi, giống như chưa từng tới vậy. Kỳ Nhan không cách nào khống chế bệnh tình, chỉ có thể dùng châm cứu và dược vật để những cô gái gần như điên cuồng kia tạm thời bình tĩnh lại.

Nhấn trên ngón tay đã dính vào thịt, trừ phi chặt toàn bộ ngón xuống, mà Kỳ Nhan lại nói dù chặt ngón tay, e rằng cũng không thể trị khỏi bệnh.

"Trừ phi tìm được kẻ chế tạo chiếc nhẫn kia." Kỳ Nhan vừa liếc nhìn tư liệu vừa lẩm bẩm.

Nhưng không ngờ, người đàn ông kia lại đích thân xuất hiện, hơn nữa còn đến cùng Lê Chính đã lâu không gặp.

"Khà khà, vốn định trốn chờ đám cô bé lọ lem kia hoàn toàn biến thành công chúa, đáng tiếc vẫn là bị thằng nhóc này tìm được." Ông chủ như trước nheo mắt lại, nhún vai làm một động tác hết cách, lập tức lại nhìn về phía Lê Chính.

"Tôi chưa hề đi đâu xa, khi Lý Đa đeo nhẫn tôi không kịp ngăn cản, đành phải theo dõi sát sao gã này, quả nhiên, gã muốn chạy trốn." Tay Lê Chính vẫn một mực khoát lên vai người đàn ông kia, giống như dính liền vậy.

"Không đúng không đúng, tại sao cậu có thể dùng từ chạy trốn được, chẳng phải tôi đã nói sao, khi thời cơ chín muồi, tôi sẽ xuất hiện trước mặt hậu nhân của hai nhà Kỳ Lê." Ông chủ nói xong, thỉnh thoảng da trên mặt bắt đầu co rút lại, vừa giống như trái bong bóng bị xì hơi, vừa giống như vải ngâm nước co lại.

Sắc mặt của Kỳ Nhan và Lê Chính thay đổi, nhất là Lê Chính, tay anh ta theo bản năng rời khỏi vai người kia.

Da tay của gã tiếp tục co rút, cuối cùng nứt ra, tôi tựa như đang nhìn thấy một con côn trùng phá kén chui ra vậy, dưới lớp da hầu như đã không còn sức sống của ông chủ lại chui ra một cái đầu lâu.

Cái đầu kia bị băng vải quấn quanh, chỉ có thể nhìn được đôi mắt và miệng, con ngươi của mắt gã tuyệt đối không phải của con người, mà là loại ánh mắt tương tự thú săn thịt người vậy.

Tiếp theo, gã giống như trút bỏ quần áo mà bỏ đi toàn bộ lớp vỏ ngoài của người đàn ông trung niên thoát nhìn hơi béo kia, tướng mạo thật sự của gã hóa ra vô cùng gầy gò, mặc đồ bó màu đen, hai tay thon dài.

"Kỳ thực lúc trước ta đều đã từng gặp mỗi người trong các cậu, đương nhiên, vẫn nên xin phép cho ta tự giới thiệu." Gã ưu nhã cung kính với chúng tôi, sau đó đỉnh đạc ngồi trên ghế salon.

"Tôi tên là Bạch Dương." Gã thoáng nở nụ cười, như trái lựu nứt ra lộ một hàm răng nhỏ vụn như mảnh vỡ.

Kỳ Nhan kinh ngạc nhìn gã.

"Ông thợ, yểm thuật...." Cậu ấy lập tức lui về phía sau một bước, "Người phải chết rồi mới đúng."

Lê Chính có chút khó hiểu nhìn hai người, đương nhiên, tôi biết câu chuyện của Bạch Dương (đọc 《 Yểm Thuật 》 ).

"Đúng thế, bản thân ta cũng cảm thấy không nên sống trên thế giới

này nữa, đáng tiếc cha người khi đó còn quá trẻ, không kiểm tra kỹ cơ thể ta, nếu dùng suy nghĩ của người thường đến xem, đích thực là một người toàn thân bị đốt trụi không còn hơi thở hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Thế nhưng nếu không phải người, đương nhiên lý luận này không thành lập." Bạch Dương cầm lấy ly nước trên bàn, tự rót cho mình một ly uống vào.

"Người đến báo thù? Đáng tiếc cha ta đã sớm qua đời." Kỳ Nhan cảnh giác nhìn Bạch Dương.

"Không, ta tuyệt đối không có ý tìm người trả thù, thậm chí ta còn muốn cảm tạ cha người, nếu không ta còn phải ở khu thôn quê đó cả đời làm một kế toán. Ta sẽ không phát hiện bí mật cơ thể mình, mà bí mật này là nguyên nhân cha người tìm kiếm cả đời, cuối cùng còn liên lụy đến tính mạng. Đương nhiên, cũng bao gồm cha mẹ người, Lê Chính." Bạch Dương nhìn về phía Lê Chính đang đứng một bên liếc nhìn gã.

"Nói xem, chuyện gì liên quan đến cha mẹ ta." Lê Chính trầm giọng hỏi, tôi chưa từng thấy trạng thái như vậy ở anh ta.

"Hì hì, ta biết ngay người sẽ cảm thấy hứng thú, hai mươi năm trước, kỳ thực cha mẹ các người đều đang tìm bộ tộc sử dụng yểm thuật kia, cha Kỳ Nhan sau khi gặp ta đã biết sự đáng sợ của yểm thuật. Vì vậy từ bỏ tìm kiếm cần thiết, đáng tiếc cha người lại quá cứng nhắc, thậm chí yêu một cô gái trong bộ lạc rồi đưa cô ta rời khỏi đó, về bộ tộc này có thể tha thứ cho hành vi đó hay không, đối với họ, đàn ông chẳng qua là công cụ truyền bá sinh mạng vũ khí bảo vệ bộ tộc không bị bên ngoài quấy rầy mà thôi, là ong thợ thấp kém, vì vậy các cô ấy hạ yểm thuật với cô gái bỏ trốn kia, nguyên rủa cô ta vận mệnh bi thảm, kết quả người biết rồi đó, cô ta chết trong tay người mình yêu nhất, cũng chính là trong tay cha người, đỉnh hình, trên thực tế chính là một trong những hình pháp trong tộc dùng xử

phạt người bỏ trốn và kẻ bất trung.

Cha người trước khi hóa điên để lại di chúc, chia con trai con gái mình giao cho hai người mình tin tưởng nhất chăm sóc, bởi vì hẳn biết con trai con gái mình sinh ra tuyệt không thể cùng nhau lớn lên, bộ tộc sẽ không bỏ qua cho chúng, do đó tách ra thì tính an toàn sẽ cao hơn, vì vậy người được giao cho người bạn tốt của cha người khi đó là Lê đội trưởng của đội hình cảnh, mà em gái người thì giao cho cha của Kỳ Nhan." Bạch Dương chậm rãi nói xong, thế nhưng Lê Chính vẫn như cũ lạnh lùng nhìn gã.

"Làm sao người biết được nhiều như vậy?"

"Đó là vì ta đã đến bộ lạc kia, hơn nữa chúng ta đã đạt thành giao dịch, chỉ cần ta thỏa mãn yêu cầu của các cô ấy, thì có thể giải hết yểm thuật trên người ta, lần nữa trở lại thành con người." Nói xong, gã nhìn về phía Kỳ Nhan.

"Giao dịch?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy, các người cũng biết đó, bộ tộc kia gần như sắp bị thế giới này quên lãng, các cô ấy muốn trọng chấn sự huy hoàng trước kia, song chướng ngại vật của họ là đàn ông, thế giới này không thể phủ nhận là nam giới nắm quyền, nếu như muốn trở lại thời đại kia, nhất định phải lần nữa biến họ thành ong thợ." Bạch Dương cười, mà lời gã nói lại khiến tôi phát lạnh.

"Hãy chờ xem, các người sẽ biết chiếc nhẫn kia có tác dụng gì nhanh thôi." Gã nói xong, đứng lên định rời đi.

"Người đã đến rồi còn có thể đơn giản rời đi sao?" Lê Chính lần nữa đưa tay tới.

"Đánh ta cũng vô ích, nhấ sẽ không tự động rời ra, trên thực tế ta cũng không biết làm thế nào để cởi nhấ ra. Huống chi, ta không cho rằng hai người có năng lực này." Bạch Dương lại cười cười, tràn đầy khinh thường và miệt thị.

"Khi tất cả các cô gái đều thay đổi thành công chúa, ta sẽ cho các người biết đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, muốn trách, thì trách cha các người ấy, trêu chọc vào những bộ tộc không nên chọc kia." Bạch Dương không giống đang nói dối, hắ rời khỏi nhà Kỳ Nhan.

Kỳ Nhan một mực quan sát sự biến hóa của Lý Đa, bao gồm cả những cô gái kia, quả nhiên, Bạch Dương nói không sai, tất cả cô gái đeo nhấ đều bắt đầu biến thành một người giống nhau, trở lại tòa soạn, thậm chí ngay cả Lạc Lôi cũng đeo nhấ giống những cô gái khác, song kỳ quái là đeo nhấ đều là nữ giới chưa từng sinh đẻ.

Cứ thế, các cô gái trẻ ở thành phố này đều đã biến thành dáng vẻ cùng một người, có chút giống Lý Đa, nhưng lại không giống hoàn toàn.

Lê Chính nhìn mặt Lý Đa có chút hoảng sợ và kinh ngạc, vẻ mặt kia tôi chưa từng thấy qua.

"Con bé và những cô gái kia càng ngày càng giống người mẹ đã mất của tôi." Lê Chính nói với chúng tôi, Kỳ Nhan cũng rất kinh ngạc, song cậu ấy nhanh chóng cúi đầu rơi vào trầm tư.

"Ông thợ? Tôi hiểu rồi!" Kỳ Nhan bỗng nhiên từ chỗ ngồi nhảy dựng lên.

"Toàn bộ ông cái có khả năng sinh đẻ chỉ có thể có một con, một con ông chúa duy nhất." Kỳ Nhan gằn từng chữ nói.

"Ý của cậu là Bạch Dương khiến tất cả nữ giới chưa từng sinh đẻ đều biến thành một người, cũng chính là nói biến thành công chúa?" Tôi giật mình hỏi.

"Chính xác, nếu tất cả nữ giới đều biến thành cùng một người, vậy thì chẳng khác nào trong xã hội chỉ có một con ong chúa, đương nhiên tất cả đàn ông đều trở thành ong thợ." Lê Chính nói.

"Thế nhưng tại sao phải biến thành dáng vẻ của mẹ tôi?" Lê Chính có chút bất an nhìn Lý Đa vẫn như trước đang soi gương không thèm chú ý tới chúng tôi.

"Đi tìm Bạch Dương, hẳn là gã còn có chuyện chưa nói cho chúng ta biết." Kỷ Nhan đề nghị.

Rất nhanh, chúng tôi tìm được gã kia, kỳ thực gã căn bản không đi xa, bốn chúng tôi đi tới một chòi nghỉ vắng vẻ ngồi xuống.

"Xem ra các người đã biết kế hoạch cô bé lọ lem của ta, mười hai giờ khuya nay, các cô gái đeo nhẫn sẽ thực sự trở thành công chúa, vĩnh viễn sẽ không quay về, khi đó người của tộc Yểm Thuật cũng sẽ lần nữa quay về." Bạch Dương nói.

"Đến lúc đó người được lợi gì? Chẳng qua cũng là một con ong thợ mà thôi." Tôi chế giễu gã. Bạch Dương lắc đầu không nói gì.

Tiếp theo gã bỏ lớp băng vải của mình, tôi suýt muốn nhắm hai mắt mình lại, trên người gã đầy vết bỏng và từng lớp vảy li ti lấp lánh, đầu của gã cũng bị cháy trụi không còn hình dáng, mũi cũng mất, trên môi cũng bị cháy trụi, thảo nào miệng của gã nhìn rất quái dị.

"Người biết tại sao ta phải sưu tập chế tác da người không, qua nhiều năm như vậy ta vẫn luôn khát vọng có thể không cần băng vải

và giống người bình thường, thế nhưng ta phát hiện vô luận ta chế tác mặt nạ da người và lớp da như thế nào cũng không dùng được, những lớp da chết kia không có linh hồn, ta có thể biến thành bất cứ ai, thế nhưng chỉ qua mấy ngày sẽ thối rữa bốc mùi, cho nên ta biết, chỉ có người thực dụng yểm thuật mới có thể khiến vật chết trở nên có linh hồn, như vậy ta chế luyện da người mới có thể chân chính biến thành da của mình." Giọng điệu gã có chút thâm lương, Kỳ Nhan và Lê Chính thì im lặng không lên tiếng.

"Khiến vật chết có linh hồn?" Kỳ Nhan thình lình lặp lại câu này. Bạch Dương đang nói đến kích động, không chú ý tới, hỏi ngược câu "Người nói gì?"

"Người nói 12 giờ đúng không, vậy chứng tỏ chúng ta còn cơ hội." Kỳ Nhan bỗng tự tin cười một tiếng.

Bạch Dương chợt nổi giận.

"Ta ghét nụ cười ghê tởm đó của ngươi, giống hệt cha ngươi, cứ như cái gì cũng biết vậy, căn bản không để người ta vào mắt! Ngươi tuyệt đối không cứu được những cô gái kia đâu! Tuyệt đối không thể!" Bạch Dương giận dữ hét.

Kỳ Nhan không để ý đến gã, xoay người cùng chúng tôi rời đi, chỉ để lại Bạch Dương một mình đứng đó, ngoảnh đầu nhìn lại, tôi thấy dáng vẻ xấu xí của gã dưới ánh mặt trời càng ngày càng mờ nhạt.

"Có phải cậu đã nghĩ ra cách đối phó rồi không?" Lê Chính hỏi.

"Còn chưa chắc, nhưng mà hẳn là có thể được."

Sau khi đêm đến thành phố bắt đầu trở nên có phần tĩnh lặng, hoặc giả mất đi bạn khác giới, phần lớn các chàng trai đều có chút buồn

tẻ, con phở ngày thường náo nhiệt ấy thế mà cũng vắng tanh. Cách thời điểm Bạch Dương nói chỉ còn mấy canh giờ.

Mà chúng tôi thì vẫn một mực ngồi bên cạnh Lý Đa.

Bạch Dương cũng ở ngoài cửa, gã nói gã sẽ ở đó chờ đến khi người của tộc Yểm Thuật xuất hiện, hoàn thành nhiệm vụ của gã, nhận được phần thưởng, gã còn nói cho chúng tôi biết, mẹ của Lê Chính vốn là người được chọn làm ong chúa, mặc dù bà đã chết, cũng sẽ dựa vào tướng mạo bà để lần nữa ra đời ong chúa mới. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thế nhưng Kỳ Nhan giống như hoàn toàn không hề lo lắng vậy, chỉ uống trà đọc sách, tôi muốn thử hỏi Lê Chính, song anh ta nói cho tôi biết nếu Kỳ Nhan đã tự tin như vậy, cũng chỉ có thể tin tưởng cậu ấy.

"Cách 12 giờ còn chưa đến một tiếng, ta thật muốn nhìn xem các người có biện pháp gì." Bạch Dương nhìn ba người chúng tôi đang ngồi cười lạnh.

Kỳ Nhan nhìn đồng hồ, đứng dậy, thình lình từ trong túi lấy ra mấy cây ngân châm, chúng tôi đều khó hiểu nhìn cậu ấy.

Cậu ấy lần lượt đâm châm vào năm ngón tay phải của Lý Đa, đồng thời ghim một cây ở gáy, rất nhanh, Lý Đa ngủ thiếp đi.

"Con bé không sao chứ?" Lê Chính đỡ cô bé nằm xuống hỏi.

"Người và chủ người biết dùng nhẫn đặt trên nhẫn căn trong lục căn để làm yểm thuật, ta đương nhiên có thể phong bế tất cả lục căn của họ. Cái gọi là lục căn, mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý. Mất đi lục căn, không khác gì người chết. Ong chúa phải làm thế nào từ trong cơ thể ký chủ này phá kén chui ra đây?" Kỳ Nhan nhìn Lý Đa đã ngủ, lại nhìn Bạch Dương.



Người nọ có chút kinh hoàng, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại.

"Người chẳng qua khiến cô ta bất tỉnh mà thôi, hơn nữa các cô gái còn lại thì làm sao đây? Một giờ người căn bản không đủ thời gian phong bế lục căn của những người còn lại."

"Không cần, chỉ cần nửa giờ để Lý Đa tạm ngắt đi là được, qua lát nữa, cơ thể cô bé sẽ giống như động vật ngủ đông hoàn toàn tiến vào trạng thái chết giả, nhưng thời gian kéo dài không lâu, ta chỉ có thể hạ châm vào lúc này mới được."

"Lẽ nào cậu mặc kệ những người khác?" Tôi hỏi Kỳ Nhan.

Kỳ Nhan vỗ vai tôi.

"Vốn dĩ không hề dùng những người khác, mục tiêu của ông chúa chỉ là Lý Đa mà thôi, các cô gái còn lại qua 12 giờ sẽ khôi phục tướng mạo, lúc đầu tớ cũng có chút khó hiểu, vì sao người kế tục ngàn năm qua của bộ tộc Yểm Thuật lại phải chờ đến bây giờ mới phản công, kỳ thực nhiệm vụ người nhận được chỉ là lấy cơ thể Lý Đa con gái của ông chúa để cho các cô ấy mang đi mà thôi, làm ra nhiều chuyện như vậy, chẳng qua là muốn mê hoặc ta và Lê Chính, người bộ tộc kia căn bản không muốn trọng tâm thế giới này, người dự định mượn sức mạnh của họ để người mang Lý Đa đi mà thôi!" Lời Kỳ Nhan nói khiến chúng tôi đều rất giật mình.

Bạch Dương chợt lão đảo, gần như không đứng vững nữa, gã cúi đầu, toàn thân đều đang run rẩy.

"Chính xác ra, ta dự định mang ông chúa đi, tất cả những người có tư cách biến thành ông chúa sau mười hai giờ đều sẽ tỉnh lại, trong những người này chỉ có một sẽ trở thành ông chúa, những người

khác đều sẽ chết đi. Vốn dĩ nghi thức này tiến hành trong bộ tộc, do một người kế thừa trong đó rời khỏi tộc, nên họ bảo ta mang chiếc nhẫn này giao cho Lý Đa, hoàn thành nghi thức, những cái nhẫn còn lại chẳng qua là hàng nhái của ta mà thôi. Nhưng bỏ đi, xem ra ta phải dùng vũ lực đưa cô ta đi." Bạch Dương giang hai cánh tay nhào về hướng chúng tôi.

Lê Chính liền vội vàng bắn đinh về phía gã, thế nhưng tất cả đinh đều đâm không vào, lớp vảy toàn thân gã tựa như đao thương bất nhập vậy.

"Vô dụng, mặc dù người dùng máu cô bé kia chế thành huyết kiếm, cũng không cách nào đâm vào cơ thể ta, ta nhất định phải mang cô ta đi, trở về tộc, ta không muốn mang lớp da rắn này nữa!" Bạch Dương vừa nói vừa chạy về hướng Lý Đa.

"Vô dụng, kỳ thực ta nên sớm nói cho người biết, hai mươi năm trước người đã chết rồi, người bây giờ chẳng qua là cái xác được thổi vào linh hồn mà thôi, chờ người hoàn thành sứ mệnh, sẽ hóa thành một đồng thịt thối." Kỳ Nhan nói.

Bạch Dương khó tin nhìn Kỳ Nhan, dừng động tác lại, gã lắc đầu, rống to nói không có khả năng.

"Thật đáng tiếc, người thật sự chỉ có thể ở lại trên thế giới này đến mười hai giờ, họ chỉ định khi ông chúa vừa ra đời, người sẽ không còn giá trị lợi dụng nữa. Hai mươi năm qua người chỉ là công cụ truy tìm tung tích của Lê Chính mà thôi." Kỳ Nhan nhìn đồng hồ đeo tay.

Mười hai giờ.

Lý Đa như cũ nằm trên giường, tướng mạo cô bé bắt đầu chậm rãi khôi phục hình dáng trước kia, chẳng qua dường như có chút mệt

mỏi, để lộ ra chiếc nhẫn ghê tởm trên ngón út tay phải cô bé, tôi vừa đưa tay đụng vào, nhẫn lập tức vỡ nát, biến mất tăm.

Bạch Dương ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt, tiếp theo chậm rãi xụi lơ trên mặt đất, Kỳ Nhan nói không sai, cơ thể gã cũng giống như chiếc nhẫn kia, thoáng cái biến thành bột phấn, một cơn gió thổi qua, phảng phất như chưa từng có mặt trên đời này.

"Đã kết thúc rồi sao, có lẽ tránh được lần ấp trứng này của ong chúa, bộ tộc kia sau này sẽ không bao giờ tìm chúng ta gây phiền toái nữa." Lê Chính ngồi đầu giường nhìn Lý Đa.

"Ừ, nếu họ đã có ong chúa, cũng sẽ không trở lại nữa." Kỳ Nhan dường như có vẻ vô cùng mệt mỏi, cậu ấy đi tới gỡ tất cả ngân châm xuống.

"Sáng sớm mai con bé tỉnh lại sẽ quên hết tất cả, những cô gái khác cũng thế, họ sẽ không nhớ được gì, coi như đang nằm mơ đi."

Kỳ Nhan nói cho chúng tôi biết, cha cậu ấy kỳ thực cũng không chạy trốn, ngược lại một mực nghiên cứu chỗ thần bí của bộ tộc dùng yểm thuật, từ bản thảo ông để lại, Kỳ Nhan mới có thể biết tất cả, hơn nữa cha Kỳ Nhan vẫn luôn tự trách mình ghê gớm vì đã không thể cứu vãn thảm kịch của cha mẹ Lê Chính, cho nên cuối cùng buồn bực mà chết, lúc lâm chung ông dặn dò Kỳ Nhan, nhất định phải tháo gỡ thân thể không rõ ràng của Lý Đa, để cô bé trở thành một cô gái bình thường.

Tôi bỗng đứng tràn đầy kính nể bậc trưởng bối chưa từng gặp mặt này, có lẽ cha nào con nấy, Kỳ Nhan cũng sẽ giống như cha cậu ấy vậy.

